

а цѣла ажъ по варцабы купавъ ся въ рѣдѣмъ
оску „кіндибала“! Цукриха въ бахорами вай-

буде могла высылати свои продукты промышленности до Австрии и на балансовой обстановке. Австрия стремилась к характеру державы промышленности и обещала ей на характере ролли-чести. Если трактаты суть скреплением три-державного союза, то тем больше треба про-тив них выступить, бо тридержавный союз причины ся до завоевания Европы и до евентуальности войны. Сей союз пхав державы балканской в рамена Россия, а сего доказомъ Сербия. Союз може и Австрию по-хити до войны, въ которой ичого не зыскае ся а все можна втратити.

На томъ засѣданіи промывали ще за трактатами пос. Песецъ въ хвѣнці в пос. Шуклье, хочъ сей послѣдній признавъ слушнѣе опозиціи дамынскихъ послѣдств.

На початку засѣданія водповѣдавъ міні-стеръ Гавтъ на интерпелляцію пос. Гофмана-Веленгоза що-до подѣлшенія платнѣ с у-плентѣвъ гимназіальныхъ. Миністеръ заявивъ, що пѣсія цѣсарского розпорядженія подѣлшити ся платня субсидицій на тѣхъ субсидиѣхъ, котрѣ черезъ пять лѣтъ безъ перерыва в адоволяющо повинна службу дѣйствително учителя по мысли закона въ 8 червня 1866. Платня подѣлшити ся о 200 ар., почавши въ 1 вересня 1892 р., и вчасливиши часть службы, який они вже водбули. Що-до вчисленія часу службы, въ котромъ ти спиде-ты не мали повного часа година, то и се миністерство просвѣты розважить, хочъ ся е-вентуальность ясно умотовована въ законѣ.

Другого дня генеральной дебати надъ трактатами торговельными, с. е. на вчераш-номъ 13 н. ст. сѣнча засѣданіи промывали по-слы Діпавлі, Гассеръ, Адамекъ, Гом-перцъ и Коронині. Пос. Діпавлі про-силь вѣсти въ оборону населеніе Тиролю су-противъ трактату въ Италию, котрый нанесе для той провинціи рунку економіячу.

Слѣдуючій засѣданіе палаты послѣдъ бу-дуть водбуватись що дня.

Внутрѣшня ситуація політична тавъ уло-жилась, що кождый въ трехъ клубѣхъ парла-ментарныхъ буде мати свого представителя въ радѣ міністеріальной, а именно лѣвця гр. Кинбургъ, Поляки Залеского а влѣво Гоген-варта гр. Фалькенгайна. Кождый въ тѣхъ миністерѣхъ буде являти ся на засѣда-ніяхъ в клубу и буде инормувати о интен-ціяхъ правительства.

Може бути, що справити ся такожъ вѣсть, подана доси молодю чеськими газетами, мовъ бы въ стороны правительства глядали за водповѣднимъ наслѣдникомъ миністера Праж-ка. Се было бы певного рода уступкою для домаганъ молодого-Чеховъ.

На промову миністера гр. Кинбургъ на за-сѣданіи клубу лѣвнѣхъ въ 8 н. ст. грудня вод-повѣдъ д-ръ Руссъ въ сей способъ: „При-сутность п. миністера и его промова выслу-хують у мене спомини, котрѣ повторити хочъ и прикро то все таки спасенно. Не мнѣи суть ще нѣмъ въ парламентѣ, котрѣ памятають, що передъ 20 лѣтами лучала ся для партіи по-добна ситуація. Се было тогдѣ, коли покина-не было миністерство Аверсберга и оно заяви-ло бажанье водѣти въ клубѣхъ лѣвнѣхъ въ та-ку саму связь, яку гр. Кинбургъ представивъ намъ за конечну для себе и для насъ. Тогдѣ, на жалѣ, выдано окликъ, що треба водкнути таке предложенье и треба лишитись незави-симымъ якъ до горы тавъ и долу, якъ до правнѣхъ тавъ и лѣвнѣхъ. Незабутный Брестель замѣтивъ тогдѣ до того: „И независимымъ до власного пересвѣдченія!“ Ся волѣа покиба політична була початкомъ невогды,

котить, не мае куды выйти въ хаты. Що за-дивно? въ-вѣдн взяло ся только воску? Огля-нувъ Дувидко все докладно и переконавъ ся, що се ама, въ котру Гривъ Ленъ вложивъ увесь свой капиталъ, выдала въ одній хвилѣ тысячѣ, „надуло“ ея повно воску, что и цѣле подворье воскомъ залило... Благодать, неспо-дѣяна благодать!... Жидъ только языкомъ по-цѣмывае, такъ ему на души зробило ся при-емно, „наче въ Бога“. Міаіоны були вже у не-го въ въ кишени... ходило только о переведе-ние деаныхъ формальностей, т. е. чтобы Гривъ Ленъ дѣйствію не протверзавъ ся, не сказавъ, что се его яма и его хата, не закрывавъ: Го-споди! спасай хочъ ты беззащитныхъ, хороши водъ навѣта хитрости и обмуды!

Въ клубѣхъ давъ по томъ, якъ „надуло“ въ Ленъовій ямѣ, Дувидко Цукеръ засіявъ ясовою зорею на выдворѣніи галадионъ Калифор-ній, ставъ доживающимъ членомъ „Союза израильского“ и пожертвовавъ на поддержа-ние историчной славы „забраваного народу“ цѣ-лыхъ пять сотокъ, — майже только, сколько взявъ Ленъ за свою батьковщину! На дворецъ зельвничій уже не йшовъ въ своимъ голыми побратимами, лише йхавъ повозкомъ, все въ товариствѣ якогось мѣсцевого матадора.

А що-жъ Ленъ Гривъ?... Сидѣвъ у Цу-кровоного брата на „Новомъ свѣтѣ“ та розказу-вавъ своимъ братамъ-амарамъ нужду та кло-потонько тысячный...

— Чоловѣче, навѣтъ не признавай ся до своихъ хаты и до ямы, бо смерти поженешь! — радилъ „груба Битъ“. — Я хочъ жидовка, а раджу тобѣ по доброму брати, что дають, за-подати ся...

— Нѣ, я своего не дарю! — говоривъ Ленъ. — Я ему все воддавъ: и пятьдесятъ реньскихъ дову, и пятьдесятъ провинціи, ще вынѣвъ бувъ только двадцать безъ сѣмѣхъ за той бодурѣ, что въ мой хатѣ поставивъ, але то вѣнъ зробивъ бувъ собѣ, для своей выгоды. Пойду до самого губернатора, пойду до цѣса-ря, буду врать до неба, что моя дѣти пога-нуть въ голоду... вѣнъ мою працю обогативъ ся, тысячѣ горне...

— Удай ся только до Фокта або до Щер-батого Мадьяна, — радилъ рудякы, — тотъ

ника настала мѣжь партію а ея власнымъ ми-ністерствомъ та все абольшае ся. Нанѣ сѣмю въ мѣшбѣхъ положено, бо такой похиты не зробимо; сѣмю въ дуже добрыхъ водносинахъ до нашего миністера, котрый явно и водъ вѣтъхъ компетентныхъ чинникѣхъ признаный мужемъ доврѣя нашон партіи, сторожемъ нашихъ на-ціональныхъ и политичныхъ засадъ въ міні-стерствѣ, котре мы побороважи черезъ десять лѣтъ. Ся водносина до него тавъ тѣснѣйшій, бо вѣнъ одиной и дуже експонованый мае заступати нашѣ интересы мѣжь неконче згѣд-ными элементами. Рѣшнѣе не було ще въ Австріи вѣдѣти такихъ водносинъ, бо за зго-доу вѣтъхъ вилывовыхъ кругѣхъ державныхъ являе ся п. миністеръ мѣжь нами, зазначае свое становнѣе явно и отверто, домагае ся взаимного доврѣя. Се доврѣе буде мати ми-ністеръ, бо вѣнъ черезъ насъ а мы черезъ него можемо мати силу и влиывъ. Мусимо его поведење подѣлрати безъ упередженія, безъ сумавъ и безуслѣвно. Если партія зна-ла черезъ 12 лѣтъ поспѣлота солидарно про-тивъ миністера, то треба теперь додержати со-лидарности за миністеромъ. Не хочемо для партіи свободы дѣлани противъ власного миністера, только разомъ зъ нимъ супротивъ кождон партіи а навѣтъ супротивъ кабинету. Дѣлата тре-ба все разомъ зъ миністеромъ, котрого задача заступати погляды партіи передъ верховодя-щими кругами. Просимо жъ п. миністера, що-бы вѣнъ удерживавъ все ясны зарисны зъ партію и чтобы мѣжь нами а партію не зайшли якій непорозумѣя. Д-ръ Плевельскій сказивъ, что може лутчати ся потреба просити миністера, чтобы выступись зъ миністерства — а я до-дамъ, чтобы и миністеръ зажадалъ водъ партіи подпоры въ такомъ случаю, коли бы мѣжь партію а кабинетомъ пришло до якогъ по-важного конфликту. Если партія праслугуе право aut-aut супротивъ миністера, то таке само право повиненъ мати и миністеръ супро-тивъ партіи.

Урядові дружи рускі.

„Великомученица наша мова!“ — сказа-ли мы недавно при нагодѣ обговорюванія дру-ковъ урядовыхъ, який выдають ся чи то у Львовѣ чи у Відні. Скандальный языкъ, въ-якомъ выходять урядові рускі дружи, може-хоба водстрасувати Русинѣхъ водъ уживанія тѣхъ друковъ, — и справдѣ, нашѣ селяне, не розумѣючи ихъ, волять уживати друковъ поль-скихъ, котрѣ порозумѣють скорше, або и нѣ-мецкихъ, бо ти пояснѣтъ имъ хтось знаючий нѣмецку мову, — языка же „руского“ въ тѣхъ друкахъ не пояснѣтъ нѣхто, навѣтъ самъ профессор руского языка на университетѣ, бо просто не годѣвъ!

На доказъ сказаного наведемо найновѣй-шій примѣръ.

На провинціи порозыслано по ц. к. ста-роствахъ, а староства розсылали по громадахъ друкованіи формуляръ для выкажу сѣмѣхъ и божовѣльныхъ въ трехъ языкахъ: рускомъ, польскомъ и нѣмецкомъ. Формуляръ тѣ ма-ють бути заповненіи и заверненіи старостамъ. Очевидно, въ рускомъ сѣлахъ можна заповно-вати ихъ по руску, — только же коли бъ въ тѣхъ формулярѣхъ не було рѣшачено такожъ текстовъ польского и нѣмецкого, нѣхто не бувъ бы въ силѣ заповнѣти ихъ въ мовѣ рус-кой и мусѣвъ бы одрѣсати назадъ ц. к. ста-роству, чтобы до формулярѣхъ долучало комен-таръ до руской мовы. Наведемо деякіи взорѣхъ тѣхъ мовы:

якъ напашуть, то заразъ зѣде комисія, хочъ-бы и зъ самого Відня...

И розбѣгли ся ямарѣ по сусѣднихъ шин-кахъ та кошаркахъ гладыти за адвокатами, что-бы написали суплику для Грива Ленъ, спро-вадила комисія на его яму.

II.

Мажъ калифорнійскимъ гуртомъ образова-нымъ водѣмчали ся майоръ тавъ, что вѣнѣли за обиваку не валили, а въ не терѣли на вострапнѣхъ. Особливо п. Хоростѣль ухаживъ тутъ за короля цѣлѣхъ; найслабѣйшій спѣ-ригусъ вандрувавъ до его жолудка, якъ не-вкусна омава, иколка навѣтъ не замоскотавъ дѣрджавку. О вѣнѣ дѣйствію можна було ска-зати, что только разъ въ своимъ житю уиывъ ся, а опѣла все только разъ-у-разъ доливаетъ та доливаетъ. Старозаконный практикъ и на-от-тѣрой предпринимѣль поворитовали ся сею не-звычайноо предметомъ ученого тоа, зробили его оновитъ инспекторомъ горничныхъ и постаралась о затвердженіи, де було треба.

Хоростѣль давъ фирму зарядови горни-чому своимъ протекціоннымъ именемъ, а дѣ-ло горниче — абѣла зымаючо осяченого рѣ-шнѣмъ пройдедѣтѣмъ — вѣли на свою руку Львовъ Пухъ и Базъо Надутъ. Та два прѣ-славный своего часу референты называлась тутъ въ мѣсцѣ, для большого ресексту, „панами надѣо-мисарями горничными“, — ямарѣ-жъ прозыва-ли ихъ „жидовскими хомьянами“.

При всякихъ нещастныхъ пригодахъ смерти чи калѣчѣе въ наслѣдокъ выбухѣвъ подѣмныхъ газѣхъ, удушенія въ заморѣцѣхъ в всякомъ недбалостѣ — Пухъ и Надутъ гра-ли головну роллю: они лавили до ямъ, спису-вали вѣзаныя: зъ-вѣдѣи вѣдѣтели черпае свое майно — а се вѣжало богато въ хосенѣ обжа-дуваного о розбишачтѣхъ подѣемне. Зѣзаныя та-кій праносили „хомьянками“ до ихъ мѣсячнѣхъ хорошихъ платнѣхъ значай „шпорты“, — не разъ за день и колька сотъ реньскихъ, а въ додѣ-тку щедрѣ, вечерю зъ шампаномъ... Нечѣ-ста совѣсть вѣдѣла вѣдѣтели оплачувати за те, чтобы справу въ мѣсцѣ умироти, за-тахливати... правду погребати на вѣки...

(Конецъ буде.)

„Мѣстный приходъ“. Що се мае значати? Такого термину Русъ ще не чула! Отже се, бачите, вѣдѣтѣ: gmina, Ortsgemeinde, по руску: громада.

„Политически повѣтъ“ — okrag poli-tyczny.

„Справозданье сѣмѣхъ“ — се мае значати то само, что выказ сіемныхъ, хо-тий въ текствѣ рускомъ оно мае таке значѣ-ние, мовѣ-то „сѣмѣи вѣдѣтъ справу“.

„Въ содержаніи домашній“. Дома собѣ голову, вѣлько хочѣшь, не вѣдаешь, что се мае значати. Доперва глянувши на текствѣ польскій и нѣмецкій, арозумѣешь, что се мае значати: w opiece prywatnej, in Privatpflege.

„Въ содержаніи общае“. Ще большѣ зажаде! А оно — risum teneatis — мае значати: w domach dobroczynności, in Versor-gungsanstalten!

„Состояніе при концѣ года бы-шего“...

„Межи нами были сѣмѣхъ за-разителную болезнью окѣвъ“...

„Принадлежати обходъ и обо-ротъ“ — należało do handlu i przemysłu.

„Удовленіе“ — Ломъ голову! Се зна-чить: owdowiałych.

„Розвѣдѣніи“ — rozwiędzionych.

„Изъ тѣхъ поже тавъ были“. То само по польски: Dopiero później umyślowo zasłabli.

„Черезъ 10 лѣтъ“ — wyżej 10 lat.

„Отъ тѣхъ имѣють дѣтя“ — Z tych mają dzieci.

И т. д., и т. д.!

Отъ мае възорець урядового языка руского въ Австріи! Языка польскій и нѣ-мецкій въ формулярѣхъ — зовѣмъ правильній, лишь одѣтъ руской — правдиво скандальный!

Мы вже сотки разѣхъ звертали увагу властей на той скандальный языкъ въ рус-скихъ друкахъ урядовыхъ, что выготвляють ся у Відні и у Львовѣ — та все надармо. Кождый новый другъ выказуе, что подѣ тавъ вглядѣмъ не йде до лучшого, але система-точно що-разъ до горшого! А прѣвѣ въ тѣхъ рѣчи можно вже правительство „зѣмѣнѣи си-стему!“ Рѣчь же се легка: знайти чловека, котрый бы правильно и разумно перекла-дѣвъ польского на руске, — се зробивъ бы на-вѣтъ рускій ученикъ зъ четвертой класи шко-лы народной...

Якъ у насъ стягають ся податки?

На окружнѣхъ вѣчу въ Турѣхъ вѣсть ч. Федѣо Сакаль, начальникъ громады Лѣмны, представленье до вѣча въ справѣхъ матеріяль-ной нужды своей громады, — хотѣи се можна приложити загаломъ до громады сѣлянскихъ.

„Матеріальная нужда межи людьми въ нашихъ горахъ — пише вѣнъ въ своимъ пред-ставленіи — така велика, что годѣ и сповѣсти Газды въ нашихъ сторонахъ не мають худобы потребной до газдѣства, а тѣта худоба, что ще дѣнезуды свѣтитъ ся у газдѣхъ, — то не е газдѣсна власнѣсть, только богатыхъ газдѣхъ-лаварѣхъ.“

„Вѣтъ сѣляне нашего турчанского повѣта стоять передъ великою бѣдою, бо въ весною жде ихъ голодъ. Бульбы, тои найгожѣйшійшѣ поживы нашей, сего року нема, а овѣсъ, хотъ на солону урѣбъ, на маломолотъ дуже мѣхъ. Въ богато сѣлахъ повыбивавъ градъ въ дѣтѣ, а въ богато дуже ушкодѣвъ. Зѣрѣбу-жъ въ нашѣхъ повѣтахъ нема вѣяного. Зъ того выхо-дѣтъ, что насъ вѣтъхъ сѣлянъ — а и бѣднѣхъ людей въ мѣстѣ — жде велика бѣда.“

„На доказъ, яка нужда е межи людьми, най послужитъ способѣ стягана податку въ Лѣмнѣ въ грудни сего року. Залеского подат-ку въ Лѣмнѣ за рокъ 1890 было 216 ар. 93 ар., а неспѣающего въ 1891 роцѣ 1.143 ар. 82 ар. Чтобы той податокъ стягнути, пришла екс-квизіа въ село и пограблено у 136 газдѣхъ по-слѣдѣу одѣжу, послѣдній сѣракъ, послѣдне по-лотно, послѣдѣу корову, послѣдне зерно, а всего въ сѣлѣ не больше якъ 200 газдѣхъ.“

Тутъ ч. начальникъ громады Лѣмны до-лучивъ уложенный табелярѣчно выказъ тѣхъ грабежей въ грудни 1891 р. въ 136 позаніяхъ зъ рубриками: „имѣя и назвице газды“, „нале-житѣбѣ податкова“ и „яку взято грабѣжъ“. Годѣ намъ мѣстѣти цѣлый сей выказъ, але на-ведемо въ него де-що для примѣру. И такъ:

1. У Йосафата Кѣчника за належитѣбѣ 68 ар. взято сѣракъ.

2. У Янда Васильова за 6.48 ар. двѣ фаски шпенѣцѣхъ, фаску вѣса и сѣракъ.

3. У Матѣя Хашѣвского за 10 ар. кожухъ и сѣракъ.

4. У Николы Чуплака за 7.86 ар. корову и сѣракъ.

5. У Тимка Васильова за 5 ар. коня и по-лотно.

6. У Данька Кира за 7.23 ар. корову и сѣракъ.

7. У Янѣма Крупы за 7.24 ар. сѣмъ коплъ вѣса и сѣракъ.

8. У Антона Кира за 5.45 ар. два сѣраки и лейбѣхъ.

9. У Абрама Гірша за 3.36 ар. перняу.

10. У Йосафа Соболевского за 6.72 ар. двѣ подушкы.

11. У Стефана Крупы за 2.72 ар. корову.

12. У Хасѣла Гірша за 12.63 ар. двѣ перняу.

13. У Стефана Кира за 9.61 ар. коня и корову.

14. У Макара Баца за 5.47 ар. плугъ и лейбѣхъ.

15. У Касѣ Борасовон за 1.76 ар. топоръ и пилу.

16. У Йосафа Лалки за 13.10 ар. сѣракъ и штаны.

17. У Федѣ Тарка за 10.07 ар. телѣа.

18. У Илька Ясѣнцого за 12 ар. сѣракъ и дванадцѣ коплъ вѣса.

19. У Васѣля Турда за 16.78 ар. сѣру сѣна.

20. У Дуця Онишка за 3.10 ар. сѣракъ и двѣ платкы.

21. У Гарасима Ганяльського за 4.07 ар. полотно и коня.

22. У Семѣна Петренка за 4 ар. сукно.

23. У Юрия Петринки за 3.52 ар. шматѣ, И т. д. а т. д.!

36 спису выхѣдѣтъ, что на покрытъ ве-добору податкового у 136 газдѣхъ забрано вѣбже и сѣно, коли у которого здыбали, а коли того було за мало, то забрали худобу, одѣжъ, сукно, полотно, шматѣ и т. д. Двацѣтъ и сѣ-момъ газдамъ забранъ коровы, чотиромъ коплъ, сѣмнадцатомъ кожуху, шѣстьдесятъ в чоти-ромъ сѣраку, сѣмнадцатомъ лейбѣхъ, трина-цѣтьомъ шматѣ — подушкѣхъ, перняу, двомъ газдамъ навѣтъ штаны, або необходимый въ га-здытѣхъ здыбѣхъ господарѣхъ, якъ плугъ, то-поръ, пилу...

„А тотѣ газды, что въ остатного стягли ся и податокъ заплатили, — кажѣ дальше въ своимъ представленіи ч. начальникъ громады Лѣмны, — чѣ гадаеѣтъ, что мають ся лутчѣ? Тѣхъ же на другій рокъ тавѣ сѣмѣхъ, якъ тамтѣхъ сѣгорбныхъ бѣдѣхъ. До чего то доведе, Богъ милосердный знае. А таке са-ме дѣе ся по вѣтъхъ сѣлахъ въ нашѣхъ по-вѣтахъ...“

По такомъ представленіи ч. Федѣ Сакаль поставивъ резолюцію:

„Вѣче сѣлянъ турчанского повѣта про-ситъ п. посла Телишевского, чтобы предста-вивъ нашу нужду у Відні въ радѣ державной и зажадавъ, абы нашѣхъ горахъ удѣлили скор-но закономъ и дали опустѣ въ податкахъ. Най п. посолъ конче пре до того, чтобы у насъ податѣхъ були менѣи.“

Нема сумавѣу, что посолъ Телишевскій супротивъ того голоса рѣшукѣ сѣлянскихъ бу-де старатись споняти свой обовязокъ.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Станіславѣвщины.

[Справа дѣявѣна.]

Въ кождѣхъ звани, хто служать, поби-рае за свою службу платню рѣчну, вглядно мѣсячну, лишь одній дѣня у насъ не мають за свою службу при церквѣхъ вѣякою стаѣи плат-нѣ и суть водданіи на ласку и неласку паро-хіанъ. Але дѣхто скаже, что дѣни мають ро-ковѣщину, больше-менше по 20 ар. на рѣкъ бѣдъ кождого господарѣхъ въ парохіахъ, або въ де-якихъ парохіяхъ по цѣру гарицѣхъ вѣбже, — а де нема роковѣщаны, то зновъ законъ конву-ренційный зъ р. 1866 въ §. 12-омъ приписуе даковѣ дѣнѣцію не превышающу 50 ар. рѣч-но, — окрѣмъ того мають дѣни и доходы при-деаныхъ водправѣхъ церковныхъ. На першій по-глядъ здаваѣлось бы, что дѣни въ самѣхъ рѣчѣхъ мають забезпеченіе и стаѣе удержанье, одна-кѣмъ ближе вглянувши въ рѣчь, можна пе-ресвѣдѣти ся, что тавъ не естъ.

Що-до доходѣхъ, то тѣа суть нестѣлѣ, ча-сомъ цѣлы тѣжѣдѣ мѣняють а дѣнѣхъ и шельога доходу не мае, а пра тобѣмъ сѣй доходы дуже малѣ, и въ теверѣшнихъ часахъ что разъ боль-ше упадають. Що до роковѣщаны, то се можна бы вѣдѣти назвати роковою жебравщиною, бо чтобы зѣбрати ея водъ парохіанъ, мусѣтъ за-нею дѣнѣ цѣлый рѣкъ по сѣлѣ лавити якъ-якій жебравъ, а и то дѣхто даѣтъ, инѣишъ вѣ-дѣхто не даѣтъ, а деякій ще и водъ хаты про-жѣне. Що-до закона конкуренційного зъ р. 1866, то сей не майго помагае до забезпеченія платнѣхъ дѣнѣхъ, бо тамъ ичѣго не сказано ясно и стало. Законъ кажѣ въ §. 12-омъ, абы дѣнѣція рѣчна дѣнѣхъ не превышала 50 ар., отже подае максимумъ, але о минимумѣ ичѣ-го не споминае. После того закона полагаетъ ся членамъ комитету до воли ухвалити яку-не-будъ квоту, а полагѣе большеѣтѣ комитету ста-новлять члѣны интересованіи, бо мусѣтъ до до-дѣціи такожъ конкурввати, тожъ можуть у-хвалити навѣтъ колька ар. А часомъ и такъ буває, что комитѣтъ ичѣго не ухвалѣтъ. На се скажутъ, что въ такомъ случаю повинѣтъ па-рохѣ дѣнѣсти ся до компетентной власти, а тѣта повинна зарѣдѣти, чтобы дакъ мавъ за свою службу водповѣду заплаѣту. Одакъ не все и въ той способѣ можна прийти до ладу зъ сею дѣнѣціою дѣявѣскою. На доказъ сего наведе-мъ примѣръ зъ одной парохіи близъко Станіславѣва.

Въ згаданій парохіи побирали дѣни водъ непахѣтѣхъ часѣхъ роковѣщину по 20 ар. бѣдъ кождого господарѣхъ. Въ Томину недѣлю р. 1886 пришло въ якіе дѣнѣ до того села, гладыи мѣсѣцъ, а что вѣякій парохъ не мѣгъ его за-дѣла злого поведѣния приймати до службы, то вѣнъ завернувъ ся до парохіанъ зъ просьбою о посаду, обѣщючи имъ служати только за са-мѣи доходы церковны безъ роковѣщаны. Паро-хіанѣхъ приходѣти до парохѣ, просѣти водравѣ-ти давного дака, а принята до службы дешѣ-вого, бо безъ роковѣщаны. Парохъ представѣи-мѣтъ, что не мае причины водравѣтѣ дака, а навѣтъ дѣтеперѣшній дакъ и самъ не хотѣвъ дальше при служѣхъ поведѣтѣ, то не при-ймѣтъ бы неморального, хочъ бы вѣнъ и безъ роковѣщаны хотѣвъ служати. Парохіанѣхъ водѣ-вѣла на се, что не будутъ дальше теверѣшню-му даковѣ платѣти роковѣщаны. И коли пере-стали платѣти роковѣщину, водѣвѣе ся парохъ до старостѣхъ, чтобы оно наказало парохіанамъ выплатѣти належитѣбѣ даковѣ. Старостѣмъ водповѣло, что дѣнѣція або роковѣщина не оли-рае ся на вѣякій правній основѣ, не естъ вѣснана въ вѣнѣтарѣхъ парохіальныхъ и опирае-ся лашѣ на вѣзачю, а что зычѣй не стано-вѣтъ права, то старостѣ не може парохіанѣхъ змусити до заплаченія — парохъ же може со-бѣ поступити ино послия закона конкуренцій-ного зъ р. 1866.

Парохъ вѣдѣлъся до консисторіи о ра-
ду, а консисторія направила рекурсы
до высшихъ инстанцій. Справа оперла ся ажъ
до высшей трибуналы. Але и трибуналы
даже такъ сами рѣшенія не старосты. Тогда
не осталась парохомъ ниша дорога, якъ по-
ступити собѣ посяла закона конкуренціонно-
го зъ р. 1866. Сказавъ отже комитетъ парохі-
альный, для ухвалы дотаций для дѣла, але
члены комитету не хотѣли нічого ухвалити.
Парохъ довѣлъ о тѣмъ старосту, а тотъ на-
казавъ, ще разъ ссикати комитетъ, а ухвалу
комитету предложити черезъ консисторію ста-
росту. Парохъ ссикавъ комитетъ въ-друге, и
комитетъ заявлявъ до протоколу, що не буде
ухвалити ніякого дотации для дѣла. Парохъ
подавъ до старосты черезъ консисторію ту
ухвалу комитету, и просивъ, чтобы старосты
зарядило конкуренцію та наказало парохіа-
намъ вышлати дѣловъ 50 р. рѣшенъ дота-
цій. Та що-жъ! Хотя парохъ подае уже че-
резъ два роки разъ-у-разъ до старосты о ага-
дану плативъ для дѣла, то однакъ до того ча-
су не може довести до порѣшеня. Добре, що
дѣль має свій власный грунтъ, въ которомъ
може жити, и шъ семейный рѣкъ жеде терпѣли-
вѣршюна, ае внакше мусѣвъ бы парохъ хибѣ
перестати вѣдправляти въ церквѣ, бо-жъ ніякій
нишій дѣль не мѣгъ бы безъ плативъ слу-
жати.

Отсе мабутъ причины, дѣятого чымъ разъ
менше людей вѣдае ся званію дѣловскому, а
ва-дѣя браку добрыхъ дѣлѣвъ терити дуже
много нашъ обрядъ. Дѣятого було бы дуже
пожадане, абы нашъ епископскій ординаріатъ
вѣднеси ся до правительства, чтобы оно, за-
наступити побѣдженіе плативъ дѣловской, бо-
дѣй се, що уже есть, ссхотѣло унормувати.
Нашъ послѣдній бы въ соймѣ постарати
ся о змѣну закона конкуренціонно-го зъ р. 1866,
который шо-до дотаций дѣловъ такъ неясный,
и чтобы плативъ дѣловъ не залежала бѣдъ ласки
або немаски членѣвъ комитету, лишь чтобы
була такъ, якъ у всѣхъ иншихъ званахъ служ-
бы, хочъ мала, але стала и пенія.

Рухъ въ рускихъ товариствахъ

Вѣдѣрытъ читальнѣ товариства „Про-
свѣтъ“ въ Скварѣвѣ (въ Золочѣвщинѣ). Но-
вымъ великимъ водраднымъ водобутомъ для на-
шое просвѣтнѣнныя организаци и работы являе-
ся заснованіе читальнѣ въ селѣ Скварѣвѣ, зо-
лотѣвской повѣта. Село се лежить при шляху
вѣдѣвнѣ Кароля-Людвика, а навѣтъ вѣдѣ до
каторыхъ лѣтъ есть тутъ перестановка. Шо-до
числа мешканцѣвъ належить оно до найбіль-
шихъ въ повѣтѣ: душъ руско-католическихъ чи-
слить до 1800 а латинянекъ до 400. На сла-
ву Скварѣвцѣвъ замѣтати треба, что они тве-
рѣзъ и трудящій, та что помимо того, что по-
мѣжъ ними не багато людей заможныхъ, сво-
ею заподавистою та ссоднатою ратуею
ся, якъ можуть. Церковь скварѣвская, хочъ де-
ревяная, але простора и утримана въ на-
красѣмъ лѣдѣ, подѣласть кожного богослуже-
нія биткомъ наповнена, а молодѣжь вправдо-
вана въ сѣбѣ самими о. парохомъ ссѣвае на
каждой службѣ Божьей. Заснована передъ
вѣсьмама роками за порождою (теперь, на жалѣ,
хорого) патриота-ветерана о. Данила Галич-
евича при церквѣ „Правда на задѣ Закомар-
сков“ развивае ся гарно и має теперь въ обо-
ротѣ 1400 ар. Передъ вѣсьмама роками за-
сновано тутъ заходами о. парохъ християнскы
краницы малыми удѣлами вѣдѣвнѣмъ
громаданъ, але она, на жалѣ, за-дѣ частыхъ
непорозумѣнъ межъ самими основателями, а
вѣдѣтъ за-дѣ вѣдѣданя заряду въ несвѣдѣн-
ной руцѣ, не могла якъ ссѣдѣ розвинути ся. По-
слѣдними часами стала она ще больше вѣдѣ-
упадати, бо вѣдѣдѣдѣванье товарѣвъ набутокъ
въ Золочѣвѣ по жидѣвнѣмъ краницѣмъ, якъ
въ огляду на ихъ якость, такъ и на цѣну, не
може вѣдѣдѣдѣвати понуцѣвъ. Шо въ громадѣ
вѣдѣвнѣ, въ которѣ проявляеъ не одно зма-
ганіе красне та хосенно, гадка заснована чи-
тальнѣ зродила ся доперва послѣдними ча-
сами, при рѣшенѣ мѣсцевыхъ вѣдѣвнѣмъ
на вѣдѣвнѣмъ школа. Науку школяу пода-
вати тутъ черезъ довгий часъ членѣвъ сла-
бо-свѣдѣнны, а власти школьной не уважали за
одѣвнѣ додати ему до помочи другу уч-
тельску силу. А прѣвнѣмъ однѣмъ учитель въ
школѣ, что членѣвъ до 300 дѣтей обова-
занныхъ до науки, при наилучшій воли
та при вайлучшій здоровлю нѣчо зро-
бити не може. Тожъ лѣта пили за лѣта-
ми, а дѣти гаданъ часть не научивши ся навѣтъ
читати та писати. И чи-жъ дѣво, что Скварѣ-
вѣ не вѣдѣвнѣмъ показати школу та прѣсѣ-
ту? чи-жъ дѣво, что народъ не мѣгъ зрозумѣ-
ти: яку вагу має просвѣта? А мѣжъ тымъ не
було ніякого, чтобы по-за школою розбуду-
вати народъ та заохочувати до просвѣты, бо
мѣсцевый парохъ, западаючи вѣдѣвнѣмъ
цѣнѣмъ лѣтъ въ тяжку періодичну хоробу, по-
при працю церковно-парохіальну до нѣякой
нашое работы не способный. Доперва въ двохъ
остатнихъ рокахъ нашло ся вѣдѣвнѣмъ мо-
лодшихъ господарѣвъ, что за зложени межъ собою
грозѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ княжечкомъ, передплати-
ли „Вѣдѣвнѣмъ“, а внаконецъ мамѣ пере-
шодѣ въ вѣдѣвнѣмъ старшихъ громаданъ,
зрѣвшихъ давнѣмъ практикованныхъ въ
Золотѣвщинѣмъ набожнѣмъ за „мѣсцалѣмъ“ и
„мѣсцалѣмъ“, подѣписали статутъ, а звай-
шюши щирѣмъ порадѣмъ и помѣжъ о вѣдѣвнѣмъ
дѣлу золотѣвской вѣдѣвнѣмъ „Просвѣтъ“ довели до
того, что дѣя 26 н. ст. грудня 1891 р. вѣдѣ-
рѣтъ читальнѣ товариства „Просвѣтъ“.

Торжество водѣвнѣмъ читальнѣ розпочало
ся службою Божьою, котору вѣдѣвнѣмъ о. Левъ
Чернявскій зъ Пѣтрѣмъ, а дѣяконувавъ о.
Стефанъ Височанскій зъ Красного и о. Яро-
славъ Стетевнѣмъ зъ Вужка. На богослуженію
бувъ присутнѣмъ дѣвнѣмъ скварѣвскій, п. Апо-
лѣнарій Яворскій. Яко делегатъ вѣдѣвнѣмъ зо-
лотѣвской вѣдѣвнѣмъ „Просвѣтъ“ являвъ ся о. Садоръ

Бѣзерскій, катихизѣмъ гимназіи и голова вѣдѣвнѣмъ.
Кромѣмъ гаданыхъ священникѣвъ було запроше-
ныхъ ще сѣмѣ, однакъ чомусь не прабули. Зъ
дополичныхъ учителей, тымъ по званию апо-
стола въ просвѣтъ, не являвъ ся ніхто. Лаше
въ подѣвнѣмъ сторѣмъ прабувъ п. Дмитро
Дмитерко, учитель въ Вѣдѣмъ, та о. Викторъ
Бѣзерскій зъ Полоничѣмъ. Такожъ изъ сѣлянъ
сторѣвнѣмъ кромѣмъ п. Василя Микитюка зъ
Красного не було ніякого. По богослуженію
удали ся прабувшій гостѣ, членѣвъ основате-
лѣмъ читальнѣ и багато нашихъ господарѣвъ та
господарѣвъ сскариевнѣмъ до дому господаря
Гната Рудого, де читальнѣмъ примѣщено, и тутъ
вѣдѣбуло ся водосвѣтъ та освѣщеніе дому. По-
мѣжъ збраними находѣтъ ся мѣсцевый па-
рохъ зъ своимъ дѣловѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ вѣдѣвнѣмъ
членѣвъ вѣдѣвнѣмъ. Збранихъ позванѣвъ
красною промовою господаръ Олександръ Булка,
першѣмъ громадскій та вайлучшій творецъ
новогъ читальнѣ. Въ своей промовѣ згадавъ за
перешедою, якъ членѣвъ-основателѣмъ мусѣвъ по-
борювати, дѣвнѣмъ вѣдѣв

Зъ друкaрний гeз. ии. Шевченкa, пoдъ вaрякoмъ К. Бaкaнaрскeгo

ДѢЛО

Выходит у Львові що дня (крім неділі і рушів святих) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, і в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати і инсерати приймають: У Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Кошицька ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ з наліснотом за инсерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на півний рік . . . 18 ар. на півний рік . . . 24 ар. на півний рік . . . 9 ар. на півний рік . . . 12 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 пр. на чверть року . . . 6 ар. на місяць . . . 1 ар. 50 пр.

у Львові: на півний рік . . . 16 ар. на півний рік . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 пр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламі за неоплачені варті відкидаються. Поодинокі чиселі коштують 8 ар. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 ар. б. в. однокі стрічки инсератов в рубр. „Надсудне“ по 20 ар. а. в. Подяки числять ся по 10 ар. б. в. стрічки.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь днем 1 січня „ДѢЛО“ зь додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало трипятирічний рік свого видавництва. Виходить буде, як уже одь кількох літ, що-дня і підь тими самими умовами передплати.

Просимо-жь всіх наших Впов. Читателів прислати передплату на рік 1892-тій (взгляди на залогості) і приєднувати „ДѢЛО“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючі передплатники стануть початков (16 аркушів) повістей „Замов'я Демі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „ДѢЛО“.

Рада державна.

В третій день дебати надь торговельними трактатами, на засіданні 14 п. ст. січня, промовляв слов'янський посол Робиць протав трактату зь Італією. — Антисеміт Гессманн виказував, яку шкоду нанесуть трактати дрібному промисловцю, а також і робляцтва не піднесуть.

Довшу бесіду вголосив пос. Вашатий. Виказав на упадок парламентаризму, бо трактати накісно палаті до прийняті. Австрійській промисел не выдержит конкуренції зь німцями, бо вже тепер продукти німеческого промислу дуже дешеві. Таке само і на Балкані не выдержит Австрія конкуренції зь Німеччиною. Обговорюючи політику заграницю виказав Вашатий, що Росія не повинна ніколи гадки зайняти Царгород, а тридержавний союз на ніщо не здат ся, бо в Австрії народи суть єму противні а в Італії нічого не значить. Говорячи про внутрішню політику, зазначив, що ір. Таффе віддав ся підь курателю лівичів. Поодинокій послы старіють ся тепер жалювано о посади урядові, і може бути, що вставе пора коли послы будуть старітись не лям о посади гератові, але і концістів та возних. Бесіду закінчив словами: Семіатіу Чехові можуть бути лям по тій стороні, зь-вдві бодей лям небудь лям надь єв'ятат і зь-вдві можна надьятись, що небезпечність буде усунена. А тям єсть союз зь Росією і Францією.

Слѣдуюче засіданье нині.

Вчера вечером зійшлася комісія податкова для варади надь внесеннями Пленера і Патая. Референт Д. Абрагамович вибѣс відвинути оба внесення. І справді комісія відвинула внесення Патая, а внесення Пленера прийнято осям голосами противь осями, бо презес комісії Менстер порішав вь користь Пленера. Референтом передь палату вибрано Гросса. — На засіданні заявив мін. Штайнбаха, що до кінця марта с р. выготовить проект реформы податкової.

Справи краєві.

[Організація народних шкіль.]

Зь предложених вь 1890 р. виказов оружних радь шкільних показало ся, що за-для недостатку учителів у всіх округах шкільних було 64 шкіль зорганізованих, але неотвержх, 91 шкіль по-надь місяць замкнених, 96 класів недостаткових дозволеных але неотвержх, відтак при 463 школах треба було обсадити тимчасово посади учительські особами, що не мали приналежності кваліфікації і по більшій часті не відповідали своєму званню. Не стало отже по-надь 600 кваліфікованих учителів, а бодей о-коло 200 учителів безь огляду на їх кваліфікацію, починаючи вже обставину, що вь 1126 школах, вь котрих число молодіж, дійсно ходячи до школи переходило 100, а доходило навіть 250 учеників, не можна було після арт. 4-ого краєвого закона шкільного зь дня 2 лютого 1885 замінювати бодей другого учителя. Сей стань погрішив ся вь часі року. Річний убуток учителів і учительок чь то вь наслідокь смерті, чь за-для перенесення вь стань супочинку, або вкідця за-для добровільного або примусового уступлення выносить вь пересічній обчисленю зь трьох літ 134.

Позаякь краєва рада шкільна після вивтецій союму організує що року пересічно 150 нових шкіль і отиврає 60 нових класів, показує ся, що, безь огляду на піднесені пов'исше а нормальні відносини, лям до по-

крыті звичайного убутку річного учителів, потреба вх річного приросту бодей 360, а до покриття недостатку, вчисляючи лям 200 зь минушого року, разом 560 нових учителів.

Супротивь того вступючі досв учательскі семінарії якь мужескї такь і женескї, вь числѣ 6, доставляли досв вь п'ятилітній пересічній по 240 кандидатів і кандидатокь учительских, котрі по зложеню испиту зрѣлости могли бути приймѣні якь тимчасові учителі і учительки.

Позаякь половина учениць женеских семінарій учительских по зложеню испиту зрѣлости звичайно не віддає ся учительскому званню, а майже четверта часть учеників мужеских семінарій учительских, чь то вь часі студій, чь по їх покінченню, переходить для лямших виглядів до вишого звания, а именню переходить або до сторож скарбових або до службь землемірних — то виходить зь того, що існуючі семінарії учительскі можуть ледь до половини покрити звичайний річний убуток учителів.

Краєва рада шкільна представила выдѣлові краєвому якь квестію основну се, що зь кожнимь рокомь збѣльшав ся недостача сил учительских. Незабаромь прибуде ще одна обставина, котра буде мати великий вплив на се, що фреквенція вь семінаріяхь учительских буде зменшати ся. Именню вь наслідокь умовитованихь домагань союму, міністерь просвіты завѣс вь учительских семінаріяхь науку господарства, а позаякь ся не можна було помѣстити вь теперішній трілітній курсі, то завѣс, почавши відь (вересня 1891 р.) чотирілітній курс вь семінаріяхь у Львові і Кракові, та заповнив такий курси і вь чотирьох іншихь мужеских семінаріяхь учительских. Після гадки краєвої ради шкільной, хочє ся зарядженіє і хоєнне, то все таки вчинити труднішимь бѣдой молодіж шкільної ходати і кінчити семінарію, а за-для того число фреквенції вь семінаріяхь ще більшє зменшати ся.

Розваживши наслідки, які мусять бути зь теперішньої недостаткь учителів, краєва рада шкільна уважала за відповідне порішати:

Дови не зарадити ся відповідно недостатку сил учительских, здержати організацію нових шкіль, котру після арт. 12 зак. краєвого зь 2 лютого 1885 переводила краєва рада шкільна консенсентно і енергично.

Закладанне нових шкіль безь відповідного приросту кваліфікованих учителів, виходить лям на шкоду. Де нову школу зорганізовано, де громада на шкільній будинку добровільно або примусово понесла значний жертви, а школа за-для браку учителя не буха отверта або й не одержала доброго учителя, тям не лям нема хѣсна для просвіты, але також і много нарікань і жалобь. Єсли-жь такий школи достади учителя, то се выйшло на шкоду давніших шкіль.

Краєва рада шкільна виказала поглядь, що буде можна зробити выиму одь засадь, здержати дальшу організацію шкіль тям, де того буде домагатись велика жертволюбивість або докончене домаганье громады. И тям зь дати показує ся, що нестувє вь нашіймь краю певне число такихь громадь, котрі помімо дуже значного числа дѣтей вь шкільнімь вѣдѣ ще не мають школи, тямь отже потреба скоро отворити школу і краєва рада шкільна поручила перевести організацію школи та повнѣнчати пертратати заведеи вь найбільшихь рокахь.

Головна акція краю на поля народного шкільництва вь найбільшихь рокахь повинна звернутись на се, щобь забезпечити і приспособити значнійшій прирость учительских сил, бо відь сего зависить не лям розширенє шкіль, але і успіхь дотеперішнихь трудів і жертв понесенихь для народної просвіты.

Краєва рада шкільна після узавдї союму віднесла ся до міністерства просвіты зь просьбою отворити вь нашіймь краю три нові семінарії учительскі мужескї. Міністерь, узглядаючи наведені кр. радою шкільною причини, згодив ся на побільшенє семінарій учительских вь Галичині і зажадавь предложити подрбний выказ потребнихь на сю цѣль выдатків а такожь перевести переговори зь дотичними громадами, чь і на скілько їй громады готові покрити зь власнихь фондівь деякі выдати, якь помѣщенє заведеня, устрѣенє і т. п. Ся справа веде ся і надѣята ся можна єе скорого поладженя.

Причинами, що фреквенція молодіж вь учительских семінаріяхь зменшав ся, єсть вь першіймь радѣ надзвичайно велика бѣдність молодіж, котра віддає ся званню учительскому вь народнихь школахь, вь наслідокь чого молодіж зь осянцѣ віддає вѣдѣ мѣщевствѣ, де суть семінарії, рѣдко вгледують ся до семінарій.

Дальшій о много шкідливішій наслідокь бѣдності тої молодіж єсть се, що не могути найти достаточного удержаня, покидає передь часомь студію вь учительских семінаріяхь. Число учеників, якє на підготовляючіймь курсѣ выносивь відькадєсѣ, зменшав ся на третіймь роцѣ на відькадєсѣ.

Супротивь того не надѣє ся краєва рада шкільна, мовь бы побільшенє числа семінарій зарадило недостатку учителів, бо єсть пересвідченє, що лямь помѣчь матеріальна вь часѣ студій може приблизити число випусканихь ся учеників до семінарій і тыхь, котрі вытравляють вь студіяхь.

Рада шкільна гадає, що треба бы конче підвысшити дотеперішню суму 30.000 ар. вь краєвий фондѣ на стипендію для учеників і учениць семінарій учительских до высоты 90.000 ар., а тогдѣ можна бы поодинокій стипендію, котрі выносивь теперь по 40 до 80 ар. річно, піднести бодей до высоты 100 ар. річно, і се вже при малій помѣчь зь вишю стороною могло бы выстат на удержанье учеників. Може тямь способомь далось бы стягнути молодіж до семінарій навіть зь подальшихь околиць. Зь тої высоты лямку частє 15.000 до 20.000 ар. треба призначити на женескї семінарії і то лямь для тыхь учениць, котрі зобов'язані ся прийняти посаду вь сѣльских школахь. Решту призначити на мужескї семінарії, а долучивши до того 17.000 ар., лямь зь фонду державного вызначають ся на сю цѣль, даю бы ся якєсь удержанье вь часѣ студій тямь, котрі вь дальшій своїй службѣ не могут сподѣвати ся значныхь доходів и авансѣв. Роздаванє — після гадки ради шкільной — тої суми призначеной на кожде заведенє, було бы найліпше помѣстити зборони учителів семінарій, бо оно могло бы наступити заравь вь першіймь місяцѣ. Рада шкільна уважавь підвысшенє стипендій за такє важне, що супротивь сего готова по-вздержати більшанье многихь нашихь выдатків на народній школи. Відтакь уважавь рада шкільна дуже хоєннимь, завеста при кожній семінарії одинь або кілька интернатів, де бы ученики мали цѣле удержанье і відповідний поглядь.

Выдѣлє краєвий, узглядаючи зь одної сторони невогне свѣтлий стань краєвихь оінаєсѣв, а зь другої сторони потребу прийти зь помічю молодіж по семінаріяхь, порішавь представити союму внесенє, підвысшити дотеперішню дотацію річну на запомогі учеників і учениць вь семінаріяхь зь 30.000 ар. на 60.000 ар.

Роздачею стипендій зь того фонду буде занятимь самь выдѣлє краєвий, бо стипендію звичайно надають ся після узнесеня дирекцій семінарій учительскихь.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНИЙ

Селянське соймѣ вь місяці лютомь, ще не рішенє. Ся справа дуже важна для Німців, позаякь черева і відложєнє парламентарної сесії буде бы причиною, що провѣсть о віднесенняхь будівляхь комунаційнихь не бувь бы поладоджєний, а навіть якь кажуть, заведіюваний. Ір. Таффе для тої причини сѣдѣвавь для 13 січня заступниківь посольскихь клубівь вь радѣ державній на конференцію. Найбільше Полєки домагали ся, щобь конче сѣдѣвати краєвий соймѣ і ввѣняти, що галиційскій соймѣ мусить абратити ся зь місяця лютомь, бо мусить порішати ся справа новонь позички краєвої на два міліони. Прочі заступники клубівь обставили при тѣмь, щобь сесія ради державной продовжалась до великоднихь святѣ. Остаточне рішенє ще не запало, але мабуть краєвий соймѣ зберуть ся ажь по Великодні. Лямь для галицького союму зроблено бы выиму, і соймѣ збравь бы ся на коротку відькадєсѣ сесію підчась масопустныхь єорій ради державной. Якь сесія ради державной продовжала бы ся до Великоднихь святѣ і бувь бы часѣ поладодати віднесеній провѣсти.

Англіійскій дневникь донєсѣ, що віднесеній кардиналѣ Груша дѣставь місію, преготовити папу на те, що цѣсарь Францъ Іосѣфъ приїде до Риму і буде вь гостині у італійского короля. Та вѣсть появилась ся відтакь вь італійскихь дневникахь, але тямь подаво єи вь такий спосѣбь, що австрійскій цѣсарь їде до Риму, щобь погодити папу зь італійскимь королѣвствомь. Супротивь того виступавь Оріонѣ зь цѣлою рѣшучістю. Посередничество міжь папою а Італією неможливе. Папа не може сего домагати ся, бо бѣзь мав претензію до Риму, а зновь монархь, котрий узнавь право Італія і готовь боронити ато оруженіє, не може прийняти на себе роль посередника. Взагалѣ Італія не може навіть допустити до розправь надь папскими претензіями і не може затеряти свого власного права. Одинокими преродними посередниками міжь Італією а папою — якь важне Оріонѣ — суть часѣ, наше право і поступѣ.

Центральний комітеть словацкої партії національної выдає зь причини розписанихь виборівь до угорского союму манифѣст, вь котрімь заявляє, що словацка партія національна рѣшила ся і дальше вести пасивну політику, яку постановила вь 1884 роцѣ. Отже при теперішніхь виборахь словацка партія національна не буде брати ніякої участі, ані вь активній, ані вь пасивній спосѣбѣ. Поодинокій люде словацкої народности, єсли лямь мають на оцѣ якусь спеціальну публичну цѣль, то лямь словацка національна партія полишає волюю волю брати участь при виборахь активно або пасивно. Впроцьомь національна партія мотивувє свой поступокь тямь, що деякі ворожї Словакамь органи захопали вь свои руки цѣлу власть державного і публичного житя, надуживають и перекручують амѣсть законівь, стараніє ся силою забрати конституційні права словацкого народу та при виборахь уживають сили оружної супротивь Словаків. Вѣдѣчи і політичній партія вь угорськомь парламентѣ домагаєт ся одь Словаків, щобь они затерли свою окремішність та вырєкли ся свого ро-внѣтву на культурнімь і суспільнімь поли.

Справа Шадурина зближавь ся чимь разѣ більшє до мирного поладодженя. Парискї телеграми донєсѣ, що Порта мабуть зробить заведь болгарскому правительству за-для єго поведєнє, бо Шадурина повинень бувь выдѣлати самь репрезентантѣ Франція на предложєнє болгарского правительства. Болгарское правительство мусить вь наслідокь того заявити свой жалѣ, а французское правительство зь своєї сторони зрече ся, щобь Шадурина вертавь до Болгарія та щобь єму выплатили за выдєленє вынагороду. Таке поладодженє справь рівнає ся уступленю Франція, а Болгарія лямь формально піддає ся конечности. Вже теперь мають вести ся переговори міжь Портою а болгарскимь правительствомь надь змістомь ноты, котру болгарское правительство хоче выслати до Франція, щобь урегулювати справу Шадурина.

Вь справѣ єгипетскій выготовляє австрійскій канцлерь лордѣ Сальсбері обѣцяє до репрезентантѣв Англія за границею і вь німѣ буде старати ся доказати, що зѣмля на престолу вь Єгиптѣ домагає ся, щобь тямь утримати англійську окупацію. — Вь Лондонѣ прийнято зь великимь адоволеніємь заявлєнє самон єгипетского прасѣ, що англійского войска не можна вь теперішніхь обставинахь усунути зь Єгипту і на тѣй основѣ відповѣдають англійскій дневники на французскій домаганя, щобь Англія опустила Єгипет. Times ввѣняє, що така перемѣна выказана бы лямь заколотѣ, котрий мѣгь бы скінчити ся войною.

НОВИНКИ.

— Загальні збори товариства „Міщаньне Братство“ вь Тернополі відбудуть ся дня 21 н. ст. січня о годинѣ 12 бѣ. Выдѣлє просить членівь о числену участь такь на збори якь і на Богослужєнє, котрѣ відправити ся вь церквѣ міжь 9-ою а 11-ою годиню.

— Мешканцє рускихь святѣ. Ц. к. судь повѣстовий вь Бучачі завѣсавь на термінѣ до суду бучацькихь рускихь мѣщань рано дня 21-го н. ст. грудня т. є. вь торжественній день Зачатія Пресв. Богородицѣ. Черезь цѣлий день зотали відзвані передь судомь и, потупуючи на морозѣ ногами, приглядались толькы, якь побожній християне ошійшли до церкви оо. Василіань, котра знаходить ся на противь суду і вь котрій того-жь дня припадає храмѣ.

— Ариетанє шпѣнуа. Будапештєнскій Magyar Hirlap донєсѣ, що на стації Бєскадь, лежачій на границі Галичини и Угорщини при шляху вѣльзичнімь Стрий-Мункачѣ, а стоячий вже підь заридомь угорскихь вѣльзичь державныхь, приарештовано підозрѣнє наївѣдууѣ, при котрімь найдено карту Галичини, численій записки типографічно статистичній о крѣпости вь Мукачевѣ і рѣбній плянѣ. Узв'язаний зѣнань, що называвь ся Стеванѣ Дуршѣ и єсть торговцѣмь-похатникомь. Має се бути якь каже Magyar Hirlap російскій шпѣгунѣ.

— До рѣдѣ повѣстови вь Городку, якь донєсѣ Кирѣ. Lwow. выбрано судью повѣстового зь Янова, п. Гарасимовича, і 11 селян. (Просимо тамошнихь Русинівь подати намь подрбнє справозданє зь того вибору).

— Еміграція. Після урядовыхь выказѣвь прибуло вь роцѣ 1891 до Освѣнца зь наміромь емігрувати до Америки 5.998 осіб, а то: 4.769 зь Галичини, 97 зь Буковини и 1.132 зь Угорщини. Зь того числа завернула зь дороги експедиція дирекції поліції для браку відповідныхь легітимаций або недостаточныхь средствь на подорожѣ 813 осіб а зь нихь 689 осіб зь Галичини, 11 зь Буковини и 113 осіб зь Угорщини. Рухь еміграційний вь послѣдніймь роцѣ представляє ся такь: вь січні приїхало до Освѣнца емігрантівь 127, вь лютомь 504, вь мартѣ 832,

въ цвѣтні 848, въ маю 846, въ червні 540, въ липні 343, въ серпні 399, въ вересні 336, въ жовтні 583, въ листопадѣ 441, въ грудні 299. Зъ того числа завернено въ дороги въ сѣчні 35, въ лютомъ 105, въ мартѣ 89, въ цвѣтні 80, въ маю 111, въ червні 29, въ липні 46, въ серпні 57, въ вересні 54, въ жовтні 88, въ листопадѣ 62, а въ грудні 56 осібъ. Если возьмемо на выгладъ поодинокій повѣты Галичины, то найбільше емігрантовъ доставивъ минушого року повѣтъ Ясельскій, бо ажъ 810 осібъ, водтакъ иде повѣтъ короснянскій зъ числомъ 477 осібъ, далше горлицкій зъ числомъ 390 осібъ, мѣлецкій 341 осібъ, ново-сандецкій 340 осібъ, новоторгскій 325 осібъ, сянцкій 289 осібъ, колыбушскій 255 осібъ, пильзненскій 248 осібъ, тарновскій 199 осібъ. Наше 100 осібъ выказують слѣдуючі повѣты: Домброва 98, Рочницъ 92, Гривовъ 81, Золочѣвъ 76, Калущъ 71, Лѣсько 60, Ниско 51, Мысленицъ 47, Ланцутъ и Рашувъ по 46, Скалатъ 30, Долина 28, Самборъ 24, Львовъ 23, Броды 21, Станіславовъ 18, Жовковъ 17, Бжеско 16, Бѣла, Добромилъ и Гусятинъ по 15 осібъ, Березовъ, Тарнобжегъ и Величка по 14, Теревовля 13, Ярославъ 12, Лимановъ и Тернополь по 10 осібъ. Інші повѣты выказують вже числа понизше 10 осібъ. Въ томъ самомъ часѣ оддано до суду для покараня за униканье службъ войсковой и за фальшиву легітимацию 110 емігрантовъ. — Въ томъ же часѣ переѣхало черезъ Освѣнцимъ вертаюча зъ Америки загальомъ 6.286 осібъ, а то: 4.849 зъ Галичины, 391 зъ Буковины и 1046 зъ Угорщины.

— На поавод бурмістра въ Коломию, опорожнену по бл. п. бурмістръ Пулявъ убѣгали ся кандидаты: д-ръ Теофіл Дембицкій, Яковъ Асланъ, д-ръ Трахтенбергъ, радный Клиосикъ и Якубовскій. При выборѣ дня 12 н. ст. сѣчня выбрано односторонне бурмістромъ д-ра Теофіла Дембицкаго.

— Именования на зельзницѣ державныхъ. Генеральна дирекція зельзницъ державныхъ у Вѣднѣ въ поруку зъ министерствомъ торговлі именува да першимъ заступникомъ директору у Львовѣ Альфреда Айзнера, дотепершного центрального инспектора зельзницъ Кароля Людвика и другимъ Стефана Витковскаго, дотепершного старшого инспектора тои-жъ зельзницъ.

— Самоубійство. Зъ Станіславова пишуть: дня 10 н. ст. сѣчня повѣсивъ ся жита черезъ повѣшеніе капитанъ 2-ой батеріи 21-ой дивизіи артилеріи, Рішке. Причина самоубійства не звѣстна, здае ся однакожъ, що несправедливій деуниціи спонукали нещастного до сего. Въ мѣстѣ выкидало се самоубійство велику сензацию.

— Веселі злодѣй. До павлицъ въ перемыскій менажъ инжиниріи войсковой закрали ся онгоды злодѣи и справили собѣ такой голосный празникъ, що неважко водкрыли ихъ и завели на поліцію. Выпущеніи злодѣями конякъ и вино представляе вартость 40 зр.

— Дирекція почтъ и телеграфовъ оповѣщае, що на основѣ розпорядженя министра торговлі зъ дня 18 н. ст. грудня 1891 н-р 58.150, можна высылати посылки почтовой зъ невровымъ мясомъ и

ковбасами до Нѣмечины и черезъ Нѣмечину безъ сертификатовъ похода мяса, выгладно ковбасъ. Посылки однако, обнимаючі неврове мясо або ковбасы американскаго походженя и призначені або до Нѣмечины, або лише для перевозки черезъ Нѣмечину, повинні бути заосмотрені офіціальными свидѣтельствами, що мясо було въ Америцѣ оглашено и пошла обовязуючихъ тамъ припробовъ признае здоровымъ.

— Въ Станіславовѣ розпочнутъ ся въ весноу работы коло розширеня двора зельзничнаго, а то будова новыхъ варетовъ и магазиновъ. Коты тыхъ работъ вынесутъ близько 200.000 зр.

— Фальшивини сѣбла. Передъ львовскимъ судомъ карнымъ веде ся теперъ розправа о обманствѣ противъ Давида Марка зъ Ливерпуля въ Англіи и Исаака Мессингера золотника зъ Сокала. Сирова була така: Дня 4 вересня одержавъ Кисиль Кеслеръ листъ одъ своего знакомого Мессингера зъ Кракова, чтобы похвалъ до Бѣла и купивъ тамъ одъ маючого зъ Россіи прѣбхати купця сѣбло для него, бо бѣзъ Мессингера, не має теперъ грошей а сѣблѣ потребуе до работы при реставраціи одного костела. Кеслеръ не подозрѣваючи нічого похвалъ до Бѣла и заставъ тамъ дѣйстви того російскаго купця и Мессингера. Купецъ заявивъ Кеслерови, що має въ Рѣвнѣ въ Россіи велику торговлю сѣблѣ, але що при огни оно стоило ся, и теперъ бѣзъ, бѣдучи до Америки, хоче его продати. Мессингеръ зъ своей стороны сказавъ Кеслерови, що бѣзъ сѣблѣ оглядавъ и что оно вартѣ 150 зр. По дошлѣ торгъ згодили ся на згадану цѣну и купецъ, одрубавши зъ цѣлой плиты кусникъ сѣблѣ давъ его Кеслерови, чтобы запытавъ знатокѣвъ, чѣ сѣблѣ добре. Знатоки признали сѣблѣ добрымъ и Кеслеръ заплативъ жадану суму. Коли-жъ Мессингеръ не зголошувавъ ся дошій часть по сѣблѣ, повстало въ Кеслерѣ подозрѣніе и бѣзъ давъ пробовать цѣлу плиту. Тодѣ показало ся, що згаданный купецъ вразъ зъ Мессингеромъ обманули Кеслера, бо плита не мала въ собѣ ніякого сѣблѣ лишь цѣникъ. На реквизицію Кеслера арештовано обохъ обманниковъ въ Краковѣ и ставлено передъ судъ. Купецъ вылегітимувавъ ся яко Давидъ Маркъ, поданный англійскій зъ Ливерпуля. Своє фальшованье сѣблѣ вѣзъ бѣзъ на великій розмѣры вразъ зъ Мессингеромъ. Кромѣ того выявлено ся, що Маркъ есть подозрѣній о крадѣжѣ въ Парижѣ и о дезавдаціи въ Колоніи надъ Реномъ.

— Огнь. Въ Дорожѣвъ самбѣрскоу повѣта выбухнувъ во второкъ дня 12 н. ст. сѣчня о 9-ой годинѣ рано огонь и знищивъ 13 загородъ селянскихъ зъ котрыхъ 11 було обезпеченыхъ въ краковскихъ товариствъ. Шкода выноситъ больше якъ 600 зр., бо кромѣ хатъ погорѣли ще стодоли зъ припасами збожа и сѣна.

— Звѣстный убійникъ Шнайдеръ, що въ лѣтѣ 1891 року поубивавъ колька дѣвчатъ-служницъ у Вѣднѣ, признавъ ся теперъ, передъ головною розправою до всехъ своихъ убійствъ, але додавъ, что до всехъ тыхъ злочинствъ наклонила его жѣнка та что она все ему при убійствѣ помагала.

— Водкрыта шайка злодѣйка. Уже водъ довшого

часу лущали ся у Львовѣ часті крадѣжъ по склепахъ и замкненыхъ мешканяхъ. При концѣ грудня удало ся полиціи львовскій поавсти на слѣдъ злодѣйвъ и арештувати кольканадѣт особъ на лежачихъ до зорганізованой шайки а дня 11 н. ст. сѣчня удало ся агентамъ полиціи Гинсберговъ водкрыти и водвѣдника тои шайки 24-лѣтнего Леопольда Фреліха. Великій краденій рѣчи вывозила тая шайка на провинцію, чтобы ихъ безпечнѣе укрыти и длатого полиціи львовска зарядила слѣдство въ Городку, Мостискахъ, Роздолѣ и Лежайску, де и понаходила у сибѣнникѣвъ крадѣжи, мѣсцевыхъ жидѣвъ, значну часть краденого добра, та узвѣнила 12 осібъ.

— Въ справѣ додату державнаго для урядниковъ державныхъ доносятъ зъ Вѣднѣ, что правительство хоче назначити суму 4 миліоновъ зр. на додѣтокъ, котрый має бути удѣлений лише урядникамъ жоветымъ.

— Зъ Нутъ доносятъ ко. Клям. Енцигеръ до одной польскоу часописи, что тамошній римо кат. парохъ ко. Иванъ Смагоничъ збожовѣзъ. Терпѣть водъ на клиентманію. Зверхнѣсть громадака займала ся водставленіемъ его до Кульпаркова.

— Въ Величѣ дня 11 н. ст. сѣчня запалила ся въ копаняхъ одъ горничаго капанця салітра, не зробивши ніякой шкоды. Въ послѣдокъ того розбѣили ся по мѣстѣ и по околици неспокойні вѣсти и зъ рѣзныхъ сторонъ надѣлило множество телеграмъ, чтобы доведати ся о правдивѣмъ положеніи рѣчей.

— Бюра дирекція зельзницъ державныхъ перевезено зъ вчерашнімъ днемъ на головной дворецъ выгладно на дворецъ зельзницъ червоноукоу. Головной будынокъ дирекція зельзницъ державныхъ буде перемѣненъ на готель, однако полишати ся въ нѣмъ бюра коммерціалій, котры будутъ мѣстѣти ся въ партерѣ по правій сторонѣ одъ входу и мешканье совѣтника Клоосовскаго по лѣвой сторонѣ.

— Испыты квалификацій для учителей школъ народныхъ розпочнутъ ся передъ комисією испытовою въ Тернополи дня 17 н. ст. лютого. Речинѣдъ до вношеня поданъ назначеній на день 4 н. ст. лютого с. р.

— Страшна катастрофа въ капальмъ. Въ мѣсцевости Кребѣвъ въ Америцѣ, саме передъ тымъ, якъ робѣтниківъ мали зъ шахту выгнати на верхъ землѣ, запаливъ хтось въ шахтѣ патронъ мимо того, что повно було въ нѣмъ газѣвъ. Ты запалились и наступивъ страшный выбухъ. Зъ отвору шахту, заваленого всякимъ румовискомъ, поднялось полумя на сто стѣвъ въ гору, а земля на пѣть миль доволка задрожала такъ, что люде вважали се землетрасеніемъ. Дехто угѣкъ давнымъ отворомъ, докотры выдѣстались въ часѣ уже новымъ, а такъ на сподѣ лишилось 218 людей, котрыхъ на разѣ годѣ було добути и зъ котрыхъ повно больша часть згинула наглоу смертю. Зъ провинціи сироваджено сейчасъ людемъ на помѣчь и ты енергично звалили до работы. Мали надѣю добути ще докого живымъ, бо въ ямѣ чули крики людскіи. Трупы добуваы такъ розмязженіи, что годѣ чоловічка познати. Надъ отворомъ ждуть родныи робѣтниківъ. Дѣють ся сцены, что сердце

роздирають. Сталося се тамтого тыжня 7 с. м.

— Дрѣбній вѣсти. Дня 3 н. ст. сѣчня померъ въ Москвѣ Ниль Александровичъ Поповъ профессоръ тамошняго університету. — Въ Ялинѣ повѣта сянцкаго померла Марія Долошица, селянка, котрой одиъ сынъ есть священникомъ.

— 100.000 зр. выноситъ головна выграна великой лѣтеріи прагской. Звертаемо увагу намахъ Впов. читателѣвъ, что тягненье одбудеся вже 12 лютого.

Вѣсти зъ еп. Станіславовскомъ.

Епископъ Юліанъ Куликовскій подарувавъ на вдовичо-сиротинскій фондъ епархіи станіславовскоу суму 100 зр.

Крилошанскій бдзники одержавъ о. Стефанъ Денкавскій, парохъ въ Угорникахъ.

Посмертний — — — оповѣстия.

Александра зъ Генинчанѣвъ Целевичева, жена о. Леонтія Целевича, пароха зъ Павельча въ повѣтѣ станіславовскій, упокоила ся дня 12 н. ст. сѣчня въ 56-омъ роцѣ жытія. Похѣйна, поважна и вѣсми поважна женщина, була щироу рускою патриоткою. Вѣчна їй память!

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдень 15 сѣчня. Порѣшено, чтобы рада державна не перерывала своихъ праць ажъ до марта, бо конче треба порѣшити предложена о комуникаційныхъ инвестиціяхъ для Вѣднѣ.

Берлинъ 15 сѣчня. Каприві водчитавъ при отвореніи прусскаго союму престольну бесѣду, въ котрой не було ніякихъ політичныхъ натикѣвъ.

Стамбулъ 15 сѣчня. Порта заявила, что Болгарія мала право выдалити Шадурна, але было бы лѣпше, если бы була повѣдомлена письменно про се французскаго репрезентанта. Порта буде посередничити мѣжъ Болгарією а Францією.

Лондонъ 15 сѣчня. Вчера померъ найстаршій сынъ Уельскаго князя, князь Клеренсъ на запаленье легкихъ по инфлюенци.

(Найстаршій сынъ Уельскаго князя, наслѣднѣца англійскаго престола, князь Альбертъ Викторъ, князь Кларенсъ, числявъ теперь 28 лѣтъ и бувъ зарученый зъ княгинею Текъ. Коло замку Сандринганъ, де князь сѣбѣ чинивъ житье, въ часѣ его недуги стояла великій масы народу. Королева казала телеграфично пересылати собѣ ненастанно донесеня о развѣтѣхъ недуги наука, а отецъ перебувавъ коло сына. Уельскій князь кромѣ повѣдомленя сына має ще одного молодшо сына, Юрія).

Левицкій Михайлъ

кандидатъ учительскій (приватность-Русинъ) глядае мѣсца домоваго учителя на село до учениковъ школъ народныхъ. На желанье може выказати добрый свидѣтель зъ попереднихъ посядѣ. Условія дже прѣступны. — Ближайшій порукумѣня листовно подѣ адресоу: М. Левицкій п. Липица долѣшна.

Павло Лянгеръ

передъ тымъ БРАТА ЛЯНГЕРЫ у Львовѣ улица Галична ч. 16. Головной складъ куфрѣвъ до дорожж. 2537 Цѣнники на жаданье даромъ.

Вдова-Русинка

въ середнѣмъ вѣцѣ, маюча 16-лѣтну практику въ зарядѣ господарства у священника, — глядае мѣсца господинѣ. Зголошєня до редакціи „Дѣла“. 4165

ALFRED RASSI

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЬ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО и РОЛЬНИЧОГО за згодоу контрольной стациі для насѣвъ ц. к. товариства господарскаго у Вѣднѣ поручае насѣнь всякого рода, что дже добре колычатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взбрѣцъ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 1—34

Визитный білеты

на грубѣмъ, гарнѣмъ картонѣ 100 штукъ 70 кр., на карт. зъ позолоч. берегами 100 штукъ 1 зр.

Выготавляе старанно и скоро Друкарня В. Манецкаго ул. Коперника ч. 7. 5—8

Особа интелігентна

глядитъ мѣсца господинѣ у рускаго священника-вдовца, на провинціи. Листовой зголошєня до Адміністраціи „Дѣла“. 4122

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

наилѣпшій перфумы и воды туалетній

бдзначенъ 10 медалями заслуги и 2 дипломѣми признавъ,

а то:

Перфумы ясинову, фьялкову, розеу, розеову, конвалейу, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet MilleBours и т. д. Фляконки по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1.50 и т. д. Перфумы королевы Марисенки знамен. фляконъ 2 зр.

Вода львовска загално звѣстна и побрана за-для своего прѣимного, бдзвѣжающего и доготрѣвалого запаха, до скраплиня одяговъ, хустѣвъ и розприскуваня въ комнатахъ. Фляконъ меншій 80 кр. бѣльшій 1 зр. 50 зр.

Вода варшавска бдзначаетъ ся надзвычайно прѣимнымъ цвѣтовымъ запахомъ. Фляконъ меншій 95 кр., бѣльшій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова брова суть загално уживаы до возприскуваня въ комнатахъ за-для своего прѣимного запаха. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1 зр. 80 зр.

Воды колоньскіи знамениты Фляконъ по кр. 15, 40, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1.50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галична ч. 18; въ Краковѣ: Су-конницъ ч. 20; въ Черновцахъ: Рынокъ ч. 2. 3747

Красота лица

LA DIAPHANE „SARA BERNHARDT“

элегантный пудръ рижовой

G. Maziuer-a & Comp. въ Парижѣ

Водновѣдній на день и ночь, крѣпко держитъ ся, робитъ кожу не лишь гарною и розевою, але также мягкою и молодече свѣжою, цѣлкомъ нешкодній. Водзначенъ на всехъ выставкахъ першыми нагородами а дамы найвысшихъ родовъ и артистки уживають его залюбки.

Генеральный складъ для Австро-Угорщины: Joseph Kolowrat, I. Wildpretmarkt 3. Wien.

Подрѣбно у всехъ перфумеріяхъ, дрогеріяхъ, антикахъ и дѣлшихъ фризиріяхъ. 4116

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимаетъ вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4½% на рѣнь.

2219 89—7

ИСТОРИЯ РУСИ

ч. I. II. III. IV. V. — Цѣна за 1 часть 15 кр. За все части 80 кр. Дѣстати можна въ товариствѣ „Прогрѣтъ“ ул. Борнѣска ч. 27

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна выграна

100.000 зр.

ПОСЛѣДНІЙ Мѣсяць.

ЛЬОСЫ à 1 зр. поручають у Львовѣ:

Авг. Шеленбергъ, М. Йонашь, Сокаль & Ліліентъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 5—8

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликкуватись на нашу часописъ.

Выдаєць Иванъ Белой. — Одѣлчальный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Цапѣръ зъ фабр. Черлянскоу.

Зъ друкарнѣ т.д. им. Шевченка, подѣ варядомъ К. Беднарского.

на обманеніе Англійця. Певно кляла въ души и протестовала, що лишъ зъ конечности мусить се робити, але все таки розцалить собѣ бблшій анѣжъ у насъ огонь и до подушекъ, а радше берлогу выпье собѣ горѣвки припаденои...

Рбдня бесѣдувала собѣ такъ звичайно вечеромъ, по гербатѣ и легкбй вечерѣ, котру ѣли пбсле звичаю богатшихъ Англійцѣвъ зб смеркомъ. Такъ було и теперь. Иванъ куривъ сигаро, Бригіда сидѣла при столѣ, коли наразъ почули гуркбтъ а опбсла гамбръ помѣшанныхъ голосбвъ на подвбрю. Найперше крикнувъ хтось по галлійски: а ну!... вбдтакъ, коли сторожъ тымъ языкомъ поспытавъ вблька слбвъ, не лишъ отворено голову браму, але зачали скликуватись и збѣгатись зб всѣхъ сторбнтъ, такъ що ставъ великій гамбръ и крикъ, а п. Бригіда схопила ся настрашавшись. — Що се Иване? що се? — закликала.

Вбнтъ схопивъ зъ бюрка револьверъ и стоявъ блбдѣй мовъ бы надумуючись, чи не повиненъ дати сестрѣ другого револьвера, коли надбѣгла въ тбмъ ихъ англійска вухарка. — Якесь панство приѣхало!... три повозы — кликала. — Тутешнй люде мовъ бы подурѣли, бѣгають и кричатъ всѣ разомъ по своему... Якогось молодого пана схопили на руни...

Чутя було, якъ головнй дверѣ замку отвирають ся, голосы и кроки наблизають ся и Иванъ пбдбѣгъ на передъ наморщивши брови. Не вже-жъ Дермонтъ Делі приѣхавъ неспбдѣвано зб своею родиною?

У великбй стѣни стояла по серединѣ громадка прибувшихъ пань. Горючй смолоскипы, котрыми служба двбрска освѣтила на борзѣ комнату, не видали досытъ свѣтла, а Иванъ перейшовши вблька темныхъ комнатъ, на-разѣ не мбгъ нѣчого розпбзнати. Але въ тбй хвили

вийшовъ противъ него молодой, высокій паничъ. — Я Юрій Делі — сказавъ — моя родичѣ перебувають тутъ за-для родиннихъ интересѣвъ, а мабуть листъ, що повиненъ бувъ випередити насъ о одинъ день, не прийшовъ.

— Нѣ, — вѣдповѣвъ Иванъ сухо. Голосъ Юрія Делі видавъ ся ему дуже чванливимъ, але въ тѣй хвилі захопила его несподѣвана прегода. — Ивасю! Ивасю! — закликавъ солодкій и зворушений голосочекъ а якась молода дѣвчина винулась до него зъ простягнутыми руками.

— Грація! — выкрикнула Брѣіда, котра теперь вже такожъ станула на порозѣ! — Грація!

Зачали толкувати: приѣднали для „интересѣвъ родиннихъ“ и забрали зъ собою панву Грацію; почта не доставила на часъ листу и ддятого сталась несподѣванка, бо въ темнѣмъ мовчаливѣмъ будинку настало повно гамѣрливого жнтя. Служба двѣрска розгосподарилась на добре, накладаючи дрова и торфъ до печи и зносячи рѣчи прибувшихъ. Дермонтъ Делі и Олена мимо волѣ дали втягнутись въ той рухъ, бо до нихъ звертала ся служба, пытаючи, де треба зносити рѣчи Ихъ Милостей? Старый лѣовай и служанка зъ Делі, що вернули теперь зъ панствомъ, ще бѣльше причинились до того заколоту, ажъ Юрій наразъ вѣдозвавъ ся: — Отче, мабуть бачите, якій елопѣтъ и прикрѣсть робимо наиству Торніі симъ, що такъ пѣзно и несподѣвано приѣхали! Служба, тѣшачи ся нашимъ поворотомъ, забуває, що мы тутъ лишъ въ гостинѣ. Не знаємо, якъ дѣмъ теперь уладжений, и ддятого велѣть отче, щобы служба пытала про се пп. Торніі а не насъ.

Дермонтъ Делі порозумѣвъ сына. Зъ-разу такъ утѣшивъ ся гохосами, якѣ зновъ сердечно его витали, що призабувъ, де вѣнъ єсть и що властиво вѣнъ въ тѣмъ

домѣ не має права. — А розумѣсь, розумѣсь... — закликавъ. — Мы повинні просити пана Івана Торнлі и п. Бригіду о сей першій вѣчлѣгъ та робити имъ якъ найменше клопоту.

Звѣльна уставъ неладъ, подано вечерю и подорожний примѣстились по комнатахъ. Кодо пѣвночи настала всюды тишина а коли Бригіда повзала Грацію у постѣль, сердечно поцѣлювала дѣвчатко и зъ чувствомъ материнскимъ перехрестила ея, тихо зѣйшла до бібліотеки, де знала, що застане ще Івана.

— Ахъ — сказала — якъ много несподѣванихъ зворушень впало на насъ!... Якъ гадаєшь, чи дуже гарна?

— Хто? — поспытавъ Іванъ въ розсѣяню — місь Делі?...

— Але-жь краса місь Делі дуже мало мене обходить! — закликала Бригіда майже въ гнѣвъ. — Пытаю ся тебе, чи Грація выдає ся тобѣ дуже гарна.

— Чи Грація гарна?... Грація єсть для мене передовсімъ портретомъ нашої бѣдной матери и ея солодкіи очи переймають мене невысказанимъ чувствомъ. Люба а така скромна, якою певно була наша мати, въ тѣмъ вѣщѣ.

— Але при тѣмъ всѣмъ Грація дуже гарна!... закликала Бригіда. — Єя усьмѣхъ чудовий, ея поглядъ мѣгъ бы причарувати, якъ коли-бъ була русалкою, про котрыхъ тутъ сѣвають.

— Гадаю, що Олена Делі бѣльше подабає на русалку озера — вѣдповѣвъ Іванъ. — Такихъ золотавыхъ кучерѣвъ я нѣколи не бачивъ, очи голубіи мовъ лелія.

— Для мене Грація гарнѣйша — вѣдновѣла Бригіда сухо. — Місь Делі подѣбна до того другого брата..

Коннора. Обое мають однакову вроду, котру Французы называють *beatée du diable*.

— Нѣ, — відказавъ Иванъ — краса місѣ Делі дуже шляхотна и у высойбй степенн идеальна, повна поезіи.

— Чи може идеальна для тебе тымъ, що такъ трактує тебе зъ горы якъ и оба єи браты. Уважають тебе за слугу ихъ вѣтця.

Иванъ спаленѣвъ. — Не знаю, що розумѣешь пѣдъ тымъ, мовъ бы мене трактовано зъ горы. Гадаю, що якъ браты такъ и сестра вѣдносять ся до мене зимно, але мабуть знаю и причину того..

— Паньска гордѣсть.

— Нѣ... Я пересвѣдченный, що Ганна О'Флегерті наговорила на мене и они добачають въ менѣ противника и гнобителя Ирляндін.

— Иашу хябу має місѣ Делі, котров ты не замѣтила — додавъ Иванъ по хвили — єсть екзальтована, зѣ службою говорить все тымъ ихъ ломанымъ, варварскимъ языкомъ а коли отецъ розповѣдавъ ѣй, якъ милый бувъ для него поворотъ домѣвъ, закликала: — Ахъ батьку, я станувши разъ на землі врядскѣй, чула ся вже дома. Тожъ я поцѣлувала єи, якъ донька цѣлує лице матери и менѣ здавало ся, що ся земля задрожала и стала тепла пѣдъ моею губою.

— Такъ екзальтована... повторивъ нахмарившись — а се погана хiba.

— Екзальтована и гордовита. Могла бы залюбити ся въ розбишацѣ або пастусѣ, але зъ горы глядѣть на чоловѣка, що єсть управителемъ єи батька и за грошѣ дренує єму моклави.

— Бригідо! — закликавъ Иванъ якось нетерпеливо.

Бригіда поглянула на него зачудована.

— Місь Делі для мене байдужна — сказавъ Иванъ вже спокійно, — але конче доказувати се, що хтось нами помітує, то для кожного прикро, бо мимоволѣ уповерює. Але я вдячний тобі, що ты остерегла мене и звернула мою увагу на сю важну рѣчь. Буду обережно держати ся ва боцѣ, а якъ буде потреба, зможу стати такожъ гордимъ.

— Чя они довго тутъ будуть гостити? — поспытала Бригіда.

— Не знаю... сынь и батько сказали менѣ однаково неясно про причину свого прибутя: интересы родней!

— Може гадають тутъ пересидѣти цѣлу зиму?

— Не знаю нічого — повторивъ Иванъ въ лихомъ гуморѣ.

— И Бригіда не була въ лѣншімъ гуморѣ. Гости на родивы Делі заохотилия несподѣвано ладъ въ єя житю, а головню побоювала ся прикостей для Ивана, якій могла бы нанести присутність дѣдича. Не могла цѣлкомъ привабути про своє шляхотске походженє; могла тяжко працювати, се нічо... але пѣдрядна позиція Ивана тяжко їй доскулювала. Передчувала, що теперъ сѣмське нацеленє буде вѣдноситиь впрость до „самого пана“, що се може стати жереломъ многихъ прикрыхъ хвиль, подбывхъ до тея, яку вже перебула при самѣй появѣ родивы, що пропаде ладъ и карябость. Навѣть приѣздъ Грація зъ Ихъ Милостями не усмавивъ Бригіды, а радше навѣть гнѣвало. — Попсули менѣ и сю хвилину щастя — гадала собі. Грація не була теперъ бѣдною сиротою, длатого не велика ласка, що зволили забрати єи разомъ зъ собою. Она могла заплатити собі товаришку въ подорожжя и Бригіда гадала, що такъ буде, що адвокатъ Клерке вынайде якусь старшу женщину для това-

риства Грація. Вѣдносно Олены до Граціи дуже ен дразнили. бо добачувала въ тѣмъ явійсь рѣдъ патронізованя. Грація выдавалась при Оленѣ мовъ ен прѣбѣчна товаришка, до котрой Олена вѣдносила ся добродушно. Такожъ нѣчого не аначило, що Олена обняла вѣлька ра-зѣвъ Грацію мовъ свою сестру, що называла ен своею цѣстѣйською, бо жъ Олена такъ само поцѣлювала въ лице Неллі Мурсонъ, звичайну дѣвну двѣрську. Кастове упередженне англійсене, англійска вѣдрубнѣсть влясъ такъ само глубоко стремѣла въ н. Бригидѣ якъ и въ н. Леонорѣ, якъ вгагалѣ въ цѣлѣй суспѣльности англійскѣй. Вѣддати кождому, що ему належить ся, не обиджати его особисту гѣднѣсть, але не заходити собѣ надто въ товпсю, отсе засада, котрою руководать ся Англійцѣ, а въ котрѣй хибуе основы христіянської, основы чувства, бо она не дозволяє, щобы люде вѣдносились сердцемъ до людей. Серце Бригиды могло любити лвшъ людей своего стану...

Треба такожъ признати, що въ квестіи кастовыхъ пересудѣвъ жєнщины дажеко бѣльше упертѣ анѣжъ мужчины, они бѣльше завзятѣ въ тѣмъ, що вѣдносить ся до родинной звязи. Бригидѣ вѣдѣйшла вѣдъ Ивана лиха. Ен бохѣло, що Иванъ правнавъ Оленѣ пальму красы. — И на него дѣлає вже ся ясна вѣлможна панна — говорила собѣ. — По-при Олену Грація выдавати ся буде все бѣдною сирѣтською.

Вже навѣтъ готова була розгнѣвати ся на саму Грацію за ен чувство для Олены и вгагалѣ за ен велику прихильнѣсть для цѣлой родины Делі, бо въ часѣ по-дорожи Грація полюбила такожъ вже и Дермонта Делі. — Коли-бъ менѣ позволивъ твѣй отецъ, то я бы цѣлювала его въ руки, — говорила до Олены. — Справдѣ се ра-

дувало бы мене... Що за щастє, мати такъ доброго, сердечно любячого батька...

Дівча говорило се наивно, щиро, безъ нїякои укрывтої гадки.

Дермонта припавъ сиротѣ до вшедобы за для своєї сердечности, а звѣстно, якъ молоді сердца переповнені любовію до всѣхъ, котрі вдносять ся до нихъ щиро и любячо. Такъ само и любовь Коннора въ часѣ подорожи стала ще бѣльшею, але вѣнъ додержавъ даного слова Оленѣ и показавъ, що єсть мужчиною. Нїчимъ не згадивъ своихъ чувствъ, не згадавъ навіть про написані стихи и взагалѣ не заходивъ въ розмову про поезію. Хочъ бувъ розсѣяный, то все-таки знавъ, що романсувати по-за плечима молодої сестры не личило доброму и дбало про честь родини братови.

Лишь Олена разъ згадала Грацію, забувшись, щось про стихи, якій для неї написавъ Конноръ. Бѣдна Грація спаленѣла, вѣдчула въ сердци гѣрке розчарованье, але сердце не хотѣло вѣрити сему, що чула. — Нѣ — шепотѣло въ нѣй — се не може бути... Цевно Конноръ написавъ якійсь нишій стихи, котрі призабувъ вѣ вѣдати, и Олена не знала, що говорити. Такъ, такъ, се безъ сумнѣву, що Конноръ тыхъ стихѣвъ не писавъ.

И такъ знало себе задурити дѣвоче сердце, чтобы лишь не втратити солодкихъ мріѣй, котрыми жило и радувалось.

Але и Юрій не давъ по собѣ пѣзнати, мовъ бы то вѣнъ писавъ стихи. Грація була теперъ вже не бѣдною, а богатою сиротою а вуйко Пелѣмъ надто часто говоривъ зъ ними про интересы батька, такъ що вѣнъ добре знавъ, що не єсть богатымъ старшимъ сыномъ.

А якъ щаслива була Грація черезъ тыхъ кѣлька днѣвъ, котрі проживала середъ родини Делі. Каждого

ранка витали єи очі Юрія и що вечера она єи прашали. Коли єго губы говорили їй: добрый день, — то для неї цѣлый день бувъ повинъ ясности и розкоши. Коли разъ на моря хтось сказавъ, що мабуть стане буря, она рѣшучо сему заперечила, бо якъ же жь могла стати буря, коли въ єи серці було тихо, коли се серце надѣяло ся сталою погоды ?

Було їй дуже любо, що їде до Ирландіи, до замку Делі. Бабула по часті, що Бригіда писала їй давнѣйше про сумну околицю, про сумный вѣдъ на озеро и горы, про злобне, лѣняве и хитре населенье. Она вже знала порадити собі въ серці на всѣ прѣкрасѣ, словами: Ну, то се проявить ся... И справдѣ старый замокъ выдавъ ся поетично гарнымъ — и лишь нахмуреніи лица Бригіды и Ивана при повитаню щось їй не подобались. Для того то коли Бригіда вернула зъ бібліотеки до спальної комнаты, Грація підвела головку вѣдъ подушки. — Сестричко — сказала — а де ты такъ забарила ся? Я бы хотѣла приковати тебе до себе. Тямишь, якъ давнѣйше, заки ты мусѣла мене дати вѣдъ себе, ты мене постила, кладучи у постѣль. Ты говорила менѣ: Люблю мою малу Грацію, бо була чемна черезъ цѣлый день... Тожъ и прошу мене попестити, погладити, а я простягну ся и щось скажу до уха. Давнѣйше я говорила: — Буду все чемна, а ты Бригісю за се зробишь спѣдничку для ляльки!...

— Теперъ я скажу тобі до уха инше бажанье: — Буду все чемна, але моя сестричка полюбить трохи Олену Делі и полюбить ихъ всѣхъ. Они всѣ дуже, дуже добрі... Коли я була бѣдна сирота на ласцѣ, лишь они оданокѣ заявляли менѣ приязнь: Олена и єи браты, Конноръ и Юрій... оба...

Бригіда зробила якійсь рухъ неохоты. — Місѣ Де-

лі всімъ накидав свои чувства — сказала — ты жъ могла бачити, що цѣлює ся зъ двѣмаи.

— Такъ любить Ирляндію — сказала несиѣло Грація. Олена толкувала їй неразъ свое чувство супротивъ ирляндского люду въ сей способъ: се жъ були дѣти тои самои землѣ, любили те саме, що и она, тожъ и братерскій чувства лучили ихъ спільно зб собою.

— Хто любить Ирляндію, якъ разъ повиненъ ненавидѣти тыхъ дармоѣдѣвъ, розбишакъ, котрі їй шкодять — закликала Бригіда живо. — Ты нѣчого не знаєшь, що тутъ Иванъ перейшовъ и що ще може перейти...

— Сестричко — сказала Грація зъ поважною тайною — менѣ здає ся, що сей приѣздъ родины наступивъ якъ разъ, щобы положеніе Ивана змінило ся. Оленка згадала менѣ щось про се, говорячи: — Їдемо до Ирляндіи, щобы деякі прикрі рѣчи змінили ся въ Дніі..

— А... то такъ!.. Приѣхали, щобъ Ёго Милѣсть контролювала поведѣнїе Ивана и ставала по сторонѣ сєи обдертои черни... Гаяна О'Флегерті добилаєь своего, але то тымъ лѣшче... Се буде нарушенїемъ угоды и Иванъ буде мѣгъ безъ нечести, безъ зломана слова выцѣфати ся зъ сего пекельного кута...

— Але любя, ты зле порозумѣла се...

— Вже я лѣпше вѣдъ тебе знаю розумѣти житїє и людеи. Але не гляди такъ переполохано, ты жъ не сказала нѣчого нового, анѣ нѣчого злого. Дермонтъ Делі робить тымъ способомъ ласку Иванови, велику, дѣйстну ласку.

— Дорога...

— Дай менѣ докбичити: можливість выѣхати зъ вѣдєи єсть для насъ, якъ кажу — ласкою Провѣднїя. Иванъ, се незвычайный чоловікъ, не таїй, якого треба

бы на економа для Ёго Милости. Мариуе ся, заходячись коло тутешного нужденного хлопства — коло тутешной всагалъ нужды, лѣни. Якъ разъ зачавъ Иванъ писати до англійскихъ газетъ про станъ сего краю, про низьку цивілізацію низшихъ клясъ, недбалбсть вышнихъ, про марнованье природныхъ богатствъ, и звернуувъ на себе увагу. Побвали ся на вѣмъ, на его вѣдомостяхъ и тала-нѣ, такъ що редакція New Quaterley Review жертвовала ему мѣсце: вести вѣдѣль економічний въ тѣй газетѣ, и дала ему пенсію, яка може выстати на порядне удержанье въ Лондонѣ. Я хотѣла бы на крылахъ злетѣти зъ того мѣсця, а и ты повинна зъ того тѣшити ся найбільше. Чи може ты не богата Грація, котра повинна заняти вѣдповѣдне мѣсце въ суспѣльности, мати свій дѣмъ, свое товариство, однимъ словомъ самостѣйно истнувати а не бути причѣпкою при чинимъ боцѣ. Не може такъ бути, не повинно такъ бути, именно коли Ёго Милбсть зачинае показувати ирландскій роги и хоче тутъ мешкати. Иванъ не буде его економомъ.

— Дорога...

— Тихо дѣтваку. Зажмуриги оченята и спати, бо инакше не поцѣлюю тебе и не скажу, що мала Грація була нинѣ чемна и що люблю ея за се...

XVII.

Въ Ирляндіи зарѣе звичайно середъ мраки, але если мае бути погѣдний день, если мрака опадае доломъ а въ горѣ небо естъ безъ хмаръ, то тавій поранокъ буває дуже гарный, бо лучѣ сонця рожевымъ свѣтломъ продирають ся крѣзь мраку и надають їй рѣзнодорожнй вѣд-

тѣни, почавши вѣдѣти вѣжної рожевості а скѣвчавши на золотистѣй багряності. А такій поранокъ бувъ якъ разъ надъ озеромъ Корайбъ, або якъ нарѣдъ говорить надъ Льочъ-и-Куръ. Дермонтъ Делі бачивъ се, виглянувши черезъ вѣкно своєї спальної комнати. Дермонтъ Делі уродивъ ся поетомъ якъ Конноръ, але життє по́рвало его молодю въ свѣтъ зворушень и занятій, котрі не дозволяють вѣддавати ся артистичнимъ контемплациямъ. Кѣльке горячихъ лицарськихъ бѣлядь, які складавъ весь нарѣдъ ирландскій и котрі суть плодомъ его гѣнія, лишилось зъ часу его молодечого порыву. Але сила, що дала початокъ сему порыву, не замерла въ нѣмъ, хочъ вже не одинъ срібний волосъ появилъ ся на его скрани. Тожъ коли пробудивши ся рано, побачивъ ся середъ знайомихъ ему стѣнъ, коли пригадавъ собі, що єсть въ Делі, въ старѣмъ родиннѣмъ домі, серце вдарило ему въ груди такъ сильнимъ зворушеніємъ, що не мѣгъ довше влєжати на постелі. Цѣлий тягаръ апатіа, котра придавляла его въ часѣ проживаня въ Англіи и робила его старшимъ чоловікомъ, десь щезъ и Дермонтъ чувъ ся молодечю легкимъ. Живю вставъ зъ постелі, розсунувъ занавѣсы. — Льочъ-и-Куръ — викиривнувъ, простягаючи руки до озера, котрого другій берѣгъ тонувъ въ мракѣ и цѣле озеро выдавало ся моремъ, зливаючимъ ся фантастично зъ небозводомъ.

Засмѣявъ ся весело, мовъ бы до найлѣпшого давно не баченого приятеля и вѣдчувъ въ серці тоску, щоби пригорнути до груди старого товариша. Надягаючи чимъ скорше подорожній сукатъ, які мавъ пѣдъ рукою, повторявъ голосно, мовъ бы зъ кимъ бесѣдувавъ. — Скореньо, скореньо одягну ся...

Певно буде першій, выпередить Коннора и Олену

въ повитавю русамоу озера. Тожъ и возьме собѣ даръ, якій ему русаки пожертвуютъ.

Отворивъ дверѣ тихесенько и на пальцахъ перейшовъ черезъ довгий, почорнѣлый коридоръ, по котрѣмъ оглавувъ ся вѣлика разбѣ. Выходивъ веселый, але идучи посумнѣвъ: старѣсть, знищене, якихъ давнѣйше не бачили его очи навывкъ до сего веку, теперъ показались ему выразно. Однакъ въ дверехъ замну, котрѣ собѣ самъ отворивъ ключемъ застромленнымъ въ нихъ, видѣ ужюбленныхъ мѣсце зновъ его розвеселятъ. Зразу отсявъ на порозѣ и глядѣтъ, вѣдтакъ, хочъ холодный вѣтеръ дувъ, ишовъ дальше напередъ и сердце що-разъ бѣльше перепожнялось розжаленьемъ. — Вже не опушу тебе нѣколи, старый родинный доме — говоривъ собѣ — нѣколи... Тутъ буде менѣ грѣбъ найвишѣйшій понадѣ найкрасшій палаты въ иншихъ сторонахъ.

Говорячи отсе до себе, збѣступавъ збѣ сходѣвъ ганку, ажъ наразъ задрожавъ цѣлымъ тѣломъ... Побачивъ прибитый на стовпѣ папѣръ — папѣръ памятый и помараный чорниломъ, на котрѣмъ однакъ буки выписанѣ великими кривыми буквами страшной слова. Денисъ Гора, бо то вѣнъ бувъ подписаный, вызвавъ Ивана Торплѣ выбиратися зъ Делѣ, бо внакше днѣ а навѣтъ годины его жита будутъ почисленѣ. Перестерѣгають его, тожъ на него самого, на его власну душу спяде вина его смерти. Два разы удалось ему оминуть смерти, бо бѣльше его страшено, анѣжъ наставано на его житѣ, але теперъ буде внакше. — Въ имя Найвысшого Господа, забирай ся вѣдси, бо ты тутъ непотрѣбный — писано. — Не маєшь тутъ нѣчого до работы, то-жъ вертай зъ-вѣдси приишовъ, щоби твоя мара вѣдтакъ тутъ не покутувала и не перешкаждала людемъ, такъ якъ ты самъ перешкаждавъ имъ за жита. Додаемо ще, що не маєшь

довгого часу нагадувати ся; если не дашь намъ заравъ видимого знаку, що зъ-вѣдси wybierашъ ся, можешъ обчислити ся зъ совѣстею и приспособити ся вже на смерть певну и неминучу.

Не легко можна було вѣдчитати письмо, таѣ лиха була правопись и нескладно писавъ буквы; мабуть пишущій не знавъ много по авілійски и не навмѣѣ до пера, але чи се дѣйстно писавъ Денисъ Мелечъ, чи лишь ужито его имени, яко чоловіка, що не має нічого втратити, годѣ було вѣдгати. Що Денисъ бувъ бы рѣшивъ ся на все, не легко уступавъ и бувъ завзятий, а при тѣмъ страшно ненавидѣвъ все, що було авілійске, про се Дермонтъ знавъ добре вѣдъ давно. Знавъ такожъ зъ листу Ганны, що Иванъ Торилі поступивъ собѣ зъ нимъ строго и за далеко загнавъ ся, прогнавши его зъ хаты, котру дано ему на доживзенну власність за услуги для двора, за выратованье Юрія вѣдъ смерти, а може и за для тайной симпатіи, яву Дермонтъ вѣдчувавъ для Дениса. Сей чоловікъ мѣгъ пристрасно ненавидѣти Авілійця и мѣгъ вызвати его до борбы на житье и смерть. Коли-бъ дѣмъ, въ котрѣмъ мешкавъ Авіліець, не бувъ стариннымъ замкомъ Делі, давно бы червоный когутъ запѣвавъ на даѣ, а що старій поважаній стѣны хоронили его передъ огнемъ, то зъ другои стороны загрожено зненавидженому чужинцеви.

Дермонтъ Делі гнѣвно зѣрвавъ зѣ стовпа помараный папѣръ, и зѣмнявъ его въ руцѣ. Помимо всен доброты своен натуры дававъ ся неразъ пристрасно пѣрвати гнѣвови, и се якъ разъ теперъ лучило ся. Очи розгорѣли, на чолѣ напружилась червона жила, бувъ бы помнятый папѣръ кинувъ на землю та придавивъ ногою, коли-бъ якъ разъ въ тѣй хвили не вѣдозавъ ся за нимъ милый, веселый голосъ Олены. — А... — закликала кладучи руч-

ку на плече батька — держу збѣгця... Зрадило ся доньку, выхоплювало ся тихцемъ зъ дому, але маю добрі уши, все почула, одягла ся миттю та ось я...

Нѣколи стать жѣноча не була лѣпше дѣбрана на усмирення гнѣву мужчяны, нѣколи солодше, мильше явище не могло стати передъ очи людскі, якъ се дѣвча, а радше треба сказати дѣвця, бо нѣжна, принадна стать Олены мала въ собѣ заразомъ щось такъ величавого, що не дозволяло дробити сєй назвы. Струнка мого пальма, а поетичный захватъ такъ и вѣдбивавъ вѣдъ неї и шляхотна принадність зазначала ся въ кождѣмъ руху. Заразомъ лучила ся зъ тымъ всѣмъ простота и природність; не було въ нѣї нѣчого вивченого, уложеного, а все шло само зъ себе и то може робило єї такъ импонующею, бо знати було, що не придержує ся нѣякихъ формъ, лишъ мовъ королева дає починъ всякимъ формамъ. Коли поглянула голубыми очима, коли усмѣхала ся гарвими устѣнками, треба було думати лишъ про одну рѣчь: скѣлько доброты, скѣлько нѣжного чувства въ тѣй жєнщинѣ?... Вѣдчувало ся, що добути єї серце значило бы добути собѣ невыбранный скарбъ чувства и любви, та не було на свѣтѣ чоловѣка, котрый бы поглянувши на єї, не сказавъ собѣ: О! зъ нею можна бути щасливимъ на свѣтѣ...

Тождъ нѣчо дивного, що Дермонтъ Делі любивъ доньку найнѣжнѣйшою, найсильнѣйшою любовію батьковскою, що любивъ єї може бѣльше анѣжъ сынѣвъ, дѣдичѣвъ родового имени. Длѣтого то и пристрасть пригасла въ нѣмъ, гнѣвъ загасъ на губѣ, и уста затиснені суворо отворили ся зъ усмѣхомъ: — А!... закликавъ — витаю княгиню золотыхъ кучерѣвъ. Сестричка русалокъ не легко дасть ся обманути, твоє своячки зъ озера мусѣли влипати тебе до себе вѣдъ давна.

— Охъ! такъ батьку — закликала живо и лице ея спалахнуло. — Все мене кликало, призывало до себе, все, що єсть духомъ тыхъ гбръ, лѣсовъ, воды, землѣ. Отче! отче! яєъ я щаслива, що я тутъ зновъ. Тутъ жив ся, тутъ вѣдчуваєсь въ собѣ сердце, тутъ кровь кружить въ жилахъ, а тамъ було лишъ коротанье, яєсь истнованье безъ цѣли и занятя. Отче, мы вже нѣколи зъ-вѣдси не выѣдемо, не покинемо сего дорогого, улюбленого кутка землѣ!

Дермонть хотѣвъ закликати за нею: нѣколи!... але наразъ переняла его якась тревога пересудна, пригадалась ему всѣ напѣмненя шуринна, всѣ его грозбы, всѣ клопоты фінансовѣ, котрѣ не зменшили ся, если вже не побѣлшили ся за-для выѣзду до Англіи. Улѣпшеня гсподарскѣ, котрѣ переводивъ Торнлі, були коштовнѣ, при тѣмъ звичайно господарство, въ котрѣмъ змѣняє ся система, приносить менше, аніжъ навѣтъ тогдѣ, коли вело ся давнымъ злымъ способомъ. Дятого гадрожало его сердце на слова доньки и сказавъ сумно: — О дорога дитино! хто може передвидѣти будучность... А що-жъ если бы насъ зъ-вѣдси коли прогнано?...

— Се значить, коли бы насъ вывласнено зъ посѣдана Делі...

— Такъ...

— Отче — закликала Олена, а горячій лучъ заблещъ въ ея очехъ — чи-жъ тутъ живутъ лишъ богачѣ? Мы бы жили тутъ бѣднѣ, такъ яєъ живутъ нашѣ...

Поклала ему голову на плече, нѣжнымъ рухомъ пригорнулася до него и поглянула ему въ очы.

Вѣнъ хотѣвъ ея обняти и пригорнути до себе та въ тѣй хвили папѣръ выпавъ зъ руки на землю. Схиливъ ся, щобъ его поднести, але Олена выпередила его. — Що се отче? — поспытала, розвиваючи.

Вѣнъ живо вѣдобравъ папѣръ зъ еи рукъ. — Нѣ-чого... — сказавъ — се не до читаня для тебе...

Сховавъ папѣръ до кишенѣ, але Олена мовъ бы передчувала якесь лихо. — Якто отче, сей папѣръ не до читаня для мене, для твоєї лекторки?..

— Мов дитя, молоді панны не можуть читати всего — вѣдповѣвъ. Хотѣвъ усмѣхнути ся, але якось не мѣгъ, бо цѣла сумна справа, котру мѣстивъ въ собѣ сей кусень паперу, прийшла ему зновъ на гадеу.

— Отче, отче, щось есть, що вамъ такъ залягло на серци! — закликала Олена.

— Такъ моя дитино: справдѣ залягла менѣ на серци одна справа, я мушу їй зарадити, бо она дуже лиха.

Олена глядѣла уважаю въ очи батька, а вѣнъ ховавъ спокѣйно кусень паперу. — Чи сей папѣръ мѣститъ ту справу, въ котру мусите вдати ся? — поспытала.

— Такъ. А для того мушу въ ню вдати ся, бо лишъ я одинъ можу їй зарадити.

— Такъ моя Оленка має лицарске серце и не повинна гнѣвати ся на мене, если на примѣръ стану въ оборонѣ того, що есть слабше и мусѣло бы уступити перевазѣ — додавъ жартуючи. — Чи може я не вгадавъ?

— Такъ отче, але... але менѣ чогось лично про васъ.

— Але-жъ можу заручити тобѣ, що не грозить менѣ нѣ найменша небезпечнѣсть. Я бы поступивъ негѣдно, если бы я не вступивъ ся въ тѣй справѣ.

Наразъ подумала собѣ Оленка, що отецъ вѣдобравъ, вийшовши на ганокъ, якусь просьбу разомъ зъ жалобою на Ториліого, що сей „котрый есть слабшій, котрого треба боронити передъ насильствомъ“, то певно

ДѢЛО

Выходитъ у Львовѣ по днямъ (крѣмъ недѣль и руко-
дѣль) о 5-й годѣ по полудню. Литературный до-
датокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“
выходитъ въ вѣторокъ, а въ вѣторокъ и пятницу на
перемѣну разомъ въ Дѣлѣ.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Адми-
нистрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24. Центральное бюро оголо-
шеній, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Лю-
довика 9. У Вѣдми М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и принадлежность за инсераты платитъ
у Львовѣ.

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додаткомъ
въ Австріи: на границѣ:
на цѣлый рокъ . . . 18 гр. на цѣлый рокъ . . . 24 гр.
на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 12 гр.
на четверть року . . . 4 гр. 50 кр. на четверть року . . . 6 гр.
на мѣсяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львовѣ:
на цѣлый рокъ . . . 18 гр. на полъ року . . . 8 гр.
на четверть року . . . 4 гр. на мѣсяць . . . 1 гр. 35 кр.
Редакція, Администрація и Експедиція подъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи вѣрствуютъ на лиши на попереднѣ-
застереженіе. — Редакція неоплачиваетъ вѣстий оѣ порта.
Послѣднее число конитуетъ 8 кр. а. в.
Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. оѣ одною
строку инсератовъ въ рубр. „Надоблѣне“ по 20 кр. а. в.
Подати чѣсать ся по 10 кр. оѣ стрѣнка.

Запросы до передплаты на рокъ 1892.

Зъ днемъ 1 січня „ДѢЛО“ зъ до-
даткомъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“
почало тринадцатый рокъ своего издаванія. Выходитъ будѣ, якъ
уже оѣдъ колькохъ лѣтъ, що-дня и подѣ
тими самими условіями передплаты.

Присимо-жъ всѣхъ нашихъ Вноу. Чита-
тельствъ присылать передплату на рокъ
1892-гій (възглядно и залеглости) и приедну-
вати „ДѢЛО“ якъ наибѣльше перед-
платниковъ!

Ново приступающій передплатники до-
станутъ початокъ (16 аркушѣвъ) повѣ-
сти „Замокъ Делі“, котра теперь дру-
куе ся въ „Бібліотекѣ найзнаменитѣйшихъ
повѣстей“.

Издательство „ДѢЛО“.

Изъ кривдъ русскихъ въ школьницѣ.

На вѣчу турчаньскѣмъ звернувъ на себе
увагу — побѣчь экономическаго реферату о. М.
Зубрицкого въ Мшанцѣ про справу экономич-
ной и реферату о. К. Яворского въ Лѣмнѣ про
реформу ординацій выборчихъ — такожь ре-
фератъ головы турчаньской „Народной Радѣ“
о. Бориса въ Хашова про справу русского
школьництва народнаго, — рефератъ обробле-
ный совѣстно и богатый въ матеріалѣ.

Зъ реферату того, надѣсланого намъ до
ужитку видѣломъ турчаньской „Народной Ра-
ды“, подаемо сегодня повнѣше одинъ замѣтный
уступъ изъ кривдъ русскихъ въ народѣмъ
школьницѣ. Висв. референтъ говоритъ:

Важною причиною, за-для котрой нашъ
народный школы не могутъ успѣвать, есть та
кожь те, что въ нихъ учатъ двоихъ краевыхъ
языковъ — и то навѣтъ противъ постановы
законодѣ. Пѣсля основного закона державнаго
нѣкого не можна силувати до науки другого
краевого языка, то значить: руской дѣтны не
можно силувати, чтобы учили ся въ школѣ по
польскѣ, а польскую, чтобы учили ся по руски.
Пѣсля краевого жъ закона школьныхъ мають
дѣти лише въ тѣхъ школахъ учить ся обоимъ
языкамъ, де одна часть учениковъ, разумѣе ся
значна, бесѣдуе по польскѣ, а другая по руски.
Зъ того выхадаетъ, что въ школахъ чисто-ру-
скихъ, де нема аѣдъ одной дѣтны польской, на-
ука польского языка есть аномалия. Такою-жъ
аномалия была бы наука руского языка въ
школахъ чисто-польскихъ и. пр. на Мазурахъ,
де нема аѣдъ одной дѣтны руской. Въ тѣмъ
взглядѣ мы Русины чѣмо ся дуже покривдже-

ными. Я не розумѣю, для чого н. пр. за-для
5 дѣтей польской народности — 95 дѣтей рус-
кой народности мусятъ вже учить ся по поль-
ски! Якимъ правомъ польскій языкъ въ шко-
лахъ народныхъ есть обявляекомъ предме-
томъ науки безъ вынѣмъ, навѣтъ тамъ, де не-
ма меншости дѣтей бесѣдуючъ тѣмъ я-
комъ? Чѣ то справедливость? А всѣмъ кривда
мусятъ являти чувства народный и не може
принести хѣсна для школы.

Въ справѣ науки языка польского въ чѣ-
сто-русскихъ школахъ поставивъ ось недавно
о. Іоанъ Дуркотъ, парохъ Новой веси а членъ
окружающа рады школьной въ Новѣмъ Сан-
чѣ интересующій на засѣданъ тонъ-жъ рады:
„Чи буде ново-именованный окружный инспек-
торъ такожь на будуще терпѣти аномалию вве-
денія науки польского языка въ чисто-русскихъ
школахъ ново-сандецкого округа школьного?“
О. Дуркотъ домагаѣт ся на подѣставѣ законѣвъ
основнаго державнаго и школьного краевого,
чтобы языкъ польскій въ чисто-русскихъ шко-
лахъ ново-сандецкого округа усунути изъ пла-
ну науки, мотивуючи свою интерпелляцію тѣмъ,
что молодѣжь сельскихъ школъ, учячи ся дру-
гого языка краевого, залише науку своего
языка матернаго. Въ свѣдѣ за тою интерпе-
лляціою помѣстѣла фактова польска часопись
„Szkołnictwo ludowe“, выходяща въ Новѣмъ Сан-
чѣ въ 23 номерѣ зъ дня 5 грудня 1891 таку
статью: „Жаданя о. Дуркота въ его интерпе-
лляціи не лише цѣлкомъ справедливы, але ма-
ють такожь законну основу. Правда, что въ
деколькохъ чисто-русскихъ школахъ учить поль-
ского языка зъ взглядѣвъ „нѣбы утилитарныхъ“,
однакъ того мы зъ педагогическаго стано-
вища не можемо похвалити. Бѣли бы наука
польского языка въ чисто-русскихъ школахъ
мала выкладати ся зъ „утилитарныхъ“ або на-
циональныхъ“ взглядѣвъ, то тѣмъ самымъ
правомъ повинна бы наука руского языка бы-
ти запроваджена въ чисто-польскихъ школахъ.“
— Такъ пише польска школьна часопись,
котрой редакторомъ есть педагогъ и горячій
польскій патриотъ.

Наука въ народныхъ школахъ найуспѣш-
нѣе можетъ успѣвать тѣлько за помощью ма-
тернаго языка. Въ королевствѣ Бельгій, де жи-
ветъ бѣльше народностей, въ тамошнихъ народ-
ныхъ школахъ учить тѣлько въ однихъ ма-
терныхъ языкахъ: въ школахъ фламандскихъ
тѣлько по фламандски, въ вѣмскихъ тѣлько
по вѣмски, въ французскихъ тѣлько по фран-
цузски, а въ валоньскихъ тѣлько по валоньски,
хотѣи рѣзница межѣ тѣмъ двома послѣдними
языками дуже мала, менша нѣжъ у насъ ме-
жѣ польскимъ а рускимъ языкомъ. У насъ въ
Галичинѣ мымо обявляюща законѣвъ того
нема, — у насъ повинна бытъ граю.

Що до школъ мѣскихъ, то кромѣ одной
народной школы имени Маркіана Машевича
у Львовѣ — по всѣхъ мѣстахъ и мѣстечкахъ
у насъ школы хѣба зъ языкомъ выкладовымъ
польскимъ, а треба знати, что богато есть у
насъ мѣстъ и мѣстечекъ, де народность руска
польску числомъ перевышаетъ. Язъ н. пр. Яво-
ровъ, Старемѣсто, Калущъ, Турка, Тысьмени-
ца и богато другихъ.

„Причиною лихон фреквенціи и вѣсохо-
ченя нашего народу до школы есть се, что въ
школу народну втиснула ся политика а то
велике нещастіе для розноу нашего народно-
го школьництва. Нинѣ повѣдають: „чѣя шко-
ла, того будучность.“ Черезъ школы, правда,
спольщено даниѣше велику шляху руску, и
нинѣ черезъ школы може де-що дѣтей русскихъ
спольщити ся. Але якъ спольщена шляхта рус-
ка не поддержала Польщѣ, такъ и теперь
спольщене малон частинъ людей русскихъ ѣи
нѣчого не поможетъ.

Всѣмъ вѣдомо, аѣдъ нарѣканя подѣнось
ся въ часописяхъ русскихъ и на вѣтахъ на об-
сѣдуживане посады учительскихъ при чѣсто-
русскихъ школахъ. Посады учительскій при чѣ-
сто-русскихъ народныхъ школахъ надають учи-
телямъ Полянкамъ, не знающимъ добре бесѣды
и писма руского, неразъ не умѣющимъ на-
вѣтъ добре читати по руски, а бувають слу-
чаѣ и такі, что учитель при русскихъ школахъ
навѣтъ буквъ русскихъ не умѣють, — се тѣ,
что уродили ся и выхвали ся на Мазурчанѣ
а науки кончили въ семинаріяхъ учительскихъ
въ Краковѣ и Тарновѣ, де языкъ рускій не
есть обявляекомъ. Що такъ есть, позволю со-
бѣ тутъ навести нѣколы фактовъ.

Въ селѣ Коростѣвъ въ повѣтѣ перемы-
шлянскѣмъ перенесено учителя Русина до
школы фѣліяльной безъ всякаго провинія, а на
его мѣсце назначено учительку Польку, ко-
тра не умѣе аѣдъ въ зубъ по руски. Одѣтъ
анъкомый повѣдають тѣмъ панѣмъ учителямъ
въ Букварѣ рускимъ надъ рускими буквами
польскій літеры и учителька таа мае навѣтъ
русскій дѣти по руски читати! Чѣмо не на-
дано посаду тую учительку Русинѣ? Чи може
нема учителькѣвъ Русинѣвъ? Щобы то дѣлало
ся язъ бы учителька Русинѣ въ такой способъ
учила въ школѣ польскій?

Въ селѣ Липѣ повѣта добромилъскаго,
де есть школа зъ языкомъ выкладовымъ рус-
скимъ, назначено учительку въ вереснѣ 1891
року панну (Ванду Нахепу), Мазуру чѣсто-
кровоу, котра не умѣе аѣдъ читати аѣдъ писати,
аѣдъ навѣтъ бесѣдувати, по руски. И что-жъ ро-
бить таа учителька? Ото бере урѣлоуѣ на
20 днѣвъ, чтобы научити ся хотѣи троха сѣля-
бизувати по руски, — а коли роблено ѣи ува-
гу, язъ она буде въ станѣ рускій дѣти учить,
то свѣдала: „Pan inspektor jakoś to uwzględni“.

Село Яснѣ, въ повѣтѣ калускомъ чѣ-
слать 2500 душъ, а дѣтей школьныхъ 400 чѣ-
сто русскихъ. Перше бувъ тамъ учитель Ру-
синъ Мнявкоу, чоловікъ сердечному школѣ
вѣдавший. Но воли посада пойшла на кон-
куретъ, то достала еѣ Полька (Вѣнда Кисѣле-
сна), вдова, котра по руски не умѣе а до дѣ-
тей говорить по польски.

Найнѣвѣйшій випадокъ ставъ ся въ Ко-
ролинѣ волоскѣмъ въ повѣтѣ сѣвѣмъ. Ко-
ролинѣ волоскѣмъ и Королинѣ польскій стаю-
вать одну громаду, а что тамъ бѣльшесть Ру-
синѣвъ, то постановлено языкъ выкладовый
рускій, — навѣтъ самъ латинскій парохъ зъ
справедливого титулу голосувавъ за языкомъ
выкладовымъ рускимъ, — тожь каждый бы
сподѣваѣтъ ся, что тутъ не буде нѣякой пере-

стимувала судорожный подѣсокъ свои посе-
стрѣ. Зъ тяжкимъ трудомъ подѣсавъ ся вѣлы-
ка развѣвъ, аѣдъхнувъ немовъ Богъ вѣсть по я-
комъ таѣжѣмъ трудѣ, кинувъ прокляте перо
подѣ бюро, сѣгнувъ по возлюблену флашку...

— Чоловѣкъ дурно запроставъ свои
силы въ тѣмъ проклятомъ Содомѣ! — жалувавъ
ся панъ инспекторъ своимъ подѣмственымъ,
потѣяючи что хвѣля отруѣ не аѣдъ якими ли-
цами.

— Можетъ бы до пера доробити таку руч-
ку, якъ сеѣя флашка? — вѣдоваѣвъ ся дѣтѣ-
ный Лѣолоу, усмѣхающѣсь незаметно до това-
риша.

— Можетъ бы було ѣи не зле, — замури-
тъвъ принципалъ. — Ахъ! така ручка, така
ручка!.. А до того наповнена „твердоу“...
Можна бы день и вѣчь писати, рука бы не за-
дрожала!.. А такъ дѣйствие землетрясенія,
наѣ въ Везуві!.. Оугуъ дѣсь въ середнѣмъ су-
ставѣ лѣвѣ, скоро тѣло вѣзѣмъ за перо, за-
чинаѣ строгати, а рука дѣль-дѣль-дѣль... стаѣ
гуляти мовъ передъ оркестроу вѣсковою...

Хоростѣль потѣявъ своего возлюбленнаго
вѣнтару що разъ то зъ бѣльшою жаждоу, що-
разъ бѣльшими ликами, говоривъ и говоривъ
о гігіенѣмъ державу до пера, о его хѣбѣ
для прострѣченыхъ людей, аѣдъ навѣтъ
похвалѣвъ ся на бюро и закрѣпѣвъ по давному,
зъ тоу тѣлоу рѣзницѣю, что теперь державъ
у рукахъ бутѣлку и крѣпко тѣснѣвъ до лы-
сонъ головы.

— При горѣвѣ охрестили,
Въ оковѣтѣ вся кровь, жылы...
Хоростѣль! лыса пѣна...
Спи при флашкѣ, спѣ до рана!..

занипрѣвѣваѣвъ дѣтѣный Вѣолоу Надутый, у-
кладаючи вже напередъ планъ, якъ на за-
вѣтрѣнѣмъ вѣрѣ убавати знаменитыхъ гостей,
а найпаче маршалакѣ повѣтѣвого зъ нотарѣмъ
въ компаніи.

Оба товаришѣ удаѣ ся назаѣдъ до свои
комнаты, развѣсали своихъ полицѣвъ зъ за-

шкоды, бо пѣсля законѣвъ школьныхъ поста-
новляе о языкѣ выкладовымъ рада громад-
ска. Але законы своего дорожко, а политика
муситъ водограти свою роль. П. инспекторъ
посылаѣ въ село учительку краковянку. Про-
мада не хотѣла еѣ примѣтити повѣдаючи спра-
ведливо, что она не знаѣ по руски. Тогдѣ П.
инспекторъ, (навѣтъ зъ роду Русинѣ — Бѣ-
лявскій) посылаѣ до громады другой разъ вѣ-
завѣвъ, чтобы громада ще разъ на-ново рѣша-
ла, аѣдъ языкъ въ школѣ мае быти выкладо-
вымъ, думаючи, что чѣй удаѣтъ ся лѣямъ спо-
собомъ такъ запровадити выкладовый языкъ
польскій и учителька Полька лишѣтъ ся на
посады. Але мѣсцевѣ рада школьна не вѣдо-
вала жадану инспектора, а цѣлу справу вѣ-
дѣвала до ц. в. краевон рады школьной. Якъ
собѣ тотѣ рада поступити, невавомъ побачи-
мо... Дѣтей русскихъ обявляющихъ ходити до
школы въ тѣмъ громадѣ есть 75, а польскихъ
21. Оѣдъ видѣте, чѣи не граѣла тутъ роль по-
литика?

Село Шаларѣ въ повѣтѣ сѣвѣмъ, —
чѣсто-руске село. И оѣдъ что тамъ робить П.
инспекторъ, чтобы завести выкладовый языкъ
польскій. Кличѣ громадинъ до себе до канцѣ-
ляріи до Савана и повѣдаѣ такъ: „Вашѣ дѣти
по руски умѣють, отже не потребуютъ уже
вѣчѣи ся, але они не умѣють по польски, а
польскій языкъ все потребный, — тожь вы
самѣ певно хочѣте, чтобы вашѣ дѣти вѣчили
того языка“. И въ такой способъ уведено я-
зыкъ польскій яко выкладовый въ школѣ
руской!

Въ селѣ Тершовѣ въ повѣтѣ старо-мѣ-
скимъ учителька Полька на испѣтѣ не вѣмѣла
перекласти на рускій языкъ слова: „zdali z
odpasczeniem“, аѣдъ панъ инспекторъ вывѣвъ
паню учительку зъ клопѣтъ, повѣдаючи: „Те-
перь буде ся читати дѣти! насампередъ тѣхъ,
котры дуже добре вѣчили ся, а потѣмъ тѣхъ,
котры горше“. А въ тѣмъ школѣ рускій дѣти
все свѣвають краковѣвѣ...

Всѣ тѣ факты свѣдѣтъ о убѣдѣнѣхъ цѣ-
ляхъ въ школѣ, о змаганіи: польщити рускій
дѣти.

Въ тѣмъ взглядѣ мы Русины дуже по-
кривденѣ. Учитѣльствъ Русинѣвъ — аѣдъ и ру-
скихъ урядникѣвъ — переносѣтъ въ заточѣе
на Мазуры, де нема церкви руской, де ѣи сло-
ва по руски не вѣчуѣтъ, а Мазурѣвъ, не знаю-
чѣхъ нашонъ бесѣды и нашихъ звѣчаѣвъ, на-
сылають намъ до вѣскодонъ Галичины. Посады
при русскихъ школахъ надають ся звѣчаѣмъ
Полянкамъ, а учителькѣ Русины видѣтъ на фѣ-
ліялахъ. Нужденна доля русскихъ, особливо
жонатыхъ учителькѣвъ! Я чѣтаѣвъ недавно, что
жена одного руского учителя коѣси свои спрѣ-
дала, чтобы дѣтну хорѣ ратувати...

Сказано, что нашъ народный школы не мо-
гутъ успѣвать для того, бо посады учитель-
скій въ чисто-русскихъ школахъ надають ся у-
чителямъ, котры не знаютъ докѣдно або ѣи цѣл-
комъ не знаютъ руской бесѣды. И я не дивую
ся тому, бо учитель не вѣправляютъ ся въ ру-
скаго мовѣ. Досѣтъ подѣнести, якъ окружный кон-
ференція школьный у насъ обѣдѣвають ся и якъ
траѣтуѣ ся на нихъ языкъ рускій.

Наслѣдники непорядности.

Образокъ зъ Галицкой Калифорніи.

Написавъ Стефанъ Нитка.

(Конечъ.)

Лѣолоу Пухій и Вѣолоу Надутый вѣчинили
власне одно таке справозданіе зъ свои гѣр-
ничонъ дѣловѣности, язъ приступивъ аѣдъ нимъ
газда ихъ арендарѣ, одѣолоу Хуна, и ставъ
на мѣи вѣказувати на омежу комнату, де
панъ Хоростѣль хѣпѣвъ завѣзѣто при своѣмъ
бурѣ.

— Спѣть... можѣшь говорити... Що при-
носѣшь нового?

— Панъ Дувидко Цукеръ вѣдѣвъ вамъ о-
бомъ надѣомісарѣмъ и вѣлѣможнымъ панамъ
красно вѣдрити поклонны въ доказъ глубокого
поважѣнія!

При тѣхъ словахъ одѣолоу Хуна по-
казавъ передъ обома „хомѣянами“ дѣвъ пачѣи
банкетѣвъ пѣтьдесятками. Пачѣи за хвѣлю
пропѣла въ кѣшенѣхъ.

— Чѣго-жъ панъ Цукеръ хоче? — спы-
тали павы надѣомісарѣ.

— Панѣе вже знаѣте, о що рѣчь вѣде...
Мѣнѣ здаѣт ся, что тутъ не полагѣжена спра-
ва зъ тѣмъ пѣякомъ Лѣолоу...

— Тожь то власне мы не знаѣмо, до ко-
троу ямы нимъ утѣлило. Дуже легко мѣгѣ
выдѣзѣти... Зъ тѣмъ людьми маѣмо богато
хлопотѣвъ...

— Зъ тѣмъ не буде нѣякого! Вѣчѣра ве-
черомъ писавъ яѣвѣс сулѣи до Вѣдѣна у
„Грубѣи“, пѣзѣно въ ночи ходѣвъ ще подѣ „Де-
бру“ за писарѣмъ Головацкимъ и дѣсь про-
пѣавъ, язъ камѣвъ у воду...

— Треба другихъ панѣвъ запросити...
Скажи тамъ Цукеру, чтобы на завтра доста-
навъ добрыхъ вѣвъ, а для нашего „старого“
овѣнѣстонъ „швапулѣ“.

— Кто чѣго зажадаѣ, въ моѣмъ пѣвѣнціи
знаѣде ся!

Одѣолоу Хуна вѣйшовъ, а Пухій и На-
дутый вѣчинили зъ вѣлѣжѣмъ поспѣхомъ
щѣдене свое дѣло. Послѣднимъ рефератомъ
було запрошѣе, написане гарнымъ писемъ,
до всѣхъ мѣсцевыхъ директорѣвъ и надѣрек-
торѣвъ, чтобы были ласкави прѣбути на за-
вѣтрѣнѣмъ перѣ до одѣолоу Хуна „подѣ Мо-
лотомъ“. Повѣнѣчѣи пѣвѣи, оба товаришѣ
удѣли ся до своего принципала зъ бутѣлю гара-
ку, стали корѣнѣвати заспагоно, просити, чтобы
подѣсавъ важнѣй протоколы, котры вѣзавѣтъ
мѣли ѣти на почту.

Хоростѣль, почувши волю сильного руму,
подѣнѣвъ лысу голову зъ бюрѣа, отворивъ на-
сѣлу червѣи очѣи аѣдъ усмѣхнувъ ся любѣ,
коли вѣзѣвъ спорѣ флашку аѣлогоу.

— Що нового? чѣго товѣчѣе ся? — пы-
таѣвъ принципалъ, утѣраючи краѣвѣстѣи пѣтъ
въ замѣщенѣи атраментѣмъ лысны.

— Завтра великій балъ!.. Дувидко Цу-
керъ справѣаѣ бѣбу!..

— То добре... добре... Прѣцѣнь, прѣцѣнь
разъ!.. А на „тверду“ не забудьте!.. Одѣо-
укий знаѣе вже, якъ то мае быти...

— Цѣлу паку флашкѣмъ привѣзѣвъ зѣ-
лѣвѣнѣвъ...

И зѣвѣвъ принятый усмѣхъ засѣавъ на сѣ-
нѣвѣмъ обявѣно негѣверного принципала. Вѣвъ
прѣтягнувъ мѣмѣхѣтъ руку до бутѣльни, аѣдъ
Пухій перепросѣвъ его чѣмѣно, подѣсунувъ цѣ-
лыи жмуѣтъ до подѣноу.

— Що-жъ то зѣвѣвъ за ганѣба?

— Протоколы... Хлопѣтѣ аѣйѣс лѣзѣвъ на
гору, та прѣбѣвали еѣи...

— Мурѣи собѣаѣ! Скѣтина, справѣдѣнна
скѣтина!.. Чѣловѣкъ не мае нѣколи просто
вѣлѣвомъ годѣны!..

Вѣзѣвъ Хоростѣль перѣ гігіенѣчне, почѣла
рука свѣзѣвати по пачѣри, аѣдъ лѣлыѣа пѣружа-
нона, стаѣла чѣртѣи гіерѣгѣфѣи зъ поряднымъ
„жадама“... нѣчо не помогла друга рука, что

просѣнами до прѣятѣхѣвъ, а самѣи прибрѣли
ся по свѣточѣному въ мундурѣ гѣрничѣи, наѣе
аѣдъ свѣтѣнѣи власти гѣрничѣи, и повѣхѣи въ
Дувидковѣмъ повѣвъ запросити пана мар-
шалка.

— Якъ думаѣшь? удаѣтъ ся завѣтрѣнѣи
вѣчерѣ? — пытаѣвъ Пухій товариша, вѣртаю-
чи вѣчерѣмъ зъ побѣжѣного мѣстѣчка.

— Жѣвѣмо, братѣ, якъ Турѣи въ сѣмѣмъ
небѣ! — сѣлѣкнѣвъ Вѣолоу Надутый. — Все
мусѣтъ поковѣтъ лежѣти!..

— Але мѣнѣ ходѣтъ о Дувидка, чтобы е-
го подѣсѣли...

— Деѣтъ развѣвъ подѣнесутъ... „многѣа
лѣтъ“ зарѣвѣтъ... одѣолоу зѣ дѣва другѣ
вылѣзе!

— Страхоу ся фѣйска, сѣи нотарѣ дру-
гихъ зѣ собою не правѣде...

— Абы лишѣ тѣлько грызѣты та журѣбы!
Ручѣ тобѣ, что справѣ Дувидкова вже цѣлѣмъ
полагѣжена...

Тѣмъ товаришѣмъ завѣнѣчили свою цѣло-
денну дѣлѣвѣнѣи и удаѣлись на спѣчѣнокѣ.

III.

„Подѣ Молотомъ“ у одѣолоу гѣуло жи-
тѣемъ, вѣселѣмъ житѣемъ. Пухій зѣ Наду-
тымъ не зѣробѣи заводѣ своимъ гостѣмъ. Они
зѣробѣли нѣмъ таку неспѣдѣвану, про яку вер-
манѣчѣамъ галицкой Калифорніи нѣколи навѣтъ
не сѣнѣло. Спрѣвадили на се величѣе торже-
ство оркестру перѣвѣжѣи тѣрупи цѣрковѣи и
запросѣли весь гурѣтѣ цѣрковѣи красѣного по-
ла. Дувидко запѣтаѣвъ директорѣи тѣрупи за
пѣвъ вѣступѣвъ вѣдѣ рау; вѣнѣ знаѣвъ, что се
верѣе ся ему зѣ грубоу лѣхѣю...

Оркестра выгѣвала на вѣслаѣи лѣды,
заострѣвала будѣющѣе зѣбѣрѣнѣи панѣвъ,
что сѣдѣли при столахъ спѣльно зѣ акробѣт-
ками и зѣмѣтали зѣ мѣсѣкоу немѣвъ бѣднѣи му-
жѣвъ по стрѣгой „чѣтирѣдѣстѣнѣица“. Самѣи
панъ маршалакѣ побѣвъ директорѣи цѣрковѣи

Львівська комісія екзаменаційна для учнів школи народних однесла ся дня 8 марта 1890 р. до ц. к. краєвої ради шкільної, щоб та припоручила ц. к. окружним радам шкільним а взаємно інспекторам окружним дати більше о то, щоб учнів на конференціях окружних більше вправляли ся в знаєнь руських та щоб в той цілі на конференціях були ставлені теми руські. Та й що-ж в того? Кілько то було таких конференцій у всіх Галичині, де не було ані одного темату руського, бо єдиного поставлено один темат руський, то дискусія над ним вела ся по польськи. Наведу факти з округів чисто-русинських:

В Тернополі сего року на сімь тематів польських був тільки один руський. А в той темат був шкільний з язиком польським 19, а в польським 50.

В Збараж в р. 1889 на сімь тематів польських був тільки один руський, а дискусія над ним вела ся по польськи. В той темат був шкільний з язиком польським 8, а в руським 22. Сего-ж року на конференції в Збараж не було вже ані одного темату руського! Бачите, постані!

В Бучач сего року на сімь тематів польських був тільки один руський і над ним дискусія вела ся по польськи. Шкільний з тематів руських єсть 29 а польських 14.

В Рудках сего року на шість тематів не було ані одного руського: Шкільний руський єсть там 27, а польських 10.

В Самборі сего року не було ані одного темату руського. А шкільний руський єсть 48, а польських 20.

В Турці сего року не було також ані одного темату руського. А шкільний руський єсть 24, а тільки одна з язиком польським польським!

Річ вельми відома, що учитель Польня вгнорують язык руський, а учитель Русини боїть ся выступити в його обороні. Оні, особливо не стабілізовані, так перестрашені, так боїть ся інспекторів, що на конференціях не мають відваги відповісти по руски в конференції переходять так, що впрямь „многая літа“ панови інспекторови більше руського слова не почувши... Нам Русинам треба добивати ся, щоб в шкільних округах чисто руських була именовані інспектори Русини, котрі докладно знають руску бесіду, кріпко держат ся своєї рускої народности і руського обряду. А кандидатів не хибне між Русинами.

Урядоване шкільне у всіх школах народних веде ся по польськи. Сего року видала краєва рада шкільна розпорядження, щоб вш днівни, повідомлення і свідчення шкільні весті тільки по польськи. Чи то справедливість? Чи нема в тім політики? В одній школі народній, міської вмені Шашкевича у Львові, до тамтого року урядоване вело ся по руски, а сего року вже приказано зміняти на польськи. Не удержано навіть бодай в той одвієвській народній школі на цілу Галичину урядоване руського! Чи се не може явити і чи не явити?

Рада державна.

В дальшій дискусії над торговельними трактатами говорили між іншими вже і два члени кола польського пп. Козловскій і Розеншток. Бесіда першого була більше політична, бесіда другого обговорювала самі предмет. І так пос. Козловскій означив, що львівське становище поляків, яке они заняли супротив торговельних трактатів і тридержавного союзу, добуло собі

розвивав ся з надійною радістю разом з кандидатом на совітників.

Один тільки новоупечений горожанин Дувидко Цукер здержував ся від всякого восторга, влянувшись, припрошував, навіть дрімачому в кути Хоростівська долинувати „твердо“, додавав привнуки.

Вино полило ся струями. Дійсно, треба було дуже виправного горла і великої жажди, щоб чарку за чаркою сушити до двох і навіть не захлинувши ся... Пухкій і Надутый на перебіг садили ся на непереможні слова, а все підносили чаші таке дорожчине здоров'я, що кожному належало випити до самого дня.

За великожамі стала хороша праміть наслідувати служба. На двір вичорено бочку і везли та сіяють пили здоров'я Дувидка, одоокого Хуны, а навіть своїх швагів, пили вони пиячих поліцаїв по темних уличках, думаючи, що відновлять своїх панів до дому...

Все йшло по гадці панів аранжерів. Пана Дувидка Цукра піднесено кількакратно у воздух. Один ревіла „многая літа“, а вробили допмагали по своему „нох-а-літер“, думаючи, що се такий звичай в Bagenland, щоб за кожним здоров'ям кричати „нох-а-літер“...

Перша дія комедії скінчилась. В головах зашуміло, крові приспешеною шкорою захвилювала в жилах, рава урядника, настрої поважний улетіли з душою атмосфери наче водень у вищу область... Всі загально летіли собі в обійми, цілували ся сердечно, сівали за оркестрою, не могли величаться виставности і щедроти Дувидовича „біби“... По обмежених комнатах інспекційного уряду аборотили щибетали, гуляли по майстерки чардаша, кусали-манали своїх „обожителів“ на різні способи. Оні також інстинктивно почули Ленюву „мату“ високу і старали ся витягнути з неї для себе як найхороший бенедикт...

Директорка цирку і одна її товаришка

признав зб сторони цесаря і канцлера німецької держави. Поляки з-під Австрії мусять також голосувати за торговельні трактатами, тим більше, позаяк сими заявляють відважність цесаря і підтримку його політику консолідуючи та значення держави. Поляки гімнат ся, що економічно-торговельна політика Австрії, в котрій цесар єсть провідною звязкою політичної згоди і любові народів, зійшла на дорогу миру і покинула дорогу війни всіх против всіх. — Відтак полемізував Козловскій з Вашатим і Крамаржом за їх симпатії до Росії та радить їм, щоб познайомились з історією польсько-російських відносин з минулого століття. — Що до Румунії, то після гадки бесідника, було б негідним Австрії просяти Румунію о заключення трактату, бо і так сей трактат не прийняв би много користей для Австрії і Поляки будуть против него голосувати.

Пос. Розеншток боронив потреби трактатів і виторення в середній Європі союзового терена, на котрім би можна було взаємно міняти ся продуктами рільництва і промислу, але при тім всім мусять правительством заводити ще наші реформи, щоб трактати принесли дійсно користь. Передовсім треба би регуляція валюти, реформи доходу і заробкового податку, вкідати політику відновляючої потреби рільництва.

З бесідників против трактатів промовляли: кн. Ліхтенштайн, вказуючи, що при трактатах не треба віддаватися на політику, бо тридержавний союз мусять би вступити і далі без торговельних трактатів; — пос. Булат з Далматин, — пос. Мальфатті і молоді Чехи пос. Крумгольц, котрий говорив зб дві години по чеськи.

На засіданні комісії бюджетової реферувал пос. Катрай 30 вносів, поставлених різними посланцями до удільного доходу державного урядника чотирох найвищих рангів. Референт обчислює на основі статистичних даних, що 5-процентове підвищення платів для урядників 8, 9, 10 і 11-го рангів внесе 1,491.970 ар., а 10-процентове 2,983.940 ар. Референт жадав, щоб правительством зарядило безпробовно крок за-д-ля ухвалення додаткового кредиту. — Пос. Русс домагає ся управління додатковим активальним. — Пос. Менієр жадав, щоб підвищення платів наступило всюди, а не лише в місцевостях з населенням по-над 40.000 мешканців. — В тім самім напрямі говорили послы Берг, Барайтер і Кайдль. — Заступник правительства, Нісавер, заявив в імені міністра фінансів, що відповідне прохання о підвищенні платів буде внесено незабаром і що міністер фінансів ніколи не гадав підвищення платів лише для урядників в містах з населенням по-над 40.000, бо дорожня втрат всюди. — Відця прийнято резолюцію референта.

Комісія судовнича нараджувалась над проектом закону що до практики судовничої. В дебати генеральний заступник суду, що доконче треба зміняти теперішній спосіб практики. Пос. Бик заявив, що потреба одностайної практики як для урядників судових так і нотарів та адвокатів, а взаємно треба би видати якийсь конкретний статус для державних прокураторів, щоб вже не уважало служби в прокураторі як переходову стадію до шкорого авансованя. — В спеціальній дебаті вправд не піднесено закидів що-до піврочної практики в урядах адміністративних (як се предкадає правительственный проект), але означено, що та

не опускали головної саль, проворністю і силою блогого гривного тіла поспушувались перед аранжерями сего величюного пиру — перед Пухким і Надутым. Обі сличені доказували дива. Оні, на погляд обох панів „накомісарів“, були жемчугами в вичину красоти царюван. Нбій з великом утоми вийшли обі на двір проходиться. Пухкій і Надутый, забувши на всіх матадорів, вилетіли й собі за прелестностями і стали по потемі за ними гонити.

— Зловить нас, коли хочете мати ласку! — влякала зб-далеки давним голосом сама директорка.

— Ловить нас! — повторила її товаришка, і обі почали утікати вузькими темними уличками.

І розпочала ся завізата погоня при погоній збраві нощі. Обі товариші летіли за приманливим голосом на слібо, втримували в наперед. Сміх, регот, який дохав зб до ушей, оголошував їх до крижів, они не знали, в якій біжати напрямі і що робити.

Між ними домікали в темній бочай улича блмамо зб одного віконця слабе світло. Тут показали ся ще раз дві блілі постаті і зникли в розвзненій робітничій хатині.

Пухкій з Надутым влетіли за ними з великим розгоном до хати, стаючи в порозі і в млі ока вивертали ся... Якось несприятна струя електрична прошила нит до шкури когось... На лаві лежав вярджений в мокре княчине плат з розчереженою головою Гринь Леня, а ему в головах читав збравим голосом далекий свій зб псалтир „вечную память“...

Смуга може хто: А дівч? Сиділо шось четверо тых круглих сироток-недолітків на моврмі берлоз... Ждали, чей батько збудить ся і поїде принести їм хліба зб травням...

Дня 8 грудня 1891.

піврочної практики не принесе вніжого хбена. Послы Мадейскій і Ніче высказали бажання, щоб получили до предложення правительственного ше практику у нотарів. — Заступник правительства не спротивляв ся сему. — § 5-тый о придріленю практикантів судових до канцелярій адвокатских вкідено. — Пос. Вайголь означив, що если част практикант судовици вынуждены на три роки, то треба дати практикантам відповідей адьюта. — Інші бесідники заявили, що і чоти-ролішня практика судовнича не вдала би, але треба би признати законом яксь адьюта. — Відця выбрано пос. Мадейского на референта цього предложеня, про котре вбн має выготвити справозданье.

В колі польським мають зайти деякі зміни. І так крім посла Вилиньского, котрий зложив свои мандаты до комісії: парламентарной і бюджетової, говорять, що зложать ще свои мандаты до комісії парламентарной послы Черкавскій і Беное. На місце Вилиньского буде выбраный до комісії парламентарной Стадницький, а до комісії бюджетової Щепановскій. Одно місце в комісії парламентарній гадають також віддати демократови Соколовскому.

Справы краєві.

[В справі комасацийних законів.]

В намістництві відбула ся дня 22 вересня конференція в справі уложеня краєвих законів комасацийних і на ній порішено, перевести дослді і зажадати оціні льокальних властей для близших постанов про проекту закона комасацийного, се значить закона, котрий зносить а взаємно регулює, спільний ужиток ґрунтів. Дослді мають выяснити фактичний відношеня в той справі. Наслідком сего ухвали краєвий виділ видав тепер квестіонар і розбрав до всіх рад повітових, щоб збрали потрібний матеріал статистичний, котрий мб би розяснити відношеня в поодиноких громадах що до спільного ужитку ґрунтів, котрі суть або майном громадам, або лиш на основі спеціальних відносин правних суть в ужитку, в. пр. якое спільні, і т. п.

Краєвий виділ выслав при квестіонарі об'явиз до рад повітових і в ній выясненя, що в. пр. виділ разом з правительством приготує проект комасацийних законів, котрі відносять ся до вылученя льокальних властей, далі до розділу або регуляції ґрунтів спільно ужиткованих. Тим спосібом хоче в. пр. виділ причинити ся до поправки господарства на ґрунтах спільно ужиткованих, а именно на пасовищах і в льокаль громадах, котрі суть майном громадським. Проектований закон буде відносити ся до тых ґрунтів, що до котрых вступють права спільного посідання і ужиткованя двірбів і громад або бувших підданих, далі права двох і більше громад, наконец до ґрунтів, котрі спільно або по черзі деякі або всі члени громад уживають. Ціль сего закона: або звести право спільного ужиткованя через відповідний поділ ґрунтів, або урегулювати спільне их ужиткованя, если розділу не можна перевести за помічю відповідних постанов та установити заряд тых ґрунтів на будучість так, щоб и ужитуючі и загальне господарство віднесли як найбільшу користь. Сей об'явиз в. пр. виділу выясненя, що сей закон комасацийний буде введеный в житє таким спосібом, що спільний ужиток не будуть розділяти ся, але регулюватись.

На основі дослдіб переведених на місце краєва комісія комасацийна буде выдавати ореченя і виміряти ужиття маючим право до них, далі выдасть постанову, в якій спосіб они мають ужиткуватись що-до часу, простору, визначити часло і рід худоб на пасовищах і яке дерево має поборатись зб лесів.

Кр. виділ зазначає ради повітові, щоб они збрали як найточніше всі дані, подали звісту о просторі спільних ґрунтів в поодиноких громадах в своїх повіт, о их культурі, о wysokości катра стрального доходу і о способі их ужиткованя. В той цілі видано формуляр в рубриці там зазначені треба буде лише выповнити. Ті выповнені формулярі мають відтак предложатись до старости в просьбу, щоб старосте приказало податковим урядам выповнити рубрику частого доходу катра стрального.

Кола уряди податковий звернуть назад формулярі, повітові виділи мають розділяти в матеріалі, розбрати питання поставлені в квестіонарі краєвого виділу та оцінити свою відповідь на ті питання разом з формулярами в есенціальних замінках предложити в. пр. виділу найдаліше до 31 марта 1892 року.

Квестіонар краєвого виділу має такі питання: 1. Чи пожаданый і на час був краєвий закон, котрий хоче розділяти спільний ужиток там, де за тым промисляють льокальний відносин господарей та змагаєсь в-агалі до того, щоб управлїняти спільний ужиток через их виміря, визначенє часу, місця и способу ужитваня? 2. При яких ґрунтах і в яких умовах було б відповідне стремити до розділу а коли треба б було перестати на самім управлїненю прав ужиткованя в заряд? 3. Чи і коли розділ або регуляцію треба б перевести зб уряд без вгляду на волю участників? Коли треба се перевести выключно на жаданє участників? далі чи в тім послїднім случаю треба,

щоб більшость участников заявила ся за комасацией? Чи більшость має члестити ся після голови, чи після ґрунту, податку або після ишних асады? 4. В случаю регуляції права ужиткованя в заряд, чи заряд спільних пасовищ, лесів и ишних ґрунтів треба віддати громаді, чи надорчені выбраному через интересованих, а далі під чією контролю буде сей заряд? 5. Якій вплив на ті справи треба признати повітовим виділам і краєвому виділу? чи навіть тоді, коли розділ або регуляція спільних ґрунтів не мали б переводитись зб уряд а лиш на жаданє участников, чи и тоді не треба б постановити, що зааване повітового виділу або кр. виділу за комасацию не може заступити жаданя участников?

Рух в руських товариствах

Про вечорі в читальні в Монастирських, що відбув ся там в неділю по Роддє, пишуть нам зб-відтам:

„Им подобает расти. Черга тепер прийшла на мшанство и на селян: показати свою силу — були слова інтелігенції, котра взяла участь в тім вечорі. Мы и не запомніли его ширше, бо собі не довіряли, щоб поведо ся, а оно було чим поведичати ся хоч-б и на вчч народном. Три години слухали гостя — до 150 людей мшан, мшанов в де-хто (?) в інтелігенції — відчиту, декламаций та співу, и вадєє чь би слухали та і тшались при духовій гостині, яку амь аготовала читальня.

Вечорі зачав ся, коли о. парох Пд-лященій выступив перед гості, а хор заспівав тропарь Рождеству. „Витю Вася, заговорив о. парох, витю Вася Гость, в нашій читальні, скромній нашій хаті, невеличкій, неботатній и не пышній. Але тым мы не зражуємо ся, бо и Виселескій вертеп, Виселеска ясеня стаяна убогого була своєю красою, за те богато в славу свою и пожитком. Світло Божоє правды засіяло в неї, весь гаразд, щастє и добро зб відтам сплыло на рід людскій! Ог так дай Боже щоби и зб хати не переставало світло науки оборотати и найменшого брата, а моральність, чистість, тверезість и трудолюбивість прирасою стала всіх членів читальні, та все добро завитало, весь гаразд, щастє сплыло на Вася, читальні. Ой горить ся до читальні — и сама церковь нею хвалить ся, бо школа и читальня то немов дві руки церкви святой до праць над Вашим добром! дочасним и вчним. Читальня наша обходить свое перше свято — першій овочь родить — на знає свого жата. Пань учитель тутешній пожертвував ся на те, щоб „анальфабетів усунути“ т. е. научати читати молитвы всіх, що хоч троха (хоті будуть мати. Молодий и старий, дівчата и жінки, всі, можете чь прийти до тей гідности, що зб внижкою-молитвословом вб до Божого храму ходити будете! Уважайте ласкаво на его слова та Божоє помочи до того вбзвти плсено церкви святой, колядо в честь Рождества Божого Слова!“ И залунала колада „Нині Адаме вознеси ся“...

По сьм наступив відчит учитель п. І. Жабеского, котрий за годанеу практичної лекції довів до того, що анальфабети зб таблич переняли: „Отче наш иже сиє сон на небєсх“. П. Жабескій наміряє свою методу видати в брошурі та розвинути в цб цілі краю. Щастє Боже до такого дїла, щоби справді всі селяне и мшчане та мшчані сплыли до церкви з молитвословами в руках!

Потому поїшли сьм руських плсєн в хорак, дуєтах и солах, — плсєн недоробнаних своими мєлодіями, та ще такими вправними голосами як монастирських мшчан и мшчанов. Голоси сопранов и басов справді незвичайні. Співали: „Щастє намь Боже“, „На полю, на полю“, „В горах Карпат“, „Як бы була я зауля“, „Над Прутом“, „Родимый край“, „Гурра“ и „Ще не умерла Украина“.

Пісни переплїтані були декламаціями. Декламувала мшчанка Анастасія Горбачевка „Галнз“ К. Устїяновича, мшчанів Левицкій „Рідна мова“ А. Могильницкого; мшчанів Горбачевскій „Доббуша“ О. Федьковича, — всі як справдішай декламатори. А вже-ж в-д найкраще то малеченка доня о. пароха Люна, учениця першю класу, стих „Чоловік у місяці“ Давида Млаки, а заряз „По дорож на місяці“ Гаврила Кремїна, а коли оплескам не було мєри, то ще „Вдвжний Жиды“ Руданського.

Вечорі закінчив о. парох сердечною промовою и щирою подякою участникам, як мшчанам так и інтелігенції. Доходу дав вечорі 12 ар. (бідєт вступу коштував 10 ар.) в того доходу ужиє читальня на передплату часопису, а в часті на заснованє фонду до купна приладів гашеня огню, щоби відтам мб членами завести „Соколов“...

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Конференція проведєрв клубових при участі заступників правительства радла над речинцем скликаня соймів краєвих и порішила, що роботи ради державної мають продовжуватись без перерви и аж по закінченю тых робіт будуть скликані сойми краєві. Точний речинець скликаня соймів не мб бути означений, але означено, що сей речинець выпаде між 5 а 8 марта, а зб стороны правительства піднесено, що сесія соймів краєвих буде могла продовжуватись до Великодних свят, котрі сего року припадають на 17 дєтня. В наслідок

Виходить у Львові що дня (крім неділя і релігійних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторок, і в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платні у Львові.

ДІЛО

Предплата на „ДІЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

У Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає вільні офі портрети. — Поодинокі чиселю коштує 8 кр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бд. одна строка нисератово в рубр. „Надселе“ по 20 кр. а. в. Подяки числять ся по 10 кр. бд. злишки.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь днем 1 січня „Діло“ зь додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходити буде, як уже од кількох лѣтъ, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Просимо-ж всѣх наших Влов. Читателѣв присылати передплату на рік 1892-тій (взглядно і залогости) і приєднувати „Діло“ якъ найбільше передплатників!

Ново приступаючі передплатники стануть початок (16 аркушів) повѣсти „Замов'ї Дех“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Діла“.

Письмо зь Відня.

[Намѣтки у Відні. — Справи рускій. — Рускій подем. — Петиція в справѣ реформи виборчої.]

Якъ звичайно около Нового року, такъ і теперъ приѣхали намѣстники знатнѣйшихъ краївъ короннихъ до Відня, щобъ порозумѣти ся зь міністрами що-до далішого управлѣня в тѣхъ краяхъ. Для Русинівъ очевидно найважнѣйшій бувъ приѣздъ намѣстника Галичини, тѣмъ бѣльше, що намѣстникъ — якъ се вѣдомо було вже кілька тижнівъ напередъ, — мавъ конферувати і в рускихъ справахъ.

Рускій послы рады державно майже вѣдъ трѣхъ чвертей року, — вѣдъ першого засѣданія комісія адресован — указували безпачинно на потребу полагожденія руской справы. Однакжъ помимо прихильнихъ заявленъ преиудеата міністрівъ гр. Таафого, вже й не кажучи о попереднѣмъ заявленю намѣстника гр. Баденего вѣ соймѣ, дѣло не поступало на передъ.

Дѣв були именно тому причиною. Одна — рѣшаюче теперъ становище Поляківъ вже не тільки в Галицїї краю, але і в вѣднѣськомъ парламентѣ та в державѣ, при нихъ незначимо негатиційнѣ політичѣ супротивъ Русинівъ, а друга — теперѣшня програма правительствъ, усуваюча на бѣкъ всякій політичний і національний питання.

Тожъ до кѣнца 1891-ого року займъ ледви дѣв подѣв, зь котрыхъ можна було вносивати на якусь змѣну вь настрѣ правитель-

ственныхъ сферъ супротивъ Русинівъ. Одна — то звѣстне розпорядженне міністра справедливости що-до внесенъ до книгъ ґрунтовыхъ (котре опбѣля викинуло пусту ремонстрацію вь польськимъ „кодѣ“), друга — то наданне концесїи на асекураційне товариство „Дифтеръ“, коли попереднѣ двократнѣ заходы Русинівъ о руску асекурацію були даремнѣ.

Теперъ можу Вамъ зь певного жерела довести, що запали деякі дальшї рѣшеня. И такъ зь початкѣмъ найближшого року шкѣльного (1893) мають рускі класы вправѣ при семінарїяхъ учительськихъ вь Станиславѣ і Тернополі перемѣнити ся на чотирі-класові школи вправѣ, а при женської семінаріи у Львові має заложити ся чотирі-класова женська школа вправѣ, — о що сего лѣта подавала „Народна Рада“ у Львові. Вь Самборѣ має заложити ся нова семінарія учительська, котра при утравістичнѣмъ устрою буде мати рускій характеръ. На заложенне нової руской гімназїи міністерство такожъ годить ся і вижидаетъ тѣй справѣ прихильного предложеня сойму. Рѣвно-жъ годить ся міністерство вь засадѣ на основанне катедры руской исторїи вь львівськомъ університетѣ.

Що-до руского языка вь урядѣхъ і судахъ Галичини, то намѣстництво львівське фактично вже відступило вѣдъ звѣстного розпорядженя Голуховского зь 1873 року, після котрого уряди вь рускихъ перепискахъ до сторѣвъ мали уживати польськихъ буквъ. Намѣстництво уживаетъ теперъ звичайно рускихъ буквъ, і перестало такожъ зь рускими конексторїями переписувати ся по нѣмцѣхъ, а кореспондує зь ними по руски. На урядовыхъ будинкахъ мають завести ся поступенно і рускі написи; нові орлы для старостъ у вѣднѣй Галичинѣ зь польськими і рускими начасами вже виготовлені.

Однимъ зь найважнѣйшихъ, коли не найважнѣйшимъ дѣломъ, єсть змѣна дотеперѣшної системи правительствъ супротивъ Русинівъ, перестанне нерѣвного і упослѣджуючого трактованя Русинівъ, сенатуръ противъ рускихъ товариствъ, урядникѣв, учительѣв і т. д. На таку змѣну системи рускі послы при всякій нагодѣ именно наставляли. Отже видимимъ знакомъ и, такъ сказати-бъ, запорукою змѣны системи має бути поворотъ тѣхъ рускихъ урядникѣв, котрі противъ своєї волѣ і чисто зь політичнихъ мотивѣвъ перенесені були до заходної Галичини, назадъ на Русь. Два такі урядники вже повернули і поворотъ кількохъ іншихъ має вь найближшѣмъ часѣ наступити.

Се все очевидно дуже мало, се все зо-

вѣсмъ недостаточне не то до того, щобъ Русинамъ надати становище, хочъ трохи вѣдо-вѣдаюче упривілежваному становищу Поляківъ вь Галичинѣ, але вѣдо-вѣдаюче головнимъ за-садамъ рѣвноправности взагалѣ. Однакжъ мы уважаємо тіа мѣры правительствъ за першія початокъ нової політики супротивъ Русинівъ, за завдатокъ намъ даний, а не перестанемо добивати ся всѣхъ тѣхъ правъ, які конституція австрійська признала всѣмъ народамъ держави. Осягненне тѣхъ правъ і вѣдо-вѣдного нашому народному достоїнству становища вь державѣ буде зависѣти найбільше вѣдъ роз-вѣжного, консеквентного і дѣятельного посту-пованя цѣлої руской суспѣльности, а передо-вѣсмъ рускихъ послѣв.

По тридѣтихъ перервѣ зачали ся на-ново засѣданя рады державно вь третій день рускихъ святъ Рѣдваннихъ. Отже рускі послы мусѣли би були вь самѣй першій день святъ виѣзджати зь краю, щобъ прабути на часъ до Відня. Вже торѣкъ рускі і румунскі послы робили представленя президи палаты послѣв, щобъ увагляти такожъ рускі бѣльші свята, однакжъ достали вѣдповѣдь, що се при мно-готѣ нагнѣхъ справѣ єсть неможливо, а пре-вѣдїя тільки оправдавъ неприємнѣсть послѣв грецького обрядѣ.

На тѣмъ першѣмъ засѣданю стояло на порядку деннѣмъ і провѣренне вибору гр. Борковского зь округа виборчого Зальцбурґа-Борнѣа. Якъ звѣстно, котрѣ-кандидатомъ гр. Борковского бувъ д-р Теодор Окуневскій, а при виборѣ дѣляли ся незаконности, зь при-чини котрыхъ зь руской стороны внесеній бувъ протестъ. Справа того вибору трактува-ла ся вь комісії легітиміційнѣй дѣв 5 падо-леса, а рускій членъ тѣхъ комісії, п. Тели-шевскій, по мысли рѣшеня руского клубу вь-ступивъ противъ признавѣ важности єго, до-магаючи ся розсѣдженя. Однакжъ нѣ одинъ зь вѣвшихъ послѣв Русинамъ прихильнихъ і нѣхъ все підпираючихъ, а нѣ навѣть молодод-Чехи або нѣмцѣ націоналы не підперли снѣмъ разомъ п. Телишевского, а всѣми голо-сами противъ одного п. Телишевского призна-но вѣбѣръ важнымъ, і тільки принято резо-люцію референта д-ра Бѣка, визнаючи пра-вительство, щобъ на будуче при всѣхъ выбо-рахъ долучало удокументовані доказы, що вѣ всѣхъ громадахъ виборчого округа правыбо-ры були правно напередъ оголошені. Зь пра-чины такого результату вь комісії рускі по-слы постановили не оспорювати того вибору вь палатѣ, щобъ і тутъ не були зовсѣмъ осамочені. [О тѣхъ нарадахъ легітиміційної ко-

місії доносили всѣ вѣднѣскі і галицкі газе-ты, „Діло“ зь ч. 243; однакжъ „Галицкая Русь“ видає теперъ вь бомбастично-тромаднѣн-нѣй статѣ анатему на рускихъ послѣв, що они „молчали“ — Ред. „Діла“.]

Вь справѣ реформи виборчої надѣшли по свѣтлѣхъ петиціяхъ вѣдъ громадъ або грома-динъ: Голошинець, Коршильовки, Нового села, Тернопѣлки, Козарѣ, Меднѣа зь Воробѣвкою і Пенѣвѣками вь повѣтѣ абаражескомъ; Су-правнѣвѣа вь повѣтѣ скалатескомъ; Завадова, Голубовѣа, Нежухова, Синевѣдска вь повѣтѣ стрѣльськомъ; Турадѣ, Жидачева, Ивановецъ вь повѣтѣ жидачѣвськомъ; Бѣлобожницѣ, Угри-нѣа вь повѣтѣ чортѣвськомъ; Глѣшавѣ вь по-вѣтѣ теревовельськомъ; Одрехова вь повѣтѣ сянѣвськомъ. — Межи иншими петиціями руски-ми замѣтна єсть (прислана на руки посла Ро-манчука) петиція селянина зь Нѣновичѣ вь я-рославськомъ повѣтѣ Сенька Гладѣла, котрий за мнѣмъ підпаленне засуджений бувъ на вѣ-вѣнцю і 7 лѣтъ вѣдсѣдѣвѣа, ажъ теперъ выкри-ла ся вповни єго невиннѣсть; отже вѣнѣ, стра-тивши маєтокъ і здоров'я, просить о вѣдшко-дованнѣ. Можна сподѣвати ся, що правитель-ство єму сего не вѣдмовить, якъ то і вь ин-шѣмъ случаю зробило.

У. Сел.

Фаєрверки — „безъ конца“..

По богато вже пущенихъ фаєрверкахъ нѣ звѣстної стороны мали остатнѣми часами — після уложеного плану — наступити два дальші, а то: брошура посла д-ра Анчоневича, а по нѣй заразъ „всенародное вѣче“ у Льво-вѣ дѣв 2 н. ст. лютого. Брошура мала підго-товити оціню до вѣча, а вѣче зновъ мало ста-новити немѣв vox populi безпосередно передъ самою сесією соймовою, котра — якъ сподѣ-вано ся — мала початись дѣв 5 н. ст. лютого.

Однакжъ плянови тому увѣзшло де-що вь дорогу. Насампередъ брошура посла Ан-чоневича піддала конфіскаці, а потѣмъ і сесія сойму розпочнѣсь мабути ажъ вь почат-комъ марта. Осталоє — „всенародное вѣче“ безъ додаткѣв.

Тажкій бувъ порѣдъ того вѣча! Вже зо-два мѣсѣцѣ тому, якъ на зѣздѣ мужѣв до-вѣрія зь провінціи плянѣ обговорено, а „От-звѣтъ“ появилъ ся вь вѣ „Галицкой Русѣ“ до-перва вь субѣту 17 н. ст. січня і то безъ наведеня програми вѣча, котра, якъ сказано вь „отзвѣтѣ“, буде подава пѣльнѣше. Прово-лока вѣйшла зь того, що „Отзвѣтъ“ мусѣвъ переходити кілька редакцій, а вѣдъ редакцій єго завѣсиво і число та лѣбѣтѣ піднѣнѣвъ. Були дѣв гадки: ярѣйшѣа і менѣе яркой редак-ції. Нѣ одна, нѣ друга сторона не хотѣла уступити, тожъ згоджени ся на tertium; що-бъ „отзвѣтъ“ держати по серединѣ, але замѣсть

пастамъ.. коли ты того схочѣшь, навѣть по-мирати зь нами, — сказавъ Громовикъ.

— Мы не выremo, бо мы безсмертнѣй і вѣчнѣй — сказала Зѣрницѣ. — Чи про те й забувъ ся?

— Я теперъ про все забувъ ся.. Поди-внѣсь на мене ласково твоими чорными очима, і я заразъ впаду на землю і надарую людей щастямъ. А якъ мене не полюбнѣшь, то я зь горя розбѣлю ся, розсыплю ся вь натурѣ і агнѣу на вѣвѣ.. Вь мене огонь вь сердци, по-луша вь душѣ. Я набравъ лиха людямъ, але я увѣсь добро, якъ і ты вся добро і коханье і щастье!

Громовикъ ухопивъ своєю горячою, якъ огонь, рукою бѣду руку Зѣрницѣ і поцѣлу-вавъ горячими устами. Вь синьому небѣ бли-снули сѣрѣбнѣй блискавки і погасли. Грѣмъ за-гремѣвъ зь-тиха, неначе радѣстнѣй смѣхъ розлѣвъ ся вь хмарахъ. Зѣрницѣ глянула на чорнѣй Громовиковѣй кучерѣ, на блискачу очѣ, зь котрыхъ бувъ готовий посыпатись огонь, і сказала:

— Я тебе люблю, але жалѣ менѣ землѣ, мовѣ бѣдныхъ людей!

— Я розлюбоу ся, розсыплю ся і впаду на землю для людского щастя, для добра, тільки поцѣлуй мене хочъ одинъ разъ! — сказавъ Громовикъ.

— Якъ ты впадешь на землю, то і я впаду вь слѣдъ за тобою: безъ тебе менѣ небо вже не буде небомъ, — сказала Зѣрницѣ і єн щокѣ спохопили румянцѣмъ. Вона по-ложила свои холоднѣй марморянѣ руни на єго гарнѣй плечѣ. Громовикъ обнявъ Зѣрницѣ сво-ими горячими руками і поцѣлувавъ. И на землѣ вь той днѣвнѣй майскѣй вѣчѣрѣ розцѣ-ли ся мільїоны рѣжѣ, лѣлій та нарцѣзѣвѣ. За-пали кѣвѣтки і розлили свои солодѣй пахѣщѣ на всѣ сады; запахи зѣльемъ та кѣвѣтками зѣсь та гаѣ. Земля закурила вѣбѣй маррою. Засѣвѣла усь соловейнѣ вь садахъ. Засѣвѣ-ли дѣвчата на улицяхъ. Очѣ дѣвѣй розлили

1) Скривджені й нескривджені.

Написавъ О. Крипичкѣй.

I.

Бувъ пышный майскѣй вѣчѣрѣ. Сонце за-ходило за сау, легеньку хмарку і обволо єн кругомъ золотымъ, лисенямъ обручѣкомъ. Снѣа небо було прозоре та глибоке, якъ вода зь берега вь море. На небѣ подекуди плава-ли бѣль хмарѣв, якъ бѣль лебѣдѣ, і неначе пестились вь темному повѣтрѣ. Небо на за-ходѣ неначе сѣмѣлось, помалюване дѣлѣнѣ-ными, веселыми фарбами. Покроплена май-скнѣмъ дощанѣмъ земля нѣбѣ дыхала пахѣщѣмъ веснянѣхъ майскихъ вѣтѣркѣ. Явѣсь дѣлѣ-катнѣа, нѣбѣ дѣвѣа, краса була розлита вь тѣхъ пышныхъ та дѣлѣкатнѣхъ, бѣльхъ, опа-люющихъ, снѣнѣхъ та рожевыхъ фарбахъ та су-тѣнѣхъ неба.

Зѣрницѣ зѣйшла на небо і гуляла по ро-жевихъ хмарахъ. Тѣхнѣй рожевий сѣмѣтѣ об-лѣвавъ єн чудове матово бѣле лице та руки, од-слонѣвѣ до плечѣ, неначе витѣченѣ зь сло-новѣй кости. Великѣй, чорнѣй очѣ блищали якъ ворѣ. Чорнѣй, густѣй вѣсы вѣли ся жѣновѣми по бѣльхъ плечѣхъ. На головѣ вь неѣ блищала гірлянда зь рожѣ. Ясно-зелена сукня спуска-ла ся на хмарѣ і була вся повѣта пышѣми гірляндами та букетами зь рожѣ та нарцѣзѣвѣ. Зѣрницѣ тихо ступала по хмарахъ бѣ-льми нѣжѣвами і за слѣдомъ єн нѣгъ хмарѣ вѣрѣвѣались неначе рожами та бѣльми дѣ-лѣями.

Вь той часъ зь полудня небо потѣрнѣло, неначе зь неба до самого землѣ впаде завієа зь темно-сѣрого сукня. Надъ тѣєю темною за-вѣсою несподѣвано, неначе одъ чарѣвѣ, высу-пѣвъ ся на небо довгѣй, бѣло-снѣзѣй грѣбнѣй хмарѣ, нѣбѣ верхѣ высокѣхъ гѣрѣ несподѣва-но выросли зь землѣ і гордо піднялись вь

ясне небо. Сонце кинуло замираючі промѣня. Довгѣй грѣбнѣй зачервѣнѣвъ, якъ червона мѣдѣ, подекуди обліта кровью. Верхѣ хмарѣ запалились пестельнымъ цвѣтомъ. Надъ хмарами сплѣхнула веселка і увѣгналась вь середину неба острѣмъ вѣхнѣмъ. На чорному фонѣ не-ба заблищали стрѣлами блискавки; загурко-тѣвъ вь хмарахъ грѣмъ. На хмарахъ зѣльнѣвъ ся чорнѣй, баскѣй вѣнѣ зь снѣвными очима. На вѣнѣ сѣдѣвъ Іванъ Громовикъ вь черво-ному одѣвѣ, вь огнѣнѣй шапцѣ. Єго гарнѣе, але грѣбнѣе, смугляне лице сѣмѣлось червонытѣмъ одѣскомъ. Великѣй блискачу очѣ сѣмѣла не-нѣче вскрами. Іванъ Громовикъ вглядѣвъ Зѣрницѣ і сплѣнѣвъ коня на самому високому вершечку хмарѣ. Вѣнѣ подивнѣвъ ся на днѣву красу Зѣрницѣ і пустивъ поводѣ своєю коня Кѣнѣ загравъ підъ нимъ, полетѣвъ зь одної хмарѣ на другу, якъ орѣлъ, вдарѣвъ золотѣ-ми подковами объ хмарѣ і выскрѣсавъ бли-скачу. Блискавка бринула зь хмарѣ снопа-ми на чорне небо, поспыналась на землю. За-гремѣвъ страшнѣй грѣмъ. Голосна луна по-шла по хмарахъ. Кровавѣ хмарѣ загорушѣ-лись, якъ живѣ. Блискавка поспыналась ог-нѣвыми стрѣлами на землю, на лѣсь, на села, на городѣ. Столѣтѣй дубѣ розсѣкались вь лѣ-сахъ трѣсками. Скелѣ розпадались. Хаты за-падали. Огнѣй стрѣлы поспынались на людей. Люди падали мертвѣ. На землѣ піднявъ ся плачъ, соплѣсь слѣзы. А вѣнѣ бѣгувавъ, лѣ-тавъ орломъ зь хмарѣ на хмарѣ. Іванъ Гро-мовикъ зѣльнѣвъ єа своєю сѣмѣнѣнѣнѣнѣ та сѣ-лою передъ чудовою Зѣрницѣю.

Зѣрницѣ дивилась на Громовика і мѣлу-валася єго хѣстнѣмъ станомъ, снѣжѣтѣми очѣ-ми, та чорными вѣсами. Вона кинула очима на землю, вглядѣла пожежу та людскую смерть, — єн сердце обдѣлось жаждѣмъ. Махнула вона рожевою хусточкою на Громовика. Громовикъ придержавъ за поводѣ своєю коня. Зѣрницѣ махнула хусточкою вь другѣ, — довгѣй грѣ-бнѣй кровавыхъ хмарѣ посунавъ ся вѣхнѣмъ

до самыхъ єн вѣгѣ. На нѣмому щѣзла фарба крови та червононѣ мѣдѣ. Громовикъ скочивъ зь коня і пустивъ єго на волю. Кѣнѣ, якъ атиця, обрѣувъ вь чорнѣй хмарѣ. Іванъ Гро-мовикъ наблизивъ ся до Зѣрницѣ.

— Скажи менѣ, ты шкоднѣа сѣло нату-ры, на що ты чинишь людямъ таке лихо? — спытала Зѣрницѣ у Громовика.

— Я і вь душѣ не маю чинити людямъ лихо! Я посылаю имъ добро на землю. Ди-внѣсь, якъ зеленѣють нѣвы, зеленѣють луги, цвѣтутъ сады: то все моя дѣло! — сказавъ Громовикъ.

— А придвѣнѣсь лѣнѣше лучше до тѣви бѣдной землѣ! Чи ты не бачишь, якъ черезъ твои играшки одѣчки горять лѣсь, горять хаты, падають мертвыми люди, розсѣвають ся дѣлы та башты? Чи вже-жѣ ты того не при-мѣчаєшь? — спытала Зѣрницѣ.

Іванъ Громовикъ спустивъ очѣ вь низъ і примѣтивъ пожежу та смерть. Вѣнѣ задумѣвъ ся.

— Я не доглядѣвъ ся, що я набравъ шкоды людямъ. Але, бачѣ, менѣ молодому таѣ хотѣлось нагулятись по небѣ, вь хма-рахъ, побасувати на моѣмъ днѣвному конѣ та це і перѣдъ такимъ пышнѣми очима, якъ твоѣ.. Якъ угнѣлувъ я тебе всю вь рожаѣхъ та дѣлѣяхъ, якъ угнѣдѣвъ твою чорнѣй очѣ, я не вѣдержавъ своєю коня, пустивъ по волю.. — сказавъ Громовикъ.

— А я люблю людей. Я кроплю нѣхъ са-ды та лѣсь росѣю, поливаю попелѣй сонцѣмъ поля, наливаю сокомъ нѣхъ овочѣ, вроплю ви-ноградъ росѣю. Роби і ты людямъ добре! На-що ты робнѣшь имъ шкоду?

— Я готовѣй хочѣ я заразъ полюбити тѣхъ людей, коли ты за нѣхъ оступаєшь ся, бо я тебе полюбнѣвъ, якъ тільки вглядѣвъ твою днѣвнѣй очѣ. Полюбнѣ мене, і я полюблю людей, полюблю землю, і готовѣй розлитѣсь по свѣтѣ искрами, влѣтѣсь вь житѣе людей; я готовѣй жити зь нами, надарувати нѣхъ

яркости надолжити бомбасту. Однакож мимо того деяк поважнійшій личности, якъ крм. Делькевичъ и офіціалъ о. Малиновскій, не положили підъ „отзывомъ“ своего підпису, хочъ середъ партій була на те надія.

„Отзывъ“ вышовъ „отъ вѣчевого комитета Общества Русская Рада во Львовѣ“ а подписали его: 1) посолъ д-ръ Николай Антоновичъ, 2) посолъ Алексій Барабашъ, 3) кандидатъ нотаріатскій Романъ Бачинскій, 4) адвокатъ д-ръ Иванъ Добрянскій, 5) Богданъ Двѣдичъ, 6) кандидатъ адвокатскій д-ръ Ю. Кмѣдичевъ, 7) посолъ Денисъ Кухачевскій, 8) адвокатъ д-ръ Иванъ Латынскій, 9) лѣвій доторъ „Заведенія“ д-ръ Левъ Павленцкій, 10) крм. о. Теофілъ Павленко, 11) посолъ Логанъ Рожанковскій и 12) посолъ с. Иванъ Сыро.

Замѣтне тутъ передо всѣмъ, що въ 16 послѣдъ соймовыхъ подписано „отзывъ“ 5, а далѣе, що мѣжъ прочими подписавшими не послани не бачимо умѣренныхъ людей зъ т. зв. старон партій (того крою якъ н. пр. офіціалъ Малиновскій, который не есть абсолютнымъ негаторомъ мало-русского языка), а бачимо самыхъ, що такъ сказати, der schärfsten Tonart. Кромѣ того деякъ зъ нихъ званъ якъ поводомъ до Россіи на майже кождо демонстрацію тамошнихъ негаторовъ нашої Руси, а деякъ по виванъ зъ сумною исторією „Заведенія“... Зваживши се, можна сказати, що такімъ складъ „вѣчевого комитета Общества Русская Рада“ не може ані будати довіря у руского народу, ані ему импонувати.

Самъ „отзывъ“, якъ сказано, бомбастичный, а починається фальшемъ, що мовъ то „Русская Рада“ есть „преемница первой Головной Русской Рады отъ 1848 года“. Мы торжъ навели въ цѣлости в буквальномъ програму „Головной Русской Рады“ за 1848 року, тожъ читатель нашъ самъ можетъ осудити, скѣлько правды мѣстятъ ся въ хвалѣбъ нѣмѣцкой „Русской Рады“, мовъ-то она ея „преемница“, — чи пок. Григорій Якимовичъ признавъ бы до засадъ, якъ повсюдувають нѣмъ д-ръ Иванъ Добрянскій, д-ръ Николай Антоновичъ, Осипъ Марковъ e tutti quanti?

Потѣмъ въ „отзывѣ“ выложенъ цѣлы сѣмъ-на „всенародное вѣча“ на день 2 н. ст. лютого. Подписавъ хотѣтъ по перше: „доставити дорожнимъ русскимъ братьямъ возможность разглянутъ сеесторонно и зрѣло въ своемъ вышнемъ неотрадномъ положеніи, чтобы тѣ дали затѣмъ въ законной дорожъ выраженіи своимъ требованіямъ, нуждамъ и кривдамъ... высказати во всеуслышаніи высшійшого монарха и его правительства, державной думы, сейма и всѣхъ мѣстодательныхъ круговъ: що намъ болѣтъ, що намъ долягае, що нужно устрани и исправити, а что сдѣлати, дабы намъ было легче жити и развиваться“ — а по друге: „не менше важное другое дѣло, именно дѣло нашего внутренняго соединенія и вскрѣпленія... искати лѣкарства для нашего исцѣленія... развѣстити, вынайти и одобрити средства и способы, которые были бы въ состояніи совокупити и сосредоточити всѣ составныя части нашего народнаго организма въ одну согласную, крѣпкую и здоровую цѣлостъ для солидарной и успѣшной дѣятельности въ пользу общаго блага и интереса и для надеждающаго отпора не пріазныхъ посягательствамъ“.

Представивши такъ двояку цѣль вѣча, подписавъ „пламеннымъ языкомъ“ промовляе „до каждой русской души“, чтобы прібыла на вѣче — абы они могли сказати: „За нами міліоны!“ — абы фаверверкъ вмѣ у-давъ ся...

Бо-жъ подаемо підъ розвагу кождоу совѣстному Русиню: Не вже-жъ самъ скликающій се въ секретѣ укладане „всенародное вѣче“ не сѣмѣтъ ся въ душѣ зъ своихъ фразъ высказанныхъ про цѣль вѣча (разглянутъ сеесторонно и зрѣло въ вышнемъ неотрадномъ положеніи“ а потѣмъ „искати лѣкарства для нашего исцѣленія и вскрѣпленія“) — роблячи собі „всенародное“ вѣче фракціоннымъ

интересомъ, фракціонною спекуляцією? А вже-жъ мусѣтъ смѣятъ ся! Ажъ до той степени наивности она не суть, чтобы на серію думати, мовъ-то она, безъ народовѣдѣвъ, ба навѣтъ безъ умѣренныхъ зъ т. зв. старон партій, мають по-вагу до скликанія „всенародное“ вѣча, та що ухвалили того вѣча народъ рускій буде уважати обовязующимъ!... Того на серію они не думаютъ, бо була бы державна ухвала вѣча турчаньского про зѣздыдъ нотабѣвъ передъ „все-народнымъ“ вѣчемъ... Але имъ вшло и йде о безголову фракціону демонстрацію, о фаверверкъ...

Рада державна.

На засѣданіи палаты посмѣлъ минувшю суботы въ дискусію надъ торговельными трактатами забравъ гласъ пос. Щепановскій и выказавъ, что треба старати ся иными способами подбаста австрійскій промислъ, а не лишъ охоронными цлами, котрі суть за высокій, что примѣромъ есть цѣло на зѣлѣа. Въ имени кола польского заявивъ бесѣдникъ, что Поляки надѣются, что чей-же нѣмѣцкое правительство буде такъ лѣзлыми и лишъ порозумѣвши ся зъ Австро-Угорщиною зачне переговоры зъ Россією, чтобы заключити трактатъ. Лишь въ той надѣй будутъ Поляки голосувати надъ теперѣшними трактатами. — По Щепановскѣмъ промовѣвъ міністеръ торговли Бакегемъ. Заявивъ, что правительство вѣчно не замишѣтъ, чтобы при помощи трактатѣмъ отворити на Востокъ найважнійшій для Австрій мѣста торговельный, а рѣвно-жъ и Угорщина буде о се старати ся. Характеристично, что навѣтъ тѣ галузи промислу, котрі повосѣтъ дѣйствю великій жертвы въ наслѣдокъ новон тарифы, якъ н. пр. ткацкій и промислъ металевый, не подбаста такихъ жалобъ, якъ продуценты вина, такъ мовъ бы они лишъ самы малі потерпѣтъ всѣ жертвы. Звернувшись до молодого Чеховъ, замѣтивъ міністеръ, что они за-дѣя того выступати противъ трактатѣмъ, бо цѣлкомъ рационально добавють въ нихъ скрѣпленіе союза политичного зъ Нѣмеччиною. Противно же для иныхъ сторонницѣвъ та обставина есть головнымъ мотивомъ до голосованія за трактатами. Міністеръ закончивъ свою промову похвалами для тридержавнаго союза, а палата грѣшно одсуждала се законченіе.

При вчерашней дискусіи говоривъ зъ лѣвицѣ пос. Тавше и горячѣе зъ политичною торговельною правительствомъ, просивъ о подпирани рѣшительнѣе. — Агітаторъ Паттайъ вказавъ удовлетвореніи выводами министра торговли, але не такъ ясно высказавъ ся Капріви про экономическій водносны Нѣмеччиною до Россіи. Можна надѣятъ ся, что сейже Нѣмеччина буде спѣшно поступати зъ Австро-Угорщиною. Добре було бы, чтобы въ Европѣ вытворивъ ся экономическій союзъ зъ участію Франціи, але зъ вылученіемъ Россіи.

Зъ Поляковъ промовлялъ же пос. Баджейовичъ, а высказавъ, якъ користи воднесе рѣшительнѣе, полемизувавъ головою зъ высказаніи молодого Чеховъ, бо для Поляковъ дуже симпатичный тридержавный союзъ.

По Баджейовичу промовлялъ же Цалінгеръ противъ, абы ставозача продуцентѣмъ вина; пос. Гоффманъ-Веленгофъ за, молодого Чеха Лянъ противъ, а пос. Меванъ закончивъ генеральну дебату, промовляючи за.

На томъ закончила ся дебата генеральна, а на нѣмѣцкомъ засѣданіи будутъ промовляти послѣ д-ръ Русъ за а д-ръ Кайцъ противъ та оба референты Гальвиъ и Кайцъ.

На вчерашнемъ засѣданіи подтверждено, что пос. Немецъ, зъ палаты торговельной въ Празѣ, зложавъ мандатъ — а пос. Пининъ-бушъ вѣдѣтъ проектъ закона о оруженыхъ инспекторахъ шкѣльных.

Коло польское у Вѣданъ высладо до архіепископа Стаблевского такую телеграму: „Зъ нагоды, что Ваше архіепископство Велічество обявля столицю прамаса, коло польскихъ по-сѣбѣтъ у Вѣданъ, перваея загоу сего акту папского ласки и королевскаго справедливости, котра на осаротѣлу столицю прамаса Польщѣ повликала наймужайшій обороня парламентарного правъ варду польского въ Прусіи. радѣство витавъ сей актъ историческій и складае В. архіепископскому Велічеству высказъ чести и поважанія.“

На засѣданіи въ недѣлю кола польского буде стей справы: Сконстатовано, что законъ подбаста противъ польского товариства у Вѣданъ Przytulisko, котрого головою есть гр. Лосъ, не суть справедливы. — Петація деякихъ громадъ зъ мысленнаго повѣта о субвенцію за для невроту и голоду не принято, позаятъ та справа належитъ до сойму. — При вѣборѣхъ до комисіи на 45 голосующихъ выбрано: до комисіи бюджетовой пос. Щепановскій 32 голосами; до комисіи парламентарной: Яворского, Мадейского, Д. Абрагамовича, Бенюа и Голуховского (Стадничій и Голуховскій одержали по 23 голосахъ, а коли порѣшено жеребѣмъ въ користи Стадничіого и вѣбъ такъ зрѣвъ ся, то тогда 22 голосахъ впадо на Голуховского а лишъ 20 на Щепановского); до комисіи зѣлѣзничон Струшкевича а до промисловон Ваггъ. — Пос. Пинявскій повѣдомляе, что хоче внести проектъ закона о етѣблизациі оруженыхъ инспекторѣвъ шкѣльных та буде старати ся же о подпирани русскихъ по-сѣбѣтъ. Въ дискусіи болѣебѣтъ членѣвъ кола заявляе ся за проектѣмъ закона, лишъ се. Хотяевскій выступивъ противъ проекту, бо въ нѣмъ не бересъ на увагу вѣровоспѣдній водносны. Д-ръ Левинцкій выступивъ противъ Хотяевского, доказуя, что вѣровоспѣдній школы принесли бы нещастіе для Поляковъ въ Галичинѣ. Внесеніе Пинявского принято и якъ зѣвѣсто, на засѣданіи въ понедѣлокъ вѣбъ предложивъ въ палатѣ свой проектъ закона. — Вѣдѣтъъ вызвала ся дискусію надъ реформою студій правничихъ послѣ правительственнаго проекту. Подпѣшено заведѣтъ, что въ палатѣ студій не признаю водновѣдѣдон катѣдры для польского права, а д-ръ Левинцкій доматѣвъ ся же катѣдры автономнаго законодѣательства. — Дискусію водложено на слѣдующе засѣданіе.

Коло польское устроило въ честь Вилнйского банкѣтъ, на котромъ крѣмъ членѣвъ кола явили ся намѣстники гр. Бадені, министръ Залескій и гр. Воданцкій. По тоатѣ Яворского промовѣвъ Вилнйскій въ сей способъ: Пригадавъ, что коли передъ 9 роками выбрано его до рады державной, вѣдѣнскій газетѣ подбосли, мовъ бы вѣбъ дѣлавъ въ нѣмѣрѣ водворити одну провинцію водъ цѣлості державы. Заряджѣно навѣтъ урядовъ доходжѣна шчо-до его особы. Въ колѣ польскимъ принято его зъ недоверіемъ и довгий часъ не хотѣли его взяти до нѣмѣн комисіи. Але своєю працею и пожертвованіемъ добувъ собі повне доверіе кола. Теперѣшнѣе повѣжаніе на такъ высокій урядъ має завдѣчати въ першій лѣвѣ цѣсарскому доверію, але до того доверія дойшовъ при помощи кола. Въ краю повинъ набрати ясного пересѣдѣченія, что на те першѣмѣмъ становниці есть вѣбъ „переловѣмъ слугою державы“. Але нѣхто не повинѣтъ такожъ сумѣнѣвати оз, мовъ бы вѣбъ мѣлъ або ему було вѣдно забыти коли-небудъ свои горячий любовь для родимого краю. Ваяя краю, поминувши новѣ зѣлѣзничѣ, якъ мають выбудуватисъ, суть двоякі: взгляды на его интересы экономическій, а они суть такожъ важною частію интересѣвъ державы, и до ставы краевѣ, шчо-до котрыхъ вѣбъ проситъ, чтобы ихъ выготавлили на частъ и добре. Друга точка водноситъ ся до полѣпшенія долѣ урядниѣвъ зѣлѣзничихъ. Урядники будутъ мати въ нѣмъ все пріхильного пріятеля. Але если вѣбъ досъ яко посолъ вѣтавляе ся, такъ само якъ и его товарищѣ, за

сѣмъ або тытъ урядникомъ, то теперъ мусѣтъ переловѣмъ беретъ становниці справедливости. Вѣбъ буде памятати про всѣхъ, навѣтъ и про такихъ, котрі не мають протѣвниці посольской. — Прімову записавъ Вилнйскій тоа-стомъ въ честь Яворского и кола польского.

Справы краевѣ.

[Краевѣй фондъ позичковій на подпирани краевѣй промислу.]

Вѣдѣлъ краевѣй огулоснѣвъ комуниатъ въ рѣчного обороту промисловон фонду за часъ блѣ 1 сепия 1890 до 1 сепия 1891, въ котромъ сконстатовано, что фондъ позичковій заложенный краевѣмъ соймомъ для подпирани промислу въ Галичинѣ поваяе зъ вождымъ рокомъ болѣшій оборотъ. Именно рухъ у вѣдѣлъ позичковъ бувъ въ тѣмъ остатнѣмъ часѣ найзѣлѣшій водъ часу заложѣна краевѣй фонду промисловон. Въ першѣмъ пѣворѣдѣ 1891 удѣлено позичковъ загаломъ 75, на суму 243 873 ар. 8 кр., а дочислѣвши до того станъ готѣвки улькованон въ краевѣмъ банку на суму 53 943 ар. показѣе ся, что станъ того фонду выносѣтъ 297 816 ар. 8 кр. Шчо поваяе удѣлюванъ зъ краевѣй фонду промисловон дойшла до такъ великон сумы, то працѣну сего треба шукати въ тѣмъ, шчо постуѣтъ промислу въ Галичинѣ очевидно, что разъ болѣшій. Цѣль роздавачихъ позичковъ ясно вызначѣна въ особнѣмъ планѣ Сей планъ уложѣно факховыми знатокими и на основѣ першихъ до-сѣдѣвъ, котрі дорого коштовали. На першѣмъ мѣсці поставѣно цѣль, чтобы змагати до подпирани ткацкаго и шкѣрѣяного промислу, а водѣтъ розширено акцію на керамическій промислъ.

Найпріхильнѣшій опѣнъ зазнавалъ спѣлѣн на удѣлахъ, котрі заклада-лись въ промисловыхъ цѣлахъ численными зборами малыхъ ремѣсничѣвъ, чтобы тытъ способомъ вытворати болѣшій предпріемства. И такъ въ наслѣдокъ подпомогъ зъ краевѣй фонду поставѣно въ Галичинѣ девѣтъ ткацкихъ спѣлѣвъ, котрі змагати до того, чтобы сполучити ся въ сильный союзъ и вести спѣлѣну систематичну борбу зъ чужою конкуренцію. Першимъ и важнѣйшимъ успѣхомъ сѣн спѣлѣнон акціи ткацкихъ товариствъ въ фабрика блѣгованъ и апетурѣй полотѣвъ въ Короснѣ, котра власне теперъ будѣе ся.

Рѣшѣвска гарбарня въ великомъ посту-комъ въ шкѣрѣмъ промислѣ галицѣмъ. Она даѣа першій початокъ до выправы шкѣрѣвъ на подшѣвъ, котрі давнѣйше выключѣно спроваджувались зъ фабрикъ зѣ-по-за Галичинѣ. Въ технѣй гарбарства ся фабрика водитъ дуже много досъ тутъ незнай удѣлѣна.

Дѣвъ великій фабрики фальцованныхъ дахѣ-вокъ, одна у вѣсходнѣй, а друга въ заходнѣй Галичинѣ запоматѣють ся кредитомъ зъ галиц-кого фонду промисловон и водѣтъ успѣшну конкуренцію зъ фабриками привоженными зѣ-по-за Галичинѣ, хотъ давнѣйше заграница маѣа рѣшучу перевагу надъ краевыми вы-робами.

Крѣмъ того краевѣй вѣдѣлъ зъ позич-коваго фонду даѣвъ кредитъ слѣдую-чимъ фабрикамъ: першій галицѣй фабрикѣ хірургическихъ опатрунѣвъ, фабрикѣ платерованныхъ вырѣбѣвъ, гальвано-пластично-му заведенію, сукошничѣй фабрицѣ, фабрикѣ деревляныхъ вѣлѣвъ до чѣбѣтъ, фабрикѣ корѣвъ, двѣмъ спѣлѣмъ столарнымъ, одній, котра просѣла о кредитѣ на заложѣне складу матеріалѣвъ, а другій на вырѣбѣ дешѣвыхъ мебѣля и т. д.

Шчо въ галицѣмъ промислѣ значный постуѣтъ, можна вносѣти зъ тон обставины, шчо теперъ шчо-разъ болѣше маѣе ся до работы зъ предпріемствами обчисленными на болѣшу ска-жѣ, якъ н. пр. фабрика апетурѣй полотѣвъ въ Короснѣ, рѣшѣвска гарбарня, або паровѣй фабрика дахѣвокъ. Суть то предпріемства зъ ха-рактеромъ новѣмъ фабричнымъ, обчисленъ на

чары на молодыхъ хлопцѣхъ. Земля и небо налили ся радостью, счастьемъ та коханіемъ. Затрѣпавъ ся живнѣвый пульсъ натуры и все, что було на землі живѣе та ще и молодѣе, почувуло въ собі одгуѣвъ того живучаго пульса.

Небо темнѣло. Земля тонѣла въ синѣй прозорѣй нѣглѣ. Пышна вѣчѣрняя зѣрка засѣла на головѣ въ Зѣрницѣ мѣжъ пахучими рѣжамъ ея вѣнка, якъ бликующій брилліантъ. Бѣлый свѣтъ одъ зѣрѣ впаѣвъ на маршторѣе чѣло Зѣрницѣ, на ея щѣкѣ. Вона дрожала и вся свѣтѣлась тихимъ свѣтомъ въ горячихъ огнѣ-стыхъ рукавахъ Громошѣка.

— Я буду тебе любить до вѣку, дови-стояти-ме земля и свѣтѣны не сонце. Ты будѣши на вѣки моею! — сказавъ Громошѣкъ, притулявши свою шчоу зъ палкамъ огнѣстымъ темнымъ румянцемъ до румяного личѣа Зѣр-ницѣ.

— Тодѣ я буду на вѣки твоѣ, якъ ты надаруѣшь людей счастьемъ и не будѣшь имъ шкодити своимъ легавымъ сердцемъ та верѣ-ливою волею. Оѣ главѣ ва ту землю, шчо за-вѣтуютъ ся въ темраву! Скобѣны слѣзъ на той землі! Я менѣе выпѣла росы на землю, нѣжъ люди выпѣли слѣзѣ. Иди мѣжъ люди, навраѣвъ ихъ на добро, и я твоѣ на вѣки! Та я отѣе вышѣла гуляѣти, свои матери сонѣе не пы-тавши... Я вѣрѣюма одъ неѣ отѣе стою зъ тобою. Коли-бъ часомъ бѣтьѣе не вглядѣвъ та не сказавъ матери. Моя мати любить мене, але вѣмѣ и гнѣватѣсь...

Тымчасомъ зѣ-за лѣса сходивъ старый бѣтьѣо Зѣрницѣ — Мѣсяцъ. Зѣ-за лѣса выгля-нула его крѣта лыса голова, здорова та бли-скуча, потѣмъ высунулась запалѣ очѣ, неначе темній плямы, а далѣ выкотѣлось усе личѣе червѣе та ширѣе. Зѣбрауѣсь на роботу на всю вѣчь, мѣсяцъ лигнувъ добру кварту горѣвки, и его вѣдѣ та крѣпкій нѣсъ почерво-нѣвъ. За личѣмъ высунулась зѣ-за лѣса мѣ-

сяцева сѣва та довга борода, якъ пожатѣе бѣлого легкаго туману, а потѣмъ потягла ся по сизому, фѣлетовому нѣбѣ его широка та довга одежа и вѣрѣла прозорымъ туманомъ лѣсъ та сады. Мѣсяцъ оканувъ очима землю та небо, вглядѣвъ дѣчу въ обѣмѣхъ Гро-мошѣка и голосѣо замѣнуѣвъ. Зѣрницѣ огнѣну-лась, одѣкочила одъ Громошѣка и сховалась за хмару. Громошѣкъ переинувъ ся блиска-вою и побѣнувъ въ густу, якъ дымъ, хмару.

— Прощай, моя зѣре! Швидѣо я неври-каемый вѣзду на землю, звѣлѣю твою волю, а зѣ земѣй верну ся до тебе на небо вже ни-чимъ! — крикнувъ Громошѣкъ, потѣпаючи въ хмарахъ.

Мѣсяцъ посѣварѣвъ ся пальцемъ на Зѣр-ницѣ. Зѣрницѣ засѣрѣмѣлась, почерзонѣла и зайшла за горы на одѣночѣкъ.

— Потрѣвай же, дочѣо! скажу я матѣ-ри! Дастѣ вона тобѣ доброн прочуханѣя, шчо-бъ ты цѣлувала ся зъ хлопцѣми, — сказавъ Мѣсяцъ и побѣнувъ у гору на небо. За нимъ повѣла ся по землі а въ нѣбѣ довга, наче вытѣкана зъ туману, одежа.

— Ой коли бѣ же не забудѣсь до ранѣу та сказати жѣнцѣ про дочѣу; може трохи прѣслужу ся жѣнцѣ, шчо-бъ не такъ дѣялась. Ой, мабѣтъ забудѣсь! Чѣгошь на старѣбѣ въ мене голова стала дѣрѣва. Шчо впаѣе въ голо-ву, то и впаѣе, якъ зъ решѣта высѣѣтъ ся. Оѣ, забуду! — мѣмривъ собі подъ нѣбѣ Мѣ-сяцъ, обѣсѣваючи землю блѣдымъ, зеленува-тымъ свѣтомъ.

На нѣбѣ набѣгли дробнѣй хмарѣи и за-крыли Мѣсяцѣе личѣе.

— Оѣже забуду! ой, забуду — бубѣнѣвъ Мѣсяцъ, прогнѣваючи рукавомъ хмарѣи.

Хмарѣи одсунулись на бѣкъ. Мѣсяцъ зновѣ пригадавъ:

— Буду думати до самого свѣта, то мо-же и не забуду — думавъ та все поднимавъ

ся въ гору та въ гору.

На землі, въ садахъ та гаяхъ, головно сѣдѣвали солѣвейки та дѣвчѣта. Ихъ цѣсѣвъ долѣтали до Мѣсяца. Мѣсяцъ затанувъ вухъ пальцами.

— Надавѣ же дѣдѣо отымъ дѣвкамъ ве-рѣшати такъ, шчо ажь на нѣбѣ чути! Отѣже за-буду! ой лишѣчко, забуду!...

Замовѣли на землі дѣвчѣта. На темно-синѣюмъ нѣбѣ заворушались Русалѣи, неначе бѣлы хмарѣи. Свѣтъ Мѣсяца обливъ ихъ бѣлы лѣцѣ, синѣи очѣ та русѣ, довгѣи косы, прона-завъ на-скрѣвъ тонку прозору бѣлу одежу. Русалѣи, якъ хмарѣи, заворушались кругомъ мѣсяца, жартувала зъ старымъ дѣдомъ, кру-тились кругомъ нього, якъ стадо лебѣдѣвъ. Одна смѣлѣва Русалѣа прѣхнула проза саме мѣсяцѣе личѣе и зачѣнила его одежѣю по но-сѣ. Другѣ сѣдали на его шарѣву одежу. Одна смѣнуѣа его за борѣду, а найпроворѣйша выдѣтѣла ему на голову та и сѣла на лысѣнѣ.

— Цуръ вамъ, пѣкъ вамъ! Чѣго вы че-пляѣтѣсь до старѣо! Оѣ забуду!... Еѣ, одѣ-чѣтъ ся, бо котру вѣдѣюма, то пѣдѣлю! — гомѣнѣвъ Мѣсяцъ, спѣхючи зъ головы Русалѣу. — Шкода, шчо я вже старый, а я бѣ вамъ даѣвъ знати себе!...

Русалѣи регѣталѣсь, крутились кругомъ Мѣсяца, выставляючи передъ нимъ свои бѣлы, якъ свѣтъ, плѣчѣ та щѣки. Ихъ синѣи очѣ свѣ-тали ся чарами при свѣтлѣ Мѣсяца, а бѣлы повѣи щѣки та круглѣ плѣчѣ ажь дрожали.

— Оѣже вѣведѣтъ въ грѣхъ мене старѣо! Та позакрѣывѣте хочъ плѣчѣ туманомъ, на-пѣсѣи дѣвчѣта! Черезъ вашѣ синѣи очѣ та бѣлы цѣвы вѣтрачу памѣрѣни! — гомѣнѣвъ Мѣсяцъ.

Русалѣи побрались за руки, хмарами по-летѣли по синѣюмъ нѣбѣ, потѣмъ стали въ та-нецѣ, побравшись за руки и засѣпѣвали тиху-тиху цѣсѣю про коханѣе. Ихъ цѣсѣа злила ся

зъ Мѣсяцѣмъ промѣнѣмъ, долѣтѣла до землѣ и навѣла днѣй, чарѣный сны на молодѣи душѣ.

— Оѣ, якъ я вѣтѣмѣвъ ся, идучи все въ гору та въ гору! Коли-бъ уже швидѣе йти зъ горы! — сказавъ Мѣсяцъ.

Холодъ проивѣвъ его на скрѣбѣ. Сонъ на-лягавъ на очѣ. Зѣрѣ почѣла гаснуѣти на нѣбѣ. Одъ утѣми Мѣсяцѣе личѣе блѣдѣло. Вѣбъ по-зѣхнувъ на все небо.

— Та и довга-жъ ся нѣчѣ! Цуръ їй! Не капося-жѣ тобѣ жѣнка! На дорогу тепѣлон одежѣ не даѣа, такъ и вышѣла зъ одѣбѣ сорѣцѣ, а теперъ хапай дѣрѣжанѣ, якъ цѣганѣ у шатрѣ... Коли бѣ уже жѣнка швидѣе выхо-дила на зѣмѣу! Оѣ, спѣти хочѣ!

Мѣсяцъ зблѣдѣ, почѣвъ дѣмѣтати и позѣ-хнувъ зъ усѣѣи силы. Товѣстѣ его бровѣи просто одъ носа полѣзли въ гору по лѣбѣ, неначе дерѣлись на горѣще по стѣнѣ. Край неба на сходѣ почѣвъ ясѣѣти.

— Оѣ, я шѣсъ забудѣ! Ый Богу, забудѣ! Отѣудѣ кѣ нечѣстѣй матери! позѣхнувъ та и забудѣ! И шчо-жѣ отѣе я бувъ навѣжѣе ся не забудѣти! И надавѣ же бѣзѣ роззѣвѣити рѣта та позѣхнуѣти! Оѣ! та и довго-жѣ моя жѣнка вѣбарѣтъ ся!... Отѣ уже надавѣ дѣдѣо взѣти молодѣу жѣнку та ще и гарѣу! якъ почѣе прѣ-бѣратѣсь, то ажь чудно стѣе...

Тымчасомъ край неба зачерзонѣвъ. Зѣ-за лѣса на небо вышѣла Зѣрницѣ, а на головѣ въ нѣн горѣла равнѣя зѣрка.

— Аѣ! Отѣ шчо я забудѣ! Добре, шчо ты, дочѣо, рано встала та вышѣла гуляѣти. Коли-бъ же жѣнка швидѣе вышѣла! Але-жѣ вона це цѣлу годинѣу будѣ чѣпѣтѣи намѣсто на шѣю, а другу годинѣу будѣ панѣчѣи та черѣвѣи на-дѣвала... Оѣ, сонъ налягѣа!

Мѣсяцъ не выдержѣвъ. Прѣзъ нього плѣ-ла зѣрѣва, якъ перѣина, хмара. Мѣсяцъ вхо-пѣвъ ея, лѣгѣ, выверѣуѣвъ та и заснуѣвъ.

(Далѣе будѣ.)

велику продукцію, отже значать на великій круг інтересованих, обнимаючий або цілу Галичину або бодай значну частину краю.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ

О селіканню соймівъ шше Politik, що висте, о соймівъ сесіи въ мѣсяці мартѣ, приймають въ великомъ сумѣнствѣ. Коли правительствомъ передъ Радомъ вело переговоры зъ кр. видѣлами, чи они бажають селіканна короткою надзвичайною сесіи для ухвали бюджетово провізоріи, або чи хочуть відновити сесію провізорію на основѣ цѣсарского розпорядження, то тогдѣ предлагали, що соймова сесія відбуде ся въ мѣсяці лютого. Але по вѣстемъ велике зачудування тогдѣ, коли для Моравы дали відрау провізорію на цѣлий рікъ, хочъ вѣрвѣмъ видѣл моравскій провѣривъ лише о короткій термінъ. Зъ того поступованя правительства заключають, що ще не певне, чи соймы в чь всѣ будуть селіканні сего року. Можливо, що правительство бажає оминувти складанне чеського сойму, а чтобы сѣ шѣры не выдавали ся, будьто они виключно выключанні відносинами въ Чехію, то в нашѣ соймы не будуть такожъ селіканні. Въ кождѣмъ случаю, если соймы мають збратись передъ Великоднемъ, то вѣт має дати ся лише короткій часъ до наарады, бо дуже тяжко, чтобы рада державна склѣчила свои работы передъ початкомъ марта, а по свѣтахъ Великоднихъ мають збратись делегати, та рада державна має бути зновъ селіканна на вересень, чтобы могла завчасу полагати бюджетъ. Така для соймівъ лишняя бы ся тільки даъ найбільшомъ спекі въ лѣтѣ, або виключно грудень.

Выборча агітація на Угорщинѣ доходить до крайности, а се можна побачити зъ того, що въ кількохъ округахъ прийшло до прояву врови помѣжъ правительственою партією ліберальною а партією національною гр. Апоініа. И таъ въ комітатъ шіляцѣмъ у біто одного выборца, а кількохъ тяжко зранено. Така самі некогдѣ впади въ комітатъ патмарекѣмъ. Одай зъ найцікавішихъ выборовъ на Угорщинѣ будуть въ мѣстѣ Прешбурѣ, де супротивъ угорского містра судбвнства Силіядіа выступав кандидатомъ гр. Апоініа. Въ Прешбурѣ одимъ зъ послѣдѣ, котрыхъ то мѣсто высладо при попереднихъ выборахъ до парламенту, бувъ Силіядій, котрый въ той часъ належавъ до умѣркованой опозиціи а бувъ сторонникомъ гр. Апоініа. Але відъ того часу его ставовиско змінило ся основно. Въ 1886 р. Силіядій выступавъ зъ опозиціи партіи, а въ 1889 р. вменовано его містромъ и вѣт вступавъ до кабинету. Відъ того часу ненависть мѣжъ опозиціею а буншимъ еи членомъ містромъ Силіядіемъ е дуже завзата. Виліувъ гр. Апоініа въ Прешбурѣ е досить великій, и вѣт теперъ самъ выступавъ контр-кандидатомъ колишного своего товариша. Міністеръ судбвнства старає ся утримати в о-стро ударивъ на цѣлу національну партію. Але найбільше важнимъ его завданнямъ було се, де вѣт говорити о національнѣмъ питанню на Угорщинѣ. Вѣт представивъ се въ той спосѣбъ, що правительство дбало, чтобы укрѣпити едність угорского королевства, але въ той цѣли треба и вишнѣмъ не мадарскимъ на родностямъ показати прихильність, а тогдѣ можна нѣхъ здевати для угорской идеи державной. Протино коли гр. Апоініа вывѣнъ праторъ ще бѣльше національній, котрый вѣннхъ не-мадарскій народности на Угорщинѣ вѣдъ одоцѣльности, то шовінізмъ гр. Апоініа вывѣнъ въ тѣхъ вародахъ підозрѣнѣ, и тѣмъ спосѣбомъ свѣннѣе довершенѣ патриотичной заадачѣ. Взагалѣ треба піднести, що всѣ правительственіи послы и кандидаты констатують въ своихъ бесѣдахъ, що становѣ Угорщины на вѣ е дуже сильне и могуче, але за те треба старати ся, чтобы и вѣ внутрѣшнѣе положенѣ сѣрѣпнѣти. Въ недѣлю стававъ въ Надѣ-Баня передъ выборчими міністеръ скарбу Векерля. Его бесѣда головнѣе обговорювала справу регуляціи валюты а по-прв се порушувъ Векерля ще другій постулатъ Мадарбат, котрі жадають, чтобы для Угорщины заложити особній банкъ для выдаваня банкнотѣвъ державнихъ. Міністеръ заявлявъ, що регуляція валюты не слѣняє, чтобы перевести и се друге домагање. До регуляціи теперъ вѣтають два дуже добродѣи условия. Финансове богатство державы позволяє на потрібній шоты и на відновленѣе положенѣе прошеного торгу. Закуплюванне золота на ту регуляцію буде відбудуватись постепенно въ означеній періодъ таъ, чтобы авъ на державу, авъ на приватне майно не принавъ надто великій тягаръ, и при томъ всѣ права будуть захованіи. Правительство буде старати ся, чтобы не вступило надто велике потрясенѣе еко-номічнѣхъ відносинъ. — Першѣ выборы на Угорщинѣ відбудуть ся дня 28 сѣчня, и въ томъ дни мають выбратъ 188 послѣдѣ.

Зъ губерній дѣтченыхъ голодомъ, особливо въ рязанской и тамбовской приѣжджати до Кіева селяне, котрі шукають за заробкомъ и то вѣдуть коштомъ навѣт своихъ земствъ. Деякі дѣйстно знаходять въ сѣлѣхъ вѣстѣхъ а в мѣстечкахъ роботу, а деякі мусать вертати назадъ. Недавно праса пѣтербургска домагаля ся, чтобы тѣхъ задрѣвнѣхъ ужити яко колонізаціи матеріалъ въ заідно-полудневѣхъ губерніяхъ и чтобы вѣт віддавати въ назвѣ державну землю, котрой простѣръ на Волини правитромъ высласть 751.664 моргѣвъ. Протиъ такого спосѣбу колонізаціи выступивъ „Кієвлянинъ“. Вѣт навѣт цѣлий рядъ аргументѣвъ протиъ селіканна убогихъ поселенцѣвъ зъ глубокой Россіи и заявляє, що заідно-полудневій край не потребує колоністѣвъ нѣхъ вѣт. Населеня въ нѣмъ подостаткомъ своего власного,

рѣдного, и въ многихъ мѣсцахъ вѣе ему самому за тѣсно. После „Баржевъ. Вѣд.“ державный скарбъ выдавъ досѣ на підмогу населеня дѣтченыхъ недородомъ 70,000,000 рублѣвъ. Спеціальный комітетъ, котрый е підъ проводомъ наслѣдника престола на вѣсенѣ Воронцова-Дашкова постановивъ закупити въ тургайскѣмъ округѣ 10,000 коней таъ, чтобы нѣхъ доставлено до губерній надрѣженыхъ недородомъ, на часъ засѣдовъ на веснѣ. Комітетъ же досѣ не порѣшивъ, чи конѣ мають продавати ся по цѣнѣ закупы або може и вѣнше топ цѣны та чи селіканн має заплатити за нѣхъ грошѣ ратами чь готваню. Дальше постановлено вѣйти въ тѣснѣшу звѣвъ зъ леональнѣми и приватнѣми комітетами.

Берлинскія Post органъ колышій Бісмарка выступила супротивъ прихильнои політики Полякѣвъ вѣмѣцкого правительства и мѣстнѣи мѣжъ нѣмнѣми таке: Відбудованѣе Польщѣ буде одно зъ нечисленныхъ средствъ, котры можуть постѣбно ослабѣти Россію. Вѣе въ часъ крымской войны західно-европейскій державы впади на ту гаду, котра теперъ ще бѣльше раціональна. Польске населенѣе въ Австріи и Пруссіи лѣоняльне супротивъ державы. Підпирати польске повстанѣе на случаі войны доведло бы до відбудованя Польщѣ въ нѣбѣи небудѣ формѣ. Але свободѣа Польща усувала бы ся вѣдъ обовязку адвѣчности, а именнѣо дѣятого, що Польша була бы вѣтотнѣцкою державою. Клєрнѣальна Польша знайде союзника радше въ Австріи, якъ въ Нѣмеччинѣ, а если бы интересы снѣхъ державъ були суперечнѣи, то тогдѣ Польша у власнѣмъ своимъ интересѣхъ буде стояти по сторонѣ Австріи. Интересы отже Нѣмеччины страляи бы, если бы Польша зросла. Дѣятого труднѣо — шше Post — аргументи ворожу політику Нѣмеччины супротивъ Россіи.

Теперъ зновъ увага звернулася на балканскій пѣнѣостровъ. Именнѣо доносятъ, що на особу князя Фердинанда зроблено заговоръ, а головнѣми заговорниками мали бути болгарскій емігранты, котры въ послѣднѣмъ часѣ збѣрали ся въ Сербіи и зъ-вѣдѣе прѣгатовляи ся вѣйти до княжества. Въ той цѣли они мали подѣлитись на три части, одна мала удатись до Піроту, друга до Нішу, а третя въ напрямѣ до Великого Плянѣи и тамъ на болгарскій земліи мали ся сполучити зъ болгарскими заговорниками. Въ той самѣй часѣ, а именнѣо на Новій рѣкѣ, участнѣи заговоры въ Болгаріи мали убити въ Софіи князя Фердинанда и Стамболова. Болгарске правительство завчасу відкрыло той заговоръ та предприняло успѣшнѣе средства осторожности супротивъ нѣхъ. За границею розбѣшла ся поголовка, що тѣ розпорядженя въ першій лѣвѣи суть вымѣренѣи супротивъ болгарскихъ офицѣровъ, котры мали власнѣе выконати атентатъ на князя Фердинанда. Офіціальный комунікатъ заперечує сеи и заявляє, що вывинѣками сего передъ часомъ відкрытого атентату була лише болгарскій емігранты, котры мешкають въ Сербіи. На те три державы Австрія, Нѣмеччина и Италия, выслали въ дипломатичной дорѣвъ сербскому правительству представлѣи, що Сербія терпѣтъ на своей земліи таъи небезпечнѣи элементы. Треба тутъ зазначити, що дипломатичнѣе представленѣе е менше рѣшучою формѣю, якъ дипломатична нѣга. На те відповіло сербске правительство, що оно зовсѣмъ не думає підпирати або прѣтегувати аловннѣу дѣяльнѣстѣ болгарскихъ емігрантѣвъ а то зъ сѣи причинѣи, позавѣтъ Сербія не має въ томъ вѣякого интересу, чтобы въ Болгаріи наступила зміна теперѣшнѣхъ відносинъ. Заразомъ сербске правительство заявляє, що готове выдалити Рязова а такожъ вѣннхъ болгарскихъ емігрантѣвъ зъ Сербіи если бы справдѣ доведло доказѣ, що надуживають гостинности въ Сербіи. Така була відповѣдь сербского правительства. Въ аловннѣхъ прѣгатовленѣяхъ найбільшю рѣлю відгрававъ Рязовъ, котрого підозрѣвано, що мавъ велику участь въ убійствѣ міністра Белчева. И теперъ розбѣшла ся вѣстѣ, що зъ заарванѣи прѣйшли до Рязова великій грошѣ. И таъ австрійско-угорске посольство въ Вѣгладѣ зробило рѣляцію до сербского правительства, що однѣи банѣвъ выплативъ Рязова сто наполеондорѣвъ, а се суть грошѣ. призначеніи на агітацію, и вѣтъ мѣмо позиціонѣо надглядѣу вѣдѣхъавъ на два дѣи въ Вѣгладѣ. Въ той справѣ сербске правительство розпорядило досѣдѣи а акты зъ тон справы перелало австрійско-угорскому посольству. Въ досѣдахъ сконстатовано, що Рязовъ вѣдъ якогѣе своѣка дѣтѣвъ лишь сто франкѣвъ и що въ Вѣгладѣ зовсѣмъ не выѣздавъ.

НОВИНКИ.

— Епископъ д-ръ Юліанъ Полѣшь — якъ пишуть навѣт въ Перемышлѣ — простудивъ ся минушого тыжня, перепроваждаючыся на нове мешканѣе, и занедужавъ небезпечно на лѣчѣнню. Поважнѣи станъ недуги каже побюкѣваться и найбѣрѣшого.

— Санѣо „Богоявленія Господного“ обходжено вѣра у Львовѣ зъ звѣннѣмъ торжествомъ и зъ властивою нашому обрядови великолѣпностію. Богослуженѣе правивъ въ волоскій церкви Впр. митрополитъ Силѣвестеръ при участіи архієпископѣа митратѣа о. Сѣнгалевича, крѣлошанъ капіталъ и численнѣо збѣраного духовенства. По богослуженнѣу наступило свяченѣе воды въ рынку. При томъ торжествѣ були крѣмъ духовенства такожъ и представитѣли властей правительственнѣхъ. Мѣжъ вѣннѣми бачили мы пп: президента намістнѣицтва Івана Лідія, віцепрезидента краєвой дирекціи скарбу д-ра Витова Коритовского, віцепрезидента краєвой рады шкѣльной д-ра Михайла Божиньского и совѣтника двору Кшчакѣа. Крѣмъ того-являи ся: въ видѣлу краєвой членъ видѣлу д-ръ Даміанъ Савчакъ, зъ магістра-

ту президентъ мѣста Мохнацкій зъ членами репрезентаціи мѣста, кількохъ совѣтнѣицѣвъ на мѣстнѣицтва и вѣннѣхъ уряднѣицѣвъ правительственнѣхъ и дуже богато публики. Почетна асистѣа войскова складала ся зъ відѣлу 55 го полку пѣхоты зъ музикою того-жъ полку на чолѣ. Въ процесіи на около рынку взяли участь всѣ братства львѣвскихъ церкѣвъ. Зъ самого ходу торжества належить ще піднести прѣгарный спѣвъ хорѣу питомцѣвъ духовной семинаріи, котрый підѣвъ умѣло дѣрѣнтурѣо п. Остапа Нижанковского загально подобавъ ся та звѣннѣиъ и таъ же гарнѣи обходѣ. Цѣле торжество трѣвало вѣдъ 9-ои години рано до 1-ои по полудни.

— Смерть въ родинѣ цѣсарской. Въ короткѣмъ часѣ навѣстѣла вѣе кѣлька разѣвъ люта смерть родину нашого цѣсарского дому. И таъ доносятъ вѣннѣишнѣи телеграмы, що у Вѣднѣи померъ вѣра въ наслѣдокъ инѣлюенціи архієпископъ Кароль Сальваторъ отецъ архієпископъа Леопольда, мешкаючого у Львовѣ и Франца Сальваторъа мужа архієпископѣа Маріи Валеріи. Архієпископъа Леопольдъ Сальваторъъ выѣхавъ онѣгды зъ Львова до Вѣднѣи, сѣпнѣиъа до ложа умираючого вѣднѣи.

— Зъ Зеленеца пишуть намъ: Кѣлька разѣвъ дѣчило ся менѣ читати въ нашѣмъ „Дѣлѣ“, що отцѣ духовнѣи въ сѣмъ чи томъ „деканатѣ“ постановили не переписуватись зъ урядями въ инѣмѣиъ изыщѣ, якъ лише въ рускомъ. Така ухвала здаєся бы особливо у насъ въ Золочѣвскѣмъ повѣтѣ, бо тутъ священныи — зъ дуже малыми вынѣмками, почислявъ бы на пальцѣхъ, — уживають въ зноснѣхъ зъ старостомъ, судами и другими урядами лише польского языка, а переважно тѣи, що причисляють ся до „твердыхъ“... И де-жъ для насъ може бути гараздъ? якъ другіи будутъ насъ поважати та нашъ языкъ респектувати, если мы самі его цѣраємѣс? Сумно, дуже сумно!

— Віцепрезидентъ краєвой дирекціи скарбу п. Корытовскій — на жалобѣ руской стороны высказану въ рекуррѣ, що ц. к. адміністрація податковъ просѣбу выготовлену въ изыщѣ рускомъ полагала въ изыщѣ нѣмѣцкомъ, — звернувъ увагу тои-жъ ц. к. адміністраціи податковъ, що „пѣсля обовязуючѣхъ приписѣвъ належить на рускѣи поданія давати відповѣдь та-кожъ въ изыщѣ рускомъ“. Отже кобы только Русины не були шкарлупниками и писали всюду по руски та доходили кождѣи крѣвды своей мовы — рускѣи языкъ пошалу здобувъ бы собѣ выгоды належнѣе ему повагу и права застереженѣи приписками законными. Та ба! — въ томъ то и лихо, що Русины — шкарлупники, и коли-бъ навѣтъ вышло право, що кождѣи Русинъ мусить писати по руски, они все ще писали бы по польски... Нинѣ, при свободѣ писати по руски, руске писмо еоть рѣдкостію... Часъ бы вже крайнѣи — схаменутись и всюду писати лише по руски!

— Въ повѣтѣ теребовельскѣмъ — якъ намъ вѣ-вѣдѣмъ пишуть — заявляи збѣранѣи приватно священныи, що не только писменнѣи будутъ урядувати все по руски, але и въ личной стычности зъ вѣми урядами будутъ уживати лишь руской мовы — и тую постанову рѣшили оголосити мѣжъ цѣлымъ кондеканальнѣмъ клиромъ, чтобы обовязувала загально. Однакомъ до сѣи поры ухвала таъ не дѣйшла ще до вѣдомости священнѣицѣвъ, котрыхъ на томъ збѣраннѣо не було. За-недѣланѣе поведѣннѣа дасть ся оправданѣи свя-тѣми, але теперъ надѣятись, що той, хто принявъ ся обовязку повѣдомленя, сповнѣтъ сѣбѣ обовязокъ.

— „Клубъ сѣхтунѣицѣвъ“ — якъ намъ доносятъ зъ Вѣднѣи — завязуєтъ при товариствѣ „Сѣчѣ“. Въ понедѣлокъ (18 го сѣчня) відбудуть ся першѣ зборы клубу въ реставраціи zum Schotten Prälaten, Landungasse 40. о год. 7 вечеромъ. Наука теоретичнаа розбѣннѣа 1 лѣного; вѣкладка мѣсячна 3 зр., а курѣтъ потребає зо два мѣсяцѣ; опѣсля наступитъ выбѣрѣваннѣе практичнѣе. Участь въ науцѣ можуть вѣти и не члены товариства; въ той цѣли треба зголоситись въ урядовѣхъ годинахъ (6—8 вечеромъ) въ лѣкаліи товариства „Сѣчѣ“.

— Зъ Вѣднѣи одержуємо таку телеграму: Сегодня выслали зъ-вѣдѣи фирма Есслера до Львова выконченнѣи снѣговѣи памятникъ пок. Володимира Варѣвского.

— Гр. Станиславъ Баденіи именований дѣйствнѣмъ членомъ трибуналу державного.

— П. Омеляна Поповича, дотеперѣшного голову „Руской Бѣсѣды“ въ Чернѣвцѣхъ прѣраляи д. 10 я. ст. сѣчня черновѣцкій Русины зъ нагоды его переѣзду до Серету, де, якъ звѣстно, має занятіи посаду окружного инспектора шкѣльного. Збѣранѣи въ готѣли Metropolеи участнѣи прѣащального вечера повѣтали входячого п. Поповича грѣмѣиъ „Слава“ а профѣсоръ д-ръ Смалъ Стоцкій отворивъ вечерокъ промовою, підносѣючо патриотизмъ и успѣшнѣу працю п. Поповича для добра руского народа на Буковинѣ. Відтакъ проходивъ вечерокъ клубѣи середѣ ширѣи патриотичной розмовы. Посѣ-папи ся тосты и залунали звуки чарѣвнѣи нашѣи пѣснѣи. Мѣжъ вѣннѣми забравъ голосъ и ч. Петро Галичъ господаръ зъ Топорѣвѣи тадакуючи п. Поповича за его дотеперѣшнѣу дѣяльнѣстѣ заявлявъ, що праця п. Поповича не пропала марно и зерно нѣмъ засѣняє сходити та каже надѣятись ся наилучшихъ результатѣвъ. Глубоко зворушеннѣи подякувавъ п. Поповичъ за зроблену ему честь и прирѣкъ, що якъ досѣ таъ и на будучѣе буде трудити ся для добра руского народа. Позно вже розбѣшли ся участнѣи зъ розбудженнѣмъ почутѣмъ зрѣсту народнѣи справы на Буковинѣ и зъ чь крашнѣми надѣями на будущнѣстѣ.

— Цѣсаръ затвердивъ выбѣръ пароха римо-като. Михайла Каминьского на заступника презеса рады повѣтовѣи въ Рудкахъ.

— Остеререженѣе. Подѣе ся Влов. Публицѣи до вѣдомости, що по громадахъ волочитъ ся манѣря, котрый ходитъ зъ малою бляшаною пушкою и выдѣрує датки на будѣву якоєи церкѣи. Коло Подѣи волочитъ ся вѣнѣ по рускомъ Новѣмъ роцѣ. Въ Скорикахъ, не заставши нѣкого въ хатѣ, забравъ зъ кувертка пуларѣсъ зъ грѣшми до 7 зр. Чоловѣкъ той еоть середного росту, лѣтъ около 35, волосѣи на головѣ темнѣи, рудый вусѣи стриженыи. Въ громадахъ коло Подѣиочскѣи выдѣрувавъ датки на будѣву церкѣи въ Стукахъ

а въ инѣишѣи сторонѣи предѣставити ся квестарѣмъ на церкѣву яку другу.

— Раднѣи подѣи ключѣмъ. До Кир. Lwowski. доносятъ зъ Товмача: „На засѣданнѣи тутѣшнѣи рады громадоной 4 н. ст. сѣчня, на котрѣмъ мавъ ухвалити ся бюджетъ на рѣкъ 1892, вѣставивъ начальнѣикъ громадокой до рубрики выдѣтѣвъ деякіи позиціи не згѣднѣи зъ волею католическѣи раднѣиъ. Позавѣтъ каса громадока цѣлкомъ пуста таъ, що на покрьтѣе выдѣтѣвъ звѣннѣишнѣи дохѣдъ выно-сѣицѣи близько 6,000 зр. не выстає, отже раднѣи жидѣвскѣи будучѣи въ перевѣзѣ, ухвалили на вѣсенѣе начальнѣика одноголосно, чтобы за-дѣи недо-бору наложили 26% додѣтку до подѣтѣвъ ста-лыхъ. Крѣмъ того ухвалили жидѣи прихильно-мѣиъ начальнѣику громадокому крѣмъ платѣиъ це 250 зр. тѣтуломъ ремунѣраціи а заступнѣику 125 зр. Тогдѣ католики відмовили підпису на протоколѣ засѣданъ. Заступнѣикъ бурмістра, выдѣи-чи опѣръ, допустивъ ся насилѣи, замкнувъ дѣверѣи вѣдъ салѣи на ключѣи и давъ его бурмістрови зъ словами: „Пане егомѣстѣ, прошу ключѣи, бо раднѣи не хотѣтъ підписати протоколу засѣданъ“. На-чальнѣикъ громады вѣзявши ключѣи, піднѣиъ ся зъ мѣсця и вѣзавъ опѣрнѣиъ раднѣиъ, чтобы сѣи протоколѣи підписали, бо инакше ихъ не выпу-стѣиъ. Ажъ подѣи таковыи напорѣмъ христѣианство капитулювало, замѣстъ посѣдѣти собѣи и вытѣрѣва-ти. Бѣдна глупѣа, леда проворнѣи „макѣръ“ вы-зыскає еи.“

Вѣсти зъ Еп. Перемыском.

Въ пропозицію принятѣи оо.: на парохію Загочевѣе деканата балигородского: Володи-миръ Чайковский тамѣишнѣи завѣдѣтель; на парохію Татаринѣиъ деканата горожаньского: Ю-сѣфъ Гумецкій, Андрѣи Прухнѣицкій, Теофілъ Хомицкій, Иванъ Сорока; на парохію Горо-хѣицѣи деканата нижанѣицкого: Теофілъ Хо-мицкій и Юліанъ Кульмѣицкій; на парохію Брухнѣиъ деканата яворѣицкого: Василь Ма-цѣоракъ, Лука Яремѣицѣи, Петро Годованскій, Володимѣръ Насальскій, Стефанъ Петричъ, И-ванъ Яворскій, Андрѣи Прухнѣицкій, Михайло Сливнѣицкій, Северинъ Метѣла, Иванъ Сорока и Александръ Струсѣицѣи; на парохію Розѣиъ-нѣе деканата дукляньского: Антонъ Хилякъ; на парохію Тѣахъ деканата дукляньского: Данило Парѣиъ; на парохію Борнѣиъ деканата вы-сочаньского: Григорій Морѣиъ и Бронѣиъ Морав-скій а на парохію Дубѣицѣи деканата бирчан-ского: Стефанъ Петричъ.

Увѣннѣенѣе вѣдѣи испѣту конкурсового одѣр-жали оо.: Корнѣио Мѣннѣицкій въ Тѣравѣи во-лоской, Володимѣръ Калужнѣицкій въ Изѣбахъ, Викторъ Кравѣицѣи въ Зѣлужѣи, Александръ Ге-литѣицѣи въ Корѣннѣицѣи, Корнѣио Лѣдинскій въ Лѣбохѣрѣи, Иванъ Лысѣиъ въ Тѣучахѣи, Ю-ліанъ Гладѣиловѣи въ Болѣиовичахъ и Володи-миръ Мосѣицѣи въ Тѣглохѣи.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнѣи 19 сѣчня. Вѣдѣнскій клубъ на-ціональнѣи, порѣзумѣвшись зъ молодѣ-Чехами, порѣшивъ скликати славянскій конгрѣсъ до Вѣднѣи. — Говорять, що правительство напи-рає докончѣе на удержаннѣе пѣвнѣицѣи зѣ-лѣзницѣи.

Будапѣшѣи 19 сѣчня. Въ Кнѣшѣ-Патакъ прийшло до бѣйки мѣжъ студентами а либерѣ-лами и одного студѣиъа убитѣи. — Въ Коши-чахъ стрѣляно зъ революѣровъ а бѣйки при-брали характеръ антѣсѣитскій.

Берлинѣи 19 сѣчня. Въ Фульдѣ мають отворити католичѣи университетъ. — Консер-ватисты выбрали гр. Лѣмбургъ-Стѣрумъ своимъ прѣдсѣдѣлемъ.

Софіа 19 сѣчня. Стамбуловъ выбѣрає ся до Парижа зъ відручнѣмъ письмомъ кн. Фер-динанда до Карнѣи, чтобы выслѣити непорѣ-зумнѣе въ справѣ Шадура.

Римѣи 19 сѣчня. Парламентъ перейшовъ до спеціальнои дебѣты надѣи торговельными трактатами.

Парижѣи 19 сѣчня. Рѣбо, відповѣдаючи га интерпѣляцію, заявлявъ, що маринарка фран-цуска готова выйти на сушу въ Марокко, если бы непокоѣи грозили Европѣицѣиъ.

Надѣеланѣе.

Звѣннѣи Загальнѣи Зборнѣи Товѣ-риства іменѣи Шевченка відбудуть ся дѣя 14 лѣт. лютого с. р. о год. 4 по пол. в сѣ-лѣ Бѣсѣди Руской (при ул. Вірменскій 27).

- На порядку деннѣиъ:
- 1) Справоздаєе уступѣючого видѣлу.
 - 2) Справоздаєе насѣе.
 - 3) Вѣбѣрѣи новѣи видѣлу и контрольной ко-місіи.
 - 4) Внесѣиѣа видѣлу.
 - 5) Внесѣиѣа членѣи.
- У Львовѣ 19 я. сѣчня 1892.

Даміанъ Гладѣиловѣи, голова. Костъ Паньков-скій, секретаръ. (1—3)

Оповѣщенѣе.

Загальнѣи зборы товариства „Лѣвѣвскій Боянъ“ відбудуть ся въ недѣлю дѣя 24 н. ст. с. м. о годнѣи 3-ѣи зъ полудня въ комнатахъ „Руской Бѣсѣды“.

- Порядѣиъ дѣеннѣиъ:
1. Справоздаєи секретѣри.
 2. Справоздаєи кѣсіѣра.
 3. Справоздаєи контрольной комісіи.
 4. Вѣбѣрѣи головы та членѣиъ видѣлу и контрольной комісіи.
 5. Внесѣиѣа членѣиъ.
- Вѣдъ видѣлу тов. „Лѣвѣвскій Боянъ“, у Львовѣ дѣя 17 сѣчня 1892.
- В. Шушѣицѣи, голова товариства,

Переписка Редації и Адміністрації.

Веч. о. Н. Вил. в Б. До конца 1891 ще 1 зр.
— Веч. о. М. Лев. в Ш. До конца 1891 ще 4 зр.
Веч. о. Н. Бур. в Пол. Просимо удати ся до „Прогрессу“ ул. Борменська ч. 27. — Веч. о. Гр. П. в Плат. 5 зр. одержали. — Веч. о. А. Жел. в В. Такт. — Вл. Ост. А. в Стан. Заплачено до конца 1891 р.
— Веч. о. Корн. Сен. в Бер. 11 зр. одержали, в котрых 2 зр. „Прогрессу“ доручили. — Вл. Мар. в Станисл. 5 зр. одержали.

Поезды желѣзничі

посля часу такъ званого „середно-европейского“ вѣдѣ 1-го жовтня 1891.

Вѣдѣхаютъ зб Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станиславова и Коломыи. — 8:40 рано Поездъ поѣхавшій до Станиславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бѣлыя: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Бѣлыя и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Приходятъ до Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особый до Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд. Поездъ особый до Сухой, Хирова, Гусятина, Станиславова и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый до Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ въ Черновецъ: 6:17 рано. Поездъ особый въ Сучаву, Черновецъ, и Станиславова. — 1:23 по полудни. Поездъ особый въ Букарешту, Яссы, Черновецъ, Станиславова. — 7:23 въ вечеръ. Поездъ поѣхавшій въ Букарешту, Яссы, Черновецъ, Станиславова и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особый въ Коломыи, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ въ Бѣлыя: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный до Равы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ мѣшанный до Сокала и Бѣлыя.

Афишъ розкладу вѣдѣ на шляхахъ желѣзницъ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стаціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечки въ форматѣ книжечекъ по 5 кр. за штуку.

Коли годинникъ часу середно-европейского показуе годину 12-ту, то всакуе годинникъ: въ Черновцахъ 12:45, въ Подольскыхъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Екстрактъ олѣйку до ушей

д. к. секундарія д-ра Шипки, признанный цѣлющимъ одъ многихъ знаменитыхъ лѣкарствъ краевыхъ и заграничныхъ, бо лѣчитъ всяку глухоту (не зъ уродженія), шумъ въ ушѣхъ, стріканье и т. п. цѣлющю усувае. Купувати можна по 1 зр. 50 кр. въ аптекахъ: д-ра Кароля Миколая и Яким. Рукера у Львовѣ; Виктора Редика въ Краковѣ; Віалбада Бельдовича въ Черновцахъ; Стан. Павловского въ Тарновѣ; Ром. Якубовского въ Новѣмъ Санчи; Адольфа Байля въ Станиславо-вѣ; Льва Гертнера и Войтѣха Комаровского въ Стрыю; Кароля Мареша въ Самборѣ; Генр. Каганого въ Тернополѣ; Пабана, Stephansplatz и Твердого Marienhilferstrasse 106 у Вѣдн. — Правдивый екстрактъ лишь у фляконахъ зъ вытисненою напиею: K. K. Secundärarzt Dr. Schipeck Wien. — За надбѣсланьемъ впередъ 1-70 зр. розсылае ся въ цѣ-дѣй Австро-Угорщинѣ оплатно. 4083

Д-РА РОЗЫ
БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

есть вже болѣе якъ одъ 30 лѣтъ знане, травлене, апетитъ выкликуе, одбывае усувае и лагодно розвѣдывае

средство домовое

Белка фляшка 1 зр., ма-ла 50 кр., почтою 60 кр. болѣе.

Всѣ части упаковки мають сю наведену марку охоронну законно депоновану.

Склады по всѣхъ анти-кахъ Австро-Угорщины.

Такожъ можна купити:
Прагску универсальну масть домову

Она послѣ многихъ досвѣдѣвъ знаменито полаг-дну чистене, грануляцію и загонне пораненныхъ мѣсть а кромѣ того дѣлае усмиряюще и розвѣдывае болѣе. 4133 3-?

Въ дозахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр. болѣе.

Всѣ части упаковки мають сю наведену марку охоронну, законно депоновану.

Главный складъ

B. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinsasse, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылае почтова цю дня.

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ.

ПОВѢДОМЛЕНЬЕ.

Симъ маю честь повѣдомити поважану П.Т. пу-блику, що я отворивъ у Львовѣ ул. Академична число 3, подѣ фирмою:

Иванъ Бачиньскій

Торговлю корѣнныхъ товаровъ, полуденныхъ овоцѣвъ, гербаты, руму, розолѣвъ и вина, зарозомъ власный вы-робѣ буліону и консервовъ, одзначеный 5 медалями заслуги на краевыхъ выставахъ.

Цѣнники на жадање высылаю франко. 4184

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ.

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши одъ дня 12 лютого 1889 выдае

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженьемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженьемъ

зъ всѣхъ находящій ся въ обѣгу 5% асигнаты касовы зъ 90-дневнымъ выповѣдженьемъ быть опрочентованы по 4 1/2% одъ 15 мая 1889.

Передружъ не буде плаченъ.

Дирекція.

ЛЯРНЯ ДЗВОНѢВЪ
АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація желѣзницѣ тамже.

Получивши на власнѣсть по старой фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Лярню дзвонѣвъ“ въ Калуши, одзначену сѣб-нымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковского въ Коломыи (якъ о томъ своего часу газеты доносили) — маю и теперь на складѣ готовый дзвонѣ, выконую скоро замовленія и приймаю стары або ушкоджены дзвонѣ до переделыванія за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотепершны замовленія въ давнѣйшій спѣлной а теперь мой власной лярни дзвонѣвъ прошу о ласкавъ замовленія такъ на поодинокій новы дзвонѣ якъ и на цѣлы группы. За трева-лѣсть матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу и для того осмѣлю ся припоручати ихъ Вп. П.Т. публици

3789 1—24

Зъ глубокимъ поважаньемъ

АНТОНІИ СЕРАФИНЪ.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

выпробованый и певный средства косметичный

одзначеный 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признанія.

Олѣйокъ таніновый, взмѣдняя и подпомагае во-лосю рости. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, взмѣдняя корѣнь волоса и запобѣгае выпадати волоса. — Слойокъ 80 кр.

Вода атеньска, до змыванія волоса, запобѣгае твори-ти ся парильямъ, одсвѣжуе, робить тревалыми барву и ползаетъ. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Дѣлае знаменито на корѣнь во-лоса и на порѣсть волоса. Въ случаяхъ де въ настѣдокъ недуга выпало волосе, выказавъ велики цѣлюще дѣланье. — Вже по ужитю одной фляшки можна добавити порѣсть. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятова до полоканья устѣ, кромѣ приемыномъ, скрѣпляющего смаку и запаха, дуже ко-ристно дѣлае на яса и губы. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ ростинно-алькаличный, до чищенія зубѣвъ. Надае перлову бѣлѣсть, оддалае ка-мѣнь и квасы, котры наводять болѣ и порохнавыя зубѣвъ. Пудело 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣты рукъ и пахъ. Фляконъ 50 кр.

Вода львѣска. Приемыный, нѣжный и довготривалый запахъ той воды здылае се, що въ Антверпѣ на выставѣ всемирной зостаа публично прокла-мована и одзначена. Цѣна флякону меншого 80 кр., болѣ-шого 1.50 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованія въ сейчасъ волоса на трену и красну барву чорну и темну; есь пыломъ нешкѣдливе а въ ужитю цѣлющю по-одинокъ. Цѣна 1 зр.

Бѣлы и гарный руки. Наиболѣе черной и по-падады руки выбѣлять ся и вытѣвлять ся по болѣе-розновѣмъ матерію Кремномъ ро-стиннымъ. Слойокъ 80 кр.

Смавило литовске до обува и шкѣръ, мычить шкѣръ, робить ви непрома-кающе и тревалою. Пудело по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѢ въ власныхъ торго-вляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ філіяхъ: въ КРАКОВѢ Суконницъ ч. 20, и въ ЧЕР-НОВЦАХЪ Ринокъ ч. 2.

Візитный білеты

на грубоумъ, гарбоумъ картонъ 100 штукъ 70 кр., на карт. зъ позволюч. берегами 100 штукъ 1 зр.

выготовляе старанно и скоро

Друкарня В. Манецкого ул. Коперника ч. 7. 6—8

Вдова-Русинка

въ середномъ вѣцѣ, маюча 16-лѣ-тню практику въ зарядѣ госпо-дарства у священника, — глядае мѣсяца господинѣ. Зголошена до редакціи „Дѣла“. 4165

Три дома

разомъ зъ огородами и садомъ, звышъ одинъ морѣ, приносящій до 500 зр. рѣчного чиншу въ мѣ-стѣ Стрыю при улицѣ Болехов-ской — продасть заразъ за дуже умѣрковану цѣну. А. Бѣлецкій въ Калушѣ, почта Выгода. 4164

Женщина интелігентна

середного вѣку, глядае мѣсяца на провинціи до заряду дому або ве-дена дѣтей, — Близша вѣдомѣсть въ редакціи „Дѣла“.

КОЗИНА.

Знамениту козину и вѣрменские салими поручае

торговля вудженныи

М. МОЙСЕОВИЧА

въ Калушѣ. 1—2

БРИ-

твы швейцарскы и англійскы, ремѣнь и мраморки, пензль и всякы приборы до голена

поручае найдешете

торговля приборѣвъ до подо-рожи, бѣла мужеского, пер-фумерий и т. п.

ПАВЛА ЛЯНГНЕРА

передъ тымъ

БРАТѢВЪ ЛЯНГНЕРѢВЪ

у Львовѣ ул. Галицка ч. 10.

Новы униформы

для урядниковъ державныхъ желѣзницъ можуть Вп. п. урядники одержати въ звѣстной одѣ многихъ лѣтъ зъ своей солидности и ретельности фир-мы по найкращимъ цѣнахъ и най-дѣлше выготовленый.

Рѣвножъ поручаю ся яко спе-циальность въ выготовлюваню уни-формъ для урядниковъ державныхъ и предкладаю мой богато засмо-трѣнный складъ одѣжи мужеской и дѣтской. 4095

Звертаючи увагу Вп. Публики на мои условия сплаты

остаю зъ высокымъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна ч. 3.

Въ каждой русской хатѣ

повинна знаходитись знаменита книжечка

П. БАШТОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ познанъ зъ Московщиною.

[Передружъ зъ „Дѣла“.]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Набути можна въ редак-ціи „Дѣла“.

Въ канцелярии товариства „Прогресса“ продають ся портреты бл. п.

Д-ра Олександра Огоновского

по 2 зр. и по 1 зр.

Цѣлый доходъ предназначенъ на фондъ памятникowy и сті-пендинный.

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна wygrana

100.000 зр.

ЛЬОСЫ à 1 зр. поручають у Львовѣ: Авт. Шеленбергъ, М. Йонашъ, Сокаль & Ліліентъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 7—8

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдавец Иванъ Белей. — Одѣвательный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Пайръ въ фабр. Чернянскою.

Зъ друкарнѣ тов. им. Шевченка, подѣ зарядомъ К. Беднарского.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушів святих) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в двох частях, і в двох частях і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Предплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ з нарахуванням на інсерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком з Австрії: на цілий рік . . . 18 кр. на півріччя . . . 12 кр. на чверть року . . . 9 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр. на півріччя . . . 12 кр. на чверть року . . . 9 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр. у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на півріччя . . . 12 кр. на чверть року . . . 9 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачує вільний об'єкт порта. Поодинокі чиселі коштують 8 кр. а в. Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. од. односторонній інсератові в рубр. „Надслано“ по 20 кр. а в. Подписи коштують ся по 10 кр. од. односторонній.

Запросини до передплати на рік 1892.

З дня 1 січня „Діло“ з додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходить буде, як уже од кількох літ, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Просимо-ж всіх наших Впов. Читателів прислати передплату на рік 1892-й (взглядно і залогости) і приднувати „Діло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючий передплатники доставляють початок (16 аркушів) повістей „Замов'ї Демі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Діла“.

Яка то „солідарність партій“ була при виборах до ради повітової в Бродях?

[Статя надіслана з Бродщини.]

В повіті бродському завязав ся був ще в жовтні мину. року комітет спільний з народівцями і так званон „твердон“ партії, зложений з селян, міщан і священників з цією переведення виборів до ради повітової. Головою комітету вибрано посла о. Івана Сірка, а заступником о. Юліана Мандичевського з Білявця. Комітет зібрав ся п'ять чи шість разів на засіданні і поставив ось таких кандидатів: о. Івана Сірка з Гайв старобродських, о. Юліана Мандичевського з Білявця, селянина Михайла Гаврилюка з Поничів великих, селянина Михайла Возняка з Чех, о. Теодосія Євновича з Поповця, селянина Михайла Циховича з Гайв залозецьких, селянина Григорія Дубяву з Немич, о. Луку Патляка з Стремилча, о. Євгенія Лотоцького з Лівнева, селянина Григорія Мартинчука з Николаєва, о. Григорія Ярему з Бродів і селянина Данила Шеремету з Руденка. Для 31 грудня 1891 відбуло ся посіданне зборів комітету, на котрому ще раз поручено патріотам бродського повіта старатися о переведення по-вишених листів кандидатів.

Всі широко-мишлячі люде думали, що по одушевленню і солідарності, якій проявив ся в їх бродських, вийде преціль руса листа, бо-ж вні затвердив спільний комітет.

Ба та не так склало ся, як ждало ся. Вже підчас Різдвяних свят ходили якісь вїсти, що по святах в суботу має відбу-

тись в Бродях ще якийсь збір — ніби то в той ціля, щоб умовити в листі рушів пана Володимира Гайвша з Кутів, щоб його водити висадити на маршалка. Але се була, здасть ся, пущена лиш умисно пого-лолка, щоб замаскувати правдиву цілю збору, що мало відбути ся в суботу. Ініціаторами збору того, котре фактично відбуло ся в суботу дня 9 січня (в два дні перед виборами, бо вибори відбули ся в вівторок дня 12 січня) були селяне з Чех — Черняк і Начай. Підчас свят були они в Кадаубисках, в Ясенові, в Накваші та й по інших селах бродського повіта в удаючи, що ніби-то вїщо о комітет руском не знають, хоч самі до комітету належали, агітували меж виборцями, щоб зїхати ся на 9 січня до Бродів та порадитися: кого вибрати до ради повітової? Не правда-ж, яка велика дбалість у Черняка і Начая о справу руску, що не задовольняють ся тим, що самі належать до комітету і що комітет затвердив уже кандидатів, але трудяться ся ще підчас свят по селах і окликають виборців, щобм ся лиш порадити ся?!

І справді зїхало ся 30 селян до Бродів на суботу і вибрали головою збору п. Карпенюка, дая з Гайв старобродських, де парохом єсть посол о. Іван Сірко. Там довідують ся від селян з Чех, що ніби-то єсть якийсь комітет, але він затвердив аж шістьох священників і тільки шістьох селян. „Не тримаймо ся — кажуть ті — комітет руского, бо там священники тільки за себе дбають а о нас забули, а поставимо ми собі інших кандидатів і на тих голосуємо!“ На се предложення годять ся збори і викидають з листів затверджених кандидатів трьох священників: о. Юліана Мандичевського, о. Євгенія Лотоцького і о. Григорія Ярему. Слби бо оно було на тойм скбилося ся, було би може не вийшло шло з мшк. Ба, але по-при тих священників викидають з номов агітаторів з Чех ще й селян: Григорія Мартинчука з Николаєва і Данила Шеремету з Руденка. Аж тепер вийшла на яву зрада партійна! Бо ото вивинули з листів, уложених і затверджених комітетом руским, всіх п'яток народівців, а лишали всіх т. званих „твердых“, і на місце викинутих поставили людей своєї партії та й дали друкувати ось яку листу кандидатів: о. Іван Сірко, Михайл Гаврилюк, Михайл Возняк, о. Теодосій Євнович, Михайл Цихович, Григорій Дубина, Дмитро Поводжайко, Григорій Шеремета, о. Лука Патляк, учитель Дмитро Третьяк, Іосафат Поплавский і Михайл Цихович.

Так розбито руску ацію. Показало ся, що абаламученим селянам з Чех не лежало на серця добро ані селян ані руском справ, але руководили ся вузкоглядною партійністю і при тім виявили великий брак чести. Бо если нм дійсно ходило би о те, що в листі, уложений комітетом руским, за багато було священників, були би ся зявили на зборі комітету, але того они не

зробили, хотів оо. Іван Монткович з Суходолів, Юліан Дуткевич з Дубя і Філімон Тарнавский з Ясенова, належачи до комітету, звертали увагу селян, засідуючих в комітеті, щоб не ставили до листів може за багато священників. Тоді навіть заявив на те селянин Черняк з Чех, що „нам не треба селян, бо они не будуть уміти говорити в раді повітової, отже лиш вибираймо священників“. А потому ті-ж агітатори ужили до своїх цілей того оружя, що вїбачило „за багато священників“. Але ж цілава річ, длячого вивинули Мартинчука з Николаєва і Данила Шеремету з Руденка? — то преціль не священники! Коли би було йшло о викинення з листів священників, то були би вивинули всіх, а селян не тільки, але сли вивинули священників і селян самих народівців — то очевидно не о священників агітаторам ходило, але о цілі партійній.

Чи се мало би діяти ся без відомости корифеїв т. зв. „твердон“ партії з посеред інтелігенції бродського повіта? Для народівців бродського повіта вийшла з тих виборів ще раз наука, що з партією так званою „твердою“ не можна ніяк згодити. Верховодити тої партії меж селянами, селяне з Чех, належачи до комітету, а по за комітетом і без его відомости, і то в два дні перед самими виборами допустили ся підступу і зради. Якби аргументів на згаданім зборі селянським уживали агітатори против народівців, легко догадати ся.

А скбилося на тойм, що вийшло лиш всьм Русинів, а то оо. Іван Сірко, Юліан Мандичевский, Лука Патляк і селяне Григорій Мартинчук, Михайл Возняк, Григорій Дубина, Михайл Гаврилюк і Михайл Цихович. Отже такий результат, що рада повітова якою була, такою збавилась на дальше, Русини як були в меншості так і тепер будуть, а подака за те належать ся селянам з Чех, що так добре прислужили ся рускій справі.

Солідарний.

Політична часопись „Буковина“

котра через сімь літ виходила в Чернівцях два рази на місяць, почала (по зложеню кавців) з сімь Новим роком виходити чотирь рази на місяць, кожного тижня по п'ятих. Тим кожний Русин мусить щиро тштитися, бо оно свідчить о поступі справ руском в Буковині.

Видавництво „Буковини“, подаючи вїстку о чайтійшій виході часопису, так бдливо зає о земляків:

„На завбаванне дуже багатьох і то самих найліпших руских патріотів рїшили ся ми видавати „Буковину“ що тижня. Сего вимагає доконче повага буковинської Руси, сего вимагає сама руска справа. Ми вїримо кріпко в їїшу будущність буковинської Руси і глибоко пересвідчені, що діло, котрому ми служимо, підобре всьма

силами кожний щирый синь свого народу, тим більше, що „Буковина“, виходячи що тижня, буде цїнавіша для кожного, бо подає частіше і більше вїстей про руске життя, а при тім і дуже дешева, бо ми обрахували все як найточнїше і радї лиш самї кошта покрити. Просимо-ж те уклїбно всіх наших земляків — підперти нас матеріально і морально, а звертаємо ся також до братів Галичан і Українців, щоб не забували на свою найменшу сестрицю Буковину.

„Передплата, платна в Чернівцях, вноситься на цілий рік 5 зр., на півріччя 2 зр. 50 кр., на чверть року 1 зр. 25 кр. (Редакція і адміністрація „Буковини“ знаходяться при ул. Петровича ч. 2.)“

Перше число що-тижневого видавництва „Буковини“ (формату трохи меншого як львівська Gazeta Lwowska) дійсно свідчить о правді того, що видавництво зановїдає. Добір і розклад матеріалу видержують і найострішшу критику. По слові воді видавництва иде розумна і поважна вступна стаття „З новим роком“, потім „Перегляд політичний“, водтак рубрика „Буковинські товариства рускі“, а обєла „Дрбний вїст“ (новинки). Від першої сторони починаєсь фейлетон (повістка „На святім вечері“). Тенденція часопису на-скроз національна, мова чиста народна.

Що для Галичан „Діло“ і „Батьківщина“ взяті разом — те для Буковинців єдина політична часопись „Буковина“: задача є — служити і для інтелігенції руском і для простолука руского в Буковині, тож она єсть немов верховодом цілого національного і політичного руху тої частини 20-міліонного народу, котра живе в княжестві буковинськом.

Для кожного Русина галицького Русь буковинська повинна бути зарбвною дорогою, як Русь галицька. Ми-ж діти одної матери... Повинність сприяти собі поспільно як найщирше і спомогати одні других в змаганні за народних — се річ така природна, що вїхто против того не піднесе заміту. Тож і при нагоді поступу вь видавництві політичного органу буковинської Руси ми, галицькі Русини, повинні братам Буковинцям заявити свою симпатію і повну з ними солідарність, тим більше, коли они до нас звертають ся з покликком, щоб ми „не забували на свою найменшу сестрицю Буковину“.

Ми певні, що кожне товариство в Галичині і кожний Русин, кого лиш на те статі, піддержити морально і матеріально — передплатою — се і для Буковини і для цілої Руси важне видавництво, і певно не буде сего уважати за жертву від себе, бо часопись „Буковина“ подає кожному цїнаву і поучачу лектуру!

2)

Скривджені й нескривджені.

Написав О. Криницький.

(Далше.)

За Діпром, за густим, темним лісом зближало небо тихий світлом; на небі зявлялась пышна палата матери Зорниці — Сонце. Сонце прокинулось. Зорниця побігла в палату, щоб понести матери роси виватися. Як тільки сонце прокинулось, палата засвітилась в небі, велика та висока з золотого покрівлю, з високими стовпами та високими баштами. Золоті стовпи засіяли. Кришталеві стовпи та башти розливали кругом блідий, срібний світ. Золота покрівля лисїла на синьо-жовтому небі. Вода в Діпрі засяла од берега до берега, неначе в йому лало ся розтоплене золото. Сонце сядло коло здорового на всю стїну дзеркала. Дванадцять прислужниць в срібній одежі вїбрали Сонце. Вони завлали їй кучері і присыпали их золотим пылом, надїла на голову вїнок з червоних роже, пришивили его золотими шнївками, а зверху покляли другі вїнець з дорогого камїня. Срібну сувню вони підперезали золотим довгим поясом, а на плечі накиннули золоту, широкую одєжу. На краях тієї одєжі пришивили кругом роже, перемїшані з дорогими камїндами. Сонце збулось в червоній черевчкї з золотими закладками, глянуло на себе в дзеркало. Прислужницї одчинили високі дївер з дорогого кришталю. Цариця неба вийшла з палати і засїла на все небо, на землю, на море на ріки. Палата щедала в тому подумі прїмїня, неначе потонула в світ. Прислужницї заспївали. Заспївали соловейка в садї, защебетали всї птахи в тїях. Все прокинулось на світ. Прокинує ся й Місяць, лежачи на

хмарах. Світ Сонця вдариє ему в очі. Він чхнує, витрїщив очі на живну та й згадає свою думу.

— Жївко, чи ти знаєш, що наша довжика вчора ввечері цїлувала ся з тим шибеником Громовиком серед неба, перед небом та усїєю землею?

Сказав він се та й цїрнув з периною за горы.

Розсердилась цариця неба й землі і випустила довгий поділ широким золотим одєж, котрий вона держала в руцї. Золотий поділ розпустив ся промїнами над борами. Горічє промїня впадо озем на лїс. Лїс зайнявся і запала. Ішла цариця над Полїсьєм, — болота й мочари висихали; йшла вона по-над Степани, — горїла трава в степях. Пшеницї та жита вали ї жовкї. Квіткї розцїтались у-ранцї, а в опївдї засихали. Закурляла земля димом та паром. Висихали ріки та ставки. Товар ковав ся в лїс та очерети, звїр утїкав у норы. То був страшний день спеки. Аж ввечері цариця вхопала в руку довгу одєжу в сїна спала.

Зоря анов вийшла на небо на прогуляньє. Мати вглядїла єн, вїдуч до дому в свою золоту палату, і глянула на неї блискучими сердатими очима.

— Знаю, знаю! все знаю! Менї батько сказав. Не сором тобі цїлувати ся з парубками перед усїєю землею та усїєю землею! Потривай же, прїйдеши ти до дому!

Зоря злягалась і випустила з рук розсїяний пучок з роже та лїлї. Вона глянула на схід сонця, де було Громовинове царство, і ждала од нього поради ї обо рони. Там уже стояла темна нїч. В темному небі сяла зорь.

Громовик сидїв в своїм червоному наметї. Високі горы Гімалаї вигинались за хмари і були вкриті сївом. На самій високій горї стояв ясно-червоний намет і свїтив ся на-скроз. Зверху на наметї си-

дїв орел в золотому терновому гївдї і махав крилами. За кожним махом з его крил бризали пучками блискавки, сыпалось по наметї, падали на горы, розсїпались в чорному небі. Кругом горы стояли неповоротно хмари, неначе захолили хмари моря, а за ними кругом піднималась хмари, як високі гребні гор, то шипчасті, то круглі; подекуди стояли вони, ніби високі скелї, стїни та башты; декуди повисали зверху, понатхились на-бїк, неначе якїсь мур, що були готові впасти. Од орлиних крил лїз в світ з білий, як світ, сонця, і всї хмари блїли, ніби в день, — то знов лїз в світ сїноватий, і хмари, як горы, вкриті сївом, синїм цвїтом вранїшнього неба. Лїз в світ червоний, і всї хмари ставали червоні, ніби облиті кровю. А зверху чорнїло небо, неначе запнуто чорним сукном, і на ньому горїли ясні адрові зорї.

Громовик сидїв у наметї на золотому стільцї. На пышному високому чолї лежала дума. Та важка дума похилила его голову. Він спер ся на золоту ручку стільця і підпер голову доловою. Світ лїз в нього хвилями через червоні полотноще немета. За наметом стояло на погортї все его вїско, всї вїтры. По одній бїк стояли холодні вїтры з довгими бородами та вусами, вї бїлї як світ бїлий одежі, з білыми корогвами в руках. Сизий вїт стївав ся по их одєжі, по вусах, по бородах, вїсїв на густих бровах та вїах. З вїх одєжі та з волос сыпав ся сїг. По другій бїк намета стояли гарячі вїтры з сьму глївими лїцями, з червоними щокми та з палками, здоровими, чорними очима. На них була червона, як жар, одєжа. Вони держали в руках червоні корогви; од корогви палазо полумїя. З их очей, з лиця лїз ся огонь. Перед наметом стояли теплі вїтры з білыми лїцями, з рожевими щокми, з розсїяними русими кучерями та си-

ними очима. На них була зелена одєжа, а в руках вони держали зелені корогви, обвїті рожами та чорнобрїдами.

Громовик встав з стільця і вийшов з намета. Він махнув рукою на право й на лїво і сказав:

— Починайте гратись! Пограю я на своїм коні, бо може на довгий час перестану грати!

Холодні і гарячі вїтры кинули. Гора задрїжала. Хмари, що стояли горами та мурами, тихо загойдались.

— Починайте на страшу бурю! — сказав Громовик. — Маю вас покинути на яку хвилину і впаду на землю та пїду мїж люде!

Вїтри холодні полетїли низом, вїтри гарячі полетїли горою. Хмари захитались, загойдались, ніби страшні сїгові горы рушили з мїсця: одїй посунались, другі впали. Здавалось, ніби скелї падали, башты нахилились, розваливались. Вїтри гули, свистїли, ревли, як навіжені, то падали в море, сторчї перекидались, валились на скелї. А орел сыпав блискавою і обливав неначе кровю те пїкло.

Громовик свиснув. Перед ним став чорний конь з золотими підковами. З очей та вух сыпались искри. Громовик скочив на коня і цїрнув з ним у хмари. З его рук посыпались страшні блискавки. Загуркотїв страшний грїм. Огнєві полоси пронизували горы та мур на-скроз, грїм гремїв, бив у скелї, блискавки бїгли по чорному небі, як змїї, падали в хмари, сыпались на землю та на море. Здавалось, ніби настав кїнець свїта. А верх Гімалаї стояв один неповоротно з червоним наметом зверху, а кругом нього стояли гарячі, як весна, тихі, теплі вїтри і дивились на ті страшні руни в небі та на землї.

(Далше буде)

Квестія жіноча

в парламенті в'єднськомь.

Як вже коротко ми згадали, реферувати пос. д-р. г-р. Кавніц д-р. 8 н. ст. с'ївня про петицію товариства жіночого, — тепер же подаємо в цілості після стенографічних протоколів мотиви, котрими підпирав г-р. Кавніц свій реферат:

„Позволю собі реферувати рівночасно про дві петиції, котрі мені віддала комісія петиційна, а котрі дотикають квестію, порушеної вже 1890 року в сій палаті та прихильно порішеної. Це петиція: товариства для образованя женщин „Мінерва“ в Празі о дозволі вивчатися женщинам на медичній в філософській вишній австрійській університетів — в галицьких та буковинських товариствах жіночих о допущенні женщин на університети в основаніє гімназій для женщин.“

Квестія, котру тут маємо, стала певною вже відомою сего століття по всіх цивілізованих державах та порішена в багатьох європейських і американських державах в сей спосіб, як то домашня в с'їх петиціях. Многі правителства, при помочі приватних осіб і товариств, старали ся, щоб жіночий поділ ролу людського отворити для ви образованя і удержаня в значенні суспільності ті самі дороги, які стоять отвором для мужескої частини населення.

Іменно петиція галицьких і буковинських женщин малим аворують становленню женщин у тих вихідних околищах, поклавши головну вагу на обставину, що в тих сторонах промислів не розвиває ся ще так сильно, щоб багато женщин могло віддати свій сили при роботі в тих фазах, як се звичайно дівчата в більш культурних сторонах західної частини нашої держави в Європі.

Але також і в нашої вітчизни занесять ся таку саму просьбу перед високу палату, а в се були чеські товариства жіночі, котрі в 1890 р. своєю петицією дали першій почин порушати сю справу в тій палаті. Висока палата прихильно полагодила петицію в 1890 р. заявила своє доброзичливе для тої справи; правдиво також многи дотичні резолюції, іменно ті посла Адамка, комісії бюджетової для прихильного розгляду і порішення, даятого надію ся, що тепер для отримання петиції буде та сама прихильність.

Спеціальний предмет, до якого відносять ся оті петиції, єсть допустити женську молодіж до медичних і філософських студій та до фармацевтичних курсів на австрійських університетах. Петиція жіночого товариства „Мінерва“ мотнує дуже точно свою петицію, вказуючи на школу середню, яку оно основало в 1890 р. в Празі під тим самим іменем, по прихильності пологодило петицію в сій палаті.

В петиції вказує ся, що на курсі підготовляючому сего заведення 52 молодих дівчат за 1½ року так підготовлено ся, що сего року можуть перейти на такий курс наук, котрий часом в якості своїх предметів наукових відповідає цілком 5 б класу нашої тепершньої гімназії.

В петиції вказує ся далі, що вже в липні 1893 р. многи студентки будуть так образовані, що буде можна поставити їх на рівні з учениками 6-ого класу гімназій, і як такий будуть могли віддатися фармацевтичним студіям на медичній вишній.

Тож вже крайня пора, щоб законодавство і високе правителство якось порішили справу. Само собою розуміє ся, що молоді дівчата, котрі не виступають в школу по обов'язку 6-ого класу, повинні вже в липні 1895 р. своє образованье, зложати испытанья і будуть могли дозаяти ся вступу як звичайні слухачки медичних і філософських студій в університетах.

Ось мотиви реальні, які наводять „Мінерва“ у своїй петиції, щоб ви просьбу прихильно порішено.

Така сама причина промавляють також за петицією галицьких і буковинських товариств жіночих, котрі вбачають того домагати ся — позаяк не мають достаточної змоги основати власну школу середню для женської молодіж, так як в Празі — щоби високе правителство розважило, чи би не перемінити котрон небудь вже існуючої гімназії в Галичині і Буковині в сей спосіб, щоб женська молодіж могла побратися таке саме образованье, яке би відповідало тепершньому 4-ому класу гімназій.

Сї домаганя товариств жіночих цілком оправдані з огляду на се, що вже в багатьох країнах європейських не лиш дозволено женщинам студій на університетах, іменно на медичній факультеті, але вже від давна введено їх в практику.

Згадаю при тій лиш коротко, що перші слухачки вписали ся на швайцарській університет, іменно на університет в Цюриху, а відтак в Женеві, Берні і вкінці в Базелі.

Так само отворено паризький університет вже в 1864 р. для женщин; також в Росії істнує женські студентки і число їх значно побільшало, а до того причинили ся неопційні і годні признава услуги, які робили ті студентки медичні за великою недостаттю лікарів підчас послідної російсько-турецької війни на полі битви і по військових шпиталях. Рівне ж заводили ся і значно розширили ся студії медичні між женщинами в Османській Державі поанбачено Америкі, де вже по-над 500 испытываемых лікарів виконує практику а до 2000 неспытованных лікарів під іменем Officers of health віддає ся практиці.

То саме подбумо і в англійських політиках, іменно в Передніх Індіях, де велике число молодих женщиз, англійської і швейцарської народності, віддає ся медичним студіям, а відтак звичайно їх практика дучить ся з місійною діяльністю, щоби ширше християністство.

Коли вже вибачи перейдемо на нашу мову, то бачимо що хоч тут доси університети все ще заперті для студій жіночих, але що сї стан не може довго удержатися, бо само високе правителство признало потребу женщин-лікарів. В часі, від коли сї петиція передана високій палаті, правителство proprio motu заключало умову службову з одною женщиною, котра одержала в університеті бернському степен докторский, з вашою землячкою павною д-р. Баєрнською, та примістало ся на лікар в шпиталі бо-санськей в Дольній Тузілі. При тій виходило правителство з цілком справедливою поглядом, що для могомеданського населення жіночого в окупованих провінціях необхідно потрібні женщины-лікарки. (Пос. Пернерсторфер: Також для наших країв се необхідно!) Мину притаскути товариства Пернерсторфери, що справді женщины-лікарки була би потрібні і в християнських краях і що для християнського правителства нема ніякої причини признати лиш могомеданцям а не в християнцям цілком оправданий погляд на се, що жіноцтво має відразу даватися оглядати мужинам-лікаркам.

Ся доконечна потреба, мати до розпорядженню женщины-лікарки для могомеданського, а надіймо ся, і для християнського населення, мабуть спонукає правителство не робити ніякої перешкоди для впуску студенток на медичній вишній і фармацевтичній студії в університетах, а я гадаю, що коли висока палата прихильно порішить обі петиції то се буде для правителства сильним напором на полагодиженне сей справи.

Палата послів дійсно передала петицію жіноцтва комісії бюджетової для точного розваженя від сторони правителства.

Рада державна.

На початку вчорашнього, в вівторок, засідання палати послів промовів президент Сомолка, згадавши про новий випадок смерті в родині цесарській і зазначивши знамениті прикмети серця померлого архиярея Карла Сальватора. Відтак промовів президент, щоби воля було йому подати до відомості цесаря конволюцію палати послів. Промову президента вислухали послы, поставивши в місьці.

Висловивши зложивши свої мандати до комісії бюджетової і зазначивши — Петиція о допущенні до плати за для держави передано правителству до уваженя, а також ухвалено резолюцію, щоби правителство зажадало відповідного врету на запитання для деяких повітів в Мораві, де велика нужда.

Правителство предложило провект будови шляху вельзавід держави Станіслав-Воронянка, коштом максимум 9,800,000 ар., з котрих на разі признала ся 500,000 ар. до ужиття по кінці марта 1894 р. До провекту долучено умову з угорським правителством що до продовженя сего шляху від Мармароша до Сегеду. В мотиви вказано на можливий великий дохід сего шляху вельзавідного, але під виглядом комунікаційно-політичних се доповнене вельзавід державних єсть дуже важке. Будова шляху має тривати два роки. [Меморіал краєвого вишду, котрий бажав вищий правителственого провекту, мабуть вже в ніч не здасть ся]

Проступило до закінчення дискусії над торговельними трактатами. Генеральний бесідник д-р. Кайцль (протав) зазначив, що трактат з Німеччиною не дає Австрії відповідного винагороду за уступки, які для Німеччини зроблено, і як тільки Німеччина похвалить Росію в цих на збоже — а се після гадки бесідника рідко певно — то тоді буде виражена lesio enormis на шоду Австрії. Німеччина дала першій товчок, щоби похвалити Австрію в політичній торговельно-Тридержавний союз привадував Австрію прилучитися до трактатів з Німеччиною і Італією. Хоче в трактаті для Австрії не буде, бо она не має управленної валюти. Рівнож не годить ся уважати Австрію за держку рівнячу в порівняно до Німеччини яко державу промислову, для котрої Австрія єсть все економічним Hinterland ом.

По Кайцан забрав голос д-р. Русс за трактатами, а дискусію закінчив реферув д-р. Галлявіч.

При голосуванню палата прийняла в повнім голосом провект торговельний з Німеччиною, Бельгією і Швайцарією 254 голосами против 42 — а трактат з Італією 211 голосами против 88, б до молоді Чехів і австрійців прилучили ся ще послы з полудневих країв.

Палата послів буде радити тепер над реформою студій правничих. Після Presse прийде під наряду палати послів провект о податку біржевий ще перед ви відложеньем.

Комісія правничої палати панів прийняла провект закона о винагороді невинно засуджених з деякими змінами. Після тих змінь розгляда що до винагород невинно засуджених належать до судів першої інстанції, а о висоті винагороди рідше міністерство судничого. Против рішеня можна відкликатися до трибуналу державного.

Справи краєві.

[Зміна закона конкурентного. — Зниженне шкільних преціцій.]

На послідній сесії на нас єще послы Поля сойм припоручає краєвому вишду, щоби порозумів ся з ординаріями єпископскими та розсудив, о скільки треба переставити реформу § 9 конкурентного закона з 1866 р. в тій напрямі, щоби парохіальні послідуючих і утримуючих церкв фінансний убільнити від конкуренції на церковні і парохіальні будинки в т. зв. матерій селі і щоби відповідне внесенне предложити на наступній сесії. Кр. вишд віддає ся до ординаріатів всіх трьох католицьких образів з просьбою о зазначення своєї гадки або заглядно о те в якій напрямі треба переставити зміну § 9 тепер об'являючого закона о церковній і парохіальній конкуренції. В с'їх без винятку три ординаріати заявили ся за такою реформою, щоби дати полегду для фінансних парохіаль, на котрих тяжать подвійна конкуренція. Деякі ординаріати мотивують свою гадку досить широко і наводять по-при матеріальній причини також причини моральні та за-для тих уважають реформу не тільки пожадану, але просто наляго по-трібною.

Краєвова консисторія поднесла, що до 1866 р. парохіальне матерій церкви жили в згоді з парохіальними церква дочерної. Але від 1866 р., коли установлено закон конкурентний, згода лаше тамт лишла ся, де парохіальне матерій церкви при конкуренції не виконувала у себе § 9 сего закона а руководились чувством вродженої справедливости. А тамт, де в користи матерій церкви салувались примінити сей закон, тамт зарав стрічено на великій обірв і дочерні церкви нічого не хотіли знати о нових постановках. Наслїдком того розбудилася несправність, прийшло до довголітнього коштовного процесу, котрий на основі § 9 мусить завсїгда кінчатися втратою і краєвою дочерної церкви. А з того повстає жалі в обурення навіть на правителство і на законодавчі інституції.

Львівський руський ординаріат митрополічій заявив, що такий спору старав ся полагодижувати в душі християнської згоди і любові таким способом, що выслав духовній комісії, але се не востудило пожаданий успіх.

Прочі руські ординаріати єпископські а також архієпископський ординаріат вірменський заявили, щоби засалом всі фінанс убільнити від конкуренції на парохіальні церкви. Латвійські ординаріати в Кракові, Львові, Перемислі і Тарнові заявили ся за тим, щоби від к конкуренції на матерій церкви і парохіальні будинки збільнити лиш дійстві фінанс, так названі експозитури, котрі мають постійних душпастирів, виповняють у них уряд парохі і ведуть окремо від парохіальних метричний книги. Але при тій руській ординаріаті суть за тим, щоби всі фінанс мали і дальше обов'язку конкуренції на парохіальні будинки, навіть єли би у себе мали мешкальний і господарський будинки для експозитивного соуду.

Сею справою сойм займає ся вже в 1884 р. і ухвалив новелу, котра змінила деякі параграфи конкурентного закона. Але ся новела не достала санкції цесарскої а в мотиви поднесено між нами, що реформа § 9, котра убільняє фінанс від конкуренції на матерій церкви, ослабля конкурентну силу парохіальних звязів та заохочує фінанс, щоби они зовсім вишманцувались з-під парохіальної церкви.

Дякую тепер кр. вишд порішив предложити в зміненій законі убільнене від конкуренції обмежати лиш на дійстві церкви фінанс, так названі експозитури, і лиш таї фінанс мають бути виняті з парохіального союзу. В такий спосіб зараджено сему, щоби всі фінанс по якійсь часі не хотіли старати ся о еманципацію з-під парохіальної церкви. В тій дусі кр. вишд ухвалив реформу § 9 закона з 1866 р. і сї провект предложити сойму.

Дочерні церкви і мешкальні та господарські будинки для духовних, котрі при них суть експозитивні, мають будувати та утримувати ті, в котрих інтерес ті церкви і будинки істнують і се має виконувати ся при помочі маєтуків тих церков, які єсть до розпорядженности. Так має бути, єли розумієш, вишй правей зобов'язане не заходати. Ся обставина не убільняє фінансних мешкальців від конкуренції на церковні і парохіальні будинки, єли нема окремо умови. Але парохіальне тих місьці, в котрих є церкви непарохіальні а они би удержували своїм старанням, мають бути виняті від парохіального союзу і убільнені від конкуренції на церковні і парохіальні будинки (матеріальні). Се має бути тоді, єли при тій непарохіальній церкві з рахуна духовної влади і за призволенням правителства єсть постійно окремих духовних. Сей духовний повинен з'являти в с'їх функції душпастирської і провадити зовсім окремо в самостійно метричний книги.

На послідній сесії соймівної многи громади внесли петиції до сойму, щоби их збільнити від високих преціцій шкільних, котрі платять на основі добровільних деклараций на пенсію учителів народних в своїх школах. Сойм передав петиції краєвому вишду до розсуду і предложеня о тій справі адана. Краєвий вишд розсудив петиції, взяв під увагу некористний стан маєтківних громад і засалув перед отатоточним рішенням спра-

ви ще опіні краєвої ради шкільної та рішувати предложити сойму внесення, щоби від 1 с'ївня 1892 р. виняті пята громадам в західній Галичині дотечершину преціцію, а громаду Пару в хланівській повіт основі бодати навіть від обов'язку заплати доживних преціцій в сумі 1673 ар. 4 в. У західній Галичині шкільні преціції мають знизити до двох грошів: Ортинчани в повіт самбірський з суми 130 ар. на 100 ар. і Ковбачани в рудецькій повіт з суми 200 на 100 ар.

Дописи „Діла“.

З Порохника.

[Польова читальня порохницька. — Посвяченне будинку на суд повітовий].

Ледя минув рік, як завязала ся в Порохнику польська читальня. З початку числила она до 80 членів, а тепер ледя дає 20 членів, і то самими баламутниками. І тої члени не мали би де сидіти, але рада порохницька змилосердилася над читальнею і тепер читальня містити ся в домі громадському.

Одню неділю, коли посходились члени до читальні, Никодим Красицький зачав оповідати в поучувати членів, що кожний чоловік мусить бути збавію, бо Ісус Христос за всіх людей терпів і умер, отже душ великих грішників по смерті другий раз відроджують ся (т. є. душа грішника входить другий раз в тіло мати дитини) і поправляють ся, бо мусить бути спасені. Коли о тій дівдає польскі євондз (в Порохнику єсть их два), розбивають читальню на своє вітрів, щоби з неї і сліду не стало...

Посвяченне будинку судового і отворення ц. к. суду повітового в Порохнику відбуло ся величаво д-р. 9 н. ст. с'ївня т. є. в суботу по нашім Раді. О годині 10½, зачались богослуження. О. Теофіл Підляшечий, руський парох місьцевий, правив в каплиці читаву службу Богу, а кс. Людв. Козловський з Тулісого, кс. Малиновський і кс. Стрельбицький бдарили латинську службу Богу до години 11½. В востелі явилось урядники, інтелігенція, радий і старші міщани, котрі були запрошені до участі в торжестві.

Коли опісля всіх абійши ся до салі будинку судового, оповів п. президент в Перемислі в патріотичній промові, що в містечку Порохнику отворює ся ц. к. суд повітовий. Потім кс. Грегорич відчитав молитви, посвятив будинок і промовив о „urzędzie wymiaru sprawiedliwości“, сказав між нами „my tu na polskiej [i] ziemi“... По тій промові другий раз п. президент, а хор, зложений з 6 Русинів а 5 Поляків відповіли імени „Do kofa piech wesoło pieśń radości brzmi“. Гості зашли до столів і дуже весело забавлялись до 4 години. Після хор співав „Boże wspaniałe“ і „Marz zjawów“, а Русини самі відповіли: „Мертвам братів“, „Ще не мерла Україна“. Тамт єсть в хлб зруб. Тоастів було вільна-навати, а по кожній Русини співали „многогая хлба“ і в миздрів стріляно. Гості розіхались о 4-ій годині, а міщан забавлялись до години 5-ой.

К. И. Г.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Німечке правителство мабуть вже на буде переносити польських учителів в народних до німечьких провінцій а Німечка насилати до Польщі ся може заключати з того, що названо референтом західних провінцій, щоби від тепер вже не предладали сину молодих педагогів Німечка до диспозиції міністерства. Противно з претарандах і семінаріях провінцій західних заповні будучим кандидатом учительським, що не потребують бачи ся, мов то их по скінченню курсу будуть переносити на практику до Познань. Се має неоприятий вплив і на розвиток шкільництва, бо прірость учительства в Вестфалі і над-ренської провінції через те зменшат ся в послідних часях. Дальше правителство радо вказує переносити учитель-Поляків в их рідній стороні і многи з них вже вернули з Заходу до Познань.

Папський секретаріат державний выслав писмо до кардинала архієпископа в Париж, в котрому представляє об'язки, які спадують на французьких католиків зб'являти на тепершній внутрішній положе Фрації. Папа напоминає величав, щоби они втримували ся від всякого насильного політич, котра би могла викликати забурення в визна их, щоби для оборони релігійних прав і інтересів рідну стану на конституційній ґрунті. Архієпископ Парижа отримав поручення, щоби папске писмо подати до відомості всім найзатитливішим особам католицької партії у Фрації.

Сербський міністер-президент Пасич записав дипломатичних репрезентатів Австро-Угорщини, Німеччини і Італії, що сербське правителство не позво-лит на те, щоби з сербського краю нарушувало супокій в Болгарії. Над болгарскими емігрантами має розгортатися дуже остра контроль а їх вже повдмнено, що на слухай як найменш признаки, що они надуживають подану им гостинність, будуть видаєні з Сербії. І справді сербське правителство зарав виконало свою заповідь. Всіх емі-

грантів болгарських піддан під острю контролю поліції а у кількох значущих зроблено навіть ревізію. При тмъ въ руки поліції мали попасти ся папери, котрі дійсно ствердили, що емігранти зробили заговоръ противъ тепершнього правительства болгарского и навіть поробили приготовлені, щобъ вывонати злочинні плани.

Новий рікъ въ Болгарію може вважатися початкомъ своєомодована політичного положення. При новорічній прийняттю першій разъ зъявляю ся въ кожній палаті репрезентанти чужихъ державъ: Австро-Угорщини, Італія, Англія, Румунія, Греція, Сербія и Туреччина. Князь офіційно признавъ же лая своїхъ міністрівъ, армію и духовенства та на нихъ відповівъ довшою промовою. Ся подія має політичне значення для внутрішніхъ відносинъ Болгаріи. При нагоді Нового року князь Фердинандъ отримавъ бльше, якъ 3.000 голаційнихъ депешъ зъ рбзнихъ сторінь Болгаріи.

Жалоба по кардиналѣ Менініу розширила ся на весь загаль въ Англію и рбдо смерть якого чоловіка викликала міжъ холо�ными сьвами Амбіону такъ горяче співчуття, якъ сей чоловікъ, котрого Англіяці исповидували аресованомъ церкви называли звичайно „своимъ кардиналомъ“. Въ англійській прасі згбдо констатують, що зъ тмъ чоловікомъ устудила ся публичного життя въ Англію перворядна сила моральна. Зъ Америки приходять рбвножъ заява глибокого жалю. Телеграма званого товариства американськихъ робітниківъ „Льцарівъ праці“ называє его смерть великою втратою для робітниківъ цлого свѣта и на роковинѣ конгресъ всѣхъ вбдвбдѣ того товариства має звеличатися життє кардинала переведено въ невинучій дѣяльності, та висказати глибокій жалъ зъ причинъ его смерти. Менініу уважавъ ся за неоспоримъ повому що до робітничою квестію у Ватикані и его теорію переводились въ практичѣ въ папськихъ енциклікахъ, тожъ коли папа довідавъ ся о смерти Менініа, мавъ сказати: „Погасло ясне свѣтло церкви!“ А взагалѣ папа занепокоивъ ся, коли кардиналѣ Менініа и майже рбвночасно кардиналѣ Симеоні — померли, та се спонукало его до висказу: „Чую, що и моя година абляжає ся“. Покойний кардиналѣ Менініа, заки завернувъ ся зъ англійскою вѣрою до церкви католицкою оженивъ ся, а англійський епископъ азъ Оксфордъ бувъ его швагромъ, бо мавъ рбдну сестру его жінки. Жінка Менініа померла вже передъ многими роками. Его наслідникомъ має бути архієпископъ азъ Вестмінстеръ Воганъ, котрий заложивъ колеію чужоземнихъ місій св. Іосифа, самъ черезъ довгі лѣта бувъ мисіонеромъ, а его уважють однимъ зъ найдбншихъ проповідниківъ англійськихъ.

НОВИНКИ.

— Видѣть краєвий вбдмовавъ затвердження дрови Василя Кебузійскому на примари загальною шпиталю въ Перемислѣ. Яко причину незатвердження подавъ видѣль краєвий те, що д-ръ Кебузійскій чистить вже по-надъ 40 лѣтъ жити и звернувши догнѣйшій акти магистратури міста Перемисла, поручивъ тому-жъ перевести новий вибѣръ примари и предложити результатъ краєвому видѣльови до затвердження. Справа тая прийшла дня 14 н. ст. сѣчня подѣ нараду перемискою рады мѣскою и викликала дуже оживлену дискусію, а поважъ повставъ сумнівъ, чи видѣль краєвий має взагалѣ право потверджувати такий вибѣръ, то на внесенне радного Геннера, вибрала рада комісію, котра має обговорити сю справу и здати на слѣдуючій засѣданні рады справозданнє, чи жалоба въ сѣй справѣ до трибуналу адміністративного була бы оправдана. До комісії правничою покликано всѣхъ правниківъ, аасбдуючихъ въ радѣ, въ виникомъ бурмістра д-ра Дворского.

— Намѣстникъ г-р. Казимиръ Бадені повернувъ вчора по полудни побѣдомъ курерокамъ зъ Вѣдн до Львова.

— Віцепрезидентомъ вишогого суду краєвого въ Кракові має бути именованій, якъ пише Сзав. п. Будзюновскій, совѣтникъ двору при найвышшій трибуналѣ у Вѣдні.

— Огнѣ. Въ послѣдніхъ дняхъ погорѣли: двѣрскій тартакъ въ Ясѣнцѣхъ повѣта турчаньского, власнѣсть бр. Дібіа и Сп. ки, шкода выносить 1500 зр. убезпечена на 1200 зр.; въ Перегнѣнску въ повѣтѣ долнискѣмъ чотиря господарства, шкода до 3000 зр.; въ Гайхѣ и жнхъ въ повѣтѣ дрогобичскѣмъ одго господарство, вартостъ 3000 зр.; въ Хлѣвчанѣхъ повѣта равского двѣ загорѣли селянскій вартостъ 1400 зр.

— На будову руского народного театру переславъ на руки нашої редакціи о. Климъ Кульчицкій зъ Коломыи 6 зр. На тую суму зложився: панъ А. Ковалевскій 1.50 зр. а о. Войнаровскій 4.50 зр. — Рбвночасно зложили тѣ жъ датеи на руки о. Кульчицкого по 1.50 зр. на „Народный домъ въ Коломыи“.

— Крадѣжъ въ церквѣ. Въ Пацьковичахъ въ повѣтѣ перемышльскѣмъ обокрадено минушого мѣсяца церковь. Злочинець забравъ зъ скарбони церковной 15 зр. Пбдозрѣного о тую крадѣжъ селянина Олексю Грицака увязнено.

— Украинскій театр въ Варшавѣ. „Варш. Дневникъ“ доносить, що до Варшавы має приѣхати украинска трупа п. Кропивицкогго, котра вже дня 24 н. ст. сѣчня розбѣсно свои выставки въ театрѣ Ельдорадо.

— Школярѣ въ Пбдкарпатѣхъ прислали на руки редакціи „Дѣла“ збѣранъ зъ колады 70 кр. для товариства „Школьна Помощь“ у Львовѣ.

— Замѣтъ новорбднихъ желанъ переслали на руки нашої редакціи для ббднхъ учениковъ школы Маркіана Шашкевича у Львовѣ: д-ръ Левъ Воеводка 2 зр., о. А. Майковскій 1 зр. и о. А. Олещинскій 1 зр.

— Такожъ кандидатъ. Юзефъ Вайнбергеръ, вбтѣрній въ околицѣ Залѣшкѣхъ покутній пиляръ а заравомъ начальникъ мѣсточка Тлустого, кандидатъ до рады покутнѣвой и навѣтъ явно протегованій вышшими сферами на се достоинство, обжалуваній прокураторію, якъ пише одна львѣвска газета, о обжалуванію.

— Въ насѣ хорыхъ мѣста Львова уконституованъ ся дня 19 н. ст. сѣчня 1891 мировой судъ и выбравъ своимъ предѣдатедемъ адвоката д-ра Стефана Федака а его заступникомъ Вацлава Грабиньского. Интересованій можуть зголошувати ся до предѣдателя у Львовѣ пл. Капітульна ч. 3.

— Зъ Смиатна доносятъ до Киг. Лв.: Въ тешаишѣ видѣль повѣтовѣмъ переведено послѣдними днями ревізію рахунківъ и сконтрѣ касы. Найдено величезній непорядокъ въ рахункахъ и якъ то у насѣ звичайно буває — дезавуацію. Украдена сума має бути дуже значна. Секретаря видѣлу заразъ суспендовано.

— Именованій аскулантами на Буковинѣ Юліанъ Цурковский и Семенъ Вадимовскій.

— Перенесеній на власну просьбу адюнктъ судовой Корнеліо Лукашевичъ зъ Становець на Буковинѣ до Садагоры.

— Выбраний бурмістромъ мѣста Коломыи д-ръ Теофіл Дембицкій, адвокатъ тамошній, арезигнувавъ зъ того достоинства. Газ. Колом. доносятъ, що кандидатами на бурмістрѣвъ суть: д-ръ Генрикъ Якубовскій, Володиславъ Кавецкій, емеритованій совѣтникъ судовой, М. Ключикъ, такожъ емеритованій совѣтникъ суду, д-ръ Трахтенбергъ, д-ръ Болеславъ Майзель и Яковъ Асланъ, котрый має мати найбільше виглядѣвъ стати бурмістромъ.

— Дирекція звѣзниць державныхъ оповѣщує, що за-дѣла замѣтъ снбговыхъ рухъ на львѣвскихъ коломыискихъ звѣзницяхъ здержано вбдѣ 16 н. ст. сѣчня на 3 дѣи.

— Мѣсто Броды одержало вбдѣ правительства безпроцентову позичку въ высотѣ 350.000 зр. на будову новыхъ касаренъ, за котрій буде правительство платити по 15.000 зр. чиншу рбчного. Позичку буде мѣсто сплачувати черезъ 35 лѣтъ.

— Испытніи квалифікацій на учителей школѣ народныхъ розпочнуты ся передъ комісією испытною въ Станіславѣ дня 22 н. ст. лютого. Подана треба вносити на руки окружныхъ радъ школьныхъ найдальше до 10 н. ст. лютого.

— Снаженій пѣвъ покусавъ въ понедѣлокъ на дорожѣ „на Болонку“ у Львовѣ 12-лѣтнього хлопця и кблѣка побѣвъ. Заряджено на него облаву, однажъ доси не удало ся его зловити.

— Зинѣя алаонистъ. Маєтнѣсть Зубковъ и Пересиа въ повѣтѣ сокальскѣмъ купили за 320.000 зр. вбдѣ г-р. Юл. Висневскій д-ръ Винцентій а Елена зъ Шулятичскихъ Крайнихъ.

— Торговця свинькою у Вѣдні. Уже вбдѣ довшо-го часу подносятъ ся жалобы, що галицкій продуценты буювають дуже кривдженъ на вѣднскихъ торговцяхъ, особливо на торговцяхъ свиньской. Въ той справѣ замѣстивъ мос. Володимиръ Гайшовъ таке писмо въ Газ. Narodowy: „Що року посылаю опасній волы и череду до Вѣдн на торгъ въ Ст. Маркоу и дбзнавъ я тамъ вже рбднхъ пригодъ и стратъ, пбзнавъ я такожъ цѣлу зависимѣсть продуцентѣвъ вбдѣ купцѣвъ-рбзниковѣвъ вѣднскихъ, котрі берутъ товаръ за що хочуть; але те, що дѣе ся на контумаційной торговцяхъ свиньской, де вбдбуває ся продажа товару галицкогго, переходѣтъ вѣске познать. Въ отвѣртѣмъ поли стоить галицка череда выставляна на морозы, вѣтры, дощѣ, снѣгѣ, — ко-ли противно свинѣ угорскій, сербскій, буковинскій стоить подѣ дахомъ въ выгнѣнхъ, вбдѣ вѣтру заслоненыхъ, парадныхъ галаяхъ торго-выхъ. Природно, що тамъ повому купцѣвъ и конкуренціи; при галицкой чередѣ купецъ найбѣршій и нечужденій, особливо въ порѣ снѣжной и до-щевой. Если нечужденій продуцентъ або купецъ галицкій не продасть своего товару до годины 2-ои по полудни, мусять бути свинѣ зарѣзанъ въ мѣстѣ або на торгѣ. Можна ихъ вырѣдѣ въ чет-верть яко мясо зновъ на торгъ вывезти, але платити ся другій разъ акциза. Акциза ся выно-ситъ вбдѣ штуки 1-20 зр. ваги познать 35 кі-логр., а до 3 зр. выше 35 кль. хочъ бы 100 и 200 кль, що выходить на користь тяжкихъ угор-скихъ свинѣ, бо нашѣ галицкіе вѣзати не ббльше по надѣ 55 кіло. Свинѣ иишнихъ провинцій и угорскій волы не будутъ проданъ въ второкъ, можна живъ выгнати въ четверть и на кожній дальшій торгѣ, або онѣ можуть естати въ заго-родахъ торговыхъ галъ, не потрббючи сплачу-вати другій разъ акцизы. Разумѣе ся, що цѣна череды галицкой есть о 6 до 14 кр. нѣзша вбдѣ угорскою и кожній въ Галичинѣ за яку небудѣ цѣну въ второкъ до 2 годины по полудни товаръ свой продати старая ся. И такъ продавъ я 29 штукъ, котрі дома важили до 1800 кіло, а тутъ лише 1530 кіло по 28 кр. такъ, що по вбдтрученю коштовъ вѣзаницѣ, котрій ледве 33 зр. вынесли и иишнихъ высокихъ выдѣтковъ, тутъ на торгѣ въ той самѣй квотѣ, лишило ся менѣ 362 зр. 25 кр. за 29 рбчныхъ и 10-иисячныхъ свиней, котрі були подкормуваніи 50 корѣями бобикю, гороху и кукурузы вартості 350 зр. крѣмъ услуги, половы и опалу до пареня и т. д. такъ, що 29 свиней за дармо рбзники вѣднскихъ взяли а за зовѣмъ худѣ дома мбтъ я мати по 8 до 12 зр. Нехай се буде пересторогою для каж-до. Удаю ся иишѣ до секційного шефа бр. Ерба, чтобы зъ цѣлою енергією уишнути ся о нашу кривду, котрый вже кблѣка развѣвъ обіцѣвъ зрѣ-нати насѣ зъ Угорчиною.“ — Въ справѣ сен тор-говцичъ має правительство склонити анкету, чтобы зарѣдѣти сему лиху и торговлю звѣзнями у Вѣдні управити. Яко характеристичноу рѣчь треба поднести, що деякі члены кола польского стара-ють ся робити на школу Галичинѣ. Послы Явор-скій и Абрагамовичъ обговорювали справу торго-вицѣвъ вѣднскихъ зъ шефомъ секційнымъ Ербомъ а вчора оглядали торговцѣвъ свиньску посылу Ко-пичинскій, Абрагамовичъ и Хотковскій. Подѣла-тыхъ оглядѣтъ панувала на торговцяхъ угорскій глота а на торгѣ галицкихъ свиней не було аѣ одного купца. Коло польское має жадаѣти, чтобы на вѣднскихъ торгахъ трактовано свинѣ гали-цкіе на рбвѣ зъ угорскими.

— Львѣвска палата нотарѣвъ выбрала въ недѣлю новый зарѣдѣ на слѣдуючіи три роки. Презесомъ

выбрано на ново Алекс. Ясеньского зб Львова, заступникомъ Ленартовича зъ Коломыи, а до вы-дѣлу выбранъ: Генр. Затеи зъ Станіславова, Пра-шѣ зъ Коломыи, Пашекъ зъ Сяятина, Кароль Вурѣтъ зб Львова и Матковский зъ Щарѣ а за-ступниками: Сам. Квасницій зб Львова, Вадим-скій зъ Золочева и Ошишевскій зъ Зборова.

— Србній крестъ заслуги одержавъ начальникъ громады Стопчатова, Онуфрій Залучукъ. Зъ при-порученія намѣстниства вбдбуде ся декорація его дня 20 н. ст. сѣчня въ старостѣхъ коломыискѣхъ. Передъ врученіемъ креста водправитъ ся въ мѣс-цѣвой церкви богослуженіе, на котре запросило старостѣвъ всѣхъ вбдѣвъ зъ повѣта коломыиского.

— Оглядѣмъ худобы въ Чернѣвцѣхъ именованій Русинъ Юрій Цента.

— Бѣлка социалістѣвъ зъ руссѣйскою полицією. Зъ Варшавы пишуть до Fremdenblatt у: Подѣвъ тай-ного збору на одиѣмъ зъ передмѣстъ Варшавы, въ котрѣмъ то зборѣ взяли участь такожъ и польскій социалісты, пришло до бѣчки зъ полицією, при-чѣмъ убито двѣ особы. Пятнацѣтъ особѣ увязне-но, иишій поутѣкали.

— Львѣвска торговельна палата вбдбула дня 18 н. ст. сѣчня перше засѣданье въ сѣмъ роцѣ, на ко-трѣмъ выбрано новый видѣль. До видѣлу вбдѣ-шли: Кароль Киселька яко презесъ, Яковъ Пі-песъ яко заступникъ презеса, Мако. Емштайнъ яко вѣровѣрчаний президентъ и Кароль Шаеръ яко ревизѣтъ касы.

— Бернгардъ Шяєнѣ, отецъ увязненого руссѣйски-ми жандармами въ маю 1890 року Адольфа Шя-єна, вбѣвъ до кола польского у Вѣдні таку пети-цію въ просьбу о интервенцію въ користь его сына: Мѣй сынъ Адольфъ Володимиръ Шяєнѣ, студентъ львѣвскою політехніки, теперь 23 роки чилолѣй, выѣхавъ зъ початкомъ мая 1890 за ле-галынымъ пашпортѣмъ до Варшавы. Въ дорожѣ въ поворотѣмъ арештували его на руссѣйской грани-ціи въ Радивилѣвъ руссѣйскій жандармы и посади-ли до варшавской цитаделѣ. Помимъ его и моихъ просьбъ и помимъ интервенціи ки Чарторыйско-го и посла Кронаветтера не уиывиъ ся за нимъ австрійскій генеральный консулъ въ Варшавѣ.

Сынъ мѣй жадаѣтъ, чтобы его ставлено передѣ су-домъ, мимѣ сего справу его, безъ огляду на се, что вбдѣ австрійскій поданный, ведено въ дорожѣ адміністративной. Дня 23 жовтня вбдѣдаѣтъ его на довѣі просьбѣ вицеконсулъ и заявивъ, що ско-ро лише вернуть акты зъ руссѣйского министер-ства, вбдѣдаѣтъ моего сына до австрійской грани-цы. Дня 10 лютого 1891 т. е. кола вже сынъ мѣй сидѣтъ 10 мѣсѣцѣвъ у вѣзницѣ, явивъ ся у него консулъ генеральный. Дня 26 люта 1891 одержавъ я вбдѣ сына таке писмо: „Подѣвъ першихъ 14 дѣвъ мои вѣзницѣ бувъ я два ра-зы переложуваній и тогдѣ сказали менѣ, що я поишусь у вѣзницѣ. Въ сѣчни довідавъ ся я, что справа моя пбйде дорогою адміністративною, отже я проиавъ австрійского генерального консу-ля о интервенцію для зарѣдженія слѣдства суда-вого. Консулъ вбдѣповѣвъ менѣ, что для мене лѣп-ше чекати кбнца дождженія адміністративного, бо яко чужій поданный буду просто вбдѣдаѣтъ до границъ австрійской, иишнѣ грозитъ менѣ Си-бирѣ и депортация. Коли я однажъ рѣшучо за-явивъ, что того не бою ся, вбдѣмовиъ менѣ всѣ-кои урядовою и неурядовою помощью, подаючи за причину, что вже у Львовѣ мавъ я політично-экономическіе труды. Тычасомъ въ справѣ иишого студента, Томицкого, интервенцію консулъ оцініио, и то зъ добрымъ успѣхомъ. Дня 9 мая вбдѣчлѣти менѣ засудѣ, котрымъ „по высо-чайшему повелѣнію“ засуждено мене на три роки вѣзницѣ. Мотивѣвъ въ засудѣ не було нѣякихъ, такъ що доси не знаю, о что я бувъ обжалова-ный.“ — Генеральный консулятъ въ Варшавѣ до-дѣвъ ся ажъ вбдѣ мене яка судьба спбткала моего сына, зъ чего я пбзнавъ, что сею справою не турбувань ся. Се першій случай подобногго посту-пованія зъ австрійскимъ поданнымъ, котрого безъ суда въ дорожѣ адміністративной засуждено на таку тяжку кару, не маючи нѣякихъ доказѣвъ его вины. Прошу отже заступити ся за моего не-чужденного и невинного сына, котрый вбдѣ 20 мѣ-сѣцѣвъ терпѣтъ у вѣзницѣ, прошу о спонуканье правительства до интервенціи за нимъ и о звер-ненье ему вѣнѣки волюнѣости. Львѣвъ 3 н. ст. сѣ-чня 1892. Бернгардъ Шяєнѣ.“ — О той справѣ дѣвѣйше ще повѣдомлено министра судѣвнѣства Шенборна и вбдѣ рбвѣвъ дѣикіи кроки въ користь увязненого. Австрійскій амбасадрѣ въ Петербур-гѣ, г-р. Еренталь просиавъ о вбдѣнѣвъ засуду, одна-ко тому жадано вбдѣмовлено, заслаючи ся ноту-жѣнями мѣжъ Австрією и Россією трактатами. Те-перь отже мусить розпочати ся акція дипломатич-на, вбдѣповѣдающа трактатамъ и мѣжнароднымъ правамъ. Вѣднѣйскій Tagblatt пишущи о той спра-вѣ надѣе ся, что руссѣйское правительство уваж-литъ жаданія Австрій.

— Подѣна. Одержемо таке писмо зъ просьбою о уиѣщенье: Въ користь флѣи св. Анны, то-варства св. Саломеи, зложила Вп. Анна зъ Ер-дѣтъ Малиновска, яко часть первого гонорава, одержаного за выступѣ въ оперѣ, квоту 25 зр., мати-жъ ен Вп. Ердова квоту 10 зр. Складуючи за той ласкавий даръ обѣмъ пѣнямъ щиро подѣ-ку, шле товариство молодой артистѣ желанія якъ-найбѣльшого поведженія въ рбзпочатій карерѣ ар-тистичной. Марія Браєрова, предѣдателька флѣи св. Анны.

— Дрбній вѣоти. Цѣсаръ дарувавъ громадамъ Ушковичѣвъ и Чучерновѣвъ въ повѣтѣ перемышль-скѣмъ 100 зр. на будову сѣбною церквы. — Вчѣра повернувъ зъ Вѣдн до Львова намѣстникъ г-р. Бадені. — Зарѣдѣ звѣзницѣ державныхъ за-мовиавъ у фабриканта Каз. Длинского въ Ся-ноцѣ 50 вагоновъ тигаровыхъ за суму 100.000 зр. — Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Лоосицѣвъ въ повѣ-тѣ турчаньскѣмъ 100 зр. пбдпомогіи на будову церкви.

— 100.000 зр. выноситъ головна выграна вели-кой лѣотеріи прагской. Звергаемо увагу наишихъ Впов. читателѣвъ, что тягненье вбдбуе-сь вже 12 лютого.

Вѣсти зъ Аеп. Львѣвскою.

Введеній оо: Волод. Чепѣль яко завѣдатель Оглядѣва, Иванъ Созанскій зъ сотрудничѣво въ

Залѣвцѣхъ новыхъ, Мих. Студинскій яко завѣ-датель въ Демянѣвъ, Юл. Левинскій яко сотруд-никъ въ Золочевѣ, Гргг. Дичковскій яко завѣ-датель Плотичѣ, Ник. Клубокъ яко сотрудникъ въ Иванѣвъ, Онуфрій Роздѣльскій яко сотрудникъ въ Пбдгайцѣхъ, Алекс. Любинецкій яко сотруд-никъ въ Заболотцѣхъ, Ив. Кордуба яко сотруд-никъ въ Шоломыи, Теоф. Бобикевичъ яко со-трудникъ въ Наравѣ, Волод. Винарскій яко со-трудникъ въ Станіславчикѣ, Маріанъ Латвинъ яко сотрудникъ въ Выбранѣвъ, Ом. Мальчин-скій яко сотрудникъ въ Лубянкахъ, Ив. Рейта-ровскій яко сотрудникъ въ Гушанкахъ, Мих. Кми-чикевичъ яко сотрудникъ въ Тейсарѣвъ и Ив. Ва-рановскій яко сотрудникъ въ Кориличахъ.

Президія намѣстниства гонитъ ся на кан-оничну институтію о. Андрія Обрѣзкова на па-рохию Маличѣвъ.

Декретъ уиѣвленнѣ вбдѣ испытѣ конкурсо-вого на 6 лѣтъ одержавъ о. Теодоръ Строций за зложеньемъ таксы на фондъ вдовичѣ-сиротинскій въ высотѣ 60 зр.

Стеодитѣво квалифікаційне на пѣвца церков-ного одержавъ Василь Максимѣвъ.

Сотрудничѣво одержали оо: Василь Поту-чко въ Мостицѣ, Ив. Гарматій въ Конохахѣ, Грггорій Кармалита въ Боратинѣ, Василь Кузь-мичъ въ Добровлахѣ.

Въ прѣпозицію принятіи оо.: на Угѣхови-чѣ: а) въ тернѣ: 1) Онуфрій Крилицѣвъ, 2) И-ванъ Габрусевичъ, 3) Орестъ Коновалевъ, б) въ списѣ: Иванъ Кузьмовичъ, Михайло Левицкій, Амвросій Рыбакъ, Іосифъ Краснопера и Володи-миръ Ваханянинъ; на Козбѣву: 1) Теофілъ Войто-вичъ, Теодоръ Ковальскій и 3) Михайло Форисъ; на Ланы: 1) Петро Богачевскій, 2) Кароль Бар-даниъ, 3) Іосифъ Фолисъ.

Консисторія вбдѣнесла ся до прѣзидія на-мѣстниства о згоду на каноничну институтію о. Леонтія Шефера на Болшѣвъ.

Завѣдательство одержавъ о. Аполонъ Кро-хмалюкъ въ Збаражи старѣмъ.

Митрополита консисторія вставила ся до намѣстниства а) о системізованье сотрудничѣва въ Баличахъ подорожныхъ зъ мѣсѣцѣ мешканъ тожъ въ дочерній Сулятичахъ и б) о выробле-нѣ платѣвъ зъ фонда релігійного для частныхъ сотрудничѣвъ въ Дерновѣ и Ясенеѣвъ.

Правительство асигнувало платню зъ фонда релігійного для частныхъ сотрудничѣвъ въ Вер-блѣвцѣхъ и Вербичку на одинъ рбкъ.

Уиѣвленій оо: Гргг. Дичковскій вбдѣ со-трудничѣва въ Пониковицѣ малѣй, Ник. Клубокъ вбдѣ сотрудничѣва въ Боратинѣ и Апол. Крохмалюкъ вбдѣ сотрудничѣва въ Лубянкахъ.

Посмертій — — — оповѣстеніи.

— Иларіонъ Шведицкій, выслуженій урядникъ львѣвского магистрату, членъ Ставропигійского Института, влѣститель кблѣкихъ реальностей, братъ пок. кришопанина о. Якова Шведицкого, упокоиъ ся у Львовѣ въ 85 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

Петронелъ Боревецъ, вдова по б. п. пароху въ Потѣляхъ, жѣна рбднхъ честнѣтъ, упокоила ся дня 12 н. ст. сѣчня въ 75 роцѣ житя въ Любичѣ кнѣжѣй. Вѣчна їй память!

Наука штука и література.

— Товариство „Провѣта“ выдало зъ черги 140-ву а на 1892-гій рбкъ першу книжочку — популяр-но написану студію д-ра Костя Левицкого подѣ заг. „Що має робити Провѣта на основѣ нового статуту?“ Есть се совѣстно оброблене поясненье нового статута товариства „Провѣта“. Книжочка обіймає 30 сторѣтъ друку и коштує 10 кр.

— „Зѣри“, иллюстрироване літературно-наукове писмо для роднѣвъ, въ числѣ 1-бмъ за рбкъ 1892 мѣстѣтъ богато матеріалу рбзородного а добѣр-ного. Зъ поевіи: „На перелазѣ“ Леоніда Глѣбо-ва, „Зъ скорбныхъ пѣсень“ О. Кониского и „Дѣлѣка“ Я. Щоголева — творы сѣмѣхъ стар-шихъ поевѣвъ зъ 1860-ыхъ роковъ. Дальше про-зою бачимо почату хроніку одного села на Под-ляху п. заг. „За грѣмѣду“, описану К. Т. Подоле-комъ, и мѣлу картинку „Весняній снѣвъ“ Лесѣ Украинки. Въ науковѣй части, дуже урбзородно-еѣвъ, стрѣчаемо „Исторію літературы руской“ д-ра Ом. Огоновского (дальше про Ив. Франка), житѣ-писи д-ра Омелана Огоновского и пок. Олександ-ра Корсуна (выдаѣца альманаха „Сѣбѣтъ“ въ Харьковѣ 1841 року), дальше „Оповѣстки и кри-тичній замѣткѣ“ Ил. Кокорѣдза и Домонтаря, „Су-часну літѣписъ“ ведену Смолянскимъ дуже зай-маючо, наконецъ дуже богато вѣстей въ рубри-кахъ: література, штука, театр, бібліографія, посмертій оповѣстки и др., вѣстей, за котрі по-не признание належить ся совѣстности и запопа-дливости редактора „Зѣри“ Ва. Лукча. И иллю-страціи 1-го чѣсла добѣри: портрѣтъ д-ра Ом. Огоновского (новый кішѣ), прѣгарній (на цѣлу сторону) образѣкъ зъ народного украинского по-буту „Зъ ярмарку“ и „Памятникъ Богдана Хмель-ницкого въ Кіевѣ“. Взагалѣ 1-ше число сѣгорѣч-ной „Зѣри“ свѣдѣти о томѣ, что ся часописъ, выдавана товариствомъ имени Шевченка а подѣ редакцію Вас. Лукча розвиває ся зъ кожымъ рокомъ что разъ краше и вѣсній годѣна найшир-шого привѣту въ кожѣй патріотичной родинѣ руской.

— „Русна Бѣсѣда въ Чернѣвцѣхъ“, товариство лі-тературно выдало „Буковинскій православный Калѣндаръ на рбкъ 1892-гій“. Есть се вже XIX. рбчникъ издаѣниства того Калѣндаря „Буковин-скій православный Калѣндаръ“, выданный дуже старанно, обіймає богату часть информаций (та-ку, якъ Калѣндарѣ „Провѣтѣвъ“) а въ части лі-тературно-поучаючій мѣстѣтъ ся ось-такіи статьи: „Нова Сѣча“ поевія Юрія Федьковича, „Браты“ повѣстка Евгенія Ярошинского, „Мѣй першій по-дѣлунокъ“ образѣкъ зъ житя написавъ Данило Млака, „Бѣдній Генрихъ“ поема Гартмана фонъ Аує въ перѣвѣвъ Ивана Франка, біографія по-сла Брѣтѣя Пѣгуляка, „Проща до Кевляру“ по-евія Гайного въ перекладѣ М. Станиского, „Дѣщо про выхванье“ О. П.—а, „Не згаивѣмъ, нѣ, Укра-инцѣ!“ стихи буковинчука, Дѣщо про мотыльѣвъ (зъ богато иллюстраціями), Перстенець ворогомъ въ господарствѣ, Добріи рады списавъ Василь Вахковецкій и Дѣщо смѣшного. Обѣдѣла помѣще-

ный Буковинський шематизм а вкінці інсерати. Зя ілюстрацій годить ся піднести портрети: по-сла брата Ілліулака, бл. п. д-ра Олександра Огоновського и Богдана Хмельницького. Ціна того Календаря 50 кр., а набути его можна в товаристві „Руска Бесіда в Чернівцях“.

Именованія, почесанія, конкурсы и пр

Именованія. Краєва рада школьна именовала провізоричного учителя Івана Бридака в Зарчу дійснимъ учителемъ тамъ же, Кароля Войтовича дійснимъ управителемъ 2-класової школи в Волкові, Стеф. Войцеховського в Орхиві, дійснимъ учителемъ в Колодробі і Марк. Шиндлера в Городенці дійснимъ мелодичнимъ учителемъ 6-класової школи тамъ же. Краєва рада школьна именовала Івана Полончика дійснимъ управителемъ 6-класової школи в Святині а Франц. Роголюку дійсному учителю в Давновичахъ повѣта самборского.

Конкурсы. Президія намісництва розписує конкурс на посаду ветеринара повітового зя речинцемъ до 29 н. ст. лютого.

Телеграми „Дѣла“

Вѣднѣ 20 сѣчня. Водпоручники сербского правительства представили министрові Бакегеми. Fremdenblatt боронить консулствъ австрійскихъ передъ закладами в справѣ у-визненого властями російскими академіка Шилена.

Петербургъ 20 сѣчня. До недужої царичѣ покликано зя Вѣднѣ д-ра Менцера для переведенія масажу. — Заострено приписи поліційнѣ за глоту и непокоѣ по улицяхъ за-для релігійныхъ и національныхъ причинъ.

Римъ 20 сѣчня. Кріспі вивѣзъ, щоби трактати торговельнѣ тревали лиш 6 лѣтъ замѣсть 13, т. е. до 1898 р., бо тогдѣ по загасненю тридержавного союза, не була бы Італія пѣчимъ визана. Внесенне перепало.

Парижъ 20 сѣчня. В парламентѣ дучивъ ся нечуваный скандалъ. Буланжистъ Лъоръ обидивъ министра Констанса а сей ударивъ его в лице. Водтакъ прийшло мѣжъ ними до бійки. Такожъ и инші послы зачали мѣжъ собою битися, а галерія зачала ровню-жъ бійку на кулаки. Перервано засѣданье, а водтакъ Констансъ оправдавъ ся за скандалъ передъ палатою, кажучи, що годѣ при деякихъ напастяхъ задержати зинну кровъ. Палата приняла описескими заявленне Констанса, и внесенне правительства, за-для котрого зайшовъ сей скандалъ, принято 438 голосами противъ 44.

Цѣна збѣжа и другихъ продунктовъ.

20. н. ст. сѣчня 1891.

Львѣвѣ: Пшеница 11.25 до 11.75, жито 10.— до 10.35, ячмѣнь 6.75 до 8.—, овесъ 7.25 до 7.70, горохъ 6.50 до 13.—, вика — до —, рѣпакъ 13.— до 13.50, лѣнянка — до —, конюшина червона 45.— до 55.—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведска — до —, хмѣль бѣль 50.— до 65.— зя за 56 кильо в Львѣвѣ, оковита за 10.000 литрѣвъ 21.— до 21.50 зр.

Тернопѣль: Пшеница 11.50 до 11.70, жито 9.80 до 10.20, ячмѣнь 6.60 до 7.75, овесъ 7.— до 7.25, горохъ 6.25 до 13.—, вика — до —, рѣпакъ 13.— до 13.50, лѣнянка — до —, конюшина червона 42.— до 52.—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведска — до —.

Пѣвловича: Пшеница 10.71 до 11.75, жито 9.50 до 10.25, ячмѣнь 6.75 до 8.—, овесъ 6.81 до 7.25, горохъ 6.— до 12.50, вика — до —, рѣпакъ 13.— до 13.25, лѣнянка — до —, конюшина червона 43.— до 53.—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведска — до —.

Ярославъ: Пшеница 11.35 до 12.—, жито 10.— до 10.50, ячмѣнь 7.50 до 8.10, овесъ 7.30 до 7.85, горохъ 7.— до 13.—, вика — до —, рѣпакъ 13.25 до 13.75, лѣнянка — до —, конюшина червона 45.— до 55.—, конюшина бѣла — до —, конюшина швед — до —, тимотка — до —.

Высѣвки гербаты

зъ найлѣпшихъ родѣвъ 1 кильо зр. 2.50 Congo 1 кильо 4 зр., Souchong 1 кильо 5 зр. и 6 зр. розсылає за попередню присланою належнѣстю або за посѣлатою.

LEOPOLD FREUND,

4150 Wien I Herrengasse 10/D. 3-15

Принимаютъ ся зеркала и образы до обновлѣ.

ВАРШАВСКА ФАБРИКА ЗЕРКАЛЬ С. Фішлеръ

Львѣвъ, ул. Ягайлоньска ч. 6

поручає:

великій выборъ зеркаль въ рамкахъ орѣховыхъ, дубовыхъ, черныхъ та стройныхъ, конзолъ, жердинерки, мрамуровыя плиты, рамы до образѣвъ, и зеркала въ тафляхъ до 2 метрѣвъ высокости.

Цѣны фабричнѣ.

4142 6-6

Цѣны и взорѣ послѣ мѣры выслають ся гратисъ.

ТОРГОВЛЯ РЪЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ АНТ. СТАХЕВИЧА въ Тернополі

поручає Всенестійшому Духовенству и п.п. Учителямъ при надходящихъ святыхъ для роздачи дѣтямъ:

РУСКІ ОБРАЗКИ
безъ молитвъ м. сотка по 35 кр.
" " середній " " 45 " " " большій " " 70 " зя молитвами красно вык. 1 зр.

Медалики рускѣ

1 тузиль медаль по 14, 15 и 18 кр.

Хрестики рускѣ

1 тузиль по 14 кр.

Хрестики тверезости

1 тузиль по 42 кр.

О численнѣй замовленя упрощає ся! 4125 16-27

Въ Станіславѣвъ

у подписаного можна добстати кожного часу КИСПЦЬ розной якості и наймодѣйшого фасону: бѣлы слободы и короны міртвой — гіядинты, камеліи цвѣтучы, вѣтляк палмы и розны цвѣты. Вѣтцѣ похоронны, а на весѣхъ высокопеченны розѣ, насѣнье и росада на шпалары, ярану, цвѣты та кльомбы — деревца оцвѣчей — по найдешевѣй цѣнѣ продає

Антонъ Шмідтъ. 4165

ЗОНА

бесплатна учителька

книжочка припорушена кр. радю школьному на премію — коштовъ въ гарнѣтъ переплетѣ 25 кр. Добстати ея можна въ канцеляріи тов. Просвѣта, въ кингаріи инет. Старописьского и у п. Гр. Врецьоны, учителя школы вправѣ.

Накладомъ „ДЗВОНКА“ появились и можъ набути черезъ всѣ кингаріи:

- 1) Леонидъ Гамбоя: Байки цѣна 5 кр.
- 2) В. Чайченко: Олеси олов. " 5 "
- 3) " Байки " 5 "
- 4) " 2 Оловѣдья " 5 "
- 5) Ив. Франка: Лѣсъ Микита " 50 "
- 6) М. Лисенка: Коза дерева оперетка до сѣвѣ и форт. 80.

Редакція „Дзвонка“ Львѣвъ ул. Чарнецкого 26.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя и посередничить въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

впросто зя фабрики

по кождоразѣ цѣнѣ фабричнѣй. Теперѣ нуте фабрика Іа по 82, Па по 76 зр. за 100 кильогр. лосо фабрика.

При замовленю просямо о точнѣ поданнѣ почты и стаціи вѣзѣничої. 4088

КРАЄВУ НАФТУ

Гарантуючи за ея найлѣпшу якѣсть и закономъ приписану непальнѣсть, высылаю на провіцію у вѣрки и суботы за переказомъ до каждой стаціи вѣзѣничої.

Продаю купуючымъ нафту цѣлыми бочками, щѣ мѣстѣ около 180 літрѣвъ, по значно зниженѣй цѣнѣ.

Цѣнники высылають на жаданнѣ франко.

Петро Мйончиньскій

властитель рафінеріи нафты 4145 7-14

у Львѣвъ, улица Синкстуска число 47.

Перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена послѣ найновѣйшихъ жерель проф. Олександромъ Барвильскимъ зя 40 иллюстраціями и 2-ма мапами историческими въ 18 аркушахъ друку. Цѣна лѣтъ 50 кр.; въ красной оправѣ 72 кр.

Добстати можна въ тов. „Просвѣта“ ул. Орменьска ч. 27 и по всѣхъ кингаріяхъ Галичины и Буковины.

ALFRED RASSL

Troppan österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЪ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО и РѢЛЬНИЧОГО за годною контрольною стацію для насѣвъ ц. к. товариства господарского у Вѣднѣ поручає насѣвъ всякого рода, що дуже добре кѣльчатъ ся — en gros и en detail

Складъ штучныхъ средствъ назаровыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взорѣ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 3-34

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогическаго, двѣнадцатилѣтня педагогично-научовый, выходить одѣ 1 сѣчня 1889 р. у Львѣвъ ул. Ворженска ч. 27. Предплатѣ на цѣлый рокъ 3 зр., на полъ року 1.60 зр., на четверть року 1 зр.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львѣвъ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Балаяха)

НОВО УТВОРЕНА

ТОРГОВЛЯ ПАПЕРУ, ОБРАЗѢВЪ и ТОВАРѢВЪ ГАЛЯНТЕР.

Найдучша гербата хиньска впросто черезъ каналь Суезъ сироваджена 1/2 кильо 2.30, 2.80, 3.—, 4.—, 5.—, Высѣвки зя гербатъ 1/2 кильо 1.80, 1.50.

Гербаты караванова російска въ сѣрин. опакованю

Братъ К. и С. Поповы 1/2 кильо 1.80, 1/4 90 кр.

Прекрасны цвѣты батистовы до свѣточъ, Гірлянды (вѣтцѣ) до образѣвъ, букеты салыновы и котиліоновы. — Книжки торговельны и нотатки. — Билеты визитовы. — Рамы до образѣвъ. — Тутки сигаретовы. — Карты до гры.

Рамы до группы Членѣвъ Синода зя скломъ белгійскимъ по зр. 2.95, 3.50, 4.—, 4.75, 6.— зя почтовою пересылкою о 50 кр. болѣе.

Комисовый складъ Гомеопатичнои кавы О. Клейна. Булонъ въ плынѣ (Maggis extrakt). 4078

ТОВАРИСТВО ПОВОРОЗНИЧЕ

въ Радимѣ

стоварищенне зареѣстроване зя ограниченою порукою и субвенціоноване красывыхъ выдѣломъ у Львѣвъ

поручає свои

выробы поворозничей и сѣтнестей

также

поясы до машинъ, лины нафаровы и промовы, гурты до выбиваня вѣзѣвъ, ходники на коридоры и т. п.

Всякѣ работы оздобны, а то: покрывала салыновы на столѣ, фирники до вѣконъ, сѣтки до ложечекъ дѣтняныхъ, торбы ловецкы, гамаки, сѣтки до ловѣвъ, сѣтки на конѣ вѣдѣвъ и свѣту и т. д. — выготовляє нашъ стипендиетъ, котрый образуєтъ ся коштомъ выдѣлу краєвого у фабрикахъ у Вѣднѣ и Цехларнѣ.

Цѣнники даромъ и оплатно.

ДИРЕКЦІЯ:

О. ЛЕВЪ ПАСТОРЪ.

МАРКИЛЬ СВѢХОВСКИЙ.

ИСИДОРЪ ВОЛЬ

ул. Синкстуска ч. 6 у Львѣвъ.

Одинъ и выключный для Галичины

СКЛАДЪ РОССІЙСКОГО ЧАЮ

основанъ въ 1870 р.

Поручає правильно кожного тыждня свѣжѣ транспорты найлѣпшого чаю зя Москвы и поручає его послѣ приложеню му цѣнника

Замовленя выповняються совѣстно и скоро также за посѣлатою опакованнѣ франко.

Особливу увагу звертає на 3 знамениты сорта К. и С. Попова.

ЦѢННИКЪ

зр. кр.

Кайсовъ { зям. чорный 1 60

Souchong { меланже 1 80

Melange { бѣлѣный 2 —

Fu-czu-Fu { караваннѣй 3 —

К. и С. Поповъ { и-рѣ І. 3 00

Высѣвки { и-рѣ ІІ. 4 60

и-рѣ ІІІ. 2 40

и-рѣ ІІІІ. 2 50

и-рѣ ІІІІІ. 2 60

и-рѣ ІІІІІІ. 2 70

и-рѣ ІІІІІІІ. 2 80

и-рѣ ІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

и-рѣ ІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІІ. 2 90

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна wygrana

100.000 зр.

ЛЬОСЫ а 1 зр.

поручають у Львѣвъ:

ПОСЛѢДНЫЙ МѢСЯЦЪ.

Авг. Шеленбергъ, М. Йонашь, Сокаль & Лілієнтъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 7-8

При закупнѣ товарѣвъ просямо покликуватися на нашу часопись.

Выдаєць Иванъ Болѣй. — Одычальный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Пацѣръ зя фаб. Чернянскої.

Зя друкарнѣ тов. им. Шевченка, подѣ зарядомъ К. Беднарского.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім п'ятниці і святих) по 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, і в вівторок і п'ятницю на перемінну разом з „ДѢЛОМ“.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і палежність за нисерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком з Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламіки неоплачені вийдуть безкоштовно. Погодинок чистого копює 8 кр. а в. Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. одні сторінки нисератом в рубль. „Надслано“ по 20 кр. а в. Подяки числять ся по 10 кр. одні сторінки.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь днєм 1 січня „ДѢЛО“ зь додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходити буде, як уже бачили, щодня і під тими самими умовами передплати.

Просимо-ж всіх наших внов. Читателів присилати передплату на рік 1892-гій (взглядно і залогості) і приєднувати „ДѢЛО“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючий передплатник до-стануть початок (16 аркушів) пові-ста „Замов'я Делі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „ДѢЛА“.

У Львові дня 31 н. ст. січня 1892.

В справі так званого „всенародного“ віча яке скликав звідний уже нашим читателям кружок людей, одержали ми зь багатьох сторін краю писма, зь котрих переказуємо ся, що щиро і здорово-мислячі Русини мають на справу сего віча погляд згодний зь тим, який ми виставили в собі.

Попередь всего всі годять ся на те, що віче се не може і не буде мати значіння „всенародного“ та що ухвали його можуть мати вичинне постанови обов'язуючіх хіба той кружок людей, котрий віче скликає, і їх партизантів. Віче укладається без народовців, в тайні, навіть без відомости народовцям, — на відозві скликаючий віче нема підпису ані одного народова, ба навіть ані взагалі нікого такого, хто би народну руску справу розумів і за нею постояв. Тож народовці очевидно не возьмуть участі в такому вічу, не пойдуть на поклик Добрянських, Антоновичів, Павленців і инь подібних.

Справедливо замічає в писмах до нас один поважний Русин зь провінції, що віче не знає, що подивляється: чи розвагу, чи свідому гру кружка людей, аравжучих в той спосіб се вібу-то всенародне віче, званими, що то віче розминає ся зь цілю і не принесе ніяких позитивних результатів, а коли стягнуть на него багато народу, буде

коштувати десятки тисячів гульденів — ні за що, ні про що. Всенародне віче — сказаво далше зовсім справедливо в тій писмї, — мало би тоді цілю і принесло би позитивні результати, коли-б наперед сама руска інтелігенція прийшла до ладу, винайшла спосіб розумної консолідації, а потім віввала народ, щоб се немов затвердив санкціонував. А так, віче тільки коштує а пуста демонстрація!

Другий патріот зь провінції, застановляючись в писмах своїм над квестию консолідації Русинів, котру кружок скликаючий віче, поставив в програмі замічає про-річно, хоч зовсім справедливо: „Кого вла-ство се віче має консолідувати? Хіба д-ра Івана Добрянського зь о. Сіркою, а д-ра Антоновича зь сев. Рожанковим? Але-ж коли они вже консолідувались в вичинні комітети, то кождий се приймає за факт, і цілюм злишній річ — старатись ще о санкцію того факту через всенародне віче... тим більше, що факт той не може мати впливу на зміну нинішніх фактичних обставин!“

Наводимо ті голоси яко доказ тверезого погляду патріотів наших зь провінції, згодного зь тим становищем яке ми заняли до так званого „всенародного віча“.

В справі „солідарности партій“ при виборах до ради повітової в Бродях.

одержали ми сьогодні другу статтю зь Бродяни, котра доповнює статтю уміщену в числі вчерашній і справу ще в яснійшій показує світлі.

„Солідарна“ акція при сих виборах — пише автор статті — свідчить, якими „охочими“ до згоди суть наші москвофіли, котрих Русини-народовці покликали до спільного діла в користь повіту, а треба знати, що повіт наш зь кождого погляду крайню запущений.

Відомо кождому, що коли йде о справу чисто повітову, то політика ввіймає ся „на бант“, бо повіт на свою руку політики прова-дяти не може. А селіска курия буває звичайно найбільше повиряджена, не лаше через те, що за мало голосів має признавати в раді повітової, а більше через те, що на тих кількох радних нахлюнуть ся люди зь інших кляс, котрі під плагіатом любови до народу старають ся бути вибраними на радних повітових, а коли вже ними стали, йдуть, розуміється, не тільки не разом зь радними-селянами, але і против них. І вічу дивного: кождий дбає про свою шкуру, а що їх інтереси звичайно просто противні інтересам селянським, тож мимий опіку-

ни селянського населення живо забувають на об-цяну опіку і солідарність, а дбають лиш про себе та своїх і стають через те про-тив тих, котрих інтереси мають заступати. Але наш повітовий політик того не розуміють, і дають ся ловити не так медовим словам рівних кандидатів, як партійним виглядам. Має бути народовець, нехай буде радше дідич, урядник, жид, — коби лиш не той, котрого они „полячком“ нази-вають, а котрий охотно жертвує остатню сяду для добра народу, зь котрого вийшов.

Акція передвыборча розпочала ся під дуже добрим видама на результат: „микай підтверди, тверди помясла“. На рахунок зго-ди о. Сірко вислав ся до „Провісників“, а ему на зустріч вибгли аж чотири священики зь-помежи народовців, виславши ся зь об-щество Качковського. Народовці зробили кар-динальну хибу але-ж зробили то не зь пер-свідчення, а тільки диявола, щоб показати санатизованим москвофілам селянам, що тут не йде о політику, лиш о добро Русинів зь повіту, особливо-ж о добро того не-щасливого хлібороба, котрий за свою власні гроші стільки мучить навіть ся горі.

І поставлено на кандидатів що виді-ші особи зь цілого повіта: 6 священиків і 6 селян, — що-до селян не вважаючи, я-кого они „заказали“. Ходило лиш о те: чи котрий має взагалі „понятє о річї, щоб не втяв таку штуку, яку втяв на вічу в Бродях один зь героїв того віча, „па-тріот“ зь Чехов: „Не треба нам ради повітових! нехай виді-ші повітовий за ню робить!“ Може бути, що зь сторони комітету була хіба, що за багато поставлено священи-ків, але й тут рівні були причини тому. Зь-помежи народовців поставлено трьох священиків диявольних і розумних. Коли б ліста комітету була перейшла, на ту трійку унада би була ціла акція в рад, бо до того довели би були і виступи їх інтелігенції, і також рухливост в праці, зь котрою зна-й ті люди. Москвофіли ж за вічу в світлі не допустили би, щоб зь їх сторони не бу-ло такого самого члена, тож і они поставили трьох священиків, хоч зовсім не виді-них ні з добності, ані загальною симпатією, винявши одного о. Сірку, котрий єсть голо-вою осею (хоч і дуже пасивно), околю ко-тори вертять ся весь у нас рух москвофіл-ський. Диво давне, що зь їх сторони не ста-влено людей світліших, маючих охоту до праці над народом (хоч не на наш хід), як пр. оо. Монцівського, Давидовича, Гро-мадну і инших. Крім того, коли один свяще-ник-народовець звернув увагу, що може священиків за много, тоді патріот зь Че-хов закричав: „На що там хлопцї? Ліп-ше, щоб було більше священиків!“ Тільки-ж — як показало ся — була се звичай-на фінта москвофілів, було се уложено зь-горі, бо план до уложення лісти мали они вже готовий, чого доказом єсть, що самі о. Сірко, в повивім строю зложили візиту пе-ред самими засіданням комітету (тому і прибігли) нотарєв п. Янишевському, щоб

его вівзати яко кандидата, обцяючи підчас засідання запросити і его на засідання умис-ним посланцем, асн кандидатура его буде прийнята. Не поставив его о. Сірко сам, а через одного изь своїх „довіренних“, а сам в словом не причинив ся, щоб під-перти тую кандидатуру. Потім через п. Качковського, другого свого „довіреного“, дав по засіданню п. нотарєв знати, що народовці, — назвав їх по імені, — спротивились то-му. Се лише прїбба „тайни“, на котру о. Сірко брав слово і руку відь всіх при-сутних на зібранню для наряди зь справі виборів. Тає само зломив тайну і п. Га-врилук, котрий підчас виборів, як на мунках, виспівав усе о нарадах.

Побач священиків, як сказано, по-ставлено 6 селян, зь котрих два незнані ближше, але за те прочі чотири знані яко добрі Русини, диявольні патріоти і як на селян досить світлі, щоб забрати голос зь оборони своїх інтересів. Межи ними особливо відзначають ся повагою і розсуд-ком Возняк вїд зь Чехов і Шеремета зь Руденка. На нещастє межи ними були два народовці, честні люди і зь повністю ліп-ші Русини, як всі москвофіли бродські. І от зь сен причини вигляло шило зь мш-ка П. Карчменний, дав о. Сірку, скликав на два дні перед самими виборами до яко-го шинку вїд зь виборців (вїд вїд не скликав, то що найменше президувать ним) і під поворот, що на літї священиків за багато а селян повинно бути... [сю річ представлено рахунком], тож зібраний чер-кнул зь літї, уложеною спільним коміте-том, всіх трьох священиків-народовців, а забувши певно, що Шеремета і Мартинук тає само селяне, як і они, викинули і тих, а поставили на їх місце селян по-добч своїх проводарів-священиків. О. Сірко казав: „То не може бути! Gal! Sie brauchen mich nicht mehr!“ Але ми сему тає вірили, як і его вимовив, що не чув, як один чеховський „патріот“ на вічу абза-честав о. Ярему, найповажнішого Русина-народовця і дуже заслуженого чоловіка зь цілого повіту, — хоч ціла сяд і перед-сїнь се чули. Мусам при сїй нагоді при-знати „Галицької Русі“, що „солідарна“, доно-сячи, що мов то се зробили цілі збори, бо зробив то лиш один і то ще головусий Черняк зь Чехов.

Розуміє ся, що в наслідок такого по-ступована убито цілу акцію передвыборчу. Коби то було хоч на довшїй час передь виборами, можна було все направити, а наро-довці обцявши раз солідарність, певно бу-ли би вїдтримали, хотіли мали ліпшї види, аби би ходило о умов зь Поляками, — за два голоси віддани Полякам був би о. Сірко перепав при сїх виборах. Але наро-довцям честь на се не позволяла, ба й не могли допустити гадки, що москвофіли так чинно по москвофілих їх „надувають“.

Стало ся! Выборы переведені. Зь селян-ської урны вийшли: 4 Поляки, — межи ними один дідич, 2 нотарі і 1 господар, — 6

3) Скривджені й нескривджені.

Написав О. Криницький.

(Далше.)

II.

Дворец султана Ахмата, гарний, як цаця, стояв на горі на березі победного сяного моря. Высокі башти дворця сяли золотом; білі мармурові стіни лисніли, як срібло. Вікна були обладані квітча-стою мозаїкою. Кругом сади, як зелене море! Дворец стояв над залівом. По об-да бови заліва вгялялись в море скелі, а на скелях стрімля дів висої зубчасті башти.

Була глуна вїч. Буря лютувала на мо-ри. Страшні хвилі видали в гору кораблі, як тріска. Блискавка бігла на небі. Грім гремів без перестану. Ахмат сидів коло одиного вікна, дивив ся на величю кар-тину і задумав ся. В дворці его жінка Фатма мучилась одь родина.

Вдарив страшний грим надь самим дворцем. Блискавка змине пала в оди-не вікно. Ахмат впав мертвий... В той час султаника породила сына. Син був не-жасний. Золота блискавка впала на дитину, дитина ожгла і запалила. То Громовик упав блискавою, дав жити синові п, пе-релетом, жартуючи, вїнив батьна. Мати да-ла синові імена Омар.

Почав Омар підростати. Султаника при-ставила до нього Гаруна-пашу, щоб вїд до-глядав сына и виглядав, виховав его на султана. Гарун-паша приставив до Омара вчителів. Маленький Омар був дуже ро-зумний хлопець і вчив ся так добре, що швидко став трохи не розумнішим за Га-руна-пашу.

— О, погано! — подумав Гарун-па-ша. — Зь Омара вийде дуже розумний сул-тан, а се для мене і для всіх пашів не на руку.

Ого вїн наговорив Фатми, що виче-лї вже дуже мордують царевича наукою.

— Борона Боже, це дитина заслабе та й умре! — говорив вїн до султани. Сул-танка пойняла віри і попрогнала вчителів, а вичинок позмакала вь сириню. Гарун-па-ша звелів учти Омара муштрам.

— Тобі, царевичу, треба вчити ся вою-ватись. Меч твій вь руки, а не книжка! — говорив Гарун-паша до Омара. — Ты бу-деш славним султаном. Тобі треба буде воювати, землі забирати, царства руйнувати та славу добувати.

Омарови дуже хотїлось книжки читати, однак вїн мусїв що дня муштруватись.

Ого підбрів вже Омар. Разь пытає вїн у матер:

— Хто то, мамо, живе за стїнами нашо-го дворця?

А вона каже:

— Горюче та селяне.

— А побідо, мамо, та подивимось на тих городян та селян! — каже Омар.

А мати каже:

— Тобі, сиону, не годать ся їздити вї-куды, хіба до мечета, бо ты будеш сул-таном.

— А мені, Господи, як хочеть ся пої-хати по нашому царству та подивитись на людей! — каже разь Омар до Гаруна паші, — хочеть ся мені подивитись, хто там живе вь тих селах? як там люди? що вони роблять?

А Гарун-паша каже:

— Не можна, царевичу, щоб мужи-ки бачили твої очі, бо як вони побачать тебе, то зараз помруть.

— А як же вони живуть? чи так, як і я, як ты? — пытає царевич.

— Трохи так, а трохи не так, бо, звично, вони мужики. Мы їмо зь золотих тарїлок, а вони зь срібних, або фарфоро-вих; мы їмо гусятину та курятину, а вони баранину; у нас гроші золоті, а в них срібні; — каже Гарун-паша.

— Ого! то й я їм не погано жити на світї, — казав Омар, — а все таки мені хотїлось би подивитись, як люди живуть вь моему царстві.

— Не можна, не можна тобі їздити по селах, як простому чоловікові. Тебе Бог послав на царстві й панство і заборонив тобі бачитись зь якимсь там вичемним створїнням. Один Бог на небі, а ты бог на землі, — наважав Омара Гарун-паша.

Омар пойняв віри, але все таки ему дуже хотїлось побачити світ та людей. Ма-ти й Гарун-паша не пускали его за стїни дворця, котрим був обмураваний пышний сад на кїльки верстов по-надь берегом моря.

Вь той час, як Громовик упав зь неба блискавою на дворець султана Ахмата, Зорниця гуляла на небі в бачила, як Гро-мовик перекинув ся блискавою і впав на землю. Її взяв жалі і вона зь гори сльзком зь ним упала на землю зброю по-другій бік моря і розсипалась золотими нисрами над хатою вбогого селянина Чонга-ра. Вь ту вїч Чонгарова жінка Занайда по-родила дочку.

Маленька дитина, розплющивши оченята, не заплакала, а засміялась. Одь того осміху розлив ся світ по хаті, виче одь зяно зорі. Батько злякав ся, мати адувалася, а баба-поватуха промывала: — Зь сїм дитини вийде щось дивне; се мабуть само небо по-слало нам на вічу та на радість не дити-ну, а вечірню зорю.

Дівчину назвали Амброзиною, а люди прозвали їй Зорницею.

Ого росте Амброзина, розумна, гарна та

пышна, як у саду вишня. Очі карі, великі та ясні, як зорі, брови чорні, тонкі, чо-ло біле, видь веселий, губи як роже, коса до пояса, стан тонкий та гнучий. Всі люди за-дивлялись на неї та говорили, що така кра-сь нї змалювати, нї в казці про неї розка-зати. Весела, як рання зоря, жвава, як мо-рска хвиля, голос тонений та голосний. Ам-брозина встає рано на зорі, йшла вь бе-рег до річки по воду, ставала до сїдї-сон-ці і сїдала-складала таїк веселі піснї, що всі люди прокидались одь сна; всі пташини вь гаях обцялись до неї. Заходило сонце, Амброзина ставала на сїдї, надь морем, давила на глибоке червоне небо на західі і знов починала складати-співати піснї, вже сумні, жалобні про людюче горе. Вона не сїдала, а вїбу тужила. Всі дівчата зби-рались кругом неї, слухали піснї, перей-мали, а потім самі співали їх.

— Чи вона царівна, чи королівна? — говорили люди, дивлячись на красу Амбрози-ни та слухаючи єї піснї.

Чонгар та Чонгариха були дуже вбогі люди і жили вь низенькій землянці, не мали ні худоби, ні грошей. Але зь того ча-су, як почала підростати Амброзина, все нїм поїшло на руку. Піснї Амброзина своєю ру-кою городі, все сходило та росте, як на дріжджах; посадить вона дерево вь саду, дерево приймає ся і за літ виче на ро-стїк виче одь хати; повернеть бджоли росю, рої йдуть, аж гудуть. Як не було дово дощ, Амброзина до сїдї-сон-ці обїде поле, і роса впаде, як густий дощ, і хліб вродить, як золото. Став Чонгар замож-нїшим, поставив собі вь городі невеличку хатину, розвів худобу, спромів ся поста-вити вь саду невеличку пасїну. Але все-таки вїн зостає ся небагатым чоловіком.

Разь Амброзині хтось проказав читати по книжці, і вона відь разу вичилась чита-ти. До неї приходили за порадою навіть ста-

въ свои члены многих Русинівъ-академиківъ — не подаючи найменшихъ причинъ.

Не перецѣнюючи будущаго поведѣня сего новаго товариства, підписавъ мають надію, що „Ватра“, ставши на ґрунті національно-поступовимъ, буде овередюмъ жатя духового рускоа академичноа молодежи у Львовѣ, будучи тымъ огнищемъ, кождо котрего мають ся загартувати серця молодихъ громадянъ до спільноа працѣ для добра свого народу.

Товариство „Ватра“ покляло собі дальше за завданье — спомогати своимъ членамъ и матеріально, бо крімъ звичайныхъ користей, аки подають и нияі товариства академична, аки уживанье читальні и бібліотека, наміряє оно старатись для своихъ незможныхъ членівъ о лекціи и нияі відповідній занятя, буде удѣляти позички та помагати хорымъ.

Товаришъ академикъ! Хто бажає щасливо доіти нашому новому товариству, а хотѣвъ бы записати ся въ его члены, звольте ласкаво прийти на першій его загальній зборъ, що відбудеть ся на університетѣ львівськомъ въ неділю, дня 24 сѣчня 1892 р., о годинахъ 2-ой по полудні въ III салі.

У Львовѣ, дня 20 сѣчня 1892.

Основатель товариства „Ватра“.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫМЪ

До Відня приїхавъ на кілька днівъ угорскій міністеръ скарбу д-ръ Векерле и тутъ буде конферувати зъ австрійськими міністрами въ рѣшанні справъ. Іменно розходить ся о именование директора въ австро-угорськомъ банку, бо нема сумніву, що дотепершій губернаторъ банку тайвій совѣтникъ Мозеръ уступитъ въ найближшій часъ зъ свого уряду. Дня 3 лютого представлять ся вже новій губернаторъ загальнимъ зборамъ акціонерівъ сего банку. Новій губернаторъ буде Мадаромъ, позаякъ того ждає д-ръ Векерле освоюючи се на дуалістичній організації банку. Важною точкою програми конференцій є сарава регуляція валюты. По рѣшаннімъ заявлено, котре въ той справѣ въ неділю зложивъ міністеръ Векерле на зборахъ въ Надъ-Бана можна припускати, що сарава регуляція валюты буде широко розбрана на будучихъ конференціяхъ міністерствахъ. Не треба забувати, що вступній роботи для такъ важкого дѣла ще не пошулись такъ далеко, щобъ могла бути бесѣда заразъ о акціяхъ. Пресе жаже, що студія надъ регуляцією валюты роблять вже за міністра д-ра Дунаевського а дѣльце провадить ихъ д-ръ Штайнбахъ. Теперъ тѣ роботи обсягають ся, якъ признавъ се д-ръ Штайнбахъ при бюджетовій розправѣ.

На Угорщинѣ замѣтно при тепершній агітації виборчій, що правительствена партія стоить дуже сильно въ саміхъ Будапештѣ, а опозиція зводила собі більше слава. Сей фактъ признає навіть опозиційна преса. Въ неділю відбуло ся зновъ много передвыборчихъ зборівъ, скликаемыхъ правительствомъ партію и опозицію. Въ Будапештѣ въ одабій дѣльниця до виборівъ стававъ кандидатъ г-р. Юліанъ Андраші, сынъ покійного канцлера въ ліберальной партіи и заявивъ ся за повною рівноправністю жидівського вѣроповіданя та обѣцавъ, що сию справу буде горачо підпирати. Тымъ способомъ вѣнз трамває ся традицій своєю родины, бо еманация жидівъ высказана була за правительства его батька. Дуже цікава зновъ бесѣда була по Березівцѣхъ зъ тоа самоа партіи, котрый дѣкнувъ кѣнесійскоа квестія на Угорщинѣ. Правительство не змінило свого погляду що до квестіи о переходѣ на друге вѣроповіданье. Одрѣзъ супротивъ розпорядженя міністра про свѣтъ въ той справѣ выказавъ ся тымъ, що теперъ вѣроповіданье неприязнь на Угорщинѣ такъ якъ ще нѣколи розширило ся. Самъ же сѣдникъ естѣ державный секретарь въ міністерствѣ вѣроповіданья и просвѣты, дѣлятого его голосъ може уважати ся за вѣсьмъ компетентнымъ въ той справѣ. Березівчій высказавъ свое довѣрье въ велику мудрость тепершнихъ проводниківъ католицкоа церквы на Угорщинѣ, що справа порѣшити ся въ взаимній агодѣ, та правительство не буде мусѣло добувати послуху для сего закону въ нашій опобѣ. Такимъ способомъ удало бы ся заховати миръ міжъ церквою а державою. — Але мамо всякого страху передъ шовінізмомъ опозиції угорскій на родности очеядно зачинають показати сервілістичну політику и підпирати опозиційныхъ посѣдовъ. Се найхитѣе проявилъ ся въ неділю въ Темешварѣ, де г-р. Алоуіи бувъ приватный не лише членами національной партіи, але такожъ виборцями народности вѣмцезон, сербскоа и румынскоа. Г-р. Алоуіи приймавъ ихъ и розмавлявъ зъ ними въ вѣдѣльныхъ групахъ. Озбѣла на зборахъ выголосивъ г-р. Алоуіи бесѣду въ угорскій и вѣмцезонскій бѣсѣдѣ. Алоуіи говоривъ, що ему завадали ультрамонтанство, позаякъ вѣнз вѣрній исповѣданкъ своєю церквы. Теперъ докоряють ему, що вѣнз лихій католикъ, бо вѣсьмъ вѣроповіданьямъ хоче віддати ихъ права. Рѣвноже застерѣгъ ся г-р. Алоуіи супротивъ того, що вѣнз паству зъ народностями Угорщини и заявивъ, що вѣнз знає лише о одностѣйбій народности угорскій, але въ ея рамкахъ мусѣть вѣсь народности мати можливість розвивати свой языкъ а свою культуру. Супротивъ міністра Саладія г-р. Алоуіи сказавъ, що вѣнз розмовить ся зъ нимъ въ саміхъ Прешбурѣхъ. Въ Кошицяхъ, де стававъ міністеръ Саладіи, прийшло до такыхъ неспорядковъ, що выступило вѣсьмъ и до перва коли на улицахъ з'являвъ ся баталіонъ пѣхоты, тогдѣ виступивъ супокій.

НОВИНКИ.

— Въ справѣ бузого вѣча бродского одержали мы слѣдующе:

Заявленье: Супротивъ вѣстей о мнѣньхъ голосахъ и демонстраціи збѣ стороны участниковъ вѣча въ Бродкахъ противъ „новой еры“, 6. Експ. о. митрополита и посла Барбѣнського, поданныхъ въ деякихъ часописахъ, Комитетъ вѣчевой заявляе категорично, що вѣсти ті полагать на выдумцѣ, або основанъ на ложныхъ інформаціяхъ. — Бродскій вѣчевой Комитетъ.

Повышене заявлене Комитету нехай же приіме до вѣдомости „Галицкая Русь“, котра, заявивши ся конче представити вѣче „зъ демонстраціями“, котрыхъ не було, взяла ся, здемакована нашимъ справодавцемъ д-ромъ Ол. Кулачковскимъ, навѣтъ за шутку мѣщеня підписовъ збаламученыхъ селянъ: Черняка и Ничая зъ Чехъ та нѣмъ подобныхъ. Що то за люди такі Черняк и Ничай та чи они заслугоють на вѣру, — нехай осудять нашъ читатель зъ вѣчерашноа статіи про зраду при выборахъ до бродского рады повѣстови.

— На доходъ фонду отпемдїйного для русинихъ ригоризантѣвъ имени д-ра Олександра Огоновского устроюе комитетъ, завязаний подѣл проводить надсвѣтніи ка п. Теофія Бережницкого, вечерокъ зъ танцами дня 9 н. ст. лютого с. р. въ великій салі „Народного Дому“. Запросины понменній высылать ся якъ мѣсцевымъ такъ и замѣсцевымъ, а хто бы запросинъ случайно не одержавъ, звольте звернутись письменно до члена комитету п. д-ра Олександра Кулачковаго (ул. Пальска ч. 9). — Звертаемо увагу нашої Впов. Публики на красну цѣль, для якоа воддаєсь цѣль чистий доходъ изъ сего вечера. Память покійного профессора д-ра Олександра Огоновского, котрого имя звеличати має основуюча ся стипендія, дорога кождому Русинowi и не найдѣсь вѣжъ запрошеними нѣ одинъ, хто бы водтягавъ ся причинитись такожъ своєю лепотою до звеличания памяти сего невѣждываного патріота и ученого. Сподѣваемъсь проте, що кождый радо сполучить dulce cum utili и участь на сѣмъ вечерѣ буде якъ найчисленнѣйша, та що немаю доходу приспорить ся згадавѣй фондациі стипендіи.

— Его Енци. митрополитъ водпиривъ вчера въ сосудуе Капитулы въ архикафедральной церквѣ о 9-ой годинахъ рано заупокойне богослуженье за душу бл. п. архикнязя Кароля-Салватора, а сегодня заупокойне богослуженье за бл. п. кардинала Симеонього.

— Рѣшана вѣсть про небезпечну недугу еп. д-ра Пелема була — якъ доведуюе ся зъ найдостовѣрнѣйшого жерела — безосновною. Пресе, владика перемишскій сего тыжня перепроваджує до тымчасового ц. к. правительствомъ нанятого мешканця, отже вже зъ того видно, що нѣякою небезпечной недуги у него, хвала Богу, не було й нема.

— Выдѣль обществъ „Русская Рада“ у Львовѣ, котрой комитетъ скликає такъ зване „всенародное“ вѣче, оповѣстивъ вчера въ „Галицкой Русь“, що по вѣчу, о 5-ой годинахъ одбудуть ся загальній зборы того общества.

— Рука Бесѣды въ Самборѣ устроює сѣхъ мѣсницъ лашъ одинъ вечерокъ дня 1 н. ст. лютого. Запросина розсылають ся. Хто бы черезъ похабъку запрошена не доставъ, звольте воднести ся просто до „Бесѣды“. Вступъ на вечерокъ 1 зр., а билетъ для родины на чотыры особы 3 зр. — *Вѣдѣ выдѣлу Руской Бесѣды въ Самборѣ.*

— Въ Хомицкѣй померли въ 1891-омъ роцѣ священикъ Галичине: протеревъ Иванъ Кирчичъ и священикъ: Юліанъ Алексевичъ, Григорій Чоринскій, А. Желеховскій, а подѣ самъ конецъ року 27-го грудня бувшій благочинный Александръ Бобикевичъ (въ 50 роцѣ жатя), сынъ живуючого же о. Теодора Бобикевича. Покойный бувъ 19 лѣтъ парохомъ въ Слабѣ, а потѣмъ перенѣсь ся до Тарнаватки, де и померъ. (Спасѣ доставъ по нѣмъ его шуринъ о. Ант. Медвѣдъ, а теперъ Тарнаватку зять Сям. Скоройскій, зъ огляду на те, що пок. Ал. Бобикевичъ волиши въ вдову и сироты въ великій потребѣ.)

— Красна рада шибина на засѣданю зъ дня 19 н. ст. сѣчня 1892 ухвалила: 1) затвердити выборъ ко. Ивана Стахова на заступника председатѣля окружной рады шибинской въ Золочевѣ; 2) вылучити громаду Киданцѣ повѣта коломыйского зъ звязи шибинской въ Соновѣ и організувати тамъ вѣдѣ 1 вересня 1892 особну школу етатову; 3) систематизувати вѣдѣ 1 вересня 1892 для 4-класовой школы мужескоа въ Бучачи посады катихизмъ обохъ обрѣдовъ зъ рѣчноа платнею 600 зр. и зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожъ въ школѣ женскій; 4) організувати вѣдѣ 1 лютого 1892 школу въ Хомицкѣй повѣта коломыйского; 5) перемѣняти школу етатову въ Бучачѣ въ повѣтѣ тернопольскомъ на двокласову, почавши вѣдѣ 1 н. ст. вересня 1892; 6) перемѣняти школу філіальну въ Косеничахъ повѣта перемишского на етатову вѣдѣ 1 вересня 1892; 7) організувати вѣдѣ 1 вересня 1891 школу етатову въ Козинѣ повѣта скалатского, и школы етатовы въ Берѣжцѣ, Жоринцѣхъ нижній и Середнѣмъ великомъ въ повѣтѣ львівськомъ та вѣдѣ 1 лютого 1892 школу філіальну въ Перемишлѣ повѣта жовковського; 8) именувати: Кароля Войтовича управителемъ 2-класовой школы въ Витковѣ повѣта камѣнецкого; дѣйствителы учителями 4-класовой школы народной женской въ Станіславовѣ: Алоуіи Филковску, Софію Валекову, Анастасію Литвинювичѣну и Михайлину Шилеровну; Алоуіарія Домбровского управителемъ 2-класовой школы народной въ Клепаровѣ; Гонор. Гречанску дѣйствителы учителькою въ Радчи повѣта станіславского, вѣдѣнці Текию Талмошѣну въ Чашинѣ а Стан. Подтурского въ Устѣяновѣ повѣта львівського; 9) перестѣ султанѣвъ: Кароля Нитмана збѣ школы реальноа въ Краковѣ до гимназіи Франца Іосифа у Львовѣ, Ивана Зубчовского зъ другоа гимназіи у Львовѣ до гимназіи Франца Іосифа у Львовѣ, Флоріана Лозинского зъ гимназіи св. Анны въ Краковѣ до гимназіи въ Станіславовѣ, Стан. Данца зъ гимназіи въ Ясѣ до гимназіи въ Тарновѣ, Володисла. Ваюневоа зъ гимназіи въ Тарновѣ до гимназіи въ Золочевѣ, Стан. Зыбровского збѣ школы реальноа у Львовѣ до гимназіи въ Стрию; Войц. Туроша зъ гіма. въ Бучачи до

школы реальноа у Львовѣ; Евг. Даниловича зъ гимназіи Франца Іосифа до гимназіи рускоа у Львовѣ; 10) именувати султанѣвъ: д-ра Жиги. Запала до гіма. св. Анны въ Краковѣ, Михайла Пташка до гимназіи св. Яцка въ Краковѣ, Андрия Шаласного до гимназіи въ Тарновѣ, Михайла Новосельского до гимназіи Франца Іосифа у Львовѣ, Антоана Сеницкого до гимназіи въ Самборѣ и ко. Ивана Догана до гимназіи въ Новѣмъ Санчи.

— На аудіенціи принимавъ цѣсарь онгоды мѣжъ иншими: г-р. Антоана Водзичкого, г-р. Адама Голуховского, совѣтника двору г-р. Лоси, президента суда краевого въ Черновцахъ Мартинювича и шамбелана поручника Самуила Розвадовского. Передъ аудіенціями водбравъ цѣсарь присягу вѣдѣ новоименованого тайнымъ совѣтникомъ главнокомандующего въ Перемышлѣ генерала Антоана Галгоного.

— Выдѣль товариства „Шибина Помѣч“ складає сѣхъ ширѣ сердцеа спаси-Бога ПТ. жертвователямъ. И такъ дали: проф. Даміянь Гладиловичъ збѣ Львова 1 зр., о. Петро Илевичъ зъ Волковычъ 2 зр., о. Долянскій зъ Березова 1 зр., о. Ант. Макошиновичъ зъ Кучурмарѣ 50 кр., о. Викторъ Пероновичъ зъ Рейтаровчъ 2 зр., о. Иванъ Редкевичъ 2 зр., Теофія Камтанюкъ збѣ Львова 2 зр., о. Сподарикъ зъ Ярославичъ 2 зр., о. Балдицкій зъ Товстовабѣ 1 зр., Ярославъ Корытовскій зъ Калуща 5 зр., Хв. Выдѣль повѣстовъ зъ Львова 10 зр., о. Иванъ Залучскій зъ Теревовчъ 4 зр., М. Р. зъ Высѣчка 1-50 зр., о. Стрыскій зъ Перемышля 3 зр., д-ръ Корнило Чайковский зъ Самбора 1 зр., Денисъ Партицкій зъ Самбора 1 зр., Левъ Герасимовичъ зъ Камѣнки 1 зр., о. Юзичинскій зъ Юриничъ 5 зр., Иванъ Ясевичъ зъ Дового поля 3 зр., д-ръ Стефанъ Федакъ збѣ Львова 1 зр., Никола Корытовскій збѣ Львова 1 зр., Высокопроеванскій митрополитъ Сембратовичъ 10 зр., д-ръ Мѣльничскій збѣ Львова 2 зр., Серафимъ зъ Калуща 2-57 зр., о. Шанковский зъ Нижбѣрка 2 зр., о. Шанковский зъ Кошицѣнчъ 2 зр., о. Ант. Бобикевичъ зъ Студѣнки 4 зр., надпорочникъ Гр. Грозикъ зъ Нового Санча 2 зр., о. Иванъ Дыдавичъ зъ Кукварова 1 зр., о. Лос. Шуховскій зъ Братковецъ 2 зр., о. Петр. Мильчовскій зъ Черноковецъ 1 зр., о. Григоръ Пѣрожанскій зъ Люблинцѣ 50 кр., Кароль Подлясѣцкій зъ Вѣрчи 2 зр., Лос. Мишкевичъ надкомисаръ у Львовѣ 1 зр., зъ пушки кнгаріи Ставропигійской 1-80 кр.

— О справѣ Шляена писали такъ богато рѣзні часописы и представляли ея въ такой способѣ, що редакция Fremdenblatt у рѣшила розслѣдати ея докладно и представити въ правдивѣмъ свѣтѣ. Отже побѣла вѣростойныхъ жерелъ представляла ея Fremdenblatt такъ: „Въ справѣ узавнѣня въ Россіи техника Шляена интервенціонъ консулъ варшавскій колька развѣвъ, а що заходы его были безуспѣшны и узавнѣного не увѣльнено, виненъ тому самъ Шляенъ, котрый хотѣвъ перевезти тайно до Варшавы письма социалистичны, хочъ знавъ добре, на яку небезпечность себе выставляе. Полиція росіиска узавнѣла его на земли росіискій немовъ инъ flagrantі, бо найшла при нѣмъ цѣльній зборъ брошуръ социалистичныхъ, призначенныхъ для Варшавы. Для того выдано ему въ доверѣ администраціи процесъ о участъ въ тайномъ социалистично-анархичномъ товариствѣ, котре подѣ назвою „Пролетаріатъ“ вѣдѣ колькохъ лѣтъ истѣну въ Варшавѣ, а на основѣ росіиского кодексу карнаго и указа царского зъ дня 17 марта 1891 засуджено его на три роки вязницѣ. Консулъ варшавскій, дождавши ся о узавнѣноу Шляена, заимавъ ся заразъ его справою и старавъ ся судьбу его злагодити, а передо вѣсьмъ поробивъ воли можливый заходы, абы скоротити выдѣне Шляенови слѣдство и розправу противъ него приопѣшити. Генеральный консулъ водвѣдувавъ узавнѣного въ его кѣли колька развѣвъ и нѣколи не чувъ вѣдѣ него жабы на зле обходжене, лише на строгостѣ росіискыхъ законѣвъ, а противъ того не мѣгъ прецѣ нѣчого зробити. По окончѣнѣмъ слѣдствѣ такъ узавнѣного якъ и акты слѣдѣ водослано до Петербурга и тамъ выдано заудѣ. Жаданю австрійского правительства, о выдѣне водпѣну засуду водмовила Россія, опираючи ся на токъ, що угода заключена мѣжъ нею а Австрією въ роцѣ 1874 въ справѣ выдѣвля злочинцѣвъ, выключала выдѣванье злочинцѣвъ политичныхъ.“

— Выдѣль филі галицкого товариства охоронны звѣрять въ Станіславовѣ записавъ Пр. епископа Юліана Куликовскоа яко своего почетного члена и просивъ о принятіи протекторату надъ тымъ товариствомъ.

— Нещастна пригода. До одноа львовскій часописы доносятъ въ Бродцины, що передъ колькома днями повертавъ зъ праздника въ Заболотцѣхъ господаръ зъ Чехъ, назвискомъ Луцъ Мелехъ, не зовѣсьмъ тверезый. Конѣ, котрымъ ѣхавъ сполошили ся и выкинули его на дорогу. Селяне зъ сусѣдного села Тимокъ, повертаючи такожъ зъ праздника, найшли Мелеха спячого на дорогѣ и не надумуючи всадили его на свой вѣзокъ и водвѣзли до Тимокъ, помню того, що ѣхали черезъ Чехи и опяного познали. На другій день привезли его назадъ до Чехъ, але вже не знали, чи вазли его зъ дороги вже мертвого, чи умеръ вѣнз на возѣ. Въ той справѣ заряжено слѣдство судове, котре певно выкрые причину сего нещастя.

— Иванъ Лавичскій, совѣтникъ шибинскій, прибувъ во второкъ до Перемышля и зачавъ визначати гимназіи вѣдѣ русинихъ паралельнокъ.

— Начальникомъ вѣдѣлу карнаго въ ц. к. повѣтовѣмъ судѣ м. дѣл. въ Перемышлѣ именований рескриптомъ президиі ц. к. окружного суда дѣтено-рѣшный судья карный зѣднѣтъ п. Володимиръ Галицкій.

— Не вѣдѣвъ ся заробѣтъ! Фил. бар. Гальгоці представивъ у Відни, що новыхъ крѣпостей подѣ Перемышлемъ больше не потреба. Тому здержано будованье крѣпостей, на котры выначено сѣмъ миліонѣвъ золотыхъ. Предпріемцѣ потерпѣли при томъ великій отраты, бо вже пригатованы до будѣвъ на весну. Межъ иншими К. Фрайденгаймъ выдѣвъ уже на пригатовлюющій работы 45.000 зр.

— Поділа. Новопоставленій Преосвященны въ Перемышлѣ при нагодѣ своєю премііи, зложили на

монастырь Яворѣвскій суму 35 зр. Збѣранье инокинѣ чина св. Василія Вал. складає, по одержаню тоа сумы, благороднымъ Дательмъ найцѣршу подяку. — *Зъ монастыря Яворѣвского.*

— Кемісія келегіи профессорѣвъ медицинны вѣдѣногоа університету выготовила проектъ реформы медичныхъ студій, побѣла котораго мають воднести пригатовлюющій испыты зъ минералогіи, ботаники и зоологіи а мають бути заведеніи обовязковъ выклады и испыты зъ психіатріи, гігіены и шибринныхъ недуговъ. Приватна практика має бути позволена ажъ по однорѣчній практицѣ шпитальнѣй. Келегія профессорѣвъ занимала ся тымъ еялѣборатомъ и предложитъ его незадовго министерству просвѣты.

— Дѣти на зѣлѣзничыхъ. Генеральная инспекція австрійскійхъ зѣлѣзницъ державныхъ выдала недавно розпорядженье, котре для родичѣвъ и вазгалѣ особѣ, проводячихъ подорожуючій дѣти, має свое значѣние. Звѣстно, що мѣжъ подорожними а кондукторами ведуть ся неразъ споры, чи дѣти вѣдѣ 2 до 10 лѣтъ, платячій половину білету, мають право до цѣлого сѣдженя въ купѣ чи нѣ. Особливо въ лѣтъ, коли больше дѣтей ѣздятъ, лущають ся по законахъ такой сцены, котры звичайно кончатъ ся тымъ, що матерѣ обуреній невѣжливостію подорожныхъ и кондукторѣвъ, забираючи свои дѣти на колѣна а тѣ своими ногами покоять подорожныхъ сидѣчихъ напротивъ. Отже генеральная инспекція рѣшила, що дѣти, за котры заплачено ся половину білету, маѣтъ право такъ якъ кождый подорожний до цѣлого сѣдженя въ вагонѣ, бо цѣны ѣзды чи то цѣлы чи зниженій привязанъ не до мѣсцѣ але до особы.

— О неопѣданій смерти кедива Египту ходили рѣзні вѣсти. Говорили загально о отроеню. Справозданье лікарке теперъ оголошено въ австрійскыхъ часописахъ потверджує, що безосередною причиноа смерти була затруа крови и недуга сердца. Затруа наступила въ наслѣдокъ зажити за великою дозоу морфины, котру кедивови завдавъ его лікаръ Салемъ. Заразъ по смерти кедива пропавъ Салемъ безъ слѣду.

— Дивный сонъ. Дневники вроцлавскій доносятъ, що въ шпиталѣ подѣ Мисловцими въ горѣшномъ Шлеску спитъ одинъ горникъ вже вѣдѣ 18 вересня 1891, отже рѣвно чотыри мѣсяцѣ. Называє ся вѣнз Лятусъ и походить зъ Бжезини. Кормлять его шугучю, розтваряючи сильно щокы. На око выглядѣе сплячий якъ трупъ, ажъ коли ближе придивити ся, видно, що груди незачно подносятъ ся. Долонѣ Лятуса такъ сильно затиснены, що сильный чловѣкъ лѣдѣе на хвилю може розтворити его пальцѣ, ноги зовѣсьмъ нерукомы а щокы затиснены дуже сильно. Лікарѣ кажуть, що слабость тѣла получена зъ тяжкою недугоу мозгу. О причинѣ тоа дивноа недуги оповѣдає лікаръ лазаретный Альбертъ, що розпознавъ ся она вѣдѣ того, що Лятусъ осклѣчивъ ся въ око.

— Великій погромы жидѣвъ выбухли въ Россіи въ губерніяхъ пензенской и саратовской. Причину до нихъ дала поголовка, що жиды нагромадили потайно величезній припасы збѣжа, чтобы черезъ те поднести его цѣну. Въ Синдоновѣй абурею больше якъ 100 жидѣвскихъ домовъ и богато жидѣвъ убито и ранено. Въ Саранску, мѣстѣ пензенской губерніи, хотѣли селяне высадити у воздухъ жидѣвскійхъ домовъ банковыхъ, однако се нѣмъ не удало ся. Дня 4 н. ст. сѣчня товща аголодѣлыхъ селянъ вдерла ся до Сараньска а не одержавши вѣдѣ властей жаданон запомогы, рѣшила добити ея силою. Насампередъ кинула ся товща на побѣдъ зѣлѣзничій, везучій муку и обрабувала его а водѣтъкъ напала на жидѣвскій домъ и склени. Коли найдена въ склѣпахъ горѣвка зашумѣла въ головахъ селянъ, почали они руинувати домъ и бити жидѣвъ. За колька годинъ знищено больше якъ 60 домовъ и поубивано та покальчено кольканацѣтъ жидѣвъ. Подобній сцены дѣляя ся и въ иншихъ мѣсцевостяхъ пензенской губерніи. Въ Казани прійшли такожъ до кровавыхъ розруховъ. Товпы голодныхъ селянъ найшли зъ околѣдѣ до мѣста тогдѣ, коли вже вѣсь припасы збѣжа и муки были роздані. Власти казали селянамъ ждати до новон пересылки, але селяне, повѣривши вѣсти, що все збѣжа поховали жиды въ своихъ шпихѣбрахъ, кинула она на жидѣвскій домъ и на нихъ сыхахъ и обрабувала та понащѣла богато склѣповъ.

— Сумна катастрофа лучила ся въ Тифлісѣ подчасъ сегорѣчного торжества богоявленского. Коли процесія выйшла зъ катедры вѣрменской и переходила черезъ мѣсто на рѣцѣ Курѣ заваливъ ся мѣстѣ, причѣмъ богато людей погубило. Число раненыхъ дуже велике, колька-же естѣ побитыхъ и утопленныхъ поки-кто не знаетъ.

— 100.000 зр. выносоты головна выиграна великою лѣотеріи прагскоа. Звертаемо увагу нашихъ Впов. читателей, що тягненье одбудѣсь вже 12 лютого.

Надѣслано.

Geſtreifte und farrirte Seidenstoffe, Louise, Foulards, Surah, Taffetas, Merveilleux etc. v. 45 fr. bis fl. 3.85 per Meter vendent roben- und schneidende port- und zollfrei die Seiden-Fabrik G. Henneberg (K. u. K. Hofliefer., Zürich. Muster umgehend. Briefe folgen 10 fr. Porto. 10

Посмертний — ☞ — оповѣсткѣ.

Иларій Целовичъ, бывшій сотрудинъ въ Любичахъ, дефіцитъ львовскій архіепископъ, упокойнъ ся дня 1 н. ст. сѣчня въ Викторѣ, станіславской епархіи, де перебувавъ. Вѣчна ему память!

Наука штука и література.

— „Зоря“, одинока иллюстрована часописъ літературна, выходяща заедно черезъ цѣльній роцъ 1891 въ „пѣвтрѣтѣ“ аркуша и такъ само выходити буде въ 1892 р. (Мѣстимо ою вѣтку, бо въ оповѣсткѣ про уѣвъ выдѣвничества народній зайшла похибка, бо сказано, що „Зоря“ выходитъ въ 2 до 2 1/2 аркушахъ.)

Виходить у Львові що дня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплату і ксерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за ксерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 кр. на цілий рік . . . 24 кр. на пів року . . . 9 кр. на пів року . . . 12 кр. на чверть року . . . 4 кр. на чверть року . . . 6 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на пів року . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані вільні бл. портів. Подписок число копій 8 кр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бл. одна сторінка ксератом в руб. „Надбавка“ по 20 кр. а. в. Подписки числять ся по 10 кр. бл. а. в.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь днем 1 січня „Діло“ зь додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходить буде, як уже од кількох літ, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Присимо-ж всіх наших впов. Читателів присилати передплату на рік 1892-гий (взглядно і загоді) і приєднувати „Діло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючі передплатники доставляють початок (16 аркушів) повістей „Замов'ї Делі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Діла“.

Справи парламентарні.

В. N. fr. P. г. подыбуемо таку вістку: Хочь недавній наради проводирів клубових р'шили ся на відложення сесії ради держави в'д 5 або 8 марта аж до осені, то мабуть палата послав буде могла покінчити свої роботи аж пізніше, бо в'д всіх сторін домагають ся полагожденя закона о зважшованю живности и многи комісії мусять мати час на выготовленя бодай частини переданных им справ. Дятого не буде мабуть повних засідань палаты послав, щоб комісії мали час до наряд. Гадають скликати сама диями комісію правосу, щоб правительство мало нагоду заявити своє становище супротив агаданой реформи закона правосого. — Чи може по сих перших вістях не покаже ся ще, що цілком для сой мовь краєвух не стане часу до наряд?

Комісія палаты панів выготовила вже справозданя о трактатах торговельных, в'д котрих заявляе радбсть, що Австро-Угорщина разом зь Німеччиною обяли проводя ації, котра має довести до вытвореня новою середно-европейскою системы торговельной. Відтакь высказано бажаня, щоб скоро управивня валюту и щоб установити, порозумившя зь Італією стале цю на вина. Комісія добачае в'д трактатах познаку, що оюз політичний розширено и на торговельну політику, а се есть занорюкю мвра, дятого предкладае одголосоно прийняти трактаты.

Зь перерыв в'д нарадах парламентарных покориштувались комісії и відбули свої засіданя. И такь нараджуваюсь надь законом: о фальшованю пожыв, о продаж на раты, а — комісія економична розсуджала законь против піяньства. Пос. Козловскій домагав ся, щоб отворено притука для п'яниц, де бы могли доставати каву и гербату, а такожь чтобы можна розвезти курателю надь п'яницями. Пор'шено приступати до спеціальных дебат.

Міністерь Фалькенгайнъ появив ся вчера першій разь офіційно в'д клубу Гогенварта. Гогенварть представляв міністра членам и повитав его зазначивши, що присутність міністра на засіданях клубу принесе хосенъ. Клубъ буде виформованый міністромъ про интенція правительства, а такожь бажаня клубу буде міністерь предклада правительству.

Про генезу справы проекту о стабілізації окружных инспекторів школьных тав пше одна газета польска: За часів давной правіць поставило правительство два проекты в справі школьництва, а то проект о утвореня двоух посад вице-президентів краєвух радь школьных у Львові и Празі и проект о стабілізованю инспекторів в'д IX-бй ранж. Першій проект ставь вже законом, другій стрітнве опозицію як саміх комітетів екзекутивных правіць. Чехи побоювались щ, нові посады инспекторів доставуть ся в'д руки молодого Чехов, бо більша часть народных учителей зачисляе ся до молодого-чешкоу партіи, а консерватисты противлясь за дия мотивів в'д-розовідных. Коло польске зачало допомигаться евертічно за сию справу, а позаякь правительство само не могло другій разь выступити в'д проектом, бо и тепер буде опозиція, то коло само в'д себе ввело проект, але правительство буде его сильно піддирати.

При выборах посла до рады державной зь пражскоу палаты торговельной на м'ясе посла Немеца, котрий зможивь мадари, возмуть участь такожь и старо-Чехи

мимо того, що по торбнвй невдаты постановили усунути в'д парламентарного жнтя. Члены торговельной палаты зь старо-чешкоу партіи удали ся тепер до комітету партіи и просили, чтобы на м'ясе Немеца мбгь кандидувати старо-Чехъ. Комітет партіи призовилъ на те. Разомъ зь тым хотівь уступити и другій посолъ торговельной палаты в'д Празі посолъ Воганка. Оба ті послы, кандидували при торбнвх выборах лишь для того, чтобы молодого-Чехи могли познати, чи мають силу и в'д той репрезентации. Молодо-чешкы послы супротивляли ся дуже довго, чтобы послы зь торговельной палаты склали мандаты. Причиной уступленя бывшого посла Немеца суть справы часто приватной натуры.

Ударъ в'д лице

в'д парламенті французскімъ.

Міністерь справ внутр'шних Констанъ заслуживъ ся тым, що зломивъ буляжизму. Головных проводирів сего руху, Буляжера и Рошфора, не стало у Франції, відшли на заточення за границу та такъ тамъ морально підупали, що оданъ зь нихъ відбравъ собі життя а другій дав про себе знати лишь посл'днего рода напастями и клеветами у выдаваній собою журналі Intransigent-а. Кожде число той газеты м'стить спору вязанку клевет на всіх министровъ французских, але найбільше атакуєсь міністра Констанса. Если бы хочь одна частина тыхъ клеветъ мала бути правдива, то справдъ Констанъ бувъ бы найбільшимъ злочинцемъ у Франції, бо завидуєсь ему отроные особы, оббразжу кастъ, удержувань тайныхъ домбъ игры и т. п. Однакь ті напасти не выликували великого ефекту, бо вже перебіли, дятого треба було чого нового, треба було когось, хто бы давъ рекламу цілій справі — и до того надались Рошфорови буляжистовскы послы, а именно найзнаменитішій м'жъ нимъ пос. Лоръ.

Дня 19 и. ст. січня, в'д второкъ, підчасъ засіданя французского парламенту поставили два послы буляжистовскы Лосанъ и Лоръ таке пытанье: „Що гадае правительство робити супротивъ газеты Intransigent а, в'д котрой піднесено тяжкій закладъ на одного члена кабинету (розуміє ся Констанса)? Кожі правительство буде розбрати сю кзетію?“ — На се відповидъ президентъ міністрівъ Фрейсіне такъ: Пазове натерпелы хотять в'д сей способъ освятити се, чтобы зь парламентарной трибуны могли відбрати найбл'днійшій напасти и розтрубити по всіхъ усюдахъ. Що до мене, то я не допущу до того и не буду відповидати. Ная палата розсудит, чи требуна парламентарна має до того служити, чтобы зь нех кидати клеветы на управу републики. — Промову Фрейсіне прийнято одлесанъ а деякы послы зачала домагати ся, чтобы найперше порашити „вступнае пытанье“, чи взагалъ має бути дискусія надь повшествомъ интерпелации. — Пос. Дельпешъ: Кинути те в'д казаль! — Президентъ палаты Фльокъ: Домагають ся пор'шеня вступного пытанья. — Пос. Лоръ просать о помощи в'д вестія вступного пытанья, а коли одержавъ, сказавъ ось що: Хотите вступный пытаньемъ не допустити до самой интерпелации. Сама не відволите нікого, бо придавляючи свободу слова, хочете покрыти одного члена кабинету, в'д тогоу публична опінія вже давно напятигувала. — Президентъ Фльокъ хоче поклясти Лоръ до порядку, але сей вже свое скінчивъ и абстунуе по сходь зь трибуны. Міністерь Констанъ, бл'дній мовь смерть, підняв ся зь свого м'йца и иде до трибуны, мовь бы хотівъ зь нею промовити, коли оданъ стрітнвъ ся зь Лоромъ и передъ трибуною, ударивъ сильно в'д лице Лоръ. Лоръ зачинае вымахувати руками и м'жъ ними приходять до бійки. В'д цілій палаты заголосъ; пос. Дельпешъ валив в'д лице буляжиста Кастеліна, а такожь и инші послы зачинають бати ся. Кзесторы палаты надб'тають, чтобы розбрати послав. Нема вишю радъ, и президентъ Фльокъ накрывае голову на знакъ, що засіданя перерыване.

Посла 129-го артикулу регуляміну французского парламенту, којій посолъ, котрий виклике яеуе аферу, маевый ит сахъ и в'д одой комітці выжидати пор'шеня справы президентомъ. И зь сиймъ случаемъ Констанъ повинувать ся прихисамъ регуляміну, але комісія парламентарна нарадившясь пор'шала, що годъ выступити противъ Констанса, бо в'д не естъ посломъ, лишь сенаторомъ, отже в'д сий справі мбгь бы пор'шити сенатъ. — Тымчасомъ на кулоарахъ велась дальшо сварка и бійка. Кастелінь выслалъ двоух пославъ до Дельпеша зь вызовомъ на поединокъ а Дельпешъ ще выговаривъ об'хъ секундантамъ. М'жъ пославъ в'дйшли ще приватны особы и оданъ журналистъ в'д свертъ давъ в'д лице ще одному послову буляжистовскому. Тепер мусили кзесторы зновъ скликувати пославъ до сажъ,

чтобы не прийшло ще до бл'шого заколоту.

Колд зачалось на ново засіданя, вступивъ міністерь Констанъ на трибуну и такъ сказавъ: Мои пазове, передъ годиною в'д розъяреню и неповдержливости, котру чей-же разумѣте и оправдате, я зневаживъ палату. Прощу мені се выбачити и надѣю ся, що палата простить своему давному членови, котрий черезъ 17 літъ ніколи не бувъ нав'дъ послышанный до порядку. На деякы напасти нема вишю відповіда. — Послы прийняли се оправдане Констанса одлесанъ, а відтакъ при голосованю надъ „вступнымъ пытаньемъ“ прийнято его 438 голосами противъ 44.

На тымъ скінчивъ ся ціла афера, в'д котрой три буляжисты Лоръ, Кастелінь и Будо дб'тали в'д лице. Поважнійшихъ наслідковъ кр'мъ кількохъ повднвбъ мабуть не буде, бо поведене Констанса одобрили прочі міністры и сенаторы та склали ему ірату ладіи.

Лоръ не знавъ, що має робити, чи вызвати Констанса на поединокъ, чи може заповати передъ судъ, дятого відняв ся о приказъ до Рошфора. Рошфоръ давъ відповіда телеграфічно: „Францъ Лоръ, посолъ, Паризъ! Ніхто не поединкуєсь зь злочинцемъ, бандитомъ и мантивемъ. Рівножъ не познвася его передъ судъ, де нема справедливости и де судіи суть слугами. Генрикъ Рошфоръ.“ В'д наслідковъ того не буде Лоръ предпринимати ніякихъ кроківъ супротивъ Констанса. Деякы газеты глумлять ся зь того и кажуть, що Лоръ вже набравъ неразъ по лице, отже и сей посл'дній ударъ прихисне на нймъ.

Хочь и публична опінія простила Констанса, складаючи голову вину на его горячий темпераментъ, бо Констансъ родомъ зь Тулузы в'д полудневої Франції, — то все таки появивсь в'д газетахъ на конце прихильній замѣтки до сего поведеня міністра. И такъ Figaro пише: „Если хто має сум'яву мнувшость повиненъ зь-далека держитись відъ публичного жатя; тому ніяка клевета не може ченитись характеромъ Фрейсіне, Рібота або Фальквара, хочь а они мають много вороговъ. Хочь Констансъ немало прислужавъ ся Франції, то все таки вінъ повиненъ доказати свою невинность. Констансъ має двъ дороги, або пересвідчати, що се все клеветы, або подати ся до дімісії. Давати в'д лице — не значить ще відповидати.“

Справи краєві.

[Школа „Гуцульскоу опіліи“ в'д Коломыи. — Регуляція Буга.]

Справа заложена фаховою школою дя деревляного промыслу на такій ворець, якъ в'д Законодмъ, була предметомъ нарядъ сойму на остатній сесії. Именно пор'шено заложити в'д полуднево-всходній часті Галичины, де Гуцулы показують природній способности до р'звбарства, подббно, якъ в'д західній часті населення підъ Татрами. Ся справа була тратована в'д ухвалъ зь 15 падолиста 1890 р., котра запала у відповіда на справозданя соймовоу комісії промысловоу и поручила краєв. выдѣловъ, чтобы вінъ порозумівъ ся зь краєв. комісією дя справы промысловыхъ и выдѣлавъ у правительства заложенье такой школы в'д Коломыи або в'д Косовъ. Другій разь соймъ подавъ свою справу в'д резолюціи, ухваленой дня 18 падолиста 1890 р., завбавивши правительство, чтобы заложило школу дя деревляного промыслу в'д Коломыи, а кр. выдѣлъ мавъ перевести переговоры зь правительствомъ, о себ'скоу скарбъ краєвий має дати в'д себе на ви заложенье и утриманье. Окромъ того соймъ на тымъ саміимъ засіданю постановивъ в'д бюджетъ на 1891 рікъ вставити суму 1300 зр., яко запомогу на оплату учителя рисунбъ и фахового инструктора столарства в'д варетатъ дя деревляныхъ виробовъ в'д Коломыи, заложеномъ „Гуцульскоу опілію“, але підъ тымъ условіемъ, що сей варетатъ буде поставлений підъ наглядъ кр. выдѣлу, и промысловоу комісії краєвой, такъ само якъ инші промысловы школы субвенціонованы зь краєвого скарбу.

Кр. выдѣлъ відняв ся напередъ до намітництва, але зь відповіда того-жъ показало ся, що доси министерство просвѣты не пор'шало тыхъ ухвалъ.

Рівночасно кр. выдѣлъ відняв ся до „Гуцульскоу опіліи“ в'д Коломыи. Товариство претало на предложений планъ науки, на школьну и дисциплинарну норму безъ амбны. Лише що-до условій краєвой підпомоги в'д справі організації зарядъ в'д варетатъ та его відносно до краєвого выдѣлу и промысловоу комісії „опілія“ домагала ся деякихъ впроць змѣнъ, а на ті змѣны промысловая комісія и краєвий выдѣлъ згодили ся. Зь взгляду на те кр. выдѣлъ вылативъ опілію субвенцію, признану соймомъ в'д сумъ 575 зр. на пенсію учительствъ и на закупку матеріалу. Отзаномъ субвенція в'д сумъ 725 зр. вылачено промысловой комісії, чтобы закупити відповідий дя варетату апараты сницарскы, то-

карскы и столарскы, відтакъ устроила рисункову салю, справила взбріи и т. д.

Наука в'д тымъ варетатъ має тревати підъ сямъ плану „опіліи“ черезъ три літа и має роздѣлитись на три головны віддѣлы: рисунковый, сницарскый и токарскый. Наука в'д віддѣлахъ буде ати в'д тымъ означеномъ порядку. Кр'мъ того ученикы, що мають літа обовязуючій до доповняючюу науки або котры скінчили лишь народну школу, мусять ходити такожъ до м'сцевой промысловоу школы доповняючюу.

Варетатомъ управлати буде м'сцевый комітетъ, котрий стоить підъ проводомъ куратора сего заведеня, именованого кр. выдѣломъ. В'д складъ комітету будуть належати: делегаты (другій) кр. выдѣлу, троєхъ делегатівъ „Гуцульскоу опілію“, делегаты рады повѣтовъ в'д Коломыи, директоръ коломыйскоу промысловоу школы доповняючюу або учитель той школы. А если бы рата м'ска в'д Коломыи або повѣтова рада в'д Городенці и Косовъ дали запомогу зь своихъ фондівъ, то и они будутъ мати право выслати до комітету своихъ делегатівъ. Зь делегатівъ „Гуцульскоу опілію“ одинъ все має бути заступникомъ главы комітету и адміністративнымъ управителемъ варетату. Верховною властію в кр. выдѣлѣ. Вінъ выдае організаційны постановы дя заведеня, буде выконувати наглядъ, именувати и віддѣляти учительствъ и инструкторствъ, в'д случаю негоды в'д комітетъ р'шати собірній квестіи, установляти бюджетъ заведеня на основі внесеня заряду.

„Такъ отже, — додае Reforma, — законъ правительство зробило щонебудь, чтобы полагодити резолюціи сойму, добра воля „Гуцульскоу опілію“ и змаганя автономныхъ чинивбъ зорганізовали школу артистичныхъ виробовъ в'д гуцульскімъ стилю в'д Коломыи. Теперъ она мусить доказати свою живнєнную сялоу, що школы треба. Би истноватье має ще до того показати, що тамъ треба институція заложеной на шароу скалю зь такими научными средствами и зь такою сялоу, на яку самъ край не мбгь здобути ся.“

На сесії зь дня 12 січня краєвий выдѣлъ ухваливъ пбсяи внесеня краєвого бюро меліораційной предложити соймови проектъ регуляції Буга на просторѣ відъ Буска до границъ Галичины. Копты цілоу той регуляції будутъ выносаты на просторѣ: а) відъ границъ до Раты 55.000 зр., б) відъ Раты до Добротвору 141.000 зр., в) відъ Добротвору до Волицъ деревляньскоу 305.000 зр., г) відъ Волицъ деревляньскоу до Буска 93.000 зр. або разомъ 594.000 зр. на довготъ болъше якъ 105 кілометрівъ. Конкурентній оуругъ дя повноу регуляції Буга обнимавъ 8.100 моргівъ простору, а именно дя простору відъ Раты до Добротвору 4.360 моргівъ, відъ Добротвору до Волицъ деревляньскоу 3006 моргівъ, а відъ Волицъ деревляньскоу до Буска 734 моргівъ.

Краєве бюро меліораційне, котре выготовило проекты и начеркы коштівъ, принимае, що треба регуляція такожъ на просторѣ відъ Буска до Волицъ деревляньскоу и на се внесенєе згодить ся краєвий выдѣлъ. Зь-разу не мали замѣру зачинати сен регуляції, а то зь взгляду на те, що соймъ вже в'длькя разьвъ припоручавъ кр. выдѣлову поднати регуляцію Полтвы и ся регуляція могла бы легко в'д міністерствъ просвѣты встрѣтити перепону, коли бы р'ка Бугъ м'жъ Бускомъ а Волицею деревляньскоу, де власне Полтва вльваєсь до Буга, не була обяты регуляційнымъ пляномъ.

Копты намѣреноу работы выносятся болъше якъ півъ міліона зр. Але одна частина Буга відъ границъ ажъ до Добротвору е сплавномъ, отже повинна бути урегульована державнымъ коштомъ, дятого справедливо, чтобы державный скарбъ, коли Галичина замѣсть него задумуе перевести сю регуляцію, причинивъ ся до нех відповідноу сумою до коштівъ того підприємства. Коптъ регуляції сплавномъ частини обчислено на 196.000 зр. Краєвий выдѣлъ однако не жадае цілоу сен сумы відъ правительства, але в'д своій ухвалѣ предкладае розкладъ коштівъ на регуляцію Буга такъ: Галичина має покрити 40% цілыхъ коштівъ, се е 237.600 зр., державный фондъ меліораційный має причинити ся даткомъ, котрий вынесе 30% загальномъ сумы се е 178.200 зр., державный фондъ водный, на котрымъ тяжати обовязовъ регуляції сплавномъ частини Буга коштомъ 196.000 зр., має дати лаше 20% загальныхъ выдѣловъ се е 118.800 зр., а наконецъ интересаній стороны при підприємствѣ покровуть 10% загальныхъ коштівъ се е 59.400 зр. А коли конкурентній просторѣ має 8.100 моргівъ, то датомъ конкурентній відъ морга бувъ бы 7 зр. 33 кр.

Кр. выдѣлъ провѣтуе, чтобы цілу регуляцію перевести в'д дорожъ краєвого підприємства а часть работы обчисляе ся на 12 літъ. Р'чно выдавано бы на ту цілѣ 49.500 зр. а Галичина платила бы по року 19.800 зр. По переведеню в'д той справі переговорівъ зь правительствомъ кр. выдѣлъ предложитъ соймови проектъ відповідного закона краєвого, такъ чтобы в'д 1893 році було бы вже можна розпочати роботу регуляційну.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ

Здає ся, що міністеръ просвѣты баронъ Гавръ хотѣвъ выдворити Словѣнцѣвъ за слова, зверненіи противъ ихъ національныхъ домаганъ въ бюджетовій дебатѣ вѣдѣній рѣшавъ въ ихъ користь, веденій черезъ колекціонери лѣтъ безъ вѣякого успѣху. Справа розходила ся о школу въ словѣнскій громадѣ св. Якова въ Розенталя въ Каринтія. Краєва рада школи видала такий планъ науки, чтобы въ чотирьохъ першихъ лѣтахъ учили тамъ въ словѣнскій языкъ, а въ другихъ чотирьохъ по нѣмцѣ. Така система утративши заведена въ цѣлій Каринтія. Громада св. Якова була першою въ Каринтія, котра на основѣ 19 артикулу основнихъ законѣвъ державныхъ домагала ся равноправности для словѣнско языка и правуала ся въ министерствѣ. Доцѣра теперь, коли поє. Ключъ явивъ ся въ депутацию у министра просвѣты, порѣшено справу школи въ св. Яковѣ практично для словѣнско народности. Найболѣе вождь школьной справы заслуживъ ся священникъ Сервіцъ, котрый якъ N. fr. Presse доносить, не омиравъ вѣякого нагоды, чтобы разбудити словѣнско духа въ Каринтія. Сямъ користнымъ для Словѣнцѣвъ полагожениемъ зроблено въ Каринтія переводомъ въ явковій организаціи народныхъ школѣ и сей добутокъ вѣякуе на те, що консервативный клубъ подѣржъ въ тѣмъ случаю интересъ полудневныхъ Славянъ.

Сибіръ мѣжъ церковно а державою на Угорщанѣ о вѣрнопослѣдствѣ дѣтей въ мѣшчаныхъ супружествѣ мавъ бути наконецъ полагожений. Въ той справѣ угорскій примасъ архіепископъ Васаерій бувъ посередникомъ и предложивъ свой проектъ римской куріи, заповѣнявши напередъ, что проектъ затвержденъ римскою курією буде приняты угорскимъ правительствомъ. Полагоженье справы о вѣрнопослѣдствѣ дѣтей въ мѣшчаныхъ супружествѣ мавъ наступити такимъ способомъ, что священники равныхъ вѣрнопослѣдствѣ побѣди ихъ жадали, дѣйстно не будучи мати непосредно въ собою вѣякого дѣла. Метрична дѣтей будучи евенуально высылати ся до администраціи власти и та доцѣра буде зносити ся въ подлинномъ вѣрнопослѣдствѣ. Римска курія мала згодати ся на таке порѣшене споры.

Комитетъ голодный въ Петербургѣ пѣдъ проводомъ русскаго наследника престола порѣшивъ, что было бы дуже хосенно, чтобы до переѣздки зацѣмъ комитету заовѣзати честныхъ и въ потребѣмъ народу обдѣланныхъ мужикѣвъ та такихъ, котры сими потребѣмъ интересуютъ ся. За-дѣла фальшования „пукертовскон мунъ“ въ Петербургѣ веде ся судове слѣдство, и аналируютъ химично муну и хлѣбъ. Щобы о тѣмъ не розшарювано передъ часомъ непокоячихъ вѣстей, то вѣяли слово чести въ студентѣвъ и лаборантѣвъ при той справѣ занятыхъ, что о тѣмъ не будучи вѣякого говорить. Результатъ анализъ до ся невѣданный.

Прусскій дневникъ зновъ зачинають подносити жалъ на руссификацію балтійскихъ провинцій та на утискъ нѣмцѣвъ въ польскихъ провинціяхъ въ полудне вѣй Россіи. Причому до того давъ приславъ русскаго министра просвѣты, котрый розпорядивъ, чтобы на политехнику въ Рязѣ не приймати студентѣвъ, если они не сѣбѣчили гимназію або школу реально и не мѣжущъ выказати ся свѣдѣтельствомъ зрѣлости. Позаякъ вѣдѣнскій всѣхъ середній школы будучъ руссифика, а въ приватныхъ школѣ нѣмцѣнхъ не будучъ принамати студентѣвъ, то политехника зруссифика ся и втратитъ свой нѣмцѣскій характеръ. Оа школа була огнящѣмъ нѣмцѣско духа. Въ дорпатскомъ университетѣ заведено вѣяку рысничѣвъ, музыку, фехтунку, гимнастику и вѣякую тады, бо ти штуки вѣдѣнскіи буршѣвского духа у молодежи. Дальше выдано розпорядженье супротивъ нѣмцѣнхъ школѣ въ полудневной Россіи. Ихъ чысло доходить до 400 и они мають знаходити ся, якъ нѣмцѣскій дневникъ пишуть, въ центуризмѣ ставѣ. Теперь выдано приказъ, чтобы въ нихъ уважались выключно русскаго учебники та чтобы лишъ таивъ учитель доставали въ нихъ мѣсяцъ, котры знаютъ русскаго языка. Кураторъ кѣвского школьного округа доставъ приказъ уважати якъ наострѣнше, чтобы ти розпоряджѣнія были выполнены. Крѣмъ руссификаціи школѣ грозить нѣмцѣмъ въ полудневной Россіи ще вѣяка небезпечность. Говорять, что русскаго правительство хоче выдѣлѣти всѣхъ нѣмцѣвъ занятыхъ

въ фабрикахъ або при торговлѣ, если они не мають грунту. Вѣдѣ выдѣлена мѣжѣ охоронити ся вѣяке тѣмъ способомъ, если достане ся принадлежность до яковѣ громады на селѣ або въ мѣстѣ. Ти поголовски выключали великій переполохъ середъ нѣмцѣвъ въ полудневной Россіи и многіи зъ нихъ хочуть эмигриувати.

Справа Шадурна вѣже здаєсь полагожена. Болгарское правительство заявило въ дипломатичній нотѣ, что узнае формальный блудъ спонсанный при выдѣленіи Шадурна и въ той причинѣ высказуе свой жалъ. Француское правительство въ своей стороны дѣйствителъ, чтобы французскій консулъ въ Софин Лявель зновъ вѣдѣнскій ся до болгарского правительства, въ такий самый способъ, якъ передъ сею подѣлою. Вѣдѣно зъ того, что французское правительство не достане належного заисфакціи, бо Лявель въ свой першій нотѣ домагавъ ся, чтобы асести приказъ, котрымъ выдѣлено Шадурна и чтобы призвати на его далѣйшій побутъ въ Болгаріи. Правительство французской республики може бути задоволене въ болгарского правительства, котре въ той справѣ поступало дуже льбяльно, тѣмъ болѣе, что при дипломатичній аціи французского консула показало ся, что ему невѣданный капиуляціи въ Португо. Россія вѣдѣнскій таковыю свою неадачу въ той асертѣ тѣмъ болѣе, что кажутъ будучи Лявель хотѣвъ тѣмъ способомъ Россія прислужити ся.

Кабинетъ Пасича мавъ много вѣлопу въ сербскомъ скупствѣ. Пос. Ранко Тайсичъ при выборѣ другого вице президента доставъ 23 голосѣвъ вѣдѣ радикальной партіи. Оа голосѣ въдѣла ново-заявлена партія дисидентѣвъ, котра сама для себе ще не сильна, але въ зязи зъ пѣтнадцати либералами и трома независимыми голосами творять оппозицію 41 голосѣвъ. Селяне голосуютъ за вѣдѣны, котры суть протѣвнѣ подѣвѣшенно подѣвѣвъ, отже оппозиція може деволю набрати значѣня навѣтъ при невѣданный великомъ чыслѣ радикальной партіи. До сего мѣжѣ лучшѣ ся незадъ вѣя нагоды, коли придуть дебаты надъ сербскимъ бюджетомъ, котрый обчислено на 60 миліонѣвъ. Зъ него виходять дефіцитъ майже на два миліоны и сѣю суму треба буде покрыти 20%-товымъ додаткомъ грунтово податку. Министръ-президентъ Пасичъ старає ся вѣсими силами залагодити оппозиціи духъ середъ радикальной партіи. Варѣмъ увага скупствѣмъ звернена на переговоры, котры ведуть ся мѣжъ Австро-Угорщиною а Сербією, для того и оппозиція не вѣстуета напередъ, а радикалы повинуютъ ся Пасичеву.

НОВИНКИ.

— Въ справѣ войсковыхъ вѣправъ обороны красной, котры мають вѣдѣувати ся въ 1892 році черезъ 4 тыждѣй выдало министерство красной обороны таке рѣшене: при кождѣмъ баталіонѣ вѣдѣбудуть ся непосредно по окѣнченіи школы рекрутѣвъ такъ вѣстунъ якъ и головнѣ, вѣрамы до котрыхъ покликаніи будучъ: всѣ непосредно придѣленіи до ландверы а асентированіи въ 1891, 1890, 1889, 1887, 1885 и 1892 рр. въ выимкомъ тѣхъ асентированныхъ въ 1882 році, котры вѣдѣбули вѣже болѣе якъ 20 тыждѣй вѣправъ: резервисты асентированіи въ 1881 році и придѣленіи до обороны красной въ 1888 році, что не вѣдѣбули ще 8 тыждѣй вѣправъ, въ 1886 року не вѣдѣбуши 12 тыждѣй вѣправъ, въ 1884 и 1883 року не вѣдѣбуши 16 тыждѣй и въ 1881 року не вѣдѣбуши 20 тыждѣй вѣправъ; дальше належачи до доповняющаго резервы асентированіи въ 1891, 1888 и 1885 році въ выимкомъ тѣхъ въ 1885 року, котры вѣдѣбули вѣже болѣе якъ 8 тыждѣй вѣправъ. Зъ конной обороны красной будучъ покликаніи до вѣправъ асентированіи въ 1881 році а въ мѣру потребы и въ 1880 році, не вѣдѣбуши доси приписанныхъ вѣправъ.

— Миній змѣны въ галицѣмъ судѣбницѣмъ. Передъ колькома днями умѣставъ краковскій Курьеръ Польскій телеграму въ Вѣдѣ, котра, якъ каже Neue fr. Presse, выключала велику сензацию въ вѣдѣнскихъ судовыхъ кругахъ. Згадана телеграмма доносить, что высшій краевый судъ въ Краковѣ мавъ бути знесенный и придѣленный до краевского суду у Львовѣ а то для одностайной судовой организаціи Галичины. Перевѣдене той змѣны поручено пос. Мадейскому, котрый ставъ бы президентомъ высшого краевского суду. Въ Краковѣ була бы лишъ експлуататура. Окалько правды на той вѣсти пока-що не знати. Тѣмъча.

сомъ Nowa Reforma заперечує той вѣсти и каже, что министерство судѣбницѣмъ вѣякого о той справѣ не знає.

— Маршалкомъ повѣнчаннымъ въ Зальцбурхѣ выбранъ Цейского въ Дроздѣмъ а вѣступяномъ его Едмунда Шнурцвайла въ Городка. До вѣдѣлу у вѣйшли Маріанъ Кешичъ, Каетанъ Мандачевскій, Василь Кузникъ, Тадей Козиневичъ и Тома Варгановичъ.

— Противъ реформы студій правничихъ выступивъ оногоды въ вѣдѣнскомъ товариствѣ правничѣмъ ректоръ вѣдѣнскогo университета д-ръ Ексеръ. На его поглядъ реформа така шкодна, бо не замѣнено бы университетъ на заведеніи, де на першѣмъ планѣ стоялъ бы т. зв. Drill т. е. войсковой практики.

— Убийство. Въ послѣднихъ дняхъ грудня вѣдѣно въ лѣсѣ при дорогѣ до Камини трупа вывѣнчана изъ деревѣ човѣка, въ котромъ вѣвѣнчанный патруль жандармеріи побѣнчавъ Зедіа Подгореца въ Камини. Позаякъ на трупѣ тѣмъ найдено колько ранъ на головѣ, цѣлѣ жандармъ розпочавъ слѣдство и арештувавъ полѣзрѣного о убійствѣ Томка Карвацкого въ Горпини. Карвацкій признавъ ся въ слѣдствѣ судовѣмъ до убійства, подѣвѣчи за причину, что хотѣвъ помѣстити ся на Зедіу Подгорецу за те, что той-же за лѣхвѣрскій догнъ забравъ его маєтокъ.

— Велика крадіжка. Передъ колькома тыждѣями донесли русскаго часописа, что въ державной казѣ въ Владивостокѣ на Сибіря украдено дуже значну суму грошей. Заграничній дневникъ доносить, что грошѣ тѣ, близько пѣтъ миліона рублѣвъ, украли русскаго піліісты та что хотѣвъ сбернѣти ихъ на свои аціаціи мѣжъ селянами въ губерніяхъ нѣвѣнчанныхъ голодомъ. Теперь телеграммы урядовон агенціи повѣнчон доносить, что въ украденыхъ грошей найдено 256,000 рублѣвъ въ мешканю яковѣмъ Полякова, Россіянина, за судѣного за давнійшій злочинство на поселеніи у Владивостокѣ. Грошѣ мали бути укрыты въ банкѣхъ вѣдѣнскіи, замурованныхъ въ пѣчи. Вѣвѣнчанныхъ вѣстей телеграммы не подѣвѣють.

— Вѣдѣнскій идиалл. Учителка Землеръ зъ округа Отакринга, хотѣчи переѣждити ся, для чого двѣ дѣвчаты не приходять до школы, пошла до ихъ мешканя и ось что застала: „Въ неопаленій комнатѣ — явше она въ одній вѣдѣнскій часописъ — сидѣло на подлѣзѣ четверо дѣтей. Дѣвчинка 10-лѣтна кормила сестранку 1½-лѣтну, друга 12-лѣтна сидѣла згорблена, завинена легкою хусткою, дрозжачи вѣдѣ студени. Братъ 14-лѣтній сидѣвъ на земли чѣкаючи на 16 лѣтнего брата, котрый пойдѣвъ до фабрики по роботу. Небавомъ надѣвѣшъ той старшій братъ, обезсилений, двѣ

гаючи на плечѣхъ вѣзку гусячого пѣра. Обраблѣють они для фабрики сигарницѣ пѣре, обдѣвѣючи его и чистѣчи; вѣдѣ 1000 штукъ одержуютъ 15 кр. и то цѣле удержанье шѣстеро дѣтей, котры дѣвъ и пѣдѣ малыми рученятами въ той способѣ працюють. Шѣста 7-лѣтна дѣвчина була въ школѣ. Мати вѣдова лежала въ шпитали; приказала она дѣтямъ зарабатѣти а не жѣбратѣ. Се вѣягій фактъ, могучій послужити повѣстѣмъ богатымъ матеріаломъ до темату“.

— 100,000 зр. выносятся головна выиграна великой лѣотеріи пражской. Звертаємо увагу нашихъ вѣновъ читателѣвъ, что тягненіе обдѣвѣсь вѣже 12 лѣтогѣ.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнъ 22 сѣчня. Pol. Corr. вѣдѣликуе вѣствѣ, мовѣ бы архіепископъ Стефаній мала выйти за кн. Карола Мігуеля Браганца, вѣдѣчи по княгинѣ Турнь-Таксисъ. — Архіепископъ Фердинандъ д'Есте занѣдужавъ на инфлюенцу.

Прага 22 сѣчня. Органъ моравскихъ Чехѣвъ Mor. Orlice доносить, что клубъ молодѣческій розпадає ся, бо часть умѣренныхъ послѣвъ пѣдѣ проводомъ Ейма загадує зложити мандаты.

Берлинъ 22 сѣчня. Въ прускомъ сойтѣ при нарадахъ бюджетовыхъ пос. Рікертъ остро критикувавъ проектованный законъ о школахъ народныхъ и накинѣвъ ся на Капрівіого.

Бернъ 22 сѣчня. Рада народна приняла законъ о выдѣчѣ политичныхъ злочинцѣвъ.

Петербургъ 22 сѣчня. Царъ приказавъ за 15 миліонѣвъ рублѣвъ закупити збожа, яке спекулянты нагромили у вѣсходныхъ провинціяхъ, а если бы спекулянты не хотѣли продати збожа по умѣренныхъ цѣнахъ, то треба се збожѣ засеквеструвати.

Высѣвки гербаты

зъ наилучшихъ родѣвъ 1 кѣло зр. 250 Congo 1 кѣло 4 зр., Sonchong 1 кѣло 5 зр. и 6 зр. розсылає за попередною присылкою належнѣности або за послѣдѣтѣмъ.

LEOPOLD FREUND,

4150 Wien I Herrengasse 10/D. 4-15

Въ Станіславовѣ

у подѣнсаного можна достати кождого часу КИГНЦВ розной якості и наймодѣйшого фасону: бѣлы слѣбный и короны мѣртовѣ — глянцѣны, камеліи цвѣтучіи, вѣялѣй пѣльмы и розны цвѣты. Вѣялѣй похоронный, а на вѣсѣхъ высокоченный рождѣ, насѣнье и росада на шпаларѣ, ярану, цвѣты та клубны деревныя овочевы — по найдешевѣй цѣнѣ продає

Антѣмъ Шмідтъ. 4165

Три дома

разомъ въ огородахъ и садахъ, звѣжы одѣвъ морѣ, приносячи до 500 зр. рѣчного чыну въ мѣлѣ Стрыку при улицѣ Болахѣвской — продаєтъ зарѣзъ за дуже умѣренну цѣну.

Л. Бѣлѣцкій въ Кальнѣ, почта Выгода. 4164

Вдова-Русинка

въ середнѣмъ вѣстѣ, маючи 16-лѣтну практику въ зарѣдѣ господарствѣ у овѣнчѣнѣ, — глядає мѣсца господѣнѣ. Зголошеніа до редакціи „Дѣла“. 4165

РУ-

кавички всякого рода; Бандажъ руптуровый и всѣякіи виробы рукавичный

поручає найдешевѣ Павло Лянгеръ передъ тѣмъ

Браты Лянгеры Львѣвъ, улица Галицка ч. 16.

МУЖЕСКУ

Безсилнѣсть

выключену именно страшными насѣдками тайныхъ грѣхѣвъ молодѣсти и розпутіи, усуне напѣвно и на довго одинокѣ, розширена въ многіихъ выдѣнѣхъ иллюстрацѣ. вынѣ

Самоохорона д-ра Рѣтава

Россійске выдѣнѣ: 1 зр. Польске выдѣнѣ: 1 зр. Нѣмцѣске выдѣнѣ: 2 зр. Тысячѣ людей найшли въ тѣй посылени своихъ пѣдѣтъ и направили свои мужескыи силы при помощи вѣзанаго въ книжѣхъ способу лѣченіи. По одержаніи франко належнѣности, высылаетъ ся франко книга въ кувертѣ магазинѣмъ выдѣнѣ Р. Ф. Бірей въ Лѣпсѣ. (R. F. Birey's Verlagsbuchhandlung in Leipzig.) 3980

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна выиграна

100.000 зр.

ЛЬОСЫ а 1 зр. поручаютъ у Львовѣ: Авт. Шеленбергъ, М. Йонашъ, Сокаль & Ліліентъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 1-2

При закупнѣ товаровъ просимо покликувати ся на нашу часописъ.

якійсь бѣдняга давленный Торвліемъ. Пильнувавъ, якъ Дермонтъ рано вийде, щобъ передати ему просьбу о помилованьє. Люде двѣрскій розповѣли по селѣ ще вчера вечеромъ, що они приѣхали. Отець же певно давъ слово, що додержать тайны, тожь и порѣшила не дѣлитись бѣльше про сю справу, лишъ дѣдала:

— Зробѣть батеньку такъ, якъ каже вамъ серце, оборонѣть слабого передъ насильствомъ а Господь почислитъ се вамъ въ заслугу горожанина и христіянина та винагородитъ скорше чѣ побавѣше...

Дермонтъ погладавъ ви личко та сказавъ: — Добре, моя дитино.

Она-жь ще бѣльше зворушила ся. — Отче — закликала — се, що говорю вамъ, найтвердше вѣрую. Якъ есть написане, що Господь не опуститъ нѣколи праведника, такъ я внутрь пересвѣдченъ, що нѣколи не приѣде на васъ крайнѣсть, котров мабуть побоюетесь. Господь дасть вамъ грѣбъ въ тѣмъ кутку землѣ, котрый такъ любите, дасть вамъ грѣбъ бѣля пороховъ вашего батька и дѣда. Молю ся про се що дня, кожного ранна и вечера.

Словы забыли вѣ ви очехъ, а вѣнъ появилъ тѣ руки на голову — Дякую тобѣ Оленко — сказавъ — молись такъ до Господа, дитино моего серця; проси его для мене о тихій супочинскѣ на кладовищи въ Делі, при грѣбѣ батька и дѣда...

Въ тѣй хвилі совще продерло мраку и забысло надъ озеромъ вже золотистымъ, горячымъ вругомъ, та Олена скликнула радѣстно. — Мабуть Господь выслушавъ насъ и выглянувъ до насъ зъ своихъ высотъ — закликала. — Правда тату?...

— Правда — вѣдрѣвъ Дермонтъ Делі якимъсь розвеселенымъ голосомъ и поглянувши хвильку передъ

себе, сказавъ: — Тожь въ дорогу Оленко, надъ озеро до русалокъ. — Змарнувалася намъ найкрасша хвиля и треба бодай схопити сю, котра гадходить. Впередъ, донечко...

— Що насъ минуло нинѣ, не мине завтра. Завтра отче, схоплюсь тавъ раненько, що навѣть тебе збуджу и побѣдемо надъ Льочь-и-куръ повитати першій лучъ сонця.

Дермонть Делі мавъ въ кишені папѣръ, де говорилось про наглу смерть, тожь може мимо волѣ и безъ нѣякои гадки повторивъ слова народнои пѣсни... Завтра! га! завтра не кождому дожити...

— Стыдайтеся батеньку, говорити такі сумні слова — закликала Олена. — Але скорше, скорше, бо вже люде будять ся и рушають ся, тожь обсяде насъ цѣла ихъ хмара, если якось складно не втечемо.

XVIII.

Горячимъ пристрастнымъ окликомъ привитала Олена озеро и узгбрю довкола неї покриті вересовищемъ. Сонце продерло мраку и вода блищала підъ его горячимъ свѣтломъ, вѣдбиваючи лучѣ сонця въ легкомъ фальованю. Якесь човенце плыло идъ проливи гѣрекого каналу, котрый по-за горами розливавъ ся въ друге нове озеро: Лѣчъ-и-Вель. Човенцемъ правило якесь сильне рамя, скоро проховзувалось, мовъ бы утѣкало, щоби скрытись въ заслоненѣмъ скелями каналѣ и очѣ Олены здоганяли човенце мовъ скоромылу меву. — Ахъ! отче — закликала — чи то не старшій Тулли тамъ плыве? Дѣзнавъ ся, що мы тутъ, и выбравъ ся рано на ловлю. Але нѣ, нѣ... Тулли не веслувавъ бы такъ скоро, човенце

не прохватувалось бы такъ скоро крѣзь воду... Яка шкода, що вже щезає намъ зъ очей, що вже врысь по-за скель; я хотѣла кликати, щобы сей рыбакъ завернувъ и мене взять зб собою.

— До короля и королевѣи Льсьчъ?

— Такъ отче, до короля и королевѣи, котрѣ тутъ удержують свѣй двѣръ мѣжь скелями, въ якѣйсь долині, надъ якимсь заливомъ. Мусите вволити, щобъ я ма-ла свое власне човенце и такъ пустилась вѣднись на озеро, куды мене вода понесе. Менѣ вѣдитъ ся, що въ кождѣмъ заливѣ, вдираючѣмъ ся мѣжь скель, я найду щось чудового, неувѣстнѣи нѣкому долины и яруги а въ нихъ хаты и замки, давнѣй свѣтъ зачарованѣй, про котрый нѣхто не знає. Правда, що вволите? Позвольте менѣ найперше тамъ, идъ захѣдному берегови поплыти...

Була такъ розрадована а Дермонть такъ щазливый, смѣявъ ся и жартувавъ, що коли бъ не се, що су-воро холодна Бриіда Торнлі ждала на нихъ зб свѣданьствъ, отецъ и донька були бы пустилися на бандрѣвку безъ цѣли, а радше зъ такою цѣлю, щобы натѣшити очи видомъ мѣсць таєъ давно не баченыхъ а лишъ згадуваныхъ. На жаль, треба було вертати и вертали. Олена въ плащѣку до подорожѣи, широкимъ шибрянимъ поясомъ обтиснена въ половинѣ, зб шибряною торбнякою при поясѣ, зъ наптурникомъ на золотоволосѣй головцѣ выглядала мовъ богомѣлка, що вертає зб святыхъ мѣсць и веде за собою старця-богомѣльника, бо Дермонть Делі такъ бувъ посивѣвъ за часъ своєи гостяны въ Англіи, що выглядавъ на старого чловѣка.

А передъ брамою замкового подвѣрѣя ждала на нихъ товпа селянь, котра хотѣла повѣдати Его Милѣсть и панну Оленку. Кенноръ бувъ помѣжь ними; не велѣвъ отвирати головної брамы, але выйшовъ до нихъ

ббчною фбрткою, розвѣдувавъ ся, слухавъ вѣдповѣди, ажъ наразъ, коли надходячі появили ся, пѣднеслись оклики радости и зворушеній повитаня. Дермонтъ Делі протягъ руку и стискавъ по чераѣ заробленій, огорѣлій, замуленій долояѣ. Оленку розхапували женщины и ажъ старый Дікъ, высланный панею Леонорою чи може Юріємъ, перебивъ имъ тѣ ширій повитаня, запрошуючи ихъ на свѣданье, зъ котрымъ выжидала на нихъ мѣсь Торалі. — Чортъ ви побери... вѣдозвавъ ся хтось енергично, але Дермонтъ Делі наморщивъ брови и поглянувъ зъ невдоволеньемъ. — Няй вѣхто въ моѣй притомности не вѣдзываетъ ся въ сей способъ о тыхъ, котрыхъ поважаю — сказавъ. — Прощу о се кожного, хто хоче, щобы я бувъ для него прихильный.

Довкола замураютьли. — Пане, пане, то таке зле насѣнье, якъ сестра такъ и братъ — зачали вѣдзыватьсь, але Дермонтъ поглянувъ острѣйше. — Не хочу чути такихъ слѣвъ — сказавъ рѣшучо. — Ходи Оленко...

Конноръ полишивъ ся ще хвильку, щобы успокоити жалъ и жалобы. Отець вгляне у все и не позволить, щобы скривджено кого, лишъ годѣ се все зробити нагло. За той часъ вѣнъ самъ буде тамъ ще нинѣ на селѣ, щобы повитати стару Мариську, котра его виховала. А цѣваый такожъ побачити, якъ выросла кобылка Матвѣя Гунта и якъ тамъ все виглядае? Зайде передъ вечеромъ до Тимка Бурого, якъ лишъ люде вернуть зъ работы и поговорять...

Олена вѣйшовши до вѣдальной комнаты, наразъ десь втратила свою веселѣсть, побачивши зимне лице Бригиды и поважно холодного Ивана. Лишь одно личко Граціи усмѣхнуло ся до неи солодко, тожъ солодкій усмѣхъ появилъ ся на лиці Олены. Сѣла поручъ приятельни и бесѣдувала пѣвголосомъ. Олена розказувала про свою

прогулку надъ озеро, якихъ чувствъ и вражбъ зазнала, лишъ не згадала про письмо, яке мавъ одержати вѣ отецъ, забула про се. але на кождый случай не була се цѣкава вѣстка для Граціи: справа вѣдносилась до брата и була бы се немилосердна жорстокѣсть мучати и стыдаты бѣдну дѣвчину, котра не була винна, що вѣ рѣдняя не була такъ мила и доброго сердца, якъ она сама, пестѣйка.

Наразъ Олена побачила, якъ очи Ивана Торнліого вдвинулись въ ню, коли нахилившись до Граціи, зачала вѣй рѣсказувати про свои чувства на вѣдѣ любой родимон стороны на берегѣ озера Льючъ-и-вуръ. — Ахъ дорога — говорила — сего годѣ описати и не кождый въ силѣ се порозумѣти. Може треба, щобы наша рѣдна сторона була убога, бѣдна сторона свѣта, щобы вѣ такъ глубоко, сильно полюбити!...

Прослезилась, вѣдвернула дѣщо голову, щобы обтерти слѣзы незаметно и тогдѣ стрѣтила поглядъ Ивана. Глядѣвъ въ ню такъ пронизаючо, такъ потонувъ счиما въ вѣй, що не мѣгъ вѣдорвати ехъ сейчасъ и погляды стрѣтили ся. Олена зазнала дивного чувства, въ котрѣмъ прикрѣсть переважала надъ зачудованьемъ, чому вѣнъ такъ на ню глядѣвъ? Ча може вѣнъ глядѣвъ на вѣ слѣзы, пролетѣи въ любовнѣмъ розжалѣнню для Ирландіи?

Спаленѣла, вѣдчула въ собѣ звѣрушенѣ доси майже незнае — вѣдчула гнѣвъ!

Вѣдтакъ сумно стиснулось вѣ сердце. Ча сей чужинець буде такъ довго жати пѣдѣ однимъ въ нею дахомъ, буде глумливо пѣдглядати кождый выразъ чувствъ на вѣи лица? Була бы се страшна неволя, бо не ноги и руни, а сердце було бы сильно спутане. Коли бы мѣгъ, то и надъ вѣи головою зѣрвавъ бы старый дахъ и дѣмъ

вн баткоў зруйнаваў бы, каб бы толькі заграбці больша поля, сьправляці яго ў паступовы спосаб та чысліці вѣдтакт, сѣбѣ зярэнъ ў кождѣмъ колосѣ, сѣбѣ колоса на моріу і сѣбѣ загална прадукція зыскала на тѣмъ, що старі руины сьпрятано. Тѣ гады не зморозілі вн сэрца, протывно... она вѣдчула, що вн сэрце розгорюе якъ перадъ борбою. Гордѣсть змогла ся ў вѣй і ў тайнѣ своєй душы вызвага да борбы Івана Торнжого. — Твоі студены цыі мѣ не переможе мене, не злякну ся яго і не упокорю ся — гаворыла сѣбѣ ў душѣ. — Буду любіці се, що любіла, буду вѣдчувати, якъ вѣдчувала, буду все уважати твою мудрѣсть за нужденны результацт высхлага сэрца.

Такой був засудъ, якій Олена выдала на брата Грацію, і була шаслива, що повстано вѣдъ стола, хочъ ще ў додатку до діалѣга, якій вела сѣбѣ ў душы, докывула і се, що сѣй чолвѣкъ не буде, не може бути для неі завадою пѣдъ жаднымъ взгледѣмъ, бо рѣшае ся не уважати на него. — Просто не буде істнувати для мене — сказала сѣбѣ — се найкоротшій і найпростшій спосабъ упорати ся зъ трудноцію, котру годѣ омывути.

Грація взяла вн за руку. — Чи схочешъ взяти мене зъ собою, если ще невѣ выйдешъ на прогулку? — поспытала пестѣйка. Я бы такъ бажала побачити зъ близька озеро і поглянути ў глубину гѣрѣ. Менѣ выдають ся они якось такъ торжественнй повнн, тайны.

— Дѣйствно они торжественнй і повнн тайны — сказала Олена. — Чужимъ выдають ся сумнн і понурі, бо такъ тѣ горы глядять на чужыхъ.

— Ахъ! — заклывала Грація зъ жахомъ — то они і на мене поглянуть сумно і понуро.

— Нѣ — вѣдчувала Олена повагомъ, якъ коли бы

говорала про чувства живыхъ особъ — на тебе погляднѣть лагідно и прихильно, бо ты добра...

Олена прикидала ще въ помбчъ Коннора и уложено, що користаючи въ часу, який вбнъ проведе ще въ Делі, будуть робити щоденно прогульки въ околицю, такъ само якъ робили въ Уайтклайфъ надъ береги моря. Олена пригадала собі, що годить ся приклепати и Юрія до товариства, але Юрій вбдповввъ сестрѣ, що може не все буде мати часъ на се. Юрій порѣшивъ розслѣдити станъ господарства и дббръ Делі, порѣшивъ головню и передо всѣмъ розслѣдити, въ чбмъ провинивъ ся Иванъ Торнлі въ своихъ вбдноснахъ до мѣсцевого населеня, чи строгостію або не поважаньемъ рѣчей, якій годилось поважати, чи може се все було лишъ упередженьемъ? Юрій не вбдерывъ нѣкому свого намѣру, але се було головною причиною его гостини въ Делі. Вбнъ уважавъ се обовязкомъ старшого сына, що если Иванъ Торнлі перейшовъ границѣ справедливости, вбнъ повиненъ встоятись за покривдженными, вбнъ повиненъ выручити въ тбмъ вбтця и покбичити такій станъ рѣчи, який не повиненъ бувъ довше истаувати.

Коли бъ п. Леонора була знала про се, то поворотъ еи до Делі ставъ бы ся бувъ для неи ще тяжшимъ, бо чи-жъ Юрій не выступавъ противъ того, що въ его интересѣ зарядивъ еи братъ такъ мудро и розважно? Чи Юрій не мбгъ пбзнати того, и чи не повиненъ бувъ бути вдячнымъ?

Однакъ першого дня Юрій мавъ досыть вбльного часу, щобы проводити сестру и Грацію на прогулку, тымъ ббльше що Конноръ мусѣвъ, такъ якъ прирѣкъ, заглянути на село. Конноръ мусѣвъ збавити собі при тбмъ кблька годинъ, бо знавъ, якъ его будуть всѣ зашувати, якъ буде мусѣвъ заглядати вбдъ хаты до

хаты и принимати угощенья. Смѣявъ ся, говорячи до Олены, скѣльно то вѣнъ мусѣть выпити горѣвки, покушати рыбы — она зновъ смѣяла ся, глядячи, зъ якою привадною складностію завязувавъ собѣ на ши червену стяжку, якъ причѣсувавъ волосье и пѣдкручувавъ молодї вусики. — Чи то загадане на зараду сердець дѣвочихъ? — пытала, бо и справдѣ Конноръ бажавъ показатись на селѣ гарнымъ хлопцемъ, за котрымъ бы споглядали дѣвчата. Для старой няньки Мариски взявъ цукоркѣвъ, зъ господарями и паробками мавъ много, много поговорити, та Олена, глядячи за нимъ, коли вшовъ черезъ подвѣрье, не могла повздержати окляку: — Яка се добра душа, сей Конноръ, яке добре сердце у него... Цѣлкомъ, цѣлкомъ батькѣвска натура.

— О такъ — притакувала тї Грація, котра выбрала ся вже на прогулку надъ озеро — Конноръ се найлѣпшій хлопаца на свѣтѣ...

Наразъ замовела и спаленѣла помѣшанъ. бо Юрій, на которого ждала зъ Оленкою на танку, надбїшовъ.

Юрій обѣщавъ ихъ перевести по озерѣ, длятого завчасу пѣславъ по човенце старого Тохіого. Коли вѣшли въ човенце, Юрій звертавъ увагу Грація на мѣсця вартї уваги. При тѣмъ мусѣвъ дѣтнути и мѣсцевыхъ переданъ та Олена зъ приємностію замѣтила, що не забувъ тыхъ переданъ, ба вазѣтъ и говоривъ дещо по галлійски, хочъ доси нѣхто не чувъ вѣдъ него нишого слова анѣжъ англійске. За се Олена схопила его легко за руку и такъ плыли по гладкѣмъ зеркалѣ воды двѣ дѣвчины, однаково гарнї, хочъ врода кождою зъ нихъ була вѣдмѣнна, своего рода, заслухавшисъ въ оповѣданье молодця. Голосъ его вѣдповѣдавъ природѣ, лучамъ сонця, котрї теперъ въ осени вже не були такъ горячї и яркї. Конноръ, оповѣдаючи те саме, бувъ бы инакше се пред-

ставлявъ, бувъ бы давъ розмахъ своѣй фантазія та впливавъ захватъ у слухателѣвъ своими ефектами драматичными. Юрій противно фантастичній рѣчи робивъ мовъ бы реальними, толкувавъ ихъ чувствами людскими и людскими силами, хочъ симъ и не вѣдбравъ имъ уроку. Существа надприродай ставались въ его оповѣданю такими людьми, якъ отси що теперь жили: терпѣли, боролись, любились такъ якъ тѣ люде — и длятого то мѣже такимъ оповѣданьемъ выеликавъ бѣльше для нихъ сѣвчутя, аніжъ, если бы се були русалки и явѣ зачарованій королѣвны.

Грація въ часѣ оповѣданя Юрія потонула очима въ его лица, часомъ прослезилась, часомъ усміхала ся весело, а коли вечеромъ причалено до берега, зѣтхнула: — Ахъ! яка то шеода, що вже вчеръ..

Яка шеода, що чудова хвиля выимеового встановленя на вншѣмъ элементѣ, аніжъ тверда земля, не продовжила ся въ безконечность!... Неодна молода грудь зворушила ся такимъ жалемъ и неодва ще зворушить ся. Лишь нѣй молодѣсть не гадае, що тои хвилѣ вже для нихъ нема, що пропала, потонула въ пропасти часу. Та хвиля тревати буде для нихъ на все, бо кождою хвилины можна еи выеликати... бодай въ споминахъ... Вертали до замку звѣльня, дѣвчата обнялись мовъ сестры а Юрій вшовъ по-при нихъ. Ишовъ по сторонѣ Граціи и давъ їй якусь лѣсну цвѣтку дичку, що розцвилась середъ камѣня, — а дѣвчина вертала до замку Делі, держачи сю памятку въ рукахъ.

Бригіда показувала їй нинѣ рано, якѣ попуканѣ стелѣ має сей дѣмъ, якѣ стѣны почорнѣли и пооблупувались, якъ зъ кождого вутка глядѣть старѣсть и знищенье, але она теперь, мовъ бы глядѣла очима Олены, бачила у всѣмъ красу и давну величаву старинность.

Входячи въ браму подвѣря стрѣтилися въ Дермонтомъ Делі и Иваномъ Торилі. Бесѣдували про справы фінансово-економічній и се видно було на ихъ лицахъ. Се була ихъ перша бесѣда, бо Иванъ пересидѣвъ цѣлый день въ бібліотецѣ надъ рахунковыми книгами. Вѣнъ зачавъ въ души що разъ бѣльше клонитися до бажаня сестры, покинути тѣ всѣ переняті обовязки, котрі ему теперъ наразъ затяжили, и забравъ ся упорядкувати рахунки, чтобы мѣгъ кождою хвилѣ здати зъ себе зарядъ Делі въ руки властителя. Ся гадка ще бѣльше змогла ся, коли вийшовъ зъ фдальной комнаты и не кривъ ся зъ тымъ передъ собою, що змнний и гордый поглядъ Олены супротивъ него переваживъ на се рѣшене. — Не гадаю сего терпѣти — сказавъ собѣ сильно зворушений вѣдъ гнѣву — не гадаю дати уважати себе за пѣдѣжокъ Ихъ Милости.

Вѣнъ мѣгъ розвѣяритися тымъ бѣльше, що сей поглядъ Олены упавъ на него въ тѣй хвилі, коли тайно величавъ красу мѣст Олены. Ся краса потягала его очи мимоволѣ, майже на силу, котрѣй нѣхто не годенъ бувъ опертисъ. Дятого то и теперъ, помимо того, що сказавъ собѣ рано, не мѣгъ здержати ся, чтобы не поглянути на „дѣвицю озера“. А ся панѣ була теперъ ще бѣльше принадна, коли пѣдѣйшла до вѣтця и подала ему свои еоралеві губки до поцѣлуя а вѣдтакъ сама схилилась до руки та поцѣлювала еи такъ любовно и чувственно, що сердце Ивана розжалилось. — Любить вѣтця горячо — погадавъ собѣ.

Всѣ разомъ пѣйшли до замку, бо наближалась хвиля обѣду, поданого нинѣ зъ огляду на гостей великопаньскимъ звичаемъ — о заходѣ сонця. Грація зъ Оленою вшли передомъ и Иванъ глядѣвъ на сю струнку статъ дѣвочу, въ котрѣй лучилися разомъ и принада и

сила. — Ова шляхотно, незвычайно гарна — говоривъ собѣ и бувъ бы такъ охочо ишовъ за нею цѣлу годину, щобы лишъ глядѣти. Не ставъ вбачъ для неѣ прихильнѣйше успособленымъ, противно не любивъ еѣ що разъ бѣльше зъ каждою хвилею, але бачивъ, що гарна и „мусѣвъ“ ентузіазмуватись для еѣ красы. Якъ разъ сей мустъ, се насильство на его особу, котрому поневоли пѣдававъ ся, дуже его дразнили. Здавалось ему, що если обоѣ будуть разомъ довго, то еѣ зненавидѣть.

Обѣдъ бувъ невеселый. Зъ-разу пѣддержувавъ розмову гошовно Дермонтъ, розпытуючысь Ивана про людей въ селѣ, але показало ся, що радше Конноръ мѣгъ на се вѣдповѣсти. Зъ своѣи прогульки на село привѣсь вѣсти про все, що дѣялось въ Делі, въ часѣ ихъ непрвсутности и розповѣдавъ вѣтцѣи, де уродивъ ся сынъ а де дочка, хто померъ а хто зъ кимъ оженивъ ся, при чѣмъ звертавъ ся неразъ до Олены, примѣчаючи весело, що вже випередило еѣ кѣлька ровесницѣ, та подрѣбно розкажуючи, якъ то одна гарна красавица добула собѣ чоловіка, якъ друга завелась въ своихъ рахункахъ на богача, котрый воливъ вѣяти собѣ бѣдну, скромну дѣвчину. Олену се занимало и розмова, хочѣ ведена лишъ самѣ трѣма особами, зачинала ставати оживлена, коли наразъ збѣйшла на щось прикрого. Конноръ поспытанный вѣтцемъ про когось, мусѣвъ бѣдповѣсти: — Нема его... выбравъ ся зъ села... Лице его нахмарилось. — Нема рѣвножъ отче, вашого брата молочного, Джона Бурка, — додавъ — нема брата Моллі О'Некъ... выбрали ся... Згадавъ ще кѣлька прозвищъ и цѣле оживленѣе Дермонта Делі та Олены пригасло; въ бесѣдѣ ставали прикрѣ перервы и коли по обѣдѣ павѣ встала, Дермонтъ поглянувъ на годинникъ. — Велѣть менѣ ласкаво сѣдлати сѣ-

вого коня — сказавъ до Иванъ — переѣду ся трохи по обѣдѣ.

— Вже починає смеркати — сказавъ Юрій.

— Добре знаю не лишѣ дороги, але и всѣ дорѣжки — вѣдповѣвъ — знаю кождый камѣнь, кождый корчъ и не заблуджу. Рѣвножь знаю и коня, котрый певно не ставъ лѣнивымъ и не зваровивъ ся, бо здає ся менѣ п. Торилі, що вы такъ жѣ на нѣмъ ѣздили.

— Такъ — вѣдповѣвъ Иванъ коротко. И вѣнь чогось захмаривъ ся, знавъ, що Конноръ выслулавъ вже всѣ жалобы на него и ладивъ ся вѣдъ разу ясно поставити kwestію, що если Дермонтъ зачне вставляти ся за селянами або може схоже спровадити назадъ до Делі выдаленыхъ, або тыхъ невдоволеныхъ, котрі самі выбрали ся, вѣнь готовъ сказати: — Въ такѣмъ случаю я не можу остатись тутъ довше...

Длятого то цѣла розмова при обѣдѣ дразнила Иванъ необычайно, а вмѣсто коли Олена, слухаючи кого хибло въ Делі, найперше спачивъла мѣвъ жаръ а вѣдтавъ звѣльна побѣдѣла та задумалась, ему здавалось, що она тою блѣдотю и сумомъ его обжаловув. Иванъ ледви змогъ всидѣти на мѣсци. Длятого вѣ однимъ словомъ не прилучивъ ся до замѣтки Юрія, що смеркає и прогулька мусѣла бы вѣдбуватись по темки, бо вѣчь хочѣ погѣдня, не була мѣсячна. Нѣчого не сказавъ, лишѣ зазвонивъ на служачого та велѣвъ понести до стайнѣ розказъ, щобы осѣдлаво сивого коня.

— Маю охоту заѣхати ажъ до Гудъ Голлѣвъ — сказавъ тымчасомъ Дермонтъ — Я загуживъ за Ганною и бажаю, якъ найскорше ви побачити.

Теперь и Конноръ замѣтивъ, що въ Щасливѣмъ Дворѣ може станути ледви пѣзнимъ вечеромъ, але Дермонтъ вѣдповѣвъ ему, що се нѣчого не шкодить. — Це-

реничую тамт, — сказавъ, додавши, що зъ Анною якъ разъ лишъ вечеромъ можна свободно розмовитись. — Завтра коло полудня верну — закончивъ. — Цивно и Ганна приѣде зъ мною привітати матірѣ и Олену а я проведати ен буду по лицарски якъ за давныхъ, добрыхъ часоѣхъ. Усмѣхнувъ ся але не весело. Се, що почувъ, вѣдобрало ему добрый гуморъ и коли Ковноръ заявивъ, що и вѣнъ радо поѣхавъ бы зъ вѣцемъ до тѣтки, вѣдомивъ ему рѣшучо и навѣтъ нетерпеливо. Ъзда, хочъ и пѣзна, не мала для него дѣйстви нѣякои небезпечности, лишъ выглядала дещо авантюрично и романтично. На законченіе додавъ, що таку ѣзду уложивъ собѣ ше рано.

Такъ було дѣйстви, бо Дермонтъ Делі прочитавши грѣзний зазывъ, якій написавъ Денисъ Мелечъ до Ивана Торнліого, порѣшивъ, побачитись зъ нимъ заразъ, се значить заразъ того вечера, бо въ день годѣ було бачити ся. Старый Гора не показувавъ ся людямъ явно, але Дермонтъ Делі знавъ, де его глядати въ ночи. Еще листъ Ганны доносивъ ему, що обдерта зъ даху хата була ще замешкана, а бодай що сходились тамъ на вечерницѣ. Тожъ Гора мусѣвъ бути десь недалеко, може въ печерѣ скалы, де мешкавъ Патъ, а котрой полиція не могла до тла зруйнувати, бо лишъ збурила внутрь ен пѣвъ та тымъ подобный рѣчи, котрі улекшували хоронитись въ нѣй збѣгцямъ. Але не трудно було се все справити и Гора Мелечъ мѣгъ тамъ сховати ся, коли Торнлі знищивъ его хату. За такимъ здогадомъ промавляло много рѣчей, мѣжъ ившимъ и ся звѣстна гордбѣсть ирландскаго люду, котрый прогнанный зъ мѣсця, де родивъ ся, уперто придержуе ся тыхъ околицъ, заявляючи тымъ що не уступае и не естъ побѣдженымъ. А чи Гора поселивъ ся въ давной крыѣвцѣ Пата, чи може въ якѣй

ишої печерѣ, Дермонтъ Делі знавѣ, якѣ про се довѣдатись, а то давнымъ окликомъ зъ часоѣ ще спѣльного походу воєнного. Уложивъ себѣ, що вѣхавши вѣ яругу, яка веде вѣдъ озера вѣ глубину гѣрѣ, заспѣває пѣсню, яку спѣвано пѣдчасѣ битвы, вѣ котрѣй погабѣ Морланъ а вѣ котрой пѣбанасть давній товаришъ воєнный, що то вѣвѣ самѣ, Дермонтъ Делі, перебуває до него. Теперѣ вже нѣхто не спѣває сеи пѣснѣ, — всѣ забули еи — и Дермонтови здавало ся, що еи згукн выключуть безѣ сумнѣву Дениса Мелечѣ зъ его крыѣвни.

Тогдѣ розмовить ся зъ нимѣ суверѣ, зганить суверѣ розбишацке поведѣнѣ зъ Иваномъ Торилѣ, хочѣ и дѣланыя сего послѣдного не буде нѣ оправдудати, нѣ своимъ признанѣмъ санкціонувати. Рѣшивъ ся щиро и отверто признати ся старому Денисови до вини и слабосильности зѣ своєї стороны, вѣ наслѣдокъ котрой сей чужій чоловѣкъ, сей Сеснечѣ, найшовъ ся мѣжъ ними и на его мѣсци. Признасть ся до того, але вѣ замѣну за се упокорѣнѣ зажадає вѣдѣ старого товариша, щоби вѣдступивъ вѣдѣ пѣмѣсты нехристїянскѣи, щоби полвивъ вѣ супокою Ивана Торилѣого, котрый вѣдѣ хвилѣ повороу его до Делі ставъ ся нешкѣднымъ для населѣня. Вѣнѣ дѣдичѣ того кусника землѣ, отже природный опѣвунѣ тыхъ, котрѣ на тѣмъ грунѣ жили и трудилися, стане мѣжъ ними а Торилѣемъ, не допустить надужитя а жадає лишѣ послуху вѣ рѣчахъ, котрѣ суть дѣйстно добрѣ и поступовѣ, не нарушають нѣ духа традицїи, нѣ батькѣвскихъ обычаѣвъ, хочѣ и вѣнѣ буде мусѣвъ усунути деякї навички и звичаѣ. Божѣ пасивный звичай не есть чимѣ святимъ, деякї формы переживають ся зъ часомъ и треба ихъ закїнути, треба додати нового життя до давного способу дѣланыя. Дермонтъ гадає, що зможе вытолкувати Денисови сю правду и зѣєднає его

для доконечныхъ реформъ господарскихъ, явій Торнілі переводивъ. А навѣтъ числивъ ще на щось бѣльше: надѣявъ ся, що зробить старого звѣгця своимъ речникомъ супротивъ громады Делі, що черезъ него, котрый дававъ провѣдъ до насильства и розбишацтва, вплине на успокоєнне населєня и погодженне зъ новымъ ладомъ, котрый дѣйство богато має хѣсна и для самого населєня. Рѣшивъ ся промовити до серця Дениса и просити его о се, якъ о братереву прислугу — просити его о помѣчъ и пѣдпору. Повнолѣтабѣть Юрія наближалася, Торнілі бувъ потрѣбнымъ для поладженя нового господарства новому двѣдичеву, котрому старый отецъ вѣддасть зарядъ майна а самъ зъ цѣлою родиною забере ся до ловецкой палатки, де давнѣйше проживавъ управитель О'Ровне, та тамъ скоротав тихо свѣй вѣкъ.

Дермонтъ рѣшивъ ся выговоритись такъ передъ Денисомъ Мелечъ и бувъ певнымъ, що вѣнъ не заведе довѣрія покладаного въ нѣмъ, але якъ разъ за-для того, що треба було такъ отворити свое серце передъ давнымъ товаришемъ военнымъ, Дермонтъ не хотѣвъ мати нѣякого свѣдка сен пѣчнои прогульки, сен розмовы, котра таки сама собою була для него тяжка и приєра, бо жъ въ груди людской єсть гордѣсть, котра при высказахъ упокоряющихъ ледви чѣ може стерпѣти третю особу, хочъ бы и найближшу. При тѣмъ сямъ свѣдкомъ не мѣгъ бути нѣ Юрій нѣ Конноръ. Одного не можна було взяти за-для того, що помешєнне Торніліого лучило ся зъ его власнымъ интересомъ, а другій бувъ за палкій, за живый до участи въ такѣй справѣ. Вкѣнци Дермонтъ бѣжавъ перевести все самъ; якъ самъ тутъ провинивъ ся, такъ лишъ самъ хотѣвъ понизитись передъ людомъ въ Делі, котрый має представителя въ

особѣ Дениса, самъ хотѣвъ вѣдозвати ся до того люду зъ просьбою...

Се, що почувъ теперь вѣдъ Коннора, робило для него цѣлу справу бѣльше прикрою и трудною, бо кожде немилосердне и обиджающее чувства врялявсѣй поведенье Торнліого, спадало на него бѣднягу, дочиняло до его вини и робило труднѣйшою згоду, яку хотѣвъ перевести. Однакъ Дермонтъ Делі рѣшивъ не цѣфатя ся, а вѣдкладати не годило ся. Папѣръ якій мавъ въ кишенн — позовъ передъ трибуналь смерти, прислааный Денесомъ Мелечъ Иванови Торнлі, се ему пригадавъ.

Выпивъ одну за другою двѣ чарви вина и вставъ вѣдъ стола. — Перепрашаю, що такъ роблю безъ церемоніи — сказавъ до Торнліого — але хочу выѣхати якъ найскорше. Прошу перепросѣть за мене сестру.

— До побаченя хлопцѣ — додавъ, надягаючи теплый одягъ и вкладаючи до кашенѣ пушку зъ сигарамъ, такъ повну, мовъ бы мала служити на довшій часъ и не для одной особы. — До побаченя... Скажѣть матери и Оленцѣ вѣдъ мене добранѣчь. Може завтра ранкомъ я самъ скажу емъ добрый день..

Кѣнь осѣдланый стоявъ передъ танкомъ. Дермонтъ Делі давно не сидѣвъ на нѣмъ, тожъ теперь зъ приємностію его погладавъ и всѣвъ на него. А вѣрный кѣнь, мовъ бы пѣзнавъ давного пана, бо гарно зачавъ ступати. Дермонтъ ожививъ ся, пѣдкрутивъ собѣ вуса, та ще разъ поклонивъ ся по войсковому сынамъ и закликавъ: — До побаченя.

Иванъ Торнлі задержавъ ся на порозѣ сѣней та зъ-поза почорнѣлого одвѣрка дубового поглянувъ холодно за вѣдѣзджаячимъ. — Ёде по реляціи и деляціи Ганны О'Флегерті — сказавъ собѣ зъ вымушеною бай-

Виходять у Львові що дня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, і в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstain & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „ДІЛО“ з літер. додатком
в Австрії: за границею:
на півний рік . . . 18 кр. на півний рік . . . 24 кр.
на півний рік . . . 9 кр. на півний рік . . . 12 кр.
на чверть року . . . 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 6 кр.
на місяць . . . 1 кр. 50 кр.
у Львові:
на півний рік . . . 16 кр. на півний рік . . . 8 кр.
на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачує вільної бр. порта.
Поодинокі число коштує 8 кр. а. в.
Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бр. однов. строку і нисератом в рубр. „Надбавка“ по 20 кр. а. в. **Підписи** чистити ся по 10 кр. бр. етикета.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь шість 1 січня „Діло“ зь додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходить буде, як уже бачили, кілька разів, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Просимо-ж всіх наших внів. Читателів присылати передплату на рік 1892-й (взглядно і залеглости) і приднувати „Діло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючи передплатники доставляють початок (16 аркушів) повісти „Замок Делі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Діла“.

Зь нагоди Т. зв. „всенародного“ в'їща.

Давню прояву обсервуємо в найновішій часі: москвофіль і радикали, — ті, що в часі існування т. зв. солідарності партій робили, що тільки могли, аби солідарність тую розбивати, тепер на всі застави чим-раз дужче кричать о потребі солідарності і пускають всякі штучні огні на заслїдженні здорових очей руского загалу. Зб'являю, що при вивішеній ситуації ам' незгідно і вийти на будучість у них що-раз більше пошрачують ся. А серед публіки рускою попадають ся такі, що фрази і фаверверки беруть за ширість, за добру монету. Навивай, навивай!

Потребу солідарності і консолідації сль руских кожний призав, але-ж яку консолідацію і зь яким солідарність? Зь тими, що в часі, як була солідарність, підкупували ся і довели до того, що народівці мусили супротивити їм діяння деструктивного застерєгти ся прилюдно, вь сойм? Та й яка гарантія, що по постанові солідарності буде нинішнє між самими Русинами? — не гадуєючи вже о тьм, що само солідаризованнє себе зь деякими елементами може шкідити Русинам вь їх відносинах на внів. Бо-ж нам' здаєть, що консолідованнє Романчука зь Іваном Добрянським і Павлом користи рускій справі не принесе, — було бь се так, як вь байці „Орелъ, щупакъ і рак“.

Русини — знай зь свого безголов'я. Такъ було давно, вь історію, такъ єсть і нині. Самі на себе крутять нагайку, самі притомно шукають багна, де бь застрягли і не могли вийти, — самі собі висувають труднощі. То ми бачили хоч-бь і вь найновішій спра-

в'ї турчанській. Насамперед послови Телішевскому н' вь сего н' зь того забавго ся зробити зь купки малькоментов-радикалов' третю і то „розумну політичну партію“, а в'їче турчанське знайшло вже — чому бь н' — навив'ї „нотаблів“ середь тої партії — в'їрочімъ они самі й ставали ся на в'їче: п. Франко, сотрудник Кутієра та й редактор „Народа“, і п. Данилович, редактор „Хлібороб“. Чимъ же-ж — питаємо — така „політично розумна“ та „партія“ радикальна, і по якій причині в'ї нею кончею консолідувати ся? Чи тому, що вь максимальній програмі своїй поставила устрій соціалістичний і в'їдвинула в'їру, а вь мінімальній, практичній, бажав целітату духовенства руского і веденн'ї газетамі агітацію за патентом Іосифинським? Та й чому лиш у одних Русинів мають партія не-соціалістичні в'їзати ся до ведення політики зь фракцією соціалістичною? Того н'їде у в'їзкого другого народу вь Австрії не бачимо — і нині в'ї в'їдвеській рад'ї державній не засідав ані одиє соціаліст лиш для того, що в'їякий другі партія зь партіями чь фракціями соціалістичні н'їде не лущать ся. Вь Чехії також єсть партія соціалістична, безь порівняння сильніша, н'їж наша, і при тьм навив'ї національно-патріотична (не такъ якъ наша більше космополітична), а чи чувъ хто, щобъ чи то старо Чехи чи молоді Чехи в'їзали ся зь нею до ведення політики? Она знають істнованнє партії соціалістичної за факт, але при політичній акції єв лишують за боц'ї, самі собі, не хотів наражувати справи народом на різні протівности. А наші політики турчанські зь своїмъ послом Телішевським такъ зачали ся до „політично розумних“ радикалов', що геть зарвавъ таки подданих бь під в'їх провд'ї, — бо-ж п. Данилович потребувавъ тільки поставити протівъ резолюцію комітету в'їчового вь справі реформи виборчю свою резолюцію, а в'їче одноступно єв прийняло! Комітет в'їчовий в'їмени пов'їта турчанського го вносилъ, щобъ в'їче ухвалило безпосереднє голосованнє вь курії селянській, а тимчасомъ в'їче ухвалило резолюцію чужого чоловіка, зь Коломийч. п. Даниловича: домагаєть ся загального голосовання. І диво давнє, ані о. референдум тої справи, ані посолъ Телішевський не ставали вь обороні резолюції пов'їтового комітету в'їчового і не поясняли народова, що й они стремлять до загального голосовання, але що мають на цїлі не пусту демонстрацію, але реальний здобуток, отже домагають ся насамперед того, що дальш бь може досягнути. Якъ посолъ Телішевський вь своїй брошурі, такъ і зариверъ в'їча турчанського на в'їчу відказували на Львів і о мало що не відмовили Львівчанам компетенцію вести перед вь політиці рускій, а тимчасомъ — кажучи безь наміреня обиджувати кого-небудь — самі показували не конче зручними політиками. В'їрочімъ Русини і вь тьм в'їзгляді не можуть бути винятком середь народів: якъ у Французів перед вьде Париж, у Чехів вь Прагу, у Слов'яків вь Любляну, такъ і у Русинів мусить перед вьсти столиця — Львів.

Того вже в'їякими сумнівами н'ї ухвалами н'їхто не в'ї силі скасувати.

Якъ що-до радикалов', такъ само і що-до тьх людей зь партії „старої“, котрі і спляють розв'ї руского народу і компромітують всьх Русинів, безь огляду на партію, демонстраціями москвофільськими, — загаль Русинів не повиненъ собі самъ в'їнахити трудностей. Не гадати згоди зь ними, а попросту елімінувати їх зь межі себе — відмовити їмъ своєй підпорі і запротестувати протівъ того, щобъ они підшивали ся під загаль Русинів та промовляли в'їго імени. Коли-ж хто-небудь зь Росії, наприкладъ якийсь сторонникъ політичнє, мавъ якъ дїло до Русинів, — то нехай говорить зь загаль Русинів, в'їзглядю зь представителями того загалу, а не, якъ нині, зь агентами, котрі н'ї супротивъ загаль Русинів, але в'їзв'ї супротивъ „старої“ партії не почувують ся до в'їякого одв'їчальности і авантюрами своїми наносять тільки шкоду і „старій“ партії і загаль Русинів.

При в'їв'їшеній нер'їшчості загаль руского суаротнєв москвофіль в'їнль моральна ширить ся вже і межі селянами, декуди н. пр. зь Золочівщини і Бродщини, вь застрашуючій способі, і доводять до такихъ сумнихъ і злочастнихъ для справи народної фактів, якъ ось недавній вибори до ради пов'їтної вь Бродщині, де селяне і дані надуті деструкційною агітацією москвофільських органів, допустає ся поганон зради супротивъ народівців, зь котрими спільно засідали вь комітеті, і зрадою допомогли побіді Поляків. „Галицька Русь“ твердить, що в'їбы то сему винні народівці вь Бродщині, бь не підтримали пої виборів до ради державної кандидатури Герасового зь Ісєбрука, котрий в'їбы то мавъ якесь більше право до кандидатури вь Бродщині, н'їж Барвінський. Та хіба даятого, що Герасовий належить до одної партії, а Барвінський до другої і Барвінський не підписавъ адреси якомусь тамъ Архатову зь Петербурга, а Герасовий підписавъ і за те ставъ „мученикомъ політичнимъ“ а „Рускою Рад'ю“ конче забавго ся задемонструвати і на в'їзб'ї гр. Тафому чи кому тамъ, вибрати єго послом до В'їдн'я. Н'ї, не народівці винні злочастій асерів зь виборами до ради пов'їтної вь Бродщині, а винні деструкційній агітації фракції москвофільської, супротивъ котрої безсильною показувалась в'їв'їт — допускаємо — добра воля інтелігентнихъ людей „старої“ партії вь Бродщині.

Тепер зь ініціатив тої групи деструкторів в'їхиди в'їдвоза на „всенароднє“ в'їче у Львові, а Сірко, Рожанковський і Павляков подають руку. О. Павляков — якъ загально говорить — вь розмові зь однимъ вище поставленою особою заявлявъ передъ кількома днями, що в'їдз для того знайшовъ ся вь комітеті зь д-ромъ Добрянським е tutti quanti, щобъ вь потребі спляти есенціальні розмови. Може бути, що те саме мавъ на сад'ї і посли Сірко та Рожанковський. Але-ж се навабств! Розмови москвофіль в'їзглядіте, господинове, не вь бесїдах на в'їчу —

— тамъ готово все бути дуже льояльно, може ажь смирно-підданчо, — але в'їзглядіте розмови вь безголовій агітації прасою, вь безосв'їстимъ баламученю інтелігенції і селян, зь отчуждіннямъ демонстраціях — і такі розмови спляйте, если справді маєте тую добру волю! Бо-ж яку цїль в'їзв'їстости мають аранжери сего „всенародного“ в'їща? Гдно таку, щобъ показати правительству, що ось-то за ними народ! Бо того, що тамъ почесано вь в'їдвозі про потреби Русинів і про консолідацію партій — се тільки способъ примаму — щось же треба було поставити вь програмі. Они-ж знають добре, що о консолідованю Русинів годі й говорити безь участі народівців, котрі в'їв'ї аси мають вь своїхъ рукахъ. А що-до потреб Русинів, то може зажадають від правительства і більше шкіль руских, більше гімназій, в'їж жадають на-теперъ посил рускій, — але що-ж? — поки „Народний Дім“, остаючий вь їх рукахъ, шле кількадесят своїхъ бурсаків до в'їмецької, а не до рускою гімназії, доти правительство їх жадає на серію брата не хочє і не може.

Передъ самимъ „всенароднимъ“ в'їчемъ очевидно дуже не вь пору для всьх деструкторів насильні в'їсти вь писм'ї зь В'їдн'я, поміщенімъ оноды вь „Ділі“, про даяв для Русинів полекш і нові здобутки. Вь писм'ї зь В'їдн'я подані т'ї в'їсти зь відповідною оглядністю і зь справедливимъ застерєженнєм, що се Русини приймуть лишъ яно завадок, але оно далеко не полагодує потребі руского народу, далеко ще до рівноуправлення Русинів. М'їж тьм „Галицька Русь“ супротивъ того перенесла текстъ колишнього т. зв. „угодового“ внесення Юліана Лавровського, і думаючи, що в'їв'їла Богъ знає якого тяжкого калібру канону, каже: „Отъ чого домагаєть ся такій Лавровський, а чимъ задоволює ся Романчук!“ Попередъ всього: Романчук тьмъ незадоволює ся. По друге: вь угодовімъ внесеню Лавровського справді в'їстало ся більше, н'їж те, що було наведено тепер вь писм'ї зь В'їдн'я, — але зь того ще не виходить, щобъ „Галицька Русь“ своїмъ супоставленнємъ не в'їстрїляла кулю вь пліч. Лавровський ставивъ внесенє угоди зь Поляками, а Романчук в'їякою угоди зь Поляками не робавъ. Коли бь прийшло вь теперішніхъ часахъ укладати для Поляків проєктъ угоди, то, нехай „Галицька Русь“ буде певна, проєктъ Романчука не повестидавъ бь колишнього проєкту Лавровського. Але-ж нині о угоді зь Поляками нема бесїди і доти не може бути, доти за-для в'їякихъ небудь причинъ Поляки — beati possidentes — не запотребують угоди зь Русинами. Наві Русини мають дїло зь правительствомъ, котре стоить по-надъ Поляками і Русинами, а правительство буде чистити ся зь Русинами вь м'їру того, на скільки они при розумній і ревній праці власній зростати будуть вь силу. Фактична сила Русинів замишлює правительство і в'їмусить єго перевести рівноуправленнє руского народу, — а не замишлюють єму пусті фаверверки вь ро-

4) Скривджені й нескривджені.

Написавъ О. Крип'їцький.

(Далше.)

Тимчасомъ царевич Омаръ вир'їбъ вьскоїй та рівній, якъ в'їв'ї надъ водою. Стара мати не могла натїстнє єго чорними очима, смуглявими рум'явими ливомъ та чорними кучерями. Сміхливий та проворний, в'їв'ї любові лїтати по саду на баскомі коні, перескакувавъ черезъ рови, черезъ кущі, черезъ потоки, якъ блискавка черезъ хмари. Мати почала в'їговорювати єго, щобъ в'їдз оженивъ ся.

— Мамо, якъ знайду я таку панну, яка мені часто сниться, то я ожению ся, — сказавъ в'їнъ матери. — Мені часто сниться ся якась невичайна дівчина: лице б'їле, матовє, якъ слонов'я в'їсть, очі чорні, брови матовє, на високому чолі. Сниться ся мені часомъ, що вона ходить вь квітнику поверхъ левкоїв та гіяцинтів і в'ї одна квітка не в'їгнаєть ся під вь легенькими ногами; часомъ сниться ся, що вона ходить по хвильці на морі, то в'їбь пливе на рожевихъ хмарахъ на заході сонця, вь дивному зеленому убрані, вся вь рожахъ та лїліяхъ, і с'їв'їє такі дивні п'їсні, що вь мене серце замирає. А вь неї на голові в'їнонь зь рожев, а надъ чоломъ с'їє в'їв'їрня в'їра.

Султанша в'їв'їла всьм пашамъ прив'їсти своїхъ дочокъ вь садъ, щобъ Омаръ подививъ ся на них. „Може знайдеть ся така, котра буде схожа на єго м'їв'ї“, — думала султанша.

В'ї дочка паш'їв повивались вь дорожю оджею, повив'їлювали на себе золота та дорогихъ кам'яців і в'їшли вь садъ, на те м'їсце передъ дворцемъ, де розстелялись в'їбь дорогі килими, квітники, де вода бризкала зь фонтанів.

Омаръ ставъ коло в'їбн'я і придивлявъ ся, чи не в'їбнаєть хочъ сліду тієв красы, що єму снилась. Гаруць-паша тихенько підійшов до нього і сказавъ єму:

— Отъ правдивсь ливевъ, царевичу, до тієв чудовий дівчині, що нагулає ся в'їрати рожу! Певно вона тоб'ї сподобавъ ся, бо красочі одъ неї і на св'їті нема.

Царевичъ подививъ ся та й каже:

— Ота висока та суха якъ драбина, чорна якъ цаганка, зь такимъ носомъ якъ у чаплі? Ну, знайшовъ красую!

Гаруць-паша усміхъ ся, бо то була єго дочка. В'їнъ хотівъ, щобъ єго дочка стала султаншою.

— Н'ї, мамо, не така краса мені снилась, яка вь тьхъ поганенькихъ дочокъ паш'їв! Одна губата, друга кирпата, треті чорна, пича привобока, — сказавъ Омаръ.

Тоді мати послала накупити вь цїлому царстві найкрасивіш в'їволоніць, убрання н'їх вь дорожю оджею, поставила н'їх рядомъ в'їругомъ пышно залі і в'їв'їла Омарови в'їбн'я в'їти ту красу, що мав'їла єго вь сні чарами. Чудовий в'їволоніць с'їяли в'їрасою, якъ з'їр вь в'їв'їрному небі, але Омаръ не знайшовъ н'їжъ н'їми таєм, яка св'їтла вь єго душі, якъ в'їв'їрня зоря.

Отъ Омаръ в'ї каже матери:

— Поїду я, мамо, по своєму царстві і по чужихъ краяхъ: і євй народъ побачу, і може де в'їгляну таку царівну або в'їв'їв'їну, яка мені привиджуєть ся у сні, та й привезу вамъ нестєтку.

Мати не чув'їла сына зь дому, не пустила єго й паш'ї. Тоді в'їнъ покляв'ївъ свого в'їв'їрого товариша, молодого сына одного паш'ї, Мурата, в'їв'їла єму набрати усякомъ карч'ї та вь в'їчч'їхъ прилїстїхъ човномъ до однієв башт вь садъ. Муратъ приплывъ човномъ вь садокъ. Омаръ тихенько в'їйшовъ на берегъ, с'їв'їє зь Муратомъ на човенъ та й поплили вони моремъ по в'їв'їній волі.

Плыли вони день, плыли другій... та все недалечко одъ берегівъ бачили они на берез'ї с'їла, але якъ вони з'їроду не бачили с'їл, то їмъ здадо ся, що то якесь могильня або з'їдорий комаханий куп.

Ого на третій день приплыли вони до скель, розкиданихъ коло берега. Сонце вже стояло на заході. Вода лив'їла проти червоного неба. Тахъ хвильки плескали ся, н'їбь лашалось до мокрого камня.

Чують вони, якійсь давний дівчачий голосъ с'їв'їє п'їсн'ї. Перша п'їсня була весела, якъ сміхъ. Дрбна луна лїла ся м'їжъ скелями, неначе с'їялось та давній перли, падаючи на скло. Ім'ї в'їчувало ся, що голосъ лив'їє ся вь воду, якъ хвиль. Вони оглянулись в'їругомъ і жадали, чи не в'їпливає де зь моря руська русалка, що с'їв'їє та регочеть ся вь хвильці. То з'їновъ їмъ здавалось, що голосъ лив'їє ся зь синього неба. На небі плыла, якъ лев'їдъ, рожева хмарка, і н'їбь зь неї лив'їє ся дивний голосъ солодкій, якъ кохання. Коли се розлягла ся п'їсня поважна та сумна. Омарови та Муратови здалось, що вона лив'їє ся зь останнього пром'їня сонця, що розсїявалось надъ моремъ в'їругомъ захода, в'їбь шпичасте червоно-золоте кохого горіло. Вони повернули човна до берега. П'їсня полїла ся одъ скель, що стояла надъ берегомъ. Та жалобна п'їсня доходила до серця, в'їмвала якусь нев'їр'їтну в'їрату, якійсь смуткомъ та жалемъ в'ї в'їтер'їяхъ шастамъ.

— Боже! чье мое серце якесь велике нещастя! — сказавъ Омаръ. — Деє я чувъ сей голосъ, чувъ колись... давно, давно, неначе у в'ї сні!

— Муратъ повернувъ човна до скель і приставъ до берега. Омаръ спочинъ зь човна і в'їзглядъ на скеля Амброзину, облиту в'їтер'їємъ св'їтомъ. В'їнъ прийшовъ до неї, подививъ в'ї в'ї в'їчч'ї. Єго душа зразу загнала, с'їв'їє в'їбь зас'ївало. В'їнъ в'їбавъ ту дівчину, що єму часто снилась. Єму здалось,

що в'їнъ деє вже бачивъ т'ї пышній зоряній очі.

— Чия ть, дівчинно? Чи ть в'їв'їв'їна, чи царівна? — спытавъ у неї Омаръ.

— Н'ї, я не царівна і не в'їв'їв'їна; я Чонгарева дочка, Амброзина. Ось недалечко вь садочку й наша хата, — оббавалась Амброзина.

— А чи не можна вь васъ переночувати? — спытавъ Омаръ. — Ми купецієв'ї сини. В'їдимо отсе по селакъ та скуповуємо хлїбъ.

— Прощу до господи! Я спытаюсь вь батька, — сказала дівчина.

Ого поїшли вони до Чонгаревон хати. Чонгаръ та Чонгариха саме тоді с'їдали за стіл в'їв'їрнати. Омаръ одчинивъ двері вь с'їні і ступувъ ся лобомъ одъ одв'їр'їхъ. В'їнъ не в'їзв'їк нахилити голову вь дверяхъ. Ув'їд-шовъ в'їнъ у низеньку хатину і ледки не до-ставъ головою до стелі.

Стара Чонгариха поставила на стіл миску вареної картоплі та покляла чорний хлїбъ.

Омаръ поздоровнавъ ся і кивувъ очима по хатині. Єму здалось, що в'їнъ ув'їшовъ у курникъ, або вь хлїв'ї.

— А де-жъ ваші св'їтлиці та в'їмнати? — спытавъ в'їнъ у Чонгара.

— Та тутъ же наша і св'їтлиця і в'їмнати, бо другон в'їмнати вь насъ нема, — сказавъ Чонгаръ. — Просимо вечерати!

Омаръ в'їглянувъ ся зь Муратомъ. Ім'ї обомъ хотїлось в'їти, а своя харч'ї вже в'їйшла. Омаръ зь Муратомъ с'їли за стіл і по-глядали на картоплю вь глянц'їй мисці. Омаръ в'їв'їзъ картоплю чорного, якъ земля, хлїба, кусавъ, жувавъ, жувавъ, і не м'їгъ пр'їковтнути, а далі в'їпливавъ підъ стіл.

— А мені казали, що ви в'їте баранину на с'їв'їбнихъ полумаскахъ! — промовивъ Омаръ до людей.

— То васъ, молодихъ, хтось старий дуривъ, — сміливо оббавалась Амброзина.

дѣ „всенародного“ вѣча, якъ отсе де-хто загадавъ собѣ устроить хитро-мудро...

Въ справѣ т. зв. „всенародного“ вѣча одержали мы ось такъ письмо зъ провинціи:

„Всенародне вѣче“, которе пять послѣднѣхъ и сѣмь не послѣднѣхъ до Львова, есть — а на нашу гадку — частую комедию. Народовѣдѣ не можуть никакъ поступити, якъ лише бути безучастными свѣдками той комедіи. Тутъ и народѣ понимае, що въ тѣхъ вѣчу крые ся підступъ. Люде, перебираючи підписи и не бачучи межі підписаними знаменомъ и малой датной посылки Юліана Романчука, пытають: „А яке-жъ то буде вѣче безъ головы межі Русинами, безъ Романчука?“ Та й на правду, оно ажъ смѣшно: „всенародне“ вѣче, и ще скликаване въ цѣли консолидация Русинѣвъ, а межі скликающими его нема ані головы обоихъ рускихъ клубѣвъ, соймового и райхсратового, посла Романчука, ані бодай одного посла зъ рады державной, ані члена выдѣлу кравого д-ра Даміана Савчака, ані головы „Просвѣты“ о. д-ра Омеліана Огоновского, ані нѣкого зъ львовскихъ „Народнихъ Радъ“...

Підписи умѣщені підъ водознаю вѣчевою якъ зъ одной стороны не можуть будати достовѣрні у Русинѣвъ (се вже подаеено въ „Дѣлѣ“), такъ зъ другой стороны — мы доламо вѣдъ себе — свѣдчатъ, що въ самой „твердой“ партіи шось fault...

Насампередъ впадае въ очи, що зъ послѣднѣхъ подписано водозву лаше пятьохъ (межні и „політичкѣ“ Вараша), а прецѣвъ до „твердыхъ“ рахують ся й те дѣяніе — на всякій способъ судья Н. Герасимовичъ. Чому жъ той не подписавъ водозву? — а нема сумнѣву, що до него мусѣли о подписѣ удавати ся. (Правду сказати, мы троха даеуемо ся, що до подпису дама ся наклонити соз. Ружанковскій и о. Сѣрко, которі ухажать за людей умѣренныхъ, але поясню мо собѣ тымъ, що соз. Ружанковскій — чоловікъ магого натур, що не хотѣвъ бы зъ нѣмъ мати суперечки, отже подписавъ водозву, хочъ може бодай нѣхотѣвъ чужъ, що скликавають „всенародне“ вѣче безъ народовѣдѣвъ якъсь не а про рос, — а зновъ о. Сѣрко, підписуючи, мабутъ и не змѣривавъ, що до чого йде, бо застѣно, о. Сѣрко політичкѣ передъ всѣмъ повѣстовый.)

Дальше впадае въ очи, що зъ не послѣднѣхъ не було вже якихъ нѣмъ „поважѣ“, якъ конче д-ръ Иванъ Добрянскій та д-ръ Левъ Павенцій: першій — бувшій директоръ „Заведенія“, а другій — ликвидаторъ того банку! Д-ръ Иванъ Латинскій звычайно дае въ такихъ случаяхъ фѣрму, але про якусь дѣяльність его въ справѣхъ рускихъ не зувати. П. Богданъ Дѣдичскій, яко ветеранъ партіи, оче видно мусѣвъ подписати водозву, але се не буде для него облагою, коли скажемъ, що вѣтъ нинѣ вже нивалѣдіе політичкы — чи на сей чн на той бѣкѣ. Наконце крид. о. Павляковъ — вѣтъ нинѣ въ політацѣ якъ той майоръ ad hoc, вѣтъ давна вже на пенсіи, що нѣмъшыхъ новыхъ порядковъ войсковыхъ не хоче зрозумѣти и живѣ въ той гадцѣ, що цѣле спасеніе лежать въ поворотѣ до того, що було anno dazimal, — въ політацѣ о. Павлякова то тѣ часы, коли ще „не выгадали були яко-небъ Украинѣ“ — и ахто не чувавъ, абы въ радѣ державной засѣдали народовѣдѣ...

Потѣмъ впадае въ очи, що підъ водозвою не бачимо подписѣвъ нѣ одного большаго священника кромѣ о. Павлюкова (и о. Сѣрка, але зъ титулу посольства). Сей фактъ на всякій способъ цѣкавы, коли зважати, що пе-

редъ 25-ымъ падолнста 1890 року святы Юръ доставивъ бувъ навѣтъ не одного а большаго крилошана и до голодового комитету, де не засѣдавъ ані одинъ народовѣдѣ, и на зборы „Народной Торговлѣ“, чтобы помогти переформуванію листу, на которій не було ані одного имени народовѣдѣ. Нинѣ тѣя люди, що тогдѣ выключили були народовѣдѣвъ вѣдъ участі въ голодовкѣ комитетѣ и хотѣли ихъ всѣхъ усунути вѣдъ участі въ управѣ „Народной Торговлѣ“, скликають „всенародне“ вѣче, чтобы, бачите, консолидировати партіи, не вынимаючи навѣтъ радикаловъ... Але крилошанъ — нинѣ вже не бачимо побѣды давнѣйшихъ своихъ соподвижниковъ... Чому жъ то они не выстуляють и теперь солидарно? Чи не хотѣтъ, чи не можуть?.. Сякъ чи такъ, а таке атеистиченіе муситъ дуже болѣти пра політичкѣй акціи... Навѣтъ емериты, которі предѣвъ не мають чого боити ся (якъ крилошане Матвиновскій и Делькевичъ) ужили за адоптивне — не пхати пальцѣвъ между дверей — „въ такую політику не мѣшати ся“!

Наконце такожъ цѣнава рѣче, що межі подписанами підъ водозвою не бачимо проф. д-ра Иандора Шараневича, которій, яко сѣніоръ институту Становищійского, чей же больша мавъ бы повага и большу компетенцію до акціи консолидация Русинѣвъ, нѣмъж и пр. д-ръ Добрянскій. Але до д-ра Шараневича мабутъ навѣтъ не удавали ся по подписѣ. Впрочемъ — якъ намъ говорено — противъ него нѣмъшкѣйшы ведутъ завязту агитацию, чтобы конче скануть его зъ сеніорату Становищійского, коли выпрашена ему котача мундиръ не спонукана его до того, чтобы самъ арѣвъ ся того достоинства.

Все тѣ свѣдчатъ, что — якъ мы выше сказали — въ самой партіи „твердой“ шось fault. И янакше бути не може, пока тѣя партія, нѣмъжъ которою — того не перечеми — суть такожъ люди не злоч вѣдѣ, дае ся провадити на мотушку таковыи Добрянскимъ... Чтобы тѣя партія могла забрати слово въ справѣ консолидация всѣхъ Русинѣвъ, мусѣтъ впередъ здровѣйшій элементъ партіи тѣя яко самі консолидировати ся — консолидировати ся въ такѣмъ напрямѣ, чтобы отбрыла ся зъ репѣловъ, якій густо насѣла на ихъ сумнѣны и реверенды... Пока того не стане, дѣя партія тѣя не удасть ся нѣяке позитивне дѣло, — дѣти все буде комедию...

Рада державна.

На вчерашнѣмъ, въ пятницю, засѣданю палаты послѣдъ добачено дискусію надъ резолюціями, якій поставлено въ комисіи для торговельныхъ трактатовъ. Довшу дискусію выликала 11-та резолюція, зывающая правительство, чтобы якъ найскорѣе предложитъ проектъ закона о убываюу худобы зъ недугу легкаго и о вынаториѣ владѣтельствъ убогую худобы зъ державной окарбу. Пра тѣмъ поставъ пос. Линбахеръ внесенне додаткове, чтобы лашѣ въ крайномъ случаю обмежати або закаувати довѣтъ худобы зъ Австро Угорщины до Нѣмечины и на вѣдзорѣтъ. Пос. Бреннеръ домагавъ ся, чтобы правительство предложитъ проектъ згаданого закона зъ сенсѣи рады державной. — Оба внесена приняла палата посѣловъ.

Довшу дискусію выликала резолюція, что-до цѣа вѣдѣ вина. Послы дальматинскій и зъ Истрии доказували, что обнуженіемъ цѣа на вина италійскій цѣлкомъ убѣе ся австрійскую продукцію вина. Принято резолюцію, что правительство має подпомагати продукцію вина

звнженіемъ тарифы фрахтовой на сельванцяхъ.

Вѣдтакъ приступила палата до дебаты надъ проектомъ закона о побѣгахъ при будовѣ мешаанъ для робѣтничѣвъ.

Слѣдующе засѣданіе въ понедѣлокъ.

На попереднѣмъ засѣданю палаты послѣдъ, дня 20 н. ст. сѣчня прийшла підъ дискусію нѣмъжъ нѣмъшкѣй такожъ 10-та резолюція, котора дословно такъ звучать:

„Взымаеся правительство предложитъ проектъ закона, котрымъ бы зареадовало частому выкористуваню дробныхъ продуцентѣвъ збѣжа въ деталічній торговлѣ збѣжжѣ безъ рѣчно-часеной вѣдѣцѣй приданого аббѣжа, а именню, чтобы тымъ закономъ признати каргѣдѣбѣ такого выкористуваня“

Сю резолюцію поставивъ бувъ въ комисіи пос. Пѣдлашечкій и мотивувавъ ви дуже основно, зываючи, якъ выкористовують жиды-спекулянтѣ нашихъ сельанъ, чого найлѣпшю иллюстрацію бувъ процѣвъ въ самѣмъ бѣрѣмѣ судѣ, которій розкрывъ шѣдѣу дѣяльність такого жидѣ-лихваря и спекулянтѣ аббѣжового. Комисія приняла сю резолюцію нашего посла, а такожъ и повна палата ухвалила ея, хочъ пос. Пѣдлашечкій не мѣгъ мотивувати свои резолюція въ повной палатѣ за дѣла недѣспозиція здорѣва.

Проектъ закона о стабилизациі окружныхъ инспекторѣвъ школьныхъ для Галичины, внесенный пос. Панинскимъ, звучитъ такъ дословно:

„§ 1. Окружній инспекторы школьныхъ будутъ стабилизированы урядниками державными девятию ранга. Министръ просвѣты може при тѣмъ одѣвъ девятии инспекторѣвъ окружныхъ, котрыхъ число не має переходити третей частини всѣхъ системизированныхъ посады, посунути до осемю рангѣ. Окружній инспекторы школьныхъ, именованій зъ учительствъ среднихъ школъ можуть бути трактованы вѣдѣмъ взглядомъ вымѣру платнѣй и пятнадцатыхъ додатковъ посяа постановѣ, якій обавляють учителявъ среднихъ школъ. О тѣмъ министръ-стерство просвѣты орече при именованю.“

§ 2. Министръ просвѣты прислугуе право остаточное именованіе аработи зависимыхъ вѣдѣмъ что наибольше трилѣтнего урядованя провизорного.

§ 3. Что-до окружныхъ инспекторѣвъ школьныхъ именованныхъ зъ-помѣжъ народныхъ учителей, часть службы перебудитъ въ публичныхъ школахъ народныхъ и посяа обавляющихъ постановѣмъ зачисленныхъ при перенесеню въ ставъ случоичку, буде уважати за выбутий въ державной службѣ.

§ 4. Окружній инспекторы школьныхъ, урядуючи подчасъ введенія въ житѣе сего закона, можуть же три лѣта бути поименні на своихъ урядѣ въ дотепершѣмъ характерѣ.

§ 5. Постановѣ о вымѣрѣ дѣвъ, кошты въ на дѣругу а павшалій для окружныхъ инспекторѣвъ школьныхъ останутъ невѣрушеній отъ-сѣмъ закономъ.

§ 6. Сей законъ входить въ житѣе зъ двѣмъ 1 вересня 1892 р.“

Предложение правительственное о субвенціи зъ фондѣвъ державныхъ для товариства парохіеонъ плавыи на Дунаю прииде підъ наряды повной палаты посѣловъ вже слѣдующего тыждня. Зъ-разу бувъ плявъ зятіи підъ наряды найперше реформу юридичныхъ студій, але посявъ дебата надъ торговельными трактатами довше протягнулась, то се прииде підъ наряды ажъ по субвенціи для товариства плавыи.

Вѣднѣй часть вѣдѣ засѣдавъ дае комисіямъ нагоду працювати надъ предѣленными работами. Кромѣ згаданныхъ въ попереднѣмъ числѣ комисій треба додати, что и комисія легитимаций на полагоджуе ще поодинокій неверифицированый выборы, бо такъ пос. Телешевскій реферувавъ о выборахъ пос. д-ра Маршета, а д-ръ Кляничъ о выборахъ пос. Борича.

Реформа студій правничихъ.

Небавомъ прииде підъ наряды вѣдѣньского парламенту правительственное предложение о реформѣ студій правничихъ. Мы вже подавали головной зміна, якій гадае завести правительственный проектъ, — теперь же годѣтъ ся подати поглядъ на сю справу профессора и ректора вѣдѣньского университета д-ра Ейснера. Д-ръ Ейснеръ выголасѣвъ оныдѣ на зѣсѣданю вѣдѣньского товариства правничого підъ проводомъ Штрессера такую промову:

„Вѣдѣна похвала, котора у насъ въ Австріи есть традиціонна, что гадаючи, мовѣ бы университетъ були на се, чтобы вывѣчала всего, чого потреба до пѣзѣйшомъ службы въ урядѣ, а университетъ выовѣтъ такымъ заведѣніемъ, въ котромъ має высѣтѣся тѣ всѣ вѣдомости, якій будутъ потрібай будущому юристу. Университетъ се мѣсто, де плекаеся науковъ рослѣды и сама наука. Мабутъ передъ 80 роками мали рѣшати ся тѣ двѣ протѣвы за сады, чи университетъ має бути заведѣніемъ, де бы муштровано, чи науковомъ институтію. Въ Берлинѣ зывъ верхъ надѣто идеальній напрямъ, у Вѣдѣна протѣваю, бо тутъ руководжѣе поглядѣма зъ эпохи цѣсаря Франца, которій казавъ: „Хочу мати урядниковъ а не такыхъ, что роблятъ книжки, бо не можу ихъ стерѣгати“. — Нашъ университетъ то фабрика на австрійскихъ урядниковъ державныхъ; зъ вычитаніемъ заведѣнь доставляеся ихъ въ сѣромъ ставѣ а зъ другого боку она выхадѣтъ вже готовѣй.

Плявъ студій есть нѣмъжъ нѣмъшкѣй, якъ лѣтъ пробую лѣзирувати помѣжъ тымъ протѣвостями. Въ нашомъ университетѣ не ма-ло бы бути нѣ надѣто идеального напрямѣу нѣ

напрямѣу зъ часѣвъ цѣсаря Франца. Въ такыхъ квестіяхъ не можна робити экспериментѣвъ и дѣятого мѣнѣ здѣе ся, что лѣтъ се повинно розсуджати, чи треба станути на становѣщій правно-историчной чи соціологичной школы. Добре, что хотѣтъ уловити ту похибку, мовѣ бы то гадѣла для университетѣ, что если выйде зъ него зъ добрымъ свѣдѣнціемъ обѣчѣный молодой чоловікъ и вступитъ до уряду повѣстового, а не знае, якій степель має на-лѣпѣти або якъ выписати рубрику. Але-жъ вѣтъ сего вывѣтитъ ся въ часѣ свои ажъ надѣто довго прѣвѣтъ. Нѣкогда не забуду, что я при одномъ державномъ исытѣ мѣгъ лѣтъ одного кандидата зъ всею енергією выпратувати вѣдѣмъ переизданя, которого хотѣвъ презѣдѣтъ за се спѣлати, что кандидатъ не знаѣтъ, что то есть секретарѣ рады. Я сказаъ, что, если силѣма кандидата, вѣтъ шѣ довго не буде знаѣтъ, что то за рыба секретарѣ рады. Бѣли-жъ его перенустѣмъ, а вѣтъ вступитъ до прѣвѣтъ, то перша особа, которій вѣтъ прѣдѣставитъ ся, буде секретарѣ рады, и тогдѣ вѣтъ дѣзнае ся, что то за рыба. Держѣмъ ся того, что университетъ не есть на то, чтобы перебитъ сей весь непроглядній матеріалъ, якій потрібай для прѣвѣтъ.

Друга похибка водносѣтъ ся до студій правно-историчныхъ. Се не правда, мовѣ бы ихъ було за надѣто. Не истѣрия права выповнае першій два роки, лѣтъ загалѣна наука права. Головна вага наукового выобразованя юриста лежить въ тѣмъ, чтобы его заппанѣти зъ правно-историчною школою. Она заобѣнае его зъ цѣлою литературою.

Что-до испѣтъ, то треба було руководѣтъ въ тѣмъ проектѣ идею, что испѣтъ державной повиннѣтъ бути минимальною шѣрою того образованя, яке державѣ потребуе для прѣвѣтъ — а титулъ доктора повиннѣтъ бути лѣтъ степеню науковомъ, котора лѣтъ тымъ надаеся, которі трудѣнѣсъ науковѣ на якѣмъ небудѣ поля Тѣпершій докторѣтъ не має сѣи цѣли, вѣтъ цѣлкомъ адегенерованій. Я бы дуже бѣжавъ, чтобы титулъ доктора ставъ знову такою бѣданкою, якоу давнѣйше бувъ, и чтобы его не надавано нѣмъкому, хто мусѣтъ робити на засѣдѣній хлѣбѣ. Якъ довго буде вымѣтѣтъ, чтобы адвокаты мали титулъ доктора, такъ довго не можна жадати вѣдѣмъ докторату наукового знаня и адоности. Бѣли докторѣтъ не буде тою святѣстію, якъ давнѣйше бувъ, то нема прѣчынѣ, и испѣтъ державной и рѣгѣрова побѣе себе ставѣлати. Зъ того буде таѣй наслѣдокъ: будемо мати лѣтъ менше рѣгѣрозѣвъ и за то далеко больше испѣтъвъ державныхъ. Въ сѣмъ случаю два разы шѣти не буде лѣтъше держѣти. Настѣе вѣтъне испѣтъванѣе, не конче при-емне для обохъ сторѣвъ, а сей закладъ, якій намъ роблятъ Французѣ: „Нѣмѣцѣ таѣй народѣ, которого одна половина лѣтъ тымъ за-нята, чтобы испѣтъвати другу половину“ — буде цѣлкомъ оправданій.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Устрѣкъ долѣшнихъ.

[Нужда народу, а тягары податковъ.]

Прочитавъ я въ „Дѣлѣ“ о невѣдѣрадѣмъ положеню сельанъ въ турчанскѣмъ повѣтъ вѣдѣ невѣрѣжѣю и зъ причины великихъ тягарѣвъ податковѣхъ, та й прайшло мѣнѣ на гадку, що й у насъ, въ устрѣцкѣй сторонѣ, не лѣтъше, — и у насъ на весну приидѣтъ бѣдѣвати и голодовѣти.

Въ нашѣй сторонѣ люди, зъ причины посухи въ 1889 роцѣ, что й до тѣперѣ не прѣйшли до себѣ, а ту въ сѣмъ роцѣ бульба не прѣдела ся, — тѣя бульба, что становѣтъ головою часть пожимѣвъ нашихъ сельанъ, — а й овеетъ на зерно хлѣбъ. А тымчасомъ отъ до села Лобѣзны ексекунтиѣ уже третѣмъ наворотѣмъ прѣйшѣвъ ексекунтѣвати на школу, а за-тра [21 н. ст. сѣчня] має прѣйти секвестраторъ за податки, которі у дѣзѣго й за два роки заплата, и забере послѣдну коровѣцю вѣдѣмъ дѣтей...

Инспекторъ школьный напѣрае на громады, чтобы чымъ скорѣе ставѣли школы и жѣдае великихъ додатковъ — н. пр. вѣдѣмъ громады Лобѣзны 130 ар. и 10 сѣгѣвъ дровъ рѣчно, хотѣя громада чистого податку платѣтъ усею 570 ар. и лѣтъ не має. Суперечній чувѣства будѣтъ ся въ чѣловѣцѣ на видѣ того на-дѣру на громаду. Зъ одного боку — школа велике добро для народу, але зъ другого боку нехай бы панъ инспекторъ заглянувъ до журнѣль хатѣ и роздѣвѣвъ ся въ тѣй великой нуждѣ, — то певно й самъ бы не подѣнѣвавъ ся, что народѣмъ нарѣкае на школу, коли ему заберѣють навѣтъ то, что ему доконечне до нуждеаного житѣя. Отже бѣдай, на сколько можна, не обѣжувати людей надѣмъ салу, дѣти ему полѣмъту. „Nur drücken Sie die Leute nicht!“ — скажемъ словами найсѣмѣйшого нашего монарха...

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Загалній Зборъ „Рускои Бѣсѣды въ Самборѣ“, вѣдѣбули ся дѣя 14 н. ст. сѣчня с. р. Явилѣ ся всего 9 членѣвъ и по ексконстатованю, что етъ уже вымѣтае статутѣмъ число, прѣступѣе до выбору 9 членѣвъ выдѣлу и 3 заступниѣвъ.

До выдѣлу увышли: адвокатъ соз. Ивановскій голова, катихѣтъ гімназіи о. Гмитриѣкъ яко заступниѣкъ головы, кандидатъ адвокатскій Данило Стахура яко господарѣ, адѣюнкѣтъ судѣвой І. Каравонѣтъ яко секретарѣ, и профессоръ гімназіи Омеланъ Пашкевичъ, адвокатъ д-ръ Виленскій Хлопецкій, сотрудникъ о. Ортинскій, Романъ Сосновскій и Августъ Гажовскій яко члены выдѣлу. Заступниками выбѣрано: аскѣкультавѣ Парожинского, проф. Лашкевича и о. Рѣпецѣго.

— Ты, дѣвчано, сказала правду... Чи не можна зварити намъ зъ десятокъ яецъ, та зъ грѣти трохи молока? — сказаъ Омаръ.

Стара Чонгарѣха спускала очи до-долу и промовѣла:

— Маємо тѣльки пятеро яецъ. Хаба підѣу та достану на кутѣу...

Вона обійшла кутѣвъ и на силѣ достала десятокъ яецъ. Амброзина затопила въ печи й зварѣла яѣца.

— А молока немае въ васѣ? — спытавъ Муратъ.

— У насъ на все село двѣ чи три коровѣ, — сказала Амброзина.

— А якъ въ васѣ грѣмѣ: чи золотѣ, чи сѣрѣбнѣ? — спытавъ Омаръ. — Мѣнѣ казѣли, что въ насѣ грѣмѣ золотѣ, а у васѣ сѣрѣбнѣ.

— Се хтось мабутъ жартувати, — промовѣла Амброзина. — Мы и мѣднѣхъ грѣшей маємо лѣдѣи на хлѣбѣ, а больше того, что нѣ-яныхъ не маємо.

— Мабутъ и справдѣ зъ насѣмъ гдузѣвали старѣй люде, — сказаъ Омаръ. — Ты, дѣвчано, розумѣйша й вѣрасѣ за дочѣкъ пашѣвъ!

Амброзина глянула на огнистѣ Омарѣвъ очи и вѣнае вѣбѣнала Омарѣ послѣ довгого роздѣлу. Вона зразу его покохала, бо ще не бачѣла такого красуны.

— Ты не вѣнуецъ, ты й не панъ. Ты або княжевичъ, або царевичъ, — сказала Амброзина до Омарѣ.

— По чѣмъ ты, дѣвчано, мене вѣбѣнала? — спытавъ Омаръ.

— По твоихъ очѣхъ, по твоихъ рѣчѣхъ — сказала Амброзина. — Я бачѣла купѣвъ та панѣвъ, але ты не таѣй. Ты не бачѣвъ свѣта, вѣмъ людей, бо вырѣбѣвъ зъ золотыхъ палатахъ, де мабутъ на тебе и вѣтеръ не вѣ-явъ, и сонце не свѣтило.

Омаръ осмѣхнувъ ся и адавѣвавъ ся, что молода дѣвчана вѣнае по княжѣцѣ читѣе его житѣя.

— Ты, дѣвчано, вѣгадала: я царевичъ, — промовѣтъ Омаръ и жѣдѣтъ, чи не впадутъ мертвыми одѣ его очѣи сѣ простѣй люде. Одначе вона не померѣла и стояла мовѣчка. „Вѣрѣхавъ ся Гаруѣтъ-паша! Казавъ: якъ побачѣти мене мужѣви, то попадають мертвыми. А вони стоять живѣвѣнскѣй!“ — подумавъ Омаръ.

— Чи ты маеъ жениха? — спытавъ Омаръ Амброзину.

— Та до мѣна Амброзину люде шлютъ та шлютъ старѣстѣвъ, такъ что й дѣверъ въ насѣ не зачинають ся, а вона не хоче та й не хоче йти за-мѣжъ, — тихо й боязко обѣзѣалася Чонгарѣха.

— Чѣмъ же ты, Амброзино, не йдѣшь за-мѣжъ? — спытавъ Омаръ.

— Тымъ, что нѣмѣго ще не любила, а може й тымъ, что тебе жѣдала, — смѣливо сказа-ла дѣвчана, осмѣхаючися.

— Та й гостра-жъ ты, дѣвчано! — обѣзѣавъ ся Муратъ.

— Коли ты правду кажѣшь, то я вѣзѣму тебе за жѣняку, — сказаъ Омаръ. — Будѣшь зѣ мною царювати и мѣнѣ правду казѣти, бо кругѣмъ себе я чую неправду та обѣдѣлавѣтъ. Ъдѣ зо маю, дѣвчано! Давно вже мѣнѣ свѣтъ ся таѣй пышнѣй очѣ, таѣй чорнѣй бровѣ, зѣ твои. Якась сила призначила тебе для мене, а мене для тебе; а яка сила, де вона, зѣ вѣдѣ-ковѣмъ вона, сѣго я не могу зѣати. Безъ тебе для мене й сонце не свѣтитѣ-ме...

— Коли такъ, то й поѣду зъ тобою хочъ на край свѣта, — промовѣла Амброзина, — а якъ ты берѣшь мене тѣльки за невѣдѣлицѣю, то спѣсѣбѣ тобѣ за твою ласку, бо я люблю во-лю больше нѣмъжъ тебе. Мое сердце за вольныхъ, за вѣбогихъ та нещѣсливыхъ.

— Та й мое сердце до нихъ, та за нихъ. Ты вѣ сѣму мѣнѣ до мыслѣ, а зѣмъ до мыслѣ, то й до пары, — сказаъ Омаръ.

Омаръ вытягъ зъ вѣшеаѣ капшукъ чер-вѣнцѣвъ и повѣлавъ на стѣлѣ.

— Се мамѣ, старѣй, на гостѣнѣцѣ, та ку-рѣчка, что несѣ золотѣй яечѣа. Поставѣте собѣ добру хату, куѣтъѣмъ волѣмъ та коровѣ, — сказаъ Омаръ. — Буваѣте здоровѣй! Вѣзѣрай ся, Амброзино, въ дорогу!

Амброзина вынѣла зъ сѣрѣнѣй одежу, вынѣла чѣрѣвнѣй вѣнѣкъ зъ ругѣ, зеленого барѣяну та зѣ пѣвиного шѣря и завулаа его въ хустѣчку. Вона попрѣчалася зѣ батькомъ та зѣ матѣрью та й сѣла на чѣловѣтъ зъ Омарѣмъ. Чѣловѣтъ поплѣвъ и Амброзина засѣвала на прощаня зѣ батькомъ та зѣ матѣрью пѣвою. Голѣсъ поѣвъ тугѣю по надѣмъ берегамъ.

(Дальше буде.)

варство „Просвіта“ 10 зр., Інститут Станіславський 10 зр.; Народний Дім 10 зр.; Галицько-руська Матиця 10 зр.; Г. Е. Виреос, мітрополит 10 зр.; тов. „Руських Дам“ 5 зр.; проф. Володимир Шухевич 1 зр.; д-р Ярослав Кулачківський 1 зр.; проф. Гр. Врецьона 1 зр.; проф. Вол. Коцовський 1 зр.; д-р А. Горбачевський 1 зр.; Кость Павликовський 1 зр.; катихизація о. О. Степановича 50 кр.; д-р А. Хомяк 70 кр.; о. Я. 20 кр.; В. Л. 20 кр.; М. С. 10 кр.; д-р Д. С. 50 кр.; д-р А. К. 50 кр.; П. Калитовський 50 кр.; учитель Гриневич 30 кр.; д-р Ю. Целевич 1 зр.; проф. Іл. Огоновський 50 кр.; К. С. 20 кр.; проф. К. Лучаківський 1 зр.; суддя А. Долницький 50 кр.; д-р Кость Левинський 1 зр.; д-р о. Ом. Огоновський 1 зр.; д-р о. Дельневич 1 зр.; д-р Стефан Федак 5 зр.; о. А. Василевський, парох св. Пятниць 3 зр.; д-р о. К. Сарницький 1 зр.; о. Е. Л. 1 зр.; архітект Левинський 10 зр.; зр. тарока 2 зр. 46 кр.; д-р Л. Павенський 1 зр.; катихизація о. Навроцький 1 зр. — Разом 95 зр. 16 кр. Крім того вилучено багатий дар ішного роду: добре вже звісна нашої бідній молодіжці шкільній добродіяка і правдива еи офікурка Вп. п. ф. Евгения Барвильська придала (так як минулого року) багато прекрасних ласощів і тїсточок на прибрання деревця. — Веїм тїм Вп. Добродіям нашої бідної молодіжці складоу в єї імени і в імени комітету, устроюючого коляду, щирі та сердечні подяку. Нїй Бог вїдплатить! — В. Навроцький, катихизація

ПОДЯКА.

Незгублена воля Господня покликала 12 с. м. подругу мою Александру до вїчного житя лишаючи мене на старі мої лїта в сумнїх сирїтствї і гїркій самотності. По законї христїянському приймаю я сміливо і вї страхї Господній тяжєний той урар, бо не чоловіка рїч агубляти і судити постанови Всевышнього. Моє дїло зложити подяку тїм, що в тїм моїм нещастї не щадили труду, щоб і менї не дати упати під тягаром моєї неволї і покій-

КОМНАТА ДО СЇДАНЬ.

ПОВѢДОМЛЕНЬЕ.

Симъ маю честь повѣдомити поважаю П.Т. публику, що я отворивъ у Львовѣ ул. Академічна число 3, підъ фірмою:

Иванъ Бачинскій

Торговлю корѣннихъ товарѣвъ, полуденныхъ овоцѣвъ, гербаты, руму, розолтѣвъ и вина, заразомъ власный вырѣвъ буліону и консервоѣвъ, ѡдзначеный 5 медалями заслуги на краєвыхъ выставахъ.

Цѣнники на жадање высылаю франко. 4134

КОМНАТА ДО СЇДАНЬ.

ALFRED RASSEL

Troppan österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЬ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО и РОЛЬНИЧОГО за згодою контрольной стаціи для насѣвъ ц. к. товариства господарского у Вѣднїи поручає насѣна всякого рода, що дуже добре кѣльчатъ ся — en gros и en detail. Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взѣрїи и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 4—34

КРАЄВУ НАФТУ

Гварантуючи за єї найлїпшу якѣсть и закономъ приписану непахнѣсть

высылаю на провинцію у втѣрки и суботы за переказомъ до каждой стаціи желѣзничой.

Продаю купуючымъ нафту цѣлыми бочками, що мѣстятъ около 180 літрѣвъ, по значно зниженій цѣнѣ.

Цѣнники высылаю на жадање франко.

Петро Мйончинскій

властитель рафинерїи нафты 4146 8—14

у Львовѣ, улица Сикстуска число 47.

ной ѡдати послѣдню прислугу. Щирѣ складоу подяку тїмъ оо. духовнымъ, що звѣстили взяти ласкаву участь въ ѡбрѣдѣ похороннѣмъ, а то Вир. и Веч. оо. крилошанамъ: Т. Шанковскому и А. Струтинскому зъ Ямницѣ, Вир. и Веч. оо. парохамъ: Гордишскому зъ Вовчинцѣ, Добрянскому зъ Тизова, Рыбчакови зъ Угринова, Збудовскому зъ Майдану, Яцкевичеву зъ Пасѣчной и Веч. о. Гриньовскому сотр. зъ Ямницѣ, а крѣмъ того о. бомъ згаданнымъ крилошанамъ за трогачій проповѣди въ церкви и на кладовищѣ.

И Тобѣ загално поважаемый и люблемый мужу, д-ре Юр. Конкольняку за Твои труды безинтересный, заходы щирїи, которыхъ ты не щадивъ, чтобы всеїмъ средствами, якіи подавала наука и свѣтлый Твоїй досвѣдъ, поддержати погасяющую у покойница искорку житїейску, нехай буде вселюбно высказана подяка, коли ты не дозволивъ, щобъ выдѣчилось, якъ належало.

Вѣднїи приймѣть сердечну подяку Ч. члену брацтва и сестрицтва церковного Павлича и Рыбного рѣвнож и ч. члену хору Яминьского якъ такожъ и всеї парохїане Павлича и Рыбного за численну и ревну участь въ ѡдданїи остатной прислуги моїй покойной подрузѣ.

Павличъ, 18 сѣчня 1892 р.

Леонтина Целевичъ, парохъ Павлича за себѣ и за сыновъ Володимира и Константина.

ДО АМЕРИКИ.

БИЛЕТЫ ВЪЗДЫ

Нидерландско-Американо-комит. товариствѣ пароходной плаванїи.

I Kolowratring 9

IV Weyringergasse 7 а

WIEN.

Проспекты и поясненїя якъ найточнѣйше и безплатно. 4155 4—52

Найкоротша, найснорша и найдешевша подорожъ.

КУ-

Фры, торбы и всеякий приборъ до подорожїи

найдешевше въ торговли товаровъ модныхъ и бѣлы мужеекого, приборѣвъ туалетныхъ и т.п.

Павла Лянгнера

передъ тѣмъ

Браты Лянгнеры

Львовѣ, улица Галицка ч. 16.

Цѣнники на жадање даромъ.

Въ каждой русской хатѣ повинна знаходитсь знаменитя книжечка

П. БАНТОВОГО

УКРАИНИСТВО

на литературныхъ позважъ зъ Москвитиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Накупи можна въ редакціи „Дѣла“.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валаха)

НОВО УТВОРЕНА

ТОРГОВЛЯ ПАПЕРУ, ОБРАЗѢВЪ и ТОВАРОВЪ ГАЛЯНТЕР.

Найлучша гербата ханьска впрѣстъ черезъ каналъ Суеэъ сопроважена 1/2 кїло 2-30, 2-80, 3—, 4—, 5—, Высѣвки зъ гербаты 1/2 кїло 1-80, 1-50.

Гербата караванова росейска въ оригін. ѡпакованю

Браты К. и С. Поповы 1/2 кїло 1-80, 1/4 90 кр.

Прекрасный цвѣты батистовїи до свѣчѣвъ, Гірлянды (лїнцѣ) до образѣвъ, букеты салюновїи и коталіоновїи.

Книжки торговельный и нотатки. — Билеты визитовїи. — Рамы до образѣвъ. — Тутки сигаретовїи. — Карты до гриз.

Рамы до группы Членѣвъ Синода зъ скломъ белгїйскимъ по зр. 2-95, 3-50, 4—, 4-75, 6— зъ почтовою пересылкою о 50 кр. болѣе.

Комисовый складъ Гомеопатичной казы О. Кнейна.

Буліонъ въ плынь (Maggis extrakt). 4078

ТОРГОВЛЯ РЪЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

АНТ. СТАХЕВИЧА

въ Тернополїи

поручає Всесвѣтїишому Духовенству и п.п. Учителямъ при надходящихъ свѣтахъ для роздачи дѣтямъ:

РУСКІЙ ОБРАЗКИ

безъ молитвъ м. сотка по 45 кр

„ „ середїи „ „ 45 „

„ „ большїи „ „ 70 „

зъ молитвами красно вык. 1 зр.

Медалики рускїи

1 тузїнь медал. по 14, 15 и 18 кр.

Хрестїику рускїи

1 тузїнь по 14 кр.

Хрестїику тверезости

1 тузїнь по 42 кр.

О численїи замовленїа управляетъ сї!

4125 18—27

Новїи униформы

для урядниковъ державныхъ звѣзницъ могутъ Вп. п. урядники одержати зъ звѣстной ѡдѣ многїхъ лѣтъ зъ своєю солдїиности и ретельности аїрма по найнижшихъ цѣнахъ и найлїпше выготовленїи.

Рѣвножъ поручаю сї яно спеціалїстъ въ выготовлюваню униформъ для урядниковъ державныхъ и предлагаю мой багатый заасотренїи складъ одежи мужеской и дѣтячїи. 4095

Звертаючи увагу Вп. Публики на мои условия сплаты

остаю зъ высѣкимъ поважаємѣмъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Канїтуальна ч. 3.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

КОЗИНА.

Знамениту козину и вѣрменське салїамї

поручає

ТОРГОВЛЯ ВУДЖЕНИНЫ

М. МОЙСЕОВИЧА

4168 въ Кутахъ. 2—9

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Молодымъ

и старшимъ

мужчинамъ

поручає сї дуже дра Гальде ц. к. выключно привїл. электричний апаратъ „Кратофоръ“ до власного уживанїа противъ

розстроєня нерѣвъ

и

сексуальной системы.

Дуже выгодно носить его въ кишенїи. Нагороджений рѣзными медалями. Патентоване у всеїхъ державкахъ. Илюстр. проспекты gratis. Въ кувертахъ за 10 кр маркїи. 4136

Адреса: General Vertretung v.

J. Augenfeld, Wien, Stadt,

Schulerstrasse Nr. 18.

Новѣ рациональнѣе лѣченїе. Свѣдоцтва реномованныхъ лѣкарѣвъ. Нешкодїе, безъ лѣковъ.

Всѣмъ недужимъ на нервы

найгорячѣйше поручає брошурку выдану въ 22 накладѣ

Романомъ Вайсманомъ:

Über Nervenkrankheiten und Schlagfluss, Vorbeugung und Heilung.

Безплатно можна одержати зъ аптїки Н. Крижановского у Львовѣ. 3863

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, двѣтъжидневный педагогично-научный, выходящїи ѡдѣ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменська ч. 37. Предплата на цѣлый рокъ 3 зр., на пѣвъ року 1-60 зр., на червѣ року 1 зр.

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЫЕ

благовонне

поручає

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к. управ. гал. анц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купує и продає

Всѣ ефекты и монеты

по курсѣ деннїи найточнѣйшїи не вчисляючи лїякомъ провїзїи.

Яко добру и певну лѣкацію поручає

4 1/2% листы ипотечный

5% листы ипотечный премїованїи

5% листы ипотечный безъ премїи

4 1/2% листы товариства кредитового земного

4 1/2% листы „Банку краєвого“

4 1/2% позичку краєву галицку 3483 177—?

4% позичку пропїнаційну галицку

5% позичку „буковинську“

4 1/2% позичку угорскихъ желѣзницъ державныхъ

4 1/2% позичку пропїнаційну угорску

4% угорскїи облигація индѣмїзаційнїи

и всеї тї паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купує и продає

и по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного прїймає ѡдѣ П. Т. купуючїхъ всеякий вымѣсованїи а вже платїи мѣщанскїи паперы цѣнїи, такожъ запашїи купоны за готівку, безъ нїякого ѡчисленїа, а замѣщанїи лїпше за ѡдчисленїемъ справдошїихъ копїѣвъ.

До ефектовъ у которыхъ вышїи купоны, доставляя новїи архїшїи купонїи, за зворотомъ копїѣвъ, котрїи самїи поносятъ.

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна выграна

100.000 зр.

ЛЬОСЫ а 1 зр. поручають у Львовѣ:

ПОСЛѢДНЫЙ МѢСЯЦЪ.

Авг. Шеленбергъ, М. Йонашь, Сокаль & Ліліентъ, Кїцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 2—7

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

Выдаєць Иванъ Болѣй. — Олѣвчальный редакторъ Михайло Струсевїи.

Панїръ зъ фабр Чарлїаньска.

Зъ друкарїи м.м. Шевченка, підъ зарїдомъ К. Вєднарского.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускѣ святѣ) о 5-й година цѣ полудня. Литературный додатокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, а въ второкъ и пятницю на перемѣну разомъ въ Дѣло.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Карла Людвига 9. У Вѣдн М. Dukes, 1. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 8; Orpplik, 1. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haaseenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и вложеніе за инсераты платитъ у Львовѣ.

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додаткомъ въ Австріи:

на цѣлый рокъ . . . 18 гр.	на цѣлый рокъ . . . 24 гр.
на полъ року . . . 9 гр.	на полъ року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 гр.
на мѣсяць . . . 1 гр. 50 кр.	

у Львовѣ:

на цѣлый рокъ . . . 16 гр.	на полъ року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр.	на мѣсяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднѣе согласіе. — Рекламціи неопечатаніи вѣднѣ бѣдъ порты.

Послѣднее число конитъ 8 кр. а. в.

Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ однокъ стрѣчки инсератовъ въ рубр. „Надсѣлане“ по 20 кр. а. и Подати числятъ ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Запросины до передплати на рокъ 1892.

Зъ днемъ 1 січня „ДѢЛО“ зъ додаткомъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ почало тринадцатый рокъ свого выдавництва. Выходитъ буде, якъ уже бѣдъ колькохъ лѣтъ, що-дня и подѣтими самими условіями передплати.

Просимо-жъ всѣхъ нашихъ Внов. Читателѣвъ присылать передплату на рокъ 1892-гій (взглядно и залеглости) и приеднувати „ДѢЛО“ якъ наибольше передплатниковѣ!

Ново приступающій передплатники дѣстануть початокъ (16 аркушѣвъ) повѣсти „Замокъ Деи“, котра теперь друкуе ся въ „Бібліотекѣ найзнаменитѣйшихъ повѣстей“.

Выдавництво „ДѢЛО“.

Чимъ люди живутъ?

Студія Сава Сливича.

За що, не знаю, называють, Хатину въ гѣлѣ тихимъ райемъ? Я въ хатѣ мучивъ ся колись, Мои тамъ слѣзы пролились, Найвершій слѣзы! Я не знаю Чи е у Бога люте зло, Щобъ у тѣй хатѣ не жило...

I.

Неодному чоловікові, що у великому мѣстѣ наче князьовый мѣлъ, обожавши ся внигами, порпавъ ся мѣлъ паперами, сама згада про село навлину на душу преславный образъ, котрій, перекочующи по-передъ очу людими, розкрывають передъ нимъ цѣлѣ сады, зелені поля та луги, пахучі сѣножаті, обвѣти прекрасными растомъ и вѣнчаны хатѣ, — а въ ухахъ гомонять веселі дѣвочѣ та паробочѣ цѣнѣ. Та й колько-жъ то здѣбле ся такихъ людей, що здѣбать за тѣми днями, котрі провели на селѣ, ба навѣтъ знайдуть ся й такі, що завидують долѣ нашому селянскому та бажали бы навѣтъ зъ нимъ помѣняти ся своімъ житіемъ та занятіемъ, бо хлѣборобское житіе у селѣ представляють собѣ безжурнымъ, свободнымъ та вѣнчанымъ, наче широкій поля та безконечне глибоке небо. А дальше, по-за тѣмъ вальдѣедемолю люди тани рѣдко колы бачать хлѣбскіи сѣлѣ та горе, — имъ не доведло ся може въ житіи навѣтъ разочокъ у чути журнѣ слѣвъ та бѣдѣна нашихъ хлѣборобѣвъ. Беручи нѣвъ за зовъ нездаре перо, може я не розповѣмъ про нѣщо цѣкаве та нове, а малюючи домашне житіе та бѣдованье нашего селянина, може й збуджу вого тѣмъ

простенькимъ образомъ, однакъ прецѣнь вартъ бодай зъ-далека бачити той образъ бѣды робочого люду въ сю пору, коли то шруба податкова такъ мѣло натянулася, а одна держава вѣе ся надъ другою въ улучшеніе оружія, забуваючи середъ браню шаблокъ та гуку пушокъ о доли тѣхъ, що становлять основу нашої сусѣльности.

Въ теперѣшню пору кождый майже дневникъ, чи то рускій чи польскій, нуге въ своихъ стовпцахъ вѣдъ часу до часу число нашихъ селянъ, що повинили свою батьковскую землю, лишали знакомыхъ, рѣднѣ та сусѣдѣвъ, а саміи пустали ся за широке та просторе море въ далеку чужу чужину.

Рѣднѣ люде рѣдно глядѣтъ на сю хлѣборобскую еміграцію, однакъ кождый бачитъ се ясно, наче на долоню, що край, ба навѣтъ держава черезъ сю еміграцію тратять своѣй великій скарбъ — робучу силу та найздоровѣшій горожанъ. Длѣтого то вѣдъ якогось часу розпочато роботу, щобъ силою здержати еміграційный обманъ мѣлъ нашихъ селянствомъ: вѣра въ далекомъ дорогѣ завертають емігрантовъ до дому, вѣдѣгають словами та всякими страховоками вѣдъ намѣреною подорожжѣ, — а прецѣнь мимо всякихъ тѣхъ великихъ змаганъ зъ стороны ряду якъ и поодинокихъ людей, еміграційна струя набрала у насъ такую силу, что труае зъ своєю дорожѣ всякій перепоны и плыве дальше и дальше въ далеку далечь.

Ба навѣтъ названо нашего хлѣбороба не роботою та нездаромъ, что кидаетъ добровольно въ святошѣ, — что то за нѣхъ другій народъ кладѣ на жертвенникъ свое житіе, — только длѣтого, абы за моремъ знайти нуосѣтъ легкого, лежаного хлѣба. Такимъ осудомъ хлѣбскіи емігрантъ хотѣли нашѣй красѣй матадоры заправити правды вѣи причины. Однакъ кождый здоровомыслящій чоловікъ, котрый только де-що троха зъ часопись чувъ про житіе та бѣдованье нашихъ емігрантовъ въ далекомъ, чужомъ краю, познае вѣдъ разу, что тѣхъ людей зъ пѣдъ батьковскіи стрѣхѣ, зъ рѣдного, освѣченого сѣлѣвами, потомъ та кровію краю выгналы не забаваніи бѣлого хлѣба, нуосѣтъ оляка та парухѣ, але якась важнѣйша причина. „Бодай бы й собака того не бачивъ, что а“, — говоривъ мѣлъ передъ шѣстѣма роками одинъ емігрантъ зъ сѣвѣнскихъ гѣръ, что вернувъ зъ Америки до дому. — „Пѣдъ землею не видѣны аякого сонейка, не чуячи рѣдного слова, мусѣвъ я за тѣ грошѣ робити цѣлого пѣвъ року. Кобы не довѣтъ, что выганѣны и мене и дѣтей зъ житѣя, я за мѣліоны не поменявъ бы бувъ батьковскіи землѣ. Та й такъ больше я тамка не побѣду.“ — А коли же при томъ вѣдѣмъ агадаемо на першій дѣлъ житѣя емігранта въ чужомъ краю, коли то вѣтъ, не маючи работы а стративши послѣдній грѣбъ на далеку дѣругу, гане вѣдъ чужымъ порокомъ. — тогдѣ неодному зъ насъ сей страшный образъ нугды вытѣсь бы зъ очей горячій слѣзы и мы нѣволи не посмѣмъ бѣдъ посудити сего чоловіка о неробство, та о поговію за легкимъ шовковымъ житіемъ...

Главною пѣдъ стрѣхѣ нашихъ селянъ, по-

дѣвѣмъ ся до ихнихъ хатъ, заглянѣмо до мѣнѣи й ложки, предѣвѣмъ ся ихному роковому бюджетови, — а саміи эдумѣмо ся, якъ чоловѣкъ той при такихъ нужденныхъ средствахъ може выжить самъ та й выгодувати неравъ дужѣ численну родину зъ дѣтнѣми.

Давнѣйше, передъ двацѣти роками, коли то въ нашѣмъ краю сѣтъ землѣвѣна не була такъ розгалужилася на рѣднѣй то бѣднѣй то менѣй паростѣ, — по нашихъ сѣлахъ можна було здѣбати красѣй хлѣбскіи будынки та загорода, а господарѣ неравъ хвалили ся збожѣвѣми въ скринѣ готовыми грѣшми. Нѣвъ дѣсь все те пощезало, а въ краю жавѣтнѣи мѣліоны — не господарѣвъ, але жѣбраковѣвъ. Я самъ тамълю въ рѣдному своему сѣлѣ шѣстохъ ферманѣвъ, что цуосѣли ся часами и на пѣвъ року въ далеку дорожѣ. У нѣхъ було по чотыри ковъ, гарнѣй возы, а въ будынки пышались на цѣле село. Сегодня й сѣдлу нема зъ достатковѣ та богатѣва, хлѣпѣлись только дѣтъ, что жыють майже безъ нѣвки та прохлѣвѣють гѣровѣну долю, — простору-жъ батьковскую хату пообѣдѣвали дружки, щобъ часомъ при мѣднѣйшѣмъ вѣтрѣ не бебевхнула та не побѣла люде.

Може хто схоче посудити мене, что я жалую за давнымъ, не зовѣмъ вѣдѣраднѣми дѣла нашего селянства часами, а на теперѣшнѣй хлѣборобскіи вѣднѣноснѣи споглядаю дужѣ песѣмістично. Але-жъ чѣи того нѣхто зъ насъ ясно не видѣтъ, что нашѣй хлѣпы замѣстъ того, чтобы морально й матеріально зъ течѣию часу пѣдѣносилася, — они чѣмъ разъ больше та больше клонѣтъ ся въ пропасть, тратѣи зъ бѣвалого те, что было добре, а беручи старѣй, лѣхѣй пороки? Не навѣтъ декорати тутъ людѣми, котріи верховодѣли въ нашѣмъ краю, за то, что не подбѣлы належно о пѣдѣвѣгненіе сѣлѣвѣства та что доля мѣліонѣвъ робочого люду не лежала имъ на серцѣ, — цѣль наша розкрыти троха завѣвѣу, что ослонѣе привѣрнѣй образъ горюванѣя та бѣды нашего селянина.

Вѣдѣкрытие товариства „Ватра“.

Въ недѣлю 24 н. ст. січня вѣдѣбули ся першѣй загальнѣй зборѣ ново-заснованого товариства академѣичного „Ватра“. Членѣвъ голо-суючихъ збѣралося 31. [Декогдѣ членѣи не при-хлѣлы же зъ святѣ.]

Голова зборѣвъ агадавъ про причину, котра спонукала руску академѣичну молодѣжь до заснованѣя третього вже товариства академѣичного, поѣвѣмъ приступлено до выбору головы товариства и прочѣхъ выдѣловыхъ. Въ складѣ выдѣлу вѣшли: яко голова тов. И. Франчукъ, зѣступникъ головы П. Р. Чѣйковскій, яко пѣварѣ Т. С. Ярачевскій, бѣбіотекарѣ тов. О. Макарушка, касіерѣ т. К. Кулѣвѣцкій, дальше пѣ. И. Маслякъ, М. Ващевѣвъ, В. Барѣвѣскій, М. Левѣнцкій яко выдѣловѣй, В. Вѣварѣ, Лѣжогупскій, Н. Шпенюрокскій и О. Маковѣй на зѣступникѣвъ выдѣловыхъ.

По выборѣ выдѣлу замѣнено зборѣи зъ

огляду на те, что пѣдъ сю пору мали вѣдѣбу-тнѣсь такожѣ зборѣи товариства „Боянѣ“, до котрого належитъ богато членѣвъ „Ватры“. Товаришѣ голова вѣдѣнѣвалъ на законѣченіе дѣпешу вѣдѣ неприсутного члена „Ватры“ т. Лѣжогупского.

Зборѣи товариства почѣвѣвъ своєю присутнѣию д-ръ Ом. Огоновскій и д-ръ Ол. Кулѣвѣвскій.

Вечеромъ въ день зборѣвъ по 8-й годѣи въ комнѣтахъ „Народной Торговлѣ“ вѣдѣбувъ ся комѣрѣ членѣвъ нового товариства, на котрой заѣстѣлы такожѣ: панѣ Барѣвѣн-ска и Озарѣвѣнѣва и панѣво: посолѣ Барѣвѣвскій, д-ръ Савѣчѣвъ, д-ръ К. Левѣнцкій, О. К. Стефановѣчѣ, проф. Шухѣвѣчѣ, Ил. Огоновскій, Вреѣцѣона, д-ръ Кулѣвѣвскій, Коѣвовскій и другѣи.

Середъ забавѣи пѣшли одушевѣленѣй про-мовѣи. Голова товариства повѣнѣвалъ гостей, старѣшихъ патриѣтовѣ, подѣкувавъ сердѣчно за те, что заявѣлы шару симпатію для товариства „Ватры“ и высказѣвъ надѣю, что „Ватра“ зай-ме видѣе становѣице въ житіи нашої молодѣжи. Въ вѣдѣповѣдѣ на те посыпѣлись тоастѣи на розѣвѣй „Ватры“ и покѣнѣи до молодѣжи, что бы поручѣ зъ батьками дѣла про розѣвѣй и поступѣи народу руского, — чтобы трудѣлася пѣсѣла вымѣговѣвъ поступу, а нѣколи не покидалася анѣ легковѣжѣли своѣи національнѣности. — Нѣхай молодѣжь — хочѣ-бы, яко молодѣжь, въ дѣ-чѣмъ ишла дальше — становѣице зъ стар-шими патриѣтами-народовѣцами одну родину, одну громаду въ працѣи народѣи.

Вѣсѣи народѣвѣвъ принѣлы дужѣ радо вѣстѣи про заснованѣе „Ватры“, бо тутъ показало ся, что молодѣжь въ національнѣми идеалами якъ была такъ и естѣ, не перевѣла ся, якъ голосѣли вороги народѣи справѣи. Надѣятнѣсь, что „Ватра“ зѣдѣнѣиъ у себе всю шару и здорово мыслѣчу руску молодѣжь та выробѣтъ собѣ такую славу, что батьки, посылаючи своихъ сыновѣвъ до вышѣихъ шѣколъ, вѣажуть имъ зара-зомъ и товариство „Ватру“, яко тако, де змо-жуть чѣи навѣчитѣсь чѣи утвердѣти ся въ патриѣтизмѣи и працѣи.

У насъ пора вже, чтобы наставѣвъ подѣлѣвъ працѣи, а не подѣлѣвъ на заборы. Въ тѣмъ дѣлѣ булы держанѣи дѣвѣи тоастѣи. Въ именѣи посолѣвъ рады державѣи промѣвѣвалъ проф. Барѣвѣвскій, заохѣчующи молодѣжь, чтобы пѣлѣнѣвала своѣго звѣнѣи, бо надѣхѣтъ пора, коли треба буде Ру-синамъ дѣвѣи збѣдѣтѣи вышѣкѣи, а чтобы у насъ до того силѣи не хлѣло. На примѣръ уже й нѣвъ посады для Руѣнѣвѣвъ въ шѣколахъ се-реднѣихъ стоѣтъ необѣдѣженѣи, бо обѣдѣати нема кѣмъ... Въ именѣи посолѣвъ соѣимѣовыхъ промѣ-вѣвалъ д-ръ Д. Савѣчѣвъ. Дальше промѣвѣвали: панѣ Озарѣвѣнѣва, проф. Шухѣвѣчѣ, О. Сте-фановѣчѣ, Вреѣцѣона, Коѣвовскій и другѣи. Вѣдѣповѣдѣлы имъ академики, а зъ промовѣи ихъ видѣо было шару симпатію до старѣшихъ ор-ганизацій народѣвѣвъ та бажанье, — додержѣ-ти имъ кроку на полѣи працѣи для добра наро-ду. Тоастѣи перерывѣи булы спѣвомъ „Боянѣ-стѣвъ“, въ значѣиѣи частѣи такожѣ членѣвъ „Ва-тры“. Забѣва прѣтягнулася до пѣвѣночи.

Зарѣдѣжена п. Вреѣцѣоноу складѣка при-

Скиривдженѣй и нескиривдженѣй.

Написавъ О. Крипичкій.

(Далѣе.)

Плывутъ вони дѣнь, плывутъ и другѣи. Третьего дня вони доплыли до чужого царѣства, де царѣвалъ арабскій царѣ Карапетъ.

Надѣи моремъ пѣдѣнѣмѣлись высоко въ небо дѣвѣи, стрѣмѣи, окѣлѣстѣи горы. Однѣи гостѣи верѣи сѣмѣи булы червѣи, горѣлы якъ жарѣи, другѣи стоялы чорнѣи якъ обгорѣлы, нѣи булы сѣлѣтовѣи, а выше одѣи усѣхѣи вѣганѣлася въ небо бѣлы горы, верѣты сѣнѣгомъ. Въ сѣнѣиномъ частѣиномъ небѣи вырѣзувалася верѣи сѣмѣи, нѣи бы намажѣловѣи пѣнѣлѣмъ. А пѣдѣи горами стоялы дворѣцѣи зъ позолѣченными бѣнѣами. Кругомъ його аѣлѣнѣвъ дѣвѣи сады, вѣругомъ обѣдѣже-ный пѣлѣнѣми.

Човѣкъ прѣставѣи до берега. Омарѣи ска-зѣвъ Амбровѣнѣи:

— Постережи-жѣи ты човна, а мы зъ Му-ратомъ забѣжѣимо въ гѣстѣи до царѣ Карапета та подѣнѣиомѣсь, якъ прожѣвѣае мѣи сѣдѣи. Але якъ я огѣе пѣдо до него въ дворѣцѣи, коли въ мене нема дороговъ одежѣи?

— Скажи Карапетовѣи, что ты не умѣио прѣйхѣвъ до него, а вѣступѣвъ по дорожѣи, — сказала Амбровѣи.

— Правда твоѣи, дѣвѣчино, — сказѣвъ Омарѣи.

Омарѣи зъ товаришомъ пѣшовѣи до дворѣца. Мѣлъ двѣма зубѣастыми бѣштами стояла велика брама; коло брамы лежѣи двѣи при-ковѣи лѣнѣиогами лѣвы. Омарѣи та Мурѣтъ пройшли черезъ браму, перейшли сады и увѣи-шли въ дворѣцѣи. Омарѣи сказѣвъ слугѣмъ, чтобы оповѣстѣлы Карапета, нѣи бы дарѣвѣи Омарѣи хочѣи зъ нимъ побѣчѣиъ. Слугѣи вѣвели Омарѣи и Мурѣта въ пѣлатѣи. На золѣтому трѣиѣи си-дѣвъ старѣй царѣ Карапетъ зъ сѣвою довѣиою

бородою. На нѣиомъ бѣлѣшѣа вышѣита золѣтомъ одежа, а на головѣи вѣнѣвъ золѣтой вѣнѣцѣи, обѣ-сѣпѣиный дорогами камѣнѣицами. Омарѣи покѣ-нѣвъ ся ему и привѣтѣаъ ся зъ нимъ.

Старѣй Карапетъ гордо глянувъ на Ома-ра зъ своѣи трѣиѣи, оглядѣвъ его просту оде-жу и не глянувъ навѣтъ на его товариша. Вѣиъ схлѣвѣи голову и чѣиъ дѣмѣвъ; потомъ звѣлѣвъ невольнѣицамъ накрыти столѣи, попро-сѣи гостей на обѣдѣи, сѣвъ и самъ поручѣи зъ нимъ, але все насѣлѣувавъ бровѣи и бѣлѣшь мѣвѣчѣвъ, нѣиъи говоривъ.

Тѣмъчасѣи Карапетѣи дочка Малѣксѣита заглядала зъ своихъ покоѣвъ въ залѣи черезъ вѣконѣице зъ кратѣицами, что было приоблѣне вы-соко въ стѣнѣи. Вѣиъа была вже не молодѣи, не гарна, дужѣ чорна, але горда, якъ и бѣи бѣи-комъ. Вглядѣвъшѣи пѣлѣи Омарѣи очу, румѣиъи цѣи-ка та чорнѣи кучѣи, вѣиъа вѣразу покѣхѣла его-тавъ, что трохи не высѣочѣиъа зъ своихъ поко-ѣвъ та не побѣгѣла до царѣского стола. Стѣи-на нѣиъа на-силу здержѣла бѣи за руку.

Пообѣдѣавши зъ Карапетомъ, Омарѣи ска-зѣвъ:

— Выбѣчи менѣи, что я такъ по простаѣи-и заѣхѣвъ до тебе, гуляючи по морѣи, але сѣмѣи спѣнѣиъи тебе: чѣи ты такѣи сумнѣи та нѣлѣксѣиый до своѣи сѣдѣи? може тебе про-гнѣвѣиъ мѣи бѣиъко?

— Бѣиъ, Омарѣи, въ мене зъ твоими предѣ-ками давѣи вороговѣиъ. Дѣвѣтъ лѣтъ минуло, якъ пра-пра-дѣиъ твоѣи бѣиъко воковѣвъ зъ мо-иъ пра-пра-пра-пра-дѣиъиомъ и одѣиъиъ одѣи-комъ одѣиъиъ городѣи та двѣи сѣлѣи, забравъ сто ко-ловѣи, дѣвѣтъ овѣчѣи, три коровѣи, двѣиъхъ бу-гаѣвъ та дѣиъи порѣиъи сѣнѣи. Се записано въ нашихъ старѣихъ перѣгаментѣхъ и я нѣеачѣи-аумысѣио вѣиъи прочѣиъа. Се для мѣио роду велика гѣиъа и принѣжѣиъа. Я не могу бути твоимъ шѣирымъ прѣятѣлѣмъ, хочѣи ты мѣи сѣдѣиъа...

Омарѣи прикусѣвъ сѣдѣиу губу, уклѣнѣиъ ся Карапетѣи и мѣиъи вышѣиъ зъ дворѣца.

Малѣксѣита не вѣтерѣла и, закрѣвѣиъа лиѣи гу-стѣиъи серпанѣкомъ, выбѣгѣла въ сады, чтобы останнѣи разѣи глянути на Омарѣи. Вѣиъа дѣвѣ-лася на него зъ-за кучѣиъи рожѣи, якъ вѣиъи-пѣиъи въѣтѣицами, потомъ вхопѣлася за серѣи-це и вѣиъа на траву. Стѣиъа нѣиъа на-силу до-вѣла бѣи до дворѣца.

Омарѣи сѣвъ на човѣиъи и поплѣвѣи кру-гомъ моря до своѣи столѣицѣи. Дѣжѣавшѣи нѣ-чи, вѣиъи прѣставѣи човномъ до берега въ сады и повѣвъ Амбровѣиу до высоѣио бѣиъи, что стояла на скѣли пѣдѣи самѣиъиъиъиъи берегомъ середѣи высоѣиихъ пѣлѣиъи. Вѣиъи увѣвъ бѣи въ малѣнѣиъи, але гарно и чѣиъи прибранѣи чѣи-ковѣи и звѣлѣвъ бѣи тамъ зѣстѣиъиъи. Мурѣтъ покѣ-нѣвъ одну невольнѣицу, Сѣиъиу, звѣлѣвъ бѣи зѣ-стѣиъиъи зъ Амбровѣиу до бѣиъи, служѣиъи бѣи и приносѣиъи ѣсти. Омарѣи обѣвѣвъ навѣдува-тѣи до Амбровѣи, поки вѣиъи стѣиъи сулѣи-номъ, та й ѣженѣиъи ся зъ нею.

Омарѣи зъ Мурѣтомъ тахѣиъио вернувъ зъ свои покоѣи та й покѣиъаги спѣи. Въ ранѣи въ дворѣцаи пройшла чѣиъа, что царѣвѣиъи-вер-нувъ ся. Въ дворѣцаи все пѣдѣиъа ся. Збѣдѣиъи сулѣиъиу. Сулѣиъаши прожѣиомъ побѣгѣла до сѣиъа въ комнѣту и кинулася обѣиъаиъи его та цѣлувати. Нацѣлувавшиъи, вѣиъа стала сердѣиъи-тѣи до Амбровѣи, поки вѣиъи побѣхѣвъ зъ сѣи-тъи, бѣи не опытавшиъи. Почѣиъа вѣиъа розпѣи-увѣи: де вѣиъи бѣиъи? что вѣиъи бѣиъиъи?... Сѣиъи розказѣвъ все чѣиъио про свои пригоди, тѣмъиъи нѣиъиъи не сказѣвъ, что привѣвъ зъ собою ту красѣиу, что ему привѣдѣувалася въ сѣиъи.

— Мамо! набрѣхѣлы менѣи пѣиъи, что въ нашоу царѣствѣи всѣиъи добре. Я бѣиъиъи сѣиъи народѣи и менѣи здалѣиъи, что то навѣтъ не лю-де... а поѣиъи тѣмъиъи схоже на людѣи. Ой, ма-мо, мамо! якъ вѣиъа жыють! что вѣиъа ѣдѣиъи! якъ вѣиъа прѣиъиъиъи! Нѣиъиъи правды дѣиъи — по-гѣиъи въ насъ!

Омарѣи розказѣвъ, что заѣвѣдѣвъ до араб-ского сулѣиъа Карапета; розказѣвъ, якъ сулѣи-танъ гордо и неѣиъиъиъи обѣиъиъиъи ся зъ нимъ.

Сулѣиъаши страшенно обѣиъалася, розсерѣдѣлася и пѣиъа та й розказѣла своимъ пѣиъамъ. Пѣи-шѣи розпѣиъиъиъиъи и обѣиъаиъи помѣиъиъиъи надѣи Карапетомъ, якъ тѣиъи Омарѣи стѣиъи сулѣи-номъ.

Минуло колько дѣиъи. Мѣи прѣиъиъаиъа, что бѣи сѣиъи ходѣиъи все сумнѣиъи, все чѣиъи-зѣдѣиъиъиъи ся та часто кудѣиъи утѣиъае зъ дворѣ-ца, нѣиъиъи дѣиъи хѣиъае ся.

— Чѣи ты сѣиъи нудишь ся? Може ты

надѣиъиъи ся на всѣиъи дѣиъа на свѣтѣи и тобѣи

въ нашоу дворѣцаи стѣиъио несѣиъио? Мѣиъи во-лю, мѣиъи зѣлѣиъи-сѣиъио. Розказѣиъи себѣи устѣиъи, чѣиъи тѣиъи твоѣи душа забѣиъае!

Вѣиъа покѣиъаиъа молодыхъ сѣиъиъи пѣи-шѣиъи и вѣлѣиъа имъ забѣиъаиъи сѣиъи вѣиъиъиъи сѣиъиъиъиъи. На великѣи выгонѣи выхлѣиъа сѣи-ны пѣиъиъи на дорогахъи конѣиъи. Вывѣиъа й О-марѣи такоу арабского конѣи, котрому и цѣи-ны не можна было сѣиъиъи. Вынесѣиъи ему до-рогѣи убрѣи, обѣсѣпѣиный дорогами камѣнѣицами. Омарѣи глянувъ на конѣи и повѣселѣиъиъиъи. Вѣиъи не сѣиъиъиъи вѣиъиъиъи до дорогѣи убрѣи, навѣвъ червѣиый простѣиъи жупѣиъиъи и сѣиъае на конѣи. Конѣи ставѣи на дѣиъи и захрѣиъи. Сѣи-ны пѣиъиъиъи стали зъ нимъ поручѣи на конѣи

несла товариству „Ватра“ трицять і вільяар. Можна надіятися, що і земляни в провінції, складаючи дати на рибній цілі, не признають такої ж і на товариство „Ватру“, спомогати будуть его матеріально. [Товариство „Ватра“ містить ся при університетській, н-р 27.]

Загальні збори товариства „Львівський Боян“.

Въ комнатахъ „Рускоя Бесѣды“ у Львова збрало ся вчера до 60 дійствуючихъ і спомогаючихъ членівъ товариства „Львівський Боян“ на загальні збори. Голова товариства проф. Володимиръ Шухевичъ, отираючи збори подавъ короткий оглядъ рѣшенъ діяльности товариства: „Львівський Боян“ помімо свого недовгого істнованія заявлявъ жити в живую діяльність. Хоры товариства выступали зъ успіхомъ публично на вечерницяхъ в честь Тараса Шевченка у Львові, на вечеркахъ в Станіславові, Стрию і Празі. Однакжъ підъ конецъ року жити въ товаристві не-мовъ бы замёрло. Члены почали неправильно ходити на збори і платити вкладки членські, а се виходить на шкоду товариства. Дятого треба в тій напругі доконечного реформи, если „Боян“ має розвивати ся. — Покидаючи відтакъ п. Рахвицького на секретаря зборівъ, вівзавъ п. Шухевичъ касірку паню Ол. Озаркевичеву відчитати справозданье касове за минувшій рікъ.

Справозданье касове представляє ся въ сей способъ: Вилучило до кассы въ 1891 році 1165 ар. 20 кр. а то: 1) въ складку членівъ скихъ 565 ар. 20 кр., 2) въ концерту в Празі 400 ар., 3) позичка въ фондъ Качалы, яку затакувало товариство щоби покрити видатки подорожжя до Праги 200 ар. — Видатки були: 1) на літографованье нотъ 126 ар. 90 кр., 2) на закупку інвентаря якъ: шафи, лампы, ліхтарикъ, печатки, клішбей, відзнакъ 50 ар. 30 кр., 3) кошти адміністрації 164 ар. 34 кр., 4) віднає на пошту бл. п. проф. Ол. Озаркевичеву 10 ар., 5) сѣвакамъ в Празі 285 ар., 6) подорожжя до Праги 548 ар. 56 кр., разомъ: 1185 ар. 10 кр. Показує ся про те недобръ 19 ар. 90 кр. На покритье сего недобору жертвувавъ проф. Шухевичъ 12 ар. а товариство має крімъ того ще несплачені вкладки місячні членівъ дійствуючихъ въ высоті 95 ар. 40 кр. і членівъ спомогаючихъ въ 5 ар. 50 кр. — разомъ 100 ар. 90 кр. [Въ недобрѣ треба було ще зазначити 200 ар., якъ товариство позичило въ фондъ Качалы. — Прим. Ред.]

По відчитаню справозданя касового, надъ котримъ ніхто не забравъ голосу, забравъ слово проф. Н. Вахнянина і наважуючи до бесѣды проф. Шухевича, підійшовъ до концерту „Боян“ въ минувшій році була, якъ на першій рѣкъ істнованія товариства, добрий і заслужений собі на похвалу публичні і журналістичні. Такъ и. пр. о концерті в Празі висказували ся чеські дивизиї дуже прихильно а заступники чеські знатокъ музики п. Сметана, порівнюючи концерти „Боян“ і „Лютин“, признавъ першенство „Боянові“. Если бы отже члену „Боян“ скотили більше зантересувати ся товариствомъ, то певно, що оно въ короткій часъ могло бы ся дуже красиво розвинути. Тимчасомъ члену відносять ся до розвитку товариства байдужно, на пробы не ходять і не почувати ся до обовязку платити вкладки. Если такъ дальше піде, то „Боян“ не піднесе ся а може й упасти, такъ якъ въ 1871 році заложений Лаврівський „Теорбан“ мусѣвъ упасти за дїя байдужности своєїхъ членівъ. Дятого видѣль мусѣвъ придумати

совѣ не зайшло, а дворець западає свѣтломъ. Велика зала нѣбъ горѣла одъ свѣтла. Султанша сѣла на золотому троні і посадила поручъ зъ собою сына. Гості сѣли за довгі столы. Чорні невольники та білі гарні невольники розносили дорогі страви на золотихъ тарѣлкахъ та вана въ золотихъ купцахъ. Після обѣда розстали ся гості перекъ вилими. Увійшли невольники въ арами і заграли чудові пѣснѣ до танцівъ. Баядерки вибѣгли зъ дверей въ другий залъ, закутані въ легкі прозорі нійдійскі тканини, і почали танецъ. Омаръ схиливъ голову і навѣть не дививъ ся на той танецъ.

Після танцівъ зновъ одчинились двері і увійшла найкрасча невольница. Вона сѣла середъ залу на сѣрбиному стільчику, заграли на арфѣ і заспѣвала пѣсню про кохана.

Въ той самій часъ въ одчинені вѣкна зъ саду появил ся пѣсна че красча, че горячійша. Чудовий голосъ ливъ ся, нѣбъ зъ неба, і заглушавъ пѣсню гарноя невольницѣ. Голосъ ливавъ по саду. Розяглы ся че зали трелѣ, вѣбъ соловий. Здавалось, зашебетала явася невидима пташка.

Омаръ підійвъ голову. Въ его очатъ блискавъ огонь. Горячі румянецъ вдаривъ ему въ щокы. Всѣ въ залі схопились зъ місця. Невольница замовкла. Омаръ вибѣгъ зъ залу на дворъ у садокъ. За нимъ винулась мати а за нею потягли довгі хвосты суконъ пашихи та пашишны.

За баштою надъ садомъ стояла вечѣрна зоря, велика та ясна. Свѣтъ то червоний, то зеленуватий, миготѣвъ, дрижавъ, переливався ся. Зоря сѣла, свѣтила на садъ, розливалася кругомъ себе далеко свѣтъ. І въ відтѣля ливъ ся той давній голосъ то тихо-тихо, якъ шумать струмочокъ, то голосно то радѣсно навесѣ садъ, якъ весняна пѣсня соловейка.

— Се ти, царевичу, приймѣвъ азъ за моря якусь райску птачку, та і пустивъ у садокъ, — сказавъ Гарунъ паша.

— Я гадує, яку се пташку приймѣвъ ти, сыну. Се не зоря, се краса дѣвоча..

Одна мати вгадала правду. Омаръ побѣгъ въ садокъ. Вѣтъ побѣгъ до башты. На скелі стояла Амброзія въ рутаному вѣнчу

якійсь способъ, щоби захопити а вглядно амусити членівъ до участі въ пробахъ. — Проф. Шухевичъ пояснить, що §. 9-ий регуляміу накладає на неходячихъ на пробы членівъ кары грошей, але доси видѣль товариства нѣякихъ каръ не накладавъ, здає ся однакжъ, що буде мусѣвъ в тій способъ собою поступати. Не треба того такъ дуже жахати ся, бо такъ само поступавъ собі давнѣйше і видѣль „Лютин“, нинѣжъ не потребує вѣтъ вже накладати нѣякихъ каръ, позаякжъ члену самі приходять. — По довшій дискусіі, въ котрій забірали голосъ п. д-ръ Федакъ, Евг. Барвѣнський, Шухевичъ і Вахнянина прийнявъ зборъ внесенє проф. Вахнянина, щоби видѣль вивѣвъ відъ всѣхъ членівъ слово честі, що будуть ходити правильно на пробы.

На внесенє д-ра Федака підперте проф. Вахняниномъ ухваливъ зборъ заложити при „Боян“ школу нотаго сѣву, де бы члену товариства менше вправивъ въ нотній свѣтъ могли побирати безплатно науку. Школу тую має видѣль віддати підъ проводъ реімунерованого учителя. Щоби прийти въ помічъ товариству, жертвувавъ д-ръ Федакъ на сю ціль 5 ар. місячно.

Дальше вгадує проф. Шухевичъ про гостину „Боян“ в Празі і про привѣтливостъ, зъ якою витали Русинівъ многи чеські родины а особливо п. Напрестя та піддавъ гадку вислати при нагодѣ загальнихъ зборівъ привѣтну телеграму до Праги на руки п. Напрестя. — Въ справѣ тѣй промовѣвъ такжъ д-ръ Федакъ і на его внесенє ухваливъ зборъ вислати двѣ таї телеграми: одну до Праги на руки п. Напрестя а другу до Краєвого Градця на руки п. Станіслава Червеного.

На внесенє п. Кирцова ухвалено, щоби зъ огляду на придбавъ товариству фондъ устроювавъ видѣль вечерні зъ можливо низькимъ платнимъ вступомъ въ комнатахъ „Бесѣды“. — П. Павенцій жадавъ, щоби видѣль старавъ ся познакомити членівъ і зъ народною музикою великорускою. По поясненю сев справу проф. Шухевичемъ і Вахняниномъ, що статутъ владуть за задачу познакомлювати зъ народною музикою — подякували збори на внесенє проф. Шухевича дірентова проф. Вахняниномъ і дірентівъ паня Барвѣнський за совѣтну управу хорамъ, позаякжъ лишъ нимъ має „Боян“ заводити у сѣлѣхъ своїхъ концерти.

Відтакъ приступлено до голосу видѣлу і вибрано: проф. В. Шухевича головою, д-ра С. Федака заступникомъ головы, проф. Вахнянина дірентомъ, п. Ю. Барвѣнську дірентомъ, п. Крушельницкого заступникомъ дірентомъ, видѣльовими п. Яричевского, Рахвицького і Хандериса та заступниками видѣльовихъ паню Озаркевичеву і паню Вахняниніву. — До контрольной комісії вибрано п. Сѣчаньского, д-ра Ол. Кулачківского і Шенюрского.

Вѣдця на внесенє проф. Вахнянина ухвалено зложити комітетъ зъ пати пані, котрий має заняти ся виготовленємъ прапору товариства.

Збори закінчили ся по 7 ой год. вечеромъ.

Селянський бунтъ.

Недавно донесли газети, що въ буковиньскімъ сѣлѣ Замостою, пов. выжницького, абунтувались селяне противъ нового дѣдича, не дозволяючи ему обнати въ посѣданье двѣрскіхъ ґрунта, і ажъ старостово мусѣвъ приклясти до села команду войска, щоби усмирят

і спѣвала пѣсню до зорѣ. Вѣнокъ тріпотѣвъ безъ вѣтру, тріпотѣвъ самъ собою, і зъ нього ливъ ся свѣтъ на садъ, на скелі, на море. Лице въ Амброзіи свѣтилось такою красою, очі блищали такимъ блискомъ, що Омаръ припавъ до єя плеча і не мавъ силъ одійти одъ неї і вернутись до гостей.

— Зоре моя вечѣрна! І здаєть ся, любивъ тебе че тоді, якъ і на свѣтъ не родивъ ся. Десь ти зъ неба впаала на землю на мою частинъ, — тако говоривъ Омаръ.

— Чи ти знаєшь, що та невольниця, котру ти приставивъ служити мені, воцѣла отсе мене въ дворець. І бачила все. Яка тамъ велика роскошь! Скільки тамъ золота та сѣрбила! Яка дорога одежа на твоїй матері, на жѣвнѣхъ та на дочкахъ пашишъ! На во що така роскошь, така пышность? Скільки то грошей маруєть ся на ту роскошь!

— Сю роскошь мати дуже любить. І буду жити простѣйше, якъ повиннаєть ся тобою, — сказавъ царевичъ.

— Вертай ся, царевичу, до гостей! Вертайся, а то, якъ вона дѣвчають ся про мене, то згублять мене зъ свѣта.

— Якъ згублять тебе, то згублять і мене, — сказавъ Омаръ і вернувъ ся до гостей.

Царевичъ вернувъ ся въ дворець, поскидавъ зъ себе дороге убраня, вбравъ ся въ простеньку одежу і вийшовъ до гостей. Султанша глянула на нього і почервонѣла.

— На що ти, сыну, вийшовъ до гостей въ такому простому убрані? — тако спытала въ нього мати.

— На те, щі я не люблю роскошувати та марно тратити гроші, — тихенько оббѣщавъ ся Омаръ.

— І догадуєть ся, хто тобѣ наметавъ такий думанъ, — сказала мати. — Може ти снажешъ, щоби і я убиралася въ таке драгѣ, въ яке отсе ти вбравъ ся? Щось єсть! Щось єсть!..

Синъ сидѣвъ мовчки. Султанша надудася. Гості почали шепѣтати оди другимъ на вухо, переморгувались. Бесѣда скінчалася якось невесело, і гості розійшлися.

(Далше буде.)

риту бунтъ. Початокъ і хідъ справы бувъ такий:

Властителямъ Замостя бувъ Андрій Гафенко, старшій безжонный чоловікъ. Супрутинъ селянъ відносявъ ся все добродушно і, якъ говорено, въ цѣлѣй Буковинѣ не було дѣдича болѣе прихильного для селянъ надъ него. І такъ Гафенко дозволявъ селянамъ брати зъ двѣрского лѣса дерево на топливо а пожеженцямъ дававъ матеріалъ на будову господарськихъ будиноківъ. При тѣмъ бувъ такий звичай, що можна було брати зъ лѣса дровъ стѣбно, скільки хто змѣгъ вынести на плечахъ або вывезти ручними санчатами, если же хотѣвъ хто ажъ фѣру дровъ, то мусѣвъ другу фѣру відставити зъ лѣса до двора. Новоженці сѣликували толоку, щоби вывезти матеріалъ зъ лѣса, тожъ если зѣхало ся болѣе фѣръ, могли собі а болѣе матеріалъ взяти. Крѣмъ численыхъ датѣвъ грошевыхъ відъ Гафенка, мали селяне че і сю выгоду, що могли пасты въ лѣсѣ худобу.

Розумѣвъ ся, що за такий добродѣйства, хотѣвъ Гафенко і відъ селянъ прислуги, и. пр. щоби выслали ему кукурузу або взагалъ помагали ему толокою въ господарствѣ. Коли разъ селяне не хотѣли выйти толокою до роботи, вѣдѣвъ Гафенко заперта лѣсъ і тогдѣ пѣзнали селяне, що все таки лѣсъ і паросника въ лѣсѣ паньска а не ихъ власнѣсть, та мусѣли покоритись.

Коли въ 60-тихъ рокахъ при полагодженю сервітутѣвъ, припала до Гафенка третина толоки громадской, вѣтъ подарувавъ громаді свою частину, такъ що толока громадской було до 90 морівъ ажъ по самѣ двѣрскій лѣсъ, а радше прилѣсокъ. Ажъ селяне старались че болѣе придбати для себе відъ Гафенка. Іменно разъ-у-разъ просили Гафенка, щоби подарувавъ имъ двѣрскій корчъ, той прилѣсокъ, ажъ до мѣсяця въ лѣсѣ, званого „Таборащемъ“. Гафенко не хотѣвъ разъ-у-разъ се признавати, але вѣдѣвъ напѣвъ на вусянку паперу, що по его смерти толока громадская припасть буде ажъ до Таборища і сю записку давъ вѣтові Волошиновичу. Въ сѣлѣ дуже радувались, що панъ затисавъ корчъ громадѣ. Було се дуже давно, бѣ по Волошиновичу, котрий померъ і десь затравивъ записку, перейшло вже пять вѣтѣхъ вѣтѣвъ, але суть свѣдѣн, що була така записка, мѣжъ аншимъ мѣсцевий священникъ Іллясевичъ, котрий читавъ Волошиновичу сю записку.

Въ р. 1884 зробивъ Гафенко завѣщанье а выготовивъ кілька примѣрниківъ, роздавъ ихъ переховати: мѣсцевому священникови, дѣдичеві Фльондорю (свому сестричѣви, котрого і зробивъ своимъ наслѣдникомъ), повѣтовому судови і своему посесорови Богосевичу. Коли въ р. 1891 померъ Гафенко, відчитавъ священникъ завѣщанье въ церквѣ, і зъ него довѣдали ся, що Гафенко назначивъ Фльондора своимъ наслѣдникомъ, але і наложивъ на него значні лѣгаты, якъ будова мурованого церкви за 30.000 ар., будова мурованой школы за 4.000 ар., основанье фонду стипендіяного на 10.000 ар., для громады Замостя 10.000 ар. на запомога для бѣдныхъ, для поодинокыхъ особъ і слугъ кількадесять тысячъ, для поодинокыхъ селянъ въ Замостою всю свою худобу і т. п. Всѣ ті лѣгаты выносились по-надъ 84.000 ар. Громада зачала вырѣкати, бо въ завѣщаню не було згадки о дарованні для громады прилѣска ажъ по „Таборащѣ“.

Коли новий дѣдичъ Фльондоръ прийшовъ до Замостя, заявивъ, що не дозволять селянамъ нѣ вѣльного вырубѣ, нѣ вѣльного пасовѣса въ лѣсѣ, бо лѣгаты такъ значні, що не выплатила бы ся цѣла спадщина, але если бы громада взяла на себе сплату лѣгатовъ, то вѣтъ дозволять пасты въ лѣсѣ і брати топливо. Громада заворушилась, тѣмъ болѣе, що мѣсцевий жидъ Мошеко Тернеръ, до котрого всѣ селяне мають велике довѣрѣ та называють „Мошечкомъ“, підмовлявъ до насильства словами: „Люде, если такъ, то зъ сокирами въ лѣсъ!“

Але якось порадились, зачали селяне выбирати зъ громады по 20 і 50 ар. відъ нумера, а презиравши 180 ар. побѣдѣвъ зъ Мошечкомъ до Черновѣць порадились адвоката. Коли вернули зъ Черновѣць, зачали всѣ выслали худобу пасты въ лѣсъ. Фльондоръ постаравъ ся о комісію зъ староства, селяне заплатили кошти і достали заказъ, не пасты худобу въ лѣсъ безъ дозволу дѣдича. Відъ теперъ зачались мѣжъ Фльондоромъ а громадою споры. Селяне не хотѣли выважати паросника въ лѣсъ, а коли Фльондоръ загавъ свои конѣ, щоби выпасты траву, тогдѣ селяне вийшли громадою до лѣса, займали конѣ, загнали на обійѣть двѣрскѣ, кажучи, що нѣхто не смѣе пасты въ лѣсъ, доки не поквѣтитъ ся процесъ. Но розумѣвъ ся, Фльондоръ і дальше пасъ свои конѣ въ лѣсѣ. До сагана кукурузы, котру Фльондоръ посѣвавъ на прогалахъ въ прилѣску, не мѣгъ достати робѣтниківъ зъ Замостя, отже закликавъ людей зъ сусѣдного села Вилавча. Замостяне порѣшали не пустати Вилавчанъ до села. Старостово высладо двоухъ жандармівъ і въ ихъ асистенціі обсапали Вилавчане кукурузу, але въ ночи хтось вымѣкавъ і выкосивъ всю кукурузу.

Розъярене селянъ звернулось такожъ противъ мѣсцевого священника, бо вмовили въ себе, що та записка Гафенка о дарованні прилѣска мусѣвъ бути у священника, а вѣтъ ен не хоче выдати. Одного дня підъ вечеръ зійшлося на обійѣть приходке до 200 селянъ і выкликали таку бучу, що одна старша панна, своячка священника, проживаюча въ домѣ священника, тяжко занедужала, бо зачала заявляти познана божевѣлства і мусѣла відтакъ кілька мѣсяцівъ лѣчатись въ Черновѣцяхъ.

Причину до послѣдньої подѣи выказавъ свѣтъ, що Фльондоръ хотѣвъ поставити въ лѣсѣ хату для лѣсничого. Селяне завернули матеріалъ, якій Фльондоръ вѣдѣвъ звозити до

лѣса, назадъ на обійѣть двѣрскѣ і навѣтъ жандармамъ сказали, що вже до ставленя нѣякимъ чинѣмъ не допустять. При тѣмъ розъярене дѣйшло до крайности, бо одинъ селянинъ відвозивъ ся: Якъ Бенедекъ підкупилъ Прусакъ въ 1866 році, такъ що вѣтъ заставъ наше войско у великій яруги і вѣдѣвъ стрѣляти сѣлѣними патронами — такъ і Фльондоръ відкупивъ писаря і пашѣ отця; идѣтъ зъ бунками та припрывадыть сюды старого пашѣ-отця і его зятя, а мы закопаємо ихъ живцемъ въ землю бо они сѣмѣшували Гафенковѣ testamentъ і записали Фльондорю цѣлу толоку.

Жандармы донесли про ставъ рѣчи до староства. Староста прийхавъ въ село, але не мѣгъ пересѣдѣти людей, бо не хотѣли нѣчого слухати і найболѣе жыли скакали въ „цѣтркалі“ въ очі старостѣ. Староста приликавъ одну компанію войска зъ Черновѣць і зачались арештованя. Увѣзено кількаохъ селянъ, а головній провѣдиръ і Мошечко утекли. Ажъ по якѣмъ часѣ ті збѣдѣвъ зголомѣлись самі до черновѣцкого суду і тамъ мусѣли селяне три мѣсяцѣ выжидати розправы, бо Мошечка выпустили по двоухъ тиждѣяхъ на волю признавъши его невиннымъ въ тѣхъ бунтахъ. Такъ то проворный жидъ, котрого можна уважати за spiritus movens цѣлоя справы, знавъ затерти по собі слѣды. При розправѣ засудили одного селянина на 2 мѣсяцѣ, двоухъ другихъ по одному мѣсяцеві а четверохъ увѣзли.

Въ сѣлѣ же стояло войско 9 дѣвъ і зъ-разу громада ставляла сильний опѣръ. Коли же загрозивъ староста, що розкавѣтеру войско по хатахъ, тогдѣ рада громадская дала зобовязанье на писемѣ, що въ сѣлѣ буде ладъ і не буде нѣякой дальшохъ напасти супротивъ двѣра.

На разѣ все пратишло, бо селяне уступили передъ силою, але чи таки не схотять вѣсти процесъ о прилѣсокъ, сего не знати, хочъ може вздержатъ ихъ відъ того великій выдатки, бо і такъ доси за войско і судовій комісії заплатила громада по надъ 600 ар.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Станіславова.

I.

[Привѣтъ Богоуявленія і політина.]

Привѣтъ Богоуявленія відбувъ ся у насъ зъ великимъ торжествомъ. Богослуженье того дня і чинѣ освяченя воды відправивъ самъ владѣа въ содуженю крилошанъ і декотрыхъ мѣсцевыхъ свѣтѣнникѣвъ епископской консисторіі. Власті правительственный і автономічній були численно заступлені. Одного маршалка рады повѣтвой симъ разомъ не було. Сальвы почетній давала компанія 58 го полку а музика войска пригравала на площади Франца, на котрій відбуло ся, якъ завѣтъ, водосвятє.

Одѣля відбувъ ся о годивѣ 1 ой зъ полудня обѣдъ у владѣи, на котрый запрошено звыжъ 50 особъ. Були тамъ представителѣ устьхъ властей правительственныхъ і автономічныхъ, оѣцѣры высшій, судовыхъ урядникѣвъ було найболѣе, зъ денеотрыхъ бражѣвъ було навѣтъ по кількохъ репрезѣнтантѣвъ, шляхта і духовенство мѣсцеве всѣхъ трехъ обрядѣвъ. Всѣ станы мали тутъ свои репрезѣнтантѣвъ, на нѣкого не забули. Помине-но тільки Русинѣвъ, зъ котрыхъ, крѣмъ одного адвоката д-ра Мандичевского, ніхто не удостоивъ ся запрошеня, хочъ Русини станіславскій не заслужили на таке упосѣдженье. Такъ они вийшли на дворець повитати владѣу, коли вѣзджавъ до престольного свого города; одѣля явили ся въ палаці епископской предѣставителѣ (депутатіа) русинѣхъ товариствъ, щоби зложити ему свои благожеланя. Владѣа бачивъ у себе въ день Нового Року числену депутатію товариствъ русинѣхъ: „Рускоя Бесѣды“ і Пресвѣты. Чи-жъ не годѣло ся було запросити до себе хочъ по одному репрезѣнтанту тѣхъ товариствъ въ день Богоуявленія?

Однакжъ за таке игнорование Русинѣвъ въ день Богоуявленія мы не винуватиемо владѣу. Вана сего спадає болѣе на его „мастистѣ“ окруженье, котре ему дѣстало ся въ спадщинѣ, а передовѣвъ на тѣхъ зъ того окруженя, що мешкають въ Бурѣ. Они то, яко обзавомлені зъ мѣсцевими обставинами, рѣшали при запросѣннѣ на гостину до владѣи. А що не мають въ мѣсці людей, котрі бы були ихъ „убѣжденіи“, а народодѣвъ сердечо ненавидѣть, то нашъ „мастистѣ“ патріоты зъ Бурѣ воляли бачити у владѣи на обѣдъ Полякѣвъ і Parade-Ruthen-ѣвъ, якъ Русинѣвъ-народодѣвъ. І зъ-вѣдѣта то побшло, що въ день пѣтомо-руского торжества у князя рускоя церква була гѣтѣми мабуть деякій Parade-Ruthen въ належачій до XI ой ранга, котрий могла бути прошеній хѣба зъ того одного титулу, що мешкають въ Бурѣ, — а предѣставителѣ руско-народныхъ товариствъ, що крѣмъ того займають далеко высшій становища, пошлени.

Чи владѣа заприштѣвъ, якъ зумѣла повѣсти дѣло его повѣрники зъ Бурѣ, — сего не знаємо. Одно мусѣло звернути увагу его на себе. А се було, що на чотыри тоасты, якъ відпошено підчасъ обѣду, були три выголошені по польскі. По руски не промовѣвъ ніхто — крѣмъ самого владѣи...

II.

[Урядовѣ писмою станіславской консисторіі до ректорату вѣдѣнской дух. семинаріі.]

Якій духъ паує въ станіславской консисторіі, може дуже добре иллюструвати отся привѣда.

Деякій вѣдѣнскій питомѣцъ написали квіты для тои-жъ консисторіі народнымъ языкомъ і правописко не такою, якою уживає консисторія, а котрій здаєсь, що она живнає

правовис Осадцы та що правовис Осадцы ний обов'язує в школах в Галичині. Правовис питомців, видно, дуже мусла зако- лоти когось в консисторію, коли она виписала до ректорату в'їденської семінарії аж ось-яке письмо:

Д. 3.683.
Предложено ввеч. Ректоратом п. д. 18/10 с. р. ч. 73 квати 3 новоприятых питомцевъ звертаются в дѣла выставленія новыхъ, вь котрыхъ каждый має звучити на 55 р. 8 ц. а не лиш на 55 алр.

При той спосібности поручається заявити Мих. Барычу в Йосифу Романюкѣ, щобъ вь новыхъ вѣдяхъ нечичили правовиса руской уваженіи вѣдями в уживаніи вь нашихъ вѣдяхъ церковныхъ и выданныхъ литературныхъ — какографію своєю кривди а новы квати выготавили по правиламъ грамматики проф. Осадцы, котра обов'язуючою єсть вь школахъ середнихъ [?] и люд. [?] Галичини, а тымъ самымъ вь высшихъ заведенняхъ духовныхъ. Всєя Ректоратъ зволить вь своей отцевской печальности звернути дальше свою увагу, щобъ межъ питомцами вь заведеніи тамошнемъ духовномъ партійній несогласія вь зародѣ збѣтали припадливѣ.

Станиславовъ 24/10 1891.

В. Фациевичъ, Архієпископъ.
Прочитавши се письмо, котрого авторомъ має бути крив. Латинновичъ, бувшій катихетъ гімназіи, не можемо не высказати нашего жалю, що о. Фациевичъ выславъ его вь своимъ пбдписомъ яко актъ урядовый консисторіи, певно не розбираючи: що пбдписує?

Попередъ всего треба зазначити, що кожді дѣяні питомців пишуть т. зв. „язычіємъ“ и правовисею не-рускою, але російскою, — то консисторія станиславовска не „поручає“ ректорови „заявити“ имъ, що-небудь и дбати, щобъ „партійній несогласія вь зародѣ збѣтали припадливѣ“...

Дальше чей же то для консисторіи не поважно — правовисе, якои уважують люде у чей и знамениті писателѣ рускѣ, называють вь актѣ урядовомъ „какографіємъ“... Для „Страшопуда“, Кучанковани „Русской Правды“ або для „Галицкой Руси“ се уиде, але консисторія прецѣвъ не выпадає солідаризувати ся зь тм ми органами...

Консисторія каже ректоратови, щобъ поручивъ питомцямъ держати грамматику Осадцы, котра — якъ твердить консисторія — єсть обов'язуючою вь школахъ середнихъ и народныхъ вь Галичинѣ. Тутъ консисторія выказала цѣлковите незнанье рѣчи, про котру говорити, и тѣльки водить вь колізію ректоратъ. Консисторія станиславовска може уважати собѣ грамматику Осадцы — хоти не уважає, бо хмара похитокъ вь повисе наведеніи писемъ єи свѣдчить о цѣлковитомъ незнаніи асидѣ грамматики Осадцы, — але зь того, що она чомусь — вь теоріи — стоить за грамматику Осадцы, що не виходить, щобъ їй выпадало баламутити ректоратъ, а ректоратови питомців, що вѣбь-то грамматика Осадцы обов'язує вь школахъ середнихъ и народныхъ вь Галичинѣ. Се жь неправда — и ми дивимось, якъ може консисторія станиславовска не знати такого навѣтъ вѣробити на даху знаного факту, що ані вь школахъ середнихъ ані вь школахъ народныхъ вь Галичинѣ грамматика Осадцы не обов'язує. Прецѣвъ вь народныхъ школахъ обов'язує грамматика проф. Партицкого, а вь середнихъ школахъ грамматика проф. д-ра Омеляна Огоновского.

Наведенє письмо станиславовской консисторіи має очевидно на цѣли лише — пригнєсти питомців-народовців, бо чого-небудь выного зь „указу“ консисторского до о. ректора д-ра Сембратовича добачити годѣ... Чи такий, вь такой формѣ и такъ мотивованъ „указъ“ не пбдконують поваги самов консисторіи, — се ливаємо пбдъ судъ всѣхъ людей здорowo-мыслящихъ.

Навонецъ ще одно: Бєлѣ-бѣ и навѣшній єпископъ Кувлевскій годѣвъ ся — чого не до пускаємо — на выдаванє и вѣдѣть такихъ „указовъ“, то зволить справити для ужитку канітулы грамматику Осадцы, котрой вь канітулѣ — якъ видно зь повисшого письма — нема. Впрочомъ ми видѣли ще одно свѣдоцтво убожества, выданє однимъ зь членовъ станиславовской канітулы, котре справдѣ єсть — свѣдоцтвомъ убожества... Прецѣвъ же и польскій єпископъ не зь ишної глани, якъ рускій, а чому-жъ тѣмъ пишуть по польски грамматично, безъ похитокъ, бо якъ не що нинше, то сама амбіція каже имъ писати такъ, абы не высмѣявъ ихъ ученнѣ, обѣнчившій школу народну...

Костъ В.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНІЙ

Вь Чехіи положенє політичне зачинає бути чимъ разъ больше незвичайно. Виду мають вь тѣмъ дѣяні старо-чеські послѣ, котрі грозять, що єсли правительство скоче перевертє подѣль Чехіи на національній округи судовій, то поскладать мандаты до сойму. Се найльшє вѣдео вь старо-чеськихъ дѣяніяхъ, де появилсь статѣй, котрі высказують велике невдоволенє старо-чеськихъ послѣбъ соймовыхъ и навѣтъ чеськой шляхты національ-ной по причинѣ форсована правительствомъ справы. Такимъ способомъ хотѣла бы старо-чеській дѣяніи перестеречи правительству а вѣластиво вышлути на его дальше поведєнє. Навѣтъ Vaterland признає теперъ справедли-вѣсть дѣяніемъ сумнѣвнымъ Чеховъ и ихъ по-стѣпній обавѣ передъ подѣломъ Чехіи. Зь того звороту справъ найльшє радують ся мо-лодо-Чехи, а ихъ органъ Narodni Listy пере-друкують згаданій статѣй старо-чеськихъ дѣяніяхъ, и притѣмъ заявляють, що молоді-Чехи дѣстали теперъ свѣтлу сатисфакцію симъ статѣями вь старо-чеськихъ дѣяніяхъ за свое

становиско противъ вѣденскихъ пунктацій. Але здає ся, що не всѣ старо-Чехи такъ на-вдоволені. Се найльшє показує ся зь старо-чеського органу Hlas-y Naroda, котрый за-вываетъ старо-Чеховъ, чтобы они не дались такъ наполохати радикалами, лишь чтобы тримали ся шляхты и заховали поштркован-ность. Дуже цѣкаву зѣвтку приносить сей дѣяніи, що каже, що правительству не кла-де вѣянокъ ваги на молоді чеські опозицію и готове ужити супротивъ нея вѣйскавійшій средства. Вѣдъ дуже поважною особою, що на-лежать до тѣхъ, котрі вь своихъ рукахъ ма-ють силу перейти вѣдъ слѣвъ до дѣлъ, вы-шовъ натѣкъ простанѣ облоги вь Чехіи. Се стверждає такожъ и вѣмєдка праса.

Конференція угорского міні-стра скарбу д-ра Векерля зь д-ромъ Штайнбахомъ вь справѣ регуляціи ва-люты принесла той успѣхъ, що мѣжъ обома міністерствами скарбу наступила згода. Хотѣ поия-що, якъ доносить Presse, всѣя вѣсти про-будучу монету, продобутє средствъ на регу-ляцію, парламентарне перевєденє справы, роздѣль тягару, суть завчасні, то таки вѣшті дѣяніи доносить, що мають завести мономе-тализмъ и золоту монету, а нѣвнѣшній сѣбѣ-ный ревальскій мають заступити монетою зва-ковою. При тѣмъ вѣдбували ся конференції вь урядникахъ австрійско-угорского банку, що до будучої участі сен инстатція вь вѣс-тахъ регуляціи валюты и вь тѣхъ справѣ ма-ють небажано бути скланимъ збори генералъ-кон рады сего банку. Такожъ угорскій міні-стеръ конерувавъ зь бар. Ротшільдомъ а сей заєвнѣвъ его, що настѣпій бѣржа вь зѣвѣшній добрый до перевєденія сен фінансової опера-ціи. Результаты тѣхъ всѣхъ конференцій прай-дуть наперѣдъ передъ раду міністрѣвъ вь Ав-стріи и вь Угорщинѣ а вѣдѣтъ вь престолъ-ній бѣсѣдѣ, котрою отворить ся угорскій пар-ламентъ, має бути згадає, що правительствен-ній проектъ регуляціи валюты буде предло-женъ на першій сесіи 1892 року. Дѣяні дѣяніи доносить вѣсть, що выданє при-казѣ, чтобы вѣбъ монетарѣ вь Крємницѣ и у Вѣдн розшарати та що всѣ нашѣ грошѣ по-чавши вѣдѣ вѣбъ-кредіаря до тѣснѣя будѣть вѣмѣнѣн. Вѣтѣ тѣмъ була тѣльки тракто-ваній бѣльшє поверково, а не вѣхиди вь суть самої справы. Оба міністры явили ся зь го-товыми планами и закомуникували ихъ собѣ взаимно. Опбѣля згодожено ся, чтобы выповнити уступкѣ арт. 12 трактату цѣловитого торговельного, закљученого зь Угорщиною 1 сѣчня 1888 р., вь сейспосбѣ, що до перевєденія регуляціи валюты має зложити ся комісія. До тѣхъ авѣтъ бу-дуть прѣвѣнѣвъ всѣхъ що найльшій фінансовій снаи Австро-Угорщини та она мають зѣбрати ся вь другій половинѣ мѣсяца лютого и ради-ти черезъ мѣсяць марець. Власне се склѣна-нє авѣтъ, вѣказувано бы, що справдѣ наша держава приступала до регуляціи валюты и що мѣжъ обома міністрами скарбу нема великихъ рѣзницъ вь поглядѣхъ на єю справу. Актію прѣвѣнѣно для того, що Угорщина дуже до-магала ся сего и оба міністры скарбу значно себѣльшєбъ золота прѣвѣбали на ту цѣль. Ав-стро-угорскій запасъ золота має вывєсти око-ло 150 миліонѣвъ. До добутя прочої сумы по-тѣбною золота не буде вѣянокъ трудностей, бо бар. Ротшільдъ запєзвѣвъ угорского міністра, що навѣтъ захѣдѣ европейскій торгъ прѣймають се прѣдпрѣмство дуже прѣхильно. До того прѣхидить такожъ тепѣрѣшня повага вѣден-ской бѣржѣ, бо Австро-Угорщина вѣже вѣдѣ зѣльшєбъ лѣтъ замыкає собѣй грошєвнѣй бѣ-ляньє зь значною надѣвѣшкою.

Болгарске правительствѣ, хотячѣ полаготити справу Шадурна, передало турец-кому комисарєвъ вь Софіи два акты: сѣвъ за-явленє и проектъ вѣдѣвѣдѣ, яку гадає дати Франція. Порта предложить сѣвъ проектъ фран-цускому правительству и заосередичить чтобы Франция вѣдовѣлялась сѣвъ вѣдѣвѣдѣ. Нѣта болгарского правительства така: Бєлѣ болгарске правительствѣ зробило формальній змѣвъ вь проектѣ пропозованіи Портаю, то ово тѣмъ способомъ бажало се осягнути, что-бы всѣ непорозумѣня усунути вь будучности. Для того оно поставило ясай и точій поста-новы вь вѣестіи, вь котрій Порта и болгарске правительствѣ зѣвѣмъ вѣробѣмъ згоду-ють ся. Дѣса болгарске правительствѣ завѣсѣ-гда выковувало свое право и выдѣляло немѣ-лыхъ и небезпечныхъ чужинцевъ, не повѣдом-люючи о тѣмъ попередѣю вѣдѣвѣдѣній вѣвѣ-ляти. Бєлѣ-жъ вь будучности зѣвѣзавъ ся, да-вати зѣвѣтку о рѣшєніи вѣдѣвѣдѣній консу-лятовѣ, що якійсь чужинцевъ має бути выдѣ-ленъ, то єю уступку робить лишь за-дѣла по-важана для Порта и такожъ зь той причини, що бажавъ, чтобы єю прѣгоду, котру оно не-хотѣло выкликнувати, разъ зѣвѣдѣнѣ. Вѣдѣтакъ болгарске правительствѣ має надѣю, что Порта своимъ вѣвѣвомъ одержить одобрєнє фран-цуского правительства на проектъ пропозова-ній болгарскимъ правительствомъ. Вь тѣмъ случаю Порта зволить передати болгарскому правительству текстъ той ноты, котрою фран-цуса агенція дипломатична вь Софіи вѣдѣ-вѣтъ на проектъ болгарского правительства. Наколи бы французске правительствѣ не хотѣ-ло прѣняти предложєнія болгарского прави-тельства, тогдѣ болгарске правительствѣ про-сѣтъ Порта, чтобы уважала такъ, мѣвъ-бы сѣвъ проектъ бѣвъ неважачій и не прѣйшовъ до неѣ. — Проектъ пропозованій болгарскимъ правительствомъ є такій: Болгарске прави-тельство высказує свой глубокий жалѣ, что не закомуникувало признає выдѣленія дѣяніи-ар-ского корреспондента Шадурна на письмѣ фран-цускому консулятовѣ. Якъ болгарске прави-тельство шѣро бажавъ, жѣтѣ вь найль-шѣмъ вѣдѣвѣнѣ зь дипломатичною репре-зєнтацію французской республики, такъ вь бу-дучности зѣвѣзавъ ся закомуникувати на пись-мѣ кождій приказъ выдѣнній євєнтualmente супротивъ французского пбдданого. Бєлѣ-жъ осо-

ба, противъ котрон выданѣ признає выдѣленія, до вызначеного рєчнїи не оупуститъ болгар-ской землѣ, то болгарскій урядъ самѣ присту-плятъ до єи выдѣленія. Наслѣдкомъ сєи заявы болгарске правительствѣ має надѣю, что и французска правительствѣ буде уважати вь своей справедливости єю прѣгоду за полаго-джену.

НОВИНКИ.

— Загальні збори товариства „Прогрѣсъ“ вѣдбудѣть ся пбѣля рѣшєня выдѣлу зь дѣя 23 с. м. — на 25 н. ст. лютого, якъ перше було ухвалєно, але 25 н. ст. марта вь дѣнь латинского Благовѣщенія. Збори вѣдѣложено тому, бо инвєнтура магазину книжкѣ что не покѣнчена, отже и справозданє не може бути на часъ готове и розбѣдѣнє. Вь дѣнь зѣвѣровъ „Прогрѣсъ“ вѣдбудѣ ся вѣчеромъ концертъ вь чєстѣ Т. Шевченка.

— Про справы рускѣ — такъ якъ се було по-дѣвъ вь 4-мѣ числѣ нашой газєты вь письмѣ вь Вѣдн — агадує „Буковина“ а вѣдѣтакъ додає вѣдѣ себе: „И нашѣ прѣзидентъ краєвий гр. Па-чє вѣдѣвъ до Вѣдн та бѣвъ на вѣдѣнціи у цѣ-саря. Мѣємо надѣю, что и гр. Пачє причинить ся вь рѣшачихъ кругахъ до розѣнєнєя ваги рус-кой справы для Австрії та що звернувъ увагу на заспокоєнє найльшєбъ пєкущихъ потребъ Ру-синѣвъ на Буковинѣ: на заснованє рускихъ па-ралельныхъ клѣвъ при черновецкой гімназіи, на установленє якогось надзору надъ рускими шко-лами и рускою мовою вь школахъ на Буковинѣ и на поставленє якогось загаты противъ румуні-зації православной церкви.“

— Посвященіє тѣмъсамогєго мѣшани Прєсов. єп. Ю-ліяна Пєлєша вь Перемысли, вѣдбуло ся вь суботу дѣя 3 н. ст. сѣчня о 12-ій годїнѣ вь полуднє. Посвященія довершавъ о. крилошанинъ Подолнѣн-скій при участі оо. крилошанъ Литинского, Ма-тковского и Жєлєховского вь присутности Прєсов. єпископа и всѣхъ достѣпныхъ перемысликѣ гре-ко-кат. капітулы. По вѣдѣсѣвѣнїи антифона и ин-новъ посвященія крилошанинъ Подолнѣнскій вѣбъ 16 комнатъ вь каменниці Дуєта и каплицю, по-ложеноу на долині при вѣходѣ по правой сторонѣ. Чинъ посвященія трєвавъ майже годину, почѣмъ вѣдбуло ся сѣдѣданє на 12 особѣ.

— На пєтіцію є заложенє руской школы народної вь Чернівцяхъ, яку подали минувшого року черно-вецкій Русины до рады мѣской, выказали ся славнѣй черновецкій педагогъ на засѣданю мѣской рады шкѣльной дѣя 16 груднѣя мин. року такъ, что такой школы не треба. „Оттакъ то наєъ педагогъ — пише „Буковина“ — что кажутъ, мѣвъ то для рускихъ дѣтѣй, якихъ пѣсля выка-зу инспектора є ажъ 933, не треба руской школы. Не даємо ся нѣкому, а самому инспекторови проф. Рєнтѣ, котрый зь уряду на те настановлє-ній, чтобы дѣбати про духове добро всѣхъ мѣ-щанъ, а не ушѣє справедливо вѣднєсти ся до по-тѣребъ рускихъ мѣщанъ. Русины черновецкій ба-ѣ вѣбъ буковинскій нѣй знають, хто и якъ имъ зачитѣ, а п. Рєнтѣ и вѣмѣмъ членамъ славной ра-ды шкѣльной скажемо, что мы єю школу мусимъ мати, хочъ бы и противъ ихъ волѣ; на се мы найдемѣ дорогу. И у Львовѣ була такѣ головачѣ, что гадали, мѣвъ для рускихъ дѣтѣй вѣстанутъ польскій школы, та найльшій трабуналъ адми-нистраційный не прѣхильнѣ ся до ихъ думки, а признавъ право Русинамъ. Думаємо, что и черно-вецкій Русины не горшій та найдутъ свое право.“

— Выдѣтъ тов. „Руона Бєсѣда“ вь Чернівцяхъ уководитѣлѣвъ ся такъ: голова д-р Ст. Смѣль Стоцкій, заступникъ судѣя Волод. Михальскій, писарѣ Вас. Сухонѣст, скарбникъ Опанаєъ Рус-накъ, админістраторъ Евг. Якубовичъ, контролѣръ асєкультантъ Гр. Ганковичъ, а членъ выдѣлу Єр. Пѣгулякѣ. — Заступниками выдѣловѣтъ єсть: сѣвъ. Яєвєнцїйскій, проф. Шлѣймарєвскій и Юл. Кобилѣнскій. До надзорчої комііи вѣбрані: Глинскій, Окуновскій и Рєнгѣшъ.

— Зь Пєляницъ коло Вєлєхова доносить намъ: Вь нашѣмъ сѣлѣ основує ся читальня „Прогрѣ-съ“. Статуты вѣже поданъ до п. к. намѣстницѣва. Єсть се перше сѣдѣ вь Вєлєховцяхъ, что пбѣвало потребу заложенія у сѣбѣ такъ важной инстѣтуціи. Щастѣ Боже!

— До Канады выбѣрає ся зь Небылова коло Пе-регіньска зь вєсною кѣлкадєсѣтъ людей. Одины ємигрантъ зь того-жъ сѣла повернувъ зь Канады и его оповѣданія дали товчѣкъ до охоты выѣзду за море бѣльшому гуртовѣ громадянъ небылов-скихъ. — Л. З.

— Субѣтнѣнній вѣчеромъ вѣзвѣнній устроєний „Рускими Дамами“ вь сѣли „Народного дому“ выпѣвъ вѣповнѣ удачно, завѣдѣка заповѣдѣности комитетовыхъ пѣвъ, якъ такожъ за-дѣла знаменито-го вѣдєнѣ танцѣвъ зѣвѣтнѣмъ аранжєромъ п. Фе-дєровичемъ. Охоча забава прѣтягнулась до год. 5-ої рано, а до кадрилѣ и лѣнєсѣры, сталоко до 40 парѣ. Одна сторона слаба вѣчерка були бы хѣба дохождѣ касовѣ, але впрѣчѣмъ вѣчерко-вой комитѣтъ вѣповнѣ вѣдѣвѣвъ вѣжиданіи и вѣмѣмъ участнѣкѣвъ.

— Инспектора п. Поповича прѣрашѣли ще такожъ окремо учѣлѣй кѣмѣнського повѣту, котрі чѣ-словѣ 16 прѣбули до Черновѣцъ, чтобы вѣдѣото-Графуватисѣ на памѣтку. Вѣдѣтакъ вѣчеромъ прѣ-рашѣли ои учѣлѣй своего товариша сѣбѣльною вѣ-черою, а прѣ товѣстахъ оказували на заслуги, якѣ поклавъ п. Поповичъ дѣлѣ шкѣльництва и учѣлѣ-ства вь Буковинѣ.

— Сѣдѣтѣвъ противъ Шѣлоа. Вь рєзольуціи о за-становленіи слѣдѣства противъ редакціи Tagblatt-у вь справѣ зѣвѣтнѣго шпѣвнѣю бѣржевого сказано что слѣдує: Вѣдѣвѣчальнѣй редакторъ Tagblatt-у, д-рѣ Фрѣшавєрѣ, признаєвѣ ся до авторства непо-ложочої статѣй, але зь причинѣ політичныхъ не хотѣвъ вѣсти доказу правды того, что тамъ ска-зано и что пбѣзѣтѣ было вѣдѣлѣкѣнє. Не хотѣвъ такожъ подати жєрєла, зь-вѣдѣки мѣвъ вѣдомѣ-бѣ о вѣдѣнціи Яворского у цѣсѣря, поставивъ лишь сѣвѣдѣкѣвъ на се, что писавъ свою статѣю вь до-брый вѣрѣ. Такожъ пбѣдѣвъ, что часописнѣ польскій умѣстили рѣвночасно пбѣдѣвъ вѣсти и предложивъ примѣрники тѣхъ часописѣй. Крѣмъ того пере-слухано двоѣхъ послѣбъ зь „кола“ польского, ко-

трѣ заявляѣ, что засѣданє „кола“, на котрѣмъ Я-ворскій зѣдававъ сѣрану зь свои вѣдѣнціи у цѣ-саря не було зь початку признає тайнымъ.

— Товариство „Русское Касино“ у Львовѣ вѣдбуло оногдѣ загальні збори своихъ членѣвъ. До ново-го выдѣлу вѣбранѣ ин.: Романъ Вачинскій, Дѣм. Глинскій, крѣл. д-рѣ Іос. Дєлѣкєвичъ, д-рѣ Ієв. Добрыньскій, Волод. Курбавъ, Осипъ Мѣнчалов-скій, Ієв. Пєлєхѣ, Ник. Пѣлєшєвичъ и Ієв. Сто-танчикъ. Новѣй выдѣлъ вѣбранѣ прѣдѣстѣлѣмъ д-ра Дєлѣкєвича, заступникѣмъ прѣдѣстѣлѣмъ Дѣм. Глинского, касирѣмъ и господарємъ Вол. Кур-бавѣ, секретарємъ Ієв. Пєлєхѣ.

— Конгрєсъ галицкихъ оциѣлѣ-демократѣвъ розпбчє-ся у Львовѣ дѣя 31 н. ст. сѣчня и трєвавѣ кѣль-ка дѣвѣвъ. На порядку дѣяніемъ стоѣтъ: справоз-данє вь дѣтєпєрѣшнѣої дѣяніи рѣбѣтничої партіи; організація партіи а то вь справѣхъ по-літичныхъ, фѣховыхъ и научныхъ товариствъ; прєса и партійній выдѣвѣнцѣва; агітація; свѣтко-ванє 1-го мая; оциѣлѣе законодѣтство и кон-грєсъ у Вѣдн вь 1892 роцѣ.

— Самоубійство зь любови. Франциска Покѣ, дочка машинистѣ державныхъ вѣзѣнцѣвъ у Львовѣ, вѣ-пила оногдѣ вь нашѣмъ самоубійствѣ отруку и у-мєрла по кѣлькагодинныхъ мукѣхъ. Причиною са-моубійства була нещѣстѣна любовь.

— Штучнє герлє. Профєсоръ берлинского унѣ-верситєту, Юліѣ Вѣльѣ, прѣдѣставѣвъ вь лѣкар-скимъ товариствѣ зѣбраннѣмъ лѣкарѣмъ 50-лѣтнє-го чѣловѣка, котрому за-дѣла рака вь горлѣ вы-тѣли прѣдѣдъ трєма мѣсяцѣми цѣлуу гортѣнку. О-перация повєла єя, хѣдѣ недугѣ бѣвъ лєгкій, тем-пєратура ані разъ не пбѣдѣсѣла єя. Хорого жи-вѣли вѣзду сондою жѣлѣзковою, вѣдѣтакъ вѣстанѣли єму штучнѣю гортѣнку, чтобы прѣвернути єму не-лишь одєровлє ає и голоѣтъ. Хорый говоривъ такъ голоѣно, что можна було єго чути навѣтъ до другѣхъ сѣлѣ, лишь голоѣ трошка хрѣпавѣй. Лѣкарѣ мають надѣю, что недугѣ на заверєне дру-гій разъ и хорый прѣйдє зѣвѣмъ до здорѣвѣя и до сѣлѣ.

— Вѣлѣчєзну пѣсонѣнку сыра зроблєно вь Ню-Йор-ку зь 30.000 фунтѣвъ молока. Важѣтъ она 4000 фунтѣвъ.

— Вь Мєрку на пѣвѣостровѣ кримскимъ вѣднѣ-дѣно вь глубинѣ 40 стѣпѣ пбѣдѣ землєю ката-комбѣ сѣсаючи далеко вѣздовѣжѣ и вь шѣрнѣ. Складають єя они зь трѣхъ поверхѣвъ а мурѣ вь нихъ окрашенѣ численными фресками зь мѣ-лѣюгѣи и жѣтѣ старинныхъ Грековъ. Одна грецка напѣсѣ звучить вь прѣвѣкладѣ рускомъ такъ: „Сѣй храмъ збудувавѣ Сѣоракѣ, котрый нѣколи вь своихъ житіи не зѣвѣзѣживъ костей людскихъ, тожъ заклѣпанє всѣхъ, что вѣрѣтъ вь богѣвъ, что-бы не тыкали и сѣхъ костей. Коли-бъ єго прозѣ-бы не выслухано, будѣтъ боги мѣстнѣикамъ“. Пѣсля згодуу сѣгають тѣ катакомбѣ 4-го вѣка по Христѣ.

— Противъ гры на лѣотєри напѣсѣвъ одиынъ знѣ-тѣльшій угорскій писатєль брошѣрку. Успѣхъ бѣвъ добрый, бо вѣже кѣлька недѣль по тѣмъ, якѣ брошѣрка вышѣла, одєржавъ авторъ такой листъ: Вашу памѣтну книжкѣчку прѣчитѣвъ я зь вели-кимъ заѣвѣтѣмъ и складаю Вамъ при тѣй нагодѣ подѣку за анемєнтній успѣхъ, якій она осягнула. Числѣтѣ єна 88 сторѣнѣ, 44 картѣкѣ а появилѣ ся 27 марта. Тѣ три чѣсла поклавъ я на лѣотє-рію и выгрѣвъ при остатнѣмъ тѣгнєннѣ 600 зр. Кѣбы то всѣ розумнѣй люде писали такѣ пожи-точнѣй книжки.“

— Науковѣ сѣдѣженія що до т. зв. свѣтѣлѣхъ хмѣрѣ робивъ чєрєзъ довѣшій чѣсъ учєний Нѣмєцъ О. Есєє зѣнятий при астрономічній обсерваторіи вь Берлинѣ. Сєредна высѣкѣтѣ тѣхъ хмѣрѣ єсть дѣже значна, выносѣтъ она 50—80 кѣлькомѣтрѣвъ, але єще бѣльшє. При тѣмъ обчѣислѣвъ Есєє, что скорѣсть, зь якою она плѣвуть, буває такъ вели-ка, что прѣвѣнышѣє дѣже значно вь тѣмъ вѣглядѣ скорѣсть отруѣ вѣздушної при найотрашнѣйшихъ гурѣгѣнахъ. Причины неавѣстѣна.

— Дѣмѣтъ Порѣу. Привѣтній тєлєграмѣ вь Ново-го Йорку доносить, что тамъ уважєно славного лѣндѣонского убійника Джєка Порѣуна. Має то бу-ти знавѣній зь германѣобіи и замѣрѣванѣя кѣль-ковъ Нѣмѣцѣвъ, Англієцѣ Генрѣ Дѣвѣдѣ. Дѣвѣда уважєно вь хвилѣ, коли одному пѣанѣму пбѣдрѣ-зѣвъ горло нѣмєцѣмъ.

— Сѣстра Вѣкторіа. Вь шпѣвѣлѣно вѣбѣковѣмъ вь Туринѣ померла тѣмѣи дѣнями на пѣфлѣуєнцѣу зна-на вь цѣлѣй Италіи сѣстра милѣосєрдѣ Вѣкторіа Лѣодіє, котра 52 лѣтъ пѣлѣнувала хорыхъ вь шпѣвѣлѣно туринскимъ. Цѣла майже родина вѣ-бѣвѣдка вѣдѣнѣчила єи рѣзными подарѣнками, ор-дєрами и похвалнѣми письмами. Корѣлѣ Вѣкторіѣ Емануилъ и Гумбєртъ и корѣлєвы Маріа Адє-лѣяда и Маргарѣта нєравѣъ заявляѣли їѣ лично свой пѣдѣвъ и поважѣнє для неѣ. Похорѣоны сѣстры Вѣкторіи вѣдбулись на коштѣ державы, зь почєстѣю вѣсною.

— Шѣмѣ вь Прусіи. Пѣсля выдѣннихъ неѣдавно статистичныхъ справозданѣ о станѣ шкѣльництва народного вь Прусіи показує єя, что вь держѣвѣ тѣй було вь 1888 роцѣ 34.016 шкѣлѣ народныхъ, до котрыхъ ходѣло 4,38.247 дѣтѣй, пѣбираючи науку вѣдѣ 64.750 учѣлѣтѣвъ. Зь 3,062.850 дѣ-тѣй прѣтєстантскихъ ходѣло до школы 2,918.689 а зь 1,750.402 дѣтѣй католическихъ 1,582.464. Всѣ тѣ дѣти пѣбирали науку вѣдѣ учѣлѣтѣвъ своего вѣрѣоспѣвѣданѣя. Чѣсло шкѣлѣ привѣтнѣхъ вь Прусіи выносѣтъ вь тѣмъ роцѣ 1209 зь 77.136 дѣтѣми.

— Фальшѣванє чаю. Россійска чаєписѣ „Новѣй Тѣлєграфъ“, доносить, что вь Одєсѣ фальшѣють тєпєрѣ чай на великій рѣзмѣрѣ. Послѣднѣми ча-самѣ зачали продавати чай вь пачѣкахъ пь 1/4, 1/2 и 1/3 фунта, на котрыхъ зь одного боку стоѣтъ напѣсѣ: „Прѣдѣжѣ китайского чаю“ а зь другого: „Китайскѣя рѣжа“. Запахъ и красѣ чаю єсть та-ка якъ повинна бути, але по напарєннѣ змѣнѣє єя запахъ и чути якує обрѣдѣиву гнѣлѣ. Фальшѣ-ванѣємъ тѣмъ зѣймають єя жѣды, купуючи вь рєстѣвѣраціяхъ прѣварєнній чай, котрый вѣдѣтакъ чѣстѣй, єушѣтъ и надуѣтъ єму штучнѣи запахъ. Тѣ свои фабрикѣты продають вь великихъ шкѣль-ковѣхъ вь складахъ, де мѣшають правѣвѣй чай зь фальшѣваннѣмъ.

— 100.000 зр. выносѣтъ головноя выгрѣна вели-кой лѣотєри вь прѣгєскої. Зѣвѣтаємо увагу нашѣхъ Вѣпов. читатєлѣвъ, что тѣгнєнє дѣбудєсь вѣже 12 лѣю того.

Вѣсти зъ Еп. Перемыслин.

Въ пропозицію прийнято: на парохію Конотош деканата варязкого: Юл. Нязовий, Дука Яремкевич, Волод. Нязовий, Мих. Жарский, Станіславъ Алексевич, Юл. Гумецкий, Филемонъ Киселовский, Стеф. Онешкевич, Сев. Метеля и Іос. Вилинський; на парохію Звѣрь деканата старо-самборского: Теоф. Хомицкий, Ів. Сорока, Мако. Хомицкий и Брон. Давидович; на парохію Криве деканата затварницкого: Ер. Моравский; на парохію Тисовица того жъ деканата: Григ. Морозъ, Петро Княжичский, Волод. Ясеницкий и Іос. Ленчикъ; на Гладисовъ деканата общого: Никит. Лещанъ и Зах. Барновский.

Посмертій — 3 — оновѣстки.

О. Єренимъ Левицкий, совѣтникъ консисторскій и парохъ Стриганецъ томашского повѣта, упокоивъ ся въ 63 роцѣ житя а 30 священства. Вѣчна ему память!

Именованя, перенесеня, конкурсы и др.

— Перенесеня. Болеславъ Крушельницкий, бывший шефъ секціи желѣзницъ Кароля Людвига на Подзамчу, перенесенный до Перемишля яко другій шефъ секціи инженерской. — Іосифъ Пшибиславский, заступникъ начальника бюро коммерціального львовского дирекціи руху желѣзницъ державныхъ, перенесенный на посаду начальника уряду желѣзничного въ Стрию.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдень 25 сѣчня. Директоромъ банку австро-угорского на мѣсце Мозера стане Тотъ а Плениеръ буде именованый президентомъ найвысшюю палаты обрахунковой. — Черезъ Вѣдень переѣхавъ король румынскій зъ наслѣдникомъ престола вертаючи зъ Італіи, и не задержались довше, бо ситуація въ Румуніи при агитаціи выборочной wymagaє ихъ присутности.

Берлинъ 25 сѣчня. Бисмаркъ помѣстивъ въ Hamb. Nachr. дуже острую статью супротивъ Австріи и трактатѣвъ торговельныхъ зъ Австро-Угорщиною.

Софія 25 сѣчня. Последний заговоръ мавъ цѣль, увольнити Каравелова зъ вѣзницъ, а водтакъ бувъ бы Каравеловъ вдеръ ся на чолѣ оружною ватаги зъ Сербіи до Болгаріи. — Стамбуловъ мавъ пригуду: підчасъ вѣзды выстрѣливъ револьверъ въ его кишени и ранивъ его легко въ рамя.

Поезды желѣзничіи

посля часу такъ званого „средне-европейского“ вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдходять зъ Львова.

Въ напрямъ до Стрия: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіслава и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрия, Хирова, Сухон, и Станіслава. — 7:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухон, Станіслава и Гусятина.

Въ напрямъ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станіслава и Коломы. — 8:40 рано. Поездъ особый до Станіслава, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Поездъ особый до Станіслава, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Станіслава, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямъ до Белци: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Белци и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Приходять до Львова.

Въ напрямъ до Стрия: 8:31 рано. Поездъ особый зъ Сухон, Хирова, Станіслава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия. — 3:10 по полудни. Поездъ особый зъ Сухон, Хирова, Гусятина, Станіслава и Стрия. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый зъ Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станіслава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия.

Въ напрямъ въ Черновець: 6:17 рано. Поездъ особый зъ Сучавы, Черновца, и Станіслава. — 1:22 по полудни. Поездъ особый зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Станіслава. — 7:23 въ вечеръ. Поездъ особый зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Станіслава и Гусятина. — 11:23 въ ночи. Поездъ особый зъ Коломы, Станіслава и Гусятина.

Въ напрямъ въ Белци: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный зъ Равы руской. — 3:45 по полудни. Поездъ мѣшанный зъ Сокала и Белци.

Ашій розкладъ вѣзды на шляхахъ желѣзницъ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на кождой станціи по цѣнѣ 6 кр. зъ вѣдъ, — а книжечка въ форматѣ карманномъ по 5 кр. за штуку.

Коли годинникъ часу средне-европейского покаже годину 12-ту, то всакуе годинникъ: въ Черновцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Прагѣ 11:58.

Высѣвки гербаты

зъ найлучшихъ родѣвъ 1 кильо зр. 2:50 Congo 1 кильо 4 зр., Souchong 1 кильо 5 зр., и 6 зр. розсылає за попереднюю присылкою належности або за послѣдиплатою.

LEOPOLD FREUND,

4150 Wien I Herrengasse 10/D. 4—15

Учительки доброй

до фортепьяну евентуально и пѣмецкой мови пошукую для доньки священника. Адреса: „Фортепьянъ“ — poste restante Отинія. 4172 1—3

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

АНТ. СТАХЕВИЧА

въ Тернополіи

поручає Всесвятшійшому Духовенству и п.п. Учителямъ при надходящихъ святахъ для роздачи дѣтямъ:

РУССКІЙ ОБРАЗКИ

безъ молитвъ м. сотка по 35 кр. „ „ „ „ „ 45 „ „ „ „ „ „ 70 „ зъ молитвами красн. вык. 1 зр.

Медальки рускіи

1 тузину медаль. по 14, 15 и 18 кр.

Хрестики рускіи

1 тузину по 14 кр.

Хрестики тверезости

1 тузину по 42 кр.

О численніи замовленія упрощає ся! 4135 19—27

Теофілъ Копистинскій

артистъ-маларь

автентный одѣ колѣканидати дѣтъ изъ своихъ праць маларскихъ, украсяє церкви въ стиль восточный, разомъ зъ позолоченіємъ, престолы, иконостасы и инші рѣчи. Принимая рѣзбарскіи работы посылаетъ планы. Выготовляетъ всякой величины церковныя образы до иконостасѣвъ, престолѣвъ, плащеницъ — олійными красками на полотнѣ и деревѣ. Побольше зъ фотографій портретовъ. Зъ уваженія ц. к. консерваторіи реставрує всякій старинности, а то фрески, рѣзбы и т. п. входящій въ кругъ праць маларства — по найлучшимъ цѣнамъ. Подписанный проситъ Вс. Духовенство занотувати собі его адресу.

Т. Копистинскій

у Львовѣ, улица Краковска число 20. 4059

Артистическій ЗАКЛАДЪ

ФОТО-ЛИТОГРАФИЧНЫЙ

для репродукцій

ТЕОФІЛЪ

ВАНЬЧИЦКОГО

Львовъ ул. Синюсна ч. 43

выготовляетъ цинковій клішѣ до друку, дешевѣе якъ дереворѣзъ, въ разныхъ родахъ, а то:

Автотипи, цинкографіи посылъ фотографій, тушювыхъ рисункѣвъ, акварель и олійныхъ образѣвъ,

Фототипи, цинкографіи посылъ перовыхъ рисункѣвъ, кистевыхъ, крейдовыхъ, штихѣвъ до друку на мѣди, на стали и на деревѣ.

Хемиграфії, цинкографіи зъ автографичныхъ рисункѣвъ перомъ, крейдкою и зъ литографичныхъ образѣвъ.

Фотолитографіи, желатиновыя копіи до переносенія на камѣнь для литографіи.

Спродаютъ найлучшій атраментъ, тушь и крейду автографичну. Маю на складѣ паперы, що служатъ вѣрность до переносенія на цѣпъ або камѣнь, а то: зернисто-крейдованъ въ 4 якости, автографичный папѣръ до робѣтъ перомъ, транспарентно-автографичный такожь до робѣтъ перомъ. Для фотографичной репродукції крейдовыя паперы въ 4 якости, на которыхъ можна выготувити дуже гарныя рисунки. — вкѣнди до тѣхъ же паперѣвъ приборы рисункѣвъ. Для купцѣвъ и промысловцѣвъ роблю клішѣ до ансератѣвъ и цѣпниковѣвъ. Замовы выконую якъ найстараннѣше и по приступныхъ цѣнахъ. 4143 7—20

Иллюстрированный Календарь Просвѣты на рокъ 1892.

Цѣна 50 кр., зъ пересылкою 60 кр.

Дѣстати можна въ канцеляріи „Просвѣты“, и въ всѣхъ болѣе ширѣ складахъ.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

выпробованъ и певнй средства косметичныи

бдначеній 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признанія.

Олійнокъ таніновій, взмѣняє и подпомагає востановленію волосъ. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, взмѣняє корѣнь волосъ и запобѣгає выпадати волосю. — Фляконъ 80 кр.

Вода атенська, до змыванія волосъ, запобѣгає творити ся парилля, одсвѣжає, робить тревальми барву и полость. — Фляконъ 80 кр.

Олійнокъ хіно-таніновій. Дѣлає знаменито на корѣнь волосъ и на порѣстъ волосъ. Въ случаяхъ же въ наслѣдствѣ пудута выпало волосъ, выкавываетъ вѣлики цѣлюще дѣляно. Въ по ужитю одной фляшки можна добачити порѣстъ. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятова до полоканія устѣ, кромѣ приємного, скръпильного смаку и запаха, дуже користно дѣлає на ясла и зубы. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ ростино-алькалічний, до чищенія зубѣвъ. Надає перлову бѣлѣсть, оддалає камѣнь и квасы, котры паводять болѣ и порохованіе зубѣвъ. Пуделко 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣты рукъ и пахъ. Фляконъ 50 кр.

Вода львѣвска. Приємный, вѣрный и довготривалый запахъ той воды дѣлаєтъ се, що въ Аптеверіи на выставѣ всемірній дѣстала публично прокламована и бдначена. Цѣна флякону меншого 80 кр., большого 150 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованія въ свѣдѣть волосъ на тревалу и красну барву чорну и темну; есть цѣлюще нешкѣдливе а въ ужитю цѣлюще поединче. Цѣна 1 зр.

Бѣлы и гарны руки. Найбольше червоны и попадай руки выбѣлять ся и вышѣнять ся по колѣкоровѣмъ натертю Кремлемъ ростинымъ. Слонокъ 80 кр.

Смаровило литовскѣ до обува и шкѣръ, мягчить шкѣру, робить ви непромакуючою и тривалою. Пуделко по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѢ въ еласныхъ торговыхъ: ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 17. Въ філіялахъ: въ КРАКОВѢ Суконниця ч. 20, и въ ЧЕРНОВЦАХЪ Ринокъ ч. 2.

НОВО ОТВОРЕНА

и на взорецъ першорядныхъ того рода заведенъ заграничныхъ уладженъ

ДРОГЕРІЯ

ГОЛОВНЫЙ СКЛАДЪ

аптечныхъ матеріалѣвъ и фарбъ

ЛЕОПОЛЬДА

ЛѢТИНСКОГО

магістра фармаціи

при улицѣ Коперника число 2.

поручає лѣкарскіи поретворы, хемікаліи, специфічны и увѣрительныя средства красны и заграничны. Концессіонована продажа отруй. Гумовы артикулы и хирургичны опатрунки въ наибольшомъ выборѣ, зъ найпершихъ жерель. Тоалетныя приборы, косметичныя средства, тоалетныя мыла, пудры и кремы. Англійскіи перфумы, французскіи и краевы. Олива до освѣтленія. Вина на лѣки, Малия, Румъ, Коньякъ и т. п.

При томъ додає ся, що позаякъ выше вычисленныя предметы въ дрогеріи суть на головномъ складѣ, тожь ихъ тутъ можна набути о много дешевше, въ большомъ выборѣ и въ лѣпшій якості, якъ дебудъ инде. — Свѣжо выладженый норвежскій рыбный травъ кураціонный въ оргинальныхъ фляшкахъ (по 1 зр.) и т. д.

АДРЕСА: Леопольдъ Лѣтинскій ул. Коперника ч. 2. 4135

!!Замовленія зъ провинціи выконуютъ ся одворотною почтою!!

Перша пѣвна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена посылъ найновѣйшихъ жерель проф. Олександромъ Барятинскимъ зъ 40 иллюстраціями и 2-ма мапами историческими въ 18 аркушахъ друку. Цѣна ясла 50 кр.; въ красной оправѣ 72 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“ ул. Орменевска ч. 27 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, двотыжневникъ педагогично-научный, выходять одѣ 1-го числа 1889 р. у Львовѣ ул. Вормевска ч. 27. Предплата на цѣлый рокъ 3 зр., на полъ року 1:60 кр., на четверть року 1 зр.

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимаетъ вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опростовує ихъ по

4½% на рокъ.

2312 90—7

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна wygrana

100.000 зр.

ЛЬОСЫ а 1 зр. поручають у Львовѣ: Авт. Шеленбергъ, М. Йонашъ, Сокаль & Ліліанъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 3—7

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватисъ на нашу часопищ.

Выдаєтъ Иванъ Белей. — Одавальныи редакторъ Михайло Струсевъ.

Пайеръ зъ фаб. Черлѣвской.

Зъ друкарь тов. им. Шевченка, подъ зарядомъ К. Беднарского.

Выходитъ у Львовѣ що дня (прѣмъ недѣль и рускѣхъ свѣтъ) о 5-й годѣ по полудни. Литературный додатокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, и въ второкъ и пятницю на переѣзѣ разомъ въ Дѣло.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. у Відни М. Dukes, 1. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 8; Oppelk, 1. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и на инсераты платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Запросы до передплаты на рокъ 1892.

Зъ день 1 сѣчня „Дѣло“ зъ додаткомъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ почало тринадцатый рокъ своего издавничества. Выходитъ будѣ, якъ уже одъ колькохъ лѣтъ, що-дня и подъ тѣми самыми условіями передплаты.

Просимо-жъ всѣхъ нашихъ Впов. Читателѣвъ присылать передплату на рокъ 1892-гій (взглядно и залогости) и приеднувати „Дѣло“ якъ наибольше передплатниковъ!

Ново приступающій передплатники дѣлають початокъ (16 аркушѣвъ) повѣсти „Замовъ Делі“, котра теперь друкуея въ „Бібліотецѣ найзнаменитѣйшихъ повѣстей“.

Выдавничтво „Дѣла“.

Выборы до рады мѣста Львова а Русины.

Выдѣлъ львовской „Народной Рады“ ще въ половинѣ грудня 1891 р. рѣшивъ заняться выборами до рады мѣста Львова (котрый мають водбути ся 28 н. ст. сѣчня), а то зъ огляду на число надъ 600 русинскихъ выборцевъ. Въ тѣхъ цѣляхъ запрошено надъ 30 выборцевъ зъ русинскихъ становъ на раду надъ томъ справою.

Збраний выборцевъ одобрили постанову выдѣлу „Народной Рады“ и выбрали комитетъ зъ 16 членѣвъ, котрому припоручено заходиться о наилучшійшій для Русинѣвъ переводѣнь выборовъ. Комитетъ намѣривъ скупити всѣхъ Русинѣвъ-выборцевъ на загальну раду, а тѣмъ мали выбрать кандидатуръ на рады мѣста Львова, увѣйти въ контактъ зъ комитетомъ мѣстнымъ и всѣми правно дозволенными средствами старати ся — впровадити до рады мѣста Львова певне число такыхъ Русинѣвъ, котры бы хотѣли и выжили хосенно працювати для добра столицѣ нашего краю и въ радѣ честно та поважно заступати Русинѣвъ.

Тымчасомъ, коли нашъ комитетъ ще не бувъ унотифуованый, бывшій голова комитету мѣского п. Махальскій, стрѣтивши ся зъ однимъ авторомъ зъ однимъ поважнымъ Русиномъ, заявилъ ему, що тѣшатъ ся зъ заснованіа руского комитету выборчого, однакже — казавъ — треба посидѣти дѣлати, бо вже слѣдуючъ пятницѣ мають водбути ся рады комитету мѣского, на котрыхъ будѣ уложена ліста кандидатуръ, отже рускій комитетъ муситъ конечно якъ найшвидше урядово предло-

жити комитетови мѣскому свои жаданія що-до числа и особѣ кандидатуръ, бо побѣдѣишя акція була-бъ утруднена и могла бы лишити ся безъ успѣху.

Зъ той причины рускій комитетъ збравъ ся заразъ на раду, предложенье п. Махальского въ цѣлости принявъ и предложивъ 15 своихъ кандидатуръ до лісты выборчого комитету мѣского, зложеного зъ 150 особѣвъ. До дальшихъ переговоровъ рускій комитетъ уповаживъ президію и поставивъ заравномъ жаданье, чтобы до комитету мѣского покланяно колькохъ членѣвъ комитету руского.

П. Махальскій на се zgodивъ ся, однакже мимо той згоды нѣкого зъ нашихъ до комитету мѣского не покланяно и черезъ нѣлькѣ недѣль нѣлькихъ переговоровъ не навязано. Наконецъ на уетне наляганье комитету руского п. Яновскій, голова комитету мѣского, зъ коммунивавъ намъ лісту кандидатѣвъ Русинѣвъ, въ котрой нашихъ найумѣренѣйшихъ и справедливыхъ жаданъ майже въ цѣлости не уважено.

Зъ той причины рускій комитетъ а взглядно его субкомитетъ рѣшивъ: всякій дальшій зносны зъ комитетомъ мѣскимъ збрати и лишити собѣ свободну руку при сихъ выборахъ до рады мѣста Львова.

О тѣмъ интересованныхъ завѣдомлюе Рускій комитетъ зъ выборовъ.

Чимъ люди живутъ?

Студія Васи Слишчя.

II.

Цѣле наше селянство что-до матеріальнаго его положенія можна подѣлити на три елясы. Въ нашомъ краю по тѣхъ численнѣхъ хлопскихъ селахъ дуже мало знайдѣть хлѣборобѣвъ-селянъ, котры бы свое господарство заснували на большомъ просторѣ землѣ ажъ 7 моргѣвъ.

Селянъ такихъ [що мають больше землѣ въ рукахъ] называе нашъ мужикъ богатырями та думками, слогдаючи зазврымъ окомъ на нихъ красѣ будини та троха дѣлшій засобъ. Однакъ такихъ дукѣвъ нѣтъ маленько по нашихъ селахъ; дѣсь-не-дѣсь знайдѣть ся одинъ-два въ селѣ, а решта — сама бѣдность. Не рѣдкую такожъ на землю гѣркую, бо хотѣть часами мае ен гѣрнякъ и 20 моргѣвъ, то великого хѣсна принести она ему не може за дѣнь лѣхон плодородности. Н. пр. въ селѣ зложенимъ зъ 135 номерѣвъ а численымъ 750 душъ нѣтъ по-надъ 7 моргѣвъ землѣ мае только одинъ господарь, котрый умѣвъ въ своихъ рукахъ задержати цѣлый грунтъ, се-бѣ то 12 моргѣвъ; прочій роздѣлили батьбѣску землю та подѣлились нею, а нѣтъ есть въ тѣмъ селѣ 13 такыхъ господарѣвъ, що мають 1/2, грунтъ се-бѣ то 6 моргѣвъ, 5 такыхъ, що мають больше якъ пѣвъ грунтъ, а решта живе зъ 2, 1-го

ба навѣтъ зъ 1/2 та 1/3 моргѣ. Отже не далеко розбѣду ся зъ правдою, коли въ развѣдѣхъ своихъ не буду брати въ рахунокъ такѣ званыхъ богатырѣвъ або дукѣвъ, лише до першохъ почислю 7-моргѣвое господарство. Въ очахъ не только нашихъ селянъ але навѣтъ въ очахъ мѣскихъ панѣвъ та подпанѣвъ всякой бранжи, ба и въ очахъ нашего двора — такой господарства уходять за добръ, бо своими доходами можуть они выгодувати неразъ дуже численну хлѣборобскую семью.

Въ нѣмшину недуже сприяючи господарству пору нашѣ дворы вынаймають 1 моргъ землѣ найлѣпшюю та зъ найлѣпшими условіями для господарюванія найвыше за 10 зр., а если въ рѣли знаходить ся только трошечка пѣску або субстанцій непродуктивныхъ, заразъ цѣна найму спадае деколи и до 4 зр. за моргъ. Я бачивъ въ Самборѣвѣ, Перемышлѣ, Стрыйскѣмъ та Жидачѣвскѣмъ паньскѣмъ фельваркѣхъ зъ просторыми полями та сѣножатями, котры вынаймлювано за 5, 6 а наибольше 7-50 зр. за моргъ. Яку-жъ цѣну покаже намъ дохѣлъ 7-моргѣвое хлѣборобское господарство? Пѣселя найвысшюю цѣну принесе оно 70 зр.! И за тѣхъ 70 зр. мае выкормити ся цѣла, неразъ дуже численна родина, та оплатити высочайшій податокъ та додатки до податковъ, подѣ котрыми стогнуть нашѣ хлѣборобскѣ господарства?

Однакъ коли одного разу я широко говоривъ зъ однимъ великимъ впливовою особомъ про незавидный станъ нашего селянства, основуючи свой осудъ на показанныхъ цифрахъ, менѣ сказали, что рѣли селянська принесе большій дохѣлъ для того, бо фельварки мусятъ оплачувати робѣтникамъ, мужикѣ же всю работу въ полѣ та при своихъ господарствѣхъ зрѣбѣть собѣ самѣ. Не вхожду въ безобидствѣ нѣсть сего розумованія, бо-жъ и на хлѣборобскую работу хочѣ-бы и на власній рѣли треба покласти якусь цѣну. Ба навѣтъ коли-бъ мы пѣйшли за тѣми поглядами, то все-таки станъ нашего господаря показуея незавиднымъ.

Нашѣ хлѣборобы не дуже надъ тѣмъ заставляють ся, якій плодъ оплатити ся управлѣти на ихъ рѣли, але сѣють та садятъ се, чего потребують до выкормленія себе зъ родиною та своими худобѣ. Наибольше зажиточный господарѣ засѣвають 1-1 1/2 моргѣ житомъ, 1/2 моргѣ пшеницею, озимомъ або ярою, 1 1/2 моргѣ ячменемъ, 1 моргъ засѣвають бульбою, 1 1/2 моргѣ вѣсомъ; проче лишаея на сѣножатѣхъ то огородину. Коли есть наибѣйшій урожай, то нашѣ хлѣборобѣ-селянѣ, при своей лѣхѣ управѣ рѣли та при недокончѣ добрымъ плодородіемъ, може мати ось яку выдѣтливость:

жита	10—12	кѣрцѣвъ
пшеницѣ	5—6	„
ячменя	10—12	„
вѣска	14—15	„
бульбы	40—45	„

Предплата на „Дѣло“ зъ литер. додаткомъ въ Австрій:

на цѣлый рокъ . . . 18 зр. на цѣлый рокъ . . . 24 зр.
на пѣвъ року . . . 9 зр. на пѣвъ року . . . 12 зр.
на четверть року . . . 4 зр. 50 кр. на четверть року . . . 6 зр.
на мѣсць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львовѣ:
на цѣлый рокъ . . . 16 зр. на пѣвъ року . . . 8 зр.
на четверть року . . . 4 зр. на мѣсць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Администратія и Экспедиція подѣ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вѣрнѣе ся лишѣ на попереднѣ-вѣстереженіе. — Рецензія неопечатаній вѣльнѣ бѣдѣ порта.

Поодинокѣ членѣ коштуе 8 кр. а. в.

Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣдѣ однихъ стрѣхъ илустраціо въ рубр. „Надбѣланѣ“ по 20 кр. а. в. Подлинъ членѣвъ ся по 10 кр. бѣдѣ стрѣхъ.

Сли бы всю свою „мизерію“ заразъ по зборахъ схотѣвъ спродати, то одержавъ бы за нею не дуже велику суму, бо-жъ прѣдѣль каждый зъ насъ се знае, что не кожного року платять за збѣже нашѣ купцѣ-жиды такѣ добре, якъ сего голодного року, — ба бувають такѣ часы, что хлѣборобѣ муситъ „пару“, с. е. корецъ жита и корецъ пшеницѣ, продати за 9—10 зр. Однакъ прѣйтимъ звичайну у насъ цѣну 11 зр. за „пару“, с. е. 6 зр. за пшеницу, а 5 зр. за жито, то будемо мати:

за жито	50—60.— зр.
за пшеницу	30—36.— „
за ячмень (по 4.50)	45—54.— „
за овесъ (по 2.50)	35—37.50 „

разомъ 150—187.50 зр.

За тѣхъ 150 або и 200 зр. муситъ де-коли жити шестеро або и десятеро люда въ хатѣ; за нѣхъ мае бѣдный отецъ выкормити та приодѣти свою численну родину; нѣмъ мае обогнати всѣ дробный и грубый выдѣти, нѣтъ черезъ довжезный рокъ постигнуть селянскую семью! И чѣ-жъ неодинокѣ дука-кармазинъ въ нашомъ краю не выдае десятъ разѣвъ больше на удержанье своей численной семьи, нѣтъ коштуе удержанье селянской родины на пересѣльничѣ-найлѣпшѣмъ хлопскѣмъ господарствѣ?

Недавно попало ся менѣ подѣ руку справозданье войсковой ассентурунковой комисіи, котра мѣсто наръкае на то, что въ Галичинѣ паробки въ обовязковѣмъ вѣдѣ до службы войсковой фѣзично невровзати, забѣдованій та окарловати. Однакъ кто знае: въ якѣй комитѣ мѣшкае нашѣ селянѣ, чѣмъ живять ся, якъ одгаея та якъ працюе въ голодѣ, — той не подувѣе тому. Посолъ Шепановскій въ своей брошурѣ „Nędza Galicyi“ говоритъ, что продуктивнѣсть працѣ нашего робѣтника майже найниже середѣ продуктивности работы робѣтничѣвъ нѣмцѣхъ народѣвъ, — але що-жъ сему дивувати? Найлѣпше пригляньмо ся житю 7-моргѣвоего нашего селянина та й осудѣмъ самѣ: чи може вѣдѣ лѣпше брати ся до работы?

Теперь, коли дерево такѣ подорожѣло, нашѣ хлѣборобы зачали ставити правдѣи клѣтки а не хатѣ, призначеній на мешанье та прожитокъ людинѣ, а въ денныхъ сторонахъ нашего краю комитѣ селянѣ ухѣпленій зъ глины наче ластѣвѣй гнѣзда. Наколѣ такой хатѣ не обугнѣтъ ся въ осени добре соломою, то середѣ лютокъ зимы острый морозъ пронизуе стѣны на-скрѣзь, хата задымея ся вѣхостію, неприятною вѣною та зародами всенныхъ хворѣбъ. А деякі хаты нашихъ селянѣ у нутрѣ своихъ такѣ просторѣ, что ихъ внутрѣшняя, на мешанье предназначена площа лѣдѣи де-коли досягае 6 до 7 пѣсажѣвъ, высочѣны же такѣ невелика, что рослый хлопъ доторнѣея головою стѣлѣ. Середѣ двохъ зимы, деколи до 6 мѣсѣцѣвъ, въ такой хатѣ муситъ день и нѣчь проживати семеро або и больше людей, вѣдѣ-

6)

Скривдженій й нескривдженій.

Написавъ О. Крипичій.

(Далше.)

Зъ того часу что вѣчера и що ранку на горѣ чути було по саду давній Амброзинѣ пѣснѣ. Вона гуляла по-надъ моремъ и спѣвала, себе розважала.

— Сину! Кто то спѣвае въ нашому саду такѣмъ давнимъ голосомъ? Кого ты привѣзъ въ нашъ садъ? чи царѣвну, чи князѣвну, чи може приманивъ якусь русалку? — пытала султанша въ сына.

— Я, мамо, наглядѣвъ въ одному селѣ дочку селянина Чонгарѣва та й привѣзъ ѣвъ въ човнѣ. Тамъ, мамо, така красуна, про яку тѣльки въ казкахъ розказують, ая менѣ часто спѣлаась у саѣ.

— На що-жъ ты ѣвъ привѣзъ? — пытае мати.

— Бо я ѣвъ полкубѣвъ и вона буде моею жѣнкою.

— Кто? ота Чонгарѣвна? Нѣ, сего нѣ-коли не буде! Нѣхай вона буде твоею невольницѣю, а женитѣсь тобѣ треба зъ царѣвною! Султанша поиликала Гаруна-пашу та й каже ему:

— Чи ты знаеешь, кого привѣзъ мой сынъ у мой садъ? Якусь мужичку Чонгарѣвну и хоче ен аработѣ царѣвкою. Ты разумѣешь, что зъ того выде..

— О разумѣю! Въ дворцѣ запахе духомъ Чонгарѣвъ и тодѣ намъ приборкають крыжѣ. Пхе! я не люблю сего духу! — сказавъ Гарунъ-паша.

— Пхе! пхе! — пхекнула и собѣ султанша и надила въ хусточку пахощѣвъ та й притулила хусточку до носа.

— Коли бѣ такъ одъ того духу можна було только оборонити хусточкою зъ пахощами.. — промовивъ Гарунъ-паша, — а то мужикъ подниме носа, а въ нашихъ кишенькахъ будѣ — свасѣ! Отъ що! Се найстрашѣйша рѣчь!

— Пѣймаймо ту птаху въ садъ та й.. — промовила султанша и чинила себе пальцемъ по шѣи.

— Стара султанша задумала агубити зъ свѣта Амброзину. Одного ранку вона встала дуже рано, что въ досвѣта, якъ сынъ ще спавъ, звелѣла колькомъ пашамъ та невольникамъ йти за нею и вибѣжати ту дѣвчину, що спѣвала въ саду.

Тѣльки что блиснула зоря на небѣ, Амброзина стала на высокій скелѣ и залилась пѣснемъ.

Султанша потюпала дорѣжкою до тѣхъ скелѣ, ажъ засапалась. За нею бѣгли пашѣ. Отъ-отъ уже недалечко була та скелѣ! Голосъ лунавъ близько. Але дорѣжка добѣгла до пещеры въ скелѣ. Дѣтъ не було навѣтъ стѣжки. Мѣсце було заросле кущами, высоченымъ бадиллямъ та бурьяномъ. Султанша ступила ногою на траву и замочила золотой черевичѣ. Вона звелѣла невольникамъ прочистити заступами дорѣжку. Невольники кивнулись стругати дерѣвѣ. Султанша сѣла на камѣни и лѣдѣи дыхала.

— Я ѣвъ звелю зайти въ мѣшокъ та кинуть въ море! — сказала султанша зъ злобѣю. — Гаруне, подѣ та принесе мѣшка! Мы поймаемо въ мѣшокъ оту пташку!..

— Ось и мѣшокъ и завязка! я вявѣвъ зъ собою, — сказавъ Гарунъ-паша, — я знавѣвъ, чего вамъ треба..

Вѣтъ показавъ прездорового мѣшка и мотузку.

Невольники простругали дорѣжку, помыслили ѣвъ пѣсенокъ. Пѣсенокъ бувъ вохкій; султанша боялась ступати черевичами на вохкій пѣсенокъ. Пока побѣгла за сукномъ, пока розстѣляла его по дорѣжцѣ, чтобы султанша не заступила вѣтъ, Амброзина перейшла на друге мѣсце, въ долину, надъ самымъ берегомъ моря. Мѣсце було заросле бурьяномъ. Султанша кивнулась просто по росной травѣ, заплуталась въ лопухѣ и задривалась мало не по поясъ. Вона добѣгла до берега въ долину, а дѣвочій голосъ почувъ ся ажъ на другой скелѣ, а потѣмъ поливъ ся въ гуцавѣйшѣмъ. Султанша та пашѣ бѣгали, бѣгали, плутались въ высокій

травѣ, позадрипувались по самымъ поясѣ, и зъ тѣмъ вернулись въ дворецъ. Сонцѣ збѣжло. Затѣхла и пѣсня дѣвочки.

Тымчасомъ Селима, приставлена за прислужницю до Амброзины, зъ-за кущѣвъ бачила, якъ султанша зъ пашами шувала Амброзину по саду. Вона заразъ побѣгла и все розказала Амброзинѣ. Амброзина погнула поколѣ въ баштѣ и перейшла жити въ одау пещеру въ скелѣ середѣ страшной гуцавѣны. Вона вѣдѣхъ попереносила въ пещеру лѣжка та стѣлъ, обвѣшала стѣны нѣмками, застлала землю циновокѣми.

Стара султанша трохи простѣгла одѣ злости, а потѣмъ ѣвъ взяла страшна цѣкавость — побачити ту спѣвучу дѣвчину, котру привѣзъ Омаръ. Увъ все здавалось, что сынъ ѣвъ дурѣтъ; вѣтъ дѣсь выкравъ якусь царѣвну або князѣвну. Ого вона привчепилась до сына:

— Приведи бо та покажи намъ те диво, котре ты привѣзъ за моря!

Пашини та пашѣвны такъ само не знали, что й робити одѣ цѣкавости: и ѣсти перестали, и спати не спали, и не вымывались, и не чепурились, та все просили султаншу, щобъ вона вѣторила сына привести въ дворецъ те диво дивне, что спѣвае въ саду.

Омаръ довго одмагавъ ся, а далѣ вѣдѣвъ ся привести Амброзину одного вѣчера въ дворецъ.

Султанша оповѣстила про те всѣмъ пашамъ та ихъ дочкамъ. Всѣ думали, что царевичъ приведе въ дворецъ якусь царѣвну, по-вѣрившись въ дорогу одѣжу, поначѣпювалъ на себе золото та дорогѣишѣ камѣнцѣвъ и приѣхавъ въ вѣчерѣ въ дворецъ. Султанша и собѣ вѣбралась и ждала зъ гѣбѣми сына та его судженонъ красавѣ. Имъ усѣмъ здавалось, что Омаръ выкравъ якусь заморскую царѣвну.

Ото збравшись вони въ великій залѣ. Невольники поставили столы зъ винами та зъ дорогими стравами.

Якъ только смерелось, Омаръ вявѣвъ за руку Амброзину и повѣвъ до дворца.

Въ креслѣ зъ слоновою кості подѣ червоннымъ балдахиномъ зъ золотыми торчками сидѣла султанша. Кругомъ ен сидѣли пашини

та панны. Всѣ не зводили очей зъ дверей. Коли се невольники одчинили дѣрѣи и на порѣгъ ступила Амброзина поручъ зъ Омаромъ, высокая та гарна, зъ тонкимъ прямымъ станомъ. Вона була убрана въ бѣлу вышивану сорочку, въ червонній корсетъ, въ червонній черевичѣ, а въ руцѣ держала зеленый вѣнокъ-трѣпѣтокъ. Омаръ привѣзъ ѣвъ до матери. Султанша гордо оглянула Амброзину и адувалась: вона не бачила ще такой красы. Всѣ гостѣ заворушились и зашепотѣли:

— Неа краса! якѣ очѣ! якѣ бровѣ! Краса, якъ у царѣвны! Але-жѣ убрѣтъ! Якій простѣй та вѣогій! Се мабутъ не царѣвна.. се мабутъ якась проста селянка.

— Се проста мужичка! — подумавъ Гарунъ-паша.

Омаръ сѣвъ и посадивъ коло себе Амброзину. Невольники рознесли кубки зъ дорогимъ виномъ.

Гарунъ-паша вявѣвъ золотой кубокъ и подавъ на золотій тарѣлцѣ Амброзинѣ. Амброзина промовила:

— У насъ простыхъ такій звичай: господарѣ частуе гостѣи и до гостѣи першій пѣвъ. Выпѣй, пашо, до мене, а тодѣ я выпѣю до тебе!

Гарунъ сразу збѣдѣвъ и спустивъ очѣ. Вѣтъ не выпѣвъ до Амброзины, а мовчки подавъ кубокъ чорному невольниковѣ. Невольникъ не вѣтерѣвъ и, одходячи до дверей, сербнувъ трошѣи вина зъ кубка, и на дверяхъ покотѣвъ ся мертвымъ. Гарунъ-паша вспылавъ бувъ тихенько въ той кубокъ отруты..

Невольники принесли дорогѣи стрѣвы и поставили на столѣ передѣ гѣбѣми. Гарунъ-паша вявѣвъ одну тарѣлку и поставивъ передѣ султаншою, а другу поставивъ передѣ Амброзиною. Амброзина промовила:

— Я зъ простонъ сѣмѣи, а въ насъ простыхъ такій звичай, что всѣ ѣдѣтъ зъ однихъ миски!

Вона й не доторкнулась до стрѣвы.

Султаншу розбирала злобѣ. Вона почала дорѣкати Амброзинѣ:

— Мабутъ ты дочка якогось великого султана, что така горда та пышна; нѣчого не

дыхати замкнутим неперевіреним воздухом, бо хліборобів наші так мільйони жалували, що майже ніхто не отворив вікна своєї хатки. І чи-ж серед таких неприязних санітарних обставин може добре розвинути наші селянські фізично? Чи може стати міцним та кріпким до роботи, якщо серед лютот зими в своїй невеселій хатині мусити ще мешкати разом з коровою, котру нераз за-для охорони перед морозом і стужою вводять до свого мешканця? На одній печі під куделею тиснеся до двох отець і мати з дрібними дітьми обутими та закритими лапами.

Майже кождому інтелігентному чоловікові се прецінь відомо, що наші хлібороби їст м'ясо тільки раз в рік на Великодній свята; решта дають залишки жолудів неконче поживними і неомашеними стравами, бо в найліпших та найкращих умовах для селянського господарства омстою страви може бути молоко. Однакже навіть і половина наших селян в своїх господарствах не має й одної корови, а коли де єсть коровина, то зам'єрована, добре не жавлена, пів року донти ся, а пів року запускається, — отъ тільки з неї хліба, що молоко троха заб'їли ся яму страви для дітей та пахирь під бульбю гною, а часами приховав ся на податку "яке телятко."

Головною поживною нашого хлібороба єсть капуста, борщ, бульба та ячмиваний або житно-ячмиваний хліб. В святий дні на селянським столі, наче не знає як їсти, з'являється печений бульб'яний пиріг та шпінатна каша; в роковий же свята, як на Радно та Великдень, при них їстася і шпінатний кнись. Капусту в різних сторонах нашої краю варять на різних способів, однак у бідних людей найчастіше підбавляють її ячмивною а в найліпших разів разовою шпінатною месо, або засыпають шпінатом, крупами, а деколи приправляють фасолею або горохом, багаті ж до того ще замащують салом або солонкою. Борщ варять або бураковий або житний, засыпаний крупами або шпінатом, деколи зам'єсть крупи підбавляють м'ясом; борщ засыпають часами журом-ячмивкою з житном, в горах же вівсяною мучи, або квасом з капустою. Бульба появляється на столі нашого хлібороба в другий половині липня до кінця свята, бо рідко котрий господар задержив її на довше. Яко страва приходить она в селянську миску під різними видами, — найчастіше варять її в мучині, з юшкою яко зупу засолону і затерту часником або пом'ято (козолену). В північній частині для хліборобів часи в селі заведують тому господареві, котрий в році зможе закопати невеличкого "дунтаного" кабана та его солонною замастити свою страву, або спроможеться на кусаночку ліпшого хліба. Загалом живять ся де-коли навіть неосолоненою капустою та не підбитим борщем, однак бувають такі дні в році, особливо на передвонку, коли й того не стає, а тоді селянські господарі крадьком виходять на поля та межі за квасом, щоб з него зготувати яку-таку страву. Ба, бувають в селі й такі родичи, котрі рідко коли в своїй хаті бачать кусаночку хліба, бо на том морозі поля уродили ся трохи бульби, капусти та крива зерна, — але зерно вже в осени треба було продати на чоботи та на "податку"; де-коли не лишило ся зерна навіть на об'єд, а тоді радять не рад бідний чоловік мусити їти до двора та брати наче віль на роги — на водробок, або просити жадюга-лихваря, щоб дав до грошей до осени, — однак в од-

ній стані фінансовий держави. Але все таки треба доконче подати якусь поміч найнижшим урядникам і слугам.

І чи-ж при такій поживі, серед так прикрій обставин, в голоді і холоді, може селянська дитина вирости на доброго робітника? — Чи може она розвинути в собі зичю і морально так, як розвивають ся діти других народів? В саміх наших народів єсть багато сили життєвої, єсть багато припасаного таланту, єсть немало великих способностей, — та що-ж? Під тяжким тягаром щоденного життя она тахнує та гаснує так, як таке загоряє у попіл яна нєкра... Возвождячи ж люде в найліпший пор в нашім краю — не знаю — чи не хотять чи не вміють помогти нашому хліборобу, лишають его без захисту та опіки на поталу проворитишному елементу, думаючи, що два три ватроби учителі господаря навчать селян раціонального управл'я, а закладані кофка піддвигнуть его з матеріальної руйни. Але ж вся та робота дуже а дуже недостатня!

Рада державна.

Після найновіших інформацій — рада державна буде відложена вже з кінцем лютого а то для того, що она по сесії соймовій мусити бути ще скликана для поладження справ: інвестицій комунікаційних для Відня і ще може вже для справ регуляції валюты. Детальний проект закону о регуляції валюты буде предложений вже або на весні або на вождий случай в осени с. р. — План внаряд парламентарных представляє ся так: Рада державна відкладає ся з кінцем лютого: — сойми кравей будуть радити через послідній дні лютого цілий марець і може навіть перші дні квітня; — по Великодні збере ся рада державна і буде радити до 1 червня; — 1 червня спільний делегації в Будапешт; — відтак сесія втій аж до жовтня; — а в жовтні збере ся в-третє рада державна для поладження бюджету на 1893 р.

На вчешнім, в понеділок засіданню палати послів резервує д-р Катрайні в імені комісії бюджетової о внесенні що до уділення додатку державного ц. к. урядникам державним.

Справозданне комісії бюджетової єсть того змісту: Вдл многих літ раз-у-раз підносять ся ціли артикули поживи, дорожжя по містах більше, а позаяк найбільше терплять на том урядники найнижших класів ранга, то і не можна поманати мовчати ці факти. Радакальне поліпшення платні урядників неможливе з огляду на загальний стан фінансів державних, а рівнож і за для того, що і виші класи суспільности домагають ся справедливої плати в податках. Щоб лиш о п'ять процентів піднести платню найнижших урядників і слуг, треба бм 1,764,796 зр. 20 кр.; піднести о десять процентів, треба бм 3,529,392 зр. 40 кр. на рік, але при том обчисленю не узято урядників і слуг ц. к. державних зельниць, а на поліпшення о п'ять процентів платні тих функціонерів треба бм бодіи ще пів мільона більше. Комісія бюджетова не може вважати, як бм то помочи при першій дорожж, лиш поліпшає се правительству, котре повинно розважати з одної сторони дійстві потреби а з другою загаль-

ний стан фінансовий держави. Але все таки треба доконче подати якусь поміч найнижшим урядникам і слугам. При тій акції помічної не може рхшати число населення певної місцевости, бо в менших містах і околицях гірських ціни поживи єсть дуже високі. Що найбільше можна уважати на се, чи хто єсть жонатим і батьком родини. Поміч повинна бути скоро і правительству повинно зажадати потрібного кредиту ще сесії. — Комісія радила також над кесією загальною управл'я єня платні урядників вказала на се, що треба бм зміняти закон з 1873 р., але на виготовлення детального закона потреба бм дош по часу. З другої сторони звернено увагу на се, що з причин фінансових годі думати на разі про таку реформу.

Комісія ставить такі вносення: І. Выває ся правительство, щоб в м-ру урядових розкладів що до теперішньої дорожж і що до вишлугу на відносини щоденного життя ц. к. урядників найнижших класів ранга і ц. к. слуг, заанціонувано без проволон се, що доконче для забезпечення і поліпшення їх матеріального быту і щоб в тій цілі зажадало ще сесії відповідних кредитів. Рівночасно виває ся правительство, щоб розважало амбу шемату платні після закона з 15 червня 1873 р., відтак тих законів, котрі управл'яють платню учителів, рівнож шемату додатків активальних, та щоб евентуально вкело відповідний проект закона.

II. Выває ся правительство, щоб як найскоро вкело предложення, котрими бм уложилось его: 1) до заминованя боді одні третини найстарших ранго судів в кожнім окрузі вишого суду кравого со- вѣтаньми правними з поліпшенням їх на догетерішній посади службовій; 2) до призначення практикантам концентрованим і всім аскултантам на системізованих посадах ад'ютам в сумі 500 а вглядно 600 зр. а то вді хвилі, коли вложити присягу.

По дошій дискусії прийняла палата вносення комісії без зміни.

На порадю денний прийшов проект реформи студій правничих. Забрали голос послы: Морсей, Роховский і Масарик — Пос. Роховский вказував добрі і лихі сторони проекту, але що тих добрих сторін після его гадя єсть більше, тож і треба голосувати за провотом. — Пос. Масарик вказив ся противь предлагаемой реформи.

Дальшу дебат відложено на нинішнє засіданне.

Пос. Струшкевич в імені кола польского поставив таке вносення: Выває ся правительство предложити закон, котрим бм управл'яло ся кредит мѣлорачійний для поодиноких власителів і означило ся условия, під якими такому кредитови буде призначе першество ипотечне.

Послам роздано проект закона о податку біржевом, виготовлений пос. Билинским.

Палата панів вела дискусію над торговельними трактатами і прийняла их одноголосно. Резервує бар. Пуесвальд.

Відшкодованне невинно засуджених.

Привична комісія палати панів радила послідними днями над проектом закона о відшкодованню невинно засуджених і поробила деякі поправки в проект прийнятий палатою послів. В справозданню тої комісії, котри референтом був д-р Штремаєр, вказано між иншим так:

Комісія була однодушно того погляду, що держава обовязана дати відшкодованню невинно засудженому. Правною підставою дати відшкодованню єсть не вина державних органів, лиш пригода, яка лучила ся невинно засудженому за для діланя кривого суду, а за то повинна держава відповідати. Комісія признала одноголосно, що жадане відшкодованню не єсть правно-приватно, лиш публично-правної натури, бо держава стоить супротив невинно засудженого не яко фіскус лиш яко той, що має верховну власть судейску. Для того повинно насамперед міністерство справедливости заспокоити догчай жадані і було бм то прогави всяких засад політики процесової змушувати того, хто домагає ся відшкодованню, щоб вді аж позивав ся о то відшкодованню. Аж тоді, коли вді скаже, що не вдоволяє ся тим, що ему міністерство справедливости правив, може вді водвести ся до трибуналу державного, установленого основними законами державними для поршєня всяких претенсій поодиноких до держави, назова ті претенсії опираніє на публично-правній підставі. Виходячи з того ставовща, не потреба аж шарових принципів о ревсѣдах, потрібних до оцінки ставленних жадан, і не треба довгих короводів.

Проект закона ухвалений правничою комісією, звучить отже так:

"Закон о відшкодованню за неоправданно запарий засуду."

За агодом обох палат рады державної уважам за відповдне розпорядити, як слід:

§ 1. Хто засуджений за якесь діло, котре має бути каране після постановленя кривого процесу, може в такім случаю, коли на підставі розчатого постановленя кривого постановленя то застановлено або обжаловане остаточно відкинуто, дальше у всіх наших случаях, в котрих побавише наступало увільнене, жадати від держави відповдн оного відшкодованя за то, що через неоправ-

даний засуд потерпів шкоду на мастку. Права до відшкодованя нема тоді, коли засуджений умисно довів до неоправданого засуду або заведвав поробити відповдний крив правий противь засуду першої инстанції.

§ 2. Коли суть условия наведені в § 1, мають право по смерті засудженого его жадати (вглядно чоловік), діти і родичі жадати відшкодованя, або коли вже то жадане розпочало ся, домагаєт ся дальше відшкодованя, але лиш о стільки, о скільки оні страли удержанне яке им валежалось бм від неоправданого засудженого.

§ 3. Право до відшкодованя вбичати ся по трох місяцях від часу, в котрім можна жадати его після §§ 1. и 2. сего закона.

§ 4. Відшкодованя можна жадати писемним подавємь або взнавємь до протоколу в суді, котрий видав засуду аневсний в першій инстанції, але при том треба з як найбільшою точністю все означати.

§ 5. Суд має поступати з урядом, переводити потрібне дождженє в абрати доказы, потрібні до сконстатованя факту, на котром опираєсь жаданє. При том треба вст обставини, промавляючі як за відшкодованєм так і противь відшкодованя, однаково старанно розслідити. Можна переслужувати свідків і атаків і на случай потреби брати від них присягу.

§ 6. Коли ті дождженя вбичили ся, то треба дати знати тому, хто домагає ся відшкодованя, що ему вольно подати писемновою гадку для умотивованя того жаданя, або вложити он до протоколу и на то треба взначити ему час 14 днів, котри не можна продовжати. Тому, хто жадє відшкодованя, вольно вглядати в акти.

§ 7. Замкнові акти треба предложити з описанію суду міністерству справедливости, котрий може зажадати доповненя дождженя. Міністерство справедливости ршєає о жаданом відшкодованню и означє висоту відшкодованя.

§ 8. Жадані відшкодованя має 60 днів часу від часу доставленя ему ршєня міністра справедливости домагати ся вді трибуналу державних в підставі арт. 3. буква А. осн. зак. держ. з 21 грудня 1867 установленя суду державного. Часу того не можна продовжати и коли речниця не додержано, не можна суду державного се раз скликувати. Просьба не потребує підпису адвоката.

§ 9. Пересправи в сій управл'яній законам справ і вст відносячі ся до неї поданя суть вольні від належностей и порта.

§ 10. Закон сей не відносить ся до засудів кривих, виданих ще перед правосудністю сего закона.

§ 11. До виконаня сего закона суть уповажений мов міністри справедливости, фінансів и торговлі."

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

В Петербурзі помер стрий царя Александра III, великий князь Константин Николаевич, син царя Николая I. роджений в 1827 р. Царевич був вичащним політичним діятелем и его имя тсно вважє ся з сучасною исторією Росії. В угорекім поході вді служив в дружнї Пашкевича, а в 1853 р. именуван его адміралом и назначником міністерства флота. В часі російско-турецкої війни вді достав начальство флоту в Кронштадті. Політичній его переорієнтації були ліберальні и даятого по смерті царя Александра II, коли наступила реакція, вді вложив свои уряди и вихав за границю. По дохз літх позволено ему назад вернут до Росії. Коло него групувались ліберальні мужі, партія реформ в Росії, так називав Константинівці. Після своих слів вді піддержувал реформаторскі плани свого брата Александра II. а в комісії для внесеня кривдтв выступав дуже ворож противь правлєній дворянства. Підчас польских конфірацій именовано его р. 1862 р. найвытнимом Польщ, але незадолго по его правлєніи в Варшаві, виконано на его особу атентат в свята 1863 р. вбухло отверте повстанє. В жовтні 1863 року вді вложив уряд намістника польского царства. В 1865 р. именовано его головною державного совѣта. Вді оженив ся з княгинею сасо-альтенбургскою и лишає трох синів и дв доньк. Старша донька є грецією королевою, а молодша вдовою по князи кірхенбергкєм.

В прускєм сойм вєдуть ся дебаты над бюджетом, але новий шкєльний закон знимєє всєх до того стєпеня, що при найменшій нагоді зачинають всє бесѣдники говорити виключно о нѣм. Такє стало ся в пятницю, коли велєсь дебаты властью над повнїєю: доходы державных зельниц, а майже всє послы, котрі сего дня говорили, порушили шкєльний закон и правительственну політику супротив соймовых партій. Правительство почавши від канцлера Капрівого а дальше міністер вєдбу д-р Мікель и міністер просвѣты гр. Зедліц боронили поведеи правительства. Националь-либералы, котрі в прускєм соймє заоходяє ся в первєтній брєшности, выступали дуже остро супротив того прєзенту и називали его не консервативним, але клєрикальним. При том зачали, що політика уступств вєдена правительством в Познань, неспротивно. Ще острїше протав шкєльного закону выступав проводив вольнодумных Рікєрт, але за те востємє згодив ся на правитель-

вен, нічого не п'єшь; де ж твої слуги, невольники та невольниці? Певно ти навезла їм дуже багато! — промовила султанша.

— Я простого роду, не маю невольників і люблю, щоб і я була в своїм кругом мене були вольні, — сміливо сказала Амброзія.

— Як безчесні слова! — зашепотіли тихо паши та пашихи.

— Де ж твої, царівно, дорогі убори та брильянти? Чи може ти гордишся нами, що не вбрала ся до нас в дорожче убрання? — знов уціпнула Амброзію султанша.

— Коли в когось душа вбрала в добро, честь та любові, тому нема на во що чекати на себе пів пуда золота та золота! — сказала Амброзія. — В мене простий уборт, та й той я ношу, повн не зносити ся, аби був чистий. І не роблю так, як інші, що раз надіне шовковий уборт та й каде, бо другий раз надівати его вже не годять ся.

Султанша і пашихи почервоніли і прикусили язички.

— Чи довго ти, царівно, пробувати-меш у нас в гостях? — спитав Гарун-паша.

— Я б рада й сьогодні покинути вас, — сказала Амброзія, — та мов серце мене не пускає. Тільки мов серце — моя неволя, бо пробирало мені крила, і я невольна летіти, куди хочу.

— Чи вмієш же ти робити яку роботу: золотом шити, шовком ткати, перлами вишивати? — насмішувало спитала султанша.

— Я люблю працю, — сказала Амброзія, — вмію і на сорочку собі напрати. Та як бм й ваші двірські дами самі прали собі на сорочку, самі шили собі одєжу, то не вміли-б у грїх. Менше мали б часу на усякі збитки. А то вони живуть чужою працею, а самі тільки байдво бачать. Ваші паши та пашихи пють людську кров замѣць води...

— Яка нагабеть! як безчесні мисли! — зашепотіли двірські дами та паши. — Вигадала якусь працю! Що вона плете? Чю кровь ми пемо? Зашайте її в мшок та вкнїть в море! В мшок її!

— Чом же ти, Чонгарбіно, не надівашь свого дорогого янїка, та держиш его в

руці? Мабуть ховаєш на більше свято, — засмѣялась султанша.

Амброзія встала і наділа на голову вїнок з барвїнку, рути та паванного пїра. Зелене листя, паванне пїра ватрїпотїло; з вїнка полїз ся дивний брильянтовий свѣт. Пышна краса Амброзіи заблїщала, як дорогий алмаз Чорній, великий очі засѣтали розумом; блє чело з тошкми бровами за сяло, як слонова вѣсть. На щокх заграли рожеві рум'янці. Уста зацѣли, як рєжа. Неваче втрїмтї принесений, вїзав на єн плєч облы, довгий прозорий серпанок, обєшпаний розжам, и оповив її вїб вєсянним хмаркам и поставив ся кругом неї вхлїам. Передь неї засѣла краса небєсна, высока. Здавалось, вїб зор вїзав з неба в залу и вїзав ся в Амброзію вїнок. Свѣт од вїнка лїзв ся. дряжав, розбїзв ся по всѣх залі. Висока стѣла наче розтовпилась и стала прозорою, як легіи туман; через неї заблїщали зрї на небѣ. Духота в залі щєзла. Повнєло прохолодно мѣського ранку. Зверху пєснїмась дрїбна роса, як бєсєрт. Кошплї падали на гостей, на столи, в разѣм з краєлами поснїмась дрїбєсєвскій рѣж та вїзав. Зала словилась якимсь нетутєшним дєвям пахнєм, од котрих мѣла душа а серце вїзавось коханям, доброть та щастям. Дєсь высоко в небѣ заснїмась жайворонка та соловейка.

Всє гості схопились з мѣсця и мовчїа з дїва дїнались на Амброзію.

Амброзія заснївала торжєственну пѣсню про волю людєку, про кривду та правду на свѣт, потїм простягла руку до Омара, вїзав его за руку и полїз з ним вїшла з залі.

Всє остовнїл... Пашихи и пашихи помїли. Султанша стояла коло трона и тільки дївлялась переляканим очима в слѣд Амброзіи. А через вїдний вїнок та дєрї дєвнїла з саду Амброзія пѣснї:

Я вїм людям даю щастя...

Вїм воль бажам!

(Далше буде.)

отвечу политику супротивъ Полянбъ. Зъ де-
бать можна замѣтити, що внесенне шкѣльного
проекту збрало вѣсѣмъ добрый водносны,
якѣ въ остатѣмъ чаѣ повстали мѣжъ канцле-
ромъ Капріаномъ а партію вольнодумную та
правительство находить ся въ вѣдѣнѣ, бо же
не знати, чи шкѣльный законъ перейде. Для
того канцлеръ старавъ ся затежовати и на
ціональ-либеральнѣ, котрѣ въ той палатѣ ма-
ють 80 голосѣвъ, а сказавъ амъ, що прави-
тельство хоче въ католикама жати въ агодѣ
а хто признае се, що христіанство е охоро-
ною противъ сучасныхъ небезпечныхъ елемен-
товъ, мусить згодитися и на те, чтобы школа
опиралась на вѣроисповѣдныя основанія. Че-
ловѣкъ противъ либеральнѣ водвѣсь ся міні-
стеръ просвѣты гр. Зедлицъ, котрый запев-
нявъ, що именованіе Стаблевского не можна
уважати торгмъ мѣжъ міністромъ просвѣты
а католикама центрумъ. Головна причина
того именованія була така, что коли Стабле-
вскій заявлявъ, что вѣнъ львовскій Прусакъ,
а за культуру та добро державы водвѣсть свое
жизнь и свое майно, то годѣ було его не име-
нувати. Сходнымъ провинціямъ треба дати са-
мостѣйность, а тогдѣ и ошъ Польщѣ чезне
та Полянъ мусить перейти на нѣмцеу сторо-
ну. Зъ тыхъ дебатъ видно, что правительство
не має постѣйной политики та мабуть не на-
де для шкѣльного закона бѣльшости. Тому и
легко звыяснити, что роздѣлься ся поголоска,
мѣжъ бы самѣ цѣсарь не похвалавъ сего про-
екту. Въ нѣмцѣмъ парламентѣ ведутъ ся
рѣшочасныя дебаты надъ торговельными
трактатами, а спеціально водбуду ся пер-
ше читанье торговельного трактату зъ Швай-
царією. Нѣмцѣй консервативны ошъ высту-
пають супротивъ торговельной политики, котору
Нѣмеччина веде и домагають ся, чтобы Нѣ-
меччина помиралась зъ Россією або на свою
руку старала ся заключити торговельную умо-
ву зъ Румынією и Сербією, якъ се Австро-
Угорщина робить.

Вѣдъ вѣльшыхъ дѣвъ въ Римѣ розходили
ся вѣловачѣ вѣста о здоровлю папы, ко-
трый нагдо заслабъ на легку инфлюэнцу. У
Ватиканѣ вѣдъ рау заперечали симъ поголо-
скамъ, але мѣмо того ой вѣста подавано собѣ
скрѣвъ по уличахъ, въ италійскѣмъ парламен-
тѣ поставлено въ тѣй справѣ интерпеляцію, а
биржа зашепокалиася. Въ парламентѣ на ин-
терпеляцію водповѣвъ міністеръ Никотера, що
здоровье папы певно не добре, але нема вѣ-
ркой небезпечности а алармучой вѣста дѣв-
някъ суть лише простою выдумкою. Въ пят-
ницю рано вставъ папа о 6 год. рано и хо-
тѣвъ вернута до звычайного занятя та навѣтъ
выслушати аудіенцію, але лѣкаръ ему се вод-
радали. Вечеромъ въ дневникахъ ватикань-
скихъ оголошено комунікатъ, котрый каже,
что папа легко перестудивъ ся а дѣятого по-
требу на янѣйсъ часѣ бѣльшого стараня о свое
здоровье, хоть рано въ повзвѣтъ одѣвъ при-
нямавъ у себе кардиналовъ Монакка и Рамъ
полього. Помимо того одна радикальна газета
написала, что у Ватиканѣ роблено приготовле-
ніе, чтобы слабомъ папѣ подати послѣдній тай-
ны. Въ Римѣ все аворужалось сею вѣстею.
Перекучивъ газетъ кричали по уличахъ: Папа
въ агоніи! а жѣ полиція вмѣшалась до того
та силою спланила ей охляки. Папскій лѣкаръ
заявлявъ королевскому придворному лѣкареви,
что слабѣтъ папа вѣсѣмъ не е небезпечна та
что Левъ XIII. має лѣшь хвилеву зовѣсть незнач-
ну горачку. Завданъ вѣльшому організмѣ
папы легка слабѣтъ минула такъ скоро, что
въ часѣ водвѣдѣ министра Никотера папа
уже явивъ ся при обѣдѣ а въ недѣлю маѣвъ
уже водчатѣ службу. Вирочѣмъ папскій лѣ-
каръ признавъ, что небезпечнѣтъ погодѣтъ вы-
ключно зъ непостѣйности температуры и вы-
сокого вѣку папы, тахъ что всякій обрахуновъ
въ тѣй справѣ не здаѣтъ бы ся на нѣщо. Лѣ-
каръ пересвѣдченъ, что папа Левъ XIII. ще
довго буде жити и не подѣстъ ся нѣякой вы-
разной хорѣбъ, але полѣсь засне позволе, не
свѣдомо, супокійно и безъ болю. Въ кождѣмъ
случаю можна дѣвувати ся его фѣзичной и ду-
ховой силѣ опору. Черезъ янѣйсъ часѣ въ са-
мѣмъ Ватиканѣ подчасъ недуга папы мали
бути такъ само занепокоєній, якъ въ самѣмъ
мѣстѣ. До сего причинила ся немало такожъ
легенда римска, котра каже, что коли умре
„червоный“ и „чорный“ папа, то за ними му-
сѣтъ пойти и „бѣлый“ папа. Ся казка не маѣвъ
аббѣльша аворуження мѣжъ римскими насе-
ленцѣмъ. „Червоный“ папа — прѣсѣтъ про-
паганды кардиналъ Симеонъ уполновѣвъ ся пе-
редъ тыждѣмъ. Дѣя 20 с. м. померъ „чор-
ный“ папа — генералъ вѣзвѣтъ Адлеръ-
Вѣдѣвъ наконецъ заведувавъ „бѣлый“ папа.
Праслуга у Ватиканѣ уважала се за злыи про-
стоиствъ и за несупокій, якъ жажу, дѣти
буде тревати, доки не выберутъ або прѣсѣтъ
пропаганды або генерала вѣзвѣтъ. Дѣвнина
въ цѣль Европѣ при тѣй нагодѣ зновъ заго-
ворили про будуче вѣнованье, яке бы насту-
пало въ случаю нещастя, тѣмъ бѣльше, что въ
пятницю рано у Ватиканѣ мали водбути ся
аворы кардиналовъ, а тѣмъ аворы сѣвѣкують
ся засѣдѣ, коли прѣдѣлѣтъ нарядѣ маюгъ
бути яѣсь надычайнай справы.

Дневники донесли, что на болгарско-
го министра-президента Стамбулова
выжовано аттѣгате, коли вѣнъ выѣхавъ въ
бѣльшѣмъ товариствѣ общѣ. Телеграммы, якѣ
пришли зъ Софіи, представляють тую рѣчь
вѣвѣтъ. Стамбуловъ запросивъ собѣ знако-
мыхъ и выѣхавъ въ нимъ самымъ за мѣсто.
Недалеко за мѣстомъ вѣнъ хотѣвъ выѣхати
зъ нѣпѣтъ революцѣвъ, але сей въ тѣй хвилѣ
выстрѣлилъ. Сей выстрѣлъ бувъ такъ тихій,
что товаришѣ Стамбулова его не чули. Стам-
буловъ вернувъ назадъ до мѣста и положивъ
ся до лѣжки. Вѣнъ не завывавъ до себе нѣ-
якого лѣкаря, бо рано незначна, и маѣ зранѣ-
не лишь стегно, але анъ артерій, анъ кости
незаврушенѣ. Директоръ Agence Valcalique

водвѣдавъ его въ мѣшканю. Стамбуловъ ле-
жалъ въ лѣжку, але бувъ въ найбѣльшѣмъ гу-
морѣ и вѣвѣнѣвъ его, что не чуѣ нѣякого бо-
лю. Дипломатичный послы особисто самѣ до-
вѣдувались о здоровлѣ болгарского министра-
президента. Тѣмъ же каже телеграмма; але мож-
на вносити, что небезпечнѣтъ е бѣльша, вѣжъ
се прѣдѣлѣвано, бо вѣн. Фердинандъ телегра-
фично поклонивъ славного вѣдѣньского профе-
сера Бѣлѣрота, чтобы прѣвѣхавъ до Софіи и
выѣхавъ куку зъ ноги болгарского министра-
президента. Знаменитый оператор самѣ не
мѣгъ выѣхати въ такъ далеку дорогу и вы-
славъ въ своѣмъ заступствѣ своего асистента.

НОВИНКИ

— „Военародное“ вѣче потребуе, видко, амери-
канской рекламы зъ тыхъ кругѣвъ, хто его а-
ранжуе, коли „Галицка Русь“ ужива ажъ такого
американского способу. Передъ кѣлькома днями
прѣбывъ до Львова въ своихъ личныхъ дѣлахъ
пос. Варѣвскій зъ Вѣдѣн, отже „Галицка Русь“
уже бы на вѣдѣтъ, что вѣбѣ то п. Варѣвскій
прѣвѣхавъ въ тѣй цѣли, чтобы „склонити вышѣи
духовныи и гражданскіи сѣеры къ всякимъ воз-
можнымъ мѣрамъ, имѣющимъ на цѣли будъ недо-
пущенъ къ вѣчу будъ заперещеніе народу на та-
кое удавѣтъ“. „Говорятъ именно, — пише даль-
ше „Гал. Русь“, — что г. Варѣвскій жѣлаѣтъ бы
довести до того, чтобы старосты и жандармы за-
прещали сѣлѣнамъ удавѣтъсь во Львовѣ, а даже
чтобы касіеры жѣльно-дорожныхъ станцій не вы-
давали сѣлѣнамъ билетѣвъ.“ По тыхъ словахъ ре-
дакция „Гал. Русь“ вызыва сѣлѣвъ, чтобы телегра-
фовали до вѣчного комитѣту... Чи не американь-
ская реклама? Американько, але при тѣмъ и подѣ-
ла! — При нагодѣ мусимо назвати лежѣе при-
мѣтку „Гал. Русь“, мѣжъ-бы то статья и доносъ
про вѣче въ субѣтѣншѣмъ числѣ „Дѣла“ выѣшли
въ пера п. Варѣвского, а дальше застерегитъ
противъ того, мѣжъ-бы мы подавѣмъ самого су-
хого факту, что о. Ив. Озаркевичъ пише поемы
для „Галицкой Русь“, „мѣтилисъ“ на о. Озарке-
вичу и „выѣшли цѣлыи цѣбрикъ [1] желѣкъ [1]...
Коли мы зановунали фактъ поемы о. Озаркевича
въ „Галицкой Русь“, то тѣмъ дѣятого, что коли
народовѣцъ поставили були о. Озаркевича канди-
дѣтомъ до рады державной въ повѣтъ жѣдѣтѣвскѣмъ
и „Дѣло“ кандидатуру его подѣирало, — то сто-
ронники „Гал. Русь“ кричали ему въ очи: „Вы
старичекъ!“ — а той „старичекъ“ прѣдѣвъ не
„старичекъ“, коли пише поемы для „Галицкой
Русь“...

— Зъ Станіславова пишуть мамъ: Театръ нашъ
выставивъ тутъ дальше: „Лену“ (17-го), „Полу-
ботка“ (19-го), при участіи панѣ Радванъ „Варо-
на цыганьско“ (21-го) и „Мікадо“ (23-го), а въ
недѣлю (24-го) першій разъ нову комедію Кар-
пенка-Карого „Ого тысячъ“. Участъ публики бу-
ла середна, тѣмъ же на „Ого тысячъ“ мала. Ста-
ніславѣвъ, на жалъ, не заѣвѣкались найновѣй-
шимъ, нѣгдѣ въ Галичѣвъ ще не выставлюва-
нимъ тѣмъ, и зовѣмъ не явились въ театрѣ.
Се по просту для нихъ вѣстаѣ. По що балакати,
что театръ не выставѣе новыхъ рѣчей, коли вод-
такъ балакають не являютъ ся на нихъ... За те
на „Тройку гольтаюку“, „Мікада“ — все кидѣ-
сь а иде ся... Завтра во второкъ выставѣтъ те-
атръ „12 дочокъ на водвѣнѣ“, въ четверъ (28-го)
оперетку Воробкевича „Золотый монѣтъ“, въ су-
боту (30-го) „Интригу и любовь“, а во вто-
рокъ 2 н. ст. лютого на послѣднѣ прѣдѣ-
влѣнѣе прѣдѣвлѣнѣе спроваджуе дирекція сла-
вно-звѣстного сѣвѣака п. Борковского, котрый вод-
сѣвѣа партію Запорожца. Персональ жѣвѣчой
выступитъ въ цѣлѣмъ новыхъ что ино выговѣло-
выхъ поѣла украиньскихъ вѣзрѣвъ оригинальныхъ
костюмахъ, а хоры будутъ окрѣпленъ любителя-
ми оѣбу. Зъ огляду, что дуже а дуже богато
Русинѣвъ зъ мѣста и зъ дальшой та близшой
околицѣй выбирають ся на „Рѣдѣвну нѣчъ“, ради-
мо же теперъ замѣвѣтъ билетъ, бо оѣбла може
легко не стати, а оперу выставѣтъ нашъ те-
атръ тѣмъ ко разъ, но чѣмъ водвѣде до Стрыи.
Цѣны мѣсѣ не подѣвѣсь шѣи, что й зо-
вѣмъ справедливо, бо обовязкомъ дирекції есть
подавати якѣ найширшимъ кругамъ рускимъ
можнѣтъ познакомити ся зъ тою перлю въ музѣ-
кальнѣмъ репертуарѣ театру руского. Цѣны мѣсѣ
выносѣтъ: лѣжа 5 зр., фѣтѣль въ бѣльшой и на
партерѣ 1 зр., крѣло І-ряднѣ 80 кр., ІІ-ряднѣ
60 кр., партеръ 40 а для сѣлѣвъ и учениковъ
25 кр.

— Выдѣлъ „Ватры“, товариства рускихъ акаде-
миковъ, просить назъ оповѣстити отсей его ко-
мунікатъ: Въ недѣлю 24 н. ст. сѣчня с. р. вод-
булось першій загальнай аворы ново-заснованого
академичного товариства „Ватра“ у Львовѣ. Го-
лосующихъ членѣвъ аворало ся 31, бо многѣ
не прѣвѣхали до свѣтъ. Выдѣлъ товариства
зложивъ ся въ ось-такій способъ: Тов. И. Фран-
чукъ выбравъи головоу, т. О. Яричевскій ка-
сарѣмъ, т. О. Макарушка бібліотекарѣмъ, т. К.
Кульчицкій касіеромъ, т. Я. Грушкевичъ контро-
льоромъ; дальше выдѣловъ: т. Левицкій Маріанъ
(яко господарѣ), т. Вол. Варѣвскій (газетѣаръ),
т. И. Маслякъ (магазинѣръ) и т. М. Вѣшкевичъ;
заступники выдѣловъ: тт. В. Ванаръ, Леж-
гупскій, Н. Шпеніерскій и О. Маковей. На за-
сѣданнѣхъ выдѣла дѣя сѣчня ухвалѣно мѣжъ
ничѣмъ замовити много часисей рускихъ, и поль-
скихъ, дѣлкѣ чѣскѣ, велико-рускѣй и нѣмцѣй. Рѣ-
шѣно же зложити ся бібліотека. Члены това-
риства выголосѣтъ рядъ водчатѣвъ на рѣзныи те-
мы. — За выдѣлъ: Ив. Франчукъ голова; С. Я.
ричевскій писарь.

— Выдѣлъ товариства „Перемыскій Боятъ“ складе
самъ прикладоу сердечну подѣку Достѣвальному
товариству „Прѣсѣтъ“ у Львовѣ за надѣланѣе
для бібліотеки ново-заснованого товариства 4 при-
мѣрники „Івана Гуса“ и 4 примѣрники „Кобза-
ра“, кватѣрѣтъ Вахнянина и Вахнянского. —
Зъ выдѣла спѣвацкого товариства „Перемыскій
Боятъ“: Д-ръ Т. Кормочъ голова; Т. Ярема се-
кретарь.

— Товариство рускихъ ремѣсниковъ „Зорѣ“ устроѣе
дѣя 14 н. ст. лютого на доходѣ фонду запомо-
гого въ сѣли Грошинѣ у аматорскѣ прѣдѣвлѣнѣе.
Вѣдѣграва будѣ народна мелѣодрама „Капралъ
Тѣмъко“ або „Шо насъ губить“ Миддовского.

— Новый директоръ почтъ и телеграфѣвъ п. Севери-
вичъ — якъ доносѣтъ зъ Кракова — прѣбыва тамъ-
же ошоды рано зъ Вѣдѣн и зложивъ визиты кар-
диналови Дунавскому, командантовѣ корпусу а
начальникамъ властей. Нѣтъ маѣ п. Северовичъ
оглянути уряды почтовой и телеграфичной та запѣ-
знати ся зъ урядниками. До Львова водвѣде ди-
ректоръ въ четверъ або пятницю и зарѣвъ роз-
почѣе урядованье.

— Конкурсъ на рускій творы драматичный — якъ до-
вѣдуєся Карг. І.в. — ще не рѣшенъ. Декотрі
члены комісії, покликанъ до оѣвѣки надѣловныхъ
штукъ, ще не мали тыхъ творѣвъ въ рукахъ. Од-
накожъ зъ огляду на досѣтъ малѣ число авторѣвъ
въ конкурсъ бѣльшѣсть комісії постановила воддо-
жити рѣшенъ и продовжити рѣчинецъ надѣслѣнѣа
штукъ ще до вересня с. р. Такъ остаточнѣе рѣше-
нѣе вѣпада певно ажъ при концѣ с. р.

— Крадѣжъ. Въ Россохачѣ въ повѣтъ чортѣвъ
сѣмъ украдено 2500 зр. грошей громадскихъ,
мѣжъ котрыми були и податки правительственныи,
аворанъ водъ 5—9 н. ст. сѣчня. Згаданъ грошѣ
були въ перехованѣ въ церкви мѣсцевой въ скар-
бѣвъ братства церковного. Подозрѣного о тую кра-
дѣжъ дѣка Антона Слободженя увязнили жан-
дармерія.

— На будѣву руского народного театру надѣслѣвъ
на руки редакція „Дѣла“ о. Ем. Чайковскій зъ
Глубѣчка 10 зр., зложенихъ у него подчасъ свѣтъ
Рѣдѣвныхъ авораныхъ тамъ гостями. Крѣмъ того
зложило на тую-жѣ цѣль 8 господравъ зъ Глу-
бѣчка 1 зр.

— Сомѣубѣство учителя народного. Въ поли за жо-
вѣвской рогакою у Львовѣ найдѣно вчера по по-
худни трупа мужичины, котрый — якъ ошѣстату-
вавъ лѣкаръ мѣскій д-ръ Викторъ водвѣравъ собѣ
жизнь выстрѣломъ зъ революцѣвъ, что въ недѣлю,
бо трупъ бувъ цѣлѣмъ замѣрзлый. Въ самоубѣй-
нику подѣвано бывшого учителя народного зъ Гри-
бовѣвъ, котрый ошоды выѣшовъ зъ вѣзничѣй суду
карного у Львовѣ, де водсиджувавъ кару 3-мѣсяч-
ного арѣшту за побѣтъ дѣтныи. Трупа водвѣзѣно
до шпитѣля.

— Выборы до рады державной водбудутъ ся ма-
бутъ немѣвомъ въ Станіславѣвъ и Тернополѣ. Вѣ-
дѣнска Conservative Cortesр. доносѣтъ, что Ви-
линскій зъ концѣмъ лютого зложитъ посольскій
мандатъ до рады державной, а зъ иншого жѣрѣла
доносѣтъ, что те саме зрѣбѣтъ и проф. Черкавскій,
котрый уступае такожъ зъ катѣдры на львовскѣмъ
университѣтѣ.

— Заручины архієпископѣ Стефанѣвъ зъ княземъ Мігу-
ельмъ де Браганца, про котрѣй у Монахѣхъ выѣшла
перша вѣстка, зѣнали дуже вѣдѣнѣвъ. Декотрі
часисей кажутъ, что се неувѣда, але Wiener
Allg. Zig. довѣдалася въ двѣрѣкѣхъ кругахъ, что
вѣбѣтъ ся не такъ то дуже немѣвѣрна, хоть оѣ-
ціально въ урядовыхъ кругахъ двѣрѣкѣхъ нѣтъ
про се не знае нѣчого. Подружѣе се можливѣ, бо
Домъ Мігуель де Браганца есть свѣлѣкомъ нашѣмъ
цѣсарскому родинѣ и маѣ 39 лѣтъ, т. е. вѣкъ вод-
повѣднѣй вѣковѣ архієпископѣ 27 лѣтъ. Самъ есть
вѣдѣвѣмъ по помершѣй въ р. 1881 княжѣй Гѣлѣса
ветѣ Турѣвъ Такѣсѣ. Маѣ двоухъ сыновѣвъ и дѣвчу.
Заручины маюгъ водбути ся немѣвомъ, а оѣціаль-
но будутъ оголошенѣ, ажъ якъ мене жалѣба въ
цѣсарскѣмъ дворѣ.

— Брѣдѣна комната торговельна выбрала на прези-
дѣнта п. Адольфа Бѣка, а на вице-президѣнта п. Ми-
хѣйла Куляка.

— Жѣдѣвѣна господарѣа. Зъ Подгаецѣ пишуть до
Рѣзѣгѣдѣу: Вѣдъ двоухъ тыждѣнѣвъ функціонуе
у насъ комісія выдѣлѣвуана зъ выдѣла краѣвого
въ справѣ непорядковъ громадскихъ, котрі дѣ-
шли до немѣвѣрныхъ розбѣровъ. Яко неубавляй
фактъ въ исторіи автономіи, зазначити треба, что
конкретальна подѣацѣа громада, складаюча ся зъ
бѣльшѣстьи жидѣвской, что въ 1890 роцѣ продавѣла
безъ позволеня рады повѣтѣвой грунты христіань-
ской громады а за одержанъ грошѣвъ закупѣла
скѣлѣны, котрі теперъ воддируютъ“. Крѣмъ того ве-
де комісія слѣдѣство въ справѣ численныхъ малъ-
верѣцѣй шарварковѣхъ и многѣхъ иншихъ.

— Кѣнѣцѣлоу брошюры посла Ник. Антоновича
потвердивъ ц. к. краѣвий карный судъ у Львовѣ
рѣшенѣмъ зъ 22 с. м. ч. 1469. Причины конѣ-
цѣлыи поѣае такѣ: „Авѣторъ сей брошюры
наводитъ перекрученъ факты и старѣе ся збудити
у читатѣльнѣвъ погорду та ненавистъ до пра-
вительственныхъ и шкѣльных властей зъ огляду
на ихъ урядованье, что становитъ провину зъ §.
300 закона карного. Дальшоу тенденцією сей
брошюры есть: выказуванѣмъ единства языкѣвъ
руского и руссѣйского и историчного та этногра-
фичного единства руского народу зъ руссѣйскѣмъ
збудити погорду и ненавистъ противъ одѣнѣль-
ной зѣвѣи державной цѣсарства авѣтрѣйского, что
есть злочинѣмъ зъ §. 65 закона карного.“

— До вѣсѣхъ инспекторѣвъ промысловѣхъ и властей
полѣтѣчныхъ розбѣлавъ министѣръ торговѣвъ обѣж-
никъ, въ котромъ зѣвѣртае ихъ увагу на то, что
богато фабрикѣнтѣвъ, особливо ткацкихъ, вод-
правляючи робѣтничѣа, робѣтъ на книжкахъ ихъ
незѣмѣтѣй значки або буквы, котрі другого фа-
бриканѣа маюгъ ошерегѣтъ, что сей або той ро-
бѣтѣникъ есть социѣлистъ. Отже министѣръ поручѣе
властямъ, чтобы не допускали до такѣхъ надѣжѣтъ.

— Подозрѣній е шѣгунѣство. Недавно прѣвѣхала
до Черновѣвъ якась Идалія Поплавска, особа ма-
етна зъ Россіи, зъ-водѣи выѣмѣгравѣла була за-
дѣла незѣвѣтѣныхъ причинъ. Незавѣдомѣ прѣвѣхавъ
за нею ще якѣсь мужичина, еи прѣнтѣль чи оѣп-
кунъ и замѣшкавъ зъ нею. Маѣ се бути якѣйсь
пенсіонованый урядникъ руссѣйскій. Тѣмъчасѣмъ
купила Идалія Поплавска домъ при улицѣ Мосто-
вой въ Черновѣцахъ и зѣвѣрнула ся до магистрату
въ просьбу о концѣсію на отворѣнѣе скѣлѣнка.
Магистратъ зѣвѣрнувъ ся о оѣнію до правитель-
ства а сѣпо розслѣдѣноу обстоянѣвъ выдалѣо
приказъ, чтобы такъ Поплавску якъ и еи това-
риша выдѣлѣти безпрѣволѣчно зъ границъ Авѣстрѣи.
Заходѣтъ тутъ подозрѣнѣе, что згадана пара хо-
тѣла зложити въ Черновѣцахъ шѣгунѣску аген-
цію въ корѣсть Россіи.

— На зѣвѣзничѣи Карѣла Людѣвика ошѣнсіоновано 17
старшихъ урядникѣвъ, котрі по бѣльшой часѣ

выслужили уже повнѣ лѣтъ служѣбы. Мѣжъ инши-
ми ошѣнсіоновано бывшого заступника директора
руку Антона Браска, старшого инспектора Чер-
шѣка и инспекторѣвъ Мѣншого, Ерѣта и Поляка.

— Новѣи пѣлѣны нѣуновѣй для шкѣлъ народныхъ. Краѣва
рада шкѣльна припоручила инспекторѣви львѣв-
скихъ шкѣлъ народныхъ, Мѣчѣславѣви Баранов-
скому и инспекторѣви горлицкого та грибѣвского
округа шкѣльного, Северинѣви Удѣтѣ, обробити
новѣи пѣлѣны науковѣй для шкѣлъ народныхъ. Рѣ-
шѣночасно зъ тѣми пѣлѣнами маѣ бути выдана и
инструкція а книжки до читаня для шкѣлъ на-
родныхъ маюгъ въ дѣчѣмъ зѣмѣнѣта ся.

— Въ пѣлѣнѣмъ товариствѣ природѣзнавѣцѣвъ им. Ке-
перника будутъ нѣтъ вечеромъ читати: д-ръ Ду-
нѣковский: Зъ подорожѣи до Америкѣи и проф. Юл.
Мѣдѣвскій: Зъ геологіи.

— Въ шкѣльнѣмъ окрѣзѣ сѣнальскѣмъ суть опорож-
ненѣи посады учитѣльнѣвъ при етѣловыхъ школахъ
и молодшихъ учитѣльнѣвъ наѣдѣловныхъ водѣ 1 лю-
того 1892. Подана треба вносити до окружной
рады шкѣльной въ Сокалі.

— Далъ выслужѣныхъ подѣоѣцирѣвъ опорожненыхъ
есть кѣлька посады почтовыхъ кондукторѣвъ, еѣнѣ-
туально лѣтѣновѣвъ, возныхъ и надзорникѣвъ те-
леграфичныхъ въ окрѣзѣ дирекції почтъ и теле-
графѣвъ у Львовѣ; посада лаборѣнта на полѣтех-
нѣцѣ у Львовѣ и посада возного при пов. судѣ
въ Розѣвѣдѣвъ.

— Дѣвъ львѣвскій жидѣвскій, Файга Адлеръ и Саида
Гольдѣ, выбравѣли до Стрыи на „зарѣбокѣ“ и за
одѣнѣтъ дѣнь обѣбрали 11 купѣвъ стрѣйскихъ. Зъ
добѣчно вернули у Львовѣ, але на дворѣи рѣви-
зоръ Гѣнѣбергъ запросивъ ихъ на полицію. Тутъ
найѣдено при нихъ рѣзныи товары, купѣленъ безъ
гроша. Теперъ въ судѣ водбудѣвѣсь розѣправа, ко-
тра маѣ вызначити обѣмъ жидѣвкамъ водповѣдѣну
нагородѣу за такую вѣрѣвѣсть — въ злочѣвѣтъ.

— Нѣщѣна приѣда. Въ Пѣльнѣвъ въ Чѣхахъ роз-
бѣла льѣкомѣтивѣа голову Альберѣтова Копѣельовѣи
такъ, что въ кѣлька годѣнѣвъ померъ. Копѣель бувъ
довѣшій часѣ начальникомъ стаціи въ Галичѣи и тѣ-
шѣвъ ся симпатією у Русинѣвъ.

— Новѣи опѣвѣе до убивѣния людей. Зъ Нового
Йорку доносѣтъ, что Вѣдѣсонъ займае ся теперъ вы-
находѣмъ, котрый поможе и малѣй залѣвъ оборо-
нѣи крѣпѣсть водѣ напаѣдѣвъ вѣрѣга. Именѣно за-
лога будѣ забѣвѣтѣи вѣрѣга електричноу водоу
при помѣчи сѣкавѣкъ. Якѣхъ то способѣвъ не вы-
думѣють на жѣтъ людѣе!

— Спрѣтованѣе. У вѣчерѣнѣмъ справѣзѣданѣю зѣ
зѣборѣвъ „Ватры“ зайшла похѣбка. Именѣно на
комѣрѣ була не панѣ Варѣвѣнска, а панѣ Шу-
хѣвѣчѣва. — При тѣй нагодѣ замѣтѣмо, что до
товариства „Ватры“ до вѣчера вѣписалось 38 чле-
новъ.

— 100.000 зр. выносѣтъ головѣна выграна вели-
кою лѣотѣрии прѣгѣскои. Зѣвѣртаемо увагу
нашихъ вѣловъ читатѣльнѣвъ, что тягнѣнѣе одбудѣсь
уже 12 лютого.

— Дрѣбѣи вѣмоти. Въ Черновѣцахъ померъ канѣ-
цѣлъ суду краѣвого Иванъ Михѣльскій въ 68
роцѣ жѣтѣ.

Посмертѣи — о повѣстѣи.

Тѣодѣтъ Бачиньскій, слухатѣль правѣвъ, сынѣвъ
Иларіѣона Бачиньского, адвоката краѣвого въ
Стрыю, упоковѣвъ ся дѣя 23 н. ст. сѣчня с. р.
въ 24-ѣмъ роцѣ жѣтѣ. [Передъ двома мѣсяцами
подана була передчасно вѣстѣ про смѣръ покой-
ного.] Покойный бувъ молодецъ чѣстѣный, ха-
рактерный и патриѣтъ. Ше ако ученикъ стрѣй-
ской гімназіи умѣвъ аворѣти довѣкола себе шкѣль-
ну молодежѣ, чтобы будити и плакати народный
идѣалы та подѣсѣнѣти національнѣе образованѣе.
По выхѣдѣ Бачиньского зъ гімназіи не стало
тамъ такого проводу. Яко академѣка причислюва-
но его до фракції радикальной, але въ многѣмъ ро-
зѣхѣдѣвъ ся вѣнъ зъ поглядѣми радикаловъ и все бувъ
патриѣтомъ националомъ. Хорувѣвъ довго на су-
хотѣи и принашивъ св. Тайны, зѣвѣтъ 23 н. ст.
сѣчня той симпатичный товаришъ, всѣмѣи любѣ-
ный молодецъ, полишкаючѣ по собѣ жѣль уѣсѣхъ,
что его знали. Вѣчна ему память!

Именованя, прѣвѣвѣсѣня, конкурсы и пр.

— Конкурсы. Магістрѣтъ мѣста Берѣжанъ роз-
писѣе конкурсъ на посаду рахѣмѣстрѣа повѣтѣвого,
з

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на чергову редакцію в „Діло“.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газети ул. Кароля Людовика 8. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платні у Львові.

ДІЛО

Предплата на „ДІЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границю: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

У Львові: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає військ. деп. порт. Поодинокі члени коштують 8 кр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 шр. од. одної строки нисератових шр. „Надслани“ по 20 кр. а. в. Подяки числять ся по 10 шр. од. а. в.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь днем 1 січня „Діло“ зь додатком „Бібліотека найзнаменитших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходить буде, як уже од кількох літ, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Просимо-ж всіх наших Впов. Читателів присылати передплату на рік 1892-гий (взгляди і залеглости) і приєднувати „Діло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючи передплатники доставляють початок (16 аркушів) повістей „Замов'я Делі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитших повістей“.

Видавництво „Діла“.

У Львові дня 27 н. ст. січня 1892.

„Диви, народе! ми, москвофіли і радикали, страхи як хочемо консолідації Русинів, а народів не хотять!“ — кричать нині і радикали і ще дужче москвофіли в своїх органах перед уложеним потайно т. зв. „всенародним“, а на дній чистоті-франкційним вчтем. Ну, нам здаєсь, що кожний народовець і навіть кожний справедливий чоловік зь сторонництва т. зв. „старого“ розсміє ся на тое лицемірство, бо-ж уже само уковане в тайній кузні того чистоті-франкційного вчте свідчить, що тям, котрі так вбыв-то розпинають ся за „консолідацію“, о консолідацію не йде, а она дїланьем своим умисне перешадають здоровій консолідації, такої, якон бажать народів і наш щиро та здорово-мыслящ Русини.

Ми вже кілька разів высказали ся за консолідацію сил руских і докладно означили, як тую консолідацію розуміємо.

Консолідація — це раз кажемо — мусить бути переведена в такий спосіб, щоби на ее основі могла вестись здорова органічна робота середь народу і для народу. Коли-ж поставимо таку ціль консолідації, то річ натуральна, що попередь всего мусить бути ясна програма, на основі котрої Русини ма-

ли бы консолидироваться. Мы-ж нынш до тей цілі програми не бачимо, як тільки єдину — народну. На основі народної програми нехай Русини організують ся і консолидують ся в велике, дуже сторонництво, — изложивши елементи деструктивні. Ті елементи на случай, як бы их зь нинішню их організацію взято вь консолидацію, були бы тільки великою перешкодою вь органічній роботі народній, — а так, коли их изложим ся, помалу розложат ся середь самих себе, і та часть зь між них, котра нині держить ся програмі францій деструктивних більше силую пануючого між Русинами хаосу, ніж же силою пересвідчення, помалу мусить перейти до великого народного сторонництва.

Консолідація народів вь крайніми елементами зь францій москвофільскої і радикальної спровадила бы до більшій хаосу вь справу народній, ніж бы був передь новою ситуацією. Москвофільскої і радикальної франції иде лише о одне: о безусловну опозицію правительству, бо того вимагають конечно их интересы, — але-ж сама опозиція правительству розвою і поступу руского народу не обезпечує, — до того треба чогось иншого і безконечно важнішого, а именно: здоровой організації Русинів і розумной органічній роботі народної. А чи се дають москвофіли і радикали? Ні, то они не дають, а натомість народів — за спільну зь ними безважливую опозицію правительству, чи потрібна єн, чи може часом і не потрібна, — мають дати нині вдь себе патент на роботу деструктивну...

Політика — річ хвилявих інтересів та компромісів — нині сяка, завтра може бути инча, вдь зміни єн нїякон такє платити не треба, а не безь рації говорить було Янз Добжанський редакторъ Gazety Narodowej, що вь політиці як вь подорожні: маючи вхати вь Львова до Кракова, можна до Перемишля вхати одним вьходом, а вь Перемишлі пересїстись на другій, абы тільки заїхати до Кракова. Але головна річ — органічна робота народна, котра условлює успіх всякого політика, — котра при такої чинній політиці веде до мети бажань народних! Отже при питанні консолідації Русинів именно сю другу, головну річ мусить ся мати на оці.

Органи францій москвофільскої і радикальної гївають ся, що ми их франції на-

зывается деструктивными и темъ остерігаемо загалъ Русинів. Надармо гївають ся, бо сама робота их вважує не на що инче, як тільки на деструкцію.

Радикали нині кричать за „сполученьем і спільным дїланьем Русинів“ — але хто бы крик их хотїв брати за добру мову, нехай пригадає собі, що они-ж самі недавно вылучили ся зь посередь народів, на недавнім другім зїзді своїм ухвалили „не входить вь нїякій зносини зь другими сторонництвами рускими“, а наконець франційну нетолеранцію, посумену аж до брутальности, проявили тям, що розбили „Академічне Братство“, де не ходило навіть о політику, а лише о товарнєське житє. Правда, на вчє вь Бродях і вь Турці они на рекомендацію посла Телишевского вкрутили ся межі народів вь „старих“, але-ж на короткій час передь тям они устроювали вчє вь Коломиї — а там зовсім не проявили толеранції. Може здавати ся, що по вчє вь Турці покажуть ся радикали бодай яко-такі галантими супротивь священств, котрі єдині устроювали вчє турчанське. П. Іванъ Франко описує вь „Народі“ дуже обширно, як священники „старої“ партії єго дуже щиро втали на тїм вчє і гостили по домахь своих, — а зараз по вчє „Хмбороб“ д-ра Давидовича приносить вдовду до селян цїлого краю вь патентом Іосифинським, а самі п. Франко вь своїм „Народі“ солідаризує ся зь тям, бо „селяне вь Карлові на грунті конституційном легально радили о своих потребах“. Нїхто не каже, що „нелегально“, але тут не о „легальности“ ходять, а о те, що коли радикали ведуть противь духовенства ворожу агітацію, то нехай же не фарисействуют, що нбыв-то они хотять зь священниками згідно спільної роботи. Вь великій галантий організації руской священств мусить заняті відповідне поважне становище, — а яка-ж, пытаємо, буде згідна спільна органічна робота священств зь радикалами?! Хіба тота одна, що як священств, так і радикали будуть безважливими опозиціоністами супротивь правительства. Але-ж і то річ не виключена, що священств, навіть самі о. Саламон, як почує наслідки ворожон агітації радикала, хто знає чи не побїде зь поклоном до правительства, абы звало єго вь опіку...

А москвофіли — не вже-ж дїла их

идуть вь парі зь криком за „сполученьем і згідным дїланьем Русинів“? Ні, крик их — таке саме фарисейство, як і радикалів. Вь остатних прецїях уже часак дали докази того. Співачке товариство „Львівськїй Боян“ — оно чей-же зь політикою може мати найменше спільного, отже грунті найнеустральніший, — а прецїя москвофіли не хотять належати до него, а деякі, котрі належали, по повороті зь Праги выступили. Тимчасом до польского співачкого товариства „Лютня“ они належать. Вь польскім товаристві навіть засїває москвофіл зь Польками „Jeszcze Polska nie zginie“, але як вь рускїм лише почує „Ще не вмерла України“, — стерпїти не може! Само слово „Україна“ для него страшнїше дівола, хочь Україна ріки крови лила за православїє і підорвала силу Польщі а дала силу Росії. Отже зь-вдь така ненависть? Не зь-вдьки инде, як лише зь нинішної політичної системи Росії, котра то система намагає вєсьми силами — затерти навіть слїди окремішної індивідуальности нашого народу... А мы на тую систему згідитись не можемо, бо мы ще на стільки не звичемїли, і на скільки сил у нас єтє, боротись будемо за свою народність, котра середь славянських народів мусить мати рацію быти, если Славянство єн выдає зь свого лона...

Вь Турці на вчє патріоти „старої“ партії красно говорили про „згуду“, про „спільне дїланье“ — о. Саламон навіть побїдє гадку зливу політичних товариств „Народний Рад“ зь „Русскою Радю“ — зараз выдїла, як шило зь мїшка, лише і єдино політика! — але о тїм, щоби всенародній інститут „Народній Дїм“ та „Ставропігія“ приймали вь члени також патріотів-народів, або щоби „Народній Дїм“ послав бурсаків до руской гімназії, — о тїм нїхто аї слова не писувє! А що може політика, як Русини вь своїм нутрі будуть жертви ся, як щур? Таких річей нїхто на вчє не підносє, бо мабуть знає, що москвофіли вь своїй слїпій заїлости о пїякій уступцї супротивь народів навіть говорити собі не дають. Але-ж зь другої сторони мы маємо право запитати: чожу-ж усе лише одні народів мають приносити жертву? — і то жертву на тяжку шеоду народу! Бо-ж допустивши, що народів зь слїпої лише опозиції помогли бы москво-

Скривджені й нескривджені.

Написав О. Криницький.

(Далше.)

Того тая лїта Омаръ, вже дорослий, став султаном. Султанша та паша почали держати між собою раду.

— А що, мій любий паша! Тепер час нам направити молодого султана на пряму стежку, бо через ту свою селяну вбыв зовсім обив ся зь пантелику, — сказала султанша. — Як ти думаєш, мій любий Гару-не-паша?

— Правду кажете! Треба роздмухати вь нього божу искру, заохотити єго до війни, до слави, до побїд, до пышности та блиску. Задумаймо війну! — Омаръ скривджені арабскїх ханъ Карапетъ. Отъ мы і піддержимо підъ нього штучку.

— Добре радить, Гаруне! — сказала султанша і покланяла на раду Омара.

Вчєй мулли поприносили старі документи. Передь Омаромъ розгорнули цїлу волячу шкуру, схожу на стару ганчїру, поточену мїлїю та червонами.

— Дивсь, молодий султано, як тута давній наш і твої кривды списані! — сказавъ Гарунъ до Омара. — За пятьсот лїт по передь одиєм пра пра-шурь-шурь-шурь Карапетъ напав на наше царство і одвоював одь нас оті землі, поля та сїножати, що єстєля ся надь морем до самїшого порога єго дворца. То все було колись твоє!

Омаръ почувъ кривду вь серці і насупив ся. Вбыв гадав, як єго гордо привтає вь себе Карапетъ.

Другій мулла принїсє кільки старихъ баранячих шкуръ, списанихъ неправдами предьбъ Карапетъ. Деє вь лїхахъ познаходили здорові камїяні плити, де були выдубані докотож сїмь пра давній дїл царства. Деє вь невольничїхъ прапери тї плити вь ваю і поклали передь Омаромъ.

— Читай, высокїй султано, які кривды списані! — сказавъ Гарунъ-паша. — За тї сячу лїт передь сїмь одиєм предьбъ Карапетъ забравъ у нас оті землі, підь котрими стоить єго дворець, ще і обезсїстєв наше царство: звелїв дати на подати стільки осків, скільки у нашому царстві пашів, а вь своєму дворцї звелїв намажовати себе на троні, а передь собою на колїнах усьхъ язвєх вь полові нашихъ пашів зь осланими та баранячими головами, а твого пра-пра-шурь-шурь-шуря зь дурною курячою головою. Оповісти Карапетови війну і поместись! Омаръ опакнув, як присєк. Вь єго душі заклопотла згага помсти.

— Помщу ся і добуду славу! Мое славе імена пронєсєт ся одь краю землі до краю. Мое славе імена на вїки вїчий запашуть на волячихъ шкурах... Але — подумавъ вбыв — треба попередь спитати Амброзины: що то вона скаже...

Вбыв побивъ до Амброзины і розказавъ їй про свою думку.

— Брявнуъ ваші шаблї, полїють ся людєка кровь ріками. Загремлять гарматы, стогономъ вастогне земля. Вы зарєсечетєсь рєгономъ побїднимъ, а ваші рєгбт выльєтє ся людєскими слєзами. За вашими слєдами поженєтє ся пожежа, голодъ, та смерть. Доки той брявнєтє лунати-мє вь свѣтї смертю, кровью та слєзами?... Вы ворога людєского спокую, щєстє, людєского розуму! Вы темна шєодлива сила: любите чужу смерть вь свѣтї, неначє дороге якєсь вєсьма... Чи завоюєтє ты Карапетова царствє?... А як не завоюєтє?... Як ты загинєтє, то і я вмиру за тобою!

— Але-ж Карапетъ мене обидив. Я сього єму не спущу. Вь моїй душі неначє заграла буря, заблищала блискавка. Хочєтє ся така і погуляти. Разъ погуляю, побью ся зь ворогами та і закаує! — сказавъ Омаръ.

— Заржуть твої конї, завьють голодїй вовє вь лѣс, сподїваютьєсь поживы...

У Амброзины на очахъ выступили слєзы. Вона втерла ихъ вышиванымъ рукавомъ. Загремїли труби, загули бубны: то мо-

лодий султанъ скликаєт вбиско і оповѣстивъ Карапетови війну. Вбиско крикнуло, аж вь лѣс заляцало, аж луна обїла горами. Заревли гарматы, земля задвигтїла.

Омаръ лїтаєт на арабскому коні попередь вбиска. На бенкетє кровавий вбыв убрив ся, як на велике свєто. Сяло золоте убравє, обєсєпанє брилантами. На шапцї блищали бїлї струєвий пера, обєсєпанї росєю зь алмазів та изюмудів. Вь Омара дрижала кожна жилка, кровь грала вь жилках, кїпїла неначє вь вїлїхъ вбивалася. Дина жадоба рунованя, жадоба славы та богатєства, чваньковитєсть, гордбєть заклопотїли вь єго душі як кїпняток. Вбыв чув, як кровь горїла вь єго жилахъ якимсь незвичайнымъ огнемъ, як сердце дунало блискавкою та громомъ, одь котрого гнать тысячї душ, лїєтє ся річкою людєка кровь, стогнуть одь одиєм тысяч матерей та жївнєх...

Три тїжєвї йшло вбиско через столицю, три мїсєцї тагли ся каритє та вози пашів зь уськимъ добромъ, зь наїдками, зь напоями, зь дорогими наметами, пуховими бебєхами... Пашї выїжджали на війну, нбыв на весїй вбиско.

Вбиско стало на границі Карапетового царствє. Омаръ звелїв поставити свій повковий червоный намет на пригорку. На наметї поставили єрбїного орла зь золотими крилами. Золотї шнурї падали по наметї до самон землі. Червона норогва високо метїла надь орломъ. Бїлї та зеленї пашівскї наметї, прикрашенї золотими шнурями, розкинулись кругомъ Омариного намета. Зацїкло поле наметами, як лугъ вїтєками.

Старїй Карапетъ выївєт против Омара своє мбискоє, хочє невелике вбиско. Самъ Карапетъ выївєт простєнько убравий, вь чорабїй одєж. Вбиско єго вдарило на Омара.

Повалились людє, як трїски сыплатє ся підь сокирою дроворуба. Рїчками потєкла кровь. Бились вони дєбє, вбд рєанку до самого вєчєра. На заходї сонця Омариное вбиско занєсїлось, подалоє. Карапетовє силнодужє вь вбиско обєтушило наметї пашів та на-

меть Омариновъ... Пашї й Омаръ попали ся вь полонъ...

Сонцє зайшло, червоне-червоне, неначє вмонєнє вь кровь. Здавалоє, нбыв людє забрызкали своєю кровью єго золотїй кругъ. Вїзла на землю темна нѣчь. Ще чорнїша нѣчь впала на Омаринову душу. Омаръ сидѣв вь своему наметї і схилив голову на руки.

— Чи се сонъ був, чи правда? Неначє у снї майнуєт сєй страшний кровавий дєнь. Де вїзла ся та буря, що збурїла вь менї кровь? де вїзав ся той огонь, що запалив мое сердце жадобой славы, чєсти, помсти! Схопивъ ся той огонь вь моему серці, а пашї роздумуєли єго вь полує... Не пройде моя голосна слава одь краю землі до краю; пройде моя недобра слава, аганьтє мое імена усь людє і малї дїти... А тепер гордбєть вгамувалась, сердце прохололо, а душа нбыв приїбїла. Я нбыв орєлъ прибораный вь кїлїцѣ, вь неволї... Охъ, яка-ж гьрна неволя? Чи є що вь зѣтї гьрше одь неволї? Усь скарбї вь своихъ скарбїцїхъ оддавъ бы за волю, тільки-ж не оддавъ одиєм Амброзины...

Омаръ вхопивъ ся обома руками за голову. Голова горїла, неначє розпечєна вь огнї.

Колї се тихєнько чїнає маленька смуглава рука одиєнула шовковєе полотнянє вь дєрєвах намета. Увбїшла висока постатє вь одєжї арабского вбиска. Лицє було закритє темнымъ, тонкимъ серпанкомъ. Через двї прорѣхи блищали бїлїє вєличнїє очї.

— Добри-вєчєръ тобї Омарє! — зашепотѣв тихїй голосъ. Голосъ бувъ мягкїй, дѣвчїй. — Я Милєксєта, дєра Карапетъ дочка. Не жай ся! Я вступила до тебе не по своїй волї. Я пыталась дозволу вь моего батєка і прийшла тебе вызволити зь полону та одхїлїти одь бєзчєстї. Ты воляний! Иди зь своего намета і вертай ся до дому. Памятаєш, як ты заїжджав до моего батєка? Я бачила тебе вь вбискоє та покохала тебе на вїки вїчий. Я вмираю за тобою і вмиру, як ты одь мене одєсєнєш ся...

— Я не побу до добрїй воли зь полону,

Головними прикметами Манліхера була велика докладність на великій, середній і малій вододілях, легкість позначення вододілів, а також карабіном, солідність конструкції і добра якість, піднесення морального настроя воїнів, а відкидає нестерпимі рани. Докладність сконструйовано, бо 56% рівнинних в'їздів диктатора було влучених манліхером. Стріли вододілів і поодинокі вистріли на 1000 і 600 м. вистарчали, щоб теоретично очистити або ворога здержати.

З'явившись показувати, що огонь, вимірний протилежний рабству, віддалених о 600 метрів, траплявся резерви, котрі стояли о 1600 м. далі. Скорість стрілу і докладність так звана, що по першій битві війська диктатора воляли, щоб їх розстріляти, аби не йти в бій, в котрому забавляють їх мов крихітка. З'я 10.000 людей, котрі Бальмасада мав 27 серпня м. р. під Конков, 28 під Паяціда боролось до 3000, і ти перші утвари, коли на них почали стріляти з віддалення 1200 метрів. А воєні конституційний набрав такого довіря до свого оружя, що по бав' під Конков обходився з ним, мов з талиманом, і не вагався виступити проти далеко сальфійного воєра. Бравці, котрі перейшли до рядів конституційних, зажадали сейчас „la magnifica para matar que benei talis“ („машини до забивання, котру ви маєте.“)

Воїни дуже легко учились орудувати карабіном Манліхера. По тридневних випробах, по кількох острівних вистрілах до мети, стріляли вже потім так, що на 100 вистрілів 12, 15 і 18 разів трапляли. Навіть в тогді, коли воєні не вміли обходити ся з карабіном, то лавали лише звичайно пружину, що підсуває патрон в магазин, і клали лише в цівку по одному набові. В вистрілах, де кожний стріляв до 200 разів, лише 7 до 8% було нещасливих пригод.

Найгірше при тій карабін єсть те, що амуніція виходить дуже скоро і особливо в перших лініях може в дуже легко забавити.

Рани з карабінів Манліхера звичайно або забавляють на місяці, або єсть легкі і справляють малій болі. Кулі переходили кисти на найбільш віддалені, не ломали їх і не оставляючи ані кусини стали ані олова; тому й лічення тих рань легке. Кулі вивалять з рань мати свою первістну форму.

Вбивця треба додати, що товстість, в котрій мочені єсть в набові, легко занепадує в перешадаж у стріляню. Се спостережено в Італії і тому розказано обштити набов. Через се цівка розгрізала ся скорше, але по 20-м вистрілах розгрітє вже не збільшало ся і можна було свободно обходити ся з зброєю. І по сотні вистрілах не розпалювалася цівка так, щоб воєні могли попарати ся. Висхід карабінів Манліхера надь виміри, котрих уживано у в'їзді в Чілі, дасть порівняти лише з висхідом прусских карабінів з р. 1866 (Zündnadelgewehr). Надь австрійскими карабінами.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ

На Угорщині в неділю відбули ся послідні збори передвыборчі, а самі вибори будуть відбуватися ся дня 28 с'чня і в той день р'шати ся судьба 345 мандатів. Відтак наступити вже лише кілька малей борб, а 6 лютого можна буде подати остаточний результат з угорских виборів. Що до прав виборчих то треба зазначити, що в тій справі угорська конституція дуже самовільна. Та й цілий націоналізм угорської держави власне держит ся сею виборчою ординацією, котра є крайню централістична і з високим цензуром. Виборець, котрий хоче взяти участь в виборах, мусить здалека взяти до комітатського м'єста. Однак який угорскій патріот не віддасть би свого голосу, щоб зміняти с'ї хаб виборчю ординацію. При тепершніх виборах гармонію найбільше несуть Румуни, котрі на конвенцію до Германштадту вислали 212 делегатів, і на предложення центрального комітету партії, рефероване д-ром Лукачем, ухвалили пасивну політику. Також в Словаки маніфестом заявили, що будуть придержувати ся пасивної політики. Впрочім ціла виборча борба між мадярскими партіями, хоч она видає ся на око так звана, веде ся лише о особи, без глибокого політичного змісту. Справедливо заважали, що гр. Апошій виступав лише для того так напастивно на міністра Сіадія, бо він єму зачинає ворота до президентури міністрів. Дуже важна дальша програма Угров партії „независимости“, котра каже, що буде добувати крок за кроком правну державу независимости Угорщини на основах дуалізму при активній участі в політичній житті. Треба признати, що ся партія не так небезпечна, як о ній розказують. При тій в се треба додати, що саме правительство, а именно колишній міністр-президент Тиса не раз уживав сен партії супротив в'їдливих впливів. Отже в тій вигляд Мадяри вже далі не легко могли би поступати, і самі гр. Апошій в кількох м'єстах виходив бесіду на полонну в мадярских азидах а на полонну в австрійских азидах в'їдливих впливів. За те виборчий рух вказує на єрбест релігійно-політичну стрілу. Се реакція супротив правлія Тиса, котрий сам був калінінським в'їри. При тепершніх виборах вивіш кларь поступав нав'їр против волі єпископату. І так м'єсте духовенство вь Острогон вислало лист до свого архієпископа і заявило, що буде голосувати за опозиційним кандидатом, хоч вх архієпископ заявляє ся за лібераль-

ною партією. — Актію виборчу використали також жиди і домагають ся рівноправности своєї релігії. П'єсла дотепершнього права вольно було перейти жидови на християнську в'їру, коли заключав супружество з в'їро-исповідником християнського в'їри. але християнство не дозволяло се право, а радше ставало трудний перешкодою до переходу на жидовську в'їру. Жиди схиляли в'їче і ухвалили резолюцію, в котрій домагають ся рівноправности для населення християнського. Петицію підписало 50.000 жидів, а тепер в'їд кандидатів посольських жидів, щоб переперити єн в парламент. Хто противний тому жаданю, не може мати в'ї одного жидовського голосу за собою при виборах. Міністер Сіадія а нав'ї міністер в'їроисповідан Чакій заявили депутати жидовської в'ї Темешварі, що безумовно будуть підпарати жидовську петицію. — О результаті виборів не можна на разі в'їчого певного сказати, але мабуть склад парламенту не змінять ся і ліберальна партія буде мати давню більшість.

Бісмарк'івскій орган Hamb. Nachr. знов розинув ся о тепершній політиці нм'єцкій і при тій звертає ся против Австро-Угорщини. Князь Бісмарк особливо не може поводити ся з тій фактом, що відносини між Нм'єччиною а Росією погіршили ся. Причину сего погіршення Бісмарк'івскій орган добачає в тій, що Нм'єччина першестю зобов'язала ся в умові боронити лише цілости Австро-Угорщини против Росії, а тепер взяла на себе оборону єн орієнтальної політики антроросійської. За часів Бісмарка Нм'єччина не раз заявляла, що єн зовсім не обходить балканська політика і коли Австро-Угорщина в'їд не жадала сего, то Нм'єччина казала в тій цілі в'їзати ся в'ї Англію і Італію. Тепер за-для російсько-французького зближення Нм'єччина і собі зближилася до Австро-Угорщини, в тій способом втратила свою незалежність. В'їд прийдє до того, що за австрійську політику на балканських повстанств Нм'єччина буде мусіла вести війну а пред'єв се було би зовсім непотрібне. І попередню вставувать потрібний союз і зовсім не був слабший, як тепер по заключенню торговельних трактатів. Будуча кризіс в Італії або ам'їна трону в Австрії може так затрясти основами потрібного союзу, що єн не буде можна удержати м'їмо панських документів. Для Нм'єччини тогді не було би нашого виходу, як л'їшати ся зовсім вольованою, або в Австрію пустити ся в орієнтальну політику, хоч і сама Австрія має досі ще деякі претенсії до Нм'єччини. — Бувшому канцлеру на старість не дають спати конечні наслідки єго обманчивої політики, як в'їд придержував ся супротив всіх держав європейських. І лише в тій похитує ся князь Бісмарк, що в'їву складає на всіх, а не на себе, та на свою політику, о котрій єго наслідник сказав, що Бісмаркови вже в'їдана в'їхто не хотів в'їрати.

Всі кардинали в архієпископи Франції: з Тулузи, Реймсу, Ренз, Паризи і Ліону видали спільний маніфест, котрий сен неділя мав бути відчитаний у всіх французских церквах. В тій маніфесті — оголошенім на припорушення папського престоло — заявляють, що явля признають в'ї політичній інституції та не хочуть основувати держави в'ї державі, але не дозволяють уважати себе вольовим в'ї механізмом державної адміністрації. Не переставать поборювати в'ї замахи против церковних пов'їстей і будуть старати ся, щоб добути для християнської суспільности схемати до питомого життя, а именю в'ї д'їлах науки, апостольства і добродійности. Ся програма католиків є так явна і отверто зложена, що она не могла подобати ся республіканським в'їружам. Більше консервативні д'їяння заявляють сему маніфесту, що в'їз появив ся не на час і кажуть, що в'їз в'їдиче замість послідня, обуренє і г'їв радичалів. Назв'ї органи консервативів боять ся, що с'ї лист дасть нову причину до заострення взаємних відносин між державою а церквою і радикали будуть домагати ся нового культурного, котрий французьке правительство здержувало в'їма силами. І д'їйстно в'ї суботу на засіданні палати посольств поставив пос. Іббар, котрий перед кількома тижнями в'їв інтерв'їю в'ї справі процесу архієпископа Гу-Сулярда, і сказав, що по виданні маніфесту кардиналів в'їз уважав доконечним, щоб правительство і собі заняло становище супротив церкви. В тій цілі поставив в'їнесенє, щоб узяти нап'їчність проекту о свободі стоваришен. Тим способом хотів с'ї посоль кабінет Фрайліне поставити в'ї пр'їкрі подолженє. Коли міністер-президент Фрейліне хотів в'ї тій справі відповідати і в'їшов на трибуну, права сторона не допустила до того, бо сказала, що с'ї пров'їт є нев'їдрукований і не розданий. С'ї пров'їт, котрого французька л'ївця так дуже домагав ся, мав бути початком до цілого нового роду церкви і держави, тим більше, що під с'ї закон мають підпасти орден. Д'їноєсть, що у Ватикані в'їчого не знали о маніфесті французских кардиналів д'їя д'їяння не приєсли римскими в'їружам першоє в'їсти о тій справі. Політика прихильна французській республіці занав'їгувана архієпископом Лавіжері, розбита. Архієпископ Лавіжері є примасом-кардиналом Аєркі, отже для того і не підписував ся під маніфестом французских кардиналів. Інші єпископи стають по стороні політики французских кардиналів.

В'ї п'ятницю французька амбасада при Порті заявила, що приймає болгар-

ску ноту виготовлену в'ї справі Ша-дурна. О тій Порті зараз дала знати телерадіо своєму комисарев в'ї С'її, але Болгарія тепер з'ї своєї сторони зачала робити д'їяні трудності. Франція именю хотів прийняти болгарську ноту не даючи на неї ж'їякої заяв на писм'ї. Аг'їнт Ланель мав йти просто до болгарського міністра справ заграницьких Грекова і єму донести, що назавд відновляє дипломатичні зв'їснє. Але Болгарія хотів, щоб Франція дала на ноту писменну відповідь і таким способом с'їбачила цілу справу формально. Се жаданє видало ся Туреччині за далеко в'їдче, тим більше, що ж'ї турецькій комисар в'ї С'її Р'їшід-бей в'ї припорушення в'їякого в'їзра заявляв писменню в'їнем'ї Порті, що французька амбасада згаджав ся на ноту і уважав справу за поладжену. — Що до здоров'ї Стамбулова, то єно мало поліпшати ся, бо горячка уступила. Кулі не удалось добути і д'їятого в'ї друга зав'їзано д-ра Білорога.

НОВИНКИ

— Єпископи русий в'ї Станіславів і Перемишлі одержали вже — як доведемо ся з зовсім певного жерела — по 12 тисяч зр. річної дотаци.

— Поволі Юлія Романчук — як нам доносить сегод'ї в'ї В'їдні — заведувать на карбукул. Дня 25 н. ст. с'їчня мали л'їкарі д-ри Альберт і Гринчак предприняти операцію. — В'їст про недугу посла Романчука в'їзрила нас дуже прикро, але ми не сумніваємо ся, що під оп'їком в'їдєнських л'їкарів дорогий кождоу з'ї нас заступник руского народу скоро поверне до здоров'ї.

— Стань здоров'ї проф. Даміана Гладилонича, голови товариства имени Шевченка, остатними часами знов погіршив ся.

— Статути „Дністра“, товариства взаємних убезпечен у Львові, появились уже в'ї друкарств. в.м. Шевченка сими д'їями в'ї нм'єцкій м'їзці (п. зар. Statuten der wechselseitigen Versicherungs-Gesellschaft „Dniester“ in Lemberg. Anhang: Einführungsbestimmungen sammt Formulationen A. und B.) — а в'ї суботу вийдуть в'ї м'їзці руском'ї.

— Як вчорашній телеграми донесли, померла в'їягиня Людмила баярська, мати нашого ц'їсарєва, о 3 год. вчора рано. В'їягиня Людмила уродила ся в'ї 1808 році в'ї Монахи, єго дочка помершого в'ї 1825 році короля Максиміліана I. В'ї 1828 році в'їзичала ся в'їягиня Людмила в'ї Тегерне з'ї кн. Максиміліаном баварским, помершим 1888 року. З'ї подружжя того було семеро д'їтей а то к'їз: Кароль, Теодор, Людвік і Максиміліан, та в'їягині: Єлисавета, тепершня ц'їсарєва австрійська, Марія баварська неаполітанська, Матильда замужна гр. Трані і Софія гр. Алясонь. На похороні покійної вибирає ся, як доносить в'їдєнскій часослє, сам ц'їсар.

— Выбори до рады м'їста Львова відбудуть ся завтра т. є. 28 н. ст. с'їчня. Агітація виборча ведена в'їд м'їсяця д'їйшла до кульмінаційної точки. По уліцях с'їр'їл порозбілюваний плякат, на ратуші відбувають ся збори за зборами, а л'їсти різних комітетів розносять ся та роздають ся десятками тисячів кому попаде. Досі появили ся чотири листи кандидатів на радних, пропонувані виборчими комітетами а то: руским, м'їскам, м'їщанським і виборцям з'ї т. є. особистю кваліфікації. З'ї Русинів знаходять ся на л'їстах с'їдуючі кандидати: 1) на л'їст комітету руского: о. Алеко. Вачинський, ректор семинарії; д-р Стеф. Федак, адвокат; Клим. Федунко, переплетчик; Єм. Головкович, л'їсторатор д'їбр державних; Леоніт Голіньскій, с'їв'їтник судовий; о. Вас. Ільницький, директор руской гімназії; Іос. Левицький, с'їв'їтник судовий; д-р Кость Левицький; Павло Мартинів, швець; Вас. Нагорний; о. Теофіл Павликов; о. Март. Пажиж, кришотань; Теоф. Савинський, с'їв'їтник судовий; д-р Шань Сельскій; Мих. Спозарскій, переплетчик; д-р Ів. Шараневич; Вол. Шухевич; о. Лев Туркевич, кришотань; о. Адольф Василевскій, парох св. П'ятниц; 2) на л'їст комітету м'їсского: о. Ал. Вачинський, о. Вас. Ільницький, Іос. Левицький, Мих. Сембратович, переплетчик, д-р Стебельскій, судья, д-р Із. Шараневич і о. Ад. Василевскій; 3) на л'їст комітету м'їщанського: Клим. Федунко, Єм. Головкович, Іос. Левицький, Вас. Нагорний, Шань Сельскій, д-р Іо. Шараневич, Вол. Шухевич і о. Лев Туркевич; 4) на л'їст комітету виборців з'ї особистою кваліфікації: Єм. Головкович, Іос. Левицький, д-р О. Огоновскій, д-р Сельскій, д-р П'єтро Стебельскій і о. Ад. Василевскій. На всіх чотирех л'їстах поставлений лише сов. Іос. Левицький, на трех: д-р Шараневич, д-р Сельскій, Єм. Головкович і о. Василевскій. — Руский комітет виборчий просить Вп. Виборців, щоб на л'їст ім'ї дорученій зміняли при: ч. 57 Мардыросевич Каетан — на Мардыросевич Іван. Ч. 82 Стахевич Яков — на Стахевич Теофіл. Ч. 90 Том'ї Іосиф — на Том'ї Лев.

— (8.) Легков'їрність селянина. Дня 21 с. м. в'ї четверть яєно д'їя армарковий пох'їж Панько Штудер, господар з'ї Кавчого Кута, до Стри за орудками. Коло 12-ої години з'їбав єго на м'їсті незнакомий, порядю од'їтий панок і сп'їтавши Панька, з'ї якого в'їз с'їла, просит єго, аби взяв для свого священника 200 зр., а для кухарки священника 60 зр. Той пристав охотно, але панок каже собі дати „кацію“ 80 зр. а в'їд с'їв'їда, товарища Панькового з'ї того-ж с'їла, жадє 12 зр. Для отуманєня селян'ї провадити їх до будинку стрийского суду, коли вже урядники порозходились на полудне; ту зайшовши до якоєс'ї комнати вкладає при оч'їх селян 260 зр. до куверти, заплінує, і послав селян до другої комнати по печатку і л'їк. Коли т'ї вернули з'ї л'їком, бо печатки не знайшли, не в'їстали уже панка в'ї „канцелярії“ лише куверту. Коли заглянули до середини, знаходять замість

260 зр. — стару газету! Так в'їдних людей ошукать якийсь пройдош'ї в'ї 92 зр., а глядя на сиритимий з'їд'їм дои надаремні!...

— Теміста народу. З'ї Ранижова, пов'їт колбушівський доносить про незвичайно сумний факт, котрий св'їдчить о страшенній темноті народу. Перед кількома д'їями мешканці м'їстотка Ранижова немало налякались, побачивши, що п'їс волочать по улиці людську руку. Жандармерія почала сл'їдити, з'ї-в'їдки она взялась, і відкрыла на окоп'їску жидовськ'ї одну розкопану могилу. В'ї н'їй лежав недавно похований жид без'ї голови і без'ї рук. Справу віддану соколовському суду. Кар'їг'їдного сего чину допустились мабуть мазурскі селяне, котрі в'їрати, що на т'їеуєт найліпше окардати хорого т'їлом'ї покійного якого жид. А у Воли Ранижовскій саме тогді був т'їеуєт і живе там також славна знахорка. Але можливо також, що се в'їявний самі жиди, котрі знали, що покійник мав „щасливу руку і голову“; то може они рук'ї та голови ужили до своїх забобів. На кождий случай, факт є дуже сумний.

— Кілько в'ї Галичині жидовських в'їластителей більший посольств? Посл'їднія конскрипція виказала, що в'ї Галичині ж'їе 772.231 жидів, або 11% цілого населення. Таке саме відношенє истнує і між в'їластителями більших посольств, між котрими єсть також 11% жидів. Найбільше число жидовських в'їластителей д'їб'ї єсть в'ї пов'їті р'їшівськ'їм, де 26 обшарів д'їбрских знаходять ся в'ї жидовських руках. В'ї пов'їті самборськ'їм єсть жидовських в'їластителей с'їль 24, в'ї скалатськ'їм 23, в'ї львівськ'їм 22, в'ї львівськ'їм 21, в'ї волочківськ'їм 18, в'ї стрийськ'їм 16, в'ї бродськ'їм, кам'єнецьк'їм і пильнєнськ'їм по 15, в'ї тарновськ'їм 14, в'ї станіславськ'їм, жовківськ'їм, подгаєцьк'їм, божєнськ'їм і тарновськ'їм по 13, в'ї с'їм'їчк'їм, львівськ'їм і абаржськ'їм по 12, в'ї ропицьк'їм і перемислянськ'їм по 11, в'ї м'їленськ'їм, ниськ'їм, новосандєцьк'їм, коломийськ'їм і добромисльськ'їм по 10. Ані одного в'їластителя жиди нема в'ї з'їм'їчєн'їм пов'їті живєцьк'їм, даліше в'ї г'їрських околицях пов'їта козовського. По од'їм, двоє або трех с'їльських в'їластителей жидів мають пов'їти: бобрєцькій, граб'ївскій, м'їслєницк'їй, б'їльскій, мостискій і жидачівськ'їй. Число жидовських в'їластителей д'їб'ї в'ї Галичині єсть пр'їте дуже велике, тим більше коли взяти на увагу, що жидам'ї лише в'їд 1867 року вольно набувати земок'ї посольств.

— Зм'їна в'їластности. Маєтність Глагобу на Вукотині купив за 365.000 зр. в'їд кн. Івана Сав'їги п. Вронислав Сквижевскій з'ї Вальчи.

— Испыты кваліфікацій для учителей шкіл народных розпочнуть ся перед комісією испытующою в'ї Перемишлі дня 22 н. ст. лютого. Поданя треба вносити до 15 н. ст. лютого на руки д'їячому окружной рады школьной до дирекції семинарії учительской в'ї Перемишлі.

— Выборь дополнивший трех членов рады пов'їтвой в'ї Богородчанях з'ї групи громад'ї м'їсских відбуде ся дня 4 н. ст. марта.

— Деревяний с'їв'їч. Російскій д'їв'їник доносить, що якийсь петербургскій хемик в'їнайшов пл'їт такій, що мочен в'ї н'їм'ї деревяний п'їтыч, тонкий як груба с'їрничка а пов'ї д'їкти довгий, п'їлять ся рівно і спокійно, як найбільш старинний с'їв'їч, зовсім не коп'їтє, не дають в'їякої в'їни, мають св'їтло два рази сильніше в'їд звичайного с'їв'їчи і коштують будучи надзвичайно дешево, бо лише з'ї пов'ї коп'їлки. Хемик той в'їб'їс вже поданє о патенті в'ї с'їлц'їх з'ї капіталістами має заложити в'ї Петербурзі фабрику тих деревяних с'їв'їч.

— Д'їм притулку для учителей. Нам'їстництво позволило товариству учительск'їм в'ї Кр'їков'ї збирати складки на будову притулку для учителей, позбавленних сил і здоров'ї. Складки збирає товариство за помічю книжочок, зложенних з'ї 10 центових к'їтків.

— 100.000 зр. в'їносить головна wygrana великої лотерії пр'їгоско. Звертаємо увагу наших Вп. читателів, що тягненє відбудеєсь вже 12 лютого.

— Д'їрб'ї в'їсти. Ц'їсар дарував громадам'ї Кобылянка і Доминиківц'ї в'ї пов'їті горлицьк'їм 150 зр. на будову с'їб'їльної школи. — Питомі латинської семинарії духовної З'їа і Нога достали в'їд нам'їстництва дозвол'ї зміняти свои пров'їща, першій на Альпінській, другій на Гортипінській.

Наука штука і література.

— Ч. І. „Учителі“ м'їстять: статі Павла Кирчова п. з. „Пров'їтателям“, статію о науц'ї под'їльній, коротку исторію педагогії, замітку проф. Верхратного в'ї справі руских книжк'їх школьних, статію научну: „Має в'їннен в'ї господарств'ї нервов'ї чоловіка“, новина, школьний і бібліографічній в'їсти. Взагалі перше сегод'їнє число с'їє єдиного руского часослє, що займає ся справами народної школьництва представляєсь дуже добре. Про видавничтво се не повинні забувати в'ї т'ї, котрих доля свого народу лежить на серці. Хоті бажав понести просвіт'ї яку найбільше, хто хоче улікшити поданє єн народова, той повинен спомогати „Учителю“ чи то пером, чи матеріально.

Выказь складаних жертв.

— Для б'їдних учеників руском гімназії у Львові зложили на руки нашой редакції п'ї-б: Юлія Чайковскіа з'ї Глубчк'ї 1 зр., Неоніла Гаваньск'їа з'ї Глубчк'ї 1 зр. і Аврелія Шнайдер з'ї Глубчк'ї 1 зр.

Телеграми „Д'їла“.

В'їдєн 26 с'їчня. Говорять, що кн. Фридрих Шварценберг'ї хоче в'ї інтерес'ї правительства перевести modus vivendi між молодю-Чехами, старо-Чехами і фєвдалами.

Берлинъ 27 сѣчня. Въ наслѣдокъ зако- на школьнаго мабуть придетъ до крѣпосу въ министерствъ и для того цѣсаръ бажае, чтобы цѣкнути проектъ правительственный.

Берно 27 сѣчня. Швейцарска рада на- родна приняла трактаты торговельны.

Римъ 27 сѣчня. За-для непокобъвъ се- редъ академикѣвъ замкнуно университетъ въ Туринъ.

Переписка Редакціи и Админістраціи.

Вл. В. Сз. въ Пол. Мы Вамъ адресы дотыч- ной особы не подавали, бо она дуже недужа. —

Вл. А. Гор. Украинецъ и псевдонимъ. — Веч. о. Гр. Куп. въ Пом. За 1891 уплачено все. — Веч. о. А. Лев. въ Черн. Пбеля нашихъ рахункѣвъ еще 3 зр., бо буда задегабѣтъ въ минушого року 3 зр. — Веч. о. С. Выс. въ Кр. Еще 2 зр. до конца 1891.

Высѣвки гербаты

въ найлѣпшихъ родѣвъ 1 кѣло зр. 2-50 Congo 1 кѣло 4 зр., Soucheong 1 кѣло 5 зр. и 6 зр. розсылае за попередню присылкою належ- ности або за послѣдплатою.

LEOPOLD FREUND,
4150 Wien I Herrengasse 10/D. 5-15

Водѣ нового року почала вы- ходити

„БУКОВИНА“

въ большѣмъ форматѣ и що тыждня.

Обовязкомъ каждого Русина есть, поддѣржати сию единицу по- литичну часописъ руску на Бу- ковинѣ, котра широ, честно и вѣд- важко остоюе уже осьмый рѣкъ права буковиньской Руси.

Передплата на цѣлый рѣкъ 5 зр., на пѣвъ року 2 зр. 50 кр., а на чверть року 1 зр. 25 кр.

Редакція и Админістрація въ Черновцахъ ул. Петровича ч. 2.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

НОВО УТВОРЕНА

ТОРГОВЛЯ ПАПЕРУ, ОБРАЗѢВЪ И ТОВАРѢВЪ ГАЛЯНТЕР.

Найлучша гербата хиньска вирѣстъ черезъ каналъ Суеца сироваджена $\frac{1}{2}$ кѣло 2-30, 2-80, 3-—, 4-—, 5-—, Высѣвки зѣ гербатъ $\frac{1}{2}$ кѣло 1-80, 1-50.

Гербата караванова росейска въ оригін. опакowaniu Братя К. и С. Поповы $\frac{1}{2}$ кѣло 1-80, $\frac{1}{4}$ 90 кр.

Прекраснѣ цѣвты батистовы до свѣчокъ, Гирлянды (вѣнцѣ) до образѣвъ, букеты салыновы и котиліоновы. — Книжки торговельны и нотатки. — Билеты визитовы. — Рамы до образѣвъ. — Тутки сигаретовы. — Карты до грѣ.

Рамы до группы Членѣвъ Синода зѣ скломъ бельгій- скимъ по зр. 2-95, 3-50, 4-—, 4-75, 6-— зѣ почтовой пе- ресылкою о 50 кр. бѣльше.

Комісовый складъ Гомеопатичной кавы О. Кнейпа. Буліонъ въ плѣнѣ (Maggis extrakt). 4078

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши бѣгъ дня 12 лютого 1889 выдас

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зѣ 30-дневнымъ выповѣдженнямъ
4 $\frac{1}{2}$ % зѣ 90-дневнымъ выповѣдженнямъ

а всѣ находящѣя въ обѣгу 5% асигнаты касовы зѣ 90-дневнымъ выповѣдженнямъ быть опрѣентованы по 4 $\frac{1}{2}$ % бѣгъ 15 мая 1889. 2218

Передрукъ не буде плаченый. Дирекція.

УЧИТЕЛЬ органъ руского товариства педагогичного, дво- тыждневникъ педагогично-науковый, выходитъ бѣгъ 1 сѣчня 1889 р. у Львовѣ ул. Вороньска ч. 27. Предплата на цѣлый рѣкъ 3 зр., на пѣвъ року 1-60 зр., на чверть року 1 зр.

ALFRED RASSL
Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЪ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО и РѢЛЬНИЧОГО за згодою контрольной стаціи для насѣнъ ц. к. товариства господарского у Вѣдн поручае насѣнъ всякого рода, що дуже добре кѣльчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣвахъ.

Взѣрѣцъ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 5-34

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

Фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ.

ПОВѢДОМЛЕНЬЕ.

Симъ маю честь повѣдомити поважану П.Т. пу- блику, що я отворивъ у Львовѣ ул. Академична число 3, подѣ фирмою:

Иванъ Бачиньскій

Торговлю корвинныхъ товарѣвъ, полуденныхъ овочѣвъ, гербаты, руму, розолѣвъ и вина, заразомъ власный вы- робѣвъ буліону и консервоѣвъ, одзначеный 5 медалями заслуги на краевыхъ выставкахъ.

Цѣнники на жадање высылаетъ франко. 4184

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

АНТ. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае Всесвѣтскому Духо- венству и п.п. Учителямъ при надходящихъ свѣтахъ для роз- дачи дѣтямъ:

РУСКІЙ ОБРАЗКИ
безъ молитвъ м. сотка по 35 кр.
" " середий " 45 "
" " большій " 70 "
зѣ молитвами красно вык. 1 зр.

Медалики рускѣ
1 тузинецъ по 14, 15 и 18 кр.

Хрестики рускѣ
1 тузинецъ по 14 кр.

Хрестики тверезости
1 тузинецъ по 42 кр.

О численнѣ замовленя упра- шаетъ ся! 4125 20-27

Учительки доброи

до фортепьяну евентуально и нѣ- мецкой мови пошукое для дѣ- тей священника. Адреса: „Фор- тепьянъ“ — poste restante

Отинія. 4172 2-3

„СЛАВІЯ“

БАНКЪ ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЬ ВЪ ПРАЗѢ.

Головне Заступництво для Галичины и Буковины у Львовѣ.

Благородна и добродѣйна цѣль забезпечена будущности богатыхъ якъ и бѣднѣйшихъ лицъ, та цѣль рѣдинъ не дасть ся осягнути иншими средствами, якъ лише черезъ убезпе- ченье життєвъ, позаякъ той найкорше падитъ, хто забезпечуе ся.

Трицѣтильнѣн отѣцъ забезпечуе для новонародженой дѣвочки за кварталъ лѣну премію 9 зр. 68 кр. капиталъ зр. 1000, маючѣй выплатити ся при еи дожитю 20-того року. — Умирае отѣцъ коли-небудъ передъ тымъ 20 рокомъ, тогды устаетъ дальше выплате преміи, а дѣвочка при дожитю 20 року получае цѣлый забезпеченый капиталъ 1000 зр., — Умирае же дѣвочка передъ дожитьемъ 20-го року, тогды звертае „Славія“ въ вѣдъ выплатенъ преміи.

Трицѣтильнѣн мужичина забезпечуе собѣ на старѣсть 1000 зр. Приступае до убезпе- ченя на 20 лѣтъ и платитъ мѣсячно 4 зр. 53 кр. — Если въ протягу того часу, коли-небудъ, хочъ-бы по заплачено лишь одной раты мѣсячно — умеръ, то „Славія“ выплачуе забезпечен- ный капиталъ 1000 зр. его наслѣдникамъ. — Если же переживе тыхъ 20 лѣтъ, тогды може собѣ выбрати одинъ изъ слѣдующихъ 5 способѣвъ выплаты:

- 1) выплату цѣлой, на него припадающей сумы 1158 зр. 90 кр., або
- 2) выплату лишь сумы 619 зр. 60 кр., при чѣмъ позбаваетъ убезпеченымъ на посмерт- ный капиталъ 1000 зр. безъ дальшой оплаты преміи;
- 3) выплачуванье досмертнѣной рѣчной ренты въ квѣтѣ 96 зр. 70 кр. або такжеж
- 4) выплачуванье ему досмертнѣной ренты лишь 51 зр. 80 кр., при чѣмъ абстане убез- печенымъ на посмертнѣй капиталъ 1000 зр. безъ дальшой оплаты преміи, вѣдѣнцѣ
- 5) выданье ему полицѣ на капиталъ посмертнѣй 2148 зр. 80 кр. безъ дальшой оплаты преміи.

Сорокъ-лѣтнѣн отѣцъ забезпечуе на случай своей смерти для своей рѣдинъ капиталъ 2000 зр. за мѣсячну оплату преміи 5 зр. 54 кр. — Умирае коли-небудъ, хочъ-бы лишь по за- плачено одной раты мѣсячно, то „Славія“ выплачуе цѣлый забезпеченый капиталъ 2000 зр. позбавившѣй рѣдинѣ.

Въ протягу 19 лѣтъ умерло 1542 членѣвъ банку „Славія“, котры вплатили до своей смерти суму 294.883 зр. 18 кр., а за тѣе выплатили „Славія“ позбавившимъ ихъ рѣдинамъ суму бѣльше о четверо, е. е. 1,130.326 зр. 32 кр.

На полицѣ, що найменше 3 роки важнѣ, може членъ на жадање, зѣ концѣмъ кож- дого слѣдующего року одержати посвѣдченье удѣлове на тую часть капиталу, або ренты, на яку за вплатенъ преміи узыскавъ право.

Такжеж може на такѣй полицѣ получить позичку, або убезпеченье на инше змѣнитѣ, або вѣдѣнцѣ полицѣ банкѣ „Славія“ продати.

На заплаченье каждѣ, навѣтъ мѣсячно раты преміиной, выначеный есть терминъ 3 мѣ- сячный. — По уплатѣ того часу полицѣ тратитъ свою важность, однакъ на жадање члена можна еи въ протягу року одновити, або банкѣ продати, наколи убезпеченье вже 3 роки тревало.

По 5 лѣтахъ важности убезпеченя, може забезпеченый капиталъ и въ такомъ случаю бути выплаченый, коли убезпеченый самъ позбавивъ ся своего житя, або черезъ поединокъ. — За полицѣ, що найменше 3 роки важнѣ, звертае „Славія“ въ обохъ тыхъ случаяхъ такую квоту, за яку полицѣ-бы одкупивъ.

При такихъ улекшеняхъ и користныхъ условіяхъ муситъ каждый цѣнѣность полицѣ „Славія“ узнати.

Всѣ чыотыи зыскъ роздѣлюе ся межѣ убезпеченыхъ.

Выплаченъ капиталы выносили по концѣ р. 1888 1,680.764 зр. 14 кр. — Число чле- нѣвъ секціи I—III досягло 37.019 лицъ, на забезпеченый капиталъ въ сумѣ 22,533.445 зр. 64 кр.

Близшѣй поясненя подае Головна Дирекція банку взаимныхъ убезпечень „Славія“ въ Празѣ, або Головне Заступництво тогожъ банку у Львовѣ.

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна wygrana

ПОСЛѢДНЫЙ МѢСЯЦЪ.

100.000 зр.

ЛЬОСЫ à 1 зр. поручають у Львовѣ: Авг. Шеленбергъ, М. Йонашь, Сокаль & Лілієнъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 5-2

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватисъ на нашу часописъ.

Выдавецъ Иванъ Белѣй. — Одѣвѣчальнѣ редакторъ Михайло Струсевичъ. Пашѣръ въ фабр. Чердыньской. Зѣ друкарѣй гол. им. Шевченка, подѣ зарядомъ К. Ведиарского.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницю на чергову редакцію в Діло.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasen-Stein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за інсерати платити у Львові.

ДІЛО

Дуже сумною вв'єстю приходить ся нам нині поділити ся з нашими читателями: Сеи ночі о 2-й годині упокоив ся по довгій а тяжкій недугі в 47-мих роцях життя.

ДАМ'ЯНЪ ГЛАДИЛОВИЧЪ

професоръ руского языка въ академічній (рускій) гімназії у Львові, голова товариства имени Шевченка, членъ товариствъ (взглядно и видѣловъ) „Просвѣты“, „Народной Рады“, „Руской Бесѣды“, „Руского товариства педагогичного“, „Народной Торговлѣ“ и другихъ та одинъ зъ основателѣвъ „Днѣстра“ и пр.

Невмиома смерть выдерла львівської громаді Русинів-народовцівъ одну зъ найкраснішихъ еи силъ, — выдерла цвѣтъ Руси одного зъ найгорячішихъ патріотівъ та найсовѣстнішихъ и найчиннішихъ діятелівъ.

Коли приходить ся намъ сегодня писати посмертну згадку про покійного Дам'яна Гладиловича, то до життєписи его не знайдемо мы того рода данихъ, якъ авансы, почетні титулы або голосні выступы публичні. Життєписъ того чоловіка може выйти подъ тымъ взглядомъ дуже коротенька и скромна. Покійний бувъ синомъ нинѣшного о. пароха въ Хиріві, а братомъ померлого передъ кількома лѣтами щирою народолюбця и дуже спосібного писателя-юриста судѣя Адольфа Гладиловича. Гімназію покійний кінчивъ въ Перемислі (товаришъ шкільний єпископа д-ра Пелеша), студіи філософічній вѣдбувъ у Львові и у Відні, а зложивши швидко испитъ на учителя гімназій, доставъ посаду спершу на коротко при гімназії въ Самборі, а опісля при рускій гімназії у Львові, на котрій то посади и умеръ, полишаючи жену, дорослу дочку и сына, студента на третій роцъ правъ въ університеті львівському. Життєписъ коротенька и скромна — навѣть хочъ-бы додати до неї, що Покійний за весь часъ побуту свого у Львові бувъ членомъ рускихъ-народнихъ товариствъ, членомъ видѣловъ або й головою деякихъ товариствъ.

А однакжъ значніе пок. Дам'яна Гладиловича середъ громади народовцівъ для руской справы народної було дуже велике — не менше, якъ неодного зъ тыхъ нашихъ людей, котрыхъ честні имена голосно звучали або нині звучать скрізь по Руси.

О тымъ значній покійного Дам'яна можуть знати докладніше всѣ ті народовці, котрі старали ся більше обзнатися зъ исторією нашого розвою и поступу въ остатнихъ двохъ десятихъ лѣтъ, — а найлучше знає о сьмі наша громада львівська, котра своїми очима довгій лѣта бачила и подивляла патріотизмъ, здоровий судъ, енергію, правдиво-вѣрну витривалість, неутомиму працю, скромність и посвященіе Покійного. Для него добро справы народної було альфою и омегою — добро справы народної и нѣчо більше! Розголосу анѣ почестей не бажавъ, — бувъ скромний и радъ бувъ своїй роли робітника — хочъ видатного и всесторонного, але ширшого свѣтови незнаюго. Вонъ бувъ, якъ той робітникъ въ копальняхъ подъ землею, котрого результати праці люди на верху видять, але его самого при тяжкій роботі не видять — хибя ті немногі, що працюють зъ нимъ и поручъ него.

Кілько разівъ справа народна вимагала поради чи праці — покійного Дам'яна Гладиловича не треба було ажъ взивати, вонъ самъ першій явивъ ся, бо-жъ вонъ звичайно одинъ зъ першихъ и достерігавъ усяку потребу. Порада его бувала добра, розсудна, а праця припадала для него неразъ дуже тяжка, котрої не кождий радо піднявсь бы, а піднявшись еи, не витривавъ бы. И не бувъ се того рода робітникъ, що якъ припала ему робота въ одній справі, вонъ вже о другихъ справахъ не думавъ. Покійникъ за-всѣгда всѣ справы народні огортавъ своїми гадками, въ кождій справі взявъ участь и въ кождій радо піднявсь якогось обовязку, якось роботи. Чи йшло о справы політичної натури, чи о справы літературні (особливо видавничствъ часописей нашихъ „Дѣла“, „Зорѣ“, „Зеркала“), чи о театр рускій, чи о друкарню товариства имени Шевченка, чи о „Народну Торговлю“, чи о відносини товариські, — всюди покійний чи то менше, чи більше або й дуже багато вложивъ свои доброй волѣ, досвѣду, знаня и найширшю, чачомъ незвичайно тяжкою праці.

Выдавничтво нашої часописи спеціально має покійному Дам'янові Гладиловичеві дякувати дуже багато за свій розвій. Вонъ зъ пок. Володимиромъ Барвнськимъ бувъ головнимъ основателемъ „Дѣла“ и вѣдъ самого початку ажъ до недавна, коли почавъ занемагати на здоровлю, піднявъ ся зъ правдивимъ посвященіемъ, єдино зъ почутя ваги народного органу, адміністрації нашого видавництва. Его то головні ініціативы, енергій и праці треба подякувати и за той великій ваги поступъ въ розвою нашої праси, що „Дѣло“ почало виходити щодня яко першій дневникъ въ галицькій Руси. Взагалѣ въ исторіі нашого видавництва имя Покійного записане золотими буквами и мы глубоко вдячність для него дохованемо до смерти.

Остатними роками почавъ пок. Дам'янъ Гладиловичъ піднепадати на здоровлю, а хочъ енергія у него була все тая сама, то мѣркуючи по красці лица можна було побовуватися, чи не мучить его яка небезпечна недуга. Оно такъ и справдѣ було, а показало ся се по торчючихъ лѣтнихъ феріяхъ. Витѣрвъ въ жолудку званый *ulcus ventriculi* спровадивъ у него кілька вибухівъ крови, передъ Різдвомъ, здавалось, стало недужому лучше, однакжъ по Різдві зновъ погіршилось и сегодня прийшла катастрофа. За весь часъ недуги, навѣть середъ тяжкихъ болѣвъ, Покійний живо інтересувавъ ся справами народними, запрошувавъ до себе товаришівъ въ праці народній, інформувавъ ся о справахъ и дававъ свою пораду. На ложу недуги, зъ котрого вже не судило ся ему піднестися, ще займавъ ся видавничствомъ на свій кошть двохъ книжокъ, приготувавъ рукописъ до друку и вѣвъ корректу, ажъ передъ кількома днями, почувачуєсь уже близькимъ кінчиною, запросивъ до себе проф. Ис. Громницкого и передавъ ему недокінчену роботу. Небавомъ почавъ трагати свѣдомість, а послѣдній слова его, высказані въ проблемі одной асфійшю хвилі середъ безсвѣдомости, то були слова:

„Здаєсь менѣ, що я щиро служивъ справі народній...“

Безъ сумніву, безъ найменшого сумніву! И такъ щиро, що щирѣше було годѣ! И мы на прощаньє зъ Тобою, сердечный нашъ и незабутный Товаришу, можемо тільки молити Бога, щоби матери нашій Руси-Украинѣ таланило такою щирістю синовъ еи, яку Ты мавъ!

Память Твою мы совѣстно збережемо — вѣчная Тобѣ память! — а супроводячи Тебе въ дорогу въ вѣчність, якъ пайсердечнѣше кличемо: Земля тобѣ перомъ!

8) Сиривджені й нескривджені.

Написавъ О. Крипичій.
(Конецъ.)

Омаръ та стара султанша зѣбрали въ дворецѣ устѣхъ пашѣвъ на раду. Дѣвчи на день зѣбрали ся рада.

Въ вѣчерѣ Омаръ потай одъ пашѣвъ та одъ матери ходивъ на нараду до Амбровіи. Амбровіа вговорювала Омара, щоби вонъ послушавъ ся народа и порозговивъ задрбѣвшихъ, адарившихъ пашѣвъ.

Пашѣ кричали, щоби Омаръ вдаривъ на народъ войсковимъ и розогнавъ его. Омаръ не знавъ, що почати, що дѣяти...

Одного дня вонъ вийшовъ на високу башту в глянцѣ на майданѣ. Свѣтлий можна було свинуги окомъ, стѣпище людей чорнѣло, якъ пооране поле. Було чути гулъ, крикъ, плачъ смерти та одчаю. Въ Омара провинулось въ грудяхъ серце. Вонъ вернувъ ся на раду пашѣвъ и сказавъ, що хоче дати право народови, дати хибѣ, просвѣту...

Пашѣ, нездатливій й зажирливій, зѣбравъ въ здоровыхъ залахъ, загомонѣли, закричали. Ихъ великій чорній очі грѣзно заблищали. Стара султанша пристала до нихъ и держала за ними руку. Гаруць взявъ по подѣ руки Омара и повѣвъ его въ султанський скарбницѣ. Зъ ними пойдши й султанша.

Довгій, здоровий скарбницѣ були повні золота, срібла та дорогого камѣня. На помостѣ

валялись великі купы срібныхъ грошей, злоторій шматки жогого срібла та щирою золота. На столахъ стояли повні мѣшкы червонцівъ. Въ шафахъ за сѣляными шибками блищали рядками золоті дорогі корони, обвѣшані алмазами, рубінами, изумрудами. На полицяхъ сѣли ряди золотихъ тарѣлокъ, полумисовъ, здоровыхъ кубківъ. Шаблѣ зъ изумрудними та золотими держалками висѣли на стѣнахъ. Всѣ скарбницѣ залѣ блищали, лиснѣли, свѣтились безъ сонця, неначе окрізь були розсыпані по скарбахъ промѣня сонця.

— Дивись, сину! Се скарбы нашихъ дѣдовъ, прадѣдовъ. Якъ поступишъ отому чорному народови, то сѣ всѣ скарбы розтануть, якъ свѣтъ на сонцѣ, а хочъ и не розтануть, то бѣльше ихъ мы вже не зберемо!...

— Тай нашъ скарбникъ розтануть, — оббѣщавъ ся Гаруць-паша, — тогдѣ мы будемо вѣсти зъ поліванихъ полумисовъ та пивъ зъ оловяныхъ кубківъ, а про золото будемо тільки гадувати, якъ про давній сонъ.

Омара заслѣпило золото та алмазы. Зновъ въ ньому заграла кровь, заграла пыха. Вонъ вернувъ ся до своихъ покоївъ въ великій тревозѣ.

— Сине небо зъ ясними зорями! свѣте сонце! поможи менѣ! Що менѣ вчинити? — крикнувъ Омаръ.

Вонъ почувъ, що въ его душѣ змагають ся якісь двѣ сили и одна другої не переможе. Вонъ зновъ вийшовъ на башту в глянцѣ на майданѣ. Люди приставляли до стѣвъ руштованя, приставляли драбини. Вже й ползли по драбинахъ.

Вонъ вернувъ ся до палаты, де все сидѣли пашѣ й гомотѣли.

— Куды менѣ пристати? — крикнувъ Омаръ, — що маю робити? Душа моя розриває ся на двѣ! Мѣсяцю ясный! до тебе пристаю руки! Зоре моя! зоре моя! дай менѣ порадѣ!

Омаръ згадавъ Амбровіну и зновъ вийшовъ на башту. Вже вѣчерѣло. Глянцѣ вонъ на майданѣ.

На майданѣ з'явивъ ся якийсь блискучій повѣздъ. Йшли рядами верблюдъ, въ блискучій зброю, вкриті червоными покривками зъ золотими торчазми. На верблюдахъ сидѣли лицарѣ, убрані въ золоті панциры. За верблюдами заблищала на сонцѣ золота карята. Кариту вели дванадцятѣро бѣлыхъ коней въ срібній та золотій зброю. За каритою тягъ ся довгій повѣздъ верхами на коняхъ.

Загнали на трубахъ.

— Одчиняйте ворота! їде царѣвна Милексета! — почувъ ся голосъ подъ ворѣтми.

Народъ задививъ ся на той повѣздъ и вгамувавъ ся. Стара султанша послала пашѣвъ стрѣчати Омарову молоду. Въ велику залу ввійшовъ Омаръ въ дорогій одѣжъ и сѣвъ на тронѣ зъ щирою золота Коло нього на тронѣ зъ слоновою кости сѣла султанша. Пашѣ й пашихи обступили залу рядами. Запалало свѣтло. Зала нѣбы зайняла ся. Въ одчиняній дверѣ вступили Карапетові пашѣ, смуглій, ажъ чорній, зъ чорними довгими бородами. За ними въ дверѣ вступили Милексета, висока, рѣва, якъ тополя, але смугла та чорна, якъ циганка. Негарній товстѣ губы були сині;

Предплата на „ДІЛО“ зъ літер. додаткомъ въ Австрій: на границю:

на цѣлий роцъ . . . 18 гр. на цѣлий роцъ . . . 24 гр.
на півъ роцъ . . . 9 гр. на півъ роцъ . . . 12 гр.
на чверть роцъ . . . 4 гр. 50 кр. на чверть роцъ . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:
на цѣлий роцъ . . . 16 гр. на півъ роцъ . . . 8 гр.
на чверть роцъ . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редація, Адміністрація и Експедиція подѣ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднѣ застереженіе. — Рекламціи неопечатані вѣдѣль одъ порта.

Поодинокѣ числѣ контуе 8 кр. а. в.

Оголошеня приймають ся по цѣнѣ 6 кр. одъ одного стрѣчи инсеровомъ въ рубр. „Надбѣсанѣ“ по 20 кр. а. и Поодинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Подинокѣ числѣ ся по 10 кр. одъ стрѣчи.

Зъ провінція.

Правильный.

4. Приняті въ члены товариства: 1. М. Магастырскій пѣвецъ церковный въ Ивановѣ, 2. Иванъ Шаравара въ Рудѣ, 3. Антонъ Гриньковичъ господа въ Стѣльску, 4. о. Василь Лявренцій священникъ въ Стебечовѣ, 5. Николай Бурмачъ пресвитеръ въ Перемышлѣ, 6. Ольга Витвицеа въ Долинѣ, 7. Гринъ Бачинскій господа въ Мужайловѣ, 8. Иванъ Вохнякъ госп. въ Топошѣ, 9. Семенъ Прихитковъ молодецъ, 10. Якѣвъ Николаевичъ учитель, 11. Теодоръ Дахъ пѣвецъ церковный, 12. Филанъ Иванецъ начальникъ громады — всѣ въ Коловошѣ, 13. Михайло Бойко, господа въ Саджавѣ, 14. Теодоръ Гнатюкъ госп. въ Вовчанцахъ, 15. Стахъ Смицнюкъ госп. въ Ямницѣ, 16. Иванъ Солодухъ госп. въ Любича княжѣ, 17. Олекса Сидорчукъ госп. въ Печеняжинѣ, 18. Зеновій Магировскій госп. въ Луцѣ малой, 19. Семенъ Пукайло ц. к. вахмаистеръ въ Празѣ, 20. Андрий Свѣцко госп. въ Ташкевцахъ, 21. Иванъ Яковскій, 22. Гаврило Когутъ, — оба молодцы въ Островѣ, 23. М. Левциій правникъ у Львовѣ, 24. Читайня „Просвѣтъ“ въ Серикахъ, 25. Волод. Гладилонецъ правникъ у Львовѣ, 26. Ілія Гаць госп. въ Дмитровичахъ, 27. Филипъ Фѣтъ госп. въ Дмитроу, 28. Иванъ Падучакъ парубокъ въ Жовчевѣ, 29. Теодоръ Ватаманюкъ дякъ въ Попельникахъ, 30. Иванъ Гловацкій Олександра въ Кійдановѣ, 31. Лука Гуменный начальникъ громады въ Ярославцахъ, 32. И. Рудавскій въ Пробужній, 33. Григорій Батоженъ, 34. Семенъ Гавриловъ, 35. Петро Марущакъ, 36. Антонъ Сова — всѣ въ Бортинѣ, 37. Василь Добровольскій, 38. Михайло Токачукъ, 39. Иванъ Томеко, — всѣ три господа въ Хаткахъ Медвѣнскихъ, 40. Сафатъ Жиланъ, госп. въ Медни, 41. Иванъ Сененчукъ госп. въ Тимшорѣ на Уграхъ, 42. Евгений Барфѣйскій, правникъ у Львовѣ, 43. Омелянъ Степанъ учитель въ Уневѣ, 44. Иванъ Гузій дякъ въ Воинъ великой, 45. Кароль Чертика въ Рарачи на Буковинѣ, 46. Церковне Братство въ Клѣщанѣ, 47. Стефанъ Дзюба госп. въ Чернишѣвцахъ, 48. Никола Децекъ госп. въ Кушовичахъ, 49. Никита Гавранъ госп. въ Болѣвѣ дѣльвий, 50. Филанъ Гвидюкъ начальникъ громады у Свидовѣ, 51. Василь Федѣвъ дякъ у Свидовѣ, 52. Антонъ Морозъ при варѣтатахъ сельничихъ въ Перемышлѣ, 53. Кароль Марциничъ госп. у Фразѣ, 54. о. Іосифъ Курмазовичъ парохъ въ Новосѣлахъ, 55. Церковне братство хлопцѣвъ въ Зарудѣ, 56. Никита Весела, госп. въ Денисовѣ, 57. Павло Сава госп. въ Мѣаунѣ, 58. Михайло Лавровъ, 59. Лесь Грималъ, — оба господа въ Тышѣвцахъ, 60. Платеймонъ Курцеба дякъ въ Бучачѣ, 61. Марія Юркевичъ господня въ Набрянцѣ, 62. Читайня въ Сапоговѣ, 63. Братство церковне мужеске въ Будаановѣ, 64. Братство церковне жѣночѣе тамъ-же, 65. Якѣвъ Кобильникъ, 66. Василь Полѣвчакъ, 67. Іоакимъ Кашы, 68. Василь Оваръ, — всѣ чотыри господа въ Будаановѣ, 69. Иванъ Осачукъ, 70. Павло Дацѣвъ, 71. Никола Дацѣвъ, — господа въ Мисловѣ, 72. Василь Тихоневичъ госп. въ Чернишѣвцахъ, 73. Читайня „Просвѣтъ“ въ Мѣльничѣ, 74. Василь Вовкъ госп. въ Одреховѣ, 75. Петро Матейковъ госп. въ Поточ-

скажи, 76. Яковъ Бережницкій, 77. Михайло Даченко, 78. Иванъ Даченко, 79. Іосифъ Журавковскій, — всѣ четыре господарѣ въ Бадварѣ, 80. Андрей Мотыль госс. въ Угрюновѣ, 81. о. Евгений Гомовскій священникъ въ Семейновѣ, 82. Петро Горный госс. въ Терпильцѣ, 83. Юрий Довбенчукъ госс. въ Ясеновѣ горшникъ, 84. Василь Савва госс. въ Городишѣ варяжскій, 85. Павло Возный госс. въ Девисовѣ.

НОВИНКИ.

— Въ справѣ недуги посла Ю. Романчука одержали мы вчера познѣмъ вечеромъ такую телеграмму: „О перація удала ся. Небезпечности нема.“ Зъ сердечною прихотію подаемо ей слова до відомості нашихъ читателей.

— Похороны пок. Даміана Гладилевича відбудуть ся заходомъ и коштомъ громады львовскихъ народовъ. Вчера вечеромъ зійшло ся значне число львовскихъ Русинівъ-народовцівъ и по відкритію зборівъ д. ромъ Савчакомъ, всѣ, відчувючи велику страту покійного громадянина, порішили одноголосно віддати ему честь устроєннямъ похоронівъ. Кошты похорону взяли на себе знатійшій товариства и редакція „Дѣла“. На мурахъ появились плакаты відъ родини и відъ товариствъ та редакція „Дѣла“, запрошуючи до участі въ сумнѣмъ обрядѣ похоронівъ. Повмѣшувано такожъ чорні хоругви. Участь въ похоронѣмъ похороніи буде численна, а такожъ многі львовскі Русини вибирають ся проводити тѣло покійного до Хирова, де оно буде зложено въ родиніи гробѣ. Похороны въ Хировѣ відбудуть ся въ недѣлю по полудни.

— Зъ Києва наспѣла сегодня на руки редактора „Дѣла“ телеграмма (въ мовѣ французскій): „Приймѣть нашъ глубокий жалъ и честь памяти покійного Даміана Гладилевича!“

— Заповѣданий на 9 и. ст. лютого о. р. балъ на дохідъ стипендіи имени д-ра Олександра Огоновского не відбудеть ся після вчерашнього рѣшенія комітету, позаякъ Врост. Родина бл. п. Олександра звернула въ сякъ днѣхъ увагу комітету, що якъ разъ 9-го лютого припадають роковини дня печальної страти дорогого ей члена та що родини и круги знайомихъ хотѣть поминути Покійника богослуженіємъ. Въ виду того отже якъ и зъ причинъ тои, що сѣля „Народного Дому“ есть уже занята на инші дѣлѣ відповѣдий для балю на згадану цѣль та що переносины заповѣданого балю оутъ неможливи, — остане хѣба відкликати зовсімъ заповѣданий на 9 лютого балъ и на повышшу цѣль устроити познѣйше замѣсть того величавий концертъ, о чѣмъ комітетъ не полишати въ недѣлю часѣ Врост. Публиці оповѣстити. — Комітетъ.

— Зъ Городка доноситъ намъ нашъ дописуватель, що намістничество рескриптомъ зъ дня 16 с. м. ч. 101.607/91 затвердило статуты рускои читальни мѣщанской въ Городку. Першій загальній зборъ читальни відбудуть ся въ мѣсяці лютому с. р.

— При вчерашнихъ выборахъ до рады мѣской у Львовѣ побѣдила т. з. ліста мѣска, бо на 4622 голосующихъ упало на неѣ 2793 голосівъ. Ліста т. в. мѣщанска одержала 974 голосівъ. Руска ліста не достала и 100 голосівъ.

— Перша фундація отпѣлїна для рускои шляхты ходячковой. Контрактомъ даровизны, списанымъ въ Самборѣ дня 12 септія 1891 р., дарувавъ п. Іосифъ Бережницкій Абрагамовичъ свойіхъ жѣницъ добра шляхотки въ Благовѣ и реальнотѣ въ Бережницѣ, вкладючи на ню обовязокъ, зложити до року відъ дня его смерти суму 1000 зр. на отпѣлїну фундацію для бѣдного ученика, гр. кат. обрядъ, зъ ходячковой рускои шляхты, въ першій ліній для своихъ. Зарядъ фундаціи обійме видѣль краевый. Такъ отже будемо мати першу стипендію для рускихъ шляхтичѣвъ.

— Новый директоръ галицкихъ почтъ, п. Сеферовичъ, оглянувъ підчасъ своєї трідневной гостини въ Краковѣ бюра почтовой та показавъ урядникамъ, що дуже интересе ся ихъ долею, выпитуючи ихъ подрбно о всякѣ бажаня якѣ бы мали. Для того здобувъ собі новый директоръ загальну симпатію у урядниківъ, котрі привязують до него великій надѣй. Нинѣ приѣзжає п. Сеферовичъ до Львова и якъ кажуть, має насампередъ оглянути головный урядъ почтовый и філіи. Поляки надѣють ся, що п. Сеферовичъ знесе обовязуючий до си на галицкихъ почтахъ урядовый языкъ нѣмецкій а заведе польскій.

— Карыгднен неосторожности — пишутъ намъ зъ Городка — допустивъ ся Иванъ Тертека черляньскій сторожъ ставу Колишера. Вонъ завважавъ, що якийсь злодѣй въ ночи нажавъ до 40 ошодѣвъ тростини въ ставѣ та зложивъ ей придорожъ на черляньскій передѣлѣ, близько селѣньскихъ будыноківъ. Отже, чтобы злодѣй не мавъ зъ тростини вѣякого хѣсна, сторожъ підпалѣвъ ей. Сильный вѣтеръ порозносилъ суху тростину мѣжъ загорода, такъ що мало не дойшло до нещастя. Господарѣ не спали зѣ страху цѣлу ночь.

— Голосна справа підгаєща ще не скінчена. Якъ звѣстно, товариство ubezpieченъ въ Краковѣ розписало було ліцитацію на выарендованье ключа підгаєцкого. До ліцитаціи зялося ся дуже не багато охочихъ, бо цѣна лишь трѣхъ. Мѣжъ иншими зялося ся була и консорція обивательствъ, хоча выарендувати цѣлый ключъ на условіяхъ такихъ, якѣ подавали Ліліенфельды. Тымчасомъ теперь доносилъ краковскій Kurjer Polski, що консорція выарендувати цѣлый ключъ на условіяхъ такихъ, якѣ подавали Ліліенфельды. Тымчасомъ товариство взаимныхъ ubezpieченъ мусить розписати нову ліцитацію. А що то крику було въ цѣлѣ Галичинѣ о тѣ Підгайці!

— Зборы відпоручниківъ перемыслинаго вдовиче-сирѣтского фонда. Дня 26 и. ст. сѣчня відбуло ся засѣданье відпоручниківъ всѣхъ деканатівъ зъ выимкою куляковскаго підъ проводомъ крил. о. Подольского и въ присутности правительственнаго комисаря. Депутація зложена зъ 3 членівъ удала ся до епископа д-ра Пехеша зъ просбѣю о принятіи протекторату, удѣленъ архіерейского благословенства и о участі въ нарадахъ. Станъ фонда коренного выноситъ 140.487 зр. 56 кр. зъ чего призначено для роздатъ 15.000 а для фонда резервового 3.400 зр. Відъ есть 201 а сирѣтъ 114 особѣ. Рѣшено роздати вдовамъ по 55 зр. а сиротамъ по 30 зр.; кромѣ того признано для 11 пѣтентокъ 200 зр. до роздѣлу титулкомъ многины. Відъи уладжено справу реорганізації инсти тутъ, принявши проектъ догичной анкеты, яко матеріалъ для уваженія при амѣнѣ статутівъ и выбрано въ тѣй цѣлѣ комію.

— Паллий даръ. Папа подарувавъ двѣ чашѣ, одну для епископской каллицѣ въ Станіславовѣ а другу для тамошной катедральной церкви. Кромѣ того переславъ папа станіславскому епископу двѣ короби зъ мощами святыхъ.

— Огнѣ. Въ Дорожѣвѣ повѣта самборского згорѣло 13 загородъ селянскихъ зъ припасами зѣбѣ и пашѣ; шкода 6510 зр. въ части ubezpieченя. — Въ Глуховѣ повѣта ланьцукского зничивъ огонь одинъ дѣмъ, шкода неубезпечена 900 зр. — Уряджене фольварку Березкиад Оттане вачѣ въ повѣтѣ бобреецкомъ згорѣло дня 13 и. ст. сѣчня; шкода выноситъ 5355 зр.

— Страшне убійство. Въ Каменѣ повѣта калуского, якъ доносилъ тамошня зверхнотѣ громадека, убивъ одинъ селянинъ дня 23 и. ст. сѣчня соки рою три особы: жену овою Марію, 3-лѣтнего сына Олдеріи и своего стріака Петра Латача. Убийника узвезено и віддано до суда въ Калуши, де веде ся слѣдство въ тѣй справѣ.

— Рѣзники тронутѣ. Доносилъ зъ Гвоздця въ коломыйскій повѣтъ, що тамошній жида рѣзники продають збоуде, шкода для здоровья мясѣ. Однако досѣ тяжко було вывезти мясѣ, бо они завчасу дождували ся о грозичихъ имъ ревизіяхъ. Дня 18 и. ст. сѣчня доносѣтъ гвездцкій обшаръ двѣрскій старосту въ Коломыжѣ, що всѣ двѣрка прислуга занеждала відъ мясѣ, купле ного у мѣщанского рѣзника Киве Клигера. Несподѣвано зѣхала до Гвоздця комісія, перевела ревізію у рѣзниківъ и сконфісковала большу скѣлку мясѣ збоуданого мясѣ, походячого зъ стерва. Рѣзники поясняли то тымъ, що доохрестній обиватель купуютъ такое мясѣ для поѣтъ, однакъжъ показало ся що поясненье се неправдиве. Въ тѣй справѣ веде ся теперь слѣдство.

— Въ копальняхъ бурлацкихъ въ шибѣ Срула Гартенберга упавъ зъ выды до ямы робѣтникъ Тимко Ильчичинъ зъ высоты 70 метрѣвъ и забивъ ся на мѣди. Забитый мавъ на собі ремѣнь безопасности, отже адає ся, що упавъ въ наслѣдокъ власной неосторожности.

— Дѣбѣй вѣсти. Рада громадека мѣстотка Тлустого на овоиѣ засѣданью зъ дня 19 и. ст. сѣчня надала бурмістрѣ того мѣста и членови рады повѣстови въ Заліцкахъ Яковови Вайнбергерѣ почетне горожанство. — Въ „Австрійскій Музеумъ“ у Вѣднѣ чатавъ въ среду д-ръ Рігль розвѣдку п. з. Ruthenische Terriche.

— 100.000 зр. выноситъ головна выграна великой лѣотеріи прагской. Звертаемо увагу нашихъ вѣв. чатателѣвъ, що тагненье одбудеть ся 12 лю того.

Посмертій — — оповѣстки.

О. Михайло Міцлевскій, парохъ въ Боопрахъ повѣта гусятиньского упокоивъ ся дня 27 и. ст. сѣчня въ 61 роѣ жати и 35 священства. Вѣчна ему память!

Егеиъ Згароній, выслуженый профессоръ гімназіи, знаный писатель, упокоивъ ся сами дами у Вѣднѣ, въ 58 роѣ жати. Покійный родивъ ся 1834 р. въ Чертежи, жидачѣвского повѣта, де его отецъ Яковъ бувъ священникомъ. По скінченію

философическаго видѣлу у Львовѣ и у Вѣднѣ, учѣтеновавъ въ гімназіяхъ въ Перемышлѣ, Тернополѣ, Бережанѣхъ и у Львовѣ до 1-82 р. коли задля недуги поїшовъ на пенсію и поселивъ ся у Вѣднѣ. Покійный бувъ чоловікъ зъ талантомъ и яко писатель, выступивши першій разъ въ „Зорѣ Галицкій“ 1854 року, зановѣдавъ великій надѣй, але на жалѣ, надѣй тѣ не сповнили. Винный тому нашъ злочастий галицкий обиватель, се-редѣ котрыхъ только чоловікъ зъ твердымъ по-стѣйнымъ характеромъ може нескондити на манѣвѣ, а вдержатися на властивѣй доброй дорогѣ. Покійный же блукавъ то сюды то туды: бувъ то народовцемъ, то москвофіломъ, пи-савъ то народнымъ языкомъ, то „язычѣмъ“. На-писавъ досѣ: стихомъ (дрѣбнѣйшій ліричній по-эзіи, баллады, двѣ больші поэмы „Святый вечеръ“ и „Маруся Богуславка“, обѣ въ 1866 роѣ) и прозою (повѣстки и студию про народну филосо-фію въ „Правді“). Де-що зъ писанъ его въ на-родномъ языкѣ має меншу або большу вартѣсть літературну, але то, що вонъ подѣ старшій лѣта писавъ „язычѣмъ“, цѣны мати не може нѣ для нашої нѣ для великоруской словесности. За те, що лишивъ по собі доброго, спаси Богъ ему и вѣчна память!

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣднѣ 29 сѣчня. Хрестины народже-ной архикнягинѣ відбудуть ся мабутъ въ не-

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЪ

во Львовѣ, ул. Коперника ч. 10 або ул. Шайхохъ ч. 1.

мѣе честь поручити Ва. П. Т. Публи-ци и Вост. Духовенству свою оѣ ро-ку 1873 истиную

РОБѢТНЮ МУЖЕСКОЙ ОДЕЖИ

послѣ найновѣйшій модѣ, зъ най-лучшихъ товаровъ и по цѣнахъ якѣ найдѣшевѣйшій, упрашаючи яко Ру-сина о ласкавій выгладѣ Врост. П. Т. Публики и Вост. Духовенства, поруча-ея ласкавому покровительству. Всѣ ласкавіи замовленя выко-пуются въ найкоротѣйшій часѣ. 2808

Новѣ униформы

для урядниківъ державныхъ звѣлѣницъ

могутъ Вп. п. урядники одержати въ звѣстѣй оѣдѣ многихъ лѣтъ зъ свои солиднотѣ и ретельнотѣ фир-мѣ по найнижшихъ цѣнахъ и най-лучше выготовленей. Ровножъ поручаю ся яко спе-ціалістъ въ выготовлюваню унифор-мѣ для урядниківъ державныхъ и предлагаю мой богатъ заосмо-трѣнный складѣ одежи мужеской и дѣтской. 4095

Звертаючи увагу Вп. Публики на мои условія плати

остаю зъ высокимъ поваженіемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

ТОРГОВЛЯ РЪЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

АНТ. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае Воевѣстийшому Духо-венству и п. п. Учительямъ при надходящихъ свѣтахъ для роз-дачи дѣтямъ:

РУСКІЙ ОБРАЗКИ

безъ молитвъ м. сотка по 35 кр.

„ „ середій „ 45 „

„ „ большій „ 70 „

зъ молитвами красно вык. 1 зр.

Медальки рускѣй

1 тузінъ медаль по 14, 15 и 18 кр.

Хрестики рускѣй

1 тузінъ по 14 кр.

Хрестики тверезости

1 тузінъ по 42 кр.

О численній замовленя упра-шавъ ся! 4125 21—27

Словарь нѣмецко-рускій

Ом. Партицкого

продаетъ товариство Просвѣта

по 1 зр. замѣсть 3 зр.

дѣлу. — Розойшлась була поголоска, що Стамбуловъ померъ; си выкидали для спеку-ляцій біржевыхъ.

Берлинъ 29 сѣчня. Кс. Язжевскій до-магавъ ся въ соймѣ, чтобы заведено въ на-родныхъ школахъ языкъ польскій яко пред-метъ школьный, але міністеръ гр. Зедіцъ від-повѣтъ, що се неможливе, бо не відповѣдає одностѣйности державы.

Римъ 29 сѣчня. Въ парламентѣ велась дальша дискусія надѣ торговельными тракта-тами.

Брукселя 29 сѣчня. Парламентъ при-нявъ трактаты торговельный.

Софія 29 сѣчня. Нема чого побоюва-тись про здоровье Стамбулова; рана гоить ся.

Высѣвки гербаты

зъ найлѣпшихъ родѣвъ 1 кѣло зр. 2-50 Congo 1 кѣло 4 зр., Souchoing 1 кѣло 5 зр. и 6 зр. розсылає за попередню присылкою належ-ности або за постѣплатою.

LEOPOLD FREUND,

4150 Wien 1 Herrengasse 10/D. 6—15

ПА-

расолъ у великомъ выдорѣ. Кальо-шѣ американскій и русскій. Былѣ мужеске, вырѣбы триконой блѣе бѣра, и т. п. поручаснай дешевѣе магазинъ товаровъ мод-ныхъ, приборѣвъ подорожныхъ тоалетныхъ и т. п.

Павла Лянгнера

передѣ тымъ 2587

Братѣвъ Лянгнерѣвъ

у Львовѣ уліця Галицка ч. 16.

Цѣнники на жадање даромъ.

Учительки доброи

до фортепяну евентуально и нѣ-мецкой мови пошукуются для дѣт-ки священника. Адреса: „Фор-тепянь“ — poste restante

Отинія. 4173 3—3

„КОБЗАРЬ“

ЗБОРНИКЪ КВАРТЕТѢВЪ.

Цѣна 60 кр

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

п о р у ч а е

выпробованъ и певнѣй средства косметичный

ѣдзначенъ 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признаня.

Олѣйокъ таніновый, возмѣня и підпомагає во-лосѣ и на порѣстѣ волосѣ. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, возмѣня корѣнь волосѣ и запобѣгає выпадаѣти волосѣ. — Слоникъ 80 кр.

Вода атеньска, до змываня волосѣ, запобѣгає твори-ти ся паритѣмъ, обдѣжує, робить тревалыми барву и полискѣ. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Дѣлає знаменито на корѣнь во-лосѣ и на порѣстѣ волосѣ. Въ случахъ де въ наслѣдокъ недуга выпало волосѣ, выказавъ вѣдмѣ цѣлюще дѣлянь-еже по ужитю одной фляшки можна добачити порѣстѣ. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятова до полоканя устѣ, кромѣ пріятнаго, скръпленого смаку и запаха, дуже ко-ристно дѣлає на ясла и губы. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ растинно-алкалічній, до чищеня зубѣвъ. Надає перлову бѣлѣсть, ѣддалає ка-мѣнь и квасъ, котрі наводять боля и порохнавыя зубѣвъ. Пуделко 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣты рукѣ и пахѣ. Фляконъ 50 кр.

Вода львовска. Пріятный, нѣжный и довготривалый запахъ тои воды здѣлавъ се, що въ Антверпѣ на выставѣ всемірній зѣстала публично прокла-мована и ѣдзначена. Цѣна флякону меншого 80 кр., большого 1.50 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованя въ сейчасъ волосѣ на тревалу и красну барву чорну и темну; есть цѣлюкомъ нешкодливѣ а въ ужитю цѣлюкомъ по-единче. Цѣна 1 зр.

Бѣліи и гарнѣ руки. Наибольше червоны и по-вынѣпѣть ся по колѣкорозовымъ натерти Кремомъ ро-стиннымъ. Слоникъ 80 кр.

Смаровило литовске до обувя и шкѣръ, мягчить шкѣру, робить ей непрѣма-каючою и тревалою. Пуделко по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѣ въ власныхъ торго-вляхъ: ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 17. Въ філіяхъ: въ КРАКОВѣ Сукошницъ ч. 20, и въ ЧЕР-НОВЦАХЪ Рынокъ ч. 2.

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна выграна

100.000 зр.

ПОСЛѣДНІЙ Мѣсяцъ.

ЛЬОСЫ а 1 зр. поручаютъ у Львовѣ: Авѣ. Шеленбергъ, М. Йонашъ, Сокаль & Ліліентъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 7—?

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

Выдавецъ Иванъ Белей. — Одѣлчальный редакторъ Михайло Струсевичъ. Пашѣръ въ фѣбр. Черляньскомъ. Зъ друкарнѣй тов. км. Шевченка, подѣ зарядомъ К. Вєднарского.

дужностію, але гнѣвъ и обида широко розгостились въ его серці.

Сонце зацало и лишѣ луна червена мовѣ кровь горѣла въ сторонѣ, куды поѣхавъ Дермонтъ Делі.

— Я не радъ, що отецъ їде такъ пѣдъ нѣчь въ гѣрскій яруги — вѣдовзавъ ся Конноръ. — Знаю, що вѣнъ добре знає дорогу, а по мимо того я не радъ.

— И я такожъ — сказавъ Юрій. — По дорогахъ много волоцюгъ.

— Що-до того, то вѣнъ не поѣхавъ такою дорогою, на котрій можна подыбати волоцюгъ — вѣдповѣвъ Конноръ. Однакожь по мимо то, якосъ менѣ нѣяково, що поѣхавъ самъ.

Вернули до комнаты сумнѣй, мовѣ бы выправили батька въ далеку подорсжѣ. Вже не засѣли за стѣлъ, а лишѣ закурили сигара. Юрій привѣзъ зѣ собою якійсь новыи рѣдъ, дуже добрый и захваленый, и почаствуавъ нимъ Ивана Ториліого. Хочъ зѣ огляду на вѣкъ, вѣдносины мѣжь Конноромъ и Юріємъ а Ториліимъ повиннѣ были бути дружнѣй, то однакъ мѣжь ними стала якась холодна байдужнѣсть. Найбѣльше причиняло ся до того, що Иванъ Торилі мусѣвъ поводитися мовѣ господарь дому. А все таки та байдужнѣсть не повинна була такъ сильно зазначуватися, бо по-при все инше тѣ молодѣ люди были посвояченѣ мѣжь собою черезъ Пелембѣвъ. Тожъ и теперь Юрій и Конноръ перейшли незабаромъ до комнаты, де забавлялися павѣ. Давно нетыканыи фортецяныи Олены настроено яко тако и обѣ панны, Олена та Грація, стояли при нѣмъ та перекидали старѣ ноты Олены. Олена усмѣхала ся до нихъ, бо агадала собѣ дитнячий вѣкъ, и обѣцяла Граціи, що вѣдспѣває їй по черѣ всѣ баляды и пѣснѣ ирландскѣй, явѣ лишѣ найде. Грація же зновъ признала ся приятельцѣ, що такожъ спѣває; се-жѣ

бо можна було догадатись по надзвичайно милозвучнѣмъ голосѣ бестѣды. Иванъ и Бритѣда були се двѣ музыкальнѣй натуры, але за-для такѣ сумно переведеного нхъ вихованя не було що й подумати про вибразованье сего талану. Не було средствъ до науки и сбое поперестали на тѣмъ, що лишились великими любителями музики, але памятали про се при образованю Граціи. Сирота спѣвала дуже гарно, мала чистый и широній сопранъ, котрому хвибувало ще лишъ вправы и выроблена, та Олена повѣдомила про се радѣство входячыхъ братѣвъ. — Анѣ не надѣєте ся, що вамъ скажу — вѣдозвала ся. — Я вынайшла чудову пташину, котра таила ся, що знає спѣвати, але теперь гѣрко вѣдновуте свою тайну. Вы оба певно нѣколи не чули такѣ прегарного голосочка, якъ у сєи малои дѣвчєнки.

Конноръ живо запитересувавъ ся тымъ, такъ що на хвилю призабувъ про се, чимъ журавъ ся, але коли Юрій пѣдѣйшовъ до матери и сказавъ, що отецъ выѣхавъ на прогулку въ горы и мабутъ не верне на вѣчь, бо здає ся буде ночувати въ Гудъ-Гомлѣвъ, въ комнатѣ стало тихо и сумно. Олена вѣдбѣгла вѣдъ фортепiana и жалувалась на братѣвъ, що не дали їй знати. — Я була бы нѣколи не пустила батьна, лишъ разомъ поѣхала до тѣтки Ганны — говорила, а п. Леонора вѣдчула сю вѣсть дуже прикро и погадала собѣ: — Ахъ! зновъ давна рана мого сердца закровавить ся, зновъ та женщина буде вѣчно кидати тѣнь на мєє житье, на мєє домашнє щастье..

Иванъ Торнлі ледви на хвилину появивъ ся въ комнатѣ и по одайѣ чарцѣ гербаты утѣкъ до бібліотеки, а Олена мовъ бы навмысно пѣдчасъ его присутности выбрала спѣвати якъ найгорячѣйшій, найпристрастѣйшій ирландскій пѣснѣ патріотичнѣй. И она мала дуже симпа-

тичный голодъ, о необычайной силѣ драматичной, чтобы высказать сильнѣйшїя чувства; въ часѣ, коли була въ Англіи, образувала его старанно и коли теперь заспѣвала въ старинной, обшій комнатѣ, вылекала сильнѣе вражбы. Може причинилось до того и се, що хотѣла спѣвать мовѣ на переборѣ, але вѣдтань сама далась захопяти чувствамъ и вражбѣ, яка хотѣла выкавати, та се тымъ бѣльше причинило ся до загального успѣху. Спѣвала пѣсню Коннора „Любка моя“, а музика, чи уложена нею чи такъ щасливо дѣлана, дуже добре вѣдповѣдала сѣй вѣжливѣй, повебѣй чувствъ и горячо любовной пѣсни. Здавало ся, що воздухъ, переповненный дроганнями еи звѣнного голоса, присягае вѣрность любцѣ Коннора.

Иванъ слухавъ спѣву въ другомъ концѣ комнаты и задержавъ лице байдужее, мога маска, але незабаромъ по томъ вернувъ до бібліотеки, де замерувъ ся на ключъ. Мавъ пильну роботу...

П. Леонора зачала вѣдчувати сильнѣйшій бѣль головы — мірену, яка теперь у неѣ зъ-часта зачала появляти ся, и всѣ скоро розбѣшли ся. Але Олена не могла спокѣйно положити ся, все перечувало ся їй, що кѣмъ далеко тупотѣть, що отецъ вертае, що вже вернувъ и зѣхавъ на подворье передъ стайнями. Тоже коли мати поклала ся спати, она, закинувши на плече теплу хустку, збѣшла тихо сходами, выйшла на ганокъ и глядѣла тихо на звѣздисте небо. Сей видъ робавъ еи спокѣйною, зворушенье зѣ спѣву уступало и лишъ якась туга, мовѣ бы до того непрозорого небозводу, въ явѣй глядѣла, зачала прилягати еи сердце. Наразъ страсяла ся, подала ся въ задъ и ледви не крикнула зъ переляку.

Бо коли она такъ задумана глядѣла дѣ-горѣ, якась чорна статъ, притулена до замкового муру, пѣдсувала ся

до неї звільна и тихо, мовь бы якась безтѣлесна мара. Ся стать скулена и въ темній плахтѣ, выповзала зъ поза замку вѣдъ стороны фѣльварву, и преступивши до Олены, схопила єи за руку. — На рады Господнїй, тихо! — прошепотѣла.

Тогдѣ Олена пѣзнала Гудулю Мелечъ и єи переполохъ минувъ. — Що тутъ робите въ сю пору? — поспытала — чого хочете вѣдъ мене?

— Тихо! ахъ! тихо! на раны Господнїй — сказала, а радше зойкнула стара. Цѣла дрожала, на лицї можна було пѣзнати сильне зворушенїе, руки котрыми схопила Олену, сильно трясли ся...

— Чого хочете — поспытала Олена въ друге, и голосъ передъ тымъ дещо гнѣвнїй, ставъ лагѣдѣйшїй.

— Потребує васъ, панночко, умираючїй чоловѣкъ... Ахъ! Боже мїй! ахъ Пречеста Дѣво! потребує васъ чоловѣкъ, що умирає тамъ на селѣ...

— На селѣ... хто се такїй? Говорѣть Гудуле, говорѣть! По що тайны, котра мене лякає. Говорѣть..

Олена наперала, бо и она ставала такъ зворушена, якъ стара та зачала дрожати.

— Не можу говорити, мїєз Оленко, але треба дуже спїшити ся: не близько то, де мусимо вти.. на кѣнци села...

— Мушу тамъ ити теперъ заразъ, въ ночи...

— Такъ, теперъ заразъ, теперъ сейчасъ, хочъ бы було ще темнїйше, ще пѣзнїйше, мусите вти! Смерть не жде. Ахъ, на що мы тутъ говоримо... чого стоимо!...

— Пѣдождѣть хвильку, Гудуле, — заклїкала Олена и хотѣла увѣльнитися зъ востаятихъ рукъ, котрї вже зачали єи насильно тягнути — заклїчу Коннора и пѣйдемo разомъ.

— Нѣ, на раны Господнїй, нѣ! Нѣхто не може бѣль-

ше эти лишь вы самі. Ахъ! особа, котра умирае, стогне, выжидае, — чи-жь не пойдете.

Голосъ старон Гудулъ высказувавъ таку розпуку, що Олена не смѣла вже довше вѣдтегати ся. Тамъ знала, що тѣтку Ганну не разъ вызвали до умираючого чоловічка, котрый хотѣвъ сказати свою послѣдну волю, свое послѣдне бажанье, а часомъ выявити якусъ рѣчь тавну передъ свѣтомъ и ажъ въ годину смерти поѣхъ напоромъ совѣсти выявлену. Селянинъ ирландскій чуе якусъ вѣдразу до судѣвъ и урядникѣвъ, та лишь священникъ и дѣдичъ суть тѣ власти, котрі узнае и котрымъ вѣритъ. Священникъ есть для него намѣстникомъ Бога, дѣдичъ представляе ему давного начальника клянну: вѣнъ смѣлый до того дѣдича, якъ до когось, що мае ту саму вровъ въ своихъ жилахъ, есть зъ нимъ поуфалый якъ зъ своимъ, але слухае его слѣпо, мовъ вожда, вѣритъ ему мовъ вождови и всякій тягары, наказаніи нимъ ему, приймае безъ ропоту. Сей узолъ ажъ тогдѣ зрывае ся, коли дѣдичъ вѣдтигае ся вѣдъ обовязкѣвъ, які накладе на него понятье начальника клянну, и тогдѣ замѣсть давной вѣрности и любви выступае ненависть. Феніанізмъ выйшовъ зъ такого жерела и не занесли его зъ Америки. Тамъ, де двѣръ удержавъ ся на своихъ традиційныхъ становищахъ, тамъ ирландскій селянинъ мае для него сильный послухъ и вѣддае ся ему слѣпо у всѣмъ. Дятого то и довѣка Дермонта Делі не хотѣла цѣфнутись передъ газывомъ.

Стара тягла еи до брамы зъ розпукою и пристаєтно, а Оленька пошла за нею. Ишла скоро мовчки и лишь вѣдъ часу до часу проводирка глухо застогнала. — Ахъ! розлятый Иусе Христе! Ахъ! Мати Божа! помилуйте грѣшныхъ людей! — стогнала и сей бѣдъ зворушувавъ Олену. — Чи не умирае случайно Денисъ Мелечъ? —

гадала. Се впрядѣ лишъ еи пасербѣ, але се якъ разѣ приємета и велика честнота ирландскихъ жѣнокъ, що сироту, вѣддаву ихъ опѣцѣ, уважають за поручену имъ Богомъ, та такъ сильно привязують ся до пасербѣвъ, що пасербѣ мають въ хатѣ бѣльшій права, аніжъ ихъ власнѣ дѣти. При тѣмъ Денисъ Мелечъ мавъ бѣльше, аніжъ хто вишій, гѣзнати въ годиву смерти и Олена зб сумнымъ зворушеньемъ приспѣшувала ходу, бо вѣдчувала, що душа нещастного чоловіка може бути дуже не-супокѣйна пѣдъ тягаромъ того, що въ житю скрывалось тайною. Ишла скоро, але наразъ задержала ся, розглядаючись зъ перелякомъ: дорогу до села давно вже по-лишили на боцѣ; розвиненѣ хаты середъ деревъ ледви вже можна було розпѣзнати и začínали ся вже ровлогѣ моклаен пѣдгѣрскѣ. — Гудѣ! де мы есьмо? — заклика-ла дѣвчина неспокѣйно — де мене ведете?...

— Де я мушу тебе, мое сердце вести! — скрикнула стара — де ты доконче мусишь бути, если вѣчна грыжа не має каменемъ придавити твоего сердца..

Олена зачала теперь боятись. Була въ чистѣмъ по-ли въ ночи зъ женщиною, котра выдавалася тѣй боже-вѣльною, бо такъ сильно зачала тягнута за руку и що разѣ менше заховувати приличности. Гадаючи про пово-ротъ, вѣдвернула ся позадъ себе и еи перестрахъ ще збѣльшивъ ся, бо побачила двѣ высокѣ статѣ мужескѣ, що поступали слѣдкомъ за ними. Пристанули, коли она задержала ся, и Олена побачила, що они зб старою да-вали собѣ якѣсь знаки.

— Гудуле! — сказала тегдѣ приказующимъ голо-сомъ, хочъ и дрожащимъ. — Не рушу ся ані кроку дальше, доки менѣ не скажете, де идемо, и кто се, що бажае мене бачити.

— Що менѣ нещастнѣй сказати! — скрикнула

стара. — Душа чоловіка вѣдходить до Бога, нашого судѣ, и не може розставати ся зъ тѣломъ, доки не побачить передъ собою місць Олену. Не можу сказати, бо не велѣла менѣ...

— Хто-жь се вамъ не велѣвъ? Тутъ чейже не можу вже нікому зрадити вашої тайны, отже говорѣть...

Стара стояла мовчки затисши губы. Потрясала жалѣбно головою и глядѣла на Олену, котра наразъ мовѣ бы зѣмляла зѣ страху. Скоплено єи зъ заду въ половину, закинено єи власну хустку на голову, такъ що она стала мовѣ бы сповита дитина. Хотѣла кричати, але голосъ завмеръ, а при тѣмъ на що бы адавъ ся єи крикъ? Несено єи на рукахъ, скоро ишли на передъ и мабуть Гудуля Мелечъ не могла наспѣти, бо вѣдъ часу до часу вѣдзывала тя задыхана: — Ахъ! бѣдна-жь моя годинонько, нещастна нѣчь!... По кѣльканацятъ мінутахъ та-конъ подорожи на рукахъ незнакомого чоловіка, Олену всадили на малый гѣрскій вѣзокъ а при нѣй сѣла Гудуля та теперъ вѣдхилила єй хустку зъ головы, але лишъ на стѣлько, щоби легко вѣддыхала. — Мисць Олено — сказала — нѣй вѣдпадуть менѣ завтра мои старѣ руки за се, що нинѣ такъ зухвало пѣдносять ся на васъ. Але житѣе многихъ людей висить на волоску, а вы, сердце молодѣ...

Олена могла мало що бачити, але пѣзнала, що суть въ горахъ, що вѣдутъ незвѣстною єи дорогою, бо вѣзокъ посувавъ ся бокомъ якоєсь скелѣ, такъ що зъ одной стороны колеса все ишли выше а зъ другого боку була страшна яруга. Стара Гудуля обѣймала Олену въ половину и наразъ заѣхано въ яругу повну такъ великого камѣня, що вѣзокъ разъ у разъ пѣдскакувавъ а Олена вже майже цѣлкомъ втратила память зъ переля-

ку. Щось дѣяло ся надзвычайного и страшного, чого не могла понятн...

Наразъ сила перемогла у неї той переляк: — Стой! — закликала на вѣзніка и выхопивши руки зъ рукъ Гудулѣ вѣдкнула хустку вѣ задѣ. Хочъ була вѣ цѣлкомъ незвѣстнѣмъ мѣсци, то таки лагодилась выскочити зъ вѣзка. Стара вже не такъ опералась, и лишъ зсунувшись зъ сѣдженя, припала до нѣгъ Олены. — Веземо васъ, мѣсцъ Олено, до вашого тата! — закликала — до вашого тата, котрому лучилась тутъ пригода...

— Упавъ зъ коня? злетѣвъ де зъ горы? — выкрикнула Олена, хапаючи руки старої.

— Ахъ! — зойкнула Гудуля — була се страшна пригода!... Вѣхавъ на тѣмъ сивѣмъ кони, котрого кождый крокъ бувъ вже сто разѣвъ проклятый, вѣхавъ на нѣмъ несподѣвано тамъ, де его нѣхто не сподѣвавъ ся и де могла лишъ зрада вкрасти ся. Дали знакъ н... Ахъ мѣсцъ Олено, мѣсцъ Олено! се пригода, якъон не було ще на свѣтѣ ..

— Не розумѣю, не розумѣю нѣчого — кликала нещастна Олена, приголомшена несподѣваною вѣстею, що впала на ню наглымъ ударомъ. — Що се мавъ до того що вѣхавъ на сивѣмъ кони, що его не сподѣвано ся? Що ему заподѣяно и хто?

— Мѣсцъ Олено! куля, котру вымѣрено до иншой груди, поцѣлила его... Сєровавлєный вересъ, на котрѣмъ вѣнъ лежить и для того я выкрала тебе зъ дому, мовъ мати розбишакѣвъ. Вытягнули мене середъ ночи зъ мѣн хаты на мѣклакахъ и казали менѣ се зрѣбити. Житя людей можуть черезъ се выдати ся вѣ руни ката, але вѣнъ Делі, вѣнъ нашъ наймилѣйшій Делі не може не бачити при собѣ хочъ одної своєї дитини. И священика буде мати, вже тымъ заняли ся такѣ, що знають бѣчи

цѣлѣй години безъ выдыху. Не бѣй ся сердце, не бѣй ся...
буде мати и священника на часъ.

— Отже умираю! — выкрикнула Олена и хотѣла
зновѣ въ разпущѣ выскочити, але Гудуля Мелечъ якоесь
схопила еи и посадила еи на сѣдженю зъ соломы. Въ
тѣй хвилѣ вѣзокъ зачавъ скоро спускати ся зъ горы въ
долину, въ низшу часть яруги. Коли вѣзокъ станувъ, за-
кавлено зновѣ хустку на голову нещастной Олены, знято
зъ воза и несено на рукахъ якъ передъ тымъ. Може
несли еи якимъ тайнымъ коридоромъ въ скелі, але она
теперъ була вже безъ чутя и думки та не думала вже
де есть и въ чийхъ рукахъ. Не хотѣли выдати їй до-
роги, куда зъ нею ишли, не хотѣли показати їй лица
того чоловіка, котрый проводивъ еи въ дорозѣ, бо коли
вкѣдци поставлено еи на землі и Гудуля вѣдслонила еи
голову, не бачила вже бѣльше нікого при собѣ крѣмъ
однои Гудулѣ. Взяла еи за руку и повела коло залому
скелѣ, а тогдѣ Олена пѣзнала мѣсця, котрѣ давнѣйше
лишь зъ далека бачила. Побачила хату Дениса Мелечъ,
хату безъ даху, що стояла мовъ людскій кѣстякъ безъ
головы.

Гудуля отворила передъ нею дверь и она вѣйшла
въ сѣни, не цѣлкомъ темнѣй, бо замѣсть стелѣ видно бу-
ло звѣздисте небо; за другимъ порогомъ въ свѣтлиці
було бѣльше свѣтла. Лучиво, застромлене въ шпарѣ од-
нои зъ чотирохъ камѣнныхъ стѣнъ, кидало доволѣ чер-
воный блескъ, дымъ летѣвъ въ гору и не тѣмивъ свѣ-
тла. Олена побачила сейчасъ стать лежачу на високо
розстеленомъ сухомъ вересѣ. Бувъ се Дермонтъ Делѣ
смертельно блѣдный и мовъ бы сплячий, прикрывавъ его
якійсь плащъ суконный, а его пальто звинене въ клу-
бокъ було за подушку. — Ахъ отче! отче! — скрикну-

да Олена и зъ болемъ и зъ радостію разомъ — мой лю-
бый отче!

Кинула ся при нѣмъ на вколѣшши. — Отче, що вамъ
зроблено, промовте до мене, спогляньте на мене...

На сей голосъ, певный розпуки, лежачій створивъ
очи, слабый усмѣхъ порушивъ губы, котрі дрогли, щобы
щось промовите, але голосъ не выйшовъ зъ грудей и
Олена голосно заплакала.

Стара Гудуля зойкнула и собѣ. — Ахъ! сердце...
серце... не мучи его своими слѣзами... Тяжко ему и такъ
сходити зъ свѣта, не доховавши своихъ дѣтокъ, тяжело
ему розставати ся зъ нами! Сядьте при нѣмъ панно
Олено, тутъ, тутъ мое сердце... возьмѣть на подолокъ его
бѣдну головоньку, а стане ему легче, стане ему такъ
солодко и супокѣйно, ажъ до хвилѣ коли поживлять его
Тѣломъ и Кровію Христовою на послѣдну путь. Ахъ! не
плачь, хочъ ты бѣдѣ, нещаслива...

Однакъ тѣй самѣй кавули слезы по поморщеніямъ
лици, знати було зъ виду горя на лици, що се правда,
що говорила: була бы охотно поклала ся замѣсть Дер-
монта Делі на сю смертельну постѣль зъ вересня, ко-
тру помагала Оленѣ зробити выгднѣйшою для умира-
ющого. А вѣнъ хочъ не говоривъ и майже не рушавъ ся,
мабуть мавъ притомнѣсть та знавъ про присутнѣсть
доньки и се робило ему солодке та миле зворушенъе.
Часомъ счи розплющувала ся и шукали ви погляду, по-
глядъ его очей бувъ невысказано сумный але при тѣмъ и
невысказано добрый, знати було, що въ груди кроваво
роздертѣй нема жалю до нѣвого, що улѣтающій духъ не
має гнѣву навѣтъ протавъ своихъ убійникѣвъ. Мабуть
прибутъе Олены оживило погасающій силы, здавало ся,
що оно выдерло его зъ обіймѣвъ смерти, котра хотѣла
забрати его зрадливо середъ пѣсню, бо хвилями про-

чувювавъ ся зъ смертельною сонноты и поглядавъ на доньку.

— Але чому нема лѣкаря? — закликала наразъ Олена, котра зъ тыхъ познакъ зачинала набирати надѣй и якоесь проявнулася зъ преголомшующого ей болю. — Ему треба лѣкаря Гудуле — ахъ лѣкаря про' Бѣ!

Стара похитала головою. — Мое сердце — шепнула до уха Олены — вже ему лѣкарь нѣчого не поможе... Тѣ, що затулили его рану, знаютъ се! Мае кулю въ самомѣ сердца, такъ якъ его братъ и умре такъ якъ тамтой, не дождавши другои добы.

— О нещасна ся куля, о проклятый сто разъ сей, що се заподѣявъ! — закликала, не могучи здержати своей жалости — проклятый на вѣки...

Скулила ся въ влубокъ, пальцѣ обоихъ рукъ запустила въ сиве волосѣ пѣдъ червоною шматою, що обвѣзувала ей голову, и мовъ бы тыми дрожачими руками проклинала того, що заподѣявъ смерть Дермонтови. Наразъ порушила ся и потягла Олену за рукавъ. — Серце сказала — треба его закропити тымъ, що маю тутъ у фляшцѣ. Дали менѣ се и приказали, щобы такъ робити, бо бачишь, очи ему зновъ применили ся, а священникъ ще не близько...

Стара подала Оленѣ плоскату малу флящину зъ горѣвкою зъ ялѣвця, зъ котрои кѣлька капель влила въ губу лежачого; свѣлы проликути вже не мавъ, але горѣвка звѣльна сплыла до горла и оживила его, при тѣмъ Олена змочила хустину въ горѣвцѣ и потерла симъ скрапнѣ, а очи розплющили ся зновъ, бѣдно смертельно уступило зъ нихъ и тѣ зновъ дещо надѣй вступило до сердца. — Буду его такъ підкрѣпляти ажъ до рана — погадала собѣ — а коли прийдѣ священникъ, зажадаю, щобы пбслагли по лѣкаря...

— Пішлю и по Коннора, по Коннора и Юрія, перенесемо его до замку и може, може Господь покаже надъ нами свою милосердабсть..

Слезы щастя, бо маха надѣя прошибла ей серце, сплыли по ей лицю. Хотячи піднести дещо выше бѣдну, дорогу голову, похилила ся, а підгортаючи підъ ню вересивне, почула легкій шепѣтъ. — Оленко.. прорекли бѣлы губы Дермонта Делі.

— Я тутъ при васъ батечку..

— Мій найдорожшій отче! мій найлюбѣйшій менѣ по надъ все на земли отче! — додала въ зворушеню, надъ котрымъ не могла заволодѣти. Одна рука Дермонта, бѣла мовъ вѣскъ лежала поверхъ накрывала и Олена пристрастно притисла ей до губы. — Найдорожшій менѣ надъ все! надъ все на земли!.. повтаряла.

Рука задрожала. — Мати.. выйшовъ зъ губы лежачого легкій шепѣтъ.

— Ахъ отче, отче, я ей люблю, але ты, о! ты для насъ божествомъ на земли, для насъ всѣхъ, бо и Юрій любить тебе такъ само. Знаю се отче, и вѣнъ такъ тебе любить..

Гудуля зновъ потягнула, а радше поторгала Олену за одягъ и прошепотѣла майже суворо. — Місѣ Олено, вѣнъ вѣдходить зъ твоей землѣ, вѣнъ повиненъ вже про сю землю не дбати. Про Господа годить ся говорити тымъ, що мають станути незабаромъ передъ Господомъ.

— Священикъ прибуде незадовго — додала, глядячи на звѣзды, ей можна було бачити скрѣзь вязани даху. — Вже єсть певно въ половинѣ дороги.

— Небо се наша правдина батьківщина, се вѣчна справедливість и вѣчне добро, котрого намъ вѣхто не буде забирати нѣ выдирати — зновъ зачала зъ запаломъ

звычайнымъ у люду ирландскаго въ хвили зворушеныхъ чувствъ. — Молѣмъ ся місь Олено, молѣмъ ся...

— Молѣть ся зъ нами и вы, нашъ найдорожшій пане. Слуга Божій принесе вамъ незабаромъ небесный хлѣбъ и накормитъ вашу душу. Нехайже Пречиста Дѣва и всѣ святіи будуть тутъ пѣдъ сю пору — додама.

Приклякла, зложила худіи, высохліи руки и зачала говорити голосно молитву до Пречистой Дѣвы, а Олена не змѣнила своєї поставы при постели, еи одна рука була пѣдъ головою батька, але вѣдповѣдала зъ тиха по-одинокій слова молитвы.

Мябуть Дермонъ Делі робивъ то само, бо губы порушали ся, а коли Олена при вѣнци молитвы похилила ся надъ нимъ, щобы влити ему кілька капель горѣньки въ губу, малый хрестикъ зъ слоновей кости, котрый тѣтка Ганна дала їй колись на именины и котрый она все носила на шиї, вихопивъ ся зъ-поза сукнѣ и повиснувъ надъ лежачимъ та доторкувавъ его рукъ, то сѣ руки зробили рухъ, мовъ бы схотѣли его схопити. Знати було, що Дермонъ Делі пѣгнавъ хрестикъ и пригадавъ собѣ его исторію, зъ чияхъ рукъ дѣставъ ся на грудь его дольки, бо сумне але солодне зворушенъе проявилось на его лиці, а коли Олена знявши хрестикъ зъ шиї, зложила его въ руки батька, то пальцѣ затисли хрестикъ.

Въ тѣй хвили Гудуля домавляла псобожно послѣдній слова молитвы, говорячи: — Пѣдъ Твою милѣсть при-бѣгаемъ... послѣдній слова докѣнчуючи шепотомъ. — Місь Олено — сказала до уха Оленѣ -- теперъ змовте три молитвы до Господа Бога, единого въ Тройци святой що зліи духи, котріи хотять въ такій годинѣ дѣстати ся до мѣсця, де смерть стоить зъ своєю кошою, не могли тутъ вѣйти...

— Знаю, що пруть ся тутъ и хотять на силу вѣйти, вартуючи на душу, яка має вийти зъ тѣла, але я не пушу ихъ — додала.

Клянула въ кутъ свѣтлицѣ, де була давнѣйше пѣчь, и зачала мовити молитвы. Скончавши три до Господа, зачала три до Христа умираючого на хрестѣ, вѣдтакъ до Ангелѣвъ сторожѣвъ, до Святыхъ сеи парохів, повѣдомляючи все Олену, коли зачинала нову молитву. И нѣчь такъ проминяла, звѣзды въ своѣй дорозѣ заглядали зъ горы на сю громадку, що въ горю оставала середь чотирохъ стѣвъ пустаря. Оленѣ здавало ся, коли мамо волѣ глядѣла на звѣзды, що она заключае зъ ними якійсь тайный але крѣскій сокѣтъ, що зъ рухомъ звѣздъ звязана судѣба еи вѣщя, и що кожда звѣзда, заходячи по-за обсягъ еи погляду, вѣддае сторожу надъ нимъ тѣй вишѣй, котре виходила, щоби блеснѣти зъ висока по-надъ головою змороженого на еи груди.

Звѣдѣна зачало ставати дуже зимно: холодный вѣтеръ подувъ вѣдъ виходу и переходѣвъ остро скрѣзь стѣнны хаты, лучиво догорювало и его полемѣнь червона ставала слабша, ослонювала ся чорнымъ димомъ. Стара пѣднесла ся зъ навколѣшокъ, зняла зъ себе вовняну плахту сорокату и обтулила нею ноги Дермонта та мовъ бы взяла вхъ на груди и огрѣвала своимъ тепломъ. Такожъ и Олена закинула на Дермонта свою хустку.

— Мисѣ Олено — зашипѣла Гудуля — ся душа вже спасена. Зачинае свитати и злѣ силы щезають, при тѣмъ священнѣвъ зъ св. Тайнами мусить бути вже недалеко, вже лишъ що его не видко. Коли сонце збѣде, я буду вѣльна вѣдъ мови присяги и збравши мои старѣ силы, пѣйду, де и до кого лишъ менѣ скажете.

Дермонтъ мабутъ зачавъ ставати неприятнымъ, шепотѣвъ самъ до себе въ пѣвсоню, зъ котрего пробу-

джувала его Олена, вливаючи въ губу капль горѣвки. Стара похитувала головою, але якось мовъ бы не боялась, що Дермонтъ за скоро вмере. — Его Милѣсть за сильный мужчина — вѣдозвала ся тихцемъ — и ще має дѣсять силы въ тѣлѣ, щобы не такъ скоро выпустити душу. Смерть не забере его такъ скоро якъ бѣдака, котрый половину житя мѣвѣвъ зъ голоду и мавъ все лишъ шабру та кости.

За той часъ блѣдли звѣзды и щезали одна по другой, нѣщо темнота перейшла въ сумерекъ а вкѣнци стало зорѣти и догасаюче лучиво було вже непотрѣбне. Олена зачала просити Гудулю, щобы сѣвшила до замку, до Коннора и Юрія.

— Нехай посылають по донтора, нехай посылають найперше до Беллявиъ по одного а вѣдтакъ сейчасъ по другого до Гельви — просенда. — Идѣть, идѣть, Гудуле Господь вамъ за се вѣдплатить. Я можу тутъ остати сама... Ахъ! ему такъ мало, такъ нѣчого не треба, що можу сама его пильнувати.

Теперь вернула бѣднѣй дѣвчинѣ вся притомнѣсть ума, цѣла рѣзкѣсть думки — а тымъ самымъ и страшна. Денне свѣтло прогнало настроѣй горячковый, еи горе не було теперь подѣбне до якогось зморы, зъ котрою она боролася, представляючи собѣ, що еи переможе, що пробудять ся зъ страшного сну. Еи терпѣнье стало теперь острымъ бодемъ, що краявъ сердце: теперь разумѣла ясно и выразно цѣле положенье, знала, що еи отецъ умирае, убѣтый несчастною кулею, выцѣленою до груди Ивана Торнлиого. И сей брудный, помятый папѣръ, записанный каряючками, пригадавъ ся ѣй — ахъ! то отецъ хотѣвъ боронити sprawy того чоловіка и погибъ на мѣсци.

Коли-бъ не слезы, що поплыли струєю зъ очей, бу-

да бы може втратила розумъ въ тѣй хвилѣ, бо була хвиля, що мысли прошибали шалено въ еѣ головѣ. Стати такъ нагло, такъ несподѣвано и въ такъ страшный спосѣбъ сиротою, чи-жь се не була страшна, незвычайно тяжка доля, що могла зломити и якъ сильный духъ жѣночій? Але слезы, що мовъ злева пустили ся зъ хмары горя и пристрастного розжаленя, прѣнесли ѣй пѣльгу и усмиренье. Сплывали по блѣдѣмъ лица дѣвчины и може деяка горяча капля впала на чоло прѣстѣгнутого на вересию Дермонта Делі, бо вѣнъ прочунавъ, а въ тѣй самѣй хвилѣ дали ся чути за стѣною кроки и голоса: — Туды, туды, всечестный добродѣю, панъ отче — говорила Гудуля Мелечъ — тутъ лежить сей, котрого душу выпустите въ мирѣ зъ тѣлесной глины...

Гудуля стрѣтила на дорожѣ священника зъ найблизшой парохіѣ гѣркевой, котрого вѣвъ невеличкій хлопчина, не знаячи на певно, де веде священника, котрого збудивъ о другѣй годинѣ въ ночи въ просьбою, чтобы спѣшивъ до конающого. Бувъ се пастухъ овецъ, що спавъ при своѣй чередѣ на половинѣ. И его якісь люде зъ зачорненными лицами пробудили зъ вечера, дали сѣбный грѣшь, два шилінги, чтобы чимъ скорше бѣгъ до священника та давъ знати, що въ ярузѣ Лѣчь-и-Вель въ хатѣ безъ стрѣхи лежить чоловікъ, потрібуючій сповѣди и св. Тайнъ. Хлопецъ знавъ горы и знавъ куды дѣйти до яруги Лѣчь-и-Вель, а надѣявъ ся, що досвѣта вѣднайде хату, котру ему описано. Гудуля стрѣтивши священника, повела его до хаты, а вѣнъ наполохавъ ся, побачивши передъ собою Олену Делі. Гадавъ, що ему треба буде выправити у вѣчну путь якого бѣдного волюцюгу, а побачивши наразъ середъ пустаря доньку Дермонта Делі и его самого на смертельной постели,

Виходить у Львові щодня (крім неділі і релігійних свят) з 5-ї години по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „Діло“.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, а в інших містах: у Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse, F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Orpelt, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 9 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає віршів без порти.

Посилки членів коштує 8 кр. а в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 шр. одні сторінки нисератом в рубр. „Надсудне“ по 20 шр. а в Подписи членів ся по 10 шр. одні сторінки.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь днем 1 січня „Діло“ з додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходити буде, як уже водь кількох років, щодня і під тими самими умовами передплати.

Просимо-ж всіх наших Впос. Читателів присылати передплату на рік 1892-гий (взглядно і залеглости) і приєднувати „Діло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючи передплатники до-стають початок (16 аркушів) пові-сти „Замов'я Делі“, котра тепер дру-кує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Діла“.

У Львові дня 30 н. ст. січня 1892.

Так зване „всенародове“ віче, що має вже за кілька днів зібратися у Льво-ві, не будучи, очевидно, не може будити то-го інтересу, як то було в давніших ві-сках справді всенародними, котрі приго-товувалися прилюдно, а не ковано в тайній ку-зні одної фракції, в котрій скликували поваж-ні представителі всіх сторониць руских. Власне за-для того не будучи оно інтересу ань серед загальноруских, ань в кругах правителствених і польських. Всюди розу-міють добре, що се тільки демонстрація од-ної фракції, і то фракція на всі боки ском-промітована.

Народовці — як уже звісно — не возмуть в тій вічній участі. Там, де на-чоло якогось акції стають Добрянські, — там народовці, шануючи своє достоїнство, не можуть і не сміють йти.

Фракція радикальна — як нам го-ворено — спершу задумувала взяти участь в вічній і зложити там через своїх пред-ставителів якусь свою заяву, але однею покинула сю гадку і в вічній участі не воз-ме. Московіти того не сподівалися і все числили на те, що й сити разом побі-ж

них виступляти против народовців також радикали.

Нарешті навіть серед т. зв. старого стороництва не слідно не то одушевлені, але бодай загальною вдолелені зли скликання сего віча. „Галицька Русь“ принесла тільки одні голоси — господаря Патр'я з Пере-гінська — висказуючий вдолелені в скли-канні віча. Межи Русинами турчанськими, котрі, здавалось бы, найбільше бы повинні сим-патизувати з тими вічними, віддають ся — як нам з-вотам пішуть — голоси огорченні. Многі Турчане справедливо уважа-ють се віче за яру суперечливість їх про-ектові помірени Русинів через звідь по-таблять сторониць руских. Послы Гер-симвичи і д-р Король не хотіли відозви вічній підписати — д-р Король мав ви-разно подати і причину, а именно, що віч-не бачить радів віча скликаного лише од-ною партією, бо се не доведе до помірени, а радше до більшого роздору. Доносять нам, що тепер вже і добродушний посол Ро-жанковський розкусив горіх вічній, а по-сол Сірко по славних виборах до ради повітрової в Бродах селі прївде на віче львівське, то під напором своїх enfants terribles — Карчменних та Черняків.

Ба навіть серед самої фракції москво-філів нема одушевлені до того віча, а бодай з кожним днем оно остигає. Деякі з них хотіли бы, щоб віче провади-ли острівні, — другі знов стоять за то-ном умірених; одні мають на увазі біль-ше чинники російські, другі — більше чин-ники австрійські. Ті два напрями спирають ся з собою водь самого початку приготуван-ня вічній аж до сего хвилі, а котрі з них возме верх, — се покаже на самім ві-чу. А поки-що всі солідарно дбають і все форси агітаційно уживають до досягнен-ня бодай одної цілі: аби на віче спровадити як найбільше селян. Як в тій напрямі ве-де ся агітація, се знають люди на провінції. Н. пр. Тернопільяне знають, що звітний Книш ходять по околиці тернопільській вже вільканиця дівчата і вербує селян в дяків на віче, обіцяючи великі дари.

Розуміє ся, численність учасників ві-ча, хоч бы й найбільша, нікому не завмо-нує і єсть без значіння з огляду на те: хто

віче скликає і в якій спосіб? Чи селя „На-родного Дому“ буде повна чи ні, се пусте, — кілька збаламучених селян з Бродчан та Золочівчан може саяю заповнити. За-для австрійської реклами вічу „Галицька Русь“ оголосила ще перед тижнем, що віч-не заходять посла Барвіньського ц. к. старости і жандарми а напослідок навіть касари велітний будуть селян спиножати водь ві-ча, і вівзала, щоб селяне телеграфічно о-тїм давали знати. Ну, досі не подала „Га-лицька Русь“ ань одного навіть натіку на якій небути спиножана... Видко, що ви вічній не дуже интересують ся навіть ті, у котрих „Галицька Русь“ надіялась бачити ще най-більше заинтересована...

Рада державна.

В палаті послів веде ся тепер спеціальна дебата надь проєктом реформи правничих студій. По тій справі предложити правительству проєкт о субвенції для то-варства парохидного плавання на Дунаю і може рівночасно також проєкт о біржовій по-датку, котрий бы прийшов під наряди за-раз по проєкті о субвенції.

Спеціальна дебата зачала ся на засіданні в четвер, продовжалася через п'ятницю а закончить ся в суботу.

При § 1 шмт, котрий звучить: „Прав-но-історичні студії, о сільному через ті-ж має означитися кваліфікація до публічної служби, треба відбудувати в певних озна-ченнях речниця на факультеті право-історич-них. Побічне студії треба викласти злож-енням теоретичних іспитів державних, іменно право-історичного, судейського і по-літичного. Управління вимогів що до сте-пеня докторського наступати в дорозі розпо-рядження. Дотично тій студентів, котрі не хотять в кваліфікації до публічної служби в досягненні степеня докторського, обов'язують виключно постанови загального регуляміну студій“, — забрав голос пос. Кайцль і до-магав ся, щоб „управління вимогів що-до степеня докторського наступило окре-мим законом“. — Против сего поправив промавляв мін. Гавча і при голосуванні відмовила палата сго поправу 67 голосами против 61.

§ 2-й, котрий звучить: „Часть студій треба що найменше в сьм семестрів, з котрих три передь а пять по право-історичним іспитам треба відбудути. О-дні семестри вчислять ся лише тогди в

сей час студій, коли має відповідне число годин, приписане розпорядженням. На сіль-ко част студій, проведений на иншій ви-діль ань правно-історичним або в якій загальною університет, має вчислятися до відбудутих студій, рїшає міністер просві-ти.“ — прийшов під дискусію на вчеш-нім, в п'ятницю, засіданні палати послів.

Пос. Паттай заявив ся против ціло-го проєкту реформи. Образовані правничі, як тий, що правлять державою, надзвичай-но важні. Треба задержати дотепершній по-дїл студій, се значить науку права римско-го удержати в давній обмї, бо та наука єсть мов би дисципліною образуючою ха-рактер. Жаль, що студенти не ходять на ви-клади, неоправдані, бо вина в тій профе-сорів, позаяк на виклади здібних профе-сорів студенти громадо ходять.

Пос. Гросс виступив знов против науки права римського, бо се право вигорили маючі і верховодячі класи нагноблені мен-ше управлених.

По промові мін. Гавча прийнято цілий параграф.

При § 4-м домагає ся пос. Маса-рик, щоб заведено науки соціологічної, об-межено студія права німецького і церковного, а натовість заведено право славянське.

На тій перерву засідання.

Нарікання на недбалість членів комісії приєвонили президента д-ра Смолюку до при-гадки в повній палаті § 28-ого регуляміну, про котрий ми вже вчеш вгадали.

Комісія селівничка приїхала рефе-рат о будові селівничої Станіславської-Воро-ненської пос. Щепановському, а відмовила вно-сень пос. Кафтан, щоб се правительствен-не предложень так довго не брати під на-ради, доки правительству не предложити пов-ної програми нових селівнич.

Дописи „Діла“.

Зь Старо-мїського повіта.

[Чудотворний рабін з Рима. — Жидівний протест против можливи зміни тепершньої редакції олі.]

Постільними часами ровніть Аврамко Гірт, досить проворний жидок в Мшанці, цїкаву загадку. Деся коло Дунаї (навіть се-ло називає) збрав якесь чоловічий грош на будову церкви чи костела і привіз у-же дванадцять соток. Треба було у когось переночувати. Зайшов до віта, щоб ви-просити ся на віч, але той не хотів прийняти збирача до своєї хати. Іде далше, а була перерва в селі. Там догонило його віт і

Aequum, memento, servare mentem in rebus arduis.

Здорові були, мій любий четці! Давно я не балакав з вами, ба й не надїяв ся вже так скоро привітатися до вас. Та мушу! Язик свербать, яз у старон сидить, голова трохи що не трісне водь нагромадження муд-рости, а пальчики мої, такі самі складають ся в кулак, неначе-б їх кортіло когось гардав полюбати.

И не даю! Настали грїбні часи, надхо-дить чорна година на нашу Русь бідну — я-вили ся „знаменія і чудеса“... Со страхом і трепетом шепчуть собі добрі люди на у-хо, що у Львові появилася якась велика, побиваюча боготворительна чарівниця, котра поперемишлювала ярата „Галицькою Русь“ в котів і побив. Де-хто из святих чув на-віть і бачив, як они мавкали та гавкали серед ночі перед вікнами одного ученого вохха, котрий не хотів піддатися чарам тої пїб-то „благотворительної“ воххви. Богомільний Селецій соблазнив ся бо-го-мільним „Павлом Хлїборобом“, що в календарі „Просвіти“ босо ходити по воді, і завадв собі тяженьку пошту: не мїрати вже більше пера — зь профессором всеучаїща. Ходить чука по людях, що ананьєвськїй Павлик любив ся зь правотворительним Павли-ковичем, признавши ся таємцею до того, що в вїсї грїшав, однак „egregie humanum est“, і присягаючи, що він повинув свою задублу безбожність, признає чорта за сво-го папа і бога словом — єже єсть песано — „diabolicum est perseverare in errore“.

Але всі ті чуда і дива блїднуть передь тими „білеским“ знакам, „котрий мав бысть, браті“.

Ось я молю ся, та й молю ся учора зь вечера тихенько за себе грїшного та й за всю шкребтану і нешкребтану, влопоуху і довго-уху худобу нашу, молю ся за упокой руско-го сердечного „уша-раума“, котрого в Тур-ці поховали... коли нараз зашуміло зь воз-дусь і загудів дзвон „Руської Ради“, а за-гудів до мене словами: „Продав, продав!“ продав, продав! Хто? що продав? — за-читав я в страху, а менші давни водз-

вають ся в плач: „Романчук, Роман-чук!... в бїлий день! Русинів!“

Серце мє скаменїло, волосє мє вста-ло дуба, а ноги під моєю задрожали. Не вже ж — кажу — Романчук... В тій зло-потїв і заплів когут на плоть мов неса-мовитий: „Куку в руку!“ а песня залаяв: „Взяв, взяв, взяв!... взяв, взяв, взяв!“ Головою мє бїдня! Пропала Русь, на вї ки пропала! Бїду до Львова, бїду на віч!... поїду Русь ратувати!

На те як-раз ухолоди гуси в ворота а „гус“ походить, як доказують наші еті-мологи, водь німецького Gans, і заговорили они до мене частю німецькою: „Geh, geh, geh!“ Руські наші, що стояли на боці, заго-лосили: „Так, так, так, так!“ покивнувши сумно-позапно головами та й повертіли енер-гічно хвостами. Іду! — кажу — іду!... Втїм українськїй дзвоник, що на нашій дзвонічці, задривав мє в ухо: „Ты ду-рень! ты дурень!“

Як не винує, як не вряну:

— Самі дурень, добродї! Мало ти ба-чиш свїта зь своєї візничі, тож і не чини ся мудрїшим водь мене! Я справедливий Русин і для того я не признаю надь собою нікого за розумїтїшого, не признаю нікого авторітету. А що я на те маю право, докажу тобі на львівськїм вічу, а властиво на „со-бранї“ Руської Ради. Я здемаскую Романчу-ка, я подочу его політику, я подам Русинам єдино-спасительную раду, вибреду зь того болота, в котре нас завели наші не потрібні і зрадіві послы.

Господинове! — скажу на вічу — про-мавляю до вас і молю вас: прийміте мою раду, она бо єсть водь Бога. До мене — як колись до Білеяна ослиця — заговорили кура та гуси, гозорили качи і пєи, і давїв свя-тий обявїв мє всю правду... Я вас про-року — мє послушайте!

Романчукоті зайнятий булі нерозумий, непатріотичний, а навіть брехливий... вх муси-мо торжественно заперечити. І так:

Романчук сказав, що мє сьм Руси-ни, і сказав, що нас в більше, ніж кому до вподоби. Таке нерозважне заявленє пере-лявало Польків в Москвіт і оно може викликати війну між Австрією а Росією.

Що більше: Польки постарають ся о те, що Галичина достане за намістника — злопамя-ного вилеємського рїзана дїтей, Прода, а цар російскїй займевує губернаторм Маш-лон Руса Фараона і — Русь наша пропала.

Щоб отже до такого нещастя не до-пустити, мусимо прилюдно заявити, що посол Романчук виявив своє заявленє в злїй вїрї... що він навіть розмїнує ся в правдо-во. Бо й як-ж ми Русини, господинове? До урядів по руси не пишмє, руских гімназій не хочмє, руского театру не потре-буєм, рускою словесности не знаєм і знати не хочмє, — одні з нас важуть, що они Москалі, а другі хотять бути Польками, — отже прошу мє сказати: Як-ж ми Руси-ни? Нї, сто раз нї! Ми не Русини, ми ще самі не знаєм: що ми? — як сказав од-ний наш Турок. І для того протестуємо „всенародно“ против безличного заявленя Ро-манчука і зрїкаєм ся в сьм тїх прав і користей, які по онтому заявленю для нас могли бы вступити. А щоб наш той протест і дїлом підперти, воскликнїм: То-варство „Просвіта“ — анаема! Товариство педагогічне — анаема! Товариство „Богиня“ — анаема! Товариство „Дїстер“ — анаема! Театр рускїй — анаема! Часопис „Діло“ — анаема! Часопис „Батьківщина“ — анаема! Часопис „Зоря“ — анаема! Ча-пис „Дзвоник“ — анаема! Анаема на всі часописи і вїзники і на всео духа руского, толерованого дос Австрію, — амїнь!

Далше сказав Романчук, що мє сьм вїрній австрійскїй корон... Блага, чиста бла-га! Зь тої бляні смїють ся всі наші вербе-дирки та штабрати. Бо й чим же ми вїрній цїсареві, коли наші рекрути плачуть, а за ними плачуть їх батьки та матери? Ба, і як же ми вїрній цїсареві, коли у нас нема й одного селя, де бы податки стагались без ексзекуції і без секвестрації?... Отже арозумїте, що те заявленє Романчука було в єсть бляго і нїчо більше!

Ми льояльні уїати, — заявив водь водь нас усьх. Зь яким чолом? зь яким прав-вом? Таж сьмтви знає і Галичина і На-умович! Таж ми бунтуємо ся против Бу-литів і не приймамо межи наших святих вї Льйоль, вї Арбуеса, вї Торквемады, ба

ми навіть календаря не хочмє римского і протестуємо против заведеня целібату. Но, и хіба-ж ми льояльні уїати? Компромітація, чиста компромітація!

Далше виліпав Романчук, що ми хо-чемо народного та й економічного розвитку. Господинове, то келот! Розвїй народности руско-ї в Галичині — то занепокоєння народно-сті полесков, то öffentliche Ruhestörung, а еко-номічний розвїй — то замаскований соці-алізм, то випирание жидів з їх, сотками лїт, гірко здобутого становища, до Gewerbe- störung... Ми того — яко льояльні сини Ав-стрії, яко християне і добрі католики — вї-копи не підписмє! Господинове, господинове! вїрте мє, в ultimam sim falsus vates, на-родовці небезпечнїші, ніж радикали, бо сї кричать, а тамтї роблять. Ви-ж розумий, ви бачите яно, що я говорю правду, — але укра-їнськїй дзвоник голосить, що я дурень... Га, нехай! нехай буде, що ми всі дури, а Ро-манчукбїт розумий, то все-таки нехай они не забувають, що „на дурнях свїт стоїть“ — нас є більше і для того: вон зь куруль-ських крїсел! вон зь соїму в райхорту! Забравте ся панове! Романчукови і Сьчин-ському — велике regret! Телішевскїй — на село людей дурити! А Антоневичев, господи-нове, Антоневичеві належить ся водь нас ве-ликий памятник „оть рода вї род“. Нехай его слава грїнїть тамт, де кури не допїва-ють, зайдн не доскакують і вощи зь лисами „на добраніч“ собі повідають. Вон є пер-шій водкрив безличну злобу Романчука, він неустрашено заперестував против его за-явленя, котрі нас на всі сторони скомпро-мітували. За такий страшний компромітація по-винний булі для нас выторгувати — бодай Русина намістника, коли не підїл Галичи-ни, — а мє вїчого не достали.

Для того уложмє пропамтєне писмо до цїсаря зь просьбою о новї вибори і зажа-даймо: щоб нам до них не мїшав ся нї Лях, нї жид, нї „сїкий такий“ народовець, а побачите: що зь того буде. Вийдуть зь ур-ни виборчє самі тверді патріоти. Не будуть они жадати вї льотї для народу, нї правь для него, а зажадають власти. Не буде-ж и вїм того, — ухвалити загальну абстїнецію, позавши водь радь громадських і радь пов-

всім повстало невдоволення, тим більше, що папа остро виступив проти монархії. Тоді порішено, щоб се писмо лишити тайнським, а натомість від себе видати заявлення, в якому б було деякі концесії республіці, а заразом підносило всі жалби католиків до французької республіки. Таке повстало писмо кардиналів. То досенісе старіють ся многи дивинки ослабити. Звертають увагу, що писмо адресоване до кардинала Рішарда не походило від папи, але від державного секретаря, кардинала Рампоя. Після одного денесня, походячого з Ватикану папа був невдоволений опублікованістю заявлених кардиналів, але се походило не з причини самого заявленя, а більше з того, що в той хвилю вичислено в ньому жалоби католицької партії.

НОВИНКИ.

— Смерть поп. Даміана Гладилевича викликала великий жал між Русинами народоправцями, і то не лише в самій Львові але і на провінції, ба навіть і за кордоном на Україні. Зі всіх сторін надходили телеграми з кондольнціями для родини Покойного і для громади народоправців. Впродовж Митрополити Сембратович, не могочи взяти участі в похоронній закладці недиспозиції здоров'я, відправивши навіть поминальне богослуження за душу Покойного. В четвертій і п'ятницю при тілі Покойного відправлено парастаси: о. Чапельський з питомцями львівської семінарії духовної та о. Стефанович з учениками семінарії учительської. Перед поминальною Покойного зложено доси по-над двадцять віниць. Крім кількох віниць від родини, від своїх ошків: Левичих, Цібанових, відтак від учеників руської гімназії з поодиноких класів, де Покойний був або господарем або вчителем предметів шкільних, та від збору учителів руської гімназії — подибуємо віниць від всіх товариств руських і так: Прогресса, Ініціатори справ просвітних, Народна Рада, Ревному народоправцям, Руска Бесіда, "Своєму діяльному членові" — Товариство ім. Шевченка, "Заслуженому Голові" — Інститут св. о. Николая, "Своєму Добродієві" — тов. академіка Ватра, "Щирою патріотичній" — тов. Свч у Відні, "Своєму почитовому членові" — Руске товариство педагогічне, "Заслуженому членові" — відтак видавництво "Діла", "Своєму основателю", Руско-народний театр, "Покровителю штуки" — Руські богослови, "Щиро служачий Ти справі народній." — від товариств Покойного: "Сердечному приятелю" Баранський, Грушківський, Гузар, Дюшак, Чапельський, "Сердечному побратимові" Юл. Целевич, — від родини Шухевичів. Також єсть один вінець з написом: Szczęśliwego Rusinowi, wieniec przysięgi, od przysięgi Polaka. Громада станіславських Русинів видала депутатів з ім. Т. Стахевича і Р. Заклинського, котра зложити на домовині вінець з написом: "Славному патріоту — Русину Станіславському". — Складачі друкарів тов. ім. Шевченка зложили при той нагоді замість віниць 5 ар. 10 кр. на руки редакції "Діла" для бідних учеників. — На похорони зійшло ся значне число товариств, знайомих і почитателів Покойного.

— За універс. бл. п. Володимира Баранського, відправити ся заходом родини богослуження поминальне дня 2 го н. ст. лютого (вд второк) о год. 9-го рано в церкві СС. Василіанок при ул. Зиблікевича.

— Видати товариства "Львівський Боян" повідомля, що слідуючий вираз хор мішаного відбудуть ся в п'ятницю а не четвер. — Надо промити видати тих заміщених членів зомогаючих, котрі до того часу грамоти не достали, щоб зголосились, подати свою адресу до голови товариства п. Волод. Шухевича ул. Чарнокого ч. 26, куди в ньому писма адресувати належить. — Мбсцеві члени як дійсний так і зомогаючий зложити свої грамоти віддати в слідуючу п'ятницю між годину 7 ою а 9-ою в комитат "Руської Бесіди".

— Другий вечір з танцями "Руською Бесідою" відбуде ся вд второк 2 н. ст. лютого с. р. в салі тов. Frohinn. Листа отверта. Вітальне можна достати в тов. "Руської Бесіди" при ул. Ворменської ч. 27 а в день вечери при касі. При сій пригадці радимо всім, що хотіли би добре погуляти і забавитись, не гаяти ся а явитись на тих вечорницях, бо місяць сего року короткий і не багато таких забав як отой "Руською Бесідою", на котрих дійсно можна забавитись... Ми своє робимо: закликаємо і пригадуємо, а хто залишить покорикувати тм, сам собі буде винен і вже не поможє нічого казати відтак через цілий довгий рік..

— З Станіславська пишуть нам: Пригадуємо, що вб второк 2 н. ст. лютого останнє представлення руського театру в Станіславові. Відограти наш артисти "Різдвяну ніч". Лібретто опери можна достати в торговлі Т. Стахевича, а вечері при касі. Вже тепер за маляють многи в дирекції білети. Радимо спитатись, бо опісля тяжко буде достати догодне місце. В опері виступити львівський артист п. Борковський.

— Русько народний театр під управою Івана Вибровича уряджує перше представлення в Стрию дня 4 н. ст. лютого. Виставлена буде комічна опера Янчука "Вихованець". Дальшє представлення будуть відбудувати ся в суботи, неділі вівторки і четверги. Стрийська і доохрестна публіка повинна дати о те, щоб нашому театрові у Стрию добре походило ся та щоб вони могли побути там безь отрати так довго, як у Станіславові.

— Товариство гарбарів в Ужгороді з обмеженою поручкою завязало ся дня 26 н. ст. січня за ініціативу п. Олександра Целевича учителя народної школи місцевої а під проводом русько-равського презеса повітового і соймового посла п. Францішка Баджєвича. На зборах основателів явили ся многи властители більших поєздостей

і равський староста д-р Шумлянський, котрий навіть прийняв вибори на члена надзвичайної ради новоствореного товариства. Головою товариства обрано посла Францішка Баджєвича. До дирекції обрано також і Івана Філевського і п. Дана Лиска, двоє гарбарів угнбоних, котрі перед півтора роками як стіпендісти краєвого відділу відбули практику в фабричній гарбарні в Рашеві.

— Стіпендію имени цесаря Франца Іосифа в річній квоті 200 зр. надає управляючий совіт "Народного Дому" у Львові, почавши від 1 го червня 1892 шкільного року до укінчення студій, Олекса Бєсєнов, слухачеві 5 го року медичанського відділу у Відні.

— Новий директор почт п. Сеферович, приїхавши оногод поїздом курерським з Кракова до Львова і обіймивши урядоване. Зібраних урядників дирекції почтових всіх п'ятих департаментів, представивши новому шефові старший вівтник почтовий п. Навратил. П. Сеферович повітав кількома щирими словами урядників і впевнив їх, що як доси так і на дальшє буде для піднятих собі урядників не лише настоятелем але і щирим приятелем.

— В наслідок удержання зв'язків Кароля Людвіга переведено новий підлі між обсягом ділянки дирекції руху зв'язків державних у Львові і в Кракові. До округу дирекції краківської приєднала генеральна дирекція просторів з Кракова до Перемисла (з виключенням станиці в Перемислі) відтак шляхи: Бержанів-Величка, Подляне-Неполюмиць, Дембица-Розавіт, Соббів-Надбже і Ярослав Рава Руска (excl.). До округу дирекції руху у Львові приєднало шляхи: Перемисль-Львів, Львів-Подволочиска, Красне-Радивилів, Рава Руска-Сокаль а крім того шляхи Перемисль-Меже-Лабортів враз з шляхом лучачим в Новім Загрью. Для відновлення надзору і консервації шляхів утворено десять секцій по п'ять для кожної дирекції з обсягом в Кракові, Тарнові, Рашеві, Новім Санчі, у Львові, Стрию, Станіславові, Перемислі і Чернівцях. Дальшє утворено заради орієнтації в Кракові, Рашеві і Перемислі та заради робіт в Перемислі і Яолі. Заради орієнтації в Яолі знесено. В Перемислі і у Львові утворено по одній маґазині матеріялів. Зв'язано дотепершій уряд руху зв'язків в Скав'ї, Новім Загрью і Посаді Хирівської а утворено їх в Кракові, Тарнові, Ярославі і Перемислі. Як органи загального надзору утворено три інспекторати руху з обсягом в Новім Санчі, Перемислі і Чернівцях. Інспекторат в Новім Санчі підлягає дирекції в Кракові а має собі підпорядкований шляхи: Звардонь-Ново Загрью, Новий Санч-Орлов і Загрян-Горлиць. Інспекторати в Перемислі і Чернівцях підлягають дирекції львівській. Першій з них обіймає шляхи: Меже-Лабортів, Загрью-Хирів, Перемисль-Львів, Хирів-Стрий і Дрогобич-Ворислав. Другій же з розширеним кругом діляки має собі собою шляхи: Неполюмиць-Сучава і всі зв'язки буквиньські. На шляхах не підлягаючих загальним інспекторатам установлено для нагляду над службою руху особливих контролерів. Обсяг діляки інспекторату в Чернівцях розширив ся в значній мірі.

— Справа експорту безроз'є з Галичини до Відня, піднесена польським колом, спонукала міністерства справ внутрішніх, торговлі і рільництва видати розпорядження, котрі містять десять параграфів. § 1. дозволяє на експорт галицьких безроз'є до наших провінцій; § 2. усуває всякі дотепершні обмеження для галицьких безроз'є на центральному торзі віденьському; § 3. ставляє на рівні галицькі безроз'є з безроз'єм з інших країв; § 4. наказує, що безроз'є галицькі мають перелазуватись лише в Безді; § 5. признає понеділки і вторки на дні, коли безроз'є мають привозитись до Безді, де мусять оставити п'ять днів для контамінації; § 7. замикає стацію Шакову для експорту безроз'є до Німеччини. — Розпорядження починає обов'язувати від 10 лютого.

— Фальшивий єрбий ремісник поливляв ся у Львові і то в значній кількості. Оногод завестіювала поліція кілька таких фальсифікатів а за фальсифікатами розведено енергичне слідство.

— Великий маневр поїздинів мають після донесе я Reichswehr, відбутися с. р. в Австрії. Один з тих маневрів відбуде Х тий перемисльський і ХІ тий львівський корпус в околиці Стрия, другий будуть в полуднево-західній Угорщині під Пятицерквами. На галицьких маневрах має бути цесарь.

— Ц. н. дирекція руху зв'язків державних повідомля: "Зі даєм 1 н. ст. лютого 1892 отварає ся між станицями Галич і Зауполь на шляху Львів-Чернівці пристанок Водники для руху особового і пакункового. Вьзгы спрощає будинок сторожничий зв'язничий ч. 98; — пакунки же можна надавати тільки за дозгою. В пристанку Воднику задержують ся одну мінуту всі поїзди особові з винятком поїздів поспішних ч. 801 і 802.

Поїзд ч. 811 приходить до Водник о год. 7-29, відходить о 7-30 вечером.

Поїзд ч. 812 приходить о год. 9-33, відходить о 9-34 перед полуднем.

Поїзд ч. 813 приходить о год. 1-22, відходить о 1-23 вночі.

Поїзд ч. 814 приходить о год. 2-31, відходить о 2-32 вночі.

Поїзд ч. 815 приходить о год. 8-22, відходить о 8-23 перед полуднем.

Поїзд ч. 816 приходить о год. 7-00, відходить о 7-01 вечером.

— Комітет селянський повіта краківського поставив кандидатуру селянина Ів. Птака з Беняча. На засіданні селянським дня 26 н. ст. січня виголосив Птака прихильно прийняту бесіду кандидату, по котрій оголошено его одним кандидатом єго єсть, як ми о том вже доносили, д-р Пашковський.

— Жартів зими. Сими дими замерз в полі селянин з Тустана, станіславського повіта, Семко Пташник. Вертаючи з дровами з ліса зай-

хав в річ, сани вивернули ся і Пташник не міг их самі добути з рова. Дятого ждав на поміч якого переїжджаючого поки не замерз. — Також селянка Анна Світлик з Трійчич, вертаючи з ярмарку в Перемислі, забудила на полях гнатовицьких і там замерзла.

— Чехи у Відні подали послідніми днями не менш ніж дванадцять причин до великого гніву. На зборах бо тамошніх чеських товариств ухвалено таку резолюцію: "Чехи у Відні замешкали, правують потребу скликати конгресу славянського до Відня і ухвалюють стрімгати всіми силами до того, щоб світ дзнав ся, що Відень не єсть містом німечким, але в значній часті славянським. Дятого ждають заведення публичних шкіл чеських у всіх дільницях міста а також домагаються ся, щоб власти віденьські відповідали на чеські подання по чеськи". Додати тут треба, що у Відні вже більше як 100.000 Чехів.

— Продав жінку. Жидок Фреліх родом з Коломиї, відбувши у львівській в'язниці кару за крадіж, повернувшись перед кількома місяцями до Коломиї, заповняв ся там з дочкою купця Шломи Ласера і оженив ся з нею. Кілька днів по веселю сказав Фреліх жінці, що має поїхати у Відня та що мусить з нею до Відня виїхати на постійний побут. Жена, помімо відраджувана родичів, згодилась на пропозицію Фреліха і поїхала з ним до Відня. Зараз по їх приїзді з'явив ся у них якийсь мужичина і розпочав живу розмову. Підчас тих розмов виїхав Фреліх, обіцяючи за хвилю вернути. Але година минала за годиною а Фреліха не було. Коли незнакомий побачив неспокій на лиці Фреліхової, виїхав з кешені фотографію і дав єй молодій жінці, котра в зачудуванні поглянула своєю власною фотографією. Незнакомий розповів єй тоді, що фотографію достав вже перед кількома тижнями від Фреліха, котрий обіцяв єму привести до Відня ориґінал та що заплатив за се Фреліхові 400 зр. Переведена жінка виїхала на улику і надбавши поліціянта розповіла єму свою беду. Поліціянт, не киче втручати Фреліхові, забрав єй враз з кешені на поліцію і тут по кількох днях справа роз'яснилась. Родичі Фреліхові дзнавшись о том приїхали до Відня та забрали дочку домі, але привезли єй вже божевільною.

— Землетрясє в провінції римської справило більші шкоди, як з початку гадали. В Чівіта Лазіура спити люде в бочках поуставлених на площі. В Гонцано мусили розібрати поверх ратушу, бо грозив заваленєм. Також тамошний костел кануційський дуже ушкоджений а звідь катедри зарисували ся. В Велетрії кинула ся товпа на управителя тамошньої обсерваторії за те, що не запобіг наперед трясєні землі. До Гонцано выслано відділ піонерів а войска.

— 100.000 зр. выносив голова wygrana великої лотерії пражської. Звертаємо увагу намахів впов. читателів, що тягнєня відбуде вже 12 лютого.

— Дрбій воти. Дня 14 н. ст. лютого відбуде ся в Станіславові в'їзчанє п. Ілія Кокруза, гімназійального професора з панною Іванною Чачковскою і п. Юліана Левицького, об'єднаного богослова, з панною Антоніною Чачковскою. Об'єднані суть дочками даркатора станіславського реальної школи п. Іосифа Чачковского. — Бурмістром міста Коломиї обрано оногод Якова Аслава.

Посмертний — оновістки.

Іван Раванович, выслужений офіціал краєвої дирекції скарбу упокоив ся у Львові в 88 році життя. Вічна єму пам'ять!

— Казимир Володимиір Пашковський, артист русько-народного театру, упокоив ся дня 29 н. ст. січня в 39-ом році життя. Похорони відбудуть ся дня 31 н. ст. січня о 3-й год. з похоронів заведення в Кульпаркові на стрільниці кладовище. Покойний зачисляв ся між ліпших артистів нашого театру, а в деяких креациях був знаменитий. Публіка відносила до Покойного все з великою симпатією, а також і між своїми товаришами пошляв по собі правдивий жал. Вічна єму пам'ять!

Именованя, перенесєня, конкурсы и пр.

— Конкурсы. Видати повітовий в Рогатні розписує конкурс на посаду провізоричну рахмайстра кондуктора з платнею 400 зр. и речанцем до 15 н. ст. марта.

Наука штука и література.

— Друге число "Зер" зредатоване знаменито. Матеріал незвичайно цікавий і цінний. Майже всі галузі літератури заступлені. Маємо там повість Подолєнка "За грому", оповіданє Чайченка "Зустріч", исторію літератури Ом. Огоновського, критяку варту Глібова: До "мирового", розправу Вольховського: "Українська книжка на селі", Сучасну літєрає з життя суспільного, посмертну дошу гадуку про Потєбєне і багато войких менших записків, вїсток та замїток. Та ще і три поезії суть в том числі, між ними одна Галичанна Колєсы. (Якось наш молоді поети дуже мало відзивають ся. Чи налікались Чайченка?) Дві ілюстрації добрий, наш: "Приїшла в гостан" (в хаті "на помож" дві цокотухи гостити ся) и вид з Києва з Дайра.

Телеграмы "Діла".

Відень 30 січня. Pol. Согт. уважає вїсть про маневри в Галичині ще за передчасну.

Будапешт 30 січня. При виборах

в Бані-Гунді стрїляли жандарми до напастивної товпи людей и убили 3 людей а 2 зранили. Подерто всі акти виборчї, тож будуть розписані другі вибори. — Результат виборів такий: Ліберали втратили 15 мандатів, націонали добули 14 мандатів більше, незалежний 3, угористи 3 а дикі втратили 6 мандатів.

Берлін 30 січня. Вірхов виступив з промовою против закона шкільного; відповідав Капрі і сказав, що релігії не можна учити без огляду на віроповіданє. — Концєси, пороблені клерикалам в том законі шкільному, мають зєднати их до голосованя при проект реформи войскової.

Сфія 30 січня. Хоч кулі не добуто, то Стамбулов подужає за кілька днів. — Правительство на ново зачало домагатись від Сербії видати загворника Ризова.

Мадит 30 січня. Рух анархістичний збільшає ся. Всюди в місцевостях, де суть копальні, заведено суди военні и сконсигновано войско.

Послїдній вїсти

Похорони поп. Даміана Гладилевича, від проводом митрата о. Сьв. галєвича з послуженою многи священств, при сїбї патомцїв дух. семінаріи и хор учеників руської гімназії та при участі множества знайомих і почитателів покойнича відбули ся нині пополудня мимо несприятелє погоди, дуже величаво. При выносі мошей в дом выголосив з балкона пращальне слово посол Ол. Баранський. Перед караваном несено волякадесять віниць.

О стані здоров'я посла Романчука надїїтєя сегодє до Львова знов вїдомїтє, що недужому стає по операції щоразь лучше.

Выказь складаных жертв.

— Видати товариства "Школьна Поміч" складає сими щиро-сердечне спаси-Бог! Вп. жертводавцям, зложившам дары на бідних школярів руських шкіль львівських. І так зложили: о. Іван Гомза з Суворині 1-50 зр., д-р Іван Гробельський з Перемисла 5 зр., Ігнатій Гамаль з Підляркова (кладка) 70 кр., о. А. Олєсєнцій з Братковець 4 зр., Захар Садовський з Самолуць 50 кр., о. Ігн. Попович з Ганасєвки 1 зр., Осип Марков з Львова 50 кр., Евг. Навроцький з Голубів 4 зр., о. Ант. Тустановський з Шилі 1 зр., Н. Н. на руки о. Рєдєвич 6 зр., о. Ад. Глиньський з Микашева 3-10 зр., о. Мацьвінський з Угриновець 50 кр., о. Корн. Копастинський з Зандранова 2 зр., пані Марія Алексєвичєва з Ворислава 1 зр., крал. Матковський з Перемисла 2 зр., о. Теод. Борис з Хашова 1 зр., сов. двору Ів. Литвинський з Львова 3 зр., з редакції "Галицької Русі" 1-45 зр., о. Іл. Гимитрик з Самбора 1 зр., Алек. Якович з Кольбушово 50 кр., А. Чабан з Тарнова 2 зр., о. Юл. Н. Кисєлевський з Латача 40 кр., о. І. Пастернак з Тяляви 5 зр., о. Ів. Бурчанський з Олєва 50 кр., о. Ів. Машковський з Перегрини 50 кр., Олар. Гець в Рашева 2 зр., Апол. Кульчицький з Відня 2 зр., сов. двору Ів. Литвинський з Львова 3 зр., о. Дольницький з Станіславчика 1-25 зр., о. І. Жуковський з Глушкова 1 зр., о. Ів. Тарнавський з Ямполь 1 зр., о. Іос. Красицький з Дєрнова 3 зр., Стан. Глиньський з Варшави 5 рублів и о. А. Варнович з Острова 1 зр.

Поїзди зв'язничі

посла часу так званого "середно-європейського" від 1-го жовтня 1891.

Відходять з Львова.

В напрямі до Стрия: 5-50 рано. Поїзд особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Густина. — 10-14 перед полуднем. Поїзд особовий до Стрия, Хирова, Сухоя, и Станіславова. — 7-43 ввечер. Поїзд особовий до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухоя, Станіславова и Густина.

В напрямі до Чернівців: 4-48 рано. Поїзд особовий до Станіславова и Коломиї. — 8-40 рано Поїзд поїздиний до Станіславова, Чернівців, Ясє, Букарешту и Густина. — 3-54 по полудни. Поїзд особовий до Станіславова, Чернівців, Ясє и Букарешту. — 9-48 ввечер. Поїзд особовий до Станіславова, Чернівців, Сучави и Густина.

В напрямі до Бєлєя: 8-49 рано. Поїзд мїшаний до Бєлєя и Сокаля. — 5-40 пополудни. Поїзд мїшаний до Рави руської.

Приходять до Львова.

В напрямі від Стрия: 8-31 рано. Поїзд особовий з Сухоя, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия. — 3-10 по полуд. Поїзд особовий з Сухоя, Хирова, Густина, Станіславова и Стрия. — 11-12 вночі. Поїзд особовий від Нового Санча, Хирова, Густина, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия.

В напрямі в Чернівці: 6-17 рано. Поїзд особовий з Сучави, Чернівців, и Станіславова; — 1-22 по полудня. Поїзд особовий з Букарешту, Ясє, Чернівців, Станіславова. — 7-23 ввечер. Поїзд поїздиний з Букарешту, Ясє, Чернівців, Станіславова и Густина. — 11-22 вночі. Поїзд особовий з Коломиї, Станіславова и Густина.

В напрямі в Бєлєя: 7-50 рано. Поїзд мїшаний з Рави руської. — 3-46 по полудни. Поїзд мїшаний з Сокаля и Бєлєя. Аїш розкладу відь на шляхах зв'язничі державних в Галичині достати можна на кожній стації по ціній 6 зр. за привітний, а за книжечку в формат кшєновім по 5 кр. за штуку.

Коли годинник часу середно-європейського показує годину 12-ту, то вказує годинник: в Чернівцях 12-45, в Подволочисках 12-44, в Сучаві 12-44, у Львові 12-35, в Будапешті 12-16, в Відні 12-06, в Празі 11-58.

Надбслане.
Д-ръ В. Гловѣньскій
ц. к. лѣкаръ повѣтовый
перенесенный до Бѣрки 1-2
мешкае въ домѣ органіста коло староства.
Академикъ-Русинъ
глаголю лекціи. На жаданье вчить языка фран-
цуского. — Адресъ: А. Вишеньскій, Львовъ,
ул. Паньска ч. 21. 4176 1-2

ДО АМЕРИКИ.
БІЛЕТЫ ЪЗДЫ
въ
Нідерландско-Американскѣмъ
товариствѣ пароходной плавбы.
I Kolowratring 9 **WIEN.**
IV Weyringergasse 7 а
Проспекты и поясненія якъ найточнѣйше
и безплатно. 4165 5-52
Найкоротша, найснорша и найдешевша подорожъ.

Въ Станіславовѣ
у подписаного можна добтати
кождого часу КИТИЦЬ рѣзної
якості и наймоднѣйшого фасону:
бѣлі слюбні и корони мѣртові —
гіацинты, камеліи цвѣтучі, ве-
лякї пальми и рѣзні цвѣты.
Вѣнці похоронні, а на веселі
высокопенні рождѣ, нашіе и ро-
сада на шпарати. Ярнжу, цвѣты
та кльомбы — деревца оочеві
— по найдешевшій цѣнѣ продае
Антонъ Шмідтъ. 4165

Найперша краєва фабрика
БУЛІОНУ
З. Сѣлковскаго
передъ тымъ А. Сѣлковскаго
въ Кришовичахъ, п. Мостиска
Основана въ 1867 р., вѣдзначена медалями и дипломами
почетными и на краєвыхъ выставахъ поручае Ви. Публицѣ
БУЛІОНЪ
въ мяса волового, телятины, дробу и звѣрины та высылае
по 6 зр. клѣр., не числячи опакowania.
Вѣдбирателямъ большои скѣлкости вѣдповѣдний рабать.
Купити можна у вѣсѣхъ большихъ торговляхъ у Льво-
вѣ и на провинціи и по вѣсѣхъ складахъ та філіяхъ
Народной Торговлѣ. 4173 1-2

Накладомъ „ДЗВѢНКА“ поя-
вились и можъ набути черезъ
всѣ книгарнѣ:
1) Леонидъ Глѣбова: Байки цѣна 5 кр.
2) В. Чайченко: Олеса олов. „ 5 „
3) „ Байки „ 5 „
4) „ 2 Оповіданя „ 5 „
5) Ив. Франка: Лисъ Микита „ 50 „
6) М. Лисенка: Коза дерева
оперетта до сѣнну и форт. 80 „
Редакція „Дзвѣнка“ Львовъ ул.
Чарнецкого 26.

РУ.
кавички всякого рода;
Бандажъ руптуровй
и всякї вырѣбы рукавички
поручае найдешевше
Павло Лянгнеръ
передъ тымъ
Браты Лянгнеры
Львовъ, улица Галицка ч. 16.

ALFRED RASSL
Troppau österr. Schlesien.
основана въ р. 1857
торговля насѣнь господарства лѣсового и рѣльничого
за згодою контрольной етаціи для насѣнь ц. к. товариства
господарского у Вѣдніи поручае насѣнья всякого рода,
що дуже добре кѣлчать ся — en gros и en detail.
Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ
цѣнахъ.
Взѣрцѣ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 6-34

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ
у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валляха)
НОВО УТВОРЕНА
ТОРГОВЛЯ ПАПЕРУ, ОБРАЗѢВЪ и ТОВАРѢВЪ ГІАЛАНТЕР.
Найлучша гербата хиньска впростѣ черезъ каналъ
Суеца спроваджена 1/2 кильо 2-30, 2-80, 3-1, 4-1, 5-1,
Высѣвки зъ гербатахъ 1/2 кильо 1-80, 1-50.
Гербата караванова російска въ оригин. опакowania
Браты К. и С. Поповы 1/2 кильо 180, 1/4 90 кр.
Прекрасні цвѣты батистовы до свѣчокъ, Гірлянди
(вѣнці) до образѢвъ, букеты салыновы и котиліоновы. —
Книжки торговельны и нотатки. — Вилеты визитовы. —
Рамы до образѢвъ. — Тутки сигаретовы. — Карты до гри.
Рамы до групи ЧленѢвъ Синода зъ склома бѣлгій-
скимъ по зр. 2-95, 3-50, 4-1, 4-75, 6-1 зъ почтового пе-
ресылкою о 50 кр. болше.
Комісовый складъ Гомеопатичной кавы О. Кнейпа.
Буліонъ въ плынѣ (Maggis extrakt). 4078

Для церквей
КАДИЛО
ЦЕРКОВНЕ
благовонне
поручае
ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
пачка 1/4 фунта 50 кр.

Молодымъ
и старшимъ
мужчинамъ
поручае ся дуже д-ра Гізде ц. к.
выключно привіа. электричний
апаратъ „Кратофоръ“ до власно-
го уживанія противъ
розстроєня нервѢвъ
и
сексуальной системы.
Дуже выгодно носити его въ ки-
шени. Нагороджений рѣзными
медалями. Патентоване у вѣсѣхъ
державъ. Илюстр. проспекты
gratis. Въ кувертахъ за 10 кр.
маркою. 4136
Адреса: General Vertretung v.
J. Augenfeld, Wien, Stadt,
Schulerstrasse Nr. 18.

ДИРЕКЦІЯ
ТОВАРИСТВА ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЬ
ВЪ КРАКОВѢ
оголошує слѣдующе:

Позаякъ Поважана Консорціи горожанска, завязана въ цѣли выарендованія
добрѣ Подгаецкихъ, въ письмѣ зъ даты: Бережаны дня 5 сѣчня 1892 р. заявила, що
рѣшила ся „не брати на теперъ въ имени Консорціи добрѣ Подгаецкихъ въ аренду“ на усло-
вяхъ ухваленыхъ надзорною радою Товариства взаимныхъ убезпечень дня 1 грудня 1891 р.,
то Дирекція Товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ вѣдповѣдно до дальшихъ усту-
повъ згаданой ухвалы рады надзорной оголошує зновѣ, що

- а) есть до выарендованія, зглядно до вѣдступленія право побору чиншѢвъ
арендовыхъ и найму зъ предметѢвъ, належачихъ до добрѣ Подгаецкихъ, на
часть треванія дотеперѣшнихъ контрактѢвъ, зъ вылученьемъ фѢльварковѢвъ
Сѣлко, Голєндры и Марцєльвѣка;
- б) въ мѣру експіраціи поодинокихъ контрактѢвъ аренды и найму, можуть
бути выарендованіи всѣ фѢльварки зъ выимкомъ фѢльварковѢвъ Сѣлко, Голєн-
дры и Марцєльвѣка, — дальше дома чиншовы, мыны, ставы и т. п., сло-
вомъ всѣ предметы належачі до добрѣ Подгаецкихъ, на часть вѢдѣ дня експі-
раціи поодинокихъ контрактѢвъ до дня 31 марта 1908 р., а евентуально
навѣтъ до дня 31 марта 1912 року.

До письменныхъ офертъ, подписанныхъ оферентомъ зъ поданьемъ мѣсца замешканія,
треба долучити вадіумъ въ готѢвцѣ, котра выносить 10% жертвованого рѣчного чиншу.
Оферты треба вносити до Дирекціи Товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ
найдалше до дня 15 лютого с. р.
Предметы до выарендованія можна оглядати за зголошеньемъ до Заряду добрѣ въ
Подгаецкахъ; а про условия контрактѢвъ и про всякї инші подробицѣ доведатись ближе
можно въ Дирекціи Товариства що дня вѢдѣ 11—1 въ полудне. 4175 1-1

Дирекція товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ.
З. Слонецкій. М. Лемпковскій.

Для церквей
КРАЄВУ НАФТУ
гварантуючи за еи найлѣпшу якѢсть
и закономъ приписану непальнѢсть
высилаю на провинцію у вѢторки и суботы за пе-
реказомъ до каждой етаціи зѣлѣзничой.
Продаю вупуючимъ нафту цѢлыми бочками, що мѣ-
стать около 180 літрѢвъ, по значно зниженой цѢнѣ.
Цѣнники высилаю на жаданье франко.
Петро Мйончиньскій
властитель рафинеріи нафты 4146 10-14
у Львовѣ, улица Синкстуска число 47.

Илюстрованый Калєндаръ Просвѣты
на рѢкъ 1892.
ЦѢна 50 кр., зъ пересылкою 60 кр.
ДѢстати можна въ канцеляріи „Просвѣты“, и въ вѣсѣхъ бѢль-
шихъ складахъ.

Вдова-Русинка
въ середнѢмъ вѢцѣ, маюча 16-лѣт-
ну практику въ зарядѢ госпо-
дарства у евѣщенка, — гладае
мѢсца господнѣ. Зголошена до
редакціи „ДѢла“. 4165

ТеодѢль Копистиньскій
артистѣ-малярѣ
звѣстный Ѣдѣ кѢлканачати лѣтъ
изъ своихъ працѢ малярскихъ, у-
крашае церкви въ стилѢ вѢсѣднѢмъ
разомъ зъ позолоченьемъ, престолы,
иконостасы и инші рѣчи. Принимаетъ
рѣзбарскы работы поєла власныхъ
плынѢвъ. Выготовлюе всякой вели-
чины церковны образы до иконоста-
совъ, престѢловъ, плащеницъ — о-
лѣйными красками на полотнѢ и де-
ревѢ. Побѣлшае зъ фотографіи пор-
треты. Зъ уваженія ц. к. консер-
ваторіи реставруе всякї старинно-
сти, а то фрески, рѣзбы и т. ин. вхо-
дѣя въ кругъ працѢ малярства —
по найумѣреннѢйшихъ цѢнахъ. Под-
писаныи проситъ Всѣ Духовенство
занотувати собѣ его адресу.
Т. Копистиньскій
у Львовѣ, улица Краковска
число 20. 4095

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. уприв. гал. акц.
БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купе и продае
всѢ эффекты и монеты
по курсѢ деннѢмъ найточнѢйшѢмъ не вчисляючи
нѢякой провизіи.
Яко добру и певну лѢюкацію поручае
4 1/2% листы ипотечны
5% листы ипотечны преміованы
5% „ безъ премій
4 1/2% листы товариства кредитового земского
4 1/2% „ Банку краєвого
4 1/2% „ позичку краєву галицку 3433 179-7
4% „ позичку пропіначіиу галицку
5% „ „ буковиньску
4 1/2% „ позичку угорскихъ зѣлѣзницѢ державныхъ
4 1/2% „ „ пропіначіиу угорску
4% „ угорскі облигаціи индѢмнізаційны
и всѢ тѢ паперы Конторы вымѢны Банку ипотечного все
купе и продае
по найкористнѢйшихъ цѢнахъ.
ЗАМѢТКА: Контора вымѢны Банку ипотечного приймае Ѣдѣ
П. Т. купуючихъ всѢлякы вымѢнованы а еме платны мѢ-
сцевы паперы цѢны, такожъ запашии купоны за гѢбану,
безъ нѢякого Ѣдчленія, а замѢсцевыи лишь за Ѣдчлене-
ньемъ оправдѢнныхъ коштовъ.
До ефектовъ у котрыхъ вышлѢ купоны, доставляе новыи
а друшѢ купоновы, за зворотомъ коштовъ, котры самѢ поносятъ.

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.
Головна wygrana
100.000 зр.
ЛЬОСЫ а 1 зр. поручають у Львовѣ: АвѢ. Шелєнбергъ, М. Йонашъ, Сокаль & Лілієнъ, КіцѢ
и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 8-2

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушів святих) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в „Діло“.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і на нисерати платні у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар. на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 6 ар. на місяць . . . 1 ар. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 18 ар. на пів року . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає військ. бюл. порт.

Послання членів коштує 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. од. одност. строки нисератом в рубр. „Надскане“ по 20 кр. а. в. Подати членим ся по 10 кр. од. стаття.

Запросини до передплати на рік 1892.

З дня 1 січня „Діло“ з додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало триплатний рік свого видавництва. Виходить буди, як уже вбачається, щодня, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Простимо-ж всіх наших Впов. Читателів прислати передплату на рік 1892-гій (взглядно і заздалегідь) і приєднувати „Діло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючи передплатники стануть початком (16 аркушів) повістей „Замов'ї Делі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Діла“.

У Львові дні 1 н. ст. лютого 1892.

Довго лїт заходу потребували Русини, акимж наконці удаю ся їм по кількох попередніх неудачах, одержати в нинішній добі від центрального правительстві концесію на руске товариство асекураційне „Діастрер“. Читателям нашим вже вбачається історія тої концесії і вбачається дотепершій заходь основателів „Діастрера“, щоби сю велику вагу інституцію ввести в життя. Тепер статут „Діастрера“ вже випечатаний, Русини можуть розглянутись в речі, а потім повзати почути ся до обов'язку прийняти тому многоважному ділу в ревню і щирою помічю.

Після статуту „Діастрера“, так само як товариство Краківське, сточнає на взаємності своїх добровільно приступаючих членів. Та взаємність розуміється так, що кожний приступаючий до товариства з яким забезпеченням, стає членом товариства і бере участь в його втраті. Всього виплачено в році розділяють ся (по численю до них коштів управи) на членів товариства, розмірно до забезпечення кождим вартості в заплаченого заводу на премію. Коли той заводок, зложений на початку забезпечення, єсть менший, ніж припадаюча з вбаченням ровну премія, тоді член докладають; коли-ж заводок той більший, член добуває надвижку в формі дивіденди. Довідки не допускають сумніву, що заводок премійний ви-

стають як до зазначення шедь так і на кошту управи, але для більшої безпечності товариства творять ся фонди основний і резервний, а окрім того товариство єсть обов'язане більшим забезпеченням контрааскуравати ввчичь заведених асекураційних.

Щоби-ж товариство зараз в початку було заасигновано в средства потрібні до переведення організації і до есенціальної оплати шедь, творять ся в „Діастрер“ фонд основний в 50.000 ар., котрий має зібрати ся через випущення 500 листів удільових по 100 ар. Фонд той буде поступенно розвиватись і посідателям листів удільових сплачений, скоро фонд резервний, маючий на основі статуту зібрати ся, досягне висоти первісного фонду основного, т. е. 50.000 ар. До того часу посідателі листів удільових мають добувати по 6% від кождого уділу з річних надвишок товариства.

Ті засади нашого першого асекураційного товариства дають поруку, що як встановлені так і розвинуток єго при щирій підпорі земляків єсть запевнений.

На багато примірах могли б ми вказати, як славно розвинули ся товариства того рода, що наш „Діастрер“, хоч закладався без більших капіталів, — та наведемо бодай пару примірів. Оснований 1821 р. в Гота без фондів гарантійних банків взаємних забезпечень зростає до 1890 року так, що загальна сума забезпечень була 4.022.302.800 марок, заводати на премію 12.135.165 м., звернена надвижка 9.086.333 м. (77% заводату), а за шкоти виплачено 71.412.013 марок. Товариство забезпечення на життя „Янус“ у Відні, основане 1839 р. без якого основного капіталу, числить нині 82.775 членів з забезпеченням капіталом 99.643.529 ар. і забезпечено рентаю 797.969 ар., а від 1839 до 1889 року виплачено членам або їх наслідникам 12.692.596 ар. забезпечення капіталів і 1.711.487 ар. титулом звороту надвижки. Але ж на що далеко шукати — а от товариство Краківське!

Товариство Краківське при своїх основану в 1861 році розпоряджувало капіталом 15.000 ар. (навіть не 50.000, як „Діастрер“), а нині розпоряджує мільонами, дає хліб звыж 170 урядникам, як при дирекції в Краківі так і при репрезентаціях у Львові та в Чернівцях, а окрім того удержує до 200 агентів — отже до 400 людей (з більшою або меншою інтелігенцією) має забезпечений не злий кусень хліба.

Тож рід певна, що і наш „Діастрер“,

фахово і совістно при ошадності ведений, мусить мати умови до красного розвитку. Розуміє ся само собою, початок кождого діла трудний, але, як показують приміри і взірці, навить з дуже малого початку росте велика, справді виплоуюча сила. Очевидно, тут потрібна передо всім: солідарно широн підпорі товариству від загалу Русинів, від кождого Русина, без огляду на его пересвідченя політичній, бо се-ж справа економічна, а в того рода справах солідарності всіх Русинів нічо не повинно і не може стояти на перешкод. З розвитку „Діастрера“ багато людей наших знайде заняття і хліб — рід се великою ваги, бо-ж ми дуже потребуємо аросту інтелігентно русин верстві незалежним, а — при тому і докажемо, що ми не рівнодушні до справ свого розвитку економічного, та й що ми вже повнолітні, дозрілі...

Загальні збори руского інституту „Діастрер“ в Перемішлях.

Дня 27 н. ст. січня відбули ся нарешті загальні збори членів руского інституту „Діастрер“ в Перемішлях.

Збори отворили о годін 7-й вечером короткою безарною рідю дотепершій предсідателі інституту, д-р Антонович, при участі 48 членів, котрими майже через половину були члени світської інтелігенції в Перемішлях, проте ж число становили духовні з всіх сторін перемиської єпархії і кришанські капітани.

По безарній, як в мусу виголошеній виступі предсідателя, забрав слово о. З. і в ядреній короткій промові зажадав уваги членів поясненя на слідуєчій замітці:

І. Після вступу часописних статутів інституту давно затверджений і на припоручення загальних зборів в 1888 року видрукований. Отже чому до тепер не роздаю членам тих статутів? [Кружача поголовка удержує, що один з видільових має ужити папір з статутів на домашній потреби.]

ІІ. Після постанову статуту повинні загальні збори відбувати ся щороку, і члени повинні бути на тім-ж формальною відозвою вбачені. Чам же оправдав дотепершній видільовий, що два роки не скликавано зборів загальних, а о тепершніх зборах оповіщено членів інституту в часописних листів з сточащих Новинок, наразуючи через те багатьох на невбачення о маючій відбутися зборах. [Після засягненних в сьм діл приватних неформальних затримо листу членів — як кажуть, з тон причин, що членами суть личности вимагаючі на-

родно діяльності без огляду на маюрусь або великорусь перекопаня, отже правдиві народова з табору старорусов и молодорусової партії, рідуючи і солідарно відлякуючи кертвачі стремленя природному розвитку Русинів Галицїон земель шедь і в рожд. Де хто надіав ся, що в виду затримо листів членів (так називається) відпоручення деканатів, збравши ся 26 січня на збори інституту відбав і сирбт по священниках, побіжно глянувши на чинивот дотепершньої управи інституту діастрерного і поглянувши на даліше вести сю засягнену руску інституцію. Ся була справді така рахуба, що завила ся сьомію одною членів давно виплачуючи вклади членів, і спільно з світської інтелігенцією стерегли передо всім з цілю годності інтересів інституції. Невбаче, що загальні збори членів інституту були оповіщені в новинах часописей (і то єдино „Галицької Русі“) приписано самому предсідателю; навить видільовий доперва в часописей добував ся о ршених предсідателю на день 27 січня загальних зборів.]

ІІІ. Після постанову загальних зборів в 1889 року і постанову статуту, зобов'язаний був видільовий як найскорше занятися справою приготування будови дому для поміщення в ім'я школи і мешкання для діастрер. До тепер же, за два роки, не предложає видільовий ані пляну науки, ані аніж-небудь позитивних внесень, виглядно пляну для будови.

ІV. Справозданє касове єсть побіжно, неясне; комісія шкентруча через два роки не проявила ніякої чинності. Дятого і збори не можуть прийняти до вбачення ніякої чинності уступного видільовий і внесень на абсолютну з рахунів і вбачає касу не може бути полагожене доті, доки станть каси і діловодство уступного видільовий належить окремо на се вбаченою комісією не будуть перешконтровані.

Всі ті замітти вислухали члени в найповажнійшій настрою і мовччи признали за справедливий.

По тім приступлено до вибору нового видільового голосуванням картками. Предсідателем вибрано кришанщина Чеховича; до видільовий удільовий: п. Шехович, кр. о. Войтович, Цеглинський, о. Копко, Матковський; заступниками вибрані п. о. Комдрацій, д-р Кормос и Левкевич. — Давнійшій предсідателі, д-р Антонович, упав значаю меншості голосів. Звізда єго побляда в Перемішлях — може не так з причин політичних, як через те, що по двоох літах свого послідного предсідательства показав ся нездбним до веденя якої-небудь справи вимагаючої серйозно праці в патріотизму.

По обітницю нового предсідателя інституту, що спільно з видільом найревнійшу розв'язує працю, щоби енергично рушити діла інституту наперед в напрям загальними зборами вказаними, — котру то обітницю потують з найбільшим вдоволенням, не мар-

В Єгипті.

[Подорожний сномини д-ра Я. О.—ого.]

I.

Шлях залізничної дороги веде з Суеу до Ізмаїлі вдовж суецкого каналу. Був коліс з Суеу шлях до Каїра навростоє, та бда, що тут чоловік в своїй культурній роботі зависав дуже від обставин природи. Пісок пустині Сагари завивав шлях, так, що кождо хвиль треба було розмитувати ся піскою савали, як свідчай заміти у нас в півночі. І 1868 року покинула сю лінію побуду, що в чотирох годинах дала морз в серцем Єгипту. Впрочім що в Орієнт значить час? Тут не приміюється американське „time is money“ [час — то грош]. Що кому залежати на тім, чи ввч привде до Каїра в чотирі чи в дванадцять годин? Аджеж російській генерал Анненков поставив шлях через пустину середно-азійську аж до самого Самарканду, коли сего конечно вимагала заборча політика російської імперії...

Залізничні в Єгипті їде собі поволені, повагом, як подобає ввчому ісповідникови пророка. На стаціях кондуктор же, щоби побалати із знакомими, же, щоби закупи собі дешевого провіанту, же, бо припадає не прибути ще на стацію заповнений пасажир-роботник, що набрав їх якийсь підприємець до робіт державних.

В купі разом з мною їде Англичанин з своєю жінкою, Німець-професор та ще кілька уезованих, але впрочім по європейській одягненні Арабів, урядників єгипетських.

Із усього нас найпрактичніше їде Англичанин. Се той тит, котрий у Американців зовсе world-trotter [світський волохт]. Вон вертає з подорожі по Америці, Япо-

ні та Індії до своєї улюбленої old England [старон Англії]. Се молоде подружжє з своїм повеселим подорожжє. Cook et son вготував їм план подорожі. Cook et son ставив ся про їх выгоду. Они заплатили предсідателю фірми в Лондон пенну суму грошей — достала наміст білету Cook-a. Ticket [білет] Cook-a має на цілїм світі вартість гроша. Хто їде за посередництвом сєн фірми, той знає напевно, що для него буде місце в готелях по цілїм світі, що всюди на цілїм світі, в центр Африки та на преріях американських, вихадять єго будуть Cook-ові агенти, проводники, драгоман (товмачі), всюди будуть проводити єго, в є поясненя, чого лаш душа забаче. Cook — се король, більший та ширше звбачений, ніж як-небудь королева голова. Хто піддаєсь в довір'ї єго високу руку, той їде всюди спокійно, чи в Європі, чи в Азії, Америці та Австралії. Усюда єго хоронять армія Cook-ових агентів.

Отже уже в Ізмаїлі на двірці же подорожників Араб, а на груди у него видать єсь надпис „Cook et son“, як б герб у середньовіччї чурів. Се-ж чур модний, нахоті капіталу! А як капітал єсть інтернаціональний, то й усі нахоті ділового світа стоять на услугі тому рицареві ділового світа...

Мене дожидає на двірці земляк п. Коворовський, що служить урядником при копанні суецкого каналу. Мало єму було стрітати земляка, та й я радий був, що по довбшій часті мого знов заговорити по руски.

З Ізмаїлі веде шлях по-при водопроводі, що лувать Ніл з Червоном морем і достатуче води побережним містам суецкого каналу. Канал збудований вперше Фараоном Сети в 1350-х роках перед Христом, а на-ново відкритий та поправлений Лессепсом. По обох боках водопроводу лежить бібліяна земля Гозен, котру Фа-

раонь дав був на прохаток братам Іосефа.

Стація Тель-ель-Кебір!

Коло стації стоять же тепер могли всяким всячим: розбиті єлїаше, порожні короби бляшані і т. н. Се слїди і останки табору войск англійських 1880-х років. Там даліше гарно удержане кладовище з крестами та пальмами, з гарними хрестами та пам'ятниками. Тут за сєю гарною огородою в тїні сєн зелени спочивають останки англійських полков, що тут під Тель-ель-Кебіром сточали рідуючі бди в Арабі-пашо.

Недалеко від сего кладовища ледеи запорняв коло борців за єгипетську національну ядею, войовничі Арабі-паші. — „Єгипет для Єгиптян а не для Європейців!“ — був оклик сего національного руху. Розуміє ся, що сєй оклик був не до влодобу Європейців, а особливо Англичанам. Туда через Єгипет вде дорога до Індії. Треба було конечно звбачити сєю національну язу. І звбачили, де-кого грбм, що тут зесь „баншімент“ [се-б то подарунком], а дурних ідеалістів багнетами. Кедіони Тевфікові ведєсь дуже добре під охороною Англичан, а самі Арабі-паші живе собі в гарній вилі інтернований на Цейлоні. Тель-ель-Кебір прозвали Єгиптяне „Тель-ель-Вакшіш“.

Ой бда, бда, чайць небож, що введе діток при бтій дорогі, сїзали наш козацький гетьмани, сумуючи над долею свого любимого краю і свого народу. Бда чайць небож — і в Єгипті! Єгипет — то „бита дорога“ з Європи в Африку, в Азію та Австралію. Хто лаш вола-небудь в історію мав силу та значінь в Європі, той добував ся панованя над Єгиптом. Добувались Греки, потім Рамлїане, відтати Араби а опісля по порядку всякі Європейці, починаючи від хрестоносних походів а вкінчаючи

Англичанами.

Для Англичан Єгипту конечно треба. Се рід ясна. Єгипет — то одно звено того великого ланцюга, що починає ся Гібральтаром а вкінчєть ся Індією та Австралією. І они мусили добитися до того і сидять тепер твердо в Єгипті, не добукачи о протести французької республіки, і будуть сидіти, чи недові буде зватись Тевфік, чи Аббас, чи який-небудь другий Мегмет...

На дворі стояла сєна. „Хамени“ несе жучий свій дух з Сагари пустині і засипує нам очі та запарав відхв. Вбаче в купі не можна отворити. В купі задуха, а на дворі же гбріш. Пісок продураєсь вбаче усі щелями. Ввч годинами їде ми ввч чорні, як вулгарі, на нашій одєж лежить груба верста піску та пороку.

Ввч дожидає до Закаї. Нам зустріть выббачють усякі голодранці та предсідателі до купу всякі старо-єгипетські Іваси, Озириси, сєнабє [сєнї хрещі з намітї або паленої глини] і таке нїше. Торговля се дуже выдатна. Попит за єгипетськими старинностями так великий, що в Єгипті завелась фабрика, котрі пречудним способом підроблюють та фальшують старих богів.

На вулицях, на полях стоять машини всякі. Всі поржавіли та посинїли, колеса їх вже від давна не обертають ся. Підчас американської війни їбдо було Європ'ї бавовни; Америка не могла єа продурвати. Промислові європейські капіталісти підбили кедіва Ізмаїля, щоби заввч в своїй землі культуру бавовни. Проба удалась пре-гарно. Підшли барш Європейцям та Ізмаї-жови... Вбаче євбачаєсь, культурний та економічний обставини звбачились, і машини заввч ввч, а на бавовняних культурах оре своїм передвчним плугом сєлх [сєлх-нін-хлборів] і порпає намул під ка-вуны.

пароха хирівського, і на двірці зельзничній виглядали священники, процесія і чоловіки громади людей домовини, котра після завершення львівського підприємства похоронного братів Курковських маха прабути до Хирова найближчим до 3-ого год. в полудня. За невытожковану причину не прибув до згаданого години вагон з домовинною, а коли телеграфічно розвідались по різних стаціях в напрямку до Стрия і Перемишля за вагоном, показало ся, що вагон з домовинною єсть в Перемишлі і прибуде поїздом тягаровим ч. 714 аж о 9 бй год. везером. За для того прибувши розвідались домбазь, щоб явити ся на похорони, котрі порішено відправити нині рано о 9 бй годів.

Родина Покійного одержала впрест на свои руки в черев нашу Редакцію много телеграм кондольних. В телеграмах висказано жалє в втраті Покійного не лише для родни але и народно справы. Телеграми подамо обзвїтиє а тепер лиш згадаємо, що мїжє нині єсть телеграма від єпископа Пелеша, котрого Покійний був шарым товаришем шкільным и приятелем.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ

Міністерство справ внутрішніх видає до всіх політичних урядів краєвих розпорядження що-до закладаня лїкарських палат і розмежєня их групь виборчих після закона з дня 22 грудня 1891. Має установити ся після §. 1 alinea 2 число округів и мїсця осїду лїкарських палат, а відтак після §. 5 ал. 1 и 2 число границь виборчих груп, котрых в кожнім округі має бути ко найменше девять. В той ціл краєвій уряди політачї мають заразь засягнути опіні лїкарських товариств краєвих, затверджено краєвою радою санітарною и додати до того з мотивами проєктований плань подїлу сего краю на округи лїкарських палат и подїлу округів на групи виборчї; по-при виборчї групи має податись також число лїкарств обовязаних приналежати до палат лїкарской. Сей проєкт має предложити найдаїше до кінця марта сего року и в нїм треба звернути увагу на всі моменти, котрі могли бы по законных постановях забезпечити правильну и успішну діяльність кожної палати лїкарской. Дятого як з одної сторони треба зарадити неоптїмному роздроблюваню сил, так з другої сторони не можна помянути и сєн обставин, щоб при розмежєню округів палат лїкарських, котрі природою можуть обнімати лише разом злученї територію, не взяти подїлу уваго о сїбї можна окремих сусїльнїх и національнїх обставин.

У высїях кругах російських єсть що-до політичних пересвідченє двя напрямк, в котрых одини називають заходным з другий можна бы назвати ще в більшою справедливою — сїдним. Сила першого напряду вже від давна була далеко слабша и аж тепер можна додати, що скарїла ся сїй напряду прихильниками з высїих кругів російських. У нас сїдний вплив в Росію уважають за военный, а заходный за напряду мїра. Відношенє мїжє сїма двома напрусами так описує Köln. Ztg.: Маю голоду и тяжких его наслідків на внутрішнє державне житє в петербургських высїих кругах, имено у військових провідляють велику відвагу. Коли голоду вже не можна було затаїти, думали загалом, що Нїмеччина скористає з тов хвалї и обрадує ся з Росією, зажадає, щоб узунути войско з границь и управлїнтя болгарско вєстїю. Але нїчого такого не наступило. У всїх сїдних и в кружках івардієвских офіцїров висказуєт гаду, що Нїмеччина лише дятого так миролюбива, позаяк буть ся тепер російскї могутности; зарбїно в Росію адержє ся дуже розумно, але наскїла она скїбнїати прїготовлять до війни, то тогдї заговорити инакше, відповідо до своєи достойности. Аж тогдї Нїмцї разом з своїми союзниками похвоят ся в дїри. Майже всї мужскї члєны царскої родни отверто виявляють своє легковажє до Нїмеччини и в томь виглядї идуть за примїром царя, а особливо царцї. Лишє немногї єсть вымозго, якє великий князь Константинъ Константинвич, котрий завогдї памятає на тїснї зявє своєи родни до нїмцївскїх династїй. Відгавє великий князь Володимиръ, навогаршїй брать царя, безусловно вайроумївшїй з цїлою родиною, котрий держить ся з далека від тепершїої політики и навгдї держакє ся в мнотїм, хочє вираздї нїколи не бувє великим прїателем Нїмцїв, але завогдї бувє покровителем заходо європейского образования. Навонєць стрымъ царя великий князь Махайо Николаевич єдиний, що ще дїйстно твердо прїдержує ся родненых традицїй. Вже від кількох лїт журить ся вонь напрудом, якї прибрала внутрішнї и заграничнї відносини Росіи. Передь кількома лїтами вонь відважав ся отверто висказати передь своимь братаномъ, царемъ, всї свои журбї а имено згадає про паєславїзм, котрий на око представляє ся ярко, але в тяжких часєх не даєть царскїй родинї нїякого підпора. Але царь показав ся цїлком неіспрїтупнимъ. Вонь відправив свого стрима в такий спосіб, що сїй рїшив ся, не давати нїколи нїякого поради, єди єго не зацїтують, а до сего часу єго ще не пытали ся о пораду. Ще передь кількома лїтами ненавидїла Нїмеччану, але єи боили ся, а Австрію тогдї легко вважали. Тепер в найзнатїйших кругах петербургских и в армії приналежать до доброго тону провалїти ненависть и зявату до обох держав. — Мабуть сїй погляд петер-

бургского корреспондента Köln. Ztg. надто песимістичний, бо недавно, передь кількома днями брать російского царя, великий князь Алексїй, при нагодї вїзвїз цїсаря Вільгельма відвідать нароком берлінскїй двір. Ся подїя має політичне значєтє. Воє, що брать царя не поминаєт Верляна, лїшє вь точно означенї цїлї вїзвїзєт вь поїзду, щоб цїсарєв при нагодї змєнїєт зложати повдворєнє, можна так толкувати, що на двір російскїм хотїли бы тепер довести найборше до особистих зносин з цїсарєм нїмцївскїм а відтак до політичних. Безь сумнїву шарокь Росіи мали бы в томь своєи користь, єли бы російскїй царь став прїязнїм супротив Нїмеччини. Особливо російскїй міністеръ скарбу нїчого не мав бы прїтвє сего, єли бы заходну границю зновь отворити. Все залежить відь можучого царского слова, и єго лїшє може звести указь, котрий в 1887 р. наложив цїю на дванацять лїт. Щобь відносини мїж Росією а Нїмеччиною поправили ся, заходит ся найбїльше коло того вел. кн. Володимиръ.

НОВИНКИ

— Неповинованє оятя руского на великий реверт. Перебїдаючи на саме свято Богоявленїя через мїстечко Заболотів, дуже здивував ся я, побачивши, що тут в так торжественний день відбуває ся головний роковий ярмарок. Мирь хрещений в сей день в наших роках спїшат на водосвятє, а тут, з чимъ то може поспїшає до мїста на ярмарок. В Заболотї рада громадока — жидівска. Радї — жиди, вїдїт — жиди, тож и установи жидівскї, поїла вїдїт б. бурмістра Майорка. А де-ж тї, котрых обовязок уважати на пошанованє оятя?..

— Видїть академічного товариства „Ватра“ складе сердечну подяку всімъ вїво, нашим патріотамъ, котрі на двох комєрсах товариства скинули свои лєнты вь користь ново заснованого нашого товариства. Головноє сердечну подяку складає видїль п. Григ. Врецьонї, котрий був ініціаторомь складок. Рівно-ж дакує видїль п. проф. дрови Юл. Целевичев, за окремо доручений дарь 2 ар. на руки голови товариства И. Франчука. — За видїль тов. акад. „Ватра“ Нє. Франчук голова — С. Яричевскїй повар.

— Про вербєванє оятя на т. з. „неопродєне вїна до Львова, в такий самий спосіб як в Тернопільщинї через звїтного Кнїша, пишуть нам в рївнїх повїстїх. Зь Рогатицїни доносять нам, що в томь повїстї и в сусїдних розвїтє силну агїтацію через агїтаторів котрі ходять по селах. Зь Борщівского пишуть нам, що в томь кутї агїтатори вербуют селян „всїми силами“, однакож — безуспїшно.

— Голодъ грозить Галичинї. На пытанє краєвого видїла чи не заходит небезпечность голоду вь заходїй части краю, відповїль комітєт краєвого товариства господарского, що на основї зібраних статистичноу комісією даних, небезпечность голоду и грїзна — дїйстно заходит, особливо вь північних підборїжїх повїстях заходной Галичини а також вь околицях надь більшими рїками а то вь наслідок неурожджє жита и бараболї. Комітєт поручає дятого як ратушкїмь средства: публичнї роботи, маючї служити жерелом зарбкы, дальше знизжєнє зєлїзничих тари вь перевозу бараболї и кукурузи и наконєць помбї при закупкї на весну бараболї на насїнь. Комітєт рїшив при томь підперти петицію до союму и рады державной, выслати окрїжнимъ товариством господарским вь Величї о регуляцію доплативъ Васєл дя доставлєня зарбкы потребующим и внести відь себе особну петицію до союму вь справї грозящого голоду.

— Зь Перемишля пишуть нам: Звїтного рускобда Франц. Шаєрана, инспектора шкіль народних округа перемыского сегодїя (31 н. ст. сїчня) суспендовано за воєнї переступи. Зь поручєня краєвой рады шкільной слїдство перавадїть инспекторъ краєвий Северїян Дїбєтрянскїй черезь кілько дївїв и переслухав до 30 учїтєль вь перемыского округа. Сїми днями відбула ся протав Шаєрана також розправа судова, котра кинула яркє свїтло на поступованє єго як инспектора зь учїтелями.

— Видїль краєвий продовжив конкурєт на рускї оригінальнї творы сценїчнї до дня 30 н. ст. вересня 1892 року. (Дотычас оголошенє видїлу краєвого найдуть в. чататєл вь рубрицї нєсєратовїх нїявїшого числа „Дїла“.)

— Про колонїзацію русою землї Мазурами пишуть нам від хирівской горы „Радич“: Подобно як вь Коломыскїмъ та Калускїмъ и вь наших сторонах провадит ся тенденція колонїзованя русою землї Мазурами. Кредитовый банк земскїй до Львова відпородав вь сєлї Волча дільна фєльварок, давнїше власность дїдича Нїмца бар. Штайнкіла, Мазурам відь Юла. Таркє спровадив ся був на одну значнїшу парцєлю, около 40 моргів, шпаркї Мазурт, спровадивши впередь за добрї грошї, бо за 9,000 ар. своєи 6-моргову посїбность та ще осталось єму на збудованє около 3000 ар. Таких родин вь числї 20 спроваджує тепер тамошнїй лат. парохъ Іосєфъ Цєгнарекї, котрий має бути душею и головнимъ організаторомъ нової осадї мазурской на купцїмь общарї двірковї, обнимаючїм на тепер 260 моргів орнон землї и столько мабуть перетєребєнованє куснака лїса двіркового...

— Подобно разїнєванє обмїнєтє селянина, як вь Стрию, стало ся и вь Глушкїм сего мїсця, — вїдїю, що обмїнєтє допускєсь або якєсь одно небезпечнє нїдївїдуєт, або якєсь шайка. Як нам пишуть зь Глушкы, дня 14 сїчня вь таждєвнїй торгь прабуєт селянї зь Нїркова І. С. купувати волы. Не могучи волівь собї дїбрати, поїшовь ще на мїсто де що до хаты купити и хотїв ити до дому. По дорозї зь торгівцї здыбав єго якїсь лавокъ, порядно одїгнєний и пытає єго: зь-вїдки вїдїт и що туть робить? Селянїн розказав як при оповїдї. Тогдї панъ каже: „Добре, що я вас, господарю

честный, знайшовь, бо я шукаю за кимсь зь Нїркова, маю передати лавкуєт и грошї зь почты до свєщенїка нїрковского о. Г. и до свєщенїка зь Садок о. Т. Селянїн згодив ся, бо „панъ“ обїцяє добре за услугу нагородити, и поїшовь зь паном до мїста. Панъ покрутив ся троха и нарештї мовить до селянина, що нема де тїсячкы змїняти, отже чи вїдїт не помбї бы єму що вь томь дїлї. „Я, каже селянїн, маю лише 105 ар. всего, що на волы“. — „Добре, каже панъ, отже я вамь дамь цїлу тїсячку, вы вручите єи мому батькови, о. С. вь Садах, а що я маю батькови лише 800 ар. то выдаєт менї 105 ар. ваших, бо туть потребую, а я напишу лїст до батька, абы вамь звернувь, але мусїте менї підписати ся, якє называєтєсь я, а що вы менї заручитє“. Коли селянїн прїогнув ся, що тїсячку єгомостєви віддаєт же и нїнї, поїшли оба до одного будинку незамешканого (мабуть до незамешканого ще школы), и тамъ панъ казав селянїнови заждати на двірї, а самъ поїшовь лїстї лїсати. По хвалї выїшовь зь будинку и подав селянїнови лїст опечатанїй, втїснувши єму самъ за пазуху враз зь тїсячкою вь сєрднї, а селянїн вь замїну дав панови 105 ар. Потїм поїшли оба ще на почту, абы накупить відобрати. По дорозї пригадав собї панъ, що рецєпїю на накупить забув вь домї свого брата, вїдїк тепер выїшов. „Бїгайте, каже селянїнови, до мого брата, „сєндзого“, и просьтє, абы дав рецєпїю, що я єго забув, а я тутъ на вась зачекаю“. Селянїн поїшов до будинку, де панъ єму тїсячку дав, и о дїво, панъ брата не застав, только зачинєний будинок шкільний. Завань выпытуєтєсь о пана брата, аж учїтелька мїсцова дає селянїнови на розум, що то мусить бути „туманъ“. Тогдї селянїн до тїсячкы, але дїво! — замїсь тїсячкы знайшов вь кувертї кавалокъ частого паперу. А тимчасом панъ зь грїбши пропав, як камїнь вь водї.

— Жертєво загару стала ся сїми днями цїла родина вь Шубранцї на Буковинї. Вечером вь одній комїтї положило ся спати четверо людя: Матїй Проданчакъ господарь, єго жена Єлена, сын ихъ 26-лїтнїй Іванъ и 11-лїтна дочка Марїа. Слїдуєного дня хтось зь сусїдів вїйшовши до комнаты, найшовь всїх безь жита. По довнїхъ пробахъ ратуку привернено до жита одного а то молодого Івана, прочї члєны родни погїбли. Выслана зь Черновєцъ комісія судово лїкарска сконстатувала, що причиною смертї був загаръ. Навгдї кїт, що спав вь хатї погїб. Івана, ще живого відбєлано до краєвого шпиталю вь Черновїцах.

— Вчєра, якъ було заповїдєно, відбув ся похоронъ бл. п. К. В. Пашоского, артиста руско-народного театру. Походь похоронный провадил о. Панасинскїй, капеланъ при заведеню на Куль парков, А. Темнїцїй и Д. Лопатнїскїй. Товаришї покійного выдєлєвали артистів пп. Кернїцко и Ольшанского, и тї передь домовиною несли гарнїй вїнєць відь товаришів. „Руска Бєсїда“, подь котрой зарядомъ стоїть руско-народнїй театр, зложила лавровий вїнєць зь багряними лєнтами зь напїсо: „Заслуженому артистови рускої сцєны товариство Руска Бєсїда“. Кромї того „Руску Бєсїду“ репрезєнтували на похоронї голова товариства д-р Д. Савчанк и референтъ справь театральнїх д-р Ярослав Кулачковскїй Була також два вїнцї відь родни. За домовиноу ступала а виглядо бїхала родина покійного и деякї артисты театру польского зь Львова. Вь часї похорону чули мы зь рївнїхъ сторін жал на о. ректора Бачинского, котрий не позволив цитомцїм-сїлївакамъ поїти на похорон, якъ собї того усильно бажавь покійник и єго родина.

— Зь нагоди смертї бл. п. о. Демїо Каратнїцко, пароха зь Ілїнєц, деканата коломыского, пише намь одань наш вїво. читатєль: Покійний Дєнїє Каратнїцкїй був за-для доброты сєрдця и правоты характеру широко знанїй и любленїй Прїмїрнїй душпаствїрь, цїрий патріотъ-народовєць, завїв вонь вь Ілїнїцахъ многї добрї порядкы. За голосноу славою не гонив, а заировадив вь сєлї читальню, сїльску крамницю, касу позичкову. Яко прїмїрнїй господарь був дя парохїян своихъ заохотю до полїтїшеного ведєня господарки а вь читальнї илїнєцкїй знаходїлсь вєт народнїй часопїс и виданя, удерживанї майже виключно єго коштомъ, а ходившї зь рукъ до рукъ читальнїков. Отже не дїво, що на таку громаду, подготєвену до самосвїдомости, звернула и коломыскїй радїкалы голову, свою увагу и подобно як вь Карловї вь Сїянїцнїцї, зробила и туть оєередко дя своихъ агїтацїй. Де цїлє житє трудив ся бл. п. Андрей Воеводка и другї подобнї труженнїкы безь розгласу и гляданя славы, тамъ головно заходьт нїякї людє новї, жуть, де не сїяли, працюєт дїругихъ хотїть прославлять...

— Самоубїтєво. Сынъ звїтного вь цїлїмъ свїтї антикаря Івана Кївды застрїлїв ся передь кількома днями за-для нещастної любови. Самоубїтїємъ мав 38 лїт, жив вь дуже добрыхъ відносинахъ маєткєвїх и був любленїй вь кругахъ своихъ знакомыхъ.

— Утопав ся вь муцї. Вь Варшавї унав єдинь робїтник вь магазїнї парового млына зь горїшного поверха вь перегоруду зь мукою и утопав ся. Секція выказала, що тїло убитого було повне муки, вь волосї, вь носї, вь ухах, вь ротї, пролику, всьдїмъ повно муки, а жолудокъ пустий. Мікроскопъ показував муку навгдї вь найдрїбнїйшихъ провадахъ воддыховыхъ вь легкїхъ.

— Срібнїй хрєстъ заслуги зь короною надав цїсарь вєхмайстрови повїтовому при старостї вь Мостїскахъ Михайловї Лебєднїскому. Торжєство врученя єму хрєста відбуло ся дня 24 н. ст. сїчня вь Мостїскахъ прї участї репрезєнтантїв вїстей, духовєнства и вїдїтїв зь окрєстнїхъ громадъ.

— Отра зима навїстїла сего року Росію. Зь многїхъ мїстї царства доносять о незвичайно сильныхъ морозахъ. Вь Кїєвї и Харковї такі морозы, що властї мусїли позамыкати школы. Відь сєи лютюи зими терпїлї особливо околицї навгдїшїй голодомъ, бо ушко дуже багато худобы а перевїзъ збожа також спїнив ся.

— Віцєпрєзидєнтъ вышого суду краєвого д-р Александръ Тхурнїцнїй, прїїздає нинї до Львова. Вь второкъ має єму предоставити ся бєро прєзидїальнє а вь сєреду збїръ совїтниківъ вышого суду. — Совїтникъ суду краєвого д-р Ів. Завадскїй, обїймає вь міністерствї посаду референта персонального дя Галичини и выїздає вь першїхъ дняхъ лютюго до Вїднї.

— Зь Гїлїємъ 36 всїхъ родівъ транзъ вь пєчїнїкї доржа, якї прїходять вь торговлї, поручають лїкарь найбїльше транзъ, аладжєний Вільгельм о мъ Магєромъ у Вїднї, бо фірма Магєр за часъ свого 25 лїтєного істнованя выговляє вєе однаково добрїй и усїлїшнїй транзъ. Щобь достати правднїй транзъ Магєра, треба уважати прї закупкї, чи на флїпцї выпалєно нїя „Магєр“ а на етикєтї и спосібъ ужитя єсть підписъ „Магєр“.

— 100.000 ар. выносїть головна выграна великой лєотєрїи пражской. Звертаємо увагу напїхъ вїво. читатєльв, що тягнєнє одбудєсь вжє 12 лютюго.

— Арбїлї вїстї. Палата цїсарска вь околицї Прєсбург, вь долині рїки Моравы погорїла вь нощї зь 27 на 28 н. ст. сїчня. — Вь Краковї померъ Антїнь Клобуковскїй редакторъ Слєсу. — Дня 21 н. ст. лютюго відбудє ся вїнчанє укрїченого богослова п. Льва Левнїцко зь панною Теодорою Макаревїчєвною вь Сварчєвї.

Посмертїй — оновїстїкы.

О. Іванъ Хотинєцїй, парохъ вь Буковїй коло Добромїли, вь єпархїи перемыскїй, упокоїв ся сїми днями вь 58 роцї жита. Вїчна єму память!

Богданъ Якимовичъ, урядникъ зєлїзницї вь Любїнї, цїрий Руснїй, померъ мїнувшю тїждєня вь 28-мъ роцї жита. Покійний був єномъ свєщенїка зь-подь Станїславава, звїтного писатєля, що підписуєтє ся „І. Б. Я.“, автора „Роскошнїхъ“. Якъ старшїй братъ Богдана, так и вонь померъ на горлянї сухоты вь мнотїмъ вїцїхъ. Покійний Богданъ довшїй часъ був занятый на зєлїзницї вь Стрию зь малою пенсією, недавно авансуєт и думавь ожєнитися, та смерть перєрвала пасмо єго лїт. Вїчна єму память!

Єронїмъ Петраєвичъ, сынъ бл. п. Маркіяна Петраєвичъ, бувшого пароха вь Перегнєвї, упокоїв ся у Львовї вь 39 роцї жита. Покійний занимав ся музикою и довїв штукы гры на скрипцї майже до досконалостї. Похорони відбудуть ся вь Перегнєвї коло Галїнїхъ нїнї т. в. 1 н. ст. лютюго. Вїчна єму память!

Телеграмы „Дїла“.

Вїдєнь 1 лютюго. Послы лївнїцъ напїрають зобрати дя Ілєнера 250.000 зр., щобь вь сїй спосібъ вонь не був принєволенїй прїняти державного уряду.

Будапєштї 1 лютюго. До пораженя, хочє и незначного, партї лїберальной прї выборахъ мало причинити ся нїзше духовєнство, котрє грозїло анатємоу виборцямъ, голосующимъ на лїбералівъ.

Пєтербургъ 1 лютюго. Міністеръ комунїкацї Гїбєнєт доставь дїмїсію. — Завєдєно російскїй языкъ выкладовїй вь прїватныхъ школахъ фїнляндскихъ.

Парїжъ 1 лютюго. Правительство загадує зачати карнє слїдство протївъ єпископівъ, що підписали паєстрєкє посланє.

Рїмъ 1 лютюго. Говорять, що Італїя и Англїа мають зачати акцію дипломатичну, щобь запротєстувати протївъ укрьплєня Бїсєрты (портве мїсто вь Тунїсї) зь сторони Францїи.

ПОДЯКА.

Нїкїмъ вь свїтї незгублена воля Всемогучого Сотворєтєля свїта покликала дя 8 (20) сїчня с. р. мого найдорожшого прїятєля, мою подругу Єлєнору до вїчного жита. Я лїшавь ся тепер вь сумнєнїмъ сїрїцтвї, вь невыносимї самотностї — вь тяжєнїмъ горю. Но дарма — ако истиннїй хрїстїанїн беру той горестнїй хрєст на себе и понєсу єго, бо така воля Всемогучого Бога, передь котрымъ цїлкомъ покориюсь. Вь томъ горестнїмъ станї а имено при похоронї тїлнїхъ моєи найдорожшой подруги дїзнаєт ся відь многїхъ дуже великой и незаслуженої щастїи и тоє не давало менї упадати подь тягаромъ моєи неходї. Вь нуждї познаєсь найлучше правдивого честного прїхильника, а такимъ найцїрнїмъ прїхильникомъ єсть передовїмъ вєе рускоє свєщенство, котрє — смїло могу сказати — вь своихъ чловїколюбствїхъ дя всїхъ єсть примїромъ. За туго надвїднїй прїхильностъ заявляю сїмъ мою найсєрдєчнїшу подяку, а имено Всєчєстївїшамъ о. о. Шмєлякову мїсцевому свєщенїкови вь Тершєвї, Менцїнскому зь Фульшїна, Лєнчикєв зь Сушнїцъ раковон, котрї зволїли взяти участь цїлкомъ бєзінтерєсово вь обрядї похороннїмъ. Немєнуєт подяку заявляю Всєчєстїному о. Марчаков зь Головєнка горїшного, котрий вь перєвїзї своихъ зволїєт ласкаво відправити парастасъ надь тїлнїма моїми моєи покійной подруги. Трогачоу похорона проповїдъ Всєчєстїного о. Менцїнського порушала до глубини всїхъ и стала дя мене такъ поукачюю и скрїблїваю, що єи до гробовон дошки не забуду Вїз. о. Шмєляк, мїсцевий свєщенїк, зволїєт цїлкомъ бєзінтерєсово всїхъ прїсутнїхъ на похоронї свєщенїківъ и прочїхъ похоронныхъ участнїковъ до себе запросити и найцїрнїше угостити, за що най прїимє відь мене сїо всєлїдуєт выказану подяку. Заявляю вкїнцї прїзворамъ церковнїмъ, всїмъ любєзнымъ братїямъ селянамъ зь Тершєва, Высокоповажєнимъ Панамъ директорон и прочимъ урядникамъ добрї Слєскахъ за участь вь похоронї и всїмъ сочувствующимъ мому горю якъ найцїрнїшу подяку.

Тершєвъ дня 17 (29) сїчня 1892.

Іосїфъ Новаковскїй, завїдєтель млына вь Самборї.

ОГОЛОШЕНЬЕ.

Види краєвий Королевства Галичини і Володимирі з Великим Княжеством Краківським подає сим до загальної відомості, що конкурс на оригінальні рускі твори сценічні з обсягу драмату, поважної комедії і народних шуків зі співами або без співів, розписаний дня 24 лютого 1891 до В. кр. ч. 3861 и оголошений в числах 62, 63 и 64 „Газети Львівської“ з року 1891, продовжує ся до дня 30 вересня 1892 р.

Конкурсні праці належить надсилати в повисімі речинці до Виділу краєвого.

З Ради Виділу краєвого Королевства Галичини і Володимирі з Великим Княжеством Краківським.

У Львові дня 10 грудня 1891.

Гротт в. р.

Надбслане.

Д-р В. Гловинський

ц. к. лікар повітовий

перенесений до Бобрки 2-2

мешкає в домі органіста коло староства.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

єсть вже більше якъ 30 лѣтъ знане, травленне, апетитъ выкликующе, обдѣванія усуваюче и лѣгодо розвѣднѣваюче

средство домовое

Велика фляшка 1 зр., ма-
ла 50 кр., почтою о 20 кр.
больше.

Всѣ части опакованія мають
сво наведену марку охоронну
законно депоновану.

Склады по всѣхъ апт-
кахъ Австро-Угорщини.

Також можна купити:

Прагску универсальну масть домову

Она після многихъ досвѣдѣвъ знаменито полаго-
джує чищенне, грануляцію и загонне пораненнѣхъ
мѣсць а крѣмъ того дѣлає умиротворюче и розвѣднѣ-
ваюче. 4133 4-2

Въ дозахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр.
больше.

Всѣ части опакованія
мають сво наведену мар-
ку охоронну, законно
депоновану.

Головний складъ

V. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinselle, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылає почтовою що дня.

Портретъ Тараса Шевченка.

Цѣна 50 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“.

Поезды зельзничий

посля часу такъ званого „середно-европейского“
вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхотять зб Львова.

Въ напрямѣ до Стрия: 5:50 рано. Поездъ особ.
до Стрия, Хирова, Нового-Сянча, Лавочного, Мун-
кача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. —
10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до
Стрия, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48
въ вечеръ. Поездъ особый до Стрия, Лавоч-
ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Ста-
ниславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особ.
до Станиславова и Коломыи. — 8:40 рано
Поездъ поштовый до Станиславова, Черновца,
Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по полу-
дню. Поездъ особый до Станиславова, Чер-
новца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечеръ.
Поездъ особый до Станиславова, Черновца,
Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Белзца: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный
до Белзца и Сокала. — 5:49 по полудню. Поездъ
мѣшанный до Равы руской.

Прихотять до Львова.

Въ напрямѣ зб Стрия: 8:31 рано. Поездъ особый
зб Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту,
Мункача, Лавочного и Стрия. — 3:10 по полу-
дню. Поездъ особый зб Сухой, Хирова, Гусятина,
Станиславова и Стрия. — 11:12 въ ночи. Поездъ
особый зб Нового Сянча, Хирова, Гусятина,
Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного
и Стрия.

Въ напрямѣ зб Черновца: 6:17 рано. Поездъ особ.
зб Сучавы, Черновца, и Станиславова; —
1:23 по полудню. Поездъ особый зб Букареш-
ту, Яссы, Черновца, Станиславова. — 7:23 въ
вечеръ. Поездъ поштовый зб Букарешту, Яссы,
Черновца, Станиславова и Гусятина. — 11:22
въ ночи. Поездъ особый зб Коломыи, Станис-
лавова и Гусятина.

Въ напрямѣ зб Белзца: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный
зб Равы руской. — 3:46 по полудню. Поездъ
мѣшанный зб Сокала и Белзца.

Аѣштъ розкладу вѣдъ на шляхахъ зельзничъ
державныхъ въ Галичинѣ дѣстати можна на кождѣй
станціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣры, — а княжечки
въ форматѣ книжечкѣ по 5 кр. за штуку.

Колѣи годинникъ часу середно-европейского по-
казує годину 12-ту, то всѣмъ годинникъ: въ Чер-
новцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ
12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вадин
12:06, въ Празѣ 11:58. 2238

Прихотять до Львова.

(Посля годинника львовского).

Зб Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый
— о год. 4 мин. 3 по полудню поездъ пошты-
ный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшан-
ный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ осо-
бый.

Зб Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м.
38 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8
по полудню поездъ поштыный — о год. 7 м. 1
вечеромъ поездъ особый.

Вѣдхотять зб Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; —
о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год.
2 м. 28 по полудню поездъ поштыный; — о год.
8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочиска: зб двора Подзамче: о год. 10 м.
15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год.
4 м. 22 по полудню поездъ поштыный; — о год.
11 м. 6 въ ночи поездъ мѣшанный.

Высѣвки гербаты

зб найлѣпшихъ родѣвъ 1 кильо зр. 2:50 Congo
1 кильо 4 зр., Sonchong 1 кильо 5 зр. и 6 зр.
розсылає за пошердною присылкою надеж-
ности або за послѣдѣю.

LEOPOLD FREUND,

4150 Wien I Herrengasse 10/D. 7-15

ДОСИ НЕДОРОВНАНЫЙ

В. МАГЕРА правдивый очищенный

ТРАИЪ зб ПЕЧЕНКИ

черезъ Вильгельма Магера зб Вѣднѣ.

Найпершими знатоками медицинскими рослѣдженый и за-для своего легкого
травленя дже порученый для дѣтей и ординированный у всѣхъ случаяхъ, въ ко-
торыхъ лѣкаръ хоче ослабнуть эмбонне цѣлого организма, именно грудей и лег-
кихъ, прирѣстъ ваги тѣла, поправленне соковъ а передѣстѣмъ очищенне крови.

Фляшку за 1 зр. можна одержати въ складѣ фабричнѣхъ: **Wien III/3, Neumarkt Nr. 3** а такожъ 4069 11-2

по всѣхъ аптикахъ австр.-угор. монархii.

У ЛЬВОВѢ у пш. антикарѣвъ: Петра Миколая, Жигмонта Рукера, Якова Байзера
К. Крижановского та у пш. куцѣвъ: Ст. Маркевича и К. Балабана.

КУ-

фры, торбы и всѣякий при-
боры до подорожи

найдешевше въ торговли
товарѣвъ модныхъ и бѣла муже-
ского, приборѣвъ туалетныхъ и т.п.

Павла Лянгнера

передъ тѣмъ

Браты Лянгнеры

Львѣвъ, улица Галицка ч. 16.

Цѣники на жадање даромъ.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся
а менѣ полишилось ще много гар-
ныхъ и тревалыхъ плащѣвъ зимо-
выхъ та одягѣвъ, за-для закупна
большой скѣлости. — то продаю
ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и
запрошу П.Т. Публику до сего при-
годного закупна.

Замовленя на одяги зб француз-
скихъ и англійскихъ матерій выко-
нующь ся за 24 годинѣ дже еле-
ментарно и чистѣя дже дешево.

Зб поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

ИВАНЪ ГУСЬ

слова Тараса Шевченка, музыка
Мих. Лис.

Цѣна 60 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“.

Вѣдъ нового року псчала бы

ходить

„БУКОВИНА“

въ большѣмъ форматѣ

и по тѣждѣ.

Обовязкомъ каждого Русина
єсть, поддѣржати сво одиному по-
литичну записку руску на Бу-
ковинѣ, котра щиро, честно и вѣд-
важно остоєе вже осмыи
рѣкъ права буковинской Руси.

Передплата на цѣлый рѣкъ
5 зр., на пѣвъ року 2 зр. 50 кр.,
а на чверть року 1 зр. 25 кр.

Редакция и Администрация въ
Черновцѣхъ ул. Петровича ч. 2.

НАКЛАДОМЪ

„Библиотека музыкальная“

появилось доси:

1. „Гуляли“, хоръ муж. — Ост. Ни-
жанковского — розпродано.
2. „Наша жизнь“, хоръ муж. — Н.
Вахнянина, — розпродано.
3. „Молитва“, имѣя на сопр. и альтъ
зб форт. — М. Лисенка — розпр.
4. „Зб окрѣшкѣвъ“, хоръ муж. —
Ост. Нижанковского — розпр.
5. „Закувала та сива зазуля“, хоръ
муж. зб форт. — П. Нѣщаньско-
го — розпродано.
6. „Не чужого мы бажаемъ“, дуэтъ
на тен. и бар. зб форт. — Мих.
Вербицкого — 20 кр.
7. „I Quod-libet“, изъ народныхъ пѣ-
сень украинскихъ, хоръ муж.
М. Лисенка — 30 кр.
8. „Помарила наша доля“, сооло бар.
зб форт. — Н. Вахнянина, 10 кр.
9. „Дѣвъ визанки“, зб руско-нар. пѣ-
сень на 1 и 2 цитры — Н. Ку-
мановского — розпродано.
10. „У Петрівку“ и „Якъ-бымъ зна-
ла“ 2 квартеты муж. Исид. Во-
робкевича — 25 кр.
11. „I. Quod-libet“, зб нар. пѣсень
укр., хоръ муж. — Н. Лисен-
ка — 30 кр.
12. „До бою“ хоръ муж. зб форт. —
Порф. Бажаньского, — 20 кр.
13. „Вечѣръ“ и „Милованка“, два
сола тен. зб форт., Н. Лисенка
20 кр.
14. „Три пляхи“, хоръ муж. — Г.
Топольницкого (выд. ювил. зб
портр. Шевченка) — 25 кр.
15. „Три пѣсни“ про солдовъ то-
лѣсть зб форт. — Евг. Купчин-
ского — 25 кр.
16. „Вѣтрогоны“ коломыи на форт.
— Ост. Нижанковского — 30 кр.
17. „Три квартеты“, для хоръ мужъ
уложивъ Недѣльскій-Цетвин-
скій — 30 кр.

У всѣхъ справахъ выдавницъ
треба удаваться подъ адресомъ:
Выд. „Библиотека музыкальная“ у
Львовѣ ул. Коперника ч. 36.

Ост. Нижанковский, Несторъ
Дмитровъ, выдавцѣ.

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ.

ПОВѢДОМЛЕНЬЕ.

Симъ маю честь повѣдомити поважану П.Т. пу-
блику, що я отворивъ у Львовѣ ул. Академічна
число 3, подъ фирмою:

Иванъ Бачинський

Торговлю корѣвныхъ товарѣвъ, полуденныхъ овочѣвъ,
гербаты, руму, розолѣвъ и вина, заразомъ власный вы-
рѣбъ буліону и консервѣвъ, одначеный 5 медалями
заслуги на краєвыхъ выставѣхъ.

Цѣники на жадање высылаю франко. 4134

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ.

АРТИСТИЧНЫЙ ЗАКЛАДЪ
ФОТО - ЛИТОГРАФИЧНЫЙ
для репродукціи
**ТЕОФИЛА
ВАНЬЧИЦКОГО**

Львѣвъ ул. Сикстуна ч. 43

выготовляє цинковъ кліштъ до друку, дешевѣй
якъ дереворитъ, въ рѣзныхъ родахъ, а то:

Автотипи, цинкографіи після фотографій, ту-
шовыхъ рисункѣвъ, акварель и олійныхъ
образѣвъ.

Фототипи, цинкографіи після перовыхъ ры-
сункѣвъ, кистевыхъ, крейдковыхъ, сти-
ховъ до друку на мѣди, на стали и на деревѣ.

Хемиграфи, цинкографіи зб автографичныхъ
рисункѣвъ перомъ, крейдкою и зб літо-
графичныхъ обдѣтокъ.

Фотолитографіи, желатиновой копія до пер-
еносенъ на камѣнь для літографіи.

Спродано найлѣпшій атраментъ, тушь и крейду автографі-
чну. Маю на складѣ паперы, що служать вѣрѣсть до переносенъ
на цѣпъ або камѣнь, а то: зернисто-крейдный въ 4 яскостяхъ,
автографичный папѣръ до робѣтъ перомъ, транспарентно-автогра-
фичный такожъ до робѣтъ перомъ. Для фотографикной репродукціи
крейдовой паперы въ 4 яскостяхъ, на котрыхъ можна выготвити
дуже гарны рисунки, — вѣбщи до тѣхъ же паперѣвъ приборъ
рисункѣвъ. Для купѣвъ и промысловѣвъ роблю кліштъ до вне-
сѣръ въ цѣпикѣвъ. Замовы выконую якъ найстаранитѣше и по
приступныхъ цѣнахъ. 4143 9-20

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признанія
и дипломъ гоноровый
на всесвѣтной выставѣ въ Антверпѣн
за неэровнаній

Выробы косметичный, Тоалетный и Парфумерий.

Антлентіа. Пѣякий артикулъ тоалетный не може мѣти въ
заводѣ що-до успѣху и доброты зб Антленті-
ією. Се средство, одержане зб одѣвѣжующихъ субстан-
цій, ухилає въ короткомъ часѣ веснянки, плыны печѣн-
кой, близни и т.п., надає шкѣрѣ свѣжѣ блѣдѣть, свѣ-
жѣсть и кѣжнѣсть. — Цѣна 2 зр.

Піліптонъ волосю сивому и споловѣлому по колькоразо-
вѣмъ ужитку привертѣє красну барву. ПІЛІПТОНЪ
не варбує, лише одмозджує волосю, котра подъ впливомъ
сего одличного средствъ одыскує первѣстну барву, мя-
кѣсть и одыскѣ. — Цѣна флякону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ будѣє волосѣмъ взмѣднѣє и до вытворенія та
поросту волосъ побуждає. Цѣлый фляконъ 3 зр. Пѣвъ фля-
кону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖИЙ

не мѣститъ жадныхъ металевыхъ примѣшкѣвъ, єсть се найчи-
стѣйша и найнѣжнѣйша музка ростинна, примѣно прилягає до
лица, надає красну, природну блѣдѣть и єсть неоцѣненымъ сред-
ствомъ до кѣжнѣнои окрасы лица.

Пуделко мале бѣлого пудру 60 кр., цѣле 1 зр., зб лебедь-
комъ 1 зр. 50 кр. Рожевый для блѣднѣнокъ и кремовый для
пятинокъ и брутѣнокъ, мале пуделко по 70 кр., больше зр. 1.10
зб лебедькомъ зр. 1.60. 3748

Вода фіалкова. Усуває зб лица прищѣ, лишѣвъ, угрикѣ,
морщинки и долики бѣсовы. Лице одѣвѣжує выбѣлое и вы-
нѣжнѣе. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне одначаетъ ся надзвычайно нѣжнѣ-
стѣю и дже приемнымъ запахомъ, лагѣдно впливає на нашкѣрѣвъ, не допускаетъ розпадатѣсь
рукамъ и лицу, дже добре очищує шкѣру. Ухилає вес-
нянки и жовто-буры плямы зб лица. — Цѣна 60 кр.

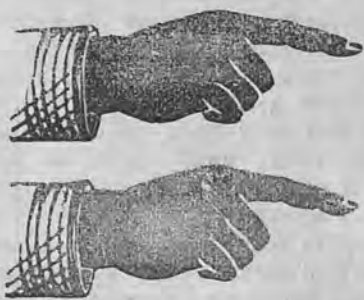
И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3,
и улица Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконницѣ ч. 20,
и въ Черновцѣхъ Рынокъ ч. 2.

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна wygrana

ПОСЛѢДНЫЙ МѢСЯЦЪ.

100.000 зр.

ЛЬОСЫ а 1 зр. поручаютъ у Львовѣ: Авт. Шеленбергъ, М. Йонашь, Сокаль & Ліліентъ, Кіцъ
и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 9-2

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватѣсь на нашу часописъ.

Выдавецъ Иванъ Белей. — Одѣвѣвательный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Пашѣръ зб фабр. Черлянской.

Зб друкарѣй тов. м. Шевченка, подъ зарядомъ К. Ведиарского.

на цілий рік . . . 16 гр. на пів рік . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.
Редакція, Адміністрація та Експедиція під ч. 24
ул. Ватерія. — Рукописи звертають ся лише на поперед-
застрепчення. — Редакція неопечатані вольні бл. порте.
Одиночне членю конште 8 кр. а. в.
Одностороння приймають ся по дві 6 гр. блд однос
строчи конштеов в р. рубр. Надслане* по 20 кр. а. в
Політик члється ся по 10 кр. блд **стипендія**.

— Похоронъ бл. п. Дамяна Гладковича въ Хивѣ въдобувъ ся вчера (въ понедѣльникъ) передъ поху-
днѣмъ. Передъ 9-юю годиною збѣрились на стаци:
родина покійного, священники и почитателѣ его
въ рѣзныхъ сторожѣ, братство церковне въ хо-
ругами и численный народъ. По откровеню ваго-
на и водиравленню панахиды двигнувъ ся великій
походъ до церкви. Катафалкъ съ домовиною по-
крытый многими вѣянцями, присланными зб Лдова,
представлявъ тутъ величавый видъ и живо во-
бразявъ заслуги покійного для нашої Руси. Церк-
вою була повна народу. Найперше водиравили
лат. священники литургію и похоронъ, а по нѣмъ
въдѣражали священники рускі. До соборной ли-
тургіи стануло сѣмохъ священниковъ, а не рѣвно
болше до самыхъ похоронивъ. По въдравѣ въ-
ступивъ о. Яворскій въ Святойго, бувшій учени-
къ покійного, и въ знаменитой бесѣдѣ представ-
ивъ выглы въ патриотичне выхованье
молодѣжи, на его сильный характеръ, живое заин-
тересованье ся всѣми рускими дѣлами, и невто-
му хощъ на виѣ незвидиму працю у всѣхъ га-
музахъ нашего народного жита. По нѣмъ промо-
вивъ лат. священникъ по руска колька словъ по-
вѣщенъ для родины. Ободя двигнувъ ся похо-
ронный походъ, попередеженый вѣянцями на кладо-
вище. Домовину носили на перемѣну други покій-
ного и мѣщане. На цыгари промовѣвъ сердечно
зб слезами въ очехъ о. Менчинскій, товаришъ
покійного ще въ дитячыхъ лѣтъ, а коли передъ
2-юю годиною въ полудня случено домовину въ

но, приказавши его одним вахмайстеру жандармерии приковать до драбину поза и так везти его 30 година. Розправа відбувала ся об'ят проведомствомъ суду кравового Федрансера а прокуратору заступавъ субститутъ прокураторія бар. Діотлери. Вѣхъ обжалованихъ признано винними и засуджено Шаффера на 18 мѣсяцѣвъ, Теллера на 6 мѣсяцѣвъ, Трихтера на одинъ рокъ а Фльору на 3 мѣсяцѣ тяжкою язвницѣ.

— Про оспѣръ о Морне Ола пише Dzienn. Pol.: міністеръ Залескій заявивъ приватно пресовому „Товариству татрянського“ послова гр. В. Козебродскому, що кореспонденція мѣжъ австрійскимъ а угорскимъ правительствомъ ще не скінчена. Въ грудня минушого року правительство угорске воднесло ся до Вѣднъ въ пропозицію, чтобы власти передъ и до-латавски рѣшили держати ся неутралности що до оспѣрної території въ Татрахъ ажъ до часу полагожденя спору. Правительство австрійске водновило, що о се только розходитъ ся въ дѣла давня, чтобы Угорщина знавала ненарушимость оспѣрної території и не уважала себе за выключену властительку тыхъ грунтобъ, якъ то робить кн. Гогенлоге, дразничи мѣсцеве население. Вкнѣщи на жаданье гр. Козебродского, об'явивъ міністеръ вручити ему меморандумъ о теперѣшньому положеню оспѣрної справы, котре то справозданье предложитъ гр. Козебродский имовѣрно загальному зборови товариства татрянського дня 6 н. ст. лютого въ Краковѣ.

— Австрійска армія пѣсла розговарного язика дѣлать ся въ такій оспособѣ: на кожду тысячку войсковъ припадае Нѣмцѣвъ 290, Мадярѣвъ 170, Чехѣвъ и Моравцѣвъ 140, Русинѣвъ 90, Полякѣвъ 80, Хорватѣвъ и Сербѣвъ 80, Румынѣвъ 60, Словакѣвъ 50, Словѣнцѣвъ 30 и Италіецѣвъ 10.

— Огнѣ. Въ нощи въ 29 на 30 н. ст. сѣчня повставъ огонь въ почтовѣмъ урядѣ въ Новѣмъ Загорію. Огонь знищивъ будынокъ, де мѣстила ся почта и стація зѣлѣзнична. Згорѣли такожъ почтові мѣшки, де були грошеві посылки вартости болѣе якъ 30.000 зр.

— Завчасу. Зъ Креховицъ пѣдъ Станіславомъ доносать памѣ, що въ послѣднихъ дняхъ прилетѣло тамъ пять бузковѣвъ и заглядало до гнѣздъ на стрѣхахъ. Они перебувають въ очеретахъ надъ рѣкою Быстрицею.

— Рѣдкіи случаи ретельности, якъ на нашѣ часы, лунувъ ся тими дѣями на стаціи въ Креховицѣхъ коло Долины. Робѣтничъ зѣлѣзничній Романъ Котурбачъ найшовъ въ нощи дня 29 сѣчня мѣшокъ почтовый зъ грѣшми, котре въ неувѣги полагшено на мѣсци, де подорожні ходять. Леда хто мѣгъ его забрати. Котурбачъ вѣдѣвъ сейчасъ мѣшокъ почтамейстеру.

— Перенесеня похѣвъ. Якъ доносать Kurjer Stanisławowski, 48, станіславѣвскій полкъ буде перенесенъ до Львова, а на его мѣсце прийдѣ зѣ Львова чортковскій 95 полкъ.

— Выставка зѣлѣзнихъ предметѣвъ, котре зборавъ кн. Павло Сапѣга въ Китаю, Японію, островѣхъ Лію кю и и., буде отворена въ пятницу дня 6 н. ст. при ул. Третього мая ч. 2, а тревати ме до 20 н. ст. Доходъ назначенъ на добродѣйный цѣли. Цѣна вступу: въ недѣлѣ 20 кр., въ понедѣлокъ 1 зр., впрочѣмъ 40 кр. Дѣти платять все половину.

— Рѣдкіи крадѣжи. Зъ Нижанковичъ пишуть: По нишихъ громадахъ обкрадають касы громадскіи, а у насъ на велике наше зачудованье безъ выломаня дверей або вѣконъ и безъ вытриха укралі зъ канцеляріи уряду громадского — книгу ухвалъ рады громадской.

— Бузѣки въ зимѣ. Зъ Хотѣня пѣдъ Калущемъ доносать: У насъ въ сѣлѣ появилось ся кѣлька штукъ бузковѣвъ, котре мали прилетѣти, якъ люде кажутъ, ще днемъ передъ Рѣздвомъ. До Нового Року було на дворѣ тепло, воды не покрывали ся льдомъ а земля снѣгомъ, тожъ и бузѣки поживу для себе знайти могли Але що буде теперъ, коли значно похолодало? Въ день не видно бузковѣвъ, бо летать за поживою, але вечеромъ прилѣтають до села и спочивають на дахахъ будынкѣвъ. Рано видали люде, що бузѣки на дахахъ дуже трили ся. Навѣтъ найстаршіи люде въ сѣлѣ не запоминали, чтобы о той порѣ видѣвъ хто бузковѣвъ.

— Часть мѣстности Раранче на Буковинѣ а то фѣлварокъ Рокитна продавъ дотеперѣшній властитель Семенъ Барончъ двомъ купцямъ: селянинову зъ Топоревцъ Костеву Дверничукову и емигрантову зъ Россіи Лейбѣ Зильберманову за суму 26.550 зр.

— Велика буря лютала ся минушою суботы у Вѣднѣ. Страшный вѣтеръ похожій на органъ носивъ ся улицами Вѣднѣ и порѣбивъ въ мѣстѣ великіи škody. Вѣдѣнскій часописъ доносать що буря ушкодила сильно огорода кн. Чарторыйскихъ. Много особѣ слабшихъ або вѣковыхъ падало на ожеледи и калѣчило ся, а кѣлька поломило навѣтъ руки и ноги.

— Жидѣ въ католицѣмъ деканатѣ. Въ Вѣдѣмъ стоцѣ, якъ пише Кгај, умеръ недавно жидѣ, Мелешковский, котрей догнѣ лѣта бувъ... нѣчимъ нишимъ а секретаремъ бѣлоостоцкого деканата католицкого и шефомъ канцеляріи парохіальной. Загално уважано его неофітомъ, але Мелешковский бувъ цѣде житие жидѣмъ и яко такого похоронено его пѣсла звичаю жидѣвского вѣроповѣданя.

— Вальтеръ Амбѣтъ Вудъ, вынахѣдѣ машины до шитья, умеръ дня 15 н. ст. сѣчня въ державѣ Нью-Йоркѣ въ пѣвнѣйшій Америцѣ въ 76 роцѣ житя. Вудъ бувъ водначуваний всѣми майже европейскими правительствами и мѣжъ нишими бувъ кавалеромъ легіи и австрійского ордера Франца Іосифа.

— Новѣ Манако, Агѣнтъ товариства банку гръ въ Манако зробивъ сербскому правительству пропозицію, чи не позволитъ бы за рѣчною рѣнтою трѣхъ миліонѣвъ франковъ на отвореняе банку гръ въ пѣмѣтѣ толчачеркой власности бузшого короля Милана, положеній зарѣзъ коло мѣста. — Якъ звѣстно переговоры товариства зъ кн. Монтен-Карло и зъ рѣспубликою Санъ Маріно розбили ся, головно заходами правительства италіейского и длятого проектъ заложения дому гръ въ Сербіи выдавать ся товариству можливимъ. Тымчасомъ скупштина сербика зложена по болѣйшій части въ сѣляхъ, противна такому проекту такъ, що навѣтъ не може бути бесѣды о томъ, чтобы котрей міністеръ водважывъ ся предложити его скупштинѣ.

— 100.000 зр. выносить головна выиграна великой лѣотеріи пражской. Звертаемо увагу нашихъ Вѣнѣ читателѣвъ, що тягненье оббудѣе вже 12 лютого.

— Доббій вѣсти. Въ Атинахъ померъ Александръ Ріцѣсъ Рангабе, одинъ зъ найбѣзпачѣйшихъ ученыхъ и поетѣвъ сучасной Греціи въ 70 роцѣ житя.

Вѣсти зъ Аеп. Львѣвской.

Митрополитѣй ординаріатъ заявивъ о. Евста. Новосадову парохію Ковальки въ епархіи станіславѣвской, що буде принятый въ звязъ каноничну Аеп. львѣвской, если одержитъ презенту на парохію Подгайцѣ въ дорожѣ замѣны зъ о. Іос. Дудикевичемъ парохію Подгайцѣ, а о. Дудикевичемъ, если одержитъ презенту на парохію Ковальку то буде увольненный водъ звязи каноничной зъ Аеп. львѣвской.

Митрополитича консисторія завѣдала въ друге оо.: Вѣг. Павлусевича зъ Рокитна, Теод. Богачевского зъ Тисова и Мих. Фориса зъ Пѣсчанъ, чтобы зголосили ся до патрона Волѣ великой деканата унѣвского для одержаня презенту на ту-ю-жъ парохію.

Вѣдѣмъ на 4 мѣсяцѣ одержавъ о. Ант. Алискевичъ парохію Доброводѣ.

Сотрудничство одержали оо.: Григ. Кармалита въ Стрѣлкахъ и Вас. Зацерковный въ Липовцахъ.

До наместничества вставила ся митрополитича консисторія: 1) о платию зъ религіяного фонда для приватного сотрудника въ Доброводахъ; 2) о заимогу зъ религіяного фонда для о. Ант. Алискевича пареха Доброводѣ и 3) о дарѣ милости для вдовы по священнику Ем. Гриничеву.

Консисторія удѣлила о. Вит. Билинскому завѣдательству Вольховца грамоту увольняющую зѣ звязи каноничной Аеп. львѣвской для принятя его въ звязъ каноничну еп. станіславѣвской.

Грамоту архіерейского благословенія удѣливъ митрополитѣй ординаріатъ п. Андр. Мазарскому патрону церкви въ Несторѣвцахъ за его жертвы при водновленю тамошней церкви и Стеф. Вергули господареву въ Помонятахъ за жертвы на украшенье церкви тамъ же.

Въ пропозицію на парохію Куликѣвъ принятъ оо.: а) въ тераѣ: 1) Ів. Черепашанскій, 2) Сильв. Богачевскій, 3) Ем. Тарнавскій а б) въ спѣхѣ: Мих. Форисъ, Теод. Ковальскій и Іос. Фолинь.

Введенный въ завѣдательство Небылова о. Левъ Залужный.

Правительство асигнувало 300 зр. платнѣ для приватного сотрудника въ Домажирѣ на одинъ рокъ.

Посмертій — — оновѣстки.

Евгеній, сынъ Александръ зъ Гординосскихъ и д-ра Теофила Кормошѣвъ, упокоивъ ся дня 31 сѣчня въ Перемышлѣ въ другѣмъ роцѣ житя. В. е. п.

— Каміля Мацѣльска упокоила ся дня 2 н. ст. лютого въ 16 роцѣ житя въ Берлогахъ а похороны водбудуть ся дня 4 н. ст. лютого. В. е. п.

Именованія, перенесенія, конкурсы и пр.

— Именованя. Міністеръ скарбу именовавъ секретаря скарбового для галицкихъ салінъ Кароля Піришого и управителя салінарного Мих. Фрита старшими управителями салінарными. — Крава дирекція скарбу именовала адъюнкта податкового Конот. Гриневича контролеромъ податковымъ а практикантовъ податковыхъ: Ів. Калиновского, Альф. Геллера, Ігн. Добровольского, Алоісія Екерта и Вонавентуру Чайковского адъюнктами податковыми. — Президія краевой дирекціи скарбу именовала провизоричного адъюнкта урядѣвъ помѣщныхъ, Юрія Палачку, дѣйствиимъ адъюнктомъ тыхъ же урядѣвъ; дальше провизоричныхъ офіціалѣвъ канцеляріиныхъ: Іос. Гавзера, Григ. Хомицкого, Алоісія Юркевича, Ів. Войцѣка, Едм. Стескала, Іос. Любимого и Макс. Волянского офіціалами канцеляріиными а вкнѣщи провизоричныхъ канцеляріиныхъ: Кар. Гласа, Іос. Абдермана, Андрѣя Мацѣкова, Людв. Свораковского, Стая. Шайну, Ферд. Сливянского, Генр. Геллебранда, Ник. Влажевского, Льва Нечипора, Ів. Твардѣвича, Леоп. Петрика и Ів. Пекаря канцеляристами въ XI кл. ранги. — Львѣвскій высшій судъ краевый именовавъ практиканта Ант. Наглика ассеклютантомъ судовымъ.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 2 лютого. Австрія зачала переговоры зъ Пѣвнѣчною Америкою въ справѣ торговельного трактату. Провѣдникъ чешскихъ Нѣмцѣвъ Шнайкаль буде мати нинѣ конференцію зъ гр. Тафимѣ.

Будапештѣ 2 лютого. Опозиційній дневники впевняють, що правительство на цѣли выборий выдало 800.000 зр.

Берлинѣ 2 лютого. До сойму вносятъ дуже богато петицій противъ нового закона школьного.

Парижѣ 2 лютого. За-для нового закона цювого повстало велике обурѣнье середъ населения, бо многіи артикулы именованя мясо та вино дуже подорожѣли.

Брукселя 2 лютого. Посла Corr. Russe російскій міністеръ внутрѣшнихъ справъ Дурново мае просити о димісію.

Мадридѣ 2 лютого. Противъ Франціи тутъ сильно обурѣній зъ причины заведена нового закона цювого. Проектують рѣзкій репресалии.

Бѣлградѣ 2 лютого. Болгарского емигранта Ризова интерновано въ тутѣшній крѣпости, ажъ до заповѣданого нимъ водѣзду до Россіи.

Послѣдній вѣсти

Таеъ зване „всенародне“ вѣче водбуло ся при заповѣданій салі „Народного Дому“ селянами и священниками пѣдъ проводомъ крѣя. Павличкова и мало характеръ бутуючо-ворожій противъ народовѣцѣвъ. Ресерватъ политичный державъ д-ра Ів. Добрянскій. Священникъ и кѣлька збаламученыхъ селянъ промавлили дуже пристрастно. Радикалы явилися на вѣчу и въ ихъ имѣни промовлявъ Вудановскій противъ нашихъ послѣвъ въ тѣмъ самѣмъ дусѣ, що москвофілы. Значна часть збранихъ на вѣче селянъ була обурѣна на аранжерѣвъ вѣча, бо сподѣвала ся чогось вишого.

Екстрактъ олѣйку до ушей

д. к. секундарія д-ра Шики, признанный цѣлющимъ бѣдъ многихъ знаменитыхъ лѣсарѣвъ краевыхъ и заграничныхъ, бо лѣчить всяку глухоту (не зъ уродженя), шумъ въ ушѣхъ, стрѣканье и т. п. цѣлюмъ уоувавъ. Купувати можна по 1 зр. 50 кр. въ аптекахъ: д-ра Кароля Миколая и Жити. Рукера у Львовѣ; Виктора Редіка въ Краковѣ; Вілібальда Вельдовича въ Чернівцахъ; Стан. Павловского въ Тарновѣ; Ром. Якубовского въ Новѣмъ Санѣ; Адольфа Байля въ Станіславовѣ; Льва Гертнера и Войтѣха Коморовского въ Стрылю; Кароля Мареша въ Самборѣ; Генр. Катаного въ Тернополѣ; Паслана, Stephansplatz и Твердого Marienhilfstrasse 10; у Вѣднѣ. — Правильный екстрактъ лишь у флаконахъ зъ вытисненою напѣсью: K. K. Secundararzt Dr. Schippek Wien. — За надѣсланемъ вперѣдъ 17 зр. розсылаетъ ся въ цѣдой Австро-Угорщинѣ оплатно. 4083

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

На свята

На свята

РУ-

кавички всякого рода;
Бандажъ руптуровый
и всякій вырѣбы рукавичничий
поручаетъ найдешевше
Павло Лянгнеръ
передъ тѣмъ
Браты Лянгнеры
Львѣвъ, улица Галицка ч. 16.

СКЛАДЪ КАВЫ
наилѣпшого рода
АРТУРА КОСЦИЦКОГО
Улиця Осеселинскихъ ч. 11, вхѣдъ
такожъ въ улицѣ Тихон, Домъ кн.
Сапѣги.
Цѣны въ мѣсци 1 кильо зр. 1-90
на провинціи 4³/₄ кильо зр. 9.60
франко.
Не маю цѣлюмъ тыхъ родѣвъ
кавы, котре иши пѣдъ назвою мо-
го знаменн отомолують; кождый
самъ може пересвѣдѣтити ся, чи до-
стане дешде по той цѣнѣ тану наву
льк моя що-до иности и оману.
Найбѣшча кава палена зр. 1-20.
1¹/₈ кильо найлѣпшой гербаты 75 кр.
1¹/₈ кильо найлѣпшихъ окуршѣвъ
50 кр.

Иллюстрованный Календаръ Просвѣты
на рокъ 1892.
Цѣна 50 кр., зъ пересылкою 60 кр.
Дѣстатя можна въ канцеляріи „Просвѣты, и во всѣхъ бѣл-
шихъ складахъ.

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна выиграна

100.000 зр.

ЛЬОСЫ à 1 зр. поручають у Львовѣ:

Авг. Шеленбергъ, М. Йонашь, Сокаль & Ліліентъ, Кіцъ
и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 10-?

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

Выдавецъ Иванъ Белей. — Одѣлчальный редакторъ Михайло Струсевичъ. Цапѣръ зъ сабр. Чердыньской. Зъ друкарихъ тов. кн. Шевченка, пѣдъ зарядомъ К. Вѣдзарского.

онѣмѣвъ зъ переполоху. — Що се єсть? — закликавъ — якого страшного злочинства тутъ доконано?

— Страшне нещастье — вѣдповѣла Олена. — Рука убійника не єсть виновна, бодай того убійства, яке тутъ доконано.

— Такъ — зойкнула Годуля — цѣлено до гнобителя а поцѣлено бѣльше аѣжь рѣдного вѣтця. Тѣ нещастій, на котрыхъ паде ся кровь, вже далеко зъ-вѣдси. Мене одну можуть выдати въ руки ката, и нѣй мене бере та хочъ бы и ломити вѣсти та чвертувати... Не пожалую ся навѣтъ, нехай мое житье пѣйде за житье пана и нашего добродѣя, за котрымъ будутъ плакати внуки и правнуки теперѣшныхъ людей.

Дермонтъ Делі глядѣвъ на громадеу розмавляючу при дверохъ зъ-разу не цѣлкомъ притомнымъ, а вѣдтаєъ неспокойнымъ поглядомъ. Олена порозумѣла его, що бажає якъ найскорше поєднатись зъ Богомъ, тожь и поспѣшено зъ сею помсчю. Заки ще приступлено до торжественного якту, Олена виправила въ дорогу Гудулю и пастуха; сего послѣдного въ цѣлкомъ нишу сторону, до Гудъ Голѣвъ. До Щасливого Двора мавъ занести страшну вѣсть, повѣдомити Ганну, що Дермонтъ Делі, про котрого поворотъ може не знала, умирає въ хатѣ Дениса Мелєчь.

Сама отже Олена лишилась зъ священникомъ, котрого руни дрожали зѣ зворушеня, и сама послугувала ему при горестибѣхъ яктѣ. Дермонтъ Делі змѣгъ сказати пригасающимъ голосомъ, що любить и вѣрує въ Бога, якъ любивъ и вѣривъ въ Него завжди, та що прощає своимъ убійникамъ. — Они не провинились... прошепотѣвъ.

— Не провинились — додавъ заразъ голосѣйше, выразѣйше, бо Олена, щобы пѣддержати его силы въ

той торжественній хвилі, дала ему каплю горівки — я провинився... Они хибали, але куля добре поцілила....

— Я винуватий... я був слабкий... зійшов з свого місця... я винуватий...

— Розгрішаю тебе в ім'я Отця, Сина і Духа святого — сказав тогді священник. — З гріха слабости, з слабосильности людської натури, з провини і нещастя, що вийшли з того жерела, розгрішаю тебе і обіцяю тобі милосердя Богів за-для твоєї віри і любови...

— Амінь! — відповіла Олена. Одною рукою підтримувала голову в'отця а другою держала запалену свічку. Слезі лили з очей, але вона не заходила плачем, що розривав серце. Коли священник подав в'отцеві св. Тайни і Державні щасливо їх прийняв, коли назад поклала його голову на вересиньє, єй жалі цілком змінив ся. Вже не горювала з смерті батька, не плакала того, що умирав і коли б мала силу повернути його наповорот до життя, не була б поважилась сего зробити. Єй серце давив жалі і туга, що без неї відходити в кранну, де нема печалі, де вже свободний від всіх тягарів, які тут дають. Коли по закінченю торжественного акту приклякла поруч священника молитись, мало що не зачала просити, щоби Господь зблагословив скоро і на ню — смерть...

Заки священник скінчив молитви, заки поручив Богови сю душу, перед котрою отворили ся ворота в'чності, в хаті появил ся несподівано новий чоловік — Івані Торні

Вже не спав, коли Гудуля Мелеч прийшла з своєю страшною в'єстію. Стривав єй на подвір'ю замка, і гримів, єли бы був вдарив при його ногах, не був

бы вывеликавъ бѣльшого вражбыя. Дермонтъ Делі умиравъ въ хатинѣ Дениса Мелечъ. Дермонтъ Делі конавъ тамъ замѣсть него, бо стара сказала се ему отверто и вѣчного не скриваючи, остро и смѣло, якъ то звичайно буває, коли бѣль завододѣа. И лишь Олена Делі була при вѣтци, перевела цѣлу нѣчь на тѣмъ страшнѣмъ мѣсци, та нѣхто не подѣливъ зъ нею того тягару. Вже-жъ теперь сыны и жена умираюного могли прибути и заступити бѣдну Олену.

Иванъ стоявъ зъ-разу немовъ скаменѣлый, вѣдтакъ винувъ ся и въ одній хвили найшовъ ся въ помнатѣ сестры. Поручивъ Брягидѣ сю страшну задачу, побудити сынѣвъ Дермонта Делі, а самъ безъ вѣддыху побѣгъ дорогою по-пѣдъ озеро, черезъ село и мовляки та зайшовъ въ горы.

Вѣйшовъ до зруйнованой хаты въ хрили, коли священникъ домавлявъ послѣдній слова свои молитвы: — Господи, единый въ Троици святѣй, приими на Твое нѣдро сю душу християнську, котра иде до Тебе, розгрішена въ своѣй покутѣ и вѣруючи въ Твою милосерднѣсть!

Олена не чула, коли вѣнъ входивъ, але якесь чувство чудне, тайне, а заразомъ и сильне повѣдомило ея, що хтось чужій знаходить ся била неи. Коли пѣдвѣвши ся зъ навколѣшовъ, побачила позадь себе Торнліого, задрожала а лице ея горячо спаленѣло. И вѣнъ такожъ спалахкотѣвъ, пѣдвѣйшовъ до неи и якось болестно поглянувъ на ню, мовъ бы пытавъ о щось донѣеу того чоловіка, котрый лежавъ передъ нимъ мовъ пенъ зваленого бурею дерева. Она подала ся дещо въ-задъ и сказала зъ сумовитою гордостію: — Мѣй отецъ простивъ своему убійникови...

— Місь Делі... зачавъ тогдѣ Иванъ, мовъ бы го-

рячково зворушений, але она вназала ему рукою, що очі єи батька суть примкнені. По выселеню и зворушеню, яке перебував Дермонтъ Делі, запавъ зновъ въ сонъ, зъ которого вже не потрібувала донька его будити, а котрий видавъ ся теперъ ббльше природнымъ и якимсь скрѣпляющимъ. Священникъ не мбгъ задержатись анѣ хвилины, бо сумна вровія людскихъ справъ, котра раз-у-разъ перемѣшує зъ собою слезы и смѣхъ, радість и горе, велѣла ему поспѣшно вертати домбвъ и тамъ при ранѣшнімъ богослуженю повѣнчати явусь пару бѣдаковъ, котрі вбдоклали зб свого гароганя и нужды одинъ день, щобы справити весѣля, тожъ и не могли ждати. Забравъ отже приборы до своєи святой службы, яву тутъ вбдслуживъ и бѣдний душнастеръ гбрскій повертавъ пѣшви, такъ само, якъ и прийшовъ. Выходячи, зрєбавъ на пращанье хрестъ надъ головою схиленою Олены, котра хочъ аніміканьскою вѣры по матери, зъ покорою поцѣлювала руку вбходячого. — Миръ зъ твоею душею — сказавъ ѣй на пращанье.

Лишила ся сама зъ Иваномъ Торялімъ, але вже нічого до себе не говорили. Она сидѣла въ головахъ вбтця на низькомъ намені а Иванъ стоявъ въ ногахъ, опершись о стѣну. Лишь разъ вахиливъ ся, щобы справити сорокату хустку, якою Гудуля Мелачъ накрыва Дермонта Делі, и Олена подягувала ему за се, легко склонивши голову, але въ сердца вбдчула прикрбсть, коли рука того чоловіка доторкнула тѣла єи батька. Вскорѣ давъ ся почути за хатою рухъ, що зѣйшавъ прибувачиныхъ. Бувъ се Юрій зъ матерію, котра вже дбзналась про все и прибула зъ розпукою въ сердца. Конноръ поѣхавъ самъ ко лѣваря, але незабаромъ прибувъ и вбнъ, а зъ нимъ велике число людей, майже цѣле село Делі. Коли Дермонтъ, пробуджений шелестомъ, отворивъ очі,

п. Леонора втратила наразъ цѣлу силу душѣ, силу за-
водѣти надъ собою, якою она звичайно вѣднначала ся
и припала идѣ землѣ и то не до рукъ але до нѣгъ сво-
го мужа, голосно редаючи. Дермонтъ вказавъ сынамъ,
именно Юріевъ, щобы пѣдвѣсь ен та примѣстивъ на ка-
мени, де доси сидѣла Олена. — Ты була менѣ все до-
рога, Леонцю, — сказавъ Дермонтъ зворушенымъ голо-
сомъ — я люблюъ тебе горячо и щиро.

Она була бы дала житіе зъ наибѣльшого радостію
и щастьемъ, если бы була могла въ сѣй хвили закли-
кати: — Я була для тебе все доброю жѣвною... Але въ
ен власнѣмъ серци вѣдзывавъ ся голосъ, що строго бо-
ронивъ ѣй того сказати, а натомиъть говоривъ ѣй щось
нишого, чого она доси нѣволи собѣ не сказала. Все при-
ходятъ на чоловѣка хвилѣ, коли то зъ власного внутра
проговорить правда и п. Леонора почувла теперъ якъ-
разъ сю правду. Нещастна не могла за нѣщо въ свѣтѣ
проголосити: — Я була для тебе доброю жѣвною...

Вѣтъ, якъ все, такъ и теперъ гадавъ про ен щастье
и глядячи на ню сумовито, вѣдозавъ ся: — Юріѣ буде
шавувати и любити...

Она заломила руки. Ёй вже на нѣчо не здало ся
нѣчне поважанье, нѣчна любовь. — Мѣй мужу! мѣй му-
жу! забери мене зъ собою!... кликала и ен бѣль нару-
шувавъ торжественный спокѣѣ, якѣй повиненъ окружати
смерть. Всѣ присутній женщины зачали плавати и ихъ
серця мовъ бы змигувались надъ женщиною, котра че-
резъ весь часъ свого проживаня мѣжь нимъ вѣдмежи-
лась вѣдъ нихъ непрогляднымъ муромъ кастовости и
бачила въ нихъ якусь нужденну шайку существъ, про
котрыхъ нѣволи не думала у вѣдношею до себе якъ
про людей. Ихъ жалѣ послуживъ доказомъ, що и они
люде та що мають въ собѣ чувства жалю и спѣвчутя. —

Бѣдна! — говорено — завчасу прыйшло ўй засмакувати хлѣба вдовы. Пѣзнасть, якій то гѣркій хлѣбъ и якъ тяжко его гладати!

— А аднаеъ мене любила... погадавъ умираючій и слѣзова сумяго зворушѣня покестилаеъ зъ-пѣдъ его вѣй.

Чи не станувъ ему въ тѣй хвилѣ передъ очима с-бразъ вѣшой женщины, бо его поглядъ вѣдорвавшиесъ наразъ вѣдъ заводячою при нѣмъ жены, зачавъ шукати когось въ товѣ. На щастье Ганна О'Флегерті вѣйшла въ тѣй хвилѣ до хаты, блѣда и зъ розпукою въ очехъ, а очи Дермонта прасіали наразъ радостію и чувствомъ зворушѣня. Она припала навколѣшней при нѣмъ. П. Леонора заходилаеъ вѣдъ плачу сховавши голову въ подушки, на котрѣ теперъ високо покладено Дермонта, а Ганна прѣякнула при нѣмъ.

— Убійники! — закликала въ розпуцѣ и прѣстрастнѣмъ жалоу.

— Нѣ, Гавю, — вѣдповѣвъ ўй лагѣдно — они невиноватѣ.. Я винентъ...

Вѣдтакъ показавъ ўй хрестикъ, що мавъ при собѣ, и сказавъ: — Ты прѣбула якъ-разъ въ хвилѣ, коли заблглось менѣ тебе. Ты все такъ робила, Гавю...

Усмѣхнувъ ся до неѣ и поглянувъ на ню такъ, якъ глядѣть ся въ лиця любыхъ намъ особъ по довгѣмъ небаченю, коли хочемо въ тыхъ лицяхъ добачити слѣдѣвъ мѣнувшого часу. Вѣдтанъ зробивъ рухъ, мовѣ бы хотѣвъ прѣстягнути до неѣ руку, а она скоро подала ему свою руку. Вѣнъ схопивъ руку и задержавъ. — Люби моихъ дѣтей — сказавъ.

Зворушѣнне не дало ему говорити и вѣнъ дуже тихо прѣшепотѣвъ: — Люби Оленку...

Зваливъ ся на подушки, а Олена посѣѣшила до не-

го зъ флящиною, въ котрѣй бувъ явійсь иишій лѣкъ, але вѣнъ сказавъ наразъ : — Сестро!.. вѣддай се сестрѣ...

Олена порозумѣла его, що говорить про Ганну, вѣдъ котрой принявъ аъ приємностію сирѣпляючій напитокъ. Чи се було вже таке помраченє розуму, въ котрѣмъ Олену уважавъ за сестру Ганны, чи въ такъ торжественнѣй хвилѣ хотѣвъ высказати ся о своячѣ и приятельцѣ свого житя? незвѣстно...

Вѣдъ доктора не хотѣвъ прийняти нѣякого осмотра и лѣкаръ самъ того не домагавъ ся, бо знавъ, що се бы лишъ мучило его безуспѣшно.

Юрія и Коннора поблагословивъ разомъ, браты разомъ приклакнули при нѣмъ, а вѣнъ пѣднесеный на подушки и пѣддержуваный Оленою поклавъ имъ руи на голову. Наразъ п. Леонора зѣмлѣла и се перервало той торжественный актъ; оба сыны пѣдбѣгли разомъ до матери и вѣдобрали ен зъ рукъ Иванъ Торнліого, котрый ен пѣдхопивъ щасливо, що не впала на землю. Вынесено ен на свѣжій воздухъ; Дермонтъ споглядавъ за нею неспокойно, але вже нѣчого не говоривъ. Незабаромъ мовъ бы заснувъ, поклавши голову на руки Олены, але вже не пробудивъ ся зъ того сну. Ганна черезъ сей цѣлый часъ була при нѣмъ навколѣшкахъ и держачи его за руки, молила ся, а коли наразъ пѣднесла ся, вказала присутнымъ середъ слѣозъ на тѣло и сказала : —
Вже...

Иванъ Торнлі приступивъ до Олены и лагѣдно вѣднѣсь вѣдъ неи помершого. — Теперь треба взяти его домѣвъ — сказавъ до неи. — Теперь се ему вже не завдасть болю...

XIX.

Похорони Дермонта Делі вѣдбули ся зъ необычайнымъ торжествомъ. Люде навѣтъ зъ подальшихъ сторѣнь збѣшли ся громадно, а сей фактъ, що не заряджено нѣякого слѣдства, не глядаю убійниківъ, ще бѣльше пѣдѣсь жалѣ мѣсцевого населеня, тожъ щиро плакали и заводили при домовинѣ свого пана и добродѣя, якъ его теперь называно. Серъ Пелемъ зб своимъ старшимъ сыномъ насѣли ще на часъ, щобы разомъ зъ Юріємъ и Конноромъ преводити походи похоронному. При тѣмъ збѣхало ся такожъ много роденъ шляхотскихъ зъ графства и нѣчо не хибувало до величавости похоронной. Бадай одно бажанье бѣдного чоловіка сповнило ся: до смерти старый дѣмъ родинный не переставъ бути его домомъ и его тѣло спочало въ тихѣмъ гробѣ при домовинахъ его батьковъ. Але журбы, що придавляли его за житя, не пѣшли разомъ зъ нимъ до гробу, лишились въ спадщинѣ вдовѣ и дѣтямъ; зъ сумомъ пѣзнано, що може лишъ тѣ журбы припадуть въ спадщинѣ для Юрія Делі. Ставъ интересѣвъ показавъ ся дуже лихій: побуть въ Англіи коштувавъ дуже много и довги не лишъ не зменшили ся але и побѣльшили ся. Безъ сумнѣву Дермонтъ Делі мусѣвъ бути надто добродѣйнымъ для земляковъ бѣдаковъ, котрыхъ стрѣчавъ, и се значно обтяжало бюджетъ выдатковъ, при тѣмъ вихованье сыновъ дуже много коштувало, такъ що серъ Кароль, переглянувши паперы, сказавъ Иванови Торалі, сумно збѣгнувши: — Не мають майже нѣчого...

И Юрій се вже пѣзнавъ, але якѣ мавъ гаден що до будущности, сего не виявивъ вуйкови, котрый зъ прикрьмъ зачудованьемъ зачиннавъ добавчати, що его сестрѣнецъ може не бувъ такихъ самыхъ пересвѣдченъ и по-

глядѣвъ, якъ вѣнъ надѣявъ ся. Чи може родинный упѣръ Делѣвъ такожь и въ нѣмъ скривавъ ся? Теперъ мусѣвъ слухати и приставати на все, бо ще не бувъ повнолѣтнымъ, але та повнолѣтнѣсть наблизала ся и серъ Кароль хотѣвъ полишити явійсь часъ интересы въ тѣмъ ставѣ, въ якѣмъ були, щобы Юрій мѣгъ за той часъ надуматись и розважити свою будучнѣсть. Такожь и въ бѣднѣй вдовѣ зайшла змѣна, можна сказати въ тѣмъ самѣмъ напрямѣ: братъ переставъ бути для неѣ найвысшихъ оракумомъ якъ давнѣйше, а если часомъ треба було и еѣ повѣдомити про ставъ маѣтеку, то она вже не добачала выключного ратунку въ мудрости серъ Кароля. Знати було, що мати пѣддала ся цѣлкомъ впливови сына и що навѣтъ еѣ особытей маѣтокъ не буде вылученый зъ пѣдъ его заряду, а треба було побоюватись, щобы той зарядъ не пѣйшовъ у фалшивѣмъ, пѣдбѣвѣмъ до батьѣвского, напрямѣ. Юрій кѣлька разѣвъ давъ пѣзнати, що впливъ пересвѣдченъ и засадъ вѣтця сильно подѣлавъ на него и серъ Целемъ дуже зачудувавъ ся.

И такъ можна було се пѣзнати найперше зъ акту смерти. Хоть всѣ знали, яка причина була сумной смерти Дермонта Делі, то все таки Коронеръ, урядникъ прибувшій зъ Беявнъ для доповненя законныхъ формальностей, бувъ повѣдомлевый вѣдъ Юрія, що небощекъ упавъ нещасливо зъ коня, а зломанье лѣвого ребра и нарушение кости хребетной навело смерть. Родана Делі була въ околицѣ дуже поважана и Коронеръ вѣдносивъ до неѣ зъ великою оглядностію, тожь годѣ було робити обдукцію и аетъ смерти описано такъ, якъ его подано. Снимъ способомъ не можна було зачати урядового слѣдства противъ убійникѣвъ и навѣтъ въ наслѣдѣвъ того кѣлька особъ, що наразъ щезли зъ села, звылись вже

на похорони та якъ разъ найгожеснйше заявляли свбй жалъ при похоронѣ Дермонта. Серъ Пелѣмъ бувъ дуже зъ того невдоволеный: — Ще нинѣ я бы закувавъ ихъ въ дыбы, — закликавъ — я вбддавъ бы ихъ ще нинѣ поліціи, а вбдтакъ спокбйно выжидавъ, коли ихъ повѣсять... Юрій однакъ вбдповѣвъ ему поважно, що поступивъ собѣ пбсла волѣ покрбйного, а навѣть если бы нещастна справа мала и выйти коли на верхъ, вбнъ зробивъ бы все, щоби спасти виновныхъ.

Се було въ навечеріі похоронбвъ, тѣло покрбйного лежало ще въ великбй сали замковбй и серъ Кароль не мбгъ збблшити горя вдовы та сврбтъ дальшимъ веденнемъ сего спору, але все таки бувъ тымъ сильно подражненый. Се збблшало ся що разъ ббльше и при иншихъ обставинахъ, коли Юрій не погазувавъ ся надто уступчивымъ. И такъ при самбмъ обрядѣ похоронибмъ задержано много всѣляеихъ формальностей, що-до котрыхъ серъ Кароль лишь здвигавъ раменами, а котрй нагазавъ самъ Юрій, кажучи вуйкови: — Се, вуйку, давнй звичай.

Не братавъ ся зъ товпою, якъ Коннортъ, не стисавъ рукъ, котрй радѣ бы простягнутись до него середъ зойку и заводження, якѣ роздавались по цѣлбмъ замку пбдчасъ навѣщуваня тѣла и обрядбвъ похоронныхъ — однакъ загахъ вбдчувавъ, що блбдый молодець, сторожачій яко перворбдний сынъ тѣла покрбйного, то не чужій чоловѣкъ. — Будь що будь — говорено собѣ — се Делі и кровь батька плыве въ его жилахъ.

Що родина мала зробити зъ собою, де именно вбрати ся? — ся квестія була найважнйша для серъ Кароля и вбнъ удавъ ся до сестры, щоби найперше зъ нею порадити ся и дбзнатись про еи бажаня. Але п. Леноора мовъ бы мала лишь одиноке бажанье: зробити се?

що Юрій скаже и що не противилося бы воли того, котрый не мѣгъ вже ен заявити — воли небѣщина. — „Вѣнъ“ вже рѣшучо заповѣвъ, що не маемо вертати до Англіи — сказала братови, мовъ бы се було для неи правомъ, котре нарушити було бы злочинствомъ — вѣтъ порѣшивъ се невѣдклично.

— Обставины змѣняють постановы — вѣдповѣвъ серъ Кароль.

— О брате! для мене вже неможливо зъ-вѣдси рушити ся — закликала бѣдна женщина — се вже мѣй дѣмъ на завѣгды...

Зачала плакати и серъ Кароль замовѣвъ, але захма-ривъ ся. — Ен дѣмъ... якъ довго буде мѣгъ. бути ен дѣмъ?... Се мусѣло остатися незмѣнене, що до повно-лѣтности Юрія все лишилося въ завѣшеню и Торнлі му-сѣвъ зѣстати на мѣсци та о скѣлько дасть ся довести зачатѣ дѣло до кѣнцѣ. На другій день по похоронахъ серъ Кароль обѣхавъ господарство и гратулювавъ Торн-ліому, що въ такъ короткѣмъ часѣ змѣгъ зрѣбити такъ богато. Однакъ того самого вечера п. Бриіда взяла серъ Кароля на довѣрочну розмову и высказала свое бажанье, щобы Иванъ мѣгъ покинути чимъ скорше тяжкій и лыхоплатный обовязокъ. Теперъ вправдѣ сѣльске насе-ленье троха полѣвить, а бѣдѣй тѣ розбишакѣй забави, по нещастю, яке стало ся, щезнуть на довго, але нехай со-бѣ сыны покойного, або старшій сынъ обѣйме gospodar-ство та якось править при помочи О'Роже, котрый мо-же вернутися кждон хвилѣ, бо взявъ пѣдъ Бѣдьявнѣ два лихі фѣльварки въ аренду и тамъ сидѣть цѣла ро-дина дармуючи. Иванъ має теперъ передъ собою иншу вѣдповѣдѣйшу карієру и не потребуе посвячати ся для людей, котрі не знаютъ назѣтъ бути за се вдячними для него...

Серъ Пелемъ перебивъ ея. Така розвязка не була пбсея его гадки для того можлива, що доконче треба було продати добра въ тбй хвили, коли Юрій стане повнолїтнимъ, а если Торнлі лишать ся на мбсеця, то доведе господарство до ладу и продажа дббръ выпаде користивїйша та лекша. Однакъ того не высказавъ Бригїдъ, хочъ она въ части догадувала ся того, лишъ зачавъ їй доказувати, що Иванъ лишаючи ся въ Делї зробивъ бы лишъ передовсїмъ для него ласку, бо вбнъ бувъ теперъ опїкуномъ и на его плечї упавъ бы цїлий тягаръ. — Знаю такожъ, що Иванъ не вбдмаже менї тыхъ кбляка мбсецївъ, що ще лишають ся, а до котрыхъ вбнъ обовязаний навїтъ умовою — сказавъ.

Бригїдъ ажъ занекрили ся очі. — Въ кождбмъ случаю умова не обовязує его, що державъ на плечахъ ея цїлу юрбу, — сказала — умова якъ разъ забезпечує его вбдъ того и бодай що-до того, надїю ся, не вбдступити на нїчинї просьбы.

Уносила ся тымъ ббльше, чымъ менше була певна свого, бо вбдъ смерти Дермонта Делї Иванъ змїнявъ ся дуже для его вдовы и дїтей а на деякї замїтки сестры вбдповбдавъ, що отець тыхъ сирбтъ пожертвувавъ ся за него, бо погибъ замїсть него вбдъ кулї убїйника. — Если бы навїтъ Иванъ показавъ ся уступчивимъ — додала — то я нїколи... Сей часъ въ вбдї я бы забрала ся... Бути найстаршою слугою, бути выставленою на примхи, на упокоряючу байдужнбсть, до сего нїчо не могло єи обовязувати.

— А навїтъ протївво — говорила — обовязкомъ моїмъ єсть не пристати на се пбдъ нїякимъ условїємъ и якъ вайббльше сему оперта ся. Грація належать ся нїше становище въ свїтї. Грація повинна мати свбїй власний дбмъ, свою власну службу и окруженє, котре

бы ен вѣдповѣдно поважало. Якъ вы, свояче, хочете вывязати ся совѣстно зъ вашихъ обовязкѣвъ, такъ я и Иванъ повиннй те саме зробити супротивъ Граціи. Скажѣть, чи правда не по моѣй сторонѣ?

Целомъ не мѣгъ заперечити, але наразъ впавъ на щасливу выгадку. Нехай Иванъ помилить ся до часу при управѣ дѣбръ, але нехай характеръ тѣи управы змѣнить ся. Нехай Грація вынаймить всѣ Добра Делі въ такий способъ, мовъ бы мѣжь обома родинами не було передъ тымъ нѣякихъ вѣдносинъ. Въ тѣмъ независимѣмъ характерѣ буде можна устроить замокъ, якъ схоче Грація и опѣкуны: приняти власну службу, мати свои конѣ и повѣзды, поробити знакомства...

— А тамтѣ?...

— Замешкаля бы денде — вѣдповѣвъ серъ Кароль, дещо обидженный такою неввѣчливостію Бригиды — отъ на примѣръ въ Беллявѣ.

Негабаромъ сей его плянь, добрый изъ того взгляду, що вдовѣ и сиротамъ приходивъ рѣчно якийсь стадый дохѣдъ, великои ваги въ ихъ положеню, захитавъ ся тымъ заявленіемъ н. Леоноры, про котре повыше згадано. Серъ Кароль попросивъ Юрія, щобы вытолкувавъ лагѣдно матери, якъ ен опѣръ, выбратись зъ мѣсяця, псуе его пляны. — Розумѣю, що бажае бути близько могилы мужа — толкувавъ. — Повдовѣла такъ нагло и такъ страшно, що сердце женщины могло роздертись, але суть обставины, котрі наказують, щобы зъ ними числитись. Тожъ пѣсля моеи гадки, можна бы въ Беллявѣ вынаймити якийсь выгѣдный двѣрокъ и не выбираючи ся зъ околєцѣ, помилити для Торилѣвъ спокойне посѣданье замку.

— Иди зъ тымъ, хлопче, до матери и представъ їй, намовъ, щобы зробила се, що прошу — додавъ серъ Ка-

роль на закінчене. — Тобі прийде се легше зробити.

— Нї, вуйку, мені прийде се якъ разъ трудно, дуже трудно... Мати и сестра моя, вибираючи ся до мѣского двѣрка...

Спаленївъ. Та шляхотска гордѣсть, котру самъ Пелемъ плевавъ у Юрія, вѣдоваля се теперь противъ его слѣвъ и вколола молоде серце. — Буде мені дуже трудно наставляти до сего матѣрь — додавъ.

— Если бы не се, що выѣздъ зъ Ирляндїи выдае ся для неї теперь мовъ бы якій грѣхъ, то могла бы ажъ до твоєї повнолѣтності замешкати при насъ въ Пелемъ Куртъ...

— Для нашихъ матери Пелемъ Куртъ се рідинный дѣмъ — вѣдповѣвъ Юрій — и безъ сумнѣву проводила бы тамъ часъ любо, але мусѣла бы розстатися зѣ мною.

— А то чому?

— Бо я, вуйку, не можу виѣхати — сказавъ. — Я въ тѣй хвили голова моя рідины и сей обовязокъ, що велѣвъ мому вѣтцеві тутъ приѣхати, и мені велить лишити ся.

Теперь зновъ сильно спаленївъ, цѣле лице горѣло, а серъ Кароль глядѣвъ на него уважно. — Не разумію тебе — сказавъ.

Юрій пѣдвѣвъ голову. — Я обовязанный пробувати въ Делі, доки Делі наша власнѣсть — вѣдповѣвъ.

— Що накладе на тебе сей обовязокъ? — поспытавъ.

Хотѣвъ додати: — Чи спадщина идей батькѣвскихъ?... але задержавъ ся, Юрій же нѣчого не вѣдповѣдавъ на се pytanie. — Вуйку, — сказавъ — есть въ окрузѣ Делі другій дѣмъ, въ котрѣмъ моя мати могла бы замешкати зъ своими дѣтьми — Бейле-Едге...

Серъ Кароль знавъ мѣсцевѣсть лишь зъ нѣсколькихъ хвилинь, якѣ тамъ перебувъ, тожъ не пригадавъ собѣ нічого, щобы могло перешкодѣти сему плянови, а навѣтъ и вѣтшивъ ся тымъ пляномъ. — Годжу ся на Еатле-Едге — закликавъ. — Дякую тобѣ, Юрку, за плянь.

И п. Леонора згодила ся. Все то бувъ дѣмъ еи мужа и чи тамъ чи въ замку мешкати, значило сидѣти при огняши того роду, котрого она стала матерію. — Добре, мѣй сыну, — сказала — перенесу ся тамъ радо, пойдю зъ тобою всюды, де буде треба.

Хочъ не сказано їй правды, для чого то властиво треба було переселитись, то таки вдова еи догадувала ся. Знала, длячого доконче треба було приймати твердѣ условія Бриіды Торнлі, волѣла однакъ мовчати и не мучити сына словами: — Знаю, що для насъ теперь судьба подчинятись.

Иванъ приставъ на проектъ, про котрый повѣдомила его Бриіда скорше, аніжъ серъ Кароль. Зъ жѣночимъ упоромъ порѣшила поставити на своѣмъ и зъ жѣночною проворностію добирала годинъ на свои дипломатичні переговоры. Вечеромъ говорила зъ серъ Каролемъ, а на другій день рано, заки ще хто мѣгъ явити ся въ комнатѣ Ивана, пришла повѣдомити его, на явѣхъ условіяхъ ставула умова, котрої хибувала ще лишь его санкція, щобы стала правосильною. — Я знала зъ горы, що лишишь ся тутъ теперь — говорила братови ширѣ — тожъ я постарала ся, щобы се почутье якогось обовязку супротивъ родини небѣщина, не вышло надто на нашу шкоду, а геловно на шкоду Грація. Перемучимо тутъ зиму, але бодай не якъ двѣрскій слуги.

Иванъ легко зморщивъ брови, але не перечивъ ся зъ сестрою за се острѣ слово, а навѣтъ выдавало ся, мовъ бы се выдаченье вдовы и сирѣтъ принявъ радо.

Уважаюу умову за вѣдповѣду для обохъ сторѣнь и скоро на ню згодаюу ся, лишъ зробивъ одну змѣну: не цѣль добра вынаймувала Грація вѣдъ наслѣдникѣвъ Дермонта, лишъ Замокъ Делі и огорода, въ котрыхъ могли уладитись вѣдъ теперъ якъ у себе дома. Серъ Кароль згодивъ ся на поправку и на третій день по похоронахъ вѣдѣхавъ.

Заки ще вѣдѣхавъ, зробивъ неспѣдѣванку Оленѣ, ото попросивъ о вѣ руку для свого старшого сына, отже будучого лѣорда Пелемъ. Ча зробивъ се охотно и зъ веселымъ серцемъ? — годъ вѣдгадати. Молодий Пелемъ любивъ свою тѣточну сестру вѣдъ давна, а нещастя родинний вывеликали въ нѣмъ сю выяву чувствъ, про котрѣ нѣхто а навѣтъ она сама не догадувала ся. Не бажавъ, щобы сплакана и въ горю сирота ишла зъ нимъ заразъ до престола, але хотѣвъ, щобы була его судженою и въ хвилѣ, коли не стало ѣй батьковскою опѣки найшла въ нѣмъ пѣдпору.

Се поведѣнѣе було дуже шляхотне и доказувало велику нѣжнѣсть чувства, тымъ бѣльше, що полагоджено все черезъ третю особу; молодець не посмѣвъ стати передъ сиротою супротивъ свѣжон могилы яко любовникъ, котрый може и не змѣгъ бы заволодѣти вповни надъ своими чувствами и отецъ мусѣвъ стати посередникомъ мѣжъ нимъ а полюбленою дѣвчиною.

Въ день выѣду выпровадизъ серъ Пелемъ до огоруду Олену, бѣду, помарнѣлу за тыхъ кѣлька днѣвъ, але ще красшу въ своимъ чернѣмъ одязѣ жалѣбѣмъ та зъ тымъ тихимъ сумомъ, що пробивавъ ся на лиці золотоволоси. У вѣдповѣдъ Олена розплакала ся, але не слезами порушеного горя, а радше зъ вѣдчности и розжалѣня.

— Вуйку — сказала -- скажѣтъ Едвардови, що

своєю штучи противъ другого Галичанина, Лотоцкого — бо самому батушці тамшашому якому не випадає, ддятого, що за близько Галичанина, отже скоро про все довідаться ся... По оставшійся свідѣствъ Желехвского, признавъ невниматель, скінчавъ ся водъ надмірною вѣдності „добрийшимъ“ владіямъ. О „надмірній старанности тыхъ владіяхъ для вѣдвѣ и сирѣтъ“ по Галичанахъ могла бы посвѣдчити вдова Желехвского, оставша ся зъ пиятеро сиротами.

Кореспондентъ „Гал. Руса“ щось дуже багато розговоривъ ся о небѣднику Бобикевичу, поймавша самъ рождъ зъ его жита, а терпину оставивъ. Щасливий, триграти щасливий той, кому удає ся въ житю доставати самъ рождъ! Але чи достававъ ихъ небѣдникъ А. О. Бобикевичъ, трудно подтвердити, бо вже самъ кореспондентъ згадує о одній — що „по вѣднѣмъ состоянню не оставивъ“. А де-жъ подѣвъ ся его облыварокъ власный зъ будынама та 120 мортами землѣ и зъ войми выгодами въ парохіа Спасъ за Холмскъ? Ужнати дѣмъ и будынамъ церковнымъ зъ землемъ и свѣй облыварокъ власный зъ землемъ, до того заувн мѣще чудотворной иконы Спасъ, куды тысячѣ народу рѣчно збирали ся и тысячѣ рублѣхъ доходу приносила (церковь тамъ дуже стара, зъ мечети турецкой перебудована, му розана) а теперь все то пропустати за яхнхъ тамъ секретныхъ причинъ, выдаєсь дуже дивнымъ, тымъ болѣе, що народъ тамъ цѣломъ и въ воймъ подобный до доброго народу въ Галичинѣ и нѣякихъ особливыхъ жертвъ не вымагає, а небѣдникъ, якъ вѣдомо всѣмъ, хто его знає, живъ дуже скромно.

Но шлю само вылазитъ зъ мѣшка, — говорятъ пословица. Такъ и тутъ кореспондентъ нехотѣя згадує мѣжъ яшамъ про стѣдѣнію имени владика Леонтія. Славна-жъ бо то стѣдѣнію — якъ що-до способу збираня, такъ и що-до своей цѣли. „Маститый“ владика Леонтія, „смирненѣйшій монахъ-аскетъ“, видячи, що его всѣ вже явно узнають яко вораго-гонителя священниковъ Галичанъ, хотѣвъ и въ газетѣхъ а навѣтъ въ Петербургъ доказати передъ Синодомъ петербургскимъ и передъ цѣлою Россією а навѣтъ Европою, що его всѣ священники Галичане дуже люблять, отже признає, чтобы каждый священникъ вложивъ на стѣдѣнію его имени по 25 рублѣхъ, а деканы по 50 рублѣхъ. По всѣхъ касахъ приказавъ „маститый“ не выдати пенсін тымъ священникамъ, котрі не выкажутъ ся подтвержденіемъ водѣ благочинного (декана), що грошѣ на стѣдѣнію его вложили, и тѣ грошѣ стягнули сию; кромѣ-жъ того деканамъ секретно предписавъ, чтобы постарались тымъ священникамъ, котрі не вложатъ грошей на его стѣдѣнію, акибы вѣбуди способомъ посяга своего добромѣня водобрѣти парохіи. Найрѣвнѣйшимъ въ тѣй справѣ екскурсоромъ-сатрапомъ бувъ протоерей Николай Страшкевичъ особляво зъ Холма. Такимъ благодарнымъ способомъ „добрийшій“ владика фактично доказавъ въ Петербургъ, що всѣ священники-галичане дуже а дуже его люблять и что слухи о томъ, що вѣдъ ихъ переслѣдує, неправданы... Колько то священниковъ, маючихъ по 4 або 5 дѣтей въ школахъ, давали тѣ грошѣ зъ негодованьемъ и проклятомъ, о томъ не треба говорити, бо — такъ приказано.

Паше ся въ „Руса“ о заслугахъ свящ. Бобикевича, а чи мѣнуєть тамъ хочъ одинъ рѣкъ за владика Леонтія, въ котромъ бы вѣдъ не заплативъ яковсь кары по колькадесять а навѣтъ по вѣднѣхъ сотеѣхъ рублѣхъ? А колько тамъ свѣдѣствъ було кожного року черезъ всѣ лѣта безвѣстно, єдино ддятого, чтобы его товсту парохію ему водобрѣти для певного Монаха. Колько то развѣ владика Леонтія и Флавіяна доградували его на вѣкарогъ? — колько развѣ доградували его навѣтъ на дѣла и пономарѣ та высылали въ монастырь „на исправленіе“, бо владика въ такихъ штукахъ досвѣдченъ — колько то развѣ давали на его парохію пойдѣ Москальзъ — а навѣтъ — колько развѣ знаходились яеасъ противъ величавска рука чародѣя, котра силою своею побѣждала обохъ „покровительствъ“ владика, чудесно касувала ихъ рѣшеня, перемѣнюючи за каждый разъ ихъ добродѣтели для небожика Бобикевича и оставляючи его все таки парохіомъ на мѣщѣ? — Се обяснити може напевно только кореспондентъ „Гал. Руса“.

Наибольша слава Бобикевича явилась тогда, коли вѣдъ яко членъ депутаціи представилъ ся „асеросійскому императору“ 1875 року. Будучи въ энтузіязмѣ, вѣдъ, дождавшись, що въ Петербургъ мешкає яко членъ Синода бушній унійскій епископъ Василій Лужанскій зъ Литвы, прилучившій ся до древлеправославія ще при императорѣхъ лавровскѣмъ Сымашку, склонивъ всѣхъ членѣвъ депутаціи водѣдѣтати старого. Коли они представились Лужанскому и все розказавъ, тогда епископъ водозвавъ ся до нихъ такими словами:

Было время, когда и мы присоединились и тоже съ такими розовыми надеждами и тоже такъ восхищались древлеправославіемъ, какъ и вы, но вскоре убѣдились, что все это не такъ. Такъ будьте увѣрены, что вскоре придетъ время, когда и ваше это восхищеніе и воодушевленіе древлеправославіемъ скоро пройдетъ и вы будете крѣпко жалѣть, что вы пристрасти къ древлеправославію. Въ уній житѣ можно, все же тамъ есть еще какаа нибудь отвѣтственная идея, которую если вы вспомните, то васъ папа расцѣлуєтъ и всякій признаєтъ вамъ вашъ трудъ. Но зѣдѣ въ древлеправославіи нѣякой идеи. Зѣдѣ грубый матеріализмъ и болѣе ничего. Вы восхищаетесь древлеправославіемъ думаете, что вамъ зѣдѣ вѣбуди правнѣетъ это? То вы очень ошибаетесь. Зѣдѣ нѣяко въ древлеправославіи не вѣрять и хотѣте, чтобы они знали оцѣнить вашу ревность? Напротивъ, васъ только зѣдѣ высмѣють, такъ какъ зѣдѣ никому до этого дѣла нѣтъ: ревнуете ли вы о древлеправославіи или ругаете вы его. Вы думаете, что вы

бросили папу и теперь будете свободны? Но вы не знаете, что вы бросили одного папу, а подделались еще худшему. А знаете, кто этотъ папа?...“

„Почувши таке, мы збили ся зъ толку“, — розказували депутаты, — и не знали, что й казати. Але епископъ Лужанскій считавъ другой разъ: „Знаете ли вы, кто этотъ папа?“ Тогда А. О. Бобикевичъ сказавъ:

— Пожалуй: Государь, вся Европа вѣдѣ всегда на это и кричитъ...

— Пѣтъ — сказавъ епископъ, — не Государь, это была бы еще не бѣда — по крайній мѣрѣ это царь, не жалъ; но этотъ папа — это Обер-Прокуроръ, какой вѣбуди генералишка или еюртучникъ, который, пожалуй, и „Вѣру“ не знаетъ, но онъ распоряжается всей древлеправославной церковью. Вы думаете мы смѣемъ хотя словомъ сопротивляться ему? Ни чуть не бывало! Да онъ то насъ и не спрашиваетъ о мѣтинѣ, а просто прикажетъ расписать ся — и дѣлу конецъ!

Тѣ слова архіерея, самого члена петербургского Синода, котрый всю ту кабалу самъ перейшовъ и такожъ колясь одушевлявъ ся древлеправославіемъ, поки его не познавъ, а розчарувавъ ся, кола его познавъ — свящ. Бобикевичъ, повернувшись въ Петербургъ, розказавъ другимъ священникамъ колегамъ. Колько-жъ вѣдъ натерпѣвъ ся цѣле житѣ за тую правду! Потѣмъ списавъ на 12-охъ аркушахъ всѣхъ гоненя и варварске трагическыя священниковъ Галичанъ „добрийшій“ владиками и побѣжавъ то въ Синодъ до Петербурга пойдѣ заголовкомъ „Холмская Русь в призваніи туда Галичанъ або Галичане въ Холмской Русѣ и ихъ положеніе“.

А перемѣненіе Бобикевича изъ Спаса въ Тарнаватку бы було добровольне? А такъ жъ чи до Спаса бувъ почетково назначенный свящ. А Медвѣдъ, чи може який поѣзъ изъ Москвалѣвъ? Яка-жъ то сия революцію „добрийшій“ перемѣнила и Медвѣда до Спаса всадила? Чи добровольно покинулъ Медвѣдъ свой облыварокъ и лѣвъ въ парохіа Павланцахъ, а такожъ парохіальну землю, дѣмъ и будынамъ тамъ-же, все нове, въ станѣ найбѣйшимъ? Ого такой товстенный парохіи треба було для древлѣка Елєвѣрія Занковского, котрый ані богословскыя, ані імазавіальныя наукы не має, только нормальный. Зъ дѣла рукоположеніи въ дьякона зъ условіемъ на пѣснѣй владислави подписаннымъ, що священства выматати не буде. Нинѣ мамо того вѣдъ уже парохіомъ на мѣщѣ Медвѣда, заходомъ явного гонителя Галичанъ Николая Глинского, члена холмского Правленія, правон русъ владика Флавіяна. Тымъ чинномъ достигнуло ся двоихъ добродѣтелей наразѣ: о Медвѣда матеріально зруйновало ся, а древлѣка Елєвѣрія на его кошты збогатило ся. Такъ само въ парохіа Камѣнь кола Холма наданный на парохіа древлѣкъ безъ нѣякихъ наукъ Иванъ Черняховскій [то называвъ ся: хотя безъ образованія але по начитанности аксіомъ], бо бувъ около 10 лѣтъ дьякономъ при владіцѣ и, що найважнѣйше, стративъ бастъ, отже до нѣчого болѣе не здалый, якъ только на древлеправославного попа. Ходятъ слухи, що вѣдъ незадолго буде благочиннымъ.

Дальше дѣлшого доказу о покровительствѣ владика Флавіяна для вѣдѣ и сирѣтъ по священникѣхъ-Галичанѣхъ кореспондентъ „Гал. Руса“ не мѣгъ добрати, якъ той, що на мѣщѣ Бобикевича въ Тарнаватку назначенный уроженецъ моголевской губерніи. О то власне ходятъ, чтобы хочъ такимъ способомъ побуждѣти ся Галичанъ, если высылка всѣхъ „за Волгу“ и замѣна ихъ полами зъ Москвалѣвъ зъ яхнхъ секретныхъ причинъ на теперь „добрийшій“ владикамъ не удача ся... Судити о причинахъ, ддятого, и о томъ, де який святыи почивавъ, не належитъ до людей, але зѣбхати до Бога словами: „Велій еси Господи, и чудна дѣла Твоя, и на единое слово довольно будеть къ вѣнцу чудесъ Твоихъ“ — день и вѣдъ выпадаетъ особляво тымъ бурлакамъ, бѣдолахамъ священникамъ Галичанамъ Холмской епархіи, для котрыхъ моментъ примусомъ высылки „за Волгу“ о котру такъ ревно старала ся „добрийшій“ владика покровитель Леонтія и Флавіяна, что на якіебъ неозначеный часъ водложено... Декотріи причаины, за дѣла яхнхъ „Приволье“ такъ негостинны и страшны, куды навѣтъ и потомкѣвъ Орды татарской не тягне, а чогось тягне ихъ до нашего Холмского краю, подадутъ ся познѣйше.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Австрійскому министровъ торговлѣ маркизъ Бакегемовъ цѣсарѣ удѣливъ высочій ордеръ Леопольда. Сею вѣдзакъ хотѣли выдѣлѣти великій заслуга сего министра около торговельныхъ трактатовъ. Торговельный трактаты, котрі дая 1 лютого выйдутъ въ житѣ, и розпорядженіе що до переведенія ихъ въ житѣ будутъ олошненъ у Вѣстнику законѣвъ державныхъ.

Провѣдѣнъ чешскій Намѣстѣвъ пос. Шмейкаль пробуетъ теперь у Вѣдн и веде переговоры зъ своими политическими прайтежами, зъ нѣмцѣмъ министромъ-земляномъ кн. Кинбургимъ и австрійскимъ министромъ-президентомъ гр. Таффимъ въ справѣ чешско-нѣмцѣмъ угоды.

Ще сен недѣль водбывали ся выборы до угорского парламента а до послѣдней суботы, остатного реченія выборного, не лѣшає ся болѣе, якъ только переведеніе выборовъ въ 24 округѣхъ. Дѣйства втрата правительственной партіи выводитъ лише 14 мандатовъ а правительство вже теперь осянуло болѣе болѣе 111 голосѣвъ. Олозидній дѣвѣянъ подбавляетъ радѣтей олозидъ зъ причинъ результату выборовъ, бо будь-что-будъ олозидъ сарѣнула ся при теперѣшнихъ выборахъ. Характеристичною ознакою нового парламенту єсть поднесеніе консервативного и католиц-

кого элементу и зменшеніе безусловныхъ прѣдлѣженій бывшаго министра-президента Таска. Дальше треба зазначити, що доси вѣдѣло до сѣмю 112 новыхъ людей а зъ тыхъ болѣе часть приналежать до оппозиціи та такожъ и се, що до парламенту выбрано 44 графѣвъ. На вѣдѣхъ мѣщѣхъ бувъ проливъ кровъ и войско мусѣло оружіемъ привертати порадѣтъ.

НОВИНКИ.

— Товариство русонихъ рембоникѣвъ „Зоря“ устроє, якъ зѣбѣто, на дохѣдъ фонду заповогового товариства представленъ аматорске, котре водбуде ся въ сали товариства „Frohshinn“ (въ готели Жоржа) въ недѣлю дня 14 н. ст. лютого 1892. Вѣдо грана буде народна мелодрама Капраль Тимко або Шо насъ губитъ, И Мидловского. Треба надѣлѣти ся, що представлене на такую гарну цѣль збѣлшити значно фондъ заповогового товариства, тымъ болѣе, що шп. комитетовъ роблятъ всякія заходы, чтобы представлене вповнѣ удало ся.

— Выдѣль „Рускои Бесѣды“ въ Перемышлѣ оголошуетъ: По переисенію „Рускои Бесѣды“ до нового обширнѣйшого мѣкала и умѣлѣваню тогожъ устроєне выдѣль того товариства въ суботу дня 6 н. ст. лютого о 8-ой годнѣ вечеромъ въ свои комнатахъ вечерокъ зъ танцами на котрый ВП. членѣвъ зъ родинами запрошуетъ ся Члены могутъ привести съ собою и гостей. Стрѣй до машиный. Вступъ 1 ар., родинный бікетъ водѣ 3 особы 2 ар., водѣ 4 особы 2 ар. 50 кр. Бѣли вечерокъ удасть ся будѣтъ устроєнъ въ двѣ слѣдующіи суботы такъ самъ вечерки а въ постѣ вечерки декламационно-музыкальнѣ въ вѣдѣчати. Выдѣль надѣе ся, що всѣ перемышль Русины, не вписанъ ще въ члены „Рускои Бесѣды“ а надѣто замѣшчѣвъ въ олоциці Перемышля мешкаючи, прѣстѣлѣтъ до товариства та будѣтъ брати участь въ его забавахъ. Водѣ выдѣль Рускои Бесѣды въ Перемышлѣ. Лѣвъ Шеговичъ прѣдсѣдатель, Ос. Гудзю секретарь.

— Три стѣпендіи зъ фундаціи бл. п. Петра Целевича по 100 ар. роздавъ управляющій совѣтъ „Народного Дома“ у Львовѣ на сей рѣкъ школьнымъ: 1) Константинови Целевичевѣ, ученикови П. 6) клясы тернопольской гимназіи и 2) Витовтови Целевичевѣ, ученикови III-го року семинаріи учительской въ Перемышлѣ, внукамъ покойного фундаментатора, а сынамъ п. Петра Целевича, адъюнкта окружного суду въ Перемышлѣ — наконецъ 3) Олегови Целевичевѣ, ученикови IV-ой клясы гимназіи вѣднѣ Станіславовѣ, близкому своякову покойного фундаментатора а сынову народного учителя въ Пасѣчнѣй.

— Товариство „Родина“ въ Коломыи устроє въ недѣлю дня 7 н. ст. лютого вечерницѣ. Вступъ для членѣвъ 40 кр., для нечленѣвъ 60 кр. водѣ особы. Початокъ о 8-ой годнѣ вечеромъ. Выдѣль проситъ о численну участь, бо вже мѣсяницѣ не довѣ. За выдѣль: Т. Кульчицкій.

— Новый вице-президентъ суда краєвого д-ръ Александръ Тхуржаничъ прѣйхавъ до Львова въ недѣлю. Въ второкъ передъ полуднемъ зложивъ въ руки президента п. Самковича присягу службу и обѣявъ урядованіе. Именемъ збору урядниковъ повѣстѣвъ д-ра Тхуржаничѣмъ совѣтникомъ Мисинскій. П. вице-президентъ подакувавши за прѣйхѣтъ заявивъ, что буде все старати ся о долю судовыхъ урядниковъ. Вѣдѣтъ представлено п. вице-президентови всѣхъ зобранныхъ урядниковъ, зъ котрыхъ розговорюванъ, выпыгуючи ся по-дробно о подѣль и розмірѣ працѣ.

— Гарный бурмістръ. Италійска поліція арештувала сими днями бурмістра мѣстотчка Боліда, котрый якъ показало ся бувъ черезъ цѣлый часъ своего урядованія начальникомъ ватаги розбѣшакѣвъ и злодѣѣвъ, що непокоили мѣсто и олоцицію.

— Вѣдъ о. Пирфири Гордѣвского, завѣдателя Россохача, одержуємо слѣдующе письмо: „Въ часѣ 10 бѣмъ „Дѣла“ зъ дня 14 (26) сѣчня с. р. между новинками була помѣщена згадка про крадѣжъ грошей громадики зъ скарбонны братства церковного. Той хто подаєтъ тую новинку, зѣде ся бувъ зѣе поинформованный, ддятого прошу Хв. редакцію о поданіе слѣдующего: Правдою єсть, что украдено громадскій грошѣ податковъ въ Россохачѣ чортковской, повѣта але не 2500 ар., лише 2404 ар. и то не зъ скарбонны церковной, де мали бути въ перехованю, але зъ скарбонны громадской, умысно до того признанной, перехованой въ церквѣ водѣ непамятныхъ часовъ. Ложно такожъ подано олозрѣнго о тую крадѣжъ дѣка Антона Слободяна, позаякъ его жандармерія не узвѣдила, лише его брата перебуваючого у него яко подѣлчикъ.“

— Крадѣжъ на почтѣ. Въ вѣліи урядѣ почтового при Franz Joseph Quay у Вѣдн украдено въ пятницю пачку листѣвъ рекомендованныхъ а мѣжъ ними одинъ обѣмачуіи 20,000 ар. въ вартостныхъ паперѣхъ. Дотеперѣшнѣ слѣдство не доведо до нѣякихъ резултатовъ.

— Правительственный комисаръ въ магістрѣ. Мѣсто Львовъ має багато нестигненыхъ залесностей податковыхъ. Ддятого по попередній порозумѣню президента краєвой дирекціи скарбу Коритовского зъ президентомъ мѣста Мохнацкимъ, обѣмачъ олозидъ старшій совѣтникъ скарбовый Фрицъ урядованъ въ мѣйской екекуціи канцеляріи, чтобы перевести екекуцію за податковъ залесностей.

— Дѣты для оудѣвъ приюнящихъ. Презесъ „кола“ польского Яворскій и послы Лѣваковскій и Ченскій зложили въ парламентѣ внесеніе, посяга ко трогу судѣ прѣисяжъ въ карныхъ процесѣхъ могутъ на жаданѣ одержати дѣты яко водѣшко ванѣ отраты въ зарѣбку, або яко зворѣтъ болѣшихъ выдатковъ на житѣ въ мѣсцѣхъ перевѣдженыхъ процесѣхъ.

— Дотеперѣшній генеральный директоръ зельницъ Кароля Людина, бар. Сохоръ, пешишилъ ся на томъ становищи до часовъ замѣненя рахункѣвъ, дотыкающихъ будовы другѣхъ шинъ и взагалѣ рахункѣвъ за 1891 рѣкъ. Вѣдъ одержитъ одноразову водѣправу въ высѣтѣ 227,000 ар. въ замѣну за за-гарантовану ему въ контрактѣ дожизненну платню по 20,000 рѣчно.

— Большая посылка въ Чехіи. После урядовыхъ

справозданъ занимають майораты въ Чехіи 11% всен землѣ. Наибольше землѣ має кн. Шварценбергъ, бо 312,638 морговѣвъ або 31 квадрат. миль. Цѣла родина Шварценбергѣвъ має 370,000 морговѣвъ землѣ а доходы еи выносятъ колька миліонѣвъ рѣчно. Кромѣ Шварценбергѣвъ мають княжьи дома Лобковичѣвъ 80,000 морговѣвъ, князь Коляко-редо 99,145 морговѣвъ, гр. Иванъ Гарахъ 43,400 морговѣвъ, кн. Фирстенбергъ 66,000, графы Черны 77,800 а родина Тунѣвъ 86,700 морговѣвъ. Чотирнацѣть княжьи и графскыя родины чешскыя має 675,000 морговѣвъ землѣ або 67 1/2 квадрат. миль т. е. простѣръ такий, якъ вел. кн. Саско-Ваймарске або два разы такий якъ княжество Кобургъ-Гота.

— Эмиграція до Америки. До одного зъ львовскихъ достоянниковъ надѣлѣла въ тыхъ дняхъ зъ Сѣверо-го депеша: „Эмиграція до Америки выпрожнѣвъ цѣль села. Слуги вѣбѣкають по ночахъ. Проси о помѣщѣ Баденского.“ Характеристичный конецъ депешѣ. Шо на се порадиѣтъ Вѣднѣ? Въ краю нуджа, тому селяны и эмигрируютъ.

— Штучна мѣбѣль слонѣвъ. Въ Англіи повстало товариство акціонѣ, котре задумѣе розпочати фабрикацію штучной кости слонѣвой. Не перша то проба наслѣдованя кости слонѣвой, однако теперѣшнѣ вынайдѣнѣе має мати воѣ физичный и хемичный вѣднѣности правдивон кости. Вынайдѣна маса єсть такъ само тверда и гнучка якъ правдива кость, тревала и такой самой барвы. Процѣсъ амальгамационный субстанціи до вытворенія штучной кости потрѣбныхъ, треваетъ 3 до 4 тыждѣвъ. Англійскій промысловый торговельный кругъ живѣ интересуютъ ся сими новымъ вынайдѣнѣмъ. Транспорты кости слонѣвой, прибуваючи на годовній рынокъ: Лондонъ и Ліверпуль що разъ меншій въ наслѣдокъ чого цѣны подвысѣаютъ ся безнастанно.

— Вѣднѣчани. Цѣсаръ надаѣтъ министрови торговлѣ, маркизови Бакегемови, велику хенту ордера Леопольда.

— Ще одна жертва Шнайдерѣвъ. Сими днями сконстатовано, что водѣ червня м. р. пропала безъ вѣсти служница Марія Шварцѣль, сестра шинкаря зъ Дрозендорѣу кола Найленбахау. Въ червнѣ минушого року писала Шварцѣль до дому, что лучає ся їй добра служба въ Найленбахау и водѣ того часу зникла. Догадуютъ ся, что и она упала жертвою Шнайдерѣвъ.

— Новый недовѣтъ епископѣмъ, Аббасъ II, не забываетъ о своихъ товарищахъ школьныхъ зъ Терезіалѣмъ. Якъ доносятъ зъ Вѣднѣ, запросилъ вѣдѣ ихъ всѣхъ вразъ во зборѣхъ учителей до Капра на Великодній свѣта. Олозидній парохѣдъ має удѣти о до Триесту, чтобы привезти гостей, котрі тѣ запрошены прѣймати.

— Бруковѣна чапониѣ „Nord“, уважана за органъ російского канцлера, перестаетъ выходить. После заявленія тои чапониѣ, завѣшує ся выдѣвничтво еи въ наслѣдокъ смерти редактора.

— Дрѣбнѣйшій. На поляхъ кола Букѣвска найдѣно 30 сѣчня трѣхъ замерзлыхъ селянъ на дорогахъ до Волѣ Петровѣ, до Побѣдѣна до Полюнои. — Въ Червоцѣхъ застрѣлѣвъ ся однорѣчный охотникъ Амстеръ, котрый мусѣвъ служити другій рѣкъ. Причиною мада бути секатура старшій. — Станіславѣвскій адвокатъ д-ръ Кароль Бардахъ, перенѣтъ свою канцелярію до Надѣврѣни.

— 100,000 ар. выносите головна выграна великой лѣтерѣи прагской, Звертаємо увагу нанихъ вѣднѣ. Читателѣвъ, що тягнѣе водбудѣе вже 12 лѣ то го.

Посмертій — — оловѣтки.

Василь Гаврилиня, управитель школы въ Княжу кола Золочева, упокоивъ ся дня 21 н. ст. сѣчня въ 46 роцѣ житя, полишаючи вдову и ошмеро сирѣтъ. Вѣчна ему память!

Наука штука и література.

— Новѣ творы украинской. Якъ доносятъ „Зоря“ — Захаренко написавъ оперету въ трѣхъ дѣлахъ а въ чотирѣхъ картинахъ п. заг. „Червоный черевикъ“, котру теперъ саме выставило товариство А. Саксаганского въ Одесѣ, а Григорій Фремиѣвъ написавъ комедію „Шляхта“, въ котрой зѣлыми вѣдѣтно зобразивъ побутъ дрѣбнои шляхты на Украинѣ; ся комедія невдовѣзъ буде подана до цензуры.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣн 3 лютого. На нинѣшнѣй заѣданю при першѣмъ читаню внесена о повѣтовыхъ инспекторахъ въ Галичинѣ пос. Тѣлѣшевскій зазначивъ становиско рускихъ пословѣ и представивъ домагаи руского народу.

Бруксѣля 3 лютого. Въ парламентѣ зачалась дискусія надъ ревизією конституціи. На початку водкинено предложеніе правительства, чтобы ревизію водложено. Заявленіе презеса кабинету, що король буде старатись о побольшеніе власти корольвской, принято протестами.

Римъ 3 лютого. Правительство обговарюють справу выбору папы и хотѣли бы перевести умѣренного кандидата.

Вѣдѣн 3 лютого. Нѣмцкій газеты домагають ся, чтобы цѣсаръ приликавъ до себе проводирѣвъ чешскыя сторонницѣвъ и чешкой шляхты, та наклонивъ ихъ згодитись на розмеженѣе округѣвъ судовыхъ.

Берлинъ 3 лютого. Правительство хоче заключити компромѣсъ зъ національно-либеральной партією що-до закона школьного. — Російске правительство переговоровъ зъ фабриками въ Бадѣнѣ въ справѣ доставки трѣхъ миліонѣвъ колыбѣ до карабинѣвъ.

Руско-народні видавництва

въ роцѣ 1892-го.

„БАТЬКОВЩИНА“, часопись політична для народу, під редакцією Костя Паньківського, виходить у Львові щотижня в п'ятницю вечером. Передплата: на рік 4 зр., на пів року 2 зр., на чверть року 1 зр. Редакція і адміністрація у Львові при улиці Театральній ч. 19.

„ЗОРЯ“, одинокі ілюстровані літературно-наукові писемь для руских родителів — видаване Товариством ім. Шевченка під редакцією Василя Лукича. Виходить два рази місячно в 2 1/2 аркуша за кождий раз. — Передплата: на рік 6 зр., на пів року 3 зр., на чверть року 1 50 зр. Адреса адміністрації: Львів ул. Академічна ч. 8.

„ДЗВОНОК“, одинокі ілюстровані писемь для дітей, під редакцією Володимира Шухевича виходить два рази місячно у Львові. Передплата: на рік 4 зр., на пів року 2 зр., на чверть року 1 зр. Редакція і адміністрація „Дзвонка“ у Львові ул. Чарнецького ч. 26.

„УЧИТЕЛЬ“, орган руского товариства педагогічного, виходить два рази місячно під редакцією Теоф. Грушківця. Передплата: річно 3 зр., піврічно 1 зр. 60 кр., чвертьрічно 1 зр. Адреса адміністрації у Львові улица Вірменська число 27.

„ПРАВДА“, літературно-політичний місячник, під редакцією Антона Березинського, виходить у Львові. Передплата: на рік 6 зр., на пів року 3 зр. Адміністрація „Правды“ у Львові ул. Академічна ч. 8.

„ЗЕРКАЛО“, одинокі ілюстровані часопись гумористична, під редакцією Володимира Левича, виходить два рази місячно. Передплата: на рік 4 зр., на пів року 2 зр., а на чверть року 1 зр. Адміністрація у Львові ул. Академічна ч. 8.

„БУКОВИНА“, часопись політична і наукова, під редакцією Сильвестра Данкевича, виходить в Чернівцях щотижня. Передплата: на рік 5 зр., на пів року 2 зр. 50 кр., на третину року 1 25 зр. Редакція і адміністрація в Чернівцях, ул. Петровича ч. 2.

„ІЛЮСТРОВАНІ БІБЛІОТЕКА ДЛЯ МОЛОДІЖИ МІЩАНЬ І СЕЛЯН“, під редакцією Ом. Поповича виходить в Чернівцях місячними книжками і коштує на рік (12 книжок) лише один зр. Адреса: „Руска Бесіда“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

„ДОБРИ РАДЫ“, часопись ілюстрована для господарства, домогосподарства і забави, виходить в Рогівці на Буковині під редакцією Івана Данилевича кождого нового місяця. Передплата: на рік 1 зр. 50 кр., на пів року 80 кр., на чверть року 50 кр. Адреса в Рогівці пошта Садагура.

ИЛЮСТРОВАНЫЙ ЖИТІЯ СВЯТЫХЪ

на кождый день въ роцѣ

продають ся опранны по 3.70 зр. зъ пересылкою почтовою. Безъ пересылки и опранны по 3.20 зр. Достати можна у Львові в книгарни Ставропольской; в Тернополі и в Станіславові в торговлі п. Стахевича; в Коломиі у о. П. Лешко; в Стрию в Рускомъ Касині. Для членів Братствъ церковныхъ и общинныхъ селянъ и міщанъ цѣна обнижается до 2 зр. 50 кр.

Всякій зголошенія приймає видавецъ
о. Евгений Гузарь у Львові
площа св. Юрія ч. 5.

ИСИДОРЪ ВОЛЬ

ул. Сикстуска ч. 6 у Львові.
Одиниці и выключки для Галичины
СКЛАДЪ РУССКОГО ЧАЮ

3319

основанъ въ 1870 р.

ЦѢННИКЪ				зр. кр.		
Поручає правильно кождо- го тыждня свѣжій транспортъ наилучшо- го чаю зъ Москвы и порукає его посла прила- женного ему цѣнника	{	Кайсовъ	знам. чорный melange	1 60 1 80 2 — 3 — 3 —		
		Souchong	одичный наилучший melange P.	— — —		
		Melange	смѣшанный	4 —		
		Fu-czu-Fu	н-рѣ I. " II. " III.	3 00 4 00 5 —		
		К. и С. Поповъ	1 п. 601 ф. 2 " 50 "	2 40 3 — 3 75 1 80 1 30		
Замовленія выговоря- ются совѣстно и скоро такжѣ за послѣдлатою опаконваніе франко.	{	Высѣвки	одичный прігза non plus ultra	1 80 1 30 2 60		
Особливу увагу звертаєся на 3 знамениті сорты К. и С. Попова.	{					

ДО

стрѣчки инсератовѣ въ рубр. „Надѣслане“ по 20 кр. а. и
Подѣлки числять ся по 10 кр. одѣ стѣшка.

Неразъ середъ бѣлого дня на базарѣ
можно бачити дервішѣвъ на-пѣвъ голыхъ, азъ

лосу. Франко артез ся голосу въ корнѣхъ Будзюновского и сей радикаль выступавъ на трибуну. Першій дебютъ того бесѣдника не повѣсь ся, якъ мы вже вчера зазначили. Мѣжъ вѣчвицами ставъ крикъ, гаморъ та домаганя, не допустата радикала до голосу, и треба було ажъ промови Дудикевича въ Вѣднѣ въ оборонѣ вольности слова, що хочъ якъ-такъ мѣжъ Будзюновскій говорити. — Щобъ приподобатися за сю вѣчвицѣсть президиу, Будзюновскій зачавъ звичайною тактикою радикаловъ: одлевѣтати народовцѣвъ. Народовскій вѣча вѣдбувають ся підъ проводомъ жан-дармовъ и комисарѣвъ. Въ „новій ерѣ“ хотѣло правительство приспати народовцѣвъ проводѣрь, але народъ противъ того протестуе. Коли вѣдтавъ зачавъ Будзюновскій вѣдчитувати програму „радикальной группы вѣднѣскою“ (націоналізація справъ політичныхъ и економічныхъ, самостійність Русенівъ, ревізія конституції въ тѣмъ напрямѣ, щобъ роздѣляти Галичану територіально поєса народностей, скасувати парламентъ и раду міністрѣвъ...) вѣдчитавъ ся комисаръ правительственный Соболякъ та вѣдтавъ президиу гадку вѣдобрать голосъ бесѣдника. Президиу увавъ тугаръ зъ сердца, бо вже не конче прийнято було йи слухати тѣхъ радикальнѣхъ програмъ, та чимъ скорше, поимамъ протесту и самого бесѣдника и дѣвнѣхъ аранжерѣвъ вѣча, вѣдобрать голосъ бесѣдника и навѣть формально стѣгнуто зъ трибуны.

Дискусію при політичнѣмъ рефератѣ зачѣнявъ о. Крушаньскій въ Селенѣ. Сей бесѣдникъ выбравъ собѣ на тематъ руснѣхъ владѣвъ, застерѣгши собѣ, що не говорить яко священникъ а яко прѣзвѣтний чоловікъ. Нема Якимовичѣвъ, Куземанѣхъ, — говоривъ бесѣдникъ — котрі все брали живу участь въ справѣхъ народнѣхъ. Не виджу представителѣвъ теперѣшнѣхъ нашої церкви на сѣмъ вѣчу, на котрѣмъ они могли бы пересвѣдчити ся о нашої преданости до св. вѣры. Для иллюстрації навѣвъ бесѣдникъ епізодъ зъ похоронѣвъ Якимовича. Коли мѣжъ абранными священниками на похоронѣхъ піднеося гадка пойти зъ чолѣбностію до Латановича, до єпископа сучаснаго и имовѣраго наслідника, тогдѣ заавъ одинъ священникъ, що заавѣство Латановичъ повнѣвъ яко господаръ повѣтѣ священникѣвъ, а не онъ єго, але коли таки пойдѣша депутати до Латановича, тогдѣ повѣтѣно єго такими словами: „Давѣтъ, якъ поважаемо нашихъ добрыхъ пастерѣвъ. Если и вы будете поступати поєса примѣру покойного Якимовича, то и вѣсъ будемо такъ поважати.“ О. Крушаньскій зачѣнявъ резолюцію, щобъ на вѣчахъ являлись клявъ церкви.

Теперь поддано резолюція підъ голосованье, — якъ, чи лишъ референта чи и поодинокихъ членѣвъ, не знати, бо ихъ не вѣдчитано — народъ загудѣвъ, а о. Павликѣвъ выголосивъ коротку промову, въ котрій зазначавъ, що вѣче не хотѣло нѣкого празнѣта, а если тѣ острѣй голѣсы вѣдмѣнялись, то ихъ доконче треба було, щобъ скрѣпити силы старорусской партіи и задемонструвати, жѣмъ бы теперѣшній генералъ (?) політичній лишился безъ арміи. — Такимъ ажъ саввѣционѣмъ хотѣвъ о. прѣдсѣдатель надати цѣлѣй демонстрації болѣшомъ ваги и значѣня...

Другій рефератъ о змѣнѣ ординаціи выборовъ выголосивъ кандидатъ нотаріальнѣй Ром. Бачинскій. Въ рефератѣ, коротко представленѣмъ, мусѣвъ п. Бачинскій навести на пос. Барвинского, жѣмъ бы той бувъ прѣзвѣтній амѣнъ ординаціи выборовъ. Вѣдтавъ поставивъ три резолюції:

1. Теперѣшная ординація выборовъ до рады державной, сойму и радъ повѣтовыхъ не вѣдъ повѣдае заворученій основаній закономъ равноправности всѣхъ горожанъ вѣдтавъ, а именѣно потребамъ русскаго населѣня въ Галичанѣ, длѣного вѣче уважавъ допѣнчаю змѣну ординаціи выборовъ въ тѣмъ напрямѣ, щобъ завети загальне тайне голосованье и знесенье системы куріальной при выборахъ до рады державной, сойму и радъ повѣтовыхъ.

2. Внесѣня, якъ поставили сѣп сѣсія рады державной посѣлы Тіашерѣ, Пленерѣ,

зачѣнявъ фанатичнѣмъ вѣдомъ, якъ брызчатъ лапцѣхъ и въ релігійѣй екстазѣ катують себе дротяными нагайками або острѣми киянками пробиваютъ собѣ лице та руки. Або неавѣть зѣбуть ся и починають кружлятися на одѣбѣхъ мѣсѣхъ, вычѣни нѣмъ бога-Аллаха. „Гу! гу!“ [вѣвъ одинъ!] добувае ся зъ ихъ задыханѣхъ грудѣхъ, ажъ цѣна точить ся нѣмъ зъ рѣта и на смерть знесилѣвъ падуть на землю. Такий обороченѣй дерѣвшъ — то особа свѣта, бо въ ту-жъ мѣтъ — посѣла вѣры магомеданскаго народу — душа єго покидае тѣло и лѣтитъ ся зъ богѣмъ. Або зновъ волюмошей подыбати можна на-пѣвъ зѣбѣвѣнѣхъ дерѣвшѣвъ, що постановили собѣ въ честь бога не рѣпати ся зъ мѣсѣца и до нѣкого не говорѣти слова, єрѣмъ одного магомеданскаго трапѣстачаго „memento mori“...

Въ конторахъ великихъ магазинѣвъ та въ урядѣхъ державнѣхъ можна часто подыбати тѣпы, що здаєсь такъ и зняті зъ старогенетскихъ статуѣ та портретѣвъ. Се Копты, христіанскій потомѣкъ давнѣхъ тубольцѣвъ, що черѣзъ свое релігійне вѣдѣлѣнне найчѣстѣйше дохѣвала признака своѣа старо-египетской расы. Пѣзнати ихъ по темѣй одѣжѣ и темно червоному фѣзѣ. Позаякъ павуючій магомеданѣвъ оборонили исѣовѣданѣмъ ничѣхъ вѣрѣ одѣгати ся въ свѣтлѣ шаты, то и Копты до теперѣ прѣдѣржали сѣй темнѣй убѣръ и носѣтъ єго зъ якоюсѣ гордостію, такъ якъ гордо называли себе „жебраками“ вѣдѣрляндскій революціонѣры, прозванѣй такъ своѣми королями. Копты неавѣть гордо поклѣнують ся на свое фараонѣске походженѣе, але по правдѣ, се дуже слабѣй потомѣкъ своѣхъ великихъ прѣдѣвъ. Историчній обставнѣны та утѣвъ доволѣтнѣй вытѣснули на ихъ характеръ печѣть, котра ихъ робить не дуже то снѣмѣтѣч-

Фірниранѣвъ и Гесманѣвъ въ справѣ амѣнъ ординаціи выборовъ, можна уважати початкомъ повнѣи змѣнѣ ординаціи выборовъ, тожъ вѣче прѣдчае ся до нихъ и домаганѣвъ заведенѣа безпосередного тайного голосованѣа зъ куріальнѣхъ при выборахъ до рады державной и сойму та болѣшѣхъ чѣсла послѣвъ зъ сѣльснѣхъ куріѣвъ въ Галичанѣ.

3. Заавѣнясь внести численнѣй петиціи въ справѣ амѣнъ ординаціи выборовъ.

Въ справѣхъ того реферату властвѣно не абирѣвъ нѣхѣго голосу, бо промови двѣхъ бесѣдникѣвъ сѣлянъ Василь Чернякъ зъ Чѣхъ и Фѣкорского зъ Вѣднѣ властвѣно була бы вѣдповѣдѣнѣй при політичнѣмъ рефератѣ.

Чернякъ называвъ ся на пос. Барвинского. Молодѣй священникъ — казавъ — знаѣомѣлся на прѣзенты и длѣного при выборахъ въ Брѣднѣвъ була демократизація. А то-жъ Барвинскій зѣбѣвъ въ радѣ державной? Добре, що була бѣра въ Брѣдѣмѣхъ, бо не бувъ бы мѣвъ про що говорити, а и то загадѣвъ найперше за школы грамадѣ, а до сѣлянъ лишъ по дорожѣхъ пошлѣвъ. За справѣю змѣнѣхъ выборовъ не обѣстѣла нашѣхъ пѣсѣлы, бо Барвинскій прѣзвѣтнѣй а и Романчувъ, якъ кажутъ, щѣсъ мѣкѣтѣвъ.

Сѣкорскій заавѣвъ про потребу згоды, бо теперъ негода и мѣжъ сѣлянами. Сооры языкомъ полѣзѣти учѣнымъ, а при выборахъ поступати солідарно и послѣ повнѣи для добра сѣляннѣа радѣта.

Якъ при попереднѣмъ бесѣдѣмъ, такъ якъ и при нашѣхъ, гудѣла сѣля вѣдъ зѣбѣвъ и напѣстѣнѣхъ замѣтокъ, то при сѣмъ другѣмъ бесѣдѣмъ, позаякъ не нахѣдає ся на нашихъ послѣвъ, аранжерѣ напѣрали, щобъ чимъ скорше кончить, бо се треба було говорити при рефератѣ політичнѣмъ.

Наступивъ рефератъ економічнѣй, котрѣй выголосивъ о. Билѣнѣвѣвъ зъ Курпатѣнѣхъ. Подававъ короткѣй повѣнѣня при поодинокихъ резолюціяхъ и властвѣно вѣдчитѣвъ лишъ самѣ резолюціи. Повѣнѣвъ народнѣмъ языкомъ, самѣ жъ резолюціи выголосивъ въ такъ прѣпоганѣмъ „язычѣ“, що можна сумнѣвати ся, чи вѣчѣнѣа сѣляне що зъ того порозумѣвъ.

Резолюції були таѣй: Вѣче домаганѣа ся: Для сѣляннѣхъ економічнѣа-господарскѣхъ справъ установѣти въ Австріи окрему економічнѣа-господарску раду, такѣй самѣ рады булѣ бы въ поодинокихъ краяхъ, а членѣвъ тѣхъ радъ выбѣрѣли бы сѣляне и малѣмѣщѣанѣ (мѣтѣвувавъ, що теперѣшнѣй послѣа не мають майже понятѣа о сѣльскахъ, рѣльнѣнѣхъ потребѣхъ); — всѣ публѣчнѣй тѣгарѣ, а то подѣтѣи и додѣтѣи до подѣтѣвъ, державнѣй, краѣвѣй, шкѣльнѣй и дороговѣй, разомъ зчисленѣа, не мають перѣвышѣтѣи четѣрѣтой частѣи доходу, обчислѣного катастрофѣно; щѣмъ заведѣно подѣтѣи профѣсѣннѣа-доходѣвъ и вѣдъ капѣталѣвъ; щѣмъ подѣтѣи домоѣвѣ-кѣсѣовѣй бувъ неоднаковѣй а пропорціанѣльнѣа отѣасованѣй такъ само якъ доходы вѣдъ капѣталѣвъ; щѣмъ держава и край даѣвалъ болѣше грошей на продуктивнѣй цѣлѣа, именѣно прихѣдали зъ болѣшѣа помѣчѣю для сѣльскаго и малѣмѣщѣанскаго населѣня (тѣтъ загадѣвъ о проекто-ванѣмъ неѣотрѣбнѣмъ выдѣтѣу 100 миліѣонѣвъ на инвестіціи у Вѣднѣ); — щѣмъ не платѣлись вѣякѣй такѣмъ нотаріальнѣй вѣдъ спадѣчнѣа не перѣвышѣаючѣи 500 зр., щѣмъ не платѣла сѣляне т. зѣ. правнѣхъ налѣжѣтѣстей и тогдѣ, коли родѣчѣ записують ще за жѣтѣа дѣтѣмъ частѣну матѣтку, котра не перѣвышѣае вѣртѣстѣи 200 зр. а цѣлѣй матѣтокъ 500 зр.; — щѣмъ громадамъ вѣльно було на своѣхъ полѣахъ зъ своѣмъ цѣлѣмъ районѣмъ полѣзѣтѣи на дѣахъ зѣвѣрѣи и щѣмъ вѣльно було каждому членѣву громады матѣи оружіѣ; — щѣмъ амѣнѣно теперѣшнѣй законъ о рыбѣловѣи та щѣмъ каждому вѣльно було ловѣти рыбу; — щѣмъ предметѣа зафанѣтованѣа за неавѣрно налѣжѣнѣй правнѣй налѣжѣтѣстей не ліцѣтувалѣсь ажъ до порѣшѣна рекурсу та не побирѣлись по-дѣбѣно тѣ правнѣй налѣжѣтѣстей; щѣмъ властвѣи фѣнансовѣй, при рѣшенѣи рекурсу въ корѣсть рекурсувачѣа, заавѣвали виновнѣа тѣи неавѣковѣности и щѣмъ той провиннѣи ся урядѣмъ.

Она упергѣй, сарытѣи и завѣзѣтѣи. Маѣке-вѣтѣсѣй Кѣнрады Валѣнрѣды гѣтъ-то водѣтъ ся мѣжъ нѣмѣи. Цѣлѣ святѣи средства... Вѣанѣна неавѣнѣтъ и недовѣрѣнѣвъ характерѣау вѣдѣновѣны другѣмъ народѣмъ до Кѣнѣтѣвъ. По мѣвъ Кѣнѣтъ вѣже цѣлѣкомъ Арабѣа, коли мѣву можна братѣи за мѣрыло народѣности, толькѣ-жъ якъ дуже рѣзнѣтъ ся онѣ вѣдъ Арабѣвъ гордыѣхъ, бутѣнѣхъ, але не безъ бла-городнѣхъ цѣрыѣвъ!

Павуюча расѣа въ Егѣптѣ — Турѣи або нѣхѣй потомѣа вѣдъ усѣянкѣ бѣдѣхъ неволѣнѣвъ. Самѣ неавѣвъ похѣдѣтъ изъ вѣсѣдѣно Рѣмѣліа зъ мѣста Каѣвала. Вѣдъ Турѣвъ або вѣзѣгалѣвъ изъ бѣлой расѣа похѣдѣтъ усѣй вѣсѣй урядѣнѣа въ служѣбѣ егѣпетскѣй. Хѣчъ прѣнѣла арабѣску бѣсѣду за свою, она все таки держѣтъ ся за щѣсъ лѣпшого. До неавѣна булѣ чѣ въ мѣсѣахъ два колѣдѣа, що служѣли до релігійнѣхъ обѣнѣванѣа, одѣнъ для Турѣвъ а другѣй для Арабѣвъ.

Лишь неавѣно, вѣдъ зѣянкѣ двѣдѣтъ лѣтъ почѣвъ въ урядѣвѣй політѣдѣ братѣи верѣхъ прѣнѣцѣвъ національнѣхъ егѣпетско-арабскѣй. Повѣстанѣе Арабѣи пѣмъ було одѣнѣмъ зъ таѣхъахъ прояѣвъ вѣдъ народу. Тѣлькѣ-жъ богѣто ще вода уплыне, пѣва зъ тѣи мѣшѣанѣа — котра вѣдъ себе такъ вѣдѣдѣлюєсь и вѣдокромуєсь черѣзъ релігійѣу, а черѣзъ характеръ, а черѣзъ походженѣе — сотѣрѣтъ ся яѣасѣа одѣнѣцѣльна расѣа зъ своѣми окрѣмѣшнѣми прѣнѣмѣтаѣмъ, а на примѣръ сотѣрѣлисъ Амерѣканѣцѣ изъ спѣлѣченѣа усѣянкѣхъ європѣйскѣхъ колѣонѣстѣвъ рѣзнѣхъ языѣвъ, рѣзнѣхъ вѣрѣ та рѣзнѣхъ нѣровѣдѣвъ.

мѣсъвъ заплѣтѣи кошты рекурсу и шко-ду; щѣмъ властвѣи скоро вѣдѣдаѣли вѣрѣвѣно по-вѣнѣй налѣжѣтѣстей; — щѣмъ цѣла солѣ була зѣнѣжена и щѣмъ заведѣно державнѣй трафѣки для продаѣа солѣи; — щѣмъ краѣвнѣмъ зако-намъ потѣворѣти всѣмъ по сѣлахъ громадѣйскѣмъ позѣнѣковѣй и шѣхѣтѣрѣхъ, котрѣхъ бы упра-вѣи выбѣрѣли членѣи громады тайнѣмъ голосо-ванѣемъ и наглядѣ надъ тѣмъ мѣла бы гро-мадѣса рада.

О. Гѣлѣчнѣйскѣй промовѣвъ въ спра-вѣ промыслу. Выказѣвъ корѣсть спѣловѣа, за-даѣвъ про давнѣй торговѣльно-промысловѣй мѣста на Русѣ: Новгородѣ, Кѣвъ, Гѣлѣчѣи а ажъ ко-ли вѣрѣвадѣно до насѣ жѣдѣвъ, убѣтъ всѣякѣй пѣтѣмѣй промыслѣ. Тепѣрь мы вѣмѣеицѣй на-стѣхѣи, бо пасѣмо вѣсѣвъ а вѣзѣу онѣ забѣрають и вырѣблѣють для насѣ сѣкѣно. Одѣнъ для насѣ рѣтѣнѣу въ торговѣи и промыслѣа, а до того треба заѣлѣдѣти краѣнѣцѣи и школы торго-вѣльно-промысловѣй. Пѣставѣвъ резолюцію, щѣмъ бы по всѣхъ мѣстахъ повѣтѣвѣхъ була промы-словѣа-торговѣльнѣй школы.

Сѣляннѣй Чернякъ зачѣнявъ вѣдъ того, що „мы прѣдѣржуємѣ 1000-лѣтѣну програму“, зачѣнявъ тѣмъ, що „мы лѣнѣи и дарѣмѣдѣа“, котрѣмъ не въ голоѣвъ пѣдѣствѣає въ єконо-мѣчнѣи нуждѣ.

Кѣсѣлъ зѣ Львоѣа захоѣчувавъ людѣи до торговѣа а за примѣръ ставѣлявъ себе. Та-кѣмъ повнѣи нашѣ людѣи братѣа за ремѣсло. Въ своѣй бесѣдѣ заверѣтавъ вѣлѣна разѣвъ на вѣру, рѣлігійѣу, такъ що прѣзидѣи мѣсѣла нага-дуѣта єму, що тепѣрь треба говорити про є-кономічѣй справѣи.

Середѣ того якоусъ сѣвѣомѣлювѣмѣу вѣ-чѣнѣкови мабутъ навѣучѣлось, бо зачѣвъ спѣ-вати „Щѣтъ намъ Боже“, а коли заѣагѣвъ вѣ-чѣнѣкѣвъ не прѣдѣлѣвъ єа до єго сѣлѣа, вѣнѣ самѣ прѣсѣлѣвъ солѣо перѣшу стрѣфу.

Радѣкаль Будзюновскѣй забѣравъ го-лѣсъ и по короткѣмъ вѣступѣи вѣдчитѣвъ єконо-мѣчѣй резолюціи радикальнѣхъ. Що тѣтъ говѣ-рѣно — казѣвъ — було добре, але то не за-радѣтъ нашѣй економічѣй смертѣи, хѣба прѣ-дождѣтъ єи о болѣна дѣлѣвъ. Хѣлѣвъ мѣа за ма-ло землѣа, пасѣвѣтъ и лѣсѣвъ, нема зъ чѣго жѣтѣи, але вѣзѣгалѣвъ єсть тѣи землѣи въ Гѣлѣчѣи єтѣлькѣи, що могло бы и три разѣи єтѣлькѣи людѣи зъ того выжѣтѣи. Треба розѣдобѣти землѣи. Гадаѣте мѣже, щѣмъ склаѣдѣти грошѣи и купѣти собѣ землѣи? Се на нѣчо не здаѣтъ ся, бо мы „бѣтары“ самѣи не маѣмо зъ чѣго жѣтѣи, а не то склаѣдѣти грошѣи. Таѣмъ жъ и сѣаю не маѣмо нѣчѣго вѣдѣтѣи, бо тепѣрь „манѣаѣкѣры“ хоро-ватѣ пѣвѣсѣоу землѣи. Намѣа треба добѣнѣватѣи попраѣвы економічѣи положѣна въ законодѣ-лѣй дорожѣа. Радѣкальы домаганѣа ся, щѣмъ средства продукціи перѣйшли на власнѣсть загалѣу, щѣмъ держава выкупѣла грунты, па-совѣсѣа и лѣсы пѣанѣй и рѣдѣлѣла ихъ мѣжъ хлѣбѣвъ, продаѣючи не повѣсѣе цѣны вѣртѣстѣи тѣхъ грунтоѣвъ, щѣмъ заведѣно раду агрѣарѣу и щѣмъ зѣнаціанѣзувати торговѣи. — Резолюціи не хотѣвъ п. Будзюновскѣй прѣдѣтѣи прѣзидѣи, щѣмъ поѣдѣтѣи ихъ підъ голосованье, бо — яѣтъ казѣвъ — уважавъ се вѣче партіанѣмъ а не всѣанароднѣмъ, позаякъ при рефератѣ політѣч-нѣмъ єго зѣтерѣорѣзовѣно.

Сѣа послѣдѣа замѣтка выклѣкала живѣй-шу дискусію. О. Павлѣкѣвъ оправѣдуѣвъ ся, заѣывѣвъ на сѣдѣнѣи комисѣра правѣтѣльствѣн-ного — а зновъ п. Дудѣкѣвѣчѣ хотѣвъ до-казѣти, що є вѣче не партіанѣе лишъ всѣа-родѣе, позаякъ „народъ бѣре въ нѣвъ участь“ — але п. Будзюновскѣй такѣи не давъ ся намо-вѣти и не вѣдѣдавъ резолюціи прѣзидѣи.

П. Дудѣкѣвѣчѣ промаѣвѣвъ за дешѣ-вѣмъ кредитѣмъ, котрѣй може подѣти „сѣудо-обѣратѣльнѣи общѣства такѣ зѣвѣнѣми касѣи позѣчѣковѣи“ и поставѣвъ резолюцію, що това-рѣства, котрѣмъ того дозволяють статуѣи, ма-ють прѣверѣтѣи системѣатѣчну організѣацію касѣи позѣчѣковѣхъ.

На тѣмъ закѣнчѣлась дискусіа надъ єко-номѣчнѣми справѣама, а вѣче прѣнѣало єи bloc всѣхъ резолюціи економічѣй.

Послѣднѣй зъ реферѣтѣвъ — шѣбѣль-нѣй выголосивъ п. О. Марѣковъ. Мѣтѣвѣвъ не подаѣвавъ обѣириѣи, и майже лѣшь подѣаѣвъ отѣи резолюціи:

1. щѣмъ 2-гѣй уст. 19 арт. основнѣхъ за-конѣвъ державнѣхъ и 3-й артѣкулѣвъ єр. заѣно-а зъ 22 чѣрѣвѣа 1867 була въ нашихъ шко-лахъ строго примѣнѣнѣа, се значѣтъ, щѣмъ у всѣхъ школахъ зъ мѣшѣанѣу народѣстѣи дру-гѣй языкѣ краѣвнѣй бувъ обовѣзѣуючѣмъ прѣд-мѣтѣмъ науѣи, а въ школахъ, де лишъ русѣй дѣтѣи єуть, польскѣго языка учѣно лишъ тѣхъ дѣтѣй, котрѣхъ родѣчѣ того заѣадають;

2. щѣмъ у вѣсѣдѣи Гѣлѣчѣи основѣно таѣе чѣсло русѣхъ шѣбѣль середнѣхъ и му-жѣєскѣхъ та жѣнѣскѣхъ семѣнарѣй учѣтель-скѣхъ, якѣ вѣдѣповѣдаѣ чѣсло русѣхъ шѣбѣль народнѣхъ (краѣна рада шѣбѣльна выказѣла въ 1890 р. 1913 русѣхъ а 1636 польскѣхъ шѣбѣль народнѣхъ);

3. щѣмъ по мѣстахъ, де жиють обѣи на-родѣности а єсть двѣ або болѣше народнѣхъ шѣбѣль, бѣдѣа одѣа якъ мужѣска такъ жѣнѣ-ска школа мѣла языкѣ выѣладѣовѣй русѣй, а если де єсть лѣшь одна народѣна школа, то щѣмъ въ паралѣлѣнѣхъ вѣлѣсахъ выѣладѣались всѣ предметѣи по русѣи;

4. щѣмъ краѣву раду шѣбѣльнѣу подѣлѣти на двѣ сѣнѣціи, польскѣу и русѣу, зъ єкѣремъ обѣагомъ дѣлѣ;

5. щѣмъ для русѣхъ шѣбѣль именовѣно єкѣремъхъ инспекторѣвъ русѣи народѣности и русѣго обѣаду;

6. щѣмъ право прѣзѣнтѣаціи народнѣхъ учѣтельѣвъ вѣдѣдѣно назадъ громадамъ;

7. зѣывѣаєсь єписѣпѣвъ, капѣтѣлу, деѣа-нѣи и громады, щѣмъ вѣносили прѣтѣсты прѣ-тивъ заведѣнѣа фѣветѣки въ шѣбѣльнѣхъ єнѣж-кахъ, а послѣвъ, щѣмъ запрѣтѣстѣувѣли прѣ-тивъ зѣвѣнѣа фѣветѣки вѣравнѣмъ выдѣломъ.

О. Гѣлѣчнѣйскѣй жаѣуѣвъ ся на вѣ-лѣку оплатѣу въ гімназіяхъ, бо т. зѣ. дѣдѣ-труѣмъ выносѣтъ тепѣрь 20 зр., та поставѣвъ резолюцію, щѣмъ єи оплатѣу зѣєтѣи.

Бувшій учѣтель Трѣтѣякъ жаѣуѣвавъ ся на тепѣрѣшну систему шѣбѣльнѣу. Въ народ-нѣхъ школахъ не вѣаѣтъ єрѣковѣго сѣлѣу, не вѣльно учѣтелямъ бѣти даѣками и пѣсарѣмъ, позѣабѣранѣо давнѣй дѣяновѣи и давѣи ихъ на шко-лѣа, а даѣкамъ нѣчѣго не лишѣло ся. Народѣ-цѣа, такѣй Барѣвѣнскѣй, выхѣвали молодѣжѣу безъ вѣрѣи, на радикалѣвъ. — Вѣдѣтакъ заяѣвѣвъ, що маѣа дѣвѣтъ єтѣхѣвъ, котрѣи єуть дуже добѣрѣи, и вѣдѣчѣтаѣвши одѣнѣа, забѣраѣа ся чѣтѣти всѣ дѣвѣтъ, але прѣзидѣи заѣцѣтѣкала єго фѣрѣворѣ поѣстѣичнѣй, казѣвавши, що нѣй не чѣтаѣ а лишъ даѣсть тѣи єтѣшки а всѣ выдѣрукують ся. Трѣ-тѣякъ зѣдѣнѣвъ ся, застерѣгши собѣ: „А пѣмѣа-тайте, щѣмъ бы ихъ выѣпечатѣли!“ — Поста-нѣвъ резолюцію, щѣмъ даѣкамъ пѣачѣно зъ фѣн-дѣвъ державнѣхъ бѣдѣа по 120 зр. рѣчно.

Учѣтель Дмитѣрко зачѣнявъ выѣолошу-вати промову зъ наѣзѣвѣчѣнѣмъ чувѣствомъ и пѣтѣосѣмъ: У насѣ сѣляне щѣре єрѣце підѣтъ єѣ-раѣкомъ, вы блѣуѣаєте, бо єсть єе темнѣй, хо-чѣте пѣзнати правду. Вы, сѣляне, терѣпли и терѣпѣте, мѣвъ Спасѣтѣлѣа, але єсть наѣдѣа, що и вы вѣоскрѣсѣте. Ваша душа не знаѣа того вѣ-лѣкого грѣха політѣчѣи — а тѣтъ вѣдѣа рѣна до вѣчера обѣнѣяѣвъ прѣдѣвъ нами мужѣвъ, що заѣудѣжѣлись справѣи народѣи, розѣнѣають ихъ на хрѣстѣ. Треба вамъ показѣти правду... Далѣше вѣже не даѣи п. Дмитѣрѣкови говорити; прѣзидѣи вѣча пѣдѣнесѣа криѣкъ, зѣйкѣ а дѣнѣи вѣнѣулись єтѣгати бесѣдѣника зъ трибуны, бо помѣжѣ вѣчѣнѣками. Мѣвъ бы онѣ прочѣувѣли зъ тѣжѣкого єу, пѣдѣнесѣлись вѣрѣи: „Скажѣтъ намъ правду! Нѣй говоритѣ! Вѣаѣ добре го-ворѣтъ!“ П. Дмитѣрко выѣдѣа, що народъ я-кѣосѣ прѣйшовъ до себе зъ тѣи бѣадушѣи де-мѣорѣлізѣаціи, въ яѣбѣи єго удержѣувѣли аранжѣ-ры (мабутъ самѣи аранжерѣи и ихъ агѣнты Мурѣны гаѣдали, що вѣже не треба ихъ акціи до нарадѣи вѣча, тожъ и выбѣрѣлись покѣрѣнитѣи, а лишѣлись справѣдѣ сѣляне, що интересують ся справою народѣи) — не хѣче уступѣти зъ трибуны. Зѣаѣалѣось, що въ сѣй послѣднѣй хѣлѣа аранжерѣи вѣча вѣдѣсѣуть порѣженѣе, тожъ треба було, щѣмъ аѣжъ самѣи о. Павлѣкѣвъ яѣвѣвъ ся на трибунѣ та заяѣвѣвъ, що вѣдѣобрѣвъ п. Дмитѣрѣкови голѣсъ. Колѣ-жъ п. Дмитѣрко за-интерѣсѣуѣвалѣ о. Павлѣкова, чѣму се сталѣось, о. Павлѣкѣвъ заяѣвѣвъ: „Я знаю вашѣи стрѣмѣ-лѣвѣи и убѣдѣнѣи!“ Зѣравъ вѣдѣтакъ яѣвѣлись єторѣжѣти трибуны по. аѣадемѣки зъ кокарѣди комисѣтѣовѣхъ на груѣдѣхъ.

Мѣвъ бы вынаѣгородѣти собѣ то прѣѣре инѣтерѣєцо, яѣвѣлись на трибунѣ ще двѣа сѣ-ляно, зъ котрѣхъ одѣнъ промаѣвѣвъ прѣтивъ народѣвѣцѣвъ, заѣнѣаючи имъ всѣякѣи можѣливѣи зѣочѣнѣства політѣчѣи, а другѣй Скоблѣиѣкъ поставѣвъ резолюцію, щѣмъ послѣа до рады державной посѣлѣдали мѣнѣдѣты.

</

бувал не уживав в своїх розправах та-
кож в чеського языка. Сей трибунал — ка-
зав ір. Тафе — за дїя свого характеру,
яко центральний уряд для дїя монархії,
а за разом судовий трибунал, мусить мати
однак язык в своїх урядовані, а снїм
языком може бути лаше нїмецькій.

Пос. ір. Пинівскій мотивував своє
внесенє о шкільних инспектор-
рах окружних в Галичині в ах
стабілізації.

Становище руських послов в той спра-
ві выяснив пос. Телишевскій, висказав-
ши всі кривди, які дїють ся руському на-
роду в галицькій шкільництві і предта-
вивши домаганя Руськов.

На бесїду пос. Телишевского віднов-
дав пос. Пинівскій та шеф міністер-
ства Рітнер зб сторони правительства.
Сов. Рітнер казав, що галицька рада шкіль-
на погаджув справу шкільництва совісно
і бессторонно.

Чесний посол Адамек доказував,
що сей проект належить до вразого союму
та поставив внесенє, щоби его відслати до
спеціальної комісії шкільної, зложеної з
24 членів. — Пос. Герольд звернувшись
за апострофом до Польків і робивши
острі закиди з того, що они спроневірали
ся засадз автомостів.

По скінченню дискусії внесенє пос. А-
дамка відкинено, а прийато внесенє ір. П-
инівского, щоби цілу справу передати буд-
жетовій комісії.

Прийнято до розправи надъ проєк-
томъ закона о біржевомъ податку,
якого референтомъ єсть посолъ Билин-
скій. По вступній бесїді референта говорив
пос. Праде і висказав великій хосєнь бір-
жї для солідної торгівлі, хочє з другої
сторони не заперечив, щоби біржа не була
також домою грабів. В своїй промові
вонь домагав ся, щоби державні напери
були найбільше обтяжені податкомъ. Буде
голосувати за податкомъ. — За проєктомъ
промавив також пос. Соммаруга а
пос. Шоря хочє в висказав деякі недоста-
тї того проєкту, то тая буде за нимъ голо-
сувати в той надї, що в будучности сей
законъ буде поправлений. — Після гадя
пос. Шуклього предложеній законъ єсть
лише першимъ крокомъ до оподаткованя
движимого капіталу. — На внесенє пос. Про-
бера дискусію перервано, генеральнимъ бе-
сїдникомъ противъ вибрано пос. Крамаржа а
генеральнимъ бесїдникомъ за, вибрано пос.
Штайнвандера.

При кінці засіданя антисеміти пору-
шили знов справу біржевої панїки, яка
лучала ся у Відня дня 14 падолиста. Іменно
пос. Люгеръ поставив наглає внесенє,
щоби в справі біржевого шпідлю предло-
жити парламентови протоколи зь переведено-
го свідства якъ зб сторони дотичнихъ вла-
стей, такъ і карного суду та віддати ихъ ко-
місії зложеної з 24 членів до справозданя,
щоби палата пословъ пересвідчила ся, чи по-
слы в той справі не провинили ся і чи не
суть взагалі скомпромітовані. Се потреба
тимъ більше, що редакторъ Wien. Tagblatt-у
ввєня, мовь бы вїсти про авдіацію пос.
Яворского у цєсаря чувъ водъ пословъ. —
Нахлєсть сего внесенє ухвалено одноголосно
і внесенє має передатись комісії, котра має
выбратись.

Пос. Гесманъ поставивъ інтерєляцію
що-до додатку державнимъ урядникамъ зь
привачивъ дорожжя.

Слїдуюче засїданє палати пословъ від-
буває ся нинї.

Провідникъ нїмецїон лїваць пос. Пле-
неръ заявивъ на засїданю того клубу, що
правительство предложило ему урядъ прези-
дента соблагого трибуналу рахункового і що
мїжъ нимъ а правительствомъ в той справі
єсть довго переговори, бо прийняє сего
предложеня було получене зь деякими усло-
віями політичними а пос. Плєнеръ остаточно
не прийняв сен посади. Се місце опорожнило
ся наслідкомъ того, що президентъ соблаго-
ной рахункової Тотта именовано президен-
томъ австрійско-угорского банку. Президен-
т палати рахункової має рангъ і плату міні-
стра, але підъ політичнимъ виглядомъ не має
впливу, бо зависить від певної мїрї водъ
соблагого міністра-президента, а не може бу-
ти посломъ анъ в Австрії, анъ в Угорщині.
Єсли бы пос. Плєнеръ бувъ прийняв сей у-
рядъ, мусїв бы бувъ зрєча ся свого мандату
і стративъ бы значєньє в політичній партії.
Теперь отже вже рїшав ся Плєнеръ, бо за-
явивъ на засїданю клубу, що не буде старати
ся о нїякій урядъ державний, позаякъ ува-
жає своїми обовязкомъ далше лишати ся в
радї державній а в чєсїмъ соїмъ. Рівно-жъ
заявивъ вже ір. Тафеому, що на предложенє
правительства зовсїмъ не рефлектує. Причи-
ною, котра спонукала пос. Плєнера відкнути
правительственє предложенє, се тепершнє
ситуація політична, а именно заколотъ в чє-
ско-вїєннємъ відносинахъ в Чехії. Відвци
давав пос. Плєнеръ, що поголоска, мовь-омъ
члєнъ лївнїцї загадали дати ему почесний
дарунокъ, щоби зробити его матеріально не-
зависимимъ, — неправдива.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ

Справа переведєня чєско нїмецїон
угоди єсть предметомъ конференції австрій-
ского міністра-президента і провідника чє-
скихъ нїмцїв д-ра Шмєйкала. Провідникъ
нїмецїон пословъ ще доси стоить при дома-
ганю ввести в жите розмеженє судовихъ
округівъ, для втрива реферати вже готові.
Ситуація взагалі не змінилася ся, а се именно
вїдєє зь прєсы. Якъ зь одної сторони Відє-

land боронить жадає чєско шляхты, щоби
розмеженє округівъ відбувало ся в ціло-
стї і розводити ся надъ известією, чи нїмцї
вїйдуть зь чєског союму чи полишать ся —
такъ зь другої сторони N. fr. Presse ввєняє,
що ір. Тафеє єсли єхчє, то перевєдє свою
обязанку і привєдє чєску шляхту, щоби она
додержала свого даного слова.

Говорятъ, що переговори в справі
торговельного трактату Австрії
зь Сербією приймають чимъ разъ більше
успїшний характеръ. В справі ветеринар-
ской конвенції, котра предстєвляє відповід-
но ще найбільшї трудности, досягнєно вже
повну згоду.

Зь Петербурга доносєть, що новимъ мі-
ністромъ зєлїзницъ має бути Петровъ
на мїсцє Гїббенета. Се вже другій міністеръ
комунікацій, котрий зь свого мїсця уступає
зь царского нєласкою. Попередній за прагду
підъ Боркамъ, а сей за лєху організацію рос-
сїйскихъ зєлїзницъ, бо кола в однихъ губер-
ніяхъ такі припасы хлїба, що ажъ заягають
на стаціяхъ зєлїзничихъ, то в нїякихъ ста-
ційнихъ мїсцяхъ майже умирають зь голоду,
позаякъ нема вагонівъ, щоби се збже доста-
вити на призначенє мїсцє. Міністеръ Гїббе-
нєтъ подає ся у відставку і его повору
просбу увагляєно, якъ „Правительственный
Вїстєникъ“ доносєть. При відставцї не дїставъ
нїякого ордеру, отже пбєля бюрократичнихъ
засадъ россїйскихъ відїмствъ в нєласцї. Его
відправа не богато поможе голодую, котрий
шарєть ся навіть вь богатїй воровїжнїй губер-
нії, де на правительствєннимъ прокормле-
ню живе 52.000 осібъ. Морозы салїнь а од-
наєь заразливї хоробы якъ тєсєть не тільки
не гинуть, але ще більше шарєть ся. Мїска
рада вь Харкові ухвалєла вь шєсти точкахъ
мїста заложати шпиталї, щоби приймати
недужихъ.

Про становище сербского правительства
до ввєстї болгарскихъ ємігран-
тівъ пашє сербока часописъ Олєк: „Серед-
но-європейскї дипломати хотїли наложити
на Сербію обовязокъ, щоби ми видавали Бол-
гарин политичныхъ переступниковъ. Жданя
держави того не робить, тому і Сербія не
може брати на себе одвїчальности за подїв
вь Болгарії. Жданю выдавъ Ризова і Тео-
харова. Коли бь они були звичайними пере-
ступниками, то болгарское правительство да-
ло-бъ на се докази, і тогдѣ-бъ Сербія могла
ихъ выдати. Але що того нема, то Сербія не
може понижати ся сервілістичними услугами
сусїдєви. Грєбєвъ болгарскєи прєсы зовсїмъ
не дразнять Сербію. Коли-бъ такі проважєдї
довєли і до конєліату вознєго, то Сербія
покажє, якъ умїє боронити своихъ интєрє-
євъ.“

Зь днємъ 1 лютого всь торговельнїй тра-
ктатъ у Франції стратили обовязуючу силу,
а замїсть того вхлєдъ вь жите новї та-
рѣфы цловї. Теперъ появилє ся справоздан-
нє міністра Рїбота і декретъ президента ре-
публики о новїй цловїй системѣ. Францускє
правительство опираючися на ухвалѣ парла-
менту, порозумїло ся зь деякими державами,
щоби за уступки, котрі они зб своєи сторони
признають Франції, взглядомъ нахъ прїятнїи
мінімальну тарифу. Зь сего правїлєю най-
перше будуть користати Швеція, Норвегія, Го-
ландія, Бєлгія, Швайцєрія а Греція. Крємъ
нїхъ добродїєство мінімальної тарифы буде
розшарєтисє пбєля умовъ торговельно-полі-
тичнїхъ за взаємнїй уступки такожъ на Ан-
глїю, Нїмєччєну, Австрю-Угорщєну, Россію,
Турєччєну, Данію а Мєхїкѣ. Нова система вь
практицѣ буде далєко лагдєвнїша, якъ зь-
разъ побоввала ся, бо максимальної тарифу, яко
абсолютної войну цлову, прївнєно лише ви-
нимково до кількохъ державъ, а именно до
Сполучєнїхъ Державъ а вь Европѣ протєвъ
Италїю і Іспанїю. До нїякихъ державъ, а вь
тїмъ часѣхъ до державъ вєсхідної Європи при-
внєно мінімальну тарифу, котра все-тєля має
дуже високї позиції цловї, такъ що система
цлову у Франції є заостренємъ і перевєдє-
нємъ майже протєкціональнєи системи.

НОВИНКИ

— Другї вторковї вечєрнїцѣ „Руокон Ботѣмъ“ у
Львовѣ зєняли — пбєля загальної гадки участнї-
ківъ — достойнє мїсцє середъ члєнскихъ за-
бавъ сєгорічнїхъ мїснїцъ. Прєгарно умєна цѣ-
тєми салї „Frohsinn“ у пышалає охочими го-
стєльникамъ, що самъ разомъ поважнимъ члєномъ,
бо 68 лєтъ почтїли єи свѣтлї пороги. Око зрѣ-
тєля пєствїє дїєбно видѣ сего справдїшного
зємєчкого єдєну... Глядїшъ по салї... Передъ то-
бою роїть сл... „красонї“ полъ нєнчє заявляє
ся застыдати „поганїй“, бо справдї красавчїк
— одна гарнїша другий. Іно що заявляє ся
яноволосєю Герєю, а вже тїхчєє сєрдєчєко до
подобнїхъ прославлєнокъ Венєры... Зѣтнєшъ
чєручєню Львовчїкѣ, а вь нїхъ повєдєть тужно
окомъ за прєкрасною... на прїмѣръ: Стрѣлякою...
Вь вїрѣ охочого танцю мчїть єи пара за парєю,
єдна болше дѣбрана якъ друга, а всь якъ од-
на родина. — Утомивъ сє ся подвїляючи красу
лїчкѣ і охочєшь нєнчє спочити. Такъ годѣ, бо
подїляти мусїшь стрїлєнє прєгарнїхъ стрѣ-
лѣвъ пароднїхъ і туалєты пань. Тутъ замѣтати
годїлось костюмъ Украини-молочнїкѣ, туалєту зь
цѣтєми альпєйскими і другї якъ єзєрцѣ добір-
ности і єстетїки. — А вже жь прїзнати налє-
жити, що і нїлї соколи зѣмляли тєє вєє одїня-
ти і коли грѣмїй клякъ: „котїльонъ“ прѣвѣє
ся по салї водъ моторного командора гулячїхъ
ротѣ, і. Драматїка, красавчїкѣ обєщєно нємєвъ
цѣлѣтарчїкѣ велїчєвыми кнїтїцями... Скінчїмо на-
шу рєляцію характеристично замѣткою, яку под-
єхуєно, що хїба цѣла вїдѣбка яблєчкѣ могла-бъ

була вь второкѣ спастї нєзъ клопоту „Руского
Париса“, колибъ кождѣ изъ управнєнїхъ кандї-
датокъ на царїцю вєчєра хотѣвъ бувъ відкрити
сїмъ знаменємъ... — К.

— Поминальнє богєволєнє за упойї бл. п. Олєксан-
дра Огоновского уряджє родина покѣйного вь су-
боту дня 6 н. ст. лютого о 9 бї годїнї рано вь
церквѣ Володєкѣ.

— Нєвѣзпечнїй манїї. Про подобнє обманьство,
якѣ вь Стрѣлю та Тлєустѣмъ, пашуть зь Яблєно-
ва коло Коломїє: „Юра Мосєрїкѣ“ зь Проску-
рєвы вїхлєвъ на торгѣ 28 н. ст. єбчїя до Я-
блєнова быки купувати. Ажъ дєєь зь відкїєсь
звєзъ ся якїєсь панокъ та прїстєпає до него і
пытєє єго, зь-вдкї вѣнѣ, бо вѣнѣ (той пан-
нокъ) має передати панъ-отцєви до Кєсмача 95
зр. Бєрє отжє Мосєрїкѣ до шїнку та кажє щє
прїкїлати двохъ свѣдѣкѣвъ, аби они ему посвѣд-
чили, що то за члєвѣкѣ той Мосєрїкѣ і чи
вѣнѣ цєвнїй, чи можна на него спустити ся.
Добродушнїй Юра, думачю, що зробить выгоду
панъ-отцєви зь Кєсмача, прїкїлкує щє самъ
свѣдѣкѣвъ і тїє сказєли, що Юра рєтєльнїй гєз-
да, що на него можна спустити ся. Панокъ бєрє
тогдѣ панѣрѣ та коверту і мїєняє у Юрѣ 100
зр.; але Юра дає ему лишь 93 зр. бо болше не
мєвъ. Панокъ кладє тогдѣ Мосєрїковѣ грѣшѣ до
куверты, печатєє єи такїє вь очєхъ та кїчєє зь
сєбою до Стопчатова коло Яблєнова, бо кажє, що
тамъ нїбѣ єго батїко (а то, розумїє ся, була
нєправда) і тамъ вѣнѣ зь нимъ розплатити ся,
вєрєє ему назадъ грѣшѣ, що лишь звєзъ і дер-
жїть зє вь кувертѣ. Вїхлєши зь шїнку і идуть.
На дорожѣ кажє панокъ до Юрѣ, що забувъ вь
шїнку печатку; дає куверту члєвѣковѣ та по-
сылєє по печатку і кажє, що будє ждати на не-
го у свєщєнїка вь Стопчатѣ. Члєвѣкѣ идє по
печатку, вєрєєє назадъ, а панка нєма. Дивїть
ся до куверты а куверта порожня, грѣшїє нєма!
Зачувати, що той злодїй допустєвъ ся такого
самого обманьства і вь Коломїї. Звєрєаємо дїя-
того увагу нашїхъ сєлянъ, щоби були остєрѣжнї
і не давали ся такѣ легко туманїти прїдїєвѣ-
тамъ обманцямъ.“

— Додатки дорожнїй. На онєгдашнїмъ засїдан-
нї ухвалєнїє выдѣлї краєвїй прїзнати уряднї-
камъ выдѣлу краєвого і заведєнє краєвихъ у
Львовѣ, Краковѣ, Чернїховѣ і Дублянѣхъ до-
датки дорожнїй вь такїй висєтѣ: уряднїкамъ
поборачимъ платїно вєзъ зь додатками вь вы-
сєтѣ до 1000 зр. прїзнєно додатокъ вь водѣношє
но 10% цѣлєрѣчнї платнї, поборачимъ водѣ
1000 до 2000 зр. вь водѣношє 7½%, а побѣ-
рачїмъ по-надъ 2000 зр. прїзнєно додатокъ до-
рожнїй вь водѣношє 5% цѣлєрѣчнї платнї.
Выдѣлї краєвїй прїзнєвъ такожѣ дїєтарямъ водѣ-
пѣвдїй додатки дорожнїй. Додатки тїє однєра-
зовї прїзнєчєнї выключєно на рѣкѣ 1892.

— Краєва рада шкїльна ухвалєла на засїданю
зь дня 1 го лютого: 1) затвєрдити выбѣрѣ А-
лєкс. Розкоша, учєлїа школы народної вь Го-
роднїцї на одного а вызначити Іос. Дїєву уч-
тєля школы народної вь Лычкѣвцѣхъ на другого
предстєвїлєя учтєльнїцѣ до округной рады по-
вѣстовї вь Гусятнѣ. 2) Затвєрдити выбѣрѣ А-
дєма Грабовєнського, начальнїка суду вь Долинѣ
на водѣпоручнїка рады повѣстовї до округной
рады шкїльнѣи вь Долинѣ. 3) Іменувати Теод.
Марїновича управлєтєлємъ 3-класовѣи школы на-
родної вь Гєбєдцї. 4) Прїятї до вѣдомѣсти
справозданє краєвого инспектора шкїльнѣи Вол.
Барановского зь вїзнтєцїи шкїльъ народнїхъ вь
округахъ городєцкѣмъ і яворѣськѣмъ і затвєр-
дїти водѣпѣвдїй ввєнєє. 5) Іменувати Брон.
Губрїновича суслєтємъ вь гїмназії Франца Іос-
єфа у Львовѣ а кє. Ієв. Кольбуша заступнїкомъ
катїхєта вь гїмназії св. Аннѣ вь Краковѣ.

— Хрєстѣ доннї архїєпїскупѣ Марїє Валєрїї і арх-
єпїскупѣ Франца Сальвєтора відбувъ ся вь прї-
сѣлости цѣсаря і цѣсарєвѣи, архїєпїскупѣ Франца
Сальвєтора і всьхъ пєрєбуваючїхъ у Віднї члє-
новъ дому цѣсарєского, кн. Лєопольда і архїєпї-
скупѣ Гїзєлѣ зь двома донькамї. При хрєстѣ бу-
ли далшє: ір. Кальнокий, ір. Тафєє, Сєдєнїй і
наївысшїй достѣпнїкѣ дѣборскї. Датїану, котрѣи
данѣо імє: Бїсєвєтє, Марїя, Францїска, Каролїна,
Ігнатїя, держала до хрєсту наша цѣсарєва.

— Громадѣи судъ. Вь сєлѣ Язлѣвчїку коло Бродѣвъ
звнїчївъ вь груднї огонь три гєспєдарствѣ. Причи-
ною огню було подпалєнє. Подѣзрѣнє
звєрнуло ся зарєзъ протївъ одного язовєцкого сє-
лєнїчєа, котрий вже кількє разѣвъ подпалєвавъ,
і бувъ навѣсть за сє караннїй. Вѣйтѣє скажєвъ
раду громадєку, предстєвїлѣ єи цѣлу справу а
рада по перевєдєнїмъ слѣдствїє ухвалєла убитї
палѣя. Прїкїлєвавши вїновнїка, оповѣстїєвъ ему
вѣйтѣє засудѣ громадѣи і ударївѣ єго два разѣ
такѣ салїє вь лїцє, що той жє повалїєвъ ся на
зємлю. Се було знакомъ до загальної бѣйки. Всѣ
прїсѣутнї кїнули ся на нєщєстєного і бїли дотї,
доки підъ ихъ рукамі не єконєвъ. Судѣ брѣд-
скїй, на вѣстѣ о тѣмъ убїєтѣ вїдєлєгувєвъ ко-
місію, жандармерїю увязнїла кѣлєканцѣє сєлєнїчѣ,
але чи вїсѣлїтѣ интєлєктуальнѣи вїновнїка —
рѣшѣє досѣтѣ сумѣвѣ.

— На мїсцє єуопєндєваного инспектора шкїльнѣи
вь Перємїшлї Франца Шафєрана іменовано про-
вїзорнїкомъ заступнїкомъ инспектора п. Тїта
Словєнєского, профєсєора при перємїськѣи сємїнарїї
жєнськѣи.

— Намѣстнїкѣ ір. Бєдєнї вїхлєвъ онєгдѣ вь ра-
на до Буска вь товариствѣ маршєла краєвого
кн. Сангушка і головнѣкомандуючєго кн. Вїн-
дїшѣ Грєца. Достѣпнїкѣвѣ оїхъ запрѣвѣвъ на-
мѣстнїкѣ на ловѣ, котрї потрєвають три дѣѣ.

— Конкурєсѣ на лїєнарєвъ громаднїхъ для Молодѣѣ,
Топорєнїцѣ і Новыхъ Мамаєвїцѣ зь платєню 400
зр. рѣчнїємъ до 16 н. ст. лютого. Добре бы бу-
ло, якъ бы найшѣвъ ся якїй лѣкаръ Руснїєвъ, що
бы єхотѣвъ мїжъ своїми прїєздовати.

— Самоубїєство. Вь Перємїшлї застрѣлїєвъ єи
Дїонїзї Мохнєпїкѣ, касїєрѣ вь магазнїѣ товар-
овѣмъ на дѣборцѣ зєлїзницѣ державної. Причиною
самоубїєства була злїй водѣноснїє мєстєковѣ.

— Змѣна власнѣости. Мєстєнѣо Зубовѣмѣ зь
Ігнатѣвкѣи і Рожанкѣи вь повѣтѣ жовкѣвскѣмъ
купувєть за 150.000 зр. водѣ Сєламанѣ Гольдштер-
на ір. Стєн. Вїснєвскѣи зь Крїстїногєлѣ.

— Слѣпїй гїрнїкѣ. Передѣє кількома днєми доно-
сїлї мы о спячѣмъ гїрнїку Лєтєсѣ, котрий спєвъ

вь шпїталї вь Мєслѣвїцѣхъ однїмъ бєзпєрєрєв-
нїмъ снѣмъ водѣ пати мїснїцѣвъ. Тєпєрь доно-
сєть, що Лєтєсѣ прѣбудѣєє ся прєдѣє кѣлькама
днєми і заждєвъ, щоби подєли єму що до пїтї
а на пытєньє, що єго болїть, показєвъ на ногї,
Лєтєсѣ вїхлєвъ подєно молоко і засєвъ зновѣ.

— Смерть на глєднѣи дєрєзѣ. Васїлѣ Андрѣєвъ
зь Жарєвкї, нєжєнатїй, лѣтъ 35, вїхлєвъ онєгдѣ
коло 4-їи годїны по полуднї улїцєю Зєлєною у
Львовѣ і наразѣ упавъ та закінчївъ жїтєє. Мѣ-
скїй лѣкаръ д-рѣ Шмїдтѣ, не мѣгъ на разѣ орєчї,
що було прїчїною смєртї нєщєстєного. Тѣло від-
стєвлєно до трупарїєи головнѣи шпїталю.

— 100.000 зр. выносїть головнєа выграна велї-
кѣи лѣстєрїї прєгєскѣи. Звєрєаємо увагу
нашїхъ вїнов. чїтєлєлѣвъ, що тєгнєнє водѣбудєє
вжє 12 лютого.

Надєслєнє.

Brant-Seidenstoffe schwarz, weiß, farbig u. — v. 45
te. bis fl 15:65 — glatte und Damaste u. (ca. 300 verfu.
Qual. u. Dispo), verfeinert roben und feinfache port u.
zollfrei die Seidenfabrik G. Henneberg (R. u. Hof-
liefer), Zürich. Muster umgeben. — Doppeltes Briefporto
nach der Schweiz. 9

Посмертнїй — оновѣстки.

Петро Курєвєць, слухатєль ІІ року правѣ,
члєнѣ товариства „Єбѣч“, мнєгонадївнїй шїрїй
молодєцѣ, померъ вь 19-їмъ роцѣ жїтїа на чужї-
нѣ, вь Гравозѣ вь Далматїї, дня 2 лютого. Тамъ
прєбывєвъ покѣйнїй, щоби поратувати своє здо-
ровлєє (бувъ недужїй на грудї), та й не дове-
лєсь єму болше побачити своєю родїну. Вѣчна
єму памѣть!

Наука штука і лїтература.

— Кнїжкѣца 11 і 12 ілюстрованѣи Бїбліотєкї
для молодїкѣи, мїсцїанъ і сєлєнїчѣ, выдєванѣи вь Чер-
нѣвцѣхъ, вїхлєшла і нєю закінчїєвъ ся сємїй
рѣчнїкѣ сєго гарного выдєвнїцтєва. Вєзвѣши раз-
омъ всѣхъ кнїжкѣи зь мїнувшєго року, можна
зложити доволѣ обємїстѣ кнїжкѣ-чїтанку о 184
сторѣнахъ зь рѣзноврѣднїмъ матєріалѣмъ, нєвнѣ-
чєно прїстєпнїмъ і справдї хосєннїмъ для
молодїкѣи, мїсцїанъ та сєлєнїчѣ. Цѣкѣвї оповѣданя,
жїтєвнїєи славнїхъ людєй, истѣорїчнї розвѣдкї
і т. п. познакомлюють нєвєчєнїхъ чїтєлѣвъ зь
нашою истѣорїєю, лїтературѣю і природѣю. Для
дѣтѣй нахлєдїмо тамъ навчєаючї стїлїкї та по-
вѣстѣчкї, цѣкѣвї ігрєшкї та загадкї. Іншї
стїлїкї для старшїхъ дїтѣй водѣповѣдно добрїєи.
Бїбліотєку прїкїрашають гарнї портрєты та ілю-
страці. Вєзкорїстнї редакторѣ сєго выдєвнїцтєва
заслужуєтѣ на всєкє прїзнєнє, а зємлєкї по-
вннїй подїєрєтї єго матєріалѣю.

— При стрѣлєчїй вєртѣ. Напїсєвъ Абгаръ Сол-
танъ. Пєрєкїлєвъ зь польского Павло Кїрчѣвъ.
Стѣрѣнѣ 84, 8-ка. Послѣднїми часамї наша пєрє-
кїлєдова лїтература збогачєє ся досѣтѣ значно
лѣпшїми творєми зь чужїхъ лїтературъ. До та-
кїхъ творѣвъ трєба зачислїти і наїновїшїшу по-
вѣстѣ зь нашого жїтїа Абгаръ Солтанъ, друкованї
мїнувшєго року вь ілюстрованѣи знаменїтѣи
польскѣи часопїсї Swiat, котру Павло Кїрчѣвъ
вь добрѣмъ пєрєкїлѣдѣ прїсєвєвъ нашѣи лїтєра-
турѣ, збѣльшаючї тїмъ і чїсло кнїжкѣи до чї-
таня. Цѣна малє 40 кр. Дѣстєтї можна вь Ста-
вромїгїйскѣи кнїгарнї, вь товариствѣ Шєвчєнєк
і вь Прѣсвѣтѣ.

Іменования, перєнєсєнє, конкурсы і пр.

— Іменования. Судѣ краєвѣи у Львовѣ імену-
євъ лѣкарѣ повѣстового при старѣстѣ повѣсто-
вѣи у Львовѣ д-ра Ферд. Обтуловича судовымъ
лѣкарємъ для судовѣи медїцїнѣи. — Д-рѣ Ігн.
Дємбѣвскїй іменованѣи вїсєкрєтарємъ вь міні-
стерствѣ скарбу. — Кєз. Лєнєавскїй іменованѣи
дїєкторѣмъ урядѣвъ помѣчнїхъ при крає-
вѣмъ судѣ у Львовѣ а Вїкт. Флѣорїєвскїй кон-
трѣлѣромъ при заведєнїю карнїтѣ у Львовѣ.

— Конкурсы. Намѣстнїцтѣо рознїсєє конкурєсѣ
на двѣ посады адѣюкѣтѣвъ лѣсонїхъ вь Х рєвнѣ
зь рєчнїємъ до кѣнєця лютого 1892. — Округнїй
судѣ вь Самборѣ рознїсєє конкурєсѣ на посаду
канцїлїєтєа при судѣ повѣстовѣи вь Болєхѣ-
вѣ зь рєчнїємъ до кѣнєця лютого 1892.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушів святих) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на перехресті разом з „Дзвіном“.

Предплати і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Дзвіна“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвига 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дзвіно“ і нашість за інсерати платити у Львові.

ДЗВІНО

Предплата на „Дзвіно“ з літер. додатком в Австрії: на півний рік . . . 18 кр. на півний рік . . . 24 кр. на півний рік . . . 9 кр. на півний рік . . . 12 кр. на чверть року . . . 4 кр. на чверть року . . . 6 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

у Львові: на півний рік . . . 16 кр. на півний рік . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані слова бреша.

Поодинокі чиселю копії 8 кр. а. н.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бреша одної строки інсератової в рубр. „Надсудне“ по 20 кр. а. н.

Подати чиселю ся по 10 кр. бреша стрічки.

Зв'язки одержали ми таку сумну вість:
„В суботу помер ветеран-патріот“

Іванъ Борисикевичъ.

В середу ввдбули ся похорони при участі невеликої громади пробуваючих тут Русинів.

Покійний Іванъ Борисикевич — се один з видніших заслужених діячів нашого народного відродження ще з років 1840-вих.

Родив ся він 1815 року в повіті гусатинськом в селі Увислі, де его отець був священником. Скінчивши дуже добре факультет правничий, працював тільки короткий час в канцелярії, бо здоров'я уже з роду був слабкого і канцелярська робота ему не служила. Отже вернувшись в родинне село і осів на невеликом батьківськом господарстві.

Настав пам'ятний рік 1848-ий. Іванъ Борисикевич один з перших пославшись до Львова взяти участь в організації Русинів і був одним з основателів Головної Ради рускої; яко спосібний правник уложив статут Ради і удостоїв ся такого довіря в членів Ради, що они выбрали его заступником председателя. На том становищі трудив ся покійник дуже совістно та щиро. Коли Головна Рада вислала того року депутацію до цесаря Фердинанда I-го до Оломуца, поставила Івана Борисикевича проводником депутації. Крім того ввдбув покійний з поручення Головної Ради на з'їзді Славян до Праги з Гр. Гинилевичем і Ал. Заклинським. Іванъ Борисикевич був одним з перших, що звернувши увагу на потребу організації гвардії рускої в 1848-ом році і з'їзду учених та основана товариства „Галицько-Руска Матица“. Він дав і о розвиток літератури та науки рускої і — о скільки нам вдово — в 1849 році видав своїм коштом у Львові „Марусю“ Квйтки-Основаєнка а опісля причинив ся гроши до видав „Зв'ярословія“. Рівно-ж причинив ся покійний значним датком до будови „Народного Дому“.

В новітній ер конституційній Іванъ Борисикевич був вибраний кілька разів послом: раз до ради державної, а два рази до сойму краєвого — на першу і другу каденцію. Яко посол завсгди неустрашимо боронив справи рускої і мав як же Русинами так і у противників велику повагу.

Під старший лѣта Іванъ Борисикевич уступив з арени політичної, сидів на своїм господарстві в Увислі, заводив красні порядки в том селі і впливав в такім дусі на села сусідні, а при том очевидно завсгди цікавив ся загальними справами народними, політикою, просвітою і економічними підвигненням народу, рухом літературним і т. п. — належав яко член до всіх товариств народних, передплачував часописи і листами подавав свою пораду тим, що займали ся справами народними. А покійний, хоч завсгди дуже скромний, мав здорові погляди та й багато знання і досвід з доволі участі в руху політичній, з читання і подорожей по Європі і в Америці. Покійний Іванъ Борисикевич — нехай се буде сказано в велику честь его — вдов першого вступу свого в житі публічній аж до останньої хвилі життя витривав на становищі народній, при нашом прапорі національній, хотів багато колишних товаришів его з 1848-го року прапор той покинули і пішли служити чужим богам...

Старість не радсть! — правду сю прийшлося досвідити і пок. Іванови Борисикевичу. Отомившись був на якийсь час зовсім — і лише штурц лікарської удачі ся славу до якоїсь мѣри усеунути. Потім прийшли інші долягання, котрі не судили покійникови дожити вѣку в Увислі. Продав він своє господарство в Увислі і перед двома роками виїхав з Галичини та проживав або у Відні (де мѣг кожного часу знайти пораду у знаменитих лікарів) або в мѣсах купелевих чи кліматичних (в Гастайні, в Арко). Коли-б не ті долягання на старій лѣта, покійний був би доживав вѣку на своїм господарстві, котре первѣсно був завѣщавем призначив для товариства „Просвіта“. [Бл. п. Іванъ Борисикевич був безсмертним.]

Перевздом через Львів на побут по-за границями Галичини пок. Іванъ Борисикевич почтив нас своїми вдовѣдинами, вручив нам кілька актів рукописних з 1840-вих років [мы, використавши их, зложили до архіву „Просвіти“] і обидвав списати спомини з своїх доволі досвідів, о що мы его давнійше листом просили, а чога він тоді за-дла слави не мѣг сповнити. Покійний кілька разів опісля писав нам, що забрався до списування своїх споминів, однак, чи зміг взятись до того и чи полишив які рукописи, не знаємо. А знав и памятав дуже багато, и то з найменшими подробицями, тож записки его могли бы були багато кинуті світла на давнійші часи и на людей, з котрими стикав ся в житі публічній.

Смерть Івана Борисикевича глибоко нас тронула и мусить тронуті всіх Русинів, умюючих цінити правдивий чистий патріотизм и доволі щиро працю для справи народної. Честь же памяті покійного Івана Борисикевича и земля ему пером!

Рада державна.

На початку вчорашнього, 4 н. ст. лютого, засідання палати послів предложив міністер рільництва проєкт закону що до закупки добр Надбярна державною — а вдат так приступила палата до дальшої дискусії надь податком біржевим, именно промавляючи генеральні бесѣдки.

Пос. Крамарж (contra) уважав податок біржевий за необхідний в наслідок справедливості в політиці податковій. Як довго не здійснить ся соціалістична система економічна, так довго біржа, вірний образ тепершнього ладу економічного, буде кінцевою інституцією вимѣни, але зарозом і пещерою гри. Вказав проєктом дорож не доведе до цілі, але як-небудь посував справу наперед. Заповів додаткове внесення, щоб підвищити до 50 кр. оплату вдов кожного т. зв. schluss-у з речинцем при кінці мѣсяця (проєкт накладає 10 кр. оплати) — а его сторонництво буде голосувати за законом з мотівів справедливості.

Пос. Левицький (pro) зазначив, що тепершній проєкт єсть вислідом довголітніх змагань, щоб и в Австрії ввести податок біржевий. Сей проєкт не вдовольняє тих, що в податку біржеві хотѣли бы бачити кару на гру біржеву, але все таки сей проєкт оподатковує движимий капітал и єсть першим кроком на дорож природних средств політичних соціалістичних реформ.

По короткій промові референта пос. Вильявського порішено перейти до спеціальної дебати.

Міністер скарбу д-р Штайнбах заявив, що правительство не займає неприхильного становища супротив закону о податку біржеві, як зб'ягає податково-політичних, так і фінансних, та уважав его доповненням тепершньої системи податков. Податку біржевого не можна уважати за вару або ганьбу. Заповів, що незабаром буде внесені проєкт реформи податку доходного. Щоб и в Угорщині заведено рівночасно сей податок біржевий, вже зачалися переговори. Рівно-ж податок вдов обороту нагербів цінних не вдоводить ся до кінця чинних.

При поодинокій парграфі ставили деякі поправки — як в. пр. при §. 3-ом доказував пос. Лжегерт, що податок 10 кр. вдов 500 кр. єсть за малий, бо селяне вдов своїх трансакцій до 100 кр. платять до 5 кр. податку, и для того домагав ся підвищення до 1 кр. — але палата прийняла всі парграфи беза проєкту.

Прийнято цілий проєкт закону. При кінці засідання інтерєлював пос. Пацак, чому ір. Таффе не явив ся доси, що нѣ на однім засіданні комісії правсов, щоб висказати становище правительства супротив внесення правсових. (Пос. Пернерсторфер киче: Таффе не має часу — в палаті смѣють ся.) Сей факт доказує, що правительство нехильне тим внесенням.

Маж внесення петицій єсть також одна вдов 26 мѣст (мѣж ними сѣ мѣста Львів, Краків, Чернівці) о отворення границь румунським, бо лиш тим можна дійти, щоб тепершній незвичайно високий цін за м'ясо, обнизився.

Слѣдуюче засідання палати послів вдовбуде ся в суботу, а на порядок денний прїйде справа субвенції для товариства парохідної плавби на Дунаю.

Зави подамо промову пос. Телишевського о підля стенограмів, розкажемо тут обпарити дискусію, яка перевелася в палаті послів при проєкті стабілізації шкільних инспекторів окружних.

Пос. Пинявський підніс, що ціла Галичина довго домагав ся стабілізації инспекторів, а мотав до того сѣ чини практичній, по часті правової натурі. Лиш стабілізація може приченити до відновлення нагяду шкільного, бо округи инспекторів в Галичині дуже розлогі и що року отварає велике число шкіль. В наслідок того вдовчувавсь недовіда округних инспекторів, бо и плати их не велика и не мѣг радї провадити весь час свого урядованя на об'їздах шкіль. Галицький закон шкільний виразно гозорить про стабілізованих инспекторів. Ввозить передати его проєкт комісії бюджетовій.

Пос. Адамек (можод-Чех) заявив, що они всі обстають за найбільшою автономією в справах шкільництва и старають ся, щоб справи шкільні вдовдати цілком краєвим упрямств. Для того неконче прихильний сему проєктові, бо справи шкільництва мають знов нормуватись законом, ухваленим радою державною. На раз треба передати проєкт комісії, але не бюджетовій, лиш окремішній шкільній зложеній з 24 членів.

Пос. Телишевський заявив з имено вдов рускої, щоб проєкт вдовдати комісії, бо стабілізація инспекторів приченить ся до розвитку шкільництва. Вдатк виска-

зав спеціальний бажання руского народу в справах шкільних и вказав, що тепершній окружні инспектори шкільні ворожо вдовнось ся до руских шкіль народних и хотять их здавити. При стабілізації инспекторів треба мати вгляд на учителів рускої народности.

Пос. д-р Фуссє годить ся на принцип проєкту, але подивляє вдову внесення, що поважив ся вдов рад державній поставити проєкт, котрий має лиш спеціальнє вдоводити до Галичини. Коли говорилось о шкільній новелі, то польські послы хотѣли вилучити з-під неї Галичину, а коли тепер треба грошей з загального мѣшка державного на оплату инспекторів, то вносить проєкт, що має вдоводити ся лиш до Галичини. Рівно-ж вказує на значний вплив кола польського се, що в проєкт поставлено в палаті послів на порядку денній перед всіма иншими правительственными предложениями, хоч підля регуляції повинно було вилучити вказує Як вносить ся проєкт, в такім порядку повинні бути их перші читання, хіба що палата ухвалить нагладь якого проєкту. (Пос. Пернерсторфер: Або если проєкт виходить вдов Поляка! — Смѣх.) Таке поведєння не парламентарне, бо не ухвалено, що внесенє єсть нагладь. Внескодавєц просто переписав свій проєкт з давнійшого предложєня правительственного. Міністри проєкты се мусять бути дуже приємні, що ір. Пинявський бере его під свою опѣку и підписав его своїм впливом парламентарным. (Пос. Морре: А може се тайне предложєння правительственным!) При другім читанні его сторонництво буде лиш тоді за проєктом голосувати, коли викинеє з него вказує, що проєкт спеціальний для Галичини, бо годї средства державні вдоводити вилучно лиш для одного краю, хоч бы сей край був навіть так впливовий як Галичина.

Шеф секційний д-р Рітнер боронив управу шкільну перед законом пос. Пинявського, мов бы она при именованні инспекторів поступала партійно. Спосіб именованя округних инспекторів шкільних цілком справедливо унормований в статуті організаційній галицької краєвої ради шкільної. Міністер проєкты имену инспекторів на внесенє ради шкільної, а краєва рада шкільна мотавє свои предложєня все як найбільше совѣстно и обєктивно.

Пос. Герольд чудував ся Полякам, котрі все обстають за автономією, а полагаєть повисом справи предлагать рад державній, хоч се належєть до соймів. Вдатк застерѣг ся против вказу пос. Фуссє про Чехію, яко о однім з колишних нѣмецких країв союзних. Се була хіба політика, котра ті краї втягнула до нѣмецкого союзу, не поспытавши о агоду дотичних країв.

Пос. Пинявський рівно-ж виступав против закиду пос. Телишевського, мов бы при именованні инспекторів власти не поступали обєктивно. Що до жалю, що у східній Галичині по народних школах учать и польського язика, то треба зазначити, що в Галичині нема чисто руского повіта и всюди єсть мѣшане населєння, тож и учать в школах з руским язиком викаладають по польськи и в школах з польським по руски.

При голосованні порішено вдовдати проєкт до комісії бюджетової.

Після комуникату клубу сполученої лѣвиці — на початку засідання сего клубу дня 3 н. ст. лютого зазвав голос д-р Плєнер и дав таке заявлєння:

За-дла рівних вѣстей, ширення о мѣнї, уважав конєчним, представити партію цілу справу: Правда, що менї предложєно мѣне президєнта сѣмьон палати рахункової и переговори о тім велєть під деякими політичними заможеннями. Однак при тепершній політичній ситуації, а особливо зб'ягає на остатній заколот в чеських справах вважаю мовь обєзвонком, лишити ся в палаті послів и в соймї, и для того я заявляю, що дальше не редекую на поставлені менї пропозиції та лишю ся при своїй політичній діяльности. При той нагладь зазначаю також, що вѣсть, мов бы я прийняв який почестний подарунок, безосновна. Я вважаю своїм обєзвонком, вазь о тім повѣдомити, розсѣяти мрак и знов прояснити ситуацію власну и партію.

По той заяві зрѣшено голосувати овацію своему проводникові. Збѣрав члєны клубу підняв ся з своїх мѣст, а довгий час немовкала бурний оплески. Вдатк пос. Зісє промовив: Если бы був пос. Плєнер прийняв поданий ему світлї предложєня, то мы розумѣли бы сей крок и в нашом кружку удержувались бы все вѣдний спомини. А тепер, коли вѣсть их вдовдуть, мусимо его подивляти. Він показав, що має не лиш таланти, але також и характер. Тим єснобим він вдовдав прислугу не лиш Нѣмцям в Австрії, але и в цілій

Зъ друкарнй тов. им. Шевченка, подъ варякомъ К. Белларского

шляхотный и знаю его оцѣнити, та що буду все для него любячою сестрою и приятельскою, але наша судьба не може злучити ся, бо се не принесло бы щастя нѣ менѣ нѣ ему. Мы не дѣти одной стороны и се насъ роздѣляє...

Серъ Кароля се зворушило; може бажавъ собѣ иншом вѣдповѣди, котра бы внесла до дому Пеламбѣ бѣльше приданого и подала бы будущому серъ Едвардови свѣтлѣйшу авязь родинну, а нѣжъ донька вѣдидѣлого роду, котрого блескъ на все погасъ, однакъ вѣдповѣдь Олены, якои не надѣявъ ся, тронула его сердце. — Олено, — сказавъ — я не уважаю сего вже за послѣднее слово. Тажъ твои родичѣ не були зъ однихъ сторѣнь..

— Ахъ вуйку! вуйку! — закликала въ глубокѣмъ жалю, котрый перейшовъ въ обильный слезы, а серъ Кароль порозумѣвъ ея, замовкъ и лишь стиснувъ руку сестрѣницѣ.

Ажъ по хвили зновъ вѣдповдавъ ся: — Едвардъ любить тебе дуже сильно и горячо; не высказуе сего, якъ кождый Англіецъ, але яко такіи дуже постѣйный въ своихъ чувствахъ, длатого чи позволишь ему сказати лишь се, що часъ робить нерасъ великѣи змѣны.

— Нѣ, вуйку, не говорѣть ему того; въ тѣмъ случаю часъ не зробить нѣякѣи змѣны.

— Дорога дитино, — сказавъ Пеламъ — ще не станула ты до борбы зъ житьемъ. Смерть вѣтця принесла велику рѣзницю въ твое положенье...

Середъ такой розмовы ишли по огородѣ, але на слова серъ Кароля Олена прѣстанула. — Житѣе повинно скрѣпляти, але не ослабляти — вѣдповѣла спокѣйно и поважно.

Серъ Кароль нахиливъ ся и поцѣлувавъ руку сестрѣницѣ. — Вѣрь менѣ, Оленко, що мѣй жалѣ, хочъ ин-

пій вѣдъ жалю, якій незабаромъ буде у Едварда, єсть помимо того великій. Чую, що мою дитину оминеє вѣ свій хвили дуже дорогий скарбъ — серце шляхотної женщины.

Завернули до дому и Целемъ зачавъ вже метеорологічну розмову, коли однакъ вже мали доходити до дверей замку, серъ Кароль змінивъ свою бесѣду. — Глянь, — сказавъ — Едвардъ стоить вѣ дверехт... Бачу, що блѣдний вѣ зворушеня и менѣ приїде тяжко сказати єму, що вже не може на нѣщо числити. Може погадати, що я недостаточно піддивравъ єго справу и мати жалѣ до мене. Чи дозволишь, щоби вѣнъ сказавъ особисто хочъ одно слово?

— Коли собѣ того бажаєте, вуйку, нехай буде и такъ — вѣдповѣла Олена, але вѣ єи голосѣ знати було неохоту.

Едвардъ Целемъ поглянувъ неспокойно вѣ лице идучого до него вѣтця, се лице не заповѣдало нѣчого веселого. — Говори, Неде, вѣ нею самъ — сказавъ, стискаючи вѣ спѣвчутємъ руку сына.

Едвардъ Мармедунъ Целемъ, се высокій, сильно збудований, пристойный молодець. мовѣ бы тыпъ молодого англійского обывателя сѣльского вѣ выснихъ класѣ, а радше знаменитый тыпъ англійского молодця, на котрѣмъ вихованье и оглада выснихъ кругѣвъ суспѣльныхъ полишили свои знамена, але не вѣдобрали родовыхъ знаменъ. Бувъ сильный, плечистый, але знаменито веденї вправы тѣла: гімнастика, кѣнна їзда, плавання и фехтувань вѣдняли єму се, що вѣ звичайнѣмъ чоловіцѣ представляє ся яко отяжѣлѣсть и грубѣсть флѣматична. Вѣнъ бувъ поважный а англійска дбалѣсть о вѣншнїй формы надавала єму якїсь аристократичный виглядъ. Ясно-русявий, а гарна кучерява борода добре вѣдбивала

вѣдѣ бѣлого и румяного лица, мовѣ у дѣвчины, вѣдѣ ровныхъ и свѣжихъ мовѣ налина губъ, пѣдѣ котрыма виднѣли зубы, бѣли мовѣ перлы. Выглядѣ лица бувъ лагодный и добродушный, а зѣ чола широкого и не надто высокого внести можна було на розумъ. Бувъ старшій вѣдѣ Юрія о шѣсть лѣтъ, и вже цѣломъ дозрѣлый пѣзнавъ Олену, котра тогдѣ була ще въ тѣмъ вѣцѣ, котрый стоятъ мовѣ на межѣ, що дѣлать дѣтства вѣдѣ женщины. Зробила на нѣмъ вѣдѣ разу сильно вражѣнье, котрого однакъ не выявивъ, а котре перемѣнялось звѣла на въ любовь. — Отче, — сказавъ ажъ теперь серъ Каролеви — нѣякои женщины не мѣгъ бы я такъ полюбити якъ ви люблю: такъ горячо, глубоко а заразомъ зѣ такимъ чувствомъ спокойного вдоволеня зѣ выбору серця. Олена представляе идеаль найпоетичнѣйшю, але и найнѣжнѣйшою та способною найкраще полюбити женщины...

Отець вже тогдѣ не надто вдоволенный тымъ, що почувъ вѣдѣ сына, зачавъ робити ему дробнѣй замѣты: — Такъ, — говоривъ — Олена безъ сумнѣву дуже любяча и добра натура, але чи лишъ се, що ты называешь поетичностію, не есть ви родинною хибю: певного рода екзальтованою романтичностію.

— Якъ разъ люблю ви за се! — заликавъ живо Едвардъ — романтичнѣсть женщины, то запахъ чудесного цвѣту, що воздухъ родинного житя робить при вѣддыханю розкбшнымъ.

Отець хотѣвъ выхваляти прантичну, спокойну женщину англійского типу, але на такѣ слова сынъ замовкъ и отецъ додавъ хибя ось що: — Не знаю, мѣй любый, чи вашѣ характеры годять ся?... А въ супружествѣ се важна рѣчь...

— Нехай менѣ лишъ подасть свою любовь, нехай

нашій серця однаково ударять, а вже все буде добре! Такі якъ разъ женщины — женщины поетичні і повні чувства, суть все згодні зъ своєю любовію.

Бідний молодець идучи теперъ до Олени, котра задержала ся посередъ кльомбівъ зльняна, зачавъ відчувати невелику свою надію, чи серце Олени єсть гармонійно настроєне до такого солодкого концерту зъ его серцемъ? Бувъ неспокійно зворушений і Олена се пізнала, а жалуючи сего, приступила до него та простягла обі руки: — Мій добрий, мій добрий брате... закликала.

Зрозумівъ єи і мимо волі задержавъ ся, а навіть майже подавъ ся въ задъ; передъ хвилею мавъ лиш невелику надію, теперъ же знавъ напевно, що его любовь відкинено. Назва брата зрадила его і заболіла, жаль его ставъ ся глибокий і терпкий, длятого дотыкъ рукъ Олени мовъ бы его спаривъ.

Але она поступила до него і ще разъ повторила: — Мій добрий, о добрий брате! — Теперъ пробивала ся въ єи голосъ така просьба, а разомъ такий покірливий перепросини за якусь вину, такий сердечний жаль і моляба, щоби прощено їй єю вину, що Едвардъ сильно зворушений, може ажъ надто живо і сильно схопивъ єи руки, котрихъ передъ хвилею не хотівъ стиснути. — Олено, то не хочеш мене? — закликавъ...

Щастье, що голосъ якомь притихъ въ тій пристрастній зворушеню, бо Іванъ Торнлі, що стоявъ при отвертій вхідній бібліотеки і зъ по-за занавісъ глядівъ на ихъ обоє, бувъ бы почувъ се горестне заплятання. Може і догадувавъ ся сего, бо цїле лице Едварда виразно вказувало, які чувства любови і жалю входять въ его серця.

А що зновъ висказувало лице Івана Торнліого?

Бригіда глядѣла зновъ на се лице зъ-поза корча въ огородѣ и захмарилась гнѣвно. Що могла занимати Ивана розмова Олены зъ Едвардомъ и то ще до той степени, що майже бувъ шпигуномъ, котрый радъ бы де-що підслухати. Коли Едвардъ въ своїй пристрасти хотѣвъ мовъ бы схопати дробній бѣлѣ рученята, Иванъ такъ кинувъ ся, що Бригіда вже ажъ заніпѣла зѣ злости: — Що ему до той гордон дѣвчынѣ? — погадала собі.

Хочъ бы навѣтъ дѣйстно треба було Иванови вѣдчувати деякі повинности для той родинѣ, хочъ бы дѣйстно за смерть Дермонта Делі повиненъ бути вдячнимъ, то все се не має нѣякои звязи, щобы стававъ якимъ сторожемъ и опѣкуномъ Олены Делі. — Ажъ того дня менше вѣдохну, коли побѣдуть собі зъ-вѣдси зъ Богомъ — додала — вѣдохну якъ за-для Граціи такъ и Ивана... Не длятого, мовъ бы я мала побоюватись о вѣсерце, — говорила — але мене страшно гнѣвати, що Иванъ такъ надто уважає на ню. Правда, що стала сиротою за-для выимково нещастной пригоды, що теперъ треба буде їй попустити зъ великопаньского тону, але не лишъ она одна сего газнає... Були и инші сироты, рѣвно нещастні...

Пригадала собі своє сирѣтство, коли то єя мати померла, а родина пѣйшла въ розтѣчъ — та сѣ спомини перемѣнили єя чувства для Олены, такъ що ажъ мусѣла схаменутись, щобы ся „горда дѣвчина“ не добула собі и вѣдъ неи нѣжного спѣвчута. — Вѣбѣи нѣчо такъ прикрого їй не стане ся, — сказала — по жалобѣ выйде за Пележа и буде миледі... — Скажу Иванови, що не має чого розжالاتи ся надъ єи положеньемъ — закинула монольсѣ.

Иванъ же не мѣгъ дѣйти до нѣякого заключеня на основѣ того, що бачавъ. Бо коли пара, за котрою слѣдивъ, вѣдѣйшла де-що на бѣкъ, вѣнъ мѣгъ бачити сумнѣ

и повні слезъ очи Олены, звернені лагідно и нѣжно на Едварда Пелема. Обов вертали домбѣ и Иванъ бачивъ ще лишє се, що теперъ сынъ, такъ якъ передъ хвилею стець, поцѣлувавъ руку Олены зъ найбѣльшимъ поважаньємъ. А не добачивъ слезы, яку Едвардъ полишавъ на тѣй руцѣ.

Въ кѣлька годинъ опісля Пелемы виѣхали, а серъ Кароль якъ найщирѣйше впеvнявъ сестру при пращаню, що для єи дѣтей подасть все якъ найсердечнѣйшу помѣчъ. Коли зворушенє, викликанє шляхотнымъ поведеньємъ Олены проминуло, бувъ въ глубинѣ душѣ вдоволеный зъ того, що Олена вѣдвинула сватаньє Едварда и бувъ тѣмъ за се дуже вдячний. — Махо єсть двѣчаты въ єи положеню, котрѣ бы такъ зробили, — гадавъ собѣ однакъ, розважуючи сю справу, — мало єсть женщинъ такъ шляхотныхъ а заразомъ и добрыхъ...

По вѣдѣздѣ Пелемѣвъ Юрій забравъ ся управильнати интересы, такъ якъ рѣшивъ ся. — Пане Торнлі, — сказавъ до Ивана гараздъ майже, скоро лишє поѣздъ Пелемѣвъ виѣхавъ, — буду старати ся, щобы мы забрали ся зъ-вѣдєи якъ можна найскорше. Заки поставьтєсь о иншу обставу замѣсть той, котру забираємо зѣ еобою, гадаю, що и нашъ дѣмъ буде готовый.

— Чи вы або серъ Кароль вѣдали вже до Белявнѣ та зробили умову?

— Яку умову?... зъ кимъ?... поспытавъ Юрій ачудованый.

— О скѣлько знаю, нѣхто не вынаймивъ Еагле-Едге...

— Еагле Едге! — закликавъ Иванъ, котрому Бриіда розмовившись зъ серъ Каролемъ, сказала, що родина поселить ся въ Белявнѣ, а вѣдтакъ вже нѣхто не згадавъ ему про змѣну сего рѣшеня. — Еагле-Едге... се-жъ

знищена рудера, споганена О'Ронами.... Чи се можливе, щобы вы тамъ замешкали?...

— Все есть можливе, що конечно — вѣдповѣвъ Юрій, обидженный тымъ окликомъ Ивана.

— Але даруйте... Чи не лѣпше, не выгѣднѣйше було вынаймати передмѣйсвѣй дѣмъ въ Белявнѣ, якъ то зъ-разу выгадали?...

— Не лѣпше — сказавъ Юрій вже зъ-горда. — Буде все намъ лѣпше бути у себе.

Иванъ усмѣхнувъ ся зъ легкою иронією. — Пересвѣдчатє ся, ще неконче такъ буваа. Скоро побачите ставъ, въ якомъ находить ся Еагле-Едге, то певно будете мови гѣднѣ.

— Сумнѣваюсь — вѣдповѣвъ Юрій коротко. При першихъ словахъ сен розмовы Иванъ бувъ спаленѣвъ, але теперь вже его лице прибрало] звичайный выгладъ хододный. Натомѣсть Оленѣ, котра вѣйшла до комнаты и пристанула слухаючи, ударила кровь до головы.

— Осмѣляю ся зроби́ти вамъ одну увагу — вѣдзавъ ся Иванъ. — Довести Еагле-Едге до приличного стану, щобы можна було мешкати, буде богато коштувати. Комнаты величезнѣй, а вѣтеръ свище черезъ дверѣ и вѣена; нѣ одного цѣвока нема на мѣсци. По давнѣйшѣмъ знищеню наставъ неладъ О'Ронѣвъ и треба бы все зъ ґрунту реставрувати, а хочъ будынокъ звавъ ся колись палаткою ловецкою, то не есть маленькимъ... Треба бы много выдати...

— Выладимо собі кѣлька комнатъ — вѣдповѣвъ Юрій. Ся дискусія робила ему велику приербость и вѣдповѣдавъ коротко, але Иванъ зъ одной стороны за-для упору, бо хотѣвъ порадити щиро, а зъ другой стороны за-для гавву, що хотять поступити нерозважно, уцпиравъ ся при своїмъ. — Кѣлька комнатъ... повторивъ — кѣлька

комнаты выладженихъ а доволока пустыня и обдерті муры!... А якій сумный видъ: горы и гушавина, нѣякого огороду, бо тамъ теперь вже повна дачина и лишь гушавникъ, лѣсъ...

— Лѣсъ и гушавникъ то ще нѣчого страшного — вѣдозвала ся наразъ Олена. — А навѣтъ пустарь и руина може ще бути такъ цѣнна, що серце не дозволяе ви вѣдступити и вѣддати за нѣяку цѣну.

Розжалилась, була обиджена, забула, що Иванъ ще не може мати гордости нагло збогатѣвшихъ людей, що то глумлять зъ тыхъ, що мають менше, та мають якѣсь претенсіи до тыхъ, що вдоволені кусникомъ хлѣба и кусникомъ стрѣхи надъ головою.

Иванъ же теперь дѣйстно розгнѣвавъ ся. Въ словахъ Олены вѣнъ добачавъ якъ разъ сю гордость, котру протвѣно она ему закидала. Вѣдъ Юрія щось подѣбного почути, ще було бы не такъ прикро, але вѣдъ неи? — Ненавидать мене, — говоривъ роздразненный — але и я вѣдчуваю таке саме чувство супротивъ неи..

Наразъ пригадавъ собѣ, якъ она блѣда проливала слезы надъ тѣломъ помершого батька, котре вѣнъ перенявъ зъ еи рукъ; пригадавъ собѣ, якъ люде цѣлували еи руки та вѣддавали честь, мовъ бы якѣй королевѣй, и якесь хаотичне зворушеніе потрясло нимъ. — Ная собѣ вѣдутъ, де хотать, — погадавъ есбѣ — най собѣ вѣдутъ въ пустарѣ та мѣжъ муръ, що валять ся! Нѣчо мене вже теперь не обходить крѣмъ того, щобы вже разъ ихъ позбути ся...

Олена вернула до своей комнаты мовъ въ жарѣ. — Сей чоловікъ зимный, якъ лѣдъ, сей чоловікъ твердый, якъ камѣнь... говорила собѣ. Коли-бъ не мати, була бы утекла пѣшки до Гудъ-Голлѣвъ до тѣтки Ганы; тожъ и написала листъ до неи, щобы зволила прийати

вхъ на той част до! себе, доки не выладить ся Еагле-Едте. Замѣсть вѣдповѣди Ганна сама приѣхала до Делі и умовлено ся, хочъ Олена, коли переминуло перше роздражненье, зачала розважати, чи проживанье матери въ домѣ Ганны не буде надто првкрымъ ударомъ. Але п. Леонора теперь не була вже такою якъ давнѣйше на першій слова Ганны розплакала ся, але не зъ якого упокореня або гордости. Для неи Ганна представляла теперь особу, котра була дорога Дермонтови, тожъ и для неи теперь була она дорога. Ганна любила покійного!.. Вдова побачивши еи, простягнула руки мовъ до сестры, якъ до найлюбѣйшой приятельки и заплакала въ еи обѣймахъ. — Добре! — сказала на предложенье, щобы переѣхати до Гудъ Голлѣвъ — поѣду... „Вѣтъ“ такъ любивъ тамъ ѣздити...

XX.

На другій день зъ рана старый слуга Дайеъ приишовъ до Ивана заявляючи, що панство Делі просятъ на одинацятую годину о поѣздѣ, вѣзъ для службы и на рѣчи. — Може пустить ся дощъ — додавъ — то на всякій случай запрячи до кареты; панѣ нинѣ недужій..

Иванъ на се здрогнувъ ся. — Де панство ѣдутъ? — закликавъ, а коли дѣзнавъ ся, що выѣзжать до Гудъ Голлѣвъ, сильно розгѣвавъ ся. Отже обидили ся его предложеньемъ, щобы замешкали въ Белявнѣ... Хочъ розмова вела ся головню мѣжъ нимъ а Юріємъ, вѣтъ однакъ бачивъ теперь передо вѣмъ стать Олены, якъ она спаленѣла обидившись. — Що за шалена гордость! — говоривъ собі — що за середновѣчна буга... Але по-

цѣлювавъ Грацію, коли она за хвилину опѣсля жалувала ся зъ того, що лучило ся. Дѣвча нарѣкало, що вѣнъ за-для недостатѣ нѣжности въ поведеню прогнавъ зб замку его правыхъ дѣдичѣвъ.

— Не говорю сего сама зъ себе — додала Грація, здержуючись вѣдъ слезъ. — Оленка сказала менѣ зъ жалемъ, що ты давъ имъ вѣдчуту змѣну положеня, лихій станъ интересѣвъ, що твои слова були острій мовъ бритва и ты не погадавъ, що можешъ ихъ ранили.. Сказала се менѣ бѣдна...

Иванъ сильно почервонѣвъ на тѣ слова сестры. — Я острый, я простає! — закликавъ. — Що тутъ могло бути простацтвомъ або нѣ?.. Я уважавъ справу просто якъ интересъ...

— И такъ ты вразивъ бѣдне сердце збожѣле!.. вѣдповѣла Олена и слезы полились зъ очей.

— О нѣ! тутъ не иде о людзе сердце лишъ о паньску амбіцію — сказавъ Юрій и схопивъ ся гнѣвно, що-бы выйти, коли однакъ почувъ, якъ Бригіда зачала гавити сестру за єи привязанье до Олены и за єи оборону чужихъ людей, вѣнъ наразъ обставъ за бѣдною Грацією и взявши въ руки заплакане личко, поцѣлювавъ очи и губы. — Ты честна дитина — сказавъ и накинувъ ся навѣтъ на Бригіду, коли она зачала робити ему закиды, що псує Грацію, притакуючи єи пересаднѣй сентиментальности. — Женщина повинна мати сердце — сказавъ. — Люблю Грацію бѣльше за се, що выступає противъ мене, анѣжь если бы за мною обставала...

— Тожъ мене можешъ перестати любити, бо я не розжалюю ся надъ людьми, котрѣ жадають вѣдъ тебе поклонѣвъ — закликала Бригіда завистно. — Що бы задержати твою ласку, треба, бачу, хвалити все, що та горда паннунця робить... чи такъ?

— Не ходить менѣ цѣлкомъ о выхвалюванье панны Делі, але прямино менѣ бачити, що Грація есть добра — вѣдновѣвъ Иванъ. Однакъ змѣшавъ ся на той закидъ Бригіды и мовъ бы на свое озражданье зачавъ обжаловувати Олену за ея гордбсть. — Можуть ѣхати, де хотять, — завоинчивъ — мене се нѣчого не обходитъ. Я не проганявъ ихъ зъ Делі на сплу, але коли хотять ѣхати, коли не можуть заждати навѣтъ до завтра и не зважають, що нинѣ може бути дощъ, то зъ Господомъ Богомъ.

Выйшовъ розлюченый, велѣвъ въ означену годину запрячи четверню до кариты и для слугъ за-для можливого дощу критый вѣзъ, але самъ не бувъ дома тогдѣ, коли выѣздили. Лишь зъ Юріємъ попрощавъ ся холодно на подвѣрѣ и просивъ, щобы перепросивъ панѣ, бо мусить конче ѣхати до мѣсточка. — Поѣзды будуть готовѣ на часъ, отже мѣй обовязокъ выповнений — закѣнчивъ.

Не додавъ: — Мѣй обовязокъ економа... але не вмовлене слово такъ и далось вѣдчути выразно въ интонаціи голосу.

Сейчасъ всѣвъ на коня и поѣхавъ до Беллявнѣ. Чи се пильна справа була, замовляти у римаря упряжу для фбрнальи? — не знати.

Служба при власноручнѣй помочи Олены пакувала рѣчи вѣдъ рана, тожъ на одинацату годину все и всѣ були готовѣ. Сямъ разомъ не прашалась Олена зъ старымъ домомъ родиннымъ, якъ давнѣйше, може дѣйстно гордбсть не дозволяла ѣй того. Не выйшла до огорода, не сказала старымъ деревьямъ, що шумѣли надъ ея колыскою: — До побаченя — лишь Грація позрывала зъ грядокъ всѣ цвѣтучѣ фіялкы, а зробивши китицю принесла ея п. Леонорѣ. Грація розплакалась, вѣддаючи китицю, котрой запахъ мавъ пригадувати вдовѣ дорогѣ мѣсця — розплакалась сильно, бо справдѣ п. Леонора

представилась їй першій разъ въ цѣлѣмъ страшнѣмъ одягу жалобы, въ довгѣмъ серпанку креповѣмъ, що сплываючи вѣдъ головы ажъ до самыхъ стѣпъ робивъ зъ нею мовъ бы статуу горя. И Олена такожъ надягла на себе сей стрѣй сирѣтета. Та не лишъ сама Грація заплакала гѣрко — весь нарѣдъ зъ села, що збѣшовъ ся на пращаньє, пѣдѣсь зойкѣ, коли побачивъ матѣрь и доньку на ганку замковѣмъ.

— Ахъ Господи! Господи! — вивкали — чого мы тутъ дожили!!!

Вѣсть про се, що Торвліѣ забирають замокъ въ свое посѣданьє, дѣйшла на село чудає перекручена. Говорено, що вже дали задатовъ на всѣ добра и наслѣдники Дермонта вымовили собѣ лишъ рѣкъ та шѣсть тыжднѣвъ мешкати въ окрузѣ дѣбрѣ, се значить въ часѣ жалобы по небѣщику. Вѣдтакъ будутъ мусѣли выбирати ся, а сестра Ивана Торвліого, котра незвычайно богата, загарбає все, выкупивши всѣ довги вѣдъ вѣрителѣвъ. Обжаловувано серъ Кароля, що допомѣгъ до такого умоуы, щобы прогнати Делѣвъ зъ ихъ родного кута. Були такѣ, що говорили тихцемъ: Юрій Делѣ не выйде на тѣмъ зле, бо десь вкупить ся въ Англія, аже Конноръ и Олена не дѣстануть нѣчого. Загалъ же ннакше судивъ: Иванъ Торвлѣ вже не вѣдъ нинѣ вѣвъ найпоганѣйшій махінація, щобы выдерти родинѣ Делѣ ихъ давне майно. Вѣнъ тутъ прѣйшовъ нѣбы то управляти, але въ дѣйствѣ, щобы оглянути куты и застелити собѣ завчасу гнѣздо. Длѣтого то такъ заѣло господаривъ, за грошѣ Дермонта, не догадуючого ся пѣдступу, копавъ ровы, осушавъ грунты, ажъ обдеръ его цѣлѣмъ зъ грошей и Торвлѣ станутъ теперъ дѣдичами въ мѣсце тыхъ, що тутъ були вѣдъ вѣкѣвъ. Длѣтого то розганявъ людеѣ, щобы на ихъ мѣсце спровадити новыхъ, котрѣ бы нѣ-

чого не знали и вѣнъ мѣгъ удавати пана зъ дѣдѣвъ, прадѣдѣвъ...

Громадка прибувшихъ попрощатися не була велика, бо ледви передъ самымъ выѣдомъ роздѣлилась вѣсть, що робить ся. Але заявленя жалю може були за-для того тымъ горячѣйшій; въ п. Леонорѣ вже перестали добачати чужій елементъ, забули, що се не вѣсть зъ ихъ кости, кровь зъ ихъ крови, — а жалували лишъ вдову Дермонта, що уступає зъ дому передъ чужими заволоками на комѣри. Коли сходила зъ ганку, люде зачали до неѣ товпитися, якъ нѣколи передъ тымъ за весь часъ ѣѣ побуту, хотѣли дѣстатися до ѣѣ рукъ, зачали цѣлювати ѣѣ вдовиный одягъ, ажъ наразъ одинъ селянинъ страшно зойкнувши и пѣднесши руки въ гору, зачавъ клясти того, що заподѣявъ смерть Дермонта. — Бодай ѣѣ нагла смерть не минула, бодай ѣѣ свята земля не хотѣла прийняти! — клякавъ пристрасно, простягаючи кулаки въ сторону замку, хочъ на порозѣ стояла лишъ сама Грація та заводила. Бриіда стояла по задъ неѣ за дверми и дрожала зъ обуреня. — Се на певно одинъ зъ убійникѣвъ! Можна бы ѣѣ схопити та на певно вести пѣдъ шибеницю... — закликала до Граціѣ, однакъ ся не мала часу нѣ слухати нѣ вѣдповѣдати, бо ѣѣ подвѣрю склавъ ся дуже печальный драматъ. П. Леонора середъ тыхъ зойкѣвъ спѣвчутя, якѣ роздавались довеола неѣ, заплакала спазматично и захитаѣа ся безъ притомности. Юріѣ схопивъ матѣрь въ руки и занѣсъ до поѣзду, де всадивъ ѣѣ при помочи Коннора, а Олена вѣд-слонивши чорный серпанокъ, показала блѣде лице и зайшовши скоро мѣжъ товпу, зачала щось до присутныхъ говорити. Грація не розумѣла сеѣ чужоѣ для неѣ мовы, але Олена завернула ся наразъ до неѣ, обняла въ-пѣвъ и зачала цѣлювати. Дѣвчина закинула въ зворушеню обѣ

руки на шию Олены та ледви вѣдтакъ можна було ихъ розлучити, коли Юрій вернувъ по сестру. Юрієви и Коннорови подала руки, а селяне при ирляндскѣй фантазіи зложили собі такі на мѣсці романъ. — Та одна мѣжъ ними єсть добра, тожъ и плаче зѣ встыду и жалю надъ тымъ, що робить єи рѣднѣ, и она то та богачка, а що опѣва незабаромъ скѣнчить ся, то тогдѣ...

Мѣсцеве населеннє дуже любило Коннора, бо добачало въ нѣмъ правдивого сына свого роду. Вѣвъ для населенѣ бувъ Делімъ найчистѣйшой крови, именно такимъ Делі, котрого стать можна було вплести въ фантазійній цѣлѣ поезіи народнои. Тожъ и теперъ призначено Коннорови ролю мужного лицаря, котрый добуде серце гарнои дѣвчини, остаючої пѣдъ сторожею злого велита и страшнои бабы-язѣ, викраде єи и забере въ неї єи скарбы.

Коли въ двѣ години опѣсѣя Иванъ Торніі вернувъ домѣвъ на обѣдъ и перейшовъ порѣгъ старого замку, задержавъ ся у великѣй сѣни, мовъ бы входивъ въ нове мѣсце, де чоловікъ всему приглядає ся и надслухує звукѣвъ свого ходу. — Вже пусто и тихо мовъ въ могилѣ — сказавъ до Бригиды, котра вийшла на єго стрѣчу.

— Пусто и тихо мовъ въ могилѣ... повторила сестра неохотно и зъ зачудованьємъ.

— Цѣлї роки не було тутъ нѣ голоснѣйше, нѣ бѣльше людей, а за нѣльна днѣвъ змѣны чейже ты не навикъ до иншого житѣ... сказала.

— Було тутъ приємно середъ великого гамору и черезъ той часъ, именно по похоронахъ...

— Безъ сумнѣву, — вѣдповѣвъ Юрій — тожъ и даєсь теперъ сильнѣйше се вѣдчувати, бо пусто. Такъ буває звичайно, коли розстануть ся, вѣйдуть...

— Любї особи, а не чужї люде, що намъ перевернули цѣлый ладъ житя, а нѣчого не принесли въ замѣну... перебила Бригіда. — Я зъ мои стороны почула, що стало менѣ легче а не пусто.

Иванъ нѣчого не вѣдповѣвъ, лишъ скинувши верхній одягъ, станувъ при печи, де горѣвъ огонь. Помовчавши хвилину, сказавъ зъ легкою иронією: — Ты повинна була вѣдчути передовсѣмъ, що можешъ панувати. Пѣсля твого бажаня, замокъ єсть хвилево нашою властностію, до котрой маєшь наибѣльше право.

— Дякувати Богови, що хвилево, — сказала Бригіда терпѣю — не конче менѣ бануєсь тутъ панувати.

— Все однакъ треба буде поробити деякія направи внѣ и внутрь, — вѣдозвала ся по хвили — замовити и спровадити меблѣ до кѣлькохъ комнатъ. Я бы хотѣла при тѣмъ для Граціи складнѣйшой служанки, а нѣжъ тутъ можна дѣстати, бо она до того має право и дѣйстви сего потрѣбує. Хочъ не будемо вести тутъ величавого житя, однакъ треба, щобы Грація привчила ся своєю ролѣ панѣ, щобы навчила ся вѣдповѣдно одѣгати ся и щобы виробила собѣ въ тѣмъ вѣдповѣдний вкусъ. Не хочу зробити зъ неї свѣтвой кокетки, але єи становище вымагає, щобы перестала бути надто скромною и покрѣливою дѣвчиною. При Оленѣ Делі все стояла бы въ тѣни, коли однакъ буде тутъ теперь сама, коли выладимо їй дѣмъ, хочъ въ части вѣдповѣдаючій сему, що має рѣчно вѣсѣмъ тысячѣвъ фунтѣвъ доходу, то набере поволи смѣливости и освоить ся зѣ своимъ становищемъ. Може се навѣть и добре, що першу школу перебуде въ тѣмъ кутѣ, а опѣсля покаже ся въ свѣтѣ вже освоєна зѣ своєю позицією.

Иванъ мовъ бы безъ думки се слухавъ. — Чи выѣ-

хали о одинацятій, якъ заповѣли? — наразъ поспытавъ.
— Чи все було якъ годить ся?

— Зб мною попрощалися холодно, зъ Грацією вѣд-
була ся мала мелѣодрама горячихъ слезливыхъ обѣймѣвъ
зб стороны високо благородной панны, вѣбниця ирляндска
сцена на подвѣбрю, але выѣхали заразъ по одинацятій,
може вѣ чверть годины.

— Довѣдуть до Гудъ Голлѣвъ безъ дощу.

— Мабуть.

— Але вертаючи до рѣчи — зачала зновъ Бригіда
— треба буде намъ ще нинѣ уложити плянъ перемѣны
того старого гнѣзда. Грація мусить мати рѣшающей го-
лосъ що-до обставленя комнатъ до забавы, салѣону и
ѣдальни. Єя комнатеу я мала бы охоту сама уладити,
бо се повинно бути гарне мовѣ чѣтка. Бѣдна дитина вы-
терпѣла у людей, ний же теперъ зазнає приемности. Що-
до бібліотеки, то вже твоя справа, Ивасю...

— Менѣ здає ся, що буду жалувати за старою об-
ставою... Вже де-що споминѣвъ вяже ся зъ нею.

Иванъ пѣдѣйшовъ до дверей бібліотеки и сестра
пѣйшла за нимъ, але мабуть лишъ по те, щобъ розгнѣ-
вати ся на него, бо Торнлі розглянувшись по бібліотецѣ
и задержавши поглядъ на стѣнѣ надъ печею, сказавъ:

— Мабуть не конче вѣдповѣдно мы зробили, що за-
вѣсили тутъ сей краєвидъ замѣсть того малюнку, який
мы застали, — се лѣпше вѣдповѣдало бы цѣлости.

— Не розумѣю, чому сей краєвидъ, котрымъ ты
неразъ одушевлявъ ся, теперъ вже не має у тебе ласки.
Зачинаєшь мабуть мати такий естетичный вкусъ, якъ
О'Роне молодшій...

— Менѣ розходить ся о характеръ, який ся серед-
новѣчна комната має. Мы затерли деякій знамена ста-

Предмета на „ДЪЛО“ и належитостъ за инсераты платитъ
Дъновъ.

Предплатата на „ДЪЛО“ съ литер. додаткомъ
въ Австрія: за границею:
на цѣлый рокъ . . . 18 зр. на цѣлый рокъ . . . 24 зр.
на пѣть року . . . 9 зр. на пѣть року . . . 12 зр.
на чверть року . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр.
на мѣсьцъ . . . 1 зр. 50 кр.

у Львовѣ:
на цѣлый рокъ . . . 16 зр. на пѣть року . . . 8 зр.
на чверть року . . . 4 зр. на мѣсьцъ . . . 1 зр. 35 кр.

Редакция, Администратія и Експедиція пошъ ч. 24
ул. Ваторія. — Рукописи вѣрзуютъ ся якине на попереди-
настререженіе. — Рекламация неопечатанъ вѣольнъ бѣхъ порта.

Послѣднее число конитусъ 8 кр. а. в.
Оголошенія приминать ся по цѣнѣ 6 зр. бѣхъ одноз
строчи итератовъ въ рубр. „Надсолане“ по 20 кр. а. и
Подлинъ чѣсать ся по 10 кр. бѣхъ **стѣнше.**

ся характеристика партій „історичної“ виділяла ся як червона нитка на цілій тязині, почавши відъ „быстроумія“ о. Павликова на темать „королевства українського“ а скінчивши на послѣднѣмъ коршенимъ скрику кляктерівъ „на погибель“ сему або тому Русинowi-народовцеву, „зрадникови“, бо вѣнчаютъ свою народність, а не везе ви продавати на ярмарокъ до Москвы чи до Петербурга...

Бєнягєт розширив свої границї аж на подудне вѣдє сєватору. Тамъ на чолѣ сєваторїаньскої провинці стоявъ Гордонъ-паша, потѣмъ Джєссї-паша, а оубѣля Емїнъ-паша. То бувъ кулїнацїанїй чинтє.. А теперъ? Исмаїлъ на вигнаннє коло Неаполє, а Бєгєнїя, сєваторѣла вдовця, вѣ Англію..

Въ першій ложі розсѣвъ ся sir Grenfell, сердаръ [головный командантъ] египетской арміи, а тамъ далше австрійскій офіцеры въ evening dress, дарма, що у нихъ на головахъ червовѣ фазъ турецкій. Усюда чути ихъ бѣсѣду. Они панями ситуаціи...

мы ту отрату, не лишь яко сыны руского народа, але и яко члены дорогого намъ товариства, бо нады его заснованемъ покійникъ широ трудивъ ся. Сповняю тяжкій обовязокъ и взываю тутъ — почтита встанемъ зъ мѣсто памяти покійного Дамьяна Гладилонича — По тыхъ словахъ зобра- ня встали, а голова дальше повѣдомлявъ, що те- леграфічно попрошено д-ра Юл. Целевича, чтобы зволнивъ заняті ся зложенемъ на домовину по- коійного вѣнца водъ „Сѣча“ — и вѣнецъ бувъ зложенъ.

— Товариство рускихъ ремѣсниківъ „Зоря“ у Льво- вѣ устроило — якъ мы вже доносили, на дохідъ фонду заготовного товариства представленье ама- торско въ сѣли товариства „Frohshinn“ (въ готе- ли Жоржа) въ недѣлю дня 14 н. ст. лютого. Вѣ- дограе ся „Капралъ Тамко“ або „Що насъ гу- битъ?“, народна мелодрама зъ сѣвками и танца- ми въ 5 актахъ И. Мидловского. Оркестра „Гар- монія“ въ перестанкахъ буде пригравати народній творці. Въ актѣ 5-омъ оригинальна коломыйка. На закѣнченне при освѣтлені бенгальскими огнями хоръ водисывае плѣснй народній. Цѣны мѣсяцъ: Крѣ- сло въ переднихъ рядахъ 1 зр., въ середнихъ 70 кр., въ дальшихъ рядахъ 50 кр., паркетъ 30 кр., партеръ 2 кр. Вѣдетъ додати можна въ „Народной Торговли“, въ склепѣ М. Димета въ рынку, въ комнатахъ товариства „Рука Бесѣда“ ул. Борженська ч. 27, въ книгарни Старополі- гийского Института, дня 7 н. ст. лютого въ льокалі товариства „Зоря“ ул. Краковска ч. 17, II. по- верхъ, а въ день вечеру водъ годины 5-ой ве- черомъ при кафѣ. Початокъ вечерка точно о 7 ой годинѣ.

— Водъ выдѣлу „Академічна Громада“ въ Краковѣ одержала наша редакція таке письмо: „На засѣ- дані старшины товариства „Академічна Громада“ въ Краковѣ дня 3 н. ст. лютого голова товари- ства подіавъ заслуги помершого въ Стрыку сту- дента правъ Богдана [Теодата] Бачиньского ко- ролевого товариства а старшина вѣдала честь до- роному своему покійному другови повѣстанемъ зъ- могомъ. Покійный Богданъ Бачиньскій выпозицивъ бувъ цѣлу свою бібліотеку (поверхъ 500 томовъ) на ужитокъ товариства „Академічна Громада“ и въ передѣль смерти переславъ на руки головы товариства письмо, въ котромъ зрѣкае ся претен- ція до тыхъ книжокъ и даруе ихъ „Академіч- ной Громадѣ“. Письмо то по причинѣ недоста- точной адресы ажъ по смерти покійника дошло до рукъ головы. — Старшина товариства носилае въ гадкую именувати покійника своего часу по- четнымъ головою „Академічна Громада“ та, на- жаль, на институту почетныхъ членовъ и по- четныхъ головъ невозможно намѣстництво, про- те мусѣла старшина ограничатися до названія бі- біотеки „Громады“ — бібліотекою „имени Бог- дана (Теодата) Бачиньского“. Подъ оимъ заголов- комъ на случай передвѣженного остатнымъ пара- графомъ статуту розвязана товариства має пе- рейти бібліотека въ руки иншого руского то- вариства. Родичамъ покійного высала старшина листъ кондольный“.

— Въ онанихъ Станіславова — якъ намъ зъ- вод- тамъ доносить — кружить поголовка и люди въ ню вѣрять, мовъ-бы то на такъ зване „всенарод- не“ вѣче приѣхавъ бувъ до Львова посолъ Сѣ- чиньскій и що мѣжъ иншими такожъ его москво- вѣ обили та выпихали зъ салѣ. Отже мусимо за- явити, що посла Сѣчиньского въ день вѣча на- вѣть не було у Львовѣ, лицарска армія подѣ ко- мандою генерала о. Павловича не могла его обби- вати и выпихати зъ салѣ, а толькы що-наибольше назвала его „пендракомъ“...

— Въ заведені дѣвочьмъ оо. Василіановъ въ Яворѣ- вѣ выпала класификація ученицъ за I-ий по- рокъ школьного року 1891/2 въ сѣй способъ: Вѣхъ ученицъ выисало въ томъ роцѣ 72, а именно до III класъ 7, до IV кл. 9, до V кл. 28, до VI кл. 13, до VII кл. 13 а до VIII кл. 2. При класификаці одержала въ III-ий класъ першу класу зъ водназначенемъ Подлуска Олена; першу: Бачиньска Марія, Воднаръ Стефанія, В. Левичъ Ольга, Дудкевичъ Ольга и Козакъ Марія.

— Въ IV класѣ: въ водназначенемъ: Терлеца Олена; першу класу: Годованьска Ольга, Ду- даньска Стефанія, Зростъ Анастасія, Кмидковичъ Марія, Козакевичъ Теодора, Матковска Марія, Мирковска Павлина и Шихъ Марія. — Въ V класѣ: въ водназначенемъ: Козакевичъ Александра, Крайчикъ Марія, Лотоцка Катерина, Ольшаньска Станислава, Насальска Софія, Подольнська Ната- лія, Сембратовичъ Теодія, Шумало Марія, а першу класу: Алискевичъ Евгения, Авдрѣшинъ Олена, Воднаръ Евгения, Волощакъ Ольга, Ду- дкевичъ Софія, Долдинска Каролина, Дратъ Марія, Залитанъ Олена, Козакъ Амерозина, Негребенка Ольга, Подольнська Володимира, Плешкевичъ Со- фія, Сембратовичъ Наталия, Царевичъ Антонина и Шарба Юлія. — Въ VI класѣ: въ водназначе- ниемъ: Волошиньска Михайлина, Величкова Ольга, Ладжевнська Софія, Лодинска Евгения и Петричевичъ Ольга; першу класу: Кузакъ Олена, Козловска Марія, Лысакъ Ольга, Мануска Камиля, Мануска Стефанія, Ольшаньска Ольга, Подольнковичъ Меланія и Стедѣвъ Олена. — Въ VII класѣ: въ водназначенемъ: Вѣреца Олена, Вархольска Ольга, Козакевичъ Софія, Пятлякъ Михайлина, Темецка Марія и Топольска Марія, и першу класу: Алискевичъ Марія, Дембецъ Чеслава, Дудиньска Марія, Дудиньска Юлія, Пятлякъ Гаврилина и Столовска Марія. — Въ VIII класѣ: въ водназначенемъ: Гуцапка Людвигъ; першу класу: Скоробогата Иванна. — Деякі ученицъ не класификованъ за-дѣла неправильного посѣщаня.

— Вечеромъ въ „Бесѣдѣ“ въ Самборѣ удавъ ся — якъ намъ зъ-водтамъ пишуть — досыть добре.

— Ходить ч. и. инспектора окружного. Зъ Самбор- щины пишуть намъ: До одного села въ Самбор- скомъ приѣхавъ на візитацію школы окружній инспекторъ, зѣвѣтний козодѣзъ Кузильш. Подчасъ вѣзты въ школы заведе козодѣзъ инспекторъ у чепковни таке пытанье: „Що ты робишь, якъ тобѣ вырасте хвѣстъ?“. Дѣти зъ початку по- розваляли роты, а потомъ почервѣли и мимо- хотъ одно за другимъ лапнуло рукою за спину.. Ситуация стала дуже напружена, ажъ учителька лось похопила ся та й змѣняла пытанье: „Ну,

що зробишь, коли въ огородахъ або на поли вы- роту будаки?“. Козодѣзъ инспекторъ польске „oh wst“ вѣдѣвъ по руски: „хвѣстъ“... Та- кимъ то Русъ має инспекторъ!

— Представленье Лисенковской оперы „Рѣзденіа нѣч“ въ Станіславовѣ дня 2 н. ст. лютого выпало дуже добре зъ каждого погляду, якъ артистическо, такъ и що-до участі публики. Сѣля була заповнена, а межи гостями значный процентъ становила руска провинціална интелігенція зъ околихъ поблиз- кой Станіславова, и водѣ Буача, Калуса, На- дворны и т. д. Позаякъ се було послѣдне пред- ставленье, директоръ п. Ив. Виборовичъ дякувавъ публикѣ за щиро подіору руско-народного театру подчасъ довшой его гостини въ Станіславовѣ.

— П. Титно Ревановичъ, повѣтовый судія въ Под- бужи, вволавъ прислѣлати редакціи „Дѣла“ 10 зр., на покрытыя коштѣвъ похороны незвычайно за- служеного, бо до самоповѣчанія трудившого ся патріота пок. Дамьяна Гладилонича“.

— А-ры Василь Дѣдешанъ и Северинъ Даниловичъ з-ложили манушого мѣсяца испитъ адвокатскій и приступили уже въ близкомъ часѣ до отворенія канцелярій адвокатскихъ. Д-ръ Дѣдешанъ окладае испитъ въ части въ язычъ рускомъ, д-ръ Дани- ловичъ т. е. въ польскомъ. По части въ рускомъ язычъ [и. е. въ предметѣхъ, до котрыхъ вына- чено имъ экзаминаторѣвъ Русинѣвъ, а о що рускимъ кандидатамъ вольно просити и чого имъ прѣ- зветъ коміи не водмавляе] здавала вже доси испитъ адвокатскій теперѣшній нашъ адвокатъ д-ръ А. Чайковский, д-ръ Сг. Федакъ, д-ръ Кость Левицкій, д-ръ Евг. Олесницькій и деякі другі.

— П. Иванъ Рудиничъ, затунникъ потеря въ Зборовѣ, приславъ на руки нашой редакціи 20 зр., на фондъ будовы руско-народного театру, зложе- ній участниками вечера въ Зборовѣ, устроенно- го въ честь и на прощанье пп. Кароля Давидовича и Якимъ Лыска, адвюкатѣвъ судовыхъ, перехо- дящихъ изъ Зборова на поезда въ инші мѣста.

— Зъ Перемышлянщины доносятъ, что тамъ въ по- слѣднихъ дняхъ лютала ся страшна буря а дня 31 сѣчня вечеромъ тяжко було зъ одного села до- стати ся до другого черезъ великій вѣтры. Въ сѣ- лѣ Вруховичахъ подѣ Перемышлянами народъ хорувъ на тифъ и умирае. Такъ само проявляе ся тифъ и въ иншихъ доокладныхъ селахъ. Въ цѣ- лой Перемышлянщинѣ заповѣдае ся голодъ на ве- сну а народъ уже и водѣ теперь не має що ѣсти та муситъ купувати хлѣбъ за дорогой грошѣ.

— Признаки весны. Зъ Ивана коло Устечка до- носить, что дня 30 н. ст. сѣчня показала ся тамъ гарна дуга и чути було громъ. Сѣнь цѣлкомъ отошла ся и потѣкомъ, который можна въ лѣтъ перейти въ брѣдъ, такъ прибувъ, что вода доходи- ла де трехъ сяжнѣвъ высоты. Воздухъ зовсѣмъ весенный а термометеръ показувавъ 8 степенѣвъ теплоты.

— Зъ Тернопіля одержуемо слѣдующе письмо: „Въ недѣлю дня 7 н. ст. лютого водбуде ся въ сѣли „Руской Бесѣды“ при улицѣ Перія вече- рокъ зъ танцами урядженъ заходомъ товариства „Мѣщаньско Братство“. Хоръ мѣщанскій водѣ- вѣе колька народныхъ плѣсней. Вступитъ водѣ осо- бы 50 кр. Надѣлѣтъ, что тутешне мѣщанство якъ такожъ запрошена интелігенція збѣдуть ся членено на забаву, до которой уряджующій комі- тетъ докладае всѣхъ заходѣвъ, чтобы выпала зна- менито. — А. Сатурскій, голова „Мѣщаньского Братства“.

— Жертвы зимы. Въ Голосковѣ, надворьянского повѣта, надѣено замерзле тѣло 25 лѣтнего чело- вѣка, незнакомаго нѣкому, который сховавши ся до столочіе пустою хаты замерзъ. Въ повѣтѣ мостискомъ на дорожѣ, ведущей до Балчи, найшли замерзлого 72-лѣтнего жебрака, Стан. Гутта. — На дорожѣ до Богородяна замерзъ зновъ Иванъ Спужакъ, вертающій домѣвъ въ нетверезомъ станѣ.

— Нужда межи народомъ проявляе ся не лишъ въ захѣдной части краю. И у насъ у вѣхѣдой Гал- личинѣ дають ся чути що-разъ частѣйше голосои, что въ деякихъ околихъ доходитъ нужда до крайности. Такъ пишуть зъ Любачѣвского, что тамъ въ наслідокъ лихихъ живнѣ пануе теперь мало что не голодъ и сѣи бы кто заглянувъ подѣ сельскій стрѣхи, то вѣсды майже увидѣвъ бы дѣти покрыты лѣханами та клѣчуи: вѣсти! хлѣ- ба! Цѣна бараболѣ выносатъ тамъ теперь 4 зр. за корецъ. Найсумнѣйше представляе ся дѣтвора, ходяча до школы. Иде она туды майже нага и безъ обуви, неразъ и колька кілометровъ.

— Огнь. Въ Потоцѣ, сѣлѣ повѣта рогатиньского, згорѣвъ домъ повѣтового лѣкаря д-ра Горданьско- го. Шкоду обчисляютъ по надѣ 1.000 зр.

— Змѣна вѣдѣности. Гр. Вильгельмъ Сѣмѣнскій-Леванцій купивъ водѣ Гр. Пининьскахъ маєтностъ Сорока за 200.000 зр. для прилученя еи до хо- ростковскій ординаціи. — Маѣтностъ Глуховъ зъ Волею глуховскою и Зарѣче въ повѣтѣ оокаль- скомъ купилъ Инокентій и Мечислава Балооскур- скій водѣ Михайла Фальковского.

— Сумный конецъ балю. На балѣ, даномъ то- вариствомъ стрѣльцкимъ въ Тарновѣ дня 1 н. ст. лютого лучавъ ся такий фактъ: Присутный на- бала д-ръ Бялковскій, чоловѣкъ загално пова- жанный, потрутивъ нехотѣти переходячого капітана Пастернака. Капитанъ, уважаючи себе обадже- нымъ, зневаживъ чинно д-ра Бялковского, а сей водмѣщавъ ся въ той самъ способъ. На крикъ капітана надбѣгло колька его товариштѣвъ и ша- блими тяжко поранили Бялковского въ голову. Прагада ся выкликала въ цѣломъ мѣстѣ велике обуренье.

— А-ра Емануилъ Мяхона, вѣдѣстного львовского окулиста, именувавъ выдѣлъ краевый примѣремъ на водѣдѣлѣ недугъ очныхъ у львовскомъ шпитали загалнымъ.

— Въ Чернивахъ арештовано онгоды Едварда Валдѣра, которого шукае прокураторія коломыйска за злочинъ убійства Замянко его въ арештѣ мѣ- скомъ, зъ-водки однакъ въ ночи утѣкъ, высидѣ- ши дѣверъ при помочи двоухъ иншихъ ареш- тантовъ.

— Комитаты лѣварскій. Намѣстництво водвало кра- ковское товариство лѣварское и товариство галич- ныхъ лѣварѣвъ до высказанія оцініи въ справѣ переведеня закона о комнатахъ лѣварскихъ а то

що-до вызначеня числа комнатъ, ихъ оскѣдѣвъ водграниченя округѣвъ и выборчихъ группъ.

— Министерстве надало концесію на четверту ап- тикъ въ Перемышля на Засяно п. Жигмонтови Камецкому, посесорови аптики подѣ „Зѣздѣю“.

— Вѣдрѣца полиціи. Въ Саратовѣ въ Россіи вѣвъ ся дня 26 н. ст. сѣчня процесъ противъ двоухъ урядникѣвъ полиціиныхъ Ломановского и Ингле- зюго. Оба они были въ сѣбни минушого року на- бали маскомъ въ Саратовѣ. Тутъ заіознали ся зъ братьями Теодоромъ и Трифономъ Арсамарѣ- выми та зъ ихъ своякомъ Пушкарскимъ. Арса- марѣвыи маля тогдѣ коло себе 52.000 рублѣвъ готѣвкою. Коли отже подѣхотѣна вже компанія выѣхала рано санями за мѣсто на пригульту ки- нули ся оба згадаи урядники полиціиніи на Арса- марѣвыхъ и Пушкарского, обрабували ихъ, а обрабованныхъ выкинули зъ санокъ. Але обрабо- ваннымъ удало ся зловити Инглезюго, который зъ- въ своихъ стороны вѣзавъ спѣломъ полицію и приказавъ братѣвъ Арсамарѣвыхъ арештовати. Розпочало ся слѣдство, котре тревало цѣлый рокъ ажъ выловлено виновникѣвъ, коли они платили грубій грошѣ водзникѣвъ, що возивъ ихъ згадаи но- чи на прогулку. По сконстатованю вини засуджено обоухъ урядникѣвъ на поселенье въ Сибѣри.

— У вѣчерашнемъ (19-омъ) ирѣ „Дѣла“ зайшла въ рубричѣ: „Рада державна“ похѣбка. Именно шефъ окційный д-ръ Рітнеръ боронивъ управу школьну передъ закладомъ не пос. Пининьского а пос. Те- лѣшевского.

— Вода де пѣти. Въ послѣднихъ дняхъ мину- шого року воднесло ся намѣстництво до выдѣлу краевского, чтобы натиснути на громады и сѣну- кати ихъ до большого стараня о заосмотрѣванье населеня въ достаточну оскѣдѣвъ доброй воды до пѣти. Въ письмѣ своемъ поклякуе ся намѣст- ничество на довгій радъ своихъ давѣйшихъ ро- поряженъ въ той справѣ и констатуе, что теперь, якъ то зъ многыхъ сторѣвъ краю доносятъ лѣка- рѣ повѣтѣвъ въ справозданяхъ въ своихъ подро- жей періодическихъ по краю, можна вже вѣдѣти деякій постуупъ, что однако не есть вѣнъ ще вѣдо- вольничимъ. Намѣстникъ выдѣвъ отже окружнѣвъ до всѣхъ старостѣвъ зъ порученемъ зрѣбеня до- кладныхъ выказѣвъ керницъ въ каждой громадѣ, ихъ заосмотрѣны и оскѣдѣвъ та якості ихъ во- ды. Выготовленій выказы керницъ въ громадахъ и справозданя о выданныхъ заряженяхъ, мають старостата предложити намѣстництву до конці лю- того с. р. Рѣвночасно воднесло ся намѣстництво до выдѣлу краевского зъ просьбою, чтобы звернено увагу властей автономныхъ на конечну потребу заняты ся токъ такъ важною справою. Выповня- ючи сю просьбу и признаючи вагу справы, вы- дѣлъ краевый — якъ пише Nowa Reforma — припоручивъ выдѣламъ повѣтовымъ, чтобы займи- ли ся щиро такъ зложенемъ по громадахъ по- трѣбной оскѣдѣвъ новыхъ, якъ и устроеньемъ истнующихъ вже керницъ.

— Кардиналъ передъ судомъ. Въ Римѣ має вод- бути ся сензацийный процесъ монснїора Амальфи- тано противъ кардинала Ореліи. Причина проце- су была така: Кардиналъ Ореліа, познавши въ мон- ромъ Амальфитаномъ въ Гросето, живѣ зъ нимъ довѣй часъ въ великой привязи. Але при- званъ ся въ причины рѣзныхъ примѣхъ кардинала перемѣнила ся въ ненависть. Тимчасомълучило ся, что Амальфитано, которого уважають способнымъ теологомъ, старавъ ся о одну добру парохію въ діецезіи Гросето, излежавъ до кардинала Ореліи. Парохія однакъ не достала ся ему, лише лѣкомъ молодому, ино-що высвѣченному священни- кому Ринальдіюму. Амальфитано водѣбѣвъ ся зъ- тою справою до папы, а папа номінацію Риналь- діюго уневажнивъ. Тогдѣ кардиналъ Ореліа, роз- гѣвѣванный поведеньемъ Амальфитана, порозумѣвъ до колькахъ членѣвъ куріи листы, де обидѣвъ- тяжко своего неприятеля. Зъ той причины обжа- лувавъ Амальфитано кардинала передъ италійскимъ судомъ и далъ 3 н. ст. лютого пришло до ро- зправы. Але крѣмъ Амальфитана зъ своими адво- катима та сѣдѣловѣ, мешкающихъ по-за Ватика- номъ не явили ся до розправы анѣ обжалованный кардиналъ Ореліа анѣ свѣдѣки кардиналы Рампол- лѣ, Бинніи и Монако лѣ Валетта, а то далога, бо кардиналамъ не могли бути дорученъ водзванъ въ причины, что Ватиканъ становитъ особну тери- торію и всѣмъ пертракціи зъ нимъ вѣдуть ся въ дорожѣ дипломатичной. Въ наслідокъ того водложено розправу а адвокаты Амальфитана за- явила, що поиробуютъ самы доручити кардиналамъ водзваня. Якъ закончить ся справа, не знати. Мо- же прибѣде до згоды, бо зъ Риму доносятъ, что круги ватиканскій старають ся воими силами по- годити обоухъ достойникѣвъ церковныхъ.

— Дробный вѣсти. Дня 4 н. ст. лютого водбуде ся вѣчанье п. Леонтія Кузьмы, учителя гима- зіального въ Перемышлѣ зъ панною Оленою Ма- зиковичевою въ Дидискахъ, почта въ Угновѣ.

— 100.000 зр. выносите головна выграана вели- кой лѣтѣриіи прагской. Звертаемо увагу намахъ Внов. читателей, что тягненье водбудеъ вже 12 лютого.

Посмертний — — оповѣстия.

О. Антѣмъ Лажогубинъ, парохъ въ Рыбникахъ деканата подгаецкого, упокойнѣвъ ся по довшій тяжкой недугѣ дня 4 н. ст. лютого с. р. въ 75-томъ роцѣ жити. Покойный належавъ до тыхъ щирыхъ работникѣвъ, що, не оглядаючися на вѣ- кого, не за-дѣла славы трудящъ ся для добра сво- его народа, щиримъ серцемъ водчувавъ потребности повѣреной ему паствы и невтомимо захдѣвъ ся коло поправки долѣ своихъ парохіянъ. Его то тру- домъ треба дякувати, что громада Рыбники и Ко- товѣ, де покойный бувъ довгій лѣта парохомъ, належатъ безперечно до вѣдѣдѣтѣйшихъ и напорядѣйшихъ громадъ цѣлого бережаньского повѣту. Вѣчна ему память!

Аленѣмъ Мазаръ, слухатель правъ на львов- скомъ университетѣ, однорѣзний охотникъ 77 го полку пѣхоты упокойнѣвъ ся дня 1 н. ст. лютого въ войсковомъ шпиталѣ въ Перемышлѣ. Вѣчна ему память!

Именованя, перевѣсеня, конкурсы и пр

— Перевѣсеня. Заступникъ директора руху вѣ- дѣнцѣ державныхъ Людвикъ Вербѣцкій, перевѣ- сенный до генеральной дирекціи у Вѣднѣ.

ПРОСЬБА.

Въ цѣли збѣраня матеріалу до біографіи незабутной памяти Дамьяна Гладилонича прошу уклѣбно всѣхъ Товариштѣвъ и Знакомыхъ его о надѣсланье мѣнѣ всѣхъ возможныхъ подро- бнѣвъ зъ его житя. Позаякъ покойный займавъ ся всѣми національными справами въ найваж- нѣйшихъ хвѣлахъ нашего народного водроди- нѣ, то гадаю, что така біографія не буде безъ- витересу для цѣлого руско-украиньского за- галу. Особливо вѣстѣ листы, якій покойный въ справахъ публичныхъ писавъ, уважаю великою ваги.

Д-ръ Андрей Чайковский, адвокатъ въ Бе- режанѣ.

ПОДЯКА.

Дня 27 сѣчня с. р. зъ невѣдѣстной причины выбухнувъ коматный огонь на поверѣ въ кры- тѣ мешкального будинку въ Волчневѣ. Огонь вы- дѣставъ ся черезъ стѣну и въ одній хвилѣ обдѣ- мивъ цѣлый дахъ такъ, что грозила небезпѣчность пожару не лише партеровой частинѣ будинку, але такожъ и господарскимъ будинкамъ, положеннымъ безпосередно коло нихъ. Однако на вѣстѣ о огню, буквально цѣле село збѣгло ся, бо не хибло тамъ анѣ мужичинъ, анѣ жѣнокъ та дѣтей и подѣ про- водомъ своего начальника Петра Волицкого взяло ся за ратушкову акцію зъ повнимъ посвященемъ, такъ щиро и успѣшно, что огонь обмеживъ ся лише на поверхове крыло. При томъ треба до- дати, что зъ мешканя вынесли воѣ движимости якъ найстарѣйшѣе та безъ якихъ небудь ушко- дѣнѣ.

Длятого вважаемо собѣ милымъ обовязкомъ нинѣ всѣмъ членамъ громады Волчнева зложити на руки ихъ начальника Петра Волицкого, при- лѣжно горячу и сердечну подяку словами: спаси- Богъ!

При той нагодѣ высказуемо такожъ и сусѣ- дной громадѣ мѣста Жидачева щиро подяку за те, что дуже скоро и зъ власной волѣ высала сѣнка- ку зъ людьми на мѣсто пожара а тымъ способиъ причиналя ся до его злѣкалізованя.

Волчневѣ дня 29 сѣчня 1892.

Болеславъ и Павлина Видасевичъ.

Переписна Редакціи и Адміністраціи.

Воч. о. І. Шух. въ Бр. 20 зр. одержали. Про- се, что пишете, довідѣсно ся и дамо знати. — Воч. И. Сзар. въ Зал. Добре. Воч. Дм. Ск. въ Вин. За 1891 рокъ еще 5 зр. — Воч. о. І. Ма. въ Мали. 4-50 зр. одержали. — Воч. о. І. Шух. въ Брат. Не- вышмовѣ. — Вл. А. Ч. въ Брод. Рахунки годять ся. — Воч. о. С. Лев. въ Крич. За подяку 2 зр. — Воч. о. Н. Яс. въ Поп. Рахунки годять ся. — Вл. Рам. Сосн. въ Сам. Теперь вже нѣ. — Воч. о. Гр. Вла. въ Л. На 1892 р. 5 зр. 50 кр. — Воч. о. І. Домб. въ Винт. 18 зр. одержали. Заплачено до ко- нці лютого 1892. — Вл. О. Бил. въ Ком. Рахунки годять ся. — Воч. Д. Ван. въ Коом. Заплачено до конці лютого 1892. — Вл. М. Худ. въ Пѣдѣ. 12 зр. одержали. — Вл. М. Гринъ. въ Рег. 6ше 8 зр. — Воч. о. На. Гл. въ Озер. За 1891 ще 150 зр. — Вл. И. Мат. въ Тер. За 1891 еще 1 зр. 50 кр. — Впр. о. Пор. у Вѣднѣ. Заплачено до конці чер- вня 1892.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдень 6 лютого. Палата послѣвъ за- кончить свои нарады 25 лютого и зачнуть ся сесіи краевыхъ соймѣвъ. — Коло польске выбрало свою цѣлу комісію парламентарну на членѣвъ комісіи, котра має розглянути акты слѣдства въ справѣ биржевой паніки.

Берлинъ 6 лютого. Цѣсаръ Вильгельмъ надавъ маркизови Рудіному ордеръ Черно- го орла.

Хересъ 6 лютого. Судъ засудивъ во- сѣмъ проводивъ въ анархистическихъ разру- хахъ на смерть.

Петербургъ 6 лютого. Указомъ цар- скимъ дозволено на оруженіе козакѣвъ и драгонѣвъ новымъ карабиномъ 7-6 міліметро- вымъ.

Парижъ 6 лютого. Посолъ Льоръ выѣ- хавъ до Швайцаріи, бо тамъ мабутъ водбуде ся его поединокъ зъ Констансомъ.

Вѣдень 6 лютого. Въ палатѣ послѣвъ предложивъ нинѣ министеръ торговль проектъ закона о великихъ будѣлахъ вѣдѣнскихъ, а министеръ справедливости водповѣвъ на интер- пеляцію посла Гавка зывавшу правительство, чтобы оголосило результаты слѣдства противъ Шепесового Tagblatt-a.

Слѣдство — казавъ министеръ выказало, что редакторъ Шепсъ, сотрудникъ Фришаверъ и одвѣчальный редакторъ зовсѣмъ невинный. Статю умѣстивъ Фришаверъ а въ слѣдствѣ зая- вивъ охоту перевести доказъ, что мавъ при- чину уважати вѣстѣ про авдѣнцію Яворского у цѣсаря за правдиву. Зъ слѣдства показало ся, что таки се правда, бо такъ говорили ему люде компетентный [очевидно польскій по- слы] и такі вѣсти были поданъ до дневни- ковъ польскихъ. Обманьства и спекуляціи ре- дакторѣвъ Tagblatt-a слѣдство не выказало.

Виходить у Львові що два (крім педаль і руські сані) 0-й сичи по пошуді. Літературній додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в двіторок, и в двіторок я щитую на пережву разом в Дьлом.

Предплату и инсераты приймають: У Львові Адміністрація „Дьла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Конярняк ч. 11, и Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті и Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дьло“ и належність за инсераты платити у Львові.

ДЬЛО

Предплата на „Дьло“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів рік . . . 9 шр. на пів рік . . . 12 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів рік . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Рекламція поспечатаній вільній бдї порту.

Посилки число копій 8 шр. а. в.

Оголосження приймають ся по ціні 6 шр. бдї одною стрічкою инсератом в рубр. „Надсланє“ по 20 шр. а. и Подписи число ся по 10 шр. бдї стрічка.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь днєм 1 січня „Дьло“ зь додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходити буде, як уже вбдї кількох лїт, що-дня и під тими самими умовами передплати.

Просимо-жь всіх наших влов. Читателїв прислати передплату на рік 1892-гий (взглядно и залогости) и приєднувати „Дьло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючі передплатники добстануть початок (16 аркушів) повісті „Замов'ї Делі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Дьла“.

По так званом „всенародном“ вбчу.

III.

Політичний реферат на вбчу був мшанною крутарства и ложі. Ми розуміємо, що зь огляду на становіще партіане комітету свикнувавшего вбче и самого вбча годь було вбдї вбчового референта політичного сподівати ся представлєня вбрного, а все така крутарство и ложь реферату політичного далеко далеко перейшли сподівану границю. Ну, треба звачати, що референтом був — д-р Іван Добрянський.

Реферат свій почав д-р Ів. Добрянський вбдї вказав на причину и ціль вбча. „Вь последнее время — казав вбч — зайшли нестерпимі события, котрыи уничтожили догепершнє [?] согласіє и супокой вь нашей средь, водворилея вь нашем нбдрь несчастьный роздорь и роздвоеіе... Вьбтє соединєніє слабиє силы до вьспольного труда, ведутея у нась споры между родными братьями... Такь далше ити не повинно... Мы [вбче] повинны вьстановити надь тьмь, якь бы вьбхь вбрныхь сыновь Матери Русь собрати до вьспольного труда, мы повинны рбшити, що треба разь положити конець тому несчастьному роздору...“ Подавши такь причину и ціль вбча,

Вь Єгиптѣ.

[Подорожний спомины д-ра Мр. О—ого.]

V.

Мой драгоманъ узавь повозку и передь сходомь сонця рушили мы на лѣвый берегъ Ніля до села Гізе. Сегодня вбравь ся я дивити ся на Єгипетъ историчнымь окомь на „Гана-Патъ“ — домь славы бога Птаъ — на арабеке Маеръ та на біблійне Мізраимъ.

Шляхъ пречудный, рбнный, мурований вь тьни галузєвѣхь сикоморь. Се алмея Шубра, мѣсце прогулокъ вѣвской haut volée. Потбмь губити ся той шляхъ вь ітску устѣв Лібійскон. Метелєца пбсєкова аэемнае дорогу, такь що для охорони треба було муръ провести.

Вже зь-далєка побачили насъ бедунни. Харкотливимь голосомъ ватають они насъ. Зь усього їхъ харкотаня чье Європейче лише слово „бавишъ“ [варобѣхъ]. Се перше слово, яке Європейче почує, ступивши вь Орієнтъ, и се чародбйне слово жужжати и брєчати вь ухахъ, якь завзата комаха всюду, де тільки поступашь ся. Сї бедунны мають привілей на проваджєвѣ. У нихъ треба конечно окупити ся.

Недалєко вбдѣ того мѣсця, де теперь стоить Каиро, славилася передь шістьма тисячами робѣхь столица Мемфісѣ. Тутъ панували могучі фараоны. Свѣтлїи учєні, котрыхъ трактаты філософскї, астрономичні та медичнєскї, мы теперь умбємо читати и розумѣти, вбдѣ кола Шамполіонъ та Лепсієскъ вбдѣкрыли тайну гієрогліфѣхь, мали тутъ свои університеты. Тутъ на сїй землї вь перше повстала наука про єдиного бога сотворителя вселенной Амона. Расъ або Птаъ, обявляючого ся вь трійцѣ Озірісѣ, Ізісѣ та Горусѣ. Озірісѣ — та идеалізація безсмертною мужєскїи силы творчєй, Ізісѣ — персоніфікація вбчно водороджуючоє ся, заплбднюючоє ся, но вбчно вєсєрєчною жьвѣчою силой природы. Горусѣ — сьмьз ихъ єдиний — персоніфікація вбчного свѣтла и тепла, яке виходить изъ сонца. Чудовє алєгоричнє представлєнє и поиманьє силы природы, що вбчно остаєсь пбдѣ

референтъ оббцявь представити „событія“ вь правдивбмь свѣтлѣ, отже „руководити ся нчѣмь другимъ, якь лишь правдою“. Хотѣи уже той высказъ референта, що нббы то передь „последними событиями“ була „вгода“ между Русинами и не було „роздоръ“, вєть не правдою, — то покъ-що поминѣмь се, а возмѣмь ся розглянути тоту „правду“, котру д-р Добрянський оббцявь представити далше.

Референтъ почавъ переходити исторію руху галичєхь Русинѣхь вбдѣ 1848-го року и такъ єи представлявъ:

„Рбкъ 1848 заставъ рускій народъ вь глѣбокомь смѣ, а очунавъшї патриоты нашї вьзлєсь тогдѣ крѣпко за руки, чтобы его подѣвнѣти... Тогдѣшнє правительство сирило Русь, тожъ народнбсть наша розвивалася успѣшно, мѣмо вєрєжєхъ змєгань горѣчѣйшою части тогдѣшнѣхъ польскѣхъ политикѣхь, котрї душамъ, що Русь уже на вѣки умерла и шѣ вь Галичинѣ кромѣ Поляковъ нема другого народу. Але коли пересѣдѣчили ся, що оклявѣ ихъ „Niema Rusi!“ перегомонѣвъ безуспѣшно, обдумали другу тактику, чтобы здержати резвоїи нашон народности, а именно вьзлєсь за оружїє влєветы, представляючи Русинѣхь вь правительственныхь кругахъ за вєрѣжѣхъ державы. Кромѣ того ужили ще другого способу, чтобы свлы народу, если не зломити, то бодай значно вменшити, а способъ той — то „введєніє роздєдинєніє между Русинами самими, вьвѣстный подѣ девизомъ: Ruścić Rusina na Rusina“. Однаковъ се последнее средство не дало ся такъ скоро примѣнити, не вывѣнєвало взаимного вєдовѣрїя або роздоръ. Сей „Народный Домъ“, єи наша народна свѣтлїя, вєть и буде ще довгї вѣки свѣдомъ того, що бувъ часъ, кола на галичѣй Русь не було нѣякѣхъ партій. Се показало ся и вь роцѣ 1869, кола гр. Голуховскій хотѣвъ вєвести вь наше писмо латинскій бунѣв. Ажъ насѣвѣ рбкъ 1863 „Польскїи агенты, котрыхъ вьзглѣду доволно много русской молодежи вь вєзстановіє, шарили между нею мысль сепаратизма. Точно тогдѣ вьдосѣдѣли стихотворєніє Шевченка вь Галичину а молодежь наша читала ихъ сь восторгомъ.“ Той простонародный языкъ, якїи у нашихъ поетѣхъ не стрѣчавь ся, тї новї гадки, якѣ соціалный такъ и релігійный, мусѣли зрѣбати вьпечатлѣнє на молодой умъ, котрї такъ легко запалюють ся. Була то пища для нихъ

рбзными формами безсмертною. Для простолюдина була, розумѣсь, ничя вѣра, такъ якъ була и вь нѣякѣхъ вѣруваннѣхъ: идеальна вѣра — то одно, а почитаньє символѣхъ — другое. Апѣсь, чорный бугай зь звѣздою на чолѣ, роджєвзый зь коровы, залбдєной непорочно лучємь мѣсяца, бувъ символомъ творчєи силы мужєской и представникомъ Озіріса. Коровѣ була символѣмъ Ізісѣ, а орелъ, котрїи єдиной мбгъ — пбсла вѣруваня Єгиптянъ — вьсєлєнїє до сонця и движєніє вь него, бувъ символічнымъ представникомъ Горуса. Вь народѣ, розумѣть ся, почитались бытъ, корова та половикъ яко истинніи боги и вьмѣ то вбдѣ давали чєстѣ божу. Тутъ стояли величайшіи свѣтлїи, посвячєніи котрому-небудь уявлєнію нєє держитєля Амона; „Пє-тє-ѣра“ — слуги бога — свѣтали тутъ свои акафєты, вычєслєючи 75 примѣтѣхь найвысшого божєства.

Все те мнєвалось и щєло зь памяти, только одна невѣрна жьвѣка-кокетка лишила по собѣ на вѣки лѣту славу и покаяла память мужа Пулѣфара, т. є. свѣщенника, закрывши чєстнымъ его именемъ свое карыбдєє жєнєханьє.

Великій фараонъ управлялѣ зь-вѣдєи своєю землєю, подѣленою на 24 повѣтовъ, котрѣ розмѣржєвались на-ново пбсла каждого розмѣву Ніля. Надь берегомъ Ніля стоялѣ державный мѣрникъ, котрїи показувавъ, якъ за вьсєкою прєбывѣ Нілѣ. Пбсла вышєныи повєзи вьказаванъ на мѣрникъ, судїи фараонскїи урядъ, якъ за далєго розлилася благодатна вода пбсла того розмѣвали податки. Зб вєсьхъ повѣтовъ, вь котрыхъ намѣстниками була звѣчѣино євѣнєи фараонскїи, мусѣли вь означєніи дѣи року зьвѣнѣлєсь губернаторы зь чєло битымъ полковомъ. Фараонъ вь величѣиїи парадной одєжѣ зь тїрою на головѣ, окрашєною бѣлыми струговымъ перами, символѣмъ правды, та головѣю змѣв урсєа, яко символъ мудрости, зь жєзломъ та канчєкомъ вь рукахъ, вьзнама влєстїи, прїймавѣ ихъ сїдѣчи на престолѣ, вь головѣхъ котрого свѣтлїи-дєсь лѣтаючє сонцє.

Зь старого города Мемфісѣ не осталось нѣ слѣду. Только до-не-де можна припадкомъ подбѣтѣ забудованъ вь мошєяхъ або привѣтнѣхъ домахъ останки давнѣхъ свѣтлїи, ка-

такѣ, якѣ горячїи напитокъ для порожного желудка. Горячка огорнула молодецѣй головѣ, чисто соціалный мысли поэта принали у нѣхъ значѣнєє политѣане, Русь Украинѣа стала для нихъ идеаломъ и не треба було богато часу, чтобы становили вь оппозиціи противъ старѣхъ патриотѣхъ. Розумѣмь ся, вєрѣги нашї подѣдержували сєй горячєйшїи рухъ тьмь свѣтлѣйше, кола вѣдѣли, що старшїи патриоты влѣдѣли на него „сумнымъ“ окомъ. Зь-разу проявлявѣ ся той рухъ лише на поли літературнѣхъ; однаковъ молодець люде боронили своиєи вѣдѣи зь такимъ жаромъ, що уважали кождого, хто не клонѣвѣ ся до ихъ поглядѣхъ, своимъ противникомъ. Хотѣи такѣмъ способомъ настало роздєдинєнє между старшими и молодшими на поли літературнѣхъ, то однаковъ на вѣи выступали вѣи разомъ и йшли рука объ руку, де ходило о оборону правъ руского народу. Вь 1870 роцѣ вбдєновили галичѣй Русины давню „Голєвну Руску Радѣ“, вьзвѣнѣвши политѣане товариство „Русскую Радѣ“, до котрого вьписали ся вѣи видѣйшїи патриоты безъ огляду на „убѣждєніє“ литературнѣхъ. На жаль, „согласіє“ не трєвало довго: „стрємлєніє сепаратистическїи“ перенєслєсь и на поле политѣане, взаимнє вєдовѣрїє и роздоръ партійный що-разъ бблѣше вьзмѣтавѣ ся, а вь слѣдкомъ того було, що члєны молодецѣи партіи зь общества „Русская Рада“ выступали.

Отсе исторіє руху руского вбдѣ 1848 року до часу першого вбча вь 1880 роцѣ, яку подавѣ референтъ д-р Іванъ Добрянскій.

Цѣла тає исторіє вь такѣмъ вѣдѣ, якѣи подавѣ референтъ, вєть зь основъ грубо несовѣстно сфальшована. Щобы се основно вьказати, треба бы списати цѣлїи трактатъ о руху Русинѣхъ вь той перїодѣ, — мы того вь статїи журналистичной не можемо, — але для кождѣго, хто знає исторію тон перїодѣ, досѣть буде глѣнѣти на исторію вь вьзглядѣ бѣвшого директорѣ „Завєдєніє“ хочъ бы лѣшь по верхѣ, абы єи по заслужѣ оцѣнѣти.

Правда, що вь 1848-бмъ роцѣ патриоты нашїи вьзлєсь за руки для подѣвнєнїя народу и, при приклонности правительства, народнбсть наша розвивалася успѣшно, мѣмо оклявѣ польскѣхъ шєвѣнїстѣхъ „Niema Rusi“ та й мимо ихъ доносѣть. — але причиною того успѣшного розвѣтєу було се, що тогдѣшнїи

цѣлѣи вь т. н. Остало ся вь цѣлѣсти жьшє одно — владѣнїє мѣста Мемфісѣ, пірамїды вь Гізе. Нѣ захланѣсть калѣбѣхъ, котрїи вь пірамїдахъ глѣдали золота та мѣстєкѣхъ, нѣ новє жьштѣ, котрѣ вь обєсєнѣхъ гранїтахъ бачило жьшє добрый матеріалъ будѣвляний, не були вь сїхъ розмѣнѣхъ того, що євєла рука фараонскѣхъ робѣтнѣкѣхъ.

Омѣсєвати пірамїдъ не стану. Кождѣи знає ихъ зь рисункѣхъ. Поетичный душѣи описує вѣи стѣнками, влѣнѣючи тутъ усякѣ бблѣше або менше поетичный роздумуваня, — кождѣи, бблѣше або менше до того поклоняный, вьлѣнѣвалъ при сїи нагодѣ свои чувства. Я скажу тѣба, чтобы читачамъ дати понѣтьє о розмѣтѣхъ пірамїдъ, що цѣлїи храмъ св. Стефана у Віднѣи може сховати вь середнѣхъ пірамїдахъ, кола-бъ она була порождєною; вьсєва она такъ, якъ катєдральный храмъ вь Кольєвінѣ. Подѣбный величїи наробѣи памятнїкѣи бачѣвѣи я лише вь Цейлонѣ надь мошєами Буды. Зь того самого релігійно-культурного свѣтлоглѣду повстанїє и нашї украинскїи мотєлы по стѣпахъ... Культъ помершѣхъ предѣкѣхъ бувъ єдинѣи зь головнѣхъ частєй старо єгиптєского вѣруваня. Безсмертна душа лѣчила ся зь тѣломъ, кола судъ бббѣхъ признавѣ помершого правєдѣнїемъ. Зь-вѣдєи то и заходы: доховати тѣло вь добромъ станѣ ажъ до того часу, кола душа злѣнѣть ся зь тѣлѣнѣми останками. Фараоны и величїи паны ставили собѣи вѣробнѣки величїи вь вѣдѣ пірамїдъ.

Вь Гізе стѣи до теперѣ три пірамїды фараонѣхъ Хеопса, Хефрена та Микєріна. Кождѣи зь нихъ славити єи „господаремъ-самодержавцємъ горѣшного та долѣшного Єгипту, роджєнцємъ зь тѣмъ-то матерѣ, початокъ черєзъ Бога Амона вѣлѣнѣємъ бога Горуса“. Тогдѣ, вь тѣхъ давнѣхъ сѣкахъ, — якъ дє-вѣды и до теперѣ — уважалася влѣстѣи надѣною просто вѣдѣ Бога. Фараоны були просто вѣлѣнѣємъ божєства. Злучєнє влѣсти свѣтлїи єи и божєи вь єдинѣи особѣ, якє лишалѣ ся ще и досѣи вь Хїнахъ, вь Япанѣ, мы бачили и вь Европѣ.

Коло муміи Микєріна найдєно мумію єго жьвѣи Нїтѣрїсѣ, родомъ Грекѣи зь Саїсѣ, якѣи то описує Страбѣнъ.

Недалєко пірамїдъ-наробнѣкѣхъ стѣи

Русины пбдѣ проводомъ Яхимовичѣа станули буди на основѣ національнѣи, на той самѣи, на якѣи нѣи стѣи народѣи. Тблько-жъ се не трєвало довго, бо по кількохъ лѣтахъ настало между Русинами роздєдинєнє. А хто спровѣдѣвѣ се роздєдинєнє? Д-ръ Добрянскій каже, що Поляки пбсла своиєи девїзы „ruścić Rusina na Rusina“ — але се фальшє историчный. Вѣи звѣємо, що загальъ Русинѣхъ бувъ вь 1848 бмъ роцѣ національнымъ, ажъ по кількохъ лѣтахъ почали вьтворѣнѣсь сепаратистѣ-москѣвѣлы, — отже спѣтѣймо: чѣи вь интересѣ Полякѣхъ було вьлѣнѣвати москѣвѣлѣхъ? Яєна рѣчь, що нѣ, отже роздєдинєнє мусѣло вьїти зь-вѣдѣи нѣде. И справдѣ, не вбдѣ Полякѣхъ оно вьїшло, але вбдѣ „атамана Погодинѣскѣи колѣонїи“, вбдѣ Дєніса Зубрицѣкого, котрїи вьразно задекрєтувавъ вь передѣмѣхъ до своиєи исторіи, що той языкъ, якѣи мы писавѣ Марїанъ Шашєвѣчѣи и якѣи признали Русины вь 1848-бмъ роцѣ, вєть языкѣмъ „пѣстухѣмъ“, отже Русинамъ треба прїняти языкъ русскїи. Зубрицѣи, котрїи — якѣи свѣдѣвати єго напечатанїи листы до Погодинѣа — зь-давнѣа вжє умѣвѣ „хлопотати“ о „пособїа“ для себе „бѣдного“ и продавати цѣнїи докумєнты зь лѣвѣвскѣхъ архивѣхъ, отже робѣвѣ на своиѣхъ москѣвѣлѣстѣхъ не злѣи интересъ, — мало-по-малу обаламѣтѣвѣ часть интєлїгєнтнѣхъ Русинѣхъ и тьмь спровѣдавѣ перше роздєдинєнє — вьлѣнѣвалъ сепаратизмъ москѣвѣлѣскїи. Правда, сепаратизмъ той рбсь досѣть сѣмьно, але не можна сказати, чтобы противъ него не було оппозиціи середь загалу рускон интєлїгєнцїи. Дуже много дѣятєлѣхъ зь 1848-го року були противнїи тому сепаратизмовъ, а и часть молодець, хочъ баламѣченѣи несовѣстно, нѣякѣи не могла понѣти, якъ можна рбднѣи языкъ покидати єдинѣмъ пѣстухамъ, и дѣлѣтого, кола тблько блѣсєла на-ново свобода зь початкомъ рѣвѣхъ 1860-тѣхъ, значна часть молодецьи була національнѣи, — розвѣауючѣ, що самъ д-ръ Іванъ Добрянскій убравъ ся вь стрѣи козацѣи. Отже се фактъ, що роздєдинєнє було вжє вь рокахъ 1850-тѣхъ, а борба вєла ся между народѣцями, котрїи прїдержувались програмы національнѣи зь 1848-го року, а москѣвѣлами — сепаратистами. Розумѣмь ся, мимо тон борѣи вѣи Русины солідарно выступили противъ замаху Голуховского на письмо

теперь розвѣнѣны каплицѣи, вь котрыхъ збирали ся своиєи та прїятєлѣи, — вбдѣправляти молебны за душу усопшого. Недалєко вбдєрѣи такожѣи грѣбы та муміѣи бѣдѣвѣхъ-прѣлетаріѣхъ зь Мемфісѣ, погребѣнѣхъ вь сѣкомєсованѣхъ грѣбахъ. Тблько не богато найдєно вь цѣлѣсти ихъ тѣлѣнѣхъ останкѣхъ. Засушенїи муміѣи рубали Бєдунны на кавалки та вжѣвѣли на тощѣно...

На пірамїду Хеопса, найвышєу, можна вьлѣзѣти за пбдѣ години досѣть вьбѣдно при помѣчи бєдуннѣхъ-проводнѣкѣхъ, котрїи чѣловѣка тѣнѣють и сѣпають на вѣи боки. При сѣходѣ сонця вѣдѣ зь сєи пірамїды прєчудный. Срѣбна стѣжка Нілѣ вѣтѣ ся середь сочѣстѣи зелєни, окружена якъ-бъ золотымъ рамѣамъ пѣсковѣю пустынею Лібійскою та Арабєкою. На границѣ жьтѣи а смєрти, зелєна а пѣску, стѣиць шєи якѣи двѣдѣтокъ пірамїдъ, усякѣи свѣтлѣи та рбзѣнѣрѣнѣхъ памятнїкѣхъ.

Тутъ то, на сїхъ мѣсцѣхъ точѣлася бѣтва мѣжъ Наполеонѣмъ I. а Мурадѣмъ-бєсѣмъ о панѣванє надь Єгиптомъ 1798 року. Тутъ мѣвѣ Наполеонѣ, загрѣваючи своиєи вѣлѣкѣхъ до бою, сказати памятнїи слова: Songez, que de haut de ces monuments quarante siècles vous contemplent! [Памятайте, що зь вьсєты сѣхъ памятнїкѣхъ глѣдѣти на насъ сорѣхъ стѣлѣтѣ!]

Оплатѣиши ся за провѣдъ та вдовѣлѣиши лишь дѣякѣи домаганя „бавишѣи“ и, розумѣсь, спробуванѣи вѣды на верблѣдѣ, котра у непривѣчного вьлѣнѣкує сѣмѣтѣи хорѣи морскѣи, вернули мы назадъ до мѣста, чтобы вбдѣ теперѣ посвѣтити свойъ часъ оглѣдуваню памятѣхъ историчнѣхъ.

На лѣвѣицѣи бѣдѣ Нілѣ середь прєгарного огорода вьзєнѣсь єи музей єгиптєскѣхъ старѣвнѣстѣи, перєроблєный на сѣу цѣль зь єдинѣи палаты кѣдѣи. Тутъ пбдѣ умѣнѣтымъ проводомъ вѣмѣсєкого учєного Бругѣи-пѣшѣи умѣщєно и вьпорѣдковано все, що вбдєнѣсь ся до старѣи єгиптєскѣи. Цѣлѣ жьштѣе старѣхъ Єгиптянъ вѣтѣє тутъ передь нашими очима и все те бѣє такою вѣрнѣстїю, що ажъ не хочєсь вѣрѣти, чтобы усе те, що тутъ представлєно, справдѣ дѣлѣлось передъ 6.000 роками.

[Институту дѣвочій підъ зарядомъ со. Вацлавинокъ у Львовѣ.]

Въ институтѣ дѣвочій підъ зарядомъ ЧЧ. со. Вацлавинокъ у Львовѣ, выпала поборо́ на классификація въ науку въ сей способъ: Въ II-ой классъ: Флюнтонна Анна въ водназначеніи, Каслевская Стефаниа въ добрымъ успѣхѣхъ. — Въ III-ой классъ: Чарникова и Хидякова Над. въ добрымъ, Роживина Иванна и Концевична въ достаточнымъ, а Насальска Ольга въ мѣрнымъ успѣхѣхъ. — Въ IV-ой классъ: Березинская Софія въ водназначеніи, а Хойнацка Марія въ добрымъ успѣхѣхъ. — Въ V-ой классъ: Флюнтонна Марія, Сачевича Ольга, Каслевская Ольга и Кичурова Олена въ водназначеніи, Буданьска и Мартиневъ Стефаниа въ добрымъ, а Концевична и Кордубина Ольга въ достаточнымъ успѣхѣхъ. — Въ VI-ой классъ: Сырѣбѣва Наталія, Петрановна Олена, и Назаревична Наталія въ добрымъ, Стрелбица Олена въ достаточнымъ. — Въ VII-ой классъ: Бородавична Олена и Малаховска, Теофія въ достаточнымъ успѣхѣхъ. — Дѣвчѣ ученицѣ дѣтали недостаточный поступъ, а дѣвчѣ не были классифицированы. — Кромѣ тѣхъ, суть въ институтѣ дѣвчѣ семанаристки: Косовична Марія въ I-го року и Долинска Марія въ III-го року и обѣ мають поступъ въ водназначеніи. Такъ проте на 34 вѣстатокѣхъ есть 10 въ водназначеніи а 10 въ добрымъ успѣхѣхъ. — Надѣлалася треба, що въ слѣдуючій пѣворѣчѣ буде загальний поступъ далеко дѣлшій, бо много ученицѣхъ приходять до вѣстатута въ малымъ знаніемъ польского языка, черевъ що приходять намъ трудно зъ-разу въ школѣ им. Елевасветы, де выладовый языкъ польскій, набрати выравы въ предметахъ поодинокихъ, а черевъ се оидеи и поступъ загальний есть менче водповѣдний.

Однако-жъ треба признати, що зарядъ вѣстатута, стояцій підъ покровомъ Г. Е. Преосв. митрополита, докладае всѣхъ старанъ, чтобы выхование молоденькихъ Русинокъ было религіозно-народное, и черевъ те вышло на славу нашоу св. Церквы та въ хосенъ народу руского. Довѣдуемъся такожъ въ достовѣрному жерелѣ, що вже въ початкомъ марта с. р. у-становляе Преосв. митрополитъ сталоу капелана при монастири ЧЧ. со. Вацлавинокъ у Львовѣ, который вразомъ мавъ бы такожъ вести надзоръ институту. Мы пересвѣдченъ, що се нова установка сталоу капелана причинить ся певно до красшого розвою молоденького а такъ важного нашого институту, розумѣемъ, если се мѣсце обійме чомѣхъ, который бы арозумѣвъ докладно свое покликанье на такъ важное становиско. Записуюча сю вѣсть, надѣямося вповнѣ, що Г. Е. Преосв. митрополитъ аволить при вѣстѣной своѣй печальности о розвѣдѣ сего институту, поставити на се также мѣсце священника, который бы бувъ вѣстѣный въ широкыхъ кругахъ и мѣгъ дати поруку, что словинить въ правдинымъ пожертвоуемъ поруку собѣ задачу.

Рухъ въ русскихъ товариствахъ.

Першій загальній зборъ клубу фехтункового при товариствѣ „Сѣчь“ у Вѣднѣ водкрывъ, яко голова товариства, акад. Іосифъ Партецій. Вѣвъ высказавъ радость, что въ русской сусѣбности аменно перша „Сѣчь“ дае тутъ починъ. Житѣ сусѣбные и политич. не розвивають у насъ могоучо, — хто знае, чи коли не зажде потреба показати, что мы попри образованю духовомъ въ молодости не о ставали се по заду въ образованю физичныхъ силъ. Дальше голова подкукуе вѣнціаторамъ того дѣла и высказавъ надѣю, что своею енергією вѣста-мутъ его дальше, до чего выдѣлъ товариства охотно подаетъ помочу руку.

Обсея клубъ при тайномъ голосованю выбравъ начальникомъ, повливаюча на голову акад. Стахевича, а на его заступника акад. Петровского. Сей другій ставъ вразомъ дѣловодомъ клубу. Клубъ має своѣ регуляминъ, подтвержденъ выдѣломъ товариства. Выдѣлъ веде контролю надъ дѣлами клубу, має право подтвержувая ухвалъ, а въ деакѣхъ выпадку може клубъ розважати. Целеу клубу (§ 2) регулямину есть: подати членамъ своимъ можность образованя въ шгудѣ фехтувану вѣ стрѣляни. Члены клубу поберють науку въ фехтуковѣй школѣ Hartl-a (льокаль Grand Hotel, Kärnthnering, 9.) въ среды в суботы черевомъ за мѣсячноу оплатоу 4 ар. Въ науцѣ можуть брати участь и не-члены товариства „Сѣчь“; въ той цѣли належае аголосити ся въ льокаль товариства (VIII Laundgasse 49 а. Hochparterre). Окрѣмъ оплаты за науку вѣла чѣв ся вкладаи, призначенъ на закупно шабель, шпандѣ, пистоледебъ, баяджѣвъ, масокъ и т. д.

Подаяча вѣстѣку про клубъ фехтуковый, не могу утаити радости, что прецѣвъ зробленый уже початокъ въ томъ дѣлѣ. Въ надѣють ся, что проводяни клубу поведуть дѣло достоинъ и трѣвко. Можетъ — може основанье клубу — се сонѣшний проблемъ, за котрымъ побѣде радъ насѣлдуванъ, въ слѣдѣ за тымъ егиве въ картѣ исторіи тая широко розважужена „рутенска але понята толеранція“, котрой въ наибольше выпадкахъ бути не повинно. — С.

Зборъ политичного товариства „Русская Рада“ водбула ся дня 2 н. ст. лютого о 7-ой годѣнъ вечеромъ у великой сали Народного Дому, коли участини т. зв. всенародного вѣча по части розбѣшли ся. На зборахъ обгово-

рювано майже лишь чисто админістраційнй справы.

Голова товариства п. Б. Дѣвчій отворивъ зборъ короткою бесѣдою, а представлявшій правительственного комисаря п. Янкевича, вѣзавъ секретаря товариства д-ра Павенцкого адати справу зъ дѣальности выдѣлу за чѣвъ водѣ послѣднихъ загальныхъ зборѣхъ, с. е. водѣ 11 падолѣста 1885 до 2 лютого 1892 р. Справозданіе д-ра Павенцкого вычисляло, въ якій способъ выдѣлъ „Русской Рады“ не зважаючи на некористный водносны внутрѣшній и вѣншній старавъ ся переводити свою задачу, наивачеку статутомъ.

Надъ водчитанымъ справозданіемъ не было никакъ дискусіи, а о. Красницкій зъ Дернава предложивъ, чтобы зборъ принявъ его до вѣдомости и высказали подяку устунаючому выдѣлову. Се вчесьеъе прынято одного доско.

Водтакъ въ имени контрольной комисіи кандидатъ нотаріальній п. Ром. Бачинскій заявивъ, что контрольная комисія, до котрой належала о. Штопрня, ип. Волинскій и Ром. Бачинскій, протѣвляа кзасой рахунокъ, звайшла все въ порядку и поставила вчесьеъе, чтобы выдѣловъ дати абсалюторію, — что и наступило.

Другую точкою программы зборѣвъ бувъ выбѣръ нового выдѣлу. За-для припѣзеной поры скорочено выбѣръ тымъ способомъ, что голосовано черевъ алямацію а не картками. На вчесьеъе п. Андриковскому выбрало до выдѣлу: Дѣвчій, о. Павликова, о. Делькевич, д-ра Добрянского, д-ра Павенцкого, Бачинского, Пелеха, д-ра Кичижевца, Главинского и Лаголу.

Послѣднюю точкою программы зборѣвъ были вчесьеъе членѣвъ. О. Коблянскій поставивъ вчесьеъе, чтобы членскій вкладъ для селянъ знизати въ 1 ар. на 50 кр., бо тымъ способомъ можна бы придати болѣе членѣвъ, аменно селянъ, для котрыхъ теперѣшня вкладка за-для материальной недостатѣ майже цѣломъ неприступна. Се вчесьеъе выключило живую дискусію. Наперѣдъ самъ голова товариства п. Дѣвчій заявивъ, что такъ обинженъе протѣвляе ся постановамъ статута, бо параграфъ о членскихъ правахъ и обявзкахъ не призывае на нѣкій вымакъ въ той справѣ. — Селянны Гренджолъ зъ Мельнича згодѣвъ бы ся зъ вчесьеъемъ о. Коблянского, але если статутъ не дозволяють знизати членскій вкладъ, чѣмъ бы можна приблизити членѣвъ, то нѣй бы священникъ вилывае на селянъ, чтобы они нѣвъ найчисленѣйше вписували ся въ политичне товариство, бо лишь найширша участъ селянства въ политичнымъ жайтку може скрѣпити партію. — О. Красницкій выступивъ противъ вчесьеъе о. Коблянского, бо побѣла его гадка, если бы членѣвъ членѣвъ поднесло ся на тысячу селянъ, то тогдѣ въ практицѣ трудно бы було скликати въ напѣхъ справѣхъ загальній зборъ въ томъ комитетѣ, якъ се статутъ вымагае, позаякъ селяне не можуть завсѣгды водворати ся водѣ своего жайтѣ — а теперѣшня дѣальность „Русской Рады“ може каждого авдолити. — О. Мудракъ говоривъ за вчесьеъе въ користъ селянъ, чтобы знизати членскій вкладку. — У водповѣдѣ о. Красницкому п. Гренджолъ сказавъ, что наведеній нимъ сумнѣвъ, чи селяне не будутъ могли на кождей займѣ выдѣлу являтѣся на зборахъ — есть безъ основы, бо селяне завсѣгды готовъ поносити всякій жертвы для народноу справы. — Справу рѣшавъ д-ръ Дудкевичъ, который такожъ выступивъ противъ знизанья членской вкладки на 50 кр., а противно жадѣвъ, чтобы ея водвышати на 2 ар. а то зъ сен причина, что „Русская Рада“ е товариствомъ политичнымъ и потребуе великихъ фондѣвъ до переведеня своихъ цѣлей.

На вчесьеъе о. Павликова замѣнено дискусію въ той справѣ и при голосованю вчесьеъе о. Коблянского упало.

Зборъ закончили ся водѣвѣваніемъ многолѣтства въ честь цѣсаря.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Старо-чешскій мужъ доврѣя водбула дня 6 лютого зборъ въ домѣ д-ра Ригера, на котрыхъ являи ся: праскій бурмістръ д-ръ Шольцъ, гр. Гарраха, Цайтгаммеръ, Матущъ, проф. Братъ, Тоннеръ, проф. Кузеръ и бурмістръ Смихова Бѣславскій. Наряду склаканю головою въ той справѣ, чтобы вызначити день збору старо-чешскихъ послѣдовъ соймывыхъ на котрыхъ має рѣшатѣся, чи старо-Чехи зложатъ мандаты, чи нѣвъ. Ухвалено склакати чѣвъ томъ мѣсяци зборъ старо-чешскихъ асообѣвъ, если сѣмъ дѣйствио має бути скликаны на 5 марта. Участини сен наряды были той гадки, что треба старати ся, чтобы велика посѣдѣсть поступала разомъ зъ старо-Чехами въ справѣ чешско-нѣмцеской угоды и чтобы на наиблазшой сесіи соймывой, о себѣлю можна, спикати переведенье деякихъ тозокъ угоды, а аменно розмежеванье округѣвъ судовыхъ.

Зъ признаніемъ для Пленера все чѣе надходить пасѣмъ въ всѣхъ сторѣвъ нѣмцѣвъхъ аровіацій въ Австріи. Такожъ вѣвъ членѣвъ клубу сполученоу лѣвѣвъ нѣмцеской дала въ честь своего головы клубу баяжѣвъ, на котрымъ бувъ такожъ д-ръ Шмевкаль. Д-ръ Пленеръ въ выголоуевоу прѣвъ нагѣдѣвъ о вѣдѣ сказавъ, что такъ сильно зорганізована партія якъ нѣмцеска лѣвѣвъ мусить мати будучасть передъ собою та заявивъ свое авдовленье зъ того, что при томъ парѣ прѣсутный Шмевкаль, его найлѣншій прѣвѣль, въ котрымъ вѣвъ вѣвъ доважѣхъ лѣвъ иде вразомъ и досѣ авѣ найменша рѣвъ не заколотѣла ихъ агоды. Водтакъ д-ръ Шмевкаль подѣвъ, что не можна спускати зъ очей загальнѣно-нѣмцѣвъхъ интересовъ и интересовъ австрійской державы. Хотя праця Шмевкала об-

межае ся выключно на границѣ Чехіи, то наибольша вага лежить въ солидарнымъ поступованю всѣхъ нѣмцѣвъ въ Австріи. Важна такожъ була промова міністра лѣвѣвъ гр. Кибурга, который поклонивъ ся на своѣй обѣтъ, зрѣбленій при обняту уряду и заявивъ, что вѣвъ вывѣшенъй доврѣемъ партіи, завсѣгды и въ кождой обставинѣ буде ея прѣдержуватѣся и зъ нею разомъ вти.

Въ бѣльгійскѣмъ парламентѣ на засѣданю во второкъ дня 2 лютого зстояла на дневной порядку ревизія конститудіи. Міністеръ-президентъ Бернаертъ усучувъ сесію справу заявленіемъ, что палата послѣдовъ повинна напередѣ, заяи буде розважана ревизійнымъ декретомъ, полагодити бюджетъ на 1892 р. Парламентъ згодѣвъ ся на се и тымъ опособымъ водложивъ дискусію надъ справоу ревизіи ажъ до цѣвѣня. Водтакъ водчитано самъ прѣсктъ ревизіи, въ котрымъ по-при постановѣ о бѣльгійскихъ кольовіяхъ, насѣдѣствѣ престола и сенатѣ знаходить ся выборы до палаты посѣловъ и корольскѣе референдумъ. Правительство жадало, чтобы надъ всѣмъ точкамъ правительственного проекту отворити дискусію, але палата воддала провѣтъ секціямъ до перегляду, мѣмо вчесьеъе либерального посла Ясона, который жадѣвъ, чтобы зятѣ побѣ дискусію провѣтъ меншости, походячий водѣ него. Въ самѣмъ министерскѣмъ кабинетѣ нема згоды что-до того, якъ має выладѣти будуща конститудія. Не годѣтъ ся аменно что-до корольскѣе референдумъ, саніцій, котрой правительственный проектъ надае широй права. Се референдумъ, якъ надѣють ся, буде водчєнене, бо сама католика партія черевъ міністра справъ вѣвурѣшныхъ Восте заявила, что коли бы корольскѣе референдумъ мало дѣстѣти болѣесть голобѣвъ въ конститудіи, то Восте ав своѣа сторѣны поставивъ вчесьеъе, чтобы звестѣ референдумъ народу або плебѣсцѣтъ. Водложенье ревизіи на пѣвнѣише выключило демонстрація на улицахъ Брюсселъ и въ мѣбѣтѣ водбула ся зборъ робѣтничѣвъ, на котрыхъ выступали бесѣдники противъ правительственного проекту, а жадали повной ревизіи и загального права голосованя. При бесѣдѣ одного агитатора, коли вѣвъ выступивъ противъ короля, зачали збѣрѣвъ кричати: нехай жѣе република. Брюссельска полиція прѣдвѣзла ся демонстраціямъ, але противъ нихъ не выступѣла. За те министерство войны порѣбило прѣготовлячій кроки, чтобы сѣлѣвати болѣе въ мѣіаціи, на случай, еслибы зворушенье населеня подѣало ся чѣвъ болѣе. Комитетъ партіи социалістичной ухваливъ змусити парламентъ до признаня загального права голосованя и оголосивъ свою перманенцію.

НОВИНКИ.

— Про станъ здоровья посла Юліана Романчука одержали мы вчера водѣ Вл. п. Олександра Барвильского таку телеграму: „П. Романчукъ уже проходѣеъ по коматѣ. Небезпечности нѣлько нема“.

— Выдѣлъ академичного товариства „Ватра“ у Львовѣ має честь повѣдомити Вл. руску Публику, что товариство заняло комнату при ул. Гродзницкѣхъ н-рѣ 4 пов. III. Товаришѣ академикъ зъ львовского университетѣ, что будутъ мати охоту вписати ся въ члены нашого товариства, можуть въ той справѣ являтѣся что-денно въ коматѣ товариства вечеромъ водѣ 6—8 годѣны. — При нагѣдѣ складае выдѣлъ сердечну подяку п. д рови О. Федаконъ, который зложивъ въ користъ товариства датокъ 10 злр., и Вл. Захаревичевъ за ласкавий датокъ 1 ар. Вразомъ выдѣлъ товариства поручае ся ласкавой памяти тыхъ Вл. патриѣтовъ, что мають у себе дупликатъ якихъ творѣвъ, чтобы зволили надѣслати ихъ въ користъ бібліотеку товариства. — Вѣдѣ выдѣлу акад. тов. „Ватра“: Ив. Франчукъ голова, С. Яричевскій писарь.

— Зъ епархіи Перемыслюн пишутъ намъ: Вѣдѣ лѣта, водѣ липня, червня застоу панувала въ нашой Консисторіи. Справы залѣгали, зѣмѣна епископа сѣннула звычайный хѣдъ справъ. Звычайно була ординація въ серпни — и тую водложено. Владика ново-именованій хотѣвъ самъ свѣтити своихъ новыхъ сотрудниковъ въ виноградѣ Христовѣмъ. Лѣдва на 10-го грудня скликано до ординаціи. Всѣхъ явило ся 29. О томъ чѣвъ почала и лѣдъ робити зъ необсаженными парохіями, и все те дуже мало водѣеъ чѣвъ і теперѣ, але зъ ординацію вже мабуть найбѣеъе. 29 прѣсвѣтеровъ выдѣржано на ординаціи шѣсть недѣль и вѣонца майже безъ нѣякой практики розѣвѣхались домѣвъ, зъ тымъ, что на мѣвци своего пробываня достануть грамѣты зъ повѣдомленіемъ, куды призначенъ. Вѣдѣ 22 с. м. до нѣвъ мануло вже десять дѣвъ, та они нѣвъ не достали. Половина зъ нихъ лѣдѣла ся до серпнесной ординаціи и въ липню та серпнию поженялись, вѣншій не много позѣвѣше, а все-таки кождей уже 4—6 мѣсяцѣвъ зъ жѣнкою сидѣтъ або на лѣсѣхъ хотѣ-бы и найлѣвѣише те-ствѣвъ, або й формально „на брукѣ“. Теперѣ тѣшлили ся, что вѣонца скончили ся ихъ незавѣдѣа доля, а тымчасомъ зновъ колыкачатѣ дѣвъ мѣвѣ и авѣ слыхати, что тамъ о нихъ рѣшати хотѣтъ и якъ ще довго думаютъ ихъ лѣшати въ не дуже прѣятномъ положеню — сидѣчѣхъ на нарку тествѣвъ або й на брукѣ. Не поможе и titulus тепѣеъе, се-бѣ то заневненье мѣвци заразъ по вѣсвѣщеню. Преосв. епископъ и консисторія зволятъ справу припѣшити! — Въ имени молодшихъ братѣвъ одинъ изъ старшихъ.

— Товариство „Руска Читальня“ въ Золочевѣ устроюе дня 18 н. ст. лютого 1892 у власныхъ комнѣтахъ вечерничѣвъ зъ танцями. Вступъ лишь за запрошеніемъ. Вѣлетѣвъ по цѣвъ 1 ар. водѣ особы (для родины зъ 3 особы 2 ар. а водѣ кождонъ дальшой особы по 50 кр.) можна достѣти у комитетѣвъхъ а въ день вечерничѣвъ при касѣ. Стрѣй народный або домѣвъ. Дамы просить ся по можности о стрѣй народный. Початокъ о 8-ой годѣнъ вечеромъ. Кто не достѣтъ бы черевъ ошибку запрошеня, нехай зголосити ся до комитетѣвъхъ.

За комитетъ: Харакъ, господарь; Черниевскій, секретарь.

— Зъ гостины русно-народного театру въ Стрыю пишуть намъ изъ Стрыицины: Театръ нашъ заготовѣвъ до Стрыи и выставѣвъ мѣнушного четверга (4 н. ст. лютого) на перше представляенье комедію Н. А. Янчука „Выхованецъ“. Головну ролю Омельки и ролю молодѣи вдовы Катерины водѣграли п. Яновичъ и панѣт Ошповичева, якъ звычайно, знаменито; нѣшій артисты грали такожъ дуже добре, особливо пп. Кирицка, Ольшанскій, Сгечинскій и Кирицкій. Послѣдний, треба подѣнести, зовѣмъ заступивъ незѣбланный Стефурка, не вытѣрѣеъе вже карикатуры зъ роля комичной, — что мы давѣише мали нагѣду неразъ бачѣти. Штука сама дуже гарна, лишь не дае ся якоу въ собою погодѣти новинѣвъ и гарный сѣбѣвъ парубка Семена. Сѣла була заповнена середно, а позаякъ то бувъ торговый день и вѣольный по полудни водѣ науки по школахъ ѣльскихъ, то, мѣмо цѣлоденноа слоты, майже половиноу гостей становѣла замѣсѣва интелігенція (селянина не було авѣ одного), переважно учителей, котры одушевляи ся шукую, де народный учитель обѣймаючи нову школу, доважѣвъ такъ щироу прѣвѣтъ водѣ мѣсѣеон интелігенціи и цѣлой громады. Завѣдуючи Омелькови такого чѣвѣи, якого въ Галичинѣ, а особливо въ Стрыицинѣ, нѣхѣтъ зъ учителей народныхъ не знаеъ, почали сумнѣвати ся, чи Н. А. Янчукъ прѣдставивъ водносны населеня украинского до своихъ учителей реально. — В. Равлюкъ, учитель.

— „Братѣвъ св. ап. Тадея“ въ Чернибѣцахъ водбуло дня 19 н. ст. сѣчня своѣй загальній зборѣвъ подѣвъ проводѣвъ заступника старѣишины п. Николая Вишньовского при участіи 37 братѣвъхъ. Приходѣвъ мало братѣвъ въ мѣнушномъ роцѣ 590 ар. 50 кр. а розходѣвъ 374 ар. 48 кр. такъ что лишѣло ся чѣвъ 216 ар. 2 кр. гѣтовѣки. Мѣстоуъ братѣвъ прѣдставѣеъе ся такъ, что братѣвъ мае своѣй домъ и грошей на 5235 ар. 97 кр. а на те винно до щадниці 1883 ар. 10 кр. До выдѣлу выбрано мѣжъ нѣшними старшого совѣтника Виницкого старѣишиною, Ник. Вишньовского заступникомъ, д-ра Стоцкого секретаремъ а Анд. Гелечинского скарбникомъ.

— Вѣдѣ панѣ Наталіи Кибриньской зъ Бѣлехова одержуемо зъ просѣбно о умѣщенѣе отѣе липноу: Наколи вѣвъ участницѣ прогулки до Праги пристали на мѣй проектъ поѣхати товариству „Славія“ лѣнту на ихъ прапорѣ, двигѣенный въ справѣ жѣнѣчѣй и альбомѣвъ зъ фотографіями всѣхъ участницѣвъ для клубу чѣскихъ дамъ, то почуваю ся до обѣвѣзку повѣдомити III. Панѣ, что зъ робѣеонѣ на ту цѣль складки 35 ар. обѣрнено на лѣнту, котроу головоу занялась и въ своѣмъ чѣвъ до Чехіи водѣслала п. Іосифа Федакѣвна, а полашенихъ зъ чѣвъ 22 ар. на альбомѣвъ остае ся въ рукахъ п. Іосифа Бѣекевичевѣи въ Стрыю. Тѣ грошѣ лишѣють ся до дальшого розпорядку III. Панѣ, позаякъ 22 ар. за-мало, чтобы можна спорѣдити водѣповѣдѣе альбомѣвъ, а можливо бы було хаба тогдѣ, коли бѣ III. Панѣ, присылаючи свои фотографіи, причинились до того чѣвъ якимъ даткомъ.

— Вечеромъ общества „Русскихъ Дамъ“ зъ танцями, котрого доходѣвъ призначенъ на добродѣяну цѣль, на запомогу убогихъ русскихъ дѣвѣтъ ученицѣвъ, водбуло ся дня 18 н. ст. лютого. Запрошеня на провинцію вже розѣсланы, а до львовскихъ родины розсылають ся. Кто бы не одержавъ, може зголосити ся до панѣ Яновѣеи (Пѣвѣале ч. 9) або до панѣ Чипчаревѣи (ул. Шкарпова ч. 3.).

— Яій порядки напѣють на львовской почтѣ, свѣдѣчѣвъ найбѣеъе фактъ, что листъ заадресованный до о. Евг. Дудкевича въ Рудѣвъ выразно и дуже чѣткимъ писѣмѣмъ, наданный у Львовѣ дня 13 н. ст. сѣчня, дойшовъ до рукъ адрѣтата ажъ 3 н. ст. лютого. Якъ вѣказуѣтъ печатки на кувертѣ, вѣндровавъ листъ майже цѣлый мѣсѣвъ по Россіи. Бѣтъ то вже, пишуть намъ зъ Рудѣвъ, другій случай зъ листами приватными, а чѣвъ болѣе, писѣмо зъ суду заадресоване по польскѣ ходѣло по почѣтахъ руссѣйскихъ два тыждѣнѣ.

— П. Михайло Яремевичевъ, бувшій членъ-основатель а потомъ секретарь и заступникъ головы „Академічонъ Громады“ въ Краковѣ, одержавъ въ Йгальонѣмъ университетѣ дня 5 н. ст. лютого степень доктора медицины.

— Електричне освѣтленье одержать Черновѣцѣ. Урядъ будѣвничій тамошного магистрату выготѣвѣвъ вже дѣтѣный планъ а магистратъ розѣсѣлъ ихъ вызначѣишѣмъ фирмамъ электро-техничнымъ и товариству, запамѣаючому ся прѣдпріемствами електричными у Вѣднѣ. Кѣлька австрійскихъ фирмъ вчесьеъе вже свои оферты а въ послѣднемъ чѣвъ вчесьеъе оферту такожъ одна зъ фирмъ берлинскихъ.

— Выстава азійска отворена въ субѣту передѣ полуднемъ будѣтъ загальнае заинтересованье. Кп. Павло Сѣйбѣа зѣбрѣвъ подѣчасъ своихъ подорожѣвъ найбѣзѣнородѣишійхъ прѣдметы, догѣкають культуру народовъ вѣсѣдонъ Азіи. Суть тамъ богатѣ тканьяи, уборы и збѣру, оружье, обѣста мешѣканъ зѣаряды и посудина мешѣканцѣвъ Хинѣ, Япана и острѣвѣвъ Лѣю Кію. Озѣбѣвъ водѣначуѣють ся зъ рѣзноуа промыслау богатѣ тканьяи, на котрыхъ зѣображено религіѣвъ вѣвруваня рѣвѣныхъ народовъ далекого Вѣсѣду, дальше прѣгарный вырѣбы зъ лѣку, порцѣляны, майѣолики и керамичѣи. Мѣжъ нѣшними суть тамъ оригинальнѣ червѣники, не большій якъ у насъ ужѣвають ся для трѣлѣишѣхъ дѣтѣй а въ Хинахъ, якъ каже кп. Сѣйбѣа, носѣтъ ихъ дорожѣи женщины. Вѣонѣка интересѣй такожъ образы истѣричѣеъе та религіѣиного зѣвѣту, якъ рѣвѣнѣи и статуѣ та рѣзѣбы, зъ котрыхъ найгарѣвѣише суть статуѣ Будды, характеристична спокойными черѣтами лица. Вѣтъ вырѣбы водѣзачуѣють ся солидѣеъею и мають не одну вышѣеъе надѣвъ фабричными вырѣбами европейскими.

— Зѣмѣна вѣдѣности. Мѣстоуѣвъ Дарѣвъ въ Сѣвѣдѣкомъ купѣвъ сѣмѣ дѣния водѣ Тѣнеѣвѣмѣвъ бурмістръ Букѣеовска Шапѣвъ Міллеръ.

— Намѣрене самѣубѣеъеъе. Тадей В., кандидатъ нотаріальній, хотѣвъ вчера о 2 год. по полудни въ своѣмъ мешѣканѣ при улицѣ Бѣеѣмѣвъ, водѣобрати собѣ житѣеъе выстрѣломъ зъ револьверу. Стрѣль вымѣрѣный бувъ въ сердце, але куля не рѣйшла наѣеъе, не ушѣдѣиши легкѣи. Причина сего намѣреного самѣубѣеъеъе не вѣѣстѣна.

— Бурѣ. Зъ Ярослава доносѣтъ, что тамъ водѣ

то урожайна земля для політичної агітації. —

Минувшего тѣжидна опуствѣвъ рускій народный театръ наше мѣсто, попрашивающіе на послѣдней выставѣ устамъ режисера п. Яновскаго въ Русинами, котрый — треба признати — въ вышнемъ кѣлѣекозъ некультурныхъ оданиче, преймама его въ часѣ двомѣсячного побуту, въ патриотичноко гостиницю, заповнюючю простору салю въ своимъ родинами. Вже-же то справдѣ Русины якъ ставиславѣвскій такъ и замѣдсѣй заекаѣ въ свого щироко патриотизму и готовности сѣлшити громадою такъ, де ихъ влече честь въ амбіцію народна. На послѣдній два представлѣня выставленю славну оперу М. Лисенка и першого разу (въ недѣлю) велика саля була заповнена, а другого разу (въ вторю) весь театръ вышопланий. Самыхъ на-

Таке отже ан іменованье архієп. Стаблев-ского, ан кардинала Лдоховского не подоба-ло ся російськой прасі.

На дворі султанськѣмъ політана змінила ся и якъ доносить Times перевагу тамъ взяли елементи, котрі звѣстай зъ того, що протавлять ся вилфови Англіи и европей-скихъ державъ, принадлежащихъ до ліи мпра. На передѣ того кружка, котрий здобувъ собі довірѣ султана, стоять Девниш паша и Ах-метъ-паша та ихъ сателіты. Девунціи и шпѣгунство, котрі Кіамиль-паша старавъ ся здумати, воджили на ново и суть на днев-номъ порядку.

НОВИНКИ.

— Пасолъ Юліанъ Романчукъ — якъ намъ пишуть дня 8 н. ст. лютого зъ Відня — має ся лучше. Лѣкаръ спершу вирѣзавъ ему карбункулъ на шії, а коли потому нарвало було зноу на лѣвомъ ра-мени, перевелъ передъ чотирма днями и тамъ о-перацію. Раны — побѣла оречена д-ра Альберта — виглядають добре и небезпечности нема. П. Романчукъ проходить по комнатѣ и взагалѣ мало лежавъ. Д-ръ Альбертъ робить надѣю, що до 20 н. ст. лютого (коли то имовѣрно буде вод-рочена рада державна) п. Романчукъ буде мѣгъ зовсімъ подужати и виѣхати зъ Відня.

— Щобъ збѣдшити фондъ на основанье институ-та для рухлихъ дѣчатъ въ Станіславѣ, уряджують станіславѣска „Руска Бесѣда“ и товариство „Рус-скихъ женщинъ“ въ сали касина мѣщанського въ четверъ 18 нов. ст. лютого с. р. вечеръ зъ танцями. Д-ръ Альбертъ робить надѣю, що до 20 н. ст. лютого (коли то имовѣрно буде вод-рочена рада державна) п. Романчукъ буде мѣгъ зовсімъ подужати и виѣхати зъ Відня.

— Щобъ збѣдшити фондъ на основанье институ-та для рухлихъ дѣчатъ въ Станіславѣ, уряджують станіславѣска „Руска Бесѣда“ и товариство „Рус-скихъ женщинъ“ въ сали касина мѣщанського въ четверъ 18 нов. ст. лютого с. р. вечеръ зъ танцями. Д-ръ Альбертъ робить надѣю, що до 20 н. ст. лютого (коли то имовѣрно буде вод-рочена рада державна) п. Романчукъ буде мѣгъ зовсімъ подужати и виѣхати зъ Відня.

— Видѣль Руконого Касина въ Стрию пригадуе Вп. Землякѣмъ, що сикъ мясницъ устроюе ще одинъ вечернѣцъ зъ танцями въ недѣлю 14 н. ст. лю-того. Константуемо зъ удовольствіемъ, що першій вечерокъ стягнувъ значне число доброй публі-ки и она весело забавляла до бѣлого дня, — що вечерокъ той вповнѣ удавъ ся, а каждый хто не бувъ, мѣгъ того жалувати. Вечернѣцъ 14 н. ст. лютого будуть посѣдній сикъ мясницъ. Видѣль отже надѣе ся, що Вп. Земляки численно зовольтъ прибути, тымъ больше, що пороблено всякі заходи, щобъ товариство добре забавилось. Початокъ точно о годинѣ 8 вечеромъ. Вп. панѣ проситъ ся о звичайнй скромнй туалеты. Вступъ 1 зр. водъ особы.

— Въ рѣчицѣ смерти бл. п. Александра Огоновского, т. е. завтра въ среду дня 10 н. ст. с. м., вод-буде ся въ Успенской цѣрквѣ о годинѣ 9½, за-ходомъ всѣхъ русскихъ народныхъ товариствъ по-минальне богослуженье.

— Заповѣдженый на четверъ 11 л. с. м. водчѣть проф. Вол. Шухевича о фотографіи водбуде ся въ комнатахъ „Руско Бесѣды“ ул. Вѣрменська ч. 27. Початокъ точно о годинѣ 3-ой по полудни.

— Епісѣпъ выборы Бѣлоха. Въ понедѣлокъ дня 8 н. ст. лютого розпочала ся въ коломыськѣмъ су-дѣ окружномъ подѣ проводомъ совѣтника Буца-кого, розправа судова противъ 14 особъ, обжа-лованыхъ о насильствѣ публично подчасъ выборовъ до рады державной въ Снятинѣ. Актъ обжалованя покликуе до розправы 35 свѣдѣвъ доказовыхъ, а обжалованіи подали только свѣдѣвъ на свою оборону.

— Золоте весѣле обходити будуть о. Алексан-деръ и Гонората Руденскій въ Яблонѣцъ подѣ Со-лотвиною.

— Розвѣзанье рады громадской въ Рахевѣ. На вне-сенье выдѣлу краевой рѣшивъ намѣстникъ роз-вязати раду громадску мѣста Рахева, зложити

дра Фехтдегена въ уряду заступника бурмістра, и узнати его неспособнымъ бути членомъ магі-страту на часъ трехъ лѣтъ. Тимчасовый зарядъ мѣста поручивъ намѣстникъ конценістѣи на-мѣстничества бар. Едвардовъ Брунцкому, котрый яко комисаръ правительственный буде заряджува-ти мѣстомъ, доки маюча ся выбрати рада громад-ска не уконстатуе ся. Выдѣль краевой має представити мужѣвъ доврѣи, котрі будутъ пома-гати комисаревъ при зарядѣ мѣста.

— Стіпендіи надавъ міністеръ торговлѣ, на вне-сенье комитету галицкаго товариства господар-ского у Львовѣ, окнченному ученикови краевой школы господарства лѣсового у Львовѣ Іосифови Овсякови и Станіславови Гурскому а то: по 400 зр. рѣчно вразѣ зъ додаткомъ на подорожъ по 50 зр., а звичайному слушаючи академіи рѣчно-лѣсной у Відни Витовтови Махови надавъ міні-стеръ стіпендію въ квотѣ 300 зр.

— Убитое мужа. Въ Боянахъ на Буковинѣ по-сваривъ ся мѣщанинъ Вартоломей Земба зъ ово-ею женою Павлиною. Свария ставала що разъ го-лосѣйша, ажъ Павлина не могла перевѣдчати чеховѣка своимъ доказами, хонила доврѣи пожъ ку-хонный и пробрала нимъ груди Зембы. Про бы-тый упавъ на мѣсто труномъ.

— Зъ головного шпиталю у Львовѣ выдѣлили ся въ суботу Стеванъ Лабанчукъ зъ Мразницѣ, по-вѣта дрогобичского, терилчій меланхолич. Оногда приѣхала за нимъ жѣнка его Марія, щобъ его взяти домы, та мѣжъ заходѣвъ не можна було его знати. Имовѣрно, Лабанчукъ, не маючи гро-шей на дорогу, ходитъ по мѣстѣ. Бѣтъ вѣтъ низ-кого росту, слабѣи будовы тѣла и числитъ 50 лѣтъ.

— Лѣваска комната рундѣльничка ухвалила на вче-рашномъ собѣмъ засѣданъи продемонструвати про-тивъ зарядженя краевой дирекціи окарбу, ко-трымъ прѣдѣлено комисаръ правительственный, старшого совѣтника Фрица, до бюро езекуційного ма-гістрату. Выбрана зъ руководѣльничѣвъ депутація має удати ся до президента зъ просьбою о интер-венціи у намѣстника и вице-президента краевой дирекціи окарбу.

— П. Арнольдъ, начальнича стаци въ Лавочномъ, звѣстного зъ своей вѣдѣливости всѣмъ, що коли небудь робили прогулку до Лавочного, перенесе-но до Триесту, куды водѣ сима днями выѣзжаетъ. На его мѣсце перенесено до Лавочного п. Потуч-ка, дотеперѣшного начальнича стаци въ Сколѣмъ.

— Емиграція. Въ сѣдни с. р. приѣхало до Освѣ-цка зъ наміромъ емігранова до Америки 499 о-собъ, а то: 394 особъ зъ Галичины, 6 зъ Буко-вины и 99 зъ Угорщины. Зъ тыхъ особъ завер-нула дирекція полиціи зъ дороги 113 а то 109 о-собъ зъ Галичины и 4 зъ Угорщины. Зъ пооди-нокихъ повѣтъ найбільше емігрантовъ доставивъ повѣтъ ясельскій бо 63 особы, друге мѣсце зай-мае повѣтъ сяноцкій зъ 55 особами, водтакъ иде повѣтъ кольбушовскій зъ 34 особами, дальше ко-роснянскій зъ 28, новосандецкій зъ 26, мисле-ницкій 22, мѣлечкій 21, горлицкій и пильзнен-скій по 16, рончійскій 15, домбровскій 14, рѣшѣ-скій и золотѣвскій по 12, лавочутскій и новотор-скій по 11 особъ. Всѣ инші повѣты выказують вже по менше нѣжъ 10 особъ. Въ томъ самѣмъ мѣсяці переѣхало черезъ Освѣцкъ въ новорѣт-зъ Америки 819 особъ, а то: 584 зъ Галичины, 70 зъ Буковины и 165 зъ Угорщины. Число жи-дѣвъ російскихъ, що минушого мѣсяца переѣха-ли черезъ Освѣцкъ до Америки, выносило 145 особъ.

— Депутація т. зв. низшихъ урядничѣвъ при зѣлѣ-ницѣхъ державныхъ переѣзѣахъ теперъ у Відни и була на звѣдѣнціи у президента Билинського та у міністра торговлѣ. Низшимъ урядничѣмъ роз-ходитъ ся о те, щобъ ихъ переведено на етагъ урядничѣвъ, бо они и такъ роблятъ службу ур-ядничѣвъ и до удержаванья зѣлѣницѣвъ Кароли Лю-двика зачислювали ся они тамъ до урядничѣвъ.

— Графъ-дезертиръ. Wiener Ztg. оголошуе: „Гр. Иванъ Шафгоцъ. Ц. и к. суаъ гарнизонный у Львовѣ зывае сикъ Гр. Ив. Шафгоцъ, поручника 13 го полку уланѣвъ, котрый до 26 н. ст. падоліста 1891 до Вѣдѣшицъ въ Австріи, водтакъ до Бер-лина, Франкфурта и Кольони за границею одер-жавъ урлоупъ а доси не повернувъ и стоитъ подѣ обжалованьемъ о обманство и дезерцію, щобъ до 90 дѣвъ стававъ ся тутъ передъ судомъ до од-вѣчалности, бо въ противнѣмъ разѣ поступити ся въ нимъ яко зъ непослушнымъ подѣ права, а розправа и засудъ водбудутъ ся въ его веири-стности. У Львовѣ дня 29 сѣчня 1892“. Гр. Ив. Шафгоцъ (Shafigotsch) рожденый 1866 року, по-ходитъ зъ давной и звѣстной родины графѣвъ зъ лінии Вѣдѣшицъ и есть сыномъ Гр. Рудольфа и Го-сеины зъ баронѣвъ Байсѣвъ.

— Кошты люстрацій громадскихъ. При нагодѣ лю-страцій громадъ и повѣтовъ перевѣдчивъ ся вы-дѣль краевой, що въ деякихъ повѣтахъ приими-

ли звичай, що делеговані на комисіи урядники выдѣль повѣтовыхъ побараютъ кошты комисій-ной просто зъ касъ громадскихъ. Позаякъ взгляды порядку суть зъ такою практикою въ суперечно-сти, то выдѣль краевой вѣзавъ всѣ выдѣлы по-вѣтові, щобъ делеговані побарали кошты комисі-онной выключно зъ касы выдѣловъ повѣтовыхъ, по провѣреню зложеного ними рахунку коштовъ подорожи. О сѣмъко жъ выдѣлы повѣтові своимъ ухвалами уважають за водповѣдне жадати водъ громадъ звороту коштовъ комисіонныхъ, повинни вѣзвати ихъ до зложеня тыхъ рахункѣвъ причи-ны того жаданя.

— Дрѣбный вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Ан-дрѣйновѣ въ повѣтѣ рудѣцкѣмъ 100 зр. на будову школы. — Дня 6 н. ст. лютого водбуду ся въ Мостискахъ вѣнчанье д-ра Евгения Петрушевича зъ панною Леонадією Пуницкою, дочкою тамош-ного старосты. — Въ Золочевѣ померъ Теофилъ Малиновскій, директоръ тамошной гимназіи въ 55 роцѣ житя. — Въ Червоныхъ померъ д-ръ А-дальбертъ Вахловскій, професоръ математики и а физики при тамошной гимназіи дня 2 н. ст. лю-того въ 46 роцѣ житя. — Въ Штокгольмѣ по-меръа дня 4 н. ст. лютого славна шведска писа-тельа Емилія Флигаре-Карленъ въ 85 роцѣ житя. Писательску свою дѣяльність розпочала повѣстею „Вѣдѣмаркъ Кляйпѣ“. До найлѣпшихъ ея повѣ-стей належать „Заступникъ“, „Примхвата жѣн-ка“ и др.

— 100.000 зр. выносите головна выиграна вели-кой лѣотеріи прусской. Звертаемо увагу нашивъ Впос. читателѣвъ, що тягненье водбудеся вже 12 лютого.

Посмертій — — оновѣстий.

О. Иванъ Нанцевичъ, свѣщенникъ-ювилатъ, парохъ Колодѣйски, скалатского деканата, упокоивъ ся дня 28 н. ст. сѣчня въ 85 роцѣ житя а 52 свя-щенства. Вѣчна ему память!

Данило Голубицкій, мѣщанинъ сагадурскій, най-ревнѣйшій членъ тамошной читальнѣ, упокоивъ ся дня 28 н. ст. сѣчня. Покѣйный водзначавъ ся своимъ патриотизмомъ и зѣднѣвъ собѣ загалну честь у мѣщанъ сагадурскихъ. Похоронъ при ве-ликомъ здвѣгѣ народа водбуду ся дня 30 н. ст. сѣчня. Вѣчна покѣйному память!

Константинъ Дмитренко, господаръ въ Винникахъ коло Львова, упокоивъ ся дня 7 н. ст. лютого въ 72-омъ роцѣ житя. Покѣйный бувъ вѣрцевымъ громадянствомъ и однимъ зъ немногихъ въ Ви-никахъ, що крѣпко державъ ся своего обряду и

своей народности. Покѣйный выховавъ на щиро-го патриота сына Дмитра, котрый есть учителемъ въ Бѣлѣцѣ королевской, Земля покѣйному перомъ!

Именованья, поздравленья, конкурсы и др.

— Именованья. Министерство окарбу именовало ге-метра П. к. Іос. Вусатовского старшимъ геоме-тромъ, а геометра П. к. Тад. Шибальского гео-метромъ І. класы.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 9 лютого. Покѣйчено перегово-ры мѣжъ Таффимъ а Шмѣйкалемъ въ справѣ чешско-пѣмеккой угоды. — Гр. Сапарій при-ѣде до Вѣднѣ, щобъ здати справу цѣсаревъ зъ переведеныхъ выборовъ и предложити текстъ престольной бесѣды.

Берлинъ 9 лютого. Въ комисіи принято внесенье пос. Рікертъ: „Школа народна есть институціею державною и стоитъ подѣ нагла-домъ державы“. Противъ голосовали польскій и клерикальнй послы. — Цѣсаръ має въ лѣ-тѣ водвѣдѣти заходніи Прусы и Гданскъ.

Брукселя 9 лютого. Согг. Russe до-носить, що въ Москвѣ выкрыто нигилистичну друкарню и узвизнено 5 людей.

Екстрактъ олѣйку до ушей

д. к. секундарія д-ра Шипки, признанный цѣлю-щимъ одъ многихъ знаменитыхъ лѣкарѣвъ кра-евыхъ и заграничныхъ, бо лѣчитъ всяку глухоту (не зъ уродженя), шумъ въ ушѣхъ, стриканье и т. п. цѣлюкомъ усуває. Купувати можна по 1 зр. 50 кр. въ аптекахъ: д-ра Кароли Миколая и Якимъ Рукера у Львовѣ; Виктора Редіка въ Кра-ковѣ; Віліама Вѣдѣловича въ Черновцахъ; Стан. Павловского въ Тарновѣ; Ром. Якубовского въ Новѣмъ Санчи; Адольфа Вайля въ Станіславо-вѣ; Льва Гертнера и Войтѣха Коморовского въ Стрию; Кароля Мареша въ Самборѣ; Генр. Бага-ного въ Тернополѣ; Псебана, Stephansplatz и Твер-дого Marienhilferstrasse 106 у Відни. — Правильный екстрактъ липы у фляконахъ зъ вытисненою на-писею: K. K. Secundararzt Dr. Schipeck Wien. — За надѣсланьемъ впередъ 1.70 зр. розсылае ся въ цѣ-лѣй Австро-Угорщинѣ оплатно. 4083

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
поручае
наилѣпшій перфумы и воды туалетны
бдзаченъ 10 медалями заслуги и 2 дипломомъ признаня,
а то:
Перфумы ясиминоу, фялкову, розеву, рѣзедову, кон-валіеву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet Millefleurs и т. д. Фляконны по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1.50 и т. д.
Перфумы королевски Марисенны знамен. фляконъ 2 зр.
Вода львовска загално звѣстна и побрана за-для своего приятного, одсвѣжающего и догостреваого запаха, до скрапання одѣгѣвъ, хустокъ и розприскуваня въ комнатахъ. Фляконикъ меншій 80 кр. болѣйшій 1 зр. 50 кр.
Вода варшавска бдзачае ся надовычайно приа-мнымъ цѣвтовымъ запахомъ. Фля-коникъ меншій 95 кр., болѣйшій 1 зр. 80 кр.
Вода левандова подѣбна и вода левандово-ан-бровъ суть загално уживаніи до возприскуваня въ комнатахъ за-для своего приятного за-паху. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1 зр. 80 кр.
Воды колоньскій знамениты. Фляконны по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 зр., 1.50.
Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 18; въ Краковѣ: Су-ковницъ ч. 20; въ Черновцахъ: Ренювъ ч. 2.
8747

Въ Станіславѣ
у подѣсаного можна дѣстати каждого часу КИГИЦѢ рознои якості и наймодѣйшого фасону: бѣлы слобный и короны мѣртові — глянцныи, камелии цвѣтучі, всѣл-лякй палмы и рѣзны цвѣты. Вѣнцѣ похоронны, а на весѣл-высокопеченны розѣ, настѣеи и ро-сада на шпирати, ярини, цвѣты та кльомбы — деревца оочевѣи — по найдешевшій цѣнѣ продае
Антѣнъ Шмідтъ. 4165

СКЛАДЪ КАВЫ
наилѣпшого рода
АРТУРА КОСЦИЦКОГО
Улиця Осесалинскихъ ч. 11, вхѣдъ такожъ въ улицѣ Тихон, Дѣмъ кн. Салги.
Цѣны въ мѣсці 1 кильо зр. 1.90 на провинціи 4¾ кильо зр. 9.60 фрянокъ.
Не маю цѣлюкомъ тыхъ родѣвъ кавы, котрі иншй подѣ назвою мо-го знаменитого оголошуютъ; каждый самъ може перевѣдчати ся, чи до-стане дѣйде по той цѣнѣ таку наву ятъ моя що-до якості и смаку.
Найлѣпша кава налена зр. 1.20.
1/8 кильо найлѣпшой гербаты 75 кр.
1/8 кильо найлѣпшихъ окрушковъ 50 кр.

ВЕЛИКА ПРАТСКА ЛЬОТЕРІЯ.
Головна выиграна
100.000 зр.
ЛЬОСЫ à 1 зр. поручаютъ у Львовѣ: Авг. Шеленбергъ, М. Йонашъ, Сокаль & Ліліентъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 16-?
ТЯГНЕНЬЕ ВЪ ПЯТНИЦЮ.
При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.
Выдавецъ Иванъ Белой. — Одѣлчальнй редакторъ Михайло Струсавичъ. Пашѣръ въ окар. Черлянское. Въ друкарнѣ тов. им. Шевченка, водѣ заридомъ К. Вѣдѣмарко, 4161 16-?

ринности дробными додатками и поспеували цѣлѣсть. Сей-же малюнокъ...

— Портретъ панны Делі...

— Но тавъ сей портретъ за-для своихъ хибъ, за-для своєї простоты пригадувавъ италійскій малюнокъ зъ часѣвъ передъ ренесансомъ и якъ разъ вѣдповѣдавъ виглядови бібліотеки.

— Чи може не скажешь, що портретъ панны Делі пригадує святихъ, малюваныхъ Фра Ангелікомъ.

Глумила зъ него, а вѣнъ поважно вѣдповѣвъ. — Не нагадує святихъ, бо не має выразу аскетизму и містички, але годъ заперечити, мовъ бы не бувъ тавъ идеальнымъ и простымъ, якъ малюнокъ сего школы.

— Иване, — закликала Бригіда — ты бо мене гнѣваєшь такъ само якъ и Грація. Але їй можна се ще выбачити, бо она ще дитина и такімъ сентиментализмъ мусить бути въ тѣмъ вѣцѣ, коли зъ дитини выколюєсь женщина. Но ты вже мене дразнишь. Бо если на сентименты Граціи и се має впливъ, що Конноръ — а я того певна — глядить їй въ очи и єсть першимъ, що радъ бы побавитись зъ нею въ любовь, то ты — а того я зновъ певна — пѣдпавъ тѣй мужескѣй недугѣ, котра робить, що вѣжда женщина, гарна въ вашихъ очахъ, надъ вами заволѣдѣе. Ты бачишь, якѣ хибѣ має ся горда, екзальтована Олена, ба навѣть и ненавидишь єе часомъ, а все таки та недуга мужеска скобоче тебе дещо коло сердца.

— Теперъ то ты мене мене зачинаєшь гнѣвати, Бригідо! — сказавъ Торилі вже дѣйстно розгнѣванный. — Гадавъ бы хто, що маєшь жѣночу зависть противъ особъ своего пола...

— Но, ще того бравувало, чтобы тѣ люде порѣзнили насъ мѣжь собою! — закликала Бригіда зъ жалемъ,

а вѣдтавъ пригадала, що сей краввидъ завішений замѣсть портрета Олены бувъ для нихъ дорогою памятою зъ молодечихъ лѣтъ, коли то они голодували по смерти матери.

Ся згадка зворушила Торнліого и вѣнъ просивъ прощенья у Бриґиды за сихъ кѣлька слѣвъ нерозважныхъ. — Може се правда, — завінчивъ — що муцины суть пѣдъ деякими взглядами дуже лихими существами...

Конноръ Делі, заки вѣдѣхавъ до Дубліна докѣнчити студій, перевѣвъ два тыжднѣ у тѣтки и два поплудня знавъ якось вярватись вѣдъ матери и сестры, чтобы найти ся въ замку Делі. Першій разъ приѣхавъ до села але по дорожѣ заважавъ о подѣбрыѣ замкове, чтобы взяти зъ голубника пару голубѣвъ, якихъ не було въ Щасливѣмъ Дворѣ, та якось такъ склало ся, що побачивъ Грацію у вѣнѣ и поклонивъ ся їй. Грація выйшла сейчасъ на ганокъ, — нетактовно, якъ їй вѣдтакъ сказала Бриґида — чтобы розвѣдатись про п. Леонору и Олену. Дѣзнала ся, що обѣ досыть здоровѣ, що поздоровляють еи и радѣ бы зъ нею бачитись. Грація такожъ бажала побачитись зъ нами, и просила Коннора се заявити. На пращанье стиснула ему приязно руку, вѣдклонила ся ему любо, коли всѣдавъ на коня, а вѣдтакъ ще довго стояла — се рѣвножъ було нетактомъ пбеля п. Бриґиды — передъ домоу та глядѣла за намъ, доки не щезъ зъ очей. — Мѣжъ братьми все хочъ дещо подѣбности — гадала собѣ Грація и була бы може ще довго глядѣла въ ею сторону, куды поѣхавъ Конноръ, если бы п. Бриґида не була еи прикликала та поучила про тактъ товарискій.

За другимъ разомъ Конноръ вѣддавъ вже формальну візиту мѣст Граціи Торнлі. Казавъ оповѣстити себе, що приѣздить попрощати ся и гостивъ цѣлу годину. Мо-

же бувъ бы и довше задержавъ ся, але Бригіда не просила его о се, коли забиравъ ся до капелюха. Вѣдѣхавъ невдоволений, зажуренный, бо Грація вже не глядѣла за нимъ, коли вѣдѣздивъ, а черезъ весь часъ не мѣгъ сказати тѣмъ нѣмъ по въ слова, чого бы не почувла п. Бригіда. А якъ разъ на вѣдѣзднѣ такъ заворушилось ему сердце, такъ хотѣвъ высказати тѣмъ стихи, зложеніи въ Уайтклайфѣ, що ледви змогъ заволодѣти надъ своими чувствами.

Въ два днѣ по вѣдѣздѣ Коннора явивъ ся въ Делі и Юрій. Сей приѣхавъ вже въ дѣйствѣмъ, а не выдуманѣмъ интересѣ, лишъ бувъ бы его певно скорше полагодивъ, если бы не було тамъ Граціи. Случайно, якъ то звичайно буває при скорѣмъ вѣдѣдѣ, забувъ выняти зъ бюроа листы и паперы покойного Дермонта, а теперъ приѣхавъ се зрѣбати. Не приѣхавъ просто зъ Гудъ-Голлѣвъ, лишъ зъ Белявнѣ, тожъ переѣздивъ по-при кладовище, де спочивавъ Дермонтъ, та длятого явивъ ся въ Делі такъ блѣдый и смутный, що сердце Граціи краяло ся зъ жалю и співчути. Бригіда, поважаючи сей сумовитый настрѣй Юрія, не пильувала его вже такъ якъ Коннора и вѣнъ прийшовши попрощатись, заставъ Грацію самѣсенку. Грація була въ комнатѣ до забавы, зт-вѣдѣи дверь склявѣи выходили на огорождъ, котрый своимъ осѣинымъ выглядомъ ще бѣльше причинявъ ся до ихъ сумовитости.

— Бригісія заразъ верне — сказала Грація на замѣтку Юрія, що хотѣвъ бы попрощати ся — заразъ верне... Певно есть вже на фѣльвареу...

— Вы за мало выходите — сказавъ Юрій, щобы щось проговорити. Для него було досыть дивити ся — сѣсти въ кутъ комнаты и зъ тою жалостію, якою було

его сердце перепахнута, глядѣти на ню, але треба було щось промовити.

— Ходжу по огородахъ, — відповѣла Грація — разъ я була надъ озеромъ.

Зачервонѣла ся, бо надъ озеро ходила споминати хвилѣ, якѣ они тамъ разомъ провели. И вѣнъ собѣ ихъ пригадавъ, але такожъ и прийшло ему на гадку, що се були послѣдній днѣ, проведені за життя батька, тожъ и розжальнѣвъ ся.

— Ахъ! — закликавъ — якъ приманюючо гарні були години, котрі я перевѣвъ въ послѣдніе на філахъ тои сискѣйной воды. Тямите, якъ погѣдне було небо, який легѣтъ, якъ тепло сонце грѣло? Нѣчо не передсказувало, що небо отворить ся и впаде грѣмъ, нѣчо не вказувало, що смерть, горе, страшно нещастье жде насъ, пречайшихъ...

Зворушений голосъ дряжавъ и Грація простягла до него руку. — Пане Юрію, — сказала — менѣ такъ сумно, коли погадаю, що страдате...

— Вы добрі, добрі мовѣ ангелъ — відповѣвъ Юрій, придержуючи ручку, котру ему подано.

— Може я не добра, але менѣ такъ жалѣ, коли погадаю про се, що вы нещастиві — радше шенствѣ, анѣжъ говорила Грація.

— Коли погадаю, якъ нещаслива Олена и п. Конноръ — додава.

— Не жалуйте насъ, анѣ мене, анѣ нѣкого, а посятьте весь свѣй жалѣ, свои сѣбѣйны слезы — Грація очи були повні слезъ — сему, що такъ страшно, въ такъ суперечный способъ зъ честнотами и пожертвованьемъ своего цѣлого життя збѣшовъ зъ сего свѣта — закликавъ Юрій. — Вѣнъ, а тана смерть...

Юрій рѣдко дуже дававъ унести ся пристрастямъ,

але тогдѣ вся сила его чувствъ, цѣлый захватъ прляндской натуры, хочъ и гамованый по англійскы, выбухали пристрасно. Однакъ ще завчасу замѣтавъ, що се могло бы теперъ стати ся и змогъ здержати ся. — Даруйте, що я посмѣвъ у ваше нѣжне сердце вдарити такъ смѣло моимъ горемъ, моимъ терпѣньемъ — спазавъ. Але я нинѣ слабшій, аніжъ звичайно, нема въ менѣ нинѣ мужеского духа, нинѣ мое сердце розжалене мовъ бы у малого дѣтвака. Тѣ паперы, якѣ вуйко Кароль а навѣтъ я самъ вѣдкывавъ на бѣгъ язю вже неинтереснѣй и не занимающій, котрѣ я мавъ уже вквнути въ огонь, переповняли мое сердце тымъ болючимъ чувствомъ. Якъ невисказано добрый, милосердный для людей бувъ сей мой добрый отецъ! Якъ вѣнъ дѣлявъ ся не лишь грошемъ, але и сердцемъ аъ вѣвляемъ бѣднягами, котрѣ до него горнули ся, его убожали, се вказали менѣ отсѣ паперы...

— А тѣ люде его и убави — додавъ зъ гѣряимъ сумомъ.

Грація плакала тихо, глядѣла на Юрія и плакала. Не знала знайти слѣвъ потѣхи на сей природный бѣль, але тайный инстинктъ вказувавъ дѣвчати, що поглядъ еи очей, повныхъ горячого спѣвчутя, подасть ему сю потѣху, усмирить горе. И руки ихъ зблизли ся до себе, злучили ся въ нѣжнѣмъ обнятѣ; стояли такъ одно при другѣмъ передъ выходомъ до огорода, де вѣтеръ нѣсъ звѣяле листье; стояли при собѣ мовъ братъ и сестра, що плачуть надъ спѣвлюю втратою. Серце Юрія, замѣнене вѣдъ дѣтны въ собѣ, стаснене двома рѣзными собѣ напярями, вѣдчуло наразъ потребу розтворитись и набрало якогось довѣрія, а радше поуфалости, котрой не можна було оправдати дотеперѣшнымъ его зноснами зъ Грацією. Все те прийшло само зъ себе, мимо во-

лѣ, безъ вѣдомости обовхъ, и ему та фй выдавало ся се такъ природнымъ, що и не застановляли ся нѣ чудува-хесь сему. Вѣнъ страдавъ, а она се вѣдчувала, вѣнъ мавъ на души тягаръ, а она такъ горячу и велику охоту улѣгшити ему, що разомъ зъ словами плыли и слезы зъ очей. Чувъ себе дуже нещасливимъ, страдавъ ббльше, аніжъ Конноръ и Олена, бо мавъ на совѣсти тяжкѣ и горестнѣ закиды... Не бувъ такимъ синомъ для вѣтця, якимъ повиненъ бути, якъ хотѣвъ а не мѣгъ... Вѣнъ мавъ може таку саму натуру, що отець, Конноръ и Олена, але его виховано инакше... Якъ часомъ нѣмота вклде тяжку печать на уста, такъ и его сердце занѣмѣло та не знало высказати чувствъ, якѣ въ нѣмъ кипѣли...

Якъ вѣнъ неразъ пручавъ ся, якъ рвавъ ся виннути ся на шию батькови та заплкати: — Тату, я васъ такъ горячо люблю!... але все щось его здержувало вѣдъ того, якась гордбѣсть, явѣсь фальшивый але и непоборимый встыдъ вѣдкрыти свое сердце. Не выдававъ зъ себе чувства и вѣдчувавъ, що его нѣхто, або мало хто любить, а однакъ вже не мѣгъ бути виннимъ... не мѣгъ... И не бувъ добрымъ синомъ для найлѣпшого вѣтця, котрый неразъ мовъ бы вѣдчувавъ его, мовъ бы дававъ порозумѣти, що вѣдгадуе его чувства. Але мабуть отець мусѣвъ не вѣдгадати тихъ его чувствъ, такъ якъ и всѣ инші люде, тай помертъ, не газнавши любви сына, не газнавши нѣякого глубшого чувства..

Тожъ чи вѣнъ не найббльше нещастный зъ-помѣжъ всѣхъ дѣтей, що полизались по такъ страшно погибшомъ вѣтци?

Грація слухала тихесенько, але при концѣ зачала вѣдашвати ся щоразъ смѣлѣйше. Чи духи не знаютъ того, що було тайною людамъ? Чи тѣ, що перестави-

лись зъ землѣ, не дѣстають въ небѣ, при престолѣ Всевышняго, власти знати все? Тажъ они суть при огнищи всего свѣтла, въ краинѣ вѣчнои ясности, то чейже для нихъ нема нѣчого темного. При тѣмъ Грація зачала звѣльна вѣдхилювати заслону свого серця, бо и ѣй видає совѣсть, що не знає любити, якъ годить ся, тыхъ, котрыхъ повинна найбѣльше любити, що не може дѣлити зъ ними всѣхъ ихъ пересвѣдченъ и поглядѣвъ. Може се якось пѣзнѣйше уложитъ ся, але теперъ...

Такъ отже взаимно высказали собѣ такі рѣчи, про якѣ нѣкому нѣколи не говорили и про котрі не годилось передъ нѣкимъ бѣльше говорити. Якъ до того дѣйшли? не знали.

Наразъ Юрій побачивъ, що треба ему ѣхати, если має стати въ Гудъ-Голлѣвъ передъ ночею. Попращали ся, але не означили нѣчимъ близше, чимъ суть для себе, не сказали собѣ нѣякого пляну на будучиѣсть. Сказали собѣ лишь: — До побаченя...

XXI.

Еаглъ-Едіе се долина на усторонѣ, середъ гбръ, покритыхъ доволоа лѣсомъ. Черезъ середину вела вузка дорога, выложена камѣнемъ. Горы, мочароваті яруги, зъ котрыхъ добувано торфъ, лѣсы та кѣлька хатъ нужденныхъ — отсе було окруженъе, посередъ котрого побудувавъ отецъ Дермонта Делі ловецку палатку. Були часы, коли въ тѣй палатцѣ велось житъе гуляще, бужо повно гамору, але зъ часомъ що разъ бѣльше ставало тамъ вѣдлюдно и коли управитель О'Роне винѣсь ся, були лишь двѣ хатѣ замешкалі, въ котрыхъ проживали селяньскі родини побережника и лѣсного. Навѣтъ въ

лѣтъ околиця була надзвычайно дика и пуста, але Юрій вже не цофнувъ сего, що порѣшивъ. — Може и въ правѣ Иванъ Торнлі, що намъ було бы выгѣднѣйше въ Белявнѣ, если пѣдъ выгодою розумѣ лишъ теплу спальню, веселу комнату до забавы и добру комуникацію зѣ свѣтомъ — гадавъ собѣ Юрій, оглянувши земнѣй и вохкѣй комнатки палатия Еагль-Едіе. — А таки вѣдважу ся ввести тутъ матѣрь и сестру, бо знаю, що имъ потреба, що имъ буде тутъ выгѣднѣйше, бо будуть³ мати спокѣй въ своѣмъ горю и терпѣнью.

Се повторивъ вѣдтавъ Ганнѣ. — Мы стали бѣдными, — сказавъ — але ще не навыкли до спокѣйнои бѣдноты и люде такожь не привыкли до того, що мусимо вести житѣ скромне, обходити ся безъ много рѣчей и часто служити самымъ собѣ. За-для сего всего а такожь и длятого, що пѣдъ напоромъ нашего горя мы неразъ мусѣли бы здаватися на помилуванѣе людеѣ, щобы люде насъ жалували, гадаю, що лѣпше намъ буде въ Еагль-Едіе, анѣжь денебудъ инде.

Ганна була тон самой гадки. — Такъ — сказала — ты добре се понявъ: суть недуги, котрыхъ корѣнье вѣдъ разу годѣ вырвати, если надто глубоко вросло въ насъ, и легковажити сего не можна. Иванъ Торнлі, се не чомовѣкъ зъ серцемъ и чувствомъ, але сухій розумъ, абстракція, вѣднѣ того не понимае...

— Иванъ Торнлі, тѣтко, се чомовѣкъ вчасно вироблений и збывалый, тожь wymagaе вѣдъ людеѣ, щобы были такими, якимъ вѣднѣ самъ ставъ ся..

— Иванъ Торнлі се зимный идеальогъ. Не важу, щобы бувъ злый, але повтаряю, що се сухій розумъ. А небезпечна рѣчь дѣйти до того...

Ганна бажала, щобы Леонора и Олена лишились

въ Щасливѣмъ Дворѣ хочь до весны, але „зимний иде-альогъ“ зробивъ се, що вже на Рѣздво мали свѣй влас-ный дѣмъ. Яко управитель дѣбръ Делі мавъ обовязокъ доглядати робѣтъ коло приладженя Еагле-Едге, але вѣнъ що-дня пильнувавъ тѣ роботы, мовъ наставникъ спеціаль-но до того назначеный. При его наглядѣ зроблено зъ дому все, що можна було: осушено, провѣтрено поме-шканье, вытято въ гущавнику стежки и проходы. Але при тѣмъ всѣмъ не дозволивъ, щобы знати було хочь дробку елеганціи, абытву. — Нема на паньскій выбаги — говоривъ собѣ. — Если паньска гордѣсть зажене ко-го въ пустыню, ный же знае бути пустыножителемъ...

— Лѣсъ и гущавникъ се ще нѣчого страшного... повтарявъ собѣ неразъ слова Олены и тогдѣ брала его охота нѣчого не рушити зъ того лѣса та не вытяти нѣ одной стежинки. — То нѣчого страшного западати въ моклякахъ, вѣддыхати выпарами зъ багонъ, вѣчно зя-бнути...

И бачивъ ен тогдѣ зъ розжаренымъ лицемъ, бо о-бидѣла ся поглядами его. И здавалось ему, що она хо-дитъ крокъ за крокомъ за нимъ та говорить: — Я ве-лика панѣ хочь въ пустаря, а ты, марный шляхотчико, абѣдильный и пѣдноможенный грѣшныи спадщаныи, все таки мѣй слуга, хочь и заарядувавъ сядсю своихъ грошей старый замокъ моихъ прадѣдѣвъ...

Часомъ однакъ ставала ему передъ очи ниша Оле-на: золотоволоса русалка, яку бачивъ въ хатѣ Денниса Мелѣчь при умираючѣмъ вѣтця або на портретѣ мальо-ванѣмъ пѣсля школы Фра Ангеліко. И тогдѣ то якось пристрасно бравъ ся до вѣдновы палатки. Одну ком-натеу на розѣ выбравъ для неи на мешканье. Комнатка мала бальконъ а при нѣмъ рѣсь высочезный клень, ко-трого вѣнъ не назавъ вытяти, бо стачула ему передъ

очи Шекспіровска Юліета, хочь не знати, хто мавъ бути Ромео. Выстеленъ комнату білыми тапетамъ, на тліь котрыхъ красувались квітці рожь и фіялокъ. Вбр-цѣ тыхъ тапетъ спровадила Бригіда для вырядженя замку, а вѣвъ потайки взявъ прѣбку и тѣ білія тапеты дѣ-стались такожъ комнатцѣ Олены.

— Дурне се, що я зробивъ — думавъ собі. — Але самъ не знаю, якъ до того прийшло. Якъ то часомъ артистичнѣй вибаги доводять насъ до того, що властиво не повинно насъ обходити...

Иванъ повѣдомлявъ Юрія, якъ поступають роботы, але все при тѣмъ прибравъ урядовый тонъ. Юрій бувъ радый зъ того, бо мавъ нагоду заглянути кѣлька разѣвъ до Делі, хочъ вже нѣколи не прийшло зъ Грацією до довшой и бѣльше довѣрочнои розмовы, не длятого, мовъ бы не було нагоды, бо нагода мусить найти ся, если хто хоче, але длятого, що такъ рѣшавъ. Хочъ молодой и мало досвѣднѣй, та підпадаючій дуже легко такимъ зворушенямъ серця, Юрій вѣдчувавъ, що Грація не єсть для него таксю, якъ кожда инша женщина — чувъ, що ен любить, а радше, що має въ серци много елементѣвъ до горячои любви. Грація стала теперь богатою панвою, а вѣвъ збѣшовъ на цѣлкомъ бѣднѣго. Тожъ хотѣвъ заволодѣти чувствомъ, хотѣвъ здавити се чувство, котре мусѣло стати ся або жереломъ многихъ страданъ або великого упокореня его особистои гѣдности. И много мѣгъ зробити силою своєї волѣ. А все таки неразъ вѣхавъ до Делі, щобы побачити ен, якъ витала его спаленѣвши, якъ вѣдтакъ зъ чувствомъ нѣжности просила его поклонитись п. Леонорѣ и Олевѣ. Але и на таку радѣсть рѣдко коли собі pozwalявъ, бо видѣвъ ясно свое положенѣ.

Замѣсть сего чувства заказаного хотѣвъ надолжити

ти нешми чувствами: супротивъ матери и сестры. Впрядѣ зъ Оленою не дѣйшовъ нѣколи до такихъ зно-синѣ, якѣ були мѣжъ нею а Конноромъ, все таки рѣд-ня аблизива ся до себе. Юрій порѣшивъ додати до обра-зована Олены се, чого звичайно нема въ програмѣ наукъ жѣночнхъ — філософію. Умъ Олены надзвичайно жи-вий и понятный знавъ перетравити подавану науку, ко-тра ее поспеда въ нѣчѣмъ нѣ чувства нѣ поезіи, лишъ додавала имъ бѣльшого полету, бѣльшой свлы.

Учениця зновъ зѣ свои сторовы хотѣла вѣддяти-тись учителеви та познакомити его зъ рѣчею, котрой вѣнъ не мавъ, зъ правыми рѣчами ирландскими. Вже сямо окруженъе Юрія въ домѣ Гаяны надавалось до то-го: звичаѣ ирландскій, поезія ирландска, людъ ирланд-скій. Олена бажала се доповнити ще однимъ додаткомъ. Юрій подыбувавъ все пѣдъ руками книжки, котрыхъ не знавъ себѣ вынайти. Хроніки, дїяріѣ, монографіи сла-ныхъ подїѣи историчныхъ, знатныхъ людей, що жертву-вали все для добра народного, пѣдпадали ему равъ у-равъ пѣдъ руки и вѣнъ се зъ вдячностію принимавъ.

Гаяна бачила се дѣланъе Олены и приголубила до груди гарну золотоволосу голову дѣвчины, такъ само якъ бы бажала притулити голову молодця, въ котрого вѣнутри вѣдбувала ся теперъ такъ сильна перемѣна. Ах! коли бы то она могла не дати вѣдъ себе дѣтей Дер-монта!

Але нѣ — сѣ дѣти були власнѣсть иной женщины, належали до неѣ не лишъ по закову, але и по сер-ци, а жалоба и осиротѣлѣсть ще крѣпше затыгнула сей узолъ. Дарнѣйше Олена згадувала зъ туюю пре Шасли-вый Двѣръ, теперъ же зъ плачомъ радости поцѣлювала руки матери, коли могла еѣ повѣдомити, що вже макуъ власный дѣмъ, власный дахъ надъ головою.

— Ахъ! мамо, мамо — сказала — якъ неразъ пильно я глядѣла, чи вамъ тутъ не прикро, чи вамъ чого не хибує?...

— Нѣ, — відповіла вдова — не було менѣ тутъ але, було менѣ тутъ навѣть добре...

— Але дуже любо буде менѣ найтись зъ вами — у него — додала.

П. Леонора зачала теперъ пристрастно любити найменшій камѣвичикъ зъ Делі. Бути въ Делі, значило бути у „него“.

До Еагле-Едге перенесемо ся на Рѣздво, але передъ тымъ лучшя ся Оленѣ пригода, що добре зазначила ся въ еи тямцѣ. Щобы оглянути будуче мѣсце замешканя, Олена выбрала ся пѣшки лишъ зъ Мурдокомъ Мелачъ до Еагле-Едге, котре було въ сусѣдствѣ Гудъ-Гомлѣвъ, и стрѣтила ся зъ Иваномъ Ториліємъ середъ чудныхъ обставинъ. Стоявъ на драбинѣ зъ молотомъ въ руцѣ и мовъ простый робѣтникъ прибывавъ до вѣконъ гаки на вѣконницѣ. Олена вѣйшовши несподѣвано и побачивши таку его роботу, хотѣла завернутись, але и зачудованье и цѣкавѣсть задержали еи на мѣсци. Для чого вѣнъ се робивъ? Вѣнъ, за гордый, щобы стати такъ пониженнымъ слугою, за мало прихильный, щобы такъ по приятельски жертвуватись? А однакъ Олена бачила, що Иванъ Торилі мовъ слуга або приятель выругавъ недосытъ зручныхъ робѣтниківъ, щобы дѣмъ, де мала мешкати родина Делі, ставъ выгѣднымъ и затишнымъ. — Треба добре допасувати — говоривъ до якогось робѣтника — якъ найтѣснѣйше. Побивочный вѣтеръ дуетъ черезъ цѣлу зиму сею долиною, тожъ вдаравъ бы ся внутрь найменшою шпарою.

Що се его могло обходити, щобы тутъ не було вѣтру и зимна? Олена стояла и глядѣла на Ивана Торилі

зъ зацѣвляемиѣ, бо сей чоловікъ заслуживъ собѣ въ ен пересвѣдченю на опінію зимного, твердого чоловіка безъ сердца, а теперь наразъ выходить, мовъ бы она повинна бути ему вдячна за его запопадливѣсть, котра нѣ-якъ не була его обовязкомъ. Чула ся мовъ-бы приголом-шена, мовъ бы попала въ памороку, въ котрій їй стало душно и зъ котрой рада бы чимъ скорше выдобути ся.

И вѣнь змѣшавъ ся и спаленѣвъ, коли зѣступаючи зъ драбини побачивъ ен наразъ передъ собою. — А... за-кликавъ и выпустивъ молитъ.

— Я хотѣла побачити, якъ тутъ выглядае и прий-шла пѣшки зъ Гудъ-Голлѣвъ — сказала Олена, такожь спаленѣвши и зазнавши такого вражѣннѣ, мовъ бы не-дискретно пѣдглянула Ивана Торнлі при роботѣ, котру вѣнь волѣвъ держати въ тайнѣ.

— И застали мене при моѣмъ обовязку — вѣдпо-вѣвъ Иванъ. Теперь вже назадъ прийшовъ до давнои рѣвноваги и выглядъ лица ставъ холодный, якъ все.

Але она мимо волѣ вдивлялась въ него, мовъ бы хотѣла добачити щось, що їй ще не звѣстне. — Се не вашъ обовязкъ робити то, що я бачила — сказала, а голосъ звучавъ такъ привѣтливо, бо почувла, що повинна бути ему вдячна за се. Однакъ вѣнь чимъ скорше по-спѣшивъ знищити се вражѣннѣ.

— Моѣ обовязкъ допильнувати репарациѣ и зробити ен якъ найлѣпшою пѣсля вызначеного пляну вѣштѣвъ — сказавъ. — Я не спровадивъ вѣдповѣдно зѣбныхъ ро-бѣтниківъ и теперь треба доглядати ихъ роботу подрѣб-нѣйше.

Такъ отже вытолкувавъ їй ясно и точно, що не має потреби бути ему вдячною. Она була зъ того рада, але вѣдчувала мовъ бы обиду; та его воля выказати їй,

що в'ячого не робить по надъ обовязокъ, видала ся їй вже импертиненцію.

Скоро обйшла пѣдъ его проводомъ дѣмъ и будынки, не промовивши майже вже нѣ слова и лишъ слушаючи се, що вѣнъ розказувавъ голосомъ чічерона. Коли однакъ прийшли до комнатки зъ балькономъ, до комнаты зъ тапетамя въ цвѣты, не могла здержатись вѣдъ окляку. — А!... якъ тутъ гарно...

— Подобаєсь вамъ...

— Дуже. Се найлюбѣйша комнатка въ цѣломъ домѣ и буду зъ-часта тутъ пересиджувати. Выйшла на бальконъ, поглянула въ огородъ, а дерева безъ лиса дали їй побачити далеку даль. Наразъ зъ тугою, яку поетичнїй натуры вѣдчувають на видъ краси природы, простягнула руки и закликала: — Ахъ! тутъ вже осѣдокъ королевы Льюдж!...

Забула, що Сеснечь не мѣгъ ей порозумѣти и звертаючи ся зъ балькону до комнатки мимо волѣ додала: — Чи-жъ не буде намъ тутъ лѣпше аніжъ въ Белявѣ?

Але вже не чути було въ голосѣ обиды, лишъ радше легку вымѣву. Загальне вражѣнне полишила по собѣ любе.

Иванъ вернувши домѣвъ, зробивъ щось, вѣдъ чого Брегїдъ було бы стануло волосеє дубомъ, если бы була дѣзналась. Вынайшовъ мѣжъ дрантьемъ портретъ Олены, а принѣвши тайкомъ до своєї комнаты, повѣсивъ его въ заломъ стѣны за параваномъ. Но параванъ можна було вѣдхилити и тогдѣ сонце освѣщувало стать дѣвчини. Иванъ покориствувавъ ся тымъ; замкнувши на ключъ дверь, стоявъ годину передъ образомъ и глядѣвъ на єю красу дѣвочу.

XXII.

Зима минула; тяжка зима голодного року и сонце, котрого виглядано зъ тую, бо побоювано ся тяжкого переднѣвку, піднеслось високо на небѣ. Вже шість мѣсяцѣвъ минуло вѣдѣ смерти Дермонта: свѣжа травця прорывала на могилѣ, першій весняный леготь цѣлювавъ камѣнный хрестъ. Жайворонокъ злѣтавъ въ гору зъ своєю пѣнею, а Олена ставуаши на подвѣрѣ нового дому, проводила очима пташину. — Чи ты, пташино, летѣшь для того такъ высоко, щобы Господь почувъ тебе лѣнше? — пытала сумно. — Ахъ!.. коли-бъ ты могла Ему сказати, скѣлько тутъ на земли недоля...

Олена не жалувалась на свою долю сирѣтску, на сумну будучность, яка розкрывалась тѣй передъ очима, ви сердце було глубоко роздерте страшною долею затаму, що терпѣвъ голодъ. Люде гавули мовъ мухи, копано могоду за могилою и дома та цѣлѣ села ставами пустѣ. Хлѣбъ зачавъ ставати чимсь рѣдкимъ и неразъ хибло его богачевн, що мавъ пригорщъ грошей. Пошли останки припасѣвъ, на торгахъ не було нѣчого на продажу, по меншихъ мѣсточкахъ позачиняно склепы зъ живностію. Люде ходили мовъ мары, а певно нѣхто въ цѣлѣй Ирландіи не мавъ силы крикнути голосно, заспѣвати весело. За то пѣдъ хрестами, при дорогахъ, передъ дверми каплицъ и церквей, товпы народу клячали майже безперестанно та кликали о ласку — о хлѣбъ. „Господи помилуй“ кликали священники разомъ зъ людьми и разомъ зъ ними умирали зъ голоду, але Господь Богъ мабути не почувъ тыхъ голосѣвъ, що вносились однимъ зойкомъ до небесъ, и Олена Делі могла пытати малу

пташину, чи ви голосочокъ не причинить ся до польги въ тѣй людско́й недоли.

Долина вже цѣла зазеленѣла. Юрій выѣздивъ звичайно що-дня рано до Делі, щобъ приглядатись тамъ веденымъ роботамъ господарскимъ. Се була для него практика агрономічна и вінъ не залишавъ ви, безъ огляду чи була погода чи сжота. Иванъ Торнілі сказавъ ему, що має англійську стѣйність характеру, бо справдѣ Юрій нічимъ не давъ ся відвести відъ свого способу житя. Сей спосібъ бувъ досить прикрий и п. Леонора хотѣла відвести Юрія відъ того. — Мушу, мамо, такъ робити — відповѣвъ — мушу... Потреба менѣ набрати вѣдомостей, якихъ не маю, а котрыхъ я не мѣгъ бы відъ нікого вивчити ся, коли Иванъ Торнілі выѣде зъ-відси.

— Тодѣ вернемо до Делі?

— Бажаю сего, мамо...

И Юрій ранкомъ досѣдавъ коня, одинокого, що лишевъ ся зъ давной стайні Дермонта Делі та вѣхавъ до своєї роботи. П. Леонора тужила за синомъ, доки не вернувъ домѣвъ. — Мучить ся тамъ — говорила сумно до Олени. — Ганна казала менѣ, що гарує мовъ паробокъ Ивана Торніліого.

— Мамо, тѣтка Ганна додали такожъ, що поведѣнье Юрія розумне и шляхотне, що всѣ въ околиці поважajúть его за се, що відкинувъ всяку гордѣсть, невѣдповѣдну до нашого положеня. Тѣтка Ганна зачинають дуже цѣнити Юрія та передсказують, що буде знавъ повестись въ жетю.

— Ахъ, — відповѣдала мати — знаю се лишъ, що моя бѣдна дитина мучить ся надъ мѣру. Чи уважавъшъ, якій Юрій теперъ марный, якій синцѣ підкружляють ему очі?

Олена проводила все рано брата на подвѣрье Батле-

Виходить у Львові що дня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в авторській, а в авторській і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 34, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ з наслідком за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком
в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр.
на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр.
на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр.
на місяць . . . 1 шр. 50 кр.
у Львові:
на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр.
на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає вільні бди порта.
Повідомлення коштують 8 кр. а. в.
Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бди одної
строки нисератово в рубр. „Надслання“ по 20 кр. а. в.
Подарки коштують ся по 10 кр. бди статки.

Запросини до передплати на рік 1892.

Зь днем 1 січня „Діло“ зь додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходити буде, як уже вбачається, вбачається, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Просимо-ж всіх наших Впов. Читателів присылати передплату на рік 1892-гий (взглядно і залогости) і приєднувати „Діло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючий передплатник до-стануть початок (16 аркушів) пові-сти „Замов'ї Демі“, котра тепер дру-кує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Діла“.

По так званому „всенародному“ вбачу.

IV.

Вчечерній референт поміт-ний д-р Іван Добрянський, подавши — як ми вже констатували — грубо сфальшовану історію руху серед Русинів від 1848-го до 1879 року, т. е. до часу, як кількадесяті народовці зголосились було в членів „Русской Рады“, а вбачили „Русской Рады“ під прозодом тогочасного предсідателя о. Павлікова всіх аж не признав [д-р Ів. Добрянський в своїм рефераті сказав, що народ-овці „выступили“ з „Русской Рады“] — перейшов до часів від 1880 року до сего року, а очевидно найбільше займав ся звіст-ними фактами з кінця 1890 року.

Хоча молодша партія — говорив д-р Добрянський — з Русской Рады „выступила“, то мимого в случах, коли розхо-дилась о якусь маніфестацію на виб,лучили ся всі в одну цілість, а хоч в комітетах бували непорозуміння, галиця Русь пред-ставляла ся на виб яко один табір. Всі пам'ятаємо перше всенародне вбаче з 1880 ро-ку, котре скликали всі наші патріоти, а ко-ли права нашої церкви загрожено вбаченням

В Єгипті.

[Подорожні сномини д-ра Йр. О—ого.]

VI.

Гляньмож на ту старину від тисячів лт!

Отж приміром на одній надгробній та-блиці пишеть: „Тут спочиває капітан військ єгипетських Амесь, заслужений у війнах зь невірними, відзначений золотим хрестом заслуги на шю, за царювання фараона тако-го-то.“ А поруч него: „Тут лежить моя до-рога мати“ — пише сам Амесь. Мумію тої доброй матери віднайшло, а коли єї розмо-тано зь приписаних бавовняних пеленів, найдено на раменах, руках та ногах доро-гоцінний наразник, нашийники зь золота містерно роботи, оздоблені емалію та само-цвіттами. Цілий стіл займають єї дорого-цінності і збуджують подив до майстерскої руси давних золотників.

Тамж знов значить ся на стіні одного гробовця: „Тут спочиває шамбелян коро-лівський, займаючий серце свого папа, тайний совітник [пан тайний], маршалок двору, дорадник короля, виконавець розказів ко-ролівських, наставник надь всіма роботами королівськими, шеф королівскої канцелярії пан Ти“. Коло него погребено тілько єго жи-вни пан Не-вер-го-теп. Про неї пишеть: „Пан Неверготеп [дідь розкош] потїха мужа, господина дому, розвеселяюча серце мужа“.

На вчорній мбці представлена робота вь полі. Пань вбачав вь полі дивити ся на своя маєтності. Робота паньчаних мужа-вбачав вбачати. Тут оре пара волюбів, а надь ними пишеть: „Тягнїть, круторогі!“ Тамж знов жєнцї жууть вбаче, а тутж заходять ся коло винограду. Деякі лїний робітни-ки представлений разом зь наставником, що розмажувє єї палець, а надь ними над-пис: „Плєч болять лїнявих“. Плоди вь рбї та худобу ведуть передь мандаторів паньсєнх та єкономів, а ті записують усе вь книж папїрусов. У папа Амєготепа зна-чить ся, що вбач посїдає вь своїй власности

монастиря Василянцїв, знов збачили ся Ру-сини всіх партій і однодушно піднесли грбмий протест. То були маніфестації ім-позантї, тож не диво, що недруги наші глядїли на то кривим оком і роздумували надь тим, як бы такїм маніфестаціям на будуче запобїгти. І приготували до ви-борів на двї послїдїй надєнцї союму і на передпослїдню до ради державно вбачу-вались вь комітетах, де засїдали мужї рб-них політичних пересвїдченї, аби лишє вибороти як найбільше руских послбїх...“

Вь сїмь представлєню фактичних не-правдї нема, однакж, аби єго вбач оцї-нєти, треба бы неоднє додати, бо д-р Добрянський поминув, — так само як попе-редь вь представлєню історїї руху Русинів від 1848-го до 1879 року промовчавь рік 1866-ий, рбїє незвичайно важний вь історїї Русинів тим, що стара партія проголосила тогдї першїй раз правдою „єднєство“ на-шого народу зь народом великоруским.

Непринятє Русинів-народовцїв до „Русской Рады“ вь падоксї 1879 року ви-кликало меж Русинами-народовцями велике огорчєнє. Народовцї на велику жертву зь своєї сторони рїшили ся тим самим, що зголосились до „Русской Рады“, котра не була відновлена Головою Рускою Радою зь 1848-го року, — як неправдиво говорить д-р Добрянський, — бо „Русская Рада“ нї коли не поставила яєної програми націона-льної, яку поставила Голова Рада вь 1848 бмь роцї. Але коли народовцї поставили всту-пати вь членів „Русской Рады“, то єдино підь напором тої рослупи, яка огортала їх, ко-ли бачили прийму протесту серед Рус-инів, до котрої дошла політика старон пар-тії. Щоб „Русская Рада“ тогдї бодай дея-ких народовцїв не признала вь членів, того народовцї не сподївались. Русини зь Терно-польщини відозвою до „Русской Рады“ прямо зажадали того від неї. О. Данило Таняке-вич зь Золочівщини, поставлений на корот-ко передь тим кандидатом до ради дер-жавно, немов на заздаток померення пар-тії зрїв ся своєю кандидатурою на користь п. Юл. Герошового, хоч мавь бблїй шанєс бути вибраним, в п. Юл. Герошовї бувь од-ним зь двох членів, котрі пбєля вимо-

гов статута поручили о. Танякевичу видї-лови „Русской Рады“ до принятї. Далше ме-жи 28 Русинами львівськими, що зголосили ся, було чмало людей знаних уже тогдї на цїлїй Русї зь патріотизму, отж хоч-бмь три першїй підписав д-р Омелян та Олександр Огоновскїй і д-р Корнїло Сумкевич... Мимо того всего видїл „Русской Рады“ підь проводом о. Павлікова не признав нїкого! О. Стефан Качала написав тогдї: „Єсть же у нас при таких обставинах помирєнє партій і піднесенє справ народно можливє? Завзятий поляк не мбг бы нїкого гб-ршого вбачути... Нанї потреба ревнєи і ви-тревалої працї всіх!... Нехай же люди су-дять: чи тїя роблять роздорє, котрі подавали вь подають руку до порозуміння і згоди, чи тїя, котрі тую руку відкидали і відкида-ють?“

Отж народовцїв не признав вь членів „Русской Рады“ і они мусїли глядати иншо-го способу ратованя справ русков. І отж вь мбєсї груднї 1879 року непринятї вь членів „Русской Рады“ постановляють оснувати против „Слова“, органу „Русской Рады“ — новий політичний орган „Діло“ зь цїлю помирєня партій руских до єдиного дїланя вь справах народних. У народовцїв часто проявляє ся нершучість, але тогдї всякї сумнїви вь успїхї початку дїла улягли євертї людей бблїше ршучих. Непринятї вь членів „Русской Рады“ Володимир Бар-вїнскїй став редактором, другий непринят-ий Дамьян Гладкович адмїнстратором „Діла“, Стефан Качала, Володимир Навроц-кий, Натал Вахнянц и другї обїцали по-мбч пером, а всі народовцї єдїнарно по-мбч матерїально.

Щоб новим органом поставлену цїль оснгути, народовцї зробили велику уступку: зрєкли ся правопис єтимологічєи і „Діло“ стали видавати єтимологією. До того часу мнєи вь старон партїї говорив, що мусїмо стоїти на перешкодї єтимологічєи, а нехай тільки народовцї приймуть правопис єтимологічєи, нехай пишуть так, як „Наука“ о. Наумовича, а помирєнє готовє. Ну, народов-цї знов зробили жертву в „Діло“ почали видавати правопис єтимологічєи, такою як „Наука“ о. Наумовича. А нинї поглянь-

мо: як рбнї стоїть? „Діло“, як почало та вь до нинїшного дня стоїть вь єтимологічїй правопис, а „Наука“ о. Наумовича за кілька лтї повинула не тільки свою тог-дїшню правопис, але і самє язик, бо по-чала видавати вь до нинї видає ся вь яз-цї російськом...“

Як звїстно, вбачє всенародне було гад-кою Володимира Барвїнського ще зазвєм „Діло“ почало виходити, — вбачє мало розбу-дити Русинів та всіх одушевати до роботи. І перше всенародне вбачє 1880-го року було дїлом жєи Вол. Барвїнського, отж наро-довцїв, — „Русская Рада“ зь своєю партією заслуги вь тм дїлї приписувати собі не може, — без Вол. Барвїнського не було бы першого вбач 1880-го року. Вбачє фактично розбудило Русинів вь рух меж Русинами пбїшовь бблїй. „Русская Рада“, змїркував-ши, що народовцї — сила, не були відь то-го, щоб вь вьборчих комітетах дїлати єдином зь народовцями. На порядок дєвний прийшло кілька доповняючих вьборів і на-родовцї вступили до єдиної акції, однакж вь одного разу стара партія не допустила на-родовцїв до кандидатур, і Вол. Барвїнскїй, котрого Русини одного округа хотїли мати на-дїдатом и мавь шанєс вибору, мусїв рєзїгну-вати вь користь Юзичанського. Вол. Барвїн-скїй писав тоту свою рєзїгнацію уже вь по-чатках недуги, але написав єї і давши тим доказ, що єму не їде о личну амбіцію, висказав своє здивованє, що народовцї мо-жуть ще сидїти вь єдином комітетї, коли зб всего видко, що стара партія просто ємє-лює на виписуванє їх для своєї партійної цїлі... Ну, народовцї досїдїли вь тмь ко-мітетї і — як звїстно — довгї роки ще сидїли...

Що партія „Русской Рады“ — як ка-зав Вол. Барвїнскїй — ємєлювала на ви-писуванє народовцїв, єє показало ся не-вдовбї по першбм вбачу. Лєдєи народовцї розбудили рух мбж интелїгенцію рускою і народом, вбачє заразж проводили старон пар-тії почали єго виписувати по євому. Адольф Добрянскїй пересїлює ся до Львова, Нау-мович робить пробу зь Галичами, а мнєогє gentes, як Осип Марков, вбачє ємєлюва-ти для Мирослава Добрянського „гудулич“...

1.000 штук рогатон худоби, 8.000 овец, тільки а тільки усяного дробу, а тільки а тільки морів поля, в т. д.

Тамж у прєгарбмь малюнку представ-лено, бблїко то сїй пань записав за „улокї своєї душї“ на цєркви і святині. Тамж на-малюванї жївни, що несуть гуси; мужик, що приносєть вь дарь зацї, вь кошах не-суть риб и всяке инє добро. Кожде пань-ске село має зазначено, бблїко обовязанє да-ти дачи на цєрєву.

І родинне жїтє и товариєскє предста-влено тут вь гарних малюнках.

Жїночє товариєство збачило „на ча-лок“. Господина дому вбачє своих прїте-льов, європогї служанцї пбїносять кож-дїй ново-прїбувшїй чашечку чаю. Мущини забавляють ся при вибї. Танєнцї розвес-еляють їх при звуцї музичи. І ббдний това-риш, що за глибоко заглянув вь чєрєу, уєвбачєнний тут на вбч часи вь орїєнталь-ний та дуже навинний способ. Забавляють ся музичу и вь цїлю и вь варпбї, и вь те-першїй вбачїє „мбга“. Великї пань ходять на лови до Нілї на носорожцїв та крокодїлїв або вь пустиню на лєви та лео-парди.

Фараонь Хаум-го-теп зь уєїма своєї символїчними ознаками сидить на престолї. „Хоронїтель пасєм королївських“ пере-дає єму просьбу ємітєского плємєни на до-звол посєлїти ся вь границах єго держа-ви. Ємітбє такж и пбнзат, такї они вбрий, носатї, пєйсатї зь рудимь волосємь та бородою. Всє они їдуть зь поклоном: и жївни, и дїта зь уєїмь своимь добром, зь козами и ослами, просячи о пасовисє. Фара-онє не може рїшити ся, бо и такж уже на вєздїбїй границї єго держави розмнжилось багато того наївнї. Вбїть, видко, бонь ся, щоб они не переросли єго та не запану-вали надь єгипетским плємєном. Вь Аравїї та Палєстинї живуть их єдноплємїнники. Ану-жє они злучать ся зь ними та поборють Єгиптян...“

І отж фараонь Рамсєс II. каже на вєздїбїй границї своєї держави ставити крї-пости для охорони передь наїстєнками. Raison d'etat каже єму вь добре понятїє влас-нимь інтерєсєм сторожити ся відь ємітєско-

жїдєвского єлєменту. Ємітєских робітничків уєвбачє вбнє на те, щоб копали прокопи, ємєли засєпи, паїли цєглу и будували крїпости, такж званїй мурь Сєзєстрїта або бблїйну крїпость Ровєт. Жїдєвскому плє-мєни відпнмають ся данї прївїлєї и вольно-сти. Сє тої перїодї єгипетєскої історїї, що вь Біблїї зовєє „прїтєснєнїями Ізраїлян“.

Фараонь Рамсєс II. записаний золотими буквами вь кнїзї єгипетєскої історїї. Вбнє розширив границї своєї держави и зовєє „помнжїтєлемь царств“. До Бактрїї, Мєдїї та Персїї їдуть єгипетєскї загони. Заспоков-ши свои границї та завївши єпокї вь внутрї держави, обєрнув фараонь уєї свои сили на дїла мїра. Вбнє побудував новї мїста, зєвє славнє мїсто своєї мєни при уєїтї Нілї. Вь Абїдосї, вь Тебахї, вь Мємфісї по-ставив вбнє святині величавї, вь Нубїї та вь Сїнаї водєрєв та викорїстував вбнє копальєв золота та єрбїла, вь своїй землї розширив вбнє каналїзацію Нілї, щоб оро-шувати поля и огороди. Вь Тебахї завожєв вбнє бблїотєку и школу, де вчєнї викладали свои лєкції. Поєти Пєнтавр та Амєнємаптє величють вчїни сєго великого імператора. Танїмь бувь сєй царь, що зовєє єа фараонь „прїтєснєнїє“.

Вь величїмь мавєсожє, гбдїмь велико-го фараона, найдєно єго тїлїний останїє. На торжєствєннбмь засїданю, котрого головою бувь самє кєдїв Ієманїлє, розмнжєно мумію єго святиної. І показалоє лїдє старого чоло-вїка зь орїєннимь носом, зь тонкими уста-ми, вьзравь завзятї та єнергїї. Танїмь вбнє тепєрь стоїть вь музею, днєтьє ся своими за-павшми очима на тепєршїй свїт, и вь-дєть, як то плємя, котрє вбнє вь XIV вбчї передь Христомь задумавь бувь єстерї зь лїцї землї, розрослось и розпавувалоє не-лїше вь Єгиптї, але и вь цїлїмь свїтї.

За фараона Мєнєптар зь XIII вбчї пе-редь Христомь рїшивсь жидї покнїтити зем-лю єгипетєку. Танїцєм збїравсь онї вь сво-їх соньмцах и радїли раду. Мойсєй, що, хоч зь жїдєвского роду, вьковував ся на дворї королївськом, став вбчї проводнїком. І збїравсь онї зь Онь [Гєліополїс], зь Бєлїєсє та Бубастїє, зь Пітїм и Танїєт. Мїсто Рамсєсє було головним их збори-

щєм. І рушили табором зь Рамсєсє вь розложєнїх таборамь вь Сухотї, потбмь розложєнїх вь Хєтамї. Хєтамї значить по старогїпєтєскї крїпость; то були бастїони на вєздїбїй границї держави при шляху Сїрїє-ським, обєадєнїй добре єгипетєскими воєками. Мойсєй, щоб збаламутити уряд єгипетєскїй, пустив вїстєку, що їдє зь своими єдноплє-мїнниками поклонїтєє Єгов вь пограничїй святині на Mons Cassius.

Передь воєками вь Хєтамї жидї на-страшїлись. „І такж повїнь Господь их не прїямим шляхом вь землю Фїлїстрбї, котрїй то шлях бувь найкоротшїй, бо Господь роздумавь, що избраний народ мбг бы жа-лувати, коли-б бачивь проливь кровї, и по-вернув бы назад до Єгипту. И Господь велїть зєвертї [передь Хєтамї] на шлях полуднєвий до Пі Габїрот, що лєжить передь Балє Зєфон“. Пі Габїрот — тепєршїє Ахруд. Пі значить по старо-єгипетєскї мїсє, осєля. Балє Зєфон — то горы Атака, а звалїє онї такж, бо на сїхь горах вїкладали Фєнікїєскї жертви богам Зєфонов, вїтрови пбнвбнєму.

Жидї стояли табором передь Пі Габї-рот. І побачили онї воєско фараонєскє, що гнєлось за ними. Скорєнєко збїрались онї и рушили до Чєрного моря, вбчє відступ-лось и онї перєшли сухою дорогою. За ними погналось єгипетєскє воєско, але вода прїсту-пила великою лавою — погребала цїлє воє-ско фараонєскє, и вновї, и вбдїв, що за жи-дами погнались у море, и не оставь ся зь вбдїв нї єдинї. Вь новїїших часах, званїх Лєссєсє прорїзавь канал Суєвїй, на-равань арабєскї перєходили багнє Чєрного моря вь порт відлїзує морєского.

Хоча по салах музеє, чоловік пбїмє лєгко, як звїстний єгиптолог Єбєрсє мбгь пбнзати гадєку, щоб представити єї формї романє давнє жїтє єгипетєскє и представити єго такж, що онє здаєсь взятим зь тепєрш-ности. тблєко вєсдєжє вь трошєа нїчї ра-ми. И єсправдї, розглядуючєсь по тмь остан-ках давнєї культури, чоловік не може по-нїяти, що відь того часу дїлати насє двадцї вь чотирї столїтї. Тї перуи довгї, що носили мужичини, тї наїтїєн жївнїчї, те намисто прєгарнє, тї всякї цїцєи жївнїчї на всякї

Подволичисна: Пшеница 9.75 до 10.65, жито 9.50 до 10.25, ячмінь 6.75 до 8.—, овесъ 6.81 до 7.25, горохъ 6.— до 12.50, вика —.— до —.—, рйшакъ 13.— до 13.25, льянка — до —; коню-

4150 **Wien I Herrengasse 10/D. 11-15**

Adressat: General Vertretung v.
J. Augenfeld, Wien, Stadt,
Schulerstrasse Nr. 18.

Львѡвъ, улица Галицка ч. 16
Цѣнники на жаданье даромъ

за високою провізією, евентуально за столою мѣсячною, платнею приймає фабричний складъ. Зголошеня присылати до Пвана Рудіша Прага-Вишеградъ. 4171 3—12

Комісовый складъ Гомеопатичной кавы О. Кнейпа.
Буліонъ въ плынѣ (Maggis ekstrakt). 4078

Подрѣбно у всѣхъ перфумеріяхъ, дрогеріяхъ, аптекахъ и лѣ-
шихъ фрізіерняхъ. 4116

У ЛЬВОВІ у пп. антикарвтъ: Петра Міколяша, Жигмонта Рукера, Якова Байзера
К. Крижановского та у пп. кушвтъ: Ст. Маркевича и К. Балабана.

До ефектовъ у которыхъ вышли купоны, доставляе новы
ярушн купоновъ, заворотомъ коштвъ, которъ самъ поноситъ.

35. СЛУЖБЕНИ ПОСРЕДНИК У ПРАВОСЛАВНОМ ЦРКВУ СРБИЈЕ

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годі дня по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, і в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з Ділом.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haenstein и Vogler, G. L. Daube и Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і пажесть за інсерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком з Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 зр. на цілий рік . . . 24 зр. на пів рік . . . 9 зр. на пів рік . . . 12 зр. на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр. на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 зр. на пів рік . . . 8 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані вільні бр. порта. Поодинокі чиселі коштують 8 кр. а. н. Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бр. односторонні інсерати в рубр. „Надоборне“ по 20 кр. а. н. Подяки числять ся по 10 кр. бр. а. н. стаття.

Запроси до передплати на рік 1892.

З дня 1 січня „ДѢЛО“ з додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходить буде, як уже відомо, щодня, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Присимо-ж всіх наших внів. Читателів присилати передплату на рік 1892-й (взглядно і залеглости) і приєднувати „ДѢЛО“ як найбільше передплатників!

Ново приступачі передплатники достануть початок (16 аркушів) повістей „Замов'ї Делі“, котра тепер друкується в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „ДѢЛА“.

Промова пос. Подляшецького.

на 111-й засіданні палати послів дня 8 н. ст. лютого с. р. при першій читанні проекту пос. Вурмбранда щодо обов'язкового забезпечення воді огню.

Висока палато!

При першій читанні сего проекту закону обмежую ся на заявлення, що кляв моїх товаришів ухвалити голосувати за переданням сего проекту водопровідній комісії, а супротив того нема ніякого ризиків, чи ся комісія єсть господарська чи яка спеціальна. Але рівночасно уважає кляв доконечним вже тепер зазначити своє становище супротив того проекту закону отенити, що вповні акцептує засади обов'язкового забезпечення воді огню і взаємності в зобов'язанні, однак цілком не годить ся з засадою монополії зувати достатній товаристві забезпечення воді огню, бо в наслідок того в справах забезпечення була б виключена та так велика конкуренція, а це не доказано, мов би без монополізації забезпечення не мали повної певності, тим більше, що прийнявши засаду взаємності, котру можна і треба поставити доконечним умовою для товариств забезпечення взагалі, можна постаратись о найбільшій певності для інтересованих.

Годі мені не згадати, що нема причини прийняти, мов то в наслідок монополізації забезпечення само забезпечення яко таке буде дешевше для інтересованих. Я з мого боку протино думаю, бачу, що забезпечення навіть пропорційальною підпорядковано в наслідок коштовної маніпуляції, яка звичайно буває при тм, коли влади возмуть ся вести якийсь інтерес.

Могло би бути заклад, що чейже не мож-

на нікого змусити, щоб воді робив собі видатки з свого маєтку а не мав за порушеної певності, що ті видатки не робить надаремно і що в даному случаю може числитися на певно на сподівану користь, виглядно на вигороду шкоди. Се-ж можна би легко зробити теперішніми законними розпорядженнями, після котрих при удріженні кредиту істотного з фондів сирітських все мусить ставлятися приказ, що будинки, дані за ипотеку, мають забезпечитись воді огню, хоч нема ніяких краєвих товариств забезпечення. Однак сего закладу, як знаю, ще доси на серію ніколи не роблено.

Тож з тм причин, а також і за для того, що годі розуміти, як буде можна вже істотними товариствами забезпечення воді огню водопровідні ах добути і признавати право а не дати їм водопровідників, котрі б намагали знов жертви на державу — гадаю, що не можна голосувати за монополізацію, і ми виразно заявляємо, що не будемо за нею голосувати.

Виряді будемо голосувати за переданням сего проекту закону до комісії, але за державою собі повну свободу, яка становить маємо заняті при дальших читаннях супротив проекту.

Не хочу полемізувати з висказанами противників, однак муща згадав про одно, що сказано.

Один передбачив, що рада державна некомпетентна видати сей закон, бо в основних законах державних наведені виразно ті всі справи, які застережено раді державній, а між ними нема справ забезпечення. Гадаю, що така гадка невідповідна. В передбаченні законів не розходиться о се, щоб унормувати засади, після котрих забезпечення воді огню мало би управитись краєвими законодавцями, але розходить ся о се, що ореченням ради державної заповнена свобода діяння поодиноких осіб мало би бути обмежена, а то в тм, що они мусили би забезпечити в своїй нерухомості і деякіх движимості. Таку квестію може порішити лише рада державна.

Що-до монополізації сказано, що без неї народі буде владний в руки несовітності товариств. І я був би тої гадки, если би не заведено засад взаємності і если би не можна застеречити против картелів і ринків; але тут вже так часто говорено і ставляно внесення, що чейже выступити ся спеціально против „ринків“.

А против картелів в справах забезпечення можна би так само выступити, як против інших картелів і „ринків“.

Отже взаємність і закон против картелів і ринків дають заповну, що народі повинно не монополізація не віддасть ся монополії товариств забезпечення.

Сказано тут також, що виступаючи забезпечення воді огню стане краєвою в користь автономії і краєв. Отже мають осунуватись краєві товариства, а після проекту закона мав би край осунувати товариство забезпечення на свої кошти і страту та

при своїй заповнці. Закон державний наже, що край має прийняти на себе заповну супротив інтересованих, але не означає разом, що також держава дала би водновдане краєв, если би она потерпіла сильні шкоди. В таких постановках годі додати хісна для автономії і поодиноких краєв. Не залежить чейже на простоті криваво примусового заведення краєвого для забезпечення воді огню, — як се сказав пос. д-р Вашатий, замітивши, що нема чого чудуватись, що при таких обставинах не дадуть нам прийти до примусового заведення краєвого для забезпечення воді огню, — бо-ж гадаю, що се не цілком, мати примусове заведення краєве для забезпечення, лиш перевести забезпечення в можливість найбільше раціональний і певний спосіб. (Пос. Тім шер: Се може зробити лиш краєве товариство забезпечення!) Краєве заведення се не цілком, лиш средство, а встоюватись так дуже за тм средством, якос не уходить.

Ще раз повторю, що будемо голосувати за переданням проекту закону до комісії, але виразно застерігаємо ся против змоніполізації справ забезпечення. (Славно! славно! — воді руских послів.)

Рада державна.

На початку вчорашнього, в четвер, засідання палати послів заявив президент Смоляк, що комісія вибрана для внесення пос. Люгера в справі біржевої паніки не могла уконститууватись за-для того, що не було комплету, длятого визнає комісію, щоб чини скорше уконституувалась.

Зачала спеціальна дебата над субвенцією для товариства парохидної плавби на Дунаю. Представитель правительства, Бажант, озавав заклад, піднесений пос. Люгером, між ними, мов би товариство запропастило акти і не доручило їх міністерству торговлі. — Пос. Люгер водповів, що готові предложити докази на всі свої акти. — Пос. в. Ліхтенштайн промовляв против правительственного предложення — а пос. Щепановскій выступав в обороні предложення.

По промові послів Жака і Русса прийнято §§. 1 і 2 в 2-й предложення — а дальша дебата має вестись на вчашньому засіданні.

При кінці засідання втїс міні. Гавч провкты в справі політичної допачи кривошань і конгруї деяких священників. (Глади в „Новинах“.)

Комісія палати послів для кодексу карного вела нараду над предметом водшкодованя невинно засуджених, котрий завершено до неї з поправками, поробленими в палаті панів. В дискусії взяли участь посми Подляшецькій і Пиняньскій. Комісія рїшила прийняти проект закона з поправками палати панів.

Комісія правничо палати панів порїшила обставати при своїй поправці правительственного предложення, що студія правно-історичній і державній мають тревати по чотири години. Если палата панів прийме ухвалу комісії, то проект прийде що раз під нараду палати послів.

В польським колі на засіданні дня 10 лютого голова кляв Яворскій предложив лист архієпископа Стаблевського з дня 6 лютого яко водповідь на писемо і телеграму польского кола, выслану до архієпископа. Сей лист звучить: „Ексцелленці, достойний пане презесе! Коли перемирнули у мене дні найбільших вражів, аж тепер в супокі водлучаю в цілкомі обмїс сю почест, яка мене стрїтила в желанях, котрими польске коло привитало мое вступленє на престол св. Войтїха. Складаю подяку поважаному колу за сю заяву чувств, котрими наші серця еднають ся в любови до Бога і до того, що Бог призволив і приказав любити на сій землі. До недавня я був на тм самім полі товаришів роботи і борби, та з власного досвду знаю в журбу і всі перепони, однак ясний погляд, уміркованє, та досвід разом з світлою красоріччивістю віденьского кола і его вождів, підносили мене та завсїгда радували. Наві як архієпископ могу поблагословити і сердечно благословлю праведну роботу кола та рівночасно прошу прийняти заявленє глибокого поважання, з якою остаю ся для цілого польского кола і достойного его презеса вірним слугою. Флоріан архієпископ гвінзненскій і поананьскій.“ — Коло выслушало сей лист і ухвалою записати его в протокол засідання, высказуючи архієпископу глибоке поважання і подяку за его благословенє.

В справі нужды середь народу.

Письмо з Тернопільщини.

I.

В послідній мой допис представив я загально нужду нашого Подля. Але не тільки Подля, а цілий наш край придавлений нею, тож варта й труду — познати жерело тої нужди. Доки того не зробимо, доти нема мови, щоб в побороли. Лякар, щоб выхити яєус тяжшу недугу, мусить перше знати причину тої недуги, а усунувши єя, доперва береє до лічєня.

Богато, дуже богато єсть причин, з котрих наш край попадає щораз в більшу нужду, таж що в Галичині народі навіть може найбільшій з всіх народів в австрійскій державі. Не бракує у нас щирих приятелів народу і краю, не бракує людей доброй волі. Но жерело і причини нашої нужди не всі добре познані і выяснені. Думаю, що вже крайній час тою справою за-

В Єгипті.

[Шодорожні спомини д-ра Я. О.—ого.]

VII.

Коли Константин Великий прийняв християнську віру за віру державну, в той час Єгипет уже був цілком християнскій. Тільки і в християнську релігію Єгиптяне внесли з собою духа спекулятивного, таж характерастичного для нації єгипетской. Она почала спорити і вести війни за тонкости. Про се, ч в Христі розрізняти треба дві натур, божу і людську, чи лиш одну божу, вєли Єгиптяне не тільки довгі диспуты, але і проливали кров, а особливо, коли собор Халкедонскій 451 року під впливом Греків визнав Христі признав догмат, що в Ісусі Христі треба признавати дві натур. З релігійних і національних причин водлучили Єгиптяне під проводом Евтихоса воді церкви православної і утворили секту монофізитів. Греки прозвали сю єгипетську секту Коптами, а Єгиптяне драждали знов православних Мелкитами [рабами царями]. В коптійско християнську секту увійшло багато из стародавніх обычай єгипетских.

Коли і раз в велику п'ятницю був в Каїрі на водправ в церкві коптійській, все представило мені незвичайним. Сам бачив одяг священника з тією на голові, старий жезл, символічній маюючи, котрі а бачив в музею, ба й лиця Коптів таж а здавались мені знятимі просто з яєон старинно-єгипетской статуї. Сама водправа водбувалася старинним тоном таємничим. Таким характеристичним тоном таємничим в давнину єгипетскіх п'яцарів [священників] вносали в честь Горуса своїм послом, котрий в перекладі на нашу мову звучав:

„Хваліте всевышнього Господа, що небеса розвісив над нами, і землю сотворив і море одним словом: нехай станє! Єдиний, що підняв ся про добро несекого створєня, Боже милосердний, в милосердію безконечний, властиву жити, сил і здоров'я, Ты, що годуєш птиць літаючи в воздухах, выслушай моєб мои, сотвори радість сердцу моему“ — а т. д. Я в деяких величавих старо єгипетских святниках лєдья перетинаю старих богів, а на их місєце помагано нових святців, таж і в водправах коптійских, а навті в в православні византийских, свідуючий вайде натїян на єгипетську старину.

Національно-релігійна борба з Візантією тревала майже двіста літ. Коли утиски византийского уряду перейшли всяку граніцу, Копти закликали до себе Амра генерала, що стояв табором на границі Єгипту, і піддались під високу руку каліфа Омара в 640 році по Христі. Від сего часу починаєсь панованє Арабів на землі єгипетській. Богато Коптів прийало магометанство, богато з них перемішало ся з Арабами і сотворило нову расу єгипетську. Вплив Арабів був таж сильний, що навті старопієтська бесіда, котра тревала в мужиків демократичній діялєст майже до Х-го віку, пропала з лиця землі і доховалась лєдья в релігійних кнїгах писаних в III—IV віці.

З заборон арабских став Єгипет осередком магометанства і магометанско-арабской культури. І тут старий культурний ґрунт став ся в привід. Новий молодий народ арабскій, прийнявши щепок из старон культури, розвивав єя в новім напрямі. Из щепка выросло гарне дерево, що розпустило свои галуз по цілій Африці, в Азію аж до Табета, Хіт та Індії, а в Европі в полудену Італію та в Іспанію.

Стара культура, воджвши раз в християнство, а потому в магометанстві, покорила під свои ноги світ увесь.

Вже 909 року по Христі заложили каліф в Каїрі університет єль-Агара [цвітучу школу]. Коло моши побудовано бурє на удержанє студентів та мешканця для професорів. На ті цілі поробили заможні люди щедрі записи. І уряд каліфів уважав воді давна своєм обов'язком удержувати сю школу. Недавно же, перед шістнадцятьма роками, Раїб паша зробив запис, після котрого его спадкомц обов'язаний удержувати в школі 135 студентів. Абу-Султан, намістник высшего Єгипту, дав 500 бохонців хліба денно, міністерство просвіти дав 4.000 бохонців хліба денно, і т. д. Тут ує студенти — а в році 1884 було их 10.000 — удержують ся на кошт або державний або стипендіний. І найбільшій має тут можливість користати з жерел науки. Правда, в сих землях иде же наука вкупі з релігією. На підставі корана учать ся тут не лиш закона божого, але і юриспруденції, і філософії, і т. н. Екагега корана — рїчч найголовніша. Но і по-прикорань выкладають тут і математину, і астрономію, і інші науки. Правда, все те водбуваєсь в охолодстві тоні, але-ж чи дано то і у нас, в Европі, покинути схоластичу?

В році 1287 каліф Какауз заложив морістан — шпиталь публичний, де професори вчили медицини. Ся публична інституція була в найвещомі значінні гуманітарною. Там лічав ся кожний за дармо, доставляв харч, а при выході навті оджє. При сьм заведено був дм для неувличимих хорих. Усе то діялось передь сотками літ і було впливом чувств, на які лєдья тепер, в XIX. віці, зобувають ся Европій.

З цілого магометанского свѣта збирають ся студенти до університету єль-Агара. Тут в великій сали, де стоячи під одною из сто вольно выкладають лекції допенти, надобати можна між студентами представників рас з всіх околиць свѣта. Тут жовто-зелений Індієць або Малаець лежить на ковр, прислухуючись выкладам поруч з білим Персом або Турком, — недалеко воді него чорний Негр або гордовитий Берберинец та Мароканец. Уєх их лєчить одна віра і одна жадаба науки.

Особливу спеціальність сего університету творять сльбї студенти. Она всего учать ся на память. І з них то выходять найзавятїшї проповідники магометанства.

Ректором університету єсть глибокоучений кораніст шєх Абасі єль-Магді, каїрскій жид, перейшовшій на магометанство. Тепершній поступовий уряд стараєсь реформувати університет на європейскій спосіб. До деяких галузей нєз строгих наук поклоняно Європейцїм, але пони що проекти єї стрїчають велику опозицію з стороны священства магометанского.

Ся стародавня alma mater, що заковані в своїй методі, все таки робить глибоке вражєнє. Подумати тільки, що она заложена в 909 році, — т. є. в тм часі, коли в Европі ніхто і не думав про науку — в часі, коли та велика маса, живуча на водноч воді Греків, звала ся Сантами, Сарматами або по-просту варварами, — в часі, коли в наших сторонах, або і в цілій Европі паував старє, який тепер подбати можна хіба в осередку Африки. Цікавий і дуже цікавий опис високой культури арабской подає один з послів воді християнства, що був на дворі каліфів в Каїрі. Сей Hortensius ab Aquileja описує єя чуда так, як коли-б вх описував примфром який Негр або Малаець, котрому лєчилиось

ймати ся. Лякар, коли прийде до хорого, пи-
тає в его самого домашніх о причини хо-
робы, бо-жъ ему не легко вгадати. Дятого
то, щоби люде доброн воли і други нашого
народу могли явує раду дати і раціонально
лѣчити хоробу, що зовсѣс нужда, треба имѣ
вдѣржати тѣ жерела, зъ котрыхъ она выплы-
ває. Після мою думку найлѣкшій способъ до
того буде, коли Всѣхъ Редакція отворить въ
„Дѣлѣ“ постійну рубрику для обговорюваня
той справи, а кому милый рідний край і ко-
му лежить на серці добро народу, той нехай
спішить зъ своїми помічаннями. Нехай не вѣд-
мовляє ся, що до писаня вѣдъ не здалий, —
аби рѣчь була добра і правдива, а проче не
хай належить до редакції. [Прим. Ред. Мы зъ
найбільшою охотою і зъ найрадішше прий-
маємо і мѣстимо надсланий того рода статѣ
в дописи.] Не въ кождій сторонѣ краю тѣ
самі причини нужди, тожъ треба, щоби въ
всѣхъ сторонахъ плыли помічєня, а потѣмъ на
підставѣ тыхъ можна буде зробити загальне
зуставленє. Наша сила спочиває на народѣ,
тожъ нѣхто не подивує, що головню въ тѣй
справѣ буде писати ся.

Правда, у насъ багато вже дечого писа-
лось і говорало ся на тематъ нужди въ краю,
але все то лишѣ поверхово. Загально всю
причину нужди звалоуано на пѣяство і бракъ
просвѣты. Но думаю, що не вся въ тѣмъ при-
чина, бо-жъ і пѣяство по більшій часті не
перестало, і просвѣта вже по троха ширять ся,
але нужда такъ пхаєсь дверми і вѣкнами.
Отже безперечно суть ще й інші причини —
і тѣ вилѣднати повинно быти задачею ци-
рыхъ патріотѣвъ. Коли то зробити ся, тогдѣ
лѣкша вже справа зъ тымъ ворогомъ.

Правда і сильне пересѣдченє, що пѣ-
яство єсть одною зъ головныхъ причинъ ру-
ны нашого селянства і маломѣщанства, на
дало силы і витрвалости нашому духовен-
ству і оно більше-менше выперло того ворога
зъ-мѣжъ повѣреного ему стада. Тяжка то була
борба, бо властитель пропѣація — то кола-
торъ, чоловікъ богатый, впливовый, маючий
підпору, а до того въ рукахъ сильне оружє:
„право презентація“. Арендаторъ пропѣація
зновѣ спратный і хитрый жижд, знаючий на-
скрѣбъ славу сторону нашого селянина чи мѣ-
щанина. А той же народъ який? Черезъ довгу
невеселу невѣрчивый, темный, стративший че-
резъ пѣяство почутіє свого достоинства. До
того політична, завзята борба въ краю, а наше
духовенство зъ рідинами въ несвѣдѣмѣ ста-
нѣ матеріальномъ, навѣть часто-густо въ ве-
ликомъ недостатку, навѣть за авантюры оди-
нѣць посуджене о пѣизмъ і москвитизмъ. А
все-таки сильне переконаньє, любовь народу
і всесхатна воля перемогли, — тожъ і інші
протявности добробуту далось бы такъ побо-
роти, але — зъ натиомъ нажу — мусимо
вѣхъ перше добре познати і сильно увѣрити ся,
що тымъ причинимось до полѣпшеня долѣ
народу.

Поборено пѣяство, але годѣ ще цѣл-
комъ зъ ока его спустити, бо оно, якъ та вѣ-
двѣта гадина, любить воджувати, а потѣмъ
ще лютѣше. Тожъ все ще треба сторжжати.
Тѣлько-жъ на мою гадку, того ще не досыть.
Дяя нашего народу, котрый праює на сы-
рѣмъ воздусѣ, конечный єсть якийсь напѣ-
токъ. Ваю за дорожє і буде ще дорожше,
впрѣмѣмъ тяжко зъ правдивымъ виномъ зды-
бати ся. Пиво добре лишѣ въ теплій катѣ по
добрымъ обѣдѣ, аиакше оно буває не смачне,
а часто й шкѣдне. Найвѣдѣдѣйшымъ на-
пѣткомъ дя насъ бувъ бы мѣдъ або овочево-
медковъ напоѣ. По мѣстахъ нашихъ жиждъ та-
блять вправдѣ мѣдъ, але який мѣдъ? Шкода
ему тоя назвы! Въ краю повняий бы позвала-

даться медосытѣи підъ надзоромъ людей фа-
ховыхъ, щоби купуючий мѣдъ знавъ, що бу-
дує, тогдѣ бы кождый арендаръ постаравъ ся
о той мѣдѣ, а селяннѣ, маючи добрый мѣдъ,
не трыває бы горькою.

Користь зъ того була бы ще й та, що
пѣяство поднеслось бы, бо, на жалъ ска-
зати, въ остатныхъ лѣтахъ почало оно упада-
ти. Инакше й бути не може. Про бракъ ко-
сументѣвъ прѣсний мѣдъ подешевѣвъ такъ,
що годѣла цѣна дужѣ малый доходѣ прино-
сять. Косументѣвъ пѣного мѣду доти не бу-
де, доки вырѣбъ его буде монополеми въ ру-
кахъ дробныхъ, неумѣтныхъ, часто несовет-
ныхъ жиждѣвъ промысловѣвъ. Смѣхъ ска-
зати, що въ такѣмъ Тернополѣ не вѣльно на-
вѣтъ за найбільшою оплатою нѣкому мѣду
продавати, лишѣ жадовѣ пропѣаторовѣ і то-
му, хто у него і мѣдъ его вырѣбу возьме.
„Народна Торговля“ старавъ ся довго о до-
звѣлѣ продажу мѣду, але все на дарѣ! Тая
часть промыслу могла бы богато причинити ся
до добробуту въ краю. Сотен тысячѣвъ, що
рѣчно йдуть за границу, а за лѣхе, переважно
фальшиве вино, жилились бы въ краю, у сво-
ихъ людей. Многѣ знайшли бы добрый хлѣбъ
при пасѣкахъ і при вырѣблѣваню пѣного мѣ-
ду. Особливо-жъ селянство і маломѣщанство
поднеслось бы, бо при малѣмъ рѣдѣмъ го-
сподарствѣ дужѣ вѣдѣдѣе єсть пѣяство.

Выдѣлъ тов. имени Шевченка

немовъ підпирючи ухвалу остатныхъ загал-
ныхъ зборѣвъ Руского товариства педагогі-
чного, вѣдѣе до міністерства просвѣты пред-
ставленє въ справѣ змѣны правопису руско-
го въ школахъ черезъ заведенє правопису, аюу
уживъ пок. Евгений Желеховскій въ своемъ
„Малоруско-вѣмѣцкомъ словарѣ“.

Представленє, поднесене бущымъ голо-
вою товариства имени Шевченка, б. п. Дѣя-
номъ Гладишечемъ, такъ мотивує потребу
такимъ змѣнамъ правопису:

„Вѣдѣ поры, языкъ руска література стага
розвивати ся на основѣ живои народнои мовы,
стало і пытанє правописе домагаи ся вѣдѣ-
повѣдного духови языка полагождєня. Найлуч-
шій писателѣ і патріоты украинскій і галицкій
признавали і признають, що розвоєн рѣднои
бѣсѣды вѣдѣдѣе на завадѣ стоить стара зъ
книгъ церковныхъ перената і до вымѣгъ рос-
сийского языка накручена правописъ, арозумѣ-
ла хѣба сѣмъ одиницѣмъ, що, правивши ся
церковного языка, познали докладно его гра-
матичну будову і его властивости звуковѣ.
Дяя загалу Русинѣвъ ся правописъ зовсѣмъ не-
придатна а дя шкѣлѣ, особливо народныхъ,
навѣть шкѣдлива. Тясѣтъ а тысячѣ дѣтей тра-
тять нѣмъ дорогій часъ науки єдино на то,
щоби по 6 лѣтѣй вѣдѣдѣе 8-лѣтѣй науцѣ
набрати болесного пересѣдченя, що рѣднои
бѣсѣды учились бѣзъ всякого дя себе по-
житку...“

„Пытанє правописе, — сказано дальше
въ представленю, — выдѣнене до пытаня по-
літичного, стало ся у людей злон воли силь-
нымъ оружѣмъ супрѣтивъ самостоятельности въ
розвоє рускои народности. Товариство имени
Шевченка, обовязанє въ мыслѣ статутѣвъ да-
ти про розвоє і будучаю рускои мовы і лі-
тературы, чувѣе въ правѣ высказати ясно свои
поглядѣ і домагаи ся у Выс. правительствѣ
зѣвъ найкорастѣйшого полагождєня правописе
ного пытаня въ рускыхъ школахъ. Въ галиц-
кой пѣсменности рѣзно зазначились два табо-
ры: одинъ стоить за єдинствомъ языка руско-
го і російского і бере въ оборону теперѣшню

зѣйшла вѣра на выковуванє певныхъ приви-
саныхъ формъ і на забобоніє почитуванє ре-
лѣкѣй. Въ моєнѣ Амра стоить колонна, ко-
тра — після переказу — у воздусѣхъ злѣтъ-
ла зъ Мекки до Каира на приказъ калѣа О-
мара, воли сей духомъ угадавъ, що Амра на
сѣмъ мѣсцѣ почавъ будувати моєшу. Сю рѣ-
лѣкѣю почитують вѣрній яю святѣсть, такъ
само якъ і вѣдѣдѣе стѣпъ Магомета, що на-
ходить ся въ моєнѣ Каїтѣ. Одея свѣта ко-
лонна въ моєнѣ Барукѣ дає жѣнкамъ лѣдѣ-
нѣсть, друга розвязує дѣтямъ языкъ, нача-
вѣтъ лѣчѣти вѣдѣ усеяныхъ хоробѣ, коли єи
потребѣ святою цѣлюю зъ Мекки і вѣдѣтъ
злѣже ся сей созѣ.“

Котѣ вѣдѣдѣе чѣстѣ сѣномѣрѣ, підъ
котроу — після переказу — вѣдѣдѣвала Ма-
тѣрь Божѣ въ своѣй утечѣ передѣ Иродомъ.
Въ маждѣ коптѣйской церкѣвѣ Абу Серѣ по-
казує сѣвѣннѣ въ пѣбѣмѣлю жѣлобѣ, де крѣ-
ласъ Матѣрь Божѣ, і малѣ корытѣ, де она
купала Исує. Жѣлоба і корытѣ наповня-
ють ся сѣвѣннѣю водоу, котра уважає ся о-
собливо цѣлющою на всякій хоробѣ. На остро-
вѣ Рода въ Каирѣ показують мѣсце, де дочка
ѣварава найшла Моисея. Все те почитаєсь,
всюда вѣдѣдувають ся процесіє.

Мѣжъ тымъ європейско-американска
культура зъ своєю рѣшучестью і безоглядно-
стью бере тутъ верхъ. Вѣдѣый чоловікъ, той
наибѣоглядѣйшій хищникъ, тутъ тепѣрь вер-
хомъ. До него тепѣрь иде Єгиптянѣвъ та А-
рабѣвъ на науку: Исмаилѣвъ до Парижа, Тевѣйскѣ
до Нѣмцѣвъ, а Аббѣсѣвъ до „Терезіанумъ“ у Вѣд-
ни. Та, здаєть ся, вѣщо се не поможе. Кож-
дый народъ спѣняє свою задачу въ мѣсцѣ
культурѣй. Кождый народъ зрѣстає, процѣв-
тає, дає свою роботу до поступу та цивѣліза-
ція — і вѣдѣтъ сходить зъ арены. Пока-що
буля Єгиптяне, Греки, Римляне, вѣдѣтъ Ара-
бѣвъ, потѣмъ романскій расѣ Испѣнцѣвъ, Итали-
нцѣвъ, Французѣвъ, тепѣрь черга на Германцѣвъ,
Англичанѣвъ-Американцѣвъ та Нѣмцѣвъ. Вѣже
заяснѣла вѣра і дя Славянѣвъ. А хто по Сла-
вянѣвъ? Чи не монгольска расѣ зъ Хинцѣми
на передѣ якъ то такъ дотепѣ доказавъ
Barthelemy St. Hilaire?..

Дрѣ Н. О-скій.

правописѣ нашихъ шкѣлѣ; другій намагає до
самостѣйного розвоє рускои народности і у-
знає дя тоя цѣли лишѣ фѣнѣтичу правописѣ
єдино доброу. Выс. ц. к. міністерство посередѣ
сихъ двоухъ правописныхъ змаганѣ легко вы-
брати може напрямъ той, що якъ найлѣпше
вѣдѣдѣе і завадѣмъ школы і властивостямъ
руского языка. Дробнѣй вѣдѣдѣе въ дотепѣрѣш-
ной фѣнѣтичѣй правописѣ нѣмъ майже не
вѣстують, бо въ народѣй пѣсменности въ
Галичинѣ і на Буковинѣ зѣяла верхъ та пра-
вописѣ, що єи уживъ бл. п. Евгений Желехов-
скій въ своемъ „Малоруско-вѣмѣцкомъ сло-
варѣ“.

Міністерство просвѣты переслало се пред-
ставленє краєвой радѣ шкѣльной zum Gut-
achten, а тая розвѣдала черезъ дирекцію ци-
кулярѣ до професорѣвъ руского языка і вы-
кладаючѣхъ рускымъ языкомъ професорѣвъ
въ школахъ середныхъ і въ семінаріяхъ учи-
тельскыхъ, щоби до кѣнца лютѣго дали кож-
дый за себе коротку вѣдѣдѣе: чи узавѣтъ
потребу змѣны нѣнѣшѣи правописѣ шкѣльной
въ напрямѣ фѣнѣтичѣмъ, чи не узавѣтъ? Вѣдѣ
результату вѣдѣдѣе завѣсно і въ евен-
туальнѣ сѣвѣннѣ анкѣты зъ фѣховыхъ лю-
дей, котра мала бы застановити: якъ именно
выпадає завѣсти змѣны?

Отже рѣшенє справѣ спочиває нѣмъ въ
рукахъ педагогѣвъ-Русинѣвъ. Зъ зругѣвъ учи-
тельства всѣхъ категорій, а особливо учителей
на народного, вышлѣе остатныхъ часамъ
сильнѣе стремленє за змѣною правописѣ зъ
мотивѣвъ педагогічныхъ, — учительство і має
теперѣ рѣшати.

Мы вѣдѣ себе высказѣмо кѣлька слѣвѣвъ
на той тематѣ другимъ разомъ.

Справы краєві.

[Будова новои зѣлѣзницѣ зъ Стры до Тернополя. —
Участь ираю при будѣвѣ калѣи дя медицинѣ выдѣлу
у Львовѣ].

Після розпорядженя міністерства торго-
валѣ предпринято розкѣдѣи трасы на зѣлѣз-
ницѣ зъ Стры на Ходорѣвъ-Рогатинѣ-Бережа-
ны до Тернополя і прѣтѣмъ запроєктѣвано
дворецъ „Рогатинѣ“ въ вѣдѣдѣе на 4 вѣдѣ-
метры на полуднѣ вѣдѣ мѣста. Дятого гро-
мадека рада Рогатина выслала депутацію до
генеральнѣй дирекції державныхъ зѣлѣзницѣвъ,
а такожъ до міністерствъ торговѣвъ і войнѣвъ зъ
просѣбою, щоби змѣнити трасу того шляху і
перевѣсти єи захѣдѣю стороною ставѣ въ Цѣ-
сарѣ до Подѣменѣвъ і Рогатина такъ, щоби
дворецъ бувъ на пѣвѣдѣ вѣдѣ Рогатина бля-
же мѣста. Депутація прѣрѣшено, що дворець
выбудують тамъ, де мѣсто бѣаєвъ і змѣняи
напрямъ трасы, о сѣлько буде можна.

Повѣтовѣй выдѣлѣ рогатинскій, уважа-
ючи, что траса проєктѣвана громадскоу радоу
найлѣпше вѣдѣдѣе не лишѣ интересамъ са-
мого мѣста Рогатина, але такожъ интересамъ
цѣлого повѣта, вѣдѣдѣе ся зъ своєи стороны
зъ просѣбою до краєвого выдѣлу підпирати
єи справу у правительствѣ. Краєвой выдѣлѣ
вѣдѣдѣе бѣажаню рогатинского повѣта, і
вѣдѣдѣе ся тепѣрь зъ представлѣнѣмъ до на-
мѣстничѣства подѣсаячи, что траса проєктѣвана
повѣтовѣмъ выдѣломъ дѣйствѣ найлѣпше на-
давала бы ся дя многыхъ мѣсцевѣстей пѣвѣ-
нѣи стороны повѣту, котра має численнѣй
лѣмъ, каменоломѣ, вапнянѣвъ, гіпсѣвъ, мѣшны
і горальнѣвъ. Пѣвѣнѣи стороною повѣту найбѣль-
ше вѣдѣдала вѣдѣ Львовско-Черновецкою зѣ-
лѣзницѣвъ, что перѣрѣзує полуднѣшу часть повѣ-
та, а прѣ тѣмъ не має нѣякакъ дозвѣдѣе до
сея зѣлѣзницѣвъ, отже після гадки краєвого вы-
дѣлу мѣсца положѣи на пѣвѣнѣ вѣдѣ Рогатина
не мали бы нѣякого пожитку зъ трасы,
котру правительство проєктѣує, бо єи напрямъ
бывъ бы зблѣженъ дя вѣстующѣи вѣже зѣлѣ-
зницѣвъ. Прѣтѣмъ полуднѣша часть повѣта кор-
стѣе вѣже і такъ зъ Львовско-Черновецкою зѣ-
лѣзницѣвъ, дя того не мала бы нѣякои шкѣды,
єсли бы трасу пересуєнено на пѣвѣнѣ, а не
такъ, якъ се правительство проєктѣує. Що-до
оселѣвъ, котрѣ лежать при трасѣ, яку прави-
тельство проєктѣує, мѣжъ Ходорѣвомъ і Рогати-
номъ краєвой выдѣлѣ заявляє, что она будѣтъ
корстѣати зъ дорожѣи зъ Ходорова до Рогати-
на, котра будѣе ся підъ наглядомъ краєвого
выдѣлу і сѣвѣдѣе зъ зѣлѣзничѣю трасоу, на
дозвѣды до зѣлѣзницѣвъ якъ въ сторону до Хо-
дорова, такъ і до Рогатина.

Зъ тѣхъ причинъ краєвой выдѣлѣ під-
пирѣє въ засадѣ напрямъ, проєктѣванный повѣ-
товѣмъ выдѣломъ рогатинскимъ. Але єсли бы
топографічѣй усѣвоя того назрѣу на вѣдѣ
повѣдѣи технѣчнѣмъ постулатѣмъ, якъ прави-
тельство зъ горы ставѣає дя тоя зѣлѣзницѣвъ,
то після поглядѣу краєвого выдѣлу въ прави-
тельственѣй трасѣ треба бы перевѣсти ту змѣ-
ну, щоби вѣдѣдалєне до рогатинского стаці-
и меншити до половины проєктѣванного вѣдѣ-
далєна.

Вѣже давнѣйше краєвой выдѣлѣ выста-
вѣвъ правительство декларацію въ справѣ у-
части краєвого фонду въ будѣвѣ влѣнѣкѣ мѣ-
дѣчнѣхъ на случай, єсли при львѣвѣскомъ уні-
верситѣтѣ будѣ заведенѣй медицинѣй фѣкул-
тѣтѣ. Очевѣдно єю декларацію выставѣно зъ
тѣмъ застерѣженѣмъ, что соймъ єи ухвалѣти.
Правительство приняло єю декларацію а цѣ-
сарскоу постановоу рѣшено активувати ме-
дѣчнѣй выдѣлѣ; тепѣрь краєвой выдѣлѣ по-
рѣшѣвъ представѣти соймѣну внесенє, щоби
выдѣловѣ дати упѣважѣнєне заключѣти фор-
мальну умову що-до помѣщеня влѣнѣкѣ при
шпиталѣ львѣвѣскомъ дя будующѣи фѣкултѣту.
Після того внесеня краєвой выдѣлѣ має зѣ-
бѣвѣзѣтѣсь, щоби зѣстомъ краєвого фонду вы-
будувати два новѣй влѣнѣчнѣ пѣвѣльоны на влѣ-
нѣку внутрѣшну і влѣнѣку хірургічну, дальше
розширити проєктѣванный шпиталѣ положнѣчнѣй
такъ, щоби вѣдѣ обвинѣвъ і влѣнѣку полѣж-
ничу та гінеколожічну, а навѣнѣцѣ влѣнѣку о-

Дописи „Дѣла“.

Зъ Вѣдѣни.

[Спростѣванє зъ „Нарѣдѣ“. — Вѣжнѣи п. Будзѣновскѣи-
ского зъ Bärenland-y.]

Въ третѣмъ числѣ „Нарѣда“ зъ 1 лютѣ-
го с. р. чѣтаємо спрѣстѣванє головы „Сѣчи“
п. Партичного на дописѣ зъ Вѣдѣни помѣщенѣу
въ 284 числѣ „Дѣла“. П. Партичному прѣй-
шла охѣта кончѣ зѣяти оѣціѣально въ оборону
вѣдѣнѣскихъ радикалѣвъ. Кажѣ вѣдѣ зъ зѣ-
данѣмъ спрѣстѣвано такъ:

„Въ дописѣ [„Дѣла“] говорѣи ся про ко-
мерѣтъ, який 18 грудня після загалныхъ зборѣвъ
нашого товариства вѣдѣбуєвъ ся. Допѣсѣватѣ-
єи треба було доказѣу, мѣвъ-бы то на тѣмъ
комѣрѣтъ радикалѣмъ були въ менѣшности. А се-
му яєно зъ сѣго фѣакту, что радикалѣмъ цѣтерѣ-
цѣи калѣоку на загалныхъ зборѣхъ Сѣчи зъ
своими внесеніями, вымѣрѣннѣи чи то прѣтивъ
выдѣлу Сѣчи, чи прѣтивъ комѣтѣу, устроєно-
чѣго 25-лѣтнѣй ювілѣй тов. „Сѣчѣ“. Въ вѣду
того заявляю єю провѣдѣнѣтъ зѣданого зѣбору,
что, окрѣмъ одѣтѣсенного внесеня на имѣова-
нѣе одного почетного членѣа, нѣякѣ нѣше вѣсе-
ненє не стоѣло і не прѣйшло на порядѣвъ
цѣвнѣй, отже і дописуватѣль „Дѣла“ зѣ-
вѣмъ не маєвъ нагоды въ тѣй способѣ кон-
статувати бѣльшѣсть або менѣшѣсть радиа-
лѣвъ на нашихъ загалныхъ зборѣхъ.“

Зъ формальной точки поглядѣу треба прѣ-
зѣвати п. головѣ „Сѣчи“ правду. Дѣйствѣо не
було внесеня, формально вымѣрѣннѣхъ прѣтивъ
выдѣлу. Однакѣжъ нѣше дѣло зъ ювілѣй-
нымъ комѣтетѣмъ. Радикалѣмъ не подобаєсь
одна ухвалѣ зѣданого комѣтѣу, мѣвѣстѣую-
ча товариство „Сѣчѣ“ въ народѣвѣскомъ ду-
сѣ, тожъ рѣшѣи єи ставѣи на загалныхъ зѣбо-
рахъ „Сѣчи“ внесенє, котрымъ бы вѣдѣмѣла
ювілѣйному комѣтетѣу компѣтенцію по-
дѣбноу ухвалѣи. І дѣйствѣо радикалѣмъ Лаврѣв-
скій учѣнѣвъ се въ формѣ нашего внесеня.
Однакѣжъ завѣдѣи бѣльшѣи членѣвъ-наро-
дѣвѣвъ не признаєвъ наглѣсти внесеню п. Ла-
вѣвского і такъ єи бѣйшло до коша. А що
внесенє було вымѣрѣне не лишѣ прѣтивъ
ювілѣйного комѣтѣу, але і прѣтивъ выдѣлу,
выходѣтъ зъ того, что всѣ членѣ выдѣлу за-
сѣдають въ комѣтѣѣ, ба навѣтъ голова і за-
ступнѣи выдѣлу держѣтъ въ комѣтѣѣ тѣ са-
мѣи урядѣ, а зѣдана ухвалѣ запала одного-
лѣсно, а ще до того і на внесенє самого го-
ловѣ „Сѣчи“. На випадѣкъ доброго успѣху
внесеня п. Лавѣвского бѣу бы досталоєсь вы-
дѣловѣ якъ не кѣмъ то пѣалѣко.

П. Партичѣй при кѣнци своѣго спрѣсто-
ваня додає чѣе такѣ: „Мѣмохѣдомъ додаємъ та-
кожъ въ интересѣ правды, что радикалѣвъ
є три чѣтвертѣны въ нашихъ товариствѣхъ“. П.
Партичѣй, вѣдѣно, не найлучшѣй матемѣ-
такъ, коли помѣлѣвъ ся въ такѣй дробѣй
ратѣбѣ. Знаю, что радикалѣвъ было на пер-
шихъ радикальнѣхъ зѣборахъ лишѣ девѣтъ, от-
же якъ-разъ одна чѣтвертина вѣдѣ трацѣи
шѣстѣохъ членѣвъ „Сѣчи“. Впрѣмѣмъ кѣи-бъ
радикалѣвъ въ „Сѣчи“ були въ бѣльшѣсти, то
мабѣтъ давѣно зѣробѣи бы були те саме, что
стало єи у Львовѣ.

Радикалѣмъ п. В. Будзѣновскій, повернувши
до Вѣдѣни зъ такъ зѣваного „вѣсенарѣдного“ вѣ-
ча зъ Львова, сѣлѣнавѣ на 5 с. м. „Сѣчѣво-
нѣвъ“ на зѣборѣ, на котрыхъ маєвъ розѣказѣи
— якъ то вѣнѣ самѣ голосѣвъ — своѣи вѣж-
нѣи зъ „Bärenland-y“, се-бѣ то Галичанѣвъ.
Вѣдѣ догадувалѣсь, что вѣде тутъ головню о такъ
зѣване „вѣсенарѣдного“ вѣче, тожъ і явѣла єи
въ великомъ числѣ, — прѣйшовъ такожъ по-
сѣлъ Тѣлѣшевскій. Але п. Будзѣновскій тѣлько
коротѣко перебѣтъ дѣло вѣча, а за те ширѣо
розѣказѣи ся про рускѣй партіѣ, не щѣдѣи прѣ-
тѣмъ слѣвѣ обѣдѣжѣннѣхъ народѣвѣвъ, а го-
ловню влѣбѣ рускыхъ посѣлѣвъ у Вѣдѣни, і то
сѣлѣвъ такѣхъ, что навѣтъ годѣ ихъ зъ єстѣи-
нѣхъ вѣдѣдѣе тутъ навѣстѣи... Одѣавъ сѣму
єхѣта-радикаловѣ такожъ поступѣванє львѣв-
скихъ основѣтелѣвъ радикального партіѣ не до
вѣдѣдѣе і вѣнѣ публично нарѣкає на редак-
торѣвъ „Нарѣда“, якъ на вѣдѣтовѣвъ... Пытанє:
дяного посѣлѣ Тѣлѣшевскій на обѣдѣ, вѣданѣй
на рускѣй влѣбѣ въ єго присутѣвности, не
вѣдѣдѣе въ словѣмъ? Мы тоя гадѣи, что мѣ-
чѣвѣмъ хотѣвъ анѣнѣрувати єлюзѣбраціѣи п.
В. Будзѣновского...

В. П-ка.

Рухъ въ рускыхъ товариствахъ.

Загалнѣй зѣборѣ читальнѣвъ въ Берегахъ
въ Самборчинѣ вѣдѣбула єи дя 10 сѣчня с. р.
Крѣмъ членѣвъ мѣсцевѣхъ прѣбулѣи ще і гу-
стѣ зъ сѣвѣдѣныхъ сѣлѣвъ, якъ оо. Плѣшевѣвъ
зъ Бѣяны, Козѣкаєвъ і Борѣцѣй зъ Мѣст-
ковѣвъ, ч. Кѣбѣяєскій зъ Зѣрайска і другѣй.

Зѣборѣ вѣдѣрѣвъ о. Мѣльнѣкѣ, мѣсцевѣй
парѣхъ, яко голова чѣтальнѣвъ і зѣдавъ менѣше-
бѣльше такъ справу зъ дѣяльнѣи выдѣлу: Чѣ-
тальнѣа заявѣзана передѣвъ рокомъ, але на славу
чѣтальнѣкѣвъ она не заєвѣтила ся, а навѣнѣцѣ,
прѣи кончѣє спрѣяючѣхъ обѣвѣннѣхъ розѣвѣ-
валѣє і даєтъ Богъ будѣ розѣвѣватѣсь і на
будѣще. Выдѣлѣ вѣдѣбуєвъ всего лѣтъ засѣданѣ,
на котрыхъ полагождѣувано всякій справѣи ад-
міністрѣційнѣй. Членѣи зѣгромѣдѣжѣвали єи въ
нѣдѣлѣ і свѣта, а крѣмъ того і въ будѣдѣ дѣвъ,
найбѣльше въ єсени і въ зѣмѣхъ. Передѣлачу-
вано двѣ популярнѣй часѣписѣ, а о. Мѣльнѣкѣ
вѣдѣдѣулавъ до чѣтѣна своѣ „Дѣло“. Бѣбліѣтека
чѣсѣлѣтъ по надѣ 140 книжѣкъ, котрѣ вынѣчу-
вали членѣи до дому. Чѣтальнѣа чѣсѣлѣтъ всѣхъ
членѣвъ 42. Доходу было 36 ар. а розѣходу 40

*) Нѣдѣ не лучѣлось менѣ читѣти доказѣу
на те, але дѣвѣлѣи ся на ту прѣчѣдну орнаментѣ-
ку зъ буквѣвъ, что такъ зѣросѣа єи въ шѣткую А-
рабѣвъ, і не мѣгъ освѣдѣдити вѣдѣ думѣи, что
і нашѣ способѣ лучѣни і вѣзѣнѣи буквѣвъ, якѣи по-
дѣбуємо въ надѣисѣхъ въ церковѣно-славянскѣхъ
старѣхъ книгѣхъ, перѣвалѣи мы вѣдѣ Арабѣвъ,
може за посѣредѣнѣствомъ Вѣзантѣйцѣвъ.

Видати була передовсім на справлення інвентаря, тому й показався се дефіцит. Заходило читальні устроєно в перший день Зелених свят музикально-декламційний вечір, на котрий прибуло значне число гостей як з Самбора так і з охрестинських сел. Під кінець о. голова, зазначивши, що читальня єсть майже одиноким в Самборі вв, котра проявляє життя, піднесла заслугу декотрих з селян, що про читальню дбають, і висказавши надію, що читальня має свою будучність, закінчив справоздаванням головіством для цесаря.

Обісля наступний вибір виділу, до котрого увійшли: о. Іван Мельник як голова, ч. Михайло Девець, як заступник, на чашині громади Антоні Макарь як касир, секретар громади Василь Козбур як секретар, і Петро Волошин як бібліотекар.

По виборі виділу відношено рвоні справи, з котрих найважливішою була піднесена о. Мельником справа заснована в Берегах "Сокола". Се поставлено як найшкоро піднести і на радг громадській.

Прибувши гостям подякувано через відслідвання "Многа лѣта" і співом "Щастя намъ Боже", Миръ вамъ брата, та колядами збори закінчено.

З Самбора не прибув ніхто, бо не запрошено і не повідомлено нікого. Мабуть намірювано без розголосу відбутись лавш пробу. На будуче вже можна смѣло відважитись на урядження того рода маніфестація на більшу свадю.

При сій нагоді дозволямо собі поспитати ся: що тамъ порябає самборська філія "Пресвітъ", заснована в таких надіях? Якось о діяльності се не чува. У насъ все такъ: зачато а не скінчено, наробино шуму, а потімъ пресвідимо. З такою діяльністю заведемъ хіба тамъ, з-вдн вийшла, т. е. до нічого. Більше енергія, волѣ і широта, то робота мусить удатись і правнети оновч. Схвѣ пару слівъ посылаємо на адресу тепершнього видѣлу самборської філії "Пресвітъ". — *Гвст.*

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Нѣмецкій дивизион домагають ся водѣ правительствѣ, щобъ ово конечно перевело в дѣljenje судовыхъ округѣвъ в Чехію вѣ дорожѣ розпорядженіи в тѣмъ способѣ водповѣло зобовязаню, котре приняло на себе. Органы нѣмцѣков лѣвацѣ поставили се домагати власне для той причини, бо старо-чехскі Politiki заявили отверто, що Чехі не визнає вѣдѣнскіхъ пунтаціи, бо правительство по заключеніи угоди само выдало министерскій розпорядженіи в справѣ судовѣнства в Чехію, а водтакъ і Нѣмцѣ мимо угоди не перестали габити Чехѣвъ тамъ, де чехскій элементъ єсть вѣ мношество. Наслѣдкомъ того ситуація вѣвѣмъ змінилася ся: старо-чехскі посли и вѣлстители бѣльшихъ посѣлостей рѣшили, щобъ пунтація не предладала соймови до подтвержденія частями, але яко дѣлѣбѣ. При тѣмъ не лише водмеженіе округѣвъ треба буде водложити на невзначеній частѣ, але і прочі частѣ вѣдѣнскѣхъ угоди. Дивизион нѣмцѣков лѣвацѣ заявляютъ, що тѣмъ способѣмъ Чехі перетали нату переговоры вѣ правительствѣ и нѣмцѣки либерали мусѣть числитись зѣ новою ситуацією.

На мѣсце бѣвшого посла до рады державнои молодѣ-Чехі Немеца, котрий зложивъ посѣлскій мандатъ, палата торговельна вѣ Празѣ выбрала старо Чеха проф. Цура 16 голосами. Молодо-Чехі мали 12 голосѣвъ и воддали ихъ на молодѣ-чехского контръ-кандидата, мельника Провопеца. Члены пражского палаты, Нѣмцѣ воддержали ся водѣ голосованія.

Передъ ратушемъ вѣ Празѣ вѣ вторѣкъ збрало ся 400 робѣтниківѣвъ, котрі теперъ не мають нѣякого зарѣбку и она выслали депутацію до бурмістра, щобъ сей давъ имъ яку роботу. Бурмістръ д-р Шольцѣ склавъ вѣ тѣй цѣли раду громадску и она приказала зарѣвъ розпочати нарокомъ деякіхъ мѣскіхъ работѣвъ, щобъ лише дати занятіе для свѣхъ людей.

НОВИНКИ.

Вѣдѣтчи проф. В. Шухевича збрѣвъ вчера членѣну публичку руску вѣ комитѣтъ "Рускои Вѣсѣды". Павѣ и павны, а тѣхъ водбѣльше було, приохотували ся занятіемъ цѣкавомъ выкладѣмъ п. Шухевича о фотографіи. — Слѣдуючій водѣтчи проф. В. Коцовского зѣ літературы водбуде ся сей недѣлѣ 14 н. ст. лютого о 3-ій годъ зѣ полудня.

Пѣльшеніе дѣтати крилошанъ капітульныхъ. Сего вторѣка являлся у міністра Іавча депутація єпископскои капітулы тарновскои, зложена зѣ крилошанъ: Вальчиньского и Бомби. До депутації прилучились два посла до рады державнои: Ручка и Конциньскій. Депутація предладала министеру лѣхе положење матеріальне тѣхъ членѣвъ капітулы, котрі средѣства на оное удержаніе побирають лише зѣ фонду релігійного. Платня дѣлѣхъ крилошанъ выносятся часто лише 500 зр. рѣчно, а се не водповѣдає їй гѣдности їй становіщу тѣхъ церковныхъ достѣйничѣвъ. Показѣкъ §. 1-ій закона конгрѣгуального зѣ 19 цѣтнія 1885 р. обмежавъ лише до духовныхъ душпаствѣръ, тожъ депутація просила о законіи управліеніе дохѣдовъ такожъ и тѣхъ крилошанъ, що побирають оное дохѣды зѣ дѣтатныхъ фондовъ релігійныхъ. — Мін. Іавчѣ выслушавъ прихильно депутацію и заявивъ, що и послѣ его гадки треба поліпшити матеріальне положење крилошанъ сен категоріи и далого буде старати ся предложити радг державній водповѣдній проектъ закона. Сей новій законъ буде доповненіемъ закона конгрѣгу-

ного зѣ 19 цѣтнія 1885 р. и буде водносити оа до членѣвъ капітулы архієпископскихъ и єпископскихъ: вѣ Ст. Пельгѣтъ, Дубровнику, Каттарѣ, Сольногородѣ, Градці, Марбурѣ, Триєстѣ, Задарѣ, Деснінѣ, Шибенику, Сплатіѣ, Будієвичѣхъ, Тарновѣ, Львовѣ (греко-кат., римо-кат., и вѣрм. кат.) та Перемышлѣ.

Зѣ Краковѣ пишутъ намъ: Краковска руска молодѣжъ университетска, збрѣвши на днѣ 10 н. ст. лютого вѣ льокало товариства "Академична Громада" постановила заініціувати будѣву памятника Тарасови Шевченку у Львовѣ. Поки-что выбрано тѣмчасовій комитѣтъ, зложеній зѣ пятохъ членѣвъ. Комитѣтъ сей має занятись зѣбраніемъ ширшого комитѣту зѣ посередѣ старшихъ видѣльшихъ Русинѣвъ та рускихъ артистовъ и знатѣковъ, а доперѣ той комитѣтъ по залагодженіи формальностей правныхъ приступити до енергичного приспорюванія фондовъ на сю, серцю каждого Русина, дорожѣ будѣву. Двадцѣти-миліонній народъ може бѣвъ огляду на кордоны, навѣтъ зѣ мінімальнихъ дѣтѣхъ вѣдѣлѣти своего кобзаря величавымъ памятникомъ, бо що-жъ мѣрою жизненности народѣвъ, утратившихъ політичну независимѣсть, якъ не рѣдъ и способѣ почтати своихъ героѣвъ слова и духа? Спромоглись Чехі въ прѣтѣгу року на заініцієвѣ будѣвъ "Narodnogo divadla", що коштувало миліоны, ставлять Поляки за ініціативѣ молодѣжѣ академичнои памятникъ Мицкевичу за 100.000 зр., — не водстане по-заду и Русѣ-Україна. Руска молодѣжъ краковска жертѣвъ водѣ себе на засновочѣ фондовъ комитѣту чистий дохѣдъ зѣ розпродажѣ репродукцій оригінального образа мальованого Т. Шевченкомъ вѣ Оренбурѣ а воднайденого и репродукованого заходѣмъ товариства "Академична Громада" вѣ Краковѣ. — За комитѣтъ: *Яковъ Невестюкъ и Евгенъ Тресвицкій.*

— "Статутъ товариства взаимныхъ обезпечѣн" "Дѣлѣтеръ" вѣ Львовѣ уже вийшовъ зѣ друку и кождей Русинъ може теперъ докладно познаѣти характеръ той першої рускои институції асекураційнои.

Товариство львовскихъ ремѣсниковъ рускихъ "Зорѣ", водбувши радѣ вечерній, загадало справити публичкій рускій неспѣлѣванку предствѣленіемъ аматорскимъ знаніи у насъ штуки "Тимко Капрѣль або що насъ губить?". Вѣ недѣлю 7 н. ст. лютого водбула ся вѣ комитѣтъ "Зорѣ" проба, и то зѣ повнимъ успѣхомъ. На пробѣ вызначувались слѣдуючій лѣця: Оля (панна О. Т.) краснымъ, милымъ голоомъ и силою чутѣ. Галия (п. В.) зрозумѣла свою рѣлю, якъ не можна лѣпше. Василь (п. М.) гравъ добре и співѣвъ гарно. Ролѣ Панаса, Прокопа Горішного и Гершка обѣдженіи добрыми силами. Бѣтъ отже свѣтла перспектива на хорошій успѣхъ предствѣленія. Сподѣваемъ, що наша патріотична публичка посѣпѣтѣ на предствѣленіе, котре водбудеся днѣ 14 н. ст. лютого вѣ сѣли товариства "Frohsinn". — *С. Я.*

П. Іванъ Биберевичъ, директоръ руского народнои театру, надѣлѣвъ намъ отѣе писмо: "Вѣ водповѣди на обѣду, зроблену менѣ редакцією "Галицкой Руси", упрямѣю Свѣтлу Редакцію о помѣщеніи слѣдуючого мого заявленія: На будѣву храмѣвъ Вѣжикъ давѣвъ уже неразъ нашъ театрѣ предствѣленія драматичній. Однакъ заявляю рѣшучѣ, що я не маѣвъ навѣтъ понятія о тѣмъ, що добродѣйна цѣль предствѣленія даного вѣ Станіславѣвъ днѣ 4 н. ст. сѣчня може мати якузвѣзъ зѣ будѣвою кѣстѣла Бѣзубѣвъ, якъ и вѣзалѣтъ я не знаѣвъ о тѣмъ, чѣ истинуть якѣ Бѣзубѣтъ вѣ Станіславѣвъ. Хто вѣрѣ въ нѣкого не має, той и другому вѣрѣти не може, — такъ и "Галицкая Русѣ". — *Іванъ Биберевичъ директоръ руского театру.*

Товариство "Родина" вѣ Коломиѣ устроєно вѣ комитѣтъ товариства вечерній вѣ четверѣ днѣ 6 (18) лютого с. р. Вступѣ водѣ особы для членѣвъ 40 кр. а для членѣвъ 60 кр. Початокъ о год. 8-ій вечерній.

Доповняючій выборы до рады повѣтовѣ вѣ Надѣрѣвъ розписанъ вѣ сей способѣ, що одного члена зѣ громадѣ мѣжскихъ буде выбирѣтись 21 марта а двоѣхъ членѣвъ зѣ бѣльшихъ посѣлѣстей 28 марта с. р.

Зѣ круга учителей народныхъ зѣ Рахѣвѣщанинѣмъ одержуемо такѣе писмо: Днѣ 2 н. ст. лютого збрѣло ся до 30 учителей, замѣшкѣныхъ коло Рахѣвѣща, щобъ нарядитись надъ внесеніемъ пѣтиціи до сойму вѣ справѣ признанія учителямъ на сей рѣкъ "дохѣтку дорожничѣвъ". Подѣлъ дебѣты надъ сѣю пѣтицією вывѣзалася гадка — вѣнести такожъ другу: о подвышеніе на будѣще мѣрѣнои платѣи учителямъ, полишаючи соймови рѣшеніе що-до высотѣ подвышенія. Першу пѣтицію уложено и подписали еи всѣ збрѣраніи учителя и вѣчителки, а такожъ, прилучились зѣ подписѣмъ учителя водѣ Камѣнки и водѣ Руська; водѣхъ подписѣвъ до сѣо. — Надѣ другою пѣтицією будѣ нарада на другѣмъ засѣданіи, котре водбуде ся зѣ початкомъ марта. Теперъ уважено лише — вѣнести пѣтицію не до польского товариства педагогичного, але на руки репрезѣнтантовъ повѣтовѣхъ просто до сойму. [На сѣмъ засѣданіи бувъ такожъ маршалокъ г-р. Стан. Вадені и бравъ живѣу участѣ въ нарадахъ надъ справѣми педагогично-дидактичними.] Подѣлючѣ заходѣи учителямъ зѣ Рахѣвѣщанинѣмъ до прилюднои вѣдомѣсти, надѣмо ся, що вѣ слѣдъ за повѣтѣмъ камѣнечкимъ пойдѣтъ и ишій повѣтъ, котрі ще сѣго не вѣчили, а може дастѣ Богъ, выслушана будѣ просьба колькохъ тѣмѣхъ учителей зѣ колькодѣсятѣхъ повѣтѣвъ борше, нѣжѣ передъ тѣмъ колькохъ сѣтъ, та що толькѣ пѣтицій може не помѣстити ся вѣ коши. — *Одинъ зѣ учителей.*

Зѣ Небѣлова вѣ Іауцѣнѣ пишутъ намъ: У насъ вѣ горахъ теперъ частъ дуже прикрій. Яке село велике Небѣловѣ, а вѣже теперъ майже у половинѣ сѣлянъ бѣулы нема, а мусѣтъ живити ся кукурузѣю, котрои цѣна цѣлѣкомъ залежить водѣ жидѣвъ. Вѣ прилучѣной до Небѣлова Слобѣдѣ людѣ рѣтують ся вѣ той способѣ, що ходѣтъ на гѣдоку вѣ часѣ ловѣвъ, якѣи урядѣе кн. Сѣлѣга зѣ Красичина, и треба признати, що єсть се велика помѣчь для громади, коли князь урядѣуючій 3-4 разы жыѣ, за кождымъ разомъ зѣбавѣтъ 400—600 зр. яко зарѣбокъ людямъ. — Якѣ жидѣи умѣють выкористовувати громаду, нехай свѣдѣтъ фактъ, що прокурѣторія провадѣтъ слѣдѣство противъ жѣда-крамарѣ зѣ Небѣлова Вѣрѣша Гольдѣрѣта, котрий водѣ грошей бравъ 30%, а

вѣже що-до зѣбѣжѣ, то годѣ ї знати! Около 75 людей уже було переслухѣныхъ вѣ Калушѣ, а дѣлѣкѣ борѣтѣ жѣда, бо кажѣтъ, що той процентъ вѣ порѣваніи зѣ другими єсть же малый, а ї сѣщѣе вѣрта, що чѣловѣкъ вѣ бѣдѣ порѣуге ся. — Буѣло и у насъ колько випадѣковъ инѣлюенцѣвъ, що обявляла ся вѣ видѣ бѣжѣвѣльствѣ, а теперъ пу-лишна живота, бѣловѣтѣны и гѣдѣ, котрі самѣ не болятъ, але чѣловѣкъ має горячку и ослабленіе. Отѣ Вамъ черты зѣ житѣя хѣлѣского вѣ теперѣшнѣмъ часѣ и нехай се будѣ причинокомъ до стѣдѣн Сѣвы Сливичѣ. — *Л. З.*

Красѣя рада шкѣльна ухѣвляла на засѣданіи 8 н. ст. лютого: переѣбѣнѣти школы філіальнѣи у Вѣхѣвѣцѣ, пов. горлицкого, и у Фѣлѣоріѣнѣ та Корѣбнѣй, пов. грѣбовского, водѣ 1 вересѣя 1892 на єтѣтовѣи; зѣорганізувати школу вѣ Гѣлѣхъ ємолинѣскихъ, пов. бѣрѣдского, водѣ 1 вересѣя 1892; именувати: Волод. Кашицкого управлѣтелѣмъ 4-кл. школы народнои вѣ Скалѣ а Дм. Ворѣбѣца учитѣлемъ школы єтѣтовѣи у Воли высѣбѣкѣи; затѣверѣдити вѣ званіи учитѣльскѣмъ Ник. Плѣшкевича, учителя нѣмѣцкои гімназіи у Львовѣ; поручити Ник. Стефанѣвичѣи єтѣлу управѣ 2-кл. школы народнои вѣ Дмитрію.

Зѣ Сѣнолѣго доносятъ, що тамъ сѣми днѣми пращали судѣи урядники асѣкулѣнтѣ п. Андрѣоника Могилѣницкого, котрий поминутый два рѣзы при аванѣ, покинувъ практику судѣи и приняѣвъ адвокатѣку практику у д-ра Олѣсницкого вѣ Стрыю.

Оборѣна буѣ. міністра Дунаевского зѣ отѣорѣи пѣвѣ-єфіліальнѣи орѣгану. Pol. Corr. такѣ пише: "Про Дунаевского розѣбѣлился недавно поголѣсокъ, що вѣнѣ знаѣвъ о дѣвѣрадаціяхъ на Буковинѣ, а мимо того не выступѣвъ рѣшучѣ противъ переступниѣковъ, котрі довѣлѣ лѣтъ господарили на сѣвѣй лѣдѣ. Сѣ вѣбѣтъ вышѣла имено зѣ зѣзнанія одного свѣдѣка, котрий вѣ такѣмъ напрямѣ маѣвъ рѣчы предствѣити. Подѣчасъ урядѣванія мін. Дунаевского дѣйствѣно буѣвъ вѣже познѣаніи, що вѣ скарѣбовѣи адмѣністраціи на Буковинѣ дѣлѣтъ ся надужѣтѣи. И справѣдѣи министеръ скарѣбу наслѣдѣкомъ того буѣвъ єпѣнука нѣй выслѣти комисію на почѣтку сѣчня 1891 р. подѣ проводѣмъ министерского секретѣря Бернѣакого на Буковину, щобъ на самѣмъ мѣбѣи заініціувати потрібныхъ инѣформаций. Комисіи збрѣла вѣ тѣй справѣ великій матеріалъ и на єго основѣ Дунаевскій хотѣвъ заѣветѣи лѣдѣ зѣ скарѣбовѣхъ справѣхъ на Буковинѣ. Тѣмчасѣмъ на почѣтку лютого 1891 р. прийшовъ вѣже до урядѣи министеръ д-р Штайнѣбахъ, заставѣвъ розпочѣте слѣдѣство и далѣше продовѣжѣвъ сѣю справѣу вѣ сѣй способѣ, якѣ Дунаевскій єи зачѣвъ. Вѣ результатѣ, якѣ зѣвѣстно, усѣнує колькохъ урядѣникѣвъ скарѣбовѣхъ вѣ мѣжѣ нами презѣдѣнта скарѣбовѣи дирекціи и нѣатѣмѣбѣи именувано колькохъ новыхъ урядѣникѣвъ. Такимъ способѣмъ отѣе вѣбѣтъ, мѣвѣбы Дунаевскій не дѣвѣвъ о поправѣ лихѣхъ водѣносыѣ на Буковинѣ — не правѣдѣна."

Недавно уполѣковъ ся вѣ Вѣсѣрахъ приходѣникъ о. Михайлѣ Маѣтѣевскій, а имя єго звѣзанѣ єтъ єдинымъ цѣкавымъ фактомъ. Похѣйного М. Маѣтѣевского, своего часу єтѣрудника вѣ Лубѣнѣхъ, заініціувѣвъ на Кутѣвѣцѣ бѣвшій мѣтрополѣтъ Іосѣфъ Семѣратѣвичъ зѣ той причини, що патрѣонъ водѣтѣвъ ся выдѣти презентѣціиу грамѣту, бо не хотѣвъ принѣти рускимъ писѣмомъ на писѣану пропозицію. Спраѣва дѣйшла ажѣ до трибуналу и трибуналъ орѣкъ, що галицкій рускій орѣдѣнаріѣтъи мають право укладѣти до патрѣонѣвъ дописѣ вѣ рускомъ языкѣ — и сѣе практикѣе ся вѣже до нѣнѣшного днѣ. Ослѣдѣ, за теперѣшного уже Впр. мѣтрополѣты, а Маѣтѣевскій достѣвъ перѣдъ сѣми лѣтами презентѣу на Вѣсѣры надѣана орѣдѣнаріѣтѣского.

Громада реѣзигнаціи урядѣникѣвъ зѣ оныхъ посаѣдѣ. Урядѣова Gazeta Lw. подѣла єногѣдѣ вѣбѣтъ, що соѣѣтѣникъ льѣвѣсковѣи прокурѣторіи скарѣбу д-р Янѣгѣль переѣводѣтъ вѣ Краковѣ реѣвизію тамошѣнои екѣспѣзитѣры прокурѣторіи скарѣбу. Вѣ тѣй справѣ одѣржаѣла Gazeta Nat. таку дописѣ зѣ Кракова: "Рѣвизіѣ буѣла неѣобѣдѣима, бо цѣлѣй персоналѣи реѣзигнувавъ зѣ своихъ посаѣдѣ. До сѣго неѣзѣвѣчѣйного а повного росѣуки кроку принѣвѣлово всѣхъ концѣпѣтѣныхъ урядѣникѣвъ краковѣскѣи екѣспѣзитѣры прокурѣторіи скарѣбу дисциплѣнарѣе слѣдѣство, якѣ зарѣядѣно противъ нихъ за жѣлобу вѣнесѣи ними до намѣстѣника на сѣго начальѣника за неѣтакѣтовѣе поведѣніе єупротивъ нихъ. Начѣлѣникомъ краковѣскѣи екѣспѣзитѣры єсть п. Дѣнієвъ Кулѣшѣковскій, перенесѣнѣй до Кракова зѣ політичѣныхъ причинѣвъ." Не сумѣвѣваемо єи, — конѣтитъ Gaz. Nat. — що намѣстѣникъ, по переѣводѣнои реѣвизіи, постѣрає ся усѣнути аномѣлѣній водѣносыѣ вѣ краковѣскѣи екѣспѣзитѣры прокурѣторіи скарѣбу."

Вѣ Краковѣ арѣштѣвано єоціалѣста польского Гѣата Дѣшиньского. Якѣ Kur. Lw. доносятъ, водѣбуѣи ся тамъ мѣжѣ молодѣжѣиу численѣй реѣвизіи

Вѣ выѣдѣнѣцѣхъ "Oesterreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild" приходѣтъ вѣже черѣга на "Галичину" и далѣтого прѣтѣкторѣка сѣго выѣдѣнѣцѣвъ архієписѣпа Стеѣпѣна заініціувѣла міністра Зѣлѣского, щобъ пристѣупѣвъ до комитѣту редакційного и бравъ участѣ въ нарадахъ.

Зѣмѣна власѣности. Мѣстѣнѣтъ Полянѣчикѣ, вѣ повѣтѣ льѣвѣскомъ, дѣтѣперѣшѣну власѣнѣсть Ферд. Выѣдры, купѣвъ Францѣ Яблоньскій.

О єнѣгахъ значѣнѣшихъ вѣ послѣдѣнихъ днѣяхъ доносятъ єтъ провинціи: Вѣ сѣлѣ Пѣтѣнѣчанѣхъ, повѣта єтѣрийского, зѣнѣщѣвъ єнѣгѣи цѣлѣй добу тоу заѣобѣного господарѣ, Мѣколы Дмитрѣова, робѣли шкоду на 4000 зр., зѣвѣсѣмъ неѣбезѣпѣченѣу. — Вѣ Черѣнѣцѣи, повѣта жѣдѣвѣтского, зѣнѣщѣвъ єнѣгѣи будѣники вѣйта и тѣрахъ єго єсѣбѣвъ; шкода 5156 зр. вѣ частѣ уѣбѣзѣпѣченѣа. Зѣ причини подѣзѣрѣнѣа, що заходѣтъ заѣочѣнѣство подѣнаѣна, зарѣядѣно слѣдѣство. — Вѣ Гродѣи єго горѣшѣмѣмъ, повѣта лѣнѣцѣтского, зѣгорѣли будѣники єного господарѣ, шкода уѣбѣзѣпѣченѣа выносыѣ 1500 зр.

Люотѣраціи. Новоимѣновѣный презѣдѣнтъ держѣвѣныхъ зѣлѣнѣнѣхъ д-р Лѣвъ Бѣлинскій, розѣпѣне днѣ 20 н. ст. лютого люотѣрацію держѣвѣныхъ зѣлѣнѣнѣхъ вѣ Галичинѣ.

Неѣобѣлѣный зѣлѣдѣи и манѣтъ. Передъ тѣжѣдѣмъ волюнѣи єи по Коломыѣ неѣбезѣпѣный зѣлѣдѣи, Володѣславъ Лѣшь, зѣдѣградовѣный подѣєфіѣрѣтъ, котрий, водѣшѣуваѣи вѣ Коломыѣ своихъ давѣнѣхъ знаѣомѣхъ заініціувѣвъ до нихъ а водѣ

такѣ ихъ обѣкраѣвъ. Мѣжѣ иными укравѣвъ вѣнѣтъ у Анѣ. Стѣдѣнѣченѣа корѣлѣ вѣртѣости 120 зр. Той самѣ Лѣшь допѣстѣвъ єи вѣсѣлѣнѣхъ краѣдѣжѣи и вѣ Яблонѣвъ. (Будѣ сѣ певѣно той самѣй манѣтъ, що вытѣмѣнує водѣ сѣлянѣхъ грошѣи по ярмарѣкахъ) Черѣновецѣа поліціѣ дѣла тамѣтого тѣжѣдѣни знѣти поліціи коломѣйскѣи, що арѣштѣвала єногоєво волоѣцѣу, що подѣбає на зѣданѣного Лѣша, але коли коломѣйскѣи агѣнтѣи поліціи прѣйѣхѣвъ до Черѣновѣцѣ, щобъ розѣбѣнѣати волоѣцѣу, не заставѣвъ єго вѣже, бо вѣнѣтъ выломѣвъ єи вѣ нѣчи зѣ арѣшту и утѣкъ.

Вѣ поѣлѣнѣи єлѣва и гѣльманѣу коло Труѣванѣи вѣ лѣдѣи на Лѣпѣнѣкахъ розпочѣли вѣ грудѣи мѣн. року роботу на ново, щобъ екѣспѣлуѣтѣвати, а водѣтакъ, щобъ єсушити давѣну копѣльнѣу, котру вода зѣлѣла вѣ 1815 роѣдѣ. Вѣду водѣдѣєно дуже єкѣоро, а теперъ єчиєно и давѣній шѣбѣ та подѣземѣи ходѣ, котрі уѣдержѣли єи єе вѣ дуже доѣбрѣмъ станѣи. Вѣрѣства рѣды дуже красѣна и велиѣка та зѣнаѣодѣтъ єи плѣтѣку, бо вѣже вѣ глѣбѣни 36 мѣтрѣвъ. Зѣ той причини надѣють єи, що екѣспѣлуѣтаціѣ будѣ корѣстѣна, а то тѣмъ бѣльше, бо кажѣтъ, що вѣ єлѣвѣнѣхъ може наїти єи и єрѣбло. Сѣ копѣльнѣа давѣнѣйше принадлеѣжала до Нѣмѣцѣвъ, а акѣты о єи истѣновѣи буѣли вѣ Берлінѣ. Вѣ сѣихъ акѣтахъ зѣнаѣдено, що по заливѣи копѣльнѣи вѣ 1815 р. товариство проєктѣвало авѣстриѣскому правѣтельствѣу, щобъ ихъ водѣкупѣло, але на тѣе одѣржаѣло водѣмовѣну водѣповѣдѣ вѣ слѣдѣуючій способѣ мотивѣванѣу: „weil wir nach glücklich bestandenen Kriegen kein Blei mehr brauchen.“

Про царѣну радѣиу пише такъ N. fr. Presse: Розѣдрѣзѣніе нѣрѣвѣе разѣомъ зѣ корѣчами, на що неѣдѣужѣе царѣца водѣдѣ почѣтку сѣго року, маѣбѣтъ наступѣло не лише вѣ наслѣдѣкъ инѣлюенцѣвъ, а головно за дѣлѣ журѣбы царѣцѣи о зѣдоровѣье єногѣи зѣ своихъ дѣчѣтѣхъ. Показѣе єи, що д-рѣ Мѣдѣгѣръ зѣ Вѣсѣданѣу не заѣвѣзѣванѣй до царѣцѣи, лише до другои дѣчки царѣкон, вѣл. кн. Олѣги, числѣючи теперѣ 10 лѣтъ. У Олѣги можна доѣбѣтити почѣтокъ скрѣпѣненѣа хрѣбетного єтѣвѣна и гаѣдѣють, що сѣ єсть наслѣдѣкомъ того ушѣкодѣженѣа, якѣ моѣлода кнѣзѣни водѣнесѣла при катастрофѣ подѣ Борѣками. Д-рѣ Мѣдѣгѣръ переѣбудѣ вѣ Петѣрѣбурѣ цѣлѣй мѣсѣацѣ а заплѣта єго выносыѣти, крѣмъ коштѣвъ вѣѣды, по 1.400 марѣкъ дѣнно. — Рѣвно-жѣ друѣгѣи єнѣгѣ царѣкѣи, вѣл. кн. Юрѣи маѣе выѣбрѣтѣсь до Парѣжа для наѣрады у тамѣошѣныхъ лѣкарѣвъ що-до сѣвои неѣдѣугѣи.

Страшѣній єнѣгѣ навѣстѣвъ єногѣдѣи Новѣй Гѣорѣтъ. Зѣгорѣвъ наѣбѣльшій вѣ тѣмъ мѣбѣтъ Hotel royal. Гѣостѣ, заѣохѣлѣній катастроѣю подѣчасъ єну, не моѣла рѣтувати єи, тѣмъ бѣльше, що головѣній єхѣды єтѣили вѣ поломѣнѣи. Бѣльше якѣ 60 єлѣбѣ зѣгорѣло, рѣченѣхъ єсть до 80. Лише неѣмѣгѣи ура тѣвала жѣтъ. Зѣ рѣчѣи нѣякого не выѣратѣвано.

100.000 зр. выѣсѣтѣи головно выѣгрѣна велиѣкои лѣотѣрѣи прѣгѣєкѣи. Зѣверѣаємо уваѣу нашихъ вѣпов. читѣтелѣвъ, що тѣгѣненѣе водѣбудѣсь вѣже 12 лютого.

Дрѣбѣй вѣѣтѣи. Вѣ Уєтѣю зѣленѣмѣтъ будѣе громада ново, гарѣну, камѣнѣну церковѣу. — Вѣ Стрыю обѣимѣвъ головноу траѣку предпріѣимѣє будѣвѣль хрѣстіанѣнѣвъ Кѣ. Иѣлѣнѣръ. — Цѣсарѣ дарѣувавъ громадѣ Рѣмѣзѣвѣцѣ, вѣ повѣтѣ зѣлѣчѣвѣскомъ 100 зр. на будѣву школы. — Сѣло Горѣгѣлѣды, пов. зѣлѣчѣвѣцкого, купѣвъ г-р. Вѣт. Воляньскій водѣ наслѣдѣникѣвъ пок. Ник. Соѣханѣика. — Днѣ 16 н. ст. лютого с. р. водѣбудѣ єи вѣ Стѣбѣнѣку подѣ Друѣбѣчѣмъ вѣнѣчанѣе п. Анѣ. Алѣксѣевичѣи урядѣника зѣлѣнѣнѣцѣ зѣ п. Ю. Стѣѣ. Хѣлѣяковѣною, доѣнѣкою тамѣошѣного парѣха. — О. Алѣксѣандѣръ Рѣдѣн

Поезды желѣзничі

посля часу такъ званого „середно-европейского“
вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхотять зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрыя, Хирова, Нового-Салча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславава и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станіславава. — 7:48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станіславава и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станіславава и Коломыи. — 8:40 рано Поездъ поспѣшный до Станіславава, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Поездъ особый до Станіславава, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Станіславава, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бѣлца: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Бѣлца и Сокала. — 6:40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Гавы руской.

Прихотять до Львова.

Въ напрямѣ зѣ Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особый зѣ Сухой, Хирова, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд. Поездъ особый зѣ Сухой, Хирова, Гусятина, Станіславава и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый зѣ Нового Салча, Хирова, Гусятина, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ зѣ Черновца: 6:17 рано. Поездъ особый зѣ Сучавы, Черновца, и Станіславава. — 1:23 по полудни. Поездъ особый зѣ Букарешту, Яссы, Черновца, Станіславава. — 7:23 въ вечерѣ. Поездъ поспѣшный зѣ Букарешту, Яссы,

Черновца, Станіславава и Гусятина. — 11:23 въ ночи. Поездъ особый зѣ Коломыи, Станіславава и Гусятина.

Въ напрямѣ зѣ Бѣлца: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный зѣ Гавы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ мѣшанный зѣ Сокала и Бѣлца.

Амшт розкладъ вѣдъ на шляхахъ желѣзничі державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стаціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, а книжочка въ форматѣ кишени въ 5 кр. за штуку.

Коди годинникъ часу середно-европейского показуе годину 12-ту, то показуе годинникъ: въ Черновцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихотять до Львова.

(Шестя годинника львовского).

Зѣ Кракова: о год. 8 мін. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мін. 3 по полудни поездъ поспѣшный — о год. 7 мін. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мін. 28 вечеромъ поездъ особый.

Зѣ Подволочискъ: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мін. 8 по полудни поездъ поспѣшный — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Вѣдхотять зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ поспѣшный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочискъ: зѣ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ поспѣшный; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

Способного рисовника

володѣющаго добре рускою мовою и писемомъ пошукуе

Василь Нагорный

у Львовѣ ул. Баторія ч. 30.

Павло Левицкий

Павло Левицкий

въ Добрачинѣ (почта Кристинковѣ)

предпріимаетъ всякого рода будовы: церковей, будынокъ конкуренційныхъ, парохіальныхъ и школьныхъ, горалень, въ загалѣ всякхъ будынокъ, и выконуе солидно и дешево.

Всѣ выконаніи имѣть будовъ зыскали загальне признаванье, чого доказомъ кѣльня наведенныхъ свѣдѣть:

„Въ р. 1886, поверить комитетъ церковный въ РОЗДЖАЛОВѣ, пов. сальского, п. Левницкому зѣ Добрачина будованье мурованой церкви въ Розджаловѣ. Можно заручити комитету, що герковъ уже на уклонено, а п. Левицкий удовлетворить всѣмъ выгомамъ правнымъ и всѣмъ жадамъ мастерскимъ, тому его яко предпріимца до большыхъ будовъ рекомендовать можно.“

Розджаловъ д. 14 лютого 1888.

Мил. Божіе приходникъ, Стеф. Покимброда, членъ комитету, Фед. Жеребенский, нач. громады.“

„Громада СУШНО, пов. каменецкого, повѣрила мин. року п. Левницкому зѣ Добрачина будову мурованой школы зѣ одновѣднимъ помеща- ниемъ для учителя. Ту будову провадитъ онъ точно пося поданыи ему планъ и указомъ зѣ повнымъ удовлетвореніемъ мѣсцевой рады шк. и начальства громадского. Можно отже смѣло сего поважаемого предпріимца, яко честного, совѣстного и порядочного человека якъ пайдалыи и найбѣрше поручити.“

Сушно д. 8 лютого 1888.

Мил. Кордуба, преде. рады школьной. Доско Баранъ, начальникъ громады. I. Brennenstul, Gem. Vorst.“

„Панъ П. Левицкий зѣ Добрачина принявъ предпріимство нового мурованого приходства въ КОРЧМИНѣ. Ту будову, вже на уклонено, веде онъ зѣ повнымъ удовлетвореніемъ комитету парохіального, который его може яко честного, совѣстного и дуже порядочного предпріимца удовлетворити ся малымъ доходомъ, каждому интересованому припоручити.“

Корчминъ, д. 18 лютого 1888.

I. Черевко, предсѣдатель комитету парохіального *

Въ р. 1889 комитетъ церковный въ Любши, повѣта жидачевского поручивъ Вп. Павлову Левицкому зѣ Добрачина будову мурованой церкви, котра нинѣ стоять вже подъ дахомъ. Въ часъ работы мы мали нагоду поблизити Вп. Павла Левицкаго яко человека въ томъ званю здѣбного, совѣстного и пильного, и хочъ не выплачувано ему въ умовленомъ часъ рать зѣ причины невработавъ минувшого року, то мимо того провадитъ и провадитъ дальше будову старанно и совѣстно, за что заваяемо ему зѣ приемностию прилюдно щиро подяку.

Вѣдъ гр. в. комитету парохіального въ Любши 31 жовтня 1890.
Иосифъ Терешковский, парохъ и предсѣдатель комитету. Дамъко Грещи, начальникъ громады и членъ комитету.

Въ р. 1889 поручивъ комитетъ церковный въ Мостяхъ великихъ повѣта жовківського, п. Павлову Левицкому зѣ Добрачина будову мурованой церкви зѣ пяти купулами церкви. Будову сию провадитъ п. Павло Левицкий самъ старанно, пильно и совѣстно, такъ що-до штуки мастерской якъ такожъ що-до добротности матеріалу. Церковь наша уже высоко поднеслась, мимо невыплаченъ на настуившій и минувшій рать зѣ причины невработавъ минувшого року, однакъ п. Павло Левицкий провадитъ будову и форсуе своими грѣшми за что ему комитетъ публичну подяку засылае и совѣстно поручае до подобныхъ предпріимствъ.

Мости великі 30 жовтня 1890.

Елиаъ Дюицкий, гр. в. парохъ и предсѣдатель комитету церковного. Гринъ Балко, бурмістръ и членъ комитету, Иванъ Балко, радный и провизоръ церковный.

На просьбу Вашу подтверждаю симъ, що Вы яко предпріимецъ будовъ вели и выконали кромѣ численно приватныхъ будовъ такожъ парохіальны будовы конкуренційны въ чужеземныхъ повѣтахъ. До нихъ зачисляють ся головно: Парохіальна мурованая церковь въ Добрачинѣ, така же церковь въ Розджаловѣ, кѣльня мурованыхъ и деревянныхъ приходствъ и богато мурованыхъ школьныхъ будынокъ.

Всѣ тѣ будовы выконали Вы совѣстно, тревало, докладно пося плану, не переступивши кошторисовъ, и тымъ способомъ причинили ся Вы до красоты окаянъ тутешного повѣту. За се заслужили Вы собѣ на загальне признаванье Вашихъ способностей и ретельности.

Сокаль д. 18 сѣчня 1890.

Тарасовский, П. к. Совѣтникъ намѣстництва и староста.
[Печатка сокальского староста.]
На всяке возванье приѣздитъ заразъ на мѣсце.

Исидоръ Воль

ул. Сикстуса ч. 6 у Львовѣ.

Одинкоій и выключный для Галичины

СКЛАДЪ РОССИЙСКОГО ЧАЮ

основанный въ 1870 р.

Поручае правильно каждого тыждня свѣтлы транспортъ наильпшотро чаю зѣ Москвы и поручае его послѣ приложенного ему цѣнника	ЦѢННИКЪ	зр. кр.
Замовлена выповняются совѣстно и скоро такожъ за послѣлатою опакыванье франко.	Кайсовъ { знам. чорный melange " " " "	1 60 1 80 2 20 3 40
Особливу увагу звертається на 3 знамениты сорты К. и С. Попова.	Souchong { одичный найлучший melange P. " " "	2 40 3 60 4 80
	Melange караванный " " "	4 80 6 00 7 20
	Fu-czu-Fu { н-рѣ I. " II. " III. " (1 р. 60 I. " 2 " 50 " 2 " 50 ")	3 60 4 80 6 00 7 20 8 40 9 60
	К. и С. Поповъ { одичный prima non plus ultra " " "	1 60 1 80 2 20 3 40
	Высѣвки { одичный prima non plus ultra " " "	1 60 1 80 2 20 3 40

ЛЯРНЯ ДЗВОНОВЪ АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стаціи желѣзничі тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ивана и сына Серафима“ „Лярню дзвонѣвъ“ въ Калушѣ, означену сѣбнымъ медалемъ заслуги, лютѣмъ похваляемымъ и признаваемъ на выставѣ тов. им. Качковскаго въ Коломыи (якъ о томъ своего часу газеты доносили) — маю и теперь на складѣ готовы дзвонѣ, выконую скоро замовленія и принимаю стары або ушкоджены дзвонѣ до переливаня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотенерѣшны замовленія въ давнѣйшій спѣльбѣ а теперь мой власной лярни дзвонѣвъ прощу о ласкави замовленія такъ на поодинокій новы дзвонѣ якъ и на цѣлы группы. За тревалѣсть матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу и для того оемѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ

3789 3—24

Зѣ глубокимъ поважаемъ

АНТОНІИ СЕРАФИНЪ.

АРТИСТИЧНЫЙ ЗАКЛАДЪ

ФОТО - ЛИТОГРАФИЧНЫЙ

для репродукціи

ТЕОФИЛА

ВАНЬЧИЦКОГО

Львовѣ ул. Сикстуса ч. 43

выготовляе цинковыи клишѣ до друку, дешевѣй якъ дереворѣзъ, въ рѣзныхъ родахъ, а то:

Автогравіи, цинкогравіи послѣ фотографіи, тушовыхъ рисункѣвъ, акварель и олійныхъ образовъ,

Фототипіи, цинкогравіи послѣ черновыхъ рисункѣвъ, выставныхъ, крейдковыхъ, штихѣвъ до друку на мѣди, на стали и на деревѣ.

Хемігравіи, цинкогравіи зѣ автографичныхъ рисункѣвъ перомъ, крейдкою и зѣ литографичныхъ оббитокъ.

Фотолитографіи, желатиновой копій до переносень на камѣнь для литографіи.

Сироудю найдѣншій атраментъ, тушь и крейду автографичну. Маю на складѣ панеры, що служатъ воростъ до переносень на цинкъ або камѣнь, а то: зернисто-крейданныи въ 4 якости, автографичный папѣръ до работъ перомъ, транспарентно-автографичный такожъ до работъ перомъ. Для фотографичной репродукціи крейдовой папѣры въ 4 якости, на котрыхъ можна выготувити дуже гарны рисунки, — акціи до тыхъ же папѣрѣвъ приборы рисункѣвъ. Для купцѣвъ и промышленнѣвъ роблю клишѣ до внератѣвъ и цѣнникѣвъ. Замовы выконую якъ найстараннѣйше и по приступныхъ цѣнахъ.

4143 12—20

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признаваня и дипломъ гоноровый на всесвѣтній выставѣ въ Антверпѣн за незрѣваный

Выробы косметичны, Тоалетны и Парфумеріи.

Антілентіа. Нѣякий артикулъ тоалетный не може вти въ тѣло. Се средство, одержане зѣ одсѣвжующихъ субстанцій, ухиляе въ короткомъ часѣ весныи, плямы печѣнковой, бланки и т. п., надае шкурѣ свѣзку оласть, свѣжѣсть и мѣжнѣсть. — Цѣна 2 зр.

Піліптонъ волосю сивому и сподовѣлому по кѣлькоразовѣмъ ужитю привертаетъ красну барву. ПІЛІПТОНЪ не варбуе, лише одсѣвжуетъ волосю, котре подъ впливомъ сего одичного средства: одыскуе первѣстну барву, макѣсть и одыскуе. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ найсильнѣйше выпаданье волосю вздержуе, цѣбулька волосей взмѣнчае и до вытворѣваня та порогу волосю побуждае. Цѣлый флаконъ 3 зр. Пѣвъ флакону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣститъ жидныхъ металлическихъ примѣшкѣвъ, есть се найчистѣйша и найбѣльшѣша мучка росыиная, прчемно прилагаетъ до лица, надае красну, природну оласть и есть неоцѣнныи сред- ствомъ до гѣнѣнчон окрасы лица.

Пуделко малѣ бѣлого пудру 60 кр., цѣле 1 зр., зѣ лебедкомъ 1 зр. 50 кр. Рожевый для блѣднѣющихъ и кремовый для шатиновъ и брунетокъ, малѣ пуделко по 70 кр., больше зр. 1.10 зѣ лебедкомъ зр. 1.60.

Вода фіалкова. Усувае зѣ лица прищѣ, лишѣя, угрикъ, попаданье и лущенье шкурѣ, выгладжуе морщинки и долги бѣсовы. Лице одсѣвжуетъ выѣдѣное и вынѣженое. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне означаетъ ся надзвичайною мѣжнѣстною и дуже приемнымъ запахомъ, лагодно впливає на нашкорѣкъ, не допуская розпадатися рукамъ и лицу, дуже добре очищуе шкуру. Ухиляе весныи и жовто-бурѣ плямы зѣ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и улица Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконницѣ ч. 30, и въ Чернівцѣхъ Рынокъ ч. 2.

ВЕЛИКА ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ.

Головна выграна

100.000 зр.

ЛЬОСЫ а 1 зр. поручають у Львовѣ:

Авг. Шеленбергъ, М. Йонашъ, Сокаль & Ліліскъ, Кіцъ и Штофъ, Як. Штро, Л. Х. Верфель. 4161 18—7

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватися на нашу часописъ.

Выдавецъ Иванъ Бѣлей. — Одавалыи редакторъ Михайло Струсовичъ.

Цапѣръ зѣ фабр. Чарлянської.

Зѣ друкарѣвъ тов. км. Шавченка, подъ зарядомъ К. Беднарского.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рухлих свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „ДІЛО“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 9 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертати ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані відбиті бр. порта. Поодинокі члени коштує 8 шр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 шр. бр. одновстрінки нисератом в рубр. „Надобрано“ по 20 шр. а. в. Подлики тилять ся по 10 шр. бр. етикета.

Запросини до передплати на рік 1892.

З дня 1 січня „Діло“ з додатком „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ почало тринадцятий рік свого видавництва. Виходить буде, як уже відомо, кілька разів, що-дня і під тими самими умовами передплати.

Просимо-ж всіх наших Впов. Читателів прислати передплату на рік 1892-гий (взглядно і залогости) і приднувати „Діло“ як найбільше передплатників!

Ново приступаючі передплатники дістануть початок (16 аркушів) повістей „Замов'ї Делі“, котра тепер друкує ся в „Бібліотеці найзнаменитіших повістей“.

Видавництво „Діла“.

У Львові дня 13 н. ст. лютого 1892.

Звістие нашим читателям писмо золотівського ц. к. старости Родера до звернутого громадянства в Закарпатті єсть явнєм, в якому він хвали дуже характерним і заслужує тим більше на увагу, що оно явилось в часі найменше до того відповіди, в часі, коли що-разів більше повинна утверджуватись засада заповіджена намісництвом в сойм, що політична система супротив Русинів буде зміненна.

Характеристична річ, що коли намісництво почало — поки що бодай до Консесторій русинів — писати по руски і коли наважало поприбавити на ц. к. старостах орли також в написаних русини, отже тим самим не вичає утвердити права руского языка в урядових політичних, — ц. к. староста Родер, урядник підвласний намісникови, не признає рівноправності языка руского як краєвого, звертає громадське писмо руске, а жадає польського під загрозю вйтовни кары грошевою до 20 зр.!

Як же собі толкувати і яка причина такої аномалії, являча такого оригінального, бо свідчаючого що-найменше о хаосі в політичній адміністрації краю, о такім хаосі, що намісник думає і робить так, а его підвласний урядник внакше, цілком противно?

Причина такіх прикрийх явищ лежить не дивади, як лише в тій, що представ-

тель краєвого правительства до тепер — хоч уже мав ажи надто часу — приречення свого, зложеного прилюдно і торжественно в сойм, не бере ся перевести в практиці в способі ясний і консеквентний. Коли-б до сего часу ц. к. старости дістали були від намісника циркуляр, щоби руске писмо шанували, як то приписують закони і міністерскі рескрипти, — нівяній староста не поваживсь бы поступити против волі і приказу ц. к. намісника — і таке писмо старости Родера, котре мусить крайню огорченість кожного Русина, було бы неможливе, бо староста знав бы, що за непослух мів бы бути покараний.

Скаже хто: може бути, що шеф краю дав старостам зб'єднов Галичини які інструкції устно, — але-ж з усяких фактів, які в рівних сторіж доходить до прилюдно відомості, виходило бы, що старости мабути і устно не дістали інструкцій від свого шефа, або если може дістали, то такий неясний, що на їх основі може староста зважитись видати й таке писмо, яке видав золотівскій староста Родер.

Правда, сам намісник розпорядив, щоби деякі писма з намісництва виходили по руски [поки-що до Консесторій, бо н. пр. товариство „Просвіта“ дістає ще польскі писма] і наказав виготовити та поприбавити по старостах у вхідній Галичині орли також з рускими написами, — отже виходило бы, що старости повинні бы вже самі своїми адогатами зм'єркувати нивій втерз в горі, — але-ж поки старости не мають виразного поручення чорно на білому, доти они новий втерз в горі можуть толкувати собі всяко — навіть так, що той горішній втерз може умисно пов'язати на те, щоби в долині могли собі бушувати давні вихри... А з того в практиці покаже ся така консеквенція, що зверху староства буде блмчатись напис руска, а в середині староста за руске писмо буде карати гривнями по 20 зр. кожного начальника руского громади, котрий осмілює ся написати до староства по руски. Если оно так має бути, то радше було й не давати русинів написей, — бодай надріж бы не баламутив ся...

Таку неясність, таку консеквенцію бачимо не лише на полі адміністрації політичної, бачимо ви і в адміністрації шкільній, і загальної всюд, а все те очевидно не може впливати корисно на приспівення нормального укладу відносин в краю. Оно не без рації будить серед загалу недовіря в шару волі правительства краєвого — бо щирість мусить проявляти ся в ясности, р-

шчості і консеквентности, — оно стає в пригоді кожній пропаганді, яко дуже наручний матеріал доказовий і захоує деструктивні елементи підносити голову — як ми бачили се в найновішій часті на т. зв. „всенародній“ вччу. Коли-б від початку новоні снуації аж доси правительство краєвое поступало відповідно до заявлених намісника в сойм, — коли-б в зміну системи було переводило ясно та консеквентно і німо налягань не отягало ся з яким-небудь найдрбнішим позитивним ділом для Русинів, хоч до того зобов'язало ся і хоч тим не викликалось бы опозиції Поляків, — з москвофільства була бы ниві в краю лише марна, покутувачтві... Краєвое правительство доси не могло чи не хотіло зрозуміти ваги хвилі, — побачимо, як оно буде на будуче.

Рада державна.

На вчорашньому, в п'ятницю, засіданні прийняла палата послів дальших п'ять параграфів о субвенції для товариства парохідної плавби на Дунаю.

Пос. Пацак мотивував своє внесення в справі реформи закона о приваженности до громади. З сьм законом мусить зарозуміти зрештукатись закон о убогих громадянств. Після внесення проекту буде можна одержати приваженність до громади вже внаслідок довшого побуту в якій громаді. — По промовах вільнох послів передано проект комісії адміністраційній.

Відтак вела ся нарада над внесенням пос. Морсе що-до підвищення дожд державних дістарів. Пос. Люеґер вівсь, щоби правительство предложило ще сесіи відповідний проект закона. — Палата прийняла поправку Люеґера.

Посли Фуссе і Промберґ інтерцелювали в справі додатку дорожнього до платів урядників державних трети найнижчих категорій.

Слідуюче засідання палати в понеділок. На порядку денному поставлено закон о відшкодуванні неввинно засуджених і справу будови залізниць Станіславів-Воронянка.

Вчера при участі всіх міністрів відбула ся конференція презесів клябових над програмою парламентарної роботи. Лівця киче дожидає ся, щоби сесія ради державної тривала до 10 марта с. р., бо за той час палата могла бы полагати предложене в справі комунаційних будівель у Відні. Протавно же влюб Гогенварта і коло польске домагають ся закінчення сесії вже 20 лютого, щоби сесія соймів вравних могла зачатись 3 марта. На разі не могло прийти до згоди між сторонництвом

і правительством застерегло для себе посліднє рішення.

Посли з Шлесака були в п'ятницю на аудієнції у ґр. Таффеого і просили его о поміді для населення дітненого недостатком і о як найскорше скликання шлеского сойму. ґр. Таффе обцяв зробити, що буде можна, та як найскорше предложити палаті загальний проект поміді для всіх провінцій.

В справі нужди серед народу.

Письмо з Тернопільщини.

II.

Брав просвіти ставити де-хто яко єдину причину нужди нашого народу. Я того цілком не перечу в віру, що брав просвіти єсть дуже важною причиною нужди нашого народа, але додає те на відвороті, що нужда єсть причиною браку просвіти.

Легко писати о примусовій науці шкільній, але перепродати се в практиці тяжко. У нас просвіта не так хутко може пойти, як декому здаєт ся. Богатому не тяжко просвічуватись, але бідному дуже трудно, а тих бідних єсть значаю більше. Привільно ся нашим селянством, — оть возмівсь серед село 200 номерів 1200 душ. Тут до уваженя 6-го року доживає пересічно 50 дітей; коли-ж прийде ть вибирати до школи, то часто при найкращій волі годі вибрати більше, як 12—15; з полішених слідуючого року добере ся ще 2—3, отже третю часть всіх обов'язаних; остальных деф третини мусить лишити ся неграмотними. Сумна річ, але правдива!

Для чого-ж то лиш так мало дітей може йти до школи? Ого длатого, що в наших селах велика бідна — нужда. Діти але живий, заморений, та в поволі розвивають ся, що в 6-м році годі его ще взяти до вивченя. Часто знов хотіт дитина розвиватись достаточо, то в цілій хаті лиш одні чоботи і одна кожущина, тож годі ждати, щоби відса дитина ходила до школи. Подивім ся далше: Село що має 200 номерів, розтагавсь звичайно дово до надї р'єку. Прийде в зимі заметіть а на весну і в осени болото, що з него і старому годі ногу витягнути, то чи може з кінця села дитина ходити до школи? Если у батька або сусіда, що також має школяра, сунь коні, то се буде можливо, а без того р'єч дуже трудна, грозить хоробою. Мабіт тепер будуть ся по полях, то у тих уже й мови нема о школі. Також єсть ще багато сіль, що не можуть самі мати своїх шкіл, обов'язані дітей посилати до сусіднього села, оть н. пр. в тернопільськмі повіт: Петриків мусить посилати до Загородів, Середнів до Высопівцев, Обарнів до Зарудя. У всіх тих місцевостях чотари добрі кілометри дороги моравними! Треба не мати совісти, щоби амушувати бідну дитину, що ледя якою юшка хлюнула, до того тяжкого ходу. Але правдиві, що дитина

Письма з Болгарії.

Варна, 27 (8) січня 1892.

[„Балканска Зоря“ о спекуляційнім дуох Болгарії. — Давній ремісничий і робітничий опіки у Болгарії. — Те перший опіки торговельний і щедничий. — Співр о чужій банкі і домородній опіки анційній.]

Пловдивска умірено-демократична часопись „Балканска Зоря“ вчинила була разв болгарскій інтелігенції докрб, що она, побачивши науки за границею, о явчом вивідм не мислять, як тільки о спекуляційних інтересах, і в той цілі разв-у-разв входить в зв'язи з рівнями спекулянтами, черевь що тратити і на повазі, яка належить ся їй яко просвіченій верстві народу. Згадав часопись радить болгарскій інтелігенції не займатись так палко недостойними і невідповідними си званю „гешефтами“, але замість того далше учати ся самій і просвічувати другі верстви.

Роблячи болгарскій інтелігенції того рода докрб, „Балканска Зоря“ мала в значній часті право до того. Оно й дійсно єсть так, що болгарскій молодець, по повероті из заграницьних студій до краю, старає ся в першій лінії о забезпечення собі матеріального быту. Побудоване власного дому вразв из приваженними будинками і огородам, а не мешає і придбавє якогось капіталу єсть так дово пристрасним бажанєм інтелігентного Болгарина, поки оно не зрелізує ся. Са поява єсть тільки продовженням давних турецьких, буряних та непевних часів, коли-то ніхто не бував певний свого майна і посідання. Пригноблена з рбаньх бобів „рая“ мусила навчити ся великою ошадности і дбави про свою будучність, бо внакше загрожала бы їй нужда і голод. Коли-ж настали левші часи, то давна навичка

стала ся вже другою натурою. Виробив і тепер ще часи не дуже певні; молодій державі багато ще хибує до остаточной організації на европейскій ладі, то-ж і не давня, що ще й ниві болгарска інтелігенція старає ся передовсім користати з доброй нагоди — і завчасу, завдяки врожденій ошадности і підприємчивости, забезпечити собі будучину. Докрб же, що болгарска інтелігенція нічого не читає і не просвічує своих менше освічених братів, єсть де-що пересадний. Болгарска інтелігенція читає може справді менше, ніж в н. пр. інтелігенція галицько-руска, але за те она прочитане більше розуміє, обнямаючи все своим глибоко практичним судом.

Цілком що нашого можна бы написати о нашій інтелігенції і взагалі о нашій народі. Нашій інтелігенції не можна закнати надмірної „гешефтарства“, до котрого она в пересічч не має в найменшого змыслу. Але протавно, побт ся адресою можна бы сказати, що она байдужна, неопорядна і повільна, хоч любить часом і писмом и словом доказувати важність економічного подвигнення себе в цілого народу, без чого — як се часто она повторяє — дуже трудний розвій національний. Також болгарска, хотіт же молода журналістка, мислять з року на рік чим-раз більше і чим-раз солідніший статі о економічних справах краю. Дуже часто в з тих статей вбє патристичне одушевлення, бо вх автори знають, що тут розходять ся не о нагій матеріалізм, але о добро цілого краю. Однакже заховають нами а Болгарами та рбанія, що Болгаре не обмежують ся на голі слова і фраз, але беруть ся так само з одушевленням і умілістю за діло, коли тмчасом ми — недорівняний майстри хба в устроюваню скандальних і шкідливих оцень на зборах нашої єдиной торговельной сплбкі

„Народна Торговля“. [Прим. Ред. Натяє тут на збори з 1890 року.]

Ще за турецьких часів болгарскій народний инстинкт узнав велике економічне значіння новочасних сплбків. Болгарскі ремісники і робітники від давна завязували рбаній асоціації. Ремісники мали свои „еснафе“ чи „руфети“ [назви турецькі], до котрих приступали і деякі купці. Після найновіших виказів було лише по більшых містах около 58 еснафів. Нема урядників прогмайстри [установи], чауш і еснафови рада зложена з 2—4 вибраних осіб. Огородники з торговельного округу організували ся в „тайфе“ і шукали заробку по болгарських містах або за границею. Теслі знов, пекарі, дукорники [халваджі] і гончарі мали — і мають тепер — свои тайфе, де чистий зиск ділено розм'єрно між учасниками. Селяне в част живіт вязали ся в сплбкі під проводом свого „драгомана“. Торговці овед з Панагюрца, що вивозять тисячі годюваних овед до Константинополя, лучили ся також в сплбкі, подобно як в вйчарів з Добруджі [их сплбкі зовуть ся „дружини“]. Можна бы загадати ще і о других давніших сплбках, але се завело бы нас задалеко, тим більше, що а хотів бы поговорити і о сплбках з часу найновішого.

Сплбкі завязані недавно прийняли вже організацію европейску і опарають ся головню на акції. Поміняючи Народний банк з его філіями в Русуку, Варі і Плодіві, — поміняючи також „Земледівецька каска“ і філію Оттоманского банку в Софії, — в Болгарії маємо багато приватних акційних товариств, що приносять из одних сторони акціонерам величезні, в порівнянню з нашими, відсотки від зложеного капіталу, а з другої сторони подають населенню потребуючому готівки немалу выгоду. И так: В

Русуку повстало перед кількома місяцями аскураційне товариство „Балгария“ з основним капіталом мільона франків. Шумлянське товариство торговельне, засноване з капіталом 60.000 фр., мало в посліднім році уже 364.000 франк. готівки і дало членам 18% дивіденди. Русуцке товариство „Тердант“, що мало з початку 10.000 фр., в посліднім році мало вже 320.000 фр. і роздало 15% дивіденди. Свиштовське товариство щадниче, котре мало з-разу 60.000 фр., тепер має 320.000 фр. і розділило 15% дивіденди. Никопольське товариство щадниче, що мало з початку 5.000 фр., має тепер 26.900 фр. і дало 12% дивіденди. Габровське акціонерне тютюнове товариство, заложене 1000 франками, посідає тепер 38.000 фр. і дало 12% дивіденди. Севліевське торговельне товариство „Наджда“, заложене з 1000 фр., має тепер 75.000 фр. і уложило 15% дивіденди. Ми не маємо можности подати докладного спису всіх того рода товариств [сплбків], скажемо лише, що их єсть багато і що-року значне число прибуває. Капітал всіх разом мав бы — після обчислення деяких — выносити по-над 3 мільони франків, а се, маючи очевидно на увазі ледви вількалітний розвій их, представляє поважну суму.

Цікавий і дуже поучаючий завів ся сибр між деякими болгарскими газетами про выше загаданій домородній сплбкі акційній і про закладанє чужих банків в Болгарії. Одні промавляють — з причини великой потреби більших капіталів, а на котрих власне дуже збуває,*) — за виданьем позволеня чужинцям закладати в Болгарії гіпо-

*) Після обчисленя проф. Дацова выпадає на одного мешканця Болгарії 12 фр. кредиту, коли н. пр. в Чехії припадає на одного жителя 300 фр. кредиту пересічно.

Нововыбранный Выдѣль товариства „Рус-
кій институтъ для печати въ Царехъишлѣ“

вдбув до тепер два засідання. На першому, що відбулося 30 січня с. р., ухвалено віднести до Вир. Капітули місцевих руско-польських делегатів, який по мисля § 21 статута товариства всіх дійствителів членом виділу. На другому засіданні 10 с. м. представив передсідателю згаданого делегата капітульного в особі Вир. о. крм. Марова Подольського, почитимий виділу уюституював ся, вибравши заступником передсідателя п. Льва Шеховича, господарем п. Григорія Цеглявського, касиром о. Максима Копка, контролером о. крм. Івана Войтовича, секретарем п. Івана Матковського. Далше полагодував виділу оцей важливий дїла: 1) Ухвалено — по мисля рїшення загальних зборів з 27 січня с. р. — просити всіх чл. членів товариства п. Вагалі Ва. руских патріотів, щоб зваляти заявляти свої думки в дїлї маючого ся уюстити інститута для двїх чл. — а в тїм дїлї оголошено в часописях відповідну відозву. 2) Вибрано комісію з трьох членів виділу п. поручено їй, щоб, приправивши собі людей не належачих до виділу, перевела студію над науковим планом інститута, вибравши провект такого плану, — при чом мають бути уважливий по можності всі гадки наспівши в наслідок повисше згаданого відозви, — предложива его виділу до одобрїня. — Воді виділу товариства „Рускій інститут“ для двїх чл. в Перемішля. К. Чехович, передсідателі. — Іван Матковскій, секретарь.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Правительственный проект, который має бути доповненієм конституційного закона з 19 січня 1885 р., назначає, щоб достоянству в архієпископстві п. епископів капітулу в місцевостях, наведених вчєра, збирала з релігійного фонду яко мінімальний дохід: достоянству І-шю класу 1500, вишїм достоянству 1400, врахувавши 1200 зр. Також мінімальна певні економизації греко-католицьких і римско-католицьких капеланів підвищує ся о 150 зр. на рік.

На президента угорського парламенту правительство предкладає бар. Дежері Баніогі звітного з великою поміркованості та рїшучості, а за-длї симпатіа сего кандидата партійний заколог починає поводити уставати.

Державный совет в Петербурге признавал на дальней кредит 60 миллионов, котрі мають бути видані на поратуюнє для дїяних недостатком. З другої сторони російскій міністерь скарбу Вишнеградскій старає ся затулити в Парижі нову позичку на зєлїзничї дїла, але парискій банк починає теперь холодити брати сю справу, і до Берліна прийшли вїсти, що переговори о нову позичку в Парижі зорвано. В тїм прикрїм положєню Россія починає зближати ся до Німеччини, щоб вїмечей торги добути для своїх паперів. Як далеко в тїм напрямі зайдуть, сего тепер не зати, але видїний дїявник заглядують о тїм з великим невдоволенієм і вивають, що згода між ними обома державами при найвишїх обставинах неможлива.

Правительственный проект, что у них заводят земский уезд, але сего не зроблено, бо министерство справ внутрїшних уважало відповідним, щоб наперед приступити до податковон справ в сїбїяті реформу міського закона. Крім тих реформ мають в наближших тижнях приступити до ревізія фінансовон конституції. Розумєть ся, що Фінляндія в того дуже невдоволені, бо боять ся, щоб їм не забрали і тепершїх прав, які їм затвердили попередній цар в мавушїх лїтах.

„Варшавскій Дневник“ доносить, що в пригравачї окрїз починає знов показувати еміграційний рух, звернений до Америки. Російська преса займає ся також вїмечами колонїстами, котрих на Волині має бути до 220.000 осіб. З тих 160.000 приняло російське підданство, а прочї лиш ся горжаними вїмечон держави. Ся вїмечка колонїзація не лише зворушує фантазію російських публіцистів, але непокоїть також і тверезих войскових людей з тої причини, що довила крїпости Дубна поселили самі вїмци а в пригравачї дубєвскїм повїтї сї колонїсти складають 10% цїлого населєня. В вїмцих повїтах они мають вже 15%. Се оселєня чим разь більше росте, дїятого і адміністрація водї давна зачала дуже пильно наглядати колонїзацію і обясняти обшарь землї в руках вїмців. Мавушого року наказали вїмцям Новий рік і свята в школах святкувати пїснє Юліанського калєндаря. Тільки вїмци неохоче слухали правительственного розпорядженя, а на громадських зборах ухвалили тримати ся нового стилю. Нема сумнїву, що російське правительство не буде звязати на сїм опїр.

Комісія шкільна пруского союзу приняла в проект параграфъ нового шкільного закона, который нормує науковий план і говорити о внутрїшній устрою на роднон школи. При тїм віднесено внесенє Поляна пос. Яжджевского, который жадав, щоб в провінціях о мїшанїм населєню релігійно викладати дїтям в матерномъ язичї. Так само віднесено внесенє національно-ліберальнон партії, котра проектувала, щоб виклад вїдбував ся виключно в вїмечей мові. Се стало ся головнїю заявле-

ню міністра просвітї гр. Зедліца, що внесенє пос. Яжджевского не можна перевести в его тепершїй формі. Против шкільного закона виступають також народні учателї, яко явні протавники шкільного проекту. Наслїдком великон опозиції презєст рєфєрїт в Фрайфуртї над Одрою Пулгамерь, выдає розпорядженє, в котрїм остерігає учателїв і заявляє, що в случаї асітація против шкільного проекту зарядити против виновників дисциплїнарне слїдство, яко против державних урядників.

В болгарскій „Свободѣ“ появилось письмо подписанное Головином, который в сербско-болгарскій війнї належав до дружини в. Александра. В тїм письмї вїмцї підписав заводи против сербского міністра-президента Пашича. Головинъ каже, що підчас війни одного дня Пашичъ оголосив ся до болгарского правительства при посередництвї Ракова и сказав, що збере оружїя вату, вїде до Старон Сербїи и там збуть мешканцїв та буде боротись яко партизанъ против Сербїи. Пашичъ мав тогдї признати ся до болгарскон народности. Пашичъ Головина викликає велика вражбї в Сербїи, а противники сербских радикаловъ домагують ся, щоб міністерь-президент оправдав ся перед судом. „Народна Дзєвня“ заявляє, що на случаї, если бы Пашичъ не давъ переконуючих доказів на свою невинність, то его становило в кабинетъ просто неможливє. Пашичъ в офіційных дїявниках рїшучо перекать, щоб письмю Головина відкрывало яку правду а так само и придержаний в бїлградскій звязцї болгарскій емігрантъ Рязовъ оголосив, що се не правда, мов-бы вїмцї мав бути посередником між Пашичем а болгарскимъ правительством. Опозиційнї дїявник відповідують на те, що ся заява не достойна вїри, бо декларація появиля ся наслідкомъ догвор, тайнон розмови між Пашичем а Рязовимъ, а „Видело“ пригадує, що вже давно обнявши Пашича о зрадї сербского народу а навїсти на доказ оголосив дїявнї документи. Ся справа певно зашкідить сербскому кабинетови и заостриг на нову міністерську вїзїс, котра троха злагодила ся, наслідкомъ побїди правительства при дебатї надъ виганьїемъ королевон Наталїи.

НОВИНКИ.

— Про недугу посла Юліана Романчуна одержали мы вчера позніймъ вечеромъ такую телеграму водї посла Ол. Барвїньского: „Ране ранъ поступил. Однако ревматический боль в ноу змусилъ недужного положить ся в постель. Масажемъ и компресами боль умиривсь. Температура нормальная“.

— Пригадуємо, що завтра представлєнє аматорскє тов. ремїсників „Зоря“ в сали Frohsinn-у.

— Уже в второнї 16 н. ст. лютого відбудуть ся позніймъ вечерницї „Русскї Бєсїды“ у Львові в сали тов. Frohsinn-у. Ся обставина що се вже позніймъ вечерницї в тїм сезонї скрїпила в нас надїю, що завсїгдї вдоволеня в. Публика збере ся и на той вечерї якь найцікавішє, бо жь справдї зь вечерницями „Русскї Бєсїды“ лєди чи в сїлї сутє нерівнянїє якь инші забави товаришкї у Львові. Тож радїмо поспїшати 16-ого лютого до Frohsinn-у, бо се вже позніймъ добра нагода, щоб серед привїтливихъ кругівъ нашон „Бєсїды“ вихилили до дїяту чашу „сладостїй“ карнаваловихъ. Додати годїт ся, що нас самихъ зацікавилє котїсьнї якї комїтет, задумує вивести на вторковихъ вечерницяхъ. Але ш! — не радїймо оу тайну комїтету...

— Авторъ паматинка для пош. Володимира Барвїньского, того прекрасного дїла штуки, артист п. Левандовскій, улягаючи заохотамъ, хоче записати ширшу публіку зь оцією роботою ще передъ поставлєнїємъ паматинка на кладовищї, а дїятого уряджує виставу в сали нового будинку школи промисловон при ул. Театральнїй. Вистава буде отворєна в сєреду дня 17 н. ст. лютого за оплатою вступного, а дохідъ призначений на кошты паматинки.

— „Общество Русскихъ Демъ“ устроє в четвертї 18 н. ст. лютого в сали Народного Дому вечерї зь танцями. Початок о 9 годїнї вечеромъ. Стрїб вїзитовий а для мужиків балєвий. Вступ на сали 1.50 зр. водї особи, для родини зь 4 осіб 5 зр. Мїсця на галерїи по 1 зр. и 50 кр. Бїлетів можна достати в домї при улицї Подвалє ч. 9. І. пов. дверї ч. 2, а в дєнь вечерки при касї.

— Львовскій клуб урядників ц. и. оочты и телеграфу устроє в второк дїя 16 н. ст. лютого в сали Народного Дому музыкально-декламційнїй вечерок зь танцями. В продукційнї музыкальнїй помїщенє такожъ Нижанковскон „Гуляня“. Початок о 7 1/2, вечеромъ. Цїны: для члєновъ клубу и осіб зь ихъ родини 50 кр., для гостей запрошєнихъ члєнами 1 зр., бїлетъ на галерїю 60 кр. Панї в стрїжхъ вечерковихъ, панове в балєвихъ.

— Львовскіа митрополїа Консисторїя почала водї давна — подобно, якъ Консисторїя станїславска и перемыска — доставати в ц. и. вїмїстництвє письма в язичї рускомъ и буквами рускими. До сего часу вїмїстництвє нїколи не переписувало ся в Консисторїямъ по руски, лиш по вїмечї. „Галицкая Русь“ каже, що се заслуга адвоката д-рѣ Ів. Добрянского, который в 1882-омъ році провадивъ справу лядкову. Читачи такє, доперва можна зрозумїти, кільки то деякимъ людямъ часомъ потрібнє реклами американскими гумбугами!...

— Допиє в євєрїи Поромонон, укїсєна в новїкахъ в 21-омъ числї „Дїя“ а говорячи о мїмїмїхъ застоєн справ в тамошнїй Консисторїї, показує — якъ мы перєвїдчались — невїрно, и мы при сїй нагодї просїмо нашихъ вїов. дописувателїв, щоб передъ кожымъ доносєнїємъ докладно о справахъ інформувались

и доносили намъ рїчи сконстатованї, а не може лишє в несконстатованїхъ погоджєхъ.

— Прєвєсоръ Наталѣ Вахнянїнъ выхїлївъ уже свою оперу „Купало“, котру задумавъ ще в 1870 році. Опера обїймає чотирї акти. Лібретто написавъ самъ композиторъ. Доволєсь намъ читати листъ п. Фр. Рєгоржє, де говорять ся, що директоръ чєскогo народного театру в Празї п. Ф. А. Шубертъ радї выставити оперу п. Н. Вахнянїна на сценї чєскогo театру пражского и просїть о присылку ему лібретта и партїтуры.

— Водї п. Фр. Рєгоржє в Зарогїзїє кєлє Жидачєва одержуємо зь просьбою о помїщенє отєписьмо: „На мое оголошенє, помїщенє в 283 н-рѣ „Дїя“, в котрїмъ обертає ся до водїхъ почитателївъ звычайнїхъ своего народа зь просьбою о пїснї для першого выпуска (святї и дїї в порядку пїснї уніатского калєндаря) бїльшє обїмєного твору о австрїйскихъ Русинахъ, надїлєлї менї досї: п. Андрїй Вєлєховскій, учитель в Заболотцяхъ коло Жидачєва (рїанї повїрї зь о колїцї), п. Іванъ Даниловичъ, учитель в Рогїнї коло Садагурї (до 400 повїтрїхъ буквописныхъ), п. Ос. Маковєй, слухачь фїлософїи у Львовї (святї цїлого року зь Іворова), о. Андрїй Качала, парохъ в Медїчї коло Збаражя (описъ деякихъ святї), п. Евгенїя Ярошїньска, писателка в Врїдїкахъ на Буковинї (святї цїлого року)“.

— Зь Турчаньского пишуть намъ: Минушого тїждїя вертав позніймъ вечеромъ зь Лїмны священникъ Т. Б. и учитель зь села Х., вдалєного водї Лїмны повїтє малї. В дорозї стрїнули они вовка и той в повїмъ розгонї пустивъ ся на дорїгъ зь утїкаючими. Пробїжаючи вчинили крикит и тїмъ снасїл ся водї нехїбнои смертї. Вовк, перегонивши ихъ, скривъ ся межї поближкими хатами. Передъ кїлькома днями перєйшли два вовки в тїмъ самїмъ мїсци завїдїлати добрї лїмнянскихъ. Вовки в сїхъ сторонахъ дуже розмножили ся и роблять сєлїнамъ частї шкідї. Ловамъ-жь пїхто не займає ся. Конечно було бы завєсти обачу на тї хїжї звїрї. — Н. Н.

— Именованїя в судахъ. Сїмї дїями оголосити вїєн. лїг. номїнацію совїтниківъ львовского суду красєвогo. Мають стати совїтниками пп. Гайдєрєв, Лєрєнцъ и Зубрицкїй.

— Зь Бережанъ пишуть намъ: Високочаго роднїй п. Стефанъ Трухїмъ, влєстїтель Семірївки, повїта євровского, прєславъ на руки підписаного 40 зр. позакї, якъ пїсє, „мїжъ рускими учениками бережанскон гїмназіи найде ся неоднїи ученик-бїднїчон, котрому підпомога була бы потрібна“. Зь тої квоты удїливъ підписаний: 1) Сакалюковї Іос. и Вєличковскому Ник., обомъ зь І. кл. по 2 зр.; 2) Халупї Гр. зь ІІ. кл. 3 зр.; 3) Гравяковї Вас. зь VI. кл. 5 зр.; 4) Калїно вї Ів. и Стрїльцковї Адр. обомъ зь VII. кл. першому 6 зр., другому 7 зр. и 5) Ромаховї Ник. зь VIII. кл. 15 зр. Вєй запоможїтї сугь або сїнами дуже бїднїхъ родїчїв або круглыми сиротами и відзначають ся похвальными обычаями та добримї успїхами в наукахъ. — Богъ нехай сторїкою винагородїть великодушному Дєбрїдєвї и сотворїтї ему „Многї и благї лїта!“ За добре понятїй способъ служити народнїй справї. — Ю. Насалїцкїй.

— Редацію „Галицкой Русї“ мы в правї докорїти за — нєлюальнїсть. В передпослїднїмъ нумєрї згаданон газетї перепечатано в „Дїя“ письмо надїлєнє зь Євлогїйчинї про споръ громады Закомаре зь староостою Рєдеромъ. Очевїдно, за але не можна брати „Галицкой Русї“, що перепечатала згаданє письмо, мавчє інтерєс для ширшон публіка. Одакожъ не пошкодило бы в такихъ случаяхъ известї жєрєло, зь которого черпалє ся. Того вимагає сама крєчївїсть а в правї жадаїти и авторъ дотычнихъ статї, котрому — може бути — залежить на тїмъ, щоб не ухїдити за корреспондєнта „Галицкой Русї“. Вагалї не пошкодити придержувати ся правил крєчївїсти и лїальностї.

— Видать товариствє „Сць“ у Вїднї взымає вєсьхъ бувшихъ члєновъ товариствє, щоб вєй выпозичєй, а досї не зєвєрєнї книжки зь нашон бїбліотєки якъ найкоршєе нашому товариствє перєслати. Чєрєзъ те обїмєнє стратї часу на розсылку особнїхъ пригадокъ вгладїю доходжєнїя правяною дорогою. Щєрє поздравлєнє вєсьхъ бувшихъ члєнамъ Сьчївїкамъ! — Водї виділу товариствє „Сць“ у Вїднї (VIII. Laudongasse 49. Noschtrater 17.) Іосїфъ Партїцкїй, голова Мислїлї Пєансї, бїбліотєкаръ.

— Зєлїзницї львовскїй. Задїя офіційного заявлєня правительства, що небажомъ розїбнє зь видїломъ кравємїхъ перєговори в справї будовї сїти зєлїзницї львовскихъ в Галичинї проєктують ся сїлїуючїи шляхи львовскїй: 1) Борки Вєликї-Скєльцкї-Грїмєльцкї-Товєстє-Гусатїнї, або зь Грїмєльцкїхъ до Хоросткїхъ до Сухоставу; далше зь Борчєва на Озеряны до Чорткова, євєнтуально такожъ зь Борчєва на Королївку до Залїщикъ и зь Залїщикъ до Городєнки. 2) Тернопіль Збараж. 3) Вь далшїхъ перєспєктивїхъ шляхъ Тернопіль-Залїщїк-Бродї. 4) Краснє-Буск-Камїнька-Струмплєва-Крїстїнопіль до зєлїзницї Бєлєков. 5) Жєвкїв-Явїв-Камєнєбрїдє, а вь далшїмъ продовжєнїє до Городка на Рудки до Самбора. 6) Явїв-Крєвєцкї-Радїмнє. 7) Золотчєв-Поморянь-Бєрєжєвї. 8) Коломыя-Пїсїнї-Косєвї, зь євєнтуальными получєнїємъ зь буювнїськими зєлїзницями при стаціи Вєргомєтє. 9) Дрогобич-Трукаєвцє-Сєбїнїк, зь водногю зь Трукаєвца до Ворєсєлава. 10) Перємїшль-Красчїнь-Варча-Загорьє євєнтуально Сянїк. 11) Іроєлав-Порохїнїк-Дубєцкє-Данїв-Корчиня-Корєсєно, євєнтуально зь Дїновя до зєлїзницї Ясло-Ряшєв зь получєнїємъ на пр. в Стрїжєвї. 12) Корєсєно-Дукля, зь можливїхъ продовжєнїємъ на Змїгород-Роздїлє до Горлиц. 13) Іроєлав-Сїяньє-Гродїко-Лєжайск-Руднїк-Улянів до Розвадова, для получєня зь готовими вєй шляхами надвїслянскими. 14) Ряшєв-Тичїнь-Блєжєв-Данїв. 15) Ясло-Колєчїнцї-Вжотєк-Пїльно-Дємбїцї. 16) Старїй Санчъ-Крєсєнєчон-Шавїнцї, зь можливїхъ водгалужєнїємъ в позніймїхъ часїхъ на Мавуову до Нового Торгу. 17) Хабівка-Новий Торг-Закопанє. 18) Мушїна-Крїпїцї. 19) Божїя (євєнтуально Вєличка)-Добчїч-Мислєнїц-Кальварїя. 20) Вадовїц-Заторь-Хшанїв.

— Вь Бережанїхъ шпрїтї ся єпїдємічнє тїфъ. Досї умерли вєй три ученики гїмназіальнї на сїу недугу, а кїлькїхъ лєжїть хорыхъ, мїжъ ними и два сїны проф. Флєха.

— Зь Лїберїи, вь Чєхїи, доносїть, що тамъ арєштовано онєгдї три особи підозрїй о устроєнє звїтного атєнтату дїя 30 н. ст. сєрпня коло мосту вь Розєнталї, підчасъ побуту цїсаря вь Чєхїи.

— Наплывъ закордонныхъ жидѣв. Зь Кракова пишуть до Курї. Lwow.: Понїмо заявлєнє, складанїхъ вь парламентї, що єміграція жидѣвъ російскихъ до Австрїи не вєгрожує інтерєсамъ населєнє галицкєго, и що правтєльство має сєрєдствє, щоб не допустити надто великого наплыву єлємєнту, не могучєго выказати ся сєрєдствєми до житї, до Галичинї, єсть фактомъ, що жидѣ закордонной сотками наплывають и посєлїють ся вь нашїмъ краю, збїльшючи пролетарїатъ жидѣвскїй у насъ по сєлахъ и мїстєчкахъ. Контрїя подї тїмъ вгладїю для властєй, хоч бы и при найлїпшїй охотї, єсть думка тяжка, бо жидѣ умїють знаменито выкрити ся зь такихъ дробнїхъ дїлїхъ, якъ выказанє водпєвїднїхъ сєрєдствъ до житї, будучї вєй на дєслїдї вь тїмъ напрямїхъ прїготованї. На крєвїхъ скїмъ двірцї зєлїзницїхъ можна кожного дня видїти чєрну товпу тїхъ гостєй зь клучками и подушками, становлїчїми цїлымъ ихъ мєстєцъ. Тї гостї розплывають ся якъ ранна мракє, мєжє своїми братїями на Казїмїрї и Пїдбїрї и змїоцяють ихъ чїсло тутъ, або розсїлають ся по за границї мїстє, осїдаючи вь близшїхъ, або далшїхъ околїцїяхъ. Найлїшю контролю надъ заволочками могли бы по сєлахъ выконувати начальники громадъ, поліція мїсєчна и жандармерїя и сї органы повиннї одєржати якъ найострїшїи интєрвїу вь сїй справї.

— Подїя. Вь самїхъ празникъ Богоявлєнїя по трохъ дїяхъ хоробы на анїну упокоївъ ся вь Голгоцяхъ Евгенїй Наврєцкїй, найдорожшїй сїнь о. Івана и Іваннї Наврєцкїхъ вь 4 році житїя. Ангєлїчонї сєму згадувано часто о львовскихъ школярїкахъ та школяркахъ бїднїхъ, котрими оїхує ся добродїйне товариствє „Шкїльна Помїч“ у Львові. Важавъ и вїмцї прїїти вїмъ вь помїчѣ, тожъ и прїїсїлавъ красєну сумку, бо квоту 4 зр. для добрыхъ, якъ и вїмцї, дїточкѣ бїднїхъ а пильнїхъ вь наукахъ. Сєму добродїйному ангєлїчонї именнє Видїлу товариствє „Шкїльна Помїч“ складаємо сєрдєчно подїяку, жєлаючи ему неба у Вєсємогучєго. — О. Ів. Рєдкєвичъ; Гр. Врєщєна.

— Повѣтова наса єднїчнї вь Дамїнї подїла за 1891 рікѣ (II-й рікѣ потнованїя сєвогo) такїй бїлансъ: а) Активы: Позички ипотєчнї 30.908 зр. 24 кр., скрїпти довжї 25.802 зр. 15 кр., позички громадскї 500 зр., на заставѣ ефєктівъ 3.407 зр., єконтѣ вєкєлївъ 33.029 зр. 67 кр., прочї позїції 2.222 зр. 50 кр., готівка 4.891 зр. 99 кр., загальомъ 100.761 зр. 55 кр. б) Пасивы: Вкладки 90.435 зр. 75 кр., рєєконтѣ 4.890 зр., процєнти напередъ побранї 1084 зр. 33 кр., рєзєрва податкова 150 зр., чїстїй зыскъ 2.389 42 кр., фондъ рєзєрвовий 1.762 зр. 5 кр., загальомъ 100.761 зр. 55 кр. Оборѣтъ кассовий 459.610 зр.

— Морозы вь Россїи. „Саратовскій Дневникъ“ пїсє: „Нїнї (5 лютого) мали мы на отєртїмъ мїсци вь полуднє 37°, о годїнї 6-й ранѣ 45°, коло будынкѣ вь полуднє 35°, а о годїнї 6-й вечеромъ 42° морозу. На поляхъ за мїстєцѣ, або вь мїсцїхъ огородахъ не видно анї одного птахъ; вєсь вымерзєл. А людєй, що позамєрзли, не можна навїстї зрахувати.“

— Убїїствє. Вь мадырскїй осєлї Андрєєвскїй на Буковинѣ случилось ся дїя 6 н. ст. лютого страшнє убїїствє. Вечеромъ шовъ поза сєломъ вандронїй дротарь, Микєла Климчукъ, коли наразъ нашало на него кїлькѣхъ Мадїрєцѣ, повалили его на землю, зарѣзали ножами и обрабували зь малой готівки, яку мавъ. Тїло нещастного найдєно на другїй дєнь страшнѣю показїчєнє. Жандармерїя удало ся зловити убїїчїкѣв.

— Водїрєзавъ вїтїчєнї языкъ. Водї Поморянь пишуть до єднѣ львовскон газетї: „Вь сєлѣ Конохєхъ жєє гєсподарѣ, що при вєлїкахъ выборахъ єсть выборєцѣю и продєє свой голѣсъ за бїльшу або мєншу суму. Сами дїями посваривъ ся вїмцї зь своїми сїяномъ, и сєрєдъ сєварїкѣ выставивъ ему языкъ. Вь сїй хвїли сїнь ухїпївъ вїтїца за языкъ и урѣзавъ его лєжащимъ подї рукою ножикомъ. Народъ жалє „бєзъязычїна“, бо не будє мѣгъ вь будучности продєвати голѣсу при выборахъ“.

— Вь Москѣ выхїлкала великє вражбїє недуга буюшого редактора и выдєвцї „Рус. Курьєра“, заразомъ влєстїтеля мїнеральныхъ жєрєлѣ Н. П. Ланїна. Зь початку Ланїнъ зєвєдувавъ на илїєнєцѣ а по тїждїи збѣжєвѣлѣ. Нещастному здає ся, що вїмцї єсть причиною голоду, бо, якъ кажє, закупивъ вєє збѣжє и скєвавъ его вь чєрєвѣ.

— Дрѣбїй вїстї. Цїсаръ даруєвѣ громадѣ Лїшкѣ, вь повїтѣ брѣдєкѣмъ, 100 зр. на будову школи. — Дїя 21 н. ст. лютого с. р. відбудє ся вь Калущї вїчнїчєнє окїнєного богословя Мєхєла Щурєвского зь пїанїю Стєфанїєн Лєнєкєвичєвою, дочкѣю бл. п. о. Августина Лєнєкєвичєва. — Дїя 16 н. ст. лютого відбудє ся вїчнїчєнє окїнєного богословя Дїмїтрїя Романовского зь дочкѣю о. Івана Копєстєньского, парохя вь Крїпїцї.

Посмертний — ☞ — оповѣстки.

О. Ілїя Мїзїнєвскїй, парохъ вь Махновѣ, угнѣвского дєканата, вїзѣрїєнїи євєнїчїкѣ и дїяльнїй патріотъ, упокоївъ ся вь 50-мъ році житї а 24-омъ свєщєнствє. Вѣчна ему памятї!

Именованїя, перєнесєнїя, конкурсы и пр.

— Именованїя. Намїстникъ именовавъ офіційла рахункового Ант. Сєлїка, провїзоричнїмъ рєвїзїєнтѣмъ; асїстєнтѣвъ рахунковыхъ: Жїгм. Гєлїю и Іос. Порта провїзоричными офіційлами, вїкїпї адїюнкта податкового Дїон. Штєрнє и практиканта рахункового Стан. Крєпкѣ асїстєнтами вь департамєнтѣ рахунковѣмъ намїстництвє.

Оголошения принимают ся по цѣнѣ 6 кр. одъ одной стрѣчки писератовомъ въ рубр. „Надѣслане“ по 20 кр. а. и Показанія принимают ся по 10 кр. одъ одной стрѣчки.

Народність руска въ році 1848 була въ Галичині вихідної въ такому положенню, що скоро тільки справа руска станула на полі

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ

Въ мешаню Рігера вѣдбула ся въ панацію зновъ конференція старо-чеськихъ мужъвъ до вѣра, котра уложила програму вѣдльныхъ зборѣвъ старо-чеськихъ посполѣвъ, припорукаючи имъ въ ваведеннѣмъ мотивахъ, чтобы не складала посольствъ мандатѣвъ. Коли та програма буде признана, тогды ся оголосятъ въ вѣдѣ мавіфесту до чеського народу.

Въ наслѣдствѣ амѣны престола въ Египтѣ ривализація мѣжъ Англією а Францією, котра въ своен стороны подѣлать претенсію до сего краю а не хоче агодиатъ на необмежене тавъ господарство Англіійцѣвъ, прибрана о много острѣйшій формы, якъ передъ тымъ. Туреччина, якъ заповѣдають, повн-що не хоче мѣшати ся въ египетскій справы, але паяно гляти на ахъ развѣй и певно не заведѣвъ стати въ оборонѣ своихъ интересѣвъ. Съ другой стороны Франція поднимаетъ великій стараня, чтобы будь-що-будь погодити ся съ Портою и солидарно выступити противъ англіійского правлѣня въ Египтѣ. Дятого Англіійцѣ дуже задоволяють тымъ, що новый амбасадоръ Англіи не мѣгъ дося прѣвѣхати до Константинополя на свою посаду и въ таку важку репрезентацію Англіи не може рѣшати ся на вѣдѣй енергійный прокъ. Але заповѣдають, що въ той справѣ само правительство Великой Британіи безпосередно выступити противъ ворожихъ змѣтанъ въ Египтѣ, скоро только забезпечити собѣ подмогу а стороны запряженныя въ Англію державы.

Зъ Испаніи приходять чимъ разъ болѣе непокоячій вѣсти. По зухваломъ нападе на мѣсто Хересъ де ля Фронтера, головныхъ виновниковъ зловлено и ставлено передъ судъ. Процессъ анархистѣвъ закінчується тымъ, що чотирохъ найголовнѣйшихъ злочинцѣвъ засуджено на смерть. Вже по оголошеному засуду непокой повстали въ кѣльяхъ мѣстѣхъ, а ешконецъ въ Кадиску особено вставляють ся у королевѣн и просятъ, чтобы помилувати засудженыхъ на смерть. Королева вѣдала цѣлу справу міністрѣвъ-президентовъ. Сей скликавъ міністерску раду, але она вѣдкннула вѣт прокъ, котрѣ въ той справѣ була внесенъ. Тымчасомъ въ рѣзныхъ сторѣвъ Испаніи доносятъ о заворушеняхъ и непокояхъ, такъ що зновъ мабуть вѣдновлять ся давна исторія и слава испанскихъ провинціалментѣвъ. Въ Мадридѣ робѣтаны выправляють мавіфестацію въ корѣсть засудженыхъ, а въ полудневныхъ провинціяхъ прѣйшло до непокоя, именно въ околикахъ Заморы, Сарагосы, Картагены и Кадиску. Въ Барцельонѣ повстали розрухи, котрѣ скінчили ся проливомъ крови. Товпа мавіфестантѣвъ прѣдерла ся черезъ кордонъ кавалеріи и зачала бійку въ войскомъ. Робѣтаны стрѣляли въ револьверѣ, а опѣсля войско въ своен стороны вѣдѣло стрѣляти. Поліція заарештувала дуже богато людей, сконфіскувала анархистичный прокламація та вѣдѣбрала чернѣ хоругвы. — Дуже лѣхе положеніе и въ сусѣдній державѣ вберійского пѣвострова, въ корольствѣ Португаліи. Вауришныи ставъ переходить тамъ процесъ ферментація. Заграничній вѣдносныи не можуть бути добрыми вже зъ той причинъ, що державный скарбъ не выплатитъ, хочъ урядово ще не оголосивъ банкротства. Въ першій ліній невыплатності дѣтненей французскій банкн, бо найболѣе часть португальскихъ паперѣвъ знаходять ся въ французскихъ рукахъ. Дятого въ Португаліи боить ся, чи Франція не схоче вымѣшати ся въ португальскій справы, хочъ зъ другой стороны се о тобѣло не можливѣ, що Англія на те не приволѣтъ.

НОВИНКИ.

— Въ справѣ недуги поела Юліана Романчука пише намъ посолъ Ол. Барвильскій листомъ въ дня 13 с. м.: „Посолъ Романчукъ бувъ бы вже зовсѣмъ реконвалесцентомъ, коли бъ не причепивъ ся буть ще ревматизмъ болѣ въ правой нѣжѣ, мабуть въ наслѣдокъ вѣдѣвля при вѣтреной комнаты, въ котрѣ доволѣ горячо. Сегодня при менѣ буть у п. Романчука д-ръ Альбертъ и оказавъ: Nichts besorgniserregendes, nur unangenehmes. За-для компромѣсъ на нѣжѣ мусѣтъ п. Романчукъ лежати. Апетитъ у него лучший нѣжѣ буть, температура нормальная. Рана на шѣи гонѣтъ ся дуже добре, на лѣвѣмъ рамени помалыше и рука ще трохи оцухла.“

— Рука Бѣсѣды въ Самбарѣ устроѣе въ недѣлю дня 21 н. ст. лютого другой и послѣдній вѣчерѣкъ зъ танцями. Шарѣтъ и сердечнѣтъ, якими вѣдзначають ся всѣ вѣчерки нашої Бѣсѣды, нехай будуть заохотого до громадскоу участи всенъ нашої П. Т. публики. Запрошени порозумѣли поперѣдо важнѣи и теперь, а сля хто въ наслѣдокъ ошѣбки запрошени не дѣставъ, нехай прибываетъ а може бути певный, що буде милымъ изнанѣмъ гостемъ. Вѣдъ выдѣлу Рускои Бѣсѣды.

— Руско-мѣщаньска читальня въ Борщѣвъ устроѣе дня 21 н. ст. лютого 1892 въ домѣ Вѣреша Дуля вѣчеромъ декламаторско музикальный зъ слѣдуючою програмою: 1) Передмова, выголоситъ І. Крочакъ; 2) Хоръ: „Щастѣ намъ Боже“; Рудковскою; 3) декламация: „Рускій дѣтвѣ“ выголоситъ Зѣлинскы; 4) декламация: „Русынъ воля“, Могильницкого; 5) декламация: „Въ своѣмъ хатѣ свѣдъ правда“, выголоситъ Ковбѣвъ; 6) хоръ: „Якъ нѣчь ми покрѣе“, 7) декламация: „Важный рай“ выголоситъ Шиманскы; 8) декламация: „На чуживѣ“, выголоситъ Вѣдваръ; 9) хоръ: „Цвѣтка“, Вѣршицкого; 10) декламация: „Про полонъ турецкій“; 11) декламация: „Покинь“, выголоситъ Кульчакъ; 12) декламация: „Рѣднѣ мѣва“, выголоситъ Дроздовскы; 13) хоръ:

„Сирота“, Воробкевича; 14) декламация: „Вѣд-важнѣ жиды“, выголоситъ Свиданскы; 15) декламация: „Гей хто Русынъ“, выголоситъ Лото-чинскы; 16) декламация: „Погода“, выголоситъ Кульчакъ; 17) хоръ: „На берѣжку“ Лисенка; 18) декламация: „Чого-жъ то?“ выголоситъ Зѣлинскы; 19) декламация: „Тополя“, выголоситъ Шарковскы; 20) хоръ: „Гей на Ивана“. — Вѣдѣтъ рѣдиннѣ на 3 особы 2 зр., крѣсло 1 зр., лавка 50 кр., галерія 25 кр. Початокъ о 1/2 8-он години вѣчеромъ.

— Стѣпендію въ фундаціи бл. и. Петра Целевича, рѣчныхъ 50 зр., нававъ управляющий совѣтъ „Народного Дому“ у Львовѣ Крим. Руденко, студентови ІІ року медицины у Вѣднѣ, сиротѣ по священнику. Стѣпендію ею буде вѣдѣтъ побѣрѣта початкомъ вѣдѣ 1-го школьного пѣв року 1891/2, въ двохъ рѣчныхъ рѣтахъ по 25 зр. до окѣченнѣ студіи

— Про буквинскій дефракціи доносятъ зъ Черновѣцъ до Neue Fr. Presse: Поступованье органи въ скарбовыхъ зъ тугешиными купцами прибравъ въ послѣднѣмъ часѣ такіи розмѣры и есть такъ строга, что переолошеней купцѣ высылал до президента гр. Пачого денугацію, котра въ интересѣ публичного купечества и загалного кредиту внесла свои предстваленія и просила о якъ наибѣльшу вѣдглядѣсть. Президентъ выдѣвъ въ наслѣдокъ того до вѣсѣхъ властей и органи въ скарбовыхъ розпорядженъ, де приказу при урядовыхъ чинностяхъ поступати вѣдглядно а особливо уважати на обявляющий законы. Кромѣ того рѣшали купцѣ вносити основно мотивованнѣи метиціи до министерства въ той справѣ. На чолѣ сего руху стоять наивызначайшій институтъ грошей въ краю. Такъ само мае зрѣбѣти буквинска компанія торговельна. Послѣдними днями засеквестровано кѣлькомъ купцѣмъ книги касовѣ а одного купца арештовано. Очевижно, що сѣ мѣры стоять въ звязѣ зъ справою мытовыхъ дефракціи.

— П. Евгений Петрушевичъ, родомъ зъ Вуська въ Галичинѣ, кандидатъ адвокатскій, одержавъ въ тугешиный университетъ степень доктора права.

— Зъ Сянтинѣ доносятъ до Gaz. Kolom., що прокураторія рѣшила зарѣдѣти сѣдство за злочинъ обманства Давидови Хамайдеви и Іосифови Розенкранцови, членамъ дирекціи „Товариства за-даткового и кредитового для торговѣ, промыслу и рѣднѣцѣвъ въ Сянтинѣ“, позаякъ они въ справѣ конкурсовѣй Матеса Барона въ Сянтинѣ самовластно и подѣступно заграбили товары банкрота на шкѣду прочыхъ вѣрѣтелѣвъ.

— Новый провинціальный театр польскій повстае вѣдѣ 10 н. ст. цвѣтна въ Станіславѣвъ подѣ управою Лук. Кѣйцѣнского, авѣстного артиста польского львовского театру. Труппа п. Кѣйцѣнского буде перебувати цѣло року черезъ 4 мѣсѣцѣ въ Станіславѣвъ, въ прочыхъ же мѣсѣцѣхъ буде обѣдѣвати болѣшій мѣста Галичинѣ.

— Сѣлянска сѣлка молочарня. Зъ Гачевѣ, въ повѣтѣ берѣзѣвскѣмъ, доносятъ до одной львовской часовни: На зѣбрѣхъ тугешиного „кулѣка“ рѣднѣцѣ, по предстваленю корѣстей, выплывають чихъ зъ молочарскихъ спѣлѣкъ, прѣступило пѣнѣ до заложенія спѣлки молочарскои 28 господарѣвъ, маючихъ разомъ 100 корѣвъ, вѣдѣ котрыхъ молоко буде перерѣблявати ся на масло спѣльно, а молоко зѣбране буде вѣддавати ся назадъ до домашнього ужитку.

— Сѣмѣи поступѣи жандарма. Передъ кѣлькомъ днями ескортывавъ жандармъ Луканецъ зъ пострѣлку въ Поморьяхъ, утѣкнуго зъ арешту злѣдѣ, Андрія Шафранского, до суда въ Зѣборѣвъ. Коли переходили черезъ мѣстъ въ сѣлѣ Прусѣвѣцѣхъ, окочивъ злѣдѣй въ рѣку, и переломивши своимъ тигаромъ лѣдѣ, скочивъ ся подѣ нимъ. Не надумуячисъ, окочивъ за злѣдѣмъ и жандармъ, а найшовши Шафранского, плывавъ зъ нимъ по вѣдѣ дѣти, доки сѣляне, увидѣвши сѣу сцену, не подали обѣмъ помочи. Шафранскій буть майже на повѣ мертвый, але привезеному зъ Зѣборѣвъ лѣкаревѣ-Луцикови, удало ся привернути его до житя. Жандармови не пошкодила ничего ся поверѣльна купцѣмъ.

— Увѣдѣченіе сѣдѣцтва убожества. Першій разъ прѣйшла така справа передъ трибуналъ державный, а причина ея така: Анна и Никола Флюнтѣ, мѣщане дрогбыцкыи, ведучи процесъ о посѣданъ/спѣрнѣго кушанка землѣ зъ своимъ своимъ-комъ Дмитромъ Флюнтѣмъ, дѣстали на основѣ сѣдѣцтва убожества, выставленыхъ урядомъ на рохѣднѣмъ и громадскимъ, увѣдѣченіе вѣдѣ оцѣтѣи стѣмилевѣи въ зѣданѣмъ процесѣ. Незадѣво потѣмъ дѣнѣхъ ихъ противникъ, Дмитро Флюнтѣ, до старѣства, що Анна и Никола Флюнтѣ дѣстали сѣдѣцтва убожества подѣступнымъ способомъ, бо они живутъ въ досытъ добрыхъ маетковыхъ обѣтаняхъ. Мають реальность, троха худобы и зварляды господарскій, а кромѣ того займаєт ся цѣ Никола зъ своимъ сыномъ колодѣйствомъ, що приноситъ ему ладный зарѣбокъ. Найблизшимъ наслѣдкомъ того доносу буть урядовый завакъ займатися сѣ Флюнтѣи колодѣйствомъ, а позаякъ зарѣджене сѣдѣство черезъ мужѣвъ до вѣра, до котрыхъ на даво покликано и донощика Дмитра, выказало, що Анна и Никола Флюнтѣ мають дѣйствѣо реальность, то увѣдѣченіе сѣдѣцтва убожества и увѣдѣченіе вѣдѣ оцѣтѣи стѣмилевѣи въ зѣданѣмъ процесѣ. Противъ того рѣшенія внесли супруги рекурсъ, въ наслѣдокъ которѣго вѣдбула ся у Вѣднѣи передъ трибуналомъ державнымъ дня 10 н. ст. лютого розѣрава. Трибуналъ не уважливши рекурсу супругѣвъ Флюнтѣвъ а потвѣрдивъ увѣдѣченіе сѣдѣцтва.

— Дирѣкція почтъ и телеграфѣвъ оповѣщае, що, позаякъ публича мало користае зъ заведенного вѣдѣ 1 грудня 1891 перевозу поспѣшныхъ посылокъ почтовыхъ до Константинополя и Солуна, то министерство торговѣвъ позпорядженѣмъ зъ дня 29 н. ст. сѣчня с. р. ч. 4633 порукало вѣсѣмъ урядѣмъ почтовымъ удѣляти въ томъ напрямѣ якъ найточѣйшыхъ инѣормаций.

— Ачѣныя рана. Якъ зѣвѣсто, перебуває у Вѣднѣи вѣдѣ кѣлькомъ мѣсѣцѣвъ профессоръ Адамкевичъ зъ Кракова и робѣтъ на вѣдѣнѣской клінічѣ до сѣдѣвъ зъ вынайденнѣмъ нимъ способомъ лѣченя рака. Сими днями предстваливъ вѣдѣ кѣлькомъ вызначайшимъ лѣкарямъ вѣдѣнскимъ одну пациентку, навѣщену вѣдѣ довшого вже часу тою страшною недугою, у котрои по примѣнено его методы лѣченя, щедали сѣдѣвы рака. Профѣсоръ Адамкевичъ

вѣрѣтъ твердо въ успѣшность своего вынайденя, хоче д-ръ Вѣлротъ и инші повѣагы свѣта лѣкарского сумнѣвають ся, чи средство се мае такѣ значѣны, але ему приписуе краковскій профѣсоръ.

— Заложене гѣмнази въ Бучачи. Цѣсаръ постановѣо зъ дня 18 н. ст. сѣчня зъ застереженѣмъ призовѣния потребныхъ фондѣвъ въ дорожѣ законодатѣи позволявъ на заложенѣе гѣмнази державной въ Бучачи. Гѣмназія тая буде отворена зъ початкомъ року школьного 1893/4 яко 4 клѣсова, выпѣшнѣе клѣсы будутъ отворенѣ вѣдѣтакъ постепенно въ мѣру эрекациѣи. На умѣщенѣе осѣмькласной гѣмнази державной зѣбавляла ся громада мѣста Бучача вѣдбудувати вѣдѣповѣднѣи будынокъ и вѣдѣдати его до ужитку зъ дѣмѣ 1 вересня 1893, на цѣю самую постановѣо одержала субвенцію въ высѣтѣ 20.000 зр.

— Неправдливѣе доношенѣе. Краковскій Сѣаз доноситъ на подѣставѣ инѣормаций, що вѣсѣтъ подана Gaz. Narod. о рѣзультатѣи концѣптовѣхъ урядѣи-ковъ краковской експозитуры прокураторіи скарбу есть неправдливѣа. Правда лише то, що сѣвѣтѣникъ д-ръ Енгель переводитъ въ тамошней експозитурѣ ревизію.

— Сѣдѣство нарисъ противъ увѣдѣченія въ Краковѣ сѣдѣцтва польского Гнѣта Дашинского веде ся въ напрямѣ злочину обѣды маѣстату, нарушенія сунокою публичного и подѣбурѣваня на основѣ артикулѣвъ берлинского Gazet. u Robotnic. ои, котрои выдѣвѣе есть Куровскій а одѣвѣчальнымъ редакторѣмъ Тѣль.

— Неожѣтна пригѣда на зѣльнѣцѣ въ Румуни. Букарѣштѣнскій Romanul пише подѣ днѣмъ 6 н. ст. лютого: Нѣнѣ рано о години 3 1/2,лучило ся страшно нечастье въ поѣздѣ поспѣшномъ, вду-чѣтъ зъ Браилоу до Букарѣшту. Межи стѣаціями Муфтинѣ а Урѣвѣска выбухъ огонь въ одномъ вагонѣ въ наслѣдокъ неугаи одного зъ при-слугѣ зѣльнѣцѣи. Двадѣтъ осѣбѣ, що були въ томъ вагонѣ и майже всѣ спали, подушили ся вѣдѣ дымѣ и по болѣшій части спалились. Лише два подорожнѣи: якійсѣ капѣтанъ и инжѣнѣръ зъ Галача Данилеску уратували житѣе. Нѣхто не замѣтивъ огонь, бо всѣ спали, а тыхъ кѣлькомъ, що не заснули и хотѣли утѣкати, мусѣли погнѣбѣти, бо дѣверѣ вагона були зѣпертѣи. Поѣздъ адержано на стѣци въ Урѣвѣска, де полишено горючий вагонъ, а поѣздъ вѣдѣйшовъ до Букарѣшту.

— Завѣдѣный розбѣйничѣи. Правительство болгарское вызначило было 5000 франковъ нагородѣ за голову вѣзѣжѣа розбѣйничѣи Леѣтера. Якъ теперь зъ Сѣоѣи доносятъ, зловнѣи его патруль болгарскій дня 30 н. ст. сѣчня въ лѣсѣ коло Сара Маса, де ему поручникъ полиціи Петра ставѣа голову. Леѣтеръ числавъ 39 лѣтъ, буть православнои вѣры, нежѣнѣтѣи и родженѣи въ Царѣгородѣ. Вѣдѣ 9 лѣтъ розбѣивавъ вѣдѣ на цѣлѣ добре зѣрганѣзованѣи шайки въ рѣзныхъ околикахъ Болгаріи и такымъ способомъ прибрѣвѣвъ величѣи сумы грошей. Ще въ послѣднѣхъ дняхъ доконавъ вѣдѣ 5 нападѣвъ розбѣйничѣи. Въ поѣздахъ и кѣлютахъ корабельныхъ успѣшнѣвъ зѣвѣчно подорожныхъ и обрабѣвывавъ ихъ. Въ то-теляхъ мешкавъ подѣ рѣзными прѣвѣзчиками, мѣвъ сѣльшнѣи паспортѣи, обрабѣвывавъ въ ночи подорожныхъ и утѣкавъ все въ самѣе часѣ. На подѣдѣныхъ зѣвѣтрѣйничѣи нападалъ также не разѣ. — Голову Леѣтера принесено до Сара Масы яко трофеѣи и зѣвѣшено на 24 години на лѣтарни. Дня 31 н. ст. сѣчня перевезено голову розбѣйничѣи до Вурѣастѣ, де була зѣвѣшена 3 днѣ на высѣомъ стѣвѣи передъ полицією. Вѣдѣтакъ вѣдѣдѣло голову Леѣтера до Сѣоѣи и тутѣ еи вѣдѣсто-графовано. Лице не дуже змѣненѣе, очѣи на повѣ отвертѣи.

— Дрѣбнѣи вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Рокова, въ повѣтѣ самборскомъ 50 зр. на докѣченѣе будѣвы школы. — Дня 21 н. ст. лютого с. р. въ масѣопустѣну недѣлю вѣдбуде ся въ Сварѣчевѣ (п. Рожнѣвъ) вѣвѣчанѣе п. Леѣвѣцкого, окѣченѣго богослова зъ панною Теодороу Макаревѣчѣиоу, дочкою тамошного гр. к. пароха. — Дня 16 н. ст. лютого вѣдбуде ся въ Коломыи вѣвѣчанѣе п. Исѣдора Руднѣцкого, ц. к. урядѣника скарбового зъ панною Ольгою Крижановскою дочкою бл. п. о. Ивана Крижановского, бѣвѣшого пароха въ Пѣлагичахъ.

Вѣсти зъ Еп. Перемыскѣи.

Прѣзѣнты одержали оо.: Юл. Кульчакъскій на Горохѣвѣи и Волод. Хилѣвъ на Лѣвѣнѣи.

Въ пропозицію прѣнѣтъ оо.: а) на Яблѣнку выжи у Іосѣфъ Ленчикъ, б) на Тиханѣю Дѣя. Пѣрѣгѣ, в) на Сѣлѣцѣ дек. мѣкрѣпанскою: Ив. Ильянскій, Вас. Маѣюрѣвъ, Волод. Чайковскій, Алекс. Сѣвѣцкій, Альбѣнъ Добранскій, Іос. Билинскій, Фѣлем. Кисѣловскій, Теоф. Хомицкій, Ив. Сорока, Іос. Ленчикъ, Брон. Давидовичъ.

На конкурсъ выставѣи парѣи: 1) Блѣзѣнѣи зъ рѣчинѣмъ до 30 н. ст. марта 1892, и 2) Тустановѣи зъ рѣчинѣмъ до 14 н. ст. цвѣтна 1892.

Сотруднича вѣдѣержали новопоставленѣи прѣсѣвитеры: Стеф. Вѣрескій въ Хѣровѣ, Нѣк. Бурѣи въ Полонѣи, Іос. Винницкій въ Тепѣлѣцѣхъ, Петро Габѣицкій въ Оровѣмъ, Дѣон. Гудѣо въ Волѣнѣвѣцѣхъ, Ив. Филиповичъ въ Болѣхѣвѣцѣхъ, Нѣк. Федѣвъ въ Дорогошѣвѣ, Ив. Тѣтаръ въ Курѣвѣцѣхъ, Ив. Сѣбарай въ Пѣлѣсѣмъ, Петро Перѣнѣицкій въ Рѣшковѣи Воли, Юл. Нѣгребѣцкій въ Рѣвѣци, Мѣх. Мудрый въ Вышѣатѣцѣхъ, Мѣх. Людѣвѣицѣвъ въ Дорогошѣ, Вас. Лѣвѣрѣцкій въ Сѣбѣчѣвѣ, Мир. Лѣзѣрицѣвъ въ Любѣицѣ, Сим. Бѣрѣвъ въ Комарѣи, Алекс. Кмицѣвѣицъ въ Вѣгѣли, Авт. Жѣвѣицкій въ Гѣбѣску, Петро Хилѣвъ въ Сѣсѣниці, Петро Дурѣкотъ въ Камѣнѣи Лѣвѣи.

Зѣвѣдѣательство одержали оо.: Іос. Гумѣицкій въ Комарѣи, Ив. Пѣстерѣвъ въ Зѣворѣ, Волод. Венѣгѣиовичъ въ Криѣвѣмъ дек. балѣгородско-го, Ром. Осѣмакъ въ Сѣнявѣцѣ, Ив. Дурѣкотъ въ Волѣковѣи, Теоѣор. Дурѣкотъ въ Вѣльхѣвѣи, Мѣх. Федѣца въ Чѣрнѣвѣцѣхъ, Теоѣор. Сарѣицѣвъ въ Мѣльковѣи, Мѣх. Кузьмѣвъ въ Вагнѣватѣмъ, Іос. Зѣремѣа въ Рѣбѣмъ, Мир. Чѣрнѣицѣвѣицъ въ До-линахъ, Конѣст. Хотѣицкій въ Вѣуковѣи.

Другимъ проповѣдѣицѣмъ въ Перемыслии именованѣи о. Волод. Пѣгорѣцкій.

Вѣсти зъ Аѣп. Львѣвском.

Въ пропозицію прѣнѣтъ оо.: на Зѣлѣтѣни-ки: а) въ терѣи: 1) Онуѣр. Криницкій, 2) Лука Яримѣвичъ, 3) Ив. Чѣрѣпанѣицкій, а б) въ сѣи-сѣ: Сам. Сѣвула, Корн. Дудѣицѣи въ Корн. Мѣндѣчѣвскій; на Яйѣвѣцѣ: а) въ терѣи: 1. Ив. Пѣвѣлѣсѣвичъ, 2) Нѣк. Любѣицѣицкій и 3) Юл. Гѣль-кѣвичъ, б) въ сѣи-сѣ: Сѣв. Бѣрѣацѣкъ, Нѣк. Под-жарѣкъ, Теоѣор. Мурѣзѣкъ, Мѣх. Форѣиъ и Ом. Бѣрѣ-ковскій; на Лѣповѣицѣ: а) въ терѣи: 1) То-ма Сѣвѣлта, 2) Петро Гѣранѣицѣкъ и 3) Ом. Бѣрѣ-ковскій; б) въ сѣи-сѣ: Дѣм. Бѣхѣловскій.

Зѣвѣдѣанный на мартѣ 1892 до институціи на парѣиохъ Винѣици о. Нѣк. Сѣвѣицкій.

Вѣвѣдѣи оо.: Ив. Сѣдовскій въ сотрудинѣство въ Зѣвалѣвѣ, Корн. Лѣонѣиовичъ въ сотр. въ Хо-ловѣи, Ив. Бѣранѣовскій въ зѣвѣдѣательство Вѣль-хѣвѣи и Вѣст. Хомицъ въ зѣвѣдѣательство Вѣли-кополя.

Правѣительство асѣицувало платнѣю зъ фон-да рѣлигѣиозѣи для приватного сотрудинѣи въ Хо-ловѣи на 1 рѣкъ.

Уѣвѣдѣи о. Ив. Бѣранѣовскій вѣдѣ сотрудинѣства въ Корѣлѣицѣхъ.

Мѣтрополѣицкѣи орѣдинѣиъ удѣливъ о. М. Шѣвѣдѣицѣиоу парѣиохѣи Мѣшаны рѣшенѣе, що бу-де удѣвѣицѣи зѣ звѣи канѣионѣицѣи Аѣп. львѣв-скои, ели одѣржѣтъ грамоту прѣнѣтъ въ вѣвѣ канѣионѣицѣи еп. перемыскои.

Прѣзидѣи наѣмѣстѣицѣица гѣдѣтъ ся на канѣионѣицѣи институцію о. Лѣонѣт. Шѣѣѣра на парѣи-хѣиу Болѣшѣи.

Конѣистѣиоріѣи оставѣла ся до ц. к. наѣмѣст-ниѣца о дарѣ зъ маѣстѣи для вѣдовѣи Анаѣи Тѣр-навѣскои и о платѣ зъ фонда рѣлигѣиозѣи для при-ватного сотрудинѣи въ Оѣстѣиовѣцѣхъ.

До заведеня дѣлѣвѣскоу у Львѣвѣ прѣнѣтъ Ив. Драганъ.

Пѣсмертѣи — — оновѣстки.

О. Рудѣльѣ Мѣхъ

парѣиохъ Острова, езуѣпѣльскоу деканѣта, сѣвѣтѣникъ мѣтрополѣицѣи Конѣистѣиоріѣи, вѣдѣзначѣиный крило-шанѣискими експозитуриѣи, авторъ „Мѣтѣиъ“, „Сѣсправы въ сѣлѣ Кѣлѣктѣиъ“ и иншихъ творѣвъ зъ часѣвъ вѣдѣдрѣженя галицѣиоу Русѣи, одинъ зъ патриѣиѣицѣи дѣятѣлѣвъ зъ 1848 року, ровѣсѣникъ Могильнѣцѣиоу, — упокоѣнѣи ся въ четѣрѣвъ дня 11 н. ст. лютого по однокѣвѣицѣи недѣлѣ на ударъ мозѣку, въ 76-ѣмъ роцѣ житя а 50-ѣмъ священъ-ства, въ сѣлѣ Курѣиовѣи, коло Галича. Пѣкѣионѣицѣи вѣдѣзначѣа ся добротѣиоу и безѣкорѣиственнѣиоу и буть чѣловѣкомъ великихъ способѣиностей. Имя его було у сѣлянъ дуже популярѣе, особливо вѣдѣ коли выступѣвъ зъ знаменѣиыми проповѣ-дѣи на духовныхъ мѣсѣяхъ, котрыхъ вѣдѣправѣиъвъ найменше сотѣку. Вѣчна ему память!

Выказъ складѣныхъ жертѣвъ.

— На будѣву церѣиъ въ Жѣурѣвъ вышлѣули отѣи щѣдрѣи жертѣвы: Скарѣбѣа въ Жѣурѣвъ 48 зр. 72 кр. — О. Володѣимиръ Филиповскій зъ Вѣньѣ-ковѣи зъ коладѣи братѣства церковного 25 зр. 40 кр. — Молодѣжъ зъ Субѣтѣова зъ коладѣи 20 зр. — Урядѣ парѣиѣицѣи въ Шарѣи 14 зр., а то вѣдѣ церѣиъ въ Островѣ 7 зр. 75 кр., а Пѣсковѣ 6 зр. 25 кр. — О. О. Зѣвѣтерѣкъ парѣиохъ Мѣозѣ-ловѣи 11 зр., вѣдѣ себе 1 зр. 50 кр. а прочѣ вѣдѣ парѣиѣицѣи. — Зъ коладѣи въ Жѣурѣвъ 12 зр. 66 кр. — Хрѣстѣана Вѣлѣбѣи въ Жѣурѣва 10 зр. — О. Кмицѣкѣицѣи парѣиохъ Фѣагѣи 7 зр. 50 кр. — О. Иванъ Гѣшовскій зъ Пѣрегѣиѣицѣи зъ акаѣиѣсту въ обѣхъ церѣвахъ 10 зр. — О. Джу-линскій зъ Лаишна зѣ складѣи на собѣорѣицѣи 7 зр. 40 кр. — О. Яковъ Лукашѣицѣи зъ Гѣй-сѣа зѣ складѣи на собѣорѣицѣи 6 зр. 80 кр. — О. Иванъ Кѣзѣицѣи въ Пѣчѣлѣицѣицѣи парѣи-хѣиъ 7 зр. — О. Юлиѣвъ Кашѣуиѣицкій 6 зр. а то вѣдѣ себе 1 зр., вѣдѣ парѣиѣицѣи 4 зр. а вѣдѣ церѣиъ 1 зр. — О. Нѣсторъ Кор-жѣицкій зъ Мѣдинѣи вѣдѣ парѣиѣицѣи 6 зр. 50 кр. — О. Евгѣиѣи Чѣубѣицѣи зъ Долины кѣлѣусѣи 5 зр. 16 кр. — О. Ювѣнѣль Луѣицѣи въ Позѣнѣицѣи 6 зр. 50 кр. — О. Теоѣоръ Кѣвалѣицкій зъ Яѣча 6 зр. 5 кр., а то вѣдѣ себе 1 зр. 5 кр., а 5 зр. вѣдѣ парѣиѣицѣи. — Госѣподѣръ зъ Жѣурѣва: Оѣ-ксѣа Нѣосѣицѣи 5 зр., Иѣлѣа Чѣагѣиѣицкій 5 зр., И-ванъ Сѣабѣиовичъ зъ зр., Іосѣфъ Оѣзарѣо 4 зр. — О. Нѣколай Лѣвѣицкій 4 зр. 32 кр

схотуть против соціалістів завести вымысли, законы и здушати их силою, а тогда, разумея, соціалісты дадутъ имъ свою водо-водъ. Дняго партія не може зречи ся на-сильныхъ средствъ погрѣбныхъ до обороны. Для соціалістичной партіи побѣда Египет-са одною безвѣдностью въ будущемъ есть война зъ Франціею и Россіею, бо можна надѣятъ ся, що анъ мѣщанска Франція, анъ аборигены Россія не стерпятъ соціалістичной Нѣмечины, а буде старати ся анъ придушити, тымъ болѣе, що она буде ослаблена внутрѣш-ними невзгодами.

Сербска скупштина зачала въ пят-ницю наряды надъ бюджетомъ. Велике полі-тичне значѣнье въ Сербіи буде мати дѣи-ска прѣдсѣдателя скупщины Катича, если тѣло-сербскій парламентъ згодѣетъ ся на нѣ. Катичъ має значный вливы имено мѣжъ сербскими сѣлянскими, котры головно суть подпорою пра-вительственной партіи радикальной. Вѣнъ же-водъ давна не годѣетъ ся на політику пра-вительства, але его подпиралъ за-дѣля причынъ опортуністичныхъ. Теперь, видѣ, настала рѣ-шающа хвиля, бо Катичъ азъ нимъ цѣла фран-ція сербскихъ радикаловъ, котра въ дебатѣ надъ интерпелляціею Авакумовича въ справѣ выгнана королевою Наталиа говорила противъ правительства, выступила зъ радикального к-любу. Парламентарный кризисъ выкликаетъ за собою теперь кризисъ министерскій, бо треба полагати рѣзницю, якъ повстали мѣжъ серб-скими радикалами, и поробити для скрайнои фракціи деякія уступки. Имено кажутъ, що дотепершній министръ справъ заграничныхъ Георгіевичъ дѣстане мѣсце посла, а на его мѣсце прійде дотепершній министръ справъ внутрѣшнихъ Джайа. Такожъ и бувшій министръ Тавнаровичъ, котрый мавъ обѣтати посаду сербского посла на дворѣ петербургскомъ, вѣдѣ до кабинета. Але все залежитъ вѣдѣ за-ключенія торговельного трактату мѣжъ Сербіею и Австро-Угорщиною и если переговоры будутъ успѣшны, то сербска політика пѣйде въ умѣркованій напрямѣ. Щобы помѣстити на либералахъ за интерпелляцію въ справѣ вы-гнана королевою, радикалы зъ своен стороны поставили интерпелляцію, чи правительство вы-мѣрять кару закономъ назначену за те, що митрополитъ Михаилъ хоче выдѣлѣти Сербію чужой державѣ, имено Россіи та чи оно знае, що азъ его причины сербска церковь въ стра-шномъ разладѣ. Въ сербской скупщинѣ пред-ложено умову зъ бывшимъ королемъ Мила-номъ, котрою вѣнъ зрѣкае ся уряду генерала, сербского горюжанства, батьбескою власти надъ сыномъ, отже всѣхъ правъ, котры вѣнъ застерѣгъ собѣ, уступаючи зъ престола, а до того же зобовязавъ ся вѣнъ не прѣвѣдѣти до Сербіи и до своихъ посылковъ, котры суть довгаи обѣзаны до цѣны вартости. На тѣ посылковѣ дѣстае Малайя 2 миліоны фран-ковъ вѣдъ російского „Волжско-Камского“ банку, а ихъ вѣдѣстелемъ зъ теперь сытъ, сербскій король Александръ, котрый зъ сво-ей лѣтѣе буде сплачувати довгъ батька.

Несподѣвану вѣсть подають французскій дневники о англійскомъ наслѣднику престола. Имено, якъ кажутъ, нѣ. Уель-скій по смерти сына кн. Клеренсъ кѣлька ра-зѣвъ высказавъ намѣръ, що зовѣмъ уступитъ зъ публичного жита и зречи ся права до на-слѣдства престола. Сего найбільше домагають ся вѣдъ него вѣдѣсныи середъ родины, а то тымъ болѣе, що и его жѣнка и его найстар-ша дочка суть недужы. Особливо сама кня-жна Уельска дуже подумала на здоровлю по смерти сына. Кн. Уельскій хоче зречи ся престола на рѣчь своего сына, Юрія. Ся вѣсть мусѣтъ бути ще потверджена.

НОВИНКИ.

Зъ Станіславова пишуть намъ: Пригадуемо, що вѣе въ сѣчетверъ 18 н. ст. лютого вѣдбуде о-дѣтъ сѣли касина мѣщанского вечеръ зъ танцами на користи руского института для дѣвчатъ. Запросины розселено; хто однакожъ слу-чайно не достаетъ, зовѣтъ прибувати, а комитѣтъ уѣхъ повѣтае радо. Буде се першій и послѣд-ній вечеръ рускыхъ сѣхъ мясницъ въ Станіславо-вѣ. Танцорскіи музичны заповѣдають своѣй при-ѣздъ зъ розныхъ сторѣвъ; сподѣватись треба, що и нашъ таночка явятъ ся въ поважномъ числѣ.

„... Не охотимъ, не даруемъ. Въ насъ кровь молодая!...“ — сѣвали въ недѣлю „Зоряне“ и вы-язвляють зъ того завдання дуже добре. Вѣе вѣдъ до-вожого часу гуторили Львовіане, якъ Русины такъ и за-галъ ремѣсниковъ, що товариство „Зоря“ пригото-вляє несподѣванку, котру вѣдѣсныи оговѣтали газетѣ и аѣшій подѣ видомъ аматорского представлення мѣлодрамы „Капираль Тимко або Що насъ гу-битъ?“ (слова Мылдовского, музыка Матюка). Хто знае, якъ велику вагу въ развитку поль-скихъ товариствъ ремѣсничихъ мають аматорскій представлення театральны, бо не лишь причиняють ся до розбудженія зноснѣ товарискихъ и живѣй-шого жита въ самомъ товариствѣ, але и мають великій вливы на загалъ ремѣсниковъ, что до пле-кана чувствъ патріотичныхъ та зъ етично мораль-ныхъ взглядовъ, — сѣи мусѣтъ въ нѣкъ найбіль-шимъ признаемъ повѣтати гадуку руского това-риства ремѣсниковъ „Зоря“, что и оно рѣшилось устроити аматорскіе представлення. А кѣлько то-було перепонъ, заки можна було се дѣло довести до кѣнца? Нѣ мѣсца вѣдповѣдного для пробъ, нѣ вѣдѣтъ сѣлѣ театральномъ, нѣ вѣдѣтъ зъ ма-теріальной або моральной подпомогѣ вѣдъ тыхъ сѣверъ рускыхъ, котры могутъ и повнѣи се по-дѣти — а таки удалось поставити на своѣмъ.

Дняго честь и признанье выдѣлѣны товариства и пѣанамъ аранжерамъ та режисерамъ того пред-ставлення. Выборъ твору драматичного не конче вѣдповѣдний, бо вѣдана мѣлодрама придеетъ рад-ше на представлення въ читальняхъ, але все таки засады моральны, якъ самого твору такъ и зручно докладный режисерами, добре надавалася до ама-торского представлення ремѣсниковъ [Тутъ годѣтъ ся подѣнести, що нашъ авторы драматичны докон-че повнѣи розважити потребу патріотичныхъ творѣвъ, що надавалася бы до представлення ама-торскихъ, и ѣи зарадити.] Публики зѣбѣлось на-дѣзвычайно много, такъ что сѣли Frohsinn у була биткомъ наповнена. Русины-народовѣ явятъсь численно, зъ партіи же москвоѣлской всего лишь кѣлька особѣ, манифестующи сѣмъ свою солидар-ность, что если Народный Дѣмъ не має сѣлѣ на представлення, то ѣи не треба явятъсь на тѣмъ представленіи. Аматоры вывели свои рѣдѣ дуже добре: Оля, Гая, Тимко, Василь, Танаосъ, Гершко показали въ своѣй грѣ, мовѣ бы се не бувъ ихъ першій выступъ на дошкѣ сценічныхъ. Такожъ и прочіи аматоры, що представляли дѣвчатѣ, па-робковѣ, сѣляны, порозумѣли ту вагу вѣдного представлення, что „наробѣ“ має на сценѣ жита своимъ житемъ а не бути лишь статистами. Бо ѣи справдѣ коломыка въ 5-ѣй вѣдѣснѣ зѣ сѣвѣ-ми була бы могла продолжаться не знати якъ до-вожого, такъ того публика домагалася и такъ жи-во грала „кровь молодая“. а першество въ тѣмъ належитъ ся першій парѣ п. Хрипѣ Гавр. Дуже складный куплетъ Гершка зѣдѣнали ще болѣе симпа-тию публики. — По представленіи удалось „Зоряне“ до выдѣлѣного люкомъ въ будинку „Народно-го Дому“ и завѣли товарискій танѣ.

„... Тоже працюймо, рускѣ дѣти,
Рускѣ соколяты,
А гараздъ буде на свѣтѣ
И богата хата...“

Сѣмъ референтомъ вѣчерашного представлення пра-цаемо „Зоряне“ и просимо такъ дальше поступати. — Въ „Рускѣй Бѣсѣдѣ“ въ Станіславѣ вѣдбула сѣ-дня 6 н. ст. лютого вѣчерницѣ, урядженій захо-домъ „Рускыхъ Женщинъ“. Гостей мѣщанскихъ и замѣщанскихъ явилось насъ 50 особѣ. До кадрили ставало 14 паръ. Весела забава при звукахъ до-брои музыки, потянулася до 4-ѣй години рано. Вѣе забавлялись охочо немовъ одна родина. И бу-ла се одна родина — руска.

Надѣны стѣпендіи. Намѣсничество надало оп-роженній стѣпендіи зъ фонду наукового, призна-чѣный для молодѣжъ народности руской, по 105 зр. рѣчно, почавши вѣдъ року шкѣльного 1891/92 слухачамъ фѣлософій: Андрѣеви Алексѣевичевѣ зъ IV року и Володимировѣ Дикому зъ III ро-ку; вѣдѣтъ правникамъ: Володимировѣ Куль-чичу зъ I року, Стан. Ильничу зъ IV ро-ку и Діон. Глѣбовичу зъ III року на унѣвер-ситетѣ у Львовѣ.

Почетне героинство надала рада мѣста Ясла намѣстниковѣ г. Каширину Баденькому.

Въ Брѣдахъ отворѣлъ сѣми днями адвокатску канцелярію д-ръ Иванъ Должикій. Позаякъ зна-емо, что д-ръ Должикій есть Русиномъ, то на-дѣмось, что все руске население удаватись буде о пораду до своего земляка и что вѣкорѣ тамшній власти будутъ засыпаны поданіями въ рускомъ языцѣ.

Буря зъ громами, якъ пише тарновска Рогой, лѣгала сѣ въ ночь зъ пятницѣ на субботу въ Тарновѣ и околици. Цѣлый попередній день бувъ зимный, мрачный и въ вѣтромъ, коло пѣвнѣчи однакожъ зросло напряжение атмосферы такъ, что почало блискати и гремѣть, якъ середѣ дѣта О-динъ грѣмъ ударивъ въ стѣдоху въ Гумнашкахъ, не зрѣвѣи на щастье нѣякои шкоды.

Дѣла учительскія. До одной львѣвской часописъ пишуть зъ Тарнова: На початку с. р. шкѣльного прибувъ до тутешной гимназіи д-ръ Юл. М. якъ профессоръ фѣлологій. Въ короткомъ часѣ вы-сказавъ вѣнъ собѣ любовь молодежи, особливо зъ клясъ низшихъ. Однакожъ вѣнъ часто недужавъ, а передъ мѣсяцемъ здоровье его такъ погрѣшило сѣ, что мусѣвъ перестати повнѣти свои обязанности учительскіи. Мѣсца его займѣвъ недавно до Тар-нова перенесеній п. Шадакский, а тамтому ѣи-даласѣ замкнути платню! Недужій не маючи ин-шихъ средствъ до жита, лѣчѣтъ ся — голодомъ. П. М. має тутъ ошію чѣловѣка высоко образо-ваного. Докторизувавъ ся у Вѣднѣ, а закивъ обя-завъ посаду учительску, бувъ гувернеромъ кн. Лѣхенштайна. До Тарнова перенесено его зъ Нового Санча. Ось одна нова заохота, чтобы вѣд-давати сѣ учительскому звѣну.

Пеззунитный неостѣвъ въ Перемышлѣ, де мѣстѣвъ сѣ магазинъ войсковой, наказало було правитель-ство эдемольвати. Противъ тому рѣшенію высту-пила громада мѣста Перемышля, просѣи о здер-жанье демоліціи. Якъ теперь зъ Перемышля до-носятъ, рѣшило министерство просвѣты уважѣиати просьбу громады и здержати демоліцію на три роки, если громада и мешканцѣ мѣста Перемыш-ля вѣдрѣстѣвуютъ зѣдѣланный костель власнымъ коштомъ, что вынесетъ до 53.000 зр.

Загалный зборы читальнѣ въ Жовнѣ на Винникахъ вѣдбули сѣ дня 7 н. ст. сѣчня. По службѣ Вожой, вѣдѣлѣной въ винницкой церквѣ, зѣбрали сѣ всѣ члены читальнѣ и гостѣ до комнаты читальнѣ, де прѣдсѣдатель д-ръ Дрималикъ вѣдкрывъ зборы. Напередъ вѣдчитано протоколъ зъ попереднихъ зборовъ, котрый тепершній зборы приняи. Опѣ-сли вѣдчитавъ касіеръ Андрухъ Грабець справо-зданье кассовѣ, зъ которого показало сѣ, что въ 1891 роцѣ було приходу 39 зр. 9 кр., а розходу 11 зр. 87 кр.; остало же на 1892 роцѣ 27 зр. и 22 кр. Вѣдѣтъ выбрано новый выдѣлѣ, въ складѣ ко-торого вошли: д-ръ Дрималикъ яко голова, Левъ Буракъ яко заступникъ головы, дальше: касіеръ Андрухъ Грабець, бібліотекаръ Павло Деркачъ, господаръ читальнѣ Стефанъ Рудникъ и секретаръ Иванъ Кубишъ, мѣсцевый учитель. Заступниками выдѣловыхъ выбрано: Дѣмка Курѣя и Дмитра Деркача. По вѣдѣлѣваню многѣлѣства цѣсаревѣи вѣдѣтъ и гостѣмъ закрывъ голова зборы.

Дирекція вѣдѣлѣницъ державныхъ повѣдомѣла львѣв-ску комнату торговельну вѣдповѣдно до еи жада-

нѣ, что вѣдѣ 1 мая с. р. будутъ заведенъ два по-вѣи побѣды, особовый и поспѣшный. Побѣдѣ по-спѣшный въ напрямѣ зъ Перемышля стане у Льво-вѣ коло години 5-ѣй мин. 25 рано, а другой по-бѣдѣ особовый прѣѣзджатѣ буде до Львова коло години 8-ѣй мин. 25 рано. Зѣ Львова въ напрямѣ до Перемышля вѣдѣдѣ побѣдѣ поспѣшный коло години 10-ѣй мин. 5 рано, а въ ночь побѣдѣ осо-бовый коло години 7-ѣй мин. 10 вѣчеромъ.

Самоубійство. Зъ Перемышля доносятъ тамош-на Газ. Ргзем.: Въ ночь на 12 н. ст. лютого въ-гостѣи Румунскѣмъ отворѣвъ сѣи цѣнкалѣкомъ О-мѣлянъ Нановскій, бувшій армѣанецъ. Самоубій-никъ прѣѣхавъ до Перемышля вѣчеромъ 11 лю-того. Не найдено при нѣмъ нѣякихъ листѣвъ вы-ясняющихъ несчастный поступокъ.

Падлевскій, вѣдѣтый убійникъ ген. Сели-вестрова, мавъ вѣдобрѣти собѣ жѣтъ въ Амери-цѣ. Вѣнъ застрѣлѣвъ сѣ въ паркѣ Санъ Антонио въ пѣнѣионо америкѣанской державѣ Техасѣ. По-знавъ его давній знакомый д-ръ Людвикъ Шре-деръ зъ Вафалло, котрый такожъ предложѣвъ-листь писанный до него самоубійцею. Въ листѣ-тѣмъ Падлевскій пише, что агѣнты російскій по-пали вѣе на его слѣдъ а правительство Сполуче-ныхъ Державъ выдѣтъ его пѣвно Россіи, але вѣнъ не вѣдѣдѣтъ сѣи живымъ; коли буде видѣти, что нема для него ратунку, тогда застрѣлѣтъ сѣ. Д-ръ Л. Шредеръ оповѣдае, что Падлевскій до-вожого перебувавъ въ Познанѣ подѣ названіемъ Оттона Гоффмана, а потомъ, прибувши до Нового Йорку, назвавъ себе Оттономъ Гавзеромъ и яко такий за-стрѣлѣвъ сѣи.

Дивосильныя завѣщанье. Въ мѣстѣ Кагавѣ въ Сполученыхъ Державѣхъ померъ недавно старѣй, безженный миліонеръ Вѣліамъ Шеронъ. Въ за-вѣщаніи поставѣвъ вѣнъ мѣжъ иншими таке усло-вѣи: „Жадаю, чтобы въ родинной каплицѣ поста-вили менѣи мои спадкомѣцѣ коло мѣрморного на-мѣтника моего вѣнѣтъ такожъ памятникъ, але па-мятникъ сѣи мусѣтъ складати сѣи въ цѣлости зѣ — сыра. Мои спадкомѣцѣ мають уважѣиати, чтобы сѣи статуи не ушкодили хробаки, мыши, шурѣи и т. п. Если же показало бы сѣи, что спадкомѣцѣ выбрали такий родъ сыра, что подпадеа эдеисутъ, то маістрѣтъ сѣго мѣста має мѣи маістрѣтъ вѣдъ спадкомѣцѣмъ вѣдобрѣти и ужѣи на користи мѣ-ста“. Несчастій спадкомѣцѣи зголосили прѣтѣвъ противъ того дивного условия.

Дрѣбный вѣтъ. Въ Римѣ померъ на инфлюенцу видѣторъ століціи апостольской монс. Боккалѣ, знаменитый правникъ и догматикъ пѣны. — Гр. Романова Потоцка именована дамою пѣлатовою цѣсаревѣи. — Дня 21 н. ст. лютого 1892 вѣдбу-де сѣи въ Богородичнахъ вѣчѣванье п. Володимѣра Яворского, укрѣпченнои богослова, зъ панною Во-лодимировѣ Пачовскою. — Огѣдгы вѣчеромъ дня 14 н. ст. лютого померъ въ Станіславѣ наго-звѣтный властитель бровару Петро Сѣдельмаеръ въ 48 роцѣ жита. Покойный належалъ до найза-можнѣйшихъ тамшнихъ мѣщанъ.

Телеграммы „Дѣла“.

Прага 16 лютого. Старо-Чехи оповѣ-стили комунікѣтъ зъ недѣльной нарады, на котрой порѣшили не складати мандатѣвъ. Въ комунікѣтъ заявляють, что за-дѣля ворогованія Нѣмѣцѣвъ на чѣску выставу, за-дѣля сильного зворушенія населения и не перевѣдѣи тѣхъ то-чокъ угоды, что суть користи для Чѣховъ, обстають теперь старо-Чехи за вѣдложеньемъ

Новѣсть!

На свѣта

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

Иллюстрованный Календаръ Просвѣты на роцѣ 1892. Цѣна 50 кр., зъ пересылкою 60 кр. Убѣдѣти можна въ канцеляріи „Просвѣты“ и въ всѣхъ болѣ-шихъ складахъ.

акціи правительственной на необмѣненный часть. — Намѣстникъ г. Туль повѣдомѣтъ про се г. Татфого, а ѣи самъ выѣхавъ до Вѣднѣ, чтобы поинформувати правительство про таку зѣмну ситуацию.

Берлинъ 16 лютого. На засѣданіи пар-ламенту розвѣласѣ дискусіа надъ надужити старшины войсковой супротивъ войковѣ. До-магано сѣ, чтобы войсковѣе поступованье карне было явне. Соціалістъ Бебель навѣвъ много случаѣвъ надужити, але что не назвавъ по-имѣни дѣтѣныхъ войковѣ, тожѣ Капріи на-звавъ промову Бебля безименною денуціаціею.

Букарештѣ 16 лютого. При выборахъ выбрано досѣ 108 консерватистѣвъ и 20 ка-пѣдѣловъ оппозиціонныхъ.

Римъ 16 лютого. За-дѣля демонстрацій студѣнтѣвъ унѣверситетскихъ замкнено унѣвер-ситетѣ; студѣнты же въ Палермѣ, Катаніи и Неаполи оповѣстили, что солидаризуютъ сѣи зъ римскими товарищами и не ходѣтъ на выклады.

Переписка Редакции и Администрации.

Вѣч. о. И. П. въ Ганус. Добре. — Вѣч. о. І. Мар. въ Юнаш. На роцѣ 1892 заплачено 4 зр. — Вѣч. о. Е. Куп. въ Грим. За бібліотеку вписано рѣшту 3 зр. 80 кр. На „Дѣло“ за 1892 р. 1 зр. 20 кр. — Вл. К. Дѣмъ въ Яотр. 3 зр. 50 кр. одѣр-жали. — Вѣч. о. Е. Гав. въ Нор. Послѣдній 3 зр. припадають за сѣчѣи и лютый 1892. — Вѣч. о. А. Яц. въ Шуг. 9 зр. одѣржали. — Вѣч. о. В. Вол. въ Вѣрб. За 1892 роцѣ заплачено 8 зр. — Вл. С. Зар. въ Пер. 50 кр. припадае на р. 1892. — Вѣч. о. С. Маѣ. въ Олѣх. Рахунки годѣтъ сѣи. — Вѣч. о. А. Хт. въ Лѣн. Не знаемо. — Вѣч. о. М. Гол. въ Сол. За роцѣ 1891 еще 6 зр. — Вл. О. Влас. въ Стр. Такъ.

Надѣслане.

Найдешевѣе жерело предѣтовъ оп-тичныхъ у Львовѣ
подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (пѣльчъ св. Духа)
напрѣтивъ головного одѣвахъ.
Окулярѣи, цѣвѣры, барометры, термоме-тры, мѣроскопы, машины сѣкѣтрѣи, райсѣи, и т. п. по цѣнахъ найдешевѣи. — Рѣпарациі найдешевѣи и найкорпѣе.
Замовляе зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Екстрактъ олѣйку до ушей

д. к. секундарія д-ра Шипки, признанный цѣлю-щимъ бѣи многихъ знаменитыхъ лѣкарѣвъ евра-ныхъ и заграничныхъ, бо лѣчѣтъ всяку глухоту (не зъ уродженія), шумъ въ ушѣхъ, стрѣканье и т. п. цѣлкомъ усувае. Купувати можна по 1 зр. 50 кр. въ аптекахъ: д-ра Кароли Мѣколыша и Жиги. Рукера у Львовѣ; Виктора Рѣдѣи въ Кра-ковѣ; Вѣлѣдѣла Вѣлѣдовѣица въ Черновцахъ; Стан. Павловского въ Тарновѣ; Ром. Якубовского въ Новѣмъ Санѣи; Адольфа Байля въ Станіславо-вѣ; Льва Гертнера и Вѣйтѣха Коморовского въ Струю; Кароля Марѣша въ Самборѣ; Генр. Кага-ного въ Тернополи; Пѣбана, Stephansplatz, и Твер-дого Marienhilferstrasse 106 у Вѣднѣ. — Правильный екстрактъ лишь у фляконахъ зъ вытѣсненою на-писею: K. K. Secundararzt Dr. Schippek Wien. — За надѣсланье вѣпередъ 170 зр. розсылае сѣи въ цѣ-лѣи Австро-Угорчинѣи оплатно. 4083

РУ.

кавички всякого рода;
Бандажъ руптуровый
и всякіи вырѣбы рукавички
поручае найдешевѣе
Павло Лянгеръ
передъ тѣмъ

Братѣи Лянгеры
Львовѣ, улица Галица ч. 16.

СКЛАДЪ КАВЫ
наилѣтѣшого рода
АРТУРА КОСЦИЦКОГО
Улица Оселинскихъ ч. 11, вѣхѣтъ
такжѣ зъ улицѣ Тихонъ, Дѣтъ кн.
Сѣлѣи.
Цѣны въ мѣсци 1 кѣло зр. 1-90
на провинціи 4 3/4 кѣло зр. 9.60
франко.

Не маю цѣлкомъ тѣхъ родѣвъ
кавы, котры иншіи подѣ назвою мо-
го знаменѣи оголошуютъ; кождѣи
самъ може перѣсѣдѣити сѣи, чи до-
стане деида по тѣи цѣнѣ таку наву-
янѣи моя що-до якости и оману.
Найѣшша кѣва палена зр. 1-20.
1/2 кѣло найѣшшѣи гербагы 75 кр.
1/8 кѣло найѣшшѣи окурѣковъ
50 кр.

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

Едге, коли выѣздивъ до Делі, а вѣдтакъ забирала ся до своихъ працѣ. Должна зачалась рѣити людymi, котрѣ збъ всѣхъ сторѣнъ зачали сходитись до двора, бо о тѣй годинѣ Олена роздавала пѣдпомоги бѣднымъ людyamъ. Блѣда, марна, боса дѣвчина въ сорекатѣй плахтѣ продирала ся зъ одной стороны черезъ мѣлаковату яругу, щобы скротити собѣ дорогу; зъ другой стороны женщина въ червонѣй плахтѣ и зъ дитиною на рукахъ наближала ся; зъ далека поспѣшавъ сивый старецъ, криваючи, але скоро намагаючи въ въ ходѣ, щобы хто его не перебѣгъ. — Ахъ! Олена такъ немного мала роздати, а такъ много було голодающихъ...

Боса дѣвчина перша станула на мѣсци, дѣставши ся просто до огорода а зъ вѣдтамъ передъ задній дверѣ дому, о котрѣ опершись, тяжко вѣддыхала. Се було зъ ей стороны зухвалымъ, бо повинна була такъ якъ иншій зайти зъ подвѣря. Але дѣвчина на се не зважала, бо она мусѣла журитись про двѣ меншихъ дѣтей и старого дѣда, котрый не мѣгъ бже й ходити по жебраннѣ. Щось дикого, мовъ розпуна, пробивало зъ очей дѣвчины, котра вѣчимъ не змѣнила ся навѣтъ на видѣ пѣдходячон Олены.

— Що тутъ робишь, Катлено? — спытала Олена и хотѣла прибрати строгій голосъ.

Дѣвчина не вѣдповѣла нѣчого, лишь на блѣде, пожовтѣле лице пѣдступила зъ легка кровь.

Олена на знала довго выждати въ своѣй строгѣй роли. — Ходи, — сказала, отвираючи дверѣ до вдальной комнаты.

Дѣвчина спаленѣла и поглянула на свои заболоченій ноги, але Олена призвала ей. — Ты не повинна була тутъ приходити, до тыхъ заднихъ дверей, — сказала, — але коли ты вже тутъ, то ходи.

Въ їдалиной комнатѣ на столѣ стоявъ полумисокъ а на нѣмъ кѣлька кусникѣвъ хлѣба, два котлеты волозѣи и одно яйцо. Олена подала дѣвчинѣ яйцо а решту завинула въ папѣръ, вложила до подолка дѣвчины. — Дай дѣдусеви одинъ котлетъ, а сама зѣѣджь другій, — сказала. — Дѣти не роблять, то имъ лекше обѣйтись чимъ небудь. Завтра лишу щось и для нихъ.

Катлена мовь бы онѣмѣла; не сказала нѣчого, лишь майже пристрастнымъ рухомъ пѣднесла до блѣдыхъ губъ руку Олены и поцѣлувала еи.

— Ходи туда, — сказала Олена лагѣдно, вказуючи їй на ганокъ фронтовой. — Ты не повинна ходити черезъ моклаки, бо можешь дѣстати пропасницю. Буду гнѣвати ся, если бы ты хотѣла дѣбрати ся коли небудь до огорода тамтою дорогою.

Говорила про гнѣвъ, але голосъ еи бувъ солодкій, майже мовь зъ пестошами. — Бѣдна дѣвчина — погадала собѣ, — добре зробила, що такъ на силу перебилась до мене. Не була бы дѣстала сего всего, що теперь.

Тымчасомъшла такъ скоро черезъ подвѣрье, мовь бы втѣкала, и не задержалась за брамою, хочъ старый сивый дѣдъ и двѣ невѣсты зъ дѣтьми вликали за нею. Ажъ по кѣльканацяти крокахъ припала пѣдъ плѣтъ зъ камѣня, и розвинувши подолекъ, выняла кусникъ вже дуже сухого хлѣба, та зачала глодати, мовь хищій звѣрь. Однакъ котлетъ держала въ рукахъ и кѣлька разѣвъ вже пѣдносила до губы, але рука все завчасу цѣфнула ся, щобы мясо осталось ненарушене. Лешъ яйцо скоро щезло, а то такъ нагло, мовь бы его поглотивъ якій звѣрь разомъ зѣ шкаралупою.

— Худоба... лакома... закликавъ дѣдъ, поглядаючи

пажержливо за дѣвчиною. — Кудась всунула ся, мовѣ ласиця, та нахапала тѣлько того...

— Пѣдлестила ся панѣ Оленѣ, наговорила про дѣтей та дѣстала таѣй выбаганки — сказала одна зъ невѣстъ, ся, що то мала дитину на рукахъ.

— Нѣ, Байди, нѣ... вѣдозавъ ся наразѣ голосъ Олены. — Катлена не говорила менѣ нѣчого, про нѣщо не просила, я сама дала їй все, що лишилось зъ вчерашного обѣду. Се лишавъ для дѣтей п. Юрій.

— Спаси-Бѣ' вамъ, панночко, за добре слово. Вы дали, кому хотѣли и що ваша ласка призначила для бѣдаковъ, — вѣдповѣла невѣста, мовѣ то зъ покорою, але злоба пробивала зъ ея голосу.

— Ахъ, Байди, коли-бъ се лишъ вѣдъ мои ласки залезжало, що дѣстаєте, то не були бы нѣколи голоднѣ анѣ вы. нѣ нѣхто въ Ирляндіи — нѣхто на свѣтѣ.

Крѣзь слезы се говорила и слезы появились въ очахъ. Вѣдвернула ся, щобы обтерти слезы, а тымчасомъ стара Марія, кухарка, принесла величезный кѣшъ, та поставила на камени коло брамы. Сей кѣшъ прислано що ино зъ Делі, бо такій дарунокъ для бѣдныхъ въ Еагле-Едге давали що дня Торнліѣ на руки Олены. Торнліѣ незвычайно много жертвовали для населеня въ добрахъ Делі, а однакъ Еагле-Едге дѣставало найбѣльше вѣдъ всѣхъ фѣльварковъ, и хочъ Иванъ Торнлі вытолкувавъ се Оленѣ въ той способъ, що вогке положеніе мѣсцевости велѣло бѣльше старатись для зарады возможнымъ недугамъ, котрѣ звычайно лучають ся зъ язвою голодовою, то все таки Олена була ему за се вдячна, мовѣ за добродѣйство для ея особы. Виравдѣ чула, що супротивъ голодовой язвы, нѣхто не повиненъ мати нѣякихъ выимковыхъ привилеѣвъ, але то такъ страшно тяжело жити — пѣднести до губы кусинѣ хлѣба, коли знае

ся, що довкола насъ голоднїй. Иванъ Торелі, вѣдбираючи въ сей спосѣбъ майже половину журбы Оленѣ, гаслуживъ собѣ у неї на вдячнѣсть и она єн вѣдчувала, але мабуть вже такъ було призначене, що кождїй ихъ зносини, вѣсже чувство було чимсь заколочене. Олена була добродѣйна за-для своєї сердечности, була добродѣйна мовъ зъ навички, давала много и часомъ ажъ марнотратно, але нїколи доси не посередничила въ чужбїй великодушности, нїколи не була рукою того, хто дававъ дарункѣ и длятого мимо волѣ роздавати щедрѣсть Торнлѣвъ було для неї прикро. Не вѣдчувала якогось упокореня, але була сумна, а тї чувства ще бѣльшали за-для дробныхъ обставинъ. Жертвы зъ замку приходили зъ Еагла-Едге що-дня и вже такъ готовї, що не треба було Оленѣ трудитись дѣлити ихъ на части; все було подѣлене на порції, треба було лишъ брати и давати, ані менше ані бѣльше, лишъ стѣлько, що зъ гори порѣшено; все на коши, що приходивъ зъ замку, було выписане выразнымъ, четкимъ писмомъ Бригїды, для кѣлько особъ має выстати. Оленѣ не потреба було гарувати сего припису, але все те єн болѣло. Жертводателямъ ходило о се, щоби Олена не далась нерозважно унести чувству мижосердїя та не дала кому за богато, не выбрала за скоро припасѣвъ, призначенихъ на довгїй часъ — на часъ розумно розложенихъ, ажъ до передѣвка. Все те було розважно и розумно обдумане, але єн такъ се болѣло — она ставала пасивнымъ орудїємъ и не мала права піддатись нїякому зворушеню серця, не мала права вѣдкрыти тутъ своє серце для бѣднихъ... И се була такожъ причина тайны, чому личка Олены и Юрія ставали кожного дня блѣдшїй и марнїйшїй. Братъ и сестра, мовъ бы мовчки умовели ся и вѣдкладали на бѣгъ нусники поживы, ані Олена на другїй день могла сво-

бѣдно дати: кому хотѣла и въ способъ, якій хотѣла. Не было ее замаскированнымъ самолюбовствомъ, укрытою гордостію — нѣ... было ее нѣжнѣйше чувство по-надъ всякій егоизмъ, бо если розумъ справедливо наказуе, чтобы добродѣтельность была глуха и слѣпа мовѣ богиня справедливости, котра нѣчого не выдачи, нѣ не чуючи нѣзлого, та-кожь и не увзгляднае нѣчого, — то чувство не може дати замкнутась въ тѣсныхъ границахъ и вольно ему, а навѣтъ годить ся, чтобы зъ бѣльшимъ ратункомъ кидало ся до того, що вже може завтра не дѣждесь ратунку.

Але въ роздачи сего, що надсылано зъ замку, Олена была послушна и такъ само теперь при помочи Маріи забралась совѣстно до работы. Найперше роздала мѣреками зъ великихъ миски рѣдко зварену индійску кашу зъ вукурузы — длятого зварену, чтобы не вѣднати тѣй кашѣ невѣдповѣднымъ звареньемъ всей поживности — вѣдтаеъ маленькій порціи звареного рижу, а вѣднци горнятка зупы зъ костей для слабшихъ и старыхъ. Те все вже выстигло и треба бы было пригрѣти; обдѣлений може волѣли бы дѣстати ту поживу сыру та зварити со-бѣ пѣсля своего вкуса, а може найважнѣйше волѣли бы дѣстати таву поживу, до якои навыкли; але про се тутъ нѣхто не пытаеъ, нѣхто не числивъ ся зъ тымъ, що они волѣли бы. Милостивѣ не роздае ся на тавихъ засадахъ: найвысша поживность стравы мусить стояти въ пропорціи до того, що мае выдатись денно на одну особу, — ее рѣшае. Олена думала, що може якое можна бы погодити одно зъ другимъ; если бы тѣ справы ведено зъ сердечностію, трактовано зъ чувствомъ любви ближняго. Часомъ приходило їй на гадку, що она знала бы се такъ повести, а тогдѣ матеріяльна неможность, бѣднота, дались їй сильно вѣдчуты.

Бѣдаки, вѣдбярэючы зъ ен руцѣ выстиглу поживу, якои доси не знали и ѣз вострѣй не могли засмакувати, таксжѣ не весело глядѣли. — Панночко — вѣдозвала ся наразѣ стара невѣста зъ дитяткомъ на руцѣ — чи бы та каша не була лѣпша на густо? Таке то янесѣ слизке, мовѣ бы їда для телят. Чоловѣкъ сего нѣколи не ївъ и хедви може проливнути. А в тота зупа, найдорожша панночко, зъ чого то она? Моллі ажѣ судороги порывають вадѣ тою зупою, не може пѣдвестись зъ постелѣ, а той малѣй врывунѣ — тутѣ вказала на дитену — хочѣ не мае що ссати а такі не хоче взятись до той зупы. — Дайте менѣ мало — вказала Моллі — згвину бульбу, то зѣймѣ и пальцѣ оближу, а того не можу...

— Бульба не поживить такѣ ведужонѣн кормлячою — вѣдповѣла Олена по тихо.

— Але бульбу, панночко, чоловѣкъ може зѣѣсти...

— Не пораджу нѣчого на се — сказала тогдѣ Олена. — Се, що дѣстаєте, не вѣдѣ мене. Панѣ Иванѣ Торвлі такий добрый, що се вамѣ присылае...

— А! то се вѣнѣ присылае... О, панно Олено, знаю теперѣ, що ваше сердце кровавить ся, коли се намѣ роздаѣте. Горенько жѣ наше — їсти се, що вѣнѣ дае... Такий гѣркій смакѣ того, такѣ то въ чоловѣцѣ грызе, мовѣ отруя.

— Не говорѣть такѣ, бо чи се не добродѣйство зъ его сторены, що дѣстаѣте що-небудѣ, чимѣ жити можна. Вѣнѣ не знае вашихѣ звѣчаѣвъ, кашого смаку.

— А по що тутѣ прийшовѣ мѣжѣ насѣ, на кару Божу? Если бы не вѣнѣ, хапчивый на чуже добро, то тутѣ бувѣ бы хто инѣй, хто помагавѣ бы намѣ теперь инакше, о! инакше!... Знаѣте, панночко, хто?... Вы не були бы теперѣ сирѣткою, мы не були бы сироты, если бы не вѣнѣ звѣрюка!... А бодай бы зацавъ ся...

Слезы покотились по лицу Олены, але она ихъ живо обтерла и сказала: — Грѣхъ вамъ великій, бабусе! Иванъ Торилі вашъ добродѣй, вѣнъ васъ живить, а вы тутъ ему такъ желаете...

— Жевить насъ мовъ свою худобу, — крикнула стара пристрасно — мовъ свои воли и корои... Але нѣ... коровы дѣстають що-дзя бульбу зъ сѣмикою, а намъ варуть якусь затроєну зупу. О! сердечна панночко, не боронѣть его. А чому то я теперъ простягаю руку, я, що мала двоихъ сыновѣ, мовъ дубы? Минавшого року припадала я ему до колѣнѣ, мовъ бы бувъ самымъ Господомъ, просила, щобы не зрываѣвъ даху зъ старой хатини и давъ вѣлька загонѣвъ пѣдъ бульбу, и що-жъ! чи я вымолила? Мало мене не пошувѣ, коли я лежала при его ногахъ, и сказавъ, що не може того зробити, що вѣдповѣдавъ бы за се. Передъ кимъ?... Хѣба передъ Люциперомъ, що править въ пеклѣ такъ, якъ вѣнъ тутъ у насъ. Мои оба хлопцѣ пѣйшли на заробѣвъ до Кунѣ и одинъ тамъ померъ, якъ незабаромъ умре и жѣнка та ся маленька дитина. Другій выбравъ ся за море... до Америкы.

Стара заплакала, а Олена чула, що и вѣн очи мокры. — Не плачте, бабусе — сказала сумно. — Вашъ Тимко може вернути и тогдѣ вже моя рѣчь постарати ся, що дадутъ вамъ огородъ пѣдъ бульбу — вашъ давній огородъ...

— Уже я тогдѣ буду грызти святу землицю — вѣдповѣла стара въ горю. — Тимко поверне и може не довго сего ждати, але не на се, щобы просити заморщика о ласку, о землю, котра не есть его... О!... Тимко верне!...

Зробила рухъ вѣдгрозуючій, пѣднесла лѣву руку, а правою взяла горнята зъ поживою и вѣдступила гордо,

мовь королева, котра оповѣстила, що ви войско збронть ся. — Тимко поверне... муркотѣла.

Настала тишина мѣжь громадкою. Олена помѣшана вѣчала свою роздату и ажъ по хвили вѣдозвалася до другой невѣсти, що мала зѣ собою старшу дитину, держачу ся спѣдницѣ. — Патті, чи ви були вчера въ Кувѣ на торзѣ та купили бульбы до садженя за грошѣ, якѣ я вамъ дала? Цѣны вѣдносять ся що дня и вже сонце пригрѣває, весна ранша нѣжь коли-небудь, тожь и вѣдкладати не можна.

— Затягла ся я тамъ, панночко, Господь давъ менѣ якось свлу, що заволѣкла ся. Я заложила корову до вѣзна, але не могла сама приѣхати, бо худобина ледви дыше, та такъ мы дотягли ся на полюдне. Але якъ жию, не бачила я ще того, що тамъ видѣла. На ринку продавано бульбу до садженя — на вагу!...

— Такъ, панночко! важено бульбу мовь корѣне а чомѣнѣкъ, що продававъ, вызвѣравъ ся, чи не переважавъ случайно, люде товпили ся по ту бульбу... Одажъ полиція не пускала лишъ по черзѣ и каждый мусѣвъ мати квітъ, що се до садженя.

— А чи може ви не згубили свого кѣту, та чи дѣпхали ся?

— Дѣпхала ся я, панночко, и якъ разъ лишилась менѣ решта. Було сея бульбы, якъ вымѣривъ, стѣлько, вѣлько я хотѣла, але мовь бы дробку переважало и господарь, що продававъ, вѣднявъ та сховавъ до кишенѣ — одну бульбу!...

— Христе святыи, — застогнавъ свый дѣдъ — дякувати Тобѣ, що я вже старый, що менѣ вже часъ зъ сего свѣта. Коли въ Ирландіи люде одну бульбу ховають до кишенѣ, то вже най мене свята земляца не носить...

— Зле говорите, Келмі — відозвала ся Олена — старість якъ разъ повинна покладати бѣльшу надѣю на Господа. Прожили вы, батьку, сѣмдесять лѣтъ, тѣ и повинні знати, що все єсть въ силѣ Господа. Неразъ сонце закрыве ся нагло хмарою, але часто зъ найчорнѣйшою хмарою выхопить ся несподѣвано ясный лучъ сонця.

Говорячи се, Олена підвела очи въ гору — зворушення закрасило єи личко и якась внутрѣшня радѣсть заяснѣла на чолѣ.

Чи однакъ дѣвчина сама не наподохалась той надѣѣ, про яку згадувала, бо скоро стряслась збъ зворушення и сказала до молодой женщины: — А ты, Маріє, чи такожь була вчера въ Куніѣ? чи дѣстала бульбы?...

Женщина спаленѣла, спустила очи въ долину и зачала крутити край хустины, котрою мала завязану голову, але єи сусѣдка Патті підпомогла їй. — Паничко — сказала — Марія не була вчера въ Куніѣ, але не гнѣвайтесь за се.

— Якъ не маю гнѣвати ся — закликала Олена. — Не засѣяти, не засадити ґрунту на веснѣ, то дѣждати ся другого голоду въ зимѣ. Чи може бути що бѣльше важне и пильне по-надъ сю справу?

— Єсть щось важнѣйше, паничко, — відповѣла Патті — щось пильнѣйше — а то дѣстати ласку Божу. Марія була вчера на відпустѣ при гробѣ св. Патрака и принесла зъ вѣдтамъ свяченою воды, котрою, якъ всѣ люде говорятъ, треба передъ садженьемъ бульбы освятити землю, щобы зновъ не кинула ся зараза на бульбу и не зяпчила всего. Мы такъ умовили ся. Она молодша, крѣпша, не має дѣтей въ хатѣ, тѣжь пошла на відпустѣ; на мою и свою интенцію дала на святу службу Богу грошѣ, що паничка дала, цѣлий пѣвъ гвѣнѣв а за

другу половину я зновъ купила бульбы для неї и для себе.

— Але жь то за мало, за мало, — закликала Олена — якъ можна було щось такого робити?

Однакъ наразъ здержала ся: передъ хвилею якъ разъ велѣла тому народови не тратити надѣй, а де-жь вѣнъ має єї глядати, если найобильнѣйше жерело єї — вѣра въ провидѣнне Боже, въ успѣхъ молитвы, єму вѣдбересь? — Бою ся, чи бульбы за пѣвъ гвінефъ выстане на оба огороды — додала звѣльва.

— Выстане, выстане, дорога панночко, если Госнодь накаже имъ, щобы обродили — закликала Марія гарне и молоде личко, хочъ и немарнѣе, засіяло якоюсь радестію. — Я молила ся такъ щиро, такъ горячо, такъ просила св. Патрика...

Олена взяла за руку молодіацію. — Маріє — скажата — грошѣ, якѣ ты мала вѣдъ мене, походили вѣдъ п. Ирава Торвліогс, а вѣнъ не похваливъ бы сего, що ты зробила, назвавъ бы схиблевѣемъ цѣли. Для того прешу тебе, прийди нинѣ вечеромъ, коли п. Юрій буде дома а дамъ тобѣ ще пѣвъ гвінефъ, щобы купити на торгѣ, якъ було умовлене. Сї грошѣ будуть вѣдъ мене.

— И сї грошѣ принесуть вамъ щастье — закликала Патті.

— Але мы васъ, панночко, обдираемо — додала вѣдтакъ змѣшавшись — сбдираемо зъ грошей.

— Можу вамъ ще дати хочъ стѣлько — вѣдповѣла Олена сумно. — Ахъ! чому то я не маю на стѣлько, щобы вѣхто чужій не дававъ вамъ вѣколи!

Ледви сказала тѣ слова а вже рада бы була ихъ цофнути, однакъ вже выговорила ся и Патті вже пѣдхопила. — Панночко — сказала зъ горячимъ жаромъ въ очехъ — може вѣнъ давати що хоче, а ще не за-

платить того, що виненъ намъ, що виненъ вамъ, бѣдна сирѣтно. О! воли бы сылавъ такі горы золота, якъ Уель, а ще не заплатить...

— Патті, що-жъ вѣнъ такого зробивъ?..

— Вѣнъ наробивъ все лихо, що насъ давить: забравъ хлѣбъ вѣдъ нашихъ губъ, забравъ ласку Божу — крикнула женщина пристрасно. — Вѣнъ се зробивъ, що мусимо теперъ ходити по вѣдпустахъ та молити Бога, щоби взявъ свѣй проклѣнъ вѣдъ насъ...

— Патті!..

— Вѣнъ! вѣнъ! вѣнъ! Знайте, панночко, що найстаршій люде не тямлять такого нещастя, такого голоду, такого затроєня землѣ, щоби въ нѣй гнила невыкопана бульба, а я вамъ скажу, яка того причина... Кровь вашого батѣка, пролетѣ нимъ, кровь Дермонта Делі впала на насъ и метить ся...

— Ахъ! невѣсто, невѣсто! — зойкнула Олена — що ты говоришь? Чи-жъ се вѣнъ... чи се не радше...

За-для чувства милосердя не докбичила, але и такъ вже Патті цѣла задрожала. — Кажу, що се вѣнъ, се вѣнъ! — крикнула — бо вѣнъ заподѣявъ усе, що стало ся, вѣнъ а не хто иншій — и заразъ на другій день впала зараза на нашѣ поля. Уже давно була въ Беллявнѣ, давно була въ Гудъ-Голлѣвѣ, а насъ беронила Пресвятая Дѣва и святій Господній: св. Патрикъ, св. Малахія, але стало ся злочинство и вѣдвернули ся вѣдъ насъ святій лица...

— Патті, язва въ цѣлѣмъ краю...

— Бо въ цѣлѣмъ краю суть такі, якъ вѣнъ. Куда поступить англійска нсга, тамъ не родить ирландска земля, де закнесь англійска сѣть, тамъ выгине рыба въ ирландскихъ водахъ...

Олена не вѣдповѣла нічого, була умучена и роз-

жалена; доткнулись всѣхъ разъ въ бѣднаго сердца и они все потекли кровію. Мольбы, явн роздавались по цѣлѣй Ирландіи, прийшли їй наразъ на гадку и губы прошептали въ горю:

— Помилуй насъ Господи!..

Звѣльна розходила ся бѣдна громада, звѣльна вертала до хатъ зъ своею гѣркою поживою, затровою ненавистію, и вже полудне стало, коли зъ-передъ очей Олены щезла послѣдня червона плахта.

Мовъ бы скѣнчила ся найважнѣйша робота щоденна Олены, здакъ їй не хвибувало въ Еалѣ Едѣ занятя, бо сей дѣмъ выповнивъ ся теперь, такъ якъ давнѣйше въ Делі, численною, може и надъ потребу, службою. Старый Дайкъ обслугувавъ комнаты, Марія, що давнѣйше въ Делі помагала кухаревн, стала теперь въ его мѣсце, а хлопецъ заступавъ теперь мѣсце огородавка, паробка и сторожа. Моллі, покоївку, вѣдступлено Грація и Олена мусѣла въ заступати при обслужѣ матери а сама мусѣла навикнути обходитись безъ нея. Однакъ складна до всего и менше розсѣяна якъ давнѣйше та бѣльше дбала, щобы мати не мала нѣ найменшой причинны до грызоты, знала порадити собѣ зъ роботою: бралась и до голки и до зѣлѣзка до прасованя. П. Леонора, побачивши неразъ се, жалувалась, але Юрій знавъ представити матери, що се доконечне. — Може зъ сею доконечною роботою и лекше Оленѣ, — говоривъ — бо внакше якъ бы то їй минавъ часъ въ тѣй самотнѣй, вѣдлюднѣй устороні? Туга и нудьга найшла бы на молоде сердце, тожъ лѣпше, що праця не допустить до того.

— Тяжка судьба! тяжка!... повтаряла п. Леонора, але звѣльна привыкла до того, що Олена не лишъ їй служити, не лишъ займає ся бѣльемъ и одягами родины, але зъ-часта забѣгає до кухнѣ и фѣльварку, помагав

Маріи, або вчитъ ся вѣдъ нен сего, що уважає потріб-
нымъ знати. Давнѣйше була бы цѣла хата розходилась
вѣдъ срібного смѣху, веселон пѣсни золотоволоси, але
теперь блѣда сирота въ чорнѣй сукна пересувала ся
тихо по великихъ комнатахъ и лишъ на силу все усмѣ-
хала ся, коли побачила, що мати глядить на ню. Але
розважити п. Леонору не було легко, а Олена мусѣла
братись найчастѣйше за пѣдступъ, зачинаючи говорити
щось про Юрія, бо се бувъ лѣкъ, щобы еи заняти и роз-
веселити. Не все та згадка була приемле, бо на матѣрь
находили гадки про будучиѣсть сына, а все таки якомъ
можна було симъ розважити горе матери. А вже розпо-
ва про дитинный вѣкъ Юрія мусѣла все выкликати ра-
дѣстный усмѣхъ на лице матери. Якій вѣкъ бувъ муд-
рый и добрый, якъ завчасу заповѣдавъ, чимъ то вѣкъ
стане опѣсля! П. Леонора ховала мѣжь памятками ми-
нувшости дробнѣй предмети, що колись були Юрія и те-
перь зб слезами въ очехъ голубила ихъ и цѣлювала: сей
маленькій черевичокъ зъ волѣчки, сю зѣпсовану свистав-
ку, сѣ забавки, котрыми колись дитина бавилась. Все,
що она колись мала въ замѣу, минуло: молодѣсть, ста-
новище суспѣльне, люблячій чоловікъ — зъ выимкою его
одного, первородной дитины, Юрія.. Вѣкъ бувъ мовъ та
галузъ, на котрѣй она ще задержалась впадаючи въ глу-
боку чорну пропасть. Олену, Коннора любило сердце ма-
тери, вѣдчувало кождый ихъ бѣль и горе, але щобы за-
знати якои радости, якои потѣхи, се мѣгъ дати лишъ вы-
ключно Юрій.

Звѣльна и Олена зачала пѣдпадати пѣдъ впливъ
тыхъ чувствъ п. Леоноры. Мовъ бы рефлексъ тыхъ
чувствъ упавъ на ню и она зачала добачати въ Юрію
свого одинокого опѣкуна, котрый вступивъ супротивъ неи
въ права покойного вѣтця. Бувъ старшимъ братомъ,

тожъ се чувство було природне и справдане, не робило нікому кривды, а радше такъ сказати бы, не вѣднимало нічого Коннорови и давнымъ его зносинамъ зъ нею. Конноръ не переставъ бути для неї дуже дорогимъ, але чи и давнѣйше не була она ему бѣльше помощію, анѣжъ вбійцѣй, чи она не давала ему доброї рады та ставала въ пригодѣ и спасала вѣдъ клопотѣвъ, въ якіи необачно попавъ? Тожъ звѣлына виробила собѣ таке понятє, мовъ бы зъ Конноромъ мала разомъ бути въ якихсь пригодахъ, разомъ зъ нимъ дѣляти якусь страшну судьбу, але до Юрія мала все звертати ся по охорону и вѣдпочиноу, по тихій спокѣй.

Однакъ суть въ житю такі хвилѣ, що повный спокої неможливый, що бажаемо несупокою, мовъ тѣ недужі, що въ нервовѣмъ роздразненю бажають горячихъ напѣткѣвъ. Коли Олена розглянулася въ тѣмъ горестномъ кризисѣ, який перебувала Ирландія, коли погадала, що по-за тѣсною долиною, середъ котрої жила, розпука страшного горя розриває груди людей и наповняє ихъ чувствами, що мовъ бы кипѣли, тогдѣ ей гадка линула до Коннора и вѣдъ него сподѣвала ся дѣзнатись про справы, котрыхъ властиво бояла ся, але про котрі не знати, було бы дуже прикро, майже неможливо. Для того листы Коннора були для неї мовъ бы легкимъ вѣдслоненємъ краю занавѣсы, котра висѣла мѣжъ нею а свѣтомъ, розбурханимъ мовъ море въ часѣ пѣвнічныхъ вѣтрѣвъ, були заразомъ подуvomъ нишого житя, анѣжъ лишь журбою про насущный хлѣбъ. Однимъ словомъ Конноръ живъ въ сферѣ vyšшій якъ она и его голосъ доходячий зъ вѣдтамъ розбуджавъ ен все зъ сего тихого и повного горя истнованя.

XXIII.

Олена пересвджувала звичайно за дня въ малій комнатѣ вѣдъ фронту, де такожъ и матя заходила. П. Леонора выбрала сю комнату можъ дѣятого, що видео було долины, и Олена сядачи зъ роботою при вѣкнѣ, могла тѣ дати знати, скоро лишъ Юрій показавъ ся зъ дажека. — Ъде, мамо! — все повѣдомляла и звичайно наставало певне заворушенъе. П. Леонора звонила на Дайна, щобы застелявъ стѣлъ. Олена заходила до кухни, щобы обѣдъ можъа було скоро подати и нѣчо до него не хибло. Дѣя п. Леоноры каждый день мавъ лишъ двѣ подѣѣ: вывѣздъ и поворотъ Юрія, а поза тымъ ен нѣчо не занимало. Олена же не лишъ за Юріємъ выглядала въ долину. Що другій день можъа було надѣяти ся почтового пѣсланця: пѣшу, босу людину, що зъ великою шибраною торбою черезъ рамя повнивъ свою службу мѣжъ Бежавъ и Мамъ та лишъ зъ дороги мавъ завертати въ той кутекъ. Дѣятого то не мѣгъ придержуватись тѣчно годинъ, звичайно являвъ ся коло полудня, але Олена мусѣла неразъ ждати и до вечера, а часомъ и не дѣждалась того, щобы листоносъ завернувъ зъ головной дороги идъ дворови. Немного листѣвъ вѣдбирали въ Еаглѣ-Едге; вѣрѣмъ газетъ два разы тыжднево, вѣрѣмъ рѣдкого листу зъ Пелемъ Куртъ, лишъ перо одного Коннора пересылало вѣсти зъ живого свѣта. А однакъ Олена привыкла выглядати щоденно листоноса, бо се було дѣя неи мовъ бы одинокомъ узломъ, що лучивъ сю гѣрсеку яругу зъ свѣтомъ, въ котрѣмъ люде жили инакше аѣнжъ она: мали якѣсь пляны, надѣѣ, а не лишъ одну и ту саму роботу щоденну. Коли листоносъ дѣйшовши до перехрестной дороги, пристававъ, глядавъ въ торбѣ

и дѣбувавъ зъ неи бѣлый папѣръ, Олена сѣйчасъшла противъ него зъ горняткомъ и чаркою. Въ горнятку было молоко, въ чарцѣ горѣвка, бо се для люду ирландскаго не-абы якій присмакъ а заравомъ и пожива, а Олена все мала те пѣдъ руками для бѣдака, худого мовъ хорть та обгорѣлого и жовтого мовъ вѣсѣтъ. Каждый врокъ бѣльше бувъ для него тяжкимъ трудомъ, длятого Олена выходила противъ него, щобы заощадити ему дороги — вѣнъ же побачивши еи на танку, звичайно пристававъ, спиравъ ся о плѣтъ зъ камѣня, — а коли выпивши тепле молоко, вѣддававъ їй горнятко, то зъ его очей пробивала такъ нѣжна глубока вѣдчѣвѣсть, що и твердше сердце аніжъ Олены було бы тымъ зворушилось.

Такъ и того дня така сцена вѣдбула ся. — О золста, срѣбна панночко! — сказавъ бѣдвяка зъ выразомъ правдивои вѣаки — Бѣгъ заплатъ вамъ, вѣй св. Петро стрѣтитъ васъ такъ колись у небесныхъ ворѣтъ, якъ вы мене тутъ стрѣчаєте, та подасть вамъ таку розраду, яку менѣ подаєте. Губы мои, вѣдъ коли вы мене вѣ-последне погостили, ще не смакували нѣчого такого. Чи я бы не впавъ де въ дорожѣ нинѣ, если бы були мене не покрѣпили — не знаю?...

— А що маєте до мене? — поспытала Олена, дозволяючи поцѣлювати бѣднявѣ свою гарну рученьку — листъ?...

— Зъ Дублина — вѣдповѣвъ листонось весело. — Мусить бути тамъ много новинъ, бо грубый...

Олена роздерла заравъ куверту, бо листъ бувъ до неи вѣдъ Коннора и четвертка дрѣбнымъ письмомъ записаного паперу выпала зъ него, а Олена пѣдносячи еи живо сказала. — Хотѣло менѣ втечи що найлѣпше, що наймилѣйше.

Листонось поглянувъ їй въ очи весело. — На гар-

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рухлих свят) о 5-й годі дня по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітніх“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницю на першій разі в Діалогі.

Предплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діалога“ ул. Ваторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діалог“ і нисерати платні у Львові.

ДІАЛОГ

Предплата на „ДІАЛОГ“ з літер. додатком

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 кр. на цілий рік . . . 24 кр.
на пів року . . . 9 кр. на пів року . . . 12 кр.
на чверть року . . . 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 6 кр.
на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 кр. на пів року . . . 8 кр.
на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редація, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Ваторія. — Рукописи звертають на ліпше на попереднє застереження. — Редакція неопечатані слова б'є портів.

Початковий тираж коштує 8 кр. а в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. б'є односторонній нисератом в рубр. „Надселе“ по 20 кр. а в.

Подяки числять ся по 10 кр. б'є з'явля.

По так званому „всенародному“ в'їзду.

V.

В попередніх уступах ми вже вказали, кільки втрутства або просто й неправди мусьєв політичний референт в'їзду д-р Іван Добрянський ужити, щоб вивести, що в'їзду стара партія завжди бажала згоди, була для народівців все незвичайно уступчива, а тільки ті народівці — „сепаратисти“ не допускали до поєднання. Ми, на основі фактів і документів, доказали, що як раз було протилежно за весь час до 1879 року, т. є. до остатніх виборів до сейму.

Д-р Добрянський далі розводить ся над тими, як то було в'їзду 1879 року було в руській клубі соймові, поки пос. Романчук не вголосив своєї промови, в котрій допустив ся непростимого зради на руській народі висказав, що той народ має право народу, а не єсть причіпкою народу польського або великоруського. І чого то не навелі б бувши директор „Заведенія“ на посла Романчука і взагалі на народівців!

„Клубі руський — каже він — хотів помирити партію і п. Романчук навів на 25 марта скликав був нараду мужів довір'я в краю, котрі заявили за помірненієм партій і за пропозиціями самим п. Романчуком підтримав Галичини, але потому п. Романчук ширшого зв'язу нотаблів в червні не скликав. В тій була интрига верховодити в краю людей, яка проявила ся ще під час сесії сеймової 1889 року. Интрига та вже на весні 1890 року осягла своє: очевидно уже тоді удалося правительственным ладам наклати п. председателя клубу і його однодумцям к'є вигнати з ідеї народного сепаратизма“. В ту пору народівці вислали депутацію до Відня до г. Кальновського, котрі вручили ему меморіал, очевидно зь висказанієм, „як важну і, можеть бути, міждоцельну роль можуть отграти русько-сепаратисти на случай воєнної акції“. Все те відбувало ся тайно, публіка і послы старон партій нічо не догадувались, бо п. Романчук ще в половині падоліста 1890 року скликав послів на засідання, на котрих мали обговорюватись програма і спільний точний діланя, котрі мали предложити ся зв'язови нотаблів. М'єж

тим жеж послами-народовцями йшли переговори з правительством і п. Романчук вголосив 25 п. ст. падоліста промову, в котрій станув „на становищі сепаратизма“.

Насамперед в соймові клубі руськом навів в першій сесії не було все так само, як представляє д-р Добрянський.

По перше: В клубі руській в'їзду діогармові д-р Антоневич, котрий, увійшовши до сейму з стрийського округу яко кандидат намістника г. Баденього навів без контр-кандидата польського [сам д-р Антоневич в своїй брошурі того не виправляє], заострів собі апетит на посаду члена в'їзду краю, і до часу, доки не наступив виборів д-ра Савчана, в'їзду поступав якось загадкою: протів засади руського клубу підписував сам один в'їзду Полянці [в. пр. Полянському за маск-кою kartoflan oju], на що навів деякі послы зь старон партій перед нами дуже відказували, — потім за багато все мав щось конферувати з польськими послами, не виступав в сеймі так, як давніше, а навів на засідання клубу не ходив [на замість „Діала“ він тожнував ся в „Червоної Русі“ недугою якогось „сродниці“].

По друге: Послы-народовці знайшли ся зарав в першій сесії в дуже неспокійному положенні супротив того, що за-для солідарності клубової мусьєв спільно зь д-ром Антоневичем крутили копії за всяких Муринів. Ово безперечно, власті політичній поступали незаконно, коли переслідували Муринів за їх лажень та воджене людей до Почаєва і до Наумовича до Києва, — але ж в другон сторони знов: який інтерес може мати справа руська в тій, щоб Мурини баламутили і деморалізували народ? Хіба лише шкоду!

По третє: Послы-народовці вже тогді бачили, що москвофіли загадували деякі важні справи, котрі обходять цілий народ, взяли виключно в свої руки і — при матеріальній допомозі зь Росії — витискали народівців в'їзду впливу на народ. Під час першої сесії шли в „Народній Домі“ наради над завданням товариства для купки земель. Хотів клуб тогді був солідарний, на наради запрошувало лише послів старон партій, а народівці ані одного. Рівно-ж, як з'явля, москвофіли загадали — при допомозі, як в

разно було сказано — „великого руського народа“ оснувати в Галичині „общество школьного“ на ворець німецького Schulverein-у, щоб молодіж руську в Галичині виховувати в дусі „руськом“ і тим протівдлати виховуванню нашон молодіж в дусі народівців в істучних руських школах.

Все те викликало серед загалу народівців невдоволення і що раз частіше давалися чути голоси: Куди ми, народівці, зйдемо зь своєю політикою? Наші послы будуть солідаризувати ся з роботою Муринів, правительству буде все, винного і невинного, однаково глумити, а в додатку ще москвофіли, маючи поміч матеріальну зь Росії, захоплять весь вплив на народ.

Послы Романчук мав надію на зв'яз нотаблів, що може той поставити народну справу ясно, і справді скликав перед 25 марта 1890 року в'їзду мужів довір'я. Хто був в тій зв'язі, той знає, яку там роль відіграв москвофіл: д-р Ів. Добрянський, О. Марков, Ів. Костецкий. Сам поважний „старі“ зь провінції почали сумніватися, чи зь того рода людьми дасть ся дійти до кінця, — але остаточно, коли-б загаль партій „старон“ мав енергію, можна було б „срайний“ елементи виклінувати.

Пос. Романчук був тої гадки, що се може удало ся, до самого кінця надівав ся на загаль „старих“, але такий факт, як зв'язання комітету голодового, при чом в нечесно-подступний спосіб виключено всіх народівців в'їзду участі в несею допомог голодуючому руському народові, — як закулісове підготування голодовими запомогам зь Росії терену для кандидатур до ради державно лише людей зь старон партій, — наконеч, як збори членів „Народнон Торговлі“, — могли остаточно і гадку пос. Романчука захитати. Не можна ж було сказати, щоб все те було роботою одних лише москвофілів, бо ж в комітеті голодовім в на зборах „Народнон Торговлі“ були нотаблів „старих“, професори, кришомане. І все те для „старих“, як у Львові так і в провінції, здавалося натуральним, в зв'язки не підніс ся ні один голос не то протесту, але бодай повливу до рефлексії.

Зовсім натурально, що загаль народівців на таку „солідарність партій“ не міг годити ся і що раз частіше мусьєв завдавати собі питання: Куди ми, народівці, зйде-

мо самі зь своєю політикою, і куди зйде наш народ?

Супротив усен роботи москвофілів справа народна конче вимагала прилюдного заявлення народівців зь визначенням становища народного, або — як каже бувши директор „Заведенія“ — „вигнати сепаратизма“, тільки ми додамо: „сепаратизму міліонів руського народу супротив одиниці — Добрянських зь маси інтелігенції, а Муринів зь маси людю“.

Д-р Добрянський, промовчучи все, що мусить компромітувати москвофілів, натамів хитро депутацію „Народнон Ради“ до Відня і меморіал до г. Кальновського в'їзду „Народнон Ради“ ставити на час в'їзду першої сесії сеймової в зимі 1889 року до 25 падоліста 1890 — і тим доказував, що пос. Романчук зь своїми товаришами поступав несправедливо супротив клубу. Ну, се така „правда“, як другі „правди“ бувшого директора „Заведенія“. Д-р Олександр Огоновський і Юл. Романчук в'їзди в депутації до Відня ще в квітні 1887 року і вручили меморіал г. Тафому і Гавчови. Зь г. Кальновським не мали зовсім ніякого діла. Правда, опісля „Народнон Рада“ вислала почтою меморіал до г. Кальновського, але то було таке, що в квітні 1888 року (а вибори до сейму відбували ся в квітні 1889 року) і в тій меморіалі було лише тільки сказано, що правительству, кривдячи Русинів, д'єлає тим протів інтересів держави, а руський народ чейже не без значіння для Австрії.

Так само було зь депутацією і меморіалом „Народнон Ради“, — але для д-ра Ів. Добрянського що то значило пустити на в'їзду „собранный народ“ туман? Таж предіє сама ціл в'їзду була — отуманити народ!

Про еміграцію Лемків до Америки.

Писає о. Ів. Литвинський з Галичини.

III.

Заходять тепер питання, які наслідки матеріальні і взагалі економічні приносять для сльського народу еміграція до Америки, вглядно і тамошний заробок?

Коли возьмемо на увагу лише сам заробок, то той представляє ся в гарнім світлі і результатів его надсподівано добрих. З початку, коли наш люд доперва почав виходити до Америки — т. є. 10—15 літ то-

2) „Молода Русь“ в роках 1860-66.

[Зь рукопису зь року 1866].

(Далше.)

Богато зь Русинів галицьких прийшло до „общеруськости“ повола, дорогою питання языкового. Скоро в 1848 році обставини політичній дозволили наглі піднести ся справі руській в Галичині, Русини — тим більше, коли Полянці перелили навів істнованіє народності руської, — хотів в'їзду разу виступити зь виробленим языком руським. Коли ж тогдішній галицько-руський учей не був такий люди таланту, що самі змогли б піднести язык руський вище в'їзду розвою, — як то сподівали були учивати Котляревський, Шевченко, Костомаров, Кул'ш в наш на Русь закордонній, — то хотіли ся языка російського. Тогді, в 1848-ми роц, не могли же они хотіти ся за нинішній язык Русь закордоннон, бо язык той виробив ась побільший рух літературний, розбуджений там в перших літах панованія Александра II-го*). Зважати треба й се, що

Котляревський, Шевченко, Кул'ш, Костомаров були в'їзду Русь, бо на Україн, коли тимчасом в Галичині зь причини далеко більшшого сподіванія в'їзду Русь закордоннон, язык руський, особливо у священників руських, прийшов у занебаніє, а загально живили они, головно-ж в'їзду р. 1831, языка польського. До року 1831 священники руські в домашнім життю уживали ще досить часто языка руського, але демократичний дух, який під тім часом повів в'їзду суспільності польську, зблизив священників руських до тої сузвільності і они загально почали вживати языка польського.

Запозичувати ся зь языка російського — відповідало вже боротьбі Русинів зь Полянцями, веденої тогді, 1848 року, зь обох сторін зь найбільшими розяренієм. Полянці дуже любили, що Русини хапують ся языка російського, отже вже то само, серед общільного розярення, було для Русинів важною причиною, щоб уживати того языка. А в'їзду слід за сям пійшов і політичний нахил многих Русинів до Росії.

Провідниками справи руської, тим навів, — як о. Куземському і нині, — котрі поперед аві не мислили халити ся до Росії, не лишало ся нічо иншого, як в'їзду вже в тій напрям. Они бо не спромогли ся на силу, щоб сотворити нашій напрям, — не спромогли ся на силу Шевченка, Костомарова, Кул'ша і инь подібних. Отже про-

дуч світла кидає на сю справу лист Д. Зубрицького до Погодіна зь 5 мая 1852 року. „Изъ отнающихся у нас русских учителей — писав Зубрицький — єсть Яков Головацкий, Малиновский і Гушалеви. Они употребляют [з 1852-ми роц] язык по части чисто руській [росийский], по части церковный, а чтоб изъбжать упреков [sic!] по части и хохляцких слов“. — І як же-ж м'єж розвивати наш язык і наша література, маючи таких совісних „руських учителей“, котрі до двох языків в'їзду „по части“ уживали наших „хохлацких“ слів, і то лиш для того, „чтоб изъбжать упреков“? — Прим. Ред.

в'їзду справи руської, ступивши на ту дорогу, мусьєв йти нею що раз далше, бо консеквенція зь справі політичній єсть неминуемо і в'їзду часу п'єв в'їзду приняти раз напрям — або до побди або до упаду. Тим чиним побз наведених по висше общь народності руської, котрі горячо віддають ся в'їзду фанатизмом змагають до „общеруськости“, станула на тій становищі і вся ерарія руська, маючи провід справи руської*).

Розбираючи так мотиви нахилу Русинів до російщини, зовсім не оправдуємо самої річ, — але власне глядаємо причини, які наклонюють до неї, — а причини предіє мусьєв бути, бо чей же смішно б було, враз зь опінією бруквою, такий важний аворт принасувати рублям московським**).

*) Автор тут мабуть пересадив: Серед ерарії руської (а автор очевидно має на думі кришоман) були і противники російщини нашого языка. Таким був бл. п. Ів. Жуковський, многозаслуженний діятель в'їзду р. 1848 року. Він до кінця життя завжди стояв за самостійним розвитком нашого языка і був противником „общеруськости“. Бували, здаєсь, і ині. Цікаво б знати, як на сю справу глядів бл. пр. переміський кришоман бл. п. Григ. Гинялович, провідник руської депутації на зв'яз славянськом в Празі 1848-го року. — Прим. Ред.

**) На сю об'єктивність автора звертаємо увагу. Польські газети тогді всім „общеруським“ поголовно заміщували рублі. Се, очевидно, було несправедливо. Куземський певно рубль не взяв до часу, поки — на своє нещастіє — переїхав до Росії. Що до рублів в Росії, то дотично часів давніших можна опиратись лиш на випечатаніх в Москві листах Галичан, писаних до Погодіна. Отже зь тих листів виходить, що зь „пособіями“ рублями до 1860-го року мали діло два Галичани: Денис Зубрицький і троха Северин Шехович.

Шехович дотав пару сот рублів в'їзду Погодіна, але й удавав ся о „пособіє“ до міністра Норова. Чи в'їзду міністерства дотав, не знати, бо послідній его напечатаний лист

Через довгий час по виході питання руського в Галичині в'їзду на поле полі-

до Погодіна зь 5 (17) падоліста 1857 року не м'єстити поквитованія, а тільки просьбу: „См'єю покортійше просити Ваше В-дїє, чтобъ благосклонно изволили похотадіствовать у Е. П. Министра Норова в мою пользу...“

Що до Зубрицького, то в листах до Погодіна м'єстити ся не лиш просьба, але й поквитованіє в'їзду одержаних рублів в'їзду міністерства російського. В листі зь 11 квітня 1856 року Зубрицький писав до Погодіна: „Прибгаю к'є милости Вашего Высочордія і покортійше умоляю: умилосердитесь, пошучайте в'їзду принадлежające м'єсто...! Ваше званіє, Ваша значительность, і по чину і в'їзду обществу і в'їзду світлі, і Ваши связи зь министертв тог значенія, что одно коротенькое писемцо к'є какой либо особе, приближенной к'є г. Министру, будетъ д'єйствовать в'їзду мою пользу. Вога ради милостивого не отвергайте покортійше моей просьбы, подайте руку б'єдному...! Погодині „умилосердів ся“ і „постучав“ — бо Зубрицький вже в'їзду лист до него зь 7 червня 1856 р. писав: „Письмо і вексель на 100 рублей [в'їзду самого Погодіна] получили я і прочитав его, залился слезами. Какое то непонятное, уныное чувство обхватило мою душу. Головацкий узнав о Вашей щедроті изумился. У нас того не бывало!“ сказав он. Почти в'їзду то же само время получил я і зь министертства Вашего вексель на 550 гульденов...“ — По одержанню тих рублів Д. Зубрицький перш раз підписав ся на лист до Погодіна: „Д. И. Зубрицкий, атаманъ Погодинской колоніи в Галичині“, а в листі каже: „Погодинская колонія со мной не кончится“. І справді, не скінчилась до нинішнього дня.

До 1866-го рублі плыли вже щедрійше через прогортає Раевского при амбасаді у Відні. Нині, очевидно, всего знати не можна, так само як до часу напечатанія листів до Погодіна ніхто не міг догадуватись, щоб галицько-руський историк Д. Зубрицький дотав „пособіє“ зь міністерства російського. По якій часі можуть викрити ся і побільший исторії, а все-таки слова автора рукопису, котру отсе печатаємо, мо-

*) Не розуміємо, чому автор рукопису за малу кладе вагу на літературу українську ще перед Шевченком, особливо-ж на період Квітня Основаненка та на етнографію видавництва української, котрі нашим белетристам і ученим в Галичині були знай, як знов до ко-му зь українських писателів [особливо Максимовича і Метлинського] докладно був знай галицько-руський рух літературний. Знай-ж наш язык добре і писали ним по змозі чисто: Марк. Шашкевич, Як. Головацкий, Ник. Устиянович, Руд. Мокш, Ант. Могильняцкий, знай і побільший писателі: Ів. Гушалеви, Мих. Малиновский, Григ. Савчинський, Ів. Наумович і другі. Коли б були хотіли, могли наш язык розвивати рівнобіжно зь Русію закордонною. Тільки-ж під впливами Зубрицького, Петрушевича і угорських Русинів взяли ся по 1848-ми роц свідомо занецижувати свій рідний язык.

му наезд — шили переважно люде войшов- ший на крайну нужду, господарь задолжен я- бо подкупавший, паробни не маючий родны аф- грунты, словом: люде, котры потребували по- лучшана своего быту, а до того Америка могла им дже причинитесь. Они тамт заробляли, — точь не разв тжко, бо вь фабриках або вь подвоях копальнях — на нашй грош 4, 6, 7 ар. денно. Наколи человек буть о- щадный та на житие свое не дже тратав [чего впроцмъ вь початку нашй люде вь А- меричъ не знала], то преславъ до дому 500— 700 ар. рочно, а за три або пять лтъ бднй господарь повбдлавъ довг, удержавъ вь гроша черезъ той частъ родину и господарство, а до того осталась ему и груба готбвка.

Такъ знаменитый интересъ грошевой збудавъ у другихъ задрбсть и — нужь одинъ за другимъ, чи буть вь потребъ чи нѣ, выби- рати ся до Америки. Отецъ, чь мае патеро дѣтей дорослыхъ, выслалъ до Америки вь нхъ двоѣ, троѣ. Коли не мае такихъ дѣтей, котры бы могъ уже выслати, а не належитъ до богачѣв у селѣ, — шбъ тавбало бы его п- ти на заробокъ, — иде самъ до Америки. Па- робокъ, дѣвчина, ажь лаше може выкрутити грошъ на дорогу, жене на ослѣтъ туда, де можна леше подружитись, добре жати и ста- ти богачемъ. Маемо тутъ села рускй, котры 10—12% люде выслати до Америки, а ко- ли-бъ переглянути вь селѣ и почисляти лю- дей, котры суть або вже буть вь Америцѣ, то они дадутъ намъ дедуа вь 20—25% вь загалъ- ного числа мешанцевъ. Таке число людей потрафитъ и повану суму грошей заробити, а на доавъ того най послужитъ вываеъ ау- ставлений урядомъ почтовымъ вь Устю рус- комъ, вь котромъ показало ся, что до села Ганчова, котре числитъ 850 душъ, пришло вь Америку вь грохъ попереднйшихъ лѣтахъ 23,000 ар. вь Америку на тую почту. Додаймо до того ще и тысячѣ, котры вь тахъ грохъ лѣтахъ правесли люде съ собою, вертаючи вь Америку. Не помню ся, коли скажу, что до селъ, ажь Ганчова, Высцова, Устье, Регетбѣт, Ждана и богато другихъ вь повѣтъ аселе- скымъ и короснявскимъ, выплыло вь Аме- рики вже ббльше, ажь по 80 до 100 ты- сячей.

Думаеъ бы кто, что нашй села поднесли ся матерьяльно и обогатились. Однакожь того не конче можна признати. Правда, что деко- тримъ селамъ — ажь Ганчова, Высцова, Вя- царова, Богуща — причиналась Америка до вхъ добра, бо вь тахъ селлахъ позакуповано водъ приватныхъ вьластителей обшары лѣсо- вый, право пропанація вь правомъ патронату за ббльше або бблешацать тысячѣ, а теперь она вартъ вь двоѣ, вь троѣ тбльше. Та все та- ки се користи ббльше на онѣ, бо загалъно взявши, Америка доброту для нашихъ селъ не принесла. На доавъ наведу зновъ село Ганчова. Село се закупило ще вь роцѣ 1873 околомъ 700 мортовъ лѣса, пропанацію вь двоѣхъ селлахъ, млынъ водный и тартакъ водъ був- шихъ вьластителей Рогасевичъ за суму вь коштахъ 18,000 ар., на котру аложало ся цѣ- лѣ село удѣлами по 200, 150, 100 и 50 ар. На таку суму не мали вѣтъ готбвы и мусѣли по- значати, а о Америцѣ ще тогдѣ межъ нашими людьми лше глухй ходила вѣсто. И що-жь показуе ся о 15 лѣтъ побѣйше, т. е. вь роцѣ 1888? Ого показуе ся, что село, користаючи вь лѣсбѣв, користаючи вь зарбукъ вь Амери- цѣ уже ббльше нѣжъ десять лѣтъ, мало вь 1888 роцѣ довгбвъ ббльше, нѣжъ вь роцѣ 1873. И що-жь за причина тому? Прощу по- слухати.

Що правда, земля наша вѣрне дже зно- во вбддаеъ ся селяниномъ, бо добре, коли на горахъ одно засѣяеъ зерно выдасъ пбвтор- а або два [часто афъ насѣеъ не вертаеъ],

и селянинъ тутъ оре и сѣе, чтобы что-то соло- мы збрати для худобы. Але на грунтахъ ро- бнѣйшихъ по-надъ рѣкы, ажахъ впроцмъ дже- мало, уродить ся вь тутъ вь одного зерна ач- меню на навѣтъ и пшеицѣ 5—8 зернъ, а ка- пуста и буркакъ достаютъ до вага 4—5 кі- лограмбъ, — се я знаю вь власного досѣдѣ- ду. Такъ отже по-пръ гбршй знаходитъ ся и лучший грунтъ, а треба знати, что нашй гбръ- няки посѣдають досѣт великй обшары поля. Коли до того додамо, что Лемпи — нарбдъ досѣтъ промысловый, ярмарчатъ худобой, сук- номъ, вовною, а до того и ошаднѣйшй та мен- ше выбагивай вь житю, то и не конче ажаъ- ся вь тахъ же, а зѣмъ знаеъ о Америцѣ. Се- можуть ствердити банки, котры довжѣнкбвъ- мали вь заходѣй Галичѣв менше, нѣжъ у вѣхбднбй.

Инакше начало ся дѣяти, коли почали вь Америку сызати ся грошѣ. Ажь довго трудно було довгъ вбддавати, не можна було и ажа- ти, и каждый господарь выстерѣвѣвъ ся довгу. Коли-жъ Америка прийшла вь помбѣ — то и ажь же було не зачати, коли грошъ самй наставляеъся, бо кому лше збувала готбвка, не ужинаеъ вь нааеъ, тбльше даваеъ на по- значу, — а таеъ зарбукъ ся велвй рухъ гро- шевый, а все на рахунокъ Америки. Вартбсть грошту подбсочила скоро вь 100 на 500. Вѣна пбйшла таеъже вь гору: перше дѣва, ажь- мала 200 ар., буга богача; теперь найбѣдѣй- ша мусать мати 300—500 ар. Паробокъ, ко- торый не мае цѣ-наименше 1,000 ар., не при- жевитъ ся, — але бугаеъ вь тахъ, чбъ мають два и три тысячѣ готбвы. И все те можлаеъ, все те дѣе ся, бо коли кому хибѣе грошей, легово познати найвыше на 10%, а до того грошъ межъ нашими людьми зачатъ ся безъ вѣсѣлѣвъ и ревербѣт, а на слово, и не лша- еъ, чтобы пропадали або чтобы о нихъ треба процесуавтись.

Дальше вь самонъ рѣчи выплываеъ, что — ддяного и простей нарбдъ не мае собѣ ужити, коли етъ за що? — и ово такъ дѣе ся. Те- перь уже нашъ селянинъ не рахуеъ ся вь грбш- ми: живе собѣ лучше, справляеъ гостынѣ, лѣ- хй хаты и стодола валитъ, а ставитъ новы та выгбдай, хаты звычайно вь двома комнатами. Не лшо тогдѣ, коли сынъ або донька посылаетъ вь Америку грошъ вѣтценъ, а той господарь на корастъ господарства, — але инакше дѣ- еъ, коли господарь лшѣеъ жѣваеъ и дѣти дробнй дома, а самъ пбйшовъ до Америки, — а таеъжъ жѣнокъ знаидемо по селлахъ вь кож- дѣй другой хатѣ. Жѣнка, что на ея головѣ- еъ осталося цѣле господарство, жде лше, коли человекъ пришле грошъ, и часомъ вбддаеъ деану частину на заспокоене довгу, а бодай проценты заплатитъ, а за рѣшту утримуеъ се- бе, дѣточка, а и до грунту треба доказати. Бо-жъ за грошъ треба нанти слугу, треба за- платити роббтникамъ, треба купити вь зерна на насѣеъ, бо тамто, что було, зѣло ся вь зѣмѣ, треба заплатити податокъ, купити солъ, проидѣти себе и дѣта, ба и дерево, точь-бъ было вь лѣсѣ свое, само до хаты не приде, треба его добре оплатити, зѣмъ знаидеъ ся на подвбрку. Прииде свято, треба бы шоеъ лѣпшого зѣвѣти, бо человекъ зарббтъ та пришле зновъ грошъ, и таеъ человекъ не разъ тжко зарбаеъ, притбмъ и на калѣцѣ збй- де, а жѣнка легко пускаеъ. Можна матъ по- нятѣ, ажь часомъ жѣнка дома сама господаруеъ, коли богато етъ такихъ выдѣдѣвъ, ажь на мойй флѣи одинъ. Человекъ пбйшовъ передъ пятьма лѣтами до Америки и лшѣеъ жѣваеъ та четверо дѣтей и 800 ар. довгу. За той часъ прилавъ на рука жѣнка 850 ар., и показуе- ся, что нѣтъ его господарство цѣломъ опу- щене и етъ на нѣмъ довгу зѣмъжъ 900 ар. Такъ жѣнка выгздувала!

Вь того наглядѣю видѣю, что грошъ самй

господарство не поднесетъ, если ихъ не уж- есъ рационально и ели до нихъ нема силы ро- бучоѣ. И то етъ вѣзие кардинальное зло, ко- трѣ ницѣ нашй господарства. Нѣтъ есъ, что- было здореве и силѣе по нашихъ селлахъ, вышло до Америки, а господарства мусать упадати. Давѣйше слугу тутъ можна було легко знати за 15—20 ар., и бугъ вь него не алы роббтнѣкъ, а нѣтъ слугъ-паробковъ, треба дати 40—50 ар., и что то за слуга? Ну, певно, коли бъ то було шоеъ здалого, вже давно буть бы вь Америцѣ! Поряднй госпо- даръ дитву теперь на службу вже не пу- стѣтъ, ажь навѣтъ до свѣщенъка, бо то ганьба. Котрый вернуеъ вь Америку, не потребуеъ йти на службу, бо мае свои грошѣ, а впроцбмъ, ажь служити тутъ за 40 ар., коли вь Амери- цѣ манъ вблѣка сотъ? Таеъ отже нѣтъ знай- деъ лше таеъ слуга, вь котрымъ усюда треба йти и вь нѣмъ работѣ, бо вбѣтъ самъ не знаеъ, хибѣа шкodu зрббти на полѣ, волонъ по- гу вломити або хочъ-бъ лше вбѣтъ помомати, часомъ украсити и нѣтъ подобнй приямности зрббти своему господареву. Одиъ вѣмѣдѣй послѣ жалуваетъ ся торбѣ вь радѣ держав- нбй, что теперь господарь не мае слугъ, бо за мало ихъ и вѣздай [вбѣтъ казавъ, что не- здалъ черезъ сегочаснй школы], впроцбмъ слуги — назавъ — теперь бблшй панъ, ажь самй господарь: паробокъ нѣтъ не хоче буги найматомъ, а дѣвчина олуживаеъ. У- нѣтъ того нарбала Америка. При таеъжъ об- ставинахъ каждый асаумѣе положение гбръ- скихъ свѣщенѣкбвъ, котры господаруютъ на 100—200 мортахъ грунту, а до того ели у- вѣзглядити ся и се, что говоривъ поважнйшй покойнй пралатъ о. В. Жегосовскй вь Кри- нѣдѣ: „Нашъ Русинъ адбнйшй и на министрѣ, але фѣрманъ и кухаръ нѣколи вь него не буде...“

Звычайно поднесетъ ся, что черезъ эми- грацію до Америки тратѣеъ держава, бо вы- ходятъ многй належачй до звѣзъ войсковой, — але-жъ тратѣеъ и самъ нарбдъ, бо богато людей гине вь Америцѣ вь повбѣй силѣ жѣ- тѣ случайной смертѣю, або не разъ найздор- вѣйшй паробѣк, вертаючи до дому вь зарадѣ- ми хорбѣ, вбѣзаетъ тутъ марно житѣеъ, по- найббльше на сухоты.

А хто-жъ найлучше выхадѣеъ на зарб- блѣныхъ вь Америцѣ грошехъ? Коли взяти на увагу, что вь Галичѣнъ по року выхадѣеъ до Америки кругломъ 10,000 осбѣв, — а число се не буде пересаджене, бо хотѣй пбѣла уря- довыхъ выказбвъ вь роцѣ 1891 перѣѣхало на Освѣнѣмъ вь потребнѣмъ легитимациямъ 4080 осбѣв, то число се не може буги для насъ мѣрдаеъ, бо ббльше число людей выхадѣеъ дорогами крутымъ, — и кола повѣсѣлатъ ко- шты выѣздячытъ туды, беручи на особу 100 ар., что зрббѣеъ одѣтъ мѣшонъ, а кошты поверта- юнѣхъ цѣ-рока 5,000 людей вь коштахъ пбѣвъ мѣшонъ, — то приидемо до заключѣня, что найлучшй интересъ на нашихъ людяхъ ма- ютъ товариства мореплавы, банки, аѣтѣвъ займачѣй ея переводѣвѣнѣмъ и язысказу- вѣнѣмъ нашихъ людей, и жиды шѣварѣ по селлахъ, водъ котрыхъ подорожъ розпочинае- еъ и на котрыхъ вбѣзаетъ ся. Господарство-жъ еѣльске подѣзпадаеъ цѣ-разъ ббльше.

Манифестъ старо-Чехбвъ.

„Послы партѣи національной, по нарядѣ- дѣи 14 лютого 1892 надъ теперѣшнюю ситуа- цію политичною и надъ становѣнѣмъ, яке- треба бы заняти вь надходячѣй сѣсѣи соймо- вой, одноголосно порѣшили подати до публич- ной вѣдомости стѣеъ заявленѣеъ цѣ-до своихъ поглядѣвъ и пѣвѣнѣвъ.“

1861 року, сформувавъ ся, найперше у Льво- вѣ вь тоѣ молодежи кружокъ, котрый на зоветъ Громадѣ рускыхъ вь Кѣвѣ, Харьковѣ, Полтавѣ и нѣмѣхъ тамошнѣхъ назавъ ся Громадою рускою.

Новбй рускбй Громадѣ жѣвбвѣсѣйшло передо всѣмъ о усунѣнѣеъ тенденцій росѣй- скихъ вь справѣ рускбй. Давѣрѣвскй, членъ выдѣлу краевого, почавъ обдѣларѣти тѣ змагана- нѣа молодежи, и за его помбѣю молодѣжъ по- чала выдѣвати вь роцѣ 1862 бмъ литературу часопѣсѣ „Вѣчерницѣ“. Вь початку часопѣсѣ була редакцѣяа православнй еѣмбѣологичною, а не кулѣшѣвскою, котру приняла писатѣлѣ руско-украинскй.

Тутъ мусимо агадати про рбзницѣу право- славнй еѣмбѣологичной водъ кулѣшѣвѣн. Пер- шй Максимовичъ, Украинѣеъ, котрый выдѣвалъ литературѣи свои працѣа межъ рокомъ 1827 а 1834, давъ початокъ граматичнымъ выводамъ еѣмбѣологичной православнй рускою. Рбзницѣа межъ православнй еѣмбѣологичною а еѣмбѣологичною бѣтъ та, что перша сираеъся на досѣдѣ пѣнѣвъ и примѣвѣюванъ православъ до того досѣду, — друга жѣ, еѣмбѣологична, основуеъся на писанѣо таеъ, ажь выговорковѣеъ, а такою етъ вь язы- цѣ рускомъ кулѣшѣвѣн. Матѣцѣа Руска у Льво- вѣ, опираючиъся на працѣахъ Максимовича, при- няла православнй еѣмбѣологичну, але рѣвъ вѣдо- ма, что вь еѣмбѣологичныхъ досѣдѣвъ дже рбзнародѣй можна выгѣгати заключѣня, отже и Матѣцѣа, идучи до росѣйскѣи а языа рускою, покрываласѣ аѣмъ еѣмбѣологичными выводами. „Мѣта“, пбѣвѣйшй органъ Молодон Руса, пише вь той справѣ [аръ 6 вь р. 1865, стор. 179]: „До чего то не доводитъ политика! Маневрувала вона вѣрами, церквами, а теперь прѣвѣвала се вже до языбѣвъ. Давѣй центра- лѣзувати всѣа языки! Нѣмѣцѣа хотѣтъ, чтобы у- вѣсѣ свѣтъ говоривъ по-ѣмѣеца, а нашй мо- сквѣолѣй радѣ-бѣ зацепѣтѣи повсюду языкъ московскй. А на нѣмѣцѣа его такъ легко за- щѣпатѣи, ажь на еѣмбѣологичномъ принципѣ вь православнй. Опираючиъся на сѣму принципъ, можна для рускою мовы уаурувати москов- сѣи формы до безѣраю, та вѣчне оправдѣвати ся тымъ, что сего жадаеъ сама строга наука.“

Вь манувѣшихъ сѣсѣяхъ соймъ корбѣлѣ- стѣа Чѣхѣи занимаеъ ся найббльше полагбдѣе- вѣнѣмъ правѣтелѣственыхъ предложеъ, ажь- выхадѣи вь протоколу конференцѣи вь 19 сѣчня 1890 р.

Головна цѣль умовы вь тбмъ протоколѣ, пбѣла агбднѣхъ заявленѣеъ переговорюючиъхъ партѣи, буга таа, чтобы зменшити острѣту национальныхъ спорбѣвъ, истнувати вь Чѣхѣи, вь сѣй способѣ, что застерѣгаеъ обѣстороннй права, розмежавѣи кругъ дѣлаеъ, ажь вь природы рѣчи припадаеъ для еждѣи вь обѣхъ народностей и вь котрымъ бы она обѣ могла розвивати свббдно свои национальнй силы.

Вь огляду на сѣй патрбѣотичнй и спра- ведливй наѣмѣръ и за-для поглядѣу клубѣу по- сѣбѣвъ национальной партѣи, что умова вь 19 сѣчня 1890 не занесеъ шкѣды нѣ державному праву корбѣлѣствѣа Чѣхѣи нѣ нербзрѣчности краю, сѣй клубъ приступѣвъ до угоды.

Однаеъ — подѣвъ вь послѣднѣхъ часѣвъ напоминаеътъ напроу послѣвъ национальной партѣи и наказуютъ пально уважати, чтобы се, цѣо чѣскому народомъ може выити вь хосѣвъ вь сѣи умовы, не було вбдложене на далѣку и непевау будучности; чтобы тѣ постановы, ажь лѣтѣи принѣсѣа хосѣвъ рбвномѣрно обѣмъ народамъ, не були выкористанѣи вь односто- роннй способъ; чтобы ще завчасу выступѣти прѣтивъ таеъхъ поглядѣвъ и толковѣвъ, мовѣ бы чѣсѣй нарбдъ вь наслѣдокъ сѣи умовы аѣтъ- ся своихъ дальшѣхъ домаганъ добитѣи рбв- ного права для обѣхъ языбѣвъ вь обѣхъ на- родностей.

Хочъ ц. к. правительство вь протоколѣ 19 сѣчня 1890 прѣрекло, предложити ажь най- скорѣе соймоны проектъ закона о загалнбй реформѣ выборчѣй, то до сего не пришло нѣ вь сѣсѣи 1890 нѣ на сѣчѣнѣй сѣсѣи 1891. Вь наслѣдокъ того цѣломъ оправданѣеъ заявленѣеъ 39 послѣвъ на 46 бмъ засѣданю соймономъ вь 20 сѣчня 1891, что при дѣточнѣхъ перегово- рахъ бугдѣ ставѣлати и пбдѣирѣти таѣй вѣсе- сѣи, чтобы всѣа проекты законбвъ, до котрыхъ ухвалѣа треба квалиѣкованой бблшности, лше- разомъ и рбвночасно вхадѣи вь жѣтѣеъ.

Пологодѣженѣеъ ухвалѣа соймономъ вь 3 чер- вѣа 1890, поданѣ до вѣдомости сойму на 35 бмъ засѣданю 5 сѣчня 1891, свѣдѣчатъ, что ц. к. прав- ительство уважаеъ еъ важными таеъжъ таѣй розпорѣдженѣи, выданѣи вь еѣрѣ абсолютнѣму и укорочаючѣи права чѣского языка, котры про- тиворѣчатъ постановамъ вбднослѣной орѣдѣнацѣи краевою вь 1827 р. цѣсарскому писѣму кабѣ- нетному вь 8 сѣчня 1848, арт. XIX оу о- сновныхъ законбвъ державныхъ вь 21 груднѣа 1867 (ч. 142 В. а. д.) и многоратными ухва- ламъ соймономъ, а помямо того остались вь обѣвѣзуючѣи силѣ, и хочъ се право чѣского я- зыка вь наслѣдокъ вѣденѣской угоды не було нѣ змѣненѣеъ, нѣ знесенѣеъ, аѣ навѣтъ на аѣкѣй- частъ вь своѣй правосѣлѣности засѣтованѣеъ. Супрѣтивъ такомо полагбдѣженѣи мы приневоле- нѣи занѣмѣти, что обѣтаемо прѣа перевѣде- нѣи рбвноправности обѣхъ языбѣвъ краевѣхъ, ажь се буго запоручѣне давными засѣдами и обѣвѣзуючою конституцѣю а дома- ганѣеъ многоратными ухвалами соймоными, та не перѣстанѣемо нашихъ змаганъ, доки ц. к. правительство не допустѣтъ до рбвного значѣня обѣа краевѣй языки таеъжъ и у вну- трѣнѣмъ урядѣваню по ц. к. вѣсѣстѣи и су- дахъ корбѣлѣствѣа Чѣхѣи.

Урядомъ переводѣна послѣднѣми часами по многѣхъ частѣахъ краю сирава розме- жѣнѣа судовѣхъ округбвъ пбѣла народ- ности населѣния и вь увѣзглядѣнѣемъ терѣ- рѣиальныхъ та коммуѣиальныхъ вбдносѣнъ — выклѣкала вь народѣ велике заворушенѣеъ. Сѣа сирава у вѣнесенѣхъ дѣточнѣхъ комѣсѣи при- брала таѣй характеръ, что доконче потреба основно розслѣдати корѣни та шкѣды обѣхъ

тѣаеъ, духовна еѣрѣхѣа руска абсолютно вер- шувала рускою сиравою, не стрѣчаючи середѣ народности рускою нѣякомъ партѣи, котра бы була выступѣла вь якою-небугдѣ оповѣцѣю.

Однѣчасно-жъ правительство авѣстриѣске вь Галичѣнѣи вершувало ся вь сираѣвъ рускбй ажь досѣ становѣищемъ еѣдно политичнымъ, — т. е. оно подбѣсѣло справу руску вь прѣтегу- валѣи еѣа длѣного, чтобы держати на приносѣ Поляковъ, пбдѣвѣрѣвѣнѣхъ завѣсѣдѣи о змаганѣа революцѣи. Мы аовѣсѣмъ не заперѣчуемо ре- волюцѣиныхъ змаганъ Поляковѣвъ, — она жѣ проявилѣа ся вь повстанѣи вь 1863 року. Прав- да, повстанѣеъ се було вымѣрѣне прѣтивъ Росѣи — и хто обѣзѣнѣнъ вь вбдносѣнѣахъ вь Галичѣнѣи, знаеъ, что водъ часу надалѣа новѣтѣ- лѣуцѣи, сѣа провинцѣа учаеъ вь повстанѣи брати може тбльше прѣтивъ Росѣи, а нѣколи спе- ціально прѣтивъ самой Авѣстрѣи, — але-жъ вѣ- домо, что мѣнувшй правительство авѣстриѣскй брала революцѣиныхъ змаганъ Поляковѣвъ прѣтивъ Росѣи за одно, ажь-бъ револютуваласѣа и прѣ- тѣвъ Авѣстрѣи. Такъ отже вь слѣдѣ за беаза- станнѣмъ пбдѣвѣрѣвѣнѣмъ Поляковѣвъ вь Гали- чѣнѣи о змаганѣа революцѣиныхъ ишла политична система правительства, еѣдно политична. Для тоѣи системы — на перѣкрѣтъ интересѣи дер- жавѣюму — було бѣйдѣеъ, что Русѣи идутъ вь запрѣмѣ росѣйскбмъ. Правительство росѣ- сѣйске на-певно не було революцѣиное вь тбмъ значѣнѣю, ажь то могла розумѣти авѣстриѣска система политична, отже прѣа системѣ политич- нѣа вбдносѣи и до роковъ 60-ыхъ. Рублѣ брала одѣнѣцѣа, пропѣгаторѣи, котры мали баламутѣи за- галь, але всѣ „общерусѣи“ рублѣеъ не брали. Такъ само и нѣтъ тблько пропѣгаторѣи-аѣнтѣи, а не всѣ „общерусѣи“ берутъ „посбѣи“, хочъ нѣтъ пбдѣ тымъ вѣзглядомъ можна бы собѣ не работѣи нѣякихъ скрупулѣвъ. Зѣвѣстѣа прѣцѣиѣа истѣрия вь прѣдѣтѣ кодькохъ лѣтъ, что коли козѣуленѣи росѣй- скому вь Чернѣвѣхъ прислѣно „посбѣи“ для мо- сквѣолѣскаго академѣичѣского товариства „Буковѣ- на“, консулѣ прѣсѣлавъ рублѣ черновѣцкому пра- вѣтельству краевому, а правительство краснѣеъко дѣручило „Буковѣнѣа“. Mein Lieben, was willst du noch mehr? — Прим. Ред.

нбй „общерусѣи“ Русѣнбѣвъ була навѣтъ правѣною найаѣмѣею хѣлонѣи.

При таеъжъ вбдносѣнѣахъ провбдѣнѣи справы рускою могли ажно брѣнѣи и брѣнѣи вь „общерусѣи“. Зѣбувала знатѣй концѣсѣи водъ правительства, надрукували кѣвѣнѣеъ еле- ментарнй росѣйскѣиныхъ языкомъ и дбйшло таеъ далеко, что — досѣтъ сѣзавѣтъ — Голо- вацѣй держѣтъ кѣдѣдру языка рускою вь унѣверситѣтѣ львбвскбмъ. Всѣа уряднѣи, всѣа профѣсѣоры, всѣа учѣитѣлѣ шѣбѣвъ народныхъ, что бѣжали промѣувати ся вь службѣ урядовѣй, мусѣли давати доказы лѣлонѣи, котра до сѣго часу залежала вь тбмъ, чтобы держати ся росѣйскѣиного рускою языка приписанѣи вь буквѣахъ и вь аѣнѣхъ кѣвѣнѣахъ, выдѣ- ванѣхъ верховѣдѣючо партѣю рускою вь Га- личѣнѣи.

II.

[Справа руска на Русѣи закордоннбй выклѣкуеъ можѣи молодежѣю рускою у Львовѣ т. а. Громадѣ, опѣни- чѣиу свѣторѣицѣмъ. — Часопѣсѣ „Вѣчерницѣ“. — Православнй рускй. — За примѣромъ львбвскоѣ Грома- ды творѣти ся Громады по мѣстахъ у вѣхбднѣй Галичѣнѣи и вь Громадѣ повѣстѣа т. а. Молода Русъ, опѣничи свѣторѣицѣмъ. — Сѣвѣторѣицѣ прѣсѣдѣють Молоду Русъ и прѣдѣставѣють правѣтельству яко сторонѣицѣи революцѣи. — Манифѣстанцѣи Моло- дои Русѣи, Богослужѣнѣа за Шевченка. — Сѣвѣторѣицѣ выклѣдѣють портрѣтъ Шевченка вь „Народного До- му“ и назавѣ его приймаеъ.]

При силѣ тоѣи верховѣдѣючѣи партѣи на- родѣицѣеъ руска вь Галичѣнѣи певно ще довго не була бы вь амовѣ поставѣти сама опѣнѣицѣи тому змаганю росѣйскѣи вѣ, — але вѣдѣзвала ся сѣвѣно Русъ закордонѣа на полѣ литерату- рѣи политичномъ вь початковѣхъ лѣтахъ пано- ванѣа Александра II. Русъ галицѣа, вбдѣдѣна водъ венъ вѣрѣдовѣи, цензурою, политѣию, не могла мати и не мала вь сею нѣякихъ зѣо- сѣнѣа, доперва творѣи Шевченка, Костомарова, Кулѣшѣа и нѣмѣи кѣвѣнѣа рускѣи, выдѣваѣи вь Петербургѣ, Кѣвѣи, Чернѣиговѣ, Харьковѣ, Пол- тавѣ почаму почали дѣсѣлавѣтъ до Львова и давати тутѣишнымъ Русѣиамъ понятѣеъ о рус- кбмъ руху литературѣи-политичномъ на Русѣи закордоннбй. Творѣи тѣа захлѣнаеъ чѣтала моло- дѣжъ руска вь Галичѣнѣи и неаовѣмъ, околомъ

Мѣзерѣа то, бѣчу, наука, коли вона не може обѣйтѣся безъ краѣеъ, а вь такомо богатомъ матерѣялу, ажь етъ наша людѣна мова, не аужѣи зрббѣти мовѣ письменѣа. Не наука воно, а политѣна, котра, де вь вѣвѣйшй постѣти аѣнѣа ся не сѣѣа, таѣвъ надыгаеъ на себе овѣчу шауру.“

Часопѣсѣ „Вѣчерницѣ“ була вь разѣу вы- давана правѣсѣию еѣмбѣологичною, але вбд- мѣнѣеъ водъ прѣзѣоснѣи Матѣцѣа, т. е. берег- ласѣа росѣйскѣи а языа рускою. Пбѣвѣише вь „Вѣчерницѣхъ“ заступѣеъ правѣсѣию еѣмбѣоло- гичну прѣстоу кулѣшѣвскою, а се, разомъ вь о- пѣнѣицѣю, ажа вь тбй часопѣсѣи цѣо разъ завѣзѣ- тѣише развиваласѣа прѣтивъ свѣторѣицѣвъ, еѣпо- нувало Давѣрѣвскоѣ — вь ббзѣи прѣдѣвъ свѣ- торѣицѣи — усунутѣеъ водъ солѣдарности вь молодежѣи сторонѣицѣмъ рускбмъ.

Такъ то Громада руска у Львовѣ, зло- жѣна головно вь молодежѣи, найперше вь ча- сописѣ „Вѣчерницѣ“ поставѣла опѣнѣицѣю еѣрѣ- нѣи рускбй, котра до того часу монополично держала провбдѣи вь сираѣвъ рускбй вь Га- личѣнѣи. Громада та, пбдѣрѣта силѣиныхъ пбдѣ- той частъ розвѣтѣеъхъ литературы рускою на Русѣи закордонѣи, пбдѣрѣта голосѣною славою Шевченка, Костомарова, Кулѣшѣа, вбдѣ-разу зѣаѣшла сѣмѣтѣиу всеа молодежи рускою вь Галичѣнѣи. Заваѣи творѣти ся пбдѣбѣй Грома- ды рускѣи вь Тернополѣ, Черѣмѣшлѣи и нѣ- шѣхъ значѣиныхъ мѣстахъ Галичѣнѣи вѣхбдн- нѣи. Струѣа тоѣи напѣрау була тааа велика, что навѣтъ „Слово“, основанѣеъ вь роцѣ 1860 я- ко органъ „общерусѣи“ и партѣи свѣторѣи- ской та и редактованѣеъ до того часу „зѣвѣнѣо- русѣиныхъ“ языкомъ, дже зблѣжѣеъхъ до росѣй- ского, почало вь стѣпнѣицѣхъ своихъ менѣеъ росѣйскѣи а языа рускѣи. Але „Слово“ воз- жѣдо часу прѣа наурачѣи нагодѣа могло зновъ зѣмѣнѣти своѣй языкъ, отже о него свѣторѣи- цѣи не йшло, але ужали они всѣхъ своихъ вѣлѣвѣвъ, чтобы повалѣти часопѣсѣи „Вѣчер- нѣцѣ“, органъ Молодон Русѣи, — бо такъ тогдѣ вже почало называтѣ ся молоде сторонѣицѣеъ руске.

(Дѣлѣеъеъ будѣеъ.)

народностей в равных частях краю, а также старанно розважати, тільки нових судів має отворитися, щоб и в том одна народность супротив другой не була покоришена. А годъ поршнати сен справу справедливо для обохъ народностей, доки нема готового цѣлого операту. Дятого будемо старати ся, щобъ соймъ ажъ тогды приступивъ до мериторичного трактованя сен справу, коли правительство предположило свои внесеня о розмежеваню в цѣломъ краю.

Сей-жъ розважимо неоспоримый фактъ, що острота національных протавностей, яка вступала передъ угодою, нѣкакъ не зменшала ся в насильствѣ сен угоды, а протавно переведеніемъ т.яв. предложень угодовыхъ водноини въ краю заколотило до крайности, асвѣ-жъ порбавимо зъ одной стороны байдужность въ предложеномъ загальною реформы выборов и невдоволяюще полагодженне ухвалы соймовой в 3 червня 1890, а в другой стороны парже поведенне супротивъ загрозенныхъ меншинѣ чешскыхъ и непринявие становиче управы нѣмецкого сторонничества супротивъ чешскои выставки краевой — а се на жалъ певно не причинило ся до поблираня угоды — то на разъ не мшае ся нѣчого ясного, — а в нѣкредъ краю и державы, щобъ вытворити вдоволяющій водноини мѣжъ обома народностями и доконче успокоити народъ — якъ лашъ бажати и в томъ напрямѣ дѣлати, щобъ дальшѣ пересправу надъ угодою водложити до того часу, коли назалъ настане у всѣхъ партій спокій, розвага и изьявниа справедливостъ, а такожъ коли буде выдаватися, що рѣвноправность для чешского народу буде на певно переведена.

Въ томъ пересвѣдченю и зъ такими намірами вступавмо д. сойму, вповниа признаючи, що политична ситуація водъ полждови се сіа змѣнила ся въ многихъ напрямкахъ, однакъ не змѣняюще нашон цѣли, для добра вѣтчанн трудити ся збѣдливо зъ всѣми партіями, котрі хотять правлукати ся до спольного дѣлана по-мало рѣзницѣ своихъ политичныхъ поглядѣвъ; вступимо до сойму вменно зъ тымъ наміромъ, щобъ удержати звязъ политичну зъ якимъ-б то консервативныхъ властителей бѣльшихъ, котрі въ многихъ взглядахъ лучать ся зъ нашими змаганіями, та щобъ въ нѣмъ можна було вѣзвѣе шире и пильно за полагодженне тыхъ важныхъ, а послѣдними часами, на жалъ, водложенихъ справъ, що суть великою вага для многихъ громадъ и повѣтовъ, та для цѣлого краю.

Оттакій то манифестъ ухваливъ Český klub на нарадѣ сен недѣлѣ. Зъ 38 членѣвъ клубу явилось 30, а проводивъ нарадамъ въ заступствѣ ведужого д-ра Рігера пос. Цайтгаммеръ. Въ дискусіи брали участь мѣжъ иншими гр. Гаррахъ, Матусъ, Тоннеръ, але при голосованіи ухвала, выдати повешій манифестъ, запала одагодошно.

Манифестъ выразно зазначае, що староческій послы будутъ солидарно поступати зъ есвдальною шляхтою чешскою, и что въ поглядѣ снхъ обохъ сторонницъ на справу угоды чешко-нѣмецкой нема рѣзницѣ. Такожъ и есвдальна шляхта мабутъ водступила водъ своихъ плывѣвъ, зложити окреме сторонничтво католіцке, бо гр. Ервизъ Ностіцъ заявивъ того самого дня на загальныхъ зборахъ католіцко-го товариства политичного, що на разъ треба здержатися зъ основаніемъ католіцкаго сторонничтва.

Годъ такожъ не згадати, що в томъ манифестѣ треба добавити побѣду молодого чешкои политичи. Чешко-нѣмецка угода, котра причинила голову до поражения старо-Чехѣвъ и до эдескредитованя ихъ политичи — признава теперь ся такъ самими старо-Чехами не на часъ. Нг. Listy заявляи, что и молододо-Чехи годъ теперь разомъ ити зъ сторонничтвомъ старо-Чехѣвъ и есвдальной шляхты при работѣ надъ добромъ народа.

Ролітк же зазначае зъ радостію, що чей же найшла ся підстава, на котрой всѣ партіи можуть спольно трудитися и не ворогувати протавъ себе.

Розумѣсь вже само зъ себе, що політк на гр. Тафого воднесла такожъ поражение и что нѣмецка лѣвица може поставити сю kwestію на вѣстроу мечу.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Збаражчини.

[Шутка жидѣвъ-писарѣвъ попутныхъ.]

На якъ способи бере ся жидова в нашѣмъ повѣтѣ, щобъ только вынестати неспѣдомѣсть нашихъ селянъ, понаже отсей фактъ:

Якъ звѣстно читателямъ „Дѣла“, минушого року судъ повѣтовый въ Збаражѣ вѣзвъ ся енерично до попутныхъ писарѣвъ. Выдавъ окружннкъ до громадъ зъ пересгорового, щобъ нѣкто не вѣзвѣтъ ся вносити поданъ до суду писаныхъ попутныхъ писарями. Водтакъ судъ, налягаючи на строгое выконанне повешего розпорядженя, не приймавъ до ницѣ нѣякого поданя водъ попутныхъ писарѣвъ. Натомѣтъ, щобъ селянамъ принести полекшу въ справѣ судовыхъ та охоронати ихъ водъ вынѣскувана черезъ писарѣвъ, вызначивъ судъ одинъ день въ тыждни, въ котромъ селяне могутъ всей справы судовы полагоджувати протаволярно. Якъ благодатный наслідокъ принесли тако поступованне суду, легко догадати ся. Тягавниа селянъ по судахъ зменшилась о половину.

Зажурили жъ ся жидки зъ своими „багательскими“ та посухами уха попутный писарѣвъ. Зажурились та не на довго, бо — якъ то кажуть — водъ чого-жъ жидовска голова? „Не хотять насъ знати въ судѣ збаражскѣмъ — кажуть жидки, — то ходимъ до суду въ Новомъ селѣ, попробуємо тамъ счастья!“ И днѣ-

вѣтъ! мѣвъ зъ мѣшва посыпали ся до суду новоселецкого рѣзні „багательски“. Селяне нашѣ, дѣставши завѣзанія на термѣнъ до суду новоселецкого, не ставлять ся до розправы, бо гадають собі: „Тажъ мы тамъ не нажежимо...“ А хитръ писарѣвъ на те только ждуть! Треба дѣлати, що писарѣвъ, вносячи свою поданя до суду новоселецкого, и словомъ не атадукутъ про мѣсце, де умова нѣбы то заключена, то-жъ и не диво, що вырѣни мусять запалати заочно. Отъ и вѣдала ся жидовска штука! Селяне нарівають Богъ знае на кого, а самѣ винні, бо не стали на термѣнъ та не розважали судовы про жидовску штуку...

То-жъ остерѣгаемо людей збаражского повѣта судового, щобъ не давали ся выводити въ поле, а щобъ на всякій возваня суду новоселецкого являти ся и боронитися. А коли покаже ся, что справа не нажежитъ до суду новоселецкого, най людѣ часять собі кошты за дорогу и часъ, то и урве ся тѣтро обдумана жидовска штука...

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Водкрыты читальнѣ „Просвѣты“ въ Скомоорохахъ новыхъ (въ Рогатинскѣмъ). Дня 11 лютого с.р. удѣлиши въ житѣ въ Скомоорохахъ новыхъ читальня „Просвѣты“.

Два запрошеніи священниці (одинъ мѣсцевый, а другой еусѣдний) не явились. Самъ народъ забававъ для себе читальнѣ и самѣ ен водкрывъ. Зъ нѣмѣстныхъ людей бувъ на торжествѣ лише одинъ академикъ, сынъ тамошного дѣла, п. Д. И. Въ своей промовѣ до аббранныхъ водъ порушавъ потребу просвѣты для народу, котра проявила ся, на жалъ позна, бо ажъ въ другой половинѣ 1860 тыхъ роківъ, хотѣй Русины ажъ водъ 1848-го року зачали будитися зъ довгого сну и немочи. Потѣмъ переишовъ на товариство „Просвѣты“, водбавлячи, что оно перше зачало выдавати вѣзжикъ просвѣтъ для народу, и заохочувавъ аббранныхъ, щобъ и самѣ вступали въ члены того товариства, и спонукували другихъ. Потѣмъ подѣлявъ бесѣдникъ нову фазу въ дѣяльности „Просвѣты“, вменно те, что водъ тамтого року перетворилась она въ товариство просвѣтно економичное, спонукана до той перемѣны бажаніемъ самого народу. Отожъ бесѣдникъ ровнявъ: въ якомъ напрямѣ обявитъ ся та дѣяльність „Просвѣты“: звернувъ увагу народу на самѣ читальнѣ, дальше на читальниа вѣрмѣнцѣ, касы позичковѣ, шпихлѣръ, касы шпачивѣ, собѣла господарско-промисловѣ и т.п. Головно вѣзавъ на те натискъ, что само заложенне читальнѣ не зарадѣтъ темѣнѣтъ и нуждѣ, коли селяне не будутъ въ практицѣ работати того, чого навчатъ ся въ читальнѣ, отже закладати вѣрмѣнцѣ, шпихлѣръ и т.д. Та и же не будучъ мѣта користи въ читальнѣ, коли не будутъ часто сходитися до неа, читати и учатися, брати участи въ нарадахъ надъ ен розвиткомъ и ен добре вести.

Въ дискусіи надъ статутомъ и задачами читальнѣ забирала голосъ дѣятели селяне въ справѣ касъ позичковыхъ, а головно вѣрмѣнцѣ. Веѣ зазначавъ за тымъ, что вѣрмѣнцѣ читальнѣ належитъ вѣзати чимъ скорѣйше въ житѣ, и припорутили выдѣлювати, щобъ аббранный грѣшъ шпачивъ ажъ вѣдѣлѣши.

До выдѣлу выбравъ селянъ: Тамка Сокобѣу головою, Василья Юсифовича секретаремъ, касиромъ Гната Шкабръля, бібліотечаремъ Петра Гасѣва, заступникомъ головы Андруха Довганя; на заступникѣвъ выдѣлюющихъ выбравъ: Якубу Блажкова и Михайла Василенка. Се по вѣдѣлѣшій частѣ самѣ молодіи людѣ и естъ наадъ, що поведутъ читальню доброю дорогою. Вже теперь видѣю, правда, незначно, что знайде ся де-хто и ворогомъ читальнѣ. Впрочѣмъ вписало ся до читальнѣ надъ 40 членѣвъ, самыхъ майже молодыхъ господарѣвъ и парубѣвъ. Постановили передплатити „Бѣльшвицѣу“ и „Добры Радѣ“, кромѣ того внаше ся читальню яво членѣ до „Просвѣты“ и нм. Качковскому.

Офіціальны зборы тревали водъ 3¹/₂, до 7-ой годины вечеромъ, а потѣмъ наступила забава немѣвъ у роднѣвъ. Бажаемо Новоскоморошанамъ, щобъ мали ажъ наибѣльшій хошекъ изъ закладеной читальнѣ и не наріважи на себе самихъ та на другихъ, что вѣзавъ ся до выкорѣненя темноты и економичной нужды зъ порывомъ годнымъ доброго вѣдѣнѣ. — Учасники збору.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

При нагодѣ вѣсти, що сербскѣи скупштинѣ предложено документъ, въ котрыхъ король Миланъ зрѣкъ ся всѣхъ правъ въ Сербіи, а назвѣвъ сербского ерожанства — Fremdenblatt додае, что Миланъ зложитъ такожъ почетный урядъ властителя одного зъ австрійскихъ полковъ, а се буде прароднымъ наслідкомъ выстулѣния его зъ сербской арміи.

Недобры вѣсти приходять зъ вѣзжества черногорского. „Петербургскія Вѣдомости“ доносятъ, что въ княжествѣ кн. Никиты пануе велика нужда. За для торбичного недорѣду голодъ розширивъ ся въ цѣломъ краю, а Россія не въ силѣ сего року подати Черногорѣ яву-небудъ помѣчь бо сама у себе терпѣтъ недостатокъ. Зъ той причины черногорске население смѣіруе громадами до Туреччины.

До ревизіи бѣльгійской конституціи внаесено въ понедѣлокъ такожъ право водложку короля до народу, что называе ся референдумъ. Така конституція нстаетъ вже въ Швайцаріи, де надъ кождымъ важайшимъ закономъ, котрый принято въ парламентѣ, ще

самѣ выборѣвъ голосують другій разъ. Въ Бѣльгій правительстве вставило такожъ такий проектъ, такъ что король мѣвъ право въ кождой ухвалѣ парламенту водложатися до народу, се значить право поставленя своего вѣта въ острый способъ. Се маютъ бути охороню протѣвъ нового парламенту, до вѣтросоза для розширеня права голосованя мабутъ воддѣти элементѣ, ще не подготвоены парламентарно. Гадѣи бѣльгійскихъ политикѣвъ въ той справѣ дуже рѣвороднѣ. Дѣятели найскрайнѣйшій оппозиціонистѣи заявляи ся за тымъ проектомъ въ той надѣѣ, что вѣнъ выйде на шкѣду самѣи королевской власти, котрой вѣдѣца выборѣвъ могутъ супротивити ся. Другіи либеральніи послы протѣвлять ся ему и добачаютъ въ тѣмъ проектѣ королевскій авторитетъ, вменно въ тѣмъ случаѣ, если бы король мѣвъ право водложку не лише по зачавшій ухвалѣ въ парламентѣ, але и надъ проектами, чи ихъ предложити парламентовѣ, чи нѣ. Зъ причинъ великой оппозиціи бѣльгійской міністеръ президентъ Бернаертъ самѣ заявивъ ся протѣвъ таку широкого права референдумъ. Се право мѣвъ увормѣновати особнымъ закономъ, въ котромъ точно назначено бы, въ якихъ справахъ и въ якихъ услѣвахъ король мѣвъ право воднести ся до выборѣвъ.

НОВИНКИ.

Въ справѣ стяганя податковъ була у намѣстника и вице-президента краевой дирекціи скарбу д-ра Коритовского депутатъ львовской рады мѣсковъ зъ просьбою, щобъ водложакно совѣтника Фріца зъ екакуційного бюро львовского магистрату. Депутатъ выказувала, что залеглости податковъ въ сѣмъ роцѣ не такий великій якъ минулыхъ лѣтъ, бо коли въ 1886 роцѣ податковъ залеглости выносили номіально коло 1¹/₂ міліона зр., то теперь выносятся они коло 800.000 зр., дальше, давнѣйше звертало правительство магистратови титуломъ побраныхъ екакуцій 7 до 8 тысячъ зр. а въ роцѣ 1890 звернуло 12.000 зр., въ першій же половинѣ 1891 року 7500 зр. Намѣстникъ водповѣвъ, что на разъ не може згодити ся на просьбу депутатѣи, однако порозумѣе ся въ той справѣ зъ дромъ Коритовскимъ и постараетъ ся о великій можливый узакнѣнѣ.

Кенсеренціи директорѣвъ державныхъ залѣзницъ мѣвъ водбути ся въ половинѣ марта у Вѣднѣ водъ проводомъ президента д-ра Вилиньского. Наряды маютъ вести ся надъ системизованіемъ новыхъ посадовъ урядникѣвъ при подинныхъ дирекціяхъ руху и на лініяхъ, а то въ наслідокъ роширеного круга дѣлана дирекцій руху а такожъ въ наслідокъ удержавненя залѣзницѣи Кароля Людвика. — Застѣный Муринъ зъ Ляцисго въ Золочѣвщинѣ, селянникъ збавученный нашими москвофилами, покинувъ уже Галичину, освѣвъ въ Россіи надъ границею австрійской, и переишовъ — якъ доносить російскій дневникъ — на православіе разомъ зъ иншими галицкими селянами, котрыхъ уже доси потягнувъ за собою на бѣкъ російскій.

Оббѣража церквѣи. Въ Говилѣвъ великомъ въ повѣтѣ гусятинскѣмъ, оббѣкрали передъ кількома днями церкву. Виновинникъ добули ся до церкви въ ноцѣ, и забрали скринку въ грѣбни въ высѣтѣ 135 зр. готовкою та книжкою касы оцѣдности на 2000 зр. Подѣрбныхъ о крадѣжѣ арештовано и водѣставлено до суду повѣтового въ Копичинцахъ.

Въ справѣ заложени комитѣи лѣмаронихъ водбувала ся онѣгоды въ Перемышлѣ нарада мѣсцевыхъ лѣмарѣвъ. Делегатомъ на зѣздѣ лѣмарѣвъ у Львовѣ въбрываю д-ра Льва Землянского, лѣмаръ зъ Перемышля и поручено ему промовѣати за утвореніемъ семи комитѣи лѣмарскихъ а то: въ Краковѣ, Тернополѣ, Рашевѣ, Перемышлѣ, Львовѣ, Станіславѣвъ и Тернополѣ. Дотычний законъ проектуе лаше двѣ таки комитѣи: у Львовѣ и въ Краковѣ.

Жидѣвскій обманѣтѣвъ. Якъ звѣстно згорѣла була передъ недавнимъ часомъ гарбарня жидѣвъ Айзенштѣрнѣвъ въ Кутахъ зъ подѣрбныхъ о поджалееньє упало на самыхъ таки властителей. Отже, якъ теперь до Przegląd у доносить, удало ся жандармеріи водкрыти въ Кутахъ т.зв. „бѣржу огнюу“. Жиды потворили рѣзні спѣлки, котрі убѣзпечували свои дома на высѣкой оуми, а водтакъ наліи ихъ и забираючи преміи аскураційный, обмановали и выставили на страту краковске товариство вѣзанныхъ убѣзпеченъ. Слѣдство заряжене въ той справѣ прокураторією коломыйскою а ведене п. Выспявскимъ, потвердило веѣ та водкрыти. Герша Айзенштѣйна, властителя сѣлаенно гарбарнѣ, узвѣзено и водѣставлено до вѣзницѣ въ Коломыи.

Зъ Микудичана пишутъ намъ: Въ нашѣмъ сѣлѣ вѣзкѣ зѣбли вже 19 овецъ. Стрижѣна фальшова на не троить ихъ. Збѣгн ихъ тяжко, бо сѣбѣи великіи.

Зъ статистики скарбавости австрійской. Посля урядовои статистики було при концѣ 1890 року въ Австрій 76 головныхъ и 263 побѣчныхъ урядѣвъ цловыхъ. Службу стяганя податку консумційного повнило 35 урядѣвъ акцизныхъ въ замкненыхъ мѣстахъ, 716 урядѣвъ податковыхъ и 127 иншихъ урядѣвъ, уповаженихъ до побирания податковъ и болетованя. Кромѣ того фунтувало 1229 дорожныхъ и водныхъ стацій мытовыхъ. Загалне не число занятъ заробковыхъ при промыслѣ пукорномъ выносило 70.920. Зъ нихъ було 219 пукорныхъ фабрикъ, 29 пукорныхъ складѣвъ публичныхъ, 857 торговель цукру и 61.686 дрѣбныхъ продавѣвъ цукру. Горалень було 93.385 т. е. менше водъ попередного року о 11.198. Число вышнѣнѣвъ горѣвки вразѣ зъ дрѣбными шинками выносивъ 98.329.

Причина браку учителей. Журналъ Deutscher Lehrerfreund наводять таки два конкурсы: 1) Посада портіера при найвышѣмъ трибуналѣ державномъ у Вѣднѣ зъ платнею 600 зр., активальнымъ додаткомъ 250 зр. и умулдурованіемъ, евентуально посада канцелярійного слуги зъ платнею 500 зр., взглядо 400 зр. и додаткомъ активальнымъ 225 зр. Першеньство маютъ выслуженіи подѣофіцїири. Петенты маютъ выказати ся

свѣдоцтвами поведѣнѣ, крѣпкою будовою тѣла и знати читати и писати по нѣмѣцки. 2) Посада управителя 2-класовой школы въ Грабенгиртѣ зъ платнею 400 зр. и посада молодшого учителя тамъ же зъ платнею 350 зр. Кандидаты маютъ выказати ся окѣнчачю школьно выдѣтвоею або низшою гімназією, дальшъ 4 лѣтнимъ курсомъ учительскѣи семинаріи и квалифікаційнымъ испытѣмъ.

Крадѣжъ у цѣсаревѣи. До вѣлѣ цѣсаревѣи нашої въ Корфу, вломили ся 11 н. ст. лютого якѣсь злочѣнцѣ та похрани тамъ много драгоценныхъ предметѣвъ штуки.

Фальшиваннѣи грашей. Въ Будапештѣ узвѣзнила поліція двоухъ Сербѣвъ, членѣвъ шайки фальшивикѣвъ, котра водъ довшого часу пускала въ Сербіи въ обѣгъ подѣрбнованіи 10 франковъ банкноты. Та подѣрбленіи грѣшѣи курсували такожъ у Вѣднѣ, Пештѣ и Берлинѣ. Сербске правительство наложило було нагороду 10.000 франковъ за прихопленѣе фальшивикѣвъ.

Торговля живыми товарѣи. Посля донесеня австрійскихъ властей консулярныхъ, торговля дѣвчатами въ Австро-Угорщину на Вѣхѣдѣ, а особливо до Царгорода, веде ся въ що разъ бѣльшихъ розмѣрахъ, мимо того, что власти поступаютъ въ цѣломъ строгостію права зъ торговцами. Вѣнскій дотеперѣшій змаганя, щобъ привѣзъ дѣвчатъ зъ Австро-Угорщину до Туреччины здержати и се погане лихо усунути, не принесли нѣякого усѣху. Міністерство справъ внутрѣшнихъ поручило дѣятому властямъ политичнымъ, щобъ наглядѣли надъ агентами, подѣрбными о заманюванѣе дѣвчатъ, для продаваня ихъ на Вѣхѣдѣ, якъ такожъ, щобъ при выдаваню паспортѣвъ для молодыхъ дѣвчатъ, поступали зъ належною осторожностью.

Смерть розбѣйника. Въ Моостарѣ веѣи минушого тыждня два воики ославленного розбѣйника, Омара Зукановича, мѣстомъ до вѣзницѣи. Розбѣйникъ, гадаючи, что мѣжъ глотою на улицѣи удасть ся ему утѣчи, кинувъ нагло на голову одного воика свой кафтанъ и почавъ утѣкати. Видѣчи се другій воикъ закрикавъ на Зукановича, щобъ вернувшись ся и коли сей не послушавъ, выстрѣливъ и положивъ розбѣйника трупѣмъ.

Арбѣи вѣсти. Дня 21 н. ст. лютого водбуде ся вѣзачѣи п. Смирдіана Кархута, укѣнченного богослова зъ наняною Ольгою Добрянською, дочкою пароха въ Соколовѣи, коло Косова. — Цѣсаръ дарувавъ римо кат. комитетови въ Михайловѣцѣи, повѣта ярославского, 50 зр. на реставрацію костела. — Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ повернувъ вчера зъ Вѣднѣ до Львова.

Надбѣзано.

Schwarze, weiße und farbige Seidenstoffe von 60 ft. bis ft. 15 65 p. Meter — glatt und gewirkt (ca-240 verch. Qual. u. 2000 verch. Farben, Delfins u.) verj. roben- und färbweise porto u. golfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (St. u. S. Goff) Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 1

Вѣсти зъ Австрійской.

Крилошанскими вѣзачами надѣланный о. Ив. Чапельскій, префектъ греко кат. духовной семинаріи у Львовѣ.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

Перенесеніи. Намѣстникъ перенѣвъ практикантѣвъ концѣтовыхъ намѣстничтва: Жиги. Кречмера зъ Долины до Перемышля, Каз. Йотембского зъ Гривова до Долины а Казим. Скравачевского зъ Перемышля до Гривова. — Въ наслідокъ розпорядженя генеральномъ дирекціи австрійскихъ залѣзницъ державныхъ перенесено старшого инжирниа Володимира Ватовского зъ Кракова до Львова, а инжирниа Кароля Битнера зъ Львова до Кракова.

Конкурсы. Краева рада школьна розписуе конкурсы на слѣдуючій посады учителейъ при школахъ середнихъ зъ речанцемъ до 15 н. ст. марта 1892: 1) на посаду учителя фѣльологійи классичной яко предмету головного и языка польского яко предмету побѣчного въ IV. гімназіи у Львовѣ 2) на посаду учителя математики и фѣзики яко предметѣвъ головныхъ въ гімназіи въ Ярославѣ; 3) на посаду учителя языка нѣмецкого яко предмету головного и фѣльологійи классичной яко предмету побѣчного при гімназіи въ Коломыи; 4) учителя языка польского и фѣльологійи классичной при гімназіи въ Рашевѣ; 5) учителя фѣльологійи и языка польского при гімназіи въ Станіславѣвъ; 6) на таку саму посаду при гімназіи въ Тернополѣ; 7) учителя языка руского и фѣльологійи классичной при руской гімназіи у Львовѣ; 8) на таку саму посаду при гімназіи въ Стрию, дальше такожъ на посады: катихѣта римо кат., двоухъ учителейъ фѣльологійи классичной и языка польского, учителя языка нѣмецкого и фѣльологійи та учителя исторіи и географіи при IV низшій гімназіи у Львовѣ; вкѣнці на посады: учителя фѣльологійи и исторіи и учителя исторіи природной при гімназіи въ Подгуржѣ. — Краева рада школьна розписуе конкурсы на посаду директора семинаріи учительской мужеской въ Тернополѣ зъ речанцемъ до 25 н. ст. марта. — Окружна рада школьна въ Жовкии розписуе конкурсы на слѣдуючій посады учительскѣи: 1) посады молодыхъ учителейъ: въ Мосткахъ великихъ, въ Жовтанцахъ и Колоднѣ; 2) посады при школахъ етатовыхъ: въ Дѣвричахъ, Любелѣи, Печихвостахъ, Рекляцѣи, Рожанцѣи и Замочку; 3) при школахъ фѣльологійи: въ Арташовѣ, Вѣлчицѣвахъ, Боровѣи, Честиняхъ, Гребенцахъ, Кулявѣ, Купичовѣи, Мокротинѣи сѣлѣ, Мокротинѣи колоніи, Набрѣжѣи, Предѣрикахъ, Пристанѣи, Скарвѣи старѣи, Сопонинѣи, Удновѣ, Визовѣ, Воля жовтанецкійи Жовтанцахъ. При школѣ въ Колоднѣ, Рожанцахъ и Скарвѣи старѣи языкъ выкладовый польскій, въ Мокротинѣи колоніи нѣмецкій а при веѣхъ иншихъ рускій. Поданя треба вносити до 31 н. ст. марта. — Выдѣлѣ рады повѣтѣи въ Подгайцахъ розписуе конкурсы на посаду секретаря

зъ речницемъ до 1 н. ст. марта и платною 1200 зр. Подавати ся можуть лише окончені правни- ки. — Окружна рада школьна замѣска у Львовѣ розписує конкурсъ на слѣдуючі посады учитель- ской: 1) при 4-класовѣй школѣ въ Замарстиновѣ посады молодшого учителя, 2) при трикласовѣй школѣ въ Миклашевѣ, Семеновѣ и Зубри, 3) при 2-класовѣй школѣ въ Давидовѣ, Дим- трю, Дублянѣ, Грибовичахъ, Подберезячѣ, Подборкахъ и Прусахъ посады молодшихъ учи- тельствъ и 4) при однокласовѣй школѣ въ Хо- роснѣ старомъ, Чернушевѣ, Глинѣ, Чер- епинѣ, Горбачахъ, Каменополѣ, Козицахъ, Кра- совѣ, Кукиновѣ, Лисеничахъ, Милошвицахъ, Мбст- кахъ, Попелинахъ, Руданцахъ, Середицѣ, Соро- кахъ ад Ширецъ и Сигиловѣ. Подана треба вно- сити до конца марта 1892.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдены 17 лютого. Въ комисіи бужде- товой не могло прийти до нѣякои ухвалы надъ проэктомъ будовель комунікаційныхъ для Вѣдны, бо не було комплету.

Будапештъ 17 лютого. Послѣдній ре- зультатъ выборовъ до парламенту такий: 245 либераловъ, 86 независимыхъ, 61 націоналовъ, 17 угронистовъ и 3 дикихъ.

Берлинъ 17 лютого. Въ парламентѣ ве- ла ся дальша дискусія надъ надужити у войску. Капріви накинувъ ся на бездѣлнковъ и домагавъ ся, чтобы сказали, хто имъ доно- сивъ факты, бо иначе не можна переводити слѣдства.

Брукселя 17 лютого. Corr. Russe до- носитъ, что царица зъ вел. кн. Володимиромъ выѣде при концѣ лютого до Альжіру.

Атины 17 лютого. Въ Превесѣ напали православный на протестантскій костелъ и тре- ба було ажъ полиціи для водпору напастни- ковъ.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктовъ.

16. н. ст. лютого 1892.

Львовъ: Пшеница 10-10 до 11-95, жито 10- до 10-35, ячмѣнь 6-75 до 8-—, овесъ 7-25 до 7-70, горохъ 6-50 до 13-—, вика — до —, рѣпакъ 13-— до 13-50, льнянка — до —, конюшина чер- вона 45-— до 75-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведска — до —, хмѣль бѣдъ 50-— до 65-— зр. за 56 кильо у Львовѣ, оковита за 10.000 литрѣвъ 21-— до 21-50 зр.

Тернополь: Пшеница 10-— до 10-70, жито 9-80 до 10-20, ячмѣнь 6-60 до 7-75, овесъ 7-— до 7-25, горохъ 6-25 до 13-—, вика — до —, рѣпакъ 13-— до 13-50, льнянка — до —, конюшина чер- вона 40-— до 73-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведска — до —.

Подолючска: Пшеница 9-75 до 10-65, жито 9-50 до 10-25, ячмѣнь 6-75 до 8-—, овесъ 6-80 до 7-25, горохъ 6-— до 12-50, вика — до —, рѣпакъ 13-— до 13-25, льнянка — до —, конюшина червона 42-— до 72-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведска — до —.

Ярославъ: Пшеница 10-50 до 11-20, жито 10-— до 10-50, ячмѣнь 7-50 до 8-10, овесъ 7-30 до 7-85, горохъ 7-— до 13-—, вика — до —, рѣпакъ 18-25 до 13-75, льнянка — до —, конюшина червона 50-— до 76-—, бѣла — до —, конюшина швед. — до —.

Надобслане.

Д-ръ Іоанъ Должицкій

сынъ настоятеля прихода въ Хревити, о. Феликса Должицкого

отворивъ канцелярію адвокатуку въ Бродахъ.

Найдешевше жерело предметѣвъ опти- чныхъ у Львовѣ

подо „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плицъ св. Духа)

напротивъ головного одаву.

Окуляры, цѣпкеры, барометры, термоме- тры, микроскопы, машины электричній, райсайды, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи найдешевше и найскорше.

Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“

подо „КОПЕРНИКОМЪ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

НОВО УТВОРЕНА

ТОРГОВЛЯ ПАПЕРУ, ОБРАЗОВЪ и ТОВАРОВЪ ГАЛЯНТЕР.

Найдуща гербата хиньска впростѣ черезъ каналъ Суезъ спроважена 1/2 кильо 2-30, 2-80, 3-—, 4-—, 5-—, Выбѣвки зъ гербать 1/2 кильо 1-80, 1-50.

Гербата караванова росейска въ срѣгн. опакованю Братя К. и С. Поповы 1/2 кильо 1-80, 1/4 90 кр.

Прекрасній цѣпты батистовъ до свѣточъ, Гирлянды (вѣнцѣ) до образовъ, букеты салюновъ и котиліоновъ. — Книжки торговельны и нотатки. — Вѣлѣты вѣзятковъ. — Рамы до образовъ. — Тутки сигаретовъ. — Карты до гры.

Рамы до группы Членѣвъ Синода збъ скломъ белогій- скомъ по зр. 2-95, 3-50, 4-—, 4-75, 6-— зъ почтового пе- ресылкою о 50 кр. бѣльше.

Комисовый складъ Гомеопатичной кавы О. Кнейпа.

Буліонъ въ плѣнѣ (Maggis extrakt). 4078

Поезды зельзничіи

посля часу такъ званого „середно-европейского“ водѣ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхадать збъ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5-50 рано. Поездъ особъ до Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мун- кая, Будапешту, Станіславова и Густяна. — 10-14 передъ полуднемъ Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станіславова. — 7-48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Стрыя, Лавоч- ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станіславова и Густяна.

Въ напрямѣ до Черновца: 4-48 рано. Поездъ особъ до Станіславова и Коломыжъ. — 8-40 рано Поездъ пошынный до Станіславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Густяна. — 3-54 по по- лудни. Поездъ особый до Станіславова, Чер- новца, Яссы и Букарешту. — 9-48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Станіславова, Черновца, Сучавы и Густяна.

Въ напрямѣ до Белзца: 8-49 рано. Поездъ мѣшанный до Белзца и Сокаля. — 5-40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руском.

Приходять до Львова.

Въ напрямѣ адъ Стрыя: 8-31 рано. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3-10 по полуд. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Густяна, Станіславова и Стрыя. — 11-12 въ ночи. Поездъ особый зъ Нового Санча, Хирова, Густяна, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ въ Черновець: 6-17 рано. Поездъ особъ зъ Сучавы, Черновца, и Станіславова; — 1-23 по полудни. Поездъ особый зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Станіславова. — 7-23 въ вечерѣ. Поездъ пошынный зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Станіславова и Густяна. — 11-22 въ ночи. Поездъ особый зъ Коломыжъ, Станіславова и Густяна.

Въ напрямѣ въ Белзца: 7-50 рано. Поездъ мѣшанный зъ Равы руском. — 3-46 по полудни. Поездъ мѣшанный зъ Сокаля и Белзца.

Асѣпъ розкладу вѣдъ на шляхахъ зельзничъ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на кожѣй стаціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжочка въ форматѣ кишениковъ по 5 кр. за штуку.

Коди годинникъ часу середно-европейского по- казуе годину 12-ту, то всакуе годинникъ: въ Чер- новцахъ 12-45, въ Подволочискахъ 12-44, въ Сучавѣ 12-44, у Львовѣ 12-35, въ Будапештѣ 12-16, въ Вѣднѣ 12-06, въ Празѣ 11-58.

Приходять до Львова.

(Посля годинника львовского).

Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ пошын- ный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшан- ный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ осо- бовый.

Зъ Подволочиска: на дворець Подзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ пошынный — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Вѣдхадать збъ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ пошынный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочиска зъ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ пошынный; — о год. 11 м. 6 въ ночи поездъ мѣшанный.

Д-РА РОЗЫ

БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

есть вже больше якъ бѣдъ 30 лѣтъ знане, травленне, апетитъ выклукуюче, обдѣлывае усуваюче и лѣгодно розвѣлываюче

средство домовое

Велика фляшка 1 зр., ма- ла 50 кр., почтою о 20 кр. бѣльше.

Всѣ части опакования мають сю наведену марку охоронну законно депоновану.

Склады по всѣхъ апт- кахъ Австро-Угорщины.

Також можна купити:

Прагеску универсальну масть домову

Она посля многихъ досвѣдовъ знаменито полаго- джуе чистенне, грануляцію и загонне пораненныхъ мѣсъ а крѣпъ того дѣлае усмирнѣюче и розкладаетъ бѣль.

Въ дозахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр. бѣльше.

Всѣ части опакования мають сю наведену мар- ку охоронну, законно депоновану.

Головный складъ

B. Fragner, Prag.

Nr. 203-204, Kleinsseite, Apoth. zum schw. Adler.

Росылка почтова чѣдъ.

Водѣ нового року исчала вы- ходити

„БУКОВИНА“

въ большѣмъ форматѣ и цѣо тыждня.

Обовязкомъ кожного Русина есть, поддѣржати сю одинокую по- литичну часенись руску на Бу- ковинѣ, котра щиро, честно и водѣ- важею остоюе вже осьмый рокъ права буковинской Руси.

Предплата на цѣлый рокъ 5 зр., на пѣвъ року 2 зр. 50 кр., а на чверть року 1 зр. 25 кр.

Редакція и Админістрація въ Черновицахъ ул. Петровича ч. 2.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезоны вже кончить ся а менѣ полихилось ще много гар- ныхъ и тревальхъ плащѣвъ зим- ныхъ та одяговъ, за-дѣла закупна большѣмъ оскѣности, — то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и запрошую П.Т. Публику до сего при- годного закупна.

Замовленія на одягъ зъ француз- скихъ и англійскихъ матерій выко- нують ся за 24 годинѣ дуже эле- гантно и числятся дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

Въ канцеляріи товариства „Прогрѣсъ“ продають ся портреты бл. п.

Д-ра Александра Огопоского

по 2 зр. и по 1 зр.

Цѣлый доходъ прызначеный на фондъ памятникъ и стѣ- пендикъ.

П. Т. властителамъ добръ и продуцентамъ хмѣлю поручае свои услуги при кунѣ

Хмелевыхъ садѣвковъ

и-ри якости зъ 1892 року зъ Гольбахтало коло Заау.

(Першорядна управа хмѣлю.)

Ретельне закупно впростѣ водѣ продуцентѣвъ безъ посередни- ковъ. Найдешевше почисленне, сора, солидна обслуга.

ALBERT ERSTEIN

4182 Saar, Böhmen. 2-3

ВЫСТАВА

олѣйныхъ образовъ

славныхъ малярѣвъ, около 300 штукъ оригинал. и добръ копіи.

Вѣлѣный вступъ.

Львовѣ ул. Сикстуска 8. ПРОДАЖА

всѣхъ олѣйныхъ образовъ

подо гарантією

по зниженыхъ цѣнахъ.

Дуже добра нагода для лю- бителейъ штуки.

Больша часть збѣрки була выставлена минуваго року подо- часъ краевой выставки въ Празѣ. Щеденно отворена водѣ 9-6 год

Просить численно водѣвдувати та ласкаво оглядати

КАРОЛЬ ЦИРКЪ

гандляръ штуки зъ Вѣдны. 4183 1-3

Накладомъ „ДЗВѢНКА“ по- вились и можъ набути черезъ всѣ книгарнѣ:

- 1) Леонидъ Гальбова: Байки цѣна 5 кр.
- 2) В. Чайченко: Олеса олов. „ 5 „
- 3) „ Байки „ 5 „
- 4) „ 2 Оповіданя „ 5 „
- 5) Ив. Франка: Лѣсъ Микита „ 50 „
- 6) М. Лисенка: Коза дерева оперетка до сѣвау и форт. 80 „

Редакція „Дзвѣнка“ Львовѣ ул. Чарнецкого 26.

ALFRED RASSI

Troppan österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЪ ГОСПОДАРСТВА ЛЬВОВОГО и РОЛЬНИЧОГО

за згодѣю контрольной стаціи для насѣнъ п. к. товариства господарского у Вѣднѣ поручае насѣнъ всякого рода, що дуже добре кѣлчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взѣрѣцъ и цѣныики даромъ и оплатно. 4187 11-34

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши бѣдъ дня 12 лютого 1889 выд а в

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженьемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженьемъ

а всѣ находячій ся въ обѣгу 5% асигнаты касові зъ 90-дневнымъ выповѣдженьемъ бутъ опроцентованъ по 4 1/2% бѣдъ 15 мая 1889.

Передружъ не буде плачений.

Дирекція.

АРТИСТИЧНЫЙ ЗАКЛАДЪ
ФОТО - ЛИТОГРАФИЧНЫЙ
для репродукціи
ТЕОФИЛА
ВАНЬЧИЦКОГО
Львовѣ ул. Сикстуска ч. 43

выготовляе цинковой кѣпшъ до друку, дешевѣй якъ дереворѣзъ, въ рѣзныхъ родахъ, а то:

Автотипнѣ, цинкографіи посля фотографіи, ту- шовыхъ рисункѣвъ, акварель и олѣйныхъ образѣвъ,

Фототипнѣ, цинкографіи посля перовыхъ ры- сункѣвъ, кистевыхъ, крейдковыхъ, шти- ховъ до друку на мѣди, на стали и на деревѣ.

Хемиграфнѣ, цинкографіи зъ автографичныхъ рисункѣвъ перомъ, крейдкою и зъ ли- тографичныхъ бѣдѣтокъ.

Фотолитографнѣ, желатиновой копнѣ до пе- реносенъ на камнѣ для литографіи.

Спродано найдѣпшій атраментъ, тушь и крейду автографич- ну. Маю на складѣ паперы, що служать впростѣ до переносенъ на цинкъ або камнѣ, а то: зернисто-крейдный въ 4 якостихъ, автографичный папѣръ до робѣтъ перомъ, транспарентно-автогра- фичный такожъ до робѣтъ перомъ. Для фотографичной репродукціи крейдовой паперы въ 4 якостихъ, на котрыхъ можна выготувити дуже гарній рисунокъ, — вѣбѣца до тыхъ же паперѣвъ приборъ рисунковъ. Для купѣвъ и промысловѣвъ роблю кѣпшъ до инсе- ратовъ и цѣнниковъ. Замовы выконую якъ найстараннѣйше и по приступныхъ цѣнахъ. 4143 13-20

Найперша краєва фабрика

БУЛІОНУ

З. СѢльковскаго

передъ тымъ А. СѢльковскаго

въ Кришовичахъ, п. Мостиска

Основана въ 1867 р., вѣдзначена медалями и дипломами почетными и на краевыхъ выставкахъ поручае Вп. Публицѣ

БУЛІОНЪ

зъ мяса вѣлового, телятины, дробу и звѣрины та высылаетъ по 6 зр. кѣпр., не числячи опакования.

Вѣдбавителамъ большѣмъ оскѣности водѣвѣднѣй рѣбать.

Купити можна у всѣхъ большыхъ торговляхъ у Льво- вѣ и на провинціи и по всѣхъ складахъ та філіяхъ

Народнои Торговлѣ. 4173 6-2

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

найдѣпшій перфумы и воды туалетнѣ

бѣдзначенъ 10 медалями заслуги и 2 дипломами признаія,

а то:

Перфумы яеминову, вѣялкову, розеву, рѣзедову, кон- вальеву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet

Millefleurs и т. д. Фляконки по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1-50 и т. д.

Перфумы королевны Марисеньки знамен. фляконъ 2 зр.

Вода львовска загално звѣтна и побрана за-дѣла своего приемного, обдѣлжающего и догострѣваго запаха, до скрапленія одяговъ, хутокъ и розприскуванія въ комнатахъ. Фляконъ меншій 80 кр.

большій 1 зр. 50 кр.

Вода варшавска бѣдзначаетъ ся наздѣвичайно прием- нымъ цѣптовымъ запахомъ. Фля- конъ меншій 95 кр., большій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова подѣбѣйна и вода левандово-ви- брова суть загално уживанъ до возприскуванія въ комнатахъ за-дѣла своего приемного за- паху. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1-200 зр.

Воды колоньскіи знаменитый Фляконъ по кр. 15, 40, 25, 42, 50, 80 1 зр. 1-50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; въ Краковѣ: Су- конницѣ ч. 20; въ Черновицахъ: Раноу ч. 2.

3747

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватисъ на нашу часенись.

Вмдавецъ Иванъ Белой. — Одѣлчальныи редакторъ Михайло Струсовичъ.

Пачѣръ зъ фабр. Черданьском.

Зъ друкарнѣ тов. км. Шевченка, подо зарядомъ К. Бѣднарского.

*) Може бути, що портрет Шевченка був уміщений уже в 1860 році в сали „Народного Дому“, але то певно, що обійсся, якъ заявлялася в ініціативи Юл. Лаврівського „Бесѣда“ в „Нар. Домѣ“, портретъ нахваливъ ся в сали „Бесѣды и зъ-вѣдтамъ его усунувъ новий выдѣлъ „Бесѣды“. „Вечерницѣ“ [и-рѣ 4 зъ 1863 р., ст. 32] писали тогдѣ: „Портрету Шевченка уже не маємо в Бесѣді, а то вѣдь часу, якъ господарити вѣ нѣмъ новий выдѣлъ. Не знати, чи стыдно, чи ганяно тымъ Панамъ стало — бути засѣдно підъ коломъ великого Тараса, котрый за житя такъ до-рѣ умѣвъ заглянути на дно серця людского а такъ безпощадно казнить вѣ пороки.“ — *Прим. Редакціи.*

гая кѣта, не знаючи кому... Г. Антонович не єсть же личностію сполукаризованою межи селянами, а голосом: „Батьку наш! ви наших золотом!“ — могли походити хіба водъ самов львовской кляі. Зъ другою стороною замітивъ я, що огиди шкалювання нашого честного посла Романчука, тай крики, якъ: „жодѣ“, „важливѣ“, „окаяннѣ“, „поганчуку“ и ще поганѣйші, потімъ звѣрка радѣть зъ его недуги: „ему нову еру на карку викинуло“, „бо дай здохъ“ — все те выходило водъ интелігентныхъ горляйковъ львовской партіи москвофізиков, особливо жъ водъ тихъ, що стояли на крѣслахъ въ рѣзнихъ мѣсяцяхъ салъ. Хто бувъ на тѣмъ вѣчу, переконавъ ся, що вѣче не мало поважного характеру, а було оргією кляі москвофізиков, и взагалѣ въ высѣмъ степени оскорбляло чувства кожного приличного чоловіка въ сурдудѣ чи въ сѣрацѣ. Характеристичный бувъ высказъ в радикала групы вѣденскихъ добродѣя Будановского при рефератѣ економичаіт: „Мы нѣчо не маємо, мы батареи!“ Такого вѣча я не знавудю москвофізамъ, хочъ зъ другою стороною и гратуюлю нмъ. Показали: що умѣють, до чого они способны...

Ам. Дмитренко.

Рада державна.

На вчерашній, въ среду, засѣданню палаты послѣвъ вѣсло правительство два проекты.

Въ першій проектъ трактуєть ся права пѣдпомогы для потерпѣвшихъ водъ торбного невращаю. Правительство предложено жадаетъ 360.000 зр. на беззворотный запомогы, имено на купно пожавы и зерна пѣдъ засѣвъ, а есенуально на водбудову зручнованыхъ або пониженихъ будовъ водныхъ та на переведенне публичныхъ робѣтъ въ околнцахъ поодинокыхъ краѣвъ державныхъ, на вѣщенихъ недостаткомъ. Запомогы роздѣлять будуть власти державны.

Въ другій проектъ домагаетъ правительство кредитъ 500.000 зр. на роздѣль одоравовыхъ запомогъ державнымъ урядникамъ трехъ найвысшихъ рангѣ. Ся запомогы будуть такъ зв. додатками дорожнаныма до платѣвъ. Урядники першихъ восьмихъ рангѣ суть вылучені водъ той запомогы. Ся додатки мають роздѣлять до кѣнца марта 1892 р. Запомогы роздѣляють ся лашъ при уваженню львовскихъ и особахъ водносныхъ якъ державныхъ урядникѣ такъ и урядникѣвъ зельзницъ державныхъ зъ трехъ найвысшихъ класъ рангѣ.

Проекты правительственный водославо до комісія бюджетовою — а водтакъ полагодженню кѣлька дробѣйшихъ справъ.

Слѣдующе засѣданне палаты посилѣвъ водбуде ся въ пятницу, и на нѣмъ внесетъ министръ Штайнбахъ проектъ реформы податковов.

Сесія рады державной має бути закрыта не въ суботу, 20 н. ст. лютого, але ажъ водторого, днятого, чтобы комісія бюджетово могла пообичити наряды надъ проектомъ правительственнымъ о будованнхъ коммунаціонныхъ водъ Вѣдны. Мотивованне сего проекту въ комісію референтомъ д-ромъ Русомъ подаемо нѣмше, тутъ же мусимо зазначити, що переговоры правительства въ поодинокимъ сторонамъ вели ся досыть довго. Гаду кола польского заявивъ пос. Пяницькій, зазначивъ, що въ нагороду за се голосованне домагаетъ ся будовы львовскихъ зельзницъ въ Галичинѣ. Теперь вже приступлено до спеціальной дебати.

Въ понедѣлокъ бюджетово комісія начала радити надъ проектомъ вѣденскихъ коммунаціонныхъ водъ. На засѣданню комісія выложивъ цѣлый правительственный проектъ референтъ д-ръ Русъ въ такой способъ, що ся коммунаціонна не суть въ проектъ детально вызначені, але треба вважати проектъ загаль-

Бернатовичъ належавъ до сторонництва руского въ кѣвскихъ університетѣ. За чаетъ своего пробутку у Львовѣ вѣнъ обѣзавъ ся зъ рускою молодежію, т. є. зъ львовскою Громадою. Зъ той поры ся Громада почала ластовно зносити ся зъ Русинами въ Кѣвѣ.

Пѣдъ той чаетъ правительство русское почало вже переслѣдувати справу руску на Русѣ закордонной и въ наслѣдокъ сего перестала выходати пѣтербургска „Основа“. За те руска Громада у Львовѣ, маючи запевненныхъ спѣвробѣтниківъ Русинѣвъ зъ закордонной Русѣ, поставила выдвати часописъ літературно-политичну пѣдъ назвою „Мета“. Тал часописъ почала выходати въ мѣсяцѣ вересня 1893 р. дѣтъ на мѣсяцъ. Кошты издаваннця той часописъ покрывали ся зъ скарѣвъ и зъ передплатъ. Друковано ен 400 до 500 примѣрниковѣвъ.

Главнымъ редакторомъ „Меты“ бувъ способный публицистъ рускій Ксенофонтъ Клямковичъ. Межи спѣвробѣтниками бувъ Кульшъ и зъ Пѣтербурга приславъ своя статьи политичного аифоту. „Мета“ издавала ся не тымъ зросейщеннымъ кнжино русскимъ языкомъ, але руско-украинскимъ и правописію кульшѣвскою. Тымъ то заразы водъ хвалѣ своен появы зазнавала она переслѣдуванн водъ святорусѣвъ. Очевидно, нѣ одинъ зъ святорусскихъ писателѣвъ не належавъ до редакціи той часописъ, бо вже самъ руско-украинскій языкъ „Меты“ не допускавъ до того. При тѣмъ „Мета“ выказувала, за примѣромъ русскихъ письменниковѣвъ зъ закордонной Русѣ, окремѣнѣмъ народности руской водъ москвофизиков, ихъ рѣзничъ языковъ, религіаіт, суспѣльнѣвъ, вымчавѣвъ и всенъ нѣмъ.

(Далше буде.)

ною програмою цѣлого ряду коммунаціонныхъ робѣтъ. Референтъ предложивъ карты и планы, котры водносять ся до будѣль головныхъ и львовскихъ зельзницъ и вымчавѣвъ статьи стачаннхъ дачамъ особового руху, що кѣмчачо потрібна будѣль новыхъ мѣсяцхъ коммунаціонныхъ, чтобы коммунаціонныя средства могли бути и скорѣ и дешевѣ. Число пассажирѣвъ на зельзницѣхъ, котры до Вѣдны прѣѣхали и водъ тамъ водѣхали въ послѣдній десѣтъ лѣтъ, поднесло ся зъ 93 миліонѣвъ на 168 миліонѣвъ, отже о 75 миліонѣвъ, або о 81%. На трехъ вѣденскихъ трамваяхъ, зельзницѣхъ и парокладахъ въ 1881 р. жѣда представили ся чѣсломи 362 миліонѣвъ, а 1890 р. поднесла ся до 72 миліонѣвъ. Дневна жѣда въ 1881 р. выказувала 99 000 особѣвъ, а въ 1890 р. поднесла ся до 197 000 особѣвъ, такъ що на одного вѣденского мешканца прѣпадае на рѣкъ 51 подорожей Небазомъ не будѣть могли собѣ представити, въ нѣмъ способѣ нѣмѣйшимъ средствами можна было перевезти тѣлько особѣвъ. Проектъ предложенный обнимае лаше будову головной мѣсяцхъ зельзницѣ, бо львовскій зельзницѣ мають водступити концесію правительственныма. Далше проектъ обнимае регуляцію рѣвъ Вѣденны и регуляцію роботу надъ каналомъ Дунаю, чтобы его аработи спавнымъ въ сей способѣ, що мають водбудуватъ д рога водной до кавала. Рухъ на Дунаю иманно товаровой, о сколько воднось ся до Вѣдны, не великій, хочъ бы сего можна водѣти ся за для величавоу салъ водъ и мѣмо переведенню великимъ коштомъ работы регуляціонной Дунаю. Вѣденъ подѣтъ тымъ взглядомъ стоить нѣмше водъ нашихъ мѣсяцхъ европейскыхъ. По вычисленню проектованныхъ робѣтъ референтъ перейшовъ до вымчавѣвъ стороны проекту. Вѣнъ подѣтъ, що громада вѣденская и Долѣшня Австрія вже згодила ся на проектъ, а теперь прѣходить черга на державу, чтобы она вымчавѣла зъ своей стороны суму, якою прѣнѣмать ся до вѣденскихъ коммунаціонныхъ. На тѣ робѣты має затягнутъ ся позичка и бузо бы економичною позичкою, если бы ен амортизованне начало ен ажъ въ 1898 роцѣ. На се лѣше тогдѣ можна бы прѣзволити, наколи бы въ наступаютыхъ мѣсяцхъ великѣ выдѣты поставлено на важнѣйшій цѣль, такъ що рѣкъ расходовала бы ся о те, чтобы бюджету не обѣжати сѣю сумою. Правительство проектъ вымчавѣвъ ясно не вымчавѣвъ всѣхъ робѣтъ коммунаціонныхъ и средствъ до ихъ переведення, бо техника поступаетъ дуже скоро напередъ и потребности змѣняють ся, та дѣятого цѣлу роботу подѣлено на кѣлька періодѣвъ будѣваннхъ. Финансово обраховано кошты лѣше першій періодъ будѣваннхъ, и они безъ львовскихъ зельзницѣвъ выносятъ 64 1/2 миліонѣвъ. Зъ того на державу прѣпадае 41 миліонѣвъ, а на вѣденскую громаду 15 9 миліонѣвъ. При тѣмъ треба зазначити, что татарѣ спадае на вѣденскую громаду далеко вышій, бо Вѣденъ платѣтъ 75% до частины прѣпадающоу на Долѣшну Австрію, се значить вѣднѣ 8 миліонѣвъ и водтакъ пѣту часть державныхъ коштовѣвъ, се значить 82 миліонѣвъ, отже вѣденская громада обѣжана на ту цѣль 32 миліонѣмъ. Референтъ заявивъ, що при тѣхъ робѣтахъ будуть заныты массы робѣтниківѣвъ и дѣятого поставитъ себѣ резолюцію, котра сымъ робѣтникамъ забезпечитъ незвычайну охорону державы. При тѣмъ вѣнъ высказавъ жалѣ, що сесія рады державной водложено и перемѣне кѣлька мѣсяцѣвъ, занъ справа буде полагодженна та множество людей у Вѣднѣ буде черезъ той чаетъ безъ работы.

Комісія для реформы прагматична службовоу урядникѣвъ не-судовыхъ водбула дѣя 15 н. ст. засѣданне. Заступникъ правительства совѣтникъ Сагасеръ поклонивъ ся на заявленнѣ гр. Тафого на остатній сесіи, що установлять дисциплінарныя нормы для урядникѣвъ прѣналежать до езекутивы, и дѣятого могло бы се наступити въ дорогѣ розпорядженнѣ. Але рѣшительно Сагасеръ заявивъ, что правительство также теперь не признаетъ потребности еформулованн службовыхъ нормъ и особыхъ постановѣвъ дисциплінарныхъ, хочъ зъ другой стороны не хоче, чтобы компетентный власти были и далше въ конфліктѣ. Въ тѣмъ гадѣтъ правительство выслоу совѣтника Сагасера, чтобы вѣнъ бувъ присутный на засѣданнхъ комісія, жадавъ зъ нихъ справу правительству и давъвъ потребѣвъ поасеннѣ. Зъ того становиска выходати, заступникъ правительства бере участь въ нарадахъ комісія.

Про еміграцію Лемковъ до Америки.

Писмѣ о. Пв. Литвинскій зъ Галичови.

IV.

Выпадае намъ вѣбѣвъ прѣглянути ся: о сколько вымчавѣвъ еміграція до Америки на характеръ народу, жатѣ морально-религіонне и еубѣльнѣе нашихъ селянѣвъ.

Кѣмъ порѣвнѣмъ жатѣ нашего селянина въ рѣдѣй хатѣ зъ жатѣмъ емігранта въ Америцѣ, то представитъ ся очамъ нашимъ нагла метаморфоза.

Русинъ-Лемко домажѣвъ нужденно, стравъ, яны споминать Русины у вѣсѣдній Галичинѣ, вѣнъ мало знае и навѣтъ въ нихъ не смакуе, а головна его пожива — бульба и капуста. Кѣмъ жѣ вѣнъ достаете ся до Америки, то жатѣ его стае повне выгоды и роскоши, — має ся розумѣти, если знайде работу, бо часто въ Америцѣ люди нашѣ тѣмъ же бѣдуютъ и голодуютъ, кола работы скоро собѣ знайти не могутъ.

Нашѣ селяннѣвъ, якъ тѣлько вырешуе въ Америку, скарѣе зъ себе кербѣтъ, гука та чу, а перебрѣае ся за пана, въ лахъ, котры собѣ вукуе на таидѣтъ, бо такъ тѣлько може явити ся въ Америцѣ, де урядникѣвъ, ващѣаістѣ и зарѣбникѣвъ одагаютъ ся майже цѣл-

комъ однаково, а якого хто крою, може дѣйтѣ хѣба якій емігрантѣвъ або пѣтѣлокѣвъ зъ рухѣвъ чѣловѣка и его выразу лица. Цѣкавыи тай нашѣ Русинѣвъ зъ часомъ потрачатъ такъ выполірувати ся, що якъ вѣнъ заложитъ на себе цѣлидеръ (якъ то пѣше америкѣнское „Руске Слово“) а ова пѣнѣскѣй кѣлѣшомѣтъ, то хѣба вже по одній мѣвѣ пѣзнѣта, що се за одній. Я, довнѣ не маю о тѣмъ понятѣ, побавивши нашего Лемка, вернувшегося зъ Америки, думавъ въ першій хѣвѣ, что то особа належача до интелігенціи, урядникѣвъ або бодай яны агѣнтѣ. Ямѣа ся — примѣромъ парубѣтъ, одгнѣннѣвъ на способѣ французскій, въ мѣмѣтахъ, въ стоячѣмъ кофѣрѣ, при золотѣмъ годиннику, а на рукахъ перстѣвъ. Мѣа у него мѣвъ у выслуженого вѣнка; вѣнъ уже не хотѣвъ бы выдѣти на себе одѣжѣ народнѣвъ, а яка его бѣсѣда? Цѣсъ троха по нѣмѣчѣвъ, чѣго на „шпѣфъ“ навѣвъ ся цѣсъ троха „по англицѣ“, де цѣ вѣне и по польскѣ, и такъ зрѣбѣтъ зъ мѣвъ, котры нарѣвъ и такъ цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, якѣсь новѣ чудовищѣ. А до работы — аѣ судѣ Боже нагнѣти его. Вѣнъ бы добре собѣ зѣвѣвъ, все бы цѣсъ вымѣтъ, бо вѣмѣе: я навѣченъ тамъ лучше жити, нѣмъ тутъ жѣмѣ самѣ егомѣтъ... Вѣнъ бы собѣ погулявъ, кобы гудѣтъ чи то въ коршмѣ, чи на вѣсѣлю. Бо жѣ и прѣйшовъ вѣнъ не чѣго иншого, якъ лѣше цѣкаве, як

чого про правоборь и войта Кульцу выбрало на выборы лишь трое людей. Кульца же мав бути тавт заподавний, що — як самъ аб знавъ — адучи на выборы до Золочева, взявъ собі четвертку жита и за се „напивъ ся гер баты та збѣвъ новбасъ“. Зъ господарки Куль-цы недоволенъ въ селѣ, а въбирае шибльну дотацию тавт, якъ самъ хоче; громадеюмъ писаремъ установивъ собі войта въ Вороняки, а вѣстною въ своего поведень въ цѣлой Зо-лочевщинѣ; перешкоджуе разъ у-разъ въ корш мѣ, тожъ годъ о. Петровскому завести въ Крас-нобѣлдахъ тверезвѣ, а навѣтъ о. Петровскій не мавъ бы передъ нѣмъ правити въ красно-бѣлчанскій церквѣ, если бы не люде зъ Ри-кова, присутній на водиравъ.

Мѣжъ збѣнками свѣдѣвъ було одво дуже характеристичне. Неопѣтка такъ подпер-ла свои збѣнаня: Они (свѣдки) вѣдъ доси бре-тали а я вправду говорю. Я хочу же жати на свѣтъ, а молада, я що йно перейшла на вѣру Хрестову, а прійшовши до церкви я все стаю передъ самыми царскими вратами, чтобы не опустити въ одного слова.

Свѣдки зъ Рикова збѣнавали въ користь о. Петровского. Дописуватель „Гал. Русъ“, по-даючи про сей процесъ, выхала ося яку прикмету селянъ зъ Рикова: „недавно на все-народномъ вѣчѣ во Львовѣ было изъ Рикова 43 селянъ съ начальникомъ громады в своихъ душастирѣхъ во главѣ“.

По промовѣ прокуратора и оборонца три бунали увѣривъ о. Петровского вѣдъ всяковъ вини и коштовъ судовыхъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Зъ послѣднихъ днѣвъ треба занотувати двѣ маніфестаціи войсковой европе-скихъ державъ. Першою а збѣдъ росій-ской и французской флоты у вѣсѣдой части нѣ Средземного моря, зъ звычайныхъ при та-кихъ нагодахъ маніфестаціями, взаимнымъ въ-ставленемъ флотъ обохъ державъ и торжест-веннымъ заавлєніемъ офіціальныхъ дневаніевъ. Такъ Séele паме, що ся стрѣча кораблѣвъ двохъ могучихъ державъ европейскихъ додасть вѣдвѣи султанови, чтобы вѣдъ вѣвъ самостѣй-ну политикъ. А не мовъ у вѣдповѣдъ на те о-руженіе братанѣ Россіи и Франціи въ захѣдній частинѣ Средземного моря Англія вѣдбувъ въ Гибралтарѣ великій маневръ крѣпостей, при чѣмъ вызначена задача наказувала зрѣбати нападъ на Гибралтаръ вѣдъ стороны моря. На плавучій въ пристани шайбы розвинено о-стрый огонь магазинной выантерій зъ под-помогою стрѣлѣвъ зъ тяжкихъ пушекъ. Вы-глядъ тыхъ шайбъ опѣдла выазувавъ наглядно, що неприятель середъ такихъ обставинъ у вѣй-нѣ бувъ бы зовсѣмъ знищенъ.

Зъ Риму доносятъ, що мѣжъ папою а италийскимъ королемъ Гумбертомъ переговоры ведутъ ся въ сѣверѣ угодъ мѣжъ обома престолами, а посередникомъ мае, здае ся, бути австрійскій цѣсаръ. Кореспон-дентъ Przegląd-у мавъ бесѣду зъ высшимъ до-стоинствомъ ватиканскимъ, що перебадавъ че-резъ Вѣднѣ, и той вѣснѣвъ его, что папа бувъ и естъ пріхильный, чтобы угодъ заключити, навѣтъ хотъ бы италийскій король резидувавъ въ Римѣ, а лише, чтобы папа въ своей части-нѣ Риму бувъ зовсѣмъ независимъ. Король Гумбертъ зъ своей стороны проектуе, чтобы ося справу полагодати въ сей спесѣбѣ, что вѣдъ самъ и въ имени своихъ потомкѣвъ зложитъ торжественное зобовязаніе, что въ Римѣ не бу-де резидувати, а лише на отвореніи парламен-ту прїѣде на кѣлье давѣ до сего мѣста. По-стѣбно буде мешкати у Флоренціи. Ся справа мае бути особисто полагоджена мѣжъ обома володѣтелями и она не прїѣде до италийского парламенту, бо се була бы непрявма рѣчь и для папы и для италийского короля выволѣка-ти взаимный вѣдносини обохъ дворѣвъ передъ широкій вѣрхъ посѣбъ. Италийскій король мае пріпречи, что зъ часомъ столицю зовсѣмъ пе-ренесе до Флоренціи.

Въ атиньскимъ парламентѣ міні-стеръ-президентъ Деліанісъ вѣдѣтъ проектъ са-наніи державныхъ финансъ, котрї походятъ ще зъ ляхи господаря попередного кабинету Трикуписа. Шобы ведобѣръ вырѣванати, мае бути введеный послѣ правительственного про-екту додатокъ до податку вѣдъ дозвѣ худобы и вина, новый податокъ на наѣту, подѣмщен-ные для и державный монополію тютюну. На-слѣдкомъ сѣхъ реформъ министеръ-президентъ надѣе ся достати 14 міліонѣвъ денарѣвъ. Сей проектъ въ Греціи пріявля дуже симпатично и то не только загалъ населеня, але и биржа.

Шобы зрозумѣти внаутрѣшній вѣднѣ-осини Бельгій, треба уважити зъ од-ной стороны на вѣльмѣ Франціи, а зъ другой стороны на національный рухъ фламандскій, котрый чамъ разъ больше росе. Дуже цѣнаве се, что французскій рухъ національный стоить подѣт покровомъ французского посла Буре, а тенденція сен работы, якъ тамъ кажутъ, е просто републиканська. Головною подпорою французского руху е Alliance française, то-варство подобне до нѣмѣцкихъ Schulvereine-въ, котре веде пропаганду въ републиканьскимъ дусѣ. Hamburg. Corres. каже, что въ Бельгій „монархастъ“ значить то само, что пріхильный Нѣмцамъ, а „републиканецъ“, се значить прі-язный Французамъ. Дятого королѣвскій дворъ въ Бруксели дуже пріхильно вѣдносѣ ся до фламандского иден національной и подпирѣе змагања Фламандцѣвъ, чтобы завести фламанд-скій языкъ въ урядѣхъ и въ школахъ. Недав-но вѣдбуло ся фламандское вѣче въ Гаадавъ, котре мае выслати петицію въ справѣ рѣвно-правности фламандского языка въ французскихъ. Друга резолюція ухвалєна на тыхъ зборахъ

заявляе ся за введенемъ загального обявзку войсковой службы.

При дебѣтѣ надѣ адресою въ англій-скимъ парламентѣ, колы проводились пар-ламентскіи партіи, Редмондъ, поставивъ внесе-нне, шобы въ вѣзвѣдѣ выаустити всѣхъ фе-нїанцѣвъ врандскихъ, либеральнѣ послы въ партіи Гладстона не явили ся на засѣданю. Ажъ другого дня, якъ конечное треба було аначати въ той справѣ становище партіи, пос. Гаркуртъ являе ся въ палатѣ, заложивъ про-тестъ противъ завлєніи вѣдъ кары и сказавъ, что дванадцѣй атентаты не лѣшій вѣдъ звы-чайного убійства. Колы врандскій послы ему вѣдповѣли на те, что врандскій феаніацъ вы-кликали рухъ за правомъ Гомеруль, шобы о-сягаути автономію Ирландіи, тогдѣ Гаркуртъ заявляе зъ своей стороны, что феаніацъ бу-ли найбѣльшимъ перепоню до заведеня Гомеруль. Вѣдъ поправка Ирландцѣвъ старей до адресы англійскій парламентъ вѣдкнѣуавъ.

НОВИНКИ.

— Про посла Ю. Романчука одержуемо зъ Вѣднѣ отсю вѣдѣтъ зъ дня 16 н. ст. лютого вечеромъ: „Въ суботу выѣде посолъ Романчукъ зъ Вѣднѣ до Львова. Дрѣ Альбертъ узнавъ, что може вже выѣхати. Въ товариствѣ зъ нимъ поѣде посолъ Барвѣнскій. За дня болѣ нога пос. Романчукъ не може ходити и до вагона треба буде его вѣсти.“

— Отвореніе выставы паматника б. п. Володимира Барвѣнського вѣдложено, за дня перепредвѣдженыхъ причинъ, зъ среды на пятницю, 19 н. ст. лютого.

— Въ справѣ реформы отудій правничихъ. При на-радѣ надѣ сѣмъ закономъ въ комисіи палаты па-новъ сказавъ міністеръ Гавъ, что на основѣ до-си обявзуючихъ приписѣвъ правничихъ, не подла-гае сумнѣвѣи, что рѣкъ охотничьихъ службъ вой-сковой буде уважливѣиымъ при вымѣрѣ емери-туры зъ фонду пенсіонного урядничихъ цивиль-ныхъ, о скѣлько лише дотычній особы ще передъ выступленемъ въ службы войсковой (т. е. передъ выслуженемъ 12 лѣтъ у войску) вѣступати до ци-вильной службы державной. Въ наибѣльшимъ ча-стѣ выдѣдуть всѣ міністерства поученне въ томъ-важливѣ до властей вѣзвѣхъ.

— Въ справѣ конфискации брошюры д-ра Антоневича вѣдбуде ся въ львовскомъ судѣ карѣмъ дня 20 н. ст. лютого о 4-ой годнѣ по полудни опози-ціи розпрѣва.

— Товариство кушнѣрѣвъ завязало ся въ Тисме-ниці. Задачаю товариства естъ доставляти чле-намъ своимъ потребныхъ до ихъ вырѣбѣвъ ма-теріалѣвъ и посередничати въ продажѣ тыхъ вы-рѣбѣвъ. Товариство мае всѣхъ выгяды на по-водженіе и може забезпечити сотки кушнѣрѣвъ и ихъ родины вѣдъ жидѣвского вызыску. Въ складъ нововыбраного зарѣду вѣдшли: Кар. Красовскій, яко директоръ, Петро Коцкій, яко заступникъ, Теодоръ Подлускій, яко магазиніръ, Василь Угор-чакъ, яко его заступникъ, Онуфрій Гавришечко, яко касіеръ и Яковъ Годубъ, яко заступникъ ка-сіера. Рада надзирающая товариства ухвалєла при-ступити до звязку товариствъ зарѣбковыхъ и го-сподарскихъ.

— Зъ-подѣ Бескида пишуть намъ: Цѣкавый про-цессъ буде тутъ въ судѣ въ В. Жидѣ въ Вѣдѣ за-канули за те, что бравъ вѣдъ молодцѣвъ, котрї ма-ли ставлятьсѣ до войска, по 200—300 зр. за то чтобы ихъ вѣольниты. Коли котрый случайно не-задавъ ся, грошѣ припадали жидови и вѣдъ хва-лявъ ся, что то его протекція. Коли жъ иначе, то де-що грошей вѣддававъ, а де-що при нѣмъ о-ставлявъ.

— Недуга архієпископы Маріи Валеріи. Послѣ ого-лошеного урядомъ справозданя лѣкарского появила ся у архієпископы Маріи Валеріи, по спокѣйно пе-реневѣдѣныхъ 16 днѣхъ по положѣ, дня 12 н. ст. лютого горячка, по котрой наступили симптомы заавлєніи кончинѣ легкакъ. Средѣ змѣняючися вы-соты горячки, вѣдъ 38.5 до 40°, утворило ся огнище запальне въ долѣшней части правой сто-роны легкакъ. Кашель бувае разъ вѣгкій, разъ сухой. Загальный станъ однакожъ не естъ гроз-ный и архієпископа пріямае кормъ въ достаточной скѣлѣности.

— Красна рада шибльна ухвалєла на засѣданю зъ 15 н. ст. лютого: 1) Высказати признаніе и по-дачу Матвѣи Зенонови Серватовскому, властѣ-леви Райтеровичъ, за его жертвы въ користъ мѣ-сцевой школы; 2) перенести Ил. Добрянского, учителя школы въ Лесенячахъ, зѣ вѣзглядѣвъ службовыхъ, до Берездовецъ; 3) перенести Волод. Гайльмана, учителя школы народнои въ Камѣнцѣ, на управителя школы народнои въ Буску; 4) аменувати дѣйствыми учителями: Мих. Корене-вича въ Турцѣ, Роз. Царяну въ Мокрянахъ, Бол. Криштоловича въ Башинѣ долѣшней а Бол. Лешагоу въ Замарстинѣ; дальше 5) Ем. Цѣсель-ску и Мих. Глажевску, учителями жѣноской школы выдѣловъ въ Коломыи; 6) пріявти до вѣдомости справозданіе инспектора краевого, Во-леслава Барановского, зъ вѣзвѣдѣи школъ народ-ныхъ въ окрѣзѣ жидѣвскихъ; 7) пріявти до вѣдомости справозданіе инспектора школьного, д-ра Людом. Германа, зъ вѣзвѣдѣи гимназіи въ Ясѣ.

— Выдѣлъ краѣвской рады повѣстови розбѣлавъ по громадахъ своего повѣта квестіонаръ что до сѣхъ двохъ точокъ: 1) чи и о скѣлько заходитъ въ по-одинокихъ громадахъ оправдана небезпечность го-лоду, въ кѣлько родинахъ и на якъ довѣгъ часть? 2) Чи и кѣлько господарѣвъ, задалъ недостатку бараболѣ и збѣжа, не буде могло обсадити и об-садити свои грунты? Выслѣдокъ дотепѣрѣшнихъ вѣдповѣдѣй естъ такий: въ 23 громадахъ около 3,000 особъ вже нинѣ не мае нѣякою пожныи и вѣдъ голоду ратуе ся зъ мая на день зарѣб-комъ и помѣию вѣдъ наибѣльшихъ дворѣвъ, при-ходѣтъ, або зможѣвшихъ селянъ. Дальше близ-ко 1,300 господарѣвъ не буде могло обѣвати, вѣзглядно обсадити на весну своихъ грунтовъ. Для тыхъ причинъ выдѣлъ краѣвской рады повѣсто-вомъ удавъ ся рѣвночасно о помѣчу для людности, загроженой голодомъ до рады державной, до сой-

му и до намѣстничства. Зъ огляду же, что уле-кшеніе зарѣбку естъ наибѣльшимъ средствомъ по-мочи, дятого звернувъ ся выдѣлъ повѣстови до властей войсковыхъ и до старосты краѣвского зъ просьбою о можливѣ приспѣшеніе робѣтъ коло войсковыхъ фортификацій и робѣтъ коло регуля-ціи Вислы.

— Новая фундація. Гр. Феліція Марія Чарковска подарувала 140,000 зр. на отвореніе заведеня для сирѣтъ-дѣвчатъ у Львовѣ. Давнѣйше вже гр. Чар-ковска зложила 120,000 зр. на таке-жъ заведеніе для хлопцѣвъ и 27,000 зр. на интернатъ для се-минаристокъ. Вѣдъ тѣ фундаціи увѣдѣдуть въ житѣ въ осени с. р.

— На шибльну помѣчу въ Бродахъ зволили зложити въ текучѣмъ роцѣ школьнѣмъ слѣдуючї До-бродѣ: Ви. оо. І. Моцѣбѣвичъ, Ю. Дуткевичъ, Ф. Тарнавскій, Гр. Дячковскій, Ю. Дорожнѣвскій, Евг. Лотоцкій, В. Павловичскій, І. Чиревскій, Л. Цѣгельскій, І. Роздѣльскій на соборчакъ дек. въ Берлинѣ по 1 зр., надѣто Ви. оо. І. Роздѣльскій 2 зр. 12 зр. зъ соборного акафисту и сѣженѣ дровъ для бурсы, о. І. Чиревскій верхню одѣжъ и 8 бохо-цѣвъ хлѣба, Впр. оо. крил. М. Лотоцкій 2 зр., І. Сѣрко 2 зр., Юл. Мандичевскій 4 зр., Т. Дутке-вичъ и І. Гарасимовичъ по 1 зр., Ярема 2 зр., Ви. пп. В. Глиньскій, Скобельскій, Чичкевичъ, Баймакъ по 1 зр., Даміанъ Хомякъ 2 зр. и Іос. Застырець 10 зр. Высказуючи ласкавымъ добро-дѣямъ молодѣжи щѣру подяку, поручае ся выдѣлъ горячо ласкавой памяти и добродѣйности прочихъ Ви. членѣвъ Товариства и пріятелищъ школьной молодѣжи. При сѣй нагодѣ выражае такожъ вы-дѣлъ щѣре сѣасъ-Бѣгъ Ви. дрови А. Струминь-скому за безкористну и щѣру лѣкарску помѣчу и опѣку надѣ молодѣжи. За выдѣлъ: М. Лотоцкій, Гр. Ярема.

— Ассентурунѣ у Львовѣ буде вѣдбувати ся вѣдѣ 1 до 15 н. ст. марта въ реальности при ул. Ко-перника н-рѣ 46, кожного дня почавши вѣдѣ 9-ой годины зъ рана. До ассентурунку мають явити ся всѣ уродженѣ въ 1871, 1870 и 1869 роцѣ.

— Пригада зъ вѣкомъ. Зъ Завали, въ Сиятин-щинѣ пишуть до одной часописы: Недавно тому прибухаютъ ся до нашего села вѣвкѣ и вѣвѣтъ на обѣдѣе тутешного господаря Дмитра Гуныки, де почавъ кусати ся зъ псомъ. Гуныка почувши, что пѣст скакулятъ, взявъ сокиру и выйшовъ на обѣ-дѣе. Наравѣ скочивъ вѣвкѣ до него, але въ той хвилѣ ударилъ его сокира господаря такъ си-льно въ голову, что вѣвкѣ упавъ сразу на землю. Позаякъ люде видѣли, что той вѣвкѣ въ бѣлый день волочить ся по огородахъ, то заходитъ по-дозрѣнне, что вѣдѣ бувъ скажѣный. Зрѣблено отже доносеніе до старосты зъ просьбою о зарѣдженіе обдѣлки. Отъ така то, бачите, намъ бѣда зъ ди-кими звѣртами: дикий свинѣ нищать плоды, лѣсны забѣдуютъ куры, зацѣбъ обѣдѣютъ щѣпы и молодї деревця, а бѣднѣй селяннѣ не мае навѣтъ на власномъ обѣдѣе спокою, бо вѣвкѣ его напада-ють. А убивати дикого звѣра годѣ, бо нема на то права.

— Эмиграція до Америки. Въ роцѣ 1891 прибуло до Америки послѣ оголошеного справозданя 440,884 эмигрантовъ. Наибѣльшого числа доставили Нѣ-меччина, бо 70,495 особъ, наименше Арабія, бо лише одного эмигранта. Иншіи краѣ доставили эмигрантовъ: Италія 60,084, Россія 52,022, Ир-ландія 35,951, Швеція 32,426, Австрія 27,433, польскій провинціи въ Россіи и Нѣмеччинѣ 27,400, Угорщина 25,409, Англія 22,820, Норвегія 10,500, Давія 9934, Чехія 8074, Швейцарія 6264, Шко-тія 4887, Франція 4189, Финляндія 4030, Бель-гія 2773, Португалія 1995, Греція 1038, Арме-нія 946, Уэльсъ 456, Испанія 124, Австралія 15, иншіи краѣ 3969.

— Справу Бартеньева, звѣстного убійника артист-ки Висновской, полагодивъ остаточно царь дня 10 н. ст. лютого. Якъ зъ Варшавы доносятъ, царъ Александръ III. знѣтъ попередній засудъ а засудивъ Бартеньева на деградацию на простого вѣвкѣ, безъ означеного реченія и призначивъ его до службы въ карныхъ сибирѣйскихъ баталіонахъ. Служба въ тыхъ баталіонахъ рѣвнѣе ся майже смерти.

— Спалчій гѣрникъ Лятуе въ Мысловицахъ про-будивъ ся другій разъ и занедужавъ тяжко на запальне легкакъ. Лѣкаръ кажутъ, что жито его грозить поважна небезпечность. Вѣдъ часу до ча-су попадае вѣдѣ въ такий станъ сонный, въ якѣмъ бувъ черезъ пять мѣсѣдѣвъ. Шо зъ нимъ дѣлао ся за весь той часъ, о томъ вѣдѣ зовсѣмъ нѣчого не знае.

— Львовяни. При оногодѣшнѣмъ тягненю 3/4 ль-вовѣвъ Boden-Credit-Anstalt-у зъ року 1880 упала выгрѣна 40,000 зр. на сер. 1688 н-рѣ 44; друга выгрѣна 2000 зр. на сер. 1924 н-рѣ 51. — Зъ львовѣвъ станіславѣвскихъ упала головна выгрѣна 9000 зр. на н-рѣ 22,429, друга 600 зр. на н-рѣ 9544.

— Головна выгрѣна прагономъ львѣтерѣи въ высѣтѣ 100,000 зр. упала при тягненю дня 12 н. ст. лю-того на льѣсъ сер. 5304 н-рѣ 55. Друга выгрѣ-на 5000 зр. припала на льѣсъ сер. 1045 н-рѣ 99. — 2000 зр. выгрѣвъ льѣсъ сер. 1667 н-рѣ 96. — 1000 зр. выгрѣвъ льѣсъ сер. 124 н-рѣ 92, а двѣ выгрѣны по 500 зр. припали льѣсамъ: сер. 1609 н-рѣ 98 и сер. 3135 н-рѣ 83.

— Дрѣбнѣ вѣсти. Архієпископы Леопольдъ Сальва-торъ и архієпископа Бяланка выѣхали вчера зѣ Львова до Вѣднѣ. — Въ Венеціи померла вдова по бувшѣмъ князю чорногорскѣмъ Данилѣ, кня-гinya Даринка. — Въ Краковѣ розбѣдѣла ся оныгды вѣдѣ, что полиція арештувала въ однімъ портѣ подозрѣного о шпїонствѣ въ користъ Россіи муж-чину. — У Львовѣ курсуютъ вѣдѣ довшого часу фальшиві сѣрѣбнѣ гульдены.

Надѣслане.

Zurückgefehrte Seidenstoffe mit 25%—33 1/3% und 50% Rabatt auf eine Original-Preise verfab. met-ter- und robenreife porto- und zollfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (S. u. S. Hofliefer. Zürich) Muster umgehend. Briefe toffen 10 fr. Porto. 2

Вѣсти зъ Аеп. Львовской.

Речіенець до рукополаганя пресвитерѣвъ зъ львовской Аеп. назначенъ на день 1 н. ст. мар-та, въ котрѣмъ то дни мають кандидаты явити ся въ митрополичѣмъ ординаріатѣ. Просьбы, послѣ пріявсу выготѣвленѣ, мають бути внесенѣ пѣд-дальше до дня 27 н. ст. лютого.

Вѣсти зъ Еп. Перемыской.

Презентъ одержали оо: Адрианъ Леонто-вичъ на парохію Тенетиска, Теофилъ Хомицкій на парохію Звѣръ, Володимиръ Чайковский на па-рохію Загочевѣ, Еронимъ Моравскій на Кривѣ (дек. затварнического), Сильвестеръ Копытѣнскій на Сушицю велику и Станіславъ Алексѣвичъ зъ Аеп. львовской на парохію Конотопы.

Дѣйствительнѣмъ деканомъ куликѣвскимъ имено-ванный о. Іос. Брилинскій на мѣсто дотепѣрѣш-ного декана о. Романа Ковшевнча. — Мѣстоде-каномъ комарнѣвскимъ именованный о. Вас. Ма-щоракъ, парохъ въ Лѣскахъ завязанный.

Вѣдѣзники крилошанскій одержавъ о. Ант. Копытѣнскій, парохъ въ Лѣпѣ дек. бирчань-ского.

Правительство пріявляло на дотацию рѣч-ныхъ 300 зр. для сотрудничѣвъ энемоцѣлѣхъ па-рохѣвъ въ Рѣшковѣй Воли, на часъ душпаствѣ-рства тепѣрѣшного пароха въ Дорогошевѣ на одинъ роцъ.

Въ пропозицію на Сявяну дек. ирославско-го пріявля оо: Теод. Мерена, Петро Годовань-скій, Игн. Вахьяннѣи и Север. Метелля.

Сотрудникъ пароха въ Лѣвинѣ великій дек. старосамбѣрского, о. Дан. Куцѣй, имено-ванный управляющимъ сотрудникѣмъ тамъ-же.

Именованя, перенесенія, конкурсы и пр.

— Конкурсы. Окружна рада школьна въ Стрию розписуе конкурсъ зъ речіенець до 31 н. ст. марта на слѣдуючї посады учительскї: 1) при 4-класовой школѣ мужеской въ Стрию посады двохъ учителей зъ платною 660 зр., 2) при 2-класовой школѣ въ Сколѣмѣ на посаду молодшого учителя; 3) при двокласовой школѣ въ Дамшавѣ; 4) при школахъ етатъ: въ Феліціантѣхъ, Хѣтары, Я-мѣльнѣхъ, Гленковѣхъ, Лѣхѣхъ, Рожанцѣхъ, Рожанцѣхъ ниж., Смѣржѣхъ, Соколовѣхъ, Стѣнахъ, нижній, Тарнавцѣхъ, Тухли, Карлсдорфѣхъ, Тухоль-цѣхъ, Уричѣхъ, Выжловѣхъ, Жушаню; 5) при школахъ філіальныхъ: въ Березинѣхъ, Довѣхъ, Головецкѣхъ, Кавѣхъхъ кутѣхъ, Кошухѣхъ, Козловѣхъ, Лукавичѣхъ, Моршинѣхъ, Олексицѣхъхъ старыхъ, Орав-чакѣхъ, Подѣрѣцѣхъ, Стриганцѣхъ, Труханѣхъ и Воинѣхъ. — Окружна рада школьна въ Залѣцѣхъхъ розписуе конкурсъ на посады: 1) молодшого учи-теля при 4-класовой школѣ мужеской въ Залѣцѣхъхъ, 2) при школахъ етатовыхъ: въ Ведриковѣхъ, Беремѣнахъ, Блыщанцѣхъ, Червоногородѣхъ, Добровляхъхъ, Дрогачѣхъхъ, Душлицѣхъ, Гинѣхъхъ, Головинцѣхъ, Иванѣхъ, Лѣтѣхъ, Лѣсѣхъхъ, Мышковѣхъ, Слобѣдѣхъхъ кошмиловѣхъхъ, Шутромин-цѣхъхъ, Шибѣхъхъхъ, Ворвѣнцѣхъхъ и Завуляцѣхъхъ та 3) при школахъ філіальныхъ въ Хмѣлевѣхъ, Го-родку, Голиградѣхъ, Костельникѣхъ, Кулаковѣхъхъ, Лѣсечникѣхъ, Милѣхъхъхъ, Печарѣхъ, Поливѣхъхъ, Соколомѣхъ, Сверѣковѣхъхъ и Жежавѣхъ. Речіенець вно-сити подана назначеный до кѣнца марта 1892.

— Вѣдзначеня. Вицѣпрезидентъ высшего суда краевого въ Краковѣ, Мадевскій, одержавъ при нагодѣ переходу въ станъ супочнику, хрестъ ко-мандорскій Франца Іосѣфа. — Бувшїи директоры зѣлѣннѣй Кароля Людвигъ, Остгаймъ и Сялѣков-скій, одержали титулъ советникѣвъ двору. — Со-вѣтникъ намѣстничства Леопольдъ Шабель одер-жавъ ордеръ зѣлѣзнои короны III. клѣсы.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнъ 18 лютого. Wtr. Ztg. оповѣщае, что соймы скликанъ на день 3 н. с. марта с. р. — Жалуютъ ся, что кредитъ повміліонный на дорожнѣиный выдатокъ не выстане.

Будапештъ 18 лютого. За-дня недуги Маріи Валеріи цѣсаръ мабутъ не буде особи-сто отиврати угорского парламенту, лишь ве-литъ заступити ся арх. Каролѣи Людвикови.

Берлинъ 18 лютого. При голосованю надѣ справою надужити у войску пріявти внесе-ние вольнодумныхъ и либеральныхъ послѣдѣ 143 голосами противъ 100. Внесеніе клери-каловъ о плеканю религіи у войску вѣдкнѣно. Поляки голосовали зъ клерикалами.

Бруксѣль 18 лютого. Говорятъ, что ко-роль хоче абдикувати.

Римъ 18 лютого. Стараютъ ся, чтобы папа именувавъ арх. Стаблевского карди-наломъ.

Бѣлградъ 18 лютого. Скупштинѣхъ пред-ложить сими днями декларацию Милана, котрою зрѣкае ся всѣхъ своихъ правъ яко членъ па-нуочон родины.

Надѣслане.

Звычайніи Загальніи Збори Тѣва-рства имени Шевченка вѣдбудуть ся дня 1 (13) марта с. р. о год. 3 по пол. в са-ли Бесѣдъ Руской (при ул. Вірменскій 27).

На порядку дневнѣмъ:
1) Справоздане уступающего видѣлу.
2) Справоздане насѣве.
3) Вѣбѣр нового видѣлу и контрольной ко-мисіи.

4) Внесеня видѣлу.
5) Внесеня членѣвъ.
У Львовѣ 19 н. ст. січня 1892.
Вѣдъ видѣлу тов. ім. Шевченка. (3—3)

въ справозданію краєвой рады шкôльной.

[Зъ рукописи зъ року 1866].

(Дальше.)

Хотя и — наше потомъ авторъ рукописи — ставящие „Мету“ не было нелюбимые су-
противъ Австрій, то было нелюбимые супро-
тивъ святоюрцевъ, бо „Мета“ была ортаномъ
сторонницъ ослабляющихъ ихъ проводъ въ
справъ руской, а они были привыкли, хотѣли
и хотѣли, чтобы правительство австрійскія
и децѣисувало ся въ ихъ проводомъ въ газетъ
о руской справѣ — якъ вѣрочѣмъ оно и дѣ-

*) Тогда салею „Народного Дому“ розпоряджувать выдѣлъ „Руской Всѣды“, яко властители руского театру, и вѣнъ то вѣдмовивъ салѣ Комітета, который займать ся вечерницами въ роковины смерти Шевченка, хотѣя передъ тымъ вѣдству пивъ бувъ ея бесплатно на концерты нѣмецкого товариства „Гармонія“. „Мета“ [въ н-рѣ 2 зъ 1865, стор. 64] остро накинута въ тогдѣ на „стару ненародню партію, которая вживае руского имени и руской народности яко покрову до всемімъ нерукихъ цѣлей... будучи въ душѣ своей не такы то всемімъ католицикоу, ховаеъ ся, якъ треба, и подѣ плащъ католицизму, щобъ мати противъ народнон партіи сильнѣйше оружіе...“ Дальше писала „Мета“, що одиъ зъ старон партіи [„якійсь Холява“] удаваеъ ся зъ просьбою до ц. к. дирекціи поліціи, чтобы она заборонила вѣдправу службы Божомъ за душу Тараза. Поліція на те не згодилась. „Що жъ вы скажете на те, пано ве Громедо? — кончатъ „Мета“. — Чи салѣдъ намъ оставити въ рукахъ тои партіи салѣдъ до нашоу народности? Нѣ! Мы якъ-бы чуюмо вашъ одноголосный одѣтъ: „нѣколи!“ И буде по вашой волѣ. Сѣ „мертвй души“ не довго вѣе будуть вередувати надъ нами и надъ усѣмъ народомъ; на ихнихъ чолѣхъ положитъ уже ангелъ смерти печать аггібелъ — загибѣлъ моральнош. Сѣ загибѣлъ задекретована вже вѣдъ тогдѣ, якъ щирй народий души у першій разъ рѣшили ся вѣзти святу справу народу въ свои новопияныи руки!“ Сѣ статья дала причину до забороны „Ме-

Редакторъ „Меты“ Ксен. Климковичъ въдповѣвъ [въ н рѣ 3 въ 1865 р.] на его заборону широкою статью „Заказанье Меты — прачинюкъ до характеристивни старохъ незародъ нои партіа“. Въ тѣй статьѣ Кс. Климковичъ знаменито перевѣвъ доказъ, що „Мета“ не есть аиѣ революційна, аиѣ целесообразна, аиѣ еретична, бо: 1) „Коли „Мета“ проповѣдуе одолѣтость въ самостоятельности руского народу, шаучюча его теперѣшній державный зызын, а боронячя тѣлько его самостоятельность народноу противъ народныхъ присвоиоукъ зызъ до стороны Поляковъ такъ и Москальвъ — то проповѣдуе патриотизмъ зародный на засадѣ законности, не заслугае интересъ политичного сепаратизму, не есть революціиноу. 2) Коли „Мета“ проповѣдуе цѣлѣсть, могучество, конституційнае развитіе и місійнау ролю Австріа въ интересѣ вѣсѣхъ еи народѣвъ, въ интересѣ Славянитва, въ интересѣ народу руского, — то проповѣдуе патриотизмъ державный, хочъ есть оппозиційна противъ заоктройованіи урядови системы. 3) Коли „Мета“ проповѣдуе удержанье уніи въ Рамѣхъ и стоить тѣлько за выведаньемъ на законный дорожъ автономіи церковной, бо въ тѣй автономіи видѣтъ больше гарантіи для народности рускон, нѣжъ въ поверотѣ до православія, которе, будучи въ Россіи централизоване петербургскимъ синодомъ, затеряю одну въ головныхъ характеристичныхъ чертъ перзобутихъ восточныхъ церкви, т. е. автономность народныхъ церковъ, и тачимъ побитоумъ, зрѣбшихся орудьемъ московского уряду, грозить русской народности нѣдѣ панованьемъ московскимъ далеко больше, нѣжъ австрійскимъ Русскимъ уніи въ Рамѣхъ, назѣтъ при дотеперѣшнемъ сповѣданьи нашей автономіи церковной, — то „Мета“ проповѣдуе тѣлько законну реформу вѣдѣшнихъ відносивъ рускон

ты“ въ семинари. Кто же передилативъ „Мету“, мавъ заразъ передилату відобрати, а кого бы схоплюе на читаню „Меты“, музѣвъ бы затѣ відшѣдѣти передъ консисторію. — *Прим. Редакціи.*

Вкѣнци згадати треба, що зъ 1 жовтн

*) Авторъ рукописи має на гадцѣ очевидно не кого иного, якъ Данила Тянчикевича, нині парохъ въ Закомари. Въ „Метѣ“ писавъ вбѣн підъ псевдонімомъ „Будеволя“. — Прим. Ред.

1891 році було испытано 34 суплентів, а з того числа один мав намір з'їсти філософський класичний як головний предмет а язики руского і польського як побіжного — а один з'їсти руского як предмету головного а фізики як предмету побіжного на школі реальній.

З'є регістру клеветь...

Клеветь на народівців пускають нині вороги їх так багато, як з'їсти Вадя дробної мідяної монети, — годі й навіть не варта регіструвати всего і збавати. А все-таки нині не можемо промовчати, щоб не дотулялись двоє клеветь.

В 4-м номері радикального „Народа“ п. Іван Франко [підписавшись повним ім'ям] умістив некролог бл. п. Даміана Гладковича, де, побіжним приходять таві уступ:

„Повний щиро, цільний серцем ненавидів партію москвофільську, а головну її проводарів, котрих уважав платними агентами російськими. Може бути, що йменно та ненависть похнула его в обійми угодництва, бо сумніваюсь дуже, щоб его мавля об'єднав д. Романчуків рясей „посади і аванси“, котрі ефемерічно прозвано „програмою Романчука“. [Далше автор говорить, що вб'є-то „прикони життя в'єра бл. п. Гладковича в траві вості і пожиточність угоди була значно захтана“, бо послав п. Франков передплату на „Народ“ і просив віддати его. „Ну, ми бы се пояснили, але нам иде о що инче, о „посади і аванси“.]

П. Франко, хоч вб'є нині сотрудничать польскою газетою, все-таки, як писатель руский, має претензію мати якусь повагу межи Русинами, і певно хотів би, щоб Русини ему в'єрили. Русини дуже поважають своїх писателів і рад би ним в'єрити, але-ж писатель мусить заслужувати на те, — н. пр., коли в'є поезію громи меча на „всесвітню брехню“, нехай же сам не „бреше“...

Ми в'є с'є випадку звернемо до п. Франка з'є таким запитанням: Кола Ви, пане Франко, маєте хоч дробну честь, то дайте відповідь: коли і кому об'єднував п. Романчуків рясей „посади і аванси“ і котрі то народівці осягнули або мають об'єднані „посади і аванси“? Б'є відповідь на се питання, тоді ми Вам признаємо, що „програма Романчука“ — то тільки ефемерічно прозвані „посади і аванси“... Ждемо на відповідь!

Друга жож, ширена в'є часу виходу брошури посла Телішевського, то та, що в'є-то народівці договоровався з'є правительством лише за ц'є: а) віддати москвофілам „Народного Дому“, б) заведена фонетичної правописи в) перевесення друку книжок шкільних з'є Ставропігія до друкарні тов. ім. Шевченка.

Ми, знаючи з'є личною участі весь хід нарад т'єх людей, що р'єшали справу переговорів, в'єколи того не чули і о т'єм навіть бесідь в'єколи не було. П. Телішевський ініціатор справ переговорів, если хочте, то мусить се по сов'єсті посвідчити. В'є часу як з'є его ініціатива з'єйшовся перший круг людей довірених, і потому, як круг той розширився з'є другими людьми, в'єколи т'єх справ в'єхто навіть не порушував, а в'єдо початку до кінця вс'є стояли на заявленні становили посла Романчука і голдов „Народна Радя“ бл. п. Ол. Огоновського, що в'єдо правительству треба домогатися

такі печатась оно за грош складані львівськими семінаристами. Хто знає об'є т'єм, що то сини убогих священників, той зрозум'є, яку вартість має кожний шельг, відданий на ту складку. З'є початку зачали они печатати се видає квітницею і першій аркуш друку був уже так відбитий, та об'єсла постановили печатати так, як писав Шевченко, т. є. гражданською, і так оно буде печатане. Се печатане поезій Шевченка львівськими семінаристами єсть проявом їх політичного настрою. Незабаром приде час, що молодше покоління руских священників відбере ся святоюрців, як тільки почує ся на силі.

Як дуже заходили ся святоюрці, щоб „Мета“ упала, добре показує також отсей факт: Святоюрці дознали ся, що львівський купець, Русин, Димет підпомагає видавництво „Мета“, а що в'є склеп Димета знаходять ся на продаж знадобів церковних, як фелони, хрести, хоругви, чаші, — отже святоюрці захогали другого львівського купця, Узембла, щоб заложив подобний склеп, об'єднує ему протекцію через поручування священникам, щоб они купували в'є Узембла. Що Димет підпомагає літературний видавництва Молодої Русі, святоюрці дозналися тага з'є самою „Метою“, котра [в'є н-р 3 з'є 1865 р. стор. 78] так була написала: „Возв'єзми нас п. Димет, обмателі і купець львівський, котрий своєю підмогою приймаєть ся до всего, що єсть руске, а то не односторонно, як деякі меценасы роблять, котрі підпомагають тільки те, що єсть москвофільське“) — видані м'єж народною партією літературну працюваність і зважаючи потребу такого видавства, як „Руська Читальня“), підпомог'є підприємстві своїм кредитом і своїм грошем, і як бы не сей подрий

*) Тут редакція „Мети“ очевидно мала на гадці М. Качковського. — Прим. Ред.

**) „Руська Читальня“, котра окремими книжками подавала перекладані повісті і твори драматичні, почала виходити в'є році 1864 під редакцією Коен, Климовича. — Прим. Ред.

в'єдні системи політичної і концесій для народу руского.

Справа „Народного Дому“ була піднята ще в'є році 1885, а в'є намістництві була помагаючи аначи перед т'єм, заквіт пос. Телішевський завіціював переговори з'є правительством, — справу фонетичної правописи порушав в'є міністерстві д-р Стоцій вже на кілька т'єх поперед, — а оферти друкарень товариства ім. Шевченка в'є Ставропігія о друку книжок шкільних в'єсєй була рівно-ж перед т'єм. Отже бачимо, що справа „Народного Дому“ тоді була вже помагаючи, а нині — Ставропігія друкує далше книжки шкільні, бо правительство — м'єж „новон ери“ — друкує книжки в'є в'єднано і не дає товариству ім. Шевченка, а що до правописи фонетичної, то рівно-ж не в'єло в'є в'є школи, але урядово запытало фахових людей о оціню і в'єдо т'єх оцінів має залежати р'єшенє.

Кожда з'є т'єх справ єсть про себе окрема, помагаючи в'є очевидно не єсть сему чи тому сторонництву або груп Русинів байдуже, як в'єзгає в'є кожній справі рускій, — але щоб хто-небудь з'є Русинів народівців тоді брав або м'єг брати с'є справи за концесію в'єдо правительству для народу руского, — се неправда і абсурд.

В'єче радикалів в'є Снятині.

Радикали скликають в'є Снятині в'єче і видали таку відозву:

„Панове Громада!“

З препоручення делегатів селянських зі всіх громад повіта снятинського підписаний в'є т'єй цілі вибраний комітет запрошує с'єм Вас, Панове Громада, і всіх праживаючих руского селянства на повітове народне в'єче до Снятина до господи на „Вигоді“ на день 27 н. ст. (15 руского) лютого 1892 (т. є. в'є с'єроуту суботу) на 8 му год. рано.

На в'єчу т'єм будуть вести ся наради над с'єдуючими справами:

1. над заведенням загального, безпосередного, тайного голосованя при виборах до ради державної і с'єму правого;
2. над зміною закону правого;
3. над становиском руских послів в'є сойм і раді державній;
4. над справами шкільними;
5. над справами автономії повітової;
6. над заведенням товариства політичного;
7. над справою часопису „Хлібороб“;
8. над справою довжачів банку русинського;
9. над справою ціни і продажі солі;
10. над стяганням податків;
11. над справою рохток і мата;
12. над справою ярмарків і порядку на ярмарках і торгах;
13. над справою „Народних Сл'єз“;
14. над р'єшеннями віча коломийського в'є справі шарварків, польованя, рыболовства і мочених конопел, в'є справах патронату громад віроісповідних і конкуренції церковної;
15. над язигом урядовим в'є урядах громадських і над днями урядованя рад і урядів громадських;
16. над внесеннями участників віча.

Прабуватиме отже, дорогі Братя селяне, з'є повіту снятинського і з'є с'єдінних нам повітів галицьких і буковинських, на в'єспільну селянську нараду. Порадьмо ся разом, та вискажімо наші жаданія і потреби, пізнаймо ся і з'єгріймо ся до в'єспільної праці над поліпшенням нашої долі!

земляк, то помянуте видаванє не побачило-б було божого св'єта. П. Димет єсть одинок аз т'єх неможлих людей, котрих заслуги околом подвигнення рускон народности записані будуть в'є історію незнаючих букв, м'єж-т'єм як о людях, котрі своїм становиском більше зд'єлати могли, і помяну не буде.

Щоб межи Русинами здискредитувати „Мету“, святоюрці ужили навіть таких немовірних р'єчей, як обвинуваченє „Мети“ о солідарність з'є Поляками, коли навапав „Мета“ в'єступала в'є кожній часі навіть з'є пристрасію против Поляків, бо рівночасно з'є боку Поляків в'єступав і без уніи в'єступає против Русинів з'є такою самою пристрасію редактор Добжанський в'є своїй Gazet-і Narodow-ій.

„Мета“, ставуши на видній точці напрям рускон справ в'є ч'єсто народно-руском дусі, принала ся до розбудованя напруму не тільки межи львівською рускою молодіжю, але і межи рускою молодіжю ц'єлою східною Галичиною. Се в'єдко з'є доп'єсе до „Мети“, писаних Русинами з'є р'єзних м'єсц'є Галичини, а також в'єз потвореня тага з'єзваний Громад руских по значайших городах, як в'є Тернополі, Станиславові, Перемишлі. С'є громади рускі не мали в'єзвон організації, котра бы их сполучала яким статутами, але належачима до т'єх Громад уважали ся вс'є т'є Русини, котрі симпатизували з'є справою рускою, з'є в'є святоюрським, але ч'єсто народно-руском напрумом. Се була назва в'єзвана Молодою Русію, а через неї розум'єло ся сторонництво Молодої Русі, а в'єколи не в'єзвано т'є назви в'є значно, обсягаючим загал Русинів, т. є. в'єкуп святоюрців і прихильників Молодої Русі. Сю назву прийняла Молода Русь в'є Галичині з'є закордонною Русі, де — як ми вже згадували — потворили ся з'є розбудженням рускон справ громади рускі в'є Кієві, Полтаві, Харкові, Чернівцях.

Заходи святоюрців прихилились голов'єно до уладу „Мети“. Священники на провінції могли в'є передплатувати тільки потайно

В Снятині дня 9 л'єт. лютого 1892.

За комітет: Д-р Северин Данилович, Кирило Трилювський, Іларіон Гарасимович, Іван Савоуляк, Антін Савкевич.

Рух в'є руских товариствах.

На зас'єданню товариства „Просвіти“ 5 (17) лютого с. р. під проводом д-ра Омеляна Огоновського р'єшено м'єж нашіми і отей справы:

1. Принято до в'єдомості, що инвентура магазину книжок покінчилась.
2. Р'єшено, вислати по одному прим'єрникови Просвітних видав В. п. Васильєва Лукічєв, потрібних ему до бібліографії.
3. Р'єшено видати фотодрук портрету Тараса Шевченка, нині самим рисований, коли жив на зас'єданню. Виконанєм с'єго займаєть артистично фотографічне заведенє Тшемеского у Львові.
4. Книжочку „Лиход'єть татарске“ р'єшено видати як книжочку за два м'єсця, а имено за л'єтий в'є март.
5. Принято 40 нових членів. А то: 1. Тома Телега, господар в'є Марієполі. 2. Петро Стадник г'єсп. в'є Рівнецах. 3. Филип Пристай г'єсп. в'є Трусєвцях. 4. Василь С'єч г'єсп. в'є Лашках. 5. Читальня в'є Карап'єв'є над Черемешем. 6. Ілія Борачев г'єсп. в'є Назвах. 7. Граполий Рохко г'єсп. в'є Конохах. 8. Михайло Шауль г'єсп. в'є Брухнівцях. 9. Андрей Гуртала учитель в'є Ротатині. 10. Луць Годованний г'єсп. в'є Сервах. 11. Данило М'єх в'є 12. Атаназій Кендзерей г'єсп. в'є Янівцях. 13. Ілія Ілюк учитель в'є Рус-Булі. 14. Читальня в'є Кривотулах. 15. Атаназій Баралак г'єсп. в'є Лашках дол'єм в'єх. 16. Іван Вербний ц. к. асистент почитовий. 17. Читальня „Просвіти“ в'є Янівцях. 18. Онуер Гудз ц. к. поймайстер в'є Выбрановцях. 19. Стефан Грабовецкий г'єсп. в'є Печеняжн'є. 20. Панько Криса г'єсп. в'є Глухонях. 21. Іван Чорний г'єсп. в'є Чарторів. 22. Петро Токар. 23. Іван Скобел Ковдр'єв. 24. Гаврило Гембарський. 25. Андрей С'євський, в'є 26. Панько Семенов господар в'є Лашках гор'єшних. 27. Лесько Кис'єль в'є 28. Іван Гнатів г'єсп. в'є Путятинцях. 29. Олександр Велич г'єсп. в'є Болшовац. 30. Іцко Коваль г'єсп. в'є Курчичах. 31. Читальня в'є Балках подорожних. 32. Матей Козак в'є 33. Олександр Струтинський, учитель в'є Янівцях. 34. А. Аполанарій Череминський, парох в'є Будзанові. 35. Омелян Голубатий магістер фармації в'є Коцубинцях. 36. Тарновий Андрей г'єсп. в'є Сивькові. 37. Братство церковне в'є Пенях. 38. Іван Амбраз Стефанов в'є Забереж'є. 39. Корнато Рудавський учитель в'є Губах. 40. Хорь с'єв'єков в'є Ворухівцях.

В'є академічній товаристві „Ватра“ в'єдбув ся в'є суботу, дня 13 н. ст. лютого в'єднаний тов. Р. Чайковського під заголовком: „Антропоморфізм в'є наших п'єснях народних“.

Прелегант, в'єказавши, що в'є наша словесність народна може поведати ся таким твором поэтичною фантазією, перейшов вс'є роди перем'єн, які подбуємо в'є п'єснях народних. Нав'єз приклади, де чоловік перелічує ся в'є як в'єтра, як в'є зазулу, голуба, ворона і т. д., переходить в'є яку р'єсину, як в'є явор, калину, рожу, буз, березу, тополю, д'єлію, в'є васильки, св'єт і жовтий ц'єт і т. д., та де чоловік переходить в'є яку в'єстоту неорганічну, як стовп

перед своїм духовним начальством, бо в'єзв'єз в'єзв'єзав ся на перелідуванє. С'єб'єробитники „Мети“ не тільки самі були наражені на перелідуванє в'єзв'єзавих святоюрців, але навіть своїми т'єх с'єб'єробитників, чи священників чи урядників, з'єзв'єзавих перелідуванє. Серед таких обставин, при в'єзв'єзавих св'єт'єюрців у власті урядових, „Мета“ мус'єла упати. Она упала неважко по отвореню сойму року 1865, бо святоюрці тоді ще усильйше старались о в'є упадок, не хот'єли — як говорили — показувати Полякам роздор в'є руском таборі. З'є т'єм причиною надавали навіть патріотичний характер своїм агітаціям против „Мети“.

Не довго, бо лиш в'єльня м'єсця, перешла „Мета“ часопис літературний „Нива“, що була також органом Молодої Русі у Львові. Редактором „Ниви“ був Горбал. Часопис ся також видавала ся за складен молодих Русинів. Она була немов доповненням „Мети“, котра з'є початку була газетою літературно-політичною, а з'є початком року 1865 стала ся в'єзв'єзавою політичною.

В'єступ г'єр. Борковського і в'єзв'єзавих пол'єз в'є сойм против народности рускон взяли Русини як оціню ц'єло шляхти польсьон і се причиною ся до того, що сторонництво Молодої Русі почало признавати, що справді непатріотично було бы розривати ся рускі через розд'єл на два табори*.)

*) Г'єр. Борковський, як в'єзв'єзаво, под'єб'єз тоді в'є сойм оклик: „Niema Rusi!“ — оклик, який ще і в'є 1830-тих роках відгомонував Торосевич та Голубський. „Мета“ [в'є н-р 18 з'є 1865 р., стор. 537] констатувала з'є признаєть факт, що язикова борба в'є сойм в'єшла не в'єдо руских пос'єб'єз, але в'єдо польських ультрас'єб'єз, в'є котрих в'єзв'єзав ся нещастний г'єній давній Польщ. З'є-разу — писала „Мета“ — можна було думати, що по пам'ятній бесіді г'єр. Борковського де-хто из справ'єдлив'єших Поляків под'єб'єз голос протесту, але се не стало ся, а н'єм'єст'є сторонники Г'єр. Борковського в'є с'єлі і на обох галицьких р'єно і гучно оплескували его бес'єду.

кам'єний, порох, росу і т. д. В'єказав в'єдо також, що с'єт'є приклади, де з'є под'єб'єз частей т'єла людского повстають предмети, як н. пр. з'є коси Ганд'є роса, з'є т'єла берези, з'є л'єчка калини, з'є очей терпана, з'є душ'є груша і т. д., і противно з'є двоєх л'єдей повстала одна рослина, як брати з'є сестри і брата, котрі побрались, не знаючи, що с'єт'є с'єт'є сестрою і братом. В'єзв'єзави тов. Чайковський под'єб'єз: що об'єз под'єб'єз за працяну перем'єн? Под'єз него м'єз то буті не правдою з'є шарш'єм слова значно. Г'єр. в'є розп'єзав ся в'є росу за несправду двоєх нежонатих братів; розб'єб'єзники ст'єт'є ст'єт'є, що хот'єла рубати св'єтлий образ; с'єт'є проклятий матерію, стає явором, і т. д. Далше згадує, які с'єт'є прим'єти с'єго нового естетства, що н. пр. береза чи тополя, повстаюча з'є перем'єн чоловіка, все тага по с'єд'єз дар'є бес'єдувати та за кору ховає червону кров'є людську, а в'єзв'єзаво доказує, що принцип антропоморфізму єсть походження арієського та що Слав'єне не в'єзв'єзави в'єдо в'єзв'єзави иншого, а привнесли с'єб'є, под'єб'єз як в'є Греки та Римляне, з'є Азія.

В'є дискусії, яка по в'єдн'єз в'єзв'єзави ся, забирали слово м'єж в'єзв'єзави тов. Ярачевський і Макарушка, та починили удачі зам'єт'є що-до ритму наших п'єсень народних та перем'єн, які подбуємо в'є казках і опов'єд'єз народних.

На суботу, дня 20 н. ст. лютого запов'єз тов. Макарушка дискусію на темат: „Ватра, а руска сус'єб'єз“. — Л. Л. Л.

Театральні представлення членів читальні в'є Манастирських. Дня 31 н. ст. с'єчня 1892 р. відг'єрали члени читальні в'є Манастирських на аматорськ'є представлення комедію „Тато на заручинах“ в'є с'єлі зазв'єзаво дому Д'єг'єра. Епілог посл'єдних сцен відтворено як живий образ при бенгальськ'єм осв'єтленю.

„Коли б'є я знав, — казав один г'єст, — що се г'єли ч'єтальники, в'єколи б'є я, в'єзв'єзави на таку знамениту гру аматорів, не пов'єрив б'є. Ч'єтальники ст'єт'є високо! Представлення запов'єдженю л'єд'єз на один день наперед, а с'єлі л'єд'єз пом'єстала г'єстей: в'є в'єтеліг'єз [с'єт'є разом дуже ч'єтальників] в'є в'єзв'єзави та с'єлі, в'є войскових, в'є в'єзв'єзави в'єзв'єзави! Г'єй, як то знаменито все йшло, як в'єзв'єзави ухарактеризовано „артистів“, як в'єзв'єзави они пописували ся, як удадо в'єзв'єзави ся. Рад'єст с'єрцю т'єй годі! З'єзв'єзави се м'єсц'єного учителя п. І. Жабського. Дай ему Боже здоров'є за его труді! „Максим“ [м'єзв'єзави Василь Левіцький] — хоч б'є у п. Баберовича на с'єні ему в'є т'єй р'єлі являти ся! Кожде слово, кожний рух без доган. Ол'єскам не було в'єд'єз. Б'є, та б'є в'єзв'єзави д'єс'єт'є — наш артист та артистка [м'єзв'єзави Софронь Гарбачевський з'є женою Анастасією, Імколай Рыбак з'є сестрою Михайловою, Іван Б'єл, Ем. Радловська, Іван С'єв'єч, Стр'єльб'єцький] хоч малюк, хоч п'єш, всего за мало! Треба було на живих іх под'єб'єз в'є та рух в'єзв'єзави що не м'єри!

Щаст'є Боже ч'єтальникам і допомагай Бог ч'єм'є скорше в'є „своїх х'єт'є своєю волю і правду шанувати“, бо з'є представлення с'єго дозв'єзави признаваний був на к'єсно власною х'єт'є. На т'єю ц'єль єсть уже 26 в'єр. 16 в'єр. Б'є в'єзв'єзави новий „афіш“ так в'єзв'єзави: „С'єт'є запрашаємо уклан'є на аматорське представлення театральне в'є будинку ц. к. суду пов'єзаво в'є нед'єлю дня 21 лютого 1892 р. о год. 7½, в'єзв'єзави. Члени читальні відг'єрають комедію „Аренд'єр“ в'є тр'єх в'єд'єзв'єзави. В'єступ: в'єзв'єзаво 70 і 50 в'єр., л'єзв'єзаво 30 в'єр.,

Отже знаєз бес'єда Г'єр. Борковського з'є сойм і трушуча ся коло него з'є под'єб'єз партія шляхетско-польсьон, котра р'єшучо не уважала народности рускон, помогли святоюрцям до повно поб'єд'єз над Молодою Русію. Святоюрці в'єзв'єзави тоді з'є тріумфом: як ст'єт'єз ся Поляки супротив народности рускон і як бороти ся з'є ними треба вс'єми способами, навіть москвофільським. Правда, об'єсла, при к'єнці сойму, з'є в'єзв'єзави Г'єр. Голуховського наступали деякі взаимний уступ в'є справі язиковій, але через ц'єлий час зас'єдан'є сойм'євих святоюрців на основі питання язикового, котра под'єб'єз Г'єр. Борковський, в'єступали язо оборонники Русі, а се в'єзв'єзави Русинів надавало ним великою поваги. Істнованє сторонництва Молодої Русі в'є в'єргану „Мети“ було для святоюрців значимим поразенєм в'є таборі руском, але не так Поляків, з'єзв'єзави в'єзв'єзави з'є шляхетською б'єтоту против рускон народности, як якою в'єступав Г'єр. Борковський і его сторонники, привернули святоюрців вс'є в'єзв'єзави межи Русинами.

К'єр'єз Молодої Русі у Львові, котрі не через якісь вибори, але тільки через н'єтеліг'єзцію або ревн'єсть в'є справі рускій держали пров'єд'єз рускон Громади, уступили тоді в'єзв'єзави з'є арени політичної. Климов'єз, головний редактор „Мети“, в'єзв'єзави село. Л'єнатиєвський перешав ся до Тернополя. К'єльох в'єзв'єзави в'єзв'єзави також на провінцію до в'єзв'єзави. І так тепер нема в'єзв'єзави в'єзв'єзави центра, дозв'єзави котрого могла б'є поцентруватись руска Громада у Львові, і она тепер в'єзв'єзави розд'єл.

(Далше буде.)

„Niema Rusi!“ — писала „Мета“ — єсть тепер окликом т'єх самих Поляків, котрі перед тр'єма роками боролись о свою в'єзв'єзави і нев'єзв'єзави, к'єт'є своєю з'єзв'єзави поб'єзв'єзави, а в'єзв'єзави тодішньої своєї власті революційної — rzadu narodowego — голосила св'єт'є рівноправності Руск. — Прим. Ред.

Заявление старо-чехских послѣдъ приняла молодого чешскіе дневники втѣбѣ вымысли, что старо-Чехи не думаютъ за правду водвинути вѣденскій пунктація, а мнше не побезитя ся за ихъ переведеніемъ, доид чешскій народъ не утахомерить ся. За те старо-чешскіе дневники подноситъ велику вату сего поступку старо чешскихъ послѣдъ, а Politik каже, що по выданю сей заявы можливзе в аспльба кооперація молодо-Чеховъ и послѣдъ нехоча посѣлостя, если толькы полі тическимъ посередникомъ мѣжъ тыми обомъ парціями будуъ старо Чехи. Органъ Písera Hlas Narod-u за причину, що старо-Чехи поста новили не складати посольствыхъ мандатівъ, уважае то, что въ томъ случаю неслоубой и за нолотъ въ Чехин бувъ бы ще болшій. Тогдѣ дісорганізація мѣжъ Чехами не мала бы вже границъ. Теперь, паше сей дневникъ, настѣпѣтъ дуже важный зворотъ въ політицѣ чского народу. Вжъ азъ правдиво політичныхъ выреченъ маніфесту старо Чеховъ можна до глянути, що небазомъ здѣлать сильне заборо ро противъ внутрішнихъ непокоївъ. Мані феств набравъ тымъ большого значенія, что на сего агодаха ся чешка шляхта, якъ се ведеохъ съ бѣсды гр. Ностица, выголошенои въ като личко політичнымъ товариществъ. Такожъ въ Відни мали відбути ся зборы чешскихъ по слѣдъ великою посѣловны, на которыхъ скон ставоваво, що воъ группы чешскон шляхты на ціональвой похваляютъ поведенье старо-Че ховъ. Азъ правительство анъ лѣвиця нерѣши ли ся доси, якъ мають відносятся ся до сен по дѣй. Органъ вѣмецкомъ лѣвици Deutsche Zig высказуе ся поки шо неясно: „какъ атмещей послы поступлять собѣ супротивъ вѣроломного недодержана угоды и супротивъ новой ситу ація въ Чехии — се покаже ся ажъ въ колѣ кохъ тыждняхъ.“ Теперь же борба веде ся лишъ въ прасѣ, а N. fr. Presse маніфестовавъ старо-чешскихъ послѣдъ завяда въ первой лі ній рабулістиву, азъ яною старо-чешскіе послы хотятъ звачити ся азъ недодержаня слова. Зъ правительственныхъ дневниковъ наибольше ясно о той справѣ паше Fremdenblatt. Не можна напередъ сказать, въ якіи способъ у го да и правительство переплыве по надъ сею скелею. Правительство стоетъ при обовяза нияхъ и се доказало переговорами, ведеными въ пос. Шмейкалемъ. Однако не знати, чи за ходы правительства, чтобы перевести въ жи тье точки стипуляційной будутъ мати практи чный успѣхъ, если чешка шляхта, выходячи азъ засады, будъ-то будъ утримати старо-Чеховъ въ союзѣ, заявить ся за тымъ, чтобы пере ведење угоды відновити. Воъ легальній средства примусовой, акъ правительство може ужити на соймовыхъ послѣдъ, причинять ся до зболше ня которъ молодо-Чеховъ.

Armeeblatt оголошенъ згадане розпо рядженъ державного міністерства въ війны шо-до плеканя релігійного духа у войску. Се розпорядженъ такого змісту: „Міністеръ довѣдавъ ся, що постановы §. 58. І. частина службового регуляміну для ц. и к. войска, котрый відносять ся до участі войскъ при службѣ Божій, не переводятъ ся відпо відно у всѣхъ гарнізонахъ. Здѣе ся, що вѣй сковымъ особамъ не даютъ досыте нагоды, чтобы ози въ практивъ релігійныхъ брали участь въ свѣточей дѣй, а именню въ деякихъ сторонахъ мають такой поглядъ, що лише разъ на місяць войскъ треба провадити до цер кви. Въ нижихъ гарнізонахъ, де душастир ство надъ войскомъ выповняе ся при помощи цивильного духовенства, ся обставина неразъ стае причиною, що войску дае ся ще менше нагоды, чтобы оно выповняло свои релігійной обязанности. Зо взгляду на высокой впливатъ, якіи объявлене релігійного чувства мае на мораль ность войскъ, міністеръ спонуканый указати на постановы §. 58. службового регуляміну, в особливо се подаетъ, что побла другого услу пу сего-жь параграфу треба войско провадити до церкви что на наименьше разъ на мѣ сяцѣ. До сего навязуючы, міністеръ просить командантовъ войсковыхъ тераторій, чтобы ва переводе сяхъ постановъ регуляміновыхъ въ гарнізонахъ власного округа звернули осо бливу увагу та о его виконаню перевѣдчили ся въ відповідный способъ. Дальше озъ жа лемъ міністеръ замѣтитъ, что неразъ офицеры а особливо молодой, чи то, коли войско по стѣпае церковъ, чи при нагодѣ корпоративной участі цѣлого збору офицерского на якобы обрядѣ церковномъ заховуютъ ся въ такой способъ, что се не відповѣдае анъ поважъ, авъ достоинности богослужения. Однакъ въ нашои стороны міністеръ пересвѣдчывъ ся, що малъ уважка на чувство такту, яке знаходитъ ся въ каждомъ офицерѣ и ва сю обстанову, що при шьръ офицера каждого часу есть взорцемъ для войскъ, wystanуть, чтобы поодинокіе по явы сего рода усунути. Наконецъ міністеръ додае, что устраиванье публичныхъ балъвъ въ часѣ посту може легко вызвать такіе осуренне именню въ сихъ сторонахъ, де релігіяное чув ство населена проявляе ся живѣйше. Дятого міністеръ приоруцае командатамъ, чтобы они ужали своего влияву въ томъ напрямѣ, абы офицеры и войсковый урядника числяли ся зъ самими релігійными поглядами.“ Такой самы приказъ выдано для коман дантовъ войсковыхъ територій.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Заявление старо-чехских послѣдъ приняла молодого чешскіе дневники втѣхъ мысли, что старо-Чехи не думаютъ за правду водвинути вѣденскій пункціа, а мнше не побезитя ся за ихъ переведеніемъ, доид чешскій народъ не утахомерить ся. За те старо-чешскіе дневники подноситъ велику вату сего поступку старо чешскихъ послѣдъ, а Politik каже, що по выданю сей заявы можливзе е всплыба кооперація молодо-Чеховъ и послѣдъ неликоя посѣлоста, если толькы політичными посредниствомъ мѣжъ тымъ обомъ парціями будуць старо Чехи. Органъ Písera Hlas Narod-u за причину, що старо-Чехи поставили на складатъ посольствыхъ мандатівъ, уважає то, що въ томъ случаю несложбй и занолотъ въ Чехин бузъ бы ще болшій. Тогды дисорганізація мѣжъ Чехами не мала бы вже границь. Теперь, пше сей дневникъ, настпять дуже важный зворотъ въ політицѣ чского народу. Вжъ азъ правдиво політичныхъ выреченъ маніфесту старо Чеховъ можна доглянути, що небазомъ здѣлать сильне забороло противъ внутрішнихъ непоковъ. Маніфестъ набравъ тымъ большого значенія, що ншого агодаха ся чешка шляхта, якъ се ведеохъ съ бѣсды гр. Ностіца, выголошенои въ католицко политичномъ товариствѣ. Такожъ въ Відни мали відбути ся зборы чешскихъ послѣдъ великою посѣловн, на котрыхъ сконставовао, що воѣ группы чешскон шляхты національной похваляютъ поведене старо-Чеховъ. Ази правительство ази лвицца нершили ся доси, язъ мають відносятся до сен по дѣѣ. Органъ вѣмщекон лвици Deutsche Ztg высказує ся поки шо ясно: „якъ атмещей послы поступлять собѣ супротивъ вѣроломного недодержана угоди и супротивъ новой ситуаціи въ Чехии — се покаже ся ажъ въ колѣкахъ тыждняхъ.“ Теперь же борба веде ся лишь въ прасѣ, а N. fr. Presse манифестовавъ старо-чешскихъ послѣдъ завяда въ первой ліній рабулістнаму, азъ якою старо-чешскіе послы хотятъ звачити ся азъ недодержаня слова. Зъ правительственныхъ дневниковъ наибольше ясно о той справѣ паше Fremdenblatt. Неможна напередъ сказать, въ якіи способъ угоди и правительство переплыне по надъ сею скелею. Правительство стоятъ при обовязанняхъ и се доказало переговорами, ведеными въ пос. Шмейкалемъ. Однако не знати, чи заходы правительства, чтобы перевести въ життя точки стипуляційны будуть мати практичный успѣхъ, если чешка шляхта, выходячи азъ засады, будъ-то будъ утримати старо-Чеховъ въ соинѣ, заявить ся за тымъ, чтобы переведене угоды відновити. Воѣ легальні средства примусовы, акы правительство може ужити на соинываѣ послѣдъ, причинять ся до зболшенія которъ молодо-Чеховъ.

Armeeblatt оголошувъ згадане розпорядженье державного міністерства войны шо-до плеканя релігійного духа у войску. Се розпорядженье такого змісту: „Міністеръ довѣдавъ ся, що постановы §. 58. І. частина службового регуляміну для ц. и к. войска, котры відносятъ ся до участи войскъ при службѣ Божий, не переводятъ ся відвоодно у всѣхъ гарнізонахъ. Здѣсь ся, що войсковымъ особамъ не даютъ досыть нагоды, чтобы озы въ практичны релігійныхъ брали участь въ свѣточей дѣѣ, а именню въ деяняхъ сторонахъ мають такой поглядъ, що лише разъ на місяць войскѣ треба провадити до церкви. Въ нижихъ гарнізонахъ, де душастирство надъ войскомъ выповняє ся при помочи цивильного духовенства, ся обставина неразъ стає причиной, що войску дає ся ще менше нагоды, чтобы оно выповняло свои релігійны обязанности. Зо взгляду на высокой впливъ, якіи объявленые релігійного чувства має на моральность войскѣвъ, міністеръ спонуканый указать на постановы §. 58. службового регуляміну, и особливо се подаетъ, что побла другого услугу сего-жь параграфу треба войско провадити до церкви что на наименше разъ на мѣсяцѣ. До сего навязуючы, міністеръ просить командантовъ войсковыхъ тераторій, чтобы они переведенье сихъ постановъ регуляміновыхъ въ гарнізонахъ власного округа авэрнули особенно увагу та о его виконанью переисвідчили ся въ відповідный способъ. Дальше озъ жаемъ міністеръ замѣтитъ, что неразъ офицеры а особливо молодой, чи то, коли войско посѣщає церковь, чи при нагодѣ корпоративной участи цѣлого збору офицерского на якомъ обрядѣ церковномъ заховуютъ ся въ такой способъ, что се не відповѣдає ази повазъ, ази достоинности богослужения. Однакъ азъ нышо стороны міністеръ переисвідчивъ ся, що мале указка на чувство такту, яке знаходитъ ся въ каждомъ офицерѣ и ва сю обставину, що при штрѣ офицера каждого часу есть взорцемъ для войскѣвъ, wystanуть, чтобы поодинокіе по явы сего рода усунути. Наконецъ міністеръ додає, что устраиванье публичныхъ балъвъ въ часть посту може легко выключати осуренне именню въ сихъ сторонахъ, де релігіозное чувство населена проявляє ся живѣйше. Дятого міністеръ приоруцає командатамъ, чтобы они ужали своего влияву въ томъ напрямѣ, абы офицеры и войсковый урядника числяли ся азъ сами релігійными поглядами.“ Такой самъ приказъ выданъ для командантовъ войсковыхъ територій.

Хочь новый соймъ угорскій скл-
кано на среду, то причѣвъ послѣ звачю
перше засѣданье палаты послѣвъ водбуде ся
ажь за три дѣи, въ субботу. Досѣ не залаго-
джено же квестіи, хто обоиме президію пойма-
старшества вѣку. Найстаршимъ послѣ въку

посломъ есть 78-лѣтній Мадарасъ, ате вѣнскій приналежить до скрайня дѣвницъ и не хоче заняты почестного мѣста предсѣдателя на-ты, бо тогдѣ вѣнскіе мущы бы провели посломѣ до корольскаго замку, на котромъ красуеся черно-жовтый прапоръ австрійскій. Прозіо-речу президію змѣнювао обѣимъ Павло Кара-лій зъ національной партіи. Дѣйствный пре-зидентъ угорскаго парламенту баронъ Деизидерій Банай, котораго именованье вже зѣ стороны правительственной партіи назначене, на-вѣршову зъ редакторомъ дневника Magyar Hírlap и въ нѣмъ сказавъ, що ему предложено сей урядъ тогдѣ, коли переговоры зъ Шлеманъ и Людовикомъ Тисою розбили ся. Вѣнскій при-являе предложение правительства на припору-ченье Тисы и его умова въ тѣхъ справѣ вже не віделячна. Наколи бы вѣнскій при выборахъ лавшавъ ся въ меншости, то его упадокъ бувъ бы адекватный зъ указомъ угорскаго міні-стра президента гр. Сапарія. Гр. Сапарій жа-давъ вже только відъ него, чтобы вѣнскіе остро выконували постановы ре-гуляміну и вѣнскій справдѣ до того зобов'язавъ ся. Если-жъ поодинокіе партіи просто не будуть стремити до obstructивного поступо-ванья, то навшныи регуляміна дае достаточ-нѣй гарантіи, що парламентарній работы не бу-дуть надареніи. Після гадки бар Банайого кльотара (прямусь до ухваленя проєктѣвъ) не потрібна. Банай зложивъ свой урядъ жунава въ Семегородѣ за-дѣа успушчаво політич-наго правительства супротивъ вышнѣхъ народностей, але ажъ вѣтасъ повизавъ, що гр. Сапарій мае-дуже шаркой замѣры, а не есть політикомъ махнѣхъ средствъ, чтобы хвильово зарадити не-достаткамъ. Органъ національной партіи Egyen-tertes представляе деизированого президента, яко чловека постраху, который відъ молодѣ-сти вѣвѣла не робивъ звыковъ успушки, а ко-ли бувъ на жунавствѣ, то побѣла своєю волю формувавъ землю, людей и національности.

Россійскій генераль-майоръ кн. Кантаузенъ именованый войсковымъ аташе Россіи на аттвѣскомъ дворѣ. Сему именованію приписуютъ великое значѣніе длятого, що войсковій аташе Россійскій на всѣхъ дворахъ въ Европѣ, у Вѣданъ и въ Берлині суть лишь полковниками а войскового аташе въ рангѣ генерала Россія має лишь въ Парижѣ, а теперь другого выслала до Атіанъ. При томъ генераль кн. Кантаузенъ дуже популярный въ Греціи вже съ сего взгляду, що походить зъ грецкою родины, котрой предки сидѣли на византійскомъ престолѣ, а вѣдѣтъ позбійшій члени сен родины брали участь въ грецкихъ повстаніяхъ противъ турецкого панованія. Вѣдѣсьшій дневника догадуютъ ся, що ген. Кантаузенъ высланный въ далеко важнѣйшій місії войсковой аташе яку звичайно выконуе войсковій аташе, а именно яко реорганізаторъ грецкою арміи, котрой станъ ставъ дуже нязво. Дося французскій офіцеры були въ грецкой арміи, але надармо старали ся, завести въ ній ладъ и карибѣтъ, отже теперь дуже можливо, що кн. Кантаузенъ має ту саму місію, яку мають Россійскій генералы въ Болгаріи за часѣвъ кн. Батенберга.

Зь Франція доносить про урядокъ кабінету Фрейсінега. Се стало ся наслідкомъ того, що парламентъ ухваливъ на застаню въ четверть дня 18 лютого посередомъ виступу недовіря теперішньому правительству. Вже віддавна сподівали ся новихъ незвичайнихъ подій въ французькомъ парламенті й думали, що міністерска кризіс повстане вже восторожъ на першомъ застаню, але перше застанє хочъ було дійстно несупокійне, то такъ перемануло безъ виявляхъ важайшихъ подій. Кризіс наступила ажъ въ четверть на другомъ застаню. На самомъ початку буляжисти внесли інтерпеляцію черезъ пос. Ле Ерїсъ протявъ Констанса, котрий чинно зневажавъ пос. Лора два 19 счня, для чого суди не веде карного слідства. На те міністеръ судівництва Фарієръ відповівъ, що прокураторъ сама вѣдома не zaczynaе судового слідства, если розходить ся о лекшу провину. Відтакъ пос. Мієро запытавъ ся президента палаты Фльокета, даячого вѣсть не домагавъ ся такого слідства? На те Фльокетъ відповівъ, що се стало ся даятого, бо Констанс оправдавъ ся передъ палатою, а палата оправдаєе принала. Наконецъ палата ухвалила дневний порядокъ прийнятий тажже правительствомъ того вѣмьстѣ, що справедливостъ для всѣхъ треба рівномірно виконувати. Відтакъ на дневній порядокъ прийшла справа внесеня Гіббарда, котрий жадавъ, чтобы ухвалити наслідокъ вѣстияго проекту закона о стоваришеняхъ, і въ сей способъ дати відповідь на відозву французькихъ єпископівъ і кардиналівъ. Косаясь виступавъ протявъ внесеня і проектъ называвъ несправедливимъ і потаємнимъ. Становище правительства до сей справи выяснявъ самъ міністеръ-президентъ Фрейсіне та заявлявъ, що проектъ не має на цѣли „дултуркамішу“ і не в вступомъ до роздѣлу держави водъ держан. Відтакъ забравъ голосъ Клемансо, і сказавъ, що правительство не знає, чи заявлять за роздѣломъ, чи протявъ него. Наколя нерішучістѣ повстала зъ уваги на падеку курію, то єму представляє ся дивоглядомъ, що правительство вѣратъ, мовъ была въ повой цілості признавъ речубляку. На те Фрейсіне відповівъ, що правительство одбравъ внесенє Гіббарда, если оно має ту цѣль, чтобы прістѣпшити его переведенє, але зъ другой стороны заявляє, що законъ о стоваришеняхъ не може бути оружіємъ протявъ церкви. Відтакъ поставлено два внесеня. Зъ партія радикальнов Пішонъ вѣвѣсь, чтобы перейти до дневного порядку зъ тымъ уматованємъ, що палата пересвідчила ся, що докончє треба вєсти борбу зъ властію церкви. Зъ опортуністичанъ партія Труаію вѣвѣсь такожъ, чтобы перейти до дневного порядку та завбавати правительство, чтобы оно держало

ся республіканської політики в зв'язку з майбутнім. На те Фрейліх встав і заявив, що правління може згодитися лише на це останнє внесення, і при тому поставив квітку довіри. Серед немірного напруження присутнє до повномасштабного голосування і палата відкинула внесення, одобрено правительством 212 голосами проти 204 голосів. Внаслідок цього результату міністри вийшли з салу народів і всі подалися до демісії.

НОВИИКИ.

— Последний, вторников, вечерницъ „Рукои Бесѣда“ у Львовъ могли лишь хитро оправдати заглавную преграду описію, яко то товариство своими забавами середъ нашої публики себѣ зведано. Численно збранный гостѣ [74 паръ], забавлялись подыаранжерствомъ ш. Дрималика и Кормоса охочо до благого дня, а вже самѣ высказы горячого признани, яке доводилося комитетови зъ многихъ сторѣвъ чутя, можуть управнити насъ до смѣлого заключенія, що ой вечерницѣ стали на зенітѣ руского руху карналового и становили корону нашихъ мясницъ, а закрываючи сезонъ охочихъ „Бесѣднихъ“ вечерницъ, подали гарный примѣръ народнои пословицѣ, що „конецъ, то дѣлу вѣнецъ“. Що вечерницѣ відбулися при такъ гарной участѣ, то причинилося немало и ся довга павза, яку комитѣ неначе для окомы вчинявъ межѣ вечерницями попередними а тыма. Словомъ, зъ каждого огляду вечерницѣ повелись вѣтъ лѣтъ, а навѣтъ и вѣтъ томъ взглядъ вѣдываѣй були Ви. участники на просьбѣ комитетѣ, бо 24 панночкы и одинъ зъ панѣвъ явились вѣтъ строяхъ народныхъ... Щобы крѣмъ словѣ загальныхъ „свѣтло“, „прегарно“ и т. п. подробно здати справу, яке воу було, згадати про чаруючій личка красавицѣ та ихъ тоащеты, то мало бы на се було давныхъ трубадурѣвъ и Minnesänger ѡвъ, що пѣли колись про дѣвчу красу, а треба бы хитро Гомеровои епикѣ изъ его епитѣтами та на початку опису здорово зѡткнути до старухѣ-Музѣ, бо лишь въ сей способъ можна бы дати бодѣй слабый образъ сею справдѣшного раю, якій „Бесѣда“ умѣе зладити своимъ гостямъ. Но се и злишне, бо хто тамъ бувъ, той и самъ подивлявъ красу нашихъ „птичокъ“ и любувавъ ся видомъ сея вельми охочои забавы; хто зновъ не зволявъ бути, той самъ себе тяжко покаравъ, впротѣмъ заспокоювати его цѣкавѣсть и не годявъ ся. А вже жѣ найбільшъ болѣти надъ тими, що не бачили прекрасно веденого котілоны изъ его дотенными приборами и турами та не віддыхавъ розлягаючимъ ся запахомъ роздаваныхъ красавицамъ камелій... Навѣтъ и хвилѣа тыма кромѣшня, яка середъ павзы повстада була, бо газъ погастъ за-для замерзлыхъ руръ газозывъ, не вѣтъ силъ була притымити вѣражніи сѣихъ вечерницъ, протиню своимъ контрастомъ поднесла ще ефектъ ихъ свѣтлости и блеску, ко-трый скрѣпляли блискучій по салѣ наместа націо-натоку, гузакѣ символѣ Марса, сіючій написѣ-лентѣ нашихъ „Ватранъ“ и многи котілоныи ордерѣ... Der langen Rede kurzer Sinn схарактеризуе беззастѣноу хитѣ та нашѣ справедлива гадка: що, если есть у Львовѣ правдивѣе товарище-жѣтѣ середѣ Русинѣвъ, то будити его наша „Руска Бесѣда“, за що належить ся їй на сѣмѣ мѣ-ста вслужена подяка. — К.

— Выставка памятника Владимира Барыньского отворена въ саду новой школы промышленной у Львова за вступоукомъ по 20 кр. въѣзды особы. Цѣлый доходъ предназначенъ на кошту памятника. Плакаты оповѣщающіе новышу зѣвку, вывѣшаны по руски, але польскоу азбукою. Заслугиша близшихъ информаций въѣзды комитету памятного, а именно въѣзды п. Володимира Барыньского, мы добѣдѣлишъ, що цѣлу выставу устроено на власну руку рѣзбяръ п. Романъ Левандовскій, и що доходу зъ выставки мають покрыватъ кошту, якій понѣмъ п. Левандовскій при транспортѣ памятника зъ Вѣдѣя. Нѣякожъ же больше участи, крѣмъ дозволу на сію выставу, комитетъ памятниконный не бравъ въ той выставѣ, бо она естъ справоу самого п. Левандовского. — Годѣ однакъ не зазначити, що Русини мають теперь дуже добру нагоду оглянути памятникъ Вол. Барыньского (аллегорія „Провѣсты народной“), котрому вѣддають всяку похвалу и признание факховъ знатоки и любители шутки.

— Другіе вечера Руски Бесѣды въ Перемышлѣ удавъ ся дуже добре що-до забавы и каса мусѣла дописати, хочь того самого дня буи въ Перемышлѣ кромѣ руского ще два инші вечерки одинъ у войсковомъ касинѣ а другій у міщанської читальни. До кадрыла стануло 28 паръ и гостей забавляли ся подъ знаменитымъ проводомъ пп. Кормоша и Хомацкого охочо и весело ажъ до 6-ой години рано. Одно тільки разило. Помимо того, що товариство, зъ выимкою кількохъ на новѣ и ланиновѣ, було чисто руске, чути було надто часто польскую бесѣду, а то не лише въ розговорѣ зъ Польками або Полянками, але й межѣ Русинами частои крови, — и то не лишь панночки але й панове волѣли чужую послугуватись бесѣдою. Знаю зъ того вечерка такіе випадокъ, що одинъ Русинецъ, молодикъ [сынъ священника живучого недалеко Перемышля] хочъ панночка до него заговорила по руски, вонъ не втягъ ажъ слова иначе, якъ по польски. Се страшенно разить на рускомъ вечерку и можебы комитетъ вечерковий знайшовъ на се яку раду. Розумѣе ся, много роданъ было такихъ, що цуживали яша руской бесѣды. — Учасники

— Старога надвоярного поета (Галедцій) — як нам з'в'одтакъ пишуть — змушує уряды громадскі и заряды школь передплачувати „Народну Часопись“ и высылає нѣм сю газету противъ ихъ волѣ — число за числомъ ex officio подѣкувати.

— Въ селѣ Верехѣ згорѣла хата а зъ нею и четверо дѣтей, котрыхъ родитѣ самыхъ лишили, поѣшовши на весѣлье.

— Красна рада шкільна іменувала вже дефінітивно п. Слоvesкого, директора женьської семінарії въ Перемишлі інспекторомъ шкіль народныхъ на мѣсце суспендованого інспектора Шафрана.

— Самоубийство. Подъёмщик 10 п. пехоты М. Шульц въдобравъ собі онгоды жытце розпущенымъ фосфоромъ боици ся кары за службове преступство. Похоронъ самоубийника вѣдбувъ ся дня 16 н. ст. лютого.

— Въ справі поранення д-ра Балковского на бачи-
въ Тарнові доносять до Now. Refor., що власти
військової рѣшили строго укарати виновників.
Капітанъ Пастернакъ, що давъ причину до тои
афери, зложивъ своє достоїнство офіцерське и
такимъ чиномъ лишивъ ся безъ средствъ до жи-
ття. Головнимъ однако виновникомъ має бути по-
ручникъ Шимачевъ, що підбитого вже капітана
Пастернака намовивъ до викликавля афери. За
те третій виновникъ, поручникъ Захарієсевичъ,
дѣлавъ въ добрій вѣрѣ, бо думавъ, що тутъ ро-
зходить ся о напасті на капітана зъ стороны д-ра
Балковского. Оціня публична обвиняє такожъ од-
ного цивіліста, яке головного мотора цѣлои афе-
ры. Слѣдство судове въ тій справі веде ся далше.

— Дитина з пташачю головою. Директорів шпигав ім. архин. Стефанія в Буднашні, професорові д-рові Боканови, представлено ними даями незвичайний виродок людий. Єсть се 12-літній хлопець, Іванъ Добошъ, родомъ въ Батонія, у которого голова зовсімъ така, якъ у птаха. Хлопець важить всего лишь 9 кілограмовъ.

— Перед выдвинутым судом присяжных веда слкарна розриваа против Момша Димандя, властителя млынов, о обманство. Розриваа тревала 10 дѣвъ и выказала, що обжалоуванъ додѣваа до доброй муки 2, 3 а навѣтъ 14 проценти муки цѣлковито збѣсутъ, здоровлю людскому шкѣднѣ. Обманства тѣ вѣвъ Димандъ цѣлы два рокы на шкѣду численныахъ кушчѣвъ и скарбу войскового. Судѣ присяжнѣ по переведеной розривѣ признали Димандя виннымъ а трибуналы за судѣе его на 2½ року тяжкой вѣзницѣ, заострено цѣ 14 дѣвъ постомъ, на зворотъ шкѣды деякымъ покрываженымъ и на пошовеные коштѣвъ судовыхъ. Характеристично, що Димандъ предложивъ выставлене кагаломъ дуже добре свѣдѣство поведѣна.

— Цесарь уласкавивъ 79 вязнѣвъ, мѣжъ тыми въ заведеню кариѣмъ для мужчинъ у Львовѣ 8, для женщинъ 7, въ Станіславовѣ и Висничи по 5 особъ.

— Павлин селянского народу. До Газ. Прзем. пишу́ть въ Красичина: „Якъ въ кождомъ мѣсточку галицкомъ, такъ и въ Красичинъ загниѣла ся шайка людей, котри подъ покрывкою веденя дробно-го торговлѣ и дуже неозначеного иншого промыслу, деморализують населене мѣстцеве и доохрестне. Си промысловци зарабатюють въ першомъ рядѣ ляхово а при томъ, де лише дучишъ я нагоди, кушуютъ предметы, походящи изъ крадежи, попыхаючи такимъ чиномъ одиниць морально унавишъ до нападку на чужу власность. До раду такихъ розкладовыхъ факторвъ сусѣльныхъ належить въ нашомъ мѣсточку Гольда Герцакъ, торгуюча мѣшанины товарами, а въ Сливинци Шева Кропфельдова, жѣнка славного ляхваря Самуила Кропфельда. Сими дѣлами удало ся зверхности громадской въ Красичинъ ти торгующи жѣнки прихопити на горячѣмъ учинку; найдемо бо у нихъ 58¹/₂ мотковъ пражѣ, вартости надъ 70 зр., купленыхъ вѣдъ Юліяна Гвяздовича, котрый укрѣвъ ихъ своему вѣтцви Мартинушу. Пража ся есть власность Изаака Стецяка, Іосифа Паньчашана, Матвѣя Дубровского, Миколы Клема, Миколы Фока и иншихъ. Зверхность громадска въ Красичинъ донесла о томъ прокураторіи державной въ Перемишля; надѣємо ся отже, що винныхъ не мине заслужена кара.

— Подорожжя інспекційна нового директoра державних залізниць, д-ра Валинського, по Галичині буде тривати відь 24 н. ст. лютого до 11 марта. Вь подорожжя той д-р Валинський огляне шляхь Краків-Львів вь станцї: Підволочиска, Броди, Станіславів, Коломыя, Чернівцї вь Сучау. Вь Кракові вь Львові завітать директору по колька днів.

— Буковиначъ въ полуночной Америкѣ. Лѣкарь кор-
ветный д ръ Евдокій Прокоповичъ пише къ Буе-
нову: Адреевъ до своего брата въ Чернобылахъ мѣлѣ-
нишими ось що: „На своихъ прогулкахъ поди-
бавъ я такожъ выходцѣвъ, а мѣлѣ нами громаду
галицкихъ Русинѣвъ и Словаковъ зъ Угорщини.
Водъ нихъ дознавъ ся я, що тутъ е такожъ вы-
ходцѣ въ Буковини, головою Русины и Нѣмцѣ,
мѣнше Волохи. Богато було що ино въ дорозѣ зъ
Бразиліи сюды. Станъ, въ якомъ я ихъ бачивъ,
несказано нужденный. Пришлии они до Бразиліи,
якъ вѣ въишъ выходцѣ, безъ порадника, безъ
грошей, не вѣючи португальскою анѣ ишпан-
скою мовы; а наши Волохи, Русины або Словаки
не знаютъ навѣтъ по нѣмецки. Дуже сумно тутъ
ихъ жити; богато умирае зъ голоду, а богато
гине въ наслідокъ рѣзныхъ хворобъ. Не найшовъ
ихъ работы анѣ службы, пускають ся они въ
страшно далеко дорогу изъ Бразиліи до Ар-
гентины пѣшки великими пралѣсами, а дорогами,
якими мало хто ходить. Сюды приходять лѣде-
дехто, бо найбільше ихъ гине за-дѣля утяжливой
дороги. А ще до того тутъ безцѣрстванна воро-
хобня, то и черезъ те гѣрка ихъ доля. Дои не
найшовъ я нѣгде водоповѣдного мѣста для выход-
цѣвъ. Аргентина и Парагвай були-бъ зрештою
добрѣ, земля добра п т. н., але переселеніе въ ти
краѣ мусило бы ити послѣ якогось пляну, такъ
якъ се робить Гіршъ зъ жидами“. Геть се нова
пересторога для нашихъ людей, щоби не выбѣ-
ждали до Бразиліи, де ихъ лаше нужда чекае.

— П. Володимиръ Ганабдоскій, родомъ изъ Рогати-
на, членъ товариства „Академична Громада“, бу-
вшій членъ-основатель сего товариства, одержавъ въ
суботу дня 20 н. ст. лютого степень доктора
всѣхъ наукъ лйкарскихъ на краковскомъ универ-
ситетѣ.

— Въ Микуличина пишутъ намъ: Жандармерія тутешна мало наглядаетъ коршмы, повний пьяныхъ людей чи то въ будень, чи въ свято, навѣтъ под-

часть службы Божией въ церкви, а въ ночи въ 16 на 17-го н. ст. лютого лучивъ ся въ микуличиньской коршмѣ Воропа такой факъ, що братаничъ

директора краковской полиции Вагльш [остатний въ крайній нуждѣ] такъ небезпечно занедажувать запоро въ кормиш, що ледве чи буде жити.

— Огнь. Дня 1 н. ст. лютого поветаъ огонь въ домъ селянина Михайла Вереса въ Волцненѣ и бувъ бы при сильномъ вѣтрѣ, який тогды лю-

тав' оя, зинчивъ цѣле село, если бы не скоро а успѣшна помѣчь властителя села п. Видевича, котрый своею сивковскою огонь заложилиуавъ. Кромѣ того забравъ п. Видевича всю худобу погорѣла до себе и обѣщавъ ему дозволити ея своею папаше а другому погорѣльцу Ив Зубрицкому дарувавъ цѣлый матеріял на будиночокъ.

Резерва заведеи кулпарковскаго. Выдѣл краевый має предложити соймови колька внесень що до кулпарковскаго заведеи, а то: 1) прибудувати два крыла до будинку кулпарковскаго коштомъ 86.204 ар., 2) перебудувати одноповерховый будинки коштомъ 12.410 ар., 3) для заохоты ослугъ кромѣ роздаваня дотеперѣшныхъ нагородъ лунатовыхъ, подвысхувати платню о 12 ар. по одиомъ році о службѣ; 4) справити болѣе лѣжкомъ еттковыхъ для умоволо недухжыхъ епілептикомъ и 5) справити инструменты музычны и поправити огорождъ до проходоу.

При другий тѣленю прагономъ лѣтерѣ днѣ 12 н. ст. лютого припали выгранъ на слѣдуючъ сериѣ и лѣсомъ: 1) головна выграна въ вартости 100.000 ар. припала с. 5304 н-рѣ лѣсоу 55, — 2) друга выграна вартости 5000 ар. припала на с. 1045 н-рѣ лѣсоу 99; — 3) предметы вартости 2000 ар. выграна с. 1667 н-рѣ 96; — 4) предметы вартости 1000 ар. выграна с. 124 н-рѣ 92, — 5) лѣй выгранъ вартости 500 ар. припала на с. 1609 н-рѣ 98 и на с. 3135 н-рѣ 83; — 6) Дальше выгнали предметы вартости по 200 ар.: с. 2407 н-рѣ 10, с. 4481 н-рѣ 37, с. 3992 н-рѣ 45, с. 3403 н-рѣ 99, с. 5150 н-рѣ 69, — 7) Предметы вартости по 100 ар. выгнали: с. 7773 н-рѣ 1, с. 6461 н-рѣ 60, с. 7662 н-рѣ 14, с. 242 н-рѣ 30, с. 2762 н-рѣ 26, с. 6347 н-рѣ 79, с. 1524 н-рѣ 67, с. 249 н-рѣ 36, с. 5499 н-рѣ 39, с. 2985 н-рѣ 9, — 8) Двадцѣ выгнанныхъ вартости по 50 ар. припала на: с. 7911 н-рѣ 6, с. 5814 н-рѣ 79, с. 2984 н-рѣ 53, с. 5172 н-рѣ 16, с. 272 н-рѣ 8, с. 3626 н-рѣ 87, с. 1001 н-рѣ 8, с. 1011 н-рѣ 31, с. 5969 н-рѣ 100, с. 3935 н-рѣ 87, с. 4050 н-рѣ 7, с. 2137 н-рѣ 72, с. 5221 н-рѣ 76, с. 1784 н-рѣ 77, с. 1384 н-рѣ 49, с. 2560 н-рѣ 42, с. 6690 н-рѣ 35, с. 2362 н-рѣ 30, с. 1388 н-рѣ 91, с. 7738 н-рѣ 70. — 9) Пятьдесятъ выгнанныхъ вартости по 20 ар. выгнали: [перше чѣсло означає сериѣ, друге н-рѣ лѣсоу] 1642—97, 7699—59, 6130—36, 3586—86, 5780—30, 1445—21, 54—61, 5504—60, 4099—38, 2723—90, 7522—47, 6365—53, 5763—80, 5388—14, 7920—33, 3731—46, 6530—11, 4439—94, 7017—44, 2418—84, 6334—60, 5147—85, 6212—97, 5419—51, 7668—1, 240—19, 1396—82, 373—80, 6564—62, 4219—26, 1614—94, 2904—45, 7917—94, 6480—33, 3702—60, 1464—96, 924—19, 3915—15, 1894—54, 5074—57, 389—33, 2812—100, 1179—93, 2637—23, 4576—83, 1685—47, 4666—67, 2540—78, 7078—59, 7338—96. — 10) Десять выгнанныхъ вартости по 10 ар. припала на всѣ н-рѣ лѣсоу (т. е. вѣдъ 1—100) сериѣ 202 н-рѣ 6070. — 11) 2000 выгнанныхъ вартости по 5 ар. на всѣ н-рѣ лѣсоу сериѣ: 5510, 5262, 7353, 6151, 2930, 3747, 928, 4590, 2045, 7867, 566, 5663, 2087, 3920, 5942, 2693, 5637, 842, 5993 н-рѣ 6922. Кто въ нашихъ читателѣхъ хотѣлъ бы знати, якии предметъ выгравъ, зволитъ звернути ся въ запытаньмъ до админістраціи нашою часописа, де есть выказъ выгнанныхъ лѣсоу.

Фердинандъ Лесовъ, славновѣстный инженеръ французскій творецъ каналу суэзскаго, тяжко занекухавъ и лѣкаръ не мають надѣи удержати его при житю.

Сынъ им. Бахера, славного генерала въ чѣсовѣ войскъ въ 1813 році, померъ минушого тѣдѣ въ новѣмъ Іорці въ послѣдній нуждѣ. Отецъ выдѣлявъ бувъ его за те, що оженивъ ся въ якомо бѣдною Американою. Домъ приутуку для емігрантовъ въ Новѣмъ Іорці жадавъ телеграфично вѣдъ родинѣ Бахеровѣ вѣдповѣдно суми на похоронъ помершого въ нуждѣ книжого сына.

Дрѣвній вѣсти. Цѣсарь дарувавъ громадѣ Мадистирѣ, въ повѣтъ самбурѣкомъ 100 ар. на доконченъе будовы школы.

Посмертій — 5 — оновѣсти.

Олга Левица, въ дому Книжниця, жена сотрудинка въ Николаевѣ померла тамъ же въ 21 році жати. Вѣчна ѣя память!

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 19 лютого. Анкета для регуляціи валюты буде скликана 8 марта. — Комісія бюджетова приняла проектъ правительственный о будовляхъ коммукаціонныхъ для Вѣднѣ.

Будапештъ 19 лютого. Надѣють ся, що цѣсарь приѣде и отворитъ въ понедѣлокъ особисто угорскій парламентъ.

Петербургъ 19 лютого. Кажуть, що деякіи офицеры гвардіи будутъ высланы для роздатъ датковъ для голодующихъ на мѣсци и особисто.

Парижъ 19 лютого. Зъ упадкомъ кабинету Фрейсінета лучать и зѣмну заграничнои політики въ некористь Россіи.

Переписка Редакціи и Админістраціи

Всч. в. И. О. въ Пер. 11 ар. 50 кр. мы одержали и доручали, кому належало. — Всч. в. Ем. Рудъ въ Страт. За 1892 вѣдѣчѣно 5 ар. — Всч. И. Гамб. въ Вар. 28 ар. одержали и доручали, кому належало

Курсы Львовскій

въ днѣ 18 н. ст. лютого 1892.

Акции за штуку безъ купона.	Плат.	Жада.
Зелѣз. гал. Кар.-Людв. по 100 ар. м. к.	209 50	212 50
Зелѣз. Львов.-Чернов. по 200 ар. а. в.	244 —	247 —
Банку гипот. гал. по 200 ар. а. в.	319 —	322 —
Банку кредит. гал. по 200 ар. а. в.	—	216 —

Листы заставнѣ за 100 ар.	Плат.	Жада.
Банку гипот. гал. 5% а. в.	100 40	101 10
Банку гипот. гал. 5% а. в. выдѣл.	—	—
Банку гипот. 4 1/2% а. в. лѣсоу 50 л.	107 50	108 20
Банку кравцова 4 1/2% а. в. лѣсоу 51 л.	98 30	99 —
Товариства кредит. гал. 5% а. в.	98 50	99 20
Товариства кредит. гал. 4% а. в.	—	—
Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣсоу 41 1/2 л.	96 80	97 50
Товар. кред. гал. 4 1/2% а. в. лѣсоу 52 л.	95 10	95 80
Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣсоу 56 л.	99 40	100 10
Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣсоу 56 л.	94 70	95 40

Листы довѣжнѣ за 100 ар.	Плат.	Жада.
Гал. зав. кред. сел. 3% а. в. (давн. 6%)	55 —	57 —
Гал. зав. кред. сел. 2 1/2% (давн. 5%)	53 50	56 —
Общ. роль. кред. Завѣд. 6% лѣсоу въ 15 л.	50 —	—

Облиг. за 100 ар.	Плат.	Жада.
Индустриал. гал. 5% м. к.	104 50	105 20
Гал. фонду промислов. 4% а. в.	93 30	94 —
Коммунальн. Банку крав. 5% I. емис.	100 —	100 70
Позички крав. зъ 1873 по 6% а. в.	104 50	—
Позички крав. зъ 1883 по 4 1/2 а. в.	97 50	98 20

Лѣсомъ:	Плат.	Жада.
Мѣста Кракова	21 —	23 —
Мѣста Станиславова	29 —	31 —

Монеты:	Плат.	Жада.
Дукатъ цѣсарскій	5 56	5 68
Наполеондоръ	9 34	9 44
Полъимперіаль	9 50	—
Рубель сѣребнѣй	1 22	1 32
Рубель паперовый	1 15	1 17
100 марокъ нѣмѣцкихъ	57 70	58 3

Надѣслане.

Д-ръ Іоанъ Должицкій

сынъ настоятеля прихода въ Хрестѣ, о. Феликса Должицкаго

отворивъ канцелярію адвокату въ Бродяхъ.

Найдешевѣе жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“ уа. Театральна ч. 6 (плицъ св. Духа) напротивъ головного одѣваху.

Окуляры, цѣйкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричнѣ, райсцайги, и т. п. по цѣнахъ найдешевѣиш. — Репараціи найдешевѣе и найскорѣе.

Замовляя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникъ“, уа. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Поезды зѣльзничнѣ

пѣсля часу такъ званого „средно европейскаго“ вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхотѣ зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрия: 5.50 рано. Поездъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. — 10.14 передъ полуднемъ. Поездъ особовый до Стрия, Хирова, Сухом, и Станиславова. — 7.48 въ вечерѣ. Поездъ особовый до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухом, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновѣцъ: 4.48 рано. Поездъ особовый до Станиславова и Коломыѣ. — 8.40 рано Поездъ поѣхнѣйшій до Станиславова, Черновѣцъ, Ясѣ, Букарешту и Гусятина. — 3.54 по полудни. Поездъ особовый до Станиславова, Черновѣцъ, Ясѣ и Букарешту. — 9.48 въ вечерѣ. Поездъ особовый до Станиславова, Черновѣцъ, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бѣлѣца: 8.49 рано. Поездъ мѣшанный до Бѣлѣца и Сокала. — 5.49 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы рускои.

Прихотѣ до Львова.

Въ напрямѣ до Стрия: 8.31 рано. Поездъ особовый зъ Сухом, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия. — 3.10 по полуд. Поездъ особовый зъ Сухом, Хирова, Гусятина, Станиславова и Стрия. — 11.12 въ ночи. Поездъ особовый зъ Нового-Санча, Хирова, Гусятина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия.

Въ напрямѣ въ Черновѣцъ: 6.17 рано. Поездъ особовый зъ Сучавы, Черновѣцъ, и Станиславова. — 1.23 по полудни. Поездъ особовый зъ Букарешту, Ясѣ, Черновѣцъ, Станиславова. — 7.23 въ вечерѣ. Поездъ поѣхнѣйшій зъ Букарешту, Ясѣ, Черновѣцъ, Станиславова и Гусятина. — 11.22 въ ночи. Поездъ особовый зъ Коломыѣ, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ въ Бѣлѣца: 7.50 рано. Поездъ мѣшанный зъ Равы рускои. — 3.46 по полудни. Поездъ мѣшанный зъ Сокала и Бѣлѣца.

Асѣмъ розкладу вѣдъ на шляхѣхъ зѣльзничнѣ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стациѣ по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечки въ форматѣ кишенивомъ по 5 кр. за штуку.

Коли годиникъ часу средно-европейскаго показуе годину 12-ту, то всакуе годинникъ: въ Черновѣцѣхъ 12.45, въ Подволочискахъ 12.44, въ Сучавѣ 12.44, у Львовѣ 12.35, въ Будапештѣ 12.16, въ Вѣднѣ 12.06, въ Празѣ 11.58.

Прихотѣ до Львова.

(Пѣсля годиника львовскаго).

Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особовый — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ поѣхнѣйшій — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особовый.

Зъ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 35 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ поѣхнѣйшій — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особовый.

Вѣдхотѣ зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особовый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особовый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ поѣхнѣйшій; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особовый.

До Подволочиска: зъ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особовый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ поѣхнѣйшій; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЪ

во Львовѣ, ул. Коперника ч. 10 або ул. Шайнахъ ч. 1.

мае честь поручити Вч. Пг. Публици и Всч. Духовенству свою ода року 1873 истиную

РОБОТНЮ МУЖЕСКОЮ ОДЕЖИ

пѣсля найновѣйшій моды, зъ наилучшихъ товаровъ и по цѣнахъ зъ найдешевѣиш, упрямуючи вно Русинъ о ласкави взгляды Вчов. П. Р. Публики и Всч. Духовенства, поручаея ласкавому покровительству. Вся ласкави замовленія виконуются въ найкоротѣйшій часѣ. 2808

Теофіл Копистинскій

артистъ-маляръ

звѣстнѣйшій ода колькынадѣти лѣтъ изъ своихъ працъ малярскихъ, украшае церкви въ стилѣ вѣднѣйшъ разомъ зъ позолоченьмъ, престоломъ, иконостасъ и инши рѣчи. Принимаетъ рѣзбарскіи работы пѣсля власныхъ планѣвъ. Выготвлюе всякую величину церковныхъ образовъ до иконостасъ, престоловъ, плащеницъ — оцѣнѣиш красками на полотнѣ и деревѣ. Побѣдѣе зъ фотографіи портреты. Зъ уповѣренія д. к. консерваторіи реставруе всякіи старинности, а то ерески, рѣзбы и т. ин. вхотѣи въ крутъ працъ малярскихъ по найуверѣнѣйшихъ цѣнахъ. Подписаныи проситъ Всч. Духовенство занотувати собѣ эту адресу.

Т. Копистинскій

у Львовѣ, улиця Кранѣвска число 20. 4095

Новѣи униформы

для урядниковъ державныхъ зѣльзничнѣ

можутъ Вч. п. урядники одержати въ звѣстнѣйшій ода многихъ лѣтъ зъ своей солидности и ретельности фирмѣ по найнижнѣйшихъ цѣнахъ и найлучше выготвлон.

Рѣшюкѣ поручаю ся яко спеціалістѣ въ выготвлѣваню униформъ для урядниковъ державныхъ и предлагаю мой богато заоснаотреній складъ одежи мужескои и дѣтской. 4095

Заертуючи увагу Вч. Публики на мои условия платѣи

остаю зъ высокими поважаньмъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3

П. Т. властителямъ добръ и продуцентамъ хмѣю

поруcae свои услуги при купнѣ

Хмелевыхъ садѣвкоу

1-ой якости зъ 1892 року зъ Гольдбахтало коло Заацу.

(Першорядна управа хмѣлю.) Ретельне закупию впротѣ вѣдъ продуцентѣвъ безъ посередникѣвъ. Найдешевѣе почисленъе, скоро, солидна обслуга.

ALBERT ERSTEIN

4182 Saar, Böhmen. 3—3

ВЫСТАВА

олѣйныхъ образовъ

славныхъ малярѣвъ, около 300 штукъ оригинал. и добръ копій.

Вѣднѣйшій вступъ.

Львовѣ ул. Сикстука 8

ПРОДАЖА

всѣхъ олѣйныхъ образовъ

подѣ гарантією по знижѣннѣхъ цѣнахъ.

Дуже добра нагода для любителей штукъ.

Больша часть зѣброкъ була выставлена минушого року подѣчасъ кравеи выставки въ Празѣ. Щоденно отворена вѣдъ 9—6 год. Проситъ численно вѣдѣдувати та ласкаво оглядати

КАРОЛЬ ЦИРКЪ

гандляръ штукъ зъ Вѣднѣ. 4183 3—3

Въ каждой русской хатѣ

повинна знаходитися знаменита книжочка

П. БАШТОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ позавѣхъ зъ Московщиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Пабути можна въ редакціи „Дѣла“.

ЛЯРНЯ ДЗВОНѢВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стациѣ зѣльзничнѣ тамъ же.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ивана и сына Серафима“ „Лярнию Дзвонѣвъ“ въ Калуши, одзначену ерѣбнѣмъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньмъ на выставѣ тов. им. Качковскаго въ Коломыи (якъ о томъ свого часу газеты доносили) — маю и теперъ на складѣ готовѣи Дзвонѣи, выконую скоро замовленія и приймаю старѣи або ушкодженѣи Дзвонѣи до перелаваня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи вѣмъ Вч. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотеперѣшнѣ замовленія въ давнѣйшій спѣлнѣи а теперъ мой власнѣй лярни Дзвонѣвъ прошу о ласкави замовленія такъ на поодинокѣи новѣи Дзвонѣи якъ и на цѣлѣи группы. За треба-лѣсть матеріялу и гармоничный звукъ моихъ Дзвонѣвъ ручу и для того осмѣляю ся припоручати ихъ Вч. П. Т. публицѣ 3789 4—24 Зъ глубокимъ поважаньмъ

АНТОНІИ СЕРАФИНЪ.

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признаня и дипломъ гоноровый

на всесвѣтнѣй выставѣ въ Антверпѣи

за неарѣваннѣи

Выробы косметичнѣи, Тоалетнѣи и Парфумеріи.

Антилентіа. Пѣвнѣйшій антикулъ тоалетный не може яти въ заводу що-до успѣху и доброты зъ Антилентіа. Се средство, одержане зъ одѣвѣяющихъ субстанціи, ухилиа въ короткѣишій часѣ весняники, плями печѣи-ковѣи, блѣзны и т. п., надае шкурѣ свѣжѣи бѣлѣсть, свѣ-жѣсть и ѣбнѣсть. — Цѣна 2 ар.

Піліптонъ водосою синьому и споловѣлому по колькына-вѣмъ ужитю привертаетъ красну барву. ПІЛІПТОНЪ не фарбуе, лише одмывае волосѣе, котре подѣ впливомъ сего блѣднѣаго средства одыскуе первѣснѣи барву, мяг-кѣсть и одѣвѣсть. — Цѣна флакону 1 ар. 50 кр.

Валентинъ найсильнѣйше выпадаетъ волоса вздержуе, ци-бульки волосѣи взмѣняе и до вытворѣваня та поросту волоса побуждае. Цѣлый флаконъ 3 ар. Пѣвнѣи фла-кону 1 ар. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІИ

не мѣститъ жадныхъ металовыхъ примѣшкѣвъ, есть се найчѣ-тѣйша и найнѣжнѣйша мѣшка рѣстнина, приемно прилягае до лица, надае красну, природну бѣлѣсть и есть неоцѣнѣишъ сред-ствомъ до тѣнѣнѣиоу окрасы лица

Пуделко малѣе бѣлого пудру 80 кр., цѣлѣ 1 ар., зъ лебѣди-комъ 1 ар. 50 кр. Розжовый для блѣднѣиоу и кремновѣи для шатинокъ и брунетѣвъ, малѣе пуделко по 70 кр., болѣе ар. 1.10 зъ лебѣдикомъ ар. 1.60 3748

Вода фіалкова. Усувае зъ лица прищѣи, лишѣи, угрици, попаданѣе и лущѣнѣе шкурѣи, выглажуе морщинѣи и долгиа бѣловѣи. Лице одѣвѣжуе выбѣлѣе и вы-нѣжнѣе. — Цѣна 1 ар.

Не пась же адвонатаў аб'яднання чароды нічога, але за тэ выхавуваў чарезь тліць дваццаты худбёку „Народнаго Дому“ я, вид-но, набравъ ся той самой пратэтики, що Ма-

Опечалена страстою незабутаго Дамяна родина, не могочи никакше выдлчаться, почуває ся до обовязку зложити прядкую подяку Богу, котрий, якъ въ часъ слабости порадою и розрадою улекшували ему тяжкій хвиль, такъ и по смертви его являвши правдиве и щире співчутье чм то зложеньствъ вбавдвѣ, чи надосланствъ телеграмъ, чи особистою присутистю при похоронѣ. Щира подака Вамъ, Впоо. Товариства и Редакціи народовскы, котрий, одніюючи прядку Вашого співтруженника, взяла на себе кошты похоронній, и то цѣлковито ажъ зъ перевозомъ до Хирова, и устроила Поклобному правдиво величавый похидъ. Сердечне спаси-Богу Вамъ, Вчл. Отцѣ греко-кат. и лат. обряду, — Вамъ, Панове Товаришѣ и Знакомѣ Поклобного, що на сумну вѣстку о Его смертви посѣщавши, воддати Ему послѣдну праслугу водчировдати табній мощѣ до родинного гробу, и два днѣ ждали въ невгыдахъ зъ причинъ спознысого привозу тѣла. Найд Господѣ вынатородити Вамъ тее! Передовѣмъ Тобѣ, Иване Чапельскій

ства и рѣшивъ, що тарифа може бути установле- на лише въ окупѣ мѣста.

— **Вѣста, якъ оповѣщає** майстратъ мѣста Пе- ремишля — появилася епідемія въ громадѣ Вильча підъ Перемислемъ.

— **Дѣвонъ вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ громадѣ Бо- риничъ, въ повѣтѣ бобреецкомъ, 100 ар. на будову школы. — У Львовѣ померъ Іосифъ Джегенцкій, професоръ школы реальної въ 45 роцѣ житя.

Вѣсти зъ Аеп. Львівской.

Завѣдательства одержали оо.: Мах. Мосо- ра въ Рыбникахъ и Юліанъ Левинскій въ Во- робѣвцѣ.

Въ пропозицію приняті оо.: на Жулицѣ: 1) въ терит.: Лука Войтовичъ, 2) Алекс. Стоцкій, 3) Викторъ Саверскій, а въ спѣхъ: Ярославъ Стетке- вичъ, Волод. Дорошъ, Дмит. Бахталовскій; на Черепинѣ: 1) Сим. Винавскій, 2) Теод. Ко- вальскій, 3) Дим. Бахталовскій.

Презенту на Утѣховичъ одержавъ о. Амвр. Рыбакъ, сотрудникъ въ Бродкахъ.

Конкурсъ розписанъ на парохію Колодѣв- ку въ речницѣмъ до 9 н. ст. цѣвѣтня.

Вѣсти зъ еп. Станіславской.

На конкурсъ зъ речницѣмъ до 15 н. ст. мѣя выставлені парохіи: Гаврилово, тысячени- цкого деканата; 2) Косовъ мѣсто въ Монасти- рскомъ, Москальковомъ и Городомъ (убѣгатель ма- ютъ въ своихъ просьбахъ заявити, що годять ся на водѣленіе Москальки въ парохію); 3) Мо- настирчанъ, богородчанского деканата; 4) Де- лятичъ, надворнянского деканата; 5) Ка- сперівчъ, салыщанского деканата; 6) Стри- ганецъ, езубильского деканата; 7) Иляничъ, коломысского деканата и 8) Босиры, скальско- го деканата.

Презенту одержали оо.: Кир. Пачовскій на Старѣ Богородчанъ, Титъ Войнаровскій на Топорівчѣ, Фил. Огоновскій на Сня- тинѣ, Сев. Турчановичъ на Колодѣвѣ, Корн. Литвиновичъ на Братиславѣ.

Каноничну институтію одержали оо.: Ант. Легиновичъ на Торговиці и Мих. Добровольскій на Воскресенцѣ.

До институтію возванъ о. І. Баласевичъ, яко парохъ Майдана.

Крилатинъ Вас. Фацевичъ одержавъ водѣ- паны увольненіе водѣ ригорозовъ и промоцій на на доктора св. богословія и каноніковъ и такожъ водѣ права выказувати ся дипломомъ доктора бо- тословія.

Мистодеканомъ залѣщилимъ именованъ о. Францъ Скульскій.

Крилатинскій водзнаки оо.: Стеф. Ленкав- скій въ Угорникѣ, Ив. Городскій въ Вовчанцѣ, Андрей Стотаничъ въ Устѣ зеленого, Ант. Левицкій въ Нижнева и Мих. Мудракъ въ Гвѣздацѣ.

Посмертій — 5 — оповѣстки.

Катерина зъ Мерицкихъ Гецева, жона повежа- ного патриота мѣщанина болоховского, померла дня 18 н. ст. лютого въ Болоховѣ въ 70 роцѣ житя. Покойна выховала и дала образование тремъ сынамъ, а дочку воддала за болоховского патриотомъ-мѣщаниномъ. Въ похоронѣ воденѣмъ о. О. зарковичемъ въ товариствѣ священства, взяла участь кромѣ цѣлой родины и здвигу народу, майже вся мѣщанска интелігенція, котра своєю у- частію хотѣла зазначити, що поважае Русинку-мѣщанку, котра поднесла ся по-надъ свои посе- стры и потрафила дѣти вывести въ люди и за- щепити въ ихъ сердцахъ любовь до своей народ- ности. Сю дѣяльність покойной подѣлѣе о. Озар- ковичъ въ краснорѣчивомъ надгробномъ словѣ. Вѣчна їй память!

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдень 22 лютого. Говорятъ, що правительство не предложитъ до санкцій цѣ- сарской ухвалы палаты пословъ що-до одного

миліона зр. на додатки дорожній для урядни- ковъ. — На зборахъ робѣтничковъ остро кри- тиковавъ пос. Пернерсторферъ поведение пра- вительства въ справѣ реформы закона прасо- вого и зборы розвязавъ комисаръ правитель- ственный.

Будапешть 22 лютого. Вчера рано при- хващъ цѣсаръ и отворилъ парламентъ особисто.

Парижъ 22 лютого. Кризисъ кабинету ще не полагодженъ. Карно конферувавъ зъ Роботомъ, Саетъ и Меліне що-до зложенія ка- бинету, але доси безуспѣшно.

Римъ 22 лютого. Побойются ся розру- ховъ робѣтничихъ, по улицяхъ ходять сильный патруль войсковой. Здасть, що прийдѣ до страй- ку робѣтничковъ.

Бѣлградъ 22 лютого. Миланъ выславъ письмо до скупштини, въ котромъ заявляє, що робитъ послѣдну жертву для краю и сына, ре- зигнуючи зъ своихъ правъ и становища въ Сербіи.

Надобслане.

Найдешевше жерело предметовъ оп- тичныхъ у Львовѣ

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (павильонъ св. Духа) напротивъ головного одважу.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термоме- тры, микроскопы, машины электричній, райскайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарации найдешевше и найкорше.

Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ підъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Поезды желѣзнич

посла часу такъ званого „середно-европейского“ водѣ 1-го жовтня 1891.

Вѣдходять зъ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особъ до Стрыя, Хирова, Нового-Сянча, Лавочного, Мун- кача, Будапешту, Станіславова и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станіславова. — 7:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Стрыя, Лавоч- ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станіславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станіславова и Коломыжъ. — 8:40 рано Поездъ поѣханный до Станіславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по по- лудни. Поездъ особый до Станіславова, Чер- новца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Станіславова, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бѣлзѣ: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Бѣлзѣ и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Приходять до Львова.

Въ напрямѣ въ Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый зъ Нового-Сянча, Хирова, Гусятина, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ въ Черновецъ: 6:17 рано. Поездъ особый зъ Сучавы, Черновца, и Станіславова. — 1:22 по полудни. Поездъ особый зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Станіславова. — 7:23 въ вечеръ. Поездъ поѣханный зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Станіславова и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особый зъ Коломыжъ, Стані- славова и Гусятина.

Въ напрямѣ въ Бѣлзѣ: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный зъ Равы руской. — 3:45 по полудни. Поездъ мѣшанный зъ Сокала и Бѣлзѣ.

Афишъ розкладу вады на шляхахъ желѣзницъ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стаціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечки въ форматѣ кишеничкѣ по 5 кр. за штуку.

Копія годинникъ часу середно-европейского по- казую годину 12-ту, то ескажу годинникъ: въ Чер- новцахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Водѣ нового року пчала вы- ходити

„БУКОВИНА“ въ большомъ форматѣ и що тыждня.

Обязанкомъ каждого Русина есть, поддерживать свою единую политику часописъ руску на Бу- ковинѣ, котра щиро, честно и вод- важко остоюе вже осьмий ро- бѣ права буковинской Руси.

Передплата на цѣлый ро- бѣ 5 зр., на пѣть ро- бѣ 2 зр. 50 кр., а на чверть ро- бѣ 25 кр.

Редакция и Администратія въ Черновцахъ ул. Петровна ч. 2.

„КОВЗАРЬ“ ЗБОРНИКЪ КВАРТЕТОВЪ. Цѣна 60 кр.

Достати можна въ тов. „Прогрѣтъ“.

Въ каждой русской хатѣ повяна знаходиться знаменита книжочка

П. ВАНТОВОГО УКРАИНСТВО на литературномъ позывѣ зъ Москвитини.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]

Цѣна 50 кр. за пересылкою 55 кр. Набути можна въ редак- ціи „Дѣла“.

Новость!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

выпаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

Фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новость!

Запросины до передплаты на „ДЗВОНЪ“

письмо иллюстрированное для науки и забавы русскихъ дѣтей и молодежи.

Зъ днемъ 1-го сянча 1892 розпочинає „ДЗВОНЪ“ третій рѣчникъ своего издаванія. Кромѣ помѣннихъ займалыхъ и ро- знообразныхъ правъ подаетъ „ДЗВОНЪ“ въ р. 1892:

1) Амичка: „Записки Школяра“, о котромъ критика вы- казываетъ, что въ каждой хатѣ итальяской найдѣтъ „Молитвенникъ“ и Амичка, „Записки“.

2) Пригоды Донъ-Кихота зъ испан. повѣсти переробивъ Ив. Франко.

„ДЗВОНЪ“ буде и сего року щедро иллюстрированъ кар- тинами водповідными текстови. „ДЗВОНЪ“ водходить 1-го и 15-го каждого мѣсяца. Передплата водноситъ: рѣчно 4 зр.; по- вѣрочно 2 зр. и чвертьрѣчно 1 зр. — Цѣлорѣчній передплатникъ до- стануть за доплатою 20 кр. (на опакowanie и почту) одну зъ слѣдующихъ двохъ премій (посла власного wyboru: М. Лисенка: Коза-дереза, комична оперетка до слыву и фортепиано, або Ив. Франка: Лясъ-Микита, богато иллюстрированный эпосъ зъвѣрчій на- тѣ вѣмечко „Reinecke Fuchs“. — Рѣчникъ 1890 „ДЗВОНКА“ набути можна по цѣнѣ 4 зр.

Письма и передплату просимо адресувати:

Редакция „Дзвонка“ у Львовѣ ул. Чарнецкого ч. 26.

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, дво- тѣждневный педагогично-научный, водходить одѣ 1-го сянча 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменска ч. 27. Предплата на цѣлый ро- бѣ 3 зр., на пѣть ро- бѣ 1:60 зр., на чверть ро- бѣ 1 зр.

„СЛАВІЯ“

БАНКЪ ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЬ ВЪ ПРАЗѢ. Головное Заступниство для Галичины и Буковины у Львовѣ.

Благородна и добродѣйна цѣль забезпеченія будущности богатыхъ якъ и бѣдныхъ лицъ, та цѣль родина не дасть ся осягнути иншими средствами, якъ лише черезъ убе- зпеченіе життєвѣ, позаякъ той найкорше падать, хто забезпечує ся.

Трицѣлѣтній отецъ забезпечує для новорожденной доньки за кварталъ ѣну премію 9 зр. 68 кр. капиталъ зр. 1000, малюй выплатити ся при ея дожитіи 20-го року. — Умирає отецъ коли-небудь передъ тѣмъ 20 рокомъ, тогда устаетъ дальшее плаченіе премія, а донька при дожитіи 20 року получаетъ цѣлый забезпеченный капиталъ 1000 зр. — Умирає же донька передъ дожитіемъ 20-го року, тогда звертає „Славія“ въ впаденый премія.

Трицѣлѣтній мужчина забезпечує себя на старѣсть 1000 зр. Приступая до убе- зпеченія на 20 лѣтъ и платитъ мѣсячно 4 зр. 53 кр. — Если въ протягу того часу, коли-небудь, хочъ-бы по заплачено лише одной раты мѣсячно — умеръ, то „Славія“ выплачує забезпе- ченный капиталъ 1000 зр. его наслѣдникамъ. — Если же переживъ тѣмъ 20 лѣтъ, тогда може собѣ выбрати одинъ изъ слѣдующихъ 5 способовъ выплаты:

- 1) выплату цѣлою, на него принадлежащюи суммы 1158 зр. 90 кр., або
- 2) выплату лише суммы 619 зр. 60 кр., при чѣмъ позостає обезпеченнымъ на посмерт- ный капиталъ 1000 зр. безъ дальшюи оплаты премія;
- 3) выплачуваніе доосмертнои рѣчной ренты въ квѣтъ 96 зр. 70 кр. або такожъ
- 4) выплачуваніе ему доосмертнои ренты лишь 51 зр. 80 кр., при чѣмъ вѣстане ubez- печеннымъ на посмертний капиталъ 1000 зр. безъ дальшюи оплаты премія, вѣднѣи
- 5) выданіе ему полиціи на капиталъ посмертний 2148 зр. 80 кр. безъ дальшюи оплаты премія.

Сорокъ-лѣтній отецъ забезпечує на случай своей смерти для своей родины капиталъ 2000 зр. за мѣсячну оплату премія 5 зр. 54 кр. — Умирає коли-небудь, хочъ-бы лише по за- плачено одной раты мѣсячно, то „Славія“ выплачує цѣлый забезпеченный капиталъ 2000 зр. позоставшій родинѣ.

Въ протягу 19 лѣтъ умерло 1542 членѣвъ банку „Славія“, котрй впаали до своей смерти суму 294.883 зр. 18 кр., а за тоє выплатила „Славія“ позоставшимъ ихъ родинамъ суму большу о четверѣ, е. е. 1,130.326 зр. 32 кр.

На полиціи, що найменше 3 роки важной, може членъ на жаданіе, зъ концѣмъ кож- дого слѣдующего року одержати посвѣдѣченіе удѣлове на ту часть капиталу, або ренты, на яку за впаденый премія узыскавъ право.

Такъже може на таей полиціи получить позичку, або обезпеченіе на иныє змѣннѣи, або вѣднѣи полиціи банковой „Славія“ продаати.

На заплаченіе каждой навѣтъ мѣсячнои раты премійной, вызначеный есть терминъ 3 мѣ- сячный. — По уплатѣ того часу полиця тратитъ свою важность, однакъ на жаданіе члена можна еи въ протягу року одновити, або банкову продати, наколи обезпеченіе вже 3 роки тривало.

По 5 лѣтахъ важности обезпеченія, може забезпеченный капиталъ и въ такомъ случаю бути выплаченый, коли обезпеченный самъ позбавляє ся своего житя, або черезъ поединокъ. — За полиціи, що найменше 3 роки важной, звертає „Славія“ въ обѣхъ тѣхъ случаяхъ такую квѣту, за яку полиціи-бы одкупивъ.

При такихъ улекшеніяхъ и користныхъ условияхъ муситъ каждый цѣнѣть полиціи „Славія“ узяти.

Весь чистый зыскъ роздѣлює ся межѣ обезпеченныхъ.

Выплаченый капиталъ выносился по концѣ р. 1888 1,650.764 зр. 14 кр. — Число чле- новъ секцій I—III досягло 37.019 лицъ, на забезпеченный капиталъ въ сумѣ 22,533.445 зр. 64 кр.

Близшій поясненія подає Головна Дирекція банку взаимныхъ обезпеченъ „Славія“ въ Празѣ, або Головне Заступниство тогожъ банку у Львовѣ.

Богословъ, котрый сей ро- бѣ павзує, глядитъ лекціи зарѣзъ. — Близша вѣдомость у п. М. Рихвицкого- учителя въ Печенѣи, почта Ку- ровичѣ. 4188 1—2

ПАНОВЕ

що терпять сексуальну слабость нехай зажадають иллюстривану брошюру о патентованомъ у всѣхъ державахъ, и посла проє. Вольфа сконструированомъ гальв.-электр. апаратѣ „Рефекторъ“ для влас- ного ужитку. Загарантовано пе- шходіе ношеніе на тѣлѣ. Дуже многій лѣкаръ выпробували, при- поручили и ординували се сред- ствомъ. Выгодно можна сховати въ кишеніи. Брошюра гратієс (въ ко- вертѣ за присланнымъ 10 кр. мар- кою) высылає Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien I. Schu- 4184 Ierstrasse 18. 1—26

БРИ-

твы швейцарскій и англійскій, ремѣнцъ и марморки, пензль и всякій приборъ до голена торгують приборѣвъ до подо- рожи, бѣля музыкского, пер- фумеріи и т. п.

ПАВЛА ЛЯНГНЕРА

передъ тѣмъ

БРАТОВЪ ЛЯНГНЕРОВЪ у Львовѣ ул. Галицка ч. 18.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а менѣ полишилось ще много гар- ныхъ и тривалыхъ плащѣвъ зно- выхъ та одяговъ, за-для закупа бѣльшой скопленности, — то продаю ихъ по значно зниженѣи цѣнѣ и запрошую П. Т. Публику до сего при- годного закупа.

Замовленія на одяги зъ француз- кихъ и англійскихъ матерій выко- нують ся за 24 годинъ дуже эле- гантно и числятьсѣ дуже дешево.

Зъ поважаніемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

О половину зниженѣи цѣны

для предплатниковъ „Дѣла“, „Зорѣ“ и „Ватѣвѣчинѣ“ на давнийшій томы „Гибліотекы найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ т. I—XX, включно, чи сто купує разомъ чѣи повѣстико, якъ довогъ вѣстане невеликій запасъ. Зголожу- ватисѣ треба просто до „Адми- нистраціи Дѣла у Львовѣ“.

Знижена цѣна всѣхъ 20 томовъ 18 зр. 80 кр. (на пересылку почто- ву треба долучити 30 кр.)

АРТИСТИЧНЫЙ ЗАКЛАДЪ ФОТО-ЛИТОГРАФИЧНЫЙ для репродукцій ТЕОФИЛА ВАНЬЧИЦКОГО

Львовѣ ул. Сикстуна ч. 43

выготовляє цинковыя клішѣ до друку, дешевѣи якъ деревориты, въ рѣзныхъ родахъ, а то:

Автотипіи, цинкографіи послѣ фотографіи, ту- шовыхъ рисунковъ, акварель и олійныхъ образовъ.

Фототипіи, цинкографіи послѣ перовыхъ ры- сунковъ, густевыхъ, крейдовыхъ, шти- ховъ до друку на мѣди, на стали и на деревѣ.

Хеміграфіи, цинкографіи зъ автографічныхъ рисунковъ перомъ, крейдкою и зъ літо- графичныхъ одбитокъ.

Фотолитографіи, желатиновой копіи до пе- реносеніе на камѣнь для літографіи.

Спродано найдѣвнѣишій атраментъ, тушь и крейдку автографі- чну. Маю на складѣ паперы, що служатъ вероєтъ до переносенъ на цѣпкѣ або камѣнь, а то: зернисто-крейдавый въ 4 качествахъ автографічний папѣръ до робѣтъ перомъ, транспарентно-автографі- чный такожъ до робѣтъ перомъ. Для фотографічній репродукцій крейдовій паперы въ 4 качествахъ, на котрыхъ можна выготувити дуже гарній рисунокъ — выдѣлає до тѣхъ же паперѣвъ приборъ рисунку. Для гушавѣи и процѣдѣванія роблю клішѣ до аме- ратѣвъ и цѣпикѣвъ. Замовы выконую якъ найстараннѣише и по- приступниѣи цѣнахъ. 4143 15—20.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватисѣ на нашу часописъ.

Выдавецъ Иванъ Белей. — Одѣвальный редакторъ Михайло Струсевичъ.

Пайрѣтъ зъ фабр. Черданской.

Зъ друкарѣвъ тов. ям. Шавченко, подѣ зарядомъ К. Воднаркового.

Выходить у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и рускыхъ святъ) о 5-ой годины ш полудни. Литературный отделъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, и въ второкъ и пятницю на перекрѣвъ разомъ въ Дѣло.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣло“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9. у Вѣдн М. Dukes, 1. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 8; Oppel, 1. Stubenbastei 2. Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ въ лѣт. додатковѣ въ Австрій: на цѣлый рокъ . . . 18 гр. на цѣлый рокъ . . . 24 гр. на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 12 гр. на четверть року . . . 4 гр. 50 кр. на четверть року . . . 6 гр. на мѣсяцъ . . . 1 гр. 50 кр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 гр. на полъ року . . . 8 гр. на четверть року . . . 4 гр. на мѣсяцъ . . . 1 гр. 35 кр. Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднѣе застереженіе. — Редакція неопечатанъ въ нѣмъ портъ. Подписокъ членомъ комитетъ 8 кр. а. в. Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 гр. бѣдъ одновѣстрѣчнхъ нисератовъ въ рубр. „Надѣслане“ по 20 кр. а. в. Подписки членомъ ся по 10 гр. бѣдъ етихъ.

Проектъ реформы непосредственныхъ податковъ.

II.

Проектъ реформы непосредственныхъ податковъ обчисленъ такъ, кѣмъ доходу приносятъ всѣ роды новыхъ податковъ.

И такъ загалный податокъ заробковъ принесетъ 19,672,000 гр., податокъ акціонныхъ товариществъ и подѣльныхъ предприятий 15,688,000 гр., податокъ въдѣ плативъ 1,995,000 гр., податокъ въдѣ рентъ 2,966,000 гр. — разомъ тѣ четыре рода податку 40,321,000 гр.

Щодо податку особисто-доходоваго то годъ дати позитивный дати, позаякъ сей родъ податку заводитъ ся первый разъ и нема нѣякихъ певныхъ датъ. Щобы знати, кѣмъ доходу принесетъ сей податокъ, треба оцѣнити загалный доходъ населенія державы. Правительство взяло собі за взорець суму доходу въ Пруссіи за рокъ 1890/91, редукуя ихъ въдѣ до населенія и иныхъ обставинъ въ Австрій. Правительство приняло, що доходъ въ Австрій буде выносивъ ся по наименше помовану, а що наибольше три четверть часты загалнаго доходу въ Пруссіи. Доходъ, въдѣ котораго буде платитися податокъ особисто-доходовой, выносивъ въ Австрій наименше 836 миліонѣвъ гр., а наибольше 1239 миліонѣвъ гр., а податокъ особисто-доходовой принесетъ наименше 14,235 а наибольше 21,48 миліонѣвъ гр.

Такъ отже загалный доходъ въ пяти провинціяхъ податковъ особистыхъ, если возьмемъ на увагу наибольшу и наименшу сумму доходу податку особисто-доходоваго, принесетъ доходу наименше 51,781 а наибольше 57,505 миліонѣвъ гр. Щобы жъ теперь обчислити оусты податковъ, якъ законъ общіе поробитъ въ надвыжнхъ доходѣвъ, то треба найперше въдѣлити 1,2 мил. гр., се значить збольшену суму на кошту стѣгания новыхъ податковъ, а тогда доходъ въ тѣхъ пяти новыхъ податковъ принесетъ наименше 50,581 а наибольше 56,305 мил. гр. Въдѣ тѣмъ сумѣ треба вновь въдѣлити теперѣшній доходъ податку заробковаго и доходоваго и тогда на оусты лишитъ ся сумма наименше 10,370,000 гр. а наибольше 16,094,000 гр. Сей доходъ разложитъ ся на податки грунтовы, домовый и заробковый, при чѣмъ до обчисленія мае братися податокъ грунтовы, домово-класовый и 26 2/3%-ый податокъ домовый въ поодиночнхъ доходѣ се значить 61,28 мил. гр., инші податки домовы въ поодиночнхъ доходѣ отже 3,58 мил. гр., а загалный податокъ заробковый въ поодиночнхъ доходѣ отже 39,046 мил. гр. Разомъ отже въ оустѣ буде мати участь 103,91 мил. гр. Если жъ надвыжнхъ доходу принесетъ 10,37 мил. гр., то тогда зредукуюсь податокъ грунтовы, домово-класовый и загалный податокъ домово-члнщовый о 10%, инші податки домовы о 5%, а податокъ заробковый о 20%. Если жъ бы надвыжнхъ вынесла 16,09 мил. гр., то тогда повышѣ чнсла были бы 15,4, 7,7 и 30,8%. Въ сей способѣ выносивъ бы:

	при найм.	при наиб.
Податокъ грунт.	22,7	20,43
Податокъ дом.-клас.	26 2/3	24
Инші под. домов.	20	19

Теперь подамо що деякі точнѣйші дати що-до поодиночнхъ родовъ податку.

Податокъ въдѣ плативъ представитъ ся въ слѣдуючонъ табелѣ

1 степень въдѣ плативъ	амъ	до зр.	2,000 1	%
2	2,000	амъ до	2,400 1 1/2	2
3	2,400	амъ до	3,300 2	3
4	3,300	амъ до	4,300 2 1/2	4
5	4,300	амъ до	5,000 3	5
6	5,000	амъ до	6,000 4	6
7	6,000	амъ до	7,500 5	7
8	7,500	амъ до	9,000 6	8
9	9,000	амъ до	10,000 7	9
10	10,000	амъ до	12,000 8	10
11	12,000	амъ до	14,000 9	11
12	14,000	амъ до	16,000 10	12

Податокъ особисто-доходовой розложенный прогрессивно, почавши въдѣ 600 гр. въ гору. Для перегляду подаемо тутъ табелку.

Особото доходовой податокъ		выносить рѣчно	
при доходѣ болѣе какъ:		ажъ до вклучно:	
	зр.	зр.	зр. кр.
1. степень	600	625	3.60
2. "	625	650	4.—
3. "	650	675	4.40
4. "	675	700	4.80
5. "	700	750	5.40
6. "	750	800	6.—
7. "	800	850	6.80
8. "	850	900	7.60
9. "	900	950	8.40
10. "	950	1.000	9.20
11. "	1.000	1.100	10.—
12. "	1.100	1.200	12.—
13. "	1.200	1.300	14.—
14. "	1.300	1.400	16.—
15. "	1.400	1.500	18.—
16. "	1.500	1.600	20.—
17. "	1.600	1.700	22.—

18. степень	зр.	зр.	зр. гр.
19. "	1,700	1,800	24. "
20. "	1,800	1,900	27. "
21. "	1,900	2,000	30. "
22. "	2,000	2,200	34. "
23. "	2,200	2,400	39. "
24. "	2,400	2,600	44. "
25. "	2,600	2,800	49. "
26. "	2,800	3,000	55. "
27. "	3,000	3,300	62. "
28. "	3,300	3,600	71. "
29. "	3,600	3,900	80. "
30. "	3,900	4,200	90. "
31. "	4,200	4,600	101. "
32. "	4,600	5,000	114. "
33. "	5,000	5,500	129. "
34. "	5,500	6,000	146. "
35. "	6,000	6,500	163. "
36. "	6,500	7,000	181. "
37. "	7,000	7,500	199. "
38. "	7,500	8,000	217. "
39. "	8,000	8,500	235. "
40. "	8,500	9,000	253. "
41. "	9,000	9,500	272. "
42. "	9,500	10,000	291. "
43. "	10,000	11,000	319. "
44. "	11,000	12,000	357. "
45. "	12,000	13,000	395. "
46. "	13,000	14,000	433. "
47. "	14,000	15,000	471. "
48. "	15,000	16,000	510. "
49. "	16,000	17,000	550. "
50. "	17,000	18,000	590. "
51. "	18,000	19,000	630. "
52. "	19,000	20,000	670. "
53. "	20,000	22,000	730. "
	22,000	24,000	800. "

До обчисленія доходу, въдѣ котораго мае платитися податокъ особисто-доходовой, чинитъ ся помешканіе въдѣлае головну роль. Звычайно, кажеть ся въ проектѣ, обчисленіе доходу податника не може бути менше, аныжъ бы се вышло по въдѣлае помножену его въдѣлае на чинитъ ся менше. На сей чинитъ уложена така табелка:

При рѣшѣмъ выдату на мешканье.	у Вадн.	въ мѣстахъ по-надъ 10,000 мешк.	у всѣхъ ининыхъ мѣстахъ.
до 500 ар.	4-кратно	5-кратно	6-кратно
въдъ 500—1000	" 5	" 6	" 7
въдъ 1000—2000	" 6	" 7	" 8
въдъ 2000—5000	" 7	" 8	" 10
въдъ 5000—10,000	" 8	" 10	" 10
понадъ 10,000	" 10	" 10	" 10
Щобы пѣзнати, кѣмъ особѣ буде об- вязывахъ платити податокъ особисто-доходо- вый, уложено такую табельку, въ доходомъ			
въдъ 600 до 700 ар.	буде 227.000	податникъ	въдъ
до 825 ар.	347.000	"	
до 925 ар.	92.000	"	
въдъ 1000 до 2000 ар.	363.000	"	
" 2000 до 5000 ар.	131.000	"	
" 5000 " 10,000 ар.	30.000	"	
" " 20,000 ар.	6.800	"	
" " 100,000 ар.	3.920	"	
" " 500,000 ар.	299	"	
" " 800,000 ар.	8	"	
" " 1·2 мил. ар.	1	"	
" " 1·5 мил. ар.	2	"	
" " 2·4 мил. ар.	1	"	
" " 3·5 мил. ар.	1	"	

Взагалъ буде 1,362,660 особѣ обчисленъ платити податокъ особисто-доходовой.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Рада державна, по замкненію сесій оймѣвъ вравныхъ, буде скликана имовѣрно на 26 н. ст. цѣвня с. р.

Послѣдній два засѣданія палаты оубѣ мѣли два досѣдѣ непримѣнны интереса, а то на засѣданіи въ пятницю при выдѣлае заявленія далматинскаго посла Вякнѣво, и на засѣданіи въ суботу при промовѣ моходо Чеха Пургартъ.

Пос. Вякнѣво зложивъ таке заявленіе по хорватскѣмъ: Вступая до рады державной, уважамъ своимъ обовязанъмъ заявити, що тѣмъ самымъ не прѣдикумъ правно-державно-го становища королевства Далматія, котра есть въ силу своего права державнаго частіною королевства Хорватія. На доказъ своего твержденія навѣвъ бесѣдникъ акты державны, на котрыхъ опираеться правно-державное становище Далматія въ Хорватіи, гда-давъ про торжественный заявленія теперѣшного цѣсаря, про лютевий патентъ, про угорско-хорватскую угоду и заключивъ въ того, що Далматія есть интегральною частію Хорватіи. Въ тѣмъ жѣ хорватскій оймѣвъ, хорватскій банъ и хорватскѣ правительство выдѣлае, что Далматія имѣе часово есть заступлена въ радѣ державной и повинна выбирати своихъ заступникѣвъ до хорватского ойма. — Тутъ привѣвъ Смолька Вякнѣво до порядку, лѣвѣ зачала кричати, а хочъ и въдѣлае ему голосъ, въдѣ середъ крику закнѣвъ: „Я въ своей стороны всѣмъ силами буду старатися, чтобы се право фактически въдѣлѣти в перевести. Отже мое политичное вѣрую, и я остаю вѣрнымъ тѣмъ моимъ вѣрѣ“.

Какъ вѣдѣно, на другѣмъ засѣданіи въдѣлае Смолька свой заявъ до порядку и въдѣлае голосъ пос. Банкнѣмю.

На засѣданіи въ суботу молодѣческій посолъ Пургартъ промовѣвъ противъ предложѣна 360,000 гр. на запомогъ для голодныхъ, бо се за мала сума. Въ самѣй Чехіи есть школы на кѣмъ миліонѣвъ. Если такъ далѣе пойдѣ, то активный край чешскон короны мусеть пропасти, а тогда такъ же не далѣе буде въдѣ того, что въ Австрій пропаде.

Сѣ слова перебивъ пос. гр. Гомпешъ окликномъ „Ого!“ и пойдѣвъ до вице-президента Хлюмеккого та щось ему говоривъ.

Вице-президентъ: Коли побачу стѣнографичный протоколъ, то верну ще до послѣднихъ словъ бесѣдника.

Пос. Пацакъ: Чи тутъ есть обовязанъ доносѣ?

Пос. Пургартъ: Я могу повторити, що сказавъ. Если королевство Чехія пропаде, то и Австрія скоро пропаде.

Пос. Вапаты: Панове сидятъ въ рѣставраціи, въдѣлае приходять тутъ и бѣжать до президента.

Пос. Пацакъ: Такі доносѣ не лѣцѣють въ парламентѣмъ!

Пос. Вапаты: Такъ мовѣ бы въ школахъ! Гарный парламентъ!

Вице-президентъ: Вызваю пос. Вапато за его замѣтѣ до порядку.

Пос. Вапаты: Але такъ же и гр. Гомпеша. Въдѣ не повиненъ бѣчи въ доносѣмъ!

По якомъ частъ заявивъ Хлюмеккій, що прочитавши стѣнограммы не бачитъ причинъ покнѣти пос. Пургартъ до порядку а такъ же и гр. Гомпеша просивъ оповѣстити, що въдѣ не порозумѣвъ промовы Пургартъ.

Отвореніе угорского ойма въдѣ было ся въ дѣже торжественный способѣ. Въ престольной бесѣдѣ поднесено передовѣмъ, що въ тѣмъ роцѣ въдѣ заключена угоды въ 1867 р. минуло 25 лѣтъ, и Угорщина збрѣма за той частъ великій поступъ на всѣхъ поляхъ та добула бюджетову рѣвновагу такъ, що теперь можна приступити до регуляціи валюты. Далѣе заповѣдѣно податкову реформу, провъ реорганизациі администраціи, регуляціи правныхъ вѣдѣнось урядникѣвъ, законѣ о то-варствахъ и зборахъ, основанѣ особного трибуналу въ выборныхъ справахъ, та скодѣи кованѣ карной и цивильной процедуръ. Въдѣ такъ престольна бесѣда заповѣдае рѣнѣ реформы, котры мають на цѣль поднесити про-свѣту, рѣвноважнѣ и средства коммуникаціи. Що до рѣлѣйныхъ справъ, то высказуеся надѣю, що и далѣе церковъ сповнѣти буде свою задачу въ традиціи гармоніи въ державѣ. Задачею ойма буде перевести внутрѣшну реорганизацию, бо въ удовольствіи требо-ва твердѣти, что правительствѣ вѣдѣнось до державѣ, якъ буди добрый при отвореніи послѣднего ойма, такъ суть и теперь. Отже ли-ше треба використати часть мира, періоду фѣ-нансовоу рѣвноважнѣ, розвинути матеріальны си-лы народу и внутрѣшній вѣдѣнось сконсоли-дувати, чтобы наша держава, коли бы надѣй-шлѣ тяжкій часъ, буда въ силѣ въдѣперти всѣхъ ворожѣмъ противности.

Въ понедѣлокъ у Вѣдн лучнѣ ся знач-ный розрухъ робѣтнѣвъ, котры теперь не мають нѣякого занятя. Два попередного скликано зборы, на котрыхъ, якъ казали, буд-уть хлѣбъ роздавати. Коло полудня явило ся на Гернальсѣ болѣе тысячѣвъ людей, а робѣтнѣвъ прийдѣ на зборы въ своимъ жѣвнѣмъ и дѣтѣмъ. Видѣ збранихъ мѣвъ буди дуже прѣвѣры и нужденный. Учаснѣчѣ заняли сѣлю и ото-родъ въ рѣставраціи Мандля та головѣю збо-ровѣ выбрали чѣлѣдѣнка столѣрского Бонгуса, котрый заявивъ, що се збрѣла ся армія го-лодныхъ, та домагае ся работы и хлѣба. Ин-ші бесѣдникѣвъ выступили остро противъ пра-вительствѣ и противъ рады державной за-дѣла въдѣнось справы коммуникаціи будѣвъ у Великомъ Вѣднѣ. Безробѣтнѣвъ робѣтнѣвъ, ска-завъ якійсь робѣтнѣвъ Маркѣ, се властиво во-дѣнось, котрыхъ повинно карати ся. Жѣбратѣ не вѣдѣю, отже треба — жѣдати. По кѣмъ-тохъ такихъ промовахъ правительственный ко-мисаръ Бжезовскій розвязавъ зборы. Средѣ загалныхъ свѣдѣвъ робѣтнѣвъ машерували въ Гернальсѣ до ратуша. Але по дорожѣ встрѣти-ли ихъ численнѣ въдѣлѣи пѣшѣи и кѣмѣи по-ліціи. Кѣмѣи поліціи кнѣнула ся на товѣу въ такоу силоу, що кѣмѣи 500 людей понесло тяжкій або лекшій ушкодѣна. Въдѣ такъ въдо-хнѣно справѣ товѣу до мѣни Гернальсѣ и тамъ станула головна сила поліціи. Але одна частіна ексцендѣтовъ въ числѣ 800 передѣла-ли выношу уличѣю подѣ проводомъ Гавзера, редактора соціалѣстичной газетѣи, ажѣ до ма-гістрату. Въ ратушѣ всѣ двѣрѣ и ворота за-чинѣно. Тогда збраний поднесѣи великій крикъ: „Мы голодны, хотимъ работѣ!“ Выслѣно депу-тацию до бурмѣстра, на чѣмъ котрой будѣ Гав-зеръ, але тымъчасомъ прибѣгла поліціи а ареш-тувала самого Гавзера а въдѣ такъ шаблями разбѣлаа демонстрантовъ и деякихъ скалѣчи-ла. При тѣмъ арештовано двѣдѣти особѣ. Ве-черомъ въдѣбули ся ще одні зборы робѣтнѣ-кѣвъ, на котрыхъ пос. Перверсторферъ гово-

ривъ про реформу закона правосого. Зборы розвязавъ комисаръ поліціи.

Епископъ Айрлендъ о будучо-сти церковѣ. Римскій корреспондентъ Neue Freie Presse доносѣтъ, что теорія и погляды а-мериканскаго епископа Айрлендъ въ Ст. Полѣ въ Міннесотѣ, котрый недавно бувъ на аудіенціи въ папы, выдѣлали велику сензацию въ Ватиканѣ. Американскій князь церковѣ вручить папѣ замѣстъ сподѣваного Петрового гроша свою мову, въ котрой на снѣдѣ епископѣвъ побѣчно американскѣмъ обговѣрю-вавъ вѣдѣнось церковѣ до сусѣдственности и вы-сказавъ надѣю, что римска курія признаетъ и заапрѣбу тѣ засады, высказанѣ въ тѣмъ мѣмъ и будѣ нѣхъ держатися. Епископъ Айрлендъ порѣшае въ свой мѣмъ досѣгочасну церковно-политичну систему, яко руководитъ ся теперь рѣшаючи оферы въ Ватиканѣ и въ церковѣ ка-толацѣи, про те можна собі выобразити сен-зацию, яку она выдѣлае въ вѣрѣгахъ полити-кѣвъ ватиканскихъ.

„Цѣль и змаганя вѣну — каже еп. Ай-рлендъ, — можѣтъ непоконѣти хѣба однихъ малодушѣвъ, бо суть ознаки Провидѣня, котры вѣзвѣють церковѣ дорогу до свѣтлой побѣды. Пій IX. сказавъ, что церковѣ нѣколи не поми-рѣть ся въ новѣчасныхъ идеѣмъ, а однакѣмъ въ тѣхъ идеѣхъ есть богато добраго и подне-сѣлого. Коли церковѣ не схоче арозумѣти и примѣнитися до новыхъ змаганѣ, то збѣтитъ вѣкъ XIX. наибольшимъ ворогомъ вѣры. Жи-вѣмо въ часахъ панованія народу. Пануючій у-держуѣтъ ся на престолѣ на тѣмъ, на кѣмъ-ко йдѣтъ въ народахъ и на кѣмъ-ко вѣмѣють примѣнитися до гадѣи и змаганѣ народѣвъ. Горѣ-жѣ церковѣ, коли не признаетъ сѣго фак-ту! Мы повиннѣ вытягнути гѣрку науку въ до-сѣдѣу деякихъ европейскѣхъ державъ, что цер-ковѣ стала ся орудемъ кастовыхъ интересѣвъ и черезъ те вѣрѣла власть и вѣлѣвъ на жи-зненнѣй идеѣ и интересѣмъ народу. Реакціи то-мѣря тѣхъ, котры дѣлѣтъ ся та не бачѣтъ — и не въдѣлають; тѣхъ, котры при цѣнѣтар-ныхъ брамахъ заводѣтъ жалѣ и плачѣтъ надѣ грѣбами, котрымъ нѣколи вже не отворитися.“

Натягнувши далѣе на аспираціи панства до власти свѣтской, каже еп. Айрлендъ: „Ко-ли-бѣ я бувъ папою, то анѣ не жалѣвъ бы за-вѣратѣ свѣтской власти, анѣ не загребѣвавъ бы ся въ фѣлософіи св. Томы въ Аквианѣ, и не подѣлѣвавъ бы побожѣство вѣрнѣхъ черезъ въдѣусти. Церковѣ повинна служѣти тѣмъ-ко людѣности. На поля жѣтѣвѣи боротьбы свя-щеннѣи и людѣ свѣтскѣи повиннѣ спѣльно охѣ-дѣти за причинѣми злого и змаганѣ до социѣ-лон реформы.“

Що папа не забудѣвавъ ся теоріями еп. Айрленда, — кнѣтитъ корреспондентъ N. fr. Presse — не треба либѣмъ додавати. Коли-бѣ Левъ XIII. мѣвъ дѣло въ явнѣмъ нѣмѣмъ епископомъ, то певно зганѣвъ бы его за то суво-ро. Але американска церковѣ надѣмо мѣгуча и надѣмо независѣма, и длѣтѣло въдѣлѣвавши епископа про око лѣскаво, а декотры болѣе не-зависѣмѣи и оппозиціи кардиналы радо гости-ли еп. Айрленда и прощѣючы ся зъ нимъ, об-дарували его найсердѣчѣйшими желаніями на дорогу.

Подаемо сю звѣстку въ обовязку дневни-карскаго, заважаемо тѣмъ, что досѣ нема певности, чи амѣстъ той мовы есть наравду того рода, якъ его подае корреспондентъ N. fr. Presse.

Папа выдѣвъ енцикліку до фран-цускихъ архіепископѣвъ, епископѣвъ, духовѣнства и католиковъ церковѣ у Франціи. Въ нѣй высказано жалѣ, что деякі мужѣ хотѣ-ють зничити христѣанство, а въдѣ такъ папа напоминае всѣхъ католикѣвъ, чтобы они при-чинили ся до успокоенія вѣтѣчѣмъ и поднесѣи се яко обовязанѣ всѣхъ, чтобы узнали нѣмѣшнѣе правѣльнѣе и его не подѣоували. Що-до тѣмъ-ко деякихъ людей, котры кажѣтъ, что не можѣтъ признаѣти рѣспубликѣи въ причинѣи инъ антихри-стіанскихъ пересѣдѣчѣи, енцикліка въдѣповѣ-дае, что треба робѣти рѣбѣнѣю мѣжъ властею уновѣстѣуваною а властею законодѣтною. Зъ сѣи причинѣи треба, чтобы всѣ патріоты сполу-чили ся и бороли ся противъ законодѣтнѣхъ надѣжѣи всѣмъ конституціиными средствами. Наконецъ енцикліка заявѣла, что папа радѣи вести французскѣмъ католикамъ политичну кон-кордату, а противѣтъ ся роздѣловѣ церковѣи державѣ, якъ се хочѣтъ

ефеація робітників в Римі правитель-ство вислало 27.000 адміністративних спосо-бом до місця їх приналежності, позаяк они прийшли з села до Риму. Впрочому пра-вительство радить, як лише може, і наказа-ло тепер, щоб 300 робітників правитель-ственими коштом вислати на роботу до Греції і до Солуна. Але мимо того нечот-травно в Римі і по цілій Італії майже відь тижня а в п'ятницю на Палла Маттеї кишено бомбу і відтак 250 мулярів хотіло вдерти ся на Корсо, в найбагатшу част м'ста, але войско не допустило до нападу. Вже два рази в парламенті обговорювано сю справу неспокійно. Першого разу міністер Нікотера сказав, що буде дати о підмогу для робітників, але з другою стороною вступити остро против тих, що їх підбу-рюють. В п'ятницю італійська опозиція поста-вила другий раз інтерпеляцію, в котрій за-вдовала правительству, щоб оно дало о пуб-личний порядок, а з другою стороною о го-рожанську свободу тым більше, позаяк си-туація аномальна. Міністер в своїй відпо-віді дуже остро виступив против опозиції, запевняв, що положення Риму таке саме, як і в інших столицях європейських та ціле заво-рушення на Корсо зробило 70 негодяв. Ми-мо того вислано непокоячі телеграми за гра-ницю і опозиція хоче тым способом напо-лохати правительств.

Французська кризіс міністерска ще не скінчилася і взагалі не знати, чи скоро буде поладжена. Если бы ситуація була нормальна, то Клемансо повинен зло-жити новий кабінет, бо він властиво пред-ставляє побідившу групу, але як зв'язно, побіду унескали случайно сполучивши ся скрайні елементи, скрайні республіканці і монархісти, отже о виході нормальності не може бути мисли. Дятого правительств може вибрати в таке, щоб лишити ся при кер-мі, розв'язати парламент. Тільки се средство не принесло бы мабуть користі, бо в новій палаті правниці в радикалах майже зовсім певно будуть мати стільки сили, щоб могла спільно завладати кабінетом. Не лишає ся отже нічого, як хаба р'шати ся на зложення ново-го кабінету або его реконструкцію. Кому ся мисля буде поручена, досі не знати. В Па-рижі говорили о Фрейсінгеті, далше о про-віднику сторонників охорони політики цло-вои, Меліне, а навть о Констансі. Але то все були лише довідні кон'єктури. Президент републики Карно нараджував ся з різними політиками в осторожа та повільно розсв'д-жував політичну ситуацію. Навонець Карно хотів бущому міністрови справ загра-ничних, Ріботови, поручити сю справу, але пар-тія посла Клемансо заставля, що его кабінету не буде обділяти, отже президент републи-ки відступив від свого зам'ру.

З Константинаполя доносять о новім консулі дипломатичнім між Росією а Туреччиною. Як зв'язно, православний монастир російців на горі Ато-сь є також важною позицією військовою в посіданю Росії на турецькій землі. В тм монастирі, як доносять німецькі дзе-вни, має бути коло 1.000 монахів, а з них многи перед тым були підданими росій-ськими, а тепер лише передгаули в мо-наші влобути та замешкали в монастирських келіях. Щоб завести постійну комунікację з монастирем, Росія в Солуні заложила особний уряд поштової. В тм місті свою власну комунікację мають вже дві держави: Австрія і Франція, але они основані лише для комунікаций з заграницею, а російська служба поштою перевозила посылки на гору Атось. Дятого турецький губернатор за-ложив протест против порушення турецького права в против розширення поштової служби внутрі Туреччини, а коли протест не мав ніякого успіху, турецькі власти конфіскували пересылки, призначені для монастиря. Росій-скій консул в Солуні повідомив о цілій пригоді російського амбасадора в Констан-тинополі Нелідова і сей раз виступив до Порты з вербальною нотою. Отже можна ви-жидати, що Туреччина з своєї сторони дасть належну відповідь.

НОВИНКИ.

— Видать товариства ремісничого „Зоря“ порішив на вчорашнім засіданні основати хоръ муж-ської. Пробы хору і наука співу відбували бы ся кожного понеділка і п'ятниці ввечері. Хто бы в членів тов. „Зоря“ хотів записат-ся до проєктованого хору, зовиди зголосити вь локалі товариства сеп п'ятниці між 8 а 9 годиною ввечері.

— Агенстеруни в Галичині відбудуть ся в сьм році: В районі львівського XI корпусу до 15 полку: в Скалаті відь 2 до 12 марта, Збараж відь 14 до 22 марта, Тернопіль відь 24 до 31 марта, Тернопіль відь 1 до 14 марта і в Микуніях відь 16 до 22 марта; до 24 полку в Коломиї відь 1 до 19 марта, Косів відь 21 марта до 1 цвітня і в Снятині відь 2 до 12 марта; до 30 полку в Сокалі відь 1 до 14 марта, в Жовкві відь 16 до 26 марта. Львів (місто) відь 1 до 15 марта, Львів (по-в'їт) відь 16 марта до 5 цвітня; до 55 полку в Бучачі відь 14 до 16 марта, в Подгайцях відь 18 до 30 марта, в Бережанах відь 1 до 12 цвітня, в Рогатині відь 1 до 12 марта, в Бобріні відь 14 до 24 марта, в Перемішлянах відь 26 марта до 7 цвітня; до 58 полку в Го-родені відь 1 до 12 марта, в Товмачі відь

14 марта до 26 марта, в Станіславів відь 1 до 15 марта, в Богородчанях відь 16 до 23 марта, в Надвірній відь 26 марта до 5 цвітня; до 80 полку в Золочеві відь 1 до 19 марта, в Кам'янці струм. відь 21 марта до 5 цвітня, в Бродках відь 7 до 28 цвітня; до 95 полку в Заліщиках відь 1 до 5 марта, в Товсто́м відь 7 до 10 марта, в Чорткові відь 12 до 22 марта, в Гусятині відь 1 до 12 марта, в Вор-щеві відь 14 до 22 марта і в Мильниці відь 24 до 31 марта. В районі перемиського X корпусу: до 9 полку в Стрию відь 1 до 8 марта, в Сколиві відь 10 до 15 марта, в Ни-колаєві відь 17 до 19 марта, в Жидачеві відь 21 до 31 марта, в Калуші відь 2 до 12 мар-та, в Рожнятові відь 14 до 16 марта, в До-линці відь 18 до 22 марта, в Волехові відь 24 до 29 марта; до 10 полку в Перемішляні відь 1 до 12 марта; в Кривичі відь 14 до 16 марта, в Динові відь 18 до 21 марта, в Березові відь 23 марта до 8 цвітня, в Бирчі відь 4 до 9 цвітня, в Добромилі відь 11 до 14 цвіт-ня; до 45 полку в Устриках дольських відь 2 до 9 марта, в Леску відь 11 до 19 марта, в Коросні відь 21 марта до 2 цвітня, в Ры-манові відь 4 до 8 цвітня, в Сяноці відь 11 до 26 цвітня; до 77 полку в Дрогобичі відь 2 до 19 марта, в Самборі відь 21 марта до 2 цвітня, в Старомі-мбоді відь 4 до 12 цвітня, в Турці відь 14 до 27 цвітня; до 89 полку в Рудках відь 1 до 10 марта, в Городку відь 1 до 5 марта, Янові відь 7 до 10 марта, Мостисках відь 12 до 19 марта, Судовій Виш-ни відь 21 до 26 марта, Яворові відь 28 марта до 2 цвітня, Краківці відь 4 до 8 цвітня, Ра-ві рускої відь 11 до 30 цвітня; до 90 полку в Лежайську відь 31 марта до 6 цвітня, Яро-славці відь 1 до 16 марта, Чешанові відь 18 до 22 марта, Любачеві відь 24 марта до 2 цвітня.

— Комісія відомо-сиротинського фонду єпархії ста-ніславської розсудила вже грошові підмоги для дітей і сиріт священичых, перебуваючих в єпархії станіславській. Для дітей, мешкан-чих в львівській єпархії і в єпархії пере-миській вийшли ся заповіді підзйме. Загальна сума виплачених заповіді вносить 7315 гр. 85 кр., розділених між 102 вдови і 53 сирот. Кожда особа одержить по 57 гр.

— Фізікомі м'тени в Перемішляні іменовано д-ра Сомерського а его заступником д-ра Трибулиці.

— Товариство поворозниче в Радиміні відбуло свои загальні збори дня 13 н. ст. лютого. Ко. Левъ Пасторъ здав справу з діяльності дирекції вь році 1891 і зазначив, що товариство з року на рік успішніше розвиває ся. Товари поворозничі товариства знаходять що раз більший покуп и викирають з торговлі лихій, хоч дешевіший виб'рб жидовських торговців. Але не лиш приватні купці обертають ся до товари-ства з що раз більшим довір'єм, також і державні інституції убиши вь відносинах з товариством на рік 1892, а то: генеральна ди-рекція фабрик тютюну у Відні затвердила оферту товариства для доставки товару поворозни-чого вь висоті 7.000 зр., а дирекція залізниць державних у Львові і Кракові зобов'язали ся контрактово одну част потреби заспокоюва-ти. Що раз більше фірм торговельних зго-лошує ся до дирекції з просьбою о залож-нен в их торговлях складів комісових. Вь минулому році заложено такі склади вь Тер-нополі у п. Андрія Маковецкого, в Перемішляні вь базарі жмени Забланича і в інших мен-ших містечках. Дуже потішачучим з'яви-щем єсть єсть, що і селяне починають товаръ товариства, хоч трохи дорожній, більше ціняти як лихій а дешевіший товар; багато крамниці християнських замовляє товар поворозничій з товариств. Крамницям дає дирекція 6% раба-ту. Доходу вь минулому році мало товариство 17.104 зр. 96 кр., розходо 16.954 зр. 66 кр. То-вариство мало 29 робітників. Зь признаєм підійб'є ко. Пасторъ ревну діяльність бухгалте-ра Володимира Гайдукевича. Вь касі хорихъ бу-ло вь 1891 році 290 зр. 26 кр. Відтак п. Ми-хайло Грушка представив іменем контрольного комісії біланс за рік 1891. Чистий зискъ ви-носив 559 зр. 82 кр. Зь того зиску виначено 10% відь уділів а решту призначено на пок-р'тє податку доходу за в'їт л'їта почавши відь заложена товариства. Дивна річ, що мимо щоріч-но посыланих білансів товариства до doty-чних властей, аж сего року виб'рено податокъ за в'їт попередній л'їта вь висоті коло 600 зр. Против того високого виб'ру внесло товари-ство рекурсъ. Загальний зб'рб дав дирекції аб-солюторію і висказав признає и в подяку за безкористовну увагу. При доповняючих вибо-рах до ради надзирательної виб'рай: Волода-слав Яничий, нотар, презесом; Антонъ Голо-винський, начальник громади, заступником; Ан-тонъ Варъ, концієнт нотаріальний, секретар-ем; третім членом дирекції виб'рає Ми-хайло Грушка. Вкінці ко. Левъ Пасторъ поста-вив внесенє заложити читальню і бібліотеку для членів товариства, бо показує ся конечна потреба центра, де можна бы спільно забавити ся, учатися, порадиш покр'їти та піднести на родного духа. В'їт отже як найхотілише під-перли внесенє кз. Пастора, висказуючи бажанє, щоб читальня мала знами католицькі і чисто польське, народне. Читальня буде зав'язана підъ покровомъ св. Іосифа.

— На будову руного театру у Львові переслав-ла руки нашої редакції о. Іванъ Пацлавскій, па-рохъ Ізавовки, зобраний его дочкою, панною Лу-кією Пацлавською 16 зр. 70 кр. на вєсілью в Ро-жисках у о. Івасечка дня 16 н. ст. лютого.

— Обдиража кистеля. Зь Збаража доносять, що дня 20 н. ст. лютого вь ночі вломив ся якийсь невислужений злочинець до тамашного кистеля і, перебивши муръ і вломивши крати підъ віконемъ захристі, укравъ зь великого престолу чашу, забравъ хрестъ нікільовий, два л'їхтарі, дробий грошъ зь скарбовок, колянцятъ лампъ

наповненихъ масломъ, понизивъ шати і скріп'ї, де були сховані св'їчки а також ушкодивъ од-динъ престолъ. Находячи ся вь чаші частинъ, висипавъ злочинець на престолъ. По шкодахъ, які наробивъ вь кистелі, якъ також і по тм, що забравъ собі санками аж підъ самъ кистель можна догадувати ся, що злодій бувъ добре о-бб'язаний зь міщанствою і знавъ, що его ніхто не сполосить.

— Виставу образів оліїнихъ отворено у Львові при улиці Сикетускій ч. 8. Вистава обб'ямає чи-слений оригінали і копії значнішихъ маларівъ і визнає ся ще одною доброю стороною, а то: дешевістю цінъ образів. Вистава буде замкне-на за 3 тиждні, тож і натовп публики досить великий, тым більше, що вступъ кождому воль-ний.

— Самоубійство. Вь Новім Санчі застр'їливъ ся в'їт 1-ою компанією оборони краєви Ізидоръ Суходольскій зб Шляхтової. Нещастного правело до самоубійства зле обходженє настоятелів.

— Вь опр'їт Шалена, академіка, засудженого вь Росії на три роки в'язниці, вислали студен-ті і родина его числений петиції до „коля“ польского у Відні. Справою єєю зь поручення кола займивъ ся пос. Бикъ, котрий вь обб'я-м'їхъ елябратіхъ виказує, що правительств рос-ійське нарушило право народів. Міністеръ су-дівництва, до котрого пос. Бикъ удав ся вь задоволені справі, приобб'яв вєстати ся за Шля-хтому у російского правительства.

— Нам'єрене самоубійство. Вь неділю ввечеромъ стр'їливъ до себе 5 разівъ зь револьверу Петро Войтовичъ, 21-лїтній челядникъ бляхарскій, вь своїмъ мешканні вь ринку у Львові і ранивъ себе 4 рази вь череві а разъ вь груді. Тяжко раненого не позволили л'їкарі перевезти до шпи-талью а осотрили рани вь его мешканні. Причи-ною сего нам'єру Войтовича була нещастна лю-бовь.

— Спочиває на трудахъ. Зь Атинъ доносять, що ватажокъ турецькихъ розбійників, ославлений А-танасъ, котрий вь л'їт минушого року напавъ бувъ підъ Черкескей на побіздъ залізничі, що йхавъ зь Царгорода до Адриянополя і обрабу-вавъ его та в'язавъ кількохъ людей вь неволю, а відтакъ жадававъ відь нихъ великого окупу, пої-шовъ вже вь відставку. В'їт купивъ собі коло м'їста Лярієи вь Тосамі грунтъ і сидить тамъ тепер спокійно на трудахъ свого бурливого житя.

— Дробий в'їт. Цісаръ дарувавъ греко-кат. ко-мітету парохіальному вь Ходковичахъ, повіта перемиського 100 зр. на реставрацію церкви.

Посмертний — — оповістки.

О. Іванъ Хромовскій, титулярний крилошанинъ, священик-ювілатъ вь Остапівцяхъ, упокоивъ ся дня 22 н. ст. лютого вь 83 році жатя а 53 свя-щенства. В'їтна єму пам'ятъ!

— Н. Анто Гадзінський, парох-ювілатъ вь Голо-скові коло Отині, померъ тамъ же — якъ до-носять червоцка Gazeta polska — вь 80 році жатя а 55 священства. В'їтна єму пам'ятъ!

Іменования, перенесення, конкурсы # пр.

— Конкурсы. Окружна рада школьна вь Надвір-ній розписує конкурс на посади учительскіхъ зь речанцемъ до 27 н. ст. марта: 1) при школахъ ета-товихъ: вь Добровір'ї, Голоскові, Гвозд'ї, Ябло-ниці, Майдані горішнімъ і Переросі; 2) при школахъ в'їліальнихъ: вь Дор'ї, Фитков'ї, Лосев'ї, Майдані горішнімъ, Ославкахъ чорнихъ, Потоці чорнімъ, Скопівц'ї, Терновиці л'їсові, Велесниці, Волосов'ї і Зеленов'ї. — Окружна рада школьна вь Галич розписує к нкурсу на сл'їдуючій поса-ди учительскіхъ: 1) посада старшого учителя при 4 класовій школі вь Долин'ї зь платнею 560 зр.; 2) при школахъ етаповихъ: вь Сваричев'ї, Струтин'ї, Лузім'ї, Велд'їж'ї, Ватвиці, Воли задержавц'ї і Тростянці; 3) при школахъ в'їлі-альнихъ: вь Брошнів'ї, Чолганяхъ, Калін'ї, Новшан'ї, Пацков'ї і Рахнин'ї та 4) при 2-класовій школі вь Мизуни посада молодшого учите-ля зь платнею 240 зр. Подання вносити треба до 10 н. ст. цвітня.

— Іменования Нам'їстникъ іменовувъ практикан-та будівництва Як. Малиновского, провизер-нимъ ад'юнктимъ будівництва, а практиканта

концептового при дирекції поліції у Львові Ка-севи Тимовского, концепістотъ львівского дирек-ції поліції.

Телеграми „Дзла“.

В'єдень 23 лютого. Комісія палаты па-новъ порішила обнижити на пів мільона у-хваленій палатою пословъ законъ о додатку дорожняномъ.

Берлинъ 23 лютого. Вь проєктъ закона піднесено кару за шп'їгунство на дожитнен-ну в'язниці. Іншій проєктъ дозволяє завести вь Альзаци і Лотарингії на случай війни станъ облоги.

Парижъ 23 лютого. Кризіс кабінету ще не поладжена. Палата і сенат відло-жені де четверга.

Софія 23 лютого. Вь процесъ Караве-лової о петицію до заграничнихъ властей що-до интервенції вь користь ув'язненихъ видавъ судъ вирокъ уволюючий в'їх три обжаловані женщины.

Переписка Редакції і Адміністрації.

Всч. о. А. В'їт. вь Сл'їб. 4 зр. 50 кр. одер-жали. — Всч. о. В. 36. вь М 5 зр. одержали. — Всч. о. М. Кр. вь Бвр. На рік 1892 припадає 2 зр. — Всч. о. І. Лаз. вь Люб. м. 9 зр. одержали. — Всч. о. А. вь Пор. 47 зр. одержали.

Надб'слане.

Д-р'ю Іоанъ Должицкій

в'їт настоятеля прихода вь Хрест'ї, о. Феликса Должицкого

отворивъ канцелярію адвокатску вь Бродахъ.

Найдешевше жерело предметівъ оп-тичныхъ у Львові

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)

напротівъ головного одяку.

Окулярі, ційери, барометри, термо-метри, мікроскопи, машини електрич-ні, райскайги, і т. п. по цінахъ найдешевішихъ. — Репарація найдешевше і найкорше.

Замовляє зь провінції адресувати: „Новий оптикъ“ підъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Екстрактъ оліїну до ушей

ц. к. секундарія д-ра Шіпки, признаний ц'їлю-щимъ відь многихъ знаменитихъ л'їкарівъ єра-вськихъ і заграничнихъ, бо лічить вську глухоту (не зь уродженія), шумъ вь ушехъ, стріканьє і т. п. ц'їлкомъ усуває. Купували можна по 1 зр. 50 кр. вь аптекахъ: д-ра Кароли Міколяши і Л'їги. Рукера у Львові; Віктора Редіа вь Бра-ков'ї; Віліабада Бельдовина вь Чернівцяхъ; Стан. Павловского вь Тарнов'ї; Ром. Якубовского вь Новім Санчі; Адольфа Байля вь Станіславо-ві; Льва Гертнера і Войт'їха Коморовского вь Стрию; Кароля Марша вь Самбор'ї; Генр. Кага-ного вь Тернополі; П'їабана, Stephansplatz і Твер-дого Marienhilferstrasse 103 у Відні. — Правильний екстрактъ лиш у фляконахъ зь витисненою на-писею: K. K. Secundararzt Dr. Schliepek Wien. — За надб'єсланємъ впередъ 1 зр. 50 кр. розсылає ся вь ц'ї-лоб Австро-Угорщині оплатно. 4083

ІЛЮСТРОВАНІЙ

ЖИТЯ СВЯТЫХЪ

на кождий день вь році

продають ся опр'ївані по 3.70 зр. зь пересылкою поштовою. Безъ пересылки і опр'ївані по 3.20 зр. Достати можна у Львові вь книгарні Ставри-пільської; вь Тернополі і вь Станіславові вь торговлі п. Стахевича; вь Коломиї у о. Н. Леш-кого; вь Стрию вь Руск'їхъ Касин'ї. Для чи-тальн Братствъ церковнихъ і бід'ївшихъ се-лянъ і м'їщанъ ц'їна обнижаєсь до 2 зр. 50 кр.

Всакъ зголошення прїймає выдаєць

о. Евгений Гусаръ у Львові

площа св. Юрія ч. 5.

ІВАНЪ ІГНАТОВИЧЪ

поручає

найліпшій перфуми і води тоалетні

одначений 10 медалями заслуги і 2 дипломомъ признаи,

а то:

Перфуми асминнові, в'їліальнові, розові, розедові, кон-валіеві, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet

Millefleurs і т. д. Фляконикъ по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1.50 і т. д.

Перфуми королеви Марисенні знамен. фляконъ 2 зр.

Вода львівська загально зб'єзнна і побирана за-для

доготрєвалого зап'їху, до скраплання одб'їжъ, хустокъ і

розприскування вь комнатахъ. Фляконикъ меншій 80 кр.

большій 1 зр. 50 кр.

Вода варшавська одначає ся надзвичайно приєм-нимъ д'їєвнимъ запахомъ. Фля-

коникъ меншій 95 кр., большій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова брова суть загально уживані до

возприскування вь комнатахъ за-для свого приємного за-паху. Фляконъ 50, 70, 90 кр. і т. д.

Води колоньскі знамениті Фляконикъ по 15,

40, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1.50.

Купувати можна у Львові вь торговляхъ власныхъ

ул. Коперника ч. 3, і ул. Галицька ч. 13; вь Краков'ї: Су-

конниця ч. 20; вь Чернівцяхъ: Ринокъ ч. 2.

СКЛАДЪ КАВЫ

найліпшого роду

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улиця Осесалинськихъ ч. 11, вх'їдъ такожъ вь улиці Тихон, Д'їмъ кз. Сап'їги.

Ц'їни вь м'їсці 1 кіло зр. 1.90 на провінції 43/4 кіло зр. 9.60 Франко.

Не маю ц'їлкомъ тихъ родівъ кави, котрі иншій підъ назвою мо-го знамені оголошуютъ; кождий самъ може пересв'їдчитися, чи до-статне дешево по тій ц'їні таку наву-яні моя що-до якості і смаку.

Найліпша кава палена зр. 1.20.

1/8 кіло найліпшої гербаты 75 кр.

1/8 кіло найліпшихъ округл'їхъ

50 кр.

При закупн'ї товарівъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

нѣмъ паперци песане, певно лебединимъ перцемъ... снзавъ. — Дай Боже щастя тому, за-дѣя котороу наша панночка такъ розрадѣли.

— Се листъ вѣдъ мого брата, Тіме, — вѣдповѣла Олена, не обиджаючи ся сею поуфалостію, зъ котрой авно пробывала ся прихильнѣсть — вѣдъ мого брата Коннора. Чейже знаешь его...

— А хто бы не знавъ того честного панича, — вѣдповѣвъ Тімъ — тутешній люде не забудуть его скоро. Оставляйте зъ Богомъ, панночко, я покрѣпивъ душу и тѣло, та мушу дальше тягти ся. Знаю, що вы бы дозволили менѣ погрѣти ся при печи, але не можна, бо я бы спбавивъ ся до Мамъ на почту. Тамъ есть одинъ песій Англіецъ, который все менѣ вѣдгрожуе ся. Прогнали бы мене мовъ пса, и чоловікъ погибъ бы пѣдъ плотомъ.

— Треба вамъ, Тіме, пильнувати ся...

— О панночко, мои силы не хотять вже нѣ гуевати ся. Знаю, що и такъ довго вже не потягну, але не жалѣ менѣ того. Сваха зъ косою дае тѣсене, темне мешканье, але тѣхе и не хоче ся вѣсти. Чоловікъ простягне ся и вже спить. Чи король, чи бѣдняга, однаково сплять, нѣ имъ холодно, нѣ голодують...

И звѣльна двигавъ ся зъ своего мѣсця, а въ очахъ его знати було, що не довго ему на сѣмъ свѣтѣ. А прецѣ у тыхъ людей згадка про смерть приносила имъ пѣльгу и потѣху.

П. Леонора зачиталась въ англійскій газетѣ, яку для неи передплачувавъ Юрій. Якъ разъ розписувались въ вѣй про вѣнчанье одной аристократичной пары, а случайно лучило ся, що и молодой и молода були зъ родня не лишь вѣй звѣстныхъ, але и заприязненныхъ. Тожь и зачитала ся такъ пильно въ сѣй газетѣ, що Олена ма-ла зъ годину часу вѣдчитати и роздумати листъ Конно-

ра, котрый вже своими першими словами ен зворушивъ, занепокоювъ, але такожь и незвычайно зацѣкавивъ.

Конноръ представлявъ теперь мовъ бы два существа въ одибмъ чоловіцѣ. Его давна весела натура, любляча пустый жартъ, часомъ навѣтъ легкодушна, истаувала въ нѣмъ ще по-при другу, поважнѣйшу, глубшу, що ставала смѣло до працѣ великого значѣня, а навѣтъ бажала такого труда: жертвы, пожертвованя горожаньского. Олена побоювала ся, щобы сѣ двѣ суперечнѣй натуры але до себе не вѣдносилнсь, не шкодили собѣ взаимно, щобы се, що було святымиъ чувствомъ сердца, не велѣло ему рватися до рѣчей, до котрыхъ вѣнъ не бувъ здѣбный, бо бувъ за мало розважливый, и можна сказати, за слабый до тягарѣвъ, до котрыхъ здвигавъ руки, а котрѣ потрѣбували иншихъ плечей, чоловіка, що холоднѣйше, спокѣйнѣйше и бѣльше розважливо глядитъ на тѣ sprawy. Олена все була неспокойна, щобы неогляднѣсть и все ще хлопача пустота Коннора не пошкодила успѣшному полагодженю тыхъ трудѣвъ, за якѣ бравъ ся, не розваживши ихъ добре; а найтяжше приходило їй се, що мусѣла той несупокѣй замыкати въ собѣ, не могла подѣлитись нимъ нѣ зъ матерію нѣ зъ Юріємъ, бо хочъ теперь и що разъ бѣльше его любила и цоужала, то все таки не знала, чи вѣнъ добре порадивъ бы, чи оцѣнивъ бы вѣдповѣдно поведѣнье молодшого брата, котрый такожь и зъ своей стороны не бувъ бы принявъ нѣякои его рады. Тожъ Олена мусѣла скривати въ собѣ все вѣсти, якѣ дѣзнавалась вѣдъ Коннора и про Коннора.

А Конноръ, вѣддаючи ся літературѣ, а навѣтъ занимаючи ся бѣльше, анѣжь своими студіями, проводивъ свѣй часъ въ кружѣ людей найгорячѣйшихъ, най-

пристрастнѣйшихъ и наибольше загорѣлыхъ, въ кругѣ молодой прасы, якъ ихъ въ Дублинѣ называли, а „молодой Ирландіи“, якъ саміи называли ся, смѣло проголошували, що берутъ ся за непереведену програму О'Коннеля и хотять еи зробити програмою всѣхъ иудей, що люблять Ирландію. Здавало ся имъ легкимъ усунути на бѣкѣ перепонъ, о котрій розбили ся намѣры и надѣѣ наибольшого мужа державного Ирландіи; пора выдавала ся имъ вѣдповѣдною, бо такъ само, якъ за часѣвъ О'Коннеля, язва голоду впала на бѣдный людъ, що погибавъ тысячами и дѣйшовъ майже до такои точки нужды, въ котрій чоловікъ не має вже ничого втратити. Мужеске населеніе цѣлыхъ провинцій взялось за страшне волонтерство за роботою, за хлѣбомъ, которого имъ нѣхто не мѣгъ дати, тожъ безъ великого заходу можна було потягнути за собою товпы такъ вже несчастливѣ, що и найчестнѣйшій зъ нихъ доконували злочинства, чтобы лишъ дѣстати ся до вязницѣ, де могли дѣстати поживу. И тѣ, що взяли ся за провѣдъ тыхъ нужденныхъ товпъ, оправдували ся легко зъ одвѣчальности, яка могла спадати на ихъ совѣсти, бо що ризикували зъ тою товпою, котру выжидала найстрашнѣйша недоля того житя? Тожъ повести ихъ хочъ бы на смерть, кобы лишъ инша аніжъ голодова смерть, було все добродѣйствомъ, було ухиленіемъ тои кары Божов, що навѣстила несчастну краину.

Олена чула, що такъ есть въ дѣйствости, на жалѣ! Горячея, яка выходитъ зъ розпущи, заводѣдѣла звѣльня и нею, молоде сердце заворушилось, хочъ зъ другой стороны еи натура жѣноча покоялась и тревожилась. Пѣзнати людей, середѣ котрыхъ проживавъ Конноръ, стало ся въ неи звѣльня такимъ бажаніемъ, которого вже не могла побороти, и въ листахъ до Коннора газвляла се бажанье, а одержанный теперь листъ бувъ мовъ бы вѣд-

повѣдію на ту ен тугу. — О! коли-бъ то я могла такъ небачена стати при тобѣ, дивитись въ лице и сердце тыхъ, зъ котрыми проживаешь!... писала кѣлька дѣвѣ тому, а теперъ Конноръ, повѣдомивши ен найперше, що здоровъ и безпечный, зачавъ малювати їй образъ особы, котра въ тѣй порѣ въ Ирляндіа зацѣкавила не лшь одну Олену.

Газета „Ерінъ“ була органомъ молодой прасы, а редакторъ той газеты Алянъ Д'Арсі, прибувшій недавно зъ Америки, ставъ сейчасъ душею всей молодежи въ Дублінѣ, що складалась на сотрудниковъ Ерину и руху, котрый зъ кождымъ днемъ сильнѣйше потрясавъ краемъ и на що разъ бѣльшій круги розширявъ ся. Поетъ, хочъ стихѣвъ не писавъ, бесѣдникъ, якъ взагалѣ всѣ, що виховались середъ республиканскихъ виституцій Сполученыхъ Державъ, гарный, молодой, вѣдважный, горячій, и найнебезпечнѣйшій агітаторъ, якъ-разъ за-для того, що властиво агітаторомъ не бувъ. Не пѣдбурювавъ тенденційно и систематично, але дѣлавъ ся зворушенями своего сердца зъ другими, свѣй огонь проливалъ въ ихъ жилы и давалъ имъ свою вѣдвагу, бо величали въ емъ сю бутну вѣдвагу американську, котра не знае нѣякихъ перешводъ та лшь ихъ безъ слѣду усуває зъ дороги. Конноръ записавъ дробно цѣлу четвертку паперу, описуючи сестрѣ того велита, якъ его называвъ, и свою першу стрѣчу зъ нимъ.

— Олено, — писавъ — нѣ ты нѣ вѣхто въ свѣтѣ не знавъ, що дѣялось властиво въ мѣстѣй души, коли я по смерти батька вернувъ до Дубліна. Я самъ пѣзнавъ се ажъ тогдѣ, коли побачивъ ся середъ давныхъ вѣдносинъ, середъ давной дѣяльности, въ котрѣй я ставъ нимъ. Не горе придавило мене, лшь страшный рѣдъ смерти, котрымъ нашъ отецъ переставивъ ся зъ сего свѣ-

та, лишь образъ сего найлѣпшого горожанина, которого поважила вулька, выслана шаленою и нерозважною рукою, стававъ менѣ разъ-у-разъ передъ очима та полохавъ въ такоѣ кождѣй хвили, котра була рѣшучимъ крокомъ на передъ. А сердце порывало мене своєю дорогою, въ запалѣ мовѣ бы яка холодна ледовата рука хапала мене за сердце та всѣ остороги и науки вуйна Пелема, якѣ я давнѣйше вѣдѣвавъ гордо и гнѣвно, ажъ вѣщо звучали менѣ теперь въ ухахъ. Я зачавъ ставати дуже нещасливимъ и майже погорджувавъ собою, коли наразъ приступивъ до мене мовѣ бы духъ мого вѣтця и успоковѣ мене. Такъ, Оленко, не уважай сего, що пишу за зворотъ реторичный: нашъ отецъ воскресъ и вѣд-молоднѣлый, якъ мусѣвъ бути въ лѣтахъ своєї молодости, найшовъ ся наразъ при менѣ и ставъ менѣ приятелемъ та дорадиномъ. Оленко! Оленко! Коли-бъ ты бачила его такъ, якъ я побачивъ его першій разъ на вѣчу въ Конвінціонъ-Галъ! Многѣ говорили и я мѣжъ ними. Хтось зачепивъ молоду прасу, назвавъ насъ реторами, що затрокують суспѣльнѣсть за-для гарного риму, я зажадавъ голосу, щоби вѣдповѣсти. Обиженный, ставъ я горячитись и мавъ таку силу слова якъ давнѣйше, але заки скѣпчивъ свои выводы, вже я стративъ певнѣсть себе, смѣлѣсть слова и яснѣсть гадки, та самъ зачавъ перепрашати моихъ противникѣвъ. Вѣче зачало гудѣти, глумитись, коли наразъ станувъ молодець, на которого видъ я майже стративъ притоминость, але вѣнъ скоро приступивъ до мене и поклавши руку менѣ на плече, гъ усмѣхомъ, на котрый я майже не заплакавъ, сказавъ менѣ лагідно: — Ты змучивъ ся брате, я добичу за тебе... Що я не припавъ ему до вѣгъ та що не зачавъ кликати: — Отче, отче!... се лишь за для страшенихъ окликовъ въ сади. — Славно Д'Арсі! — Многая лѣта

Аляеови Д'Арсі!... Клякали горячо и я уступивъ ему мѣсце огомомшеный та мовь бы пьяный. Я заточувавъ ся, коли ишовъ до мови лавки, а усѣвши, вже не мѡгъ вѡдвернути очей зъ трибуны вѡдъ того, котрый бувъ, якъ вже я сказавъ, воскресшимъ и вѡдмолодѣлымъ нашимъ вѡтцемъ. А якъ говоривъ... Такъ, якъ безъ сумнѣву говоривъ бы нашъ отецъ зъ сего мѣсця и до такого збору; я же хапавъ, пролигавъ его слова и лѣчивъ ся нини мовь чудовсю евангелією зъ мови недуги душѣ, ажъ зновъ я побачивъ его при собѣ та почувъ его руку въ моѣй долонн. Цѣла сая трясла ся тогдѣ якъ-разъ вѡдъ оллескѡвъ пристрастныхъ, але вѡнъ, поклонивши ся кѡлька разѡвъ та подякувавши товпѣ гарнымъ склоненіемъ головы та усмѣхомъ, поспѣшивъ до мене, бо вѣче скѣпчилось и товпа мала выйти на улицѣ. — Ходѣмъ, брате — сказавъ менѣ и взявъ пѡдъ руку, мовь бы мы дѣйстно були братьями и завѣвъ до свого мешканя, котре вѡдъ тои пѣры стало ся моимъ мешканіемъ, бо переспавши зъ нимъ сю нѡчь на однѡмъ лѡжку, вже не маю нишого даху по-надъ сей, котрый єсть его дахомъ, окремого стола, окремой гадки, окремого чувства.

— Ахъ, Оленко, чи ты не вгадуєшь, хто вѡнъ? Се внукъ тои Олены Делі, сестры нашего дѣда, котра втекла зъ родинного дому, щоби дѣляти судьбу бѣдного бачити. Вѡнъ вивѣвъ єи за море, але вже не привѣзъ до родинного враю, бо смерть забрала его передъ часомъ. Але вдова выховала честно своего сына, — выховала его въ любви Ирляндіи и єи давныхъ переказѡвъ, такъ якъ потѡмъ навчала сего своего внука первородного и ото теперъ сей внукъ повернувъ до насъ, до землѣ свєихъ прадѣдовъ зъ ще тымъ бѡльшою любовію, бо его туга выплесала сю любовь. Алянъ Д'Арсі подбѣвѣйшій до вѣтця нашего бѡльше анѣжъ я, або хто-небудъ зъ его

дѣтей, а ся подобно́сть не есть лишь ви́шна. Такъ, люба Оленко: сердце, цѣлый характеръ, ся невысказана доброта, та нѣжнѣсть для бѣднаго люду, та жертволюбнѣсть до послѣднаго своего гроша — отсей честноты, прикметы Дермонта Делі вѣджели въ сѣмѣ нашѣмъ свояцѣ, котрый, выхованный на чужбѣй землѣ, есть на сербѣхъ сыномъ зеленого Еріну. Якъ вѣнъ любить Ирляндію, якъ вѣнъ для неи готовъ каждой хвилѣ вѣддати душу и тѣло.

— Та сила пожертвованя, яку вѣнъ має, ся его вѣдвага и смѣлѣсть — все для матери, для нашей королевой? Всѣ и все до неи належать, нѣчого анѣ нѣкого не годить ся жалувати; хто для неи умирае, славно умирае, бо лишь той честно живе, хто таеъ може вмерти на кождый покликъ.

— А чи знаешъ, Оленко, що сей чоловікъ чувствомъ своего сердца вѣдгадавъ станъ мого духа, що почувши мене першій разъ, коли я говоривъ на вѣчѣ, сейчасъ зрозумѣвъ, що мене вяже и обезсиляе! И до мене властиво, а не до товпы, говоривъ вѣнъ тогдѣ въ Конціляціонѣ Галѣ, коли то я найшовъ въ нѣмъ мого брата и приятеля. Теперъ же гадаю часто, якого ты зазнаешъ вражѣня, коли его въ-перве побачишь? Вѣнъ бо тебе майже знае, крѣмъ твоєї фотографіи яку я ему давъ, я мусѣвъ прочитати ему всѣ твои листы до мене. При послѣднѣмъ, де ты розказувала про нужду бѣднаго люду гѣрсного, слезы покотились ему зъ очей, але потѣмъ взявъ менѣ зъ рукъ папѣръ и поднѣсь до устѣ. — Твоя сестра, Конноре, шляхотна дѣвчина и тужу за хвилею, коли судьба дозволить менѣ познакомитись зъ нею.. сказавъ — а я вѣдповѣвъ ему, що вѣнъ прецѣ нашъ своякъ и ему годить ся засѣсти при нашѣй домашнѣй ватрѣ. На жаль я не мѣгъ ему сказати: при родиннѣй ватрѣ нашихъ.

спільныхъ предіовъ... и ніколи може більше не відчувавъ я сей ганьбы, що замокъ Делі вынаймлений чужинцямъ мовъ готель...

Листъ Коннора кінчавъ ся приреченьемъ, що Олена мусить познакомитись зъ Алянотъ, котрый сего дуже бажавъ. — Про Юрія говоривъ я зъ нимъ лишъ дуже мало — писавъ Конноръ вже дуже дрібно за дня браку місяця. — Супротивъ подій, які наближають ся, часто невысказано побоюю ся, яке буде становище того, котрый теперъ єсть головою нашого роду?

Крімъ поезіи, відписаної зъ послѣднього числа „Ерину“, а зложеної Конноромъ, була долучена до листу ще карточка, писана вже мабуть на другій день передъ віддачею листу на пошту. — Оленко, побачивъ насъ скорше, аніжъ я гадавъ — було писане на карточці и се зворушило Оленку більше аніжъ все попереднє. — Потреба намъ пізнати дійсний станъ села и знати точно, що тамъ люде собі думають. Тожъ я, знаючий околиць Мемъ и Белявнѣ, при тѣмъ знакомий тамошнімъ селянамъ, явлю ся тамъ зъ Алянотъ, може незабаромъ, але тамъ, що про се лишъ ты одинока въ нашѣмъ цѣлому домѣ можешъ знати. Ніхто більше крімъ тебе — ніхто... Не можу означити тобі рѣшучо часу, коли при будемо, але уважай на кождий знакъ, не відвертай ся відъ нікого, хто бы хотѣвъ до тебе зблизити ся. Може я не повиненъ того робити, що роблю, але не можу оперти ся бажаню, побачити тебе передъ подіями, які може лучать ся, а при тѣмъ розходитъ ся менѣ о Аляна, котрий такожъ сего бажавъ. Вінъ зробивъ своїмъ идеаломъ сей кутокъ землѣ, де родили ся его предки, и теперъ думає про се якъ въ день таъ и въ ночи. Я хотѣвъ бы бути такожъ у тѣтки Ганны, але може не такъ легко буде можна се зробити. До побаченя, любя Олен-

ко! Лава вулькану, на котрѣмъ живемо, не такъ заразъ выкипить, тожъ не бѣй ся и не тревожи ся надто. Буде ще часу и на се, а теперъ „горѣ имѣемъ сердца“...

Олена опустила руки на колѣна, въ очехъ ея потемнѣло и примкнула ихъ, але духъ ея глядѣвъ мимо того передъ себе, въ будучиѣсть, а хочъ показувалось тѣй, мовъ бы зарѣло, то ся зоря була червона мовъ кровѣ, и сердце ея дрожало невысказаннымъ зворушеньемъ и чудными чувствами.

— Оленко! — вѣдознавъ ся наразъ голосъ п. Леонора. — Оленко! здаєсь менѣ, що Юрій приѣхавъ. Чи чуєшь?

Збрвала ся наполохана, хочъ голосъ матери бувъ якъ звичайно лагѣдний, але дѣйствительность мѣшаючи ея мріѣ та вѣдгомѣвъ ступоту коней дуже ея зворушили. Выглянула у вѣкно и побачила велику змѣну: ще недавно голубе небо покрылось черными хмарами и занесилось на першу весняну бурю зъ сильнымъ дощемъ и громами. — Ахъ! — крикнула Оленка, подаючись въ задъ передъ такимъ видомъ, але матѣрь вразили лишь першій капль дощу падаючій на шибѣ вѣконъ и она вѣдозвалась: — Оленко, выбѣжи та поглянь, чи Патсі есть на подвѣрю, щобы вѣдобрати коіа вѣдъ Юрія. Перемогне бѣдний...

XXIV.

Патсі бувъ передъ стайнею, але Юрій передавши ему свого коня, не втѣкавъ домѣвъ передъ дощемъ, бо не приѣхавъ самъ, а коли Олена выглянула на подвѣрьє, вѣнъ якъ разъ помагавъ злѣсти зъ коня якѣйс ашазонцѣ. Се була Грація. Рѣзножь приѣхавъ Иванъ Торн-

лі, а ковч покриті п'яною вказували, що скоро втікали передь бурею до Еатле-Едге. Олена радістю склинула побачивши приятельку и можна сказати, мовь бы пѣрвала ен зъ собою домбв. — Бабетте! Бабетте! — кликала весело и наразъ щезли тї сумні гадки, що ма-ла ихъ передь хвилею. Але зъ тими зворушеннями такъ, якъ зъ хмарами на веснянбмъ небѣ. Коли перша радѣсть проминула, Олена майже гнѣвала ся на Юрія за гостей, котрыхъ привозивъ на обѣдъ, сегодня ще бѣльше скупый, анѣжъ коли небудь. Не ходило ѣй о Грацію, бо зъ сею подѣлилась бы була и печеною бульбою, але була невдоволена зъ присутности Івана. Рано ще додала своимъ бѣдакамъ по кѣлька яецъ до кукурузяной кашѣ, тожъ теперъ не можна було навѣтъ зладити зъ чого яной стравы га боцѣ, отъ хочъ бы омлета; а хочъ Олена не стыдала ся того, що такъ живють скромно, то все таки прикрою була для неї гадка, що Іванъ Торвалі може пожалувати ихъ бѣдноту, що не мають нѣчого бѣльше крѣмъ баранины. Були до того ще й шпараги, прислані зѣ Щасливого Двора яко перша новѣсть, була якась курятина схована для п. Леоноры зъ вчерашного обѣду але крѣмъ того вже лишъ можна було подати гостямъ по чарцѣ гербаты. Длятого то въ першѣй хвилі спалентла Олена, але се чувство фальшивого встыду переминуло, коли вѣйшла зъ гѣстями до сальону и побачила тамъ листъ вѣдъ Коннора, бо пригадала собѣ, що не повинна бути такъ малодушна. И крѣмъ звичайного зазвоненя на Дайка не выдала нѣякого бѣльше за-радженя.

Несподѣвана буря пригнала до Еатле-Едге гостей, зъ котрыми Юрій стрѣтивъ ся на подальшихъ вѣдъ Делі фѣльваркахъ, де пробовано новѣи методы садженя бульбы пѣдъ високу сквѣбу, а де такожъ и найшла ся Гра-

ція, котра теперъ, маючи гарного конника и гарну сукню до кѣнної ѣзды, часто выѣздила на прогулку въ товариствѣ авілійского ірума. Дѣвчинѣ забаглося побачити нову методу упразы бульбы а доля такъ щасливо склала, що могла заглянути и до Батле Едге, де ще нѣколи не була. Въ зимѣ були дорози цѣлкомъ засыпані снѣгомъ и тогдѣ не знала Грація ще ѣздити кѣнно, а Бригіда не дала їй переѣхатися малымъ вѣзочкомъ гѣрсиномъ, бо, якъ казала, не була бы може и согѣрша выгадка того вѣзочка, лишъ бѣда въ тѣмъ, що разъ-у-разъ вывертае тыхъ, котрі нимъ ѣздыть. Грація тужила цѣлу зиму за Оленою, не знаючы, коли зъ нею побачить ся, коли доля, може децо и справлена Иваномъ, переважила на єї сторону.

Радѣство виталась Грація зъ Оленою, говорячи: — Я такъ тужила за тобою черезъ сю погаву, недобру зиму, котра насъ роздѣлила... Чи тобѣ тутъ добре! Чи не смутно тобѣ коли? — Намъ тутъ тихо и спокѣино, — вѣдповѣла Олена — намъ тутъ лѣнше, аніжъ де небудь инде. Вкѣнци мы тутъ пожиточнѣ. Се, що твоя и твоєи речины добродѣйность дае бѣднымъ гѣрнякамъ, хоронить ихъ вѣдъ голодовой смерти, але въ часѣ великого лиха и духъ потрібуе поживы, тожъ я стараюсь помочи сѣй нуждѣ, сему голодови духа.

— Такои помочи ані я, ані Бригіда не можемо дати нѣкому — зѣтхнула Грація сумно. — Насъ не люблять...

— Тебе, дорога, люблять — вѣдповѣла Олена — называютъ тебе гарною дѣвчиною смаглявою. Чи вдоволена ты зъ тѣмъ назвы?...

— Я була бы вдоволена, коли-бъ могла такъ якъ ты зблизити ся до того нещастного люду и зрѣбити для него щось бѣльше по-надъ сѣй дарунокъ грошовый, ко-

трый дѣйстно дае Иванъ, а не я. Я малолѣтва и нѣкому нѣчого дати не можу.

— Чому такъ дуже ненавидять Івана и Бригіду? — поспытала по хвлях. — Иванъ може за строгій, але нѣ злыі, нѣ несправедливыі, а однакъ я певна, що доведла его ненавидати. Неразъ чую, якъ его проклинають, бо хочь не розумѣю слѣвъ, то бачу розжареніи очи и затисненіи вулаки. Нѣхто не называе его внаше, якъ лишь Сеснечемъ.

— Се значить: Саксонецъ або Англівецъ...

— Такъ, але знаю, що въ тѣмъ краю значить се то само, а може навѣть гѣрше, аніжъ если бы говорили тигръ...

— Алежъ, любя...

— О знаю се, знаю дуже добре — повторила Грація зъ гѣркимъ жалемъ и слеза появилась въ очахъ, а змѣшана та зворушена Олена дуже була рада, коли старій Дайкъ оповѣстывъ, що обѣдъ на столѣ. Коли вѣшли до їдальнои комнаты, розсѣяла ся Олена, побачивши передъ собою таку сцену: старій сѣбла зъ гербами свѣтились парадно на досить пустѣмъ столѣ, вода и легке вино французске стояло въ старыхъ карафкахъ венецяхъ, а Патсі въ ліберів, штудерно припасованѣй до него, стоявъ выпруженный мовъ струна та выжидавъ наполоханный приказѣвъ Дайка, котрый велѣвъ подавати ему зъ креденсу полумиски, а вѣдтакъ ажъ ихъ самъ подававъ на столѣ, якъ за давныхъ, добрыхъ часѣвъ. Але хочъ Олена весело смѣяла ся, коли децо припалена баранина була такъ величаво подана на столѣ, то таки при вѣнци обѣда встала поважно вѣдъ стола и пѣйшла до комнатки, де горѣвъ ясвий огонь, щобы тамъ приклякнувши приладити припѣканни до гербаты. Була се ей щоденна робота о тѣй порѣ; комнату, положену на пѣвнѣчъ, треба

було вже сгрѣвати, коли сидѣли при столѣ, а за-для ошадности топлива Олена пѣдъ конецъ обѣда все приладжувала припѣканки до гербаты, котру небавомъ мали подати. И нинѣ порѣшила не змѣняти звичаю, хочъ старый Дайкъ зъ розпущею глядѣвъ, якъ она надъ огнемъ схилившись приладжувала се въ присутности гостей. Але не лишъ очи Дайка проводили Олену при тѣй роботѣ; и Ивана Торвліого можна було посудити, що хотѣвъ навчитись прляндского способу приладженя припѣканокъ, бо такъ безперерывно не зводивъ своихъ очей зъ ватры.

Позаякъ мужчины анѣ не мали що пити, анѣ не були бы хотѣли пити, тожъ женщины не вѣдходили вѣдъ стола, а ажъ тогдѣ встали, чтобы выйти до сальону, коли Олена подала Дайкови вже готовый тарѣль смачно припеченыхъ кусникобъ хлѣба. Синый слуга переклавъ ихъ поважно въ сѣрбный кошыкъ зъ монограмомъ бабни Олены. Юрій повѣвъ матѣрь, Олена, цѣла червона вѣдъ огню, подала руку Граціи и такъ переходили до сальону. Дашъ Иванъ Торвлі полишивъ ся самъ, а навѣтъ приставъ хвилину по заду, чтобы потерти собѣ чоло, котре черезъ сей весь часъ було захмарене такъ якъ небо надъ долиною Еатле-Едте. Що нагнало тѣ хмары? Зъ чимъ сей чоловікъ такъ сильно боровъ ся внутрь себе, що такий станъ вже ажъ навѣтъ звернувъ увагу Граціи? — Ивасъ певно журить ся, що мы тутъ вамъ мовъ який войсковый постѣй на нѣчь заѣхали, — сказало дѣвча Оленѣ — а тутъ дощъ не уставъ нѣ на хвилину.

— Чи и мала особонька тымъ журить ся — попытала Олена жартовливо, чтобы не треба було вѣдповѣсти поважно на замѣтку Граціи. — Чи особонька гадае, що мы не радѣ зъ того, що она мѣжь нами?

— О нѣ, нѣ! — закликала Грація живо. — Що-до

мене, то я хотѣла бы, щоби велити горы окружили до-
вкола долину и на все мене тутъ замкнули...

При послѣднѣмъ словѣ горячо спаленѣло личко
дѣвчини и Олена мусѣла ей поцѣлювати, называючи ве-
село Басею, але и сама змѣшала ся, бо завважала, що
Иванъ Торилі якось такъ чудно вдвлявся въ ню. Чи сей
чоловѣкъ бувъ дѣйстно чогось такъ дуже сумный, чи
може та пригода, що змушувала его лишитись черезъ
ночь пѣдъ ихъ стрѣхою, такъ его гнѣвала? Ся послѣдня
здогадка обидвла Олену. — Не любимось взаимно —
сказала собѣ, але все таки ще разъ кинула окомъ въ
сторону Юрія, котрый, хочъ и розмавляючи зъ п. Лео-
норою, сидѣвъ въ тяжкѣй задумѣ. Ся задума не вѣдсту-
пала Ивана нѣ на хвилю черезъ цѣлый вечѣръ, а коли
Грація на просьбы п. Леоноры сѣла при фортепянѣ та
зачала спѣвати стару англійску баяду про Робіна Гудъ
а вѣдтавъ и Юрій прилучивъ ся до того спѣву, Иванъ
мѣгъ вже цѣлкомъ вѣддатись задумѣ, котрой причины
не вѣдгадала бы такъ скоро Олена. — Чи то гордѣсть,
котрою хотѣла показати намъ, що не робить собѣ нѣчого
зъ нашої присутности? — пытавъ ся самъ себе, але за-
разъ по черзѣ найшло его пытанье, що се може спокѣйне
погодженье зъ своею судьбою, зъ своимъ новымъ поло-
женьемъ? Замѣсть рѣшучою вѣдповѣди на одно або друге
пытанье, вѣдзымавъ ся въ нѣмъ ще третій голосъ. — А
якъ гарна була она тогдѣ! Якъ нѣжне се личко, якъ
гарнѣй золотѣй кучерѣ, якъ принадно красувалась ей
струнка стать? Русалка озера ставала тогдѣ передъ о-
чима Ивана и вѣнъ гадавъ собѣ: — Зъ такимъ суще-
ствомъ подѣлити житье, таке чарующе существо мати
при собѣ, чи то не щастье подѣбне до раю!

— А все тави се дитя шалено нерозважного люду!
шалено нерозважного роду! Вже зъ кровію, яка въ нѣй

плыве, зацѣплена въ нѣй змѣнибѣсть, слабосильнѣсть, на-
пругій характеръ и якійсь безрозумній порывъ, котрыхъ
не годенъ нѣхто обчислити, передвидѣти, повзддержати.
Що можна числити на людей зъ такимъ успособленьемъ,
на женщину именно, що може має въ собѣ зародишѣ
всѣхъ хибъ? Що ен очі були червоны вѣдъ слезъ, коли
привѣхали, се знае на певно, а такы якъ радѣстныи бѣвъ
ен окликъ на видѣ Граціи, якъ правдива щира весе-
лѣсть заблысала въ ен ще вогникъ очей. Могла любити
Грацію, любила ен безъ сумнѣву та дала сего доказы,
коли свѣрота була бѣдна, опущена, але чи се можливе,
щобы одно приемне вражѣнне такъ затирало въ памяти
смутокъ, при котрѣмъ ажъ слезы проливались?

— Легкодушна, змѣнлива, вражлива — Ирландка !...
кликнувъ въ нѣмъ голосъ повный горя.

— Чаруючо принадна, идельно гарна, насильно по-
рываюча сердце, — говорило въ нѣмъ чувство и прине-
воляло его звернуть свои очы на ню.

— Стороживъ я тебе цѣлу зиму — говоривъ собѣ,
поглядаючи въ кутокъ, де она похилена надъ фортепя-
номъ перевертала ноты Граціи и Юріи. — Вѣдъ тыхъ
всѣхъ пѣвицныхъ вѣтрѣвъ, якій тутъ не засягли, я тебе
заслонивъ; я владивъ для тебе всѣ тѣ затишныи хвилѣ
теплѣ, якій ты тутъ провела. Коли-бъ не я, було-бъ то-
бѣ страшно, зимно въ вохѣмъ и сумнѣмъ пустари. Про
тебе я думавъ при кождѣмъ ударѣ сокиры, при кож-
дѣмъ вѣиваню цѣвока въ тѣ стѣны. Тобѣ а не
кому иншому я тутъ служивъ и ще служу: ты
панѣ, для котрой тутъ сиджу и для котрой полишу ся
тутъ, доки мене не прогонишь зъ-вѣдся — ты а нѣхто
иншій... ты...

Гарный дуеъ Граціи и Юріи гомонѣвъ и Иванъ не
мѣгъ зѣдержатись, щобы не пѣдѣйти до фортепяну та

недобачений Оленою мѣгъ вдавлятися въ ея лице зъ профілю. Се була для него невисказана радѣсть, але наразъ се чувство непрвмно заколотилося. Якъ се гарне личе помарнѣло теперъ! яка сия обвѣдка підкружала голубій якъ небо очі!... Олена побоювала ся, щоби Иванъ Торилі не пожалувавъ ея при ея невеличкѣмъ обѣдѣ, анѣ не догадувалася, коли се чувство въ нѣмъ збудилося.

— О! Боже! Боже! — защемѣло въ нѣмъ серце — може она терпить недостатокъ, може она голодна?

Майже потемнѣло ему въ очахъ; скромнѣї стравы подавъ на старыхъ зъ гербами сріблахъ, ставули ему передъ очима. Рѣвножъ пригадавъ собѣ, якъ она полишала на тареляхъ половину того, що собѣ набрала, якъ вѣдтакъ старый Дайкъ клавъ се на окремый полумисекъ, а вѣдтакъ докладавъ до того останки хлѣба, що лишилися при обѣдѣ, а и она сама ще додала кѣльна припѣканокъ та прикрила все скатертью. Чи-жъ се не була щоденна порція для голодныхъ, котру она сама собѣ вѣдняла вѣдъ губы?

Вѣдповѣдь на се пытанье стала рѣшучою на цѣле житье Ивана Ториліого. — Се не може такъ тревати, се не може лишитися и дальше — кликнувъ въ собѣ. Люблю сю женщину, тожъ мѣй обовязокъ розтягнути надъ нею опѣку...

А коли чоловѣкъ такій якъ Иванъ Торилі скаже собѣ: — Люблю сю женщину... вже цѣла доля и недоля его житя змѣшала ся и звязала ся нерозривнымъ узломъ зъ тою любовію.

Коли вѣдтакъ попрощано ся, щоби розбѣйти до спѣльныхъ комнатъ, то лице Ториліого вже не мало того сумного вигляду, якій Олена передъ тымъ бачила. Вѣнъ прийшовъ до суповою, якого не знавъ вѣдъ вѣль-

у Львові:
на цілий рік . . . 16 зр. на пів рік . . . 8 зр.
на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція пош. ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє
застереження. — Редакція неоплачує ні вѣдн. бѣж. порта.
Посилкою члени комитет. 8 зр. а. в.
Оголошення приймають ся по цѣнѣ 6 зр. бѣж. одноє
строчка извѣстовать въ рубр. „Надсѣкане“ по 20 кр. а. н.
Подати членимъ ся по 10 зр. бѣж. а. в. **стипендія.**

Русинѣвъ являть аб стороны польской те, що деяки Поляни вѣдграють комедію „histo-guczynszuch Rusinów“. Гру тои комедіи годъ ува-жати за що наше и она не естъ ничымъ ни-шымъ, якъ толькѣ логичнымъ наслѣдкомъ простого запереченя истинноваго народности рускои и можливости дальшого ея розвитку. Гра тои комедіи має по-просту ввагувати, що народность руска въ поступомъ цивілізаціи-нымъ стае ся польскою, такъ, якъ въ Руси-нѣвъ стали ся Полянами тіи именно, що вѣд-грають сю комедію „историчныхъ Русинѣвъ“. Отже гра такои комедіи естъ до лица лишъ такемъ, котрѣ — якъ г-р. Борковскій и его сторонники — перечать уже теперь истно-ване рускои народности и не бачать для неѣ якон будущины. Але-жъ недостатокъ політичноѣ освѣщености середъ шляхты польскоѣ выхавъ въ ряды тыхъ „историчныхъ Русинѣвъ“ такожъ богато такихъ, котрѣ, стоячи на становищи у-мѣренныхъ, не хотять, щобъ насильно нести справу руску, а хотять полатати еи самѣй собѣ. При томъ всѣмъ, се уперте а лицемер-не вѣдгрыванье деякими Полянами комедіи „историчныхъ Русинѣвъ“ вказуе добре, якъ самі ті навѣтъ неприхильні справѣ рускоѣ Поляни почувуютъ гріхну въ будущности важ-ность рускои справы для народности шляхты польскоѣ на Руси.

першій класи вёдъ промысловыхъ предпри-
емствъ не всть відповідний. Однѣмъ словомъ,
найбільше обмѣнство податкове всть якъ
разъ въ тыхъ обохъ родахъ податку. Власти
скарбовъ вьказують статистицими дѣлами,
що левий третина зъ вьсѣхъ бѣдшихъ предъ
примѣстѣмъ промысловыхъ всть оподаткована,
а фасій тыхъ підприємствъ ще менше. Але
не винноватъ въ тѣмъ лишъ саміи податники,
котріи затаюють свѣй дохѣдъ, а такожъ и за-
конодательство податкове, бо по-при стопу подат-
кову, котра вьносить 10%, прихѣдѣть ще най-
рѣзвороднѣйшій додатокъ кравей, повѣтовъ и
громадскій, а се за великій тагаръ, тѣмъ бол-
ше, що не уважляебсь вѣдѣний вьдѣтокъ
на веденіе интересу, якъ процентѣвъ вѣдѣ
дохѣдѣ, вѣдѣ вложенного капіталу и т. п.

Новий проектъ, щоби розложити сара-
ведливо той рѣдъ податку, получаебъ разомъ
дѣя системи: систему тарифову, котру уважля-
ебсь вже въ законодательствѣ податковѣмъ зъ
1812 р., и систему репартици, яку примѣнено
зъ добримъ успѣхомъ въ новѣмъ проєктѣ за-
конѣ о податку заробѣтѣмъ зъ 1891 р.

Нова тарифа для стопи процентовой всть
емѣстна, бо для кожного рода оподаткованія
заробѣткового має найвишшу и найнижшу про-
центу, и для того можна уважляти вьней об-
ставини при оцѣнѣ высотъ податку.

Загальну суму, яку має принести подат-
окъ заробѣтковий, контингенту се на кожій
два роки. Для першихъ двохъ лѣтъ береть суму,
яку привнесла родъ тыхъ податковъ въ по-
слѣднѣмъ роцѣ після давного закона, и збіль-
шаебсь ен о 2-4% на кожій рѣдъ. Сей за-
гальний контингентъ розкладаебсь вѣдѣтѣмъ на
поодинокій округи податковій, а сей окрѣпний
контингентъ роздѣляебсь комісією репартици на
поодинокіихъ обовязаныхъ платити податокъ.

Той послѣдній розкладъ будѣть переводити
комісія, такъ само якъ будѣть комісія для
податку особисто-доходowego, лишъ що до
складу членѣвъ тыхъ комісій всть рѣзняца.
Комісія для податку заробѣткового складаебсь зъ
половини членѣвъ, якихъ выберуть податники
безпосередно зъ-поміжъ себе, зъ четвертини
членѣвъ, выбранихъ дѣтями закатами торго-
вельними и промысловыми, та зъ четвертини
членѣвъ, вменованихъ міністеромъ скарбу.
Въ сей способъ подаебсь можливѣсть самимъ по-
датникамъ розкладѣти и наглядѣти роздѣлъ
податку після справедливости.

Хочъ и вьзагалѣ теперѣшня тарифа стопи
податковий для податку заробѣткового нѣмѣ
вѣдѣ давний, бо вѣдѣ найнижшѣ до найви-
сшихъ позицій дохѣдѣть лишъ вѣдѣ 1 до 6%,
то крѣмъ того вѣдѣдѣдѣно до контингенту о-
вружнього буде можна обовязати суму податку
вѣдѣ каждого податника. Могло бы лучити, що
послѣд контингенту треба бы и підвищити та-
рифѣ стопи податковий для кожного податни-
ка, але теперѣшня пробѣ обчисленя не пока-
зують на таке.

Вьбѣдѣ дуже важну постанову мѣстѣ
§. 5-тый, котрий каже, що комісія може дроб-
ныхъ промысловцѣвъ, котріи ведуть свѣй про-
мыселъ або саміи або лишъ зъ однимъ помѣ-
щикомъ, цѣлѣмъ убѣдѣннѣ вѣдѣ платѣти по-
датку.

Про податокъ заробѣтковий акцій-
ныхъ товариствъ и податокъ вѣдѣ
платѣтъ говоривъ д-ръ Штайнахъ коротко и
мы вже подали се въ попереднѣхъ часлахъ.
Завѣняебсь лишъ, що урядѣня, котріи теперъ
будѣть мусѣти платѣти податокъ вѣдѣ платѣтъ
и податокъ особисто-доходовой, не повнесуть
бѣдшого тагару, бо стопи процентова податку

вѣдѣ платѣтъ дажемо нѣмѣ вѣдѣ стопи давно-
го податку доходowego другимъ класѣмъ, а зарѣ-
но при податку вѣдѣ платѣтъ и податку особ-
исто доходовой установленъ минимумъ еже-
стенци на 600 зр. и свободу додатковъ ак-
тивныхъ вѣдѣ тыхъ податковъ.

Дотеперѣшний доходовой податокъ
вѣдѣ рѣнты — се правдѣна сѣтара податко-
ва, и треба було доконче основний реформы.
Теперѣшня стопа податкова для того рода по-
датку вьносила 10%, именнѣ 5% старого по-
датку а 10% додатковъ. Але крѣмъ того, що
державѣ сама собѣ взяла яко податокъ купо-
новий вѣдѣ облигацій, болше нѣчого не до-
стала. Бо хочъ и пр. довжнѣе повѣчка гіпо-
текѣрѣмъ мавъ право вѣдѣчлѣти собѣ вѣдѣ
процентѣвъ, плаченыхъ вѣдѣрѣтѣмъ, податокъ
доходовой, то сего вѣдѣнокъ не було въ прак-
тицѣ, бо звѣстно, довжнѣе всть экономично
слабій, та въ сей способъ вѣдѣчлѣти капіталъ,
що служилъ на позичѣ, була майже не
оподаткованъ. Рѣзворѣе нѣмѣ майже не фасіо-
нувавъ своихъ цѣннихъ паперѣвъ и правѣ-
ныхъ позичокъ а статистици дѣти показують,
що дохѣдъ зъ фасій того рода податку при-
несъ въ 1883 р. 417.000 доходу державѣ а въ
1890 р. вже лишъ 309.000 зр. Проектъ рефор-
мы предлагаебъ 10% податку при купонахъ
вѣдѣ облигацій державныхъ, кравейныхъ и фон-
даційныхъ, бо такъ само платѣтъ они и досъ,
а 2% яко стопу процентовой при вѣдѣ нашихъ
жерѣлахъ того податку рентового. Правитель-
ство поставило для того такъ малу стопу про-
центовой, щоби сей податокъ не бувъ за вели-
кимъ тагарѣмъ та въ послѣдѣмъ того дѣйстви-
тебъ платѣний вѣдѣрѣтѣмъ а не довжнѣмъ.

Новимъ родомъ податку всть особис-
то доходовой податокъ, котрий має
платѣти кожда особа вѣдѣ свого чистого до-
ходу, зъ якого бы небудѣ жерѣла сей дохѣдъ
вѣдѣчлѣти. При тѣмъ податку уважляебсь ми-
нимумъ ежестенци, прогрессивну стопу подат-
кову и комісія для розкладу сего податку.
Минимумъ ежестенци означено на 600 зр., се
значить выше анжѣ въ законодательствѣ
нѣмѣ кравей, де всть той податокъ, и пр. въ
Саксоніи вьносить вѣдѣ лишъ 300 марокъ, въ
Рессіи и Баденіи 500 а въ Пруссіи 900 марокъ.
Стопа прогрессивна заведена після взірѣця
прусскаго, вѣдѣ 0-6% до 4%. При тѣмъ уваж-
ляебсь ще число дѣтей и нѣмѣ обставини. Въ
комісіяхъ для сего податку мають однакову
участъ що до числа членѣвъ и податники и
державѣ, бо тутъ не розходѣть ся якъ при по-
датку заробѣтковѣмъ о репартици, и такожъ
до рекурѣвъ всть установлена особѣ комісія для
вѣдѣчлѣти, а не правѣна властѣ финансова.

Важна постановѣ §. 271, котра каже, що
звертаебсь 20 прц. доходу зъ податку особисто-
доходowego тѣмъ кравей, котріи не устано-
влять у себе додатковъ кравейныхъ до того ро-
да податку. Въ сей способъ хоче правитель-
ство вьмѣстѣдѣчлѣти тѣмъ автономіи вѣдѣ
т. зв. господарѣмъ додатковѣмъ (Zuschlagswirt-
schaft), а зарѣмъ вьауебъ правительствѣ, що
не має наміру поправляти свои финансы безъ
участѣ въ тѣмъ автономіи урядѣмъ.

На тѣмъ законѣмъ д-ръ Штайнахъ об-
говорѣне поодинокіихъ рѣдѣтъ податку, якій
може завести проєктѣмъ реформы.

Въ темнѣ, убогѣ, зѣмчѣмъ вьхѣзанѣмъ
по православныхъ семинаріяхъ, умисно такъ
уладжѣнѣ, щоби держѣта его въ темнѣтѣ.
То и сужать оио правительству російскому
въ каждой потребѣ яко орудѣе поліційне. А
всѣ-таки середѣ того духовенства иде бороть-
ба, — се боротьба духовныхъ мѣстечкѣвъ зъ
духъ вѣмъ наславѣмъ туда зъ провинціи ве-
ликорусскѣхъ. Сѣмѣе духовенство досъ май-
же вѣдѣмъ вьсѣмъ оставѣ ся мѣстечѣе, але духовен-
ство монашескѣе, якъ въ Печерскѣй такъ и
въ Почаевскѣй Лаврѣ та й по нашихъ мона-
стиряхъ, уже помѣшанѣе и завѣзѣто боре ся
мѣжъ собою. Однакѣжъ традицій минулоя сво-
ей автономіи церковной не дозволяебъ руске
духовенство на Русѣ закордонній, а прича-
нило до того удержуване его въ страшной
темнѣтѣ. Правительствѣ російскѣе знае о не-
завѣстѣ, яка проявляебъ ся межѣ тамошнимъ
духовенствомъ мѣстечкѣмъ а вѣдѣмъ вѣдѣ
московскихъ провинцій, и ще сего року пося-
ло ся зъ гадѣмъ — перенести вѣдѣразу все
руске духовенство зъ Русѣ до провинцій мо-
сковскихъ, а зъ-вѣдѣмъ спровѣдѣти на Русѣ
духовныхъ великорусскихъ. Межѣ духовен-
ствомъ Русѣ закордонной запанувавъ бувъ ве-
ликій перепѣдѣлъ, але правительство покинуло
той проєктъ перемѣны духовенства за од-
нимъ махомъ, и постановило переводѣти се
помяну.

Останнімъ вьзначѣннѣмъ — але ще зъ
такогого сголтѣя — знаебъ змѣзанѣ до пер-
новѣной автономіи рускаго духовенства на Ру-
сѣ закордонной бувъ прѣтѣстъ того духовен-
ства прѣтивъ подѣдану кѣзевскѣмъ мѣтрополіа
пѣдѣ властѣ петербургскаго синоду, заведе-
но Петромъ I року 1721. Той прѣтѣстъ опи-
равъ ся на договорѣ Переяславскѣмъ, въ ко-
торѣмъ було сказано, що патріархъ Московскій
не буде мати нѣмѣного права до духовенства ко-
зацѣмъ. [Въ часѣ договорѣ Переяславскаго
1654 року не було ще синоду петербургскаго,
а церковъ російскѣа стояла пѣдѣ патріархомъ
въ Москвѣ.] Нѣмѣ духовенство руске — якъ
сказано — не має традицій давной автономіи
церковной и систематично держѣтъ его въ
темнѣтѣ та въ сѣмѣмъ поліційномъ послу-
хѣ властѣмъ урядовымъ та духовнымъ его зверх-
ностямъ.

(Далѣе буде)

Угорска бесѣда престольна.

Сего понедѣлка отворивъ цѣсаръ угорскій
парламентъ отсею промовою:

„Вьважаюи панове магнаты и послѣ!

Дорогіи вѣрніи!

Зъ повнимъ довѣрѣмъ вьтаемо вѣстѣ на

початку сего нового парламенту, котрого вь-
жѣдаебъ полагожденѣе важныхъ задачѣ.

Радо згадуемо при тѣй нагодѣ 25-лѣт-
ну и періоду часу, яка минула вѣдѣ насту-
павшого въ 1867 р. управлѣнѣя вѣдѣносѣмъ
кравѣмъ нашѣмъ угорскѣмъ корѣмъ до прочихъ
корѣвѣмъ и кравѣмъ монархіи. Зъ чувствѣмъ
радостѣи можемо глядѣти на великій по-
ступъ, якій наше дороге королевство Угор-
цины въ тѣй періодѣ часу може вьказѣти у
вѣсѣхъ напрумахъ, тожъ и зъ довѣрѣмъ вьгла-
даемо бучущности, надѣючись наведено, що на
тѣй довѣдѣчѣи и вѣдѣ вѣсѣхъ по-
трысенъ забезпечѣній основѣ мож-
на вьжѣдѣти и на далѣше мирного
и сталого розвитку сего краю.

У вѣсѣхъ напрумахъ державного житѣя
треба управлѣннѣти дуже важѣи вѣсѣтѣи, ко-
трѣхъ вѣдѣносѣмъ цѣмъ полагожденѣе буде
могло прѣскоротѣи дѣйствѣе духовѣмъ и мате-
ріальнѣмъ розцѣтѣе краю. Нашѣ правительство
не заплѣнѣи вьнести свого часу потрібнѣи пред-
ложенѣи.

Пѣдѣчасъ минувшѣи сесіи парламенту у-
дало ся правѣраути одно найбѣльше необходи-
ме условіе державного житѣя: рѣвновагу
въ адмѣністраціи державѣи, тожъ
вѣ теперъ можете зачатѣи свою законодѣтѣу дѣ-
яльнѣстѣи середѣ добрыхъ экономичныхъ вѣдѣно-
сѣвъ финансовыхъ, а хочѣ треба мати и на далѣше
передѣ очѣма змѣганѣи до удержѣнѣя рѣвнова-
ги, то все таки пригѣдѣнѣше вѣмѣже-
нѣе финансовѣе робѣти можѣмъ, щоби
вѣ звернула необхідѣну увагу на плѣканѣе
рѣзворѣдѣныхъ потребѣ державного житѣя.

Вѣдѣ десятихъ лѣтъ терпѣнѣ Угорщина
и цѣла монархіа шкоду за-для неупра-
вѣленѣи валютѣи; сѣрѣплѣна сила фінан-
совѣа державѣи робѣти теперъ можѣмъ,
при добримъ положѣннѣи загальнѣмъ торгу
грошовѣмъ, зачатѣи регуляціи валютѣи. Нашѣ
правительство буде старѣти ся прѣдѣжѣти якъ
найскорѣе проєктѣи що-до перевѣденѣя тон ор-
ганізаціи вашѣму мудрому рѣшеню.

При реформѣи вѣстѣуючихъ законѣвъ
податковѣхъ треба мати передѣ очѣма
взглядѣи, щоби вьмѣрѣи податку бувъ справѣ-
дливѣи, а поведѣнѣе якъ найрозумѣнѣше, та
щоби теперѣшний дохѣдъ зъ податковъ
лѣшѣвъ ся той самѣи сѣмъ пѣдѣвѣшенѣи публі-
чныхъ тагарѣвъ.

Одѣною зъ найважѣйшихъ задачѣ сего
парламенту буде нова орѣганізаціа ад-
мѣністраціи. Правительство прѣдѣжѣтъ та-
кожъ проєктѣи законѣвъ що-до управлѣнѣя
правныхъ вѣдѣносѣвъ и законѣвъ що-до това-
рѣствѣи и зѣборѣвъ.

На ново прѣдѣжѣти ся проєктъ закона
що-до компетенціи судовѣвъ въ справахъ выбо-
ровѣ до парламенту.

Прѣдѣжѣти правительствѣи о судѣ-
нѣдѣвъ будѣтъ старѣтѣи не лишъ о усунѣенѣе
недостѣтъ, але такожъ о систематичнѣе скодѣ-
фікованѣе процедури процесу кравѣного и цѣ-
вѣльного та закона цѣвѣльного.

Що-до справѣ рѣлігійныхъ то надѣ
емо ся, що церковѣи и державѣ будѣтъ вьпов-
нѣти свою важѣу задачу въ цѣвѣи гармоніи
при забезпечѣннѣи вѣзѣмныхъ интересѣвъ и кру-
га правѣного дѣланѣи.

Въ справѣ публічної науки при-
дѣтъ многіи прѣдѣжѣнѣи, котріи будѣтъ мати
цѣль по частѣ вѣзѣванѣнѣе розвѣнѣти и пѣдѣ-
нести загальнѣи рѣбѣи науки, и по частѣ по-
лѣшѣенѣе матеріальнѣе положѣнѣе зарѣдѣныхъ
учѣтелѣвъ.

Немѣнѣе буде старѣтѣи правительствѣи
плѣкѣти интересѣи экономіи, комуникаціи и
господарѣствѣи сѣмѣского.

При замкнѣннѣи минувшѣи сесіи парламе-
нту згадали мы про дружнѣи вѣдѣносѣи
до заграничныхъ державѣвъ, и зъ зѣдово-
ленѣмъ можемо сказѣти, що тѣ добріи
вѣдѣносѣи оставѣи и на теперъ не-
змѣненѣи.

Тѣмъ задача теперѣшнѣаго парламенту от-
сѣя: звернути зѣмѣлѣну силу націи до важѣи
справѣи вѣнутрѣшнѣаго цѣребразѣванѣи
и вькорѣстѣаннѣи мирнѣи чѣзѣи и управлѣнѣи
вѣдѣносѣи финансовѣи, розвѣнѣти духовѣи
и матеріальнѣи силу народу пѣдѣ кожѣмъ
взглядѣмъ, а вѣдѣносѣи краю въ сей
способѣи управлѣнѣи и сконсолѣдѣвати, щоби
сей край такожъ и въ тяжѣшихъ ча-
сахъ бувъ способѣи въ боротьбѣи вѣсѣи
и прѣтивѣности.

Молячи Вѣсѣмѣшнѣаго о помѣчѣи и благо-
словѣнѣе для нашѣи законодѣтѣи дѣяльнѣости,
заявляемо, що парламентъ отворѣнѣи.

Статистика Русинѣвъ мѣста Львова.

Wiadomości statystyczne o mieście Lwowie
въ томъ I. за рокъ 1892 подають таку статисти-
ку Русинѣвъ мѣста Львова:

При статистиціи конскрипціи подали образѣтъ
грѣцѣи а языкѣ рускій:

Въ дѣлѣннѣи:	образѣтъ рускій	языкъ рускій
въ Средѣнѣтѣи	2,584	1,041
„ Галацѣи	4,256	923
„ Краковскѣи	5,953	2,000
„ Жовковскѣи	2,608	792
„ Лѣвчѣи	2,831	580
„ Ямѣи	39	—

Разомъ 18,271 5,336

До того войска 3,605 3,731

Разомъ въ войска 21,876 9,067

Суурѣжѣствѣ рускаго образѣтъ въ роцѣ
1890 було у Львовѣ 258, лѣвѣмъ 661, жи-
довскаго вѣрѣносѣвѣданѣи 255.

Кѣмѣко було випадѣвъ смерти и уродинѣ

въ образѣтъ рускаго, того вьказѣ не подае, бо
наводѣтъ вѣсѣхъ христѣянъ въ одной рубрицѣ.

Дѣтей образѣтъ рускаго було въ роцѣ
1890/91 въ мѣсѣныхъ школахъ у Львовѣ:

Въ мужескѣи школахъ	св. Анны 49
„ „ „ „	св. Антоніи 40
„ „ „ „	Чѣдѣного [жидѣи] —
„ „ „ „	Евѣсѣветѣи 50
„ „ „ „	Конѣрѣскаго 24
„ „ „ „	Мѣцкѣвичѣи 34
„ „ „ „	Магдѣлѣнѣи 56
„ „ „ „	св. Мартѣи 39
„ „ „ „	Пѣрамѣвичѣи 35
„ „ „ „	Сташѣца 12

Разомъ въ школахъ чѣсто мужескѣи 339
хлопѣтъ рускаго образѣтъ.

Въ женскѣи школахъ	св. Анны 52
„ „ „ „	св. Антоніи 29
„ „ „ „	Чѣдѣного [жидѣи] —
„ „ „ „	Евѣсѣветѣи 56
„ „ „ „	Ядѣвѣи 47
„ „ „ „	Конѣрѣскаго 20
„ „ „ „	Мѣцкѣвичѣи 42
„ „ „ „	Магдѣлѣнѣи 37
„ „ „ „	св. Мартѣи 41
„ „ „ „	Пѣрамѣвичѣи 23
„ „ „ „	Сташѣца 9

Разомъ дѣвѣчатѣ рускаго образѣтъ . . . 350

Въ мѣшѣи школахъ св. Мѣколаѣ 12

„ „ „ „ св. Софіи 21

„ „ „ „ Марѣиана Шѣмѣвичѣи 114

Разомъ въ мѣшѣи школахъ дѣтей
образѣтъ рускаго 147

Вѣсѣхъ дѣтей образѣтъ рускаго въ мѣсѣныхъ
школахъ було 830.

Крѣмъ того въ мѣшѣи школахъ вьправѣтъ
при мужескѣи семинаріи зъ рускаго языкѣмъ
було 142 дѣтей — 84 хлопѣтъ а 58 дѣвѣчатѣ.
Кѣмѣко дѣтей рускаго образѣтъ ходѣтъ до
школѣи правѣмѣныхъ зъ характерѣмъ публі-
чнымъ, — якъ вѣдѣдѣи школи Бѣнесѣдѣнѣи
лѣвѣнскѣи и вѣрѣмѣнскѣи, якъ школа вѣ-
лѣвѣнскѣи Карѣла Лѣвѣнскѣи и нашѣи, або якъ при-
ватѣи пансіонѣи — того вѣ вьказѣи нѣма.

Въ роцѣ 1890 було переводѣи зъ рус-
каго образѣтъ на образѣтъ лѣвѣнскѣи у Львовѣ 4,
на рускій зновѣ зъ мѣсѣскаго 5, зъ лютерѣн-
скаго 1 и зъ православѣи 1, разомъ 7.

Въ справѣ т. зв. „всѣнарѣдного вѣча“

надѣславъ намъ ч. господарѣ Семѣо Трикода
зъ Розѣнѣицѣи, чѣмѣтъ зѣбѣрѣнокъ радѣи по-
вѣтовѣвъ, охѣе писѣмо зъ просьбою о умѣщенѣе
въ „Дѣлѣ“:

„Я доставѣи писѣмѣнѣе запрошенѣе вѣдѣ
вѣчѣного комѣтѣу на всѣнарѣдне вѣче у Льво-
вѣ. А вѣ тѣмъ запрошеннѣе стояло написѣно,
що вѣче має направѣти роздорѣи и боѣтѣу
вражду межѣи Русѣнами, абы нашѣи вѣсѣи Русѣ-
ны стали якъ одинъ мужъ. Перѣчитѣи сѣе,
я постановѣи собѣи поѣхѣти на вѣче и гадѣи
прѣмовѣти и дѣеке слово до народу. Але-жѣ
я не спѣдѣвавъ ся того, що старѣи партіи гадѣи
направѣти роздорѣи и брѣтѣу вражду лѣкомъ
проклѣти, бѣсѣстѣи и кулаковѣи. И якъ же мѣи
не мусѣло бутѣи прѣкро, коли я на власнѣи очѣи
вѣдѣвъ, якъ одинъ священѣтъ зъ старѣи партіи
на вѣчу два разѣи удавѣвъ въ лицѣ одѣаго
студѣнта за то, що студѣнтъ сказѣвъ: „Вѣстѣдѣ,
ганѣба для Русѣнѣвъ, що такѣи бѣсѣстѣи свои-
хъ посѣловѣ!“ И чѣрезъ цѣле вѣче було тѣмъ-
ко одѣа бѣсѣстѣи оцѣдѣнѣи словѣми.

„Возлюбѣннѣи мои читѣтелѣи! Не гадаѣте,
що я се писѣмо пишу, абы себе вьхвалѣти; я
пишу для того, абы показѣти свѣтовѣи правду,
якѣи то нѣмѣ за добре дѣло свѣтъ платѣти. Вѣ
знаете, якъ я вѣдѣ вѣлѣваецѣи лѣтъ вѣсѣи
сѣлами працюю для рускаго добра при кожѣ-
дѣхъ выборахъ, а знаете: що я собѣи за те
заслужѣи? Я заслужѣи собѣи нѣмѣи „зрадѣн-
ка“! Коли я прѣвѣхѣвъ въ поведѣлокѣи у ве-
чѣрѣ до Львова и прѣйшовѣи зъ другимъ людѣи
до „Нарѣдѣного Дѣму“, зарѣвъ показѣи по-
казувѣти на мене пальцѣми, якъ на зѣрдѣнка,
и бѣгѣи було такѣихъ словѣвъ, що мѣи до-
гѣтували ся: по що я прѣвѣхѣвъ?

„У вѣторѣнокъ рано въ сѣли „Нарѣдѣаго
Дѣму“ пѣчѣало ся вѣче. Зарѣвъ, якъ про-
мовѣи прѣдѣдѣлаебъ о. Павѣлѣвъ о цѣлѣи вѣ-
ча, поспѣла ся проклѣти и бѣсѣстѣи на по-
сѣловѣи нашѣхъ патріѣтовѣи. Потѣмъ зачатѣи свою
довѣу бесѣду д-ръ Добрынскѣи и чѣрезъ двѣ
годѣи, такъ само якъ и вѣ тому до осямѣи
годѣи въ нѣчи, назывѣвали нашѣихъ посѣловѣи
„зрадѣнѣцѣми“, вѣсѣхъ загалѣмъ народѣвъ
„запрѣдѣнѣцѣи“, вѣнѣчували найтяжѣишии
прѣкѣсѣнѣи, бо за кожѣмъ бесѣдѣиномъ кри-
чалѣи „ня погѣбѣлъ“, „вѣвѣна памѣтъ“, а на
посѣловѣи ще назывѣи, що оиѣи у Вѣдѣи „люкай-
чуками“, „наймѣтамѣи“, що оиѣи тамъ „въ гру-
бахъ топлѣи“ — а коли котрѣи зъ насъ по-
спѣдѣрѣвъ крикнули: „най же Романѣчукѣ!“
— то зарѣвъ хѣпѣли его и вькидали зъ сѣлѣи.
По Добрынскѣи забрѣли слово священѣицѣи,
а кожѣи бувъ одѣаго духѣа, кожѣи вьгово-
рѣвавъ на нашѣхъ посѣловѣи, а на его слова
сыпѣли ся бѣсѣстѣи. Але що якъ то, а вже
зъ одѣаго [о. Кравѣнскѣи — Рѣд.] бувъ чѣ-
стѣи дѣловѣицѣи. Сѣвѣи, якъ молоко, я якъ
выхѣдѣвъ на бесѣду, то на лицѣ его вѣзѣко
було велике обурѣнѣе. И почѣвъ

нижца була для них погибля, але тому, що, як живуть, певно не вважали такого дивом. А я собі за болем серця гадав: Боже милосердний! чи то така наука отця духовного для зібраних тисячів народу?! То така любов ближнього, котрої вчав Спаситель?

По священникахъ почали говорить сельяне. Я же не видываю и не ядыбавъ въ напѣмѣ краю хлопъ, щобы говорили зъ росіейскы, а не тоу бѣсѣдоу, якон явчыла зго мамъ. А тутъ выступаютъ хлопъ Гривджола и Гаврилюкъ та й зачинають кадычнта нѣбы-то по росіейскы. Я, що знаю церковны кнѣга, бѣльше проумѣвъ, але было богато такыхъ, котры може шо дѣсѣтѣ слово проумѣли. Оба они говорили напастливо на посѣбѣ, а бѣтъ прокляты и пив ихъ бѣсѣдахъ не обходило ся. Та й было видко, шо о се ходила тѣмъ, котры скызали вѣче, я я переконавъ ся, шо бѣсѣтъ инокъ-сельяне говорили то, шо имъ казали. Я просивъ о гласѣ болѣе развѣвъ. Коли я увидѣвъ, шо не хотѣтъ дѣти мѣвъ гласу на устѣхъ просѣбу, я два разѣ згохосѣвъ ся на писѣмъхъ карткою, — але мѣвъ тѣмъ не дали говорить. бо я Семко Триюда, а не Гривджола або Гаврилюкъ, — видно, шо ихъ нѣмъ моему съгдѣло въ оуи. Зъ того видко, шо комѣтъ вѣчыный отуманѣвъ насѣ, спрощуучи насѣ писѣсѣмѣми нѣбы то на всенародѣ вѣче. Мы лѣшь дармо тратили грошѣхъ на дорогу, бо зъ того вѣча не мали нѣякого пожитку а зобачѣла тѣмъ толькѣ руску Содому и Гемогру, о якой намъ и дома не спѣваю ся.

«Бійтеся Бога, братія зі старон партіі
світскай і духоўнай! не робіце ббльше того!
Майце бачыць на народд, не пуйце яго, бо
якжэ досытэ псеу яго хто вышій пры всякіх
выборах! Грхъ вазмъ будз перадъ Богомъ і
передъ увсѣхъ чыстныхъ рускыхъ народами».

Семко Тривола.

Справки краєві.
[Організація етату службового відділу рахункового й на-
сового в краєвѣмъ відділѣ.]

На posljednjoj sesiji saopštio poručnik vidljivi krakovu, da bi zadovoljio se nadzirući reorganizaciju službenog etata za krakovu vidljivi za tobi napravit, da ne dalo bi znati posadi dijelova u vidljivi: konceptovima, tehničkim i računovodstvu, a za to poboljšati etat stajali u radovima i otvoriti mjesec za evaluiranih aplikacija konceptovanih i računovodstvu ta elavio tehničkih.

Проекты выдѣлу краевого про организацію воддѣлѣвъ техничного, дорогового и меліораційного, мы вже подали давнѣйше. Теперь же подаемо внесенне выдѣлу из представлений въ особнѣмъ справозданію, въ сирѣмъ организаціи воддѣлу рахункового и касового.

Тепершайыя ставя ўрадынабэз рахунаковаго ваддэлу, котрый асновэ ся на паставэны сойму зь р. 1882, складаэ ся гэ: дырэктора, 1 заступніка дырэктора, 6 рэвідэнтаў, 12 адьюнэнтаў, 1 архівіста, 1 пратэколаста, 8 асэстэнтаў і 10 практыкантаў — разамъ 40 асобб. Коля абнася выдэля краевыя абнася зарядъ фондбэз індэмізаціянныхъ, то треба булэ збэльшыта сыла такъ, що теперъ с'я рахунаюбэз ваддэла 44 ўрадынабэз і 40 дырэнэнтаў, разамъ 86 асобб. Выдаткы того ваддэлу бэзъ асобэныхъ і патылэныхъ додаткбэз даюць суму круглыхъ 72.000 зл.

Через реорганізацію етату відділу рахункового відділу вр. бажає заохотити ще більше добрих молодих сил, аби вступили в праву службу рахункову, се-ж думає досягнути через підвищення відношень авансу; по друге, щоб старшим в досвідченим урядникам дати можливість виробити тих молодих апікантів в практикантів, що будуть працювати під їх наглядом — се-ж думає відділ краєвий досягнути через збільшення числа апікантів в практикантів. До того відділ краєвий руководить ся бажавням, щоб відділ рахунковий став ся доброю школою рахункової служби.

Въ ціли поліпшення відношень авансу пропонує пр. виділи утворення нового ранга "освіцідоб" за платню 900 зр. в додаток 200 зр., а тих має бути 8. Число практикантів підвищує виділи зр. з 10 на 15, з платню 600 зр. Насади альянтістів має бути 6, зр тих 2 зр платню 500 зр., а 4 по 360 зр. Тй посади не будуть сталі, а притупний лисе для кваліфікаційних кандидатів. Також пропонує утворення нового селон насади резидента зр платню 1500 зр. и додатком 300 зр. Таким чином бюджет віддѣлу рахункового по реорганізації підвище ся о 1.987 зр., а при томъ знесе ся институтія діюристів.

Етатъ казеновъ складася съ 6 особъ за
выдаткомъ 10.020 ар. Выдѣлъ гр. вносить, что
бы болѣе была той етатъ о 4 роботничествъ, т. е.
на 10 урядничествъ. Черезъ те зросте рѣшанъ
выдаткомъ на той етатъ о 2.460 ар. Мое буть
же внесена 1 посада адъютанта, а утверждёнъ:
1 посада офиціала съ платнею 900 ар. и до
даткомъ 200 ар.; 2 посады асистентовъ по 800
ар. и 2 правничествъ по 600 ар.

Выгодоульствиемъ организаціи концентрово-
го вѣдѣлу при выдѣлѣ краевѣмъ має займа-
ти ся заступникъ маршалка краєвого А. Ха-
мецъ.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Брѣдщины.
[А вы, рускій громады, платѣть!]

Въ повѣтъ бродякомъ суть рускѣй гроша-
ды, де до шкѣлъ ходять по вѣлькоро дѣтей

Выдавец Иванъ Белей. — Одрѣчальный редакторъ Михайло Струсовичъ. Палатъ въ фабр. Черлянской. За друкарск. тов. км. Шевченка, нѣтъ зарядомъ К. Белларского.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушів свята) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першій разі в ДѢЛО.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвига 9. У Відні М. Dukes, 1. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 8; Oppel, 1. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і належність за інсерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 зр. на цілий рік . . . 24 зр. на пів року . . . 9 зр. на пів року . . . 12 зр. на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр. на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 зр. на пів року . . . 8 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає вільні др. порта.

Поодинокі чиселі коштують 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. од. одного строку ісператором в рубр. „Надскане“ по 20 кр. а. в. Подати чиселі ся по 10 кр. од. а. в.

По так званому „всенародному вѣчу“.

VII.

Вѣчевий референт політичний д-р Ів. Добрянський розбираючи потім що до метитию точні з сеймової промови посла Романчука, каже:

Що до першої точки, о „самостійності“ народу руского, то так можна бы сказати аж тогді, як бы в сѣ учений историки і я-зиковослови на те згодились і видали судь одиодушний. — Що до другої точки, о „вѣрності монархові і державі“, то — якъ сказавъ пос. Герольдъ в радѣ державній — правдиво львівський народъ не увѣрив о своїхъ львівськихъ словахъ, але доказує дѣлами, а сини галицян Руси проливали кровъ на поляхъ италійськихъ і чеськихъ. — Що до третьої точки, о „вѣрності в обряді“, то народъ нашъ сильно до вѣри своєї привязаний вѣдъ початківъ християнства і вѣдъ часу введення уніи.

Розглянемо ся в тій аргументації д-ра Добрянського.

Політичний референт вѣчевий каже, що аж тогді можна буде говорити о „самостійності“ руского народу, коли „всѣ“ учений историки і я-зиковослови на те згодяться і видадуть судь „одиодушний“. Що за добре серце у того господина! Не каже просто з моста, що о „самостійності“ руского народу не можна буде говорити до скінчення мѣра, а сказавъ намъ се описово. То щось такъ, якъ бы отруйняв отрую подававъ вѣ вѣдъ конспірувѣй. „Всѣ“ учений і судь „одиодушний“! — того вѣколи не може бути, бо межі російськими а навѣть загальні славянськими ученими і я-зиковословами вѣколи не переведуть ся фігурки, котрі вѣ інтерес державно політичній Росії будуть перечитати „самостійність“ нашої народности. Се перечення, розумѣєсь, асть безъ значѣня, бо теорія суверенитету проявляє дѣйствителі, отъ хочъ-бы розвиткові языка і зростові літератури. — а все-таки того перечення потрібні в нинішній алодастѣй системѣ урядовій в Росії і сикопантамъ тої системи в Галичинѣ. Некаж же-жъ д-р Добрянський жде собі здоров'я на той часъ, коли „всѣ“ учений выдадуть „одиодушний“ судь в справѣ „самостійності“ чи „несамостійності“ нашого

народу, а ми все в секода исповѣдуємо те, що кождий в насъ почуває в душі і в серці своїмъ! Суть такі, що перечать самостійність народу словацкого, анекуючи его до чеського, а мимо того народъ словацкій розвиває ся самостійно і противъ того вѣхто не знає радъ. Правда, народъ словацкій о стѣлѣ псалмів вѣдъ народу нашого, що свою літературу в конституційній Угорщинѣ може розвивати, чого наші брати за кордономъ не можуть, і межі Словаками нема такихъ нѣчемнихъ синівъ, котрі бы свою власну народність негували, якъ се єсть у насъ в Галичинѣ.

Що до другої точки в бесѣді посла Романчука д-р Добрянський говорить за посломъ Герольдомъ о львівності на словахъ а на дѣлахъ, а львівній дѣла Русинівъ — то кровъ руска на поляхъ италійськихъ і чеськихъ. На се ми скажемо: оно вѣдъ такъ, але й не вѣдъ такъ. Кровъ на поляхъ дуже велике дѣло — в свѣта справедливості наказувала бы посла не судити о львівності — але практика учить, що львівності народівъ, чи в Австрії, чи в Росії, не судити посла тої крові, хочъ-бы она, кажучи словами Шевченка, лилася в „сто ріками“. Наша кровъ лилася на поляхъ италійськихъ і чеськихъ, польська кровъ лилася недавно підчасъ російсько-турецкого вѣйны на Балканѣхъ, а чому-жъ австрійська нашої львівності, австрійська польська не бере на вагу посла тої крові — в бачимо, якъ одинъ процѣс Ольги Грабаръ або одна повѣдка д-ра Добрянського з купанами до Петербурга на якусь демонстрацію „обединителівъ“ російськихъ — заразъ вѣ горѣ вилыває на судь о львівності і червона кровъ, пролита на побоєвищахъ, блѣдне. Що надъ тымъ можна сожалѣти, се рѣчь певна, але фактъ все фактомъ. І що жъ то варта туманити — хѣба лишъ самого себе вѣсолодкою фразою? Бѣть же у насъ кліка, — д-р Добрянський добре єв знає, — котра вѣ інтересъ зовсѣмъ не руского народу компітує всѣхъ Русинівъ і всѣ мусѣть брати на свои плечі одѣлѣність в наслідѣні єв аевитурѣ — мусѣть брати на свои плечі і практиковану супротивъ насъ систему, і реформу бауцями, і все, на що й самъ органъ тої кліки некаж навѣть дуже вѣдказує. Ми можемо запевнити д-ра Добрянського, що не

вѣдъ першій зъ Русинівъ вынайшовъ кровъ руску, і некаж буде певний, що й пос. Романчуковъ знала тая львівність субстанція, — тільки жъ щоби вѣхто не мѣгъ сказати Schwamm drüber! — треба вѣдъ часу до часу заговорити прилюдно про рѣзницю межъ загальномъ руского народу а клікою, за котру загальнѣ вѣдказує не може і не повиненъ.

Наконецъ що до третьої точки самъ д-р Добрянський каже, що „народъ нашъ сильно привязаний до вѣри ще вѣдъ початківъ християнства і вѣдъ часу введення уніи“, — отъ же о що єму ходитъ? А, тутъ иде єму о те, що пос. Романчуковъ говоривъ о тѣмъ „вѣрності людей міськихъ а даже вѣнцѣвъ“. [На слова д-ра Добрянського: „даже вѣнцѣвъ!“ высказаний на вѣчу зъ патосомъ, загрѣмѣло в сѣдѣ дивнимъ рыкомъ: „Измѣнникъ!“] На те ми скажемо: Бѣли пос. Романчуковъ говоривъ правду, то що се може вѣдѣти, що навѣть передъ вѣнцѣвцями? Вѣдѣло бы тогді, коли бъ передъ вѣнцѣвцями говоривъ бувъ не правду. Св. апостолъ Павло каже говорити правду благоверенно і безвременно, а зновъ якъ же-жъ — сѣхали бы ми д-ра Добрянського, коли вѣдъ уже на вѣчу зѣвѣвъ рѣчь на таке поле — якъ же-жъ бы була шарала ся вѣра, єсли бы передъ вѣнцѣвцями не можна було о нѣй говорити? Але ми того дотыкаємо тільки мимоходомъ, бо знаємо, що д-р Добрянський уживъ такого argumentum ad hominem лише зъ спекуляцій на темѣ масы, якъ мавъ передъ собою. Ми здорові знаємо, wo der Hund begraben liegt. Але-жъ ради Бога, не вже-жъ інтересъ руского духовенства і руского народу вымагає того, щоби солідаризувати ся зъ галицѣвцями експериментами?!

Президентъ краєвий і маршалокъ краєвий.

На зеленѣй Буковинѣ загудѣло. Всѣмъ загальнѣ румунського боярства підъ проводомъ маршалка краєвого бар. Васильєва стануть противъ президента краєвого ір. Пачого. Обѣ стороны не могли погодити ся в своїмъ сполѣ у себе дома, а вѣдѣливались до Вѣдѣя, щоби ажъ президентъ міністрѣвъ ір. Таффе розсудивъ цѣлу справу. Цѣла афера мала зъ-разу приватный характеръ і ажъ самъ Румунъ зѣвѣли єв на політичну дорогу, на котрій ро-

зумѣє ся, набрала бѣльшого значѣня і дѣйствителі мати поважний наслідѣк.

Въ першій актѣ, в котрѣмъ треба гадати за причиною цѣлої афери, справдѣєсь знава приповідка: cherchez la femme... Графиня Паче, жена президента краєвого Буковини, доставала анонімні листы зъ всѣлякого пода вѣдѣтѣми. Доходження выказали, що бар. Мустецца, Румунъ, совѣтникъ буковинськихъ домѣнъ і посолъ сеймовий, прикладавъ руку до тѣхъ анонімныхъ листѣвъ и, розумѣєсь, ір. Паче мусѣвъ зарядити вѣдѣвѣдѣй кроки супротивъ вѣ сей способѣ провинившого ся урядника. Вѣ бар. Мустецца заграда бута румунська: сейчасъ подавъ свою просьбу о дѣмисію вѣдъ свого уряду а рѣвночасно выславъ двоєхъ Румунівъ до ір. Пачого а зажадавъ вѣдъ него гонорової сатисфакції. Ір. Паче мусѣвъ рѣвножъ зъ своєї стороны поставити двоєхъ свѣдѣвъ, але гаравомъ зложивъ такі заявленія черезъ тѣхъ свѣдѣвъ, зъ котрыхъ показало ся, що ір. Паче не може вдоволити жадаю бар. Мустецца. — На тѣмъ скінчивъ бы ся першій актъ афери, а наступають дальшій, в котрыхъ цѣла справа переходить на політичне поле.

Другій актъ. Ір. Паче устроивъ балъ реценційный, на котрый запросивъ всѣхъ знатныхъ достоянствъ зъ краю. Боаре румунський, достоянствы румунський не явили ся на тѣй реценції. „Якъ єв сего вѣдно — писали Вилковинер Nachrichten вѣ тѣй другій фазѣ афери — конвольтъ урядника зъ президентомъ краю, або, єсли зважити ся на внесену просьбу о рѣзніацію зъ уряду, конфліктъ приватной особы зъ ір. Пачемъ, цѣлкомъ приватной характеру, ставъ єв вѣвѣстію політичною і національною та причинивъ ся до дуже явной демонстрації.“

Въ дальшіймъ розвитку цѣлої справи бере теперъ головну участь газета Buk Nachr., бо єв нѣй находить ся мѣсце для заявленъ обохъ сѣбрныхъ сторѣвъ. І такъ що-до солідарности маршалка краєвого бар. Васильєва зъ демонстрацію румунського боярства написано вѣ агадавѣй газетѣ вѣ сей способѣ:

Поодинокі дѣдѣчъ єуть навами своєї волѣ і чѣ они хотѣли прийняти запросини чѣ нѣ, се нѣхъ приватна справа. Але именованый цѣсаремъ маршалокъ краю не єсть лишъ маршалкомъ краєвымъ барона Мустецца або таковъ лишъ румунськихъ дѣдѣчѣвъ — вѣдѣть єсть маршалкомъ краю Буковини. Бѣли-жъ вѣдѣль вѣ тѣмъ характерѣ, запрошений президентомъ краю не на приватну забаву лишъ на офіційно торжество, якъ президентъ вѣ своѣмъ характерѣ єво предѣставитель цѣсаря устроєвъ, — не явля єв тѣмъ причинамъ, бо уважає, що президентъ краю обидѣвъ его доброго знаменого а гаравомъ і політично привателѣ, — то мабуть се не можна-бы

„Молода Русь“ вѣ рокахъ 1860-66

[Зъ рукописи зъ року 1866]

(Дальше.)

Політичній змагаю укриванськимъ Русинѣвъ, за котрі правительство російське заслало Шевченка і нѣшихъ изъ Кавказъ або на Сибірѣ, все опираєсь на договорѣ Переяславскій, отже все єв мала на метѣ і автономію русковъ церквѣ. Язъ уже сказавъ, рускій народъ вѣ закордонній Руси ненавидѣть латинськихъ свѣщенствъ і латинський обрядъ, а всѣ интелігенція руска, по надавала тамъ напрямъ літературно-політичному рускій руху на закордонній Руси припававъ на часъ передъ польськимъ повстаніємъ зъ року 1863, а вѣ тѣхъ часахъ же на правду побоювано єв спольщення Русинівъ і хавано єв всего, що могло боронити Русь вѣдъ спольщення. О небезпечности амосковщення Руси мало хто тогді думавъ; адало ся навѣть, що підъ ліберальнимъ вѣ початкахъ правліннямъ Александра ІІ. народности будуть могла розвиватися, а впрочѣмъ амосковщення Руси выдавало ся навѣть смѣшностью, такъ неспосібными уважало Москва-лѣвъ до амосковщення чи Руси чи Польскѣвъ. А все-таки тогдішній рускій письменникъ приймає тамъ правописъ фотетичну, кулѣшѣвцу. Приймаючи єв правописъ, рускій письменникъ не тільки обманули — зб становивъ фізіо-

логічного — коли-жъ, що, мовлявъ, повну граматичну творять майже скорше, анѣжъ письменный языкъ, бо тої доперва печѣвъ виробляє ся, але ще черезъ прѣвѣтѣ фотетичной правописѣ, котрою вѣдѣдѣє ся безъ змѣны жива руска мова такъ, якъ живе вѣ устахъ руского народу, ставили они заперу амосковщеню руского языка, якъ зъ другого боку прѣвѣтѣ гражданка ставало єв заперу польськѣвъ єго. Русинѣвъ писменникамъ ходило одиодково о охорону руского языка якъ вѣдѣ москвичѣвъ, такъ і вѣдѣ спольщення, але євѣла загалного тогді перекопаня рускій народности прозиває далеко близше небезпечѣсть спольщення єв черезъ повнѣшу шляху, мѣгучу тогді на закордонній Руси мѣгучи и вѣнѣтѣвѣнѣцію, а таковъ негачѣю традицію. Ожже Поляки, котрыхъ змагаю до спольщення Руси, вѣдѣвъ зовсѣмъ не дадуть єв заперѣтѣ, підняли страшний крикъ на гражданку, а се єв бѣльше прѣвѣтѣвѣ до того, що гражданка утвердилася і розвивалася мѣжъ Русинами. Русинѣвъ, підозрѣваючи Поляківъ єв єв іє безъ причини о забавѣ спольщення Руси, бачили вѣ тѣмъ выступѣ нѣхъ противъ гражданки гнѣвъ і жагъ, що гражданка стала єв новою заперою змагаємъ до спольщення Руси.

Для Русинівъ боротьба зъ Поляками вѣ тѣхъ часахъ була неминуною, бо закордонна Русь вѣдѣ назвою „забранихъ провинцій“ навѣвала єв загально провинціями польськими, і цѣла Европа не знала нѣхъ зъ нѣмѣю назви. Самі Поляки уважали закордонну Русь, такъ якъ Латвію, єв интегральну часть Польскѣвъ, а спольщення Латвіи насувало нѣмъ надѣю спольщення і Руси. Та і часъ змѣнився, і латвѣвська народність вѣ порѣвнѣнню зъ рускою не мала тѣхъ условій свого самостійного розвитку, якъ має вѣдѣканадѣтѣ-міліонѣва народність руска. Що розбуджена єв довгого єв руска народність мусѣла станути до боротьбы найперше зъ польщианомъ, се була вже кончатѣсть, выклѣкава обставинами. Однаковъ єв боротьба могла вѣдѣбуватися тільки на літературніймъ полѣ, бо закордонна Русь, отже єв Русинѣвъ такъ і Поляки, були тамъ вѣдѣ властію Росії. Русинѣвъ тамошній, якъ Шевченко, Марковичъ, Кулѣшѣвъ, Костомарѣвъ і нѣшихъ, звернула ся противъ Росії ще вѣ роцѣ 1846 зъ заго-

ворами, а противъ Поляківъ она підняла боротьбу на полѣ працѣ літературніймъ та историчніймъ а вѣбѣца і на полѣ азбучніймъ, що вѣ тѣмъ літературніймъ боротьбѣ було вже при давнихъ обѣвѣнѣвахъ зовсѣмъ властвѣ. До того гражданка то не що нѣше, якъ упрощѣє верилѣвъ, такъ, що хто знає одну зъ нѣхъ, потрафить читати другу. Нападѣтѣй выступѣ Поляківъ противъ гражданку підѣвѣвъ гражданку зъ пытаня азбучного до символа пытаня релігійного і політичного. Уживанье латинського алфавѣту, чого жадали Поляки, вѣсѣмѣваючи крѣвѣцію а засуджуючи гражданку єво амосковщю, уважали Русинѣвъ рѣшучо за змагаємъ до рамѣного латинства і до спольщення. І справдѣ, не за-дѣла яншою цѣла жадала Поляки, щоби Русинѣвъ приймѣла латинський алфавѣтъ.

Коли се пытанье азбучное выкинуло боротьбу межъ Поляками і Русинами на закордонній Руси, то мусѣло оно выкликати єв зѣвѣтѣвшу боротьбу у вѣсѣдній Галичинѣ. Польскѣвъ, підозрѣваючи Поляківъ єв єв іє далеко бѣльша, нѣжъ вѣ закордонній Руси, отже оппозиція Поляківъ, котрі безпачинно бажали дальшомъ полонизації Русинівъ, була тутъ же зѣвѣтѣвшѣ, бо прѣвѣтѣе гражданки ставало некачѣ заперу тѣмъ безпачинній полонизації середъ Русинівъ. Святоюрѣвъ, що мавъ прѣвѣдѣ справу русковъ вѣ Галичинѣ, але нѣ вѣ чѣмъ не йшли за Русинами закордонной Руси, засланними на Сибірѣ за оборону своєї народности, гражданка повнѣшно хопили єв. Тѣмъ жъ підѣвѣвъ воли прѣвѣтѣе гражданки на закордонній Руси мало вѣтересъ єдино народній рускій, а именно охорону народности русковъ вѣдѣ вывародѣвѣнѣ, котрогѣ боялись тѣмъ зъ стороны Поляківъ, — то у вѣсѣдній Галичинѣ було єво змагаємъ до „обсеру-скости“, бо многі йшли вѣ тѣмъ напрямѣ. Сегодня гражданка вѣдѣбула вже собі право гордовѣєсь вѣ рускій літературѣ, такъ сильно развитѣй на закордонній Руси вѣ порѣ літературно-політичного руху черезъ письма Шевченка, Кулѣшѣвъ і нѣшихъ, а таковъ і черезъ розвитокъ русковъ літератури вѣ самѣй вѣсѣдній Галичинѣ, — зѣвѣкала при тѣмъ і важнѣе пытаня релігійного і політичного, якъ на закордонній Руси такъ і у вѣсѣдній Га-

личинѣ, бо і тутѣшна Молода Русь, йдучи за напрямомъ руско укриванськимъ, надає єв єво подѣбну важнѣсть. Нѣмѣ хотѣли усунути гражданку — знавало бы вѣдѣгорудити на полѣ літературно-політичніймъ неможѣ хинѣськимъ муромъ Русь гатицѣвъ вѣдѣ закордонной Руси і вѣдѣ нѣшихъ славянськихъ провинцій, котрі зъ рѣвнѣхъ причинъ приймали таковъ гражданку. Тогді цѣла праця вѣ рускій справѣ вѣ Галичинѣ, котра вѣдѣносѣє ся таковъ до закордонной Руси, пѣйшла бы марно. Вѣ охѣхъ закордонной Руси рускій письма, печатѣвъ алфавѣтомъ латинськимъ, нѣмѣ були бы вже напѣтѣновані римськимъ латинськимъ і польськимъ, котрого Русинѣвъ тамъ боляє єв.

Що-до справы обрядової, то Русь закордонна єв не знає, — се справа чѣсто галицѣвъ. Починъ єв не вѣйшовъ зъ инспірації російськѣвъ, але вѣвѣвѣше партія ненародѣва обернула єв вѣ користѣ амосковщини. Справу обрядову, т. є. змагаємъ до прѣвѣрненѣ вѣ уніатскій церквѣ давнихъ вѣсѣднихъ обрядѣвъ церковныхъ порушувѣє своєю пропѣгандою першій у вѣсѣдній Галичинѣ, — якъ запевняють особы, знаючі всѣ хѣдъ справы, — зѣвѣтѣй париско-римскій а сегодня святоюрѣвъ Василіянѣвъ Терлецій. На поглядъ Терлеційго і деякихъ високо-поставленыхъ особъ у Рамѣ — прѣвѣрненье вѣсѣднихъ церковныхъ обрядѣвъ вѣ давній нѣхъ чѣстѣтѣ выклѣкало бы нахѣлъ до спольщення церквѣ схѣматичныхъ зъ папствомъ. Вѣбѣрѣ Галичинѣ за арѣну тої дѣвѣлности мѣгъ бы — при теперѣшніймъ станѣ русковъ справы, при напорѣ Росії зъ православіємъ на єво провинцію, — на-теперъ бутѣ водою на мѣлѣхъ тѣмъ амосковщѣвѣ вѣ Галичинѣ. Терлецій вѣ 1850 роцѣ бувъ дуже дѣвѣлный вѣ римскій пропагандѣ. Мабуть зъ єво инспірації арѣблено митрополита Левѣвѣвѣго вѣрѣвѣвѣвѣмъ. Терлецій вѣ р. 1856 чѣ 57-мѣмъ выбравъ ся замѣсть до Болгаріи на мѣіє до Галичинѣ, де вѣже попередъ дарами книжокъ та рѣвнѣхъ рѣдкѣстей до руского мусѣвъ вѣ львівніймъ Народамѣвъ Домѣ і лѣнѣстами до єпископа суфрагана львівского Боженського устѣлавъ собі таковъ дорогу до Яхѣмовича. Однакъ доки намістѣникомъ Галичинѣ бувъ ір. Голуховскій, Терлецій не мавъ прѣстуду до Галичинѣ, а пробувавъ на Угор-

Болекъвъ дна 22 н. ст. лютого 1892.
Онуферій Геццвъ, мужъ; Юрій, Василій и
Онуферій, сыны; о. Тимофей Ивасикъ, сестри-
нецъ зъ родиною; Марія, Катерина и Анна, дъч-
ки; Михайло Форовичъ, Гіосифъ Водяникъ и Сте-
фанъ Юзюквъ, зятѣ покойнои.

Надбслане.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові
під **"КОПЕРНИКОМ"**
ул. Театральна ч. 6 (під св. Духа)
паротия головного одяку.
Окуляри, циліндри, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райскайги, а т. п. по цінах найдешевших. — Репарації найдешевше і найкорше.
Замовлення з провінції адресувати: **"Новий оптик"** під **"Коперником"**, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Поезды зельзничі

посля часу такъ званого "середно-европейского" водъ 1-го жовтня 1891.

Водходять зб Львова.

Въ напрямі до Стрия: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіслава і Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особ. до Стрия, Хирова, Сухон, і Станіслава. — 7:48 въ вечері. Поездъ особ. до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухон, Станіслава і Гусятина.

Въ напрямі до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особ. до Станіслава і Коломи. — 8:40 рано Поездъ поспіш. до Станіслава, Черновца, Яссы, Букарешту і Гусятина. — 3:54 по полудни. Поездъ особ. до Станіслава, Черновца, Яссы і Букарешту. — 9:48 въ вечері. Поездъ особ. до Станіслава, Черновца, Сучави і Гусятина.

Въ напрямі до Велца: 8:49 рано. Поездъ мѣшаный до Велца і Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ мѣшаный до Рава руском.

Приходять до Львова.

Въ напрямі від Стрия: 8:31 рано. Поездъ особ. до Сухон, Хирова, Станіслава, Будапешту, Мункача, Лавочного і Стрия. — 3:10 по полуд. Поездъ особ. до Сухон, Хирова, Гусятина, Станіслава і Стрия. — 11:12 въ ночи. Поездъ особ. до Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станіслава, Будапешту, Мункача, Лавочного і Стрия.

Въ напрямі від Черновца: 6:17 рано. Поездъ особ. до Сучави, Черновца, і Станіслава. — 1:23 по полудни. Поездъ особ. до Букарешту, Яссы, Черновца, Станіслава. — 7:23 въ вечері. Поездъ поспіш. до Букарешту, Яссы.

ЗАГАЛЬНИЙ ЗБОРЪ РОЧНИЙ

Товариства ткацкого въ Косовѣ

вдбудуть ся въ субботу дня 27 н. ст. лютого 1892, о год.

4 годъ по полудни въ сали товариства "Ехъ черногорского".

ПОРЯДОКЪ ДНЕВНЫЙ:

1. Водчитанье протоколу зъ послѣднихъ загальныхъ зборѣвъ.
2. Справозданье дирекціи зъ дѣяльности за 1891 р.
3. Внесеніе комисіи ревизіи о абсолюторіи для дирекціи.
4. Выбѣръ членѣвъ дирекціи.
5. Внесеніе членѣвъ.

Косовъ дня 22 лютого 1892.

Д-ръ Аполинаръ Тарнаевскій
голова тов. ткацкого.

4190 2-2

Красота лица

LA DIAPHANE "SARA BERNHARDT"

элегантный пудръ рижовый
G. Mauguier & Comp. въ Парижи
Водповідний на день і ночь, крѣпко держить ся, робить кожу не лишъ гарною і рожевою, але такожъ мягкою і молодечо свѣжою, цѣлкомъ нешкѣдливъ. Водназначенъ на всѣхъ выставкахъ першихъ нагородами а дамы найвысшихъ родѣвъ і артистки уважають его залюбки.

Генеральный складъ для Австро-Угорщины:
Joseph Kolowrat, I. Wildpretmarkt 3. Wien.

Подробно у всѣхъ парфюмеріяхъ, дрогеріяхъ, аптекъ і лѣкарницъ.

Десять медальѣвъ заслуги, дипломъ признанія і дипломъ гоноровый на всесвітній выставѣ въ Антверпн за незрѣваннй

Выробы косметичный, Тоалетный и Парфюмерный.

Антилентіа. Нѣякий артикулъ тоалетный не може ити въ заводу що-до успѣху і доброты въ Антилентіа. Се средство, одержане въ одѣвжуючихъ субстанціяхъ, ухиле въ короткомъ часѣ веснянки, плями печивкой, блиани і т. п., надае шкурѣ свѣжо бѣды, свѣжесть і мѣждеть. — Цѣна 2 зр.

Пиліптонъ волосю синюю і сползовому по колькоразовомъ узитю привертаетъ красну барву. ПИЛІПТОНЪ не фарбуе, лишъ одмодожуе волосе, котре подъ вливаномъ сего бдичного средства бдизкуе порывету барву, мягкость і бдизкуе. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ найислѣдѣнѣе выпадающе волоса здержуе, дѣблукъ волосъ взмѣняе і до вытвориваня та поросту волоса побуждае. Цѣный флаконъ 3 зр. Пѣвъ флакону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖИЙ

не мѣстятъ жадныхъ металевыхъ примѣшкѣвъ, асть се найнѣстѣйша і найнѣжѣйша мучка рѣстнина, приемо прѣлѣгае до лица, надае красну, природну бѣды і асть неопѣненнымъ средствомъ до гѣбеніи окраски лица.

Пуделко мале бѣлого пудру 80 кр., цѣна 1 зр., зъ лебедкомъ 1 зр. 50 кр. Рожевый для бѣлодинокъ і кремовый для шатинокъ і брунетокъ, мале пуделко по 70 кр., бѣльше зр. 1.10 зъ лебедкомъ зр. 1.60.

Вода фіалкова. Усуае зъ лица прищѣ, лишѣ, угрикъ, попадане і лушене шкѣры, выглажуе морщинки і долги бѣсовы. Лице одѣвжуе выбѣломъ і вынѣжнѣе. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне бдзначаетъ ся надзвычайною нѣжностью і дуже приемымъ запахомъ, лагодно вилывае на нашѣ шкурѣ, не допускае розпадались рукамъ і лицу, дуже добре очнѣе шкуру. Ухиле веснянки і жовто-бурі плями зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, і уліца Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконницъ ч. 20, і въ Чернівцѣхъ Ринокъ ч. 2.

Черновецъ, Станіслава і Гусятина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особ. до Коломи, Станіслава і Гусятина.

Въ напрямі въ Велца: 7:50 рано. Поездъ мѣшаный до Рава руском. — 3:46 по полудни. Поездъ мѣшаный до Сокала і Велца.

Аѣшѣ розкладу ѣзды на шляхахъ зельзничѣ державныхъ въ Галичинѣ бдстати можна на кождѣй стациі по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжочка въ форматѣ кашневома по 5 кр. за штуку.

Коли годинникъ часу середно-европейского показуе годину 12-ту, то вскажуе годинникъ: въ Черновцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Приходять до Львова.

(Посля годинника львѣвского).

Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особ. — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ поспіш. — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшаный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особ.

Зъ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи поездъ мѣшаный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ поспіш. — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особ.

Водходять зб Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особ. — о год. 7 м. 20 рано поездъ особ. — о год. 2 м. 23 по полудни поездъ поспіш. — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особ.

До Подволочиска: въ дворецъ Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особ. — о год. 4 м. 23 по полудни поездъ поспіш. — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшаный.

Высѣвки гербаты

зъ найлѣпшихъ родѣвъ 1 кильо зр. 2:50 Congo 1 кильо 4 зр., Souchong 1 кильо 5 зр. і 6 зр. розсылае за попередню присылкою належнѣности або за послѣплатою.

LEOPOLD FREUND,

4150 Wien I Herrngasse 10/D. 14-15

ИСИДОРЪ ВОЛЬ

ул. Сикстуса ч. 6 у Львовѣ.

Однокій і выключный для Галичины

СКЛАДЪ РОССИЙСКОГО ЧАЮ

основаный въ 1870 р.

ЦѢННИКЪ		зр. кр.
Поручаетъ правильно каждого тѣждня свѣжій транспорты найлѣпшого чаю зъ Москвы і поручаетъ его посла приложенного ему цѣнника		
Замовленія выпоняются совѣстно і скоро такожъ за послѣплатою опакowanie франко.		
Особливу увагу звертаеся на 3 знамениты сорты К. и С. Попова.		
Высѣвки	одличный рѣзма non plus ultra	1 60 1 80 2 — 3 — 3 — 4 — 3 00 4 80 6 — 2 40 3 — 2 75 1 60 1 80 2 50

Перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

удожена посла найновѣйшихъ жерелъ проф. Олександромъ Барвѣнскимъ зъ 40 иллюстраціями і 2-ма мапами историческими въ 18 аркушахъ друку. Цѣна лише 50 кр.; въ краевой оправѣ 72 кр.

Дѣстати можна въ тов. "Провѣста" ул. Вѣрменська ч. 27 і по всѣхъ книгарняхъ Галичины і Буковины.

Артистичный закладъ фото-литографичный для репродукцій ТЕОФИЛА ВАНЬЧИЦКОГО

Львовъ ул. Сикстуса ч. 43

выготовляе цинковыя клішѣ до друку, дешевѣе якъ деревориты, въ рѣзныхъ родахъ, а то:

Автотипи, цинкографіи посла фотографіи, тушовыхъ рисункѣвъ, акварель і одличныхъ образѣвъ.
Фототипи, цинкографіи посла перовыхъ рисункѣвъ, кистевыхъ, крейдковыхъ, шпихѣвъ до друку на мѣди, на стали і на деревѣ.
Хемиграфи, цинкографіи зъ авторачныхъ рисункѣвъ перомъ, крейдкою і зъ литографичныхъ образѣвъ.
Фотолитографіи, желатиновыя коши до переносенъ на камнѣ до литографіи.

Спродано найлѣпшій аттраментъ, тушь і крейду автографичну. Маю на складѣ паперы, що служать вѣрность до переносенъ на цинкъ або камнѣ, а то: зернисто-крейдный въ 4 якостихъ автографичный паперъ до робѣтъ перомъ, транспарентно-автографичный такожъ до робѣтъ перомъ. Для фотографичной репродукціи крейдной паперы въ 4 якостихъ, на котрыхъ можна выпонити дуже гарны рисунки — вѣбѣнчи до тѣхъ же паперѣвъ приборъ рисункѣвъ. Для купцѣвъ і промысловцѣвъ роблю клішѣ до инсертѣвъ і цинкировѣвъ. Замовы выпонюю якъ найстарѣйшѣе і по прѣстунныхъ цѣнахъ.

4143 16-20

Матуристъ - гимназіястъ

котрый сей рокъ павзуе глядѣть лекціи заразы. — Близна вѣдомѣсть у п. М. Рихницкого учителя въ Печенѣ, почта Куровичѣ. 4188 1-2

МАШИНЫ ДО ШИТЯ ЗІНІЕРА

зъ найлѣпшихъ фабрикъ заграничныхъ помимо величезного для спровадки лишь повными яконами

Продаю рѣчно 800 штукъ

(безъ агентѣвъ або факторѣвъ.) Раты тѣждней 1 зр., мѣсячній 4 зр., готовкою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ

Львовѣ, Готель Жоржа, Філія въ Краковѣ Ринокъ 25.

Прому жадати цѣнникѣвъ. Прому о ласкавіи замовленія.

4187

2-2

Нові униформы

для урядниковъ державныхъ зельзничѣ

можуть Ви. п. урядника одержати въ звѣсно бѣ многихъ лѣтъ зъ своєю солідности і ретельности фирмъ по найнижшихъ цѣнахъ і найлѣпше выготовленій.

Рѣвножъ поручаю ся яко спеціалістъ въ выготовлюваню униформѣвъ для урядниковъ державныхъ і предкладаю мой богато заасортный складъ одежи мужеской і дѣтской.

Звертаючи увагу Ви. Публички на мои условія сплаты

остаю зъ высокими поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3

ПАВЛО ЛЕВИЦКІЙ

въ Добрачинѣ (почта Кристинополь)

предприимаетъ всякого рода будовы: церквей, будинковъ конкренційныхъ, парохіальныхъ і школьных, гораленъ, въ загаль всякихъ будинковъ, і выпонуетъ солидно і дешево.

Вѣвъ выкупаий нямъ будѣвъ высекали загальне признанье, чого доказомъ нѣльна наведенихъ свѣдоцѣвъ:

Въ р. 1886, повѣривъ комитетъ церковный въ РОЗДЖАЛОВѣ, пов. сокальского, п. Левицкому зъ Добрачина будованье мурованой церкви въ Розджаловѣ. Можемо заручити кождому, що церковь уже на уклѣчено, а п. Левицкій вдовольняе всѣмъ вымогамъ правымъ і всѣмъ жаданымъ майстерскимъ, тому его яко предприимца до большыхъ будѣвъ рекомендовать можемо.

Розджаловъ д. 14 лютого 1888.

Мих. Феликсъ приходникъ, Стеф. Похмбродъ, членъ комитету, Фед. Жеребинъ, нач. громады.

Громада СУШНО, пов. каменецкого, повѣрила мин. року п. Левицкому зъ Добрачина будову мурованой двохлосовой школы зъ одповѣднымъ помещениемъ для учителя. Туя будову провадиль онъ точно посла поданныхъ ему планѣвъ і указѣвъ зъ повнымъ вдовольненьемъ мѣсяцевъ рады шк. і начальства громадского. Можемо отже сего поважного предприимца, яко честного, совѣстного і порядного чоловіка якъ найдалѣе і найпаче поручити.

Сушно дня 8 лютого 1888.

Мих. Корпула, предс. рады школьной. Доско Баранъ, начальникъ громады. I. Brennenstuhl, Gem. Vorst.

Павл. П. Левицкій зъ Добрачина прииявъ предприимство нового мурованого приходства въ КОРЧИНИ. Ту будову, вже на уклѣчено, веде онъ зъ повнымъ вдовольненьемъ комитету парохіального, котрый его може яко честного, совѣстного і дуже порядного предприимца вдовольного ся малымъ доходомъ, кождому интересованому припоручити.

Корчинъ, дня 18 лютого 1888.

I. Червко, председатель комитету парохіального *

Въ р. 1889 комитетъ церковный въ Любши, повѣта жидатѣвского поручивъ Ви. Павло Левицкому зъ Добрачина будову мурованой церкви, котра нинѣ стоитъ вже подъ дахомъ. Въ часъ работы мы мали нагоду пѣзнати Ви. Павла Левицкова яко чоловіка въ томъ знаню зѣбного, совѣстного і пильного, і хочъ не вылачувано ему въ умовѣномъ часѣ рать зъ причинъ невротъ минушого року, то мимо того провадиль і провадиль далѣе будову старанно і совѣстно, за що завнаємо ему зъ приемыстю приаодно щирую подяку.

Вѣдъ гр. к. комитету парохіального въ Любши 31 жовтня 1890.

Юсифъ Тереничъ парохъ і председатель комитету. Далимъ Гринь, начальникъ громады і членъ комитету.

Въ р. 1889 поручивъ комитетъ церковный въ Мостахъ великихъ повѣта жовківскаго, п. Павло Левицкому зъ Добрачина будову мурованой каплицы зъ пяти колунами церкви. Будову сию провадиль п. Павло Левицкій сѣмъ старанно, пильно і совѣстно, такъ що-до штуки майстерской якъ таково що-до доброты матеріалю. Церковь наша уже высоко поднеслася, мимо невплатѣвъ на наступившій і минушій раты зъ причинъ невротъ минушого року, однакъ п. Павло Левицкій провадиль будову і форсуе своимъ грѣшми за що ему комитетъ публичну подяку засылае і совѣстно поручае до подобныхъ предприимствъ

Мости великі 30 жовтня 1890.

Емилъ Дьончикъ, гр. к. парохъ і председатель комитету церковного. Гринь Балко, бурмістръ і членъ комитету, Пилип Балко, радный і провизоръ церковный.

На просьбу Вашу подтверждаю сямъ, що Вы яко предприимецъ будѣвъ вели і выпонили крѣмъ численно приватныхъ будѣвъ такожъ парохіальную будѣву конкуренційную въ тушенѣмъ повѣтѣ. До нихъ зачисляють ся головю: Парохіальна мурована церковь въ Добрачинѣ, така-жъ церковь въ Розджаловѣ, колька мурованыхъ і деревяныхъ приходѣвъ і богато мурованыхъ школьныхъ будинковъ.

Вѣвъ тѣ будѣвъ выпонили Вы совѣстно, тревало, докладно посла плану, не переступивши конторисѣвъ, і тымъ способомъ причинили ся Вы до прикрасы околици тушенѣмъ повѣту. За се заслужили Вы сѣбѣ на загальне признанье Вашихъ способностей і ретельности.

Сокаль дня 18 сѣчня 1889.

Творисевскій, Ц. к. Совѣтникъ намѣстництва і староста.

[Печатка сокальского старосты.]

На всяке возванье приѣздитъ заразы на мѣсце.

ГАЛИЦКІЙ

КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимаетъ вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4 1/2% на рокъ.

2319 92-2

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продаетъ

всѣ эффекты и монеты

по курсѣ деннымъ найточнѣйшѣмъ не вчслюючи цѣнакомъ провизіи.

Яко добру і певну льокацію поручаетъ

- 4 1/2% листы ипотечный
- 5% листы ипотечный преміованый безъ премій
- 4 1/2% листы товариства кредитового земского
- 4 1/2% " Банку правого
- 4 1/2% позичку красву галицкую 3483 186-2
- 4% позичку пропанацію галицкую
- 5% " буковинскую
- 4 1/2% позичку угорскихъ зельзничѣ державныхъ
- 4 1/2% " пропанацію угорскую
- 4% угорскій облигація индѣмнизацийный

а вѣвъ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купуе і продаетъ

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае бѣдъ П. Т. купующихъ всѣхъхъ вымоговъ аже платны мѣсечей паперы цѣны, такожъ залавшй купоны за гѣтвну, бѣвъ лѣяного адмисіона, а замѣсечей лишь за бдичожемъ оправадомъхъ коштовъ.

До ефектовъ у котрыхъ вышпи купоны, доставляе новы а купустъ купонѣвъ, а зворотомъ коштовъ, котры сямъ поносятъ.

При закупкѣ товарѣвъ просимо покликуватись на нашу часосиць.

Выдаецъ Иванъ Белой. — Одѣвательный редакторъ Михайло Струсевичъ.

Патрѣвъ зъ фабр. Чернянскою.

Зъ друкарскъ тов. км. Шевченка, подъ зарядомъ К. Вѣдмарского.

Въ нѣмецкомъ парламентѣ Поляки хотѣли вѣддати въ ostatnichъ часахъ великую прислугу нѣмецкому правительству. Се лучшею ся въ бюджетовый комісіи, въ которой великіе наряды надъ бюджетомъ маршала и референтомъ сего позиціи буть

польскій посолъ Косцельскій. Многі члени комісії хотіли обвинити въ прелімінарі надзвичайній видачі, але супротивъ тихъ намірівъ Косцельскій заявивъ, що вінъ виступає противъ проєктованихъ ошудностей и то тымъ більше, що польське коло рѣшило одностайно ухвалою боронити проєктованій будувати кораблѣвъ. На те проводивъ поступово партію Ріхтеръ водновивъ, що Косцельскій не може після его гадки бути резервномъ сея справи. А коли дійсно бюджетъ маринарии обрешено о вѣсми мільйонѣвъ, то польскій посолъ зложивъ рефератъ. Мамо того деякі послы въ католицького центрумъ предлагали, щобъ Косцельскій бувъ референтомъ позицій авшайнскихъ видачѣвъ. Зъ причини сего поведенія польского посла вѣмеще праса дуже обурала ся на Поляковъ и напомниме вѣмеще правительству, щобъ оно добре розвѣдало замѣры польской політики и щобъ за далеко не поступало въ своій польнополітскій акції. И лишій послы — пишуть газети — совѣство розсуджують, чи можуть зложити тягаръ на платаже податокъ населенію, але зъ другою стороною легкodusне приволюванье на всѣ видати дуже впадає въ очи, такъ, що правительство може вбѣднати забажати того, щобъ цѣлый соймъ складавъ ся зъ самыхъ Поляковъ, а лишъ жалъ, що не воѣ платячій податокъ суть польскимъ населеніемъ.

По добуттю Гановера Прусія сконфіскувала маєтокъ послѣднего короля гановерского Юрія V., мимо безустанного протесту повѣйного короля, а водтакъ его сына князя Кумберляндского, котрѣ водъ 1866 р. жили за границею Нѣмеччины. Сконфіскований маєтокъ выносивъ 48 мільйонѣвъ марокъ и се бувъ такъ званий фондъ Велѣфѣвъ. Нѣмечка партія католика завѣдуга була недоволенна зъ причини гановерской квестіи, а особливо, доки проводникомъ партіи бувъ Вилдгоретъ. Водъ часу зближенія католицького центрумъ до прусского правительствѣ, а якъ называють въ Нѣмеччинѣ подчасъ „нового курсу“, бувъ намѣръ такожъ и въ той справѣ дати ініціативу до остаточного поладженія. Въ той цѣли поднято переговори въ князствѣ Кумберляндскій, котрій проживавъ въ Австріи. И здає ся переговори принесли пожаданий результатъ, бо ще въ теперѣшній сесіи прусского сойму має появиtia ся провѣтъ въ справѣ фондъ Велѣфѣвъ. Ка. Кумберляндскому хочуть звернути водъ капіталу 16 мільйонѣвъ таларѣвъ.

На дѣльоматичного агента болгарского въ Константинополѣ д-ра Вулковича зроблено атентатъ. Въ середѣ вѣчеромъ нападъ д-ра Вулковича на улаці ашійскіхъ неавшайнскіхъ чоловѣкъ и ихавъшъ ножомъ въ черевѣ. Дневники кажутъ, що причиною була мабуть праватна помѣта, хочъ можна припускати, що се новий подвигъ болгарскихъ емигрантѣвъ. Раву треба було заштити, а здоровльє болгарского агента має бути на разѣ въ добрыхъ ставѣ.

Конфліктъ міжъ Туреччиною а Францією може зновъ заостритися, якъ доносятъ зъ Константинополя до Polit. Corresp. Въ наближеніи дняхъ Портъ буде доручена водповідь на ноту вербальну, котру французскій амбасадоръ Камбонъ выславъ до Порты дня 4 лютого и въ нѣй заявивъ, що о правѣ выдана Франція має зовсѣмъ противный поглядъ, якъ Порты. Довѣдуть ся зъ певного жерела, що Порты въ своій водповідѣ завбавѣ Камбона, щобъ свои погляды выяснивъ общерно, и такимъ способомъ повстане новий конфліктъ, котрій потребае мабуть вже далеко довше. И взагалѣ важна се квестія, чи міжъ Францією а Туреччиною прийдѣ до згоди що-до способу выдѣлюванія чужахъ подданыхъ — небезпечныхъ для державы.

НОВИНКИ.

У посла Юліана Романчука водбули вчера консіліумъ д-ры Шрамъ и Яна. Якъ вѣдомо, д-ръ Альбертъ у Вѣднѣ вивъвъ боль ноги у п. Романчука за ревматизмъ и въ томъ напрямѣ лѣчено ногу ажъ до вывѣду п. Романчука зъ Вѣднѣ. У Львовѣ-жъ д-ръ Яна, якъ только докладно оглянувъ хору ногу, усомнивъ ся о удачности первѣсткой діягнозы д-ра Альберта и высказавъ поглядъ, що боль ноги муштѣ походити водъ боляка, котрій певно творить ся, и то не въ самѣй болотній ногѣ. При вѣчерашній же консіліумѣ д-ра Яна зъ д-ромъ Шрамомъ сконстатували пп. лѣкарѣ, що дійсно вытворюєть такий болякъ. Отже заординовали потрібній средства до приспѣшенія дорѣзности боляка за-для операції и за больше менше сѣмъ давѣвъ д-ръ Шрамъ переведе операцію. Пп. лѣкарѣ выказують свое не ревѣдченіе, що по той операції посолъ Романчукъ скоро верне до цѣлковитого здоровья. Въ сѣй сесіи соймовѣй — розумѣє ся само собою — участи взяти не зможе.

Загальній зборъ руского товариства ремѣшниковъ „Зоря“ водбудуть ся въ недѣлю дня 6 н. ст. марта с. р. о год. 4-ой по полудни въ комнатѣ товариства.

Пригадуємо, що завтра дня 27 н. ст. лютого водбудуть ся въ комнатѣ „Руской Вѣсды“ вѣчерніи дѣ „Львовского Бояна“. Поча токъ о 8-ой годинѣ вѣчеромъ. Воступъ для нечленѣвъ Бояна 30 кр. водъ особы.

Выдѣвъ „Руской Бурѣ“ въ стрыи складає снмъ сердечне сваю Богъ Вп. п. Трухимовѣ, властителѣни Семерѣвки, за щедрый даръ 20 ар. а Воч. о. Балаяскому зъ Тейсарова за даръ 10 ар. въ

користѣ товариства. — Рѣвночасно оповѣще выдѣвъ, що снмъ днями розѣшло ся членамъ спривозданѣе кассе за рѣкъ 1891.

Пачетне горожанство надѣло мѣсто Серетъ на Буковинѣ президентови г-р. Пачому.

Дѣвъ стѣпидѣи зъ фонда бл. п. Теодора Блажковича по 80 ар. рѣчно надѣвъ управляючій совѣтъ „Народного Дому“ Володимирѣ Трушѣви, слухателѣни III року вѣльфовѣни на ушверителѣи у Львовѣ и Володимирѣ Могильницкому, слухателѣни III року медициньского факультету у Вѣднѣ.

Дорожнійи додатокъ. Выдѣвъ рады повѣтвой бережаньской ухвалѣвъ, на вносеніе маршалка Франца Вольфгарта, поставити на повѣйи радѣ вносеніе о признаніи урядникамъ и слугамъ выдѣвъ повѣтвого додатку дорожнього на рѣкъ 1892. Зъ огляду на нечужану дорожню и потребу скорой помощи аспінувавъ выдѣвъ урядникамъ тимчасовый додатокъ въ высотѣ 10% теперѣшной ихъ платѣи.

Девятій въ полку драгонѣвъ, стоячѣмъ залогомъ въ Зучѣи подѣ Черновцѣи, прибрала — якъ пише черновецка Gazeta Polska — невѣчайній розмѣры. Водъ жовтня минулого року до теперъ утѣкло зъ радѣи полку сорокъ шѣсть нѣи-ковѣвъ. Водъ кѣльохъ дѣвъ ходитъ поголоска, що сѣй полкъ драгонѣвъ має бути въ наближенійи часѣ перенесенійи зъ Буковины.

Зъ Городеи доносятъ, що бурмістръ тамошній п. Альбрѣ Арцшевскій аргументувъвъ зъ того достоинства.

Кардиналъ Мермилъ, одинъ зъ наисвѣтлѣйшихъ достойнѣковъ костела и одинъ зъ кандидатѣвъ на папу, умеръ дня 23 н. ст. лютого на рака. Покойный уродивъ ся 1825 року въ Швайцаріи и бувъ епископомъ въ Женевѣ а водтакъ въ Львовѣ. Удержувъвъ зносны зъ италійскими кардиналами и тѣшивъ ся великою симпатією папы Льва XIII.

Водъ о. М. Колика, катиххита учительской семинарии женской въ Перемишлѣи одержуємо такѣ писмо: Зъ надѣлѣныхъ на мой рука 20 ар. водъ Вп. п. Стефана Трухима, властителѣя Семерѣвки, роздано: Ольгѣ Насальской, ученици IV року 3 ар., Меланіи Козловской, уч. IV р. 2-50 ар., Степѣи Некановичѣи уч. III р. 3 ар., Юліи Ивановѣи уч. III р. 3 ар., Алоисіи Устиновѣи уч. I р. 3 ар., Меланіи Вацѣи уч. I р. 3 ар. и Маріи Угрийѣи уч. I р. 2 ар. 50 кр. За той щедрый даръ складаємо великодусному дѣтелѣи сердечне спасѣи-Богѣ. Вевышнійи нѣхай дозволѣтъ прожити ему многіи лѣта для добра нашего народу.

Атентатъ на житѣе профессора гімназіи нѣмечкой п. Д. устроивъ онгоды въ ночи якийсь невѣсѣдженый злочинець. Стрѣлявъ водъ до вѣкна мешканія профессора, але куля застрѣла въ стѣнѣ не зробивши нѣякой шкоды.

Процѣвъ о обманьствѣ. Передѣ трабуналомъ судѣвъ присяжныхъ у Львовѣ водбудує ся теперъ розправа карна, стояча въ звязи зъ недавнимъ процесомъ о фальшование мукѣи. Въ теперѣшнійи процѣвъ выступила прокураторія противъ: Маєра Діаманда, Шулима Бреннера, Мелхи Борера, Арона Верберга, Фішля Гербста, Франца Ганса, Ивана Бекера, Петра Ланга, Адама Феттера и Франца Снежка. Причину до обжалованія давъ такий фактъ: Коли на доношеніе Кароля Вучковского о мальверсаціяхъ въ мыльняхъ Діаманда почала жандармерія вести слѣдство и дня 19 марта 1890 року найшла зѣповану мукѣи въ мыльнѣ его въ Залѣю, якъ такожъ въ его складѣи и въ складѣи Ханы Ріхтерѣи въ Яновѣ, служба обжалованого въ страдѣи мѣи, а то: старшій мельникъ, Юрій Поповичъ, касієръ Шулима Бреннера и вѣрникъ Мехель Бореръ, боачи ся, що скоро надѣде черга ревизіи и на той мыльнѣ, де було богато зѣпованой мукѣи, а хотѣи водвернути подозрѣи, що и въ томъ мыльнѣ дѣяли ся такі обманьства, якъ въ мыльнѣ въ Залѣю, казали служѣи зъ горѣшного части мыльна присутити до магазину находѣи ся тамъ 93 мѣшкѣи зѣпованой мукѣи и оходы, ведучи на долину заставити мѣи, а въ ісходѣ такъ, що комуникація мыльна зъ долѣшними складами була закрыта. Коли-жъ слѣдуючого дня жандармъ Станіславъ Августинъ прийшовъ тамъ въ товариствѣи верхности громадской Страдѣи, воѣ 3 обжалуванійи мимо напору зверхности замовчали передъ нею укритѣе мукѣи и не хотѣи дати нѣякихъ поясненѣи. Аронъ Вербергъ зновъ намавляєтъ свѣдѣи Ивана Кошлу и Олексу Башку, щобъ не говорили нѣчого о обманьствѣхъ въ Страдѣи, чого однакѣи оба тѣ свѣдѣи не зробили, але зрадили Верберга передѣ судомъ въ Гуродку. Мамо того служба Діаманда въ Страдѣи и зарѣбники Адама Феттеръ, Михайло Фіхтель, Францъ Гансъ, Иванъ Бекеръ, Иванъ Вагнеръ, Петро Лангъ, Фридрихъ Автоиъ и Францъ Снежекъ не дали ся водмовити водъ бороненія лихои справы Діаманда и зложили въ яновѣи судѣи повѣтвомъ фальшавый свѣдоцѣи, а именни заперечали, мовъ бы то въ Страдѣи не реховувано зѣповану мукѣи. Фішель Гербстъ намавляєтъ Кароля Вучковского до водѣяканія его адзнаи въ судѣи, обѣцюючи ему за те нагороду грошеву. Маєръ Діамандъ зновъ намовивъ Арона Верберга и Фішля Гербста, щобъ они наклонили робити, а фальшивый свѣдѣи, але ите лектуальнымъ виваиномъ цѣиои справы естѣи водъ самѣи, бо-жъ обманьство дежало только въ его интересѣ. — Кромѣ той справы виявила ся ще друга, а то крадѣжъ. Вильгельмъ Гансъ, Францъ Гансъ, Иванъ Бекеръ и Иванъ Вагнеръ признали ся самѣи, що передѣ Вѣлѣиодными свѣтами 1890 року украли на школу того самого Діаманда 545 кѣи мукѣи и продали си въ Яновѣ за 27 ар. Діамандъ зъ вдѣи для обжалованыхъ, що зложили въ его справѣ фальшиве свѣдоцѣи, затеръ цѣлу справу передѣ судомъ и збѣжавъ, що хочъ була поголоска, що ему украли мукѣи, то се не правда. Розправа же не сконѣчена и трѣваєе дальше. Результатъ розправы подамо позѣи.

Самѣиудѣиство. Онгоды коло 3-ой години по полудни найдено въ лѣѣи т. зв. „Цетварѣи“ трупа подѣицира 95 го полку пѣхоты, Ивана

Охочимьского. Комісія войскова, прибувши на мѣ-
— Противъ торговцѣи живого товару, выдѣвъ г-р. Таффе до вѣсѣхъ краєвѣхъ правительствѣи розпѣи-
рядженіе. Яко вѣсѣтнихъ торговцѣи замѣшкѣи-
лыхъ въ Царгородѣи поданѣи: Авраама Таннен-
базма, Юзефа Фалікмана, Берту Шульманъ и М. Вѣднера. Дѣвчата спровадженіи зъ Галичины до Царгороду не мають паспортѣи и не умѣють звичайно анѣи читати анѣи писати.

Дрѣбній вѣсти. Цѣсаръ дарувъвъ громадѣ Ту становичѣи, въ повѣтъи дрогѣицикомъ, 100 ар. подѣиомѣи на будову школы. — Въ суботу дня 27 н. ст. лютого о пѣвъ до 7-ой вѣчеромъ водъ будѣи ся въ церквѣи св. Юра вѣиѣчаніеи п. Михайла Рудницкого, конѣициста дирекціи скаргу, зъ панноу Камілею Ямнѣиской, дочкою адвоката д-ра Діовіиіи Ямнѣиской и бл. п. Стефана зъ Лавровѣискихъ. Чину вѣиѣчана довершити Варѣсѣи митрополитъ Семерѣиовичѣи.

Наука штука и література.

Товариство „Провѣтъ“ выдало нову книжочку подѣи заг. „Наше лихолѣте. Историчне оповѣданіе. Написавъ Романъ Заклинскій.“ Авторъ оповѣдає про напады на Русь Татарѣи водъ часѣи княжѣи хъ до кѣици шѣснацѣиго столѣтѣи. Оповѣданіе свое переплѣтає авторъ думами народными, агадуючиими лихолѣтеи татарске. Книжочка си маєи н-ры 141 и 142 загального чѣсла выдѣициства „Провѣтъ“ аи-ры 2 и 3 выдѣициства на рѣкъ 1892-гій (отже за два мѣсѣицѣи). Обѣимаєи она 61 сторѣи друку (зъ додаткомъи цѣиъи зѣбѣи зъ дня 18 н. ст. лютого с. р.). На складанѣи мѣиститѣи выдѣвъ оповѣщеніе про загальнійи зборъ „Провѣтъ“, котрій водбудуть ся дня 25 н. ст. марта у Львовѣи, и проситѣи членѣи зѣѣкѣи ся на тѣи зборѣи членѣи. Того-жъ дня вѣчеромъ водбудѣеи вѣчеромъи на памятьи Т. Шевченка.

Змѣстѣи ч. 3 Зѣрѣи зъ 1 (13.) лютого: За громадѣи хроніка одного села на Подѣилю (дальше) — К. Т. Подоленка. — Соломѣиный дѣдѣи, байка Д. Габѣиова. — Кара стѣихъ В. Чайченка. Въ дѣи-
нервуваніи (почуваніяи патриѣи) стѣихъ А. Хвалѣи-
— Колисѣианка мужички, стѣихъ В. І. Масляка. — Драма у хатѣи етнографичнійи нариѣи Наталкии Подѣиавки. — Исторіяи літературыи рускойи д-ра О. Огоновского (дальшеи прои Ив. Франка). — Украиньскаи книжка на сѣлѣи (дальше). Вѣльѣи-
— Михайло Стирицкій, біографичнійи на-
черкъи Украинця. — Даміанъи Гладѣиловичѣи, некро-
логѣи. — Въ оборѣии правды, д-ра Стефана Смаль-Стоцкѣиого. — Нашіи иностраціи (По нападѣи Татарѣи). Література: а) дрѣбнійи вѣсти б) книжкии для рускаихъи школѣи середнихъи въ Гали-
чинѣи. — Штука: а) дрѣбнійи вѣсти, б) водповідѣи за-
порѣишѣи турѣискомуи султанѣи Махметѣи IV. — Театрѣи: продовженіеи конкурсуи на оригінальнійи рускійи оцѣиіиціи творѣи. — Бібліографія. — По-
смертнійи оповѣсткѣи (прои К. В. Плошевского. — Перепискѣи Редакціи. — На першійи сторѣи чѣи-
сла естѣи помѣищенійи портретѣи Михайла Стири-
цкого.

Зѣрнала ч. 3 мѣиститѣи изъ замѣтѣишнихъи статей: вѣишнійи стѣихъи Залукѣиича „На великійи ка-
мѣиъ“, стѣихъи до „Провѣтъи“ Р. К., потѣиъи ка-
мѣиъи статейѣи прои т. зв. „всенарѣиодноеи“ вѣиѣи и
взагалѣи до ситуаціи. Не можемои здержатисяи, щобѣи
неи податии въ „Зѣркалѣи“ однуи дужеи дѣишнуи ста-
тейкуи (якъи намѣи казали) Амаѣи Мардохѣи. Осьи она:

А: А щои ви, добродѣиу, думаєтеи прои тепѣи-
рѣишнуи справуи рускуи?
Б: Га! гмъ... я, уважаєтеи добродѣиу, власне...
пѣишлаи того... якъи вамѣи кажу... павѣи... той... того...
гмъ... гмъ...
А: Ну, дѣиѣитъи ся! Я думаюи цѣикомъи такѣи
само!

Именинованія, переименованія, конкурсыи ии.

Именинованія. Намѣишникѣи именувавъи канцѣи-
лѣи въи намѣишникѣиства: Домѣи. Дѣиьманаи провѣи-
рѣишнымии офіціалѣинымии намѣишникѣистваи ииос. Пѣи-
сѣикогои провѣирицичнимии секретарѣимии повѣитвомъи

На свѣта

ВОДА

МАРШАЛКОВСНА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

заразомъи надѣвъи посадыи канцѣилѣиствѣи намѣишникѣи-
тва: канцѣилѣиствои полиціии прии дирекціии уи Львовѣи
Брон. Вѣишмирокомуи ии выслужѣиномуи подѣиофіцѣи-
роуи жандармеріи Вѣиь. Гроссерѣи, призначуючи
Гроссерѣи дои служѣи прии старѣиствѣи въи Пѣишѣи и
Вѣишмирокогои дои служѣи прии старѣиствѣи въи Пере-
мышкѣи. — Красѣиаи радаи школѣи наименуѣиалаи Брон.
Лешегоѣиуи въи Замарѣишновѣи дійственнои молодикѣиуи
учительскойи прии 4-класѣиовѣи школѣи тамѣи же.
сѣи, сконстатувалаи, щои водѣиобрѣивъи собѣи жи-
тѣи выстрѣиломъи зъи револьѣируи, аи потѣиъи зарѣи-
лаи водѣиставленіеи трупаи дои трупаріии шпитѣиалии вой-
сковѣиого. Причиноюи самоубѣистваи малаи бутии лѣиасѣи
прѣишѣиаи, котрѣи самоубѣишникѣи допущѣитъи сяи въи
служѣи. Въи кассаріии неи являѣитъи сяи водѣи вжеи водѣи
9и. ст. лютого.

Конкурсыи. Окружнаи радаи школѣи наи въи Свя-
тѣиании оголошуєи конкурсѣи наи посадыи учительскойи: 1)
прии школѣи етѣиновѣи: въи Болѣиуѣи, Княжѣи и
Трошѣицини; 2) прии школѣи еліицианьскѣи: въи
Любѣиовѣицѣи, Ольшѣиовѣи, Орѣишѣи, Потѣиочку, Туло-
вѣи и Устѣи; 3) молодшихъи учителейи прии школѣи
зъи двѣиохлѣисовыхъи въи Карѣиловѣи и Рожѣиновѣи. По-
данѣии вносиѣи требаи дои дняи 30и. ст. цѣиѣици.
— Намѣишникѣиствои розпѣишуєи конкурсѣи наи по-
сѣиаѣи фундаціи д-раи Иванаи Фіди, именни арх-
княжѣиомъи Гізеѣи, призначѣии дляи бѣишнихъи ок-
рѣитъи дѣишѣи сѣилянскихъи повѣитъи льѣиовѣискогои.
Компѣиентѣи каєи выказѣиати ся: 1) щои естѣи опро-
тѣи пои господарѣи ошѣишнійи, зъи мѣишѣицовѣи лежѣи-
чѣи въи повѣитъи льѣиовѣискомъи, 2) щои маєи 18—25
лѣитъ, 3) щои естѣи убога, 4) щои убѣищѣиаи зъи до-
брыи успѣихомъи трии клѣиасыи школѣи народныхъи и
5) щои маєи выйѣитии замѣиъи заи сѣилянѣи, щои такожи
убѣищѣиаи зъи добрыи поступѣиомъи трии клѣиасыи та-
кожи школѣи. Вѣиѣчаніаи кандидѣиати каєи вѣишту-
пѣи 20и. ст. цѣиѣици 1892, аи естѣи быи заходѣилаи
лѣиаи перѣишѣиодаи церковѣи, въи наближенійи дѣии пои
сѣи усунѣиеню. Подѣиаи требаи вносиѣи дои кѣинцаи мар-
таи с. р.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣиѣдѣи 26 лютого. Палѣиаи панѣивъи ухва-
дилаи вчераи проєктѣи будѣивыи зѣиельзѣиницѣи Стѣи-
славѣи-Ворошенкаи ии додатокъи дорожнійи
дляи урядѣиниковъи, водповідѣиои дои предѣиложенаи
правѣиительствѣиногои уи высѣитъи пѣи мѣилюнаи зр.
— Водтакъи г-р. Таффеи оповѣиствѣи замѣишнѣи
радыи державѣиной.

Парижѣи 26 лютого. Вчераи Карѣиои по-
ручѣивъи Буржеѣиои зложитии кабінѣитъи радикаль-
ныйи. Фрейсѣиеи и Ріѣиои заяѣивили, щои вѣиступѣиати
дои кабінѣиту.

Петербургѣи 26 лютого. Въи губерніии
навѣищѣии голодомъи высѣилаєи правѣиительствои вой-
скои, бои населѣиеніеи дужеи зворѣишенѣи.

Цірихѣи 26 лютого. Маютьи выдѣиатисяи
факсѣиіміи квітѣивъи ии рахунокѣи зъи фондуи вѣиель-
фскогои.

Надѣслане.

Д-ръ Іоанъ Должицкій

адвокатъ въи Бродѣи

ношуєи конѣициѣиентаи адвокатскогои
Русѣиаи — бѣилогои въи нѣимецкѣиомъи.

Найдѣишевѣишеи жерѣилои предѣиѣиѣитъи опти-
чѣиныхъи уи Львовѣи
подѣи „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральнаи ч. 6 (плѣицѣи св. Духѣи)
напрѣитивъи головѣиногои одѣикуи.
Окуляры, цѣиѣиеры, баромѣитры, термомѣи-
тры, мѣироскопы, машинѣи елѣиктричѣи,
и т. п. пои цѣиѣиѣи найдѣишевѣишихъи. — Рѣи-
спѣиации найдѣишевѣишеи ии найскѣиорѣишеи.
Замѣиовѣи зъи провинціии адресувѣиати: „Новыйи оптикъ“
подѣи „Коперникѣиомъ“, ул. Театральнаи ч. 6 уи Львовѣи.

Матуристъ - гімназієстѣи

котрѣи сѣи рѣикъи пѣиавуєи глядѣити
лѣицѣи зараѣи. — Вѣишѣиаи вѣи-
дѣиѣи уи п. М. Рѣишѣиновѣи, учи-
тѣиляи въи Печѣиіи, почтаи Ку-
ровѣицѣи. 4188 1-2

РУ.

На свѣта

каѣичикии всякогои роѣи;
Бѣиандажѣи руптурѣиойи
ии всѣихъи виѣиробѣи руѣикаѣишѣи
поруѣиѣи найдѣишевѣишеи
Павлои Лянѣигнерѣи
передѣи тамѣи
Братѣи Лянѣигнерѣи
Льѣиовѣи, улѣицаи Галицѣиаи ч. 16.

Въи кождѣиойи рускойи хатѣи
повѣиинаи знаѣиодитисяи знаѣиенѣиаи
книжѣиочка
и. БАШТѣиОВОГО
УКРАИНИСТВО
наи літерѣиатурѣиныхъи повѣи-
зѣи Мосѣиковѣициноюи.
[Передруѣи зъи „Дѣла“.]
Цѣиѣи 50и кр. зъи перѣишѣилю
55и кр. Набуѣитии можеи зъи редак-
ціи „Дѣла“.

Прии закупѣиѣи товаровъи просимои покликуѣиатисяи наи нашуи часѣилицѣи.

Выѣидаѣиѣи Иванъи Белѣи. — Одѣиѣишѣии редакторѣи Михайлои Струѣицевѣи. Пѣишѣи зъи зѣиор. Черѣиальѣиоком. Зъи друкарѣи тов. ии. Шевѣиченка, водѣи зарѣиѣиомъи К. Вѣиѣиарѣиского.

кохъ мѣсяцѣвъ, до тихой згоды зъ самымъ собою. Вѣтъ любить, а чи то було щастіємъ, чи страданіємъ его жити, вѣтъ вже не мѣгъ цофнутись.

Перша хвиля принесла ему чувство невысказанон солодокости, була мовъ бы чарѣвнымъ нектаромъ. Дощ троха переставъ, а що не хотѣлось Иванови спати, вѣтъ тымчасомъ вийшовъ зъ дому, а вѣдтакъ не заминеною фбрткою передѣставъ ся на дорогу.

Иванъ Торнлі побачивъ въ долині, ведучій до хатъ, на гѣльванацятъ вровѣвъ передъ собою, струнку, високу стать жѣночу, одягнуену вѣдъ горы до долины въ темный пледъ. Хто се бувъ? При свѣтлѣ звѣздъ, лишъ при мрацѣ, що звѣльна пѣдносилася надъ торфовищами, кождый нашій мѣгъ бы бувъ собѣ кѣлька разѣвъ повторити се пытанье, але вѣтъ кинувши лишъ окомъ, пѣзнавъ зъ ударѣвъ своего сердца, хто се ишовъ. Олена ишла до котровсь хаты, а ишла спѣшно, якъ той що бѣить ся вѣчною темноты и своєю самотности, а однакъ змѣряе до своєї цѣли, вѣдважно переводить се, що предпринимаъ. А чимъ дальше въ долину, тымъ сей прохѣдъ вѣчный стававъ сумнѣйшій, бо тишину весняну перебивали лишъ вытя пѣсѣвъ голодныхъ, котрѣ здицѣвши, тягались по яругахъ, та мовъ вовки выли, коли притихли голоса людей. Притѣмъ оховзлый камѣнь на дорожѣ не бувъ догѣдний для малыхъ, нѣжно обутихъ вѣжокъ, и Олена поховзлася кѣлька разѣвъ. А на несчастье хата, до котрой ишла, не була найблизше, треба було вбѣчити до неѣ зъ головной дороги, перебирати ся черезъ нерѣвный ґрунтъ, оминати калабанъ зъ дощу, а вкѣнци перейти обѣстьє, котре теперъ було саме чорне багно торфове. Оленѣ мовъ бы забракло вѣдваци до сего послѣдного ходу. Але хата выходила одною стороною на горбочокъ въ огородѣ, и можна було зъ-вѣдѣн легко дѣста-

тись до малого віконця, та запускати. Олена вбдважала ся на се, щоби въ сей способъ можна було порозумѣтись зъ господарями хаты, а особливо зъ сею побожною Марією, що то выбравши для себе „дѣвшу часть“, не поїшла на торгъ по бульбу до садженя, лишъ до гробу св. Патрика по святу воду. Завтра же бувъ торгъ въ Белявнѣ, и треба було направити первѣстну похибку, та купити потрібну бульбу, але грошѣ на се не дѣйшли ще до рукъ невесты, бо приїздъ гостей не давъ Оленѣ нагоды зайняти ся тою справою. Коли однакъ вже не треба було їй повнѣти обовязку господинѣ, порѣшила додержати даного привреченя, а щоби невестѣ не змарнувавъ ся ранокъ, потрібный до купна бульбы, Олена пустила ся, заки ще поїшла спати, на сю прогульку, котра їй видавалася не такъ трудною. На щастье багно дало обійти ся, а Марія, спляча підъ вікномъ, скоро почувла пуканье Олены и ен лагодный покликъ.

Выбѣгла зъ хаты ледви приодѣта и мало що не припала до ногъ панночкѣ, побачивши ен середъ мрачнои ночи підъ вікномъ своєї хаты. — Святі ангелы! — заликкала, — що се бачу! Панночка тутъ у мене, въ таку пору...

— Не маємо много службы, Маріє, — вѣдповѣла Олена. — Старый Дайкъ нездужає на гостецъ въ ногахъ, и я не хотѣла высылати его по дощи. Патсі розсѣяный и я бояла ся, щоби не згубивъ грошей, якѣ сама приношу.

— Панночко найдорозша, наша добродѣйко!

— Дай спокѣй, Маріє, — сказала Олена зворушена, ховаючи руки передъ поцѣлуями невесты, заливаючон ся слезами вдячности. — Прощу тебе, залиши се.. Завтра передъ вечеромъ буду тутъ зновъ и побачу бульбу, котру надѣю ся, що дѣстанешъ. Позавтра зачне ся

робота въ огородѣ, але тямъ робити такъ, якъ на двѣрскихъ поляхъ: садити пѣдъ грядку високо пѣд-орану.

— Панночко, панночко, не вельтъ намъ нѣчого вчити ся вѣдъ Сеснеча. Що вѣдъ него иде, се приносять нещастье! — закликала невѣста. Пѣду до Гудъ Голлѣвъ и придивлю ся, якъ тамъ роблять, всѣ нашѣ такъ зробили, а его нѣхто не хотѣвъ слухати — нѣхто!... Люде и такъ вже сумно похитують головами, що старшій панничъ, я хотѣла скагати, нашъ молодой панъ, учать ся вѣдъ него господарства. Суть такі, що важуть, мовъ бы тѣло небѣщика перевертало ся въ гробѣ.

— Маріє! — крикнула Олена зъ горемъ — не говори такъ, бо се завягѣсть и упередженье. Добру науку треба брати вѣдъ кожного, хто лише ви знае.

— Вѣдъ кожного, панночко, лишь не вѣдъ Сеснеча. Вѣдтакъ земля не родить, сонце палить, вѣтеръ принесе але повѣтрье. А чи Сеснечь каже перехрестити землю, заки ви розквѣтъ плугъ, чи у Сеснеча сѣвають, сѣючи: „Богородице Дѣво“. О дорога панночко! дозвольте менѣ пѣйти до Щасливого Двора, та побачити, якъ тамъ справляють огороды.

— Добре, Маріє, иди тамъ, — вѣдповѣла Олена. — Метода майже та сама.

— Не та сама, панночко, — закликала живо невѣста. — Петро Лінчъ справедливый и не робить такъ якъ Сеснечь...

Олена усмѣхнула ся и поцѣлювала невѣсту, котра припала їй до колѣнъ. — Дорога панночко, — изгала — чейже и вы не будете нѣколи нѣчого вчити ся вѣдъ Сеснечь?

— Нѣколи, Маріє — вѣдповѣла Олена зворушена, и ще разъ поцѣлювала селянку.

Марія хотіла вбдвести Олену домибъ, але она не пристала на се.

— Треба, щобы ты встала завтра скоро свѣтъ та зайшла до мѣста. Иди заразъ спати, я верну сама, якъ и прийшла. Не лякаюсь темноты.

Однакъ выйшовши по-за плѣть огорода, приставула и мовъ бы зъ жахомъ мѣрила поглядомъ кусникъ дороги, якій мала перейти домибъ. По выпогодженѣмъ небѣ плыли бѣліи хмарки, бѣліи туманы ираки клубились понадъ землею и залягали узгѣря, а все те разомъ середъ нѣчион тишины надавало красвидови сумный выгядъ. Подразнена фантазія Олены представляла собѣ, що по-за тыми опирами криють ся якійсь страшнй рѣчи. — Дрожала, поволи затуляла ся въ пледъ, коли наразъ почувла звунъ голосу, котрого не прерякала ся, бо его заразъ пѣзнала.

— Місь Делі! — сказавъ Иванъ Торнлі, посуваючи ся до неи по-при плѣть — позволте подати руку...

Втѣшила ся зъ сего несподѣваного товариства и се знати було зъ еи очей. — Зъ-вѣди вы тутъ взялись? — поспытала.

— Я бачивъ, що вы самй выбрались въ долнну и шшовъ за вами зъ-далека, щобы на случай чогось прикрого бути пѣдъ рукою.

— Дявую — сказала и любо поглянула при тыхъ словахъ.

Ажъ наразъ погадала собѣ, що не все она могла бы бути рада такѣй тайнѣй опѣцѣ Ивана Торнліого и выразъ еи лица змѣнивъ ся. — Непотрѣбно завдавали вы собѣ сего труда — додала. — Дорогу знаю надто добре, щобы я могла зблудити, а нѣяка инша небезпечность не могла менѣ тутъ грозити...

— Однакъ здавалось менѣ, що вы мовъ бы глядѣли

зъ жахомъ въ сю замрачену вѣддалъ — вѣдповѣвъ. —
Дятого лишъ я вѣдзовавъ ся и навинувъ вамъ мое то-
варнство.

— То вы були-бъ ишли за мною безъ моеи вѣдо-
мости? — закликала, а въ очехъ заблмысло невдоволенье
и жахъ.

Вѣнъ, що все такъ бувъ супротивъ неи дразливимъ
и що найменше заявленье неохоты зъ ей стороны оби-
джало его и сейчасъ вѣдтручало, теперь лишъ лагѣдно
поглянувъ: — Такъ, мѣсъ Делі, я бувъ бы тайномъ за
вами ишовъ, бо тава нѣчна прогулька могла бы ста-
ти ся вамъ немелою и вы могли бы стрѣтити яку не-
приємнѣсть.

— Нѣ — вѣдказала Олена зъ-горда — весь людъ
зъ околищъ мене знае, знають мене навѣтъ жєбраки зъ
цѣлого села и не бою ся тутъ нѣчого и нѣкого. Я мѣжъ
своими...

Послѣднѣй слова сказала въ роздразненю, яке все
на ню находило при розмовѣ зъ Иваномъ Ториліміъ про
ирландскій людъ. Се вже такъ мусѣло бути, однакъ вѣд-
чула въ тѣй хвилѣ, що се невдячнѣсть, бо якій же ин-
тересъ приневоливъ сего чоловіка вти за нею такій ну-
сень дороги середъ вогкои ночи? Дятого була невдово-
лена зъ себе. Навѣтъ не могла перепросити, бо якъ була
бы представила свою вину? Марія була бы сказала о-
тверто: — Ты Сеснечъ и що мінута, що секунда стане
щось такого мѣжъ нами, що буде насъ взаимно колоти...
Олена же не могла, не хотѣла такъ зрѣбити. Лишь по-
соловѣла, бо се все смутить чоловіка, котрого зъ ин-
шой стороны треба поважати. Тожъ мовчки пристала,
щобы вѣнъ ишовъ по-при ню, а вѣнъ такожъ мовчки
принявъ сю ласку, однакъ вже не простягаувъ до неи
руки, не просивъ, щобы на нѣй оперла ся. Вѣнъ не по-

розумѣвъ єи чувства, причинъ, за-дѣя котрой такъ робить, не знавъ сего вытолкувати собі, бо на се треба бы було єму перейти всѣ фазы страданя серця ирландскаго: бути вже вѣдѣ дѣтны розпинанымъ за свои найсвятѣйшій чувства, упокоренымъ єъ своихъ найнѣжнѣйшихъ, найдорожшихъ чувствахъ, боляти а не бути въ силѣ зарадити тымъ болями, а при кождѣмъ порывѣ надыбати противъ себе мурт, о котрый не здалось бы на нѣчо товчи голову. Се дразнить и робить холодною всяку честивсту, а несправедливѣсть конечностію. Олена роздумувала се все и нѣчо не говорячи, вшло сѣхъ двое людей одною дорогою, разомъ, а однакъ не случені, не нераді собі а однакъ такъ роздѣлені, що для Олены видавалось чимсь неприроднымъ и невѣдоваемымъ спертись на руку Івана.

Коли однакъ зайшли вже на подвірє передъ пороґъ дома, Олена задержала ся и простягнула руку.

— Дякую — повторила, а звукъ єи голосу бувъ мимо волѣ дуже солодкій, поглядъ голубыхъ очей, котрыми глянула на него, дуже вдячный.

— Не дякуйте, — вѣдповѣвъ сумно — бо якъ поназує ся, я не зробивъ вамъ мовимъ товариствомъ нѣякои прислуги.

— Противно — вѣдповѣла живо — признаю теперъ, що темнота и мрака полохали мене...

— Не було-бъ менѣ сталося нѣчого злого, але все-таки самотнѣсть середъ ночи жахавъ — додала.

Подала єму ще разъ руку, але дуже скоро цѣнувала єи, мовъ бы сю мимовольну заяву вдячности уважала чимсь невластивымъ.

Скоро поійшла въ сѣни, а вѣтъ, стоячи на пороґѣ, чувъ єи легкій прокъ вже на сходахъ, ведучихъ на поверхъ, коли наразъ зновъ станула передъ нимъ. — Пев-

но васъ на скрѣзь перейшла вохлебсть — вѣдозвала ся помѣшана. — Въ кухнѣ може єсть ще огонь, або буде можна его скоро роздути. Ходѣть огрѣти ся...

Пѣйшла передомъ, але кинула на него такий поглядъ, котрый кликавъ за нею. — Ходѣть... повторила ще разъ задержавши ся при дверехъ кухнѣ. Иванъ вѣйшовши до великои а низькои кухнѣ, слабо освѣтленои червоною луною жарячого ся на печи торфу, ставъ наразъ мовъ бы у снѣ. Она же за той часъ скинула зъ себе пледъ, пригладла волосєе и скорше, анѣжь Иванъ мѣгъ догадатись, що хоче робити, присунула великій и тяжкій кошикъ торфу и зачала накладати торфъ на жаръ. — Знаю розпалити торфъ, — сказала — сего навчилєсь я разомъ зъ Конноромъ по хатахъ и колибахъ гѣрнякѣвъ. Знаю навѣть печи въ торфѣ бульбу, хочъ теперъ се знанье на нѣчо менѣ не придасть ся, бо не знаю, чи хочъ одна бульба єсть въ цѣлѣмъ домѣ.

Небавомъ огонь зачавъ стрѣляти до горы и Олена звернулаєь до Ивана. — Грѣйте ся — сказала, роблячи єму мѣсце при каминѣ, котрого величезна напа мовъ бы робила для нихъ окрему комнату.

— Грѣйте ся — повторила, а сама присѣла на низькѣмъ стѣльчику. — Се такъ любо чути тепло, якъ оно лагѣдно насъ переймає, и глядѣти на сї огнистїе пєсмуги, що бѣгають фантастично по бурѣмъ торфѣ. Я се такъ люблю.

Але наразъ пригадала собі, що Торніє може не терпѣти острого чаду, якїй торфъ выдєє.

— Для мене и се навѣть любє — додала. — Въ Англії я майже тужила за тымъ дымомъ, якїй тутъ чути у воздухѣ.

Коли-жь Торніє впевнивъ єя, що проживаючи въ Гортшій Шкоціи навывъ до торфу, вернула зъ приєм-

ністю до згадокъ, якѣ у неї лучили ся зъ тымъ паливомъ, вже теперъ цѣлкомъ розжаренимъ. — При такімъ то огни я слухала въ монхъ дитиннихъ лѣтахъ найкрасшихъ пѣсенокъ, якѣ знаю, — сказала — найкрасшихъ казокъ про чарбвицѣ и ворожѣи, про вѣдважныхъ лицарѣвъ и заклятѣ королѣвны, котрыхъ стерегли злѣбнѣ велиты. Все однакъ лицарѣ побороували страшныхъ змѣѣвъ и мое сердце навчилося вѣрити, що хто невинно терпѣть, сей найде вкѣнци оборонця и справедливѣсть.

Зворушили єи власнѣ слова и слезы появились въ очехъ, але обтерши ихъ, перейшла живо до нѣшнихъ споминѣвъ. — Наслухавши ся такихъ казокъ я бажала доконче глядати такихъ пригодъ — говорила. — Не разъ я вставала передъ сходомъ сонця и бѣгла до огороу пѣдъ дерева, бѣгла босо по муравѣ, купаючи ноги въ сребнѣй росѣ, щобы наступити на зѣмле, котре отвирає вхѣдъ до пещеры тайнов, де суть заклятѣ скарбы, переходанѣ моею своячкою О'Флегертѣ, котре называють такожъ чарбвицею замку Генъ...

Не лишъ горячѣй жаръ, явѣй вшовъ зъ печи, але и спомини молодыхъ лѣтъ выкликали на лице дѣвчини огнистѣ румянецѣ. — Ахъ Боже! Боже! — закликала наразъ середъ того, складаючи нѣжѣй, прозрачнѣй а теперъ жжарнѣлѣй речената — якъ я люблю тутешныхъ людѣ и тутешнѣй стороны!.. Якъ я люблю Делѣ...

По лицѣ Ивава перейшовъ горячѣй жаръ, але Олена пѣрвана сѣлою власного зворушеня, не зважала на него. — Люблю, люблю, люблю... повтаряла мовѣ бы спѣваючи якусь спѣванку, а забутьє єи було такъ велике, що сѣ слова говорила по галѣйски.

И поклавши руки на кохѣна, вдвинула ся у ватру, де теперъ торѣ розжаривъ ся ажъ до бѣлѣсти.

Пѣднесла ся розжарена зъ блескомъ въ очехъ, зъ

радістю тріюмфу на чолѣ. — Ахъ! — закликала — яка я була бы тогдѣ добра для всѣхъ... Вбдчуваю се, що я була бы дуже, дуже добра...

Усміхнулася до него, мовъ княгиня до невблнника, котрому наразѣ хоче зробити якусь ласку и дозволяє прибрати свою краску. — Я була бы дуже добра — повторила.

Зъ ен голубыхъ очей, зъ ен звучного и мягкого голосу можна було въ тѣй хвилі набратись не знати я-кихъ надѣй и сердце Ивана зачало ними переймати ся, а однакъ нерозважна дѣвчина се лишъ мрѣла на ятѣ про чудеса, якѣ бачила розмалюваній огнистыми искрами торфу.

Коли-бъ однакъ се здѣйствило ся, она бы прогмала зъ сердца всѣ обиды, жалѣ, ненависти, она бы любила все и всѣхъ, а се такъ велика розкбшь! Любити цѣлый свѣтъ, а не ненавидѣти на нѣмъ нѣкого — отсе разомъ совершеннбсть и щастье.

Се хотѣла сказати Иванови, се хотѣла сказати своему сердцю. Коли-бъ се була нбчь, середѣ котрой прича-еній при ватрѣ добрій домовника выповняють почутій ба-жаная людей, то Олена Делі ставши наслѣдницею чарѣв-ницѣ зъ замку Генъ, стала бы назадъ такъ добра и такъ любляча, мовъ ангелъ.

Гарный бувъ се сонъ, бо предсталявъ райске жи-тьє на тѣй землі...

— Мабуть вы вже добре огрѣли ся и осушили ся — сказала вбвици — добра-нбчь...

Але вбнъ придержавъ руку, яку подала ему, и по-важно але зъ просьбою у виглядѣ лица сказавъ: — Місь Делі, маю до васъ велику просьбу: приречѣть ме-нѣ, що не будете на будуще нѣколи такъ надто смѣлѣ,

надто здуфалі, що не будете ніколи самі ходити по ночі...

Она подала ся в зад і легко зморщилось за-для невдоволення єї чоло над темними бровами. Пане Торнлі — сказала — то я радше маю право ждати в дї вась приреченя. Не ходїть ніколи за мною, хочь бы я полишившись неоправно смїлюю и здуфалою, вшла коли сама середь темноты, а вы бы мене тогдї бачили. Коли-б вамь навїть выдавало ся, що я лякаю ся, коли бы выдавало ся, що тревожно гляджу в туманы заступаючі менї дорогу, прошу, не йдїть за мною.

Дивилась ему тепер майже строго в очи и майже строго дедала: — Не йдїть за мною не догляджений в дї мене, не йдїть, прошу, бо не даю вамь права до сєи опїки надб мною...

XXV.

Иванъ Торнлі вставъ на другій день рано зб сонцемъ; бувъ блїдїй, але в очахъ бувъ явїсь проблескъ радости и если провївъ нїчь безсонно, то не з журбы але за-для роздумованя своихъ гадокъ. Одягъ ся тихо и тихо вийшовъ зъ своєї комнаты. В цїлїмъ домї не було нї найменшого руху, лишь стара Мариська була встала. Иванъ не знавъ самъ, за чимъ станувъ на порозї кухнї. Чи глядавъ слїдївъ тыхъ вїлькихъ хвиль, янї вїнъ тамъ вчера провївъ? Вїнъ позитивїстъ не бувъ бы найшовъ на се вїдповїди, але вже в дєрєхъ стрїтила єго мила несподїванка. Мариська, що иню вернула зъ сборы, переливала свїже молоко до скїпця в горш-

ни, коли наразъ почула, що дверѣ риднули звѣльна. — Вже тебе лихо несе, проклята бѣдо! — закликала въ гнѣвъ и ажъ побачивши, що се невеселе повитанье дѣ сталося гостеві, зачала перепрашати. — Я гадала, що се Маїда Туллі — толкувала ся. — Панъ вѣйшли такъ тихо и я гадала, що то она приходить по молоко, яке що дня дѣстає, тожъ и скричала. Чоловѣкъ не зъ камѣня и не поганинъ, але часомъ таки згрѣшитъ, бо не стає терпцю. Паничка наша то такій ангелъ, якого певно нѣхто не бачивъ на землі, вѣдѣймають собѣ вѣдъ губы навѣтъ сю напку молока, котру все рано пили, тожъ серце стискає ся и жалъ ваги не має...

Иванъ Торилі попросивъ о огонь до свѣара з Ма-
рисьна мабутъ хотѣла цѣлкомъ оправдати ся зъ сво-
єю невѣчливосте, тому зачала ему розказувати, що паничка
все дуже любила молоко и даваѣйше, коли ще була
дѣвчиною, неразъ прибѣгала сама до обори и пила ще
тепленьке.

— Вставало оно все ранѣсенько, якъ пташина, —
говорила — набѣгало ся Богъ знає куди, заки ще панѣ
або губернантка пробудили ся та далѣй до мене на мо-
локо и челяднѣ паланецѣ. Панѣ разъ погнѣвали ся ду-
же за се и заказали їй ходити до обори, тожъ вѣдтає
вже носили їй молоко и паланецѣ до комнаты, а моя
вже була голова, щобъ се молоко було свѣже и вѣдъ
найлѣпшой коровы. Теперъ бѣднѣй и сего не стало! Вѣд-
дає свою чарву молока Маїдѣ Туллі для дѣтей и нѣчо
не бере до губы, ажъ до снѣданя зъ панею, а не можна
сказати, щобъ се снѣданье було рано. А хочъ бы єи
благати найсвятѣйшими словами, вже анѣ не доторкнесъ
молока. — Господъ наславъ язву — каже — и всѣ по-
виннѣ терпѣти, я-жъ маю ще бѣльше, анѣжъ нишѣ, при-
тѣмъ я молода, здорова...

Иванъ Торнілі стоявъ зъ запаленымъ сигаромъ та дивлячись въ розжареный торфъ глубоко задумавъ ся. Якъ лишъ мбгъ догадаты ся, що Грація вже не спить, запуневъ до дверей еи комнаты и выкликавъ на прохбдъ въ долину. — Граціє, — сказавъ — менѣ треба поговорити зъ тобою въ справѣ, що, знаю, буде тобѣ приємна. Я не говоривъ ще нѣзому про намѣръ, котрый однакъ вже я порѣшивъ и переведу невбдѣлично. Гадаю вхати до Лондону.

— И хочешъ мене взяти зъ собою! — закликала Грація. — О! прошу, не роби сего. Я такъ полюбила Делі, на веснѣ тутъ такъ гарно, тожъ ты роздеръ бы менаѣ сердце, забираючи зъ-вбдєн...

Коли-бъ замѣсть брата старша сестра була почула сей окликъ Граціи и заглянула въ очи бѣдного дѣвчати, то якъ разъ була бы виправила еи до Лондону, котрый еи такъ полохавъ. Але на щастье, ся добродушна щирбѣсть подыбала недогадлибѣсть мужеску и нѣяке пбдобрѣньє не повстало въ головѣ Ивана. — Не ббй ся, — сказала — не намѣряю брати тебе до Лондону и менѣ лишъ о се йде, щобы ты мала добру опѣку въ моѣй неприємности.

— Дякую тобѣ, Ивасю, сто разъ за се. Такъ бою ся того Лондону, котрымъ мене Бригіса полохала цѣлу зиму. Чя може гадаешъ, що маю охоту, щобы мене представили королевбѣ? Леді Уайтстонъ, своячка нашего вбтця, пбсле пляну Бригісѣ, могла бы провести мене на королѣвскѣй комнаты.

— Леді Уайтстонъ теперъ въ Италіи а въ газетахъ писали, що выбираєсь ще до Каіру.

Якъ и зъ того вдоволена, бо плянъ Бригісѣ тымъ самымъ вбдложеный и мене не возьмутъ вбдєн. Поѣдешъ, Ивасю, самъ...

— Я хотѣвъ бы противно не самъ ѣхати. Бритіся щось недужае, кашляла цѣлу зиму и зъ весною не добре выглядая. Коли-бъ поѣхала зб мною, порадилась бы доктора, що ен давнѣйше лѣчивъ и знае добре ен организмъ.

— Чи гадаешъ, що зъ Бритісею щось эле? Ахъ Боже, яка я лѣха сестра, що того не примѣтила...

— Ты взяла мои слова за горячо. Бритіся не естъ недужа, нема чого бояти ся що-до грудей, але все лѣпше порадились лѣкаря. Лишь о се йде, що не схоче зъ тобою розстатись.

Грація прибрала повѣрливый видъ. — Тожъ треба буде и менѣ ѣхати — сказала, склонивши головку.

— Не доковче, если не любишь Лондону...

— О! що не люблю, то не люблю!.. врынула Грація.

— Тожъ за-для того я бы хотѣвъ, чтобы ты осталась дома... Если бы такъ панѣ Леонора и ен довѣка хотѣли замешкати въ Делі кѣлька тыжднѣвъ.

— О! Ивасю! якій ты добрый!.. кинушь Оленѣ на шью та буду просити! Такъ буду просити и паню Делі...

Хотѣла вже бѣчи до нихъ, але наразъ задержалась зъ смуткомъ.

— Але чи они зволють пристати на се? — поспытала брата неспокойно. — Чи не обидятъ ся тымъ предложеньемъ? Тямишь, Ивасю, якій сумный бувъ ихъ выѣздъ зб старого замку? Тямишь?

— Для того не хочу, чтобы предложенье вышло вѣдъ тебе. Олена чейже твоя приятелька.

— Безъ сумнѣву, але то инша рѣчь и я бою ся...

Иванъ мовчавъ кѣлька хвиль, ажъ наразъ живо ехопивъ руку Граціи. — Скажу тобѣ щось, чого ты не повинна сказати навѣтъ Бритидѣ. Провѣтъ, про котрый

мы говорили, не дотыкає лишь насъ самыхъ... Еягледіе на весну дуже нездорова мѣсцевѣсть, а при тѣмъ житіє, яке тутъ веде ся, невѣдомѣднє для себѣ, що прививли до чогось иншого...

— Чи имъ тутъ чого недостає? — поспытала Грація несповѣдно.

— Недостає много рѣчей, але головни нема кому старанно заопѣкуватись панною Делі, она же надто журить ся о иншихъ. Вѣдоймає себѣ, щоби дѣлється зъ бѣдными. Може и голодає...

Коли сказавъ послѣднїй слова, голосъ такъ задрожавъ, що послѣдне слово не можна було порозумѣти.

Грація саломила руку. — Ахъ Ивасю! Ивасю! чи се може бути?..

— Она голодає...

Слезы полились зъ очей дѣвчины, але лице прибрало выгладъ сильной постановы. — Припаду имъ до ногъ! — закликала — и не будутъ могли менѣ вѣднати...

Але скоро помѣркувалась. — Се якъ разъ могло бы поцсовати усе — додала — се могло бы выявити имъ причину моеи просьбы. Мушу бути осторожна и не выдати ся зъ правдою.

Задумала ся, укладаючи, якъ має зробити, и обоє мовчки вертали до палатки. Коли однакъ мали вже вѣйти на подвѣрье, Грація задержала ся и протягнула руку до брата. — Якій ты добрый, Ивасю, — сказала — яке твоє сердце чутливе, нѣжне... А я гадала неразъ, що ты холодный, зимный, — неразъ въ души зле про тебе погадала, що ты строгій и за мало милосердный для людей. Але теперь знаю, що ты добрый, — и стыдаю ся моеи похибки.

Лице Івана спалахотѣло; здавало ся, що то вѣнъ стыдає ся похвалы Граціи.

Грація ще передъ свѣданьемъ побачилась зъ Оленою. Пенхольоги удержують, що кожда женщина має здѣбности дипломатичні и може се правда, коли лишъ поручить ся справи ей серця. Дипломатія Граціи приходила ще тымъ легше, що не потрібувала хапатись брехнѣи могла говорити правду що до власныхъ чувствъ, лишъ головну причину свого предложеня мусѣла танти. Олена була въ їдальнѣй комнатѣ, де зъ Дайкомъ ладила до свѣдана, и Грація побачивши се черезъ вѣкно, вѣйшла, щоби їй помочи. — Дорога Оленко, — сказала, наслѣдуючи мѣсцевый акцентъ и солодко примилуючись — позволь менѣ поуставляти сѣ чарки. Скоро приѣдешъ до Делі, а се мусить наступити незабавомъ, не буду панькати ся зъ тобою. Буду на силу кликати тебе до помочи.

Олену стисло щось за серце. Говорено їй про Делі, де мала загостити и на разѣ не могла розсудити, яке вражѣнне викликало бы у неї таке положенне. Фантазія представила їй видъ старыхъ комнатъ и невысказана жалѣсть зъ тугою зворушили єи.

— Въ Делі... — повторила тихо — въ Делі...

— Въ Делі, де середъ старинныхъ деревъ вже повна весна — закликала Грація живо. — Зеленить ся и цвите усе довкола, безлѣчъ пташатъ слѣває мѣжъ деревами и тебе треба доконче на берегъ озера.

Глядѣла любовно въ очи Олены, але она сумно спустила ихъ въ долину. Чий се дѣмъ бувъ теперь тамъ надъ озеромъ?

— Люба — сказала — хто знає, коли я тамъ буду могла бути? Мамѣ тяжко вирушитись зъ мѣсця и менѣ такожъ. Жалоба се тяжкій одягъ, придавляє.

Але Грація стало жалѣбно. — Не любишь мене вже такъ якъ давнѣйше — сказала — инанше не було бы тобѣ такъ тяжко вѣдвидѣти сусѣдѣвъ. И ты такъ само, якъ той весь людъ, бачишь въ насъ головно — Сеснечѣвъ.

Олена змѣшала ся. — Сей людъ, що ты его обжаловуєшь, дуже бѣдний, а я такожъ... — сказала зъ тяжкимъ сумомъ.

— А я чи-жь не бѣдна? — зашлюкала Грація зб слезами — О! мбй Боже — додала — людямъ здає ся, що дѣстати грошѣ, то таке велике щастье, то вже така сила; та такъ и я колись сама гадала. Чи тимишь, якъ ты мене, заразъ по нашѣмъ познакомленю въ Уайт-елайфѣ, запросила на обѣдъ до своихъ родичѣвъ? Було се якось у вересни, въ субботу, ты може не тимишь, але я — я нѣчого зъ того не забула, бо нѣхто въ житю ще мене не просивъ на обѣдъ и се були першій запросини, якій свѣртка дѣсталася. У васъ було якесь родинне торжество. Конноръ устроивъ прогулку? по моря, до скалистого острѣвця, на котрѣмъ стояла стара романтична лѣхтарня морска, а вѣдтакъ я мусѣла приречи, що зѣмь зъ вами обѣдъ и ты менѣ сказала, що мѣжь тѣстами буде одно и зъ моими буквами. Бачу, що теперь пригадуєшь собѣ, але нѣколи не зможу се представити, щобы ты порозумѣла щастье, якого я тогдѣ зазнавала — щастье и вдячнѣсть, явѣ я вѣдчувала для тебе, а радше для васъ, бо мене просивъ и Конноръ, а навѣть панъ Юрій...

Спаленѣла и слезы зновъ замигтѣли въ очехъ. — Може ты забула, що я не була на тѣмъ обѣдѣ и на тѣй прогулцѣ — говорила дальше. — Хтось, мабуть стара деканова Бу запросила несподѣвано вуйну зъ старшими дѣтьми и я мусѣла лишитись дома, щобы пильнувати

— Котюзя по заслузѣ! — замѣтитъ Аме-
риканецъ, розумѣясь, по американьскн.
Дръ Я. О-скій.

телеграммы вѣбѣ-то вѣдѣ вѣзѣ дочули ся, чего
сказать мусимо, безъ нежелуванья аранжерѣ
вѣзѣ выслушати не могла-емо. Выбачте, по
прійшло намъ на гадуку, судячи по телеграммѣ
нѣбѣ то вѣдѣ вѣзѣ, що вся вѣчева декорация
телеграфовъ явѣ и само вѣче, що отодосило
ся всенароднымъ, не вѣстѣ вѣвѣмъ болѣе, явѣ
самодурствомъ. Здаѣсь, що заведѣтѣсь, панове
аранжеры вѣвѣвѣ, и на пословѣцѣ, що здава
лась намъ досѣ служити: „на сѣдо людей ду
ритѣ“, — бо и на сѣдѣ вѣже звають добра: хто
кому стрѣль а кому колѣмъ вѣ бѣтъ.

Просящи и вижди наши часослени о маска
ве повторене спростована нашего, остаемо..
и пр. За выдѣлъ Братства мѣщаньского въ
Тернополь: Андрей Сатурскій, голоза; Иванъ
Джусь, секретарь.

Тернополь 25 в. ст. лютого 1892.

Зъ судовои салѣ.

[Убийство лихваря.]

Въ коломыйскѣмъ судѣ окружили вѣла-
ся три дѣя разправа варна протавъ Ильѣ
Янишевского, Петра Янишевского и
Петра Максимюка, господарствъ въ Зе-
леного, пов. косовского, обжажованыхъ о ро-
бѣщахъ убійство жиды Вольфа Фляйс-
шнауера и гандяря деревомъ въ Жабю.

Вольфъ Фляйсъ прибывъ 1 грудня январю до Зеленого и захвативъ до корытокъ Файбиша Наймана. Завѣдомъ выбравъ ся до Петра Максимюка, зъ который мавъ зносныя торговельныя. Забавивши тамъ до позднего вечера, просивъ Фляйсъ Максимюка, чтобы провѣсть его до Наймана. Въ дорогѣ, якъ Максимюкъ збѣдѣвалъ, расказувавъ Фляйсъ ему, що має 250 зр. для Яншевскихъ, если вѣддадутъ ему на другой день дерево, про котрое его повѣдомляли, що мають вже готове. Максимюкъ вертякою стрѣтивъ Яншевскихъ, котры радѣлись, якъ убѣдъ Фляйсъ, бо побужли бы ся чоловіка, котрый ихъ развѣуравъ процессувавъ за дѣла недоставы на чѣсть товару, а крѣмъ того мали доставити въ мѣсяцъ 1892 зр. дерева за 808 зр., и вѣдали на се 150 зр. за вѣдату. На другой день, 2 грудня, раненько выбрали ся всѣ три гзды у лѣсъ, а коли Фляйсъ пришовъ до хаты Петра Яншевского, сказала ему жѣнка, що найде чоловіка зъ нимшами въ лѣсъ. Фляйсъ пойшовъ до лѣса и застаѣвъ тамъ Яншевскихъ и Максимюка.

Минув один день і другий, а Фляйс не вертав додому. Позаяк знала, що Фляйс має помітний інтерес в Янишевських, тож жандармерія зайшла до хати Петра Ян. і там дізнала ся, що Петро вже втік до Польщі дівів деєб сказати ся в селі. Вже та обставина кинула підозріння на Петра Ян. Жандармерія влязла до молодшого брата Ільки Янишевського і добула з його при свідках згознання, що Петро Янишевський убив Фляйса сокирою в груди, водтак Ілька выдер Петроу сокиру та зачав бити обухом Фляйса по голові, а вкінці таке самобиття в Максимюк. Убавши жада забрати Петра Янишевського доможу в гроши.

Арештованный Максимилюк знает, что Ильё Янишевский велит ему варгивати з одной стороны а Петрови Янишевскому з другой стороны, самъ же Ильё зарубает Фляйса.

Петро Яяшевскій зголосивъ ся 10 грудна самъ до суду повѣтового въ Косовѣ и збѣнавъ, що че въ надолѣствѣ, кода зойшовъ ся зъ Илькомъ Яяшевскимъ и Петромъ Максимюкомъ, сей послѣдній выказавъ базанье, чтобы найшли ся такіи люди, котріи бы спратали Флайса, а на се водповѣвъ Илько, що вже найде ся такіи. Воднавъ збѣнавъ, що 2 грудна лиши для того прайшовъ до лѣса, чтобы здержати брата Илька водѣ убійства Флайса. Коли прайшовъ, базивъ, а зъ Илько рубувовъ Флайса совирио, а воднавъ чулъ дальшіи удары. Збѣнавъ такожъ, що Илько прайвѣвъ ему пошпонку Флайса, де було 171 ар. 14 гр. Тимъ грѣшми подѣляла ся такъ, що Илько взывъ 25 ар., Максимюкова давъ 5 ар., а ему 25 ар. 14 гр. Решту грошей 120 ар. давъ Илько ему перекупати.

Отсе були перші звідання убійниківъ. Однакъ въ свѣдѣствъ Ильѣ Яншевскій заперечавъ все, толкуючи ся, що жандармъ катуючи его приневоливъ такъ звѣнати. Зарядженю следствие протѣвъ жандарма и подданъ Ильѣ оглядываюъ дварскимъ, а въ того по казало ся, що Ильѣ дѣйствю такъ сильно сковано, що ажъ провъ текла въ равъ, водѣтъ найдено снавъ на грудахъ и лопатцѣхъ, хочъ ей огляданы були въ девъ тижидъ по арештованю Ильѣ. Сю обставину подѣлѣсь при розирѣвъ оборонецъ Ильѣ д-ръ Фрайденберъ.

При розправі Петро Яяшевський и Петро Максимюк так само говорили якъ при звонанню, лишь Ильшо Яяшевський складавъ цілу вину на своїхъ товариштвъ, бо вѣкъ лишь случайно зайшовъ тогдѣ до лѣса. Протнвъ Ильша промывляло отсе, що позвище вказавъ де закопано Фляйса и скровавлену сокиру. У Петра Яяшевского пидняло въ образѣ скровавлену сокиру и шмату, котрою обтиравъ ся, а служницѣ розказало, що Петро Яяшевський вернувши зъ лѣса довѣ 2 грудня, мывъ ся зъ кровн.

Судья присяжный признали обоих Янишевских виновными убийства и крадежи понадъ 25 вр. а Максимюка посредно виновнымъ въ томъ убийствѣ.

Трибуналъ засудивъ обохъ Явишевскихъ на кару смерти а Максимюка на шесть лѣтъ тяжкой вѣзницѣ.

РУХЪ ВЪ РУСКИХЪ ТОВАРИСТВАХЪ.

Въ среду, дня 24 н. ст. этого, читаетъ въ академическомъ товариствѣ „Ватра“ тов. Володимиръ Баретинскій свою рѣчь въ поддержку про матеріальне руске право карте въ княжествѣ періодѣ.

Презентація, зазначивши, що закони дуже вірно характеризують стан культурний та економічний якогося народу, вказав на жерева, на яких операло ся руске право гарне въ агадівній часті. Старй, неспасай звичай булй его підставою на збж побіея можна бачити впливъ Греків та Славянизацій. Кодифікація наступала доперва въ „Русебй Правдѣ“, котра — якъ вказалъ першй князь законѣвъ майже всѣхъ народѣвъ, а передовѣмъ Римлянь, — відзначає ся недостаткомъ належної системи, наукового та первачно права публічного надъ цивільнимъ. По при „Руску Правду“ подабувъ постанови правъ карного такожъ въ договорахъ зъ Греками та въ договорѣ Мстислава, князя судадальского, зъ містами Римоу та Готландію.

Водтакъ прелесента въказавъ, що „Правда Руска“ не длитъ переступиѣвъ аѣтъ послѣ вы-
сочности кари, аѣтъ м. пр. яѣъ нашъ законъ,
на злочины, провинны та переступлея, а про-
сто вычисляе яѣъ одного по другимъ. А все-
така можеть бы вычисленъ злочины звести до
трехъ бѣдъшыхъ групъ: противъ жизни, яѣтъ
душегубство, убійство, разбой; противъ здо-
ровья, яѣтъ побитыя, изнасилованье, побаваше
якогось члена тѣла, въ злыхъ ушодженъ
тѣла; вѣднѣя противъ нравъ маститыхъ и
особовыхъ, яѣтъ противъ власности, посяданъ
обожена свободы и т. д. Не пропустимо, що
ушодженъ бороды уважало ся такжевъ зло-
чиномъ.

Кары були дуже високі, мабуть відстрашене було їх цілю, а позаягала головне вш обмежено або в відняттю свободи та втвпнявиз. Подібно, якъ въ вшнихъ давнихъ правахъ, одвічалъность в. пр. за убійство обмежалась на заплачене якоесь суми грошевою.

Мужь обетавинными обтяжующими, взглядно дародичными, ибднети выпадае, що на вытърз кары вышлало богато: до неон веретвы сусебноно належкаръ виновникъ, а до яеона пошндованый? Чытъ дальше ты люди стогаи водъ себе въ устрою сусебныиъ, тымъ болъша мучела наступати кара.

До насон „Руской Правды“ знайшовъ тов. прелегентъ дуже подобну книгу законодъ царя сербского Душана „Законникъ“, що вышшеъ знавчю поизвѣсти, отже, чи не бузъ наслѣдуваньемъ нашего памятникъ.

По большому забирало много товарищів слово, а говорили про важивість студіювання права, ваших предків, про редакції та укладі „Русков Правди“, про впливи Грековів та Скандинавців на ладь суспільний, на давне наше право, та про ваші славетні зодвигнучивий.

Тол. Барабінський об'являє доповнити свою працю відчитом про руске поступованє карне в княжбих періоді, — а в середу, дня 2 в. ст. марта с. р. буде говорити тов. Осипъ Мамовей про русей воцѣй півсѣй в Австрія.

ВЕРДІ НАДІСЛАНО

Старо-Чехи готовялись съзрѣти для уступки для нѣмецкой народности въ Чехіи. Се именно показало ся на съѣздахъ старо-чешскихъ послѣдъ соймовыхъ, якиѣ въдбула ся въ недѣлю. Главнымъ бесѣдникомъ на тѣхъ конференціяхъ, котра обговорила въ старо-чешскій манифестъ, ухваленый днѣи 14 лютого, бувъ д-ръ Магушъ, котрый заявлявъ, що старо-Чехи своими манифестомъ хотѣли не хотѣли снѣнати справедливѣи жадаи другого племени національного въ Чехіи. Они хотѣли выключи на томъ становищи, щоби перевести точне равноуправненѣ обоихъ народѣвъ и щоби оба языки були языками крѣвными, а нѣмецкій языкъ не мѣлъ большахъ правъ въдъ чешского языка. Се становнико старо-чешскій послѣи затрамають въ соймѣ и своимъ постановлениемъ докажуть Нѣмцамъ, що они ничого больше не жадають, язъ силного ділана обоихъ народностей. Що-до молододо-Чехѣвъ, то си партія несправдливо высказе старо-чешскій манифестъ, а въ то выводитъ, що язъ молододо-чешского партіи не можна поводити ся, азъ заклочати примѣрѣва.

Пытання, які удежила оба міністри фінансів, д-р Шгабицьх и д-р Векерле, для комісії, котри 8 марта збралася на рочасно у Відня и Будапешть для наряди вадь регуляцією валюты, суть такі: 1. Яка має бути валюта, золота чи подвійна? 2. Бєди привнесє валюту валюту, то чи мають дашагєсь також и єрбий грошї вь обмеже-вдї кількості вь обгу? 3. Чи мають та-кожє полашєсь вь обгу ноти державні, вь примусовимъ курсомъ и котри можна ви-мєнєти кожного часу на властивї грошї? 4. Вь які способє має установитєсь вартість тепєршнього гульдєна до нової одиницї гро-шев? 5. Яка має бути нова одиница гро-ша?

Въ Рієдѣ вступала зміна намісників. Дотепершнього намісника въ Рієдѣ гр. Заціого покликано до палати габсбівъ въ причини его правтвової кваліфікації а тымъ способомъ офіціально дади першій знаєть, що его відділення вже порівнено. Причини сего димісії суть такожі політичної ватури. Мадарь заступилъ гр. Заціого вельму уступчивостю, та навіть зферу Уеселача въ воєни єє ділами наслідками показала єму въ вину. Будапештєнське правительство водтвартъ ачаало, що разъ більше мѣшати ся въ кругъ діяльності рієдкого намісника, а найдалше въ тѣмъ напрямі.

мб поймав у сирокій міністеръ торговлѣ Ва-
ршавѣ, который особливо бувъ неприязный до
Зізіюму. На его мѣсце прихотѣлъ г-р. Ваттін-
виуекъ міністра президента въ 1848 р. и шу-
ривъ г-р. Юрія Андрашова. Не треба и загаду-
вати, що новий намістникъ горячий мадерскій
патріотъ.

Варшавський генерал-губернатор Гурко перебував ввч четверга в Петербурзі, а зазавано его тат за-для великих реформ, які мають завести в войску и в адміністрації. Зізды губернаторба над Невом вбдувають ся звичайно в марті; тогді кожди з них привозять рапорт и прокты на будущее. Теперішній зіздт прешіщено єз важких причин. Кажуть, що мають мілітарний округ виленський слодучи з варшавським підз начальним проводити ген. Гурка, котрий дотане для адміністраційних справ в Корольветі помбана адіаут-а. В тій цїм зазавано до Петербурга також назаченна виленского округу войкового и кївского генерал-губернатора. Ті конференції мають збачати ся в суботу. Кажуть також, що зроблено предложение на тих нарадах, щоб великий департамент вылучити з підз міністерства комунікацій а піддати его підз міністерством войн.

Напередъ телеграфічно заповѣджена вѣсто
о подагодженю спору міжъ Россією
та Англією въ справѣ амірскій ставл
ся дѣйстви фактомъ. Россійске правительств
узнало, що заряджене въ вересни мавушого
року видадене въ Паміру англійского вѣст
на Юнгубенда в поручення Давітсона було
неправне, та въ сеп причини Россія висказує
свої жалъ входно-индійскому правительству
Россійске правительство такъжъ особови
зробило велику уступку для Англії та Памір
лишитъ ся землею нейтральною.

Берлявський розруха не суть відосбєє-
нимъ фактомъ, бо подобій демонстраці-
роббітниківъ въ Нѣмеччинѣ були такожъ
и въ іншихъ мѣстахъ якъ прамфромъ въ
Гданьску и въ Бруншвіку. Хочъ розрухата
въ Берлявѣ не можна приписувати великого
значіння, бо въ нихъ брала участь переважно
справдішніа глота, то се все тама обѣявъ
въдоволеня, яке пакуе середѣ широкихъ масъ
народныхъ. За надто остре поступованье вла-
стей зъ демонстрантами зачинае зворушувати
людей навіть доси миролюбивихъ. Кожному
впадає въ очи, що зъ вѣконъ четвертого по-
верху люде повстають хустинками до демон-
странтівъ и захоплюють ихъ тымъ способомъ
до дальшихъ непокоївъ. Въ ноца зъ четверга
на пятаццю розруха трезвала подекуди дале-
ко по-за півночю, а навіть на деякихъ то-
чкахъ протягнули ся ся до рана. Безперестан-
но сходили ся громады, а поліція розганяла
ихъ шаблями. Въ той ноцній бійцѣ зрештою
тяжко вѣльозъ поліціантівъ. На деякихъ у-
лицяхъ розтовчено всѣ лѣхтаріи та адемолю-
вахо маюгъ склепи майже въ одній хвилі. На
сѣдній выстави кидано камѣнями. Зъ одного
склепу розбравли 10.000 цигаръ, а такъ само
у деякихъ годинниківъ забрали рѣчи зъ вы-
ставы. Найбільше пустошено склепи рѣзак-
івъ та пекарівъ, а девуды знищено цѣлихъ
картѣй. При такой роббѣ демонстранты співали,
а се була звычайно або робітнича марши-
ліза або пѣснь о червонихъ прапорѣхъ. При-
томъ воина горѣвшихъ позерѣвъ були наю-
міюваніи. Коли улицями робітники переходили,
плескано руками, вивкано славно и здо-
роволено ихъ хустинками. Се робили аменю-
жеачныи. Въ пятаццю розруха відповалась
на пресарій улиці міста Берляна "подѣ ли-
цями" и середѣ бранденбургскихъ воротами.
Особливо на улиці "подѣ лицями" въ демон-
страціяхъ крѣмъ бѣдѣвшихъ людей брала уч-
асть такожъ и люде порядно одягненіи, оче-
видно заможнѣйшии. Зъ сеп привані поліція
мусьла поступати больше тактовно, якъ зда-
туть була далесо труднѣйша, и справдѣ полі-
ція зъ початку затовувалась дуже здержанно.
На площі оперы уставляли ся вѣлкіа соты лю-
дей и коли на завѣзанье поліціи не хотѣли
робіти ся, поліція добула шабелѣ и ихъ ро-
зодѣвала.

— 1999 —

Здавало ся, що Рувієрови удасть ся заложити новий кабінетъ у Франціи, але найновѣйшій вѣста доносивъ, що прогресивнй элементъ, а именнѣ Буржеа, Фрейсине и акціонца Рібо заявляи, що не згодять ся на такую комбинацію. Имовѣрнѣе такои комбинаціи походила зъ того, що въ палатѣ посѣды при остаточнѣй голосованію уміркованій республіканцівъ вѣддавъ 202 голосѣвъ, 148 монархистівъ, 20 буржуазистъ, а лишѣ 108 радикаловъ. Отже дѣйствію уміркованій республіканцівъ, до котрыхъ належать бувшій міністеръ скарбу Рувіе, мають два разы стѣлько голосѣвъ, якъ радикалы. Если бы отже брати вѣдъ розвагу выключно водношеніе голосѣвъ, а не компромісъ, то тогдѣ навѣтъ монархисты мали бы большъ право до правѣтъ, якъ радикалы, тогѣ большѣ Рувіе мають шансы за собою, позаятъ біржа хотѣла, щоби вѣдъ бувъ міністромъ президентомъ, або що займенше міністромъ скарбу, якъ передъ тымъ. Въ тѣй цѣли Ротшильдъ мавъ аудієнцію у президента республіки Карноута. Въ комбинацію Рувієра входила: Коастанъ, Рібо, Фрейсине и Буржеа, котрй мали и дальше задержати свои теки. Міністеръ фінансовъца Девелъ, мавъ бути міністромъ торговль, теку впроисновдавъ и судовництва по Фалієръ мавъ обняти Любе. Характеръ такою кабінету бувъ бы далеко консервативнѣйшій вѣдъ попередного. Дятого радикальна преса, якъ зъ початку заняла не рѣшуче становище, такъ одбѣля ворожо выступала противъ сего кабінету.

Найновіший ввєсти про кригаїсть кабі-
нєту у Франція такий: Засїданьє палаты вь
чєтверь трєвало лишє пять мінуть, бо по вїд-

читанню протоколу вчеперединого, відложеної
слідуюче засідання на суботу. Сенат ріш
по-жй збйде ся ажж вч четверь. Рувія ріш
пучо відкладає ся зложити кабинет. Карс
поручаєт сю місію радннцнзому сенаторови
Буржюа, дотепершньому міністрови просвіти.
При всьодій комбінація Рібо задержити
на даліше теку міністерства справь заграниць
вххх. Група демократичнонх лівнцх сенату
ухвалила таку резолюцію: „Франуска респуб
лика, що повстала зъ революціи, не мож
стерпяти, щоби чужй вхшпущавсь вь єн вв
тршій обставини. Група бажає ровняти при
зісі міністеріального вч сей способт, що єсть
свій духъ віддаєт тріомъ надъ влєрикатлз
момъ.

Прозатентатъ на болгарскаго агента въ Константинополѣ, д-ра Вулковича доносить офіціально такъ: Въ среду вечеромъ о 7-йи годѣиъ вертавъ д-ръ Вулковичъ до будыаку агентівъ. Вираадѣ бачывъ, що хтось иде за нымъ хыацымъ, але не робивъ собі зъ того аичого. Наравъ на 50 роблявъ вѣдѣ браны агентуры зрамено д-ра Вулковича ножомъ въ лѣве бедро. Иадивидувати лишмо вѣжъ въ ранѣ и утѣкло. Д-ръ Вулковичъ вынявъ вѣжъ зъ раны и лѣдывъ заволакъ ся до агентуры. Лѣкарѣ нарадившывъ, орелдиъ, що вѣжъ перейшовъ ажъ до кышкѣвъ, тожъ треба зробити операцію, чтобы зшити кышкы. Резултатъ операціи дуже невѣрвый. — Слѣдство выказало, що убійникомъ есть Порферіиъ Исааковъ, Россіянынъ, котрый свого часу праналежавъ до дружныиъ ген. Кавальбарса въ Болгаріи. Агентавъ має політичне значѣнне.

Англійській міністеръ скарбу Бальфуръ давъ свій проєктъ передъ палату псовствъ такъ званий білль о адміністративній реформі въ Ирлянді. Въ тій законі постановляе ся, щоби по граєствахъ в окр҃угахъ въ Ирлянді устави́ти ради та щоби деякі члени тихъ радъ походили вь выбо́рствъ, деякі були именовані правительствомъ, и щоби меншость вь нихъ такожъ мала достаточну репрезентацію. Вь случа́яхъ, если бы ті ради окр҃ужні або граєства вимушували гроші, перекупляти або спроне́врили́сь, тогді́ судъ або віце-король мають право ихъ заусуєднувати вь урядованю. Бесі́да Бальфура при мотивованю сего внесеня бу́ла сла́ба, якъ се признають самі́ конзервативні ввага́ти правительствени́а партія не много маю́ча на́дїв на его переведе́нне, тымъ болше, що вже при де́баті надъ адресою кабінетъ мало-що не хили́въ ся вь меншости. Се стало ся при поправці ирляндсего поста Сесетона, котрий поставивъ додатко́въ, що англійскій парламентъ не вь силі́ перевести аграрно́а реформи вь Ирлянді. Консервативы думали, що де́бата надъ тымъ продовжити ся и буде вѣдложена до слѣдующого засѣданя, отже по-выходили вь парламентъ. Тимчасомъ вѣдбуло ся голосованье и при вѣстві́ правительсего по-бѣдало лише 21 голосами.

НОВИЯКИ.

— Посоль Юліанъ Романчукъ має ся остатними днями значно лучше, анѣжъ въ попереднихъ дняхъ по поворотѣ зъ Вѣдн. Очевидно, п. Романчука мусѣла троха змучити полорожъ.

— 360рѣ учителей ц. н. лѣвовскихъ Гимназій академическоу має честь сложити шару подяку вѣсѣмъ Всесвятѣйшимъ и Всесвѣтѣйшимъ Панѣмъ отцямъ и мѣ лѣвовскимъ такъ и поза-лѣвовскимъ, що звалили взяти ласкаву участь въ похоронахъ и въ поминальнѣмъ богослуженноу за усоюй душѣ б. и. профессора Даміана Гладилевича. — У Лѣвовѣ дня 27 лютого, 1892. *А. Торонскій.*

— Въ память трицять перших роковинъ Тараса Шевченка, устроено нинѣ молодѣжь рускои гімназін у Львовѣ музикально деклямаційній вечерницѣ.

— Д-ръ Василь Дядошанъ вписаный въ днѣмъ 20 н. ст. лютого на листу адвокатовъ, а канцелярію отворюе въ Бучачи.

— П. Теодоръ Белоусъ, выслуженный директоръ гимназій, тяжело занедужавъ въ Коломыи. Дня 23 н. ст. лютого принявъ передсмертнй Тайны.

— Анонімний листь гр. Пачого. Зъ всѣхъ газетъ, въ которыхъ обговаривалась афера, буковинська, Fremdenblatt подає найточнѣйшій описъ дѣлаи а-

серы. После сем повурядовою газеты рѣчь была така: Въ половинѣ мѣсяца сѣдня с. р. дѣстала жена президента, графиня Паче, анонимный листъ, въ котромъ даже нетактовно говорилось про реценція въ домѣ графовъ. Въ листѣ говорилось, что если графиня одѣгалась рже такъ дже претензію, ной жъ также и бере свои дороговѣности; ный своимъ гостямъ дае цюсь лишнего, анѣжъ водѣрѣвану печеню; если дае вечерѣ, то ний ува- жаетъ, цюбы обстава стоюу була водопѣдна до сер- вісу скляного и т. п. Въ домѣ графства ушло по- дозрѣніе, что сей листъ выйшовъ въ бар. Му- стаццн, тымъ болѣе, що писмо въ листѣ було цѣлкомъ таке саме, якъ бар. Мустаццн, и ся об- ставина могла бы лишъ въ сей способѣ пояс- нятися, що цюсъ звавъ такъ зручно подобити писмо барона. Бар. Мустаццн дождѣвъ ся прѣ подозрѣніе тогдѣ, коли графиня Паче жалува- ла ся передъ его женою на той листъ и выска- зывала свои здогады. Бар. Мустаццн звернувъ ся заразы до гр. Пачого въ той справѣ и залевнавъ его подъ словомъ чести, що нѣчого не знае въ той аферѣ. Заразомъ просивъ вызначити ему го- дину, коли бы вѣкъ мѣгъ оглянути сей листъ. Гр. Паче вызначивъ на сѣ огляднн слѣдующій день. Коли бар. Мустаццн явивъ ся у гр. Пачого, не давъ самго графа, лишь разомъ зъ однимъ высшимъ урядникомъ. Баронъ оглянувши листъ, скинувъ его зъ обуреньемъ на стѣлъ, а гр. Паче смазавъ: „Я властиво мавъ бы ирочно зарадѣти на основѣ сего листу слѣдство дисциплинаре протѣвъ васъ, ала позаякъ вашъ приходъ ува- жаетъ, что звинитесь, тожъ и залушу слѣдство, ала сей листъ все такъ стовоу не рѣшетъ листъ

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині в полудне. Літературна додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить в четверок, а в суботу і п'ятницю на перекладі разом з Діалом.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Любомиря 9, у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stuhnbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діало“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІАЛО

Предплата на „Діало“ з літер. додатком

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 зр. на цілий рік . . . 24 зр.
на пів року . . . 9 зр. на пів року . . . 12 зр.
на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр.
на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 зр. на пів року . . . 8 зр.
на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатовані збірні бр. порта.

Подинокне число коштує 8 зр. а в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 зр. бр. однок. стрічки нисератовані в рубр. „Надслани“ по 20 зр. а в. Подинокне число ся по 10 зр. бр. а в.

Про в'їще повітве в Снятині

Селянство на суботу мін тижня пп. Даниловичем, Гарасимівцем і Трильовським, пі шуть на в'їще Снятина в день в'їща:

В'їще розпочало ся сьогодні о годині 10-й, хоч заповідаєне було на годину 8-му, а таке обставина наступило з тих причин, що аранжери в'їща наділи ся приїзду посла Озулевського з Городення і хотіли вибрати его провідником в'їща. Коли-ж д-р Озулевський не приїхав, то на голову в'їща вибрав д-ра Даниловича, а на заступника голову господаря Кузика з Карлова.

Учасні в в'їщу були д-р Данилович, Загребський селянин, навіть трохи з сусідньої Буковани, було до 500 — крім снітанських міщан, котрі з цікавості то приходили, то відходили. З Львова приїхали на в'їще пп. Павлиць і Франко. Прибуло і кілька священників руських, а з цікавості заходили на в'їще і снітанський Поляни. Яко заступник правительства явив ся сам староста з комісарем. Жандармів було багато, хоч не мали пола до полицу, бо в'їще відбувалось релятивно спокійно.

Крім кількох нападів на послов в'їще впродовж не було бурляве. Ухвалено резолюцію за резолюцію. Крім тих селян і міщан, котрі були співаранжерами в'їща і стояли на трибуні, забарало голос мало селян других. З інтелігентних аранжиров в'їща найбільше говорив п. Кирило Трильовський. При справі політичній забрали слово також два священники, оо. Рогожанський з Тростянця і Барань з Снятина. О. Барань в своїй промові порушив справу церкви в відношенні радикалів до неї — але провідник в'їща, д-р Данилович відняв ему слово, узаважив, що о. Барань відійшов від в'їща. На в'їщу говорилось також про те, щоб сільський церковний в'їще заводили та щоб ярмарки не відбували ся в неділю. [Коли ся справа обговорювано, здавало ся, мов-би в'їще не було селікане радикалами.] Справи снітанської ради повітвона не таяно на в'їщу. Як відомо, виділи повітвона засуспендував був секретаря ради повітвона за малверзації, як довшено до двенадцяти. Однакже опісля виділи реститував секретаря і розбавляв до двенадцяти урядово пояснене, що секретаря засуспендувано не за дефавдацію але за оскорбу одного члена виділу повітвона. Тоді Kurjer Lowowski довів, що в'їще в Снятині „має ся гнати перевітрита“. До того не прийшло, бо староста не дозволив тої справи таяти на в'їщу. О справах політичних реферував сам провідник в'їща, д-р Данилович, о справах шкільних п. Франко, а о справах правосуддя п. Павлиць. В'їще ухвалило пропозиції пп. Павлиць і Франко: а) щоб руський соймовий посол, без огляду на сторожництво, до яких належать, солідарно вступаючи за інтересами селянства в — б) щоб послы до ради державної зложили мандати.

Подаючи позисше коротке справозданне з суботашнього в'їща в Снятині, ми поки що звернемо увагу на той дві резолюції дотикаючі послов соймових і послов в'їща державної.

Що-до резолюції, жадаючої від послов соймових, щоб всі солідарно вступали ся за інтересами селянства, то она — можна сказати — єсть безпредметною, бо руський посол в'їща, без вишми, завжди виступав солідарно, коли йшло о інтереси селян, і нема причасти сумнівати ся, що так воно буде д'являти і далше. Одно ж д'являти не повторити ся, а заважши, що партія стара по другій сесії соймовій увійшла в більш зносини з радикалами і об'єднує нині що-найменше те соліне, що об'єднувало за своїх противників — народо-д'явля.

Що-до другої справи, т. є. щоб послы в'їща державної складали свої мандати, — то, на наш погляд, д'яла ся р'яч зводити ся на те, що в'їща Коломи-Косиб-Снятин в'їщові послом сов. Адольф Підляшечкий, а не д-р Северин Данилович, провідник суботашнього в'їща снітанського і референт політичний. Бо-ж прец'я годі допустити, щоб пп. радикали не застановили ся коли над т'яч, як могли бы вийти наслідки з такого проку руських послов! Отже ч'я не д'явля було б, щоб пп. радикали траштували ся справу в'їща який найкращий спосіб. На примір нехай бы вислали депутацию до посла Підляшечкого і предложили ему: може бы в'їща з'як ся мандату з'як користь д-ра Даниловича, чи то зараз, чи може бы поділити ся мандатом в'їща той спосіб, що видержав бы мандат три роки, а на дальш три роки відступив бы д-рови Даниловичу. Впродовж видумав спосіб — то вже д'яло пп. радикалов і нехай она собі над'яв голову посувати, — ми-ж в'їща засаді противимось тому, щоб б'яч радикалів з одного повіта розгнати на всі повіти, з котрих вийшли руські послы, — а не узаважимо компетенції пп. Павлиця, Франка, Трильовського і других привітлів д-ра Даниловича говорити за другий повіт, котрі віддали мандати своїм послам і не думають жадати від них зложени мандатів, бо послы совісно заступають інтереси повітвона і інтереси народу. Розуміє ся, те саме треба сказати і про посла Підляшечкого, котрому, здає ся нам, с'я м'яч пп. радикали якийого прогрессу не можуть закнути, а що більше, певно й с'я м'яч міркують, що сов. Підляшечкий в'їща посла до ради державної спосібний, як молодий ще, отже і менше досвідний, а пра т'яч перебуваючий в'їща Sturm- und Drang періоду д-ра Даниловича.

Конець в'їщем пп. радикалы, форсуючи на в'їщу мужиків, очевидно не розуміючих

справу, таку резолюцію, щоб послы з ради державної складали свої мандати, с'я м'яч с'я і компромітують ся.

Сойм краєвий.

Переднь Дневний I-го засідання III-ої сесії VI-го періоду сойму галицького з четверга дня 3-го к. м. марта о годині 12 в'їща полудне.

I. Відкриття сойму.

II. Перше читанне двох предложень правительствених: 1) Проект уставу ловецко для Галичини. 2) Проект уставу о вигодах для затвердження в записане сторож, у становлене для охорони культури краєво.

III. Перше читанне аж 58 предложень виділу правого, з котрих подаємо лише що-важливіше:

Справозданне з проекту уставу, доповняючого постанову краєво уставу з дня 20 марта 1874 ч. 29 В. з. кр. о заложено і внутрішнім урядом іпотечних книг для Галичини. — Справозданне о краєвмі практичній курс дозорців меліраційних. — Справозданне з петиції міста Перемішля о призначенні побирати оплати від предствителів театральних і інших видів публичних на вивіз до дому приїзду і роботи, основаного для звелання 40-літнього ювеле цесаря. — Справозданне з справі вилучення осади, повставших в'їща наслідок розпарцования табулярних добр „Голо-сків в Молодиль“ в надбриянськом повіт зб звязи тих громад і утворення зб осади нової самостійної громади під назвою „Доброволь Голосківська“. — Справозданне з справі виділенні присілка Добручови зб звязи громади Зиньоводи в повіт ясьльський, а приїздення его до громади Таривця. — Справозданне з справі надання м'ястечку Андрих права побирати громадоку оплату за п'яч. — Справозданне з справі громади Подилиці о приїзденні на фонд краєвий 855 зр. 60 кр. належачої ся громаді Будалешт за удержання малолітніх св'їт по Варто лому Білку. [Референт пос. Верещинський.]

Справозданне з рахункового замінєня фондів краєвих за роки 1889 і 1890, і о бюджет краєвий на рік 1891. — Справозданне з справі продовження до в'їща 1892-го року бюджетового декрету предствителів будівляних, признаних в'їща бюджету на рік 1891. — Справозданне з відобранню за раду фондів андемізаційних і прелімінарів фондів андемізаційних на рік 1892. — Справозданне о організації виділу рахункового і насового о реформі системи рахунковости фондів краєвих. — [Референт пос. Романович.]

Справозданне з діяльности виділу краєво за час в'їща 1-го лютого 1890 до 31 жовтня 1891 року. — Справозданне з справі жити §. 9 уставу о конкуренції церковній і парохіяльній з дня 15 серпня 1866 ч. 28 В. з.

кр. — Справозданне що-до додаткового кредиту для краєво фонду шкільного на рік 1891 за-для управління учительських плат на основі результатів послідного спису людности. — Справозданне дотично перемішля 7-класової школи женьскої в Бродях на 8-класову школу виділу; петицій кількох громад о зниженні престації на платні учителів; петицій емеритованих учителів, відб'яч і св'їт по учителях о удр'ячє ч'я підвищення емеритур або дару зб ласки. — Справозданне з рахунків фондів г-р. Скарба за роки 1888 і 1889. [Референт пос. Хамець.]

Справозданне з справі реорганізації виділу технічного виділу краєво і техніч-нон служб краєвих добр. — Справозданне з петиції сніданого виділу пов. в'їща датку з 1890 р. на выкупо грунтоб під зельзницю Трансверсальну, і в'їща будо-ви добр, важних для кліматичнон стаци в'їща Закопань. — Справозданне о Банку краєво. [Референт пос. Едвард Боджешович.]

Справозданне з справі декларації що-до ум'ячєня клімат при загальнім шпиталі у Львові для будучого факультету медичного. — Справозданне з наряд анкет, селіканон на поручення сойму для розсліду урядові лікарських і адміністраційних заведев боженьських на Кульпарові, а також о виданні виділом краєвим зарядних і зб предствителів одвітних внесені. — Справозданне в'їща направи організації [I] в'їща шпиталю св. Лазаря в Кракові. — Справозданне о будівлях шпиталів провінціальних. [Референт пос. Говард.]

Справозданне з внесення о зміну соймової ординації виборчон і статуту краєво. — Справозданне з рахункових замінєня галицького фонду пропінційного за рік 1890 зб предложень прелімінарів того фонду на рік 1892. — Справозданне з виконання уставу з 20 марта 1891 ч. 35 В. з. кр. о побиранию краєвих оплат консумпційних. — Справозданне з внесення посла Савчака в'їща зм'ячєні компетенції судів, повліканних до юдикатури в'їща справах о учинні кардіостей після уставу зб дня 29 лютого 1880 ч. 35 і 37 В. з. д. а в'їща уставу зб дня 24 мая 1882 ч. 51 В. з. д. — Справозданне о проекту уставу, відносно с'я до по-жешей металізаційних в'їща багатеярних справах іпотечних. — Справозданне з петицій: з петицій ради міста Роздолу і кількох громад о перенесенні старости в Жидачева до Роздолу; з петицій громади Яблонова і доохрестних громад о установленне нового суду повітвона в Яблонові, повіта коломийського; з петицій жителів повіта сокальського о новий суд повітвона в Кристинополі; з петицій громади Великий ох і доохрестних громад о перенесенні суду повітвона в Кракові до Великих озей. — Справозданне: з внесення о удр'ячє правительству опінію що-до установлення нового суду в Жоліні; з внесення перенесення громади Балучин зб округа суду пов. і ста-

8)

„Молода Русь“ в роках 1860-66.

[З рукописи з року 1866]

VI.

[Галицько-руско Матица.]

Цьлію інституції „Галицько-русков Матица“ у Львові має бути розвиток русков літератури і просвіти русков народу.

Матица, котрій початок дав з'яв'ї руських учених у Львові в році 1848-б'яч, осягає — як вже було сказано — потверджене своїх статутів аж в'їща 1864 році. Але хоч статут Матиці не був затверджений, она про те вставала без ушачу від першого збору руських учених у Львові, т. є. від 1848 року, і зб фондів, привіра-в'їща від членів [кождий член платив при вступі наразі 50 зр] і зб добровільних дарів видавала елементарний книжк зросій-щеною рускою мовою. Зб затвердженням статутів зм'ячєні обставини лиш на т'яч, що могли відбувати ся що-р'яч загальні збори Матиці, та що она могла зачати періодичне літературне видавництво.

По затвердженні статутів відбули ся зараз в'їща 1864 році загальні збори Матиці. На тих зборах сторони Молодон Руси — а особливо Ісвирці, об'єднані правник, — витерпелюючи Матицю на засіданні виділу языкового за видаванне елементарних книжков зб збосованій рускої мови, называної „книжкою“, твердили, що се веде до москво-щєня, наводили при т'яч навіть зм'ячє народна назва, введенна о. Петрушевським і нашими „общерусская“ в'їща форм „русской“ зам'ячє „руской“. Вся молодіж руска, агро-матжева на тих зборах, станула по сторо-р'яч витерпелюючи, а в'їща самб'яч д'яч промовляли Осадца і Торонський [сей другий навіть не отверг сторони Молодон Руси]

си. бо належав до ум'ячєного сторонництва, однакже не хотів введення москвощєня до русков мови]. На тих зборах о. Петрушевський немов оправдував ся, заперечуючи разом зб нимши „общерусская“, мов-би то правниє етимологічна, оп'яч на старб'яч церковній язык, веда до москвощєня русков мови. Однак Матица, негуючи т'яч інтерпелі-ці, зачала небагато по с'яч перших загаль-них зборах видавати дозволений їй стату-том журнал періодичний п. заг. „Науковий зборник“ редакційний языком російським, лиш зб малою відм'ячєною в'їща правниє на те т'яч, щоб ся мову можна ще було до часу називати рускою.

Російську літературу називають москво-філі „общерусская“, т. є. загально-рускою, і вважають, що на поля языковий руска мови мусить з'яч ся зб москвощєня. До ч'яч веде пропаганда такого „об'єдненія“ в'їща мови і літератури, не тяжко догадатися. А як д'яч же той напрям єсть суперечний зб перш-ними ц'ячями Матиці, за-для яких єсть в'їща 1848 році основано, найкраще виказає обширне писмо о. Качаки, поміщене в „Меті“ в'їща 4 і 5 з року 1865. О. Качаки підписав ся під тою розвідкою „основатель Галицько-русков Матиці“ і доказує, що на зборі руських учених у Львові в'їща 1848 році, на котрім порішено заснованне Матиці, були указані засади правниє языка руского — хоч зб уваженнем правниє етимологіч-нон, але ц'ячом инчі, ніж т'яч, котрих держать ся тепер Матица в'їща видаванних елементарних книжках і инчих виданях, а також в'їща Сборнику науковім.

Зб загальних зборів Матиці відомо після постанови статуту брати участь не лиш членам, але й не членам. А на нарадах виділов, котрі відбувають ся в'їща пору загальних зборів Матиці, навіть не членів Матиці можуть записатися яко тимчасові члені кожного зб виділов і голосувати разом зб дійсними членами Матиці, що зас-

дають в'їща виділах. Але такі виділові ухвали йдуть під р'ячєне загального збору Матиці, до голосуєть уже самі члені Матиці, і той загальний збор може ухвалив при-няти або відняти. Користуючи зб т'яч постанови статуту, сторони Молодон Руси, розпочавши раз боротьбу против москвощєня на загальнім зборі Матиці в'їща 1864-б'яч, збразили численно зб сл'ячюч'яч, 1865 році на засіданні виділу языкового і більшостію голосів ухвалили на засіданні того виділу в'їща недозвіря для Матиці ч'яч радше для ся ексекutoryн виділу за вида-вання книжков зросійщеною рускою мовою, а разом зб ухвалили, щоб Матица поверну-ла до правниє правниє, ухвалених в'їща 1848 б'яч на тогд'ячній з'яв'ї руських учених у Львові, бо т'яч правниє зовсім не ве-ли рускою языку до зросійщення.

„Общерусская“, передв'ячуючи зб ходу розправ на загальнім зборі в'їща 1864, що на сл'ячюч'яч зборі в'їща 1865 році сто-ронництво Молодон Руси виступити ще силь-йіше, покликати зб Відня Лявчака, редак-тора русков гумористичнон часопису „Страхо-пуд“, щоб на засіданні виділові відня-рав заводи Молодон Руси за зросійщення русков мови. Але хотів Лявчак в'їща зав'ячати зборі, именно зб Іскрицким, горячим сто-ронником Молодон Руси, „общерусская“ потер-піли велике фіаско, як се веде зб ухвал зб виділов д'яч языка. Однакже на загаль-нім зборі, де вже засідати самі члені Матиці, — того 1865 року дуже нечисленно збраних, зб збразило ся т'яч 27 — „об-щерусская“ більшостію голосів заявила, що ухвали языковий виділу, приймає ся до в'їща домогости — і на т'яч конець. А в'їща дальших роках Матица зб видавала, та зб видає елементарні книжки і свій Сборник науко-вий зовсім таж само зросійщеною мовою, як дав'їше.

З'яв'ї членів Матиці на загальні збо-ри в'їща 1864 був дуже численний, а в'їща

році 1865 б'яч на загальні збори зб 127 членів Матиці прибуло т'яч 27. Коли з'яч на увагу, що зб т'яч 27 мешає у Львові 19 членів, то зрозумімо, як далеко дійшла знеохота членів Матиці, коли их таж мало прибуло на т'яч другі збори. Она — м'яч-куючи по загальних зборах в'їща 1864, — знали, що на загальних зборах в'їща 1865 році сторони Молодон Руси і руска молодіж, котра вся належала до стороництва Молодон Руси, агромад'яч ся численно і на засіданні виділу высказе свою відб'яч до „общерусская“ і их москвощєня. Члені Матиці, именно священники, — отже безпосеред-но залежні від святокорців, — воляли не прибути на загальні збори Матиці, ніж ма-ти ухвалювати р'яч, невідб'яч зб их власни-ми перест'ячєнями і обурюючи ц'яч Молоду Русь. Голосованні в'їща Матиці єсть явне, отже кождий залежний від святокорців мусить голосувати одвітно до их интенцій, щоб им не вразитися. Се, що члені Матиці не прибули на загальні збори в'їща 1865, по-казує, як дуже мало навіть межи членами Матиці, котрих вибирала собі святокорці по своїй волі, мають они правниєх сторо-ничків общерускости. Фіаско, яке потерпіли „общерусская“ перед публічною опінією зб своим москвофілізмом на загальних збо-рах Матиці в'їща 1864 і 1865-б'яч, дуже ам'яч до в'їща. Они не рад'яч наражу-ватися на нові подб'яч пригоди і д'яч того зб с'яч році не хот'яч уже селікати загаль-них зборів Матиці, закрываючи ся паную-чою холерою, — хоч у Львові зовсім не було холери аж в'їща червн, аж в'їща липн, коли то именно мали відб'яч ся сегод'яч загальні збори Матиці.

Але, — як вже сказано, — обурення публічною опінією русков, вызване на засідан-нях виділов Матиці в'їща пору двох попе-редущих загальних зб зборів, зовсім не мав сили захитати проводу „общерусская“ в'їща Матица, а через те й не може захитати даль-

роста в Золочев до округа суду пов. в Галичанах и старосты в Перемышлянах; в провотом уставы о перенесении села Малинцев в округу рады повотом в Стрию до округа рады повотом в Жидачев; в провотом уставы о перенесении села Домжар, Зелбів и Жорнища в округу рады повотом в Львов до округа рады повотом в Городку; в внесенем перенесения громады Залісся в округу суду пов. в Золотомі потоці до округа суду пов. в Монастириськах; в внесенем удрієня правительству опінію що до перенесения громады Павода в округу суду пов. в Сняж до округа суду пов. в Ярослав. — Справозданье в внесенем ухваленя резолюціи до ц. в. правительства в справі установления ц. в. трибуналу І-он виставціи в Чорткові в вѣсмомъ судѣ повотомъ, що до вѣтрыхъ соймъ уже попередно удрієня правительству свою опінію. [Реперентъ пос. Сасичъ.]

Де-що зъ господарки мѣста Калуша.

[Письмо зъ Калуша.]

Веруясь за описание порядковъ мѣста Калуша, мы на метѣ лише нараву дуже не-вѣдраныхъ водносинъ мѣста и буду стараться представить все явѣ наиболѣе вѣрно, а може се буде точкомъ, що компетенціи власти вглянуть въ господарку мѣста, и пови же не за пѣно, дасть ся закорѣне зло усунути. Число на выдѣлѣ краевый, бо на калушскій выдѣлѣ повотный нема цѣ члѣсты, якъ се почитаетъ Ви. члѣстель.

Ще въ роцѣ 1886, коли розвязано славету реду громадску въ Калушѣ а намѣстятво прѣсхало урядового комисара а. Якова Соколовского, той панъ комисаръ поправилъ яко-такъ мѣстскій водносинъ. Найважѣйшимъ его дѣломъ было vybrati нову раду, але се яко не вдало ся, — хотѣвъ зрѣбати явѣ най-мѣше, а зрѣбавъ явѣ найбѣше.

По розписанью выбѣрѣвъ завязавъ ся бувъ комитетъ, чтобы выборы перевести. Зъ пачатку йшло, якъ то кажуть „wspólnymi siłami“, комитетъ сходивъ ся на наряды, по кѣльке разѣвъ укладавъ и одобравъ листу радныхъ [другого круга, бо тамъ була обѣщанье мѣщанъ; до третьего же круга не мѣщанъ а мѣшалохъ повотный а мѣ комисаръ Соколовскій]. Наконецъ выбрано радныхъ у всѣхъ трехъ кругахъ, але коли прийшло до уководитвова ради, заравъ и выдѣло шло зъ мѣшка: мѣщанъ а вгляну радиныхъ другого круга полемѣно на боцѣ, а заводжанъ кѣлькохъ панѣвъ зъ третьего кола и майже всѣхъ зъ первого на раду: кого бы vybrati бѣшомъ мѣста. Принятѣ было vybrati п. Станислава Заленского, агента краевского товарищества убоженцевъ. Дѣлякомъ раднымъ не подобало ся се, що дѣлякомъ потребували мѣшанъ, дѣлякомъ шло все солидарно, а по выбѣрахъ полемѣно ихъ на боцѣ яко „element destruktywny“. Та мѣмо того, що п. Заленскій принялъ одобрену п. маршалкомъ кандидатуру, мѣшанъ а й дѣлякомъ жиды оперялись тому, заявляючи, что не хотѣтъ бурмистромъ мати п. Заленского. И такъ сей панъ мѣшавъ, хочъ зъ болѣею сердца, попрацати ся зъ бурмистрованьемъ въ Калушѣ. Мѣшанъ бажали vybrati бурмистромъ пенсіонованого инспектора податкового п. Фуся, и заявляи, что будутъ его кандидатуру поддерживать, але зъ тою умовою, кола его заступникомъ буде бл. п. М. Теняцкій. Панъ Фуся и приставъ на те, але якъ до-вѣдались объ томъ паны зъ повотного выдѣла, заложили свое „nie rozważam“ — и Фуся мѣшавъ зрѣчи ся кандидатуры. Оставъ ся же одинъ кандидатъ: п. Ст. Накорозавъ. Була гадка: хочъ той чоловікъ не господарь, бо своихъ кѣльке сель стративъ, але бѣды не дасть ся попрацати а пра доброй радѣ не але буде гадувати, бо чей же рада стоить на сторо-жѣ справъ громадскихъ, а бурмистръ лише выконувъ сѣ постановы. Однакомъ мы дуже а дуже переубѣдили: нашъ бурмистръ не выконувъ рѣшенъ рады громадской, а робить все якъ малый królík посявъ своихъ забѣдѣвъ.

Зъ тяжкою бѣдою по богато прѣстѣтахъ и декомплетованыхъ уководитвова ся рада въ роцѣ 1888 и вяла ся завести ладъ у мѣстѣ. Приходивъ рѣдъ наряды рѣбѣй справы, але яко не маю познать зъ тѣхъ рѣшенъ, бо одна постановѣ не подобавъ сену, а друга тому, а нашъ панъ бурмистръ такъ танцюе, якъ асе-соръ заграе.

Для поправки савѣтарныхъ водносинъ въ нашомъ мѣстѣ поставивъ бувъ лат. парохъ бл. п. Кляйнтъ на засѣданью бюджетовѣмъ въ р. 1888 ввѣсене, чтобы розвязати конкурсъ на посаду мѣстского лѣкаря зъ платою 250 ар. Лѣкаремъ провизоричнымъ есть хірургъ Финкенштайнъ, а заступае его хірургъ Кічалесъ, радный и асесоръ мѣста Калуша, радный члѣвъ выдѣлу повотного. Хочъ якъ уждѣна та дотация лѣкаря, то однакъ адгеревъ п. Финкенштайна забравъ голосъ и поставивъ ввѣсене: Познать мѣсто бѣдне и не має фон-

Грамота, выдавана вкупѣ зъ „Страхундомъ“ у Вѣднѣ, въ передислѣдѣмъ числѣ зъ 1 (13) версеня 1866 року. Россія — крѣмъ таковыхъ опіній, шаривыхъ своими историками и писателями, а повториваныхъ въ москвофильской газетѣ въ самѣмъ Вѣднѣ, шевить свою пропѣ-ганду такожъ тѣмъ, что разъ-у-разъ наславъ до Львова своихъ агентовъ. Тѣ агенты заносятъ ся зъ „общерусскими“, бувають въ касавѣ въ Народномъ Домѣ и звачиваю показують себе дуже либеральными. Остатними часами пробу-валъ яко такъ агенты у Львовѣ: Мезеро, Ко-вешенъ, Лебидицъ, Кражаковский. Окрѣмъ наславаня пропѣгаторѣвъ до Львова — правитель-ство россіейское основуе въ своихъ науко-выхъ заведеняхъ стипендіи спеціально для руской молодежи зъ выходомъ Галичины, а те-перъ отворило живучу школу въ Хоми. [О томъ гл. „Слово“ н-ръ 77 зъ 17 (29) версеня 1866.] Остатними часами на стипендіи утворе-ній урядомъ россіейскимъ пошло зъ Галичины болѣеязичитъ молодыхъ Русинѣвъ, межъ ними Вислоцкій, Бачинскій, Созанскій... На про-фессорѣвъ пошлы або мають пойти: Дачанъ, Федичинскій, Бачинскій, Свѣквичъ и инчі, не болѣе здае ся якъ десятъ. Та рухъ сей — якъ що до молодежи, котра водходить зъ Галичины на стипендіи до научныхъ заведе-ній россіейскихъ, такъ и що-до профессорѣвъ, котры приймають посады въ Россіи, — при мате-риальныхъ корыстяхъ, якъ тамъ запевняють, буде безъ сумнѣву болѣе, коли не постави-тъ ся ему запыры. Стипендіи роздають ся тамъ молодежи въ сумѣ 300, 450 а навѣтъ 600 рублѣвъ на рѣтъ, а пенсія профессорѣвъ выносятъ 1.500—2.000 рублѣвъ рѣчно.

(Далѣе буде)

дѣвъ на оплату лѣкаря, то треба ухвалити лише 150 ар. и най вѣстѣе той самъ про-визоричный лѣкарь. Бурмистръ подѣвъ подѣ го-ловованье: хто за тѣмъ ввѣснемъ, а хто за конкурсомъ? Перше головованье было неваж-не, отже зарѣжено друго, але якъ интересо-ваный побачилъ, что зъ своимъ провизоричнымъ переплатѣ, даи драпка зъ салъ и збрѣвѣи асѣдѣвъ. На повѣтъ засѣданью пошло имъ гадко, бо ввѣснѣдѣвъ за конкурсомъ не я-вѣвъ ся, штевучи тѣмъ, что за те ввѣсене досѣтъ горячо сала налили ему декотры па-ны въ выдѣлу. До того потрафилъ жиды сѣ-веризувати двоухъ интелігентныхъ — и спра-ва обѣщавъ на провизоріи. [До той справы верну ще при конци дописъ, а поки що ска-жу, что сей провизоричный лѣкарь сповняе свои функціи такъ совѣстно, что не огладо-чи мерщѣвъ выдае посмертній картки.]

У насъ ухвалы рады лише на паперѣ, бурмистръ не знають ся ихъ выконувати. Вѣдъ року 1889 нема въ Калушѣ ветеринаря, а сѣо функцію сповняють Финкенштайнъ и Кічалесъ, за що побираютъ зъ касы громадской 300 ар., крѣмъ „шпюртлѣвъ“. Не разъ же и розписувано конкурсъ, та болѣебѣше рады не хотѣли надати той посады въ одному, мотиву-ючи тѣмъ, что нема водповідного кандидата. Въ радѣ ухвалюеся бюджетъ рѣбѣчно зъ недоборомъ кѣлькохъ тысячѣвъ ар., на що вже выдѣлъ краевый зъ нагоды юстраціи громад-ской господарскъ звернувъ увагу розпорѣже-ниемъ зъ дня 3 марта 1891 и закинувъ та-кожъ инші невластности и надужаты.

Раскрити выдѣлу краевому зрѣвѣтъ: „Выдѣлъ краевый перевѣши, на про-сѣбу калушского выдѣлу повотного, а отъ стра-ціи громадской господарскъ мѣста Калуша, выдавъ въ своимъ розпорѣженіи зъ 3 марта 1891 ч. 12.961 до повотного выдѣла въ Калушѣ опінію, котру арасумувавъ въ от-сѣхъ пѣти точкахъ:

I. Касу громадску в позичкову найдѣво въ порѣдѣ, але фонды сѣхъ обѣхъ касъ сто-ять подѣ выключною управою касіера, бо кон-трольора нема. Вправѣ рады громадской при-значили до чинностей контролъора п. Бялин-ского, магістратского канцеліста, але чинности контролъорскій п. Бялинского обмежуютъ ся лишь до того, что вѣвъ мае другій касѣкъ до-касѣ. Вѣдѣтъ всѣхъ репартиціи на потреби шкѣльній, церковній, дороговій и за пасовиско-стѣгавъ мѣстскій полиціи. Рѣхуни зъ тѣхъ репартиціи веденій правильно, але нема въ нихъ евиденціи, бо касіеръ за дѣля бравъ часу записуе всѣ доходы зъ репартиціи су-марично, а не, якъ повично бува, вѣдѣ въж-ного контрабуента окремо, въ дневнику касо-вѣмъ, чтобы можлава була якась контролъ. Длѣтого треба донаоче зашпѣти етѣгавѣ ре-партиціи полиціи [котры мають въ сво-ихъ рукахъ выключно контролю, бо зъ касѣвъ касовыхъ того не можна знати — Прим. Ред.] и установити другу посаду касову, имен-но контролъора.

II. Бюджеты зъ 1888, 1889 и 1890 та замѣненые рахунѣвъ зъ 1888 р. выказуютъ неводповідну господарку. Каждый бюджетъ въ заданыхъ рокахъ прѣлімінованный зъ не-дѣлѣмъ (зъ 1888 р. недѣлѣмъ 8.776 ар., въ 1889 р. 1.994 ар., въ 1890 р. 5.499 ар.), а вѣрѣмъ того доходы оперяютъ ся на активѣхъ, котры въ дѣйствѣности не приносятъ ніколы прѣлімінованого доходу, и длѣтого зверхѣбѣтъ гра-мадскѣ не въ сѣлѣ выконати тѣхъ обяза-нѣвъ, якѣ бюджеты на ню некладѣвъ.

III. Въ наслѣдѣвъ того въ Калушѣ разъ-у разъ недѣлѣмъ бюджетовѣвъ, котры до вѣдѣи 1889 р. выносятъ вѣже 9.184 ар., а именѣ въ той сумѣ залеглѣ подѣтѣвъ, чинѣвъ за назѣвъ провинціи, дотации учителей выносятъ ажъ 7.525 ар. Рада громадскѣ не робить собѣ въ-чѣго зъ того недѣлѣмъ, бо наивѣтъ не вкладае ихъ до бюджетѣвъ. Тѣ недѣлѣмъ дали бы по-кратѣсь, если бы репартиціи розписувано и етѣгавѣ у властивѣмъ частѣ, а тѣмчасомъ касѣ громадскѣ платятъ всѣ потребности на школу, цер-ковѣ и т. п., а репартиціи на се не етѣгавѣтъ и а заявляють. Вѣзѣчи дѣвне и се, что рада громадскѣ ухвалюе въ бюджетѣ шкѣльній дотацию учителей, котру вышлагають въ у-рядѣ подѣтѣвъ, а крѣмъ того етѣгавѣ репар-тицію вѣдѣ контрибуентѣвъ нашѣ потребности шкѣльній, зѣкъ на лыжѣвъ, пѣльво и службѣ шкѣльну. (Сей роздѣлъ бюджету шкѣльного мабуть на руку тѣмъ, что хотѣтъ мати по-кратѣсь до всѣхъ лѣтъ драчокъ — прим. Ред.)

IV. Выдѣлъ повотный наложивъ бувъ въ 1889 р. на бурмистра вѣдѣского 10 ар. ка-ры за се, что не предѣлѣвъ въ своимъ частѣ нѣ рахунѣвъ, нѣ вѣвѣтарѣ громадского. Ку-мисія юстраціи краевого выдѣла, разла-зувши справу, осудила, что болѣея вина зъ-томъ лѣдо на цѣлу раду громадску, а зѣкъ на самого бурмистра, бо рада громадскѣ деком-плетувала тѣ засѣданья, на котрыхъ мали на-пѣсти важѣйшій ухвалы. Вѣбѣчи рада громад-скѣ винѣвата за се, что въ Калушѣ нема досѣ контролъора касового, инспектора полиціи, етѣ-бѣлізованого лѣкаря, ветеринаря та акушерѣи, что не выбудовано керѣнѣ и не вымѣщено ка-мѣнѣмъ мѣста.

V. Выслѣчено неправильно зъ фонду до-рогового фондовъ громадскому 580 ар. 60 ар. (а то: 426 ар. ако зворѣтъ выдѣтѣвъ на цѣлу дороговій передъ 1887 р. и 154 ар. выдѣтѣвъ на закупку теребѣльскихъ плѣтъ). Тѣ гро-шѣ мае фондъ громадскій назадъ вѣдѣтѣ фон-довъ дороговому. Зарѣдъ дороговій выдае по-ліціантамъ вѣтѣрѣи на етѣгавѣ вѣдѣ контри-буентѣвъ прѣстѣдѣи дороговѣхъ зъ готѣвъ, а за вѣдѣрѣлѣй прѣстѣдѣи вѣтѣють такожъ по-ліціантѣвъ, котры належатъ до зарѣду доро-гового и веде рахуны дороговѣи, а зѣкъ на передѣ комісію юстраціи, что при сво-ихъ властѣвахъ урядовѣи, не въ сѣлѣ точно вѣсти справѣ дороговѣхъ.

Выдѣлъ краевый предложивъ отес спра-вожанье калушскому выдѣлу повотному по-ручивъ ему зарѣдѣти, что уважѣе за потребѣе.

Калушскій выдѣлъ повотный вѣдѣсковъ зъ 16 дѣвѣи 1891 р. ч. 331 поручѣвъ зѣрхѣности громадскѣи въ Калушѣ, чтобы наведенъ въ писемѣ краевому выдѣлу похѣбѣи сейчасъ ух-лила. Рѣвночасно поручѣвъ выдѣлъ повотный зѣрхѣности громадскѣи, чтобы сѣлѣвала раду громадску, подава радѣ до вѣдомѣсти писемо выдѣлу вѣрѣвого та чтобы рада сейчасъ етѣ-дѣла мѣсце ревизора полиціи, а контролю касѣ вѣдѣла секретарѣва або канцелістовѣи, бо тѣмъ способомъ омыне ся потребу етѣ-дѣти посаду контролъора окремѣмъ урядникомъ. На засѣданье рады громадской вышѣ выдѣлъ повотный своего вѣдѣловѣи. Про резуль-тѣтъ мае бурмистръ зѣдѣти справу выдѣловѣи повотному до 90 дѣвѣвъ подѣ власною одѣ-чѣальностию.

На те мы скажемъ:

Ad I. Що касіеръ dla braku czasu не мо-же выконувати всѣхъ ему поручѣныхъ чинно-стей, то, видѣко, юстракторъ выдѣлу краевому не знавъ, что касіеръ громадскѣи есть такожъ властѣтелемъ склѣпу и майже весь часъ по-сѣлае свой торговѣи, а не урядѣи. Вѣвъ урядѣи въ касѣ вѣдѣ 9 до 10¹/2, годины рано, и вѣдѣ 4 до 5 зъ полудни, отже за дѣвѣ-три годины годѣ вѣсти всѣ чинности касовѣи въ лѣдѣ.

Ad II. Бюджеты ухвалювали ся зъ недо-борами, ухвалюють ся такъ и сегодня, а що гроша нема въ касѣи и на кѣлькедѣсятъ ар., то и зѣ вина паде годино на касіера и на бурмистра, котры буквѣльно не має коли зай-мѣтѣсь касовыми справѣми и выказувати за-мѣлѣности. Впрочемъ тамъ заявляють въ касѣ тѣмъ Иштѣальскій, Вишомарскій, Справскіи, Ні-коляусы, Вѣглеры и богато инчіхъ за вынаемъ грунѣвъ, за купно грунѣвъ и за инче, а на те все п. бурмистръ дѣвѣтъ ся вѣрѣвъ пальцѣ, а належатѣи задавнѣють ся и пропадѣють.

Ad III. Неравъ уже подѣмѣно въ радѣ громадскѣи, что така господарка доведѣ мѣсто до руины, але что порѣдѣтъ? Рѣсѣрентъ буд-жетовѣи, котрымъ есть усе п. Кічалесъ, не розѣрѣе правды и не скажѣ, якъ предѣстѣлае ся бюджетъ, а на интереліацию радныхъ вѣдѣ-повѣдае, что не може точно етѣгавѣти, бо то-лько тысячѣвъ, что годѣ объяснѣти [агент-тѣмъ!], але бюджетъ вырѣбѣуеся менше-болѣ-ше: болѣебѣше рады, вѣрѣчи етѣгавѣ рефе-рѣнта, ухвалюе, что вѣвъ предѣложитъ. И въ р. 1891. при ухвалѣ бюджету на рѣбѣ 1892. булѣ ввѣсѣи, чтобы репартиціи не етѣгавѣи черезъ полиціантѣвъ, лише наложити додатѣи до по-датѣвъ, а черезъ те заощадѣи ся на кѣль-кохъ полиціантѣхъ, але дарма, болѣебѣше подѣ-проводѣтъ п. Кічалеса ухвалѣла: най буде якъ бувае.

(Конѣцъ буде.)

Дописы „Дѣла“.

Зъ Вѣднѣи.

[Архивъ. Кароль Людвикъ въ технологиѣмъ музѣю. — Регуляція валюты а инші мѣшкѣи въ вѣдѣномъ уни-верситѣтѣ. — Нушня студѣнтѣи. — Бѣль мѣста Вѣднѣи.]

Недавно вѣвѣдѣувавъ прѣтѣкторъ тутѣш-ного технологиѣмъ музѣи архивѣвъ Кароль-Людвикъ шкѣму сѣго институтѣ. У всѣхъ чѣ-тырѣхъ вѣдѣлѣхъ [промѣшлѣ деревѣи, гар-барѣство, слѣсарѣство и елѣктро-технѣка] булѣвъ пораженѣи величѣными поступѣми институтѣ, разъ-у разъ высѣлаувавъ свое здавѣнѣе директоровѣи институтѣ, профессорѣи Ескнерѣ-ви, [братѣи ректора університѣту]. Въ сѣли расукавѣи розмѣлаувавъ довѣи часѣи изъ сту-дѣнтѣи и зѣвѣувавъ ся чѣмало, коли знаѣ-шѣвъ заступѣнѣвъ не то всѣхъ народѣностей авѣстрийскихъ, але и цѣлоя Европы.

Довѣи мѣжъ иншими розмѣлаувавъ зъ на-шѣмъ землякомъ, студѣнтомъ п. Теодоромъ Про-воповѣи чѣмъ, выпытѣуя въ про Гали-чину, про знакомѣи ему стороны а про нардѣ руской. Хвалѣу задержѣвъ ся и при п. При-датѣвъ вѣчу, рѣзѣбарѣ. Оба онѣ якъ такожѣ ще и п. Вѣленскій сѣтъ на найвышѣмъ курсѣ. Булѣи онѣ довѣ члѣнами львѣвской „Зѣрѣ“ а теперь сѣтъ добрыми „Сѣвѣновѣи“. Ихъ знанье, характеръ и горячѣи руской па-триѣтизмъ дають запорѣку, что по поворотѣ въ рѣду земѣи станутъ добрыми и свѣдомѣи граждѣи.

Сѣмѣи дѣяни профессоръ экономіи націо-нальной д-ръ Кароль Менгеръ обѣновѣувавъ справу регуляціи авѣстрийской валюты. Пѣсла него наираціональнѣйше буде завести часту золотѣ валютѣ; тогдѣ очевидно единѣною мо-нетарною булѣ бы вѣмѣрѣи пѣти гульденѣи золотѣи, бо лѣдѣи чѣи двѣ гульденѣи и пѣвъ-гульденѣи монѣты оказѣлись бы прѣвѣчными. Нашѣ гульденѣи зѣйдѣ до раду адѣточнѣхъ монѣтъ, вѣвъ а 50-крѣйцѣрѣи монѣта бы бу-ти зѣ срѣбѣа, такъ само же и 20-крѣйцѣрѣи. При 10- и 5-крѣйцѣрѣи монѣтахъ прѣвѣтѣ-ють ужѣи вѣлю. Тутъ проф. Менгеръ ува-зѣвъ на непрактѣичѣсть сѣи новости. Примѣ-ромъ „штѣтка“ никѣла булѣ бы такои вели-чѣи якъ 20 крѣйцѣрѣи. Не важѣчи о сту-дѣнтѣ, котры мѣмо вытерѣтыхъ написѣй добре розѣбѣзѣувавъ бы одну монѣту вѣдѣ другою, сѣтъ прѣвѣи въ нашѣмъ Vaterland-ѣ люде, котры мѣмо найлучшѣи вѣдѣ срѣбѣа вѣдѣ вѣлю не вѣдѣрѣнѣтъ. Тѣмъ бѣдѣчѣи назѣвъ проф. Менгеръ русѣи хъ мужѣи и бѣвъ. При-томъ оновѣтъ для прѣмѣру про нашѣи мужѣи-ка зѣ своего побѣту въ Галичину. Мужѣиъ по-шѣвъ въ другѣ село на службѣ до конѣи. По-якѣмъ часѣ розлѣченѣи повернувъ и зарѣбѣ-тъ ся вже по-за межу своего села не выхѣдѣти. Причѣвно того булѣ, что тамъ, промѣлаючи до конѣи „вѣстага“ и „тѣтъга“ уживѣють слѣвъ тѣхъ въ вѣдѣворотнѣмъ значѣнѣи, а вѣвъ на старѣи хѣта вже не хоче напѣружѣвати своихъ силъ интелѣктуальныхъ. Цѣль „Hörsaal“ маѣвъ зъ того велику утѣху, хочъ de facto въ

Теодоръ Бѣлоусъ

выслѣуженный директоръ гимназіи, горо-жанѣвъ мѣста Коломыи, бывшій посѣлъ соймѣу галичского, члѣвъ-основатель Народного Дѣму, Галичско руской Мѣтѣи, члѣвъ товариществъ „Прѣсвѣтъ“, вѣм. Качковского, Руского това-риства педагогичѣского, члѣвъ-основатель коло-мыйского Народного Дѣму, б. голова Братѣства св. Архистр. Махѣла въ Коломыи, номеръ въ Коломыи въ 65-томъ роцѣ жѣтѣи дѣи 27 лю-того 1892 по коротѣи а тяжѣи недѣвъ.

Покѣйный булѣ шарѣмъ Русинѣмъ, прав-дѣвымъ патриѣтомъ, бравъ за вѣдѣи участвѣи въ справѣхъ народныхъ, належавъ яко члѣвъ до товариществъ рускихъ обѣхъ сторонѣицѣвъ а на загалѣи зѣборѣ Руского товариства педагогичѣ-ского въ грудѣи мѣи. року прѣвѣхѣвъ булѣ у-мѣшено до Львова. Супрѣтивъ всѣхъ Русинѣвъ вѣдѣи зѣвѣи, не дѣвѣлачѣи, чи се-люде старо руской партіи чѣи народѣицѣвъ, на-колы тольѣи въ чѣмъ бѣвѣвъ шарѣи заходы для добра народу руского, хочъ самъ зачѣсѣвъ себе до партіи старо руской.

Головною заслугою покѣйного есть гадѣа засновѣуванѣ бурѣи, привѣченѣи для выво-на молодежи руской въ школахъ середѣи на провинціи. Познѣвъ до сѣго дѣла давѣи по-кѣйный, засновѣувавъ бурѣи въ Коломыи. За-его прѣмѣромъ пошлѣвъ Русѣи и по вышѣхъ мѣстѣхъ. Про добро молодежи загалѣи дѣвъ вѣвъ яко дарѣкторъ гимназіи коломыйской, осауѣи при вѣи фондѣи запомогѣи, выно-сѣи до 2000 ар. Кола судѣиа кинула покѣй-ного въ заходѣи стороны Галичѣи до Бохѣи, то и тамъ показѣвъ ся прѣиѣлемъ молодежи, хочъ не руской, бо и тамъ заснуѣвъ бурѣи для убогой молодежи шкѣльной. Покѣйный яко посѣлъ соймѣи въ первомъ каденціи давѣи про економічѣе полѣишенѣе долѣи нашѣи народу и постѣравъ ся о основанье гончар-ской школы въ Коломыи, чтобы тѣмъ спосо-бомъ зъ часѣмъ материѣльно двѣгнѣти мѣшанъ коломыйскихъ. Покѣйный не забуѣвъ и за сѣрѣты-дѣвѣчѣи руской. Всѣи своей мѣетѣи, якѣи прѣдѣлѣвъ великою своею оспѣдѣи, прѣвѣчѣвъ на „Истѣтитѣ дѣвѣи въ Коло-мыи“. Зѣвѣвъ на сѣу цѣль мае находѣи въ „Домѣ Народѣи въ Львовѣ“. Въ остатѣихъ часѣхъ, коли посѣлѣвъ ся постоѣно яко ди-ректоръ-емерѣи въ Коломыи, прѣсѣлѣувавъ ся до розѣи руской жѣтѣи въ сѣмъ мѣстѣ тѣмъ, что давѣи въ своимъ домѣи за мѣру цѣлу вы-гѣдѣи и гарно прѣдѣлѣише помѣищенѣе для руского касѣновѣи товариства „Рѣдина“. До-бра вола — служѣи своему народѣи прѣбѣ-валѣи а въ его писѣмахъ, хочъ печѣтавъ не-чѣсто-народнымъ языкомъ, а все-таки не рос-сіейскѣмъ.

Вѣчѣиѣи память тому шарѣму сыновѣи Руси!

шого россіейскѣи руского языка всѣиими сред-ствами, якѣи мае та институтѣи. Члѣны Мѣтѣи, цѣи, головно священѣиѣи завѣиѣи вѣдѣи свято-юрѣи, имѣи того, что наибѣлѣша ихъ части-ва не похѣлае москѣиѣи, мѣуѣи платѣи вѣкладѣи до Мѣтѣи и прѣдѣлѣуѣи Сѣор-нѣи, чтобы не наразѣи ся своимъ зѣрѣиѣи-камъ. Бо жѣи каждый руской священѣиъ не-только что самъ вѣдѣи нахъ завѣиѣи, але и мае сыновѣи и свѣиѣи, котрыхъ такожѣи мо-же досѣгнѣти прѣсѣлѣуѣи. Однакомъ при всѣмъ тѣмъ руской священѣиъ что-мога выдѣ-люють ся вѣдѣи прѣдѣлѣуѣи россіейскѣи органу Мѣтѣи Сѣорнѣи науковѣи, — зъ по-чѣтѣи друковѣи его въ 1.000 примѣрѣвахъ, те-перь друкують 500, а зъ тѣмъ не розѣдѣи-тъ ся значѣи чѣсло. Въ Россіи жѣи Сѣорнѣиъ мае-таку славу, что галичѣи Русѣи, коли хочѣи дѣстаи посаду въ Россіи, уважѣе за найѣишѣи до того рекомендацію мѣищенѣи своихъ етѣи въ Сѣорнѣиу языкомъ уживѣиѣмъ въ томъ журналѣ. Недавно тому Дѣиѣи, колѣишѣи тутѣшѣи профессорѣи, хотѣи дѣстѣи посаду въ Россіи, выпѣчѣтавъ свою етѣи въ Сѣорнѣиу — а справѣи одержѣвъ жѣданѣи посаду. Се россіейскѣе руского языка не только погубѣи-дѣи Русинѣвъ въ Галичѣи, але шкѣдѣи до и шкѣдѣи Русинѣмъ на закорѣиной Руси, бо прѣвѣиѣи розѣиѣи литературы украинской вѣказуѣи амъ на Галичѣи, якъ ии что-мога старѣиѣи ся „обѣдѣиѣи“ малоруской языкѣи зъ великорусскимъ... Отжѣи зѣи ходѣи часу зѣ-лона сама руской народѣиѣи вышлѣи оспѣи-ціи прѣтивъ россіейскѣи, котру прѣиѣуѣи Мѣтѣи.

Якъ глѣдѣи на сѣу справу Москѣи, по-казѣи найѣише прѣмова профессоръ Лѣманско-го, котроу недавно вѣвъ розѣиѣвъ курсъ славѣиѣиѣи истѣи въ петербургѣи уни-верситѣтѣ. Цѣлу сѣу прѣмовѣи подѣа „Золѣта

Ихъ зловлено и водведено до уряду громадского. Тутъ при ревизіи, на велике зачудуванье всѣхъ присутныхъ, въ мѣшкахъ замѣты збожа найдено пѣсокъ и меленый камѣнь. Такого збожа доставили до шпихлера одескй купецъ...

Заваня оя. Зъ Жовковщины доносятъ до од- нон львовской газеты о такмъ фактѣ: Въ Бутн нахъ два селяне выѣхали по сѣно, що було зло- жене въ стиргѣ на льсонй лудѣ. Робота мала тревати доше, отже заосмотрили ся въ поживу, котору зложили въ кобелю, а самй поѣхали въ лѣсъ, приладати собѣ дручки. Недалеко лежачій вовкъ занюхавъ ѣду, укравъ кобелю и побѣгъ въ нею подѣ стирту та почавъ въ неидобувати хлѣбъ. Кобеля була вузка а вовчій лобъ широкій, отже запхавъ вовчище кобелю на голову, ступавъ въ и станувъ подѣ стиртою, якъ ѣвкъ. Пошкодо- ваний селяне увидѣвши, що кобелѣ нема, посте- регли рѣвночасно и злодѣя, та зельзными вила- ми убили его.

Нове узбресье намон жандармеріи Вѣдъ 1872 року узбресна наша жандармерія карабінами сис- теми Фрувирта. Теперь мають ихъ заступити ка- рабіны системы Манлихера. Позаякъ нове узбро- енье буде богато коштувати, то змѣна має насту- пити постепено.

Дрѣбнй вѣсти. У Львовѣ померъ д-ръ Ав- густъ Фрайхъ, профессоръ школы політехничной. — Мінистеръ Замескій прѣѣхавъ вчера до Львова. — Въ Коломыи померъ въ 70-мъ роцѣ жита Саламонъ Візельбергъ, бувшій заступникъ бурмі- стра мѣста Коломыи.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

Именованя. Краева рада школьна именовала дѣйствитными учителями Конст. Немецковского въ Саджавцѣ а Маріана Гурского въ Гусятинѣ.

Конкурсы. Окружна рада школьна въ Рогатинѣ розписуе конкурсъ на посады учительскй: 1) при школахъ етатовыхъ: въ Дятинѣ, Стратинѣ, За- лужи, Загорю конковницкомъ; 2) при школахъ філіальныхъ: въ Бенковцѣ, Черчи, Гановцѣ, Гербутовѣ, Григоровѣ, Ягашинѣ, Клещовѣ, Коло- колнѣ, Коростоничахъ, Любши, Мартинѣ, ста- ромъ, Насташичѣ, Новошичахъ, Обильницѣ, О- скресиничахъ, Подмихаловцѣ, Подшумляничѣ, Паплавничѣ, Потоцѣ, Рѣдвничѣ, Скоморохахъ старшихъ, Серикахъ дольшихъ, Скободѣ болшо- вецкой, Стасевѣи воли, Васючинѣ, Вербиловцѣхъ, Вишновцѣ, Высопѣ, Залицѣ, Зеллборѣхъ и Жу- равенку. Подана вносити треба до кѣнця марта с. р.

Окружна рада школьна въ Мостискахъ оголо- шуе конкурсъ на посады учительскй: 1) при шко- лѣ женской въ Мостискахъ; 2) при школахъ етатовыхъ: въ Буховичахъ, Гадинахъ, Малинов- ской воли, Подлѣскахъ и Вовчиновцѣхъ въ язы- комъ выкладовымъ рускимъ а въ Золотковичахъ въ языкомъ выкладовымъ польскимъ; 3) при шко- лахъ філіальныхъ: въ Хоросницѣ, Мѣстичахъ, Острѣвцѣ, Шешеровичахъ въ языкомъ выкла- довымъ рускимъ а въ Тамановичахъ въ польскимъ. Подана треба вносити до дня 15 н. ст. марта.

Окружна рада школьна въ Камѣнцѣ оголошуе кон- курсъ на посады учительскй: 1) при школахъ етатовыхъ: въ Адакахъ, Язеницѣ польской, Ко- валѣ, Якимовѣ, Милатинѣ старомъ, Олѣнку, Слабѣ, Витковѣ старомъ, и 2) при школахъ філіаль- ной въ Деревлянахъ. Подана треба вносити до кѣнця марта. — Окружна рада школьна въ Под- гайцахъ розписуе конкурсъ въ речинцѣхъ до 10 н. ст. цвѣтня на посады учительскй: 1) при шко- лахъ етатовыхъ: въ Бевявѣ, Гайворонцѣ, Ищко- вѣ, Котуловѣ, Мужиловѣ, Славентинѣ, Соколовѣ, Сононовѣ, Швейковѣ, Вѣлокерницѣ, Добровлянахъ, Семиковцѣхъ и въ Голочахъ; 2) при школахъ філіальныхъ въ Ракѣвцѣ, Телячѣмъ и Товстоба- бахъ; 3) посады молодшого учителя при 4-класо- вой школѣ въ Подгайцахъ и такия же посады при 2-класовыхъ школахъ въ Новосѣлцѣ и Заваловѣ та 4) посады учителя римо-кат. религій въ Под- гайцахъ. — Окружна рада школьна въ Бродкахъ розписуе конкурсъ въ речинцѣхъ до 15 н. ст. цвѣтня на посады учительскй: 1) при школахъ етатовыхъ: въ Гвяхѣ старобродскихъ, въ Нѣмча- нахъ, Пискахъ, Серетцѣ, Шнировѣ, Кадовичахъ; 2) при школахъ філіальныхъ: въ Гвяхѣ за Ру- дою, Гримайовцѣ, Голубинѣ, Ясоницахъ, Яздович- ку, Кутинѣ, Лативичахъ, Орѣвчанку, Тетельковцѣхъ, Вативѣ, Гутиску турьянскомъ, Гу- тѣ пеняцкой, Кутинѣ, Стиберѣвцѣ, Уминѣ, Вер- бовичку; 3) посады старшихъ учителей: а) при школѣ 5-класовой въ Бродкахъ, б) при 3-класовой школѣ въ Лопатинѣ и в) при 2-класовой школѣ въ Тростяницѣ а на посады молодшого учителя при 2-класовой школѣ въ Топоровѣ. — Окружна рада школьна въ Самборѣ розписуе конкурсъ на поса- ды учительскй: 1) при школахъ етатовыхъ: въ Блажовѣ, Вилчахъ, Мистковичахъ, Вѣлшани- ку, Ойцѣ, Турчиновичахъ и Крапцѣвѣ; 2) при школахъ філіальныхъ: въ Дубровцѣ, Дубля- нахъ, Бережницѣ, Выковѣ, Бурчанцѣ, Ко- веничахъ, Морозовичахъ, Новошичахъ, Ор- тиничахъ, Озимнѣ, Спришѣ, Сѣдмѣ, Торжано- вичахъ, Ваневичахъ, Чаплахъ, Пинянахъ и Та- тарахъ; 3) на посады учителя при 4-класовой школѣ мужской въ Самборѣ и 4) на посады мо- лодшихъ учителей при 2-класовыхъ школахъ въ Висковичахъ и на передмѣтѣ самборскѣхъ „Должнѣ“. Подана треба вносити до кѣнця мар- та с. р.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдены 22 лютого. Цсарь затвердиль внесе- нье рады министровъ и подписавъ па- тентъ розвязующій буковинскій соймъ. Wg. Ztg. оповѣстила уже сей па- тентъ. Новы выборы будутъ розписаны подѣ кѣнць марта, а що сесія соймѣ краевыхъ кончить ся въ серединѣ цвѣтня, то мабутъ соймъ буковинскій вже не буде радити сей веснянон сесіи. — До комисіи для регуляціи

валюты покликаний зъ Галичины Милевскій зъ Кракова и Пилать та Згурскій зъ Львова.

Прага 29 лютого. Середъ чешского насе- ления сильна агітація, чтобы запротестувати противъ предложеня о роздѣлѣ округѣхъ су- довыхъ, яке правительство предложитъ на свѣй сесіи соймовой.

Берлинъ 29 лютого. Войско сконси/но- ване и полиція уживае оружія при всякихъ ексцесахъ робѣтничихъ.

Парижъ 29 лютого. Кабинетъ Любета уконституувавъ ся. Любе президія и справы внутрѣшній, Рикардъ судѣвничтво, Виетъ пу- бличной роботы, Кавенякъ маринарка, Фрейсине, Рібо, Рошъ, Девель, Рувіе и Буржоа задер- жуютъ свои давній теки.

Петербургъ 29 лютого. Сила войскова Россіи має бути подѣлена на три арміи: пѣв- нѣчна подѣ вел. кн. Володимиромъ, захѣдна подѣ Ген. Гуркомъ а полуднева подѣ Генер. Драгомировомъ; начальну команду обѣимъ Ген. Обручевъ. — Директоръ департаменту зельзничного Віте именованый провизоричнымъ министромъ комунікацій.

Царгородъ 29 лютого. Тѣло д-ра Вул- ковича перевезено до Филиппополя а домовину выжидавъ кн. Фердинандъ, который возьме та- кожь участь и въ похоронахъ.

Бѣлградъ 29 лютого. Президентомъ скупштини выбраный правительственный кан- дидатъ Тая Вуковичъ.

Надѣслане.

Д-ръ Іоанъ Должничій

адвокатъ въ Бродкахъ

ношукуе конціпіента адвокатского Русина — бѣглого въ нѣмецкомъ.

Найдешевше жерело предметѣхъ опти- чическихъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (платье св. Духа)

напрѣтивъ головного одваку.

Окуляры, цѣпмеры, барометры, термоме- тры, микроскопы, машины электричній, райскайи, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи найдешевше и найкорше.

Замовленя въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Пѣзды зельзничій

пѣзды часу такъ званого „середно-европейского“ вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхѣдять зъ Львова.

Въ напрямѣхъ до Стрыи: 5:50 рано. Пѣздъ особ до Стрыи, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мун- кача, Будапешту, Станіславова и Гусятина. — 10:14 передѣ полуднемъ. Пѣздъ особый до Стрыи, Хирова, Сухой, и Станіславова. — 7:48 въ вечерѣ. Пѣздъ особый до Стрыи, Лавоч- ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Ста- ніславова и Гусятина.

Въ напрямѣхъ до Черновца: 4:48 рано. Пѣздъ особ- ный до Станіславова и Коломыи. — 8:40 рано Пѣздъ поѣханный до Станіславова, Черновца, Ясѣ, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по по- лудни. Пѣздъ особый до Станіславова, Чер- новца, Ясѣ и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ. Пѣздъ особый до Станіславова, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣхъ до Бѣлзца: 8:40 рано. Пѣздъ мѣшанный до Бѣлзца и Сокала. — 5:40 по полудни. Пѣздъ мѣшанный до Равы руской.

Прихѣдять до Львова.

Въ напрямѣхъ ад Стрыи: 8:31 рано. Пѣздъ особый въ Сухой, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыи. — 3:10 по полуд. Пѣздъ особый въ Сухой, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыи. — 11:12 въ ночи. Пѣздъ особый въ Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыи.

Въ напрямѣхъ въ Черновець: 6:17 рано. Пѣздъ особ- ный въ Сучаву, Черновець, и Станіславова; — 1:23 по полудни. Пѣздъ особый въ Букарешту, Ясѣ, Черновець, Станіславова. — 7:23 въ вечерѣ. Пѣздъ поѣханный въ Букарешту, Ясѣ, Черновець, Станіславова и Гусятина. — 11:23 въ ночи. Пѣздъ особый въ Коломыи, Стані- славова и Гусятина.

Въ напрямѣхъ въ Бѣлзца: 7:50 рано. Пѣздъ мѣшанный въ Равы руской. — 3:46 по полудни. Пѣздъ мѣшанный въ Сокала и Бѣлзца.

Азѣшъ розкладу пѣзды на шляхахъ зельзничіи державныхъ въ Галичинѣ достаѣи можна на каждой стаціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, а книжечки въ форматѣ кишениномъ по 5 кр. за штуку.

Кѣли годниникъ часу середно-европейского по- казуе годну 12-ту, то вокажу годниникъ: въ Чер- новцахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихѣдять до Львова.

(Пѣзды годниника львовского).

Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано пѣздъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни пѣздъ поѣханный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ пѣздъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ пѣздъ осо- бовый.

Зъ Подволочиска: на дворець Подзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи пѣздъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни пѣздъ поѣханный — о год. 7 м. 1 вечеромъ пѣздъ особый.

Вѣдхѣдять зъ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано пѣздъ особый; — о год. 7 м. 20 рано пѣздъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни пѣздъ поѣханный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ пѣздъ особый.

До Подволочиска: въ дворець Подзамче: о год. 10 м. 15 передѣ полуднемъ пѣздъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни пѣздъ поѣханный; — о год. 11 м. 6 въ ночи пѣздъ мѣшанный.

АРТИСТИЧНЫЙ ЗАКЛАДЪ
ФОТО - ЛИТОГРАФИЧНЫЙ
для репродукцій
**ТЕОФІЯ
ВАНЬЧИЦКОГО**
Львовъ ул. Сакотусна ч. 43

выготовляе цинковыя клішѣ до друку, дешевшй

якъ деревориты, въ рѣзныхъ родахъ, а то:

Автотипи, цинкографіи пѣзды фотографіи, ту- шовыхъ рисункѣхъ, азварель и одѣйныхъ образѣхъ,

Фототипи, цинкографіи пѣзды перовыхъ ры- сункѣхъ, кистевыхъ, крейдовыхъ, шти- хѣхъ до друку на мѣди, на стали и на деревѣ.

Хемиграфи, цинкографіи въ автографичныхъ рисункѣхъ перомъ, крейдкою и въ літо- графичныхъ одѣйкахъ.

Фотолитографіи, желатиновой копія до пе- ренесенъ на камѣнь для літографіи.

Спрѣдѣ найдѣшій атраментъ, тушь и крейду автографі- чну. Маю на складѣ паперы, що служатъ варостъ до перенесенъ на цѣпкъ або камѣнь, а то: зерниста-крейдиный въ 4 ястѣхъ автографічній папѣрь до робѣтъ перомъ, трафаретного-автогра- фичній такожь до робѣтъ перомъ. Для фотографичной репродукціи крейдовой паперы въ 4 ястѣхъ, на которыхъ можна выготѣвити дуже гарній рисунокъ, — вѣдѣи до тыхъ же папѣрьѣхъ приборы рисункѣхъ. Для кущѣвъ и промысловѣвъ роблю клішѣ до инсе- ратовъ и цѣпникохъ. Замовы выконую якъ найстараннѣше и по приступныхъ цѣнахъ.

4143 16—20

Илюстрованный Календарь Просвѣты

на роцъ 1892.

Цѣна 50 кр., зъ пересылкою 60 кр.

Убѣдѣти можна въ канцеляріи „Просвѣты“ и въ всѣхъ боль- шихъ складахъ.

Запросины до передплаты на

„ДЗВОНЪ“

письмо илюстроване для науки и забавы рускихъ дѣтей и молодежи.

Зъ днѣмъ 1-го свѣтня 1892 розписуе „ДЗВОНЪ“ третій роцникъ своего издавничтва. Кромѣ помечныхъ занимающихъ и рѣз- нобразныхъ працъ подѣтъ „ДЗВОНЪ“ въ р. 1892:

(1) Амичѣа: „Записка Школяра“, о котромъ критика вы- сказываетъ, що въ каждой хатѣ италійской найдѣтъ „Моливанъ“ и Амичѣа, „Записки“.

(2) Пригоды Довъ-Кіхота зъ испан. повѣсти переробивъ Ив. Франко.

„ДЗВОНЪ“ буде и сего року щедро илюстрованный кар- тинами водпоѣдающими текстови. „ДЗВОНЪ“ выходитъ 1-го и 15-го каждого мѣсяца. Передплата выносѣтъ: рѣчно 4 зр.; по- рѣчно 2 зр. и четвертьрѣчно 1 зр. — Цѣлѣрѣчній передплатникъ до- стануть за доплатою 20 кр. (на опакѣванье и почту) одну зъ слѣдующихъ двѣхъ премій пося власного wyboru: М. Лисенка: Коза-дереза, комична оперетка до сѣпну и фортепьяно, або Ив. Франка: Листъ-Микита, богато илюстрованный эпосъ затрѣтій на тѣхъ нѣмецкомъ „Reinecke Fuchs“. — Рѣчникъ 1890 „ДЗВОНЪ“ набрѣти можъ по цѣнѣ 4 зр.

Письма и передплату просимо адресувати:

Редакція „Дзвонка“ у Львовѣ ул. Чарнецкого ч. 26.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручаетъ

выпробованій и певній средства косметичній

ѣдѣнечній 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признаня.

Олѣйокъ таніновій, возмѣцняе и подпѣматъ во- тѣцняе, лѣсо роста. Флягонъ 50 кр.

Помада хінова, возмѣцняе корѣньи волосъ и запѣмѣтъ выпадаѣи волосѣхъ. — Слонъ 80 кр.

Вода атенська, до змыванья волосъ, запѣмѣтъ твори- тѣи си париллѣи, одѣвѣжуе, робить трѣвѣлыми барву и полѣсъ. — Флягонъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновій, дѣлае знаменито на корѣньи во- лѣхъ и на порѣстѣ волосѣхъ. Въ случаѣхъ де въ насѣдѣхъ не- дѣта выпало волосѣхъ, выказавъ велики цѣлюще дѣлае- вѣе по ужитю одной фляжки можна добавити порѣстѣ. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Ессенція мятова до полоканя устѣ, кромѣ приємного, скръѣплющего смаку и запаха, дуже ко- ристно дѣлае на ясла и зубы. Флягонъ 50 кр.

Порошокъ рѣстинно-алькалічній, до чищеня зубовъ. Надае перлову бѣлѣсть, одѣлае на- мѣль и класы, котры наводѣтъ бѣль и порохѣвѣе зубы. Пуделко 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣты рукъ и пахъ. Флягонъ 50 кр.

Вода львѣвска. Прямѣный, илжанный и догѣтравѣный запахъ той воды здылае се, що въ Антверпѣи на выставѣ всемірѣи достаѣа публично прокла- мована и ѣдѣнечна. Цѣна флягону меншого 80 кр., бол- шого 150 кр.

Нігретина. Выборне средство до фарбованя въ сейчасъ запахъ на трѣву и красну барву зорну и темну; естъ цѣлюще пешкодѣае а въ ужитю цѣлюще по- дѣнече. Цѣна 1 зр.

Бѣль и гарній руки. Найбѣльше червои и по- падѣльи руки выбѣлѣтъ си и вынѣжѣтъ си по кольѣрѣзѣмъ натѣртію Кремѣмъ ро- стиннымъ. Слонъ 80 кр.

Смаровило литовске до обдува и шкѣръ, мягчитъ шкѣру, робить си непрома- кающе и трѣвалою. Пуделко по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѣ въ власныхъ торго- вляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ філіалъ: въ КРАКОВѣ Суконницъ ч. 20, и въ ЧЕР- НОВЦЯХъ Ринѣкъ ч. 2.

ПА-

расоль у великомъ видѣрѣ. Каль- шѣ америкѣскій и росіейскій. Бѣлье мужеске, вырѣбы трикоуи бѣлье бѣла, и т. п. поручаетъ най- дешевше магазинъ товаровъ мо- дныхъ, приборѣвъ подѣрѣжѣи тоалетныхъ и т. п.

Павла Лянгнера

передѣ тымъ 2537

Братѣвъ Лянгнерѣвъ

у Львовѣ улія Галицка ч. 16.

Цѣники на жадаѣе даромъ.

ПАНОВЕ

що терпѣть сексуальну слабѣсть нехай зажадаютъ илюстровану брошуру о интентивномъ усебѣхъ державѣхъ, и пѣзды пров. Вольфа сконструированѣхъ гальв-електр. апаратѣхъ „Рефекторъ“ для влас- ного ужитку. Загарантовано не- шкѣдѣе ношенье на тѣлѣ. Дуже много лѣкарѣхъ выпробовали, при- поручили и ординували се сред- ствомъ. Выгодно можна схѣвати въ книшѣи. Брошура траѣтъ (въ ко- вертѣ за прислѣньемъ 10 кр. мар- кою) высылае Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien I. Schu- 4184 Ierstrasse 18 1 26

МАШИНЫ ДО ШИТЯ

ЗИНГЕРА

зъ найдѣшнихъ фабрикъ загра- ничныхъ помимо величезного цѣа спроваждаю лишь повными ва- тонами

Продаю рѣчно 800 штукъ

(безъ агентѣвъ або факторѣвъ.) Раты гѣждѣней 1 зр., мѣсячній 4 зр., годѣвкою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ

Львовѣ, Готель „Коржа, Філія въ Краковѣ Ринѣкъ 25.

Прѣшу жадаѣи цѣпникохъ. Про- шу о ласкави замовленя.

4187 8—?

Зъ весною або й теперь можъ об- явить мальованье церкви або обра- зѣвъ, въ выконаньѣмъ иконостаѣа, — волоченъѣмъ и пр. включно.

Ю. Панькевичъ

Станіславѣвъ ул. Карпиньского 7.

Новы униформы

для урядникохъ державныхъ зельзничѣ

можуть Вп. п. урядники одержати въ зѣвѣстѣи ѣдъ мѣтихъ лѣтъ въ свои солдѣиости и рѣгѣлѣности ѣир- мѣ по найнижшій цѣнахъ и най- лѣше выготѣвленъи.

Рѣвножь поручаю ся яко спе- ціалістъ въ урядникохъ униформѣхъ для урядникохъ державныхъ и предлагаю мой богато заосмо- треный складѣ одѣжы мужеской и дѣтѣи.

Звертаючи увагу Вп. Публѣки на мои условия сплаты

остаю зъ высокими поважанъѣмъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 8

ВЪ АДМИНИСТРАЦІИ „ДѢЛА“

улія Баторія ч. 24

можна обѣдѣти:

Въ оборѣтъ чѣсти — зъ нѣмецкомъ Г. Раймунда Цѣна нижѣ 125 зр.

Дѣла — зъ росіейскомъ Ив. Турго- нева Ц. зн. 75 кр.

Стефанъ Лавренцій — зъ англійского Эдвардса Ц. зн. 135 зр.

Любовъ убѣдою молодѣи — зъ француз- ского Окт. Фейлетта Ц. зн. 60 кр.

Новорѣдній Давидъ въ англійского Кар. Дісенса Ц. зн. 30 кр.

Грошъ а праця зъ шведского Дядька Адама Ц. зн. 160 кр.

Мѣнянскѣ племя зъ нѣмецкого Ф. Раймунда Ц. зн. 60 кр.

Зѣвѣликого Сетѣа зъ французского Окт. Фейлетта Ц. зн. 40 кр.

Виходить у Львові щодня (крім неділей і рушних свят) з 5-ї години по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливішихъ повістей“ виходить вівторкомъ, а вівторкомъ і п'ятницю на першому разі в Діалогі.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діало“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діало“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІАЛО

Предплата на „ДІАЛО“ в літер. додаткомъ в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

У Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертати ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатаніхъ віршів не повертає. Поодинокі чиселі копій по 8 кр. а в. Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. одинокі стрічки нисератовъ в рубр. „Надбавка“ по 20 кр. а в. Подати чиселі ся по 10 кр. одинокі.

Справозданье зъ вѣча въ Снятинѣ.

Початокъ о годині 9^{1/2}, рано въ кормітѣ на „Вигодѣ“ коло Сянина.

Людей стороннихъ, зъ околичнихъ селъ і зъ подальшихъ до 500, крімъ снатицькихъ міщанъ, котрі приходять і відходять. На естраді: комітетъ вчорайшій, Франко, Павляк і Марковъ зъ Львова, Гарасимовичъ, Даниловичъ і кандидатъ адвокатскій Голейчукъ зъ Коломиї, Твороскій Полякъ синъ міщанина снатицького, діурністъ зъ Станіславова, шість священників, кількохъ зъ пателігенціи снатицької, староста Арвай і комісаръ Пуляк зъ Сянина, і кількадесятъ жандармівъ розставленихъ межъ людей.

Автоній Савкевичъ, міщанинъ зъ Сянина, отворивъ засіданье короткою промовою, попросивъ о порядку та повагу, представивъ правительственного комісара зъ особі старости п. Арвай і вівзавъ до вибору предсѣдателя вѣча. Вибрано д-ра Даниловича, на заступника Івана Кузика, а секретарство обнявъ Гарасимовичъ і Голейчукъ.

Присутнєство до обговореня точокъ програми.

I. Загальне голосованье.

Селянські Запарникъ зъ Волчовець мовивъ коротко потребу загального голосованья, бо, каже, ми боронимо край своєю кровію, платимо податки, ми всюда перші йдемо въ огонь, а послѣдній вертаємо. Добрий господар дає за свою худобу, а не кривдять єя, то не треба і народъ кривдити.

Предсѣдатель отворивъ дискусію.

О. Баршъ зъ Сянина ставить резолюцію, щобъ жадати лише безпосереднихъ виборівъ въ куріи селянскій. Бесѣдникъ годить ся въ засадѣ на загальне голосованье, але народъ ще неарійний до такого і оно могло бы вийти на шкodu темного народу.

Василь Мардаровичъ, міщанинъ зъ Сянина, стоить за загальнимъ тайнимъ голосованьемъ, бо бідний платять усякихъ податківъ більше, якъ багаті. Податокъ ґрунтовий, хатний, арешт заробковий, — кожда річъ потрібна до життя оподаткована: облі, вага, тютюнъ, мясо, горілка, пиво, вино, — а хто то оплачує? не бідний? [Грида намъ!] Чи то не кривда? [Крида намъ!] Отже най безъ обранцівъ вѣдъ 20-го року життя мають право голосованья, бо бідний годувать оподаткованимъ хлѣбомъ більше, якъ багаті, дає 5—6 воєвѣдъ, а багаті рекламують ся в убѣдлєнїяхъ ся вѣдъ воєна.

Голейчукъ зъ Коломиї полемізує зъ о. Баршомъ і вказує на бесѣду Мардаровича. Боли народъ арійний до давня податку, то арійний і до правъ рѣшнихъ зъ багачами, котрі єму належать ся. [Славно!]

О. Баршъ звертає увагу на те, що вѣчъ же виразно заявивъ, що въ засадѣ годить ся на безпосередне голосованье, але жъ въ практицѣ оно такъ не вѣде. Впередъ треба вибороти безпосередній виборъ въ куріи сѣльскій, а потѣмъ лєгше вже буде вибороти загальне голосованье. [Нѣ! нѣ! Хотѣмо вѣдъ рази загального.]

Твороскій зъ Станіславова: Ми вѣдъ платимо податки: бідній 400 мільонівъ, а багаті 110 міль. Ми не просимо, намъ належить ся! [Крида намъ!] Ми три рази тільки платимо, а правъ не маємо ніякихъ [Грида!] Закадуємо, що ми не арійні, а по містѣхъ арійні? а чого розвѣзують радъ міщанъ? чи то они арійні? Въ радѣ державній сидять канонікы оденъ, що ще слова не промовивъ, — чи то розумъ? А графъ чи не сказавъ, що воршма „святая“? А дідичъ сказавъ, що треба рѣшати? Чи то може бути? [Нѣ! нѣ!] чи то можна назвати розумомъ? [Нѣ! нѣ!] Треба загального голосованья [Такъ! усть!]

А. Савкевичъ зъ Сянина: Панове громадо! Слухайте а рѣшні рѣши і бесѣди — закінчують намъ, що ми бідні не арійні! Чи ми тому винні? Але ми вѣдъ повинні мати рѣшні права, бо вѣдъ рѣшні передъ правомъ. А хто-жъ права дає? Рада державна, сеймъ, а монарха потверджує. Ми жебраки, а намъ жебракамъ забороняють жебрати о своє право! А чому? Послы ухвалюють безъ насъ [Крида намъ!], насъ біднихъ навѣдъ не пускають до голосу.

Франко зъ Львова не годить ся зъ о. Баршомъ, бо хто домагає ся всего, що єму належить ся, то дѣстає хочъ то-що.

Трилювскій Кирило: Уже вѣче въ Коломиї голосувало, щобъ народъ самъ судивъ, де давати податки. Всюда на заходъ такъ дѣє ся. Свѣтъ такъ, то і ми мусимо за нимъ йти. Треба петицію писати. І вѣдъ Буковинцѣ були на вѣчу! пишуть петицію за загальнимъ голосованьемъ!

Деякі селяне зачинали домагати ся зміни процедури цивільної. М. Павлякъ каже, що лишъ тогдѣ зможемо зміняти захотѣ, коли мемо мати добрихъ послѣдъ, котрі вийдуть изъ загального голосованья.

Резолюцію прийнято.

II. Зміна закона прасового.

М. Павлякъ: Щобъ цѣли въ першій резолюції ухвалєній досягнути, треба просвѣтити, а просвѣта йде тільки черезъ книжки і газети. Книжки і газети для народу треба ясновати, а за яснѣсть конвѣсують. Цензура перешкаджає просвѣтѣ. Теперъ газети боронять капіталу, служать багачамъ. Кавція і стемпель перешкаджають робітникамъ газетамъ, а такъ само поступованье об'єктивне. Все те треба знести, а такожъ скасувати цдо заграничне на книжки і газети.

Твороскій: Головною перепоною просвѣти то стемпель і поступованье об'єктивне. За стемпель вѣдъ читанихъ газетъ платять бідній 33%, а багаті 12%, а всего 1^{1/2} мільона рѣчно. Прокураторъ зависить вѣдъ правительства. Правительство-жъ долѣ біднихъ не знає і не розумѣє. Коли бідній хотять зробити що для себе, то багаті кричать до правительства, а правительство біднихъ думати. Чи то справедливо? [Нѣ! нѣ!] Прокураторъ обертає ся межъ багачами, судить такъ, якъ загалъ багачівъ. Щобъ вѣчъ бувъ в найліпшій чолѣвѣ, не може добре того осудити за годину, що писателі неарійні більше якъ чотирі години пишуть.

[Предсѣдатель Даниловичъ звертає увагу, що вѣдъ саж курять, і зажаує курити.]

Франко: Я хочу піднести, що „Народна Часопись“ не платить стемпелю! Урядові газети не платять стемпелю ані кавціи не дають, але ще дѣстають грошѣ вѣдъ правительства, і то нашѣ грошѣ! Нехай же вѣдъ газети будуть рѣшні зъ урядовими. „Народна Часопись“ робить конкуренцію нашимъ газетамъ і нічо не платить. Намъ уста замикають. А що пише „Народна Часопись“, тымъ не поможе нашѣй нуждѣ.

Дотичну резолюцію прийнято.

III. Становище послѣдъ.

Дутчакъ зъ Сянина: Послы сварять ся, а про нашѣ селянскій і народній справи не дбають. Они не хотять загального голосованья, они зрадники! Нехай сѣдають мандаты! мы ихъ не вибирали!

Д-ръ Даниловичъ: Зъ початку межъ послами въ сеймѣ не було партій, вѣдъ йшли солідарно. На другій сесіи уже подѣляли ся, дбали за партіи, а за народъ забули. Романчукъ зробивъ згоду зъ правительствомъ і зъ панами. Поклинууть ся на програму зъ 1848 року, а теперъ уже рікъ 1892. Сварять ся за того, який ми народъ, сварять ся за правописъ а за народъ не дбають; все говорять, чимъ мы були, а не уважають, чимъ мы теперъ. Коли була справа сервітутовъ, письменний сварили ся о з, ч, л, а за селянами не об'єзжали. Коли народъ тративъ землю черезъ лихву, письменний сварили ся за бороду і дзвоникъ. Все то викликало нашу партію радикальну. Мы одні стоимо за тымъ, аби мужикови було добре. Послы сеймові нехай ся сварять ся за того, хто мы є, а нехай дбають за народъ. А послы зъ Відня, яко вибрані противъ воли народу, нехай посѣдають мандаты. А потому вже будемо видѣти, що буде. Коли мають честь, то зложать мандаты.

О. Рогужинскій зъ Тростянця: Кождого чоловіка судять по его дѣлахъ, а вы судите послѣдъ на слівно. Насампередъ треба бы доказати, що Романчукъ зробивъ згоду зъ панами, а потѣмъ послы трудять ся для народу. Романчукъ говоривъ за безпосереднимъ голосованьемъ, Телишевскій за зміною прасового закона, Подлясцекъ за еміграцією і т. д. грѣхъ видати камінемъ на послѣдъ — напередъ треба ихъ выслушати. [Трилювскій кричить: Дитини се панъ-отче! За нимъ крики перебивають бесѣдику!]

О. Баршъ: Мы чейже въ Австрію, най же кождому буде вѣдно слово сказати, якъ рѣшъ розумѣти? Бау, що нашѣ багачи були дурні, а мы помудріші [Шкода часу!] Послы трудять ся для добра народу. П. Даниловичъ намалювавъ усе чорно, аби себе зробити бѣленькимъ. А яка програма радикаловъ? [Розставлені по салі молоді люди кричать і не дають говорити.] Въ програмѣ своїй насувають вѣчу. [Крики.] Народъ же має вѣчу [Крики.]

Д-ръ Даниловичъ відбравъ слово о. Баршеві. О. Баршъ виходить изъ салі. Старостъ каже д-ръ Даниловичъ, що длатого відбравъ голосъ, аби бувъ спокій. Въ салі криють, то на сторону о. Барша, то за Даниловича. Наконецъ успокоєсь.

Франко: Нашѣ партія сварять ся о то, що було, а о народъ не дбають. Послы не дбають, за матеріальний бытъ народу. Хто циро робить, того поважаєсь. Радикальна партія дбає о матеріальний бытъ, о добро народу. Мы на особы не нападаємо. Можна бути добримъ чоловікомъ, але кескимъ музикантомъ. Такъ і нашѣ послы. Правительство знає насъ вѣдъ 1772 року і не потребувало ажъ Романчука питати, хто мы? Романчукъ говоривъ за безпосереднимъ голосованьемъ, то правда, але чому понову внесєсь о гімназію? Подлясцекъ упоминає за робітниками, але чому голосує за 5 мільонами для товариства пароплавства на Дунаю? Мы вѣдъ и

Бога не відбираємо, най собі кождий вѣрять якъ хоче.

Василь Чернявскій (латинникъ) зъ Волчовець: Межи нами християнами не було кологу, а чуюмо его ажъ вѣдъ цанъ отцѣвъ. Подлясцекъ бувъ Полянкомъ, а на тыждень передъ виборомъ ставъ Русакомъ. Вѣдъ, якъ мачоха, зразу хоче придобати ся... Казавъ, що мандаты зложити, а чому не складає?

Іванъ Сандулякъ зъ Карлова: Мы не прийшли ярмарокъ показувати. Терпѣливѣсть більше розуму додаєть. Мы хочемо бути арійними, бо насъ учили не професоры ані полы, але бѣда. Казали, що мы доарійні давати, а брати — нѣ! Не сваримъ ся надъ партіями, але давимъ ся і приставаймо до тон, котра дѣлаєть роботу. Газеты най не пишуть намъ байки всякій, а лишъ то, що намъ треба. Для мене фонетика дуже добра, якъ говорю, такъ пишу. Послы повинні складати справозданья. Они нашѣ оубкуны, але щось якъ косарѣ покинули косы дома, а хотять, щобъ трава сама передъ ними ся клала. Ще не пропало, мы таки мусимо доборотись до нашего права! [Крида намъ!]

Трилювскій повторивъ то само, що говоривъ Даниловичъ і Франко, додавъ оригінального хлѣба тільки, що „політику ведуть професоры зависимі вѣдъ правнои рады шкѣльной і длатого не можуть стояти за справами мужиківъ і робітників“.

Резолюцію прийнято. Староста запитує д-ра Даниловича, що значить: „Послы вибрані въ способъ нелегальний“. Д-ръ Даниловичъ пояснює, що се значить: пресія, жандармы і т. п. Староста прийнявъ се до відомости. (Конецъ буде.)

Новый кабинетъ французскій.

Деять днівъ минуло, вѣдъ коли кабинетъ Фрейсінета мусѣвъ уступити подъ напоромъ радикаловъ і монархістовъ, — а новый кабинетъ не мѣгъ зложитись. Карно конферувать не лишъ съ мужиками державными всякихъ сторицъ и поручавъ имъ мандаты зложити новый кабинетъ, — але выслукавъ прихильно заявленя деякихъ людей, котрі хочъ не беруть безпосереднои участі у внутрѣшній політицѣ Франції, то все таки мають великій впливъ на публичну оціню. І такъ амбасадоръ російскій бар. Моренгаймъ приватно, але бодий чи не побѣзурядово заявивъ свою гадку, що дотепершій відносини політичній Россіи до Франції можуть устоятись і на дальше, лишъ подъ тымъ условіємъ, єсли справы министерства справъ заграничныхъ будуть въ рукахъ Рібота, котрий справдѣ може гордиться своєю дотепершню управою заграничною політикою, бо жъ вѣдъ авторомъ славнои манифестації політичній, с. є. демонстрація фльоты въ Кронштадтѣ. Войско французске высѣлало оврему депутацію до Карнота зъ просьбою, щобъ Фрейсінє задержавъ теку міністра войны, бо і загалъ певно годить ся зъ тою гадкою войска, бо бачить, що сей політикъ а не такъ снатиць-бъ фатовый воєна, дуже добре веде організацію французской арміи. Видица забравъ слово і Альфонсѣ Ротшильдъ, котрий заявивъ бажанье фінансового свѣта, що лишъ подъ управою дотепершнього міністра фінансовъ Рувиєра капіталъ французскій не буде выставлений на нѣкій катаклізмъ. Такъ отже Карно мавъ директиву, що треба мати на оцѣ при зложеню нового кабинету. Найважнѣйша тека, котра могла рѣшити при складѣ нового кабинету о внутрѣшній політицѣ французскій, се тека министерства справъ внутрѣшнихъ. Новый президентъ міністрівъ обнямаючи теку справъ внутрѣшнихъ мѣгъ снмъ дати виразъ, яка буде закраска цѣлои політици нового кабинету. І въ тѣмъ то була найтяжша задача при зложеню кабинета. Нѣ Фрейсінє, нѣ Рібо, нѣ Рувиє, пѣзнавши дуже добре въ послѣднѣмъ кабинетѣ, який розладъ въ парламентѣ, не хотѣли зявѣтись за мандатъ зложеня нового кабинета, — радикалы Буржоа пѣзнавъ, що не найде підпори, бо сторонаництво радикальное въ парламентѣ навѣдъ менше, що до числа депутатівъ аніжъ монархісты та лишъ при несприродній комбінації могло віднести побѣду, — вѣднѣ найдено чоловічка, котрому удалось зліпнати новый кабинетъ, а то сенатора Любета.

Любе єсть вѣдъ двацати лѣтъ меромъ Монтелимару і бувъ зъ-разу депутатомъ а теперъ сенаторомъ. Мавъ 50 лѣтъ. Въ першій кабинетъ Тірарда (вѣдъ грудня 1887 до цѣтъня 1888) бувъ Любе министромъ публичныхъ работъ і вѣднѣ президентомъ комісії бюджетовъ сенату. Єсть особитимъ прятелемъ Карнота. Окогда Любе такъ высказавъ ся: „Моя політика буде така сама, якъ дотепершнього кабинету: республіканська політика відповѣдна порядкови деному, який сенатъ ухвалєвъ по интерпелляції Діде. Для мене буде конкордатъ нормувати відносини церкви до держави. Зъ циюю не буде пересправляти ся такъ само, якъ зъ кождою нишою державою про внутрѣшній справы

французскій. Рѣвно-жъ і Рібо такон самон гаданъ.“

Про нинѣшнѣхъ новихъ членівъ кабинету можна отсе сказати: Новый міністеръ рѣшництва Вієтъ числѣтъ 50 лѣтъ і єсть провинціалнымъ журналистомъ. Вже разъ, а то вѣдъ 11 грудня 1887 до 23 лютого 1889 бувъ подъ Тірардомъ і Фльонетомъ министромъ рѣшництва. Вієтъ бувъ однимъ зъ прихильниківъ Гамбетты а теперъ єсть поступовимъ республіканцемъ. — Міністеръ работъ Бірдо бувъ професоромъ філософіи въ Сентъ-Етієнѣ і Нансі. Рѣвно-жъ много трудивъ ся для журналістѣ і часописей, іменно для Revue des deux mondes і для Philosophie; за великого министерства Гамбетты бувъ министромъ просвѣты і секретаремъ кабинетомъ Павла Берта. Бірдо все бувъ референтомъ загального і просвѣтного бюджету. — Новый міністеръ маринарии Годерой Кавенякъ, синъ вѣднѣсто-го генерала Кавеняка, числѣтъ що-ино 39 лѣтъ. Кавенякъ заступає въ палатѣ аристокіа Сентъ-Каже і въ кабинетѣ Бріссона бувъ нинѣшній секретаремъ въ министерствѣ войны. Кавенякъ єсть поступовий республіканецъ.

Прочі члєны кабинету мають такі ресорты: Фрейсінє войну, Рібо справы заграничній, Рувиє фінансы, Буржоа просвѣту, Девель судѣнництво, Жиль Рошъ торговлю а Жаме стане секретаремъ для справъ колоніальныхъ.

Два характеристичній знамена нового кабинету: по перше, що не має виразной закраски політичній, а друге, що не засѣдає въ нѣмъ Константъ. Загальна оціня, проявляюча ся въ газетахъ, признає, що Константъ бувъ привычно, за-для котрой не можна було такъ довго зложити нового кабинету. Константъ мусѣвъ участі жертвою Рюшефорта і длатого новый кабинетъ вже усунєньємъ Констанса заявивъ свою рѣшучість въ дѣланю. Заслуги Констанса підносять ся въ газетахъ загально, бо лишъ его енергія причинилась до зломаня буланжизму і заведена ладу та спокою въ краю.

При такімъ складѣ кабинету радикалы і монархісты будуть мати вѣдну руку. Се показало ся вже на засѣданю палаты въ суботу по полудні, коли ще не бувъ зложенъ новый кабинетъ. Монархісты Бодрі д'Ассонъ внесють резолюцію на зміну конституції, а іменно въ тѣмъ напрямѣ, щобъ президентъ республіки не мавъ права именувати міністрівъ. Президентъ палаты Фльонє вказавъ, що годѣ вести надъ тою справою нарады, бо нема правительства, і треба єи відложити на повѣйше. При голосованю 289 голосами противъ 204 ухвалєно відложити цѣлу справу. Зъ тои нагоды покористувавъ ся Деруле і въ оборонѣ резолюції монархіста нападъ на Карнота і цѣле правительство. Бодрі д'Ассонъ хотѣвъ, щобъ слѣдующе засѣданье відбулось въ повѣдлѣвѣ а Фльонє вѣдъ ажъ на четверть. Голосовано піднесєньємъ рулѣ і Фльонє заявивъ, що бѣльбѣсть за его внесєньємъ. Тогдѣ Бодрі д'Ассонъ публично обжалувавъ Фльонє, що посялушувать результатъ голосованья а на відповѣдь президента вывязалась проста лайка, котра вже навѣдъ неспокойнимъ елементамъ не подобалась.

Ся афера мовѣ бы вступѣ до цѣлого ряду аферъ, які выжидаютъ новый кабинетъ, бо монархісты і радикалы будуть єму видати подъ ноги своїми внесеніями о рѣзійні конституції і о відносинахъ церкви до держави.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Минувшон пятницѣ краєвий видѣлъ поршнѣвъ дѣвъ важній справы, а то що-до мешканъ для робітниківъ і що-до продажѣ соли. Звѣство, що державнимъ закономъ зъ 9 лютого с. р. дома призначені на мешканя для робітниківъ признано на 24 лѣтъ вѣднѣмъ вѣдъ домово-чиншового податку. Однакъ сей законъ входить въ житєє лише въ снхъ краяхъ, въ котрыхъ і краєвий законъ зъ своєи стороны признає для снхъ домовъ убѣдлєньє вѣдъ краєвыхъ і повѣтовъхъ додатківъ, а заравомъ пѣльги въ громадскихъ додаткахъ. Хотячи отже введенє сего державного закона зробити въ Галичинѣ можливимъ, краєвий видѣлъ ухвалєвъ предложити сеймови проектъ закона краєвого, котрий дома призначені для робітниківъ збѣльняє бы вѣдъ всѣхъ недержавныхъ додатківъ до податківъ, отже вѣдъ додатку краєвого, нидемізаційного, повѣтового і громадского. На тѣмъ самімъ засѣданю краєвий видѣлъ рѣшивъ предложити сеймови внесенє, що краєвий видѣлъ може зачати переговоры зъ правительствомъ въ справѣ, щобъ край перенявъ на себе продажу варенои соли.

По оцѣ міста Львова до рады державнон-д-ръ Лєваковскій въ недѣлю бувъ на аудієнціи у австрійского президента міністрівъ г-р. Тафого, а вѣднѣвъ у министра скарбу д-ра Штайнбаха, щобъ промовити въ користь нашихъ урядниківъ, котрі, зъ причинъ суперечныхъ постановъ обохъ па-

лат державно ради можуть не дотати тепер сподіваною допомогою за-для дорожніх і полагодижене так пекучою справою може про-ловити ся. Оба достойники відповіли послова, що видають наказ, щоби ще передь отворе-ням сесії парламенту, о сьоблю в кож-дому окрузі суті на се середства, потребу-ють роздавати допомоги. Заразом міністри привітали ршучо, що заразом по ухваленю податкової реформи, з котрої сподівують ся великого збільшення доходів, внесуть про-ект, щоби піднести постійні платні для у-рядників в інших категоріях.

В угорській палаті послів міні-стерів екару д-р Векерле предложив буд-жеть на 1892 р., даше проект в плані коштів на регуляційні роботи на Дунаю ко-ло Зельзвизьких воріт, заразом проект зако-на о підвищенню пенсії державних уряд-ників.

Відбув іменовано нового міністра комунікацій в Росії. Новим міні-стром є сей кандидат, котрого назвали за-раз по успіху останнього міністра кому-націй Гіббонета, сьвітляк Вітте, директор департаменту залізничних доріг.

Берлінські демонстрації ро-бінників найбільше проявили ся мину-шого п'ятниці, а в суботу вже лашть тут і там на вулицях Берліна збройові збро-ли і поліція розганяла їх шаблями. Мажь експедитори в суботу були деякі вже у-зброєні шаблями. В неділю за те не було ніяких розрухів, бо поліція дуже уважно следила за всяким порушенням публічного спокою та сильні патрулі військової пере-ходили через вулиці міста. В виграхах парла-ментарних розрухів не приписують нія-кого значіння політичного. Поліція з самого початку, коли перші слухи тих непокровів провадили, не хотіла виступати вимовою і поступала так умірено, що навіть го-ворили, мовби поліція мала намір тамт-сь способом довести, що вимови законна тре-ба довести відновити. Але коли розрухи не переставали, тоді поліціяна сторожа посту-вала зовсім безоглядно і дійсно вєду-вала верх надъ товпою. Правительство в телеграфічній уряді завело цензуру і в Берліна не пропустило ніяких аламутич-вєстей. Вправді демонстрації робінників в останній час були в у Відні і в Рамі а також і в містах надъ Балтійським мо-рем в Іданьску і в Короленці, але нїгде улична товпа не брала в них так великого участя, як в Берліні. Німецькі соціалісти заявляють, що берлінські демонстрації від-них не походять, а навіть проявили ся про-тив їх волі. Розуміє ся, що і таке заяве-нє дуже компромітує партію соціалістичну, бо в ній нема карзості і она не має тако-го впливу на маси народу, якъ тижь все до-си чваніла ся.

Агент болгарський в Царгоро-ді д-р Вулкович помер відъ рани, яку завдав ему скритубийня. Жаль і зо-рушення, викликане в Болгарію сею подією, має бути незвичайне. Міністерка рада ухва-лила устроити похорон державним коштом і тіло зложити в родинній гроб в Плов-диві. В той цілі з кожного міністерства будуть вислані по два урядники, котрі пере-везуть домовину до Пловдиву. Д-р Вулкович був першій лікарем в турецькій служ-бі, а науку університетській скінчив в Па-рижі. По заложеню болгарського княжества вибрано його членом сьобранія і він за-ймав високий уряд адміністративний в Руме-лі. В 1881 р. став міністром справ за-граничних, а відтак в 1885 р. був про-візоричним, а оскільки постійним агентом дипломатичним Болгарію в Константино-полі. Вулкович відзначав ся великими на-уками, досвідом, розсудливістю і людя-ністю і його заслуга в тому, що всі спори між княжеством а Портою залагодились. Убийника досі не вьсліджено, але загально догадують ся, що се один з емігрантів болгарських. — Рівночасно з отрим-татомъ появились в болгарських і сербських газетах вєсті, що в. Фердинандъ хоче да-ти амністію всімъ політичним емігрантам, котрі вернуть до краю до 1 мая с. р. Може се буде спосіб зарадити всімъ політичнимъ атентатамъ.

НОВИНКИ.

Дирекція руско-народного театру повідомлює, що в середі дня 2 н. ст. марта відбуде ся в Стрию представлєнє, котрого дохід призначе-ний на пам'ятник бл. п. Володимира Барвін-ського. Представлєні будуть "Своєня" комедія Валуцкогго по разі першій а закінчат образ в живих особі укладу к. Романа Левадоского, артиста різьбара, котрий особено прибуде на представлєнє до Стрия. З огляду, що дохід з того представлєня призначений на так гарну ціль, надіємо ся, що наша патріотична публіка поспішить громадно в той день до театру та виповнить само по береги.

Зь статистики львівоні греко-католицької архи-дієцїи. Власне появил ся зь друку шематизм львівоні архи-дієцїи на рік 1892. Після статисти-чного виказу того шематизму єсть в архи-дієцїи львівоні 1,008,940 душ руського обря-ду. Священників свѣтських єсть 927 а зь нихъ помешених на парохіях, заведєльствах і о-отрудицтвах 887. Приватнихъ сотрудниковъ

штатнихъ зь фонда релігійного було 13 а плат-нихъ зь фондів приватнихъ 22. Кандидатівъ стану духовного єсть загально 142. Зь нихъ очікуванихъ рукополагани 24, вь колєгій Русь-новъ вь Рамі 2, вь семінаріяхъ вьдєвської 10 а вь семінарії львівоні 106. Священників юви-латів єсть вь архи-дієцїи 44. Померло вь 1891 році священниківъ 20. Церквей враз зь капи-цями єсть 1245, парохій зь о-отрудицтвами 839; самихъ парохій 751 а зь нихъ обсадженихъ па-рохами 694, заведєльствами мѣсцевими 54, а за-ведєльствами добажданими 3. Монастерівъ вась-лішньох єсть 6, зь нихъ 5 мужських а 1 жєнськой. Єромонаховъ було вь 1891 році 15, братівъ лавиківъ 3, монахинь 5 а сестеръ до го-сподарства 3.

Вь красній низшій школі релігійній вь Городець розпочинає ся рікъ шкільний 1892/3 зь днемъ 1 н. ст. липня 1892. Хотіли вступити яко учени-ки до тої школи повинні найдальше до 15 н. ст. мая внести свои подани до дирекції школи і долувати метрику доказуючу, що кандидатъ скінчив 16. рікъ жити, свѣдоцтво зь укінченої школи народної, свѣдоцтво поведєня відъ уряду парохіального і зверхности громадоки і свѣ-доцтво лікарє. Передъ вступлєнємъ до школи мають кандидати зложити вступний іспитъ і предложити писемне заявлєнє родитєвъ або опікунівъ, поручаєє регулярну виплату за уде-ржанє ученика вь школі. Сынъ убогихъ роди-чєвъ, хотіли мати безплатне удержанє вь шко-лі, мають внести подані до видѣлу краєвого на руки дирекції.

Нужда між селянами. Рада повѣтова вь Ве-лиць повідомля телеграфічно видѣлу краєвий, що положєнє селян вь тамтѣ повѣтї стає ся зь кожнимъ днемъ сумнїйше. Люде не мають що їсти а поля для браку насїни не можна бу-де зь весною засїяти. Видѣлу краєвий ршувє родити межі териллячхъ нужду селян суму 1381 зр. зь фундації Левиньского.

На будову руського театру прислав на наші руки о. Теофіл Шуровський зь Лукавця нижної зр. 54 кр., обраний на весїлю вь Калуші у п. Докєвичевон.

Змѣни вь австрійській обороні краєвой. Зь Відня доносять до Pester Lloyd а, що вь австрійській обороні краєвой хотіли завести деякі реформи заповѣданий вже вь бюджетовімъ прелімінарі, котрі мають на цїлі скріпленє сего рода вой-ска і лєкше єго змобілізуванє. Такъ насампередъ тренз сего войска має бути так само устроєний, якъ вь войску нїхоты. Вь той цілі при всіхъ баталіонахъ краєвой оборони вьозвѣн будуть ро-зширені а при кожнімъ баталіоні замѣсть дотє-першнїхъ вьзвѣн для мяса будуть додані зви-чайні два вояи войскові, а відтакъ такожъ при баталіонахъ загального ополченя будуть приза-начені чотири вояи амуницій вь такій спосібъ, щоби на кождої командї прїнаєв один. Вєр-ремонти достають большу порцію, а відъ нихъ будуть жадати теперъ далеко большої роботи. Кожній кадръ кавалеріи краєвой оборони, ко-трїхъ є шість, достає по чотири вояки большє, а окрімъ того при кожнімъ полку кавалеріи за-ведуть трубаца. Далше при кожнімъ кадрі буде сьотєтована посѣда адьютанта полкового. Що до вивавъ войсковихъ, є така програма, щоби бата-ліони краєвой оборони, єсли они не беруть уча-сти вь вєлькихъ мєзєвєрахъ вь бригадѣ або ди-візїи краєвой оборони, то щоби ихъ сполучити, що наймєнше на два тиждї вь полкѣ краєвой оборони. Вь часѣ другої половини чотиро тиж-дєвєхъ вивавъ войсковий ті баталіони будуть концентруєтєсь вь мѣста стационована полку. Разомъ на сїхъ вивавєхъ будуть брати участь вь наступачомъ лєгѣ 1400 о-отєдровъ пѣхоты краєвой оборони і 95,000 вояковъ, а вь кавале-ріи краєвой оборони вьзвѣн участь 145 о-отєд-ровъ і 4500 вояковъ. Наслѣдкомъ того, що ре-зультатъ зь перевєдєнємъ бранки дуже зблїнавъ ся, то станѣ запанєний вь головнихъ кнїгахъ о много сьвѣдѣній поладѣ приписаний станѣ вєзвєний. При головнихъ складахъ зброєня кра-євой оборони станѣ о-отєдровъ і вояки тамъ за-нятого зблїнає, бо вь нихъ перекупуєтє ся такожъ гарнітури до зброєня баталіонівъ опол-чєня.

Галицьке товариство кредитовє земонє обходило вчєра 50 лѣтній ювілей свого істнованя. На об-ходѣ, котрий відбув ся вь сали ратушєвой у Львові, лєвили ся маршалокъ краєвий кн Сангуш-ко, намѣстникъ гр. Вадеї, міністеръ Залєський, архи-єпископи: Семєратовичъ, Моравський і Ісако-вичъ, єпископъ Пузина, президентъ суду Симоно-вичъ, члєны видѣлу краєвого і багато иншихъ достойниківъ автономічнихъ і урядниківъ дер-жавнихъ. Зь нагоди того ювілея одержавъ пре-вєсь товариства Житомєль Демьовський вєдний хрєстъ ордеру Францъ Іосєфа а синдикъ товари-ства д-р Тадей Скалковський ордеръ вєдний ко-рони III клєсє.

Процєсъ о обманьство вь млынєхъ Дїамєнда закінчив ся вчєра передъ трибуналомъ судѣвъ присяжнихъ у Львові. Чотирєхъ функціонарѣвъ страдєцкогго млына: Франца Ганса, Івана Бєкєра і Івана Вагнєра засуджєно на 3, а Вільгєльма Ганса на 2 мѣсцї тяжкої вєзвѣнєцѣ за фальшиві свѣдоцтва зложєні вь процесѣ, Дїамєнда. Трєхъ иншихъ обжалуванихъ: Петра Лянга, Адама Пе-тера і Франца Сєжєка засуджєно на 6 тиждївъ за крадїжъ ішєнєцї Дїамєндови а самому Дїамєндови за фальшивє свѣдоцтво вь той справі присуджєно щє 3 мѣсцї вєзвѣнєцѣ крѣмъ поперед-нихъ 2 лѣтъ, на котрі засуджєно єго за обмань-ство.

На кару смертї черезъ повѣшєнє засуджєно дня 19 н. ст. лютого вь Станіславіві Миколу Стеурака, родомъ зь Доры, за те, що минуло-го року на горі Нєгрѣвѣ-Вєрхъ межі Слободо-рунгарєкою а Осавами чорними, убивъ зь мє-стї Марію Левкунъ, родомъ зь Дєлятина. Причи-ною убийства було те, що Марія Левкунъ мала разъ свѣдчити противъ Стеурака.

— Нова читальня отворила ся заходами о. Ва-русєвича вь Мѣльничі повѣта борщівського. Щастє Боже!

— Нещастна пригода. Зь Станіславова доносять, що урядникъ вєднийчій Іванъ Гошовський, ставъ жертвою страшної пригоди. Переходячи черезъ вєднїчєну рампу хопила машина і убила. Не-щастний полишивъ члєнєну родину.

— Змѣни власности. Маєтнѣсть Слободя-Кома-рєштє, вь повѣтї сторожинецькомъ на Буковині дотєпершню власнѣсть Николєя Василька, обдї-маючи 3800 моргівъ єрного поля і лѣса купивъ єго Хрїстофъ Вартановичъ зь Губини вь Га-лицині за 276.000 зр. а маєтнѣсть Мигєву підъ Бергометомъ на Буковині, обдїмаючи до 4000 моргівъ купили Рєй і Потоцкїй зь Галичини за суму 260.000 зр.

— Теодєр Вєстмаркъ, подорожникъ шведскїй по Африцї, бувшій о-отєръ Стєнлїя, перебуває те-перъ у Львові, де 9 н. ст. марта вь сали Frohsinn-у вьголєвєтѣ відчитъ о людѣхъ африканськихъ. Вєстмаркъ доводивъ черезъ 15 мѣсцївъ залєгоно вь мѣсєвєсєні Бангалїа надъ горшнїмъ бѣгомъ рѣки Конго і тамъ мавъ нагоду пѣзнати добре ті племена.

— Дрѣбні вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Лаш-ки вь повѣтї яворівськомъ 50 зр. запомоги на бу-дєву церкви. — Окогдї свѣткуєтєсь п. Генрикъ Рєзакєвичъ, начальникъ редакторъ Kurjerka Lwow., зь своєю жєною Вандєю сѣбєнє весїлє.

Вѣсти зь Еп. Перемишлє.

Прєфектомъ наукъ при перемишльській семіна-рії духовній іменованый о. Антонъ Доминьскїй, катїхїзъ народнихъ шкѣлъ вь Дрогобичі, на мѣсєцє о. Полїєвєкта Кмєта, іменованого канцєла-ромъ Прєвєса єпископа Цєлєша.

Прєзєнту на Галицїєвѣ одержавъ о. Заха-рія Барновскїй.

До канонічєної інституції вѣзваный оо.: Волод. Хєлякъ, на парохію Лєтїня, Брон. Мо-равскїй на парохію Краєво, Вол. Чайковскїй на парохію Загєчєвє і Северинъ Турчановичъ, па-рохъ вь Луковѣ на парохію Колодїєвѣ єпархїи станіславєвськой.

Канонічну інституцію на парохію Горо-ховцѣ одержавъ о. Юліанъ Кузьмичкїй.

Крїлошанськїй вѣднїчєй одержавъ оо.: Ігн. Рєявєць, парохъ вь Яворєхѣ дєк. мушнєсько-го, Лєвъ Шавиньскїй, парохъ вь Старѣмъ мѣстѣ, Теофілъ Качмарчикъ, парохъ вь Бѣлоцєрєвѣ, Ігн. Гєвєдовичъ, парохъ вь Бѣрчї.

Титулярникъ сьвѣтлицькомъ конєвєстерїи іме-нованый о. Лєвъ Шавиньскїй, дєканъ старосам-борскїй.

Актуарємъ для деканата мушнєськогго іме-нованый о. Пєтро Сандєвичъ парохъ вь Бруна-рахъ.

Дїєцєснємъ єпископѣмъ бѣдєцкогго деканата іме-нованый о. Дїон. Добрянскїй.

Увѣднєний відъ іспиту конкурсєвого оо.: Іос. Доминьскїй, парохъ вь Лєбєвѣ, Ів. Рус-никъ, парохъ вь Висєвѣ, Анд. Гайдєкєвичъ, парохъ вь Сьвѣтѣмъ.

Правѣтельство призвало на дотєцію 300 зр. для приватнихъ сотрудниковъ вь Воцнаньхъ на часѣ душпаствєрствє о. Волянського і вь По-лоньнѣ на одинъ рікъ.

Посмертний — оновѣтки.

Антонїя Вєнярина, уродженя Дрємалєкъ, дочка о. Лаврєнтїя Дрємалєка парохє Турчанки, упо-коєна є вь Турчані вь 25 році жєтї. Вѣчна їй пам'ятъ!

Іменованя, перевєсєня, конкурсє і пр.

— Конкурсъ. Окружна рада шкѣльна вь Рєвѣ руської розписує конкурсъ на посади учительскїхъ: 1) молодшихъ учителькѣхъ при шкѣлахъ двоклас-овихъ: вь Маєровѣ, Нємєровѣ, Рѣнци, Василє-вѣ і Вѣльцѣ мазєвєцкѣй; 2) при шкѣлахъ єтєго-вихъ: вь Брикєнтєлє, Домашєвѣ, Корчманѣ, Любичі сєлѣ, Смолянѣ, Щєрцї, Улѣхѣвкѣ, Жу-равцєхъ; 3) при шкѣлахъ вѣднїчєвськихъ: вь Го-роджєвѣ, Грєбєнѣмъ, Корчєвѣ, Мєхєнѣ, Мєхє-ловцѣ, Пѣдаубичѣхъ, Стємхѣ, Щєпєтинѣ, Парно-шнѣ і Ворєбєвцѣ. Поданя вносити трєба до дня 10 н. ст. цѣтнїя.

Тєлєграмѣ „Дѣла“.

Вѣдєн 1 марта. Цѣсаръ вѣдѣхавъ до Будапєшту. — Дня 8 марта збєрє ся тутъ конферєнція єпископѣвъ австрійськихъ підъ проводѣмъ кардинала Шєнборна. — Полїція розвязала акадємічєнє товариство „Татранъ“ зь політичнихъ причинъ.

Прага 1 марта. На збєрахъ молодѣ-чєхѣхъ ухвалєно вєсєнє, що вь адресѣ до цѣсєря має бути просьба, щоби звєлївъ ко-ронувати ся вь Празѣ.

Париж 1 марта. Передъ готєлемъ кнѣ-гинї Сєфєль, де була амбєсєда испаньска, єкспєдуєвала корєбє бляшєна зь динамітомъ. Сє атєнтатъ испаньскихъ анархїстѣвъ.

Лондон 1 марта. Всѣ горники вь ко-пальняхъ углѣ вь Лєнкєшїрѣ запѣвѣли стрєйкѣ на 12 марта і жадають пѣдвєсєнє платнѣ.

Надѣсланє.

Звичайні Загалні Збєри ТОВА-риства імені Шєвчєнка відбудуть ся дня 1 (13) марта с. р. о год. 3 по пол. в сє-лє Бєсїдє Руської (при ул. Вірмєнськїй 27).

На порядку днєвнїмъ:

- 1) Справозданє уступаєного видѣлу.
 - 2) Справозданє вєсєвє.
 - 3) Вѣбїр новогго видѣлу і контрольної ко-мїсії.
 - 4) Вєсєнє видѣлу.
 - 5) Вєсєнє члєнѣв.
- У Львові 19 л. сїчня 1892.
Від видѣлу тов. ім. Шєвчєнка. (3—3)

Найдєшевѣе жєрєло предметѣвъ оп-тичнїхъ у Львові

підъ „КОПЕРНІКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)

напротївъ головногго вѣдѣлу.

Окуляри, цїкєри, баромєтри, термомє-три, мїкроскопи, машини елєктричнї, рєпєражї, і т. п. по цѣнахъ найдєшевїхъ. — Рєпєражї найдєшевїє і найкоршє.

Замовлєнїя зь провінцїи адресувати: „Новий оптикъ“ підъ „Копєрнїкомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові

Екстрєктъ оліїну до ушєй

ц. к. сєкундарїя д-ра Шїпки, признаний цѣлю-щимъ відъ многихъ знаменитихъ лѣкарѣвъ крає-выхъ і заграничнїхъ, бо лѣчить всєку глухоту (не зь уроджєнєя), шумъ вь ушєхъ, стрїканьє і т. п. цѣлкомъ усуває. Купувати можна по 1 зр. 50 кр. вь аптекєхъ: д-ра Карєла Мїколаяна і Жєгї. Рукєра у Львові; Вїкторє Рєдїка вь Кра-кові; Вїдѣльда Бєльдовїца вь Черновцѣхъ; Стєп. Навєловскїй вь Тарнові; Ром. Якубовскїй вь Новѣмъ Сєлєчї; Адѣльфа Бєйля вь Станіславѣ; Лєв. Гєртнєра і Вѣйтѣха Комєровскїго вь Стєрѣ; Карєла Марєша вь Самборѣ; Тєпєр. Каган-овъ вь Тернополї; Пєбєна, Stephansplatz і Тєвєр-дєго Marienhilferstrasse 103 у Вѣднї. — Правдївїй екстрєктъ лїнь у єлєкопєхъ зь вѣтисєною на-писєю: K. K. Secundararzt Dr. Schiepel Wien. — За надѣсланємъ вперѣдъ 17 зр. розсылає ся вь цѣ-лѣй Австрѣ-Угорщині оплатно. 4083

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖИТІЯ СВЯТЫХЪ

на кождїй дєнь вь році

продають ся оправні по 3.70 зр. зь перєсылкою поштовою. Бєзъ перєсылки і оправы по 3.20 зр. Достати можна у Львові вь вєнгарині Стєвєр-пільскїй; вь Тернополї і вь Станіславѣ вь торгєвцї і. Стєхєвичі; вь Коломыї у о. Н. Лєп-когго; вь Стєрѣ вь Руськомъ Кєсїєвї. Для чи-талєнєй Братѣвъ церковныхъ і вѣднїчєхъ сє-лєнї і мѣщєнъ цѣна обнїжаєтєсь до 2 зр. 50 кр.

Вєсїй єголошенє прїймає вєдєвѣ

о. Євгєній Гузаръ у Львові

плєща св. Юрїя ч. 5.

ІВАНЪ ІГНАТОВИЧЪ

поручає

найлѣпшїй перфумѣ і водѣ тоалєтнїй

ѣдзначєний 10 мєдєлєми заслуги і 2 дипломѣми признаня,

а то:

Перфумѣ яєснїновъ, вѣялєковъ, рѣжєву, рѣзєдовъ, кон-валєзу, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet Millefleur і т. д. Фляконїкѣ по 25, 40, 75 кр. і 1-го і 2-го. Перфумѣ корєлєвєй Марїсєнємъ знаємє. Фляконъ 2-го.

Вода лѣвѣвєска загально звѣстна і побирає за-дѣла своєго прїємного, ѣдвѣжаєного і до-вѣтєрєвалєго запѣху, до скрєплення ѣдѣвѣвъ, хустѣкъ і розпрїскуєтє вь комнєтахъ. Фляконїкѣ мєншїй 80 кр. бѣльшїй 1 зр. 50 кр.

Вода варшавєска ѣдзначєє ся надєзвичайно прїєм-нимъ вѣтєвонимъ запахомъ. Фля-конїкѣ мєншїй 95 кр., бѣльшїй 1 зр. 80 кр.

Вода лєвєндєва брѣва сѣть загально уживанїй до возпрїскуєтє вь комнєтахъ за-дѣла своєго прїємного за-паху. Фляконъ 50, 70, 90 кр. і 1-го і 2-го.

Водѣ колоньскїй знаємїтїй. Фляконїкѣ по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 і 1-го. 1-50.

Купувати можна у Львові вь торгєвцѣхъ власнїхъ ул. Копєрнїка ч. 3, і ул. Галицка ч. 13; вь Кракові: Су-конїчкѣ ч. 20; вь Черновцѣхъ: Рєнїєкъ ч. 2.

СКЛАДЪ КАВЫ

найлѣпшєго родѣ

АРТУРА КОСЦІНЬКОГО

Улиця Оєєолїнєськихъ ч. 11, вхѣдъ тажєжъ вь улїцѣ Тихѣн, Домъ кн. Сєлѣнїя.

Цѣнѣ вь мѣсци 1 кїльє зр. 1-90 на провінцїи 4¹/₂, кїльє зр. 9.60 франко.

Не маю цѣлкомъ тїхъ родѣвъ кавы, котрі иншї підъ назвою мо-го знаємїємъ ѣдвѣжєтє; кожнїй самъ може перєсѣдїтити ся, якъ до-стане дєнїдє по тѣй цѣнѣ таку наву якъ мѣя щє-до єности і ѣднєнє.

Найлїпша кавѣ пєлєна зр. 1-20.

1/8 кїльє найлїпшїхъ гєрбатъ 75 кр. 1/8 кїльє найлїпшїхъ ѣдвѣжєвъ 50 кр.

При закупкѣ товарѣвъ просїмо покликєватисѣ на нашу часѣписъ.

Видєвѣдъ Іванъ Бєлєй. — Одѣлчальникъ редакторъ Микхайл Струєсєвичъ.

Пєчѣтѣ вь єлєбр. Черлєвськомъ.

Зь друкарнї тов. ім. Шєвчєнка, підъ зарєдкомъ К. Бєдєжєкогго.

молодшихъ. Моемъ найгарнѣйшимъ одягомъ була тогдѣ бѣла спѣдничка зъ мусліна зъ закладками въ долині. Мѣжь закладками було кѣльня зручно закрытыхъ дѣрокъ зашитыхъ, але що бѣла сукня не може выполовѣти, а навѣть коли пожовкне, то дасть ся въ праню за-красити на синьо, тожъ се бувъ мѣй найгарнѣйшій стрѣй и я встала досвѣта, щобы вѣдпрасувати. Я попарила собѣ пальцѣ, руркуючи заклады при рукавахъ, але собѣ й гадала, що найкрасше буду прибрана. Коли наразъ треба було всего вѣдречи ся. Я вже одяглась, мала завязану рожеву ленту, тямись... рожеву зъ атласу, коли наступивъ ударъ.

— Бѣдна Бабетте — прошепотѣла Олена, пригла-джуючи волосье приятельки.

— О такъ!... тогдѣ я чула ся дѣйстно нещасливою, — говорила Грація. — Я роплакалась навѣть при вуйнѣ, а вѣдтакъ довго и довго роздумувала свою сумну долю. За те вечеромъ потѣшала ся мрѣямъ, що найшла великій скарбъ и буду великою панею. Ставляла собѣ палаты, а що я нѣколи не бачила наньскыхъ комнатъ, а замокъ Делі бувъ въ моѣй фантазіи чимсь найбѣльше величавымъ, то и палата великои панѣ стояла надъ озеромъ, мала огороды и комнаты такі, якъ ты и Конноръ менѣ розказували, и она правила въ нѣй мовѣ сѣрагуска на поли. Уже и выдала я великій пиръ, на котрый поспрошувала панство, — але кого то, кого передо-вѣстимъ?... Ахъ, Оленко! недобра Оленко... въ мрѣяхъ скроты ты була лѣпша для мене, а нѣтъ теперъ въ дѣйст-ности... Тогдѣ ты не вѣдказала запросити на пиръ скрѣтѣн..

Слезы поплыли по лицю дѣвчины, мовъ перлы зъ прорванои нитки шовковой. Протягнула руки до при-ятельки и въ мить обѣ обнялись. — Оленко — шепотѣ-

ла Грація сумно — на що-жь здалось менѣ се, що судьба сповнила першу частину моїхъ дѣточихъ мрій? Въ моїй палатѣ не хогять проживати зб мною св, котрыхъ люблю, тожь сумно менѣ мусять тамъ бути: сумно, глухо, такъ мовъ бы я все ще була бѣдна сирота!

Олена цѣлювала розжалену дѣвчину, впевнювала о своїй приязни, але не такъ легко було ей втихомирити. — Тожь приречя менѣ, що приїдешь до мене, бо старый замоєъ надъ озеромъ се дѣйстно мѣй дѣмъ. Брида и Иванъ старають ся, щоби такъ було, уладжують все вѣдповѣдно, всѣ называють мене тамъ своєю панєю и нѣчого менѣ не хибуеть, крѣмъ тыхъ, що мене колись любили..

— Ты бо Граціє не хочешъ зрозумѣти положеня.

— Розумѣю се лишь, що ты для мене не така сама, якъ давнѣйше, хочъ я нѣчимъ не заслужила на таку змѣну. Ахъ! Боже, якъ далека дѣйствительность вѣдъ идеалу, якъ сей мѣй сонъ не може адѣйствити ся! Менѣ хоче ся и плакати и смѣяти ся, коли стану пригадувати собѣ подробиць. А знаешь, Оленко, якъ я прибрала ся на сю гостину въ моїй палатѣ? Въ честь тыхъ, що були моими першими гѣстьми, я мала въ кучерахъ вѣнецъ зъ конюшины ирландской, зеленый трилистокъ св. Патрика.

Олена поцѣлювала вохей вѣдъ слѣзъ очи дѣвчати. — Небезпечный се теперь вѣнецъ — сказала усмѣхнувшись. — Мудры паны зъ Лондону вранили, що сей, кому подобаєсь его носити, вартъ вязницѣ. Тожь обережно...

— Чи такъ? — закликала Грація подразнена. — Дятого гадаю надягати сей вѣнецъ що дня. Най вкнуть мене до найтемнѣйшой вязницѣ, а може тогдѣ люде, що вѣвають нинѣ вѣдъ мене, перестануть доба-

чати въ менѣ мѣй первородный грѣхъ — кровь Сес-
нечѣвъ!

Плачь, котрымъ теперь зайшла ся, бувъ тяжшій
вѣдъ попередного. Пробивало въ нѣмъ глубоке горе, и
Олена дуже помѣшалась. — Мала особонька розпестила
ся и має примхи — говорила жартомъ, але такожъ сердечно
приголубила Грацію до грудей. — Коли-жь хочешь, лю-
ба, щобы въ твоѣй паматѣ була гостина? Коли хочешь,
щобы я прибула до тебе?

Грація живо схопила обѣ руки приятельки. — Олен-
ко! Оленко! моя любя, ты не знаешь ще всего, о що
менѣ ходитъ, не знаешь, якъ я хотѣла бы, щобы ся го-
стина була сердечна — говорила. — Ивась и Бригіда
потребують ѣхати до Лондону на довго, на мѣсяць або
ще довше. Я бы вохѣла лишитись мѣжь тѣми горами,
котрѣ вже такожъ люблю, може такъ само, якъ ты;
надъ тымъ озеромъ, котрого воду такъ люблю, мовъ бы
родилась надъ нею, и Ивась общіе полизати мене
тутъ, та наклонити Бригією до згоди, але если бы я
не остала сама. Чи догадуешь ся теперь, чого я ба-
жаю? Старый замокъ стане пустый и лишъ я одинока
въ его мурахъ... Нѣхто бѣльше... Тажъ то все вашъ
дѣмъ, котрый вы менѣ часово вѣдступили, але нѣ: зле
говоря... Се мѣй дѣмъ, до котрого прошу васъ за най-
лѣпшихъ гостей! Тамъ весна така гарна, тамъ вы бу-
дете мати стѣлько солодкихъ згадокъ! Побѣду, уклакну
передъ твоею матѣрію, щобы зводила прийати сю су-
сѣдску гостину, если лишъ менѣ скажешь, що рѣчь
можлива.

Олена призадумала ся. Порушено въ ея сердци тугу
за Делі, показано ѣй въ перспективѣ солодкій образъ
старого дому родинного, въ котрѣмъ Грація яко госпо-
дина не була нѣ чимъ прикормъ нѣ чимъ тяжкимъ. При

тѣмъ ще одна причина промавляла за предложенымъ презентомъ : хто знає, чи зможе надъ озеромъ удержити ся довго при давныхъ властителяхъ, чи вже вкортцѣ не змѣнить своихъ панѣвъ и чи то не Грація стане его властителькою? Юрій въ довѣрочныхъ розмовахъ зъ сестрою кѣлька разѣвъ робивъ такій здогады и се теперь стало передъ очима Олены. Грація має сердце отверте для всѣхъ чувствъ, має найшляхотивѣйшій порывы, а се въ нѣй скрѣпити, значило бы забезпечити въ будучности долю бѣднаго люду въ тѣмъ бѣдномъ закутку, при котрого посѣданю старинный рѣдъ давныхъ дѣдичѣвъ не знавъ удержати ся. Если вже що може зменшити вину, яка паде на сей несчастный и неоглядный рѣдъ, то бодай се подбавье о будучность, таке частинне зменшенье лиха, яке мусять доковати ся. Хочъ бы и сердце мало неразъ при тѣмъ закровавитесь, хочъ бы и гордѣсть треба було упокорити — то се повута... Чи однакъ Юрій схоже на се пристати? Пѣдчасъ зими бувъ вѣнъ въ Делі кѣлька разѣвъ, але сй его коротей вѣзны мали иншій характеръ. Интересъ а не признанъ сусѣдска преневолювали его до того, и навѣтъ могло се застановити, чому вѣнъ такъ строго придержувавъ ся сен лівія пограничнои, котрой нѣ однимъ крокомъ не переступивъ? Чи се було може въ наслѣдонъ подразненя въ часъ выѣзду родины зъ Делі? Чи може була яка инша важнѣйша причина? Може первородный сынъ Дермонта вѣдчувавъ обовязокъ вступати въ его слѣды, поставитись на тѣмъ самѣмъ становищи, яке переходило въ традици зъ дѣда, прадѣда? Людъ се толкувавъ собѣ въ такій способъ. — Добра кровь!... говорено — стара кровь...

Мѣжь Юріємъ а населеньемъ его дѣдичныхъ дѣбръ вже не було сего уала сердечного чувства, якй за его вѣтця лучивъ двѣрь зъ селомъ; мѣжь молодымъ дѣди-

чемъ а громадою Делі не було давной приязни, давного довѣрія, патріархальныхъ вѣдносинъ вѣтця до дѣтей, старшого брата до молодшихъ братѣвъ, але все ще не прорвалася нитка поважання и симпатіи. Юрій Делі бувъ мовъ бы ихъ проводирѣ, вождѣ ихъ клану, и они стояли при нѣмъ, а наближающій ся день его повнолѣтності выдававъ ся населенію мовъ свѣтлячою точкою середъ темноты. Чи се мало зарадити голодовѣ, нуждѣ и иншимъ язвамъ? Не могли бы були на се вѣдповѣсти, але се случилось въ ихъ фантазіи зъ повѣщеніемъ управы Ивана Торнліого и всѣ груди ждали сего хвилѣ, щобы лекше вѣдотхнути.

XXVI.

П. Леонора прихилилась до просьбы Граціи, котра предладала ѣй се бѣльше несмѣло, а нѣжъ якъ бы была просила про що саму королеву. Цѣла спаленѣла а такъ гарно выглядала, коли пѣдвела свои гарніи сомодей очи на матѣрь Юрія, що нѣхто бы не бувъ въ силѣ сказати: нѣ. При тѣмъ майже нѣхто не догадувавъ ся властивои причины. Иванъ, прилучаючись до просьбы сестры, вправдѣ замѣтивъ, що должна, глубоко мѣжъ горамъ, не конче здорова на веснѣ, але П. Леонора була такожъ тои гадни и слова Ивана не пошедили проекту, а протавно ще его скрѣсили, бо сусѣдска визита набирала бѣльше раціи и не выглядала на приподобанье богатѣй дѣдичцѣ, якъ звычайно Грацію называно въ околици. Умовлено ся выѣхати зъ Еагле Едѣ въ понедѣлокъ слѣдующого тыждня та попрощано ся бѣльше приязно а нѣжъ коли небудь. П. Леонора, хочъ и призадумалась по выѣздѣ, все-таки была бѣльше оживлена и го-вѣрка.

— Приятелька Олены се любя и мабуць добра дівчина — сказала до сыва та пильно глядѣла на него, примѣчаючи, що Грація що-разъ бѣльше красява. Олена, що пѣдчасъ того наливала гербату, зачала живо выхвалявати, що Грація прегарна, має чуднай очи и ангельске серце, а такъ выхвалявала приятельку, що й не побачила, якъ горячій филѣ крови бѣюць на лице Юрія. Юрій выпивъ гербату та выйшовъ на воздухъ, се-бѣ то выкурить сигаро, але вернуъ вѣдтакъ блѣднѣй и коли п. Леонора выйшла зъ комнаты, поклавъ руку на рамени сестры. — Ходи збѣ мною до огорода, — сказавъ — менѣ треба поговорити зъ тобою.

— Потрѣбно менѣ нарадитесь — сказавъ, коли ишли алеєю помѣжъ деревами. — Насъ до того двое самотныхъ сербѣтъ, а на менѣ тяжать одвѣчальность не лишъ за напрямъ власного житя. Вѣдповѣдаю передъ Богомъ и людьми за гѣднѣсть нашего дому и роду, а знаю, що я молодой и недосвѣдченый, що можу похитнути ся и можу датись унести ся порывови.

Юрія голосъ бувъ дуже сумовитый та й очи були сумнѣй, а Олена стала дуже зворушена. — Нѣ, Юрку, — сказала — Господь прызначивъ тебе завчасу на опѣкуна осиротѣлой родины и давъ тобѣ такъ рѣдкій розумъ, такъ поважный и сельный характеръ...

Вѣнъ пѣхитавъ головою. — Се лишъ такъ на око, — вѣдповѣтъ сумно — внутрь мене борють ся такожъ горячій порывы молодости, лишъ сего на внѣ не знати...

— Олено — сказавъ наразъ — я лишу ся зъ Еагледге. Буду дофадити до Делі такъ, якъ теперь, але довшій часъ тамъ пробувати не можу...

— Лишаешъ ся — закликала Олена зъ жалемъ. — Ты мѣгъ бы замешкати у вѣсѣднѣй вежи, що мовъ окремый дѣмъ, и мы зъ мамою такъ навѣтъ уложили.

— Лишаю ся — повторивъ Юрій. — Знаю, що за-
дѣля титулу дѣдича та зъ причини, що наглядъ добръ въ
часѣ неприсутности Торнліого буде въ моихъ рукахъ,
рѣчь була бы оправдана и нікого не вдарила, але я ли-
шу ся. Менѣ буде тутъ лѣпше, свободнѣйше.

— О свободнѣйше!... додавъ зѣтхаючи.

— Але за се менѣ и мамѣ буде не такъ приємно въ
Делі. Буду згадувати, що ты вылучений вѣдъ солодкою
розкоши проживати въ любыхъ, старыхъ мурахъ.

— Се доконечне и ты мусишь на се згодити ся...

— Доконечне... повторила Олена — ты-жъ самъ
говоривъ, що занятя, якѣ неприсутність Торнліого вы-
творють, громадять ся головно въ Делі.

Юрій мовъ бы не чувъ замѣтки сестры, бо нічого
не вѣдоувѣвъ.

Олена вѣдоувала ся по хвилині. — Ахъ Юрку!
може се твоє щастье, що ты не переживъ такъ якъ я
майже цѣлого житя середъ тыхъ стѣнъ, котрѣ теперь
лишь въ половинѣ нашѣй, що ты таеъ не зрѣсь ся цѣ-
лымъ сердцемъ зъ тымъ всѣмъ, що ихъ окружає. Теперь
тобѣ лѣкше перенести неоднo, теперь тобѣ не такъ туж-
но за тамтѣми мѣсяцями.

— Такъ гадаєшь — вѣдоувѣвъ Юрій сумно. — О!
замѣсть того въ моѣмъ серци жерехо вѣшого терпкого
горя, коли погадаю, що мене хибувало въ моѣмъ рoдин-
нѣмъ домѣ якъ разъ тогдѣ, коли сердце могло наповня-
тись середъ его чотирохъ стѣнъ солодкимъ вѣжнимъ
чувствомъ щастя. Вы обоє зъ Конноромъ лѣпше вивѣ-
нованѣ анѣжь я, бо вы зазнали сего, чого я вже вѣколи
не буду мати — я, що то бувъ тогдѣ — на вигнаню!

— Любий Юрку!

— Такъ! мое нещастне положенье вже тогдѣ вы-
дерло менѣ се, чого вы зазнавали. Вы лѣпшѣ анѣжь я

— не перебивай мене Оленко, бо се дійсно и без сумніву такъ, якъ кажу — вы обоє лідші анїж я — любите нїжнїйше, щирїйше, у васъ любовъ ббільше сынївска, анїж у мене, котрому вїднїали можнїсть навчити ся такою добром, розкїшнен любови. Я люблю лишъ болемъ и горемъ — лишъ терпїньемъ...

— А однакъ люблю! — закликавъ звъ незвичайнимъ у него запаломъ. — Однакъ люблю и буду стояти цїле житє при моїй гїрїйшїй любови. Слухай, Оленко, що гадаю на будуче. Для того тутъ теперъ сиджу и вчу ся господарства вїдъ Изава Торнлїго, щоби тогдї, коли они, се значить Торнлїї, стануть тутъ дїдичами, я бувъ звъ черги нїхъ управителямъ, а хочъ бы лишъ економомъ, слугою, если будуть потрїбувати такои працї вїдъ мене, если лишъ до такои працї буду здбний.

— Юрку, чи нема для насъ вже вїякои надїї удержати ся при Делї — вїякои надїї? — поспытала Олена тахо и сумно.

— Нї, нема — нема ви теперъ именно, коли вуйко Кароль не такъ радий заняти ся нашою долею, якъ се давнїйше выдававъ ся заповїдати.

— Може въ тїмъ и дещо моєи вини — сказала Олена несмїло. — Мати певно тобї говорила, що вуйко могли на мене обидети ся и за-для Едварда може не хоче, щоби нашї вїдносини були такъ близькї якъ давнїйше...

— Може бути — вїдповѣвъ Юрїй сухо — додати треба ще и сю причину, що не вайшовъ въ мене такъ податного знаряду до своихъ плянївъ, якъ гадавъ. Уважавъ, що его праця надъ моїмъ образованьемъ змарнована.

Усміхнувшись горестно при послїднихъ словахъ и додавъ: — Въ кождїмъ случаю помбчъ брата нашої матери обмежала ся головно до того, що намъ тутъ при-

державъ Торніого до часу моєи повнолѣтності. Се и зъ иншого взгляду дуже важне...

— Навчишь ся при нѣмъ господаряти.

— Се ще не все и якъ разъ поговорити зъ тобою о Торніімъ я тутъ тебе закликавъ. Слухай, Оленко — сей чоловікъ починає бути для мене загадочнымъ: якъ теперь, то вбѣнъ, а не вуйко Пелемъ, нашъ опѣкунъ — вбѣнъ лишъ и то способомъ надзвычайно великодушнымъ, если не крыє ся пѣдъ тымъ якісь намѣръ ще не заявлений, якісь тайный интересъ.

Для чого Олена спаленѣла? Не знала бы на се вѣдповѣсти, але вѣдчула, що обжалованье Изана о скритѣ намѣры прикро єи вразило. Тверда немилосердѣсть Изана супротивъ бѣдного люду Делі опиралась на доктринѣ, вѣдразливѣй для неѣ, бо єи надѣѣ зводила до пустыхъ мрѣй, однакъ вбѣнъ самъ не мавъ въ тѣмъ нѣякого интересу и не руководивъ ся нѣякимъ самолюбовствомъ. Длятого мамо волѣ спротивилась словамъ брата. — Тайный интересъ!... — закликала. — Ахъ Юрку! се годѣ спогадати...

— То вбѣнъ нашъ добродѣй — вѣдповѣвъ Юріѣ — добродѣй, зт котрого ласки мы тутъ прожили цѣлу зиму и теперь живемо. Аренда замку се майже нашъ цѣлый и одиновѣй спосѣбъ удержаня.

— Якъ се могло стати ся, Юрку, що мы такъ дуже збѣднѣли, що зъ смертію вѣтця цѣле положенье такъ змѣнилось ся?

— Неврежай и голодѣ, що ишовъ за нимъ, єсть для насъ тяжкимъ ударомъ судьбы и добаває насъ. Ча знаєшь, що зъ вынаймленыхъ грунтѣвъ нѣ одинъ грѣшь не впынувъ до двѣрской касы, що податки перейшли доходы, що ще въ добавку и процентѣвъ не пойма- тило ся.

— Що-жъ буде зъ нами, Юрку! — крикнула напо-
лохана — вѣрителѣ скоро насъ прогонять зъ-вѣдси —
ба навѣть и зъ-вѣдси — додада, вказуючи на дѣмъ мѣжъ
деревами.

— Иванъ Торніі вже поплативъ проценты, а пе-
редъ выѣздомъ до Лондону хоче поплатити прочі...

— Тожъ мы теперь его довжники! — закликала
Олена.

— Такъ его довжники — повторивъ Юрій. — Ся
позичка, о котру я не потребувавъ навѣть просити, спа-
сла насъ вѣдъ наглон катастрофы, але и страшнѣйшон
за-для того.

Олена зворушена мовчала. — Чи вѣнъ такъ засѣб-
ный? — поспытала по хейлинѣ. — Я гадала, що лишъ
Грація збогатѣла въ наслѣдовѣ спадщины.

— Грація стала великою панею, вѣнъ же и мѣсъ
Торніі дѣстали якѣсь легаты.

— То може пожертвовавъ на сю позичку для насъ
все, що має?

Се поспытала голосомъ майже тихимъ.

— Въ кождѣмъ случаю Иванъ Торніі зарізикувавъ
значну часть своего капіталу — вѣдповѣвъ Юрій.

— И се якъ разъ занепокоило мене и велѣло зда-
ти собѣ справу зъ положеня, зъ вѣдносинъ до того чо-
ловѣка, котрого не можна пѣдъ нѣякимъ взглядомъ за-
числяти до нашихъ приятелѣвъ — додавъ задержуючись
на мѣсци и насупивши хмарно брови. — А однакъ, О-
ленко, се що знаешъ, не все ще. Теперь коли навѣть
тѣ, що тутъ родили ся, въ тѣмъ нещастнѣмъ краю, на
котрый завзяли ся найтяжшій удары судьбы: пошесть,
голодь и може вѣйна, коли тѣ, що мають супротивъ сен
землѣ обовязки сынѣвъ супротивъ своен кормительн,
утѣкають до щасливѣйшон землѣ, — Иванъ замовивъ у

мене аренду замку на будущій рікъ. Я чувъ, що бажав дати менѣ завдатокъ, але я не допустивъ до того. Я відповѣвъ ему, що після права не вольно менѣ заключати умовы, що не знаю ще, якъ пойдуть наші інтереси.

— Іванъ Торні хотѣвъ менѣ делікатно підсунути повичку грошей, котрі можу потребувати — закличивъ зъ жалемъ.

Ішли хвилину мовчки, ажъ братъ задержавъ сестру. — Оленко — сказавъ — мы не вчинили нічого для того чоловіка, а вінъ робить для насъ такъ много и часомъ находять мене чорні підозріння. Може вінъ бажав для своїхъ явхъ окремихъ цѣлей купити Делі и хоче належати до числа нашихъ вѣрителѣвъ?

— Нѣ брате! — закликала Олена — нѣ... Се чоловікъ острого и строгого характеру, на сего чоловіка заплакали неразъ моя очі, але вінъ не спосібный підступно щось укладати и дѣлати. Моє серце говорить, що его не можна підозрѣвати.

Пригадала собі, якъ Іванъ Торні вшовъ за нею середъ темної ночі, пригадала собі, якъ бувъ сумний, неспівный и майже унокореный, а все таки дбалий о ню и чула, що не годять ся его обжаловувати. — Нѣ! — повторила — нѣ! Вінъ не зрадникъ и не підступный чоловікъ.

Ажъ наразъ впала на гадку. — Чи длятого, брате, не хочешъ вхати зъ нами до Делі, чи за-для твоихъ підозрінъ не хочешъ прийняти гостини Грацін? — закликала.

По смаглавомъ лиці Юрія перейшовъ червоний жаръ. Поглянувъ на Олену помішано, губы отварили ся и замыкали ся кѣлька разѣвъ, ажъ наразъ мовъ бы перембѣгъ ся. — Оленко, чи тишишь сю французску пѣ-

соньку, що то єн сѣвали Емілія Пежемъ? — поспытавъ — веселу пѣсоньку, зъ котрой ты неразъ смѣяла ся: Cadet de Colobrière?

— Тямлю — відповѣла Грація, счудовавшись тымъ наглымъ зворотомъ въ бесѣдѣ.

Але заки ще побачима сумовитый усмѣхъ Юрія, якась приєра гадка найшла на ню мовъ блискавка. — Ахъ, Юрку! Юрку! — скликнула — якъ можешъ робити подѣбне порѣвнанье?

— Многѣ людє могли бы такъ порѣвнати — відповѣвъ Юрій — Я такъ бѣдный, якъ сей кадетъ въ пѣсонцѣ, а Грація богата дѣдечка, котрой любовь тягне за собою такожъ и колесо фортуны.

— И для того будешъ відъ неѣ сторонити? — заєликала Олена. — Се бувъ бы строгій засудъ, що женщины богатѣ не могли бы входить въ зносєны зъ людѣми, котрѣ не мають яєъ разъ стѣлько грошей щѣ й они. Давнѣйше бѣда відчужала сирѣтку, теперъ відчужавъ бы мастокъ. Справдѣ се була бы дуже тяжка доля.

Зажурилась и дуже розжалилась, але сямъ разокъ не за-дѣя Грація. Єн братъ Юрій Демѣ и смѣливый ловець приданого!... єн братъ и можливѣсть тазъ упєкорюющего пѣдозрѣня!...

Гордѣсть и сердце були пораженѣ и слєзы тєснулись до очей. — Ахъ, Юрку! — сказата зъ жалемъ — чи могла бы тебе обходити сплетня малодушной и нужденной товпы, бо лишъ товпа и то найбѣдлѣйша могла бы тебе такъ посудити.

— А я самъ и Грація, чи не входимо въ твоѣ рахунокъ? — поспытавъ Юрій майже строго. — Чи не журишь ся цѣлкомъ про се, що не кѣвче могло бы бути сплетнею, если бы тазъ примѣромъ, я єн полюбивъ?

Не докѣчивъ: — А она була бы менѣ прихиль-

ною... але Олена и такъ вже досыть наподохалась. — Ахъ Юрву! Юрку! — закликала — для чого мене мучишь?

— А однакъ такъ могло бы бути — вѣдповѣвъ їй сумовито. — Я, бѣдний, мѣгъ бы чейже полюбити ен богату...

— Конноръ заявлявъ давнѣйше отверто, що солодна пренада, лагѣдна доброта Грацін дѣлають на него и вѣнь одушевляє ся, дячого-жь и я не мѣгъ бы пѣддатись такимъ чувствамъ?

— Але нѣ. . але высказую ся! Мои чувства все рѣзняли ся що-до своєї натуры вѣдъ чувствъ Коннора. Моя любовь могла бы бути глубша, сильнѣйша, бѣльше пристрастна, хочъ и бѣльше тиха, скрыта и не заявляюча ся словами. Що бы було, если бы то полюбивъ я, котрый ставляю въ перспективѣ своєї будучности службу у Грацін Торелі?

Олена вже плакала. — Нѣ, така судьба не може принасти тобѣ въ участи — вѣдповѣла. — Нѣ мама, нѣ вуйно Пежемъ не допустили бы до того.

— Щобы я ставъ слугою на тѣмъ кусинну землѣ, на котрѣмъ панували колись мои батьки? — попытавъ Юрій сумно. — О Оленко, се ще не найтяжша, не найстрашнѣйша доля. Чи-жь не гѣрше, не болестнѣйше бути вѣдорванымъ вѣдъ того родинного кутка землѣ на все, и жити у вѣчнѣй тузѣ за нимъ, не мати нѣякого обовязку до выповнення, а лишъ мати таку працю, якѣй вѣддає ся кожда звѣрина, — працю на хлѣбъ для себе и своихъ дѣтей.

Оленѣ пригадали ся юрбы бѣдныхъ Ирляндцѣвъ, котрыхъ бачила въ Англіи, якъ приходили вѣдвѣдувати ен вѣтця, товпили ся до него, жадный свѣжихъ вѣстей зъ рѣднои землѣ, всѣ зъ помучеными, сумными лицами,

всѣ люде бѣднѣ, часто пропавшій: банкроты, піяки, картярѣ, — про которыхъ однакъ все Дермонтъ Делі говоривъ: — Бѣдняги... Олена пригадала собѣ тѣ статѣ, мовѣ бы тѣни выкликаній зъ Дантейского цекта на землю, и задрожала.

— О мѣй мудрый, добрый, шляхотный брате — закликала, простягаючи обѣ руки до него.

— И я мала коли небудь усомнитись о твою душу, — додавала тахѣйше — могла побоюватись о твою душу!..

Вѣнъ обнявъ ея нѣжно и поцѣлювавъ, а що личко дѣвчины було мокро вѣдъ слезъ, обтеръ его нѣжно. — Cadet de Colobrière засумувавъ тебе — сказавъ вѣй лагідно и зъ чувствомъ.

По хвилині додавъ: — Тожъ згода, щобъ я лишивъ ся въ Еатле-Едіе?

Не вѣдповѣла нѣчого, лишъ стиснула его руку, которую держала.

Коли вернули домѣвъ, п. Леонора робила вже прилямцѣ теплый шаль зъ волѣчки для Юрія на холоднѣ вечера и ранки. Але знати було, що при тѣй механічнѣй роботѣ думавъ про щось любого, бо давнѣ оживленѣе ще не щезло зъ лица, котре закрасувалось давнѣ небаченымъ румянцемъ и майже вѣдмолонѣло. И пѣвнѣйше вечеромъ, коли лишилась вже сама зъ донькою, була говорѣла а все лишъ гадала про Торнлівѣвъ. Знала обоихъ родичѣвъ, ще якъ була панною, були посвояченѣй черезъ братову, але рѣдко бачили ся, бо самъ Торнті не заживавъ доброй славы, яко картярѣ, закладавъ ся на прогонахъ кѣньскихъ и марнотративъ грошѣ. Бувъ бы душу програвъ въ заклады, а жѣнка и дѣти жили нужденно въ старѣмъ, опущенѣмъ дворѣ, де неразъ не було нѣчого вложити до губы. Ея любили и жалували загально, бо була добра, терпелива, шляхотна женщина.

— Грація дуже подібна до матери — додала вбѣ-
щи п. Леонора. — Має ви солодкій, лагідний очи, якъ се
бачила я послѣдній разъ заплаканій, але слѣзми щастя.
Мужъ взявъ зѣ собою старшого сына до мѣсточка, до
товариша, до которого она не бажала, щобы дитина за-
ходила. Старшій заграли ся, дѣтвака покляли спати, але
вбѣнъ тихцемъ отворивъ вѣкно и втѣкъ — до матери.
Бѣгъ въ ночи черезъ лѣсъ, черезъ пустій поля, щобы
лишь оцадити матери кѣлька годинъ несупокою, тожъ
она розказуючи се моѣй братовѣй, плакала зѣ зворуше-
ня: — Моѣй добрый Ивасъ, моѣй найлѣпшій Ивасъ... пов-
таряла врѣзъ слезы, выглядуючи черезъ вѣкно до ого-
роду, де сей Ивасъ, теперѣшний п. Иванъ Торнлі, ба-
вивъ ся зѣ Едвардомъ. Ивасъ числивъ тогдѣ десять лѣтъ,
але вже мавъ такъ холодный выглядъ, якъ теперъ.

Вѣдтакъ розказувала п. Леонора, що коли сѣльце
Торнлівъъ мало бути выставлене на продажу, братъ Ка-
роль купивъ его зѣ вѣльной руки и тамъ теперъ мешкає
Едвардъ. — Могла бы ты теперъ тамъ проживати щас-
ливій днѣ, вийшовши за него, ты була бы теперъ леді
Пелемъ и мешкала бы въ Пелемъ-Куртъ — сказала
зѣтхнувши.

Олена почула въ серци невысказану прикрѣсть на
гадку, щобы зѣ кимъ-небудъ и коли-небудъ мешкати въ
домѣ, котрый повиненъ належати правно до Ивана Торн-
ліого. — Якѣ то тяжкѣ и сумнѣ лѣта дѣточѣй були у
него, — погадала собѣ — якъ вѣнъ завчасу гѣрко вчивъ
ся жити...

— Для того то серце въ него такъ роздѣлене, роз-
дерте на двѣ половинны: для того може бути безъ ми-
лосердя жорстокимъ и добрымъ ажъ до пожертвованя —
додала.

Але учула въ собѣ глибоке довѣрѣ до него, глибо-

ку вітру въ его правбсть и се успокоило ви серце. — Неприятель, ворогъ зъ него може бути — говорила собѣ — але зрадникъ... нѣколи!

При тѣмъ фантазія разъ-у-разъ представляла їй образы дитини зъ суворо холоднымъ лицемъ, якъ середъ ночи бѣжить черезъ лѣсъ до матери, щобы вѣднати їй кѣлька слезъ, кѣлька хвилинъ страданя. Вѣдтакъ їй снилось въ ночи, що Иванъ Торнлі спѣшить таєъ до неї черезъ гущавину и яруги, щобы ова перестала боятися и плакати. Спѣшивъ таєъ тайно, крадькома, часомъ не можна було его бачити, а вѣдтакъ по довшбмъ часѣ зновъ появлявъ ся, а она кликала до него майже въ розпуцѣ: — Я-жъ тобѣ се заказала, зборонила...

КОНЕЦЬ ПЕРШОГО ТОМУ.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) 0-5-й годки цілодобу. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діло“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіга 9, у Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse, F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платні у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані вільні б'є порта.

Посилання чило коштує 8 кр. в. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. б'є одинокі строки нисератом в рубр. „Надслани“ по 20 кр. а. в.

Подати чило ся по 10 кр. б'є етиша.

Справозданье зъ вѣча въ Снятинѣ.

(Конецъ.)

IV. Шкільна справа.

Іванъ Кузикъ зъ Карлова виступивъ противъ учено польского языка въ народныхъ школахъ, бо дѣти лишъ мучать ся, а зъ того нема хѣсна а дѣти вѣчого не вѣють. Зъ польскимъ языкомъ най собі йдуть до Кракова, — тай дальше не зайдуть. Намъ треба вѣдмечого языка, бо нимъ цѣлий свѣтъ перейде. Нашъ цѣсаръ Нѣмецъ. Гѣрко дѣтямъ учить ся и польского и руского и вѣдмечого языка — тожъ польского не треба. Нашъ школы зли — учитель зде платни — нехай радъ се поправить. Мы хочемо вчити ся свого руского писма в языкъ.

Василь Чернявскій: Я себѣ за науку, сею духовною поживую, але нашъ учитель вѣчого не вѣать. Одерж учитель сказавъ: Научи мужика, то бѣи ся его бѣльше якъ десять вѣковъ.

Никола Сулятицкій зъ Березова вѣддає честь аранжерамъ вѣча, що борють ся за народъ. Говорить о репрезентаціи школи и хоче, чтобы громада выбрала собі учителя.

Іванъ Кузикъ підпиривъ бажанье попередного бесѣдника.

Іванъ Франко: Вправдѣ кажѣ приповідка: Швець знай свое шевство а въ кравецтво не мѣшай ся, — я не бувъ профессоромъ, але хочу говорити се, що статистика виказує. Наводить числа зъ послѣднихъ конскрипцій: кѣлько школъ, кѣлько писемныхъ а кѣлько неписемныхъ. Его гадка, що наука въ народныхъ школахъ не до ладу, а такожъ нема вѣдповѣднихъ учительнъ. Мѣжъ учителями нужда и се фактъ, що одинокі учитель умеръ зъ голоду. Зарадъ шкѣльни зли: ге треба окружнихъ радъ шкѣльныхъ — инспекторы повинни бути лишъ для педагогичныхъ взглядовъ, а про чѣ повинно належати до радъ мѣсцевыхъ и краевыхъ радъ шкѣльныхъ. Тогдѣ було бы менше переслѣдуваня и протекціи. Ставить резолюцію:

1) побѣлшити краевий фондъ шкѣльный черезъ положенье бѣльшихъ податковъ на горячій напитокъ; 2) признати громадамъ право презентаціи учительнъ; 3) точно выповняти законъ о выкладовѣмъ языкѣ въ народныхъ школахъ; 4) признати мѣсцевымъ радамъ шкѣльнымъ право управлѣти шкѣльными фондами; 5) звести окружнѣ рады шкѣльнѣ, а ихъ обязать дѣлѣти роздѣлѣти мѣжъ мѣсцевыхъ радъ шкѣльныхъ и краевыхъ радъ шкѣльныхъ; 6) вѣддати педагогичный взглядъ надъ народными школами окружнымъ инспекторамъ, выбраннымъ учителями зъ-помѣжъ себе; 7) вѣддати дисциплинарную власть надъ учителями въ першій вѣдданій мѣсцевымъ радамъ шкѣльнымъ а въ другій вѣдданій краевыхъ радъ шкѣльныхъ; 8) складати аккту зъ учителями, селянъ и педагоговъ, чтобы розважала сарау змѣны плановъ наука въ бѣльше рациональнѣмъ напрямѣ, не перетяжало шкѣльну молодѣжь; 9) оснувати при кождей школѣ библіотеку, котроу могли-бъ користуватися всѣ громадяне побѣлшавши народну школу.

„Молода Русь“ въ рокахъ 1860-66.

[Зъ рукописи зъ року 1866]

Членъ краєвого вѣддѣлу Русинъ Юліанъ Лавровскій вѣдъ давня носевъ ся зъ гадкою — оснувати рускій театр у Львовѣ. Лавровскій въ своихъ политичныхъ взглядахъ стоявъ по серединѣ межъ партією святоюрскою а Молодою Русію. Давнѣше такъ дуже протинивъ ся російскому рускомъ мовѣ, що голотно при его помощи повставъ першій органъ Молодой Руси „Вѣчерницѣ“. Але пережытый переслѣдуваньемъ сторонництва Молодой Руси старою партією на всѣхъ точкахъ, усунувъ ся вѣдъ піддержуваня „Вѣчерницѣ“, а небажовъ по тѣмъ та часописъ упала. Обидва Лавровскій зновъ ся безупинно зъ сторонництвомъ Молодой Руси, котре навѣтъ уважало его за своего начальника, але завсѣгды старавъ ся вилпвѣти, чтобы Молода Русь менше голосно выступала противъ „общеруссѣвъ“, и гравъ роль посередника межъ обома сторонами. Лавровскій, дѣлаючи не въ своихъ имени, але въ имени „Бесѣды“, руского касна въ Народнѣмъ Домѣ, котрого то касна бувъ членомъ, одержавъ въ роцѣ 1864, вѣдъ правительства концесію на рускій театр — т. е. на 40 представлѣнь въ часѣ цѣлого року, але що-рѣчно правительство мало поновлювати сю концесію.

О концесію на театр старавъ ся вѣдлично самъ Лавровскій. Стара партія не протинивалась — за-дѣла того, що се Лавровскій выступавъ, але и не дуже була рада отворѣню руского театру, побуюючи зъ отутизмомъ рускомъ молодежѣ, що могло выйти тѣлько на корнѣ сторонництва Молодой Руси, а тогдѣ Молода Русь мала бы свой органъ „Мету“ и завзято боролась зъ-за москвофильства зъ партією старою. Лавровскій, доставши концесію на рускій театр, піддержувавъ его

тѣмъ, що мавъ впливъ на одинокіе руске сторонництво. Хотяча здобути для руского театру популярность и зацѣпити потрібныхъ акторѣвъ и авторѣвъ, котрі могли знятися тѣлько межъ рускою молодежю, Лавровскій зложивъ театральнѣ комитѣтъ не зъ „общеруссѣвъ“, але вѣдзавъ на голову того комитѣту кушца Товарищеского, старца, котрый теперь не мѣшавъ ся въ до чого, а членами комитѣту були: самъ Лавровскій, редакторъ „Мету“ Климовичъ а профессоръ Полянскій. Зложивъ въ тѣхъ людей комитѣтъ нахиливъ ся все до сторонництва Молодой Руси, а Лавровскій вѣдзавъ святоюрцами, що се конче потрібне для популярности руского театру — а вѣдѣ чѣ вѣдъ, ако головѣ дѣлѣна особа въ театральнѣмъ комитѣтѣ, буде мѣбъ спинити розгѣны молодежи, коли того буде треба. Се, що „общеруссѣвъ“ не допущено до театральнѣмъ комитѣту, мало заравъ такъ наслідки, що и пр. въ оголошеніи конкурсу на написанье театральныхъ штукъ рускихъ тогдѣшнихъ театральнѣмъ комитѣтъ застерѣвъ выразно, чтобы штуки были писанѣ народною рускою мовою, а се мало значати — безъ нахилу до росейщины.

Важнѣе фѣнды потрібнѣ на отворѣню театру збрѣно зъ складѣвъ межъ Русинами, а такожъ зъ кредиту на конто сподѣваного въ будущемъ доходу зъ театральныхъ представлѣнь. Завѣжовано Бачиньского разѣмъ зъ его жѣнкою, доброю артисткою. Они обѣе, выступавши передѣе въ театрахъ на закордонной Руси, знали добре руску мову. Завѣжовано такожъ кѣльохъ, менше знавшихъ артистѣвъ та вѣлька артистѣвъ, и отворѣно рускій театр. Мале число рускихъ акторѣвъ доповнювано въ потребѣ аматорами, до чого знайшло ся досѣти охочихъ межъ рускою молодежю и зъ университетѣ такъ и зъ академіи техничной. Голову сѣлю Народного Дома перероблено на театральну сѣлю, отже льоваль не коштувавъ вѣчого.

На першѣмъ театральнѣмъ представленіи

V. Справа автономіи.

Грицько Запарнякѣ — говорить о кривдахъ громадѣ вѣдъ радъ повѣтовыхъ. Въ радѣ повѣтѣвой не можна вѣзвѣли дѣйти правды, бо тамъ всѣ лишъ грошѣ берутъ а за мужика не дають.

Іларій Гарасимовичъ представляє два погляды на радѣ повѣтѣвой: якъ до нихъ вѣдповѣдѣть ся люди зъ долу, а якъ вышѣи сѣеры. Люди не задоволенѣ въ радѣ повѣтѣвыхъ, бо богато коштують а нема зъ нихъ хѣсна. Сѣму могла бы зарадити змѣна ординаціи выборовъ, а имено внесенье системы куріальнѣ, а на томѣбѣ заведење загального голосованя, бо тогдѣ войшла бы до радѣ повѣтѣвыхъ такѣ люди, что стояли бы за народомъ. Вѣдѣтъ жадає, чтобы вѣйтѣвъ выбирати якъ давнѣше на три роки, а вѣйтѣвъ оружнихъ чтобы не заводѣти.

Резолюцію принято.

VI. Основанье товариствъ политичныхъ.

Трильовскій кажѣ, что доковче треба оснувати политичное товариство сѣлянске, до котрого можна бы кождому належати, хто має 24 лѣтъ. Чужинцѣ до товариства не можѣтъ належати.

Іванъ Сандулякѣ полиравъ се внесенье и змѣна заведѣти такѣ товариство.

Резолюцію принято.

VII. Газета „Хлібороб“.

Трильовскій захваливъ народѣву газету „Хлібороб“. Вѣзвѣа, чтобы люди читали газѣты, бо свѣдѣ розумѣ матѣ, то же за мало. Такъ якъ Prziacieli ludu для Поляка, Arbeiter Zeitung для Нѣмца, такъ само пожиточна газета „Хлібороб“, бо она заступає робѣтнѣкѣвъ. Вѣдѣаи заведење Буковинцѣвъ, чтобы и они не рѣдѣахуваѣли собі газету „Хлібороб“.

VIII. Справа „банку русиньского“.

Іванъ Франко жадає, чтобы сѣянѣнска рада повѣтова завѣла ся сплачуваньемъ довѣгѣвъ сѣлянскихъ въ банку „рустиньского“, бо лишъ тѣмъ способомъ сѣляне можѣтъ удержѣти ся при своихъ грунѣтахъ.

Іванъ Сандулякѣ зъ Карлова полиравъ се внесенье а для примѣру вѣзавъ на п. Потворовского, посесора зъ Устѣа, котрый зъ власною шкодоу завѣа ся ратѣваньемъ людей зъ банку, та высказавъ ему признанье.

IX. Справа соли.

Мардаровичъ зъ Снятина, опиравши ся на бесѣдѣ посла Телншевского, жадає внесенья подѣтку вѣдъ соли.

Ілар. Гарасимовичъ поясняє, чого треба жадаѣти въ справѣ соли: чтобы соль продавано лишъ за такую цѣну, яку она дѣйствѣ коштує; чтобы не допустѣти спекулянтѣвъ до продажѣ соли, а лишъ чтобы завѣсти трафіку сольнѣ, такѣ якъ теперь сѣтъ трафіку для тютюну.

X. Справа податковѣвъ.

Махайло Мандякѣ зъ Красноставѣвъ — нарѣкає на теперѣшнѣи способѣ стяганя податковѣвъ. Сѣквестраторы и экзекутники забирають все, что лишъ въ хѣтѣ понадуѣ, хочѣ право сѣго закаує. Напоминѣае людей, чтобы кожѣдый добре собі зѣамянивъ, что вѣльно брати а что нѣ. Не вѣльно брати инвентаря господарского, потрібного до выживленя родины, а такѣ забирають. Наводѣтъ факты.

Дмитро Чеховскій зъ Снятина — нарѣкає на великѣи кошту, якѣ растутѣ за закладѣ подѣтки. Урядѣ подѣтковѣвъ интѣбулює свои претенсіи на грунѣтѣ а вѣдѣтъ по закладѣню подѣтку не хоче урядѣ подѣтковѣвъ самѣ естабулювати. За-дѣла того растутѣ великѣи кошту, бо такъ и. пр. одинокі чоловікѣвъ за 40 кр. не доплаченого подѣтку мавъ 4 гр. 60 кр. кошѣтѣвъ. Урядѣ подѣтковѣвъ записуѣтъ часѣмъ подѣтокѣвъ на кого иншого а хто иншѣи платѣтъ. Вѣдѣаи жалувѣ ся, что подѣтки дуже великѣи.

Іванъ Франко поясняє, что министрѣ вѣнанѣвъ прѣрѣвъ зменшити грунѣтѣвъ подѣтокѣвъ. Вѣемъ надужитѣмъ, про котрі говорѣлось, дуже часто винна непорѣдѣбѣ и темнѣта сѣлянѣвъ.

Принято резолюцію, чтобы при стяганіи подѣтковѣвъ строго придержувѣно ся постановѣмъ закона, увѣдѣаючи т. з. fundus instructus вѣдъ екзекуціи.

XI. Справа рогатки и мыта.

Іванъ Сандулякѣ — нарѣкає, что але, что нема табѣль мытѣвыхъ, бо черезъ се часто обдѣрають людей.

Шлемко зъ Бѣлѣхѣвъ — нарѣкає, что ярмарка вѣдѣбувають ся въ свѣта, а народѣвъ не йде на богослужѣнье, лишъ волочѣтъ ся по ярмаркахъ.

Іванъ Сандулякѣ підпиривъ попередного бесѣдника.

Трильовскій заявляють заявляють свою гадку, что лѣпше вѣдѣбувати въ свѣта, бо не марнує ся робѣтѣноу дѣнѣмъ [Нарѣдѣ кричить: Нѣ! нѣ!] — а жадають, чтобы громади, де сѣтъ ярмарѣвъ, постѣрали ся о публичнѣи ваги и взгляды надъ тѣми вагами, бо тѣмъ способомъ не обманувано бы людей.

Резолюцію принято.

XII. Економично-просвѣтѣнѣи товариствъ.

Трильовскій вѣдѣтъ, чтобы въ кождей громадѣ закладѣти економично просвѣтѣнѣи товариства „Нарѣдѣи собѣаи“ пѣсля статутѣвъ, котрі можна достѣти въ редакціи „Хлібороба“.

Резолюцію принято.

XIII. Резолюціи коломыйского вѣча

Д-ръ Даниловичъ читає резолюціи коломыйского вѣча въ справѣ мѣченя конопѣль, польованя, рыболовѣвъ, шарварѣвъ и т. д.

Повѣднѣи бесѣдники забирають голѣсъ въ тѣхъ справѣхъ. — Чернявскій и Сандулякѣ жалуютѣ ся на теперѣшнѣи законѣ дороговѣвъ, котрый нерѣвноумѣрно розкладѣае татарѣ. — Микитѣвъ зъ Выбранѣвки нарѣкає на порядѣи громадскѣи. Въ громадахъ нема ладу, пасарѣи зли и на тѣмъ терпѣтъ бѣдѣи а богачѣи користѣють. — Жадають денѣкѣ, чтобы звести патронѣтъ и громады могли самѣи выбирѣти священнѣкѣвъ.

Резолюціи принято.

XIV. Урядѣвъ языкѣ въ громадахъ.

Трильовскій: Языкѣ, котрымъ урядувѣтъ въ громадѣ, повинѣтъ бути той самѣи, якимъ люди въ громадѣ говорѣтъ, отже въ рускихъ сѣлахъ рускій. Дѣятого писарями не повинни бути підпѣаки, але нашѣи люди, Іванѣи и Грицькѣи. [Окликѣи: Славно! славно!] Ба, декуды писарями навѣтъ жидѣи, что баламутѣтъ и обманѣють людей та все робѣтъ на шкоду громадѣ. Не повинно бути такожѣ, чтобы урядѣи громадскѣи въ недѣлю судѣни, выдавали пашпорѣты на худѣбу, подѣтки стягѣли и т. п.

Резолюцію, чтобы въ громадахъ бувъ рускій языкѣ урядѣвъ принѣто середѣ окликовѣвъ: Славно! Такѣ! Хотѣмо!

XV. Внесеня вѣчѣвѣвъ.

Дмитро Чеховскій зъ Снятина жадає, чтобы установѣти низку такѣу адвокатѣску и нотарѣальну, а о се маѣтъ старѣти ся послѣи. (Вѣче годѣтъ ся.) — Жадає, чтобы заказѣано торгувати въ недѣлю, чтобы жидѣамъ не вѣльно принѣмѣти христѣянѣвъ на службу, чтобы христѣянѣе бѣльше трѣмѣли ся свои вѣры и церкѣи та не купувѣли у жидѣвъ. (Вѣче годѣтъ ся.)

Д-ръ Даниловичъ поясняє коротко законѣи о вѣдѣпочинѣу недѣльнѣмъ.

Іванъ Сандулякѣ жалувѣ ся на такомъ вѣдѣ спадщинѣи и иншѣи; жадає простѣйшого поступѣваня при интѣбулѣціи и зѣаженѣи належѣности правѣномъ вѣдѣ спадщинѣи, бо теперѣ, чтобы купѣти або продѣти кусѣтъ поля, треба другѣи продавѣти на штемпѣлѣ, адвокатѣвъ, нотарѣвъ и „штейрамѣтъ“. (Вѣче годѣтъ ся.)

Запарнякѣвъ: Мы мужѣи фундаментѣи, а безъ фундаментѣи нема будѣву. Мы мужѣи мѣвъ корнѣе у дерева, а прѣцѣи верхѣи и гѣлѣе не даѣють за корнѣе. Мы гѣнѣмо вѣдѣ тѣхъ, что нами верховѣдѣтъ... (Цѣла ся промова була дуже неясна.)

А. Савкѣвичъ зъ Снятина: Прутъ робѣтъ, что хоче: выкидає газѣу зъ хѣты безъ процесѣвъ и парѣафѣвъ. Треба регулѣвати Прутъ и тѣмъ най зѣаѣме ся держѣва. Треба вносѣти пѣтѣціи до соѣму и рады держѣвѣи за регулѣцію Прута. (Вѣче годѣтъ ся.)

Выбранѣи аѣламѣцію ширшѣи комитѣтъ до перевѣденя резолюціи. Въ складѣ комитѣту вѣдѣтъ: Даниловичѣ, Гарасимовичѣ, Трильовскѣи и сѣляне.

пѣвъ етимѣологичну. Сей вынахѣдъ Лавровского знаменито характернѣе его становище попередѣе, — але въ сѣмъ випадѣку Лавровскій выставѣвъ ся на смѣшѣность, бо вынайдену нимъ правѣицеи а уживѣну спеціально тѣлько на оголошенѣи театральныхъ сторонницѣвъ Молодой Руси а навѣтъ святоюрѣцѣи прозваѣи „лавровѣйкою“, и всѣ смѣяѣли ся зъ немъ. Зъ тѣмъ усѣмъ впливъ сторонництва Молодой Руси на рускій театр упѣаѣвъ что-разѣ бѣльше, а стара партія рѣшѣу заволодѣла театромъ и теперѣ мѣно того, что Лавровскій все засѣдає въ комитѣтѣ театральнѣмъ, она пѣає на руску сѣну росейщины мову, и такъ самѣи друкуѣтъ ся теперѣ и оголошенѣи, — друкуєтъ русскѣи, замѣстъ русскѣи. Чтобы побѣдѣриѣтъ старѣи партіи, то навѣтъ въ Перемѣшли, де теперѣ рускій театрѣи зѣаѣтъ часть перебуѣає, директорѣ театру Бачиньскѣи друкує въ той способѣ оголошенѣи и грає штуки мовою росейщиною. Однакѣи всѣи молодѣи рускѣи акторѣи и акторѣи зносѣтъ такѣ нахиливанье сѣны рускомъ до росейщины зъ наибѣльшою неохѣтою и тѣлько зъ konieczности. Въ штукахъ писаныхъ росейщиномъ языкомъ они змѣняють той языкѣ вымовою, на сѣбѣи можѣтъ, на народнѣи русскѣи.

Якѣ сказано, по упѣаду „Мету“ стара неарѣдна партія зѣсталась тогдѣ зновъ одинокѣи представѣницею рускомъ справѣи и представѣячиѣе уже выключѣноу обѣиунокѣи у всѣдѣи Галичинѣи всего, что руске, выступѣла въ соѣмѣи зъ жадаѣнемъ субвенціи для руского театру. Отже бачѣмо, что зъ почѣтку, покѣ рускій театрѣи не йшовъ дорогою росейщины, стара партія глядѣла досѣи нерѣдо на него, але потѣмъ підгорнуѣли его зовѣмъ підѣ свою власть.

Для развитѣу руского театру потрібѣна єсть субвенціи — чи въ формѣ зворотного заѣдѣтку, чи въ якѣи иншѣи, а крѣмъ того помогло бы ся рускому театру черезъ перенѣсѣние его до театральнѣи будѣвѣи Скарѣи и

Калущь забірае ся вже вѣдъ кѣлькы-
лѣтъ мурувати школу. О томъ богато радже-
но, говорено и писано. Плять готовый переди
кѣлькынацѣ лѣтама, теперь вже неуряди-
мый, — до того все якась бѣда стане попер-
екъ дороги и годъ доведѣа до того, чтобы
Калущь мавъ годбуна школу. Тѣ, въ котрыхъ
интересъ водволѣчи будова якъ найдѣше, все
вынайдутъ якѣсь переповы. До громады Калу-
ша належить два присѣлки, Ваня и Загѣрье.
Кола-жь въ 1890 р. прайшла въ тяжкую бѣ-
доу на порадоуъ давняй будова школы, по-
ставивъ п. Кізялѣсъ вѣснесе, що коли ради
школьня краса вылучитъ Ваню и Загѣрье въ
связи школьня Калуща, то будемо будувати
школу; янакше за що намъ за тѣхъ кѣльке-
десять зр. праймать до нашої школы дѣтей на-
сель? Бѣльшѣсть рады поддержала се вѣснесе
и справа проволѣма ся якахъ два роки. При-
кѣдѣи 1891 р. пересѣорсувала якѣсь справу
будова школы и вже запала ухвала що-до
мѣсца пѣдъ будову — та що-жь? Хочъ спра-
ва перейшла и въ радѣ громадской и въ по-
мѣісѣ школьній и въ янѣвѣ, котру въ тѣй чѣ-
дѣ скликавъ староста Маевскій, и хочъ уже
поручено розискати конкурсъ, нашъ бурмістръ
вывѣс пѣдъ вѣшавомъ приватъ представле-
нѣе до президіи намістництва и справа зновѣ
застрягла. Ото-жь кажу на сѣмъ мѣсці ріш-
чучо, що коли компетентный секры не возъ-
муть ся строго до усуненія недостатковъ

элементів, то Калущі не побачить скоро власного шкільного будинку. Серед тепершніх умов шкільних в Калущі просвіта певне не поступить в перед.

Надз нашім містом зависло якесь фатум. Є люди, а їх чимало, котрі хотіли бы щось зробити для міста, піднести его доходи — та нічого не вдієш! Н. пр. даремно наважувала партія міщанська при ухвалі бюджету на рік 1892 [котрий, мимоходом сказавши, ухвалено доперва 22 грудня 1891 р. и то з дефіцитом яких 9.000 зр.] и просяла більшості ради, аби оглядіше поступила з видатками. Референт бюджетовий п. Кічалес заявив, що бюджет в рівновазі, и збалансує цілу раду.

Наведу ще кілька дебатів надь бюджетом фінансовым. Межи ними прийшла справа ремунація бурмістра. Комісія фінансова ставит 900, а референт 800 зр. Радний Кортовсній, висказуючи безосновність такого підвищення ремунації, бо бурмістр чи не способний, чи не хоче наглядати справу громади, и піддержуючи свій висказ різними фактами, котрі наглядю доказували, що місто тільки через недогляд бурмістра звайшло ся в таких невідрадних відносинах, поставив внесення, щоби з огляду на сумний стан фінансовий міста полішити давню ремунацію 600 зр. Але в одо внесення не мало більшості — и се було найвиразніше в тому, що недовіра для бурмістра. Та на другий засіданню підняв адгерент бурмістра сю справу на-ново и ухвалено для бурмістра 900 зр. При позіції „ліварь міській“ референт вів 300 зр. Радний Кортовсній підперз се внесення, але наперед ждав, щоби референт, ако интересований, не брав у ділу в нарадах и голосуваню. Коли ж подленники Кічалеса побачили, що внесення референта не знайде більшості за собою, вбравли засідання и повтікали. На другий засіданню підняв референт на ново сю справу, вносячи, щоби ту посаду обсадили як до си провізорично. Декотрі радий спротивалися тому и казали, що воли маємо ухвалити 300 зр., то розпашамь конкурс и поставмо услужа, и пр. щоби бідних ліварь міський безплатно, а т. п. Але більшості була за провізорію — и стало ся по гадці референта ліваря. При позіції „ветеринарь“ референт, також вів тїм интересований, вів ухвалити 300 зр. Радний Кортовсній и тут виступив протав того, висказуючи, що годі хірургію бути одночасно ліварем и ветеринарем, а до того висказував різнй надужити, що діють ся при огляданю худоби на зарплат, як и пр., що картя выставляють ся по найбільше в воя 10—11 годів; що належиста за підписи пашпортів, котрі після ухвали ради громадской з 14 мая 1890 р. мають впливати до каси громадской, поранюють в кашени міського ліваря и ветеринаря в одай особі. Та бурмістр відобрав безосновна голос, бо то „не належало до гвезу“ а побіж коли відчитано фальшиве запротокованье, а интересований ставив поправки кевтрного списаня, то бурмістр піддав під голосуваня: сзу ргзудіа рогржк сзу піе, и більшості, розумієсь, не правила. Запитує-ж на сьмі місяці більшості: чи се благородно, чи се годять ся з достоїнством громадянина и радного піддавати руку за водвиненєм справедливих по правох? Не бужо-ж соромно вам, панове, перед тою публікою, що була на першом и на другом засіданню и осудила, по чий стороні правда?

Конец-вдцемь предложенный референтом бюджет з дефіцитом 9.000 зр. ухвалила більшості в цілости, а що найважівше, не допустила кртакі славних порядків в Калущі, кажучи, що се не належить до річє, бо такий справы не належать до бюджету.

Могь-бы де-хто думати, що тигарь громадскій и пр. шарваров, розкожей рівно на вождю коатрібуента. Як бідний міщанин не має чимь випустити, то мусить водробити, але як иде о бідного жидя, то треба ему дарувати. В платив на 600 коатрібуентів знаходять ся тільки 7 жидів, а решта самі міщане мусять складати на польового; за те же нема в сьмі в Залеских, Пше-стальских, Кічалесові, Накороничів, в богато личив менерів.

В Калущі мають міщане право безплатного выпасу худоби на толоді міської, а обовязаний за те оплачувати податок и есківалент, та и то лиш тільки, коли не став з доходу, як побирас магістрат за визнає токми під управу. За роки 1889 и 1890 казав магістрат зложити титуловий податку и есківаленту звыж 2.200 зр. Тимчасом, після обчисленя уряду податкового и теометра на підставі архушків кагастральных, по даток вивнесь за рік 1889 и 1890 1.819 зр. 42 зр., есківалент 262.20 зр., а по водтягавню за вьмі токми під управу 775 зр. — остане зложити интересованным 1306.62 зр. Оже магістрат ждав о 893.38 зр. больше вьж належить ся! Цытаю ся: чия вь томь вина? чи так повинен поступати уряд, котрого обовязком стоати на сторожи справедливости и добіи о добро кожного поодиного громадянина? Чи се підносит повагу уряду, коли выходять вдь него таий наказ? Чи не прайде час, що урве ся ухо и вдь магістратского абана?

Ключемо ще раз до компетенцих сфер, щоби заняли ся справами міста Калуща, поди час, поди че не все забанотоване, бо дотепершніе поступованья батьков міста може принести безчисленый страты, котрі на раз не дадут ся обяслити.

В Калущі 17 лютого 1892.

Я. К.

Сесія краєвых соймів.

Сего четверга починають ся сесія шьснаці соймів краєвых Австрії. Сесія девятих соймів суть на ново відкриті, а девятих суть лиш продовженням сесій, що зачалась в грудня минаушого сойму. Сьмнадцятих соймів, вряку Буковини, не абереся на сесію, бо як-раз появлять ся цїсарскій патент, розважувачій сей сойм и розписувачій нові выборы.

Вь многих соймах прайдуть під на-раду квестіи, котрі дотыкають посередню правно-державній квестіи поодинових країв. Найбільшу увагу звернуть на себе наряды чеського сойму. Тамь помямо звітнього маніфесту старо-Чехів правительство загадало на ново предложити вь проекты угодів, а именню заче вдь виготовленых просьб вь справі розмежєня судовых округів. Зь тых просьб готовий вже цілкомь операты шо до округів судовых Теплиць (Weickelsdorf) и Яблонь (Gabel). Правительство загадає вьсти вдь тими провїтами наряды, але якь выпадє результат тых нарядь, годі тепер же щось позитивного сказати. Се лиш певне, що итмечий послы будуть вьговативсь якь найбільше за тими провїтами, а протівно молоді-Чехи вже теперь вьсми силами старають ся перешкодити тымь провїтамь. Старо-Чехи займуть таке становище, яке проголосили вь своімь маніфесті. Шо до чеського феодальном шляхты, то хоч вдь найпожалєвїйших членів сего сторонничества заперечуєсь, мовь бы наступала якась урядова згода шо до спільного поступованя зь старо-Чехами супротивь правительственных просьб, то все-таки мабуть феодальна шляхта не схочєти вь протівномь напрямі анжє старо-Чехи. Вь наслїдовь таков ситуації можна бы сказати, що переведєнь провїтов угодив не має найменшого выгяду на успїх. Мабуть вже при рішєню формальном квестіи, чи проекты угодив мають прайти підь дєкєсію, прайде до оживленю дєкєсіи.

Вь стрїльскім соймї заповїдає хорватска меншїсть резолюцію вь справі хорватского права державного.

Вь країнскім соймї надїють ся, що порушїть ся справа велико-словїньскої вдь.

Рівно-ж и наряды тирольского сойму будуть цїкавы, бо на сїй сесіи не появлять ся италійскі послы, котрі домагають ся підблуду Таролю и рїшались на аботвененцію. Правительство предложити проект закона шо до надзору народных шкіль. Хоч єпископы заявляють зь-разу за тымь проектом и вьзєржача більшості соймава мала за нимь голосувати, то теперь якось сторонничество клєрикальє протівить ся предложєню.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫИ.

Правительство гадає сесію ради державной, котра абєре ся по святах дня 26. цвїтня, замкнута вже дня 21 мая и то аж до осєни. Через те программа робьт сєи лєдєя чотирь тиждєвон сєси обнамала бы выключно таий справы: вьдєньскі кому-вікації, перше читанє проектівь водвєсчєх ся до податковї реформы и ухвалу предложєня вь справі регуляція валюты.

Magyar Hirlap помьстєвєтє звєстєу, що наш цїсарь при нагоді сєгорьбных мєнєврєв на Угорчань поїде до Бєлград, щоби рєвїзитувати сєрбского короля за его торьбчєу гостиню вь Ишлє. О томь, якь доносєт ся вьдєна, нїчого не звєстєно вь рїшєнєх кругах вьдєньских.

Вь повєдлєню на засіданню угорского парламенту пос. Гєльє вьзєвєтє интер-пєляцію до правительства зь причины велєков аужды и голоду вь оравскомь комитаті вь поновчєй Угорчань за для велєкого недорєду бульбы та зацїтєвєтє ся правительство, шо зарєдєло вь той справі та чи такєж и инші стороны обовязочє Угорчань не терпєлєтє вь той самоей причині голоду. Зараз по вьнесєню гр. Сапарі дєвє водвєсчє на ту интер-пєляцію и заявляє, шо послє урядовых до-несєнь звєтєки, які подають дєсєнєкє о голо-дї сьтє перєсєдєнєй, але мємо того прав-тельство праймєтє зобрєти бляшї дєтє о рєзмєрє сєго нещєстєя. Вьрочьмь зарєдєнє вь той справі все, чога лишє адмїністрація тамошна домагєла ся. Вьданю запомогєти грошєх и наказано урядам старєтє ся о об-жє и о роботу. Правительство радєтє тепєрь надь тымь, щоби подєтєи дєєкє пуолчєнїй робьты та підєстєи мьєцєвєй промыслє. Сєлє трєба будє большєй помочі, то правительство вьнесє водвєсчєнїй проекть закона Туть трєба гєдєтєи про вьстєку дєсєнєвєтє, шо вь по-новчєй Угорчань умєрло 75 особь зь причы-ны голоду.

Органъ Pígera Hlas Naroda промовляє за тымь, щоби проекты поставлєнїи правитель-ством вь справі чєско-вємєцкоєй уго-дє якь найскорєше усунути зь дєсєнєго по-рядєку, бо вєсь заходь правительства, щоби при-тєпєршєнїмь складє сойму перевєстєи угодивь прєкєтє лєшєтє ся бєзє рєзультєтє. Ожє дєлє-того трєба, о скьлько мьжєна, скоро рїшатє ся справі, а водгєкє перєтєтє до справь кра-євых, котрі сьтє конечно потрібнєма посту-пєтєми краю, и то справу льєвалєвєй зєлє-нїцє, регуляцію рьвє, асєкурацію и нашєй важєй справы. — Здорєвєлє Pígera пошїмє-лє ся о скьлько, що вьнєзє мєзєхєтє до А-бєсїи. Вь сїй сєсїи соймавой Píger не вьлє-мє учєстєи а прєвєдє старо-Чєхєвє прєйде вь руку Цєлєтємєра.

Вь повєдлєню водвєбулє ся засіданє мєлодо-чєского клубу вь Празь, на котрємь вьнєзє мєлодо-чєскї послы до сойму и до рады державной. Члєнє краєвого

вьдєлєу дрє Кучєра говорєвєтє о тепєршнєй ситуації, и підєтєвє прєдєо вєсьмє те, шо прє-вєтельство заслужє на недєвєрє, якє чєскїй народь має сьурьорїтє нєго, бо оно для Чє-хєвє мовє мєчєхє. Тепєрь вьжє вьдєно — казєвє бєсєднїк — шо рухь вьєлєкєнєй мєлодо-Чєхєми прєтєвє вьдєньскїх пункціяй нє бєзє штучнєй, але зєвєсьмє опрєдєлєнєй. Чєс-кїй народь мусєтє тепєршєму оповєнїю, яку вєдє прєтєвє правительство, шо большє під-нєстє. Вьдєтєкє Кучєра критєкуєтє поступо-ванє старо-Чєхєвє и заявляє, шо водлєжєнє чєско-вємєцкоєй угоды нє прєнєсє корєстє Чє-хємь, а трєба чєско-вємєцєу угоду зєвєсьмє зєнїцєтє. Одиє члєнє клубу просєвєтє прєсє-тєнїх послєбь соймавых, щоби они постєра-ли ся вь соймї ухвалитє таку адрєсу до цї-сарєя, щє бы цїсарь корєнуєвєтє ся на чєского короля, бо вь сєй спєсєбє чєскє право дєр-жєвє вєдєло бы вьжєтє и на вьнє. Вьдєтєкє лрє Ентєлє критєкуєтє поступованє старо-Чєхєвє и заявляє, шо мєлодо-чєскїй послє-вєсєго пьдєймєтє ся, щоби лєшє охорєнїтє прєва и интєрєсы чєского народу.

Росїйскїй мїністрє скарбу Вьшєнєград-скїй вєлєтє вьдєтєи дєржєвєму бан-кєу в 50 мїлїонєвєх рублєвєх вь золоті на по-крєтє 50 мїлїонєвєх рублєвєх папєровых, ко-трї сєй банкє вьдєтєи, а котрєхь ужє ся на по-мьбєх для голодєуєчєх. — Пьслє гадєкє рос-їйскєх газєтє та новє ємїсіє папєровых рублєвєх нє лєшє нє ослєбїтє курсє рубля, але протівно, сєрпїтє его, бо до прєнєсєвє-мєталю прєбудє золотє за 50 мїлїонєвєх ру-блєвєх. Дєсє прєнєсєвє мєталю було на 286 мїл. рублєвєх, а банкєтєвє на 855 мїл. ру-блєвєх, тємь шо одєнє рублє мєталєвєй по-крывєтє 2.98 рублєвєх папєровых, тепєрь жє одєнє рублє мєталєвєй будє покрывєтє 2.69 рублєвєх папєровых. Тємь мьжєна надєтєсь, шо курсє рубля підєсєтє ся.

Вь парламенті итмєцєбїмь за-чєлє ся нарядь надь бюджетомь марїнарєкї. Канцлєрь Капрївї домагєтєвєтє ся, щоби парла-мєнтє ухвалєвєтє першєу рєгу на будєву корє-блєвєх т. зв. Kreuzer-Schiffe, помїмо того, шо єно пьзєвїчє вьчєрєжєнє вь комїсієи бєдєтє-вєй. Вь прємьєх вькєлєвєтє канцлєрь, шо Нї-мєчєнє мусєтє матє добру флєту крєйзєрєвєх, щоби у вьнїш шєдїтєи торьговєцєх нєспрєтєлє-ского краю. Нїмєчєнє, зрївєє ся ужєтєвєтє у вьнїш прєвєтємь корєблєвєх, т. зв. Karer-Schiff, але нємєтє трєба їй докєчє матє крєйзєрє. — Для пьєнєнєя згєдєтє трєба за-дєчу обєх рєдєвєх тыхь корєблєвєх. Крєйзє-рє, сьтє тєлєкє, скєро плывучї корєблї, котрємь лєгкє прєходїтє прїдєржєвєтєи корє-блємь пєчєвєрєкє, а у вьнїш зєтєпєчєвєтєи нє-прїєтєлєскїй корєблї, зємєнєтєи прїстєвєтєи т. п. Karer-Schiffe, сьтє тє прїєтєлєскїй корєблї, ко-трємь у вьнїш дє адмїрєлєцієи вьєнєнє прєвао уабрєтєтєсь и вєстє на вьєсєну рєгу прїєтєнє-кє. Таий корєблї, зєсємєтєрєнїй т. зв. Karer-brief-ємь, мєжєтє брєтєи вь полєх прїєтєлєскїй корєблї чужєстєрєнєнєй дєржєвы. Рєзємєсє, шо підє покрывєчєю тоє прєва дїють ся вь чєсє вьнїш вєлєкєй надужєтєи, бо мьногє корє-блєвєх бєзє т. зв. Karerbrief у вьдєлєсє рєзбї-пєцєтєу на мєрє.

НОВИНКИ.

— Зєвєщєнє бл. п. Тєодєра Бєлєуєа. Зь Колємьє доносєтє до Кєрґєра Lw., шо вь тамєшнємь судї-окружїємь оголєшєно кєдїцїє бл. п. Тєодєра Бєлєуєа. Пькєбїнїй запєсєвєтє своєу 3 поєврєху камєнїєу вь Колємьє „Нарєднєму Домєну“ у Львєвє, прїєнєчєнїєи єи на фєндєціє: Бєлєуєа жєнєскїй прїгєлєкє. Цїлє фєндєціє єстє умь-слєвє и прєкєтєчє обрєзовєнє рускїх дївчєтєх зь Колємьє и околїцєх за нєзєкьую оплєтєю, сь-рєтє за дєрмє. Вь пєнсіонєтї сьмєтє мєє подєвєтєи ся вьхывєнїємь мєшкєнєх, харчє, услужу и на-уку. Языкє товєрїєскїй мєє бєтєи рускїй. Вєдєнє пєнсіонєтєу мєє бєтєи вьдєдєнє Вєсїлїєнєкємь, але єслє бы вь томь ордєнї прєвїлєлє ся тєндєнціє єзєнтєскє, то „Нарєднїй Дом“ мєжє зарєдє и вєдєнє инстїтутєа кому лїшєму вьдєтєи. Єслє бы фєндє „Нарєднєго Домєу“ прєвїлєлє вь нє-рускїй руку, прєхєдїтє фєндєціє на Стєвєрєпїлї-скїй Инстїтутє у Львєвє.

— Вьдєлє товєрїєвє „Львєвскїй Бєлє“ оклєдє самє прєлєдєує подєку Вл. Ієзєновї Гулєвєкє за дєтєкє 10 зр. и Вл. дрєвї Антєовї Кєзєрєв-скєму за дєтєкє 5 зр. на цїлє товєрїєвєтєя.

— Зєбрєнєнїє зборє. На дєнє 1 н. ст. мєртєа сєлєкєлєи бєлє дєєкє вьбєрєдє мїєстє Львєвє зборє, щоби обгєворєтєи справу пєфєлєшєвєнїа актєв вьбєрєчїх. Львєвєкє дїрєкціє поліцієи зєбрєнїєлє одєкє зборєвє а то дєлєтє, шо справє мєлєкєа єи на нїхь обгєворєвєтєи єстє вьжє вь прєкурєторїєи.

— Члєнєми прєвєнєи рады шкїльнєй на нєблїзїшїй трї роки именуєтє цїсарє дїрєкторєа сємїнарїєи учїтєлєскїй, Жїгмєнтє Сєвєнєкєскїй и тєйногєо сєвєтєнїкєа кн. Юрїє Чєртєорїєскєго.

— Комїсієи прєвадє для опрєвє прємьєловых водвє-дє засіданє днє 6 н. ст. мєртєа вь будїнкєу сой-мєвєх. На пєрєдєку днєвнїмь стєятє: опрєвєдє-нє вь дїєлїєнїєх сєкцієи адмїністрєцієнїи за чєсє вдь послєднєго засідєнїа комїсієи; рєзїгнє-цієи п. Людєкєа Вєрбїцкєго зь дєстєнїєтєвєа члє-нєа комїсієи; справє зєлєжєнєа стєцієи дєвєдїєнїи мєхєнїчєо-тєхнєлєгічєсїи; опрєвєдєнє мєдєлєвєх для шкєлєх фєхєвєх гєнчєрєскїх; прєнєсєнє шкєлєх кєлєдїєнїи зь Тєвєстєго до Грємєлєвєа; справє вьдєвєнїєтєвєа зєбрєвєх рєсєуєнєкєх; по-вєчєкєи зь фєндєу прємьєловєго и стїєнєцієи тєа зє-помєгєи.

— Комїтєтє вьстєвєи прємьєлєу будївєлєнїєу Львєвє оповєщєтє, шо вь справі дєтєкєчєх вьстє-вєи мьжєна одєржєтєи пьєнєнєнєа шо дєнє вь урєдє-нємь умьєно бєрєтє вьстєвєи вь лєкєлєи товєрї-єтєвєа політїчєсїєго, рьнєкєтє прє 30. І. поєврєх, вь чєсє вдь 6-єи до 8-єи гєдїнєи вєчєрємь; вь нє-

дїлїи и свєтєа вдь 10-єи до 12-єи прєдєтє погу-днємь.

— Вь Нєбєлєвє, пьвєтєа кєлєскєго, прєчєлєи вь сїхь днєхь сєлєнє цїлєю околїцє п. Антєонє Нє-вєрєтєлє, урєвнєтєлє лєбєвє и дємєнтє, поклїкє-ного тепєрь на лєкєстрєторєа лєбєвє до Чєрновєцє. П. Нєвєрєтєлє бєтєвє кєлєкєнєцїєтє лєтє вь Нєбє-лєвє и вьзєнєчєтєвєтє ся прїєхлїєнїєю для сєлєскє-го народу.

— Гєлєдєкарїєа бєзє бєдєжєтєу. Мьєстє Сєкєлє — якє пишуть до одєнє львєвєскєй газєтє — гєлє-дєкарє вьжє двє роки бєзє бєдєжєтєу, бо бєдєжєтєвєх на рєкє 1891 и 1892 нє потвєрєдєвє вьдєлє пь-вєтєвєнїєх, зь причїнїи, шо они нєспрєвїлєно у-лєжєнї. Вь тєй справі мєлєтє мїщєнє вьслєтєи дє-пєтєцією до нємєстєнїкєа.

— Дєпєлєвїчїєй вьбєрє трєхь члєнєвєх до рады пьвєтєовєи вь Бєгєрєдєчєнєх, зь грєпєх грємєдї мїєкєх, рєзпїсєлєо нємєстєнїцєтєу на дєнє 4 н. ст. мєртєа.

— Прїємїрнїй „гєшєфєтємєнт“. Зь Кутєвє пишуть до Pręgląd-у: До суду тєштєнєго дєлєвє нєчїсїй стєрєжє Францї Вєлєшєкє, шо Сєлємьнїє Тїлїн-тєрє вьстєлєтєлє кєлєкєх рєалїєтєєх, фєлєварку вь Кєбєкєх и мьногїх полєнїєх, а зєрєвємь прєдїєрїємєцє рєзбїєх дєвєлєнїєх и недєвєлє-нїх „гєшєфєтєвєх“, дєвєтє єму 1 зр., абы за тє пьдєлєвїєтє дєрєвїєлєнїєй крємь, полєжєнїй вь сєрє-дїнїи рьнєку. Крємь тєх зєвєдєжєтє Тїлїнтєрєвєи прї бєдєвєх, яку чєсє рєзпєчєтєи на оумєжєй пєрцїєи. Слєдєтєвє судєвє вь тєй справі зєрє-дєжєно.

— Амнїєстіє для дєфєрєдєнтєвєх. Чєрновєцкєа Вєкє-вїнєгєr Nєхрїчтєнє доносєтє, шо сїмї днєми бє-лєа у мїністрєа скарбу дєпєтєціє зь Вєкєвїнєкє, ко-трєа прєсєлєа о амнїєстіє для вєсьх зємїєнїєх вь прєцєсє о мьтєвєй мєлєвєрєзєцієи. Дєпєтєціє тєя бєлєа тєжє и у мїністрєа торьговєцєх, котрїй мєвєтє обєцєтєи, шо вьзємє прєсєбєу дєпєтєціє підє рєзєвєгу.

— Гєрєнє зєбєкєи. Крєкєвєскє товєрїєство охорєны зєвєрєтє пьмьєтєлєу вь Нєв-єй Ref. тєкє оповєщє-нє: Крєкєвєскє товєрїєство охорєны зєвєрєтє вьнє-сєло днє 26 и 28 лєтєгого на руку гєлєвєкємє-дєчєуєго Е. Крїгємєрєа, на оснєвє дєстєвєрєнїх вь-вєстєй жєлєбу на кєвєлєрїєу, стєячєу зєлєгою вь Пьдєгуржє зь причїнїи мучєнїа зєвєрєтє. Днє 25 лєтєгого устрєлїи пп. оїцєрєи за своєи зєбєкєи крєвєнїй гїрє зь зєвєрєтєи на Кєлєпєлїцє вь Зє-кєшєвєку за Пьдєгуржємь на вьєскєвєй стрїлєнїєи. Кєло полєднєя тєго днєа вьїхєнєо зь кєсєрєнє вь-скєвєх пьдєгуржєкїх пьєвєзєнїх и вєзємїи, на ко-трєхь зєлєжєно пєкєи, кїтєкєи и мїшкєи зь кєтєми, гєлєбєми, нїдїєкєми, сьвїнєю и кєгєтємь, на мї-сєцє гїрєи, котрє удєкєрєовєно хорєуєкєми и об-стєвєлєно вьєкєми. По 1-єй гєдїнїє зь полєднєя у-стєвєлєи єи пп. оїцєрєи якєи на лєвєх на ознє-чєнїх стєновїєскєх, вьпєшєнєо сьвїнєю, до котрєи пєсєпєлєи єи чїєлєнїєи стрїлєи, аж вькєнєи упєлєа. Вьдєтєкє зєлєи єи до кєтєвєх. Прїєвєзєно їх 30. Пєсєкєи їхь по кєлєкєа рєзємь и стрїлєи до нїхь. Одиє пєдєлєи зєрєзєтє, нїнїхь покєлєчєнїєх дєбєвєлєи пьзєвїєшє, а богєто зь нїхь стрєшнє по-кєлєчєнїєх утїкєо вь полє. Дєлєшєю тєчєнєю тєя зєбєвє бєлєо стрїлєнїє до гєлєбєвєх. Зь 80 прїє-вєзєнїх штєкєх упєлєо 60. Кєнєцє зєбєвє стєно-вїєо стрїлєнїє до нїдїєкєвєх и кєгєтєа, котрїй ажє за 30 нїмь стрїлємь ушєвє. Якє докєзєно, пп. оїцєрєи кєпєвєлєи кєтєи вдь тєрмїнєтєрєвєх и хлєщїєвєх уличнїєх, котрї їхь крєлєи по дємєкєх, сьнїхь и сєкєпєх. Вь тєй спєсєбє пьгєбєло богє-тєо цїнєнїхь кєтєвєх. Гєлєбєвєх дєстєвєлєвє прє-вєжєно кїєїєшє ІІІ. кєнєцє пьдєгурєкїй ажє зь Пє-лєшєвєа. Обєрєнє пєблїкєи зь причїнїи тєхь нє-бєвєлєлєх лєбєвєх дєїшєкє до вьєскєи стєпєнєи. Товєрїєство охорєны зєвєрєтє долєжїєло вєсьх зє-хєдєвєх, щоби вьєтєи о сьмї вєвєрєкємь мучєнїю зєвєрєтє дємєшнїєх, дєїшєлє до вєдємєстєи вь-стєєй вьєскєвєх, та щоби тєкє вь дрєгє нє по-втєрєлє єи. Мєгїєтєрєтє пьдєгурєкїй, рєзєлєдїєнїє цїлєу справу, прєрєсєлєтє оїєсє и тєжємь комєндє вьєскєвєй вь Крєкєвє.

Надбєлєнє.

Ganz seid. bedruckte Foulards fl. 1.20 bis fl. 4.65 p. Meter (ca. 450 beftig, Weiss) — verl. roben- und färbefähig porto- und zollfrei in's Haus des Seiden-fabrik-Depot G. Henneberg (in St. & P. Hof) Löh. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 6

Тєлєграмь „Дїлє“.

Вьдєнє 2 мєртєа. Правительство болгар-скє замєвилє вь австрїйскїх фєбрїкєх ору-жїє 50.000 карєбїєвєх, зь дєстєвєю вь якь нєйкєрєтїємь чєсє.

Бєрлїнє 2 мєртєа. Вь парламенті соціє-лїстє Зїнгєрє прєтєстєувєтє протївє того, шо-бы послєднїй експєсє рєбьтїнїчїй вькєрїєсєгує-тєи на пьблїєшєнє крєдїтєу для вьєскєа.

Сєфіє 2 мєртєа. Пєхорєны д-рє Вєлєкє-вїчєа бєлєи вєлєчєвєю мєнїєстєцією. Зє дємє-вїчєю иновєтє кн. Фєрдинєндє. Прєфєсєрє Шє-пєвє вьгєлєсєлєвє пєтрїєтїчєну антїрєсїєскєу прємьєу.

Атїнє 2 мєртєа. Мьжє кєрєлємь а Дє-лїєнїєсємь кєпєлїєтєи кєрєлє казєвєтє подєтїсь мїністрєтєву до дїмїсієи. Трїкєпїєтє нє хотєвє зєлє

Выказъ складанныхъ жертвъ.

Въ пользу тов. Ватра надбавили: Вп. д-ръ Мелитонъ Бучинский зб Станислава 2 ар. и Руины народовой вѣдѣнскій 2 ар. 50 кр., — за що выдѣлъ тов. „Ватры“ складае Добродѣлямъ сердечную подяку. [Локаль тов. „Ватры“ находится ся при ухъ Гродзицкихъ и рѣ 4, третій поверхъ]. — Иванъ Франчукъ, голова. Климентій Куличукъ, окарбиникъ.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктовъ.

2. м. ст. марта 1892.

Львовъ: Пшеница 10-65 до 11-25, жито 9-35 до 9-70, ячмень 6-40 до 7-75, овесъ 7-30 до 7-75, горохъ 6-50 до 12-—, вика — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, льнянка — до —, конюшина червона 52-— до 75-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —, хмѣль вѣдъ 50-— до 65-—, ар. за 56 кильо у Львовѣ, оковита за 10.000 литрѣвъ 21-— до 21-50 ар.

Тернополь: Пшеница 10-50 до 11-05, жито 9-15 до 9-50, ячмень 6-— до 7-25, овесъ 6-50 до 7-15, горохъ 6-— до 7-—, вика — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, льнянка — до —, конюшина червона 50-— до 74-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —.

Подволочиска: Пшеница 10-30 до 11-—, жито 9-— до 9-60, ячмень 6-— до 7-05, овесъ 6-25 до 7-—, горохъ 6-— до 11-—, вика — до —, рѣпакъ 10-90 до 12-40, льнянка — до —, конюшина червона 46-— до 72-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —.

Ярославъ: Пшеница 10-75 до 11-50, жито 9-35 до 9-85, ячмень 6-50 до 8-—, овесъ 7-25 до 7-85, горохъ 6-70 до 12-—, вика — до —, рѣпакъ 11-50 до 12-75, льнянка — до —, конюшина червона 50-— до 76-—, бѣла — до —, конюшина швед. — до —.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

есть вже больше якъ 30 лѣтъ знане, травленю, апетитъ выкликующе, одбывающа усуювоче и лагодно розвѣвляюще

средство домовое

Велика фляшка 1 ар., ма- ла 50 кр., почтою о 20 кр. больше.

Всѣ части упакованы мають сю наведену марку охоронну законно депоновану.

Склады по всѣхъ анти-кахъ Австро-Угорщины.

Такожъ можна купити:

Прагску универсальну масть домову

Она послѣ многихъ досвѣдѣвъ знаменито полагоджу чиненю, грануляцію и загоненю пораненыхъ мѣсть а кромъ того давае усмиряюще и розвѣвляюще болѣ. 4133 6-?

Въ довахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр. больше.

Всѣ части упакованы мають сю наведену марку охоронну, законно депоновану.

Главный складъ

B. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinseite, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылака почтова що дни.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

пѣдъ **КОПЕРНИКЪ** у. Театральна ч. 6 (плитъ св. Духа) напротивъ головного одачу.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричнѣ, райсайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарации найдешевше и найкорше.

Замовленя въ провинцію адресувати: „Новый оптикъ“ пѣдъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Пѣзды зельзничнѣ

пѣсла часу такъ званого „средно-европейского“ вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхотять зб Львова.

Въ напрямѣ до Стрия: 5-50 рано. Пѣздъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станислава и Гусятина. — 10-14 передъ полуднемъ. Пѣздъ особый до Стрия, Хирова, Сухой, и Станислава. — 7-48 въ вечерѣ. Пѣздъ особый до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станислава и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4-48 рано. Пѣздъ особый до Станислава и Коломыи. — 8-40 рано Пѣздъ поспѣшный до Станислава, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 8-54 по полудни. Пѣздъ особый до Станислава, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9-48 въ вечерѣ. Пѣздъ особый до Станислава, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Белца: 8-49 рано. Пѣздъ мѣшанный до Белца и Сокала. — 5-40 по полудни. Пѣздъ мѣшанный до Равы руской.

Прихотять до Львова.

Въ напрямѣ вѣ Стрия: 8-31 рано. Пѣздъ особый зб Сухой, Хирова, Станислава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия. — 3-10 по полуд. Пѣздъ особый зб Сухой, Хирова, Гусятина, Станислава и Стрия. — 11-12 въ ночи. Пѣздъ особый зб Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станислава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия.

Въ напрямѣ зб Черновца: 6-17 рано. Пѣздъ особый зб Сучавы, Черновца, и Станислава. — 1-22 по полудни. Пѣздъ особый зб Букарешту, Яссы, Черновца, Станислава. — 7-23 въ вечерѣ. Пѣздъ поспѣшный зб Букарешту, Яссы, Черновца, Станислава и Гусятина. — 11-23 въ ночи. Пѣздъ особый зб Коломыи, Станислава и Гусятина.

Въ напрямѣ зб Белца: 7-50 рано. Пѣздъ мѣшанный зб Равы руской. — 3-46 по полудни. Пѣздъ мѣшанный зб Сокала и Белца.

Аѣштъ розкладу зѣды на плахахъ зельзничнѣ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стаціи по цѣнѣ 6 кр. зб примѣрникъ, — а книжочка въ форматѣ кишневскомъ по 5 кр. за штуку.

Коли годинникъ часу средно-европейского показуе годину 12-ту, то вокзалу годинникъ: въ Черновцахъ 12-45, въ Подволочискахъ 12-44, въ Сучавѣ 12-44, у Львовѣ 12-35, въ Будапештѣ 12-16, въ Вѣднѣ 12-06, въ Празѣ 11-58.

Прихотять до Львова.

(Пѣсла годинника львовского).

Зб Кракова: о год. 8 мин. 50 рано пѣздъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни пѣздъ поспѣшный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ пѣздъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ пѣздъ особый.

Зб Подволочиска: на дворецъ Пѣдзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи пѣздъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни пѣздъ поспѣшный — о год. 7 м. 1 вечеромъ пѣздъ особый.

Вѣдхотять зб Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано пѣздъ особый; — о год. 7 м. 20 рано пѣздъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни пѣздъ поспѣшный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ пѣздъ особый.

До Подволочиска зб дворца Пѣдзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ пѣздъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни пѣздъ поспѣшный; — о год. 11 м. 6 въ ночи пѣздъ мѣшанный.

Смукотъ

въ котромъ остае матѣрь а жена писаря разомъ зб семеро дѣтьми, такий, що рѣвнѣе ся смерти! — Мужъ мой лежить уже вѣдѣ пѣвтора року слабый, а тутъ незванный гине зб браку срдствѣ до жита. Удаю ся яко матѣрь въ имени Бога до милосердныхъ сердецъ своихъ Земляковъ и прошу о поданнѣ помѣщной руки.

Марія Скурскъ въ Тарновѣ, улица Затыльва н-рѣ 1.

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЪ

во Львовѣ, ул. Коперника ч. 10 або ул. Шайлохъ ч. 1.

мая честь поручити Вч. П.Т. Публика и Всѣ. Духовенству свою ода року 1873 исплючу

РОБОТНЮ МУЖЕСКОЙ ОДЕЖИ

пѣсла пайновѣйшюй моды, зб пайлучшихъ товарѣвъ и по цѣнахъ якъ найдешевшихъ, управлюю яко Русинъ о ласкавъ взгляды Впос. П. Т. Публики и Всѣ. Духовенства, поручаюся ласкавому покровительству. Всѣ ласкавъ замовленя выконуються въ найкоротѣйшѣй часѣ.

2808

РУСКІЙ СІБЪВАНІКЪ

накладомъ Товариства Провѣствъ ул. Борменска 27. Мѣстѣ въ собѣ въ 9-ти аркушахъ большыхъ на великовѣмъ паперѣ 255 пѣсенъ на 288 сторонахъ Пѣсенъ тѣхъ то перлы поэзіи руско-украинской найвыдатѣйшихъ папыхъ поствѣвъ, якъ Шевченка, Федьковича, Млаки, Гусакевича, Маркиана и Володимира Шамшевича и премной найдобѣйшій народный пѣсенъ. Найзнаменитѣйшій рускій композиторъ уложившій до нихъ музыку суть по правой сторонѣ пѣсенъ подписаны. Цѣна 40 кр., оправный 50 кр. на пересылку 5 кр. — При закуплѣ 10-ти примѣрниковъ въ канцеляріи Товариства даеся 20%о. рату. Набути можна ихъ такожъ по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

ВЪ АДМИНИСТРАЦІИ „ДѢЛА“

улица Баторія число 24

можно достати:

Въ оборотѣ чести — зб нѣмецкого Г. Раймунда Цѣна зниж. 1-25 ар. Дѣла — зб русскаго Ив. Тургенева Ц. зп. 75 кр.

Стефанъ Лаврентій — зб англійского Эдварда Ц. зп. 1-35 ар.

Любовъ убогого молодца — зб французского Окта. Фейлета. Ц. зп. 50 кр.

Новорѣчій Дѣловъ зб англійского Кар. Дікенса Ц. зп. 30 кр.

Грошъ и праця зб шведского Дядька Адама. Ц. зп. 1-60 кр.

Мѣшаникъ пѣсла зб нѣмецкого Ф. Раймунда. Ц. зп. 60 кр.

Звѣликого Свѣта зб французского Окта. Фейлета. Ц. зп. 40 кр.

Фромонтъ молодой и Ріскаръ старшій зб французского. Ц. зп. 90 кр.

Золотый човаткъ зб угорского Мавра Юкия Ц. зп. 90 кр.

Два мѣста зб англійского Кар. Дікенса. Ц. зп. 1 ар.

Бѣлки Горіо зб французского Бальзака. Ц. зп. 1 ар.

Князь Серебряный зб русскаго гр. А. К. Толстого. Ц. зп. 1 ар.

Зб чудесъ зпальниковъ. Збѣрникъ повѣстокъ и оловѣданъ. Ц. зп. 70 кр.

Нибѣвъ зб французского Альф. Додета Ц. зп. 1-35 кр.

Ватки и дѣти зб русскаго Ив. Тургенева. Ц. зп. 1-20 кр.

Власовъ и сѣла зб нѣмецкого Вильгельмины Гилеръ Ц. зп. 1-20 кр.

Великій Дѣлъ зб французского Юрия Онега. Ц. зп. 2 ар.

Вина и кара зб русскаго Федора Достоевского. Ц. зп. 4 ар.

Родина Буржюаизмъ зб нѣмецкого Ю. Стіндога. Ц. зп. 1 ар.

Обломовъ зб русскаго Н. А. Гончарова. Ц. зп. 90 кр.

Низинъ зб польского Елізы Оржешкович. Ц. зп. 65 кр.

Безмалые сѣла зб образѣвъ зб галицкого жита написавъ Василь Варваровъ Цѣна 80 кр.

Мертвъ душъ зб русскаго М. Гоголя (зб портретъ автора). Ц. зп. 180 кр.

В. КАЛАТЪ

у Львовѣ

улица Доминиканска, число 3

поручае свою

РОБОТНЮ

дамскихъ суконь и конфекцій.

Замовленя выготвляю въ найкоротѣйшѣй а означенѣйшѣй частѣ, принадно и элегантно, по най-умѣренѣйшимъ цѣнахъ.

4399 1-20

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Симъ маю честь повѣдомити Впосажану П. Т. Публику, якъ у Львовѣ такъ и на провинціи, що я перенѣсь мою робѣтню тапѣцекско-артистично-декораційну пѣдъ фирмою

Володиславъ Дрожинскій

зъ улицы Паньской

на улицу Коперника ч. 28.

въ котрой выготвляю всякѣ работы зб того обсягу пѣсла пайновѣйшихъ журналѣвъ и моды по найумѣренѣйшимъ цѣнахъ та въ означенѣйшѣй речинци.

На жадање выѣзду на провинцію.

Поручаюся ласкаво П. Т. Публикѣ и

остаю зб поважаньемъ

Володиславъ Дрожинскій

Львовѣ, ул. Коперника ч. 28.

4200

ALFRED RASSEL

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЪ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО и РОЛЬНИЧОГО

за згодю контрольной стаціи для насѣвъ ц. к. товариства господарского у Вѣднѣ поручае насѣвъ всякого рода, що дуже добре кѣльчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взѣрцъ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 14-34

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

НОВО УТВОРЕНА

ТОРГОВЛЯ ПАПЕРУ, ОБРАЗѢВЪ и ТОВАРѢВЪ ГАЛЯНТЕР.

Поручаю свѣжій транспортъ наилучшюй гербаты хинской

№ 1. Конго зѣборка маева 1/2 килр 2-30 ар.

„ 2. Кайсовъ Конго „ 2-80 „

„ 3. „ цѣтна „ 3-— „

„ 4. Нингчовъ (Imperial) „ 4-— „

„ 5. „ Мандаринъ „ 5-— „

Высѣвки гербаты

„ 6. лучший сортъ „ 1-50 „

„ 7. наилучшій сортъ „ 1-80 „

Всѣмъ замовленя выконують ся точно и выслають ся аворотно почтою. Поручаючы мою Торговлю благосклонной памяти П.Т. руской Публикѣ, остаю зб поважаньемъ

4078 Иванъ Дуткевичъ.

ДОСИ НЕДОРОВНАНЫЙ

В. МАГЕРА правдивый очищенный

ТРАПЪ зб ПЕЧЕНЬКИ

черезъ Вильгельма Магера зб Вѣднѣ.

Найпершими знатоками медицинными розсѣдженый и за-для своего легкого травления дуже порученый для дѣтей и ординаваный у всѣхъ случаяхъ, въ котрыхъ лѣкаръ хоче осягнути змѣненне цѣлого организма, именно грудей и легкихъ, прирѣстъ ваги тѣла, поправленне соковъ а передовѣствъ очищенне крови.

Фляшку за 1 ар. можна одержати въ складѣ фабричномъ: Wien III/3., Neumarkt Nr. 3 а такожъ

4069 14-?

по всѣхъ антикахъ австр.-угор. монархін.

У ЛЬВОВѣ у пп. антикарѣвъ: Петра Міколыша, Жигмонта Рукера, Якова Байзера К. Крижановского та у пп. кушѣвъ: Ст. Маркевича и К. Балабана.

При закуплѣ товарѣвъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдаеъ Иванъ Белей. — Олѣвѣльный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Печатъ въ фабр. Черняковъ.

Зб друкаръ тов. ж. Шевченка, кодъ зарядомъ К. Бедарокого.

Тепершній митрополитъ Литвиновичъ що-до рускої справи не має ніякого популярності між рускими священиками і рускою інтелігенцією. Вбачь обявъ митрополію тогдѣ, коли поставало сторонництво Молодого Руся, але державъ ся вбдѣ него зъ-далека. Не сприяє вбачь і „общеруссамъ“, а одно ї друге сторонництво вважає его за такого, що гонить за личною карієрою, змагає одною до кардинальського капелюха. Обявляш митрополію, вбачь заставъ уже утверджений впливъ святоюрцівъ у урядовыхъ властей у вєхбдабъ Галичинѣ, отже хочъ і мбгъ бувъ поусувати „общеруссовъ“ зъ консисторіі, то однакъ держачи ся солідарно зъ правительствомъ, терпѣвъ ихъ. Сегодня що-до справи народнои

20 кр., — а з чого виплачено після умови контрактної п. Левадівському 1500 ар., а 63 ар. 20 кр. остається в касі товариства.

Повість пам'ятки виконаний знаходити ся в посіданні комітету, а в маю стане вже на місяці призначення і тоді решта умовленою квотою 500 ар. виплачена бути мучить. Відноситься до комітету до всіх Ва. Земляків з проханням, щоб зновали даліше надсилати дані до і при кожній нагоді стара лась придбати фондів на покриття хибуючих квот.

Фонд стипендійний вносить до тепер квоту 1404 ар. 18 кр., за котру закуплено листи заставні і зложено вперехову в вергтаймський касі товариства „Прогресс“.

Датки просямо надсилати через всіх редакцій наших часописів або просто до комітету на руки п. Володимира Шухевича у Львові, ул. Чарнецького н-р 26.

Від комітету заступного справми фондів пам'ятки для бл. п. Володимира Баранського и стипендійного його імені.

[Другі часописи просямо о перепечатанні сен водовозы.]

Дописи „Діла“.

З Староміського повіта.

[Вибори в Грозьові. — Новий тартак. — Обмань отва на ярмарках.]

Манувшого року відбули ся вибори до ради громадської в Грозьові. Більша части громадян була дуже невдоволена з господарки попередньої ради. До сего причинялась по-трех вибори до союму з 1889 р., переведення конвуенційної ухвали на вибудовування нових будівель парохіальних, спосіб заведення церковних майна, користуючись посередництвом деяких громадян при продажі поля під новий тартак [у котрому будувалась даліше] і пр. Досить, що деякі Грозьовці бешдували: „Такого небадую, як у нас, не найшов би в ніякій селі“. Оскільки в тім висказав правду, не скажу на-певно.

При нових виборах перепали всі попередні радий а між ними й місцевий парох. В селі тішали ся, бо вийшло з вибору 12 радий нових, по котрих сподівали ся лхших порядків в громаді. Однак против тих виборів вносила деякі невдоволений з давньої ради протести, а між ними заступець війта, Андрій Стедкович, що разом з іншими виборцями голосував на гр. Водяного при виборах до союму. Староміське староство розписало нові вибори. Тимчасом прихильники нової ради узнали собі, що не подуть до вибору, бо вже раз вибирали, а о ніякій несправедливості не була свідомі. А навіть кілька пошло по хазяїх, збираючи підписи [власноручні хрестини] воді тих, що годять ся на вибрану раду. Зробивши се, була вже спокійна, що між віхто діла не помішав. Однак в призначений день правляв в Староміському комісар п. Буковчак до місцевих свідків і там перешав вибори з тими людьми, що айшли ся. Повідають, що при голосуванні третього круга комісар назвав імена тих, на кого мають голосувати. Такими чинами увійшли до нової ради чотир радий з попередньої, а між ними в Андрія Стедковича, що мав би охоту стати війтом в Грозьові, чому далеко більша части людей противна. З попереднього вибору віхто не вибрав. За якісь час поклякали тих, що збирали підписи против нових виборів, до староства і всіх засудили на кару по 25

ар. Вийшов п. Буковчак, прочитавши їм за-суд і вернув до своєї канцелярії. За ним айшли Андрій Стедкович і писар Яцько Матішак. За хвалою вийшов п. Буковчак і каже: „Вам всім дарує ся кара, хва Федю Савчак заплата 25 ар.“ Мабуть він найбільше трудив ся коло нового вибору, а се тамтими не злюбили ся. Побіжше одержав Федю Савчак засуд на п'ять ар. з прим'яток, що може до 24 годів внести рекурз против засуду. Грозьова віддадена воді Староміського на 3½, миль, не так легко несправедливо селянинові внести рекурз. Видать Федю Савчак, що бда, вде до Яцька Матішака і просить, щоб ему напався рекурз. Той підняв ся записати. На той стоить досі та цівка справа. З цівкого видно, як наші люди неспорядки; станули на добру дорогу але до кінця свого наміру не зміла довести, бо толзували собі зкош по-своому. По другій стороні було більше о-бортности і обманя, длятого она й по-бділа.

В вересні мин. року почали будувати в Грозьові підприємці Кав'маня, Фрайман і Ламбертер новий паровий тартак, закупивши в сусідстві Вадів дереву на виробу в ділах гр. Людвіка Водяного. Робота йде спашо; незадовго мають починати р'зати цівка [железо]. Досить людей має заробити, але не хвалять собі его. Тартак побудований в часті поля, нема де подіти ся з худобою, а люди позавдажали в дальших сьлі. Роботу в землі, як обдоби и пр., брали на себе підприємці Ма-зур, людем не платили за роботу після зго-ди, і дійшли до того, що їх підприємці нагнав.

Дня 25 лютого відбували ся ярмарок в Лютовисках, бо по Стрітню за-для за-метей мало було людей. Виваля волы чо-лвік в Вадів і продає за 250 ар. Дави-ему жиди дві п'ятдесят і одну сотку, ра-зом 200 ар. і побіжи в волі, перетявши мотуз коло рогів; навіть не домагались баршівного. Та баршівника, то кара Бо-жа на людей. Ще коли правдуть як ку-ці в подалише купувати волы, то баршів-ники для них глядають в торгують ся з людьми, бо через них не має купець при-ступу, але як нема купців, то лізуть, де-лать поаде, і мусять віддати бодай 1 ар. Щоб на сміх приступив чоловік до дру-гого і запанав ся про ціну волів, корови, телят, коня, вже став наоколо в-десять жидів і кричать і прихваляють і сьблюють, а коли згода наступила, домагають ся воді обох сторін по 1 ар. Не можна спікати ся напасті; пові-дає, що за дармо не помагав купувати и продавати. Лютовиска ітнечене містечко, а жидівні повно; цілий тиждень не робить то-го нічого, а ходять по містечку, та бешдують про „гешет“! А прийдє торг, а ще лхше ярмарок, тоді жиди пані! Мусять зарба-ти тільки, щоб вистало до другого ярмарку. Про всі аж спосіб виписку не переписув-би і доки. Разу чоловік гроші, присякує жити, видрать и утіє! Забіг на пропінанію, а там жидов, що гайв роня. Пропає тай го-ді! Нераз сховає чоловік гроші в торбу; за-хвало сатає за гробина, а ту й місце застало! Огь недавно була загадка в „Ділі“ про три обманьства селян в Стрию, Тлусті і Я-блоні. В Лютовисках такий випадок му-чали ся перед кількацяти літами. Кого-лиш обходить дія сільського народу, пов-нен старати ся, після своїх сил, той явля-противляга, бо она наших людей дуже тяжко нищить!

Рух в руских товариствах.

Товариство „Свч“ у Відні порішало сего року при нагоді роковин смерті Тара-са Шевченка — велично почтяти пам'ять ко-бзаря українсько-русского. Як там доносить — виділя сего товариства виділював в той ців комітет зложений з акад-маків Бережаницького, Стахевича, Павлюка, Студан-ського, Петровського и п. Ол. Давкевича. Про-водити сему комітету д-р Павлюк. Му-зикально-декламаторський вечір, сполучений з торжественним комерсом, на котрий бу-дуть запрошені всі віденські Русини в Сла-вие, відбуде ся в понеділок 7 го н. ст. марта. Запроси розіслані з початком сего тиждня. В програму увійдуть продукція хоральна славянського співачого товариства, сольовий спів, гра на скрипці и на форте-п'яно, декламація и вступне слово. Також по-слідуючий комерс заповдає ся гарно, бо „Свч“ вменю сего року дуже добрий и тхвий наважала зносини з нішими Славянами, то можна й надіятись величезного числа участ-ників.

На „чорній таблиці“ віденської „Свч“ появил ся оголошене комітету для койей-ного обходу, сьлякує повне засіданє на суботу 5 н. ст. марта. На порядку днявм: справозданя поодиноких функціонерів и ре-фератів, справа видавництва пам'ятков на-виги и історії товариства, порішенє даль-шої акції.

На той самі вечір на 9. годиву скли-кав голова „Свч“ акад. Партикий привату наряду віденських академиків в справі з'їзду поступових славянських студентів Зелених свят с. р. Головно розхо-дити ся о місце, де бы з'їзд мав відбути ся. Чехи предложили Львів.

Дня 28 лютого 1892 отворено читальню „Прогресс“ в Мшаниці, повіта старомісь-кого. До видлу увійшли: о. Михайло Зубри-кий місцевий парох яко голова, Граць Гра-цько як заступник голови, Петро Сасиць — скарбник, Василь Волошак — бібліотекар, Михайло Парацак — писар; на заступни-ків відіслав Олександр Демановський и Стефан Сеньків. Членів вписало ся 30, пе-реважаю молодших письменних людей. Стар-ий же не м'жуть р'шати ся, бо як всюди, так у нас, ворога прогрессу застрашили лю-дей, що треба буде будувати дім на читаль-ню, а нотареса заплата 200 ар. Наш чо-лвік бить ся напасті зб'єх бовів. Од-нак коли люди побачать, що ворога хотіли колоду класти під ноги, будуть численніше приступати до читальні. В короткім часі отворимо читальню в Мшаниці, котра в нашій селі може ладно розвивати ся.

Загальний збір членів читальні в Струсові ухвалює — між нами з водтам доносить — старати ся о побудованє влас-ного дому для читальні з просторою салею на наради, вечери, водгати и званья. На по-чаток зложили члени 15 ар. 34 кр., котрі віддали до почтових щадниц док не збере-ся більша сума, щоб можна бы умістити в щадниц даючої більше процентів. Дави-й складки и датки добровільні, порозпо-вчувані поміж членами, ухвалено ровниж в році 1892 стягнути и призначено на бу-дову згаданого дому. Сума позачок вносити 165 ар. так, що на початок буде 200 ар.

Три читальні, в Струсові, Розданих и Задристі ухвалює змінити статут по-сля статута читальні „Прогресс“. В Бер-надівці, четвертій громаді, наскочач до

парохіи Струсова, завває ся нова читальня „Прогресс“. По статуту подано вже до ви-длу „Прогресс“.

В Задристі и Розданих читальні за-ложили крамівці, котрі добра розвивають ся. Об крамівці несуть частого занку річно по 50 ар. по оплаченю податків, хати и крамаря. Заск призначений на ців чи-тальні.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Іменований совіт. Віттого ди-ректором міністерства комунікацій зробив в Петербурзі велике вражінє. Хоч він здавна був кандидатом на той уряд, але многи сумнівали ся о том, чи его покличуть, бо він доперва від 1886 р. служив в дер-жавній службі. Попередно Вітте був уряд-ником західно-східних доріг и по два-цять-літній службі він при том товари-стві досягнув місце директора. Дієвники на-зують на его фактив відомості, та заявляють, що сугь вдоволені сего номінацією. Тар-гові будуть від тепер належати до ресорту міністерства скарбу. „Гроздани“ розка-зують, що цар в п'яницю припорукав Вишнеград-ському сказати Віттому, щоб він явив ся в суботу в царській палаті а по односторон-ній аудієнції Вітте вийшов з царського ка-бінету яко директор міністерства комуні-кацій.

Сербській посол в Константи-нополі гев. Сава Грунич домагає ся пе-ред якимсь часом після призначу сербского правительства, від нового вселенського патріарха Неофита VIII, щоб в Стар-ій Сербіи в Македоніи іменувані сербських єпископів, завести славянське бо-гослужє и оснувати сербські школи. О-скільки патріарх вдоволяв ся домагань, о-томь поки-що нічого не звісно, але в ста-тій, ані офіційальній дієвній сербській „О-дїє“ помітив против патріархату, видно, що в Бяграді правительственный кружок зор-ушений против вселенського патріарха. Серб-ській дієвній полемізе з грецького газетою Ephemeris, котра виходить в Атинах и на-спірована від царгородського патріархату. В-той грецькій газеті появил ся недавнє кор-еспонденція з Константинополі, котра відмо-вляє жадано Сербіи. Сербській орган грозить в той причині схиною від метрополіи в Константинополі и ввезення, що на те треба помічи глядати в нашій стороні. Так вид-но з того, що гев. Грунич не добув нічого від грецьких санаріотів.

В Болгаріи велике обуренє з при-чини убиства дра Вулковича а тамош-ній дієвній висказують негодованє на пар-тію, що уживає таких средств. Дієвній офіційній „Свобода“ обжалує просто росій-ську дипломатію и каже, що она дала прич-ину до сего остатного злочину. Російська ди-пломатія ужила всіх законних средств, щоб казая звязати в Болгарію зміняти на російську провінцію а тепер вже бере ся до средств сьрайних. „Свобода“ дорікає евро-пейській дипломатії за те, що она не підни-має нічого, щоб спинити злочинне постано-ванє Росії. Також в Порта дуже прознав-лась, що убито Вулковича, бо не робить ні-чого, щоб усунути небезпечай елементи з Константинополі, хоч болгарское правитель-ство нераз вже на них звертало увагу Пор-ти. Коли Болгарія домагала ся видати Стан-

слав так стратив сямпатию у Русинів, що на бажанє правительства мбгь бы здушити москвофіліство, а р'шучо прачинати до по-давлення сторонництва Молодон Руса, але мо-ральню не може станути яко провідник сего сторонництва.

По уступленю з політичного поля Мо-лодон Руса по упадку ен орґану „Метя“ ста-ра партія збталась знов виключаю пред-ставницю рускою справы в Галиччя, и се узнають самі сторонники Молодон Руса. В наслідок того — з сямпатією ча без сям-патії для „общерусов“ — всаке гнетєнь москвофіліства тепер уважає загаль Рус-нів за гнетєнь справы рускою. Імне дало, кола-б перед тим введено на поле полі-тичної діяльності сторяництво Молодон Ру-са. Всей на самій негативній дорозі подат-ти чваности в руской справі, хоч-би й в-ключно против москвофіліства, будуть браї за гавбєна справы рускою. В великій части стало ся так в знесенєм терні.

Знесенє терні зовсѣм не вызволює свя-щенників з-під деспотичної власті коне-сторій, котру они потраплять виконувати мно-гими нішими способами, зовсѣм дорівнуючи-ми сьлі того правілю, акій мали в терні. На одні священники не відважати ся стара-тись о презенту воді колаторів, коли не має наперед занесення воді коністорій, що до-стане бажаву парохію. Огже рускій священ-ник, голова антілігєнства верства рускою на-родности у східній Галиччя, не маючи со-бі звязок полєх в воді деспотизму коне-сторій, а маючи вже далеко розвите почутє рускою народности, мусив бачати в знесеню терні тільки замах на руску народність. А-тим більше на таку гаду наводили їх га-ласливі ошія польскої шляхти, котра зо-всѣм пытко добувала в знесеню терні величезний удар в рускою народности. Шляхти адавало ся, що коли для всіх свя-щенників буде отверта дорога протесту кож-дого колатора о презенту, то всі рускій свя-щенники стануть найважшими и покійними су-против колаторів з польскої шляхти, а через те в місяці зазватування підомігача-ми рускою народности. Та се даремна р'ч!

таке штучне під-средство не поставити заю-ри розв'язку рускою народности, уже не сподіятись руских священиків, з котрих кождей, коли вже раз стане парохом, єсть невдоволений. До того колатори можуть вибрати тільки з цівкого загалу руских священників, а сей загаль на-сиров рускій, и ніколи вже не буде польським. Правда, тим, що всі колатори — Поляки, рускій священник, котрий голосно маніфестує ся з рускою народністю и з неспасатією до По-ляків, мбгь бы нагдє не добрати презенту, а се могло бы причинити до того, що рускій священник мусив бы повздержати ся з тим голосним маніфестуванєм в справі рус-кій — дотє, док не достануть презенту; але такого священника мбгь не вибрати и з терні адні з колаторів и до сего пори, отже знесенє терні не зміняло и в тім вигляді нічого. Правительство, очевидно, мусить добре знати, що знесенє терні викличе в краєвих водностах лхше неземний наслідєня, але ру-зумнєм є се, що при наданю той справі та-ког ваги, яку й сторона польська надала в соїтї, и в увазі, що заведенє терні було справдї порушенєм обов'язуючих прависов церковних на безпосередню користь высшої духовної єрархії, — правительство було не-мудро змусити — без огляду навіть на не-вдоволенє Русинів — санкціонувати заяв-шу в тім ділі соймову ухвалу. Але мы констатуємо тут лхше, що знесенє терні незвичайно задоволило польське політичне сто-ронництво, котре пристрасно фанатизувало пе-редо всім о винородженю рускою народно-сти на польську, хоч знесенє терні хваб-лять дуже пытко глядаючи може предста-вляти поміжним до той діля, а роздранило Русинів, котрі и не в наслідках, але вже в самій табі задоволеню польского сто-ронництва добували свою програму, заваду рускою тепершнього правительства.

Так само стоить р'ч и що-до встєй про усуненє з урядово школьних посад двоїх звітних Русинів. Русини не знають ще, що має заповідати їм се усуненє; не-зв'язують, чи під покрывом нациї москво-філіства се усуненє не єсть вигарєне про-

тив розв'язку рускою народности взагалі, — а до такого погляду прихилив аж настрий невдовіри до тепершнього намістєня. Огже хоча вбдернута Русинів воді дороги, на-язу значняють виходи, треба чинностей спо-магаючи руску народність.

Поднесенє народної справы рускою в Галиччя залежить — крім kwestії журна-лістики рускою, kwestії театру рускою, аве-сії Староїлігїи в Народного Дому [котрого статуту тепер комісія ad hoc подала до за-твердження, але все те держати ся в великій таї] — що в воді німих обставинах, з-котрих деякі наведемо.

Наважачи р'ч — напрям школь-ний. Вч підручника школярів назв заражєн російською, особливо релігійний книжки Ци-банка, Полька написані языком дуже зросій-щеним. И треба сказати, що найбольше до ширєня російщани по школах причинялись катихизми. На основ прийнятих прависов еті-мологічних они язык рускій зросійщали, на скільки хотіли, сотворили карнакурний язык галицько-рускій и назвала его книж-ним. Писателі рускій на Руса закордонної а за ними Молода Русь в Галиччя правили прависови фонетичну, звачу кульшівкою, ба-чучи в ній з одного боку зазору против російщани, а з другого через громадянку против польщани. Галицький „общерусь“ зо-всѣм натурально уважави прависови фонетичну за головну зраду... Здаєть, що нема що й вагати ся в виборі тих двох напрямів а-зика и прависов, а хотіти творити щось третєго. Зрештучати підручника школярів можна дуже легко и скоро, бо всі писателі рускій знають народний язык и прависови фонетичну и радо вьсмуєт ся до переладан-ня. Літературні сили Молодон Руса в порівня-ню з силами „общерусов“ значно більші, бо-гато силателів з молодого поколєня не могли писати, боялись переслєдуваня вер-ховодячої партії рускою, а крім того пра-щили бы зараз в поміч тутешній Молодой Руса писателі український, очевидно, поді-цесдовіжками, а можна бы просто взяти в де-якій прадатні книжки видані за кордоном. Розумєт ся, равнобажно з реформою в шко-

лах мусив бы йти в тім вигляді и уря-довий оголошеня в урядовій „Вістник“ у Відні. У „Вістнику“ можна бы р'звечасно карилію зміняти на громадянку. Карилією друкувати можна, але писати ний нею не-можна, як колись бувало. Виробити підру-чника школярів в школах тепер друкованій громадянкою и до пасая авторів урядових наві уважає ся громадянин, а не карилієць.

На катедрі руского языка и літератури в університеті львівськом сидить Яков Го-ловацький. Вбз ані словієм не згадає ніко-ля про так розвату руско-українську лі-тературу. Університетська молодіть руска збирала ся перед останніми сіймом, внести петицію до сойму, щоб Головацького усувати з катедр, та висупленє гр. Брковського адержало молодіж в ній вже не на часі така петиція. На м'є-це Головацького адзєс найвідповіднішим був бы проф. Михайло Польський.

„Мета“ в „Писем до Громады“ прок-тувала подати адресу до 6. Вел. цівсая о-снованє катедр історії рускою в універ-ситеті львівськом. Основанє сє катедр ви-кликало бы велике вдоволенє між Русина-ми, особливо кола-б там мали оснува-тись лхй нові катедрі польскі.

Досі Інституту Староїлігїйскій має немов виключний привілей торгувати книжками рус-кими. Книгаря польскі не мають на складі книжок руских, бо при ваншій взаємній роздрязненю Русинів и Польків віхто з Русинів, а тим більше священників, не ку-пував бы руских книжок в книгарні польській, а книгарня Староїлігїйска таму розході книжок руско-українських а про-тегує видавництва „общерусов“. Димєть, по-части для ців торгівельних, по части для сторонників Молодон Руса хотіть отворити з-своєм складі продаж книжок руских, та ось недавно, заходами верховодячої партії рускою, намістєнство відмовило ему дозволу. А пречин ширєня книжк, особливо кате-дарів в дусі чисто народномь має велике значєньє в справі рускій.

Подлинное число копий 8 кр. а. в.
Оголошения принимают ся по цѣнѣ 6 кр. бѣд. однов.
стрѣчки инсертатомъ въ рубр. „Надѣслане“ по 20 кр. а. в.
Подѣлки числят ся по 10 кр. бѣд. стѣнѣ.

— Таеъ! Нехай сватае Татьяну, — рѣ-

Італійській парламентській раді
через кілька днів надішле резолюцію
про реорганізацію армії. Високопостав-
лений Перукі, який по заваданню міністра
війни, докладає своє висновок. При тій наго-
ді виступав ірредентист Імпріані проти
ограниченої політики правительства, але від-

Именованія, перенесенія, конкурсы и пр.

— Конкурсы. Краева дирекція скарбу розписує конкурс на посаду урядника помічника для справ доменних при уряді податковому в Печеніжині. Подання вносити треба до 4 тижнів від дня оголошення конкурсу. — Краева дирекція почт розписує конкурс на посаду експедієнта при уряді почтовому в Пасічній, повіта надвірнянського в платню 690 зр. Подання вносити треба до дня 12 н. ст. марта. — Вийшли ради повітової в Коломиї розписує на посаду інженіра повітового з річною платню 800 зр. і додатком на об'їздки. Вносити подання треба до 30 н. ст. марта. — Президія краєвої ради школярів розписує конкурс на посаду учителя історії і географії при школі реальній у Львові. Подання вносити треба до 20 н. ст. марта. — Дирекція почт оголошує конкурс з речинцем до 10 н. ст. марта на посаду експедієнта при уряді почтовому в Словиті, повіта перемиського.

— Відзначення. Директор гімназії станіславської, Іван Кереміт, одержав хрест кавалерський ордену Франца-Йосифа.

Телеграми „Діла“

Відень 4 марта. Для голодуючих робітників зібрано 77.000 зр. і що дня роздають по кілька тисяч бохонців хліба поміж них.

Прага 4 марта. Правительство не внесло на вчерашньому засіданні предложенія в справі розмежування округів судових. — Молодо-Чехи внесли кілька інтерпелляцій.

Брукселя 4 марта. Выкрыто атентат динамітний против міністерства. Водбулис ревізію по домах анархістів і выкрыто корреспонденцію з заграничними анархістами.

Атены 4 марта. Доносят, що Делініс загадав був выкликати революцію. Именував своего приятеля, офицера, командантом гарнизону войскового в Афинах и поручив ему узанити министра войны, который тогда был командантом сторожи в палат королевской. Узанено кількох офицеров и шефа секции в министерства войны за их поведение подчас демонстрацій на улицах.

Розмышлення о страстях

Господа нашего Иисуса Христа, душепожизне чтение на великий поест. Ціна 30 кр. з пересылкою почтовою.

КОРОТКИЙ ВЫКЛАДЪ НАУКИ ВЕРЫ и ОБЫЧАЕВЪ зъ додаткомъ

Ріокъ церковный.

Ціна 80 кр. брош. а 85 кр. вразъ зъ пересылкою почтовою. 4205 1—6

Набути можна у о. Анат. Долинського в Яковрові почта Перемиськія.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

выпробован и певн средства косметичнй означен 3-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признаия.

Олѣйокъ таніновій, зміцнює і підпомагає волосся, лосю росту. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, зміцнює корінь волосся і запобігає випадати волосся. — Слонъ 80 кр.

Вода атенська, ти ся парилкомъ, одсвѣжує, робить тривалими барву і пом'якшує. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновій. Ділає знаменито на корінь волосся і на порість волосся. Вь случахъ де вь настѣдокъ недуга выпало волоссе, выказавъ велики цѣлюще діяньє. Вже по ужитю одної фляшки можна добачити порість. — Ціна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятова до полоканія устѣ, кромѣ приємного, скріплюючого смаку і запаху, дуже користно ділає на асина і зуби. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ ростино-алькалічний, до чищення зубѣв. Надає перлову бѣлост, оддає кам'янь і квасу, котрі наводять боля і порохнають зубѣв. Пуделко 30 і 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣти рукѣ і пахѣ. Фляконъ 50 кр.

Вода львѣвска. Приємний, ніжний і довготривалий запахъ той води здѣлавъ се, що вь Антверпѣ на выставѣ всемірній зостава публично пролямована і оцѣнена. Ціна флякону меншого 80 кр., більшого 150 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованія вь сейчасъ волоса на тривалу і красну барву чорну і темну; есть цѣлюще нешкодливе а вь ужитю цѣлюще поодинокіе. Ціна 1 зр.

Бѣлі і гарні руки. Найбільше червоны і пошадялы руки выбѣлять ся і вынівають ся по кількоразовѣмъ натертю Кременъ ростинонимъ. Слонъ 30 кр.

Смарило литовске до обшару і шкурѣ, мигчить шкуру, робить єя непромакою і тривалою. Пуделко по 50 кр. і 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѣ вь власнихъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Вь філіялахъ: вь КРАКОВѣ Суконниця ч. 20, и вь ЧЕРНОВЦЯХъ Ринокъ ч. 2.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (пальцъ св. Духа) напротивъ головного одважу.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, мікроскопы, машини електричнй, найдешевше і найкраще. — Репарації найдешевше і найкраще.

Замовленія зъ провинці адресувати: „Новий оптикъ“ підъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Поезды зельзничнй

пѣла часу такъ званого „середно европейского“ відъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдходять зъ Львова.

Вь напрямѣ до Стрия: 5.50 рано. Поездъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславава і Гусятина. — 10.14 передъ полуднемъ. Поездъ особовый до Стрия, Хирова, Сухой, і Станіславава. — 7.48 вь вечерѣ. Поездъ особовый до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станіславава і Гусятина.

Вь напрямѣ до Черновцѣ: 4.48 рано. Поездъ особовый до Станіславава і Коломиѣ. — 8.40 рано Поездъ повѣшнй до Станіславава, Черновцѣ, Ясѣ, Букарешту і Гусятина. — 3.54 по полудни. Поездъ особовый до Станіславава, Черновцѣ, Ясѣ і Букарешту. — 9.48 вь вечерѣ. Поездъ особовый до Станіславава, Черновцѣ, Сучавы і Гусятина.

Вь напрямѣ до Бѣлца: 8.49 рано. Поездъ мѣшаный до Бѣлца і Сокала. — 5.40 по полудни. Поездъ мѣшаный до Равы руской.

Приходять до Львова.

Вь напрямѣ ад Стрия: 8.31 рано. Поездъ особовый зъ Сухой, Хирова, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного і Стрия. — 3.10 по полуд. Поездъ особовый зъ Сухой, Хирова, Гусятина, Станіславава і Стрия. — 11.12 вь ночи. Поездъ особовый зъ Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного і Стрия.

Вь напрямѣ зъ Черновцѣ: 6.17 рано. Поездъ особовый зъ Сучавы, Черновцѣ, і Станіславава. — 1.23 по полудни. Поездъ особовый зъ Букарешту, Ясѣ, Черновцѣ, Станіславава. — 7.23 вь вечерѣ. Поездъ повѣшнй зъ Букарешту, Ясѣ, Черновцѣ, Станіславава і Гусятина. — 11.22 вь ночи. Поездъ особовый зъ Коломиѣ, Станіславава і Гусятина.

Вь напрямѣ зъ Бѣлца: 7.50 рано. Поездъ мѣшаный зъ Равы руской. — 3.46 по полудни. Поездъ мѣшаный зъ Сокала і Бѣлца.

Асінъ розкладу їзды на шляхахъ зельзничнхъ державныхъ вь Галичинѣ достати можна на кождой стаянці по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжочки вь форматѣ кишеньовѣмъ по 5 кр. за штуку.

Колі годинникъ часу середно-европейского показує годину 12-ту, то вѣказує годинникъ: вь Черновцяхъ 12.45, вь Подволочискахъ 12.44, вь Сучавѣ 12.44, у Львовѣ 12.35, вь Будапештѣ 12.16, вь Віднѣ 12.06, вь Празѣ 11.58.

Приходять до Львова.

(Посля годинника львѣвского).

Зъ Кракова: о год. 8 мін. 50 рано поездъ особовый — о год. 4 мін. 3 по полудни поездъ повѣшнй — о год. 7 мін. 15 вечеромъ поездъ мѣшаный — о год. 9 мін. 28 вечеромъ поездъ особовый.

Зъ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 38 вь ночи поездъ мѣшаный — о год. 2 мін. 8 по полудни поездъ повѣшнй — о год. 7 м. 11 вечеромъ поездъ особовый.

Вѣдходять зъ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особовый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особовый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ повѣшнй; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особовый.

До Подволочиска зъ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особовый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ повѣшнй; — о год. 11 м. 5 вь ночи поездъ мѣшаный.

Теофіл Копистинскій

артистъ-маляръ

звѣстный одъ кільканацяти лѣтъ изъ своихъ праць малярскихъ, украсає церкви вь стилю вѣходномъ разомъ зъ позолоченьемъ, престолы, иконостасы и инші рѣчи. Принимаетъ рѣзбарскы работы поєла власныхъ планѣвъ. Выготовляе всякой величины церковны образы до иконостасѣвъ, престолѣвъ, плащеницъ — а дѣльными красками на полотнѣ і деревѣ. Побольшає зъ фотографій портреты. Зъ уваженія ц. к. консерваторіи реставрує всякій старинности, а зъ фрески, рѣзбы и т. ин. входячй вь кругъ праць маларства — по найумѣренѣйшихъ цѣнахъ. Подписанны проситъ Вѣд. Духовенство занотувати собі єго адресу.

Т. Копистинскій

у Львовѣ, улица Краковска число 20. 4035

Кістяки Гольбайна

Образки зъ жия

дѣстане

вь редакціи „Зеркала“ по 15 кр. (зъ почтовою пересылкою по 20 кр.)

ЗОНИЯ

безплатна учителька

книжочка припоручена кр. радою школьною на премію — коштує вь гарнѣмъ переплетѣ 25 кр. Достати єя можна вь канцеляріи тов. Просвѣта, вь канцеляріи инст. Старишинского и у п. Гр. Врежонны, учителя школы вырава.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленія и посередничить вь закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

вирѣсть зъ фабрики по кождоразовѣй цѣнѣ фабричній. Теперь потує фабрика Іа по 82, Іа по 76 зр. за 100 кильбр. лосо фабрика.

При замовленіи просимо о точне поданнє почты и стаян зельзничной. 4038

Перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена послѣ найновѣйшихъ жерелъ проф. Олександромъ Барвинскимъ зъ 40 иллюстраціями і 2-ма мапами историческими зъ 18 аркушахъ друку. Цѣна лаше 50 кр.; зъ красной оправѣ 72 кр.

Достати можна вь тов. „Просвѣта“ ул. Вѣрменская ч. 27 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

ЛІЯРНЯ ДЗВОНѢВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

вь КАЛУШИ, почта и стаян зельзничнхъ тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Ліярню дзвонѣвъ“ вь Калуші, одзначену срібнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ і признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковского вь Коломиѣ (якъ о томъ своего часу газеты доносили) — маю и теперь на складѣ готовы дзвоны, выконую скоро замовленія и приймаю старі або ушкоджены дзвоны до переливанія за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи вѣсімъ Вп. приходникамъ і фундаторамъ за всѣ дотеперѣшны замовленія вь давнѣйшій спѣлнѣй а теперь мой власнѣй ліярн дзвонѣвъ прошу о ласкаві замовленія такъ на поодинокі нові дзвоны якъ і на цѣлі группы. За тривалѣсть матеріалу і гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу і для того осмѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ 3789 5—24

Зъ глубокимъ поважаьемъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

Смутокъ

вь котромъ остає матѣрь а жена писаря разомъ зъ семеро дѣтьми, такъ великій, що рѣвняє ся смерти! Мужъ мой лежить уже відъ пѣвтора року слабый, а тутъ незваный гине зъ браку ердствѣ до жия. Удаю ся яко матѣрь вь имени Бога до милосердныхъ сердець своихъ Земляковъ і прошу о поданнє помѣчнои руки.

Марія Скурока зъ Тарновѣ, улица Затыльна н-рѣ 1.

МАШИНЫ ДО ШИТА

ЗИНІЕРА

зъ найлѣпшихъ фабрикъ заграничныхъ помимо величезного цѣна сироваджаю лишь повными вагонами

Продаю рѣчно 800 штукъ (безъ агентѣвъ або факторѣвъ.) Раты тижневѣй 1 зр., мѣсячнй 4 зр., годѣвкою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЧКІЙ

Львовѣ, Готель Жоржа, Філія вь Краковѣ Ринокъ 25. Прощу жадати цѣнникѣвъ. Прощу о ласкаві замовленія. 4187 4—?

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а менѣ подлилось ще много гарныхъ і тривалихъ плащѣвъ зимовыхъ та одяговъ, за-для закупна большою скѣлкостью, — то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ і запрошую П. Т. Публику до сего пріодного закупна.

Замовленія на одяги зъ французскихъ і английскихъ матерій выконують ся за 24 годинъ дуже елантно і числяться дуже дешеве.

Зъ поважаьемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

РУ-

кавички всякого рода; Бандажъ руптуровый и всякій вырѣбы рукавичничий поручає найдешевше

Павло Лянгнеръ

передъ тамъ

Браты Лянгнеры

Львовѣ, улица Галицка ч. 16.

ЛЬВѢВСКА ФАБРИКА

АСФАЛЬТУ

и угѣпшенихъ огнетривалыхъ текстуръ

до покрыванія даховъ

С. ШЕЛІ-ЛИШКЕВИЧА

инженіра

Львовѣ, улица Корытна число 13

поручає

АСФАЛЬТЪ

зъ найпершихъ копанель Швайцарскихъ и Италійскихъ, уживанный на хѣдники и помосты вь церквахъ.

АСФА.ЛЪТЪ

до фундаментѣвъ изолюючій вохкѣсть, кладеный на мурѣ за горяча.

4198 1—15

Фабрика осушає асфальтомъ яко одинокимъ средствомъ певнымъ, звѣстнымъ доси вь технѣцѣ, найбільше вохкѣй мешкалая.

Фабрика выготовляє власными работниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю покрыта даховъ текстурою огнетривалою, котра по многихъ пробахъ водзначена ц. к. Министерствомъ справъ внутрѣшнихъ вь 1888 р. патентомъ непальности.

Метръ квадратный готовой работы на даху разомъ зъ по-малюваньемъ лякомъ асфальтовымъ відъ 45 до 65 кр.

Фабрика ручить довголѣтну гваранцію.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушів святих) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісника найважливіших подій“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в „Діло“.

Предплату і інсерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвига 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за інсерати платні у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на північній рік... 18 гр. на північній рік... 24 гр. на північній рік... 9 гр. на північній рік... 12 гр. на чверть року... 4 гр. 50 кр. на чверть року... 6 гр. на місяць... 1 гр. 50 кр.

У Львові: на північній рік... 16 гр. на північній рік... 8 гр. на чверть року... 4 гр. на місяць... 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Реєстрація неопечатаних вісників бр. порта. Поодинокі чиселі коштують 8 кр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. бр. однокі сторінки інсератом в рубр. „Надслани“ по 20 гр. а. в. Подати чиселі ся по 10 гр. бр. а. в.

Справи соймові.

На першому засіданні сойму поставили дві справи внесення в справу неоскільки сойму в минулому році. Внесено в справу неоскільки сойму в минулому році. Внесено в справу неоскільки сойму в минулому році. Внесено в справу неоскільки сойму в минулому році.

Вис. сойму зволить ухвалити:

1. Сойм висказує жаль за причини, що против постанови краєвого статута сойму не був в 1891 р. скликаний і що, за д'я того не мав можливості виконати у властивій часті своєї задачі, як що до законодавства, так і що до заряду скаромом і краєвими заведеннями.

2. Сойм заявляє, що теперішня сесія сойму має заступити лише сесію з 1891 р. — тож висказує переконання, що в часі 1892 р. буде скликана окрема властива сесія за сей рік.

3. Сойм вимагає правительство, щоб на будуче старало ся точно придержуватися права краю, яке виходить з краєвого статута, щоб сойм був скликаний щороку у властивий порі і на час, достаточний до виконання всіх чинностей, до яких сойм єсть повноважений конституцією.

4. Сойм припоручає виділов краєвому, щоб виконував виконання повноважень ухвал, на случай потреби ухвалював ся о се рішучо, а оскільки підпорядковує справу навіть депутатам до цесаря.

Се внесення соймовою лівнич причинити ся до того, що справа нескликана сойму прийде під дискусію палати. І маршалок і намісник уважали відповідним на початку своїх промов виправдати правительство з його незаконного і противного конституції поведіння. Маршалок висказав жаль, що за д'я нескликання сойму багато потерпіли краєві справи в своїх правильних трактуваннях та що правительство не хотіло тим способом віддати виступ соймам і ослабити їх повагу, значить. Намісник рівно-ж заперечив палату, що правительство не мало наміру вкорочувати права краєвих і лиш надзвичайні, виняткові обставини зложили ся на се, що не скликано сойму. Вкінці просив намісник прийняти його справоздання з такою доброю вірою, з якою він се висказав.

Помимо того заперечення лівнич поставили своє внесення і при дискусії буде могла поквитатися пальцем за роботу правительство, бо вже не раз при інших справах, отж хоч би гадати справу децентралізації з лівнич, з великою хмарою падав малий дощ і все вкінчило ся на зловильних уступках перед волею правительства.

Другою справою, яка визначилась вже на першому засіданні сойму, се справа шкільна. Поставлено три самостійні внесення, а кожне з них стараєть підняти долю учителів народних. Ті три внесення вийшли: від права (внескованець Поль і Мадейсін),

від лівнич (внескованець Асінк) і від о. Тата Ковальського. Крім того селянин Крамарчик поставив нагальне внесення, в котрому домагав ся додатку дорожнього у висоті 20% для учителів народних на сей рік і поручення виділов краєвому виготовити проект загального підвищення дох учителів. А по при тім внесення послів і сам виділов краєвий подає проект підвищення плати молодших учителів. Так отже видно, що всі відчувують потребу поправки долі учителів народних.

Внесення правич хоче зміни арт. 11, 13 і 17 закону шкільного з 1889 р. Після сего проекту піднято б плати учителів з сей способ:

При школах народних: У Львові і Кракові половина міді 900 гр., друга половина 800 гр. В громадах з населенням по над 10.000 — 600 гр., з населенням від 6000 до 10.000 — 500 гр., з населенням від 2000 до 6000 мешканців по містечках 450 гр. а по селах 400 гр., в громадах менше як 2000 мешканців 300 гр.

В школах виділових: У Львові і Кракові 900 гр. В громадах з населенням по над 10.000 — 800 гр., по над 6000 — 700 гр., в інших місцевостях 600 гр.

Крім того мали б учителі в містечках і містечках 10% плати як додаток на мешканців.

Платня молодшого учителя в перших двох класах шкіль народних а також в школах виділових вносила б 60% плати старшого учителя; в трьох слідувачих класах шкіль народних і молодших учителів управляючих офіційними школами 300 гр.

Всі учителі мають право до п'яти додатків п'ятилітньої по 50 гр. річно. Тим же учителям, котрі не мали права до п'ятилітньої додатків після теперішнього закону, має числитися се право від хвалі, коли сей проєктований закон вийде в життя.

Вкінці признаєсь учителям за кожну надобовизову годину науки винагороду по 1% їх плати місячною. Обовязковий годин науки в тиждень має учитель 30. Теперішня винагорода за ті надобовизові години вносила лиш 1/2 %.

Внесення лівнич рівнять ся від по-вищеного тим, що норма найнижшу платню при школах етатових на 400 гр. а при школах офіційних на 300 гр.

Внесення о. Ковальського домагав ся підвищення плати учителів о 50 гр. річно, так щоб найнижша платня учителів вносила 300 гр.

Внесення Крамарчика не подавало норми, в якій способ має підвищитися платня учителів, а важне лиш за д'я сего, що домагав ся сечась поміч від видом додатку дорожнього.

Вкінці і виділов краєвий проєктує, щоб мінімум плати учителів молодших вносило 250 гр., а не як досі 200 гр. Також можуть учителі і по 30 літах своєї бездо-

ганно служби дістати додатки п'ятилітні. Вкінці проєктує виділов краєвий зміну до теперішньої практики в именовану управителів при дво- або більше класових школах, з сей способ, що окрешна рада шкільна умістити на листі компетентів лиш тих кандидатів, котрих буде уважати за спеціально удебавених до управ.

Маршалок і намісник зазначили в своїх промовах, що шкільництво народне не може розвиватися в такий мір, як би се хотіли власти краєві, бо нема кандидатів на посади учительські. Заради тім недостатку можна б сими двома способами: дати більш стипендій ученикам в семінаріях учительських і підвищати платню учителів. І одно і друге средство виділов краєвий предлагає в своїх промовах, лиш що до підвищення плати обмежав ся на невеличкім підвищенню мінімум плати наймолодших учителів.

Всі інші внесення послів в справу підвищення плати ідуть даліше анж проєкту виділов краєвого, але все таки, після наших гадань, не полагоджують сеп квесті рішучо. Не минуло ще три роки, коли в сойм ухвалено новелу шкільну, в котрій рівно-ж провідною гадкою було підвищення плати учительської, а однак вже тепер знов відчувують всі, що се підвищення було за мало і хибало своєю цілю.

Третя важна справа — внесення посла д-ра Саячка о новій гімназії з викладовими явками рускими. Про се внесення, его значення і цілю ми вже писали, тепер лиш згадаємо, що загаль польський праси не забрав в тім справі голосу і лиш Gazette Narodowa помістила таку примітку: „Внесення клубу руского, доповнююче ся о руску гімназію у всьодно-полицейській часті краю справляє ся на результат переговорів в тім справі посла Романчука з міністром просвіти, котрий мав єму заявити, що правительство не буде сему противне, если лиш сойм не відмовить апробати. Яку єму закон признає, що до языка викладового. Годить ся допустити, що сойм не відмовить подати можливість гімназістам, котрих родичі бажають, щоб їх сини побирали науку в руском языкі, вдоволити сему бажанню, однак не забуде також на відповідне уважання інтересів та бажань інших верств населення сеп часті краю.“

Поодинокій комісії вже уконституовали ся, вибравши председателів. В комісії буд жетовий председателем єсть був. міністер Дунаєвський.

Вкінці додамо, що в нашій справозданню з другого засідання сойму зайшла друкарка похвала, бо між членами вибраними до комісії шкільної має бути замість „Кулаковска“ „еп. Кулаковска“. В промові намісника зайшла рівно-ж похвала в уста-

вленню поодиноких уступів промови, але се кождому могло впасти в очі з цілого ходу гадок промови.

Нхто бы не повірив!

Подаємо без коментаря такий факт: О. Фелимон Авдіковський, парох в Цуцилевці і Пчані, в другій половині січня с. р. обходив, по звичаю в Гроданській порі, дома своїх парохіян і благословив свяченою водою. Один парохіян, Александр Табака в Пчані, доніс стації жандармерії в Роздоль, що мов-то о. Ф. Авдіковський ходив „жебрати“ по хатах в селі Пчанах. Жандармерія донесла ц. к. судови в Жидачеві, а суд вівав о. Ф. Авдіковського на день 10 н. ст. лютого, за переступлення з §. 2. закона з 24 мая 1885 р. [о волоцюгах]. Отже того дня відбула ся розправа карна в жидачевському суді. Судья по переведеній розправі увільнив о. Авдіковського.

Факт говорить сам за себе, коментаря не потребує. Спитаємо хба лиш: що на те матрополіцій Ординаріат?

В справі заборони виданой ц. к. старостою золочівським старшиною громадської в Закомарю писати до староства по руски

внесла старшина громада така відклики до ц. к. намісництва:

Відклики старшини громади в Закомарю — в справі уживання мови рускою в перенесенні з властиві — против рішеня ц. к. староства в Золочеві з 26 січня 1892 ч. 2320.

Високе намісництво! Против рішеня староства в Золочеві з 26 січня 1892 ч. 2320, котрим справозданне старшини громади в Закомарю, виготовлене в язиці руском, звернено і під загрозою кары грошевою в квоті 20 гр. приказано преджити в язиці польськом, вносить старшина громада в Закомарю слідує:

в відклики: Рішеня староства з 26 січня 1892 ч. 2320 єсть безпідставне, бо противить ся обов'язковим приписам законним.

1. Розпорядженням міністерства з 20 грудня 1889 ч. 12466 постановлено, що починає ся начальникам громадських виборів мови, котрон належить уживати в перенесенні урядовій.

2. Артикулом XIX-тим закона основного з 21 грудня 1867 В. а. д. 142 постановлено, що держава унає рівноправність всіх мов краєвих в школі, уряді і життю публічному.

Капитон обернувшись і поплів ся в свою дорогу.

— А правду кажу, як би єго не було, — крикнув в слід за ним дворецький, — то ти сам годиш ся?

— Заявляю! — сказав Капитон і пошов.

Красноярська не покидала єго навіть в найприкрітших хвилях.

Дворецкий перейшов ся в білку разів по вбмнати.

— Ну, заличте тепер Татяну! — дав він приказ.

В білку хвилі увійшла Татяна ледв чути і стала коло порога. Дворецкий подивив ся на неї уважно.

— Ну, — промовив він, — Танюшо, хочеш вти за-муж? Пані вибрала тоб жє-ниха.

— Слухаю, Гавриле Андренчу! А кого они призначають мені? — винула она не-сміливо.

— Капитона, шведя.

— Слухаю!

— Він легкодух, се правда, але пані в тім дїл покладає надію на тебе..

— Слухаю!

— В одим тільки клопті.. що той глухман Гарасько, за тобою ходить. І чим ти того медведя до себе причарувала? Таж він тебе, любю, убє, медвєд той..

— Убє, Гавриле Андренчу! певно, що убє!

— Убє.. Ну, се ще покаже ся. Як се ти говориш: „убє“? А чи-ж він має право тебе убивати? Подумай сама!

— Не знаю, Гавриле Андренчу, чи має право, чи нє.

— Як-ж бо ти! Але ти єму оттаєт в-чого не об'явила?

— Чого-б то?

Дворецкий помовчав і подумав: „Приголомшеня ти душе!“

— Ну, добре, — сказа в він, — ми же

2)

МУМУ.

Оповідання Н. С. Тургенева.

(Далше.)

Цоя Капитона перервала нитку Гаврилових думок. Легкодущий шевчик увійшов, заложив руки на зад і недбало опираючись о край стіни коло дверей, поставив праву руку навхрест перед лівом і кивнув головою. Ось, мовляв! Чого вам треба?.. Гаврило глянув на Капитона і затаравив падцями по вбмн. Капитон лиш пражмурив трохи свої оловий очка, але не спустив їх в долину, навіть в-легка у-сміхнувшись і повів рукою по своїм бі-лавим волосю, котре так в нахилилось на всі чотири втври. Ну, мовляв, таж я ось! чого дивити ся?

— Гарний! — промовив Гаврило і по-мовчав, — гарний, в-чого казати!

Капитон тільки рухив плечима. „А ти, певно, кращий?“ подумав він собі в душ.

— Ну, поглянь на себе, поглянь! — говорив даліше з докором Гаврило, — ну, до кого ти подобний?

Капитон окунув спокійним зором свої знамениті і обривані сурдут, свої поштанні штани, з особливою увагою оглянув свої драві чоботи, а найпаче той, о котрого носив так бундючно опираючись єго права вбжа, і знов видивив ся на дворецького.

— Ну, що-ж?

— Що-ж? — повторив Гаврило, — що-ж? Ти не кажеш: що-ж? До чорта ти подобний, прости Господи, ось до кого ти подобний!

„Ругайте лиш, ругайте, Гавриле Андренчу!“ — знов подумав собі Капитон в душ.

— Та ось ти знов був п'яний! — по-чав Гаврило, — мабуть знов? га? Ну, від-повідай же!

— За-дла слабого здоров'я справді від-давав ся гарячому напивою, — відповів Капитон.

— За-дла слабого здоров'я!.. Мало тебе карають, ось що! А в Пітері був на нау-ді!.. Багато тебе там називали! Тільки даром хліб їси!

— В такім разі, Гавриле Андренчу, один мені судя: сам Господь Бог, а більш ніхто. Він один знає, що я за чо-ловік! На сьм свєтє є й гірш від мене, та й я їм даром хліб їм! А що-до пияства, то визнає не я, а більше один товариш. Сам він мене затукує, а потім сполітнує, то єсть утєтє, а я..

— А ти лишав ся на улиці! Ах ти отчайдуше! Ну, та рєч не в тім — гово-рив даліше дворецький — а ось що. Пани — тут він помовчав — пани хочєтє ся, щоб ти женив ся. Чуєш? Они думають, що ти, оженившись, постаткуєш. Розумієш?

— Як не розуміти?

— Ну, так. На мою раду лучше-б те-бе гарненько взяти в руки. Ну, та се вже їх рєч. Що-ж? Годить ся?

Капитон усьміхнувшись.

— Женити-б рєч красна для чоловіка, Гавриле Андренчу, і я що-до себе з найбіль-шою привастию..

— Ну, певно, — сказав Гаврило і по-думав в душ: в-чого, мовляв, казати, чо-ловік говорить акуратно. — Тільки ось що, — промовив даліше в голос, — суджу тоб вибрати негарну.

— А яну? повольте бути цікавим..

— Татяну.

— Татяну? — і Капитон відсахнувшись від стіни.

— Ну, чого-ж ти налякав ся? Чи она тоб не подобає?

— Чому не подобає, Гавриле Андрен-

чу! Дівка з неї в-чого, робітня, покрива дівка.. Та ви мабуть самі знаєтє, Гавриле Андренчу, що той дівко чубатий, що він за нею..

— Знаю, братчану, все знаю, — з до-судом перебив єго дворецький, — але що-ж?

— Та змилюєтєсь, Гавриле Андренчу! Він мене убє, їй Бог, убє, як муху роз-давить! У него рука, та-ж ви зволєтє самі подивити ся, яка у него рука! Та в него ру-ка достоту Мінна і Пожарского.. Предіє він глухий, бє і не чує, як бє.. Одним словом, мажє кулачицями, як скрєз соні.

І стримати єго нїяк не можна, а чому? то-му, що самі-ж знаєтє, Гавриле Андренчу, — він глухий, а до того ще дурний, як чо-ловік. Таж се якєс звєрєна, бовван, Гаври-ле Андренчу, що гірш боввана.. мара якас.

За що-ж я маю тепер від него терпіти? Вже мені, видно, все втєрєтє в очі: змужд-няє чоловік, поколов ся о терня, обма-стив ся мов горцюк, та все таки я чо-ловік, а не який там на правду підлий горцюк..

— Знаю, знаю, не розводись..

— Господи Боже мій! — з жаром вів даліше швед, — коли-ж се скінчить ся? коли? Господи! Відлаха є, відлаха нужденний! Доля, подумашь, доля то моя!

В молодих літах бав мене хосин Нє-мєдє, підіймє бєз мене мій таєн брат, вєбни на арєльх літах ось чого дослу-жив єсь!

— Ех, ти мєра душе! — промовив Гаврило, — чого розводиш ся? чого?

— Як чого? Гавриле Андренчу! Не по-боєв я боєсь, Гавриле Андренчу. Укарай мене, пани мій, мжє стївами, та будь для мене при людях правийми, то все мене ма-ти-муть за чоловіка, а тут, див, від кого приходитє ся..

— Ну, забираєсь! — нетерпеливо пере-бив єму Гаврило.

3. Розпорядження міністерства що-до мов урядово в Галичині з 5 чепня 1869 В. з. д. 2.354 постановляє в §. 5 тмъ, що вступуючи прависы що-до переписки властей, урядовъ в судбъ зъ сторонами, властями недержавними, инстутами и громадами, обовязують и на даше и ихъ се розпоряджене не нарушае.

Не побоявсь отже внашому сумнѣннѣ, що старшина громада має право вибору, въ котрій мовѣ крайній хоче вести переписку зъ властями державними и що тымъ послѣднимъ не прислугувъ право жадати водповідѣ в мовѣ польскій, котра супротивъ сторонѣ в властей недержавныхъ стоять на рѣвнѣзъ другими мовами крайними, отже и мовою рускою, а се тымъ болше, позаякъ власти недержавнай не мають нѣякого обовязку умѣти мову польску.

На той побставѣ упраснае снмъ старшина громада в Законарию:

Зволѣть выс. наместництво знести рѣшене старства в Зоачевѣ зъ 26 счня 1892 ч. 2.320 и приказати томъ-жъ старству, чтобы сразовданье старшины громада в Законарию, предложе до ч. 2.320/1892, приняло до вѣдомости.

Въ справѣ правописной.

Зъ рѣзныхъ сторонъ краю пишутъ намъ про агітацію въ справѣ правописной.

Въ Калуща — якъ вамъ вѣдѣтажъ — пише одинъ мѣщанинъ — побѣлае ся той агітація павъ Бачаньска, жнѣка тамошного нотаріа. Ходить по хатахъ и выбирае подписи. Де-якій мѣщанинъ подписують, хочъ не знаютъ, о що йде, бо рѣчь не разумѣють, а деякій водмѣвляють подписѣ, присто важуи, що на томъ не розумѣють ся. Павъ нотаріа вѣдѣть и по селахъ, и пр. була вѣ селѣ Хотѣвѣ. Хотѣвскій священникъ, кажуъ, водмѣвляе подпису.

„Русская Рада“ розбелала формуляръ петиціи до кожного урядѣ парохіального. Не ма сумнѣв, що янае часть парохіальнѣ займе ся збораньемъ подписѣ на петицію „Русской Рады“, але друга часть кинѣ формулярѣ до коша, а третя часть збере подписѣ и вышле контръ-петицію за потребою реформы правописной. Таку одау петицію мы вже мали нагоду бачати у Львовѣ — именнѣ зъ села Тургановичѣ. Вѣ петиціи той подписанъ о. Іосѣфъ Сабарай и колькадесять господарѣвъ подпираютъ именнѣ ухау загальнахъ зъ рѣвѣ Руского товариства педагогичного и просятъ міністерство просвѣты о реформу русковъ правописной въ школахъ вѣ томъ напрямѣ, чтобы науку школярѣмъ облекшити. „Навѣшна етимологична правописная школьна“ — пишесъ вѣ петиціи — естъ трудна до выученя. На звуку „ѣ“ естъ ажъ пять знаѣкъ: „ѣ, ѣ, ѣ, ѣ, ѣ“, а на звуку „и“ три знаѣки: „и, и, и“. Все те балмѣуть дѣти въ пасиво и дже часто студентъ сѣбѣившій цѣлу гимназію не умѣють писати навѣшною правописію. Отже, якъ бачимо, петиціи „Русской Рады“ выдѣкують контръ-петиціи. Констатируемо только фактъ.

Зъ Надѣрнянського одержала мы допись водъ одного тамошного учителя, котрый рѣшучо дмагасъ ся, чтобы Руске товариство педагогичное або товариство имени Шевченка розбелало по краю формулярѣ на контръ-петиціи, а учитель займѣть ся збораньемъ подписѣ. „Вѣ формулярѣ — пише той учитель — нехай буде ясно а популярно розказано, о що рѣчь иде, бо тутъ де-хто баламутитъ селянъ, що Руске товариство педагогичное хоче касувати книги церковны, хоче заводити польскій літеры, якъ воляе Голуховскій, и т. п. Отже треба пояснити, що Руске товариство педагогичное хоче лише простѣйшюю аробити правопис, не примае ані одного буквы чужон, руско „ѣ“ хоче заступити рускымъ „и“, руско „ѣ“ рускымъ „ѣ“, а „ѣ“ уже въ нашімъ мѣстѣ умерла, а якъ умерца ховують, не тримають вѣ хатѣ межъ живыми людьми, такъ

и мертве „ѣ“ нема що безъ потреби тримати межъ живыми людьми. Треба сказати й тоту свѣтлу правду, що при вышнійшій правописи мучать ся дѣти, мучать ся и учителя, и нѣ-кѣли ученыхъ вышнѣишій зъ народномъ школомъ не потрафляе правильно писати по руски, то радше потому пешуть по польски, вѣжъ по своему. Облекшене правописѣ дже а дже причиною бы до поступу руского школьного вѣдѣтажъ и загальнѣ просвѣты народномъ. Церковныя книги вѣхто не тыае и навѣтъ треба дѣтей навѣтити читати церковны книги, але що выше церковны книги, а що выше жива мова; по церковному книгѣ вѣхто не говоритъ и не пише. Священники тутъ признають, что облекшене правописѣ причиною бы до поступу школярѣвъ руского и просвѣты, а только хотѣтъ, чтобы дѣтямъ дати возможность навѣтити ся такожъ читати етимологично за для книгъ церковныхъ. Се можна аробити въ той способѣ, чтобы вѣ книжкахъ була приложено тако-жъ де-що устубѣтъ правописію етимологичну, — вѣрочитъ рускій пр. фесоръ львовскій семинаріи учительсконъ подае такий проектъ вѣ своѣй водповідѣ, — якъ то мы читали вѣ Дѣлѣ.

Зъ обовязку дневникарского наведе мы повѣсній голосъ народного учителя зъ Надѣрнянського, яко выразъ оцінѣ пануючонъ середѣ учительства народномъ, котре и дало вынѣтяну вѣ томъ дѣлѣ, выходячи зъ становища часто-педагогичного, а не политичного. „Русская Рада“ аробила вѣ того справу политичну и, на жалѣ, почала агітацію вѣ краю, котра зовѣсѣтъ природно мусѣтъ выдѣкувати и — якъ бачимо — выдѣкуе контръ-агітацію.

„Галицкая Русь“ помѣстила текстъ петиціи „Русской Рады“ до министерства, водмѣвляючи вѣ водвѣзѣ и формулярѣ петиціи-ному, о котрыхъ мы вже говорили. Реформу правописной въ школахъ — каже „Русская Рада“ — „облегчено бы трудъ преподаванія гдѣ-якимъ лѣтнимъ мѣзѣмъ (!!!) педагогамъ“, але зъ другой стороны наведено бы Русинамъ галицкимъ „смертоносный ударъ“, бо наслѣдомъ той реф. рымъ бувъ бы „разрывъ школы съ до-мѣмъ, съ цѣлою многолѣтнюю исторією вѣхъ литературы, а также разрывъ съ вѣхъ народною церковною“.

Рѣвночасно зъ петицію до министерства выслала „Русская Рада“ такожъ петицію до наместника гр. Баденского, свѣтлое мнѣніе котрого при рѣшеніи сего вопроса безъ сомнѣнія много заважатъ, и просятъ его, чтобы водѣтъ „запрещалъ не допустити“ до реформы правописной въ школахъ.

На томъ не конецъ. Рѣвночасно зъ выпечатаньемъ тыхъ обохъ петицій „Русской Рады“ органъ вѣ „Галицкая Русь“, пустяеъ ще одну бѣмбѣ — але то вже не лишесъ на справу реформы правописной, але заважатъ на народо-вѣдѣ. О. Ѡддѣй Конечевскій зъ Троянцѣ коло Олѣва, приславши „Русской Радѣ“ вѣ петицію заосмотрѣну своимъ подписомъ и деякихъ своихъ парохіанъ, дописавъ водѣтъ себе что водѣтъ, „членѣ „Просвѣты“ и „адгерентѣ Дѣла“, мусѣтъ „вырѣчь ся партіи народномъ“, бо она „донижуе ся письмомъ“, „вырѣкае ся своимъ св. церквѣ“, „спронебрилае власному народомъ“, „воюе протѣвъ честной исторической партіи“, а [о Ѡддѣй Конечевскій] „не хоче мачати рукъ своихъ въ братній кровъ“. Достаннѣ таке письмо, выдѣлъ „Русской Рады“ зарѣвъ водвѣзѣ съ телеграфічно до о. Ѡддѣй зъ запитаньемъ, что водѣтъ позваляе письмо его надрукувати вѣ „Галицкой Русь“. О. Ѡддѣй, мѣркуючи, что его письмо выдѣкало великѣй фуроръ вѣ „Русской Радѣ“ а имя его прославляе ся вѣ „Галицкой Русь“, не только, что позваляеъ запечатати перше письмо, але ще и надбелавъ друге, де хвалитъ стару партію за те, что „не уаесть ся мѣрами о будущѣмъ царствѣ украинскомъ“, не вѣрѣтъ навѣтъ вѣ честь народо-вѣдѣ, отже „кождому добромъ-слясному и любящому свой народъ выпадае прилучити ся до старой партіи“.

Кли „Русская Рада“ оплатила навѣтъ депешу телеграфічну до о. Ѡддѣй, что очевидно лишь дѣятого, что отсе, мовлявъ, такъ го-

ворять „членѣ „Просвѣты“ и „адгерентѣ Дѣла“! Мы, прочитавши се вѣ „Галицкой Русь“, очевидно старалесъ поспѣдѣ всего сконстатувати, на сколько о. Ѡддѣй естъ членомъ „Просвѣты“ и адгерентомъ „Дѣла“. Отже что-до „Дѣла“ то водѣтъ колѣе его читавъ, але — за-вѣннѣиш 19 ар. 50 кр., вже водѣтъ дошового часу „Дѣла“ не читавъ. [Книги нашої администрации выказують только такихъ „адгерентѣ“.] А что до „Просвѣты“, то о. Ѡддѣй абсолютно не бувъ и не естъ членомъ „Просвѣты“, якъ се сконстатувала канцелярія „Просвѣты“. Школа, что „Русская Рада“, закамѣтъ напечатала письма о. Ѡддѣй, не попросила его телеграфічно, чтобы приславъ йѣ свою карту членства „Просвѣты“. На заавлене о. Ѡддѣй, что водѣтъ „добромъ-слясній и любящій свой народъ“ — вырѣкаеъ молодой партіи а прилучуеъ до старой, мы можемо старой партіи только поградулювати: нѣхай о. Ѡддѣй буде таиѣй адгерентъ „Галицкой Русь“, якимъ досе бувъ адгерентомъ „Дѣла“ и такамъ членомъ общества имени Качковского, якимъ бувъ членомъ „Просвѣты“! Болше не скажемо нѣякого, хочъ могли бы сказати.

Вѣрочитъ-жъ до справы правописной, мы мусимо сконстатувати, что межа священниками естъ дже много такихъ, котры рѣчь берутъ холодно и разумно, а не повтаряють за „Галицкою Русію“ та за „Рускою Радою“ абсурдѣ, что реформа правописной — то затрата народности та церкви. Зборъ Руского товариства педагогичного заговорили о реформѣ правописной вѣ школахъ зъ мотивахъ патриотичныхъ, чтобы поднести народѣтъ руску, а не чтобы ей затрачувати. А что-до церкви, то певно водѣтъ священникамъ залежать на томъ, абы церковь нашу удержати вѣ еи славіи и пова-а, а прѣвѣвъ велика часть священниковъ стоять за реформою правописной вѣ школахъ для живого языка. Професоръ руского языка вѣ университетѣ львовскій о. д-ръ Омельян Огоновскій пише правописію фанатичною катитъ львовсконъ семинаріи учительской о. Ал. Стефановичъ заавѣтъ ся, якъ вѣбѣтно, за реформу правописной, и т. д. Отже не можна казати, что кто стоять за реформою, той хоче затраты народности и церкви руской. Справу треба брати холодно, розбирати про и contra спокійно, а не шовинистично, якъ то хотѣтъ тѣ, котры вѣбѣтъ розпѣвають ся за правописію вѣ нашімъ языкѣ, а самъ языкъ покинули и высмѣвають его яко хлосскій. Кожда рѣчь зъ духомъ часу поступае, а де нема поступу — тамъ уадовѣтъ. Поступъ же народу сличнае не вѣ томъ, чтобы водѣтъ тысячѣ лѣтъ державъ ся чого-съ, что колѣе было потрібѣе, а теперъ не має ваги, а вѣ томъ, чтобы суть рѣчь уадовѣтъ та до духа и потреби часу примѣняти. Галицко-рускій шовинизмъ проявляе ся неразъ вѣ способѣ смѣшній и невоажный. Вѣ часахъ обрѣдованныхъ одинъ священникъ казавъ канон, котру люде цѣнуютъ вѣ церквѣ, оправати вѣ сѣдло, абы все легко было стерти порохи. Обрѣдованъ зарѣвъ закричалъ: „обрядъ гнѣе! за-пропащуетъ тысячѣлѣ старина!“ На те развѣннѣишій почавъ мѣркувати, что в гармоній-ного свѣзѣ зъ партіи вѣ старинѣ не зна-ли, и священникъ на Іорданѣ водѣ святити не буде вѣ сандалахъ, вѣ явѣхъ ходили св. апостоли, и церквы вѣнѣтъ вѣ палатахъ, а не пещерѣ, вѣ котрыхъ можили ся перші христиане... Такъ само и вѣ правописію, — кождый народъ старе ся уложити собѣ правописъ такъ, абы ему була добра для его поступу, а смѣшно дѣтъ три буквы ставити выше, якъ поступъ народного шовинизма и просвѣты.

Одинъ свѣтлый священникъ зъ Гусѣвѣицы пише намъ: „Сурвѣтъ крайній уже часъ подумати что-съ про нашу правописъ. Лашъ той оцінѣтъ вагу справы, хто має нагоду учати дѣтей руского письма. Уважати на то, что пише „Галицкая Русь“, годѣ, — у насъ и найзавѣннѣишій етимологъ не пешуть вѣ правописію и заважѣтъ вѣзкомъ правописи не умѣють. То, что досе вѣстѣи правописна у насъ не порѣшена, естъ правично, что у насъ настаеъ хаосъ правописный, — кождый творѣтъ вѣшу правописъ, такъ сказати бѣ особи

сту. Аргументація про „историческѣсть“ правописи, что, якъ той казавъ, „ѣ“ мене хрестѣло, „ѣ“ ва кума було, а обое и „вѣчную память“ записываютъ — така аргументація дѣтѣнство, бо жѣ вѣ церковницѣ вѣаке-мѣ вѣмѣяли ся буквы, а ще и теперъ тѣ самы буквы вѣаке-мѣ вымѣняють ся у Россіи, а на-наше у Русинѣвъ, а янаше у Сербѣвъ. Отже то дѣтѣнство говорити о вѣбѣмъ атентатѣ на святоцѣ народній. Иде лишъ о указане практикою и досѣдомъ управленье своего письма“.

Наконецъ агадаемо, что порушена теперъ справа реформы нашої правописной вѣ школахъ вѣвнукала одного православного священника зъ Сербѣ, читающего нашу часословъ и вычитавшого тамъ замѣтъ „Галицкой Русь“, что правописъ фанатична вытворѣтъ роздѣлъ межъ народомъ а церковю, — прислати намъ вѣ о-ригиналѣ два посланія митрополата писанѣ правописію фанатичною. Для цѣаковости наведемо зъ одного початокъ: „Архѣереяскѣ окруженца. Любава и мила Намъ Паство! Уадовѣтъ немилѣхъ догадаѣа у животу нашѣмъ православного Сръпского народа и необузданогъ прѣтѣна сѣ поля надъ православномъ доказанѣмъ животомъ у оуѣмъ семѣама...“ Якъ бачимо вѣ посланіи митрополата не только нема „ѣ“, „ѣ“, „ѣ“, але и „ѣ“, „ѣ“, „ѣ“, ба навѣтъ принято „ѣ“ — а мимо того вѣ народѣ сербскій, вѣ его цѣлѣ не уадае. Сербскій священникъ радѣтъ нашімъ редакціи поручати Русинамъ таку сербскую правописъ, а тогдѣ писанѣнѣсть межа народомъ рускымъ пойдѣ „блѣскавѣною“, якъ иде межа Сербамъ, однакѣжъ мы вѣ его поради не корастамъ, заавѣтъ собѣ за засаду: рѣшене справы правописной лишити людымъ фанатичнымъ. Кля жѣ мы часомъ забираемо вѣ сѣй справѣ голосъ, то только на те, чтобы прострѣвати неправды, шарѣвъ людымъ злои водѣтъ е-дино для политичной агітаціи, для побѣдурѣваня маеъ несѣвѣдомыхъ самымъ справы...

Рухъ вѣ рускихъ товариствахъ.

На засѣданно выдѣлу тов. „Просвѣты“ дѣя 1 н. ст. марта 1892 подѣтъ проводимъ д-ра Омельяна Огоновского порѣшено мѣжѣ нами отѣй справы:

1. Принято до вѣдомости письмо крайовой рады школярѣвъ зъ дѣя 2 лютого 1892 ч. 1.677, вѣ котрымъ она доносѣтъ, что не може дати загального позволеня уважати по селахъ салъ школярѣвъ вѣ часѣ водѣмѣишъ водѣтъ науки на цѣлѣ товариства „Просвѣта“ або его олізіи, але что потреба о се вѣ кождѣй мѣсцевости и вѣ кождѣмъ поодиночѣмъ случаю водмѣвляю дорогомъ просвѣты.

2. Принято до вѣдомости справовданье касіера за рѣкъ 1891, выготѣлене на загальній зборѣ.

3. Приступлено до водмѣтѣваня справовданя секретаря зъ дѣяльности товариства за рѣкъ 1891, а зъ причинъ обѣаненомъ вже порѣдѣнѣю читати се справовданье и принято его на засѣданно дѣя 2 н. ст. марта 1892, котре водмѣловъ подѣтъ проводимъ п. О. Барвѣнського, заступника головы товариства.

На сѣмъ засѣданно принято до вѣдомости побѣла рѣшеня загальнахъ зборѣвъ вѣ Тернополѣ, что выготѣлено вже петицію до союму крайового о удѣлене товариству высшонъ субвенціи и принято 26 новѣхъ членѣвъ.

Ново приняты членѣ суть отѣй: 1. Вас. Яремко и 2. Ол. Фалишакъ, господарѣ вѣ Подѣбрѣхѣ; 3. Дмитро Дмитерѣвъ учитель вѣ Бѣацѣ корольовской; 4. Махѣиль Шеремѣта войтъ вѣ Мѣстѣвѣ; 5. Гр. Юза лѣтовѣсъ у Львовѣ; 6. Нак. Лагодѣнскій и 7. Авдр. Завѣнко, кандидаты адвокатуры у Львовѣ; 8. Гр. Комѣдѣа господарѣ вѣ Новѣмъ селѣ; 9. Чѣтальня „Просвѣты“ вѣ Скоморохахъ; 10. Чѣтальня „Просвѣты“ вѣ Мѣаковѣхъ; 11. Семѣо Чернѣхѣвскій, 12. Гр. Трачѣ, 13. Ди. Марчѣвъ, 14. Лука Махѣильшѣвъ, 15. Нак. Трачѣ, 16. Теод. Котѣвъ, 17. Гр. Мулѣтанъ и 18. Нак. Яремѣа — всѣ господарѣ вѣ Пѣскѣвѣхъ; 19. Чѣтальня вѣ Сопѣтанѣ; 20. о. Евѣ. Чубѣтѣвъ завѣдѣа вѣ Дѣагомѣ; 21. Другѣа чѣтальня вѣ Вѣаѣбѣ; 22. Чѣтальня вѣ Соколабѣхъ; 23. о. Левѣ Таѣовскій вѣ Мѣаковѣхъ; 24. Мах. Панѣвѣвъ и 25. Мах. Любѣнѣвъ, господарѣ вѣ Чернѣвѣ; 26. Мах. Радѣвѣвъ пѣ-вѣцѣ церковный вѣ Катѣцу.

Выдѣлъ товариства св. Ап. Павла по-дае до вѣдѣмѣишѣ, что вже 7 с. м., т. е. вѣ по-недѣлѣ о год. 6 ой вечерѣмъ, зачѣту ся вѣ монастыри оо. Васѣлѣянъ реколѣкціи духовной для Всѣхъ священниковъ. До теперъ зголосило ся до 30 замѣщѣовѣхъ а 15 мѣщѣовѣхъ участнѣвъ. Его Епѣсѣ. митрополитъ має прѣбѣти на отворѣе тѣхъ реколѣкціи а замѣчати ихъ вѣ четверъ рано т. е. 10 с. м. торжественнымъ богослужѣнемъ.

Дѣя 10 с. м., вѣ четверъ, водмѣдѣтъ ся и загальнѣй зборѣ товариства св. Ап. Павла подѣтъ проводимъ Преосв. митрополита, а можае, что и оба Преосв. епископы вѣзѣмѣтъ вѣ нихъ участѣ. Справы, котры предложѣны будутъ подѣтъ розважѣти загальному зборѣ, суть дже важны, дѣятого выдѣлъ проситъ Всѣхъ членѣвъ о яѣтъ найчисленѣишу участѣ вѣ тѣхъ загальныхъ зборахъ.

Выдѣлъ Чѣтальнѣй рускомъ вѣ Комѣрнѣ пише намъ:

Водѣ дошового часу не давали мы чѣтѣи о нашімъ Чѣтальнѣ, немѣвъ-бы мы усаули своимъ блажѣанымъ. Але ово такъ не естъ. Вѣрѣвадѣтъ до водмѣдѣтъ водѣтъ насѣ такихъ про-водѣвѣвъ, якъ Ви. о. Николай Колѣтувѣвъ, судѣа Олѣкса Таѣачѣвѣвъ, нотарѣ Володѣмирѣ Лушѣвѣвскій и Иванъ Мѣлошѣвѣвъ, жѣтѣа вѣ Чѣтальнѣ нашімъ було прѣмѣрѣло на хвѣло, але ойбѣла мы сѣредѣнулись и забрали ся самѣ до дѣла.

Ово самѣ членѣ зложили до 300 ар. и на-уажиае за 510 ар. мѣсѣе, на котрымъ стаеъ

поговоримо зъ тобою, а теперъ иди, Танюшо! Я бачу, что ты справѣдѣ покрѣпѣица.

Татѣна обернуласъ, взяла легонько за вѣаеу и вышѣла.

— А може бути, что павѣ до завтра забуде про сю женѣтѣбу, — подумавъ дворецкѣй — а я ва пусто затревожѣвъ ся... Ну, а тому нѣмакови — мы сѣрутамо голову, якъ что до чего, — вѣ полицію знати дѣмо... Ю-стѣно Федоровно! — гукавъ водѣтъ вѣ свою жѣнѣку, — наставте но самозарѣвѣтъ, добродѣако!...

Татѣна майже цѣлѣиш той дѣвъ не выхо-дила зъ прѣнѣтъ. Зъ-разу она заплакала, потѣмъ отѣрла слѣзы и яла ся якъ и перше, за роботу. Капитѣвъ побѣно вѣ водѣтѣ пересѣдѣвъ у шѣанѣу зъ якимъ прѣватѣлемъ потѣмѣрому вѣду и подробѣо ему розовѣвъ, якъ то водѣтъ вѣ Пѣтерѣ проживавѣтъ у одного пѣаа, котрый зава-дѣтъ бувъ собѣ нѣякого чоловіка, только за по-рядѣками надѣто наглядѣвъ, та при томъ одною похѣвѣю махѣнѣю прѣгрѣшавъ ся — надѣто воддѣвавъ ся пѣнѣтъ, а что до жѣвѣочого пола, то вже не було ему рѣвѣтъ... Похмурѣй това-рѣшъ только потѣкувавѣтъ, але коли Капитѣвъ заавѣвъ, что водѣтъ зъ прѣчинѣи одного вѣщѣастѣа тѣи завтра мусѣтъ наложѣти на себе руку, похмурѣй товаришъ замѣтивъ, что вже пора слати. И они розѣбѣлисъ невѣрѣтѣи вѣ мѣвѣнѣ.

Мѣжъ тѣмъ спѣвѣнѣа дворецкого не спѣвѣнѣвъ. Панѣно такъ заавѣла гѣада о Капи-тоновѣй женѣтѣбѣ, что она навѣтъ нѣякою то-лько о томъ розмѣвляла зъ одною вѣзъ своихъ похѣвѣвъ, котра й прѣвѣнѣа была лишь на выпадѣкъ безвѣнѣности и якъ нѣякий воѣнѣкъ спѣла дѣмѣтъ. Коли жѣ Гаврило уводѣвъ до пѣаѣвъ пѣсла чѣю зъ доносѣмъ, то перше еи пы-танье было: „Ачо? наше вѣсѣла йде?“ Вѣдѣтъ, розумѣвѣсъ, водмѣвлявъ, что йде, якъ не можна

лучше, Капитѣвъ таки навѣтъ явѣтъ ся у пѣаѣвъ зъ поклономъ.

Павѣ була что-съ нездоровѣа и не довго займала ся справами. Дворѣцкѣй вернувъ до своихъ кѣмѣнѣтъ и сѣлѣкавъ раду. Дѣло справѣдѣ потребоваѣтъ розваги. Татѣна, правда, на все годѣласъ, але Капитѣвъ заавѣвъ горѣсно, что у него одна голова, а не дѣтъ и не три... Гарасѣмъ поглядѣвъ на всѣхъ суворѣ и о-стро, дѣвѣчу хѣту все мѣвъ на прѣнѣтъ и, зда-валесъ догадававъ ся, что заавѣтъ ся на что-съ недобрѣ для него... Зборѣнѣ [а межа ними на-ходѣвъ ся и старѣй бѣуѣтѣвъ, на прозѣвѣе дѣякъ Хѣбѣтъ, до котрого вѣсѣтъ вѣ поважѣ-нымъ зѣвѣрѣнѣа ся за порядѣку, хочъ только и чу-ли водѣтъ него, что — „осѣ оно яѣтъ! такъ! та-такъ!“] зачали водѣтъ того, что на всѣкѣй выпѣ-дѣтъ для безвѣнѣности замѣнувъ Капитѣво до яковѣхъ комѣрѣи и вѣзѣаеъ думати тверду ду-му. Ово правда, легко можае было ужаѣти сѣ-лы, але, не дай Боже, сѣнѣтъ ся шумѣтъ, пѣаѣвъ вынѣпоконѣтъ ся, — бѣда! Що робити? Дума-ли и вѣконѣи выдумали. Нѣравѣ они запрѣмѣ-чали, що Гарасѣмъ не могѣтъ стерѣтити пѣаѣнѣтъ... Сѣнѣаѣи у вѣротѣхъ, водѣтъ за кождѣй разѣ зъ брѣдѣю водѣвѣртѣвѣсъ, коли поуѣтъ него непе-вѣно ходѣтъ та зъ дѣшѣкомъ шапѣи на усѣ пер-ехѣдѣтъ яѣи побѣтѣишъ чоловікъ. Отже рѣ-шѣли намовѣти Татѣну, чтобы она удаѣла зъ себе пѣану и, затѣкуючи, перейшла до-при Гарасѣма. Бѣдна дѣвѣа довго опѣраласъ, та вѣконѣи наперѣла на неѣ; вѣрѣчѣмъ и сама ви-дѣла, что вѣаке-мѣ не посѣпаеа ся своего обѣа-тея. То й пошла. Капитѣна вышѣтали зъ комѣрѣи, все-тѣаа рѣчь тыкалаеъ его. Гар-асѣмъ сѣдѣвъ на лѣвѣчѣдѣ коло ворѣтъ и сту-каеъ лѣвѣчѣю обѣъ землю... Изъ за всѣхъ у-дѣвъ зъ-подѣтъ заавѣвъ за вѣаѣнами глѣдѣли на него...

Подступѣтъ удаѣтъ ся якъ найраше. Увѣрѣ-ши Татѣну, водѣтъ зъ почѣту, якъ звѣнѣаѣно, приняно замѣчавши заавѣвъ голову. Потѣмъ зѣмѣшѣвъ ся, выпусѣвъ лѣвѣчу, вѣставъ, по-дойшовъ до Татѣны, прихѣлавъ свое лѣдѣ до вѣа-лѣдѣа... Побѣаеъ ва руку, потѣгаеъ водѣвѣжъ по-дѣвѣа, и вѣступѣвши зъ нею до кѣмѣнѣтъ, де водѣ-буваеъ рада, пѣнуѣтъ еи просто до Капитѣна Татѣна такъ и замерѣла. Гарасѣмъ постѣаѣвъ, поглядѣвъ на неѣ, махѣуѣвъ рукою, усмѣхаѣу-ся и обѣшовъ, также стѣкуаѣа до своихъ комѣр-ѣи. Цѣлу добѣ водѣтъ вѣ водѣтѣвъ не выхѣдѣвъ. Коанѣишій Аѣтѣна говорѣвъ опѣсла, что выдѣвъ крѣвъ цѣлѣву, якъ Гарасѣмъ, сѣдѣаѣи на по-стѣла, прѣложѣвъ до цѣны руку, тѣло, мѣрно и только зъ-рѣдка мѣгѣаѣаѣи — сѣвѣаѣвъ, т. е. крутѣвъ ся, заавѣрѣаѣвъ отѣа и потѣрѣсѣвъ го-ловѣю, такъ якъ бурѣлаѣи, коли заагажѣють свои тѣлаѣи пѣсѣнѣ. Аѣтѣнѣцѣ стало жалѣ и водѣтъ водѣвѣшѣвъ водѣтъ цѣлѣиш. А коли на другѣй дѣвъ Гарасѣмъ вышѣловъ зъ комѣрѣи, не мож-на було вѣзѣмѣтъ замѣтѣти особѣаѣишѣи аѣнѣи. Вѣнѣтъ только ставѣтъ непаѣеъ ще болше отѣаѣ-лымъ, а на Татѣну и Капитѣна не зѣвѣртѣвъ нѣ найменѣишѣи уваги.

Того самого вечера они обое зъ гусѣми подѣтъ пахомъ пойдѣли до пѣаѣвъ зъ поклономъ и за тѣжѣдѣнъ побрѣли до неѣ. Въ самый дѣвъ вѣсѣ-ли Гарасѣмъ не зѣмѣнѣвъ ся нѣ вѣ чѣмъ, то-лько зъ рѣнѣи прихѣлавъ безъ водѣтъ, — яковѣ на дорожѣ розѣвѣвъ бѣку, а на водѣтъ вѣ стѣнѣи зъ такою ревѣнѣишю чѣвѣнѣвъ и терѣ свою ковану, что та хѣтѣласъ, якъ бѣлаѣна на вѣтрѣ и перѣ-стѣла зъ ногѣи на ногу подѣтъ его сѣлѣвѣишѣи стѣлаками.

(Дѣяние буде.)

Смуктокъ

въ котромъ остае матёръ а жена писаря разомъ зъ семеро дѣтьми, такъ великій, що рѣвляе ся смерти! Мужъ мой лежить уже въ дѣлѣ побѣтора року слабий, а тутъ незваный гине зъ браку средствъ до жита. Удаю ся яко матёръ въ ижени Бога до милосердныхъ сердецъ своихъ Земляковъ и прошу о подавнѣ помѣщичи руки.

Марія Скурка изъ Тарновъ, улица Затыльна н-ръ 1.

Епоху въ господарствѣ

рольничомъ становлять бульбы, що не поддають заравъ. Ажъ до першихъ морозовъ остають зеленъ корѣ бульбы: „Бѣлыхъ чудесныхъ“, що выдаютъ 180—200 корѣвъ (20—22% крохмалу) и „Синихъ величавъ“, що выдаютъ 200—220 корѣвъ (18—20% крохмалу) зъ моря н. ав. Замовленя зъ задатками приймае, доки выстане припасовъ. „Зарядъ добръ гр. Адама Марассе въ Юрковѣ (п. Чхѣвъ)“ по 25 кр. за кѣло разомъ зъ опакowaniem. При болѣшихъ замовленяхъ водповідный рабать. Зарядъ добръ (геср. властитель добръ) приймае запоруку, що бульба не поддае заравъ. Адресувати по польски, бо мѣсцевостъ въ захѣднѣй Галичинѣ. 1—10 (Випрасса Львѣвъ).

ТОВАРИСТВО

„ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“ у Львовѣ

дѣстало въдъ Ви. проф. Ом. Партицкого въ даръ слѣдуючй книжки и продае ихъ по такой цѣнѣ:

- 1) Захаръ Беркутъ, Ив. Фр. 1-30 кр.
- 2) О выхованіи П. Н. 30 кр.
- 3) Марко Вовчокъ, Оповѣданя 3 томи 1—35 кр. II—36 кр. III—33 кр.
- 4) Жѣноча неволя, Ив. Фр. 35 кр.
- 5) Темный мѣсяцъ въ словѣ о полку Игоря, Ом. Партицкий 140 кр.
- 6) Марта Борецка Ил. Граб. 32 кр.
- 7) Надельмаеръ, ап. свободы 10 кр.
- 8) О разумномъ выхованіи 12 кр.
- 9) Маруся, Грин. Кѣтки 10 кр.
- 10) Местъ верховинця, Ник. Устѣановича 35 кр.
- 11) Зъ рѣжнихъ кравъъ и народовъ Денисъ 30 кр.
- 12) Воа constictor, Ив. Франка 35 кр.
- 13) На добродѣйный цѣли, Грин. Григорьевичъ 30 кр.
- 14) Литература апокрифична, д-ръ Ом. Калитовскій 35 кр.
- 15) Повѣсти Ник. Устѣановича 85 кр.
- 16) Слово о полку Игоря, Ом. Партицкий 80 кр.
- 17) Скандинавщина въ давиной Русѣ 20 кр.

Агентовъ

за высокою провизією, ементуально за старою мѣсячною платною приймае фабричный складъ. Зголошеня присылати до Ивана Рудина Прага-Винеградъ. 4171 6—12

Не обманьство!

Въ насхѣдокъ банкротства одного зъ наиболѣшихъ заведенъ експортовъхъ можу слѣдуючыхъ 10 предметовъ, якъ довто выставе припасъ за минимальну цѣну

4 зр.

продавати:

- 1) вашингтонскій годинникъ ремонтаръ дуже елегантнй, на секунду урегульований, натягася безъ ключа.
- 2) 1а. спинки до манжетовъ зъ доброго подвойного золота.
- 1 штучный перстень бриллантовый 1 вѣчна нотатка.
- 1) прегарна цигарница зъ правдивого бурштину и морской цѣны.
- 1) дуже елегантна толка до краватовъ,
- 1) монетка на грошъ дуже гарна,
- 1) добрый ножикъ,
- 1) дуже гарный оловецъ зъ механическимъ прирадомъ. Все тѣ предметы выключно за згадану минимальну цѣну можна спровадити за послѣплатою въдъ фирмы:

Josef Chyba

Versandthaus, Wien.

4180 5—5

ХУСТКИ

Завдяки американскимъ водносинамъ цвовымъ купитъ и за надзвычайно нмаку цѣну цѣльй припасъ одной славной и великой

фабрики хустонъ

и длатого продаю ихъ по найдешевшихъ цѣнахъ бо лишь по

1 зр. 40 кр.

за грубу и теплу хустку велику майже не до знищеня у всѣхъ кѣхъ барвахъ, зъ гарною бордюрою и тороками, повтора метра довгу и такъ широко.

Зъ замовленями треба спѣшити ся, якъ довто выставе припасу, бо лишь разъ на 100 лѣтъ лучае ся така нагода. Спроваджувати можна за готовку або за послѣплатою въдъ звѣстною зъ солидності фирмы:

Josef Chyba

Versandthaus, Wien.

4180 5—5

В. КАЛАТЪ

у Львовѣ

улиця Доминиканьска, число 3

поручае свою

РОБОТНЮ

дамскихъ суконъ и конфекцій.

Замовленя выговляю въ найкоротѣйшѣй а означенѣхъ частъ, принадно и елегантно, по найумвреннѣйшихъ цѣнахъ. 4399 2—30

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Симъ маю честь повѣдомити Вповажану П. Т. Публику, якъ у Львовѣ такъ и на провинціи, що я перенѣсь мою робѣтню тапцѣрско-артистично-декораційну подѣ фирмою

Володиславъ Дрожиньскій

зъ улицъ Паньской

на улицу Коперника ч. 28.

въ котрой выговляю всякѣ работы зъ того обсягу послѣ найновѣйшихъ журналовъ и моды по найумвреннѣйшихъ цѣнахъ та въ означенѣхъ речинци.

На жаданѣ выѣзду на провинцію.

Поручаюся ласкаво П. Т. Публицѣ и

остаю зъ поважаньемъ

Володиславъ Дрожиньскій

Львѣвъ, ул. Коперника ч. 28.

4200

БУДИЛЬНИКЪ.

Абсолютный успѣхъ. Невозможно заснуть.

Цѣна зр. 2 25, зъ календаремъ зр. 3 05.

Въ ночи свѣтитъ циферблатъ

болѣе 70 кр.; такой самъ будильникъ зъ календаремъ, зъ свѣтящимъ въ ночи циферблатомъ, зъ звонкомъ, монтованный зр. 4 75 найлѣпшій зр. 5 75, никелей окладки, позолоченъ и цизельованный.

новѣсть! 4-гранна коробка, майже 28 см. высока, будильникъ той же годинны, цѣлу и повѣ, цѣна зр. 9, безъ битя годинъ зр. 5. Годинникъ зъ заузлемъ безъ годинны, цѣлу и повѣ, артистична рѣзба коробки зр. 8, годинникъ зъ заузлемъ, перепелицею, безъ и повторна годинны, рѣзбленый зр. 20.

Ремонтаръ мужескій зъ нового сребла, отвореный зр. 5 50 и подвойно крытый зр. 7 50.

EMIL MAYER

Wien I, Deutschermeisterplatz 4.

4191 На все двѣлѣтна запорука. — Цѣнники фабричный даромъ. 2—6

Квапте ся, замовляйте!

Подписане бюро подае симъ до загалной свѣдомости, шо данъ великій фирмъ понади въ невиллиту а подписане бюро понапродати муситъ съ на складѣ остатокъ товаровъ, абы лишь бызъ притѣи до грошей и поддѣржати новежане нма. — Способъ, въ який продае ся водбувася, есть модичный: такъ именно въбрати обѣ фирмы средства найбѣдновѣйшыхъ, а се сказочно дешевѣсть! Та есть никий си, практичный предметъ, въ козгобой сѣмъ необходимый, мегои нмаи богаио такъ, шо 3 и 4 разы тѣлько виртуоты, розсылаемо козгобой лишь по 95 кр. за мѣсяцъ платно козгобому.

Отже квапте ся, замовляйте!

бо изза незвычайно численно надзоджачъхъ замовленъхъ продажъхъ можно небыложъ оскѣнити ся

- Лить 95 кр. дамскѣ хусткѣ 1/2, величинны въ всѣхъ пишно-цѣвѣныхъ барвахъ, необходѣа рѣвъ.
- Лить 95 кр. 12 штукъ франц. батистовыхъ хусточокъ до носа, зъ берегами, до враня и до луку, всѣ обрубленъ цѣный.
- Лить 05 кр. сорочка дамскѣ зъ пишными гачкованными вуставками, окказала на выставѣ надгороджена
- Лить 95 кр. и бѣлый корсетъ, пишно знарядженый, зъ фалдами и гачкованными, предивно выконченый.
- Лить 95 кр. дамскѣ калісоны, зъ фантастично-гачкованнымъ знарядомъ, пишно для нѣлѣдантишнѣйшѣй дамы.
- Лить 95 кр. франц. кафтаникъ, превосходный вырѣбъ, зъ пентельками превосходно выробленными.
- Лить 95 кр. фарбованный дамашковый обрусъ зъ прегарными взбѣрами и живыми красками, такожъ бѣлый.
- Лить 95 кр. 6 дамашковыхъ серветокъ, того самого взбѣра.
- Лить 95 кр. 3 пары зимовыхъ панчѣхъ дамскихъ, кожда пара пишно барвы, повисше колѣны сягающъ.
- Лить 95 кр. 4 пары мужескихъ зимовыхъ шкарпитокъ, — кожда пара пишно барвы, грубъ и теплѣй.
- Лить 95 кр. франц. бронзовыи зигарокъ стѣнный зъ довгимъ ланцухомъ, ходитъ превосходно и точно.
- Лить 95 кр. 6 гарныхъ чарокъ и 6 фѣлжанокъ на черну каву зъ прегарной порцеланы карльсбадской, украшенныхъ золотомъ и фарбамъ.
- Лить 95 кр. 3 банокъ на воду, великѣй зъ прегарной порцеланы карльсбадской, повисше бути на кождѣмъ столѣ.
- Лить 95 кр. 6 лижѣхъ зъ гарного, вѣчно бѣлого сребла британія.
- Лить 95 кр. 12 лижѣхъ до кавы зъ тяжкого, щирога сребла британія, вѣчно бѣлы.
- Лить 95 кр. 6 ножей зъ сребными, лѣсучими вѣстрами и вилками.
- Лить 95 кр. холѣ изъ сребла британія, тяжка и не до знищеня, пишна рѣвъ.
- Лить 95 кр. перстень зъ имитованнымъ бриллантомъ изъ золота дубе и зъ имит. дорогими камѣнями.
- Лить 95 кр. пара кульчикѣхъ зъ имит. лѣсучими бриллантами.
- Лить 95 кр. брилант. имит. медальонъ въ пишнѣхъ фасонѣ, не до водѣрженя въдъ щиро золотыхъ.
- Лить 95 кр. сцизорикъ зъ шильскретомъ имитованнымъ, правдиво-англ. зъ 4 розличными вѣстрами.
- Лить 95 кр. люлька изъ штучной цѣпки морской, (оббитѣ изъ сребла хинского, цѣпка рѣвъ для кождого курѣя).
- Лить 95 кр. цигарничка изъ цѣпки морской, цѣлкомъ правдива зъ правдивымъ бурштиномъ, мѣсѣцкѣй выборъ рѣзбарскѣй, въ пишнѣхъ етуѣ аксаитнѣхъ.
- Лить 95 кр. ланцухѣхъ до зигарка изъ пишиного сребного нѣкля въ найповѣйшѣмъ золотѣмъ и сребнѣмъ етуѣ.
- Лить 95 кр. гарна шовкова хустка на шию або на голову, въ прегарныхъ и пишныхъ барвахъ (на локоть довга).
- Лить зр. 3 50 пишный сервисъ до кавы, зъ прегарной порцеланы карльсбадской, пишно мальована и золотомъ прикрашена, на 6 особѣ, замѣсь зр. 5 — лишь зр. 3 50.
- Лить зр. 2 40 превосходный зимовый мужескѣй споднѣ, зъ добрыхъ зимовыхъ матерій, грубъ, теплѣй, моднѣй, не до знищеня, выконченъ послѣ найновѣйшѣй моды вѣдѣнскѣй.
- Лить зр. 1 80 коновка, зъ гарной порцеланы карльсбадской, зъ на-кравкою.
- Лить зр. 2 95 будильникъ столовой, въ гарномъ никельовѣмъ верху, ходитъ и будитъ докладно и точно.

Що ся несподѣае, приймаемо назавдъ и мѣняемо. Высылки сповняемо подѣ найдокладнѣйшѣмъ контролемъ.

Адреса: Komissions-Bureau MOR. APPEL, Wien I, Fleischmarkt L. D. 4189 3—6

ПЕРША КРАСВА ФАБРИКА ВЫРѢБѢВЪ ПЛѢТЕРОВАНЫХЪ

ТАКЪ ЗВАНЕ ХИНСКЕ СРѢБЛО

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Кранѣвъ Ринѣвъ ч. 25, Львѣвъ, Ринѣвъ ч. 37

поручають ся знаряды служачий для ужитку церковного и домашнього, одѣтнѣй для вырѣавъ сѣбѣныхъ и дарункѣвъ у великомъ выборѣ по доступнымъ цѣнахъ.

Репаратуры, золоченя и посребленя всякихъ въ той кругѣ входячихъ предметѣвъ выговляють ся точно и дешево.

ЧАЙ РУССКІЙ

и САМОВАРЫ ТУЛЬСКІЙ.

Цѣнники на жаданѣ франко. — Опаковане бесплатно.

Вѣдированцямъ значный рабать. 9204 2—10

Новѣ рациональнѣе тѣченѣ. Свѣдѣнтя рекомованыхъ лѣкарствъ. Нешкѣдно, безъ лѣковъ.

Всѣмъ недужимъ на нервы

нагорѣчѣйше поручаеся брошурка выдану въ 22 накладѣ Романомъ Вайсманомъ:

Über Nervenkrankheiten und Schlagfluss, Vorbeugung und Heilung.

Безплатно можна одержати зъ аптики Н. Крижановского у Львовѣ. 3803

ALFRED RASSEL

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЪ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО И РОЛЬНИЧОГО

за згодою контрольной стаціи для насѣвъ ц. к. товариства господарского у Вѣднѣ поручае насѣвъ всякого рода, шо дуже добре колѣчать ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взѣрѣ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 15—34

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

поручае

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рухлих свят) о 5-й годині по полудні. Літературні доданки „Бібліотека найважливіших повістей“ виходять вівторком, а вівторком і п'ятницею на першому разі в „Діло“.

Предплату і нисераті приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9, у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисераті платити у Львові.

Діло

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вертати ся лише на попередній записок. — Редакція неопечатає ніяких віршів.

Однорічне членство коштує 8 гр. а. в.

Оголосження приймають ся по ціні 6 гр. од. однов. строки нисеративні в рубль „Надслано“ по 20 гр. а. в.

Подати членів ся по 10 гр. од. а. в.

Ц. к. Галицьке товариство господарске.

I.

Загал Русинів не має ніякого або дуже слабого поняття о значенні і діяльності ц. к. Галицького товариства господарского. Дякуючи за нагоди сесорбних зборів Загальної ради товариства господарского по-авольно собі звернути увагу на ціле, устрій і значення товариства господарского взагалі, а нашого Галицького товариства зокрема.

В нинішній устрій держави товариства господарского суть повноцінними інституціями, що посередничать між правительством і селянським рільництвом. Через товариства господарского дістала ся велика частина політики економічної в руса самих рільників, с. е. тих правників людей, котрі в власній охоті і з фактичним знанням інтересують ся справами рільництва. З селян товариства єсть подвійний пожиток: по перше — вони інформують правительство о потребі рільництва, а по друге — вони поучають звичайних господарів. Дякуючи правительству не тільки засягає у них опінію в справах рільничих, але також велику частку суми призначуваною щорічно на підтримання рільництва виплачує до їх рук. [Roscher a Nationalökonomik des Ackerbaues.]

В Австрії утворили ся товариства господарского на цесарській розказ в році 1767 у Відні, в Празі, Граці, Любляні. Інсбруку, Лінци, Берні і в Целебії (Клягенфурт). До утворення Галицького товариства господарского ініціатива не вийшла від правительства. То діячі галицькі дали перший поштовх до основи такої товариства, а вже в 1829 р. цесар Франц I. затвердив статут. Однак товариство увійшло в життя аж далеко пізніше, а саме в році 1845, коли вийшла стенографія вільного двідкадесяти дідичів і запросила їх до Львова для укладання статуту товариства. Возвавши зібратися, губернський президент барон Кріґ фон Гохенштейн відправив зазначене, а по тому приступлено до вибору президента і комітету. Першим президентом обрано князя Льва Сатігу, а протектором товариства вменював цесар тогочасного намісника архієпископа Фердинанда Євстасієвського.

Не буду тут наводити перших статутів товариства, бо нині мають они лише історичну вартість, все-ж таки піднесу кілька важливіших точок. І так писе ся там: „Ц. к. Галицьке товариство господарское єсть то вільний союз приятелів господарства, котрі люблять ся, щоби розширювати хосенний відомості, що можуть причинити ся до піднесення господарства в краю, а тим самим підперти добродійні наміри правитель-

ства. — Кожен член має право предлагати до вибору членів годного, о котрими не резонувать ся, що має охоту вступити до товариства. — Кожен член чинний має обов'язок щорічно подавати якусь працю літературну, котра буде поміщена в „Rozpraw akk“ видаваних товариством. До тих праць належать описи краю з огляду фізичного, природного або господарского. В тих статутах вказано в оці, що дуже часто говорять ся о улеглости правительству, яким в тогочасній порі ми би не сподівали ся у Польщі і котра би вичовала в нинішньому становісному супротиві правительству. І так § 64 звучить: „Prawość i oświatłość, do jakiej Towarzystwo czuje się być obowiązane względem publiczności, w wyższym stopniu władzom rządowym okazywać będzie“. § 65. Towarzystwo wypełniać będzie dokładnie wszelkie zlecenia, jakie imi go Rząd zaszczęci i w ogóle starać się będzie w każdym względzie na zaufanie jego zasłużyć“. І. т. д. — Фонди товариства складають ся з вкладок членів по 12 ренських ерблмів (але в тих вкладках бідніші члени можуть бути звільнені) і з добровільних дарунків. § 66 дозволяє товариству збирати гроші по цілій країні.

Зараз по основанню товариства видно живий рух і діяльність пішла всьох членів програми, тим же успішнішою, що підперту матеріальними жертвами членів (уже на другій засіданні салада 7 членів суму 946 р. на ціле товариство). Що більше, внесли і розправи всіх членів проплати такий знань відносин і потреби рільництва, що стають через довгі часи і навіть ще й до нинішньої діяльності товариства. Ір. Двудинський вказував уже тогді потребу піднесення хову рогатих худоб, жертвуючи враз з ц. к. Мисловським 400 ар. на найкращу студію в томі предметі, — а нині-ж товариство господарское чи не працює в томі напрямі? — Починь до заснованні зборного господарства і школи рільничої близько Львова (в Дубляні) даєть многога служений для товариства ір. Красицький уже на другій засіданні. Різно же заходи, шовши змінами а не все щасливими дорогами, о піднесення управы і виправы ліву заважували уже в початках істновання товариства проф. університету д-р Ав. Кунцак. Єсть то перше слово, вказане серед товариства, котре звертає увагу також на потребу піднесення дрібної посілости. Річ характеристична, що не виповіть его дідичів, лише професор, не „родак“, а Німець. Навіть вступив кроти до уложення господарского топографіи Галиччю пороблено в перших часах істновання товариства, уложивши і розробивши обширний формуляр з питань.

Розвоєни кожного вільного товариства грозить одна небезпечність, а саме: опалість,

слідуючи по перших порывах, — однак Галицьке товариство господарское стоить нині по близько повільно істнованню о много сильніше, ніж в початку, і єсть на добрій дорозі до набрання ще дужчого значення. Сталоно оно кріпко на ногах аж тогді, коли правительство, переконавши ся в праці товариства, що оно достаточну розуміє свою задачу, повірило ему в р. 1869 ведення статистики господарской і віддало частку суми, жовених на потреби рільництва, на его розпорядок. Аж вді тогді вплив товариства на справи економічній краю став ся могутим, а голос его рішачим.

До сили товариства причинює ся вельмаго его організація, особливо в формі, наданій нинішнім статутом з 1877 року. Пішла него програма діяльності надзвичайно широка і в ній нічого не єсть несподіваного, так що товариство не легко може увійти в колізію з правительством і в пункт переступлення статутів. Органами товариства суть: 1) відділи его по провінціях, 2) загальна рада товариства, 3) загальні збори членів і 4) комітет товариства. Властию законодавчою і взагалі найвищою в товаристві єсть загальна рада товариства, вложена в делегатов, виведених відділами і з представителів тих відділів; она висукує справоздання відділів з обороту их фондів; справджує бізнес розклад і приходить комітету; визначає, яку плату мають відділи платити, на удержання центрального заряду і т. д. Она збирає ся раз в року, звичайно в лютому або марті. — Роль-ж загальної ради членів не вельма значуща. Дотичний § статута звучить: „Zadaniem Walnego Zgromadzenia jest: uchwalanie poleceń dla pobudzania, ułatwiania i wzmożenia dążności do rozwoju gospodarstwa wiejskiego.“ — Дуже товариства, властивим керманством его а разом з органами виконуючим — єсть Комітет товариства, пробуваючого у Львові а вложенний з представителів, двоох віце-председателів і 16 членів.

Членів Комітету вибирає загальна рада на чотирьохрічний період. Кожного року виступають чотири члени Комітету, а на їх місце вибирає загальна рада нових, отже за кожний раз зостаєть ся склад Комітету три члени членів, обов'язаних уже з справами товариства. Ті старі члени єсть представителі традиції товариства, а той пункт організації єсть заповнюючий, що централізує власть в товаристві буде все ділати в душі інтересів перших основателів [представителів більшої посілости]. Селян-ж коли думали ся так, що чотири ново вибрані члени Комітету хотіли би діяльність товариства повести в інтерес дрібної посілости, котрий часами судеречить інтересам обширній дворянській, то против того стане крім председателів і двоох віце-председателів — двацять старших членів Комітету! Впро-

чим і з тої сторони не грозить ніяка небезпечність, бо нових членів Комітету не вибирають загальні збори членів [котрі можуть скласти ся з різних людей], але загальна рада товариства, котра з натури своєї буде майже складати ся виключно з дідичів. Навіть тогді, коли-б значна більшість членів товариства була противна напрямови діяння Комітету і захотіла би змінити его силу перемінною способом вибору членів Комітету, то й тогді нічого би та більшість не могла вдіти, бо власть зміни статута зарезервована не загальному збору членів але знов загальній раді!

Силою сего організації ц. к. Галицького товариства господарского керма кравен економічної політики спочиває зовсім безпечно в руках більшої посілости — і буде в тих руках спочивати доти, доки правительство не вийде дорогою, а через посередництво нинішнього Галицького товариства господарского буде ділати про розвій рільництва в краю. Так довго дрібна посілость буде доставати правительственний підмоги для піднесення рільництва з рук дідичів і их заступників. Чи се коректно, о тім позволю собі сумнівати ся. Бо хоч-б ми, прославивши діяльність Комітету в цілій червільці, прийшли до того пересвідчення, що він все зовсім лояльно відноситься до інтересів дрібної посілости, — то все-таки на таке виключення має громадян, властителей дрібної посілости, в дії нинішньої на політику економічну в краю — ми не можемо згодити ся.

Але приглянемо ся ближче діяльності товариства господарского.

I. O.

З нагоди приїзду народного театру.

I.

Ледво вільна днів діяльність має вді приїзду до Львова нашого театру, котрий по щорічній вандрівці загостить знов, щоби мешканцям столиці дати налюбуватися хоч короткій час рускою шпункою драматичною і рускою музикою. При сій нагоді киньмо оком назад і приглянемо ся: що діялось в театрі в дії часу его останньої гостини у Львові до сего пори?

В грудні 1890 р. виїхало товариство драматичне п. Івана Виборова з Львова до Перемишля, і перебувало в році 1891-го: вді 1 січня до 2 лютого в Перемишлі; вді 4 до 12 лютого в Добромилі; вді 14 лютого до 13 марта в Золочеві; вді 15 марта до 14 мая в Тернополі; вді 16 мая до 4 червня в Збаражні; вді 6 до 22 червня в Підволочиськах; вді 24

устах проходжувалась пані по гостинній і підійшла до вікна. Перед вікном був цвітний і на самім середнім квіткові під рожевим корчем лежала Муму і смачно гризла кість. Пані побачила єн.

— Боже! — кликнула она наже, — що се за собака?

Покіпка, до котрої пані звернула ся, змуглилась біденька і з тим же злившим неспокоем, котрий звичайно обурює чоловіка, коли він ще не знає, як собі пояснити радостний викид звертання, прошептала:

— Н... н... е знаю... Здаєть ся нічого...

— Боже! — перебрала її пані, — таж то премиленька собачка! Кажіть єн привісти. Давно она в него? Як же се я не виділа єн до сего часу?... Кажіть єн привісти!

Покіпка зараз пухнула в передню.

— Слухайте! Слухайте! — закричала она, — привіст чим скоріше Муму! Она в цвітнику!

— А єн кличуть Муму? — промовила пані.

— Дуже гарно зовєть єн!

— Ах, дуже гарно! — повторила покіпка. — Скорше, Степане!

Степан, здоровий парубок, що повинен був служити сторожем, і був дуже вдоволен своєю долею, — аж знов лунялась одна пригода... Одного прекрасного днічного дня пані проходжувалась по гостинній кдмнаті з своїми покіпками. Пані була в веселій настрою, сніжаль і жартувала; покіпка сніжаль і жартувала також, але о сніжаль радости она не почувала: в дім в дуже любила, коли на паню находив веселый час, бо по перше, она тогді виматала вді усьох так само великою веселости і сердцями, коли у кого лице не сіало вдоволенням, а по друге, ті порыви у неї тились не довго і звичайно вкінчили настроєм трагічним і кислим. Того дня она встала знос щасливо, на карті у неї вийшло чотири валети: словенське бажань [она все раніше ворожила] — і чай дуже її смачувал, — за те покіпка, котра подавала чай, дістала похвалу словами і привітання грбшми. З солодкою усмішкою на зморщених

3)

МУМУ.

Оповідання Н. С. Тургенева.

(Далше.)

Се все діялось весною. Манув ще рбів. Капітов розвив ся до безпам'яті і его язк чоловіка остаточно до нічого непригодного, відправлено з табаром до подальшого села разом з жінкою. В день відїзду він з-разу удавав відважного і заперечував, що вуди-б его не побігли, хоч би й там, де баби правники неба досягають, він вєсди не пропаде; але потім упав на душі, став жалуватися, що его везуть мж неосвічених людей, і вважати так ослаб, що навіть не міг наложити на себе шапки, аж як ся мисловедна душа нарядила єн ему на голову, поправила дашок і з-верху прилепилу. Коли-ж все було готове і мужик вже тримав вожі в руках та ждала тільки слова: „З Богом!“ — Гарасим вийшов з своєї комори, наблизив ся до Татяни і подарував їй на пам'ятку червону, паперову хустину, котру купив був для неї може рбів тому назад. Татяна, що з великою байдужістю переносила до сего хвалі всі не-важодни свого життя, тепер не витримала, заплакала і, сідуючи в тележку, похристіански тричі поцілувала єн Гарасимом. Він хотів єн провести аж до рогачи і йшов з початку поруч з єн тележкою, та наже станув на Кримебій броді, махнув рукою і почув єн дріб рбів.

Було вже під вечір. Гарасим шов тихо і дивив ся на воду. В дім єму вдалось, що щось парабав ся з намул при самім березі. Він нахилив ся і побачив мале песеня, біле з чорними цятками. Оно, мисл вблз змислу, ніяк не могло вийти з води, блдо ся, сувало і дрожало цілком мовчливим і худеньким тілом. Гарасим гланув на вєщаславє песа, підняв одвою рукою, всунув собі за пазуху і пустив ся широкими кроками до дому. Пришов до своєї комори, положив вратоване песеня на

постелі, накрив єго своєю тяжкою опанчею, побіг вперед до хліва за соломом, потім до кухні за горщиком молока. Осторожно відкинувши опанчу, розстелив солому і поставив молоко на постелі. Відному песені було всего три тиждів, он у него щ-літко прорізалась, а одво єн здавалось навіть трохи більше вді другого; он ще не вийшло п'яти з горщика і тільки дрожало та їжалося. Гарасим узяв єго двома пальцями легенько за голову і пригукнув мордочку до молока. Песеня почало жадбно хлєпати, при том дрожало і піддавалось. Гарасим глядів, глядів, та як нагло не розіб'єть єн! Цілу вблз він з ним носив ся, укладав єго, обтирав, і вкінці заснув сам побіж него явним радостним і тихим сном.

Ні одна мати не ходить так коло своєї дитини, як Гарасим бігав коло своєї півчани. [Песеня показало ся сучаєм.] З початку она була дуже слаба, боялася і на о-но негарна, але поволи поправлялась і вкривалась, а по всімощі місяцях, завдяки вєтомній опці свого спасителя, стала дуже гарним песенком іспанської породи, з довгими ушами, пушистим хвостом на подобу труби і з великими, виразистими очима. Она пристрасно привязалась до Гарасима і на врок єго не опускала, все ходила за ним, помахуючи хвостиком. Вблз я назву її дав, — який знають, що їх муганєє зертає на себе увагу другий, — назвав єн „Муму“. Вблз люди в дім полюбили єн і кликали навіть „Мумусею“. Оз була незвичайно розумна, до всіх ласкалась, але любила одво Гарасима. Гарасим сам любив єн без тям... і він не рад був тому, коли друг глядів єн; чи він бояв ся за неї, чи був задрбтний — Бог знає! Муму будила єго ранками, торгуючи єго за полу, приносила до него за повід стару водовозку, з котрою жила у великій приязні, з повагою на виду ним разом з Гарасимом в рбів, стерегла єго м'яси і лопати, нікого не допускала до єго комори. Він навмисне протривав для єн отвор в своїх дєрках, а она мов чучи єн, що тільки в Гарасимовій коморі була повною господаркою, дякуючи

— Въ отанъ здравал посла Юліана Романчуки не зайшло въ минуващѣмъ тыждни нѣчого замѣтнаго. Операція треба проводити и доси еи ще не переведено. Въ суботу збрѣла послови Романчуковѣ дуже велику приятію депутатіа Русянобѣ въ мѣста Кадушѣ, зложена въ купци п. Ярославѣ Коритовского и поважнѣхъ мѣщанъ пл. Бодяручка и Серафима. Депутатіа прабудла до Львова єдино въ той цѣли, щоби повѣдати свого посла, приканованого теперь до дома недури. Посолъ Романчуку широко розмовлявъ въ дорожнихъ гѣбѣхъ

цілью годину про справи загальні і справи свого виборчого округу і сердечно дякувати за той новий доказ симпатії і довіри, якими з'являються їм серед честного міщанства калушського і взагалі в калушському повіті.

— Уже сего тижня завітати до Львова руско-народний театр підъ дирекцією Ів. Виборова і дасть перше представлення в суботу, дня 12 н. ст. марта в сали Frohsinn-а. Уже приїхали перших слівках нашої оповістки годі здержитися воді приїхав заїздки, що сали Народного Дому замкнула для руского народного театру. Театр дасть у Львові 12 представлень, переважно з нових оригінальних творів драматичних, не бачених у Львові. На перше представлення вибрано комедію Карпенка „Мартина Воруна“. На дальші представлення приїдуть новості: комедія Янчука: „Выхвонець“ і „Пилип Музика“, комедія Карпенка „Сто тисяч“, драма Янчука: „Не до паря“, а з перекладів шукка Судермана „Честь“. Зь выставлених уже творів побачимо драми: „Наймачка“, „Діти не долі“ і „Не судилося“, оперу „Роздвигані нощі“, оперету „Чорноморці“ і комедію „Наташка Полтавка“. Оба послідні твори при теперішній інвентаризації можуть незвичайно зацікавити, бо до обох творів входить повна музика Лисенка і театр, розпоряджаючи тепер добримися силами, не потребує ані в яких скорочувати через описані поодинокі номери. Представлення відбуватимуться будуть (крім першого в суботу) кожної неділі, середі і п'ятниці. Абонементи на воі 12 представлень: крісло в І-шій рядках 10 ар., в II-гій рядках 8 ар., а замовити вже тепер можна в „Рускій Веселі“. — Сім'я знаменито уложеним репертуаром представлений дирекція мов-би хотіла винагородити Львовинам свою догву неприхотності. Тож уже лише одна замітка для Львовинів: „Не помнять ні одного представлення!“

— Концерт „Львівського Бояна“ відбуде ся сего четверга дня 10 н. ст. марта (а не 11-го, як в разі заповіданого) у великій сали Народного Дому. Крім згаданих нами солісток пань Вохошаків і Крушельницької возьмуть участь в сольо вих свідках зейств свідка пп. Ворковський, Н. Левинський і М. Витовишній.

В програму концерту входять отой творі: 1. Вердикого: Симфонія С-мол. Виконає оркестра 55 полку п.

2. Лисенка: Кантата „Воть пороги“, мішаний хор з супроводом оркестру.

3. Лисенка: Увертюра з „Роздвигані нощі“, відіграють на фортеп'яні п-ї Д. Вахнянівна і Г. Збіржовока.

4. а) Кумановського: Визанка зь народних пісень.

б) Матюка: Весна.

в) Артимовського: Молитва зь опери „Запорожець за Дунаєм“ відіграв мішаний хор.

5. Лисенко: „Ой одна я одна“ і „Коби мені мамо наместо“, відіграв п-ї Волошкова.

6. Сичинського: „Один у другого питає“, слова Т. Шевченка, виконає двоєний квартет.

7. Лисенка: Частини зь опери „Утоплені“, відіграв хор мішаний.

8. а) Лисенка: „Зацвила в долині червона калина“, дуєт, і

б) Воробкевича: Дуєт, відігравуть п-ї Крушельницька і п. Н. Левинський.

9. Вахняніна: Сцена зь IV-ого акту опери „Кунало“. Квартети і хор мішаний зь супроводом оркестру.

Вступ на сцену 1 ар. Крієса передо всім для пань. Початок о год. 7¹⁵, вечером. Члени спонсуючий мають на основі §. 10 статутів „Львівського Бояна“ вольний вступ і мають право набутти по одному білетови по знижній ціні. По білети треба зголоситися в середу, дня 9 н. ст. марта, між 6 а 7-ю годиною в черемі вь комнатах „Руской Веселі“, бо каса не буде видавати білетови для членів спонсуючих.

Оповідуючи програму концерту „Львівського Бояна“, годі не висказати свого признання за так зване знамените зложення програми, вь котру входять самі лише питомі твори найзнаменитіших наших композиторів. Рівнож згадати треба, що се перший публічний концерт нашого „Бояна“ у Львові, а наведений имена пань солісток і пань солістів кажуть надбати, що цілий концерт вище величаво і стане для любителів музики справжнім пірм.

— На нинішній заїздки оимієм явився уже майже всі доки неприємний руский посли, а то: Телішевський, д-р Король і Куличковський. Нема доки (крім нещодапного пос. Романчука) одного о. Мандычевого. Оба єпископи, перемишль та станіславський, не були на нинішній заїздки.

— „Галицький Рус“ полемизує зь „Діломи“ оботає — як звичайно без встиду — пра том, що по зействі відповіди Г. Е. митрополита на привіт вигорішений д-ром Антоневичем, д-р Антоневич відповів митрополитови. Ми ще разь пытали ся кількох послов, котрі при том були — і всі згідно а рішучо заявляють, що д-р Антоневич мав не відповісти, а вь потреби підтвердити се своїми підписом. Се именно, що д-р Антоневич ані словом не озвався, що всім послам євдкам і впадо вь очі. Нехай „Галицький Рус“ опитає бодай одного посла, котрий при том був, а він їй се підтвердить. Нехай спитає сов. Рожанковського, Герасимовича, Варабаша, о. Сірка, або й самого д-ра Антоневича! Коли ж би може котрий зь них сказав інакше, то нехай має також сміливість підтвердити се своїм підписом вь „Галицькій Русі“. Орган москвофільський хоче обдурити своїх людей тим, що вьдомує факти, котрих не було, а коли зловити его на ложі, він лає, гадаючи лайкою удержати своє на верха. Але ж то не лише бевістийно, але і смішно! Дляого вже не ударити ся вь груди і не признати до вьдурману неправди?!

— Д-р Василь Дідошань, адвокат краєвий, опустив сими днями Львів, переїхавши до Бучача, де отворив канцелярію адвоката. Д-р Дідошань, міщанський сьм вь Калуша, добивав ся того поважного становища середь догви боротьби о хліб насущний, бо воді хлопчиків

літь. Си боротьба вьтворила у него ті добрі прикмети, котрі вьдначували его вже яко дозрілого мужа середь громади руской у Львові а ще більше вьзначали ся на самостійності его становища адвокатського. Си прикмети — то велика трудолюбивість, совітність і точність, дальше умиленість, а при том ширий патріотизм руской. Д-р Дідошань вьвів догві хіта вь заступстві адвоката Попеля синдикат міста Львова, а коли вьдходив, одержав воді міста, по-при щедрий дар, похвальну грамоту за розумне, дуже точно і совітне ведення синдикатского канцелярія. Через поселення д-ра Дідошань вь Бучачі повіті бучачий одержав адвоката спосібного і совітного, а Русини зь-окрема ще й горячого народолюбця, охочого ділати і жертвувати для справи народної. Отже при отворенні тої нової канцелярії адвоката-Русина благаємо і Русинам повіта бучачого і д-рови Василю Дідошаню: Щастя Боже!

— Цесар затвердив вибори Северина Генця, посесора і посла до ради державно на пресеа, а Витовта Незабитовського, влстителя Ланок на заступника пресеа ради повітвон вь Бобрці.

— Нова фабрика краса. Вь Снявці, повіта збаражского, поснячено дня 29 н. ст. лютого фабрику лущення і поліровання цареного гороху. Фабрику заложив влститель Снявці п. Шасоний Тренциньскій. Єсть се друга така фабрика вь Австрії. Досі робить там 200 робітників, і продукту товар, що находити що разь більший покуп за границею і у нас. Фабрику веде п. Влох, котрий вишайшов потрібні до того апарати. На торжество посвяченя зїхало ся багато шляхти зь повітвон збаражского і скалатского а також гості зь Тернополя і Збаража.

— Духовна місія відбуде ся вь Дроговижі коло Николаєва воді 20 до 26 н. ст. мая. Куратор фундації гр. Скарба, гр. Генрик Скарбек, буде через част місії угодити у себе вь Демни всіх місіонерів і священників, котрі прибудуть на місію.

— Видать „Руской Ради“ вь Чернівцях, як пише черновецька „Буковина“, нараджує ся — тепер що дено над змїненним положенням вь краю, зносити ся зь воєн важними чинниками і приготує все до нових виборів, щоби вь новім сойм Русь буковинська була заступлена вь приналежнім їй часі. Уже сими днями скличе видать „Руской Ради“ мужів двіри зь цілої Буковини для остаточного обговорення і рішеня преважних справ.

— Змїни власності. Маєтність Шарпанці, вь повіті сокальській, купив воді Коліновських Кароль Билинський, а ключ збаражскій купує воді кж. Любомирский гр. Віктор Ваворовскій.

— Князь Адам Сапєга устроив вь Небылові великій лови, котрі тривали воді 15 до 20 н. ст. лютого. Вь ловах вали участь крім кн. Адама ще князь Павло і Іван Сапєги, гр. Станіслав Жутовскій, кн. Любомирскій, президент краєвої дирекції скарбу п. Коритовскій, гр. Андрій і Степан Замойскій, гр. Здислав Тарновскій, гр. Плятер і п. Глуховскій. Лови ті потягнули за собою значні кошты, але гроші ті (до 2000 ар.) заробили селяне п'ятьох околиць сьм за фєри і нагонку, що напередовку і вь околиці, де нема заробку, має велику вагу. Лови удали ся дуже добре бо за шість днів убито два рисі і 50 диків (около 3000 кильграмів).

— Вь Кракові помер вчора Павло Попель, бувшій професор школи головної вь Варшаві, влститель добрих, член краківської академії наук, один зь найголовніших провідників станіславів.

— Обиража когеля. Зь Бродів доносить, що вь нощі зь 3 на 4 н. ст. марта, вломив ся злодій до латинського когеля і забрав зь скарбони 8 ар. готівкою і книжочку поштової каси о щадності вь Бродях зь дня 28 н. ст. лютого 1888 ч. 86.395 В), выставлену на суму 469 ар. 98 кр. Се вже друга крадіжка вь бродській когелі сего року. Першій разь, дня 7 н. ст. обчя укрив злодій пушку, де могло бути 7 ар.

— Президент залізниць державних д-р Билинський, приїхавь ондги вь полудне особним поїздом до Чернівців. На границі Буковини, вь Залучі, повитали президента урядники дирекції залізничної а вь Чернівцях на дворці явив ся президент краю гр. Паче, президент міста Кохановскій, представителі комити торговельної і збожжової біржі, посол Подпер і всі урядники залізничні вь уніформі. Д-р Билинскій відбув заравь інспекцію буря а водтак відїхав до міста, де попоудни удїляв аудієнцій. На другій день відїхав д-р Билинскій до Сучави.

— Зь Коломиї доносить, що вольний при касі хорхь Василь Гривач, утік без вьоти, спровівши кількох ар, котрі зобраз був на касу. Вьгелє полишив жінку і дитину без пільного удержання. Догадують ся, що утік до Росії, бо вьховав ся там і говорить та добре пише по російськи.

— На місце громадоного лїкаря вь Драчичах на Буковині розписаний конкурс. Річна платня вьносить 400 ар.

— Милити інвалідаційний на учителя шибль народних перед комісією испытуючо вь Перемишлі відбудув ся воді 22 н. ст. лютого до 3 н. ст. марта. До пошту зголосило ся 6 учителів і 11 учительок. Всі зголосивши ся здали.

— Дрбний всти. Зействі адвокат д-р Фердинанд Краттер помер вь суботу у Львові.

— Задля заметей снїжних здержано рух на львівських залізницях коломиїських на три дні. — На львівській дворці залізничній заведе буде стація телефонна. — Вь Італії помер д-р Вит Граберт, професор зоології при черновецькій університеті, вь 48 роцї жатя. — Вь Будачах застрїляв ся посол гр. Чаки, сьм угорского міністра провїтв. Причаною самоубійства була нещаслива любов. — Вь Львові коло Іролава відбудує вїччанє нашого земляка п. Нак. Захарієвича, поручника 41 полку і б. елева технічної академії у Львові, зь п. Вр Котковскою, влстителькою добрих Добковичих зь Гнатковичами і Чемеровичами. Акту вїччаня довершив ко. пралат Венешек.

Набелане.

Hofjeideue Baftkleider n. 10.50 per Stode und bessere Qualitäten verfertigt porto- und zollfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (R. u. S. Hoflieferant), Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 5 Gloria-Seide — 120 cm. br. für Staub- und Regenumhüll.

Вести зь Аеп. Львівском.

Презенту на Козівку одержав о. Теофіл Войтович.

Вь пропозицію прийняті оо.: на Фирле вь ку а) вь терії: Гр. Гойнович, Петро Гуля і Фавстін Гавриш; б) вь списі: Лука Войтович, Ом. Долыньскій, Петро Богачевскій, Іван Бородієвич, Викт. Гзерскій, Стев. Высоцький, Ів. Залескій, Ярослав Стеткевич, Ів. Куницький, Матв. Попович, Волод. Шенарик, Волод. Дорош, Сев. Левіцький і Юст. Сухаровскій; на Грималові а) вь терії: Теод. Строчий, Вас. Навроцький, Ник. Демчинин, б) вь списі: Волод. Сойка, Ін. Сендецький, Корн. Слюзарь, Корн. Бачиньскій, Евст. Качмарскій і Корн. Малишевскій.

Декрет вьдїляючий воді испиту конкурсового одержали оо. Евг. Шухевич зь Красного і Іос. Терешкевич зь Любші.

Введенний вь завідательство Рыбник о. Мих. Мосора.

Завідательство одержав о. Клим. Слюзарь зь Кокошинев зь Колодївців.

Митрополита консисторія вставила ся до президиї намістництва о згоду на канонічну інституцію о. Романа Крижановского на парохію Плотичу.

Сотрудниство вь Бережанах одержав о. Волод. Кальба.

Вести зь Еп. Перемишском.

Канонічну інституцію на парохію Краве, деканата затварницького, одержав о. Єронім Моравекій.

Завіданий до канонічної інституції оо.: Теоф. Хомпскій на парохію Звбрі, деканата старосамбірського; Сильв. Кошчотинскій на парохію Сумишчівська, деканата старосамбірського; Адриєн Леонтович на парохію Тенетиска, деканата потелічского.

Презенту на парохію Брухналь, деканата яворівського, одержав о. Лука Яремкевич.

Правительство продовжило дотацію річних 300 ар. на один рік для приватного сотрудника зь Никловича, деканата судовишненського, а для сотрудника вь Доброгостові, деканата дрогобицького, на част душпаствования тамашного пароха, о. Юліана Алексевича.

Завідательство парохії Ветяна, деканата балгородського, одержав о. Вас. Волошинскій.

Посмертний — — оповістки.

О. Мадетъ Заричій, парох Жолчева вь деканаті рогатинській, упокій ся вь 65-мь роцї жатя а вь 36-мь роцї священства. Вїчна ему память!

Сойм краєвий.

[III-ге засіданье, III-он сесіи, VI-го періоду, дня 7 н. ст. марта 1892.]

Маршалок повідомив, що деякі комісії уковстатуувались.

По удїленю відпустки деякам послам повідомив маршалок про заявленє пос. Романчука, що за недуги не може правити мандату до комісії шибльон, а длятого доповняючий вибор відбуде ся слїдуючого засіданя.

Вдїчитано петиція, а при петиції товариства господарского вивєт пос. Струшкевич, щоби відослати єи до комісії податкової зь 17 членів.

Вдїчитано інтерпеляція пос. ва. Хотковського до видїлу краєвого і намістництва вь справі невожжю вь повїтвх заходіи Галичани. Вь інтерпеляціях пытаєсь, чи дотичні власті знають про невожжю і голод вь що гадають робити, щоби зарадити сему нещастю.

Член видїлу Романович вьдповідає, що до видїлу краєвого ще вь осени приїшла просьба о поміч зь пов. мысленицького і видїл краєвий відослав ся до комітету краєвого товариства рільничого о справозданьє. Показало ся, що єсть недостаток вь 13 повітвх. Нараджує ся, як зарадити, але звѣсто, що видїл краєвий не має ніяких фондів на які небув запомоги голодов. Найбільше можна бы зарадити роботами публичними при дорогах і регуляції, але знов годі прелїмінувати і зачаті роботи по нинішій мѣсцевості показати а значати десь нові. Рівнож не знає видїл, кільки даст правительство зь фондів державних, длятого поршав, виждати сесіи соймової і при участі послов поладити сю справу. Але поны що зарядив вь тих повітвх менші роботи, на сколько дозволять фонд дороговий.

О. Сичанскій, ако секретарь водчитав дві інтерпеляції: пос. Стренка і селян руских та польських зь запитанєм до правительства, кільки грошей принаде для Галичани зь запомоги державної для околиць потерпѣвшихь недостатків — і пос. Тарновского зь питанєм до правительства, чи дійсно повеан Василь вь Тароберескій мають причину вь лїхоті виконаню обваловань берегів Василь.

Маршалок згадав вьлькома теплими словами помершого вь Кракові Павла Попеля і вьозвав воддати ему честь поштанєм зь мѣсць. — Послы встають.

Справозданя видїлу краєвого: о підняраню культури краєвої на поли водняхь будівель, о краєвій школі господарства мѣсцового у Львові за рѣк 1891 р., о підвищенє

дотації зь фонду краєвого на стіпендія для кандидатів семінаріі учительських, зь справі реорганізації службового статусу урядників канцелярських, зь справі утвореня школи для образованя артистів драмату і опери — вьдєстано до комісії.

Признано вибори пос. Пашковського зь краєвого важним.

Послы Пашковскій, Чайковскій і Поповскій аложили пререченя посольскій.

Пос. Поль мотивує своє внесенє що до зміни арт. 11, 13 а 17 закона зь 1 січня 1889 зь справі підвищеня платів учителів шибль народних. Признає, що средства, які подає кра. рада шибльон для побільшеня часа учителів: побільшенє стіпендія вь семінаріях учительських і основанє інтернатів — вьдповідають своїй цілі і можуть принести користь, але ще не полагоджують основно цілої справи. Треба ще і підвищити долю учителів, побільшити їх платню. Тепер нема компетентів при конкурсах на посади зь платнею 200 і 240 ар. для молодших учителів. Бо ж дійство такий учитель найдет вь кожнім містї звано лїшму винагороду за свою роботу. Длятого воді вь его сторону хоче, щоби платня найнижша могла вьвисити 300 ар. Відтак переходить і прочі проковані зміни що до додатков патайних і вьказує потребу таких змін. Кошты, які бы побільшались вь наслідок тих змін, не перейшли бы річно вьоты 160.000 ар. Вправдє се великий выдаток, але доконче потрібний і при поправленю галицьких сїанов зь зайшло бы і для него мѣсце.

Пос. Аснєк мотивує своє внесенє зь справі підвищеня платів учителів народних.

Пос. о. Ковальскій мотивує своє внесенє о підвищенє о 50 ар. платів тих учителів, котрих платня не переходить 300 ар. річно. Доковче треба старатися о розвѣток народного шибльництва, бо народна просвіта се найліпшій доказ розвѣтку цілого народу. Порівнює платю учителів зь заробками денныхь робітників. Косарь, сохвник, молотильник заробить денно переєчно 60 кр. Така єсть платня за труді єзичний, котрий не руйнує сили, а противно єє свѣршав. Противно за духову працю наших учителів яка жь нужденна платня? Порівняймо єю платню учителів зь платнею оглядачів худоби, сторожів скарбової, а побачимо, як она нужденна. Однак чейже наш край не є такий бідний, щоби не знайшовь средств на лїшму винагороду учителів. Наводить дані статистичні і вьказує, що підвищенє не коштувало бы так много, а хоч троха підвищало бы незавидну долю учителів. Подвищенє платів буде большою заохотою для людей, що хотять водѣтис учительству, воді тих стіпендія вь семінаріях учительських. А навѣт само селянство, котре не конче прихильне учительству, признає потребу підвищеня долї учителів. Наводить деякі примѣры для иллюстрації. Віддаєкуюсь до справедливости сєи палаты, а справедливості єсть обовязкомь. (Оплески).

Пос. Крамарчич, мотивуючи своє внесенє о додатку дорожнѣм для учителів народных, жалує ся, що внесенє не було признанє нагличам. Против єго внесеня промѣвляв сєй посол, котрий вже попереднюю сесію виступав против єго закидовь що до субвенції для театрів. Після єго гадєн, всь пропонував внесенє що до справы платів учителів не принесуть хѣсна. Вѣд гадавь бы, щоби розрѣшати два роди кваліфікованих учителів для шибль сьмських і мѣсєх і посла того унормувати платню. Намь на сєлє не треба учителів-фільософов! Просить відослати внесенє до комісії бюджетової і шибльон.

Пос. д-р Савчак мотивує своє внесенє. Вже не першій разь се внесенє перед соймом, бо пос. Романчук разь-у-разь доповідав ся о сє. Вьказує датами статистичними що до загального населеня і що до часа ученя, кільки гімназій повний мати Русини. На томь поля велика кривда для Русинів. Були заводи, що вь руских гімназіях не буде єревенцій, але гімназія вь Перемишлє сє найліпше опривненє того твердженя. Найбільше потреба такої гімназія вь Густиньській, заїщичській, бучацькій. Тож вайперше треба гімназія вь Чорткові і Бучачі, а єсли бы вь нїякій спосѣб не можна бы тамь основати, то могла бы бути така гімназія вь Коломиї. „Наводжу три мѣсєвості, щоби дати рѣшучачі сѣрамь вѣльну руку вьдолати бажанямь народу руского. Хоч ставляю теперь домаганє лишь що до одної гімназія, то однак не рѣзигую зь тихь домагань, які вже туть давѣйше ставляю.“ Розказує справу внесеня пос. Романчука зь комісії шибльон ради державно. Що до компетенції сойму вь справі языка выкладового не буде входити, але бажавь бы, щоби не повторилась туть оцєны зь давнїхь лѣт. Пѣдь вьзглядомь формальнымь до комісії шибльон.

Пос. Грось мотивує внесенє вь справі сьлякуваня сойму і вьносить відослати до комісії правничої. — Пос. Абрагамович протавь ся сему відосланю а предлагає комісію адміністраційну. — По рѣшцї пос. Гроса приступлено до голосованя. — За внесенємь Абрагамовича голосувала правіца і центрумь (49 голосів) — а противь було 37 голосів.

На томь завічено порядкомь денний заєднан — слїдуюче засіданье вьвтра вь второк — а секретарь о. Сичанскій водчитав ще три внесеня і одну інтерпеляцію руских послов.

Внесенє о. Сичанського домаєє ся, щоби фонд шибльн зь карь за неспослання дѣтей до школи були пѣдь управою мѣсєвыхь рад шибльон.

Пос. д-р Окуневскій поставив дві

внесена въ справѣ патронату и зміны закона шкільного. Ся внесена суть такі:

„Зваживши, що це міністеріальнимъ розпорядженнямъ зъ 10 червня 1849 ч. 3965 рѣшено правительствомъ зъ огляду на предстояче въ недалекой будущини внесенне патронату церковного не підприємства нѣякихъ болѣшихъ выдѣлѣвъ зъ патронатомъ сполученныхъ; зваживши, що въ мотивахъ до закона мавого зъ 1874 р. пріобрѣцено центральне правительствомъ въ найближшій уже будущини вестя провѣтъ закона регулюющего право патронату, при чѣмъ высказало свой поглядъ, що закономъ державнымъ будуть унормовані лишь загальні засади сен інституціи а арештою предѣлѣти его урегулюванне законодательству правому;

звваживши, що урегулюванне а виглядно внесенне сен теперъ уже зовсімъ пережито, самѣй церквѣ противно, въ тепершнихъ законахъ австрійськихъ нѣякого оправданя не находячи, а въ додатку для самыхъ колаторбѣвъ утяжливон и въ многихъ взглядахъ часто де мораліауючон інституціи — есть потребою водѣ давна уже дуже відчуваною —

підписані вносять:
Вис. соймъ зволить ухвалити:
Вывае ся ц. к. правительство, що бы уже въ найближшій будущини предложено рѣшучо проектъ закона о внесенне патронату церковного.“

„Зваживши, що несправедливо, чтобы учителя шкѣль народныхъ, котрі въ своихъ школахъ учать не лишь молодѣжь своию одионо а въ болѣе околннихъ громадахъ побѣрали платню низшу, обываеу лишь послѣ населена громады, де есть школа, хочъ часло населена у всѣхъ громадахъ, котрыхъ молодѣжь побѣрае науку въ тѣй шкодѣ, значно первыше число 2000 душъ,

вносить підписані:
Вис. соймъ зволить зміняти постановы арт. 11, 13 и 17 зак. зъ 1 сѣчня 1889 В. з. кр. ч. 16 зъ 1889 и ухвалити, что если учителя въ свой шкодѣ подае науку дѣтямъ зъ колѣнокъ сѣлъ, въ котрыхъ число мешканцѣвъ разомъ взышии перевышшае 2000 душъ, побѣраеу платню послѣ IV клясы арт. 11 закона зъ 1 сѣчня 1889, а взглядо послѣ внесеня выдѣлу правого зъ 2 марта 1892.“

Рѣвно-жъ пос. д-ръ Окуневскій поставилъ слѣдуючу интерпретацию:

Интерпретация до ц. к. наместника.

Въ роцѣ мнувшійся розбѣлѣна ц. к. о-кружай рады шкѣльнѣ до громады окружнѣвъ зъ вѣзваньемъ, чтобы давала пѣдводы подѣ духовныхъ, дожджающихъ до шкѣль позамѣцевыхъ. Рѣвночасно вѣзвали мѣсцевѣ рады шкѣльнѣ, чтобы въ мыслѣ §. 8 закона зъ 1 грудня 1889 въ бюджетѣ шкѣльнѣ вкладали певній означеніи квоты на выдѣлгороджене коштовъ подорожѣ, признавъ учителямъ религіи за дѣла удѣлюваня науки религіи по-за мѣсцемъ вѣзметкиа тогожъ учителя. При томъ отже не уваглядено обставинъ, что въ деветыхъ школахъ сѣльскихъ на Русѣ вѣ только ко колѣко ро дѣтей другого обряду и що устава зъ 1 грудня 1889 дае право жадати окремыхъ учителей лишь для дѣтей рѣзного вѣрноповѣдана а не рѣзныхъ обрядѣвъ, а впроцѣмъ спротивити ся се зарядженю обовязующого ще розпорядженя ц. к. кр. рады шкѣльнѣ зъ 13 жовтня 1874 ч. 8835.

Підписані запитують отже:

а) на якѣй правѣй пѣдставѣ окружнѣй рады шкѣльнѣй самѣй повѣладали на бѣжучій рѣкѣ въ мѣсцевѣй бюджеты шкѣльнѣй квоты на выдѣлгороджене для духовенства латинского вавѣ въ тавнихъ выдѣлахъ, коли въ шкодѣ находить ся лѣдѣи колѣка учениковъ латинского обряду;

б) для чего въ розпорядженю ц. к. рады шкѣльнѣй не уваглядено того, что вѣрноповѣданне не есть то само, что обрядъ;

в) вѣдѣнціи чѣи кр. рада шкѣльнѣа и окружнѣй рады шкѣльнѣй такъ само дѣбуютъ о те, чтобы и въ заходныхъ повѣтахъ дѣти обряду руского въ школахъ, если ихъ навѣтъ есть у всѣхъ вѣлсахъ менше аныжъ 20, мали запевнену науку религіи водѣ рускихъ духовныхъ.

Девѣй комисіи вже уконституовались. И тавѣ:

Комисія бюджетова выбрала головою Юл. Дунаевского; заступниками головы гр. Стан. Баденіого и гр. Ив. Сталинского; секретарями гр. Сципіона и Стан. Биджейевича.

Комисія шкѣльна выбрала головою вн. Юр. Чарторийского, заступникомъ головы гр. Стан. Тарновского стар, секретарями Райского и Пашковского.

Комисія правнича выбрала головою д-ра Цоля, заступникомъ д-ра Вайля, секретарями Ленартовича и Клеменевича.

Комисія савитарна выбрала головою гр. Ив. Тарновского, заступникомъ Ленартовича, секретаремъ Ольгинского.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 7 марта. Вчера водбувались въ рѣзныхъ частяхъ мѣста зборы безработныхъ людей, на котрыхъ сильно выступлено противъ заможитѣйшихъ людей. Полиція розважала зборы на Симмеррингъ и порозганила зобра-ныхъ зъ салѣ народѣ.

Прага 7 марта. Въ второкъ предложитъ правительство проекты угодовѣй. Февдалы и старо-Чехи заявляютъ, що ситуация wymagaе здержати цѣлу акцію угодовѣй. — Зборы вы-

борцѣвъ на Виноградахъ похвалили политику заграничну Вашатого.

Петербургъ 7 марта. Рада министровъ порѣшила будувати новѣй зельзницѣ въ губерніяхъ волинской и подольской.

Софія 7 марта. На колѣка дѣвъ передѣ убійствомъ Вулковича повѣдомлено анонимнымъ листомъ кн. Фердинанда, що въ скорѣй по-гибне одна зъ его найвѣрнѣйшихъ „креатуръ“. Князь гадавѣ, що се говорить ся про Стамбулова и передаѣ ему тѣ листы.

Переписка Редакции и Администрации.

Вн. Ант. Зах. зъ С. На жалѣ, не можемо Вамъ подати такой адресы. Есть тамъ одинъ Русинъ та не удержѣе зносивъ зъ нами и зѣдѣтъ ся зъ вѣкнѣмъ въ краю. — Вн. Сав. Зар. въ Перег. Листу мы не достали, только карту корреспонденту. — Вн. Дописувателямъ. Листѣвъ неравновѣсныхъ редакция наша не прѣймае. [Въ субботу не прѣняли мы неоправданого листу зъ почты „Коломыя.“]

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
пѣдѣ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плѣтъ св. Духа)
напротѣвъ головного одуху.
Окуляры, цѣнкеры, барометры, термометры, мѣроскопы, машины электричнѣй, райсѣдѣи, и т. п. по цѣнахъ найдешевнѣхъ. — Репарации найдешевше и найкорше.
Замовляе зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ пѣдѣ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Пѣзды зельзничнѣй

пѣсла часу такъ званого „середно европейского“ водѣ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхѣдѣтъ зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыи: 5:50 рано. Пѣздъ особ. до Стрыи, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. — 10:14 передѣ полуднемъ. Пѣздъ особый до Стрыи, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48 въ вечерѣ. Пѣздъ особый до Стрыи, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновѣцъ: 4:48 рано. Пѣздъ особый до Станиславова и Коломыѣ. — 8:40 рано Пѣздъ пошпѣный до Станиславова, Черновѣцъ, Ясѣ, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Пѣздъ особый до Станиславова, Черновѣцъ, Ясѣ и Букарешту. — 9:45 въ вечерѣ. Пѣздъ особый до Станиславова, Черновѣцъ, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Вѣлѣцѣ: 8:49 рано. Пѣздъ мѣшанный до Вѣлѣцѣ и Сокала. — 5:40 по полудни. Пѣздъ мѣшанный до Равы рускои.

Прѣхѣдѣтъ до Львова.

Въ напрямѣ зѣ Стрыи: 8:31 рано. Пѣздъ особый зѣ Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыи. — 3:10 по полуд. Пѣздъ особый зѣ Сухой, Хирова, Гусятина, Станиславова и Стрыи. — 11:12 въ ночи. Пѣздъ особый зѣ Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыи.

Въ напрямѣ зѣ Черновѣцъ: 6:17 рано. Пѣздъ особый зѣ Сучавы, Черновѣцъ, и Станиславова; — 1:24 по полудни. Пѣздъ особый зѣ Букарешту, Ясѣ, Черновѣцъ, Станиславова. — 7:23 въ вечерѣ. Пѣздъ пошпѣный зѣ Букарешту, Ясѣ, Черновѣцъ, Станиславова и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Пѣздъ особый зѣ Коломыѣ, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ зѣ Вѣлѣцѣ: 7:50 рано. Пѣздъ мѣшанный зѣ Равы рускои. — 3:46 по полудни. Пѣздъ мѣшанный зѣ Сокала и Вѣлѣцѣ.

Аѣштѣ розкладу пѣзды на шляхахъ зельзницѣ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стѣицѣ по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, а за книжочку въ форматѣ кишенивомъ по 5 кр. за штуку.

Коли годниникъ часу середно-европейского показуе годину 12-ту, то вѣкажуе годниникъ: въ Черновѣцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Прагѣ 11:58.

Прѣхѣдѣтъ до Львова.

(Послѣ годниника львовского).

Зѣ Кракова: о год. 8 мин. 60 рано пѣздъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни пѣздъ пошпѣный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ пѣздъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ пѣздъ особый.

Зѣ Подволочискъ: на дворецъ Подзамче: о год. 2 мин. 38 въ ночи пѣздъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни пѣздъ пошпѣный — о год. 7 мин. 1 вечеромъ пѣздъ особый.

Вѣдхѣдѣтъ зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано пѣздъ особый; — о год. 7 м. 20 рано пѣздъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни пѣздъ пошпѣный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ пѣздъ особый.

До Подволочискъ: зѣ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передѣ полуднемъ пѣздъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни пѣздъ пошпѣный; — о год. 11 м. 5 въ ночи пѣздъ мѣшанный.

Вже печатае ся осмый выпускъ сочинѣния пѣдѣ заголовкомъ:

Житѣя Святыхъ

гр. кат. Церковю почитаныхъ на каждый день въ роцѣ.

Цѣле сочинѣнне буде обнимати 115 друкованыхъ аркушѣвъ звичайного формата (въ 12 вѣпускахъ по (9—10 аркушѣвъ друку) або въ IV томахъ и укѣнчати ся друковати въ протягу 1892 р. Пренумерата на цѣле сочинѣнне (зѣ почтовою пересылкою 8 р.; по выдрукованю всѣхъ выпускѣвъ буде цѣна сочинѣния пѣдвышѣна на 10 р.

4206 1—10

Иларіонъ Гмитрыкъ

профессоръ религіи въ ц. к. гимназѣи въ Самборѣ.

МАШИНЫ ДО ШИТѢЯ ЗІНГЕРА

зѣ найлѣпшихъ фабрикъ заграничныхъ помимо величезного цѣна спроваджаю лишь повными ва-
тонами

Продаю рѣчно 800 штукъ (безъ агентѣвъ або факторѣвъ.)
Раты тыжднѣй 1 зр., мѣсячнѣй 4 зр., готовкою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ
Львовѣ, Готель Коржа, Філія въ Краковѣ Ринокъ 25.
Пропу жадати цѣнникѣвъ. Пропу о ласкавіи замовленя.
4187 5—?

ПАНОВЕ

что терпѣть сексуальну слабость нехай заждають иллюстрациу брошюру о патентованомъ у всѣхъ державахъ, и послѣ пров. Вольфа сконструированомъ тѣль-электр. апаратѣ „Рефлекторѣ“ для власного ужитку. Загартовано нешодѣне ношенне на тѣлѣ. Дуже много лѣкарѣвъ выробували, прѣпоручили и ординували се средство. Выгодно можна схвати въ кишенѣ. Брошюра тратѣвъ (въ ковертѣ за прѣсланьемъ 10 кр. маркою) высладе Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien 1, Schulerstrasse 18. 2—26

Смутѣкъ

въ котромъ остае матѣрь а жена пасаря разомъ зъ семѣро дѣтьми, такъ великій, що рѣвняе ся смерти! Мужъ мой лѣжить уже водѣ пѣвтора року слабѣй, а тутъ невѣзаний гине зѣ браку орѣдѣтъ до житя. Удаю ся яко матѣрь въ имени Бога до милосердныхъ сердецъ своихъ Земляковъ и прошу о поданне помѣщѣи руки.

Марія Скурскѣ въ Тарновѣ, улица Затыльна н-рѣ 1.

Поручаеъ обильно ва-
смотренѣй 4113 2—12

МАГАЗИНЪ
и робѣтню обуви
ДАМСКОЙ, МУЖЕСКОЙ и ДѢТЧОИ
КАРОЛЯ
ЯВОРСКОГО
У ЛЬВОВѢ
улицѣ Баторія чмѣло 20
въ готелѣ Швайцарскомъ.

КУ-
фры, торбы и всѣлякѣ прѣ-
боры до подорожѣ
найдешевше въ торговлѣ
товарѣвъ модныхъ и бѣла мужеского, приборѣвъ туалетныхъ и т.п.

Павла Лянгнера
передѣ тѣмъ
Браты Лянгнеры
Львовѣ, улица Галицка ч. 16.
Цѣнники на жаданне даромъ.

Розсадки и лѣсны насьня
старанно упакованѣ, розсадае за
завѣдкомъ почтою або зельз-
ницею
Лѣсництво Закобѣвъ пѣдѣ Черновѣ.
I. Насьня за 1 фунтъ = 1/2 кѣльо:
Сосны звичайной (Pinus sil-
vestris) зр. 1-20
„ американской (P.
strobus-Weymutha) . . . 3-60
„ черной (P. austriaca) . . 1-20
Смереки 80
Модеревы 90
Акаціи 30
Березы 50
Вѣлѣи 55
Ясени 15

II. Розсадки: сосна звичайна
1-рѣзня 50 кр., сосна черна рѣ-
зна 50 кр. (розсадки сосны 2 и
3 лѣтнихъ не продаемо, бо они
нѣсколи непридатнѣ до культурѣ).
Смерека 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 150,
и 2 зр., модеревъ 2, 3 и 4 лѣтнѣй
по 2, 250 и 3 зр., береза 3 и 4
лѣтна зр. 250, вѣлѣи 2 и 3
лѣтна по 2 и 3 зр., акаціи 1 и 2
лѣтна по 250 и 3 зр. S. tategia (бѣ-
ла терпѣна на живоцѣлѣ) по
10 р. за 1000 штукъ.
(Адресувати по польскѣ, бо мѣс-
цевѣсть въ заходній Галичинѣ).
4207 1—20

Новѣи униформы

для урядникѣвъ державныхъ зельзницѣ
можуть Вн. п. урядники одержати
въ звѣстѣй оѣдѣ многихъ лѣтъ зѣ
свои солиднѣсти и рѣтелности фир-
мѣ по найнижнѣхъ цѣнахъ и най
лѣпше выготовленѣй.

Рѣвножъ поручаю ся яко спе-
ціалѣстъ въ выготовлюваню уни-
формѣвъ для урядникѣвъ державныхъ
и предлакаю мой богато загото-
вренѣй складѣ одежи мужеской и
дѣтчѣи.

Звертаючи увагу Вн. Публика
на мои условия сплатѣ

остаю зѣ высокими поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3

ТОВАРИСТВО
„ШКОЛЬНА ПОМОЧѢ“
у Львовѣ

дѣстало водѣ Вн. пров. Ом Парти-
кого въ дарѣ слѣдуючіи книжки и
продае ихъ по такой цѣнѣ:

- 1) Захаръ Беркутъ, Ив. Фр. 130 кр.
- 2) О выхованю И. Н. 30 кр.
- 3) Марко Вовчокъ. Оповідання. 3 то-
ми I—35 кр. II—36 кр. III—38 кр.
- 4) Жѣночка неволѣа. Ив. Фр. 35 кр.
- 5) Темнѣй мѣсяца въ словѣ о полку
Игоря. Ом. Партицкѣй 140 кр.
- 6) Марта Борецѣа Ил. Граб. 32 кр.
- 7) Надѣльмаеръ, ап. свободѣи 10 кр.
- 8) О разумнѣмъ выхованю 12 кр.
- 9) Маруся, Грин. Квѣтки 10 кр.
- 10) Мѣстѣ верховниціа Ник Устѣяно-
вичѣа 35 кр.
- 11) Зѣ рѣзкихъ краѣвъ и народѣвъ
Денисѣ 30 кр.
- 12) Воа constricтор. Ил. Франка 35 кр.
- 13) На добродѣйній цѣлѣи. Грин. Грѣ-
горѣвичѣа 39 кр.
- 14) Литѣратура апокрифѣи. д-ръ
Ом. Калитовскѣй 35 кр.
- 15) Повѣсти Ник Устѣяновичѣа 85 кр.
- 16) Слово о полку Игоря, Ом. Парти-
цкѣй 80 кр.
- 17) Скандинавщина въ давной Руси
20 кр.

ДЪЛО

Оголошения принимают ся по цѣнѣ 6 кр. бѣа одноу стрѣчки инсератовоу въ рубр. „Надѣслане“ по 20 кр. а. и.

Ще въ доносомъ я тебе ще покличу.

Не було чого боїти ся. Гарасина вже не було на подарю. Виходачи з дому, вбій за раз оглядів ся за Муму; не мігь зрозуміти, щоби она не дожидала его повороту, став усюды бгати, глядати ен, кланати по сволю.. Кинув ся до камбери, на сїно, височев на улицю, — сюды туды... Пропала! Вбій звер-

руських ще й польські посли: д-р Ольшанський, Крамарчак, Поточек, Стрениш і Мизя.

На вчорашньому засіданні поставили посли селяне за ініціативою пос. Поточка інтерполяцію до правительств, в котрій запитують, чому припаде для Галичини в суми 360.000 зр., ухваленою радою державною для окупції потерпілих невротай, і чи правительство відішле податки в повіттах, де єсть нужда.

Рівно жь підписали наші писми: Сачинський, Телишевський, Гурниць, Барабаш, Окуневський, Король, Рожанковський, Стрєко, д-р Антонович і Герасимович — внесення пос. Поточка, підписавши лише шість польськими полами, такого змісту:

«Зваживши потребу загального прим'яння засадничого поступового закону громадського;

зважаючи, що «кожда неденжність мусить належати до зв'язу якомусь громаді» — а то для скріплення сільських і малих міських громад через помноження їх сили податковон та через рівночасне придання їм членів більше образованих;

вис. соймъ зволить ухвалити:

Приворучає видѣлові краєвому, щоби виготовив і предложив проект одного цілого закону громадського, в котрому бь була переведена така заада:

«Кождий общаръ добросий має бути приділений до зв'язу якомусь громаді. Немає потреби земська не має бути вилучена з зв'язу громадського.»

Вкінці агадати треба про внесення пос. Меруновича, котре такъ звучить:

«Ухвалою зь дня 24 падлиста 1890 вис. соймъ порішивъ, що належить взяти під розвагу утворення краєвого фонду позичкового для громадъ на будову шкіль. Віддаючи ся на тую ухвалу сойму, підписави внести: Вис. соймъ зволить ухвалити: Соймъ установлює спеціальний фондъ в сумі 300.000 зр., зь котрого мають удѣлювати ся безпроцентой позички громадамъ на будову шкіль підляса условій, котрі мають бути означені регуляціонъ, уложенъ через видѣл краєвий по порозумѣнню зь ц. в. краєвою радою шкільною. На утворення того фонду має вставляти ся в бюджет краєвий, почавши від року 1892, суму 50.000 зр. через шість лѣтъ.»

Комісія шкільна пильно взялась до роботи, бо зараз на другий день по виборі відбула під проводомъ голови кн. Чарторайського засідання, на котрому були присутні також: віцепрезидентъ кр. ради шкільної Бибинський і заступникъ маршалка кр. Хамець.

Найперше розділено реферати вь отсей спосібъ:

Внесення що-до зміни законівъ о відно синяхъ що-до підвищення плати учителівъ преділено пославъ Полевъ, додавши пп. Асияка і гр. Стан. Баденіого, котрі разомъ мають скласти субкомітетъ.

Справозданнє видѣлу краєвого зь предложеньмъ справозданнє кр. ради шкільною о стані середніхъ шкіль вь Галичині вь 1890/1 р. одержавъ ректоръ Баласітсь.

Таке саме справозданнє про школи народні і семінаріі учительскі одержавъ кн. Чарторайський.

Внесення пос. Савчака о основанні гімназіі зь викладовимъ языкомъ рускимъ вь Чорткові, Бучачі і Коломиї придѣлено п. Витѣхову і Дедушцію.

Заразъ того самого засідання вивязалась надъ внесенемъ пос. Савчака дискусія, котру підляса урадового комуікату вь сей спосібъ представлено:

Коли однакъ після арт. VIII. закона кр. вь 22 червня 1867 о змінахъ що-до викладового языка вь середніхъ школахъ, удержуванихъ взагалі зь фондівъ публичнихъ, а спеціально маючихъ цѣль поступенно розширяти викладки вь языці рускомъ, завівши его стало чи то вь поодинокихъ класахъ рівнобжнихъ, чи то вь цілихъ заведеняхъ, рѣшати має соймъ по вислуханіи радъ повѣтовихъ — першійша комісія шкільна попросити референта шкільництва у видѣл краєвий п. Хамця, щоби видѣл краєвий зажадавъ сен оініи безпроточно і законунікувавъ вь комісію шкільній.

Домогано комісію вдоволено сейчасъ, бо заразъ по засіданні виславъ видѣл краєвий відповідний запитання до радъ повѣтовихъ вь Чорткові, Бучачі і Коломиї.

Вь дискусію переведеній вь комісію шкільній надъ внесенемъ пос. Савчака означено однакъ зь всіхъ сторбъ, що ухвалено, котра домогавъ ся відъ краєвого видѣлу засягнути вь той справі оініи радъ повѣтовихъ, мериторичноі сторони внесення цѣлкомъ не предіювано.

Віцепрезидентъ краєвої ради шкільної п. д-ръ Бобжинський, поспитаний за засіданні комісію що до есентуального вибору місяця для гімназіі зь викладовимъ языкомъ рускимъ заявивъ, що краєва рада шкільна, застановляючи ся попередно взагалі надъ справою основанні нової гімназіі зь викладовимъ языкомъ рускимъ, признала мѣсто Коломиї за мѣсце найвідповіднійше на се, опираючи ся на дані статистичніхъ молодежї рускої, ходячи до гімназіі у всхідній часті Галичини.

Комісія бюджетова вже порозділювала поміжъ членівъ поодинокі реферати бюджетові. Вибіръ генерального справоздавця бюджетовъ і дискусію генеральну надъ бюджетомъ відложено до слѣдуючого засідання, на котрому мавъ бути присутнимъ голова комісії д-ръ Ю. Дунаєвський.

Вь комісію адміністративній переведено дискусію інформаційну надъ правителствомъ предложеньмъ о проектъ закона ловецького, котрого рефератъ преділено пос. Ад. Баджійевича.

Вь дискусію надъ другимъ предложеньмъ правителствомъ о проектъ закона вь справі записаннє сторони установленого для охорони краєвої культури подієсно, що вь законі не уважено вилучення властей автономичнихъ. Предложенье преділено до реферату п. Густ. Ромерови.

Предложено видѣлу кр. о змінахъ територіальнихъ, політичнихъ і автономичнихъ преділено до реферату пославъ: Телишевському, Жавицкому, Вікторову, Дворському, Пашковському, Ник. Торосевичеву, Поповському, Шенцкому і Тшепцкому.

Предложенье о зміні закона о церковній конкуренціі преділено пос. Вікторову.

Рівно жь мали вже засідання поодинокі клуби посольскі. І такъ:

Клубъ автономістівъ уконституувавъ ся вибравши: Борковського головою, Мазаракго заступникомъ і Бр. Городського секретаремъ. До комісії парламентарної вибрані: Волт. Дедушцій і Абрагамович. Рѣшено голосувати вь засаді за виселеньмъ Гросса що до слиянну сойму.

Коло посльбъ консервативнихъ уконституувавъ ся вибравши: гр. Ів. Тарновського головою, гр. Борковського і Горанського заступниками, а Вол. Козловського і Тшепцкого секретарями. Що-до внесення Гросса рѣшено коло згоди ся вь засаді на будити Гаврила. Гаврило розгорачений, піднявъ цілий дѣмъ на ноги.

Гавриль обернувъ ся, увидѣвъ у вѣнахъ бѣгаючи світла і тѣни, почувъ серцемъ бѣду, схвативъ Муму підъ паху і махнувъ до коморки та замкнувъ ся. За кілька хвиля пята люда добузалось до не дверей, але почувши опіръ засува дали спокій. Гаврило прибігъ страшно задыхавий, приказавъ їмъ вѣстмъ остатки тутъ до рана і стерегти, а самъ побѣгавъ вь двѣри і черезъ старшу поковку Любовъ Любимову, зь котрою разомъ кравъ і частувъ чай, цукоръ і прочі свѣдѣ, казавъ донести пана, що собака — на лихо зновъ зь воденсь прибѣгла, але завтра вь вже не буде зь живихъ, отже нехай панъ Буга ради не гавкає, а успокоєть ся. Панъ мабути не такъ то скоро успокоєть ся, та лікаръ зь посильку, замѣсть дванадцяти капель наливъ їй цѣлихъ сорокъ. — Сала капель подѣлала... За червѣ година панъ вже спала твердо і спокійно, а Гарасимъ лежавъ блѣднъ на своїй постелі і сильно здушувавъ морду Муму.

Завтраго дня панъ пробудивсь досить пізно. Гаврило дожидавъ вь пробудженні, за дѣя того, щоби дати приказъ до рѣшучого напору на Гаврилову кривду, а самъ готовивъ ся вислухати сильної ганьби. Але обійшло безъ того. Панъ лежачи вь лѣжку, казала поклати до себе старшу поковку.

— Любовъ Любимово! — почала она тихимъ і слабымъ голосомъ [она любила часомъ удавати опущену безпомочну мученицю; нема що ї казати, що тогдѣ всьмъ людямъ вь дѣмъ було не до смачу]. — Любовъ Любимово! Видите мое положенье! Пойдѣть, душечко, до Гаврила Андрейча та поговорѣть зь нимъ: чи для него яка-небудь собака дорожша відъ спокію, відъ самго життя его панъ? Я бы не хотѣла тому вѣрити, — додала она зь выразомъ глубокого зворушеня. — Пойдѣть, душечко, будьте такъ добрі, пойдѣть до Гаврила Андрейча!..

Лікаръ шепаувъ двѣцѣ, двѣка винулась вь передню, розбудила Степана, той побѣгъ

то, що треба застеречи право шорбачого слиянну сойму.

При дискусіі надъ бюджетомъ всѣ бесѣдники заставали ся за тѣмъ, що суцротивъ некористного стану краєвихъ фондівъ треба змагати до можливихъ ощадностей і вь комісіі дѣлати вь сѣмъ напрямѣ.

Вчера уконституували ся ще слѣдуючі комісії:

громадска, вибравши головою Густ. Ромера, заступникомъ Дворского, секретаремъ Меруновича;

банкова, вибравши головою Поляновского, заступникомъ Гайского, секретаремъ Сціпіона;

петиційна, вибравши головою гр. Гольмьского, заступниками Мазаракго і Міцевского, а секретарями Меруновича і Гаморакка.

Петицій подано до сойму досѣ 317 і порозділювано ихъ до поодинокихъ комісій. Цѣкавийшій зь тихъ комісій отей: Олександръ Барвський о субвенцію на видання «Руской историчной бібліотеки». — Вдова по лавателю Сен. Шеховичу о запомогу. — Народне вѣче повѣтовѣ вь Бродкахъ: о призначенні громадѣ права ексекції до 5 зр.; о усуненні полонізаціі вь рускихъ школахъ народнихъ і отворенні чотирехъ семінаріі учительскихъ; о руску перепіску властей зь сторонами рускими; о залишенні переносити урядниківъ Русинівъ на Маушчану і о поверотъ тамъ переносеннихъ урядниківъ; о заведенні загального тайного голосованя при выборахъ до радъ громадскихъ; о залишенні введення окружнихъ вѣдѣвъ; о залишенні громадѣ права презентованя учительскѣ шкѣлъ народнихъ; о зміну законівъ: ловецького і дорожнього, вкінці о знесенні рогачовъ митовихъ вь Бродкахъ (всѣ ті петиціі вѣча передавъ пос. Сѣрко).

Дѣял видѣлъ повѣтовъ вь справі дозвѣдъ асигнацій, субвенцій на будову дорбѣ, о запомоги для годуючихъ. — Маючі учитель народній о дорожній додатокъ і підвищенні платнѣ.

— Сестры Назаретанки вь Кракові о субвенцію на інтернатъ для бѣднихъ панночекъ. — Комітетъ торжественного святкованя 600-лѣтнихъ роковинъ смерті блаж. Кувейнды вь Старбѣ Санчи о запомогу на кошти сего святкованя. — Товариство рѣшавъ вь Кракові вь справі реформи податку відъ спадщини.

Учитель народній а соймъ.

[Статья надѣлана зь провинціального мѣста].

Уже відъ давного часу чуо розмови міжъ учителями народними: соймъ, підвищення платнѣ, дорожній додатокъ... І не дивниці, бо наколи нужда чорна тяснєсь зь всьмъ бѣдѣ до ихъ хати і родня та наколи при вайбольше ощадномъ житю коңцѣ не сходять ся і штуквати треба кредитомъ та позичками, то о чомъ же чоловікъ може мислити, якъ не о тѣмъ, що его болять, і не дивниці, що якъ кава дощ, такъ они дождав хвѣл слиянну сойму, на котрій мають надѣю, що бѣдѣ ихъ улегшити, і черезъ відложене підвищення платнѣ і дорожній додатокъ они зможуть отрясти ся бѣдай поволя зь двѣговъ та бѣдай троха піднести голову і довергуть себе ганути на свѣтъ Божій веселѣйшимъ окомъ.

Чатаючи вь дивенникахъ, якъ вь радѣ державній одностайно всѣ старались о кредитѣ одного мільона для урядниківъ державнихъ, котрыхъ доля богато лучша, якъ учительскѣ народнихъ; далше дождавши ся, що видѣл краєвий уже підвищавъ пенсію черезъ додатокъ дорожній краєвымъ урядникамъ — а ихъ пенсія покрыве пенсію трѣхъ або чотирьохъ учительскѣ народнихъ, — то учитель не давалсь заставити окомъ, знаючи зь досвѣду, що то бѣда, і тѣшали ся, що дѣлає о домо салъ рубчицѣ, щоби не змаривъли а могли добре функціювати, — але тѣмъ вь самій упевнювались, що вь ихъ долею займуть ся та по совѣсти полагать.

Хвиля тепершнѣ для шкільництва народного дуже важна і може богато важивъша, якъ неодавѣ гадає. Учителѣвъ бракъ, поєновуваній школи стоять безъ учителѣвъ; алфавѣтовѣ три четвертини населеня, а найбольше у всхідній Галичині, отже мажъ Русинами; до звая учительского люде йдуть не радо, а хто лише знайде наручаю нагоду, професурѣ, і такихъ що-разъ больше. Недоволеннє міжъ учителями переходить мару, бо вь якъ же бути вдоволенымъ, коли бѣда гвѣте! Отже всѣ дожидають відъ тепершнього сойму не только звичайного підвищення платнѣ і додатку дорожнього, але черезъ установленнє відповідно до жати дотаціі такожъ придѣляти силъ учительскихъ і двягненя просвѣти народной, котра такъ дуже у насъ потреба. Нехай же соймъ не полагодать тон справы належати або повѣ-средствомъ, то що зь того вийде? Уадику шкільництва вь Галичині, бо-жъ не только, що новихъ силъ не буде прибавляти, але вь тѣ, котрі нинѣ маємо, гадати будуть вьного звая, котре чей-же не дасть їмъ умярати на смерть голоду... Чи такої есентуальности треба намъ бажати, — чи випадѣе далше ззолѣкати зь тою справою, — гадаємо, що вѣ, а хѣба найбольшій ворогъ просвѣти і поступу нашого народу може бы до того стрѣмѣти. Для того-то теперъ важна хвиля і рѣшуча, то всѣ нетерпѣливо дождають користного вь полагодженя, введеня вь ихъ разѣ на добру дорогу.

Тѣмъ, що Высочій соймъ признавъ бы молодшимъ учителямъ платню 250 зр. замѣсть 200, — не полагодать ся справы; шкода вь тихъ 50 зр., бо наколи на 300 зр. не можна знайти кандидатівъ, то що-жъ думати о 250

зр.? Всѣ почували, що до двягненя просвѣти треба людеі способныхъ, а не ледачого, що злакомити ся на 200 чѣ 250 зр. і безъ приготавля оббѣмъ посаду і буде всѣмъ, доки отвергою фбрточкою не зможе приступити до аложеня вѣшту по вѣлкоразовѣй вѣдѣ, — але треба намъ відповідно приготавляти вь способныхъ людеі, котрі бы просвѣту народну розумѣли, справѣ душею віддали ся, і тогдѣ лише можна сподѣватись вьного хѣба.

Доки учитель попередъ всего думати будѣ: якъ выжити зь платнѣ? де грошей позачити на придѣловъ себе і родня? а потому: зь-вѣдки віддати? — дѣти трудно буде відъ нихъ вимагати, а навѣть всѣ грозы установи не поможуть, щоби они ширѣ і зь цѣлымъ пожертвованьмъ віддали ся своїй праці.

Для того яко засадничу платню по селахъ уважавъ 400 зр., а по мѣстахъ 600 зр., і відповѣдає степенування до вѣншихъ мѣстъ, вь котрыхъ проживаннє дорожше. Однакъ підвищеннє платнѣ потребує слияннѣ цѣсарской і звая устава тая увѣдѣла бы вь життѣ, то — якъ говорить — роса очі вывѣсть, а дорожнѣ що разъ больше. Мы читали, що посолъ Леваковский бувъ у міністра на аудієнці, щоби бѣро выкупити додатокъ дорожній для урядниківъ вь Галичині, — тожъ всѣ учителя дождають одностайно ухвалы сойму, котрою признасть ся їмъ що-найменше 20% додатку дорожнього за часѣ відъ 1 сѣчня до вѣнця вересня, т. е. до новихъ бараболѣ. На той додатокъ ждуть всѣ учителя тѣмъ больше, що кождий неборака вь тѣмъ такъ дорожнѣ роцѣ сидѣть вь двѣгахъ выше ухѣ, — вѣритель неважко вь зѣ чупривно ихъ зѣдѣть, та вь школи на колідни треба буде замыкати, коли учитель вѣдѣти-муть по термінахъ, позывавъ за муку, крупу, та вѣмъ продукты. Правда, кажуть, що девотрий має свою муку, бо їмъ дають збѣжѣ, — а тутъ сего року така бѣда, що громады, бачучи, що збѣжѣ дорожѣ, учителя збѣжа не дають, только грошѣ. Учитель мусить на те згодитись, бо годѣ не жде.

Отъ така то бѣда водить ся бѣднимъ просвѣтителямъ! Для того они майже на певно ждуть додатку дорожнього і підвищення платнѣ, щоби вь чужій люде не сваяли після нашой прапѣвѣи народаи: Хто возьме? — а, а! А хто дасть? — вѣтъ, вѣтъ, кумъ!

Рухъ вь рускихъ товариствахъ.

Комітетъ основателѣвъ товариства взаимныхъ обезпеченъ «Дѣлестеръ» відбувавъ кождоу пятницѣ засѣданя, на котрыхъ полагдують ся всѣ текучі справи. До сего поры полагоджено — окрімъ оголошенихъ уже вь 288 н-рѣ «Дѣла» — межа вѣншими слѣдуючі справи:

1. Статутъ, остаточно потвердженый ц. в. намістництвомъ і доручений 22 сѣчня 1892 р. передложено і выдруковано вь языкахъ: рускомъ, польскимъ і вѣмѣцкимъ.

2. Вь цѣли осягненя якъ найбольшою ошадности при збиранні грошей на фондъ основний, приступивъ Комітетъ до чекового звязу ц. в. щадницѣ почтовой. За помочію карты зложена [чека] щадницѣ почтовой можна грошѣ на удѣлы до фонду основного «Дѣлестра» зложати безъ коштѣвъ на кождій почтѣ.

3. Розбѣсано звязъ 1000 статутѣвъ зь відповѣдними відозвами до Влов. вѣтеліаціі руской. Тая розсылка відбуває ся далше і покінчить ся вь найкоротшій часѣ.

4. Рѣшено вилываючи грошѣ на фондъ основний лѣкувати зь слѣднихъ вѣстатучіахъ «финансовыхъ». Вь наслѣдокъ того рѣшеня уложено збраний до теперъ грошѣ по найбольшій часті вь Банку краєвомъ у Львовѣ.

5. Вь цѣли якъ найкоршого збраваня фонду основного — бо термінъ до уконституованя товариства неадовго вже минає — заименоувавъ Комітетъ вь кождѣмъ судовѣмъ повѣтѣ одного мужа довѣрія.

Окрімъ того роблять ся всѣ приготавля потрібні до введеня товариства вь жатѣ.

У Львовѣ 6 н. ст. марта 1892.

Комітетъ основателѣвъ товариства взаимныхъ обезпеченъ «Дѣлестеръ».

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Рада державна збере ся вь постѣднихъ дняхъ цѣтѣна на ново і полагодать передѣ всьмъ зь першимъ читанню проектъ реформы податковѣи. Міністеръ скарбу д-ръ Штайнбахъ бажавъ, щоби сю справу вже зь першимъ читанню докладно розбѣрати тажѣ, щоби всѣ партіі мали нагоду высказати свій осудъ. Ажъ відтакъ прийдуть на двягний пороздѣвъ комуікаційній законы для Вѣдѣя. Проектъ реформы валюты будутъ внесеней заразъ на початку весняной сесіі і ихъ передадутъ особбій комісію, зложеной зь 36 членѣвъ. Вь тѣй сесіі наступити заравомъ виборѣ до безперерывной комісії карного закона та виборѣ до делегаціі. Налѣють ся, що рада державна довершити свою заадачу до вѣнця мая і передѣ Зелеными святами ще розбѣде ся на великій феріа, а вьтомѣсть делегаціі зѣдѣдуть ся.

Ческій соймъ відбувъ досѣ два засѣданя. Крѣмъ давнихъ проектѣвъ, відносѣчѣхъ сѣ до угоды, якѣ предложено соймѣи вже на веснѣ 1890 р., а зь котрыхъ ухвалено дѣя, именно о радѣ шкѣльбѣй і о радѣ агрономічній, намістникъ гр. Туизъ внесє проектъ зь мѣны выборчѣи ординаціі, якъ сѣ вѣтъ зисѣвѣтъ на угодовѣи конференціі вь сѣчнѣ 1890 р. Відъ 30 лѣтъ Чехи домагались сѣ сен реформы. А уступка Намѣстѣвъ, котрою они на угодовѣи конференціі згодились на зміну выборчѣи закона, сѣ великій успѣхъ

до 17 н. ст. цвѣтня. — Окружна рада школьна въ Скалатѣ розписуе конкурсы на посады учительскі: 1) при школахъ етатовыхъ: въ Вѣнѣ, Заднишівцѣ, Чернишівцѣ, Калагарівцѣ, Познанцѣ; 2) при школахъ філіальныхъ: въ Рожискахъ, Сороцѣ; 3) на 4 посады молодыхъ учителей при школахъ въ Подволочискахъ, Грималовѣ и Товстѣхъ. Подана треба вносити до 6 тиждѣвъ вѣдѣ часу оголошеня конкурсу. — Огорожена посада нижня при выдѣлѣ повѣствовѣ въ Рогатинѣ. Подана треба вносити до тогожъ выдѣлу до 31 н. ст. марта. — Вымоша прокураторія державна у Львовѣ розписуе конкурсы на мѣсто прокуратора державного въ Сяноцѣ въ VII. кл. рангѣ, евентуально заступника прокуратора въ VIII. рангѣ. Подана вносити треба до 23 н. ст. марта. — Окружна рада школьна въ Золочевѣ розписуе конкурсы на посады учителей: 1) при школахъ етатовыхъ: въ Безбородахъ, Бѣлоголовахъ, Юзівцяхъ, Княжѣ, Пауговѣ, Тучапахъ, Скварявѣ, Верхобужѣ, Зарудѣ; 2) при школахъ філіальныхъ: въ Бѣлѣвцяхъ, Богданівцѣ, Боничинѣ, Бѣбшанѣ, Чижевѣ, Калыбѣ, Манавѣ, Мониківцѣ, Стѣнцѣ, Угорцяхъ, Волчѣвцяхъ и Зашковѣ; 3) при 4-класовѣй школѣ мужской въ Золочевѣ; 4) при 2-класовѣй школѣ въ Гоголяхъ посады старшого и молодшого учителя и 5) посады молодыхъ учителей при 2-класовыхъ школахъ въ Бѣлѣ Камени, Озвирѣ, Томчанахъ и Сасовѣ. Подана треба вносити до 15 н. ст. цвѣтня.

Телеграммы „Дѣла“.
Вѣдень 8 марта. Рада державна збере ся 27 цвѣтня а потреба до 21 мая.
Прага 8 марта. Клубъ консервативной шляхты чешской порѣшилъ выдѣти комуникацѣ такого змѣсту, що шляхта чешка ширѣ думаетъ додержувати пунктацій вѣдѣнскихъ, однакъ зъ огляду, що теперѣшній соймъ чешскій на певно вѣдѣкнувъ бы угоды, а се пошкодило бы краевѣ, длятого шляхта уважаетъ патриотичнымъ двѣлати въ томъ напрямѣ, чтобы вѣдѣложено въ соймѣ нарады нады угодою.
Будапештъ 8 марта. Проектъ адресы дѣвизѣ домагае ся уніи персональной, самостоятельной территоріи мытовой и арміи угорской.
Брукселя 8 марта. Cor. Russe перече, мовѣ бы доконано якихъ атентатѣвъ на царя.
Букарештъ 8 марта. Король отворивъ парламентъ промовою, въ котрой зазначивъ, що веде політику мира и що вѣдносини Румуніи до сусѣднихъ державъ приязни.
Аткны 8 марта. Міністерство скомплетоване и палата буде незадовго розвизана.

Надѣслане.
Дано знати войнѣ интересованымъ, що-мъ купивъ передъ Рождествомъ Христовымъ у п. Михайла Спужарского и Сына у Львовѣ, цѣлкомъ нове Евангеліе, зъ новымъ друкомъ, не лише поправнымъ, але и дуже великимъ, зъ далека читальнымъ. Евангеліе то за 110 зр. есть пышно опрaвлено въ синю шкѣру, въ орнаментичку золоту, готичку, котра чудно вызначае вѣдѣ дна сивого. Въ орнаментѣ дано 4 Евангелистовъ на порцеланѣ красно-малюваныхъ. Въ серединѣ больша порцелана зъ Иисусомъ Христомъ благословляющимъ и зъ Евангелиемъ въ руцѣ. На около середной орнаментики видно то головы ангеликовъ милыхъ, то звѣзды на перемѣну. Зъ другого боку така сама оправа, лише зъ образомъ дуже красной Матери Божой въ серединѣ. И ту въ округѣ образа то ангелы, то звѣзды дуже убираютъ образъ и Евангеліе. Словомъ, Евангеліе то красота: есть чимъ и престолю убрати, и чимъ естетичнымъ похвалити. Я вѣдѣный панамъ Спужарскимъ за такую красну и солідну роботу, и заохочу самъ моимъ зваженіемъ вѣдѣмъ Вѣдѣ Душастирѣвъ замовляти собі такі дѣла, тымъ большѣ, що Впреев. Митрополитъ лише 500 при-мѣрниковъ казавъ друкувати, а угорскій священникъ готовѣ велику часть до себе стягнути.
Ще одно. Раджу замовляти собі оправу шкѣру, синю або червону, а не оскамітну, бо цѣна одна, а тревальбѣ оскаміту недовга, ба й матерія оскаміта запорощуе, и руками замашуе, та й полове, а врѣштѣ и цѣлкомъ древе, и некрасно выглядае.
Ще разъ слава и подяка фирмѣ панѣвъ Спужарскихъ за ихъ красну роботу!
Андрей Сумиш, парохъ въ Волосовѣ.

Вже выйшовъ зъ друку цѣнникъ насѣня, огородовыхъ, цвѣтѣвъ и пашѣ на рѣкѣ 1892.
На жадање высылаемо цѣнники оплатно. 1-3
Зъ поважаніемъ М. Волинскій и Т. Качинскій.
Накладомъ „ДЗВОНКА“ появились и можѣ набути черезъ всѣ книгарни:
1) Леопольд Гатлова: Байки цѣна 5 зр.
2) В. Чайченко: Олеса опов. „5“
3) Байки „5“
4) 2 Оповіданя „5“
5) П. Франка: Лѣсъ Микитѣ „50“
6) М. Лисенка: Кова деревя оперетка до співу и форт. 80.
Редакція „Дзвонка“ Львовѣ ул. Чарнецкого 26.

Надѣслане.
Д-ръ М. Олѣйникъ
вернувъ зъ клініки вѣдѣнской и практикуе дальше въ Мостахъ великихъ.
Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
пѣдѣ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (пашѣ св. Духа) напротиъ головного одважу.
Окуляры, цвѣтеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричскі, райскайги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарації найдешевше и найскорше.
Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ пѣдѣ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Пѣзды зельзничі
пѣсла часу такъ званого „середно европейского“ вѣдѣ 1-го жовтня 1891.
Вѣдѣхаютъ зѣ Львова.
Въ напрямѣ до Стрия: 5:50 рано. Пѣздъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславава и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Пѣздъ особый до Стрия, Хирова, Сухой, и Станіславава. — 7:48 въ вечерѣ. Пѣздъ особый до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станіславава и Гусятина.
Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Пѣздъ особый до Станіславава и Коломыѣ. — 8:40 рано Пѣздъ поштинный до Станіславава, Черновца, Ясѣ, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Пѣздъ особый до Станіславава, Черновца, Ясѣ и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ. Пѣздъ особый до Станіславава, Черновца, Ясѣ и Гусятина.
Въ напрямѣ до Белца: 8:49 рано. Пѣздъ мѣшанный до Белца и Сокала. — 5:40 по полудни. Пѣздъ мѣшанный до Равы руской.
Прихѣдѣтъ до Львова.
Въ напрямѣ зѣ Стрия: 8:31 рано. Пѣздъ особый зѣ Сухой, Хирова, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия. — 3:10 по полуд. Пѣздъ особый зѣ Сухой, Хирова, Гусятина, Станіславава и Стрия. — 11:12 въ ночи. Пѣздъ особый зѣ Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия.
Въ напрямѣ зѣ Черновца: 6:17 рано. Пѣздъ особый зѣ Сучавы, Черновца, и Станіславава; — 1:23 по полудни. Пѣздъ особый зѣ Букарешту, Ясѣ, Черновца, Станіславава. — 7:23 въ вечерѣ. Пѣздъ поштинный зѣ Букарешту, Ясѣ, Черновца, Станіславава и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Пѣздъ особый зѣ Коломыѣ, Станіславава и Гусятина.
Въ напрямѣ зѣ Белца: 7:50 рано. Пѣздъ мѣшанный зѣ Равы руской. — 3:45 по полудни. Пѣздъ мѣшанный зѣ Сокала и Белца.
Афішъ розкладу вѣдѣ на шляхахъ зельзничі державныхъ въ Галичинѣ достати можѣ на каждой стаянѣ по цѣнѣ 6 зр. за примѣрникъ, а книжечки въ форматѣ кишневомъ по 5 зр. за штуку.
Коли поданикъ часу середно-европейского показуе годину 12-ту, то вѣскаже годинакъ: въ Черновцяхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихѣдѣтъ до Львова.
(Пѣсла годинакъ львовского).
Зѣ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано пѣздъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни пѣздъ поштинный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ пѣздъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ пѣздъ особый.
Зѣ Подволочискъ: на дворецѣ Подзамче: о год. 2 м. 38 въ ночи пѣздъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни пѣздъ поштинный — о год. 7 м. 1 вечеромъ пѣздъ особый.
Вѣдѣхаютъ зѣ Львова.
До Кракова: о год. 4 м. 20 рано пѣздъ особый; — о год. 7 м. 20 рано пѣздъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни пѣздъ поштинный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ пѣздъ особый.
До Подволочискъ: зѣ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ пѣздъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни пѣздъ поштинный; — о год. 11 м. 5 въ ночи пѣздъ мѣшанный.
Екстрактъ олѣйку до ушей
д. к. секундарія д-ра Шинки, признанный цѣлющимъ бѣдѣ многихъ знаменитыхъ лѣкарѣвъ краевыхъ и заграницныхъ, бо лѣчитъ всяку глухоту (не зѣ уродженія), шумъ въ ушѣхъ, стрѣлянье и т. п. цѣлкомъ усувае. Купувати можѣ по 1 зр. 50 зр. въ аптекахъ: д-ра Кароля Миколая и Янги Рукера у Львовѣ; Виктора Редика въ Краковѣ; Віліяльда Вельдона въ Черновцяхъ; Стан. Павловского въ Тарновѣ; Ром. Якубовского въ Новѣмъ Санчѣ; Адольфа Вайля въ Станіслававѣ; Льва Гертнера и Войтѣха Коморовского въ Стрию; Кароля Мареша въ Самборѣ; Генр. Каганого въ Тернополѣ; Пльбана, Stephansplatz и Твердого Mariähilferstrasse 105 у Вѣднѣ. — Правильный екстрактъ лишь у фляконахъ зѣ вытисненою напеченою: K. K. Secundararzt Dr. Schipek Wien. — За надѣсланіемъ впередъ 170 зр. розсылае ся въ цѣлой Австро-Угорщинѣ оплатно. 4083

ИСИДОРЪ ВОЛЬ
ул. Сикетуска ч. 6 у Львовѣ.
Одиницѣй и выключный для Галичины
СКЛАДЪ РОССИЙСКОГО ЧАЮ
основанный въ 1870 р.

Поручаетъ правильно	ЦѢННИКЪ	зр. зр.
каждого тиждѣя свѣтій		
транспорти на найбѣшѣе		
по чаю зѣ Москвы и		
поручаетъ его пѣсла при-		
ложенного ему цѣнника		
Замовленя выповня-		
ються совѣстно и скоро		
также за послаблатомъ		
спаканымъ франко.		
Особливу увагу		
звертае на 3 знаменитѣ		
сорты К. и С. Погова.		

Кайсовъ	знам. чорный	1 60
	melange	1 80
Souchong	блѣдный	2 —
	чайный	3 —
	melange P.	3 —
Melange	караванный	4 —
Fu-czu-Fu	и-рѣ I.	3 60
	II.	4 60
	III.	6 —
	и-рѣ 601.	2 40
и-рѣ 602.		2 —
и-рѣ 50.		3 75
и-рѣ 40.		1 80
и-рѣ 30.		1 80
и-рѣ 20.		2 50

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
приймае замовленя и посередничить въ закупнѣ:
СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ
впрѣсть зѣ фабрики
по кождоразовѣй цѣнѣ фабричной. Теперь нѣтуе фабрика Іа по 82, Іаа по 76 зр. за 100 кильогр. лосо фабрика.
При замовленіи просимо о точнѣ поданіе почты и стаян зельзничіч. 4038

Перша повна популярна
ИСТОРИЯ РУСИ
уложена пѣсла найновѣйшихъ жерелъ проф. Олександромъ Барвѣнскимъ зѣ 40 иллюстраціями и 2-ма мапами историчными зѣ 18 аркушахъ друку. Цѣна лише 50 зр.; въ красной оправѣ 72 зр.
Достати можѣ въ тов. „Просвѣта“ ул. Вѣрменска ч. 27 и по вѣдѣмъ книгариныхъ Галичины и Буковины.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
поручаетъ
наибѣшій перфумы и воды туалетны
бѣдѣнчати 10 медалями заслуги и 2 дипломами признанія, а то:
Перфумы ясиминоу, янжкову, рожеву, резедову, конваліеву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet MilleBergs и т. д. Фляконъ по 25, 40, 75 зр. 1 зр. 150 и т. д.
Вода львовска бѣдѣнчати 10 медалями заслуги и 2 дипломами признанія, а то:
Вода варшавска бѣдѣнчати 10 медалями заслуги и 2 дипломами признанія, а то:
Вода левандова бѣдѣнчати 10 медалями заслуги и 2 дипломами признанія, а то:
Воды колоньскі бѣдѣнчати 10 медалями заслуги и 2 дипломами признанія, а то:
Купувати можѣ у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; въ Краковѣ: Суконницѣ ч. 20; въ Черновцяхъ: Ринковѣ ч. 2. 3747

„СЛАВІЯ“
БАНКЪ ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЬ ВЪ ПРАЗѢ.
Головне Заступництво для Галичины и Буковины у Львовѣ.
Благородна и добродѣйна цѣль забезпечена будущности богатыхъ якъ и бѣдѣншихъ лицъ, та цѣль рѣдѣ не дасть ся осягнути иними средствами, якъ лише черезъ убезпеченіе живее, позаякъ кой найкорше падить, хто забезпечуе ся.
Трицѣтлѣтній отецъ забезпечуе для новонарожденной доньки за кварталъ ъну премію 9 зр. 68 зр. капиталъ зр. 1000, малочій выплатити ся при еи дожитю 20-того року. — Умирае отецъ коли-небудъ передъ тымъ 20 рокомъ, тогды устаетъ дальше плаченіе преміи, а донька при дожитю 20 року получае цѣлый забезпеченный капиталъ 1000 зр. — Умирае же донька передъ дожитіемъ 20-го року, тогды звертае „Славія“ всѣ выплаченнй преміи.
Трицѣтлѣтній мужина забезпечуе собѣ на старѣбѣ 1000 зр. Приступае до убезпеченя на 20 лѣтъ и платити мѣсячно 4 зр. 53 зр. — Если въ протягу того часу, коли-небудъ, хочѣ-бы по запланеню лише одинъ раты мѣсячно — умеръ, то „Славія“ выплачуе забезпеченный капиталъ 1000 зр. его наслѣдникамъ. — Если же переживе тыхъ 20 лѣтъ, тогды може собѣ выбрати одинъ изъ слѣдующихъ 5 способовъ выплаты:
1) выплату цѣлой, на него принадлежащюи суммы 1158 зр. 90 зр., або
2) выплату лише суммы 619 зр. 60 зр., при чѣмъ позбавѣтъ убезпеченнымъ на посмертнй капиталъ 1000 зр. безъ дальшюи оплатѣ преміи;
3) выплачуваніе досмертнѣи рѣчнои ренты въ квѣтѣ 96 зр. 70 зр. або также
4) выплачуваніе ему досмертнѣи ренты лише 51 зр. 80 зр., при чѣмъ зостане убезпеченнымъ на посмертнй капиталъ 1000 зр. безъ дальшюи оплатѣ преміи, вѣдѣнчати
5) выданіе ему полиціи на капиталъ посмертнй 2148 зр. 80 зр. безъ дальшюи оплатѣ преміи.
Сорокъ-лѣтній отецъ забезпечуе на случай своей смерти для своей родной капиталъ 2000 зр. за мѣсячну оплату преміи 5 зр. 54 зр. — Умирае коли-небудъ, хочѣ-бы лише по запланеню однимъ раты мѣсячно, то „Славія“ выплачуе цѣлый забезпеченный капиталъ 2000 зр. позбавѣтъ родниѣ.
Въ протягу 19 лѣтъ умерло 1542 членѣвъ банку „Славія“, котріи вплатали до своей смерти сумму 294.883 зр. 18 зр., а за тѣе выплатали „Славія“ позбавѣтъ родниѣ оуму большу е четвере, е е. 1.130.326 зр. 32 зр.
На полиціи, що найменше 3 роки важнй, може членъ на жадање, зѣ концѣмъ каждого слѣдующого року одержати посвѣдѣченіе удѣлове на тую часть капиталу, або ренты, на яку за выдѣнчати преміи узыскать право.
Также може на такой полиціи получить позичку, або убезпеченіе на инше змѣнѣти, або вѣдѣнчати полиціи банкомъ „Славія“ продати.
На запланеніе каждой, малѣи мѣсячнои раты преміи, выдѣнчати есть терминъ 3 мѣсячнй. — По уплатѣ того часу полиціа тратитъ свою важность, однакъ на жадање члена можѣ ея въ протягу року одновити, або банкови продати, наколи убезпеченіе вже 3 роки тревало.
По 5 лѣтахъ важности убезпеченія, може забезпеченный капиталъ и въ такомъ случаю бути выплаченый, коли убезпеченный самъ позбавѣтъ ся своего житія, або черезъ поведнѣноу. — За полиціи, що найменше 3 роки важнй, звертае „Славія“ въ обохъ тыхъ случаяхъ такую квѣту, за яку полиціа-бы одкупила.
При такихъ удеженіяхъ и корисныхъ условіяхъ муситъ каждый членѣвъ полиціи „Славія“ узнати.
Всѣ чистый зиски роздѣлаю ся межѣ убезпеченныхъ.
Выплаченый капиталы выносоли по концѣ р. 1888 1,650 764 зр. 14 зр. — Число членѣвъ секціи І-ІІІ достигло 37.019 лицъ, на забезпеченный капиталъ въ сумѣ 22,533.445 зр. 64 зр.
Ближній поясненія подае Головна Дирекція банку взаимныхъ убезпечень „Славія“ въ Празѣ, або Головне Заступництво тогожъ банку у Львовѣ.

Эпоху въ господарствѣ
рѣдѣнчати становлятъ бульбы, що не подѣнають заразѣ. Ажѣ до першихъ морозѣвъ остаются зеленіи корнѣ бульбы: „Вѣдѣныхъ чудесныхъ“, що выдѣютъ 180—200 корнѣвъ (20—22% крохмалу) и „Синихъ велитѣвъ“, що выдѣютъ 200—220 корнѣвъ (18—20% крохмалу) зѣ морѣа и. ав. Замовленя зѣ задатками приймае, доки выстане припасѣвъ „Зарядѣ добръ гр. Адама Марассе въ Юрковѣ (п. Чхѣвъ)“ по 25 зр. за кильо разомъ зѣ опаканіемъ. При бѣдѣнчати замовленія въ відповідній работѣ. Зарядѣ добръ (генр. властитель добръ) приймае запоручу, що бульба не подѣнае заразѣ. Адресувати по польскѣ, бо мѣсцевѣсть въ заходній Галичинѣ. 2—10 (Книгоса Львовѣ).

СКЛАДЪ КАВЫ
наибѣшного рода
АРТУРА КОСЦИЦКОГО
Улицѣ Оселинскихъ ч. 11, вѣдѣ, также въ улицѣ Тихомъ, Дѣмѣ кн. Сапѣги.
Цѣны въ мѣсціи 1 кильо зр. 1-90 въ провинціи 4 1/4 кильо зр. 9.60 франко.
Не маю цѣлкомъ тыхъ родѣвъ кавы, котріи иншіи пѣдѣ назвою мого знаменѣ оголошуютъ; каждый самъ може перевѣдѣнчати ся, якъ достане дожде до тѣхъ цѣнъ, тую наву якъ моя що-до качества и оману.
Наибѣшна кавѣ палена зр. 1-20.
1/8 кильо набѣдѣнчати гербаты 75 зр.
1/8 кильо набѣдѣнчати окрушкѣвъ 50 зр.

МУЖЕСКУ
Безсилнѣсть
выклянѣну именѣи страшными наслѣдками тайныхъ грѣхѣвъ молодости и рожности, усуне напавѣно и на довто однокѣ, роширена въ многихъ выдѣнчати иллюстрацїи, книга
Самохорона д-ра Ретавѣ
Россійске выданіе: 1 зр.
Польске выданіе: 1 зр.
Нѣмецке выданіе: 2 зр.
Тысячѣи людей нашла въ тѣхъ поясненія своихъ некутъ и направила свои мужескѣ силы при помощи казаного въ книжѣ способу лѣченя. По одержанію франко налѣзности, высылае ся франко книга въ кувертѣ магазинѣмъ выдѣнчати Р. Ф. Бирѣй въ Лейпсу. (R. F. Bierer's Verlagsbuchhandlung in Leipzig.) 8980

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушів святих) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з Далом.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДБЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. у Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Orpelli, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДБЛО“ і належність за нисерати платні у Львові.

ДБЛО

Предплата на „ДБЛО“ з літер. додатком в Австрії: на півний рік . . . 18 шр. на півний рік . . . 24 шр. на півний рік . . . 9 шр. на півний рік . . . 12 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на півний рік . . . 16 шр. на півний рік . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає нікого з несподіваною. — Подорожні членські кошти 8 кр. а. в. — Оголошення приймають ся по ціні 6 шр. одинокі строки нисератови в рубр. „Надбавки“ по 20 шр. а. в. Подписи чистять ся по 10 шр. одинокі строки.

Відозва вид'їлу „Народної Ради“

в справі правосписи.

Вид'їлу „Народної Ради“ не має першості нашім забирати голосу в справі реформи правосписи шкільної, яку як ініціативу руських кругів порушило ц. в. міністерство просвіти через ц. в. красну раду шкільну, котра, як відомо, квестіонарем зажадала описів від людей фахових, від педагогів. Однакже в останніх часах зайшли факти, котрі знеможують вид'їлу „Народної Ради“ забирати прилюдно слово, зазначати своє становище і пояснити справу — єдино в той ціля, щоби покласти таму агітаційним людям, ворогам нашої народності, не узнаним їм, — та щоби мовчану не брано за приглушення тьм агітацій.

Річ певна, що рішенье питання: Яка правоспис має уживати ся в школах, не належить до політики, але до людей науки, а також до педагогів і учителів. Однакже обставина, що справі тій, чисто-науковій і шкільній, „Русская Рада“ в її привілейних стараннях надати записку політичну, — тьм більше спонукає нас відозватися до всіх широким людям, народом нашому прихильним людям, до тьм більшості острожности перед багаторазовими відозвами і формулярями на петиції, розсланими „Русскою Радою“ по краю.

Вже сама та обставина, що „Русская Рада“ — котра перед кількома літами, як зв'язно, не підперла справи заснованя руської гімназії в Чорткові і інших важких справ народних, так нагале обудила ся з просяни і розвинула так енергію агітацію в порушеній справі — реформи правосписи в школах, — дає багато думати, а що ж доперва сказати, коли близьке прилягає основі її протесту, висланого до міністерства просвіти.

Сказано там, що вказаною реформою правосписи полегшено бы науку „літньому педагогічному“, але з другої сторони ніби-то завдано бы галицьким Русинам „смертоносний удар“, бо мав бы настати „розрив школи з домом“, з багаторазовою історією літератури та з церковю і мала бы Русинам заповідати тяжка кривда з політичних відношень на майні національних їх антагоністів. „Русская Рада“, признаючи — на велике наше диво — що „малоросси“ зачала примінявати церковно-славянську правоспис до потреб свого языка доперва з Марвіном Шашевичем, Іосифом Левицьким в Галичині а з Мик. Максимовичем на Україні і здала в часом правосписи ту вповні відповідною всім вимогам фонетичної і коренословія малоруського языка — тьм самим признає язык малоруський і некадуєсь на оборону т. зв. етимологічної правосписи того ж языка, отже правосписи Осадці, правоспи-

си шкільної з рр. 1869 і 1890 [ідеї граматичні д ра Ом. Огоновського], — хотів сторонники „Русской Рады“ перечислити і перечати самостійність руського языка в [хвіба з виником розбела ноні тепер відозви і формуляр] не уживають тьх правосписи етимологічних, називаючи їх з насмішкою „какографіями“.

Кому хоч-бы поверховно відомо ціля наша справа правосписи, той не може не признавати, що сторонництво „Русской Рады“ уже від року 1866 систематично надуживає правосписи до того, щоби вводити „в дім“ — т. е. в загаль Русинів, в народ — не лише етимологічну правоспис великоруську, але й граматичальні форми російської, чужий языковий нашому, ба навіть цілий засіб слов'я чужих языков руському, спеціально великоруському.

Сли бы сторонництво „Русской Рады“ саравді так плакала етимологічну правоспис відповіди вимогам фонетичної языка русько-українського, не стояло бы нині там, де стоїть, т. е. на цілковитому знегованню самостійности нашого языка, на підпорядкованню его як „простонародного говора“ під „літературний язык російський“. На великий жал, сторонництво „Русской Рады“ уже від 1866 року покинуло тую правоспис, в обороні котрої тепер береться виступати, а довели до того, що праса его нині вправді ще — як називав А. Пыпин — „осібим языком“, зближеним до літературного языка російського, але з часом може довести і до языка „Московських Ведомостей“.

Тож зрозуміло буде кождому, що коли б нині справді переведено реформу нашої правосписи шкільної в напрямі більшш привілейности для загала і відповіди вимогам розвитку нашого языка, і коли-б ся правоспис через школу розширилась меж народом, поставлено бы тьм важку за пору стремленню зросійщеня нашого языка. Тож і зрозуміло буде кождому тая енергія „Русской Рады“ до протестованя уже против самого порушеного питання реформи правосписи в школах, зрозуміло буде до лицемірства, з яким она представляєсь за речина правосписи руського языка, то перекручуванню історичних фактів, то фальшиве представлення дотеперішнього розвитку нашого правосписи, то прозиванню нелюбом й правосписи „загальною“, в. т. д.

„Русская Рада“ забуває, що Русини, признаючи „гражданку“ — подбно як вш славянський народи уживають славянської азбуки [Росіяне, Серб, Болгар] — давно збравали з „кирилицю“ і перестали писати тою історичною правосписою давних в'ївців, але тьм чиним не збравали з церковного народного, — забуває також, що вже від XI-го віку появляють ся у нас в писемі що-раз більш і частіший позначки фонетичної правосписи, відбавляючи докладно мову староруську від церковної [старо-болгарської].

Так отже „смертоносний удар“, — о яким пише „Русская Рада“ з смішним патосом, а котрий мав бы ніби спровадити потрібний „розрив“, — се лише пуста фраза, гідна обаламудити тільки зовсім невідомого чоловіка, але она не обаламудить тьмучого а широго народолуба, відданого народній справі і люблячого свій язык рідний. І ми мусимо именем руського народу рішучо заявляти, що реформа руської правосписи шкільної, відповіди духови языка нашого, не може бути кривдою для народу. Кривдою она може бути хіба для сторонників „об'єднання“. Для них се справді удар смертоносний.

З того вже видно, що коли питання правосписи набрало у нас Русинів загальної політичної, то лише з вини сторонництва „Русской Рады“. Народові ніколи не уважали правосписи за політику, а найлучшим на то доказом єсть се, що побіч правосписи фонетичної уживали і уживають в прасі своїй також правосписи етимологічної а виданя „Просвіти“ друкують ся етимологічно. Не з становища політичного а тільки з погляду на інтерес розвитку рідного языка і поступу просвіти народної глядять они і на всяку гадку реформи правосписи — чи то етимологічної чи фонетичної.

В останніх часах, именно перед двома роками Руське товариство педагогічне на основі фахових помічєнь своїх членів, педагогів, — що наука руського языка в школах не поступає єдино через дуже трудну правосписи і молодіж вийшовши з школи не уміє по своему правильно писати; — ухвалила віднести до міністерства просвіти о реформу правосписи в школах. — Отже не політика, а просто загляд правдивости наказував руським педагогам те перед двома літами порушити справу нинішньої правосписи в школах в тій напрямі, щоби науку руського языка, задержуючи его в п'яній одежі, одягнути. На тьм же передовсім становища стануть і виділять товариста мени Шевченка, коли підпер домагає Руського товариства педагогічного, повторене і на останніх загальних зборах, — а власти шкільній, забираючи до розкладу заявлених домагає, вступили на дорогу, котрої ані лояльности, ані коректності відмовити годі.

Як випади опівні і есентуально як випади наради фахової анети, котра мала бы бути скликана, — не беремо ся відгадувати, як і на хід справи не впливаємо. Однак бачучи, що справа поїшла на властиву дорогу, — бо поручено єи до рішеня руським фаховим людям і, надіятись, рішеня против їх опівні не буде, — маємо певність, що тій нашій фаховій люде есентуально не спугали бы зь ока і інтересу нашого народної церкви, о кільки той проявляє ся в науцено шкільної молодіж читаня нині

церковних, печатаних виключно кирилицею і церковно-славянською правосписою.

Зваживши все наведене, сповнюємо лише свій обов'язок патріотичний, коли нині відозваємося до всіх добродушних Русинів, щоби не давали ся втагати в правоспису агітацію, почату вид'їлом „Русской Рады“, а протавно, по змові агітацію робили нешкідливо.

Від вид'їлу політичного товариства „Народна Рада“ у Львові, дня 7 н. ст. марта 1892.

Д-р Кость Левицький — голова.

Антон Долбицький — секретар.

Ц. к. Галицьке товариство господарське.

II.

Перегляд діяльности ц. к. Галицького товариства господарського почнемо від заходів его около піднесеня хову худоби. Тут точна тяжкість цілон діяльности товариства.

З давна вже уважано в лоні товариства що справу за найважливішу, але аж в меморіалі в. Сави і проф. Паньковського з Дубляна в році 1875 витячено дорогу, котрою ще й нині (з незначними модифікаціями) повсюдно стремлять ся до піднесеня хову худоби. Ц. к. міністерство рільництва апробувало план діяльности товариства в сьм напрямі, і виплатило за останніх 11 літ слідуючій суми на руни товариства для піднесеня хову рогатих худоб: В роках 1881, 1882 і 1883 по 50.000 ар. [лише ся сума за рік 1883 не певна]; в роках 1884, 1885, 1886, 1887 і 1888 по 15.000 ар.; в 1889 році 16.250 ар. а в роках 1890 і 1891 по 16.000 ар., — разом 273.350 ар.

Як бачимо, субвенція міністерства була з-разу о тьм вища, а причина сему лежить в тьм, що міністерство давало в перших літах субвенцію на закладанє обр'ї зародкових, маючих на цілі піднести хов худоби в більшій посілости, — познійше ж обмежило ся на субвенціонуванє бугаїв для малолітньої худоби. Від цілон черги літ застерігає міністерство рільництва що-року виразає, що вся субвенція має бути обертава виключно на піднесенє хову худоби у селян і то через стаці бугаїв громадських.

Зародков обори субвенціонувано в сей спосіб, що власителям обори звертано 50—75% з ціны куни худоби, а в заміну за те власитель обори зобов'язує ся утримувати одного бугая і 10—12 коров'я рас чужих або бугая і 15—20 коров'я рас краєвих, именно раси ниванної так званою „майданською“ або рас підборівської „піджарков“. Властитель буги далше зобов'язаний удержувати сю обору через п'ять літ наймен-

5)

МУМУ.

Оповідання Н. С. Тургенева.

(Конець.)

Любов Любимовна удалась до Гаврилових комнати. Не знати, о чім була між ними бесіда, але по якійсь част ціля товпа людей ступала через подвір'є в напрямі до Гарасимової коморки. Попереду йшов Гаврило, притримуючи рукою напекую, хоч втру не було, побіч него йшли лояк і вухарі, з відна виглядав дядько Хвост і давав розпорядки, то значить, оть так собі розводив рунами, позаду підскакували хлопята, меж котрими половина було чужих. На вузких сходах, що вели до коморки, сидів один вартовий; при самих дверях стояло двоє других з палками. Сган добирати ся по сходах і завали вх у всю довжину. Гаврило підійшов до дверей і примував в них кулаком.

— Отвори!

З середини дав ся чути придушений гавкіт, але відповіди не було.

— Кажуть: отвори! — повторив він.

— Але-ж, Гаврило Андріану, — замітив зь долни Степан, — таж він глудий... не чує!

Вс зареготались.

— Що-ж тут робити? — дав ся чути з-верху Гаврило.

— А у него там дїра в дверях, — відповів Степан. — Там ви палкою там побийте.

Гаврило нахилив ся.

— Коли ж він дїру гатуватиме якесь латуном?

— Ну, то ви латуні пропхайте до середини!

Тут знов роздав ся глухий гавкіт.

— Ада, ада! Сама себе зраджує, — замітив зь товп і знов засміялись.

Гаврило почував ся за ухом.

— Ні, брате, — сказав він вбївці, — коли хочеш, то сам ти пропхай латуні!

— І що-ж? Позвольте...

Степан видрапав ся на верх, пропхнув до середини латуні і став бовтати в отвір палкою, приговорюючи: „Виходи! виходи!“ Прийшло ся й це штурхати палкою, аж в-тїм двері коморки нараз отворились, — вся челядь зараз влубом скотилась зб сходах, а Гаврило скорше всьх. Дядько Хвост зачинив вїкно.

— Ну, ну, ну! — кричав Гаврило зь подвіря, — уважай, небжежену, уважай!

Гарасим неперворушно стояв на порозі. Товпа збралась у подібжа сходах. Гарасим глядів зь гори на всьх тьх людцв зь нїмечаних кафтанях, вивахись легко під боки. В червоній хлопській сорочці він подавав на явгоєсь велитня. Гаврило зробив крок на перед.

— Уважай, брате! — сказав він, — ты у мене не жартий!

І мена Гарасим позенсти знаками, що ось-то пані киче потребує его собаки: давай єи сюди, а то буде тобі горе.

Гарасим підняв ся на него, показав на собаку, зробив знак рукою собі коло шав, як бь затаючи петлицю, і глянувши зь пытливым виразом лица на дворецкого.

— Таж, таж! — сказав той, наваючи головою, — конче!

Гарасим спустив очі, потім нагло здрівнув ся, знов показав на Муму, по цілій той част стояла баля него, помахуючи невнично хвостом і зь цікавістю ведучи у хама, повторив знак удупеня коло своєї шав і значучо ударив себе в груди, немов заявляючи, що він сам бере на себе звести Муму зь світа.

— Коли ти здривш! — замахав єму у відповіди Гаврило.

Гарасим глянувши на него, збрав усьмівнув ся, знов ударив себе в груди і зачинив двері.

Вс мовчан переглянувшись.

— Що-ж се значить ся? — почав Гаврило.

— Він замкнув ся...

— Дайте єму спокій, Гаврило Андріану! — промовив Степан — він зробить, що обцяє. Вже то він такий... Коли що обцяє, то вже на певно. Що до того він не те, що ваш брат. Що правда, то правда.

— Таж, таж, — повторили всь і кивнули головами. Дядько Хвост отворив вїкно і також сказав: „Таж!“

— Ну, добре, побачимо, — пристав Гаврило, — а варті все-таки не залишити. Гей, ти, Брошко! — додає він, звертаючись до якобсь бідляки зь жовтими спенцями, — то був ніби садівник, — яка тоб робота! Возми палку та й сїдай тутечка, і як що до чого, зараз бїж до мене!

Брошка взяв палку і сїв на останній ступіні сходах. Товпа розійшлась, зь нїмечаних цївях та дїтваскв, а Гаврило вернув ся до хати і через Любов Любимовну дав донести пані, що все сповнено, а сам на всякий випадок підстав коношного до цілого поліціанта. Пані завязала на хустинці від носу вузолчик, намила его коловською водою, понохла, потерла собі виси, напилась чаю і, ще під впливом лавровишневих капел, знов заснула.

Меже за годину після тон тривоги двері коморки отворились і вказав ся Гарасим зь празничом кафтані, провадив Муму на шваруку. Брошка посунався на бок і дав єму перейти. Гарасим пустив ся зь воротами. Всь хлопята, що була на подвірю, мовчав проводили его очима. Він навіть не оглянув ся; шапку взяв на голову аж на улиці. Гаврило побігав за ним назирцем того Брошка. Брошка, увидівши зь далека, що Гарасим вступив до трактир'ї разом зь собакою, став дожидати, аж він вийде.

В трактирі знали Гарасима і розуміли его знак. Він попросив борщу зь масом і сїв, оперши руки о стіл. Муму стояла біля его ніг, спокійно опоглядаючи на него розумними очима. Шерсть на нїй так і

пошисувалась: було видно, що она недавно висчесана. Принесли Гарасимови борщу. Він нависнув до него хліба, назрав дрібненько мяса і поставив тарілку на долбці. Муму стала їсти зь звичайною кречностію, ледь дотикаючись мордочкою срани. Гарасим довго глядів на неї; дві тяжкі слюзи вискотились зь его очей: одна упала на вигинчасту голову собаки, друга в борщ. Він закрив собі лице рукою. Муму зїла пів тарілки і відійшла, обливаючись. Гарасим встав, залятив за борщ і вийшов. Брошка, уяривши Гарасима, скочив за угол і, перепустивши его на перед, пустив ся далше слідом за ним.

Гарасим шов без посїлку і не спускав Муму зь шварки. Дійшовши до краю улиці, він став, немов за надумуєчись, і знов скорими кроками пустив ся просто до Кримського броду. По дорозі він вступив на подвіря каменів, в котрій прибудовува крило і вийшов зь-відтам дві цегли під пахом. Від Кримського броду він звернув берегом, прийшов до одного місця, де стояли два човна зь веслами прив'язані до стовпів [вбїж уже наперед запричитав нх] і вскочив у одно з них разом зь Муму. Кривий дїд вийшов зь буди, що стояла в кутку огорода і закричав на Гарасима, але той тільки закивав головою та так сильно став вслухати, хоч і против воды, що в одній хвили відливав на сто сажив. Дїдоч постій, постояв, почував собі єдин раз лївою, потім правою рукою, і вернув ся, куляючи, до буди.

А Гарасим вслухав та вслухав. Осє уже Москва осталась позаду. Осє уже потянувся по берегах зуга, огорода, поля, лїсь, показались хати. Пов'язало селом. Він кивув всь, припав головою до Муму, що сидів перед ним на сухій переизданих, — дво було займе водою — і стояв неперворушно, зложивши дуж руни на єи спині, а хвля несла човен назад, до мїста. Вкїда Гарасим вишпав ся, поспішно зь якимсь болїсним обреченьем на лица пере-

обставини політичні, середь котрих в більшій частині нашої землі не вбачаю агадувати про давню волю та про патріотичні змагання коляшниху проводників народних. А все таки суть у нас талановиті драматурги, як Старіцій, Кропивницький, Карпенко, Корнеліо Устиянович, Явчук і т. д. котрих творчість, хоч не подобалась редакторам Кур'єра ставиславського, подобалась же мусати правдою освіченому чоловікові. Се, що писателі ті в драмах представляють суспільний побут мужицького народу, бажаною гонимий моральний рами тих земляків в прагноті вийти до красної долі в будучині, заслугу тільки на найбільшу похвалу людей найвишневських, а якраз через те руський театр викликає вищу задачу в своїй суспільності. Намішники з того строю, як се чинять Кур'єр ставиславський і ему подобні, не виставляють розумно, ані дотенно, ані до лиця членів лицарського народу польського, до котрого редактор Кур'єра ставиславського себе причисляє.

Намішники як також той самі Кур'єр надіє музикою рускою, котрої характеристично добуває в наглых перескоках від тонких високих до низьких. — Насу вже давнійше виручили від відповіді на се знаток музики не тільки рускою, але й чужих народностей, котрі високо ставлять красу і оригінальність рускої народної музики, а навіть польської композитори, як Броніслав, Шумський, Неждановський і др., не цурують ся красних пісень і мелодій народних руських.

Коли вже поновиш докоры Кур'єра ставиславського показати ся безосновними і неоправданими, то ще більше напастає виступація, мовлячи руський театр виступав коли ворожо супротив польської народності.

Се, що Кур'єр навіть не втвердження своєї виступації, не видержує поважним критиком. Іменно жалувсь вбач, що дирекція театру, захвалюючи на афішах штуку польську, додала, що драму сю гравно з великим powodzeniem в правительственом театрі польським в Варшаві. Ну, в той тяжко добачати провину дирекції, бо як претив не може се драматична народність польська, коли дирекція виставляла штуку переложену з языка польського, а яко найкращу рекламу для powodzenia штуки оголошує, що драму сю виставляв і великий театр польський в Варшаві. Ми могли би сказати навпаки, що дирекція театру дає доказ найкращий волі і симпатичного відношення до польської літератури драматичної, наколи грає польські драми, ми мо внутрішніх трудностей для персоналу нашої сцени, і захвалює їх велике powodzenie та втрість сценічну, а кожний Польняк певно радо сподіває на те, що сцена руска привезе собі красні драми польські з великого варшавського театру польського — хоть правительственого, чому Русини чей-же не виводять.

Жакує ся далше той Кур'єр, що на сцені руської танцює ся мазура в костюмах козацьких. Отже передовсім се несправда, — не танцює ся у нас мазура в строях народних польських, але також не в строях козацьких. Мазура являє ся на сцені руської правильно в „Гальці“, в котрій не приходить ані один стрій козацький, — крім того відданий був мазуру яко окрема точка програми в представленні складанім дия 31 грудня 1891 р., але рівно не в костюмах козацьких. Впродовж воли в самих польських товариствах гуляє ся мазура в фраках, дзачого-ж має бути невольно гуляти мазура в руських строях народних? Годь претив жадати від небагатого театру руського, щоб для представлення мазура справляла дорогі костюми для багатьох пар артистів, а вже ж в без того руський театр дає доказ доброй волі і вирозумності супротив польським публіки, особливо, що навіть не довели ся бачати, щоб котрий польський театр представляв на сцені руської народної танці, хоч-би в польських строях народних.

Далше разити ух Кур'єра, що в руськом театрі працюють чесні сцені, хоть чесних слухачів театр руський не має. Отже замітимо, що сцені чесні приходять в штуці „Над берегом пропасті“ [переложеної побіля Міллера і Ротта] там, де суть і в явищом оригіналі; для характеристики особі в сцені остали ся також в руськом перекладі. Однак се не може в явищом осорбляти народних чувств польським публіки, а навпаки, осорбляло-б ті чувства, наколи б сцені чесні в той сцені заступити словами польськими. Не можемо знов загати польським публіки поєднувати о таку нетерпимість, щоб звать чесного славянського слова в зовсім невинних сцені на сцені вправляти в в такий гай, який показав автор статті в Кур'єрі ставиславському! Оськільки вбачимо, що Кур'єр хотів викликати бурю супротив руського театру і ужалю до сего кожне средство добрим, хоч-би прийняти ся в блого зробити чорне.

Накопче підносить той Кур'єр найтяжчий атак: мовлячи руський театр дає на погору польську бестду, бо дирекція каже на сцені ужалювати дозвляє ся загально до служб польського слова. І сей закид єсть чистого видумкою редакції Кур'єра. Ож не подала ніякого конкретного факту і сама признає, що не чула сего на руській сцені, а тільки покаявсь, що се мало стати ся, коли театр гостив на Буковині. Отже ми перевірили речі і показало ся, що в оперетці Д. Маєви „Янош Іштвані“ єсть зображена старша панна [Емілія], котра вогдає ся всею, що руське, і наслідуючи у всім панській принади, думає, що ово красне мішати до бестди слова польські. Отже самі автори вложивши в уста деякі слова польські в розговорі до наших осіб і до служачого. Се претив не обиджає народності польської, а

єсть либа удаю характеристичною осіб, котрих уже неможливо виховала собі руська суспільність: відступників, що вистають ся своєю народністю і вольте послугувати язичком чужим. Однак коли се давнішні найшли ся в глухих сторонах буковинських людей польської народності, котрих се разило, то дирекція руського театру сама [хоч навбач не повинна була сего сама чинити] казала зміняти це в р. 1883 текст в свій ролі в такий спосіб, що та особа [панна Емілія] говорить уже на сцені тільки по руськи і не вживає слів польських до осіб дружок. Чи в той має проявити ся ворогованье руського театру до всего, що польське?

Кожний безсторонній буде самі судити і признає нам, що заводи і докоры, котрі виставляв Кур'єр ставиславський супротив театру руського, — напаставні та злобні і цілком розминають ся з правдою. Ми б навбач не займали ся так багато голосом сеп часописа, котрий либує знати речей, о котрих вваля ся писати, коли б не те, що багато дружок часописей польських все те підхопили з того Кур'єра. Ему не даєть ся безсторонності. Іменно чули ми, що Кур'єр ставиславський має свої рахунки з одним артистом руського театру, котрий в своїм куплеті публічно і недвозначно зачепив авторитет редакції тої часописи, в се мало спровадити мету тої органу на виступі руського театру. Не беремо з оборону виступу дотичного артиста, — навпаки, мусимо зазначити, що вбач надужив сцену руську до зачеплення, — але даємо ся, що Кур'єр ставиславський за для такої маловажної і особистої причини наживує ся на публічну народну виступі руського театру. Ще більше нас даєть, що поважніша часть журнالیстики польської далі ся так легко обаламути і поновити повторила за Кур'єром ставиславським неоправдану виступацію супротив руського театру. Праса польська чей-же повинна тямити, що упав руського театру спочиває в руках видлу товариства „Руска Бестда“ у Львові, котре дає найкращу поруку, що театр руський має на меті розвій народної штуки і словесности драматичної руської, і до тої цілі стремить певною і отаєртою дорогою, при щарій праці а без непотрбної борби супротив народності польської. А також єсть обовязок денникарського поновити та-ж праса польська, що руський театр все виставляв і чинить до сего релетуару творчі найкращих писателів польських, як Фредра, Балуцого, Залевського, Абрамовича, Явчачка, і др. [ми вже вт вище поименовали], даєть представлення в 1891 р. на дохід будови пам'ятника Адамови Мицкевичу, а частийший представлення на хоронній в краю отаєрній сторож огней, на дохід місцевих товариств добродійних, і т. п. Словом, поведенье руського театру в краю заслугує на повне признає і служати може за добрий примір для повсягального тепер провінціального театру польського в Станіславові під дирекцію п. Д. Ксаверського, котрому желямо найкращого поводження.

Сподіваємо ся, що сй вияснені, які ми тут поставляли в інтерес правди, послужать праці польськой до зрозуміння тих не прихильних а хибних вбач, котрі в польських часках найшли місце у більшості части деннигів польських.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

В угорськом парламенті ліберальна партія внесла проект відповіди на престольну бестду, а референтом проекту єсть пос. Бокрош. Адреса партії правительственої висказує надію, що Угорщина задержати і далше угоду з 1867 р. Подрбно висказав всі реформи, які мають бути переведені, а пр. згадує про реформу адміністрації, регуляцію відносин державних урядників, проект судовництва над виборними куріями. Відтак правительствена партія заявляє, що в задоволенні привітає всякі реформи, які мають бути переведені на полі шкільном, економічном та комунікаційном. Що-до відносин між церквою а державою, то просить ліберальна партія заявляти, що палата послав буде старати ся, щоб на основі рівноуправління переведеного в законах утримати і далше дотепершну гармонію між церквою а державою з узагодженем взаємних інтересів. Далше згадує ся з повним одобреньем для правительства о наміренні перевести регуляція валюты. Сей проект адреси до престольної палати послів, а правительствена партія признала оплесками місяці о угоди і о відносинах між церквою а державою. Особай адреси приготують опозиційна партія так, що всім прозвоб відповіди на престольну бестду буде чотарі. Опозиційні проекти, котрих буде три, зачателі будуть жал та домгана Мадярів, іменно в справі правно-державного становиса Угорщини до Австрії. Авторам проекту національної партії єсть гр. Аоній, а партія незалежности пос. Егвеш. На вступі починь засідання має зачат ся адреса до палати. Прездент бар. Баффі пропонує, щоб се засідання відбуло ся в понеділок, але пос. Іраній жадає, щоб засідання відбути аж в второк. По заяві гр. Сапарія, що правительствено вбач не має против того внесення, засідання палати послів назначено на второк.

Також угорська палата панів вже зладил свої проєкти адреси. Сей акт ще докладніше передає тима самими словами проект палати послів і відносить ще більше гарячо правно державне становиса Угорщини, яке випливає з угоди 1867 р., та вважу на великій пошуді, який Угорщина

вдот того часу osiąгнула, та признає найважнійшим обовязком, щоб ся держава права основу охоронити від всякого потрясення. В адресі розуміє ся, агадує ся також про регуляцію валюты в той напругі, що сй справу треба як найскорше залагодити. Наконеч дуже замітає виреченье поміщене про відносини церкви а держави, щоб скорі перевести мир між обома сторонами. Се виреченье поміщене незвичайними заходами угорських єпископів, котрі суть також членами палати панів.

В Лондоні побіждала при выборах до графств партія Гледстона против сполучення консервативів і уніоністів. Се не тільки має велику вагу для престольного міста Лондона, в котром крім сїя, середно ділячи міста, де дає адміністрація застережена особними актами англійських королів, всі справи міста Лондону ршляють ся на рад графств. Ще більш вагу побіжда партія Гледстона має для цілої Англії, бо в Лондоні доси противники лібералів були заведи горою. Перед самими выборами в найважнійшій особі партія уніоністів та консервативів: лорды Черчелл та Джемс взяли участь в виборчій агітації. З другої сторони також партія Гледстона ужалі своїх сил, щоб зведи для себе Лондон. Причильночій єсть до партії ліберальній лорд Росбері, котрий заявляє, що не хоче брати участі в выборах, бо в них зачинає проявляти ся партійна боротьба, наконеч мусить явно виступити в обороні своєї партії. В побіжд Гледстона треба дбачити не тільки побіду лїшом організації, але побіду лїшом програми. Выборці заявляють вибором, що хочуть зробити вже конец цехам і вх правління. Відтак ліберали обцяли завести громадську поліцію, дешевші для міста газ а дешевшу воду, хоч переведенье свх обцянок, як консерватисти кажуть, коштувало б 130 мільонів фунтів. В кожнім случаю Лондон на три літа знаходять ся в руках лібералів, а ся поья певно буде мати вплив також на зближуюч ся выборы до англійского парламенту.

Партія політична Деліаніса бущого президента міністрів в Греції, розвільнає. Свям Деліаніс хотів викликати в свою користь, подбно як в Атинах, розрухи також на провинції а дійсно якіс демонстрація відбула ся в Патрас за уступившим правительством. Але більша частина в прихильників помірлає з новим положеньм та вистала деуація до короля Георгіоса з заявою, що послы хочуть підпирати всі заміры короля, ані вбач на міністра-президента покляче ще двоох людей з трети, посередних партій.

НОВИНКИ.

— „Руска Бестда“ в Перемишлі устроє в кожду суботу, почавши від 12 н. ст. марта до 9 цвітня, в своїх комнатах музикально-декламаторськй вечери при участі товариства „Перемиський Боняк“. Вечерки сй будуть сполучені з водчима і забавами і розпочинають ся все о 8-й годіні ввечері. Вибір товариства запрошує сям всіх чл. членів з родинами до громадної участі в вечерках. Вступ для членів „Руського Боняка“ і „Перемиського Боняка“ вносить 20 к., для гостей і роднів 40 кр. Подрбний програми оголосят ся позійше. Відк. видлу „Руський Боняк“ в Перемишлі. Шегович голова, О. Гудзо секретарь.

— Видлу товариства „Родина“ в Коломиї скликає на днь 11 н. ст. марта, на 6. годану по полудні надзвичайний загальний збор. Порядком денним: 1) Вибір членів видлу, евенуально заступників. 2) Справа люляко. 3) Внесень видлу і членів. В случаю недостатку комплексу відбудуть ся тогож дня о годіні 7-й ввечері 2. загальний збор з тим самим порядком денним і без огляду на часо членів присутних. За видлу „Родина“: Сосенко, Ільницький.

— Президенти д-р Билинський виїхав ввечері з женою тими самими побідами, що послы, виїхавши на похорон Попеля до Кракова. На дворі працювали президента лише члени львівської дирекції руху. Д-р Валинський задержав ся одини днь в Кракові, де на его честь дає товариство рільничі обід і відк. відтак з поворотом до Відня.

— Платеніє податків через почтові каси вчадило. Правительство задумує увести новий спосіб, котрий причинить ся значно до уменшення побирания безпосередних податків. Розходять ся тут о добровільне платеніє податків на руки почтових кас шадничих. Директор уряду почтових кас шадничих, совітник двору Вацек, виготовив в той справі обширне експозе, а міністер торговлі пропонує его міністерству скару. В том елабораті проєктує ся, щоб для кожного поодинокого уряду податкового отаєрено при почтовій шадниці власне конто. Податники мають одержати право платити безпосередні податки в оборот чеків почтових шадничих на т. з. податковій поштованій відбору і зложена грошей (Steuer-Empfangs- und Erlags-Scheine). Ті поштовані мають внакше трохи виглядати, як дотепершні, бо на них має означити ся рубрики поодиноких родів податку і рати, які податники кожного часу заплатають. Ті податники, що вже мають чеки почтових шадничих, можуть платити податки тими ж чеками. Ся нова постанова була б в першом рад великим уменшеньм та ошадженьем ча су і коштов для податників, бо місто ити або їхати до далекого уряду податкового і там чекати в натовп аж поки не приїде черга на них платити, могли би заплатити податок при кождім уряді почтовім.

Крім того скористав би на той новині і оборот грошовий шаднич почтових.

— В низшій шкільній рільничій для селян в Ягольниці розпочинає ся рік шкільний 1892/3 з днь 1 н. ст. липня 1892. Умови прийняті такі самі як в шкільній рільничій в Городенці (подані вже в „Ділі“). Подана треба вносити до дирекції школи до 15 н. ст. мая. Слени селян, маючих власне господарство будуть прийняті перед іншими кандидатами і одержать без огляду на їх масток безплатне удержанье т. с. мешканье, харч, прать і постіль а також одж коштом фонду краєвого. Кожний однако повинен мати з собою достаточне білье і добрі юхтові чоботи.

— Іюпіль кваліфікаційний перед комісією испытною для шкільних народних в Станіславові зложил 1) для шкільних однокласових: Теодор Вабій, Емерік Богуневич, Володимир Грипшиня, Іван Яколюкський і Василь Пасичняк; 2) для шкільних багнеласових: Маріян Якимовський і Марон Виварокій, оба з відзначеньем; 3) испыт доповнюючий з языка німецького: Микола Войчюк, Казимир Доннерберг (з відзначеньем), Кароль Готеріт (з відзн.) і Даміян Пелвекій (з відзн.).

— Видлу красній затвердив ужалу рады громадської міста Кракова що-до зятягнення позички в висоті 1,600 000 зр.

— Ірвдмж в суд. В Раві до бюро тамошного начальника суду повітового закрили ся перед кількома днями ночою незвідний злощинці, розбили підручку касу і закрили 100 зр. готовою а два годинники.

— Огн. Последніми днями зробили огні такі значущі шкоди в краю: в Порубі спитали в скоті, в повіті бжекомі, згоріли будинки дєбрські, вартости 13.000 зр., убезпечені на 4.000 зр. В Репехові, в повіті бжекомі, спалили ся припаси абжа Мойсея Гріна, шкода 2.370 зр. в части убезпечена. В Закамені, повіта долиньского, згоріли будинки Герша Розенбаума і сполки; шкода 3.300 зр. в части убезпечена. В Верездівцях, повіта бжекомі, згоріли огонь будинки, належачі до фундації гр. Скарка, шкода 4.600 зр. в цілої убезпечена. В Перемиських згоріли дом, званий ратушем, власність гр. Романа Потоцкого, шкода убезпечена 4.000 зр. Крім того згоріли в той дом товари купців, мешкаючих там же, не асекуровані.

— Організація селянського торговлі при „кулах“ рільничих. Дня 6 і 7 н. ст. марта відбувала анкета для згаданого організації торговлі свои заібдана у Львові під проводом презеса товариства „кулок“ п. Августиневича. Анкета ршила, що при центральному заряд товариства має утворити ся особна торговельна секція а по містах і містечках мають організувати ся всі крамничі „кулок“ в т. зв. окружні союзи, для заосмотрювання крамничих товарів і для їх надзору. Анкета ухвалила далше віднести ся до союзу з петицією о удренье товариству „кулок“ хоч 2000 зр. на удержанье двох ластраторів торговельних, також о стипендії для молодіжі образуючої ся в торговлі, на субвенціонування громад, хочах закладати торговельні школи о збільшеніє позичкового фонду „кулок“, з ухваленням минулої сесії сиймової 15.000 на 50.000 зр. і о уменшеніє умов при зятяганні позичок. Крім того ршила анкета просити союзи о піднесеніє субвенції, даваної товариству „кулок“ на видавані інформаційної книжочки для крамничих і вищих друкарств для ведення касових і торговельних рахунків. Вбачи ухвалено звернути ся до видлів повітових і старостів з просьбою, щоб видлви повітові віддавали в продаж солі, кукуррузу і ин. лаше „кулак“, а старостів, щоб уважали „кулак“ при удрьяванню концесій на трафіки та щоб скоро ршали їх подави.

— Спбр в Мороне око. Після Pester Lloyd-а корольська угорська курія (найвищий суд) знесла рішенье суду повітового в Сеневава і суду апелійного в Кошицах, котрі то суди ршили приватний спбр в користь кн. Гоґенлього. Курія одержала ціле поступованье аж до часу, коли власти державні ршати спбр, чи територія спбрна належить до Угорщини чи до Галичини.

— Арештованье. На реквізицію карного суду у Відні арештовано купця Лейбу Грудера, яко підозрюваного о спбнувати его в митових дефравдаціях буковинських.

— Миропала Добрянський, звідного галицької публіци вт процесу Ольги Грабар агент російского, именовали в Петербурзі „состоящим при сбер-прокурор“ св. Синода з зачиленієм относительно прав служб по V классу“. Добрянський був перше урядником „особых поручений“ [поліційним] при варшавськом генерал-губернаторі, але при конці 1890 р. пошав у відставку. Тепер по причині его нового именованья видає „Галицкая Русь“ в телічій восторгі и выписле, кільки то „из среды нашей братии“ занимало в Росіи „высокія міста“.

— Смерть в наслідок поединку. Минулої пятниці помер в Кракові від рани, яку одержав в поединку, кадет, заступник офіцарський 11 полку улабів, гр. Едмунд Бенцельстерн-Еггестрем. Поединок той відбув ся на підтодї з якимсь п. Р., котрого 22 літній гр. Еггестрем сам був вызвав за якус суцечу при картах. Кула трафил в коліно і якимсь способом відбила ся, ударила в груди а відтак відбила ся ще раз і трафил в живіт. Нещастного відвезено до шпиталю, де він пожио отараний і печаливо помочи сконан в руках батька. Батько покійного гр. Лаврентій Еггестрем єсть секретарем польского товариства наукового в Познані.

— Арбій втоти. Цесар дарував громаді Солоньско, в повіті дрогбичкомі, 50 зр. на будову дому для священика. — Намістник гр. Вадєв виїхав ввечері на похорон Павла Попеля до Кракова.

Вѣсти зъ Ел. Перемыской.

Решенецъ до рукополагана назначенъ на день 21 н. ст. марта. Подана треба вносити до 19 н. ст. марта, самѣ же кандидаты мають лично явити ся дня 21 н. ст. марта въ консисторію.

Посмертій — — — оповѣстки.

О. Иванъ Мбоній, парохъ въ Лопѣнцѣ и властитель Лопѣнки и Тисковы, багатородского деканата, упокоивъ ся дня 6 н. ст. марта въ 72 роцѣ житя а 46 священства. Вѣчна ему память!

Николай Самуричъ, бывшій учитель народный, померъ въ Ямльвицѣ повѣта стрыбского въ 53 бѣтъ роцѣ житя. Вѣчна ему память!

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 9 марта. На засѣданнѣхъ анкеты для управленія валюты зачалась генеральная дискусія, въ котрой промываютъ бесѣдники въ порядку позвучимъ. — Въ соймѣ обговорено справу роздѣль хлѣба мѣжъ робѣтничковъ вѣдѣнскихъ и порѣшено перестати дальшу роздачу, бо се деморализуе.

Прага 9 марта. При першомъ читаню проектѣ правительственныхъ о угодѣ чешско-нѣмецкой водопольности ся проекты до комисіи спеціальной и ажъ тамъ перейдутъ надъ ними до порядку денного.

Берлинъ 9 марта. Покончено пертракціи зъ кн. Кемберлендскимъ и застережено въ той угодѣ евантуальне наслѣдство для его сына на престолъ баварійскій.

Брукселя 9 марта. Правительство бельгійске має дати починъ до мѣждународной конвенціи противъ анархистѣвъ.

Цетинье 9 марта. Мѣжъ Черногорцями а Албанцями пришло до кровавой бійки при чомъ застрѣлено до двадцѣ Албанцѣвъ.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктѣвъ.

9. н. ст. марта 1892.

Львовъ: Пшеница 10-65 до 11-25, жито 9-35 до 9-70, ячмѣнь 6-40 до 7-75, овесъ 7-30 до 7-75, горохъ 6-50 до 12-—, вика — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, лянника — до —, конюшина червона 52-— до 75-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —, хмѣль водъ 50-— до 65-—, в.р. за 56 киль у Львовѣ, оковита за 10.000 литрѣвъ 21-— до 21-50 в.р.

Тернополь: Пшеница 10-50 до 11-05, жито 9-15 до 9-50, ячмѣнь 6-— до 7-25, овесъ 6-50 до 7-15, горохъ 6-— до 7-—, вика — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, лянника — до —, конюшина червона 50-— до 74-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —.

Подолючскъ: Пшеница 10-30 до 11-—, жито 9-— до 9-60, ячмѣнь 6-— до 7-05, овесъ 6-25 до 7-—, горохъ 6-— до 11-—, вика — до —, рѣпакъ 10-90 до 12-40, лянника — до —, конюшина червона 46-— до 72-—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —.

Ярославъ: Пшеница 10-75 до 11-50, жито 9-35 до 9-85, ячмѣнь 6-50 до 8-—, овесъ 7-25 до 7-85, горохъ 6-70 до 12-—, вика — до —, рѣпакъ 11-50 до 12-75, лянника — до —, конюшина червона 50-— до 76-—, бѣла — до —, конюшина швед. — до —.

ПОДЯКА.

До того тяжкого нещастя, яке навѣстило нашу родину смертію незабутаго Даміана подобалося Всевишньому одслати на насъ новый ударъ, забираючи намъ нашу любеньку дитину, нашего Луця по тяжкой недужѣ мозкової въ третомъ роцѣ его житя.

Наше тяжке горе лише той оцѣнити може, хто, такъ якъ мы, стоявъ безрадний надъ конаючою дитиною та давивъ ся на тяжкій муки борющого ся зъ смертію существа; хто цѣлувавъ у послѣднѣе мертве его тѣло въ домовинѣ: хто вернувши зъ надѣ свѣжой могилки на кождомъ мѣсці, въ кождомъ кутку видѣти бракъ солодкого щастя, що розвеселила найтяжшій смутокъ своихъ родичѣвъ. Въ такомъ тяжкомъ горю було для насъ прайдивою вѣдою о свѣдѣннѣхъ нашихъ знакомыхъ, яке намъ якъ подчасъ недуги сего ангелатка, такъ и опѣла завѣдали.

За той христіанскій учинокъ складаемо на сѣмъ мѣсці сердечну подяку Вп. Маріи Антоневичевѣй и Сленѣ Насальскѣй, котри насъ за той тяжкій часъ не опустили; дякуемо Вп. оо. деканови Кордубѣ, Советницюму. Веч оо. Войтовачови и Динковскому за участь въ похоронѣ; дякуемо Вп. оо. Калинцѣвъ зъ Мечишова, Мацакови зъ Потугорѣ, Дидикови зъ Нарѣва, що поможо зловъ дороги зволити прибути на сей сумный обрядъ; дякуемо и Вамъ шп. ученики гимназіалній, що своимъ прегарнымъ співомъ высвѣдчили послѣдню прислугу нашому дорогому Луцеву. И Вамъ спаси-Богъ молоденькі панночки Вандо Антоневичѣвно и Вандо Мойсевичѣвно, що не відказали ся бути дружками нашому сынови и товаришати ему на вѣчный супочинокъ. Нехай Вамъ Богъ стократно за се заплатитъ, бо мы не въ силѣ Вамъ тое віддати.

Вережаны 29 н. ст. лютого 1892.

Д-ръ Андрей и Наталья Чайковскій.

ВЕВЕРЪ & КІРШІНЕРЪ

у Львовѣ, площа Тривбунальска ч. 1

перучають свой майже водъ 50 лѣтъ звѣстный и численно заосмотреный

складъ мебѣльвѣ всякого рода и стилию.

Одинокій силадъ и продажа

КАСЪ ОГНЕТРЕВАЛЫХЪ зъ фабрики Теодора Визе и Сп. у Вѣдни.

МЕБѢЛЬ ВЫГИНАНІЙ

зъ славной фабрики Братѣвъ Тенетъ у Вѣдни.

Торговий и звичайный клясеты комматній.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подо „КОПЕРНИКЪ“ у. Театральна ч. 6 (плѣкъ св. Духа) напротивъ головного одваку.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричній, райскайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарациі найдешевше и пайкорше.

Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, у. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Поезды желѣзничій

посля часу такъ званого „средне-европейского“ водъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдховать зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5-50 рано. Поездъ особ. до Стрыя, Хирова, Новог.-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславава и Гусятина. — 10-14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станіславава. — 7-43 въ вечерѣ. Поездъ особый до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станіславава и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4-48 рано. Поездъ особый до Станіславава и Коломыи. — 8-40 рано. Поездъ поспѣшный до Станіславава, Черновца, Ясѣ, Букарешту и Гусятина. — 3-54 по полудни. Поездъ особый до Станіславава, Черновца, Ясѣ и Букарешту. — 9-48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Станіславава, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Вѣлца: 8-40 рано. Поездъ мѣшанный до Вѣлца и Сокала. — 5-40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Приходить до Львова.

Въ напрямѣ зѣ Стрыя: 8-31 рано. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3-10 по полуд. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Гусятина, Станіславава и Стрыя. — 11-12 въ ночи. Поездъ особый зъ Новог. Санча, Хирова, Гусятина, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ зѣ Черновца: 6-17 рано. Поездъ особый зъ Сучавы, Черновца, и Станіславава; — 1-23 по полудни. Поездъ особый зъ Букарешту, Ясѣ, Черновца, Станіславава. — 7-23 въ вечерѣ. Поездъ поспѣшный зъ Букарешту, Ясѣ, Черновца, Станіславава и Гусятина. — 11-22 въ ночи. Поездъ особый зъ Коломыи, Станіславава и Гусятина.

Въ напрямѣ зѣ Вѣлца: 7-50 рано. Поездъ мѣшанный зъ Равы руской. — 3-46 по полудни. Поездъ мѣшанный зѣ Сокала и Вѣлца.

Аншѣ розкладу вѣды на шляхахъ желѣзничѣ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на кождой стаяці по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, а книжечка въ форматѣ кишенивѣмъ по 5 кр. за штуку.

Коди годинникъ часу средне-европейского показуе годину 12-ту, то въказуе годинникъ: въ Черновцѣхъ 12-45, въ Подолючскихъ 12-44, въ Сучавѣ 12-44, у Львовѣ 12-35, въ Будапештѣ 12-16, въ Вѣднѣ 12-06, въ Празѣ 11-58.

Приходить до Львова.

(Посля годинника львовского).

Зѣ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ поспѣшный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особый.

Зѣ Подолючскъ: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ поспѣшный — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Вѣдховать зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ поспѣшный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подолючскъ зѣ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ поспѣшный; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

ТОВАРИСТВО

„ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“ у Львовѣ

достало водъ Вп. проф. Ом Партицкого въ дарѣ слѣдующі книжки и продае ихъ по такой цѣнѣ:

- 1) Захаръ Беркутъ, Вп. Фр. 1-30 кр.
- 2) О выхованю И. Н. 30 кр.
- 3) Марко Вовчокъ, Оповѣданія 3 томы I—33 кр. II—36 кр. III—33 кр.
- 4) Живоча неволя, Вп. Фр. 35 кр.
- 5) Темный мѣсяцъ въ словѣ о полку Игоря, Ом. Партицкий 1-40 кр.
- 6) Марта Боренка Ил. Грѣб. 32 кр.
- 7) Надельмаеръ, ап. свободы 10 кр.
- 8) О розумномъ выхованю 12 кр.
- 9) Маруся, Грѣб. Квѣтъ 10 кр.
- 10) Местъ верховицъ, Ник. Устияновича 35 кр.
- 11) Зѣ рѣжнихъ краѣвъ и народѣвъ Денисъ 30 кр.
- 12) Воа constrictor, Вп. Франка 35 кр.
- 13) На добродѣйный цѣли, Грѣб. Григорьевичъ 30 кр.
- 14) Литература апокрифична, д-ръ Ом. Калитовскій 35 кр.
- 15) Повѣсти Ник. Устияновича 85 кр.
- 16) Слово о полку Игоря, Ом. Партицкий 80 кр.
- 17) Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

ALFRED RASSEL

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЬ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО и РОЛЬНИЧОГО

за згодомъ контрольной стаяці для насѣвъ ц. к. товариства господарского у Вѣдни поручае насѣвъ всякого рода, що дуже добре кѣлчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взѣрѣцъ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 16—34

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валяха)

НОВО УТВОРЕНА

ТОРГОВЛЯ ПАПЕРУ, ОБРАЗОВЪ и ТОВАРОВЪ ГАЛАНТЕР.

Поручаю свѣжій транспортъ наилучшомъ гербаты хинской

№ 1. Конго зѣборка масва	1/2 кльр	2-30 в.р.
2. Кайсовъ Конго	"	2-80 "
3. " цвѣтна	"	3-— "
4. Нингчовъ (Imperial)	"	4-— "
5. " Мандаринъ	"	5-— "

Высѣвки гербаты

6. лучший сортъ	"	1-50 "
7. наилучшій сортъ	"	1-80 "

Всѣмъ замовленя выконуютъ ся точно и выслаютъ ся зверотною почтою. Поручаючи мою Торговлю благоосклонной памяти П.Т. руской Публики, остаю зѣ поважаньемъ

4078

Иванъ Дуткевичъ.

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Симъ маю честь повѣдомити Вповажану П. Т. Публику, якъ у Львовѣ такъ и на провинціи, що я перенѣсь мою робѣтню тапѣцеско-артистично-декораційну подо фирму

Володиславъ Дрожиньскій

зѣ улицъ Паньской

на улицю Коперника ч. 28.

въ котрой выговляю всякія работы зѣ того обсягу посля найновѣйшихъ журналѣвъ и моды по найумѣренѣйшихъ цѣнахъ та въ означенѣхъ речинци.

На жадање выѣзду на провинцію.

Поручаюсь ласкаво П. Т. Публицѣ и

остаю зѣ поважаньемъ

Володиславъ Дрожиньскій

Львовѣ, ул. Коперника ч. 28.

4200

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, двотѣжденный педагогично-научковый, выходитъ одъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменска ч. 27. Предплата на цѣлый рокъ 3 зр., на полъ року 1-60 в.р., на четверть року 1 зр.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

ПОДЯКА.

Тяжка недуга, бо запаченъ кишокъ и желудковъ корчѣ, навѣстила мене. И не думавъ я вже подвигнути ся зѣ постели тымъ болѣе, що понавъ въ речедиву. Но за помощью Бога, уишла рука Вл. д-ра Ив. Мохъ, котрый безкористовно але по вѣтѣвски за нявъ ся мною, подвигнула мене и чуо ся теперь зовѣсьмъ здоровымъ. Вп. д-ръ Ив. Мохъ, хочъ недого якъ освѣтъ и практикуе въ Ганацевѣ, а мушу признати, що здобувъ собѣ въ околици голосне имя, яко вельми здѣбный лѣкаръ. Я не могу иначе віддѣчити ся ему за сѣю опѣку на домноу, якъ на сѣмъ мѣсці зложити найсердечнѣйшу подяку.

Геодоръ Дучий

ц. к. вахмайстеръ жандармеріи.

XXXXXXXXXXXX

рочки мужескій, по цѣнѣ фабричной зр. 1-75, 2-—, 2-50, маншеты, кофты, налѣсоны, скарпички, хуточки, краватки, шлейки, и т. п.

поручае найдешевше

Павло Лянгнеръ

передъ тымъ

БРАТЯ ЛЯНГНЕРЫ

у Львовѣ улица Галицка ч. 16.

Головний складъ куфрѣвъ до по-дорожжю. 2537

Цѣнники на жадање даромъ.

XXXXXXXXXXXX

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а менѣ полишилосъ ще много гарныхъ и тревалыхъ платьѣвъ зимовыхъ та одягѣвъ, за-для закупки большомъ економности, — то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и запрошую П.Т. Публику до сего прігодного закупки.

Замовленя на одягъ зѣ французскихъ и англійскихъ матерій выконуютъ ся за 24 годинъ дуже еля-татно и числяться дуже дешево.

Зѣ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

Розсадки й лѣсны насѣня

старанно опаковані, розсылае за завдаткомъ почтою або желѣзницею

Лѣсництво Закобъ подо Черною.

1. Насѣня за 1 фунтъ = 1/2 киль:	
Сосны звичайной (Pinus silvestris)	зр. 1-20
" американской (P. strobus-Weymuthia	3-60
" черной (P. austriaca)	1-20
Смереки	80
Модереза	90
Акація	30
Береза	50
Бѣлки	55
Ясень	15

П. Розсадки: сосна звичайная 1-рѣчна 50 кр., сосна черная 50 кр. (розсадки сосны 2 и 3 лѣтнихъ не продаемо, бо они нѣколи непридатны до культур). Смерека 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 150, и 2 зр., модереза 2, 3 и 4 лѣтний по 2, 250 и 3 зр., береза 3 и 4 лѣтна зр. 250, вѣлышина 2 и 3 лѣтна по 2 и 3 зр., акація 1 и 2 лѣтна по 250 и 3 зр. Scatagus (бѣла тернина на живоплоты) по 10 зр. за 1000 штукъ. (Адресувати по польскѣ, бо мѣсцевость въ захѣдній Галичинѣ.) 4207 2—20

РУСКІЙ СПѢВНИКЪ

накладомъ „Товариства Просвѣты“ ул. Вѣрменска 27. Мѣститъ въ собѣ въ 9-ти аркушахъ болѣешихъ на великовѣмъ паперѣ 255 пѣсень на 288 стронахъ. Пѣснѣ тѣ суть то перлы поэзіи руско-украинской найвыдатнѣйшихъ нашихъ поетѣвъ, якъ Шевченка, Федьковича, Млаки, Гушлевича, Маркіяна и Володимира Пашкевичѣвъ и премной найдобришій народный пѣснѣ. Найзнаменитшій рускій композиторъ уложившій до нихъ музику суть по правой сторонѣ пѣсень подписаніи. Цѣна 40 кр., оправанній 50 кр. на пересылку 5 кр. — При закупкѣ 10-ти примѣрниковъ въ канцелярію Товариства даеся 20% рѣбату. Набути можна ихъ такожъ по всѣмъ книгарнямъ Галичины и Буковины.

Накладомъ „ДЗВОНКА“ появились и можъ набути черезъ всѣ книгарнѣ:

- 1) Леонидъ Галбона: Байки цѣна 5 кр.
- 2) В. Чайченко: Олесь опов. „5“
- 3) " Байки „5“
- 4) " 2 Оповѣданія „5“
- 5) Ив. Франка: Лѣсъ Микита „50“
- 6) М. Лисенка: Коза дерева оперетка до сцѣну и форт. 80.

Редакція „Дзвонка“ Львовѣ ул. Чернецкого 26.

Вже на другім засіданні теперішньої сесії с. символіч підійняв селянинів Потоцьк сирапу недосатку в Галичині, поставивши інтерпеляцію до правительственного комісара. В мотивав інтерпеляції наводять ся, що в мисленнєвцях повіть терпять майже 62,000 людей голод и не мають зерна на засівы, в Івано-Франківській в 23 громадах єть голод, а таке саме єсть в повіттах жванецькых, владьцях, лиманьовскых, вадовицькых, мислєцях, кольбушовскых, лапутькых, гравьсках и сандецькых. Однымъ словомъ цілий західній Галичяні гровить голодъ.

„Иде двоухъ хлопцѣвъ до шеолы. Одинъ бундючный, ховавъ ся по леду, а другій ледви тягне ся. — „Та ходи, Иване, борше!“ — на-кликуе першій, а Иванъ въдказуе ему: „Не

Бать се першій голодъ, але заразомъ зъ такимъ знаньемъ рѣчь поднесений, що не може проминути безслідно. Въ тѣмъ образѣ нужды на селахъ вѣстятъ ся заразомъ уваженія для дотичныхъ властей и тѣхъ законодатныхъ, котрі мають старати ся о зараду лиха, якъ мають поступити: Не довго радити, а спѣшити скоро зъ помочію, бо наробѣт гинє и звонъ похороннй не замовкають по селахъ. Подати людямъ заробокъ, але и зважити, щобы сѣ люди мали силу до тѣхъ работъ, се значить рѣвночасно зачати яцїю ратункоу зъ двохъ сторѣнь: вдживити людей и дати имъ можливість заробити на поживу.

гій часті наперед. Се єсть кардинальна рб-
ниця между адміністрацією нашого театру, а
організацією більшої часті значиміших теа-
трів українських. Театри українські суди
товариствами приватними, устроєними на
основі уділів більшого кружка осіб в
той способ, що звичайно зь єдинок чле-
нів трупі драматично кожній має один,
два або більше уділів в зисках і стра-
тах з підприємства. Очевидно, що в ча-
сах, коли принцип асоціації здобув собі
в широкіх кругах симпатію, відзиваючи
ся н у нас голоси, котрі покликують ся на
приклад театрів українських и жадають
також організації для нашого театру. Однак
замість завести о том дискусію прямо в о-
тверго, кореспондент в 1-ім номері „На-
рода“ підносить жалі, мов-то при теперіш-
ній організації руского театру персонал ар-
тистичний віддає на поталу одиниці и тер-
пить за для того кривди. До того жалоби вер-
немо ще нижше, а тут замінчаємо тільки що-
до порушеної справи організація нашого те-

Подяки числять ся по 10 пр. 8д. станин.

Емеритальный фондъ артистовъ русскаго театру, а влѣстиво засновокъ до того фонду, оставшій пѣдъ зарплатомъ „Рускои Бесѣды“ выносивъ съ концемъ 1891 року 1.225 ар. Бѣтъ се малый капиталъ, щобы покликати до жити институцію емеритурѣ для артистовъ русскаго театру. Годимо ся съ замѣткою „Народа“, що крайна пора — подумати надъ забезпеченнемъ старости членѣвъ русскаго театру, але до такого забезпеченя може прийти тѣлько при спѣвѣзучастіи самыхъ членѣвъ театру. До теперъ на сю цѣль акторы русскаго театру нічого не зложали и не складають: повшыста сума збрала ся съ представлень на сю цѣль, съ датковѣ дирекція, съ каръ грошевыхъ наложенихъ выдѣломъ и водѣствовѣ вѣдъ грошей съ субвенція краевои. Въ разѣ слабости и вишихъ потребѣ удѣлявъ выдѣлъ „Рускои Бесѣды“ запомоги членамъ трупы съ побиранои субвенція краевои. Теперъ дождаемо, що

Даремний намовом деструктивних індивідуів, що брять селянина протавь священника! Священник, а яко священник а якого горожананя селський не може мати власных интересовъ, тамъ менше въ радѣ повѣтовъ, — а сла ходять о его интересъ, то сей рѣшасъ лаше въ найвысшихъ инстанціяхъ законодательчѣ, а и тамъ въ огляду въ часто священникъ интѣресы суть церковній достойники, міністры и люде правдоува реаліаі, котрі зможуть священника оборонити далѣеко лучше, вѣкъ вѣкъ самъ. Що же до интересовъ духовенства въ иншихъ автономичныхъ инстанціяхъ, то его интересу тамъ цѣлкомъ нема: вийти анъ пиварь податковъ вѣдь него не вѣдбѣрають, тожъ его й не обѣрадутъ; рада повѣтова контроль надъ его урядованьемъ не розтягає; въ касѣ громадской грошей позначати не буде; додатковъ повѣтовыхъ зб своєю шивенѣ не платять, а що до дорогъ и дѣръ въ мѣстѣ, котрыхъ пильнованье въ наибольшой части єсть обовязкомъ рады повѣтовъ, то ти обходять его о стѣлько, що обходять и кожного чоловіка дѣлючого о свои кости и о свою худобу. Впрочѣмъ *hodie mihi, cras tibi*: нинѣ мѣо колесо выломить ся, а завтра шляхотей ковъ въ тѣмъ самѣмъ мѣсці ногу зломить... Бѣля же духовенство мѣшає ся у вѣсь сирывъ краю и повѣту, то єсть се конечна потреба Руса Галицков, выпливаюча зъ аномальныхъ вѣдносинъ нашего народу. Шляхтѣ не то що вѣдпураласъ простолюды, але сей стала ся зрадниками своєю вѣтчыны, своего народу, своего обряду, а тѣмъ самымъ и своєю исторіа та традиціа. Черезъ те саме утратила она и претенсіа до довѣрія у Русинѣвъ и мабутъ вѣвкола его вже не посаде. Се зробила шляхтѣ въ власномъ воли, добиваючисъ за бл. п. рѣш. поволитио мѣстку и поволѣтъ

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушів свята) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницю на першому разі в „Діло“.

Предплати і інсерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвіка 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ з належністю за інсерати платити у Львові.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

В Відні і Будапешті зійшлися обидві анкетні вагони, котрих покликано означати вже цілою та торговельною угодою обома половинами держави. Засідання австрійської валютної анкети отворив міністер скарбу д-р Штайнбах промовою, котра виснажила задачу комісії. Регуляцію валюты — сказав міністер — пробовано вже порізати кілька разів в минулих десятиліттях, але се досі не вдалося. Тепер же не тільки розходять ся річчю о приналежність виплати готівкою, але о п'ятій же більше важкій та трудній питанні монетарній. Яко свого заступника д-р Штайнбах представив членом анкети шефа секційного Вема-Бавера. Що до способу ведення наради то міністер заявив, що кожний член анкети буде вислуханий при кожній справі. Розуміється, що можна зрешти за того права. При тій же кожній може ставити додатковий або побіжний питання, а всі наради анкети заграють приватний характер. О дебатах будуть давати ся звістки в до загалу. А хоч промови членів анкети будуть відбувати ся в азбучному порядку, то ті члени, що суть послами в чеський сейм, на жадане можуть промовляти передь другими. Відтак на відповідне питання д-р Штайнбах додав, що кожний член анкети має право змодифікувати свої погляди або навіть відступити від попереднього висноження. На першому засіданні для 8 марта перший говорив директор віденського товариства банкового Бавер. Він в рішучій спосіб заявив ся за введенням золотої валюты. Лише в малій кількості може и срібло лишати ся в обігу. Далше заявив, що гадка, будто б годі було дбати потребу в кількості золота до переведення регуляції, неосновна. Що до нової монетарної одиниці, то треба помістити після гадки Бавера ренський. Другий по ній бесідував, редактор N. fr. Presse Бенедикт, промовляючи, щоб есентуально завести також и пів-ренський, та щоб його назвати „корону“. Далше, щоб з державно-фінансових причин випустити в обіг и паперові білети яко державні асигнації, але найбільше на суму 100 мільйонів, и то в п'ятках. На другій засіданні, котре відбудеть ся в середу, вислухано гадки чеських послів соймових Бондіого, проф. Брава та Маттуша. Всі они заявили ся за золотою монетою, за задержанням в обігу срібних грошей и за введенням державних асигнацій. Яко монетарну одиницю они предложили пів-ренський або „корону“, котрий має розділитися на 100 частин. На ту одиницю монетарну годили ся и всі дальші члени анкети, як Бунцль, Дубль и Душка. Погляди Чехів на регуляцію валюты висказав пос. Брава, зять Рігера, котрий є професором економіки на пражському університеті. В його виступі — сказав він — тепершню пору не вважають догодною до переведення регуляції, бо она сама собою жадає забезпеченого мира. Однак если правительством значає такє марне діло, то видно оно уважає, що марє забезпечений. Маттуш заявив, що треба буде видати державні асигнації, але не більше, як на 120 мільйонів ар. и то виключно в більших грошах, в п'ятдесятках. Півля Бунцль, справу видани асигнацій ще тепер повишорішати не можна. Прокуратор дому Ротшильд Дубль сказав, що переведення регуляції завясе в дії загранич. Було бы велике нещастє, наколи бы сему ділу перешкодили заграничній поділ, або если бы по его почині не вистало золота. Що до обрахунку нинішнього ренського на новий ренський, то більшість анкеті заявила ся в тій напрямі, що треба буде за основу прийняти курс нинішній золотих монет и австрійських паперів, а лише Чехи жадали, щоб обрахунок довершити після пересичного курсу останніх трьох літ. Але прокуратор Ротшильда Дубль сказав, що обрахунок не удасть ся перевести виключно після пересичного курсу. — В угорській анкеті валютної члени згодили ся, що основою обрахунку має бути нинішній курс ренського з дочисленням поправки з пересичного курсу валютних монет в попередніх літ. Прочі гадки угорської анкети суть такі самі, як в австрійській анкеті.

Наради надз адресою в Угорщині по разі більше розширюють ся що-до числа бездіяльних. На днешній пораді стоить проєкт правительственной партії, котрий опозиція остро яртакує. В середу г-р Апоній, провідник національної партії, промовляв о проєкті партії правительственной та зробив ему головню той закид, що проєкт не представляє правдиво політичну ситуацію та підносить против довіри більшість, що він один є угорській парламент не сходять ся під такі несприятливі умови, як тепершній та що нинішній напрям політичний не є скріпленість державно-правового становиска, але веде до катастрофи. Ре-

форми, які правительство заповідало, скінчили ся невдачею. Правительство повинно було тоді заанкетувати до народу, щоб перевершити ся, чи народ підхвалює его становиско. Але оно сего не зробило и взагалі оно не зробило нічого. Оно повинно було крім бюджету предложити ще проєкт о судивництві в виборних справах корольової курії и нинішній проєкт, та тям способом доповнити проєкт реформи в его недостатках, а відтак виступити з готовою и дозрілою програмою реформи. Але оно навіть не змагало побідити опозицію, лише виключно старало ся, щоб захопити як найбільше голосів. По г-р Апоній говорив Угроні, котрий заявив, що самостійна Угорщина конечно потрібна, щоб могла дати поміч малим державам на Восток, котрі стоять в союзі з Угорщиною. Відтак промовляв угорській президент міністрів г-р Сапарій, котрий виступив особливо против національної партії и промови г-р Апонія. З бесіди г-р Апонія — сказав президент міністрів — виходить, будто національна партія віднесла побіду при виборах, а дійсно річчю має ся як-раз навпаки. Результат угорських виборів показав, що більшість краю заявила ся за удержанням угоди з 1867 р.

Орган молоді-ческою партії Narodni Listy виступають против виборчої реформи до сойму, котру правительство внесло в тій напрямі, щоб дати надгороду для Чехів за уступки, зроблені в інших проєктах угоди, що виходять в користь німецького елемента. Особливо нарікає сей днешній на те, що правительство побіж виборчому реформі поставило ще голосування в куріях и тям способом Нїмцї та велика посїлність (2 курії) можуть не допустити до ніякого внесення змін. Далше Narodni Listy кажуть, що нова ординація виборча не признає сего, що число чеських послів не відповідає ані числу Чехів ані високостві пачених в дії нинішніх податків. Чехи мають достати лише 13 мандатів з противно німецької шляхти достала 21 мандатів. Хоч Чехів в два рази стілько, як Нїмцї, вони не мають признано навіть більшости. И тям способом чеській народ полішено на ласку и неласку великою посїлністю. На те N. fr. Presse відповідає, що и Нїмцї не будуть сліди прохвату за сими проєктами виборчої реформи. Реформа не бере в рахунок національного поділу повітів и в тій лежить головна причина, що Чехам пришло такє велике збільшення посілок сїм мандатів. При тій признанні виборчої реформи в найбільшій жертвою, яку Нїмцї признали, щоб заключити угоду, бо она на завадї зрешти ся надї, що в чеській сеймі буде німецька більшість.

В мешканю сербського президента міністрів Пашича відбула ся конференція радикальної партії. Там ухвалено реконструкцію кабінету и назначено нових міністрів. В Бєлграді розійшла ся погожоса, що наступити реорганізація и она буде така: президі и справу заграничній обійме Пашич, справу внутрішній Ташманович, судивництво Георгієвич, фінанси Вучич, публічний роботи Пера Велимарович а війну Ференс Велимарович, портфель просвіти Ніколич, а в случаю, если бы він не прийняв его, проф. Лазарович або Ангелович. Номінація має небажком наступити.

Справи соймові.

Dziennik Pol. помістив статейку п. заг. „Тишина в будинку соймовім“, в котрій подає кілька характеристичних заміток що-до наради галицького сойму. Цяку статейку наводимо дословно:

„За-дїя браву матеріялу до наради настала дводнева перерва в нарадах сойму — тож можна було надїятися, що комісія покористуєт ся тою перервою и забере тє жаво до роботи. На жалє мусимо піднести, що в вівторок по засіданні соймовім, та в середу и четвер, з виниклою субкомітету комісії бюджетової, котрий в тій часті відбудув два засідання, нї одна комісія не нараджувався. Нїчим не заколотена тишина залягла через три дні в будинку соймовім, и лиш служба, позїхаючи з нудьби, гляділа на великі двері входів, надїючись побачити в них знакомі лиця батьків краю.“

„В четвер мануло всім дивити в дії хвилі скликаючи сойму, а до сєй пори нї одоє справозданє не вийшло з комісії — ба горше навіть, бо комісія дорожча навіть не розділила резерватів, а комісія промислова не мала часу досі уконститууватися.“

„Як справа стоить з участію послів на засіданнях соймових? Ого на 151 послів ледви 110 було на послідньому засіданні, а при голосуванні на одного члена комісії бюджетової показало ся, що при кінці засідання и сє число зменшило ся о 24 осіб. А що 16 по-

слів одержало менш або більш відпустки, то показує ся, що досі 25 послів не явилось на засіданнях, не оправдавши в слівцєм своїх несприятностей.“

„Як довідуємо ся, навіть в найвищих сферах звернено при певній нагоді увагу на ті аномальні відносини в галицькій соймі.“

Вкінці пригадує послам, що лиш 23 днів лишася сойму до наради.

Комісія адміністраційна перевела вже загальну дискусію над внесеним пос. Гросса що до нескликування сойму кравого. В дискусії піднесено потребу застережень, щоб в будучности права сойму, застережений конституційно, не була нарушені. Висказано заравом гадку, що нїхто не може добачати злон интенції правительства в тій, що сойму не скликає минулого року, бо причини були цілком ниніш. Референтом вибраний пос. Густ. Ромер.

Рух в руских товариствах.

Справозданє з діяльності виділу товариства имени Шевченка у Львові.

Членів товариства ім. Шевченка мало в році 1891 вїх 48. — з того у Львові 29 а по-за Львовом 19. Умерь один член, а то заслужений голова товариства бл. п. Даміян Гладкович.

Вибраний на послідньому загальному зборі виділу уконститував ся в тій спосіб, що заступником голови став проф. Володимир Шухевич, секретарем проф. Володимир Коцюбинський, а адміністратором Кость Паньківський. Серед року наступила в складі виділу така зміна, що намісче недужого голови вступили до виділу проф. д-р Юліан Целевич.

Виділ відбудув в 1891 адміністративнім році девять засідань звычайних, а одно надзвичайне. Займаєт ся — по-при справу друкарів — головню двома річчями: видавництвом літературно-часопису „Зоря“ и видавництвом „Збірника наукового“.

„Зоря“ оставала в році 1891 під редакцією п. Василя Лукича з Станислава. З 1891-ним роком значно збільшено обєм „Зорі“, введено ілюстрації и заведено в ній правопис фонетичну — з нинішнім праці д-ра Омеляна Огоновського „Історія літератури рускої“ з тїх причин, що ся праця передруковує ся книжками, а попередній томи показав правопис етимологічною. Що до внутрішньої вартости „Зорі“ — то безперечно вищий єн став в дії часу реформи лучшій, часопис стала ся цікавішою а через се и придбала собі більше передплатників. Однак мимо того видавництво за два великих видатків на закупку або на виготовлення ілюстрацій та на виготовлення преміа-образа „Остані Вересі“ — мусило вислати 1.000 ар. недобору. Се, розумієт ся, не відстрашило товариства від дальшого видаваня „Зорі“, котрої значніе морально велике, и товариство сподїваєт ся, що при поступеннім прибуваю передплатників покрити ся з часом кошти видавництва „Зорі“.

„Збірника наукового“ не могло товариство видати в 1891 році головню за-дїя того, що науковий праці не були ще покінчені. Редакція Збірника займає ся д-р Юліан Целевич.

Справа зміни статута товариства перетягла ся через недугу голови товариства. Однак виділ рішив вати єн на днешній пораді загальних зборів по мысли проєкту, предложеного попереднім загальним збором.

В році 1891 видало товариство передуючим: „Без праці“, оповіданє Івана Франка, и „Навіжена“, повістку Івана Нечуя. Крім того друкуєт ся ще: „Оповіданя Василя Чайченка“ в двох томах и „Збіг в Новоросію“, повістку Данилевського в перекладі з російської. Небажком тї твори показувєт ся в розпродаж. На кошти друку „Збіг в Новоросію“ зложив один патріот суму 330 ар.

Товариство взяло участь в похоронах незабутого голови свого, бл. п. Даміяна Гладковича та й причинилось до коштів похорону и взяло участь в устроєнні вечерни в роковини смерті Т. Шевченка.

Справа літографії и оферти на друку книжок для шкіль народних ще не порішени.

В справі нагличон потреби управління правопис в шкільних книжках внесло товариство представлення до міністерства просвіти и до ради шкільної. В справі повного виданя творів Тараса Шевченка — виділу, бачучи, що анкета спільного видавництва, відступило від угоди з товариством „Прогресс“, а упростило д-ра Ом. Огоновського, щоб зняв ся виданєм. Тепер печатаєт ся уже другий аркуш. Виданє буде складати ся з 4 томів формату давного виданя, буде

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії:
на цілий рік . . . 18 ар. на пів рік . . . 9 ар.
на чверть року . . . 4 ар. 50 гр. на чверть року . . . 6 ар.
на місяць . . . 1 ар. 50 гр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 ар. на пів рік . . . 8 ар.
на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 гр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи зберігаєт ся лише на попереднє застереженє. — Редакція неопечатає вільно од порта.

Подинокне число коштує 8 кр. а. в.
Оголошеня приймаєт ся по ціні 6 кр. од одного стрічки інсератом в рубр. „Надбавка“ по 20 кр. а. в. Подинокне число ся по 10 кр. од одного стрічки.

друковане на хороших папері и обіймати ме до 50 аркушів друку. Всі чотири томи опрацьовані на збірні книжків німецьких коштів будуть 3—4 ар. З нинішніх справ важніший поладжений уступаючим виділом, то внесенє оферти до сойму на видавництва для шкіль середніх и поданє о дозволі на отворенє своєї книгарні у Львові.

Фінансова сторона товариства представляєт ся так:

А К Т И В А :	
Готівка в касі	259-27 ар.
Вартість інвентаря	10112-67 „
Дебітори	9354-65 „
Вартість накладів	1539-02 „
Запаси паперу	950-00 „
Запаси фарб	50-00 „
Кавція	200-00 „
Разом	22465-61 ар.

П А С И В А :	
Кредитори позичок	3170-00 ар.
„ паперу	3591-35 „
„ черевон	1321-04 „
„ фарб	223-18 „
Залежності адміністрації	370-00 „
Разом	8.675-57 ар.

Отже маємок товариства представляє суму 13.790-04 ар.

НОВИНКИ.

— „Руона Бесіда“ в Перемисли устроєно, як ми уже доносили, кілька музикально-декламаційних вечорків підчас сегоднішнього посту. Перший такий вечорек відбуде ся дня 12 н. ст. марта в комнатах „Рускої Бесіди“ при участі „Перемиского Воїна“ з слідуючою програмою:

1. Відчит: Дещо о грошах, банкнотах, валюті и єн управлінню. Прел. П. А. III.
2. „До Русі“ солю баритонове в супроводі музекского хору и фортепьяно. Слова І. Григорієвича, муз. М. Копка, виконає О. М. К. и хор Воїна.
3. а) Chopin Nocturne b-mol б) Godard-Mazurek, фортепьяно, панна О. Ц.
4. „Як бы була я задула“ квартет мужескій І. Воробкевича, виконає хор Воїна.
5. „Прийнята“ Т. Шевченка, декламація, панна Г. III.
6. „Верховина“ піснь народна гарм. Лисенком, хор мішаний, виконає хор Воїна.
7. „Ой чого ты почорніло“ солю баритонове в супроводі фортепьяно. Муз. Лисенка, виконає О. М. К.
8. „Цїтка молит“ квартет мужескій, слова М. Шашкевича, муз. М. Вербицкого, хор Воїна.

По часті музикальної наступити часті забавна. Початок о 8-мій годині вечором.

— В пам'яті XXXI роковини смерті Т. Шевченка відбуде ся в Теремі дня 15 н. ст. марта декламаційно-вокальний вечорек при допомозі квартету з „Львівського Воїна“. Комітет надїє ся, що наші патріоти так з інтелігенція як и селянства та міщанства зберуть ся як найчисленніше на се народє свято а тям причинити ся до звеличення маніфестації Русинів теремовського поїста.

— Вчерашній концерт „Львівського Воїна“ в сали „Народного Дому“ був справдішнім пиром артистичним для численної зборони а доброй публіки рускої. З виником кількох особь ми не бачили в сали Поляків, а так само людей з т. зв. старої партії рускої. Всі кріла и партії зняли Русини-народові и їх родини. Не бачили ми на концерті „Воїна“ також послів з старої партії, натомиї явили ся послы народові и пос. о. Ковальскій. Чимало гостей прибуло и з провінції, між ними композитор о. Ник. Кумановскій, о. Крушельницький з Вїло, пп. Озаркевич з Городка, пані Кобринська з Волекова, пп. Волянскій з Острівця, о. К. Сїлещкий з Жужеля, п. Ів. Рудницький з Зборова, пп. учителі з околиці и другі гості. — Концерт випав знаменитий и піддержав добру славу „Львівського Воїна“, заслужену підчас гостини его в Народн-ом дівалі в Празі. Хор [мужескій и жіночий] навіть в дуже трудних піснях Лисенкового „Віють пороги“ и в уривку з Вахнянинової опери „Купало“ держав ся при акомпаніменті оркестру войскової дуже добре, а соловий спів пані Волощакон, панні Крушельницької, и панів Левинського, Сїнкевича, Вітошинського и Скальця викликували справдішній ефект, — особливо одушевив спів панні Крушельницької. Дуже гарно відіграли на фортепьяно композиції Лисенка пані Збїржковська з панною Вахняниновою. Програма була уложена з самих піснь композиторів руских [Лисенка, Вербицкого, Вахнянинової, Воробкевича, Матюка, Кумановського, Сїнчинського], то через весь вечір публіка любила ся нашими солодкими мотивами народної піснї. По концерті відбуде ся комерс в сали реставрації Штадтмієра. Сала заповнилась гостями концертними и членами „Воїна“, панями и панями. Перший тоасть вибєс голова „Воїна“ п. Вол. Шухевич в честь дірігента п. Нат. Вахнянина

и при энтузиазмі всіх зібраних вручив йому на пам'ятку сего попереду пишущий перстень від членів „Вояка“. П. Вахнянин, глибоко зворушений, дякуючи за той доказ симпатії вбачив здоров'я членів „Вояка“. Потім перейшли далішні то-сти: в честь о. Крушельницького, [вотця сівачки] в честь солістички і солістів „Вояка“, в честь голови „Вояка“ п. В. Шухевича, відтак пос. Баретинський підійшов в честь руского народу, пос. Телишевський за здоров'я посла Романчука, пані Волянська в честь пані Баретинської, за її заслуги в „Вояка“, і т. д. Сердечна забава при сівках „Вояка“ протягла до полівночі.

— В останній день після Романчука не зайшла ніяка зміна. Сими днями має д-р Шрам'як прийняти операцію при участі д-ра Сельського і Яни.

— Депутація учителів народних новосандецького повіта, złożona з учня Гейрика Кисилевського, редактора Szkolnictwa ludowego і учительки Єлены Христ, була сими днями у посольстві згаданого повіта: д-ра Густава Ромера, вибраного з найбільшх посольств і селянина Стан По-точка. Д-р Ромер ввів депутатів о своїй прихильності для справы поліпшення долі учителів, хоч в другій стороні признав, що видаток на сю ціль був би дуже великий, бо аж 1 1/2 мільона так, що треба би додаток до податків піднести о 15%. Пос. Поточек заявив, що селянини радо дасть не 15 але 25 кр. від гільдена на просвіту.

— Дирекція руху залізниць державних оповідає, що з 1 н. ст. марта вийшов III. додаток до сиченого видання генеральної тарифи для перевозу товару на австрійських залізницях державних.

— Еміграція жидівна. Петербургські дивізіони доносять, що в минулому році емігрувало до Америки і Палестини більше як 12 000 жидів. Найбільший процент емігрантів доставили повітви міста губернії київської; так и пр. в Рівненській вийшло 1 200 осіб.

— Зниження тарифи перевозови для кукурузи. Після дивізіону розпорядженні міністерства торговлі признано, починаючи від 8 н. ст. марта до 31 н. ст. маю с. р. 40% оцуту при перевозі кукурузи и бароболь, признаючи для громад навбачених голодом положення в повітах: Бяла, Бохня, Хшанів, Краків, Мисленіц, Вадовіц, Величка и Жавець а походах зб оцієї залізнички, лежачих в Галичині и Буковині. Громади, замовляючи транспорты, мають додати до листів перевозових карты замовлений начальником громади, вглядом обшаром дворянским и подтвержден старостом.

Посмертний — ☞ — оповістки.

Ростислав Луцич, зеперц, син руского священника, упокоився у Львові дня 9 н. ст. марта в 42 році життя. Вічна йому пам'ять!

Соймъ краєвий.

[V-те засідання, III-ий сесія, VI-го періоду, дня 11 н. ст. марта 1892.]

Маршалокъ повідомляє, що уковституу-валася комісія: господарства краєвого виборача головою кн. Савгу, заступниками гр. Ів. Тарновського и Потоцького, секретарями Швеля и Гювельського; — податко-ва, виборача головою Яворського, заступни-комъ Абрамовича а секретарем гр. Івана Стадницького.

Пос. Бяльський ухвалив палата від-пустку до кінця сесії савговий.

При чиненні сесії забрала голосъ по-слы Савга и Сичинський, щоб підняти поодинокі петиції.

И так о. Савга звернувши увагу на пе-тицію селян в Бяля, пов. старостського, в котрій они жалують ся на фискалізмъ ор-ганов податкових. Селяне Бяляча займа-ють ся головнею родою овець и розуміють, мусять их продавати под замку а купувати на весні. Уряд податковий вишарав від того рода господарства 29 селянам по 5 зр. податку заробитого. Всі ті господарі под-тагнені под один кумеръ 902 а вез вика за гуртомъ выставили. Се всі Massenschlich-terei. Легко выставити наказ, прийняти шта-мпію з підписомъ, а потім рекурри, Богъ знає як довго. Для того просить комісію по-даткову пильно зайняти тою справою, щоб се не було прецедентомъ для вышших уря-дів податкових, котрі раді би выграти не знати які жерела доходів фискальних.

Пос. Сичинський промавляв за пети-цією учителя зб Стрыбаль, пов. абаржського. Сему учителю вродило бы ся кривда, а имен-но вбачив не достає большо платні, хоч в населенні громади збільшило ся. А причина ся в томъ. Підвыщені платні опираєть ся на результаті консекрації, а консекрація не вы-казала правдивого числа населення в Стрыба-ль, позаяк се село на границі російської а много селян дая 31 грудня 1890 не було в селі лиш за границію на заробках. Просить комісію школярю о пильну увагу що до сеп-тетиції.

Комісаръ правительственный відповідав на дві ватеріації послов кс. Хутковського и Потоцького.

Найвизначниці дбавши про недоста-токъ, зарядило доходженя через староства а сей результатъ предложено міністерству справъ внутрішних. В наслідок того вчислено Галичану між краі, котрі мають брати уч-асть в запозоз державній 360.000 зр.

Скільки той запозоз припаде на Галичану, не знати, але се буде відповідати дійствимъ потребамъ и той кумеръ, яку з фондів кра-євих ухвалити соймъ на ту ціль. Боли бы подана запозоза не выставила, то правитель-ство зарядить все, що ще буде потреба. На пытанні, коли роздаватимъ буде запозоза, — то хоч власті політичній могла-бъ самі заня-тись роздачею, однакъ порозумівшись з вла-стителями автономічними, а якъ лиш се по-розуміють наступити, сейчасъ буде роздава-тись запозоза. Признано значний опустъ при перевозі кукурузи и бульби до західних по-вітів на залізницях державних від 7 марта до 31 мая с. р., з вымисомъ залізнич-ки Львів-Белзек и локальних коломишських. Суть условия для ухвалення сеп. покешъ, а именомъ транспорты мусять выносити 10.000 кі-лограмів та мусять выказати документа-льні підписаннямъ зверхности громадської, об-шаромъ дворянским и властями політичними. Що-до водоснабженя податку, то треба придер-жуватись закону зб 6 червня 1878, але побла-гиформіції можна запевняти, що власті скар-бові будуть відновитись зб якъ найбільшамъ уважливимъ. Годъ зб горы ричають від-печувати податокъ цілымъ повітамъ або гро-мадамъ. Рівножъ податокъ ся заробокъ при-бутокъ доробъ и воднихъ. Тутъ вычислені комісаръ дороги, котрі будуть будуватись и фонды признаючи на се.

Відтакъ відповідав комісаръ правитель-ственный, що на інтерпеляцію гр. Ів. Тар-новського що-до заборбъ ледових и повеней Василь. Інтерпеляція вбачає все завади, під-пошені и выказує, що правительството робить в-е, що поручає міжнародна комісія для ре-гуляції Василь.

Членъ відділу Верещинський відпо-відає на інтерпеляцію, чя би регуляцію рі-ка Соля в повітв бжескомі не далось зара-дити недостаткомъ населення, — в сей спо-ббъ, що регуляція сеп ріки відбудує ся по-сля ухваленого кредиту и уложеного плану.

Відчитано інтерпеляцію пос. Стру-шевича що-до трудностей, які ставляють ся задля розпорядженя навістництва, при транс-порті севорго до Вадна на станіях конту-маційних в Ваді. — Комісаръ правитель-ственный відповідав сейчасъ на сю интерпе-ляцію.

Відтакъ поправдливо до комісії спра-вования відділу краєвого о управлінню дробан продажі солі; о будові павильону хірургічного при шпиталі св. Лазаря в Кра-кові; о петиції львівської краєвої шпиталю загальному у Львові що до помочення лікар-ським службамъ помочничим; зб провагомъ за-кова о поліції огнескої для громад сільських и для обшаровъ дворянских.

Пос. Сичинський мотивує своє внесе-нне о зміну постановлені §§. 18 и 22 краєвої устави о коштахъ закладання публичныхъ школъ народныхъ в томъ напрямі, щобъ ка-ри грошей за непосильне двіть до школъ могли бути ужиті на заосмотреніе убогихъ учениківъ в одній и прабри шкільній. Роз-казує свої змаганя зб давнішихъ лѣтъ до реформы в томъ напрямі и тепеу, якъ его ввесе-ня були підлагождені в соймъ. Що до-конце треба зміняти обшару теперішнього внесення, найліпше доказує справдованіе краєвої ради школьній Край старе ся всіма силами зара-дити тому лиху, яке ввазують члена консекри-ція що-до аналіфобетовъ в Галичині. Не на-радити тому на закладання новыхъ школъ в підвышенихъ дотацияхъ для учителей, бо крімъ того треба доконце о то старатись, щобъ а найбільшійша дитина мала спроможность хо-дити до школы. Розовчано треба у всіхъ дѣтихъ напрямкахъ дѣлати. Теперъ убавляєть найбільшійшихъ дѣтей від школы, але віддѣ-дѣти не можуть правдливо ходити до школы, а неправдливость фреквенція се найбільша колода при розвитку нашого шкільництва. Выказує числени статистичными, ака фреквен-ція в школахъ. Боли податокъ ся помочъ бѣ-днимъ родичамъ, щобъ могли послати дѣтей до школы, тоді буде добра фреквенція и не буде аналіфобетовъ. Возмимъ отже відъ бо-гатшихъ, котрі не хотять правдливо послати дѣтей до школы, а даймо бѣднимъ дѣтямъ, котрі раді бы а не можуть ходити до школы. Се може одновка зарада на невдовдане поло-женнє галицького шкільництва. [Бесѣда пос. Сичинського була выголосена зб великою екс-пресію и запаломъ.]

Пос. Мерунович мотивує своє внесе-нне що-до заснованя фонду позачового для громад на будову школъ. Розповідає, якъ полагоджено его внесення, ставляв давати-ше в той справі. Справа се дуже важна и в олі памятаємо о учителяхъ памятаймо и о будові школъ. Відослано до комісії бужде-тов.

Пос. Окуневский мотивував своє внесе-нне, що до зміни закона шкільного в томъ напрямі, щобъ учителямъ класу V. вымѣре по платню класу IV, в олі число населення громади, до школы вученихъ, переносить 2000. Выказує що такихъ громадъ єсть 480 в цѣ-ломъ краю, и больша користь припаде для учительства в західній Галичині аніжъ в східній. Рівножъ не великій буде выдатокъ фінансовий при той зміні. — Внесеннє водо-слано до комісії шкільной.

Зб порядку денного нарадъ мало прийти мотивованнє пос. Окуневського при внесенні о знесеннє патронату. Мажъ послати велике за-пеканненнє а заручити и навістнуваннє, щобъ не розходитись передъ голосуваннємъ. Пос. Окуневский выказував зб юридичного ста-новиски, що центральне правительството выра-зно зазначало, що треба в своїмъ часі при-

ступити до знесення патронату. Відтакъ зб етичныхъ вглядівъ (кучно презентъ) выказу-вавъ, що патронатъ єсть, аномалію и бала-стомъ для обохъ сторінъ інтересованихъ. При презентованні рішкують не лиш національ-но-політичній вглядъ, але и провізація. (Голосъ: Ого!) Підъ вглядомъ формальнымъ присявъ відослати внесеннє до комісії адміністратив-ной, зазначивши, що говорено, мовъ би бѣл-шбѣ соймъ не хотіла допустити сего внесе-ня навѣтъ до комісії.

Забравъ голосъ о. Ковальский а хочъ повенетъ бувъ говорити лиш що-до формаль-ного, то вбачъ завади полеміку датами бого-словесними, що зб становисея церковного му-сити протівитись сему внесенню.

Прийшло до голосованія и маршалокъ за-рядивъ голосувати повенетомъ зб мѣсц. За відославаннємъ внесення до комісії піднеславъ всѣ рускія послы, крімъ Втроев. матрополита, послы мазурскі, скрайня лѣвця (Аснѣвъ, Романовичъ, Ш-пановский и инші) та кн. Ча-рторыйский и гр. Стан. Стадницький. Правнѣ а центръ сидѣли. При объявленні показалося, що за внесеннємъ було лиш 34 голоса, а тимъ самимъ и оно перепало, а вѣ відослане до комісії, стало ся безпредметовымъ.

Пос. Поточекъ мотивує своє внесеннє о влученнє обшаровъ дворянскихъ до зязи гро-мады. Бесѣда була выголосена дуже пильно, послы выслушави єн уважало а відтакъ при-бѣда оплескували. Внесеннє відослано до ко-місії громадской.

Пос. Антонович мотивує своє внесе-ннє зб справѣ зміни ординації виборчон. Давъ короткій вглядъ на законодавство в томъ напрямі у Римляхъ. Нашъ законъ ордина-цій виборчонъ вѣжъ перестарѣлъ и треба бы вѣжъ доконце перевести ихъ ревізію. Права и тягари повинні бути пропорціональні. Выза-зує числами, що система „юридична несправ-ведлива. При вбачіи збшаръ на ввесеію полі-тичній и старавъ ся выказати, що послы наро-ду руского не мають права вхитити вѣ вѣ-нымъ в переговорахъ. Що-до формального тра-тованія просить відослати внесеннє до комісії правнѣной.

При голосованні зновъ повторяєть ся сама сцена, що й при внесенні пос. Окуне-вского, бо за відославаннємъ до комісії голосо-вало лиш 25 пословъ (мажъ ти самі, що пе-редъ тимъ) и тимъ самимъ внесеннє перепало вѣжъ при першбѣ читанні. Єть се третій случай, відъ колі истає галичій соймъ, що внесеннє перепала вѣжъ при першбѣ читанні.

Пос. Гуриакъ мотивує внесеннє о зне-сенні мѣтъ дороговихъ на дорогахъ краєвыхъ. Зб мѣтъ приходить доходу для краю 206 000 зр. и се мажъ платити самі селяне. В прав-дивыхъ враскахъ представляє той татаръ, який нає на селян зб олатъ мѣтовыхъ. Підъ вглядомъ формальнымъ просить відослати до комісії дороговон. [Бесѣда була выголосена

дуже добре, много було в нѣй датъ и чиселъ а вѣ дѣлахъ мѣсцяхъ відывались оклики признає.]

Внесеннє признано. Відчитано інтерпеляцію пос. Скалко-вского до выдѣлу краєвого, дѣячого не пред-ложено доси плану регуляції ріки горьшного Дѣвотра.

Відчитано внесення: пос. Крамарчикъ вѣ справѣ обшаръ податковихъ и пос. Тели-шевского.

Пос. Телишевский поставивъ внесеннє и проектъ закона що-до реформы ординації виборчон. Внесеннє зачитує:

„Вѣ цілі введеія безпосереднихъ выбо-ровъ внести піднесані:

1. Выс. соймъ зволить ухвалити залуче-ный проектъ закона о зміні виборчон орди-нації.

2. Соймъ поручає выдѣловъ краєвому, щобъ предпринявъ потрібні кроки до узыска-ня найвышшой санкції того закона.“

Слѣдуюче засѣданнє вѣ понедѣлокъ.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 10 марта. Всѣ члены анкеты валютонной заявили за валютою золотою. — Моравский и горьшно-австрійский соймъ по-рѣшили резолюцію, щобъ правительството скли-кувало що-року соймы.

Парижъ 11 марта. Ухвалено внесеннє Драйфуса, щобъ святкувати день 22 вересня 1892 jako столѣтній роковини прокламації ре-спублики.

Брюссель 11 марта. Cor. Russe пере-чить рѣшучо, мовъ бы Россія концентровала войско на західній границі.

Бѣлградъ 11 марта. Вѣ клубѣ радикаль-номъ відкинено декларацію Милана бо вбачъ домагавъ ся, щобъ заповучено на добрахъ корольовскихъ его позичку 2 мільонѣвъ фран-ковъ.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оп-тичныхъ у Львові підъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (павѣ св. Духа) напротивъ головной одаку.

Окуляры, двѣкеры, барометры, термоме-тры, микроскопы, машины электрѣй, — Ресарації найдешевше и найкорше.

Замовленія зб провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Теофіл Копистинський артист-маляръ

звѣстий одъ колымацкій дѣтъ изъ своихъ праць малярскихъ, у-крашає деревя вѣ стило вхождимъ рызомъ зб позолоченнємъ, престолы, иконостає а инші рѣчи. Принимавъ рѣшбѣрскі работы послѣ власныхъ пильновъ. Выготовленіе всякой вели-чины церковной образы до иконоста-совъ, престоловъ, алтарей — о-дѣльными красками на полотні а де-ревя. Побольше зб фотографій порт-ретовъ. Зб уповажения ц. к. консер-ваторіи реставрує всякі старинно-сти, а то фрески рѣзбѣ и т. ин. вхо-дѣчи въ кругъ праць малярства — по найуспѣшнѣйшихъ цѣнахъ. Под-пасный просить Всѣхъ духовенствъ замолуати сою его адресу.

Т. Копистинський у Львові, улица Краковска число 20. 4035

„КОВЗАРЪ“ ЗБОРНИКЪ КВАРТИТОВЪ.

Цѣна 60 кр

Дѣстати можна вѣтов. „Просвѣта“.

Епоху вѣ господарствѣ

рольничомъ становити бульби, что не підпадають зарѣзъ. Ажъ до першихъ морозѣвъ останутъ зелени корчѣ бульбъ: „Бѣлыхъ чудесныхъ“, що выдѣють 180 200 корчѣвъ (20—22% крохмалу) и „Синихъ великовъ“, що выдѣють 200—220 корчѣвъ (15—20% крохмалу) зб мѣра и ав. Замовленіа зб задатками приймѣ, доки высѣане припасѣвъ „Зарѣзъ добръ гр. Адама Марассе вѣ Юрковѣ (п. Чхѣвъ) по 25 кр. за кѣло разомъ зб опа-кованнємъ. При большыхъ замо-вленіяхъ відповѣдній рыбатъ Зарѣзъ добръ (геср. властитель добръ) приймає заповучу, что бульба не подпадає зарѣзъ. Адресувати по польскѣ, бо мѣсцевость вѣ західній Галичинѣ. 2—10 (Варшава Лавъ).

„Русна Орнаментина“

т. е. зборникъ рускихъ буквѣ, монограмѣвъ и народ. вѣорѣзѣвъ, вѣ гарній тецѣ по 1.80 кр. дѣстати можна по всѣхъ Нар. Торговляхъ.

4213 и вѣ Ставр. книгарни. 1—1

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

порукає

найліпшій перфумы и воды туалетні

бдзначені 10 медалами заслуги и 2 дипломами признаія,

а то:

Перфумы ясинову, фіялкову, рожеву, резедову, кон-валієву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bonquet Mifeneux и т. д. Фляконикъ по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1.50 и т. д.

Вода лѣвѣвсна зазначено зѣвѣстна и побрана за-для своего приямного, одсѣвѣвжачого и довшотрѣвжачого запаху, до скрапланія одяговъ, хустокъ и розпискуванія вѣ комнатахъ. Фляконикъ меншій 80 кр. большій 1 зр. 60 кр.

Вода варшавска бдзначаетъ ся надзвичайно приєм-нымъ цѣвѣвнымъ запахомъ. Фля-коникъ меншій 95 кр., большій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова брова суть зазначено уживаний до воспраскуванія вѣ комнатахъ. Фляконикъ 60, 70, 90 кр. и 1 зр. 1.50.

Воды колоньскі знаменитій Фляконикъ по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1.50.

Купувати можна у Львові вѣ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; вѣ Кракові: Су-ковничъ ч. 20; вѣ Чернівцяхъ: Раноу ч. 2.

3747

Розсадки и лѣсны насѣня

старинно опаковані, розсады за завдаткомъ почтою або залѣз-ницею

Лесництво Закопѣвъ подъ Чарноу.

I. Насѣня за 1 фунтъ = 1/2 кѣло:

Сосны звѣвчійной (Pinus sil-

vestris) зр. 1-20

„ американской (P.

strobus-Weymutha . . . 3-60

„ черной (P. austriaca) . . 1-20

Смереки 80

Модеревъ 90

Акаціи 30

Березы 50

Больші 55

Ясени 15

II. Розсадки: сосна звѣвчійная

1-рѣчна 50 кр., сосна черная

50 кр. (розсадовѣвъ сосны 2 и

3 лѣтнихъ не продаемо, бо они

нѣтъ и непридатні до културъ).

Смерека 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 1.50,

и 2 зр., модеревъ 2, 3 и 4 лѣтний

по 2, 2.50 и 3 зр., береза 3 и 4

лѣтна зр. 2.50, вѣльшина 2 и 3

лѣтна по 2 и 3 зр., акація 1 и 2

лѣтна по 2.50 и 3 зр. Cateagus (бѣ-

ла тернина на живоплотѣ) по

10 зр. за 1000 штукъ.

(Адресувати по польскѣ, бо мѣс-

цевость вѣ західній Галичинѣ.)

4207 2—20

СКЛАДЪ КАВЫ

найліпшого рода

АРТУРА КОСЦИŃСЬКОГО

Улиця Осоловськихъ ч. 11, вхѣдъ такожъ вѣ улицѣ Тихон, Дѣмъ кн. Савѣги.

Цѣны вѣ мѣсці 1 кѣло зр. 1-90 на провинціи 4 1/2, кѣло зр. 9.60 франко.

Не маю цѣлкомъ тыхъ родѣвъ кавы, котрі инші подъ назвою мо-го знаменія отголосують; кожній самъ може перевѣрити ся, чя до-стане дежде по той цѣні тану наву якъ мая що-до якості и омаку.

Найліпша кава палена зр. 1-20, 1/8 кѣло найліпшого гербаты 75 кр., 1/8 кѣло найліпшихъ окружѣвъ 50 кр.

Літературный додатокъ „Дѣла“

БІБЛІОТЕКА НАЙЗНАМЕНИТШИХЪ ПОВѢСТЕЙ
пѣдъ редакціею И. Белея
Томъ XLII.

ЗАМОКЪ ДЕЛІ

Повѣсть

зъ ирландского жита

ГАННЫ КІРІ

—❧— Томъ другій —❧—

У ЛЬВОВѢ

Накладомъ редакціи „Дѣла“

Зъ друкарни Товариства имени Шевченка, пѣдъ зар. К. Беднарского.

1892.

I.

Гадна про выѣздъ Ивана до Лондону не покидала Бригіды въ дни и ночи, а довести се до вѣвця, сталося для неї бѣльше, аиѣжь наибѣльшимъ бажаньемъ, бо неминучимъ рѣшенемъ, въ нотре загадала вложити всю свою вытревало́сть характеру, всю свою сильну волю и всю терпеливѣсть жѣночу, котру мужнины называютъ неравъ упоромъ. Такъ упирають ся однакъ лишъ любячій женщины, бо если се, чого бажають, не вѣдноситъ ся до нихъ особисто, то треба дѣйстно дуже любити, щобы такъ бажати чогось для другого и не знеохотитись противностями, котрѣ — якъ то буває часомъ — робить навѣтъ сама интересована сторона. И тутъ таке було. Иванъ мовъ бы цѣлымъ серцемъ вѣддававъ ся господарскимъ занятямъ на мѣсци и его літературна карієра, що такъ гарно заповѣдала ся, що разъ бѣльше вѣдступала на бѣкъ, сходила на другій плянъ. Вправдѣ Иванъ не занедбувавъ пера и майже у всѣ довгѣ вечеры зимовѣ писавъ, але Бригіда хотѣла, щобы се такожъ и печатавъ, а головно щобы въ Лондонѣ допилювавъ тои печати, умовивъ ся зъ выдавцями, вѣйшовъ еъ складъ редакціи газеты, котра хочъ и просила его все ще о участь, але вѣбнци могла знеохотетись провозѣвьяемъ, та вѣддати задержуване мѣсце кому иншому. Бригіда напирала разъ у-разъ на выѣздъ, але Иванъ все рымовлявъ ся якимсь

интересомъ, обов'язкомъ, занятємъ, котре его придержувало на мѣсці. Ажъ наразъ якоесь Бригіда почула: — За тыждень выѣздити невѣдливо!...

Було се вечеромъ по поворотѣ зъ Еатле-Едге, и Бригіда гадала, що ся змѣна въ гадкахъ брата походять зновъ зъ яновсь зневаги збъ стороны Юрія або Олены, та дякувала въ души Господеви. — Дуже доскулили тобѣ? — поспытала весело, але Иванъ найперше спаленѣвъ а вѣдтакъ захмаривъ ся. — Нѣхто менѣ не доскуливъ — вѣдповѣвъ гордо — але мои обов'язки ажъ теперъ дозволяють менѣ выѣхати. Я поговоривъ зъ Юріємъ и вѣднъ прерѣкъ доглядати менѣ тутъ инвентаря. Вже знає на стѣлько рѣчь, що можу бути спокѣйнымъ.

Бригіда розгнѣвала ся. — Ты-жъ собѣ вымовевъ выѣдъ до Лондону, коли вѣдновлявъ умову зъ серъ Каролемъ и мавъшь право до сего — закликала. — Тобѣ не треба було честиности Ихъ Милости, щобы ажъ бути спокѣйнымъ.

— Але слава Богу, що ты вже такъ, чи внакше рѣшивъ ся, и мабуть, надѣю ся, не цѣнешь ся. Найно лвшъ тебе окружить нашій, здоровшіи воздухъ, а певно останешь ся зновъ давнымъ чоловѣкомъ — додала.

Иванъ, сидячи при столѣ, самъ передъ собою стыдавъ ся, що не має вѣдваги признатись Бригідѣ, якъ то именно полагоджено цѣлу справу. Чувъ, що стане буря, коли зачнуть ся допыты и — боявъ ся...

— Чи возьмемо зъ собою Моллі? — запытала наразъ Бригіда.

— Если тобѣ треба...

— Менѣ потреба! знаєшь, що я не привыкла до служанокъ и на нѣчо они менѣ. Та й тутъ не йде о мене.

— На такій случай Моллі не поѣде — сказавъ

Иванъ, набравши вѣдвѣги, и рѣшивъ ся покѣичити цѣлу справу вѣдъ разу. — Грація не бажає вѣхати и я прирѣкъ тѣ, що не будемо ви до того силувати — додавъ, встаючи вѣдъ стола.

Розповѣвъ коротко, якъ справу полагоджено. — Грація буде мати оѣку и приличне товариство — за-кѣичивъ.

Бригіда була зразу мовъ бы приголомшена сею новиною и мовчала. — Товариство вельможныхъ панъ — закликала вѣкѣнци и зачала смѣятись ся вронічно. — Хто-жь зъ васъ собихъ выгадавъ сей плянъ? — поспытала. — Ты чи Грація?

Иванъ спаментѣвъ и Бригіда се доглянула. — Теперь вже розумѣю — закликала.

— Панямъ сумно у вѣдлюдибѣхъ мѣсци, на весну падуть дощѣ, налагають нездоровѣ мраки, приерить ся и панъ управитель зновъ занепоконивъ ся въ своѣй совѣсти, та жертвувавъ гостину замку, а Грація, якъ звычайно дурна дѣтина, супротивъ выгладу на такъ достойне товариство стратила голову въ радости...

— Але що ты се мѣгъ зробити, — додала поважно — чудую ся. Для молодон особы, котра не знає Лондону, себѣлько приємности, себѣлько она може побачити чудныхъ рѣчей! — И се все пожертвовано!.. Бѣдна Грація...

Ивана се вразило. — Нѣ! — закликавъ живо — Грація має добре серце, Грація любить Олену Делі, тожь нема що ви жалувати, що зробила жертву зѣ своєї приємности, а навѣть хочъ-бы и науки въ хосенъ приязни тыхъ, котрѣ були для неї добрыми, коли сирота була жадна людского спѣвчутя. Але ты маєшь рѣвну власть оѣкѣи надъ нею, то можешь не позволить на добрый учинивъ...

— А — відповіла Бригіда — я маю представляти въ тій опіці злобну силу, котрою побоюють ся и передъ котрою кривють ся. Зъ любви до Граціи маю дійти до того, щоби втратити ен любовь, ен сердце.

Не сказала: — Якъ починаю тратити твоє... але відчула се бідна и Иванъ змъркувавъ. — Неслушно осуджаєшь Грацію о неможливу річъ, мовъ бы хочъ на хвильку призабула, чимъ ты була и єси для насъ, ты друга наша мати — сказаєть, беручи ен за руку. — Тожъ выслухай мене безъ упередженя и неохоты. Родина Делі се таїй сироты, якими мы були давнѣйше. Танъ тужать теперь до родинного дому, якъ мы давнѣйше тужили, и погадай собі, яка се для нихъ радбсть найти ся тутъ хочъ бы часочокъ, доки можуть мати хочъ дрббку права власности до тыхъ стѣнъ.

Бувъ дуже зворушений, и лишъ зъ гордосте, яву звичайно маємо супротивъ улюбленои особы, не закликавъ: — Хочу ратувати ихъ відъ недостатѣ, нужды, відъ голоду!... однакъ чувство невысказане словами, чувство жалости и смутку такъ вызначилось на лиці, що Бригіда зъ недоволена и гѣву, стала неспокійна. Давна ен сбава що до впливу Олены на Ивана на ново віджила. Не було Коннора, кстрога побоювала ся для Граціи, тожъ передо всімъ розходило ся їй о Ивана и вѣздъ до Лондону выдававъ ся їй одинокимъ сласєньємъ. Найменшій упбръ зъ ен стороны мбгъ попусувати цѣлу справу, тожъ волѣла преняти річъ такъ, якъ ен уложено. — То най буде такъ, якъ вы ввадили — сказала — скоро бачите въ тбмъ добрый учинокъ, най стане ся...

— А бачишь, сестричко, що й въ тебе добре сердце, лишъ треба запукати до него — закликавъ Иванъ вдовоаний.

Незаслужена похвала вразила Бригіду. — О нѣ!...

заеливала — не маю доброго серця въ тѣмъ значенію, въ якомъ ты се гадавшъ... Противно у мене лихе серце, котре не жалует чужихъ, щобы для нихъ жертвувати интересъ тыхъ, котрі суть менѣ близьшими. Мое лихе серце любить передо всѣмъ васъ: тебе и Грацію.

Се була щира сповѣдь, котру могла бы повторити зъ половина женщинъ. Неразъ люблять такъ цѣлою силою чувства когось, що нимъ хибне сповчуть для прочихъ людей. Однакъ забувають при тѣмъ, що абы добре любити тыхъ найдорожшихъ намъ, треба такожь любити тыхъ, котрымъ они вѣдали свое серце. Инакше любовь и наибольші пожертвованія можуть стати ся татаромъ и втратити свое найперше и найвыше знамя: робити добре своимъ улюбленнымъ.

Однакъ Иванъ знавъ се лишъ, що Бригіда любила его, тожь умѣвъ скоро усмиряти еи прикрій зворушенія. — Вывѣдимо невѣдклично въ означеномъ речинци — додавъ вѣбци, щобы потѣшити сестру.

Сей речинець припавъ на середу. Гостѣ Граціи мали приѣхати до Делі въ понедѣлокъ зъ полудня и Иванъ надѣявъ ся, що переведе кѣлька любыхъ хвилинъ. Якъ однакъ треба було прийняти сихъ гостей, стсе була kwestія, надъ котрою неразъ призадумавъ ся. Бригіда и зъ гордости и зъ охоты показати братови, що бажае зробити сю гостинну яеъ найвеличавѣйше, старала ся, щобы въ цѣломъ домѣ знати було сю засбѣбность, яка теперъ тамъ була. Служба численна и англійска помагала їй въ тѣмъ: прибрано величаво старі есмнаты, ба навѣтъ нові рѣчи вѣдсвѣжено, щобы ажъ блестѣли передъ очима и сама мѣсъ Торнлі порѣшила достроити свою особу до гармоніи зъ загаломи. Не підпала смѣшности, яка авичайно буває у абагаченыхъ людей, а хочъ не покинута своєю давною ощадности въ уборахъ, то все-таки

знала прибратись зъ вкусомъ и прилично. Въ цѣлѣмъ прибраню дому бачити можна було ладъ и величавѣсть англійску.

Про Грацію не журила ся, знаючи, що дѣвчина мала вкусъ и любила стронти ся, мовъ бы хотѣла вѣдплатити собѣ за давній недостатки у вуйка Менарда.

Въ день пріяня вже передъ полуднемъ могла Бригіда сказати собѣ, що дома єсть все дуже прилично. Се лишъ було неправильне, що Івана якъ-разъ не було дома. Якійсь несподѣваний интересъ приневоливъ его зъ рана вѣхати до Беляви, и еще до полудня не вернуть, але по правдѣ то Бригіда тѣшила ся зъ того. — Не хоче показати ся надто чомобитнымъ — гадала собѣ, и все те разомъ дуже ей радувало.

Коли поѣздъ заѣхавъ на замкове подвѣрье, Юрій вискочивъ першій, щобы подати руку матери, и випередивъ високого лбокая Торнлівѣ, заки вѣнъ змѣгъ наспѣти до дверцятъ поѣзду. Бригіда появилася на першѣмъ степені ганку и въ тѣй хвилині Грація мовъ стрѣла перебѣгла по-при ню.

— Бабетте!... викрикнула Олена зъ поѣзду, бо Грація прибралася въ коротеньку муслінову спѣданчу зъ закладнами. — Бабетте!...

Грація похизелася въ тѣй хвили до руви п. Леоноры и поцѣлювала ей, мовъ довѣка матѣрь, зъ великимъ поважаньемъ.

— Мѣй сонъ здѣйствивъ ся — сказала вѣдтакъ до Олены, солодко, лагідно усмѣхаючись, — а та побачила на темныхъ кучерахъ Граціи зеленый вѣнецъ зъ трилистѣвъ конюшаны. — Дитя, сказала їй — добре, поетичне дитя...

Губы пріятельскъ злучили ся въ довгѣмъ поцѣлунку, а Юрій не мѣгъ вѣдпорвати очей вѣдъ тои при-

надной статі. Дѣвча поглянуло на него, спаденѣло и подало руку. Юрій чувъ, що мала рученька дрожить.

Бригіда ввела п. Леонору до великихъ сѣней, котрі прикрашені були теперь зелеными цвѣтами. На великомъ каминѣ горѣвъ великій огонь, новый кам'яный помѣсть зъ бѣлыхъ и черныхъ плитъ мармору блискѣвъ чистостію.

Вдова Дермонта Делі зѣтхнула. Передъ очима стали їй мрѣвъ молодыхъ лѣтъ, котрі для неї не здѣйснили ся. Каждый крокъ єї въ дальшій комнаты выдававъ ся їй мовъ фата моріана зъ єї житя. Коли введено єї до салону, дѣвча въ бѣлой спѣдвичинѣ поставило передъ нею китецю цвѣтѣвъ, такихъ самыхъ, якѣ давнѣйше цвили въ єї зѣльнику. Се єї зворушало и она приголубивши Грацію, поцѣдувала єї першій разъ.

Поважный слуга въ чернѣмъ фракѣ являвъ ся вже кѣлька разѣвъ на порозѣ комнаты, поглядомъ пытаючи п. Бригіду, чи давати вже обѣдъ, бо Івана ще не було.

Выждавши ще пѣвъ годины, треба було таки подати обѣдъ, а се оповѣненє Івана заклопотало Бригіду и Грацію, тожъ они мусѣли вытолкувати неприсутябѣсть брата. — Мусѣло лучитись щось надзвычайно важного, скоре его доси нема. Тожъ Юрій повѣвъ матѣрь до стола, мовъ бы були у себе дома. Комната ѣдальна лишлась та сама, що й давнѣйше, бо тутъ ще найменше змѣнено и придано щось нового.

Кресло павѣ дому, котре єсть пѣсля звичаю въ цѣлѣй Англії, Шотлії и Ирландії мовъ престоломъ женщины господня, котра засѣла бы на нѣмъ навѣтъ въ присутиности королевы, було гарне и високе, та выжидало на свою дѣвчинку. Але Грація не засѣла на приналежнѣмъ їй престолѣ; живо повела п. Леонору до него и такъ єї горячо молила, щобъ засѣла на „своѣмъ мѣ-

ещи", що годѣ було вѣдмовити. Бриіда троха нахмарилась, але Юрій и Олена вѣдчули вдячність для Грація, а матери ихъ навѣть слеза покотилась по лицю. — Добра дитяна... прошепотѣла, стискаючи руку Грація.

Въ тѣй хвили почули на подвѣрѣ замковѣмъ, що кѣнь заступотѣвъ. Иванъ прѣхавъ, вѣддавъ чимъ скорше коня службѣ, а самъ, навѣть не переодягаючись, лишъ обчистившись зъ пороху поспѣшивъ до вѣдальной комнаты. Звати було, що сѣвшивъ ся, абы чимъ скорше вернути, а толкувавъ ся, що задержала его надавычайно пильна справа. Завѣзвано его на свѣдка и годѣ було выѣхати ему передъ кѣнцемъ розправы судової. Иванъ вѣвъ не богато, бо зъ лица знати були якійсь несупокѣй и невдоволенье зъ того, що опѣзнивъ ся на принятѣе гостей.

По обѣдѣ, котрый выпавъ мовѣ бы якій перъ, панѣ перейшли замѣсть до сальону на замкову терасу, котре ще освѣчували послѣдній лучъ западаючого сонця. П. Леонора устѣла зъ Бриідою при дверехъ, а двѣ молодѣ приятельки прохажувались по-пѣдъ руки. Юрій и Иванъ пѣдбѣйшли до нихъ а Иванъ вказуючи Оленѣ якійсь корчинъ зѣля, повѣвъ ей дещо дальше помѣжъ кѣломбы и наразъ задержавши ся, поспытавъ :

— Давно мали вы листъ вѣдъ брата?

— Вѣдъ Коннора?

— Такъ...

— Писавъ минувшого тыждня; якъ разъ того дня, коли дощ пригнавъ насъ до Еагле Едге, я дѣстала листъ.

— Зъ-вѣдки писавъ? Зъ Дубліна?

— Такъ, зъ Дубліна, але чому вы пытаете про се?

Занепоконлась и пильно вдвиглась въ Торняіого лячье перечутѣе сердца говорило їй, що Конноръ може десь недалеко.

Иванъ призадумавъ ся и мовъ бы не чувъ pytania, не вѣдповѣвъ, хвишь що разъ дальше ишовъ помѣжь ельомбы, а Олена мовъ бы зъ цѣкавости и несупоксюшла за нимъ, ажъ вѣнь зновъ пристанувъ.

— Місь Делі — сказавъ — справа, за-для котрой я нинѣ рано мусѣвъ выѣхати зъ дому, лучить ся зъ пытаньемъ, яке я поставивъ, лучить ся зъ вашимъ братомъ...

— А.. прошепотѣла Олена неспокойно.

— Знаете певно, що сумный станъ краю приволивъ парламентъ выдати строгу але доконечну ухвалу противъ волоцюговъ. Vagancy Act не дозволяє нікому швендати ся по ночи въ незвѣстѣй цѣли, каждый обовязанный бути о десятѣй годивъ въ мѣсца своего сталого замешканя, а тыхъ, що не повенуютъ ся тому законowi потягаєсь до одѣчальности въ дорожѣ полиційного примусу. Се, на жалѣ, строго, але...

— Звольте приступити до рѣчи — перебила Олена, спаженивши на лиці и зъ огнемъ въ очахъ.

— Полицію повѣдомлено, що вѣдъ кѣлькохъ днѣвъ наша околиця якось незвычайно зворушена. Люде выходяють ся зъ села пѣдъ нѣчь и до зорѣ пересиджують по яругахъ. Слѣджено ихъ и нинѣ рано схоплено кѣлка особъ мѣжь горами Йѣіце. Длятого я мусѣвъ ѣхати до Белявѣ, завѣзанный тамъ яко урядникъ комітету безпечности.

Олена подала ся въ задъ, але Иванъ удавъ, що того не примѣтивъ. — Панино Делі, — сказавъ — мѣжь схопленными бувъ млынаръ зъ Крана и сей зложивъ звѣнанье, що сходили ся ночами въ горы, щобы слухати промовъ, якѣ выголошували тамъ два паны, що приѣхали зъ Дубліна. Назвавъ одно прозвище...

— Мого брата Коннора — сказала Олена.

— Такъ... Але вишій, а се веѣ тайже люде зъ Делі або Гудъ Голлѣвъ, заперечили одноголосно. Одиичне збѣнанье, не підперте нѣкимъ вишимъ, не поставило вашого брата въ станъ обжалованья, а лишъ суть познанки.

— Справедливо — сказала Олена супокѣйно и байдужно.

Намагалась на той супокѣй по геройски, добувала всякихъ силъ, щобы п врыти зворушенье и здавало ся тѣй, що удалось. Однакъ се лишъ видавалось, бо Иванъ добре бачивъ се змагавье бѣдноя.

— Місь Делі — зачавъ — по-при тѣмъ, котрого вказано яко вашого брата, бувъ явѣйс чужѣй, про котрого бѣдный донощикъ говоривъ мовъ божевѣдльный. Доказувавъ, що се була — мара вашого вѣтця!..

Олена страшно зворушилась. — Боже мѣй! Боже! — закликала и слезы полились зъ очей.

— Сей донощикъ приклякнувъ въ судѣ и присягавъ на св. Петрика, що говорять правду. — Пресвѣтлѣй панове — кликавъ — се бувъ вѣнтъ.. Дермонть Делі! Застрѣлили тѣло въ ярузъ Льочъ-и-Вель, але душа ходить ночею та промовляє до людей. Я бачивъ ту мару власными очима, мои уха чули, що говорила.

— Се послѣднє збѣнанье подало въ сумнѣвъ перше — кбачивъ Иванъ. — Призвано, що донощикъ бувъ въ горячковѣмъ подразненю, тожъ не можна було опиратись на его збѣнаняхъ...

Олена мовчала. Якъ перше обаву, такъ теперь радѣсть скрыла въ серци. Мала передъ собою урядника комітету безпечности.

Завернули, вертаючи, до замку. — Місь Делі — вѣдодзавъ ся по хвилѣ Иванъ — вашъ братъ повиненъ знати про результатъ справы и ще деякѣй поясненя. Хочъ и не признано его ще за ворохобника публичного спо-

кою, але судъ поправочої поліції має підозрѣнє. При тѣмъ констаблі глядають двохъ особъ, встрі прийшовши зворушили цѣлу околицю.

— Напишу семи днями до Дубліна — відповіла Олена холодно.

Іванъ Торнлі сумно поглянувъ на ню. Цѣлий вечѣръ бувъ дуже сумний и ніхто не бувъ весело настроєний. Юрій відтѣхавъ домбѣ передъ ночею и не можна було відсидѣвати зъ Грацією дуету. При відтѣздѣ просила Грація Юрія тихо и несміливо, щоби бувъ ласкавъ посѣщувати часто матѣрь и сестру. — Най не тужать за вами — сказала сумно. — Туга такъ болять.

— Знаю се... — відповѣвъ Юрій.

Вечѣръ бувъ погданий и Юрій вертаючи домбѣ мѣвъ. Зъ вѣнца Граціи упавъ одинъ листокъ и вбѣвъ его тайкомъ піднявъ, теперъ же добувъ его и глядѣвъ мовъ на дорогій скарбъ. — Бѣдна дитина, — сказавъ вѣбниц — графмо зъ собою въ земле, однакъ вѣ одно зъ васъ не може виграти хочъ бы надѣвъ.

— Але любити чей же менѣ вѣльно! — закликавъ въ глибокомъ жалю. — Чи-жъ се не моя доля — любовъ безъ щастя, любовъ безъ надѣвъ?

По відтѣздѣ Юрія Грація уладила такъ цѣлу рѣчь, що не розставала ся зъ матерію Юрія. П. Леонора по відтѣздѣ сына втратила гуморъ, тожъ Грація подала їй альбомъ зъ видами римскої Кампаніи. Переглядаючи виды п. Леонора зачала говорити и про Ирляндію а вѣдтакъ зѣйшла на свѣй улюблений темать, на Юрія. Розказувала найменшій подробиць зъ его житя, а Грація вслухувалась въ тѣ чарѣвнѣ для неї слова.

Коли розходились до комнатъ спальныхъ, п. Леонора сказала Граціи при желаню доброї ночі: — Моя

дитино... а Грація зѣ своєї сторони похилилась и поцѣлювала ен въ руку.

Грація вѣдчула се материнске поведѣнье п. Леоноры та тѣшилась, що може якось близьше приголубитись до ен груди. Не знала бы подати причину сего чувства радости, а говорила собѣ жальбство: — Не маю матери, я сирота, а такъ жажду любви материньскои.

Олена бачила се поведѣнье Граціи супротивъ матери и ще бѣльше полюбила Грацію. — Найлѣпше сердце на свѣтѣ! — говорила собѣ.

А ен власне, бѣдне, зворушене сердце якъ сильно було теперь занепокоєне. — Де бувъ Конноръ? Що робивъ? Що она сама має робити? Если-бъ ей вѣсти, про котрѣ дѣзналась въ Делі, захопили буля ен въ Еатле-Едіе, була бѣ порадила тѣтки Ганны, але теперь мусѣла сама собѣ помочи. Зъ Юріємъ могла бы була вправдѣ порадитись, але въ тѣмъ случаю Юрій змѣгъ бы може ще менше, аніжъ она сама. Не бувъ бы знавъ, до кого удати ся, черезъ кого дѣлати. Зъ несупокоемъ и зворушеньемъ выжидала ночи, надѣючи ся, що може середъ тѣни нѣчнои прийде до неѣ яка звѣстѣа про Коннора.

Але нѣчь принесла їй лишъ неспокойнѣи сны про мару ен вѣтця, котрый вернувъ на землю ирландску, щобы дѣлати разомъ зъ несчастнымъ людомъ. Мара появилась їй пѣсля опису Коннора въ цѣлѣй величавости, молодости, а прикликувала ен до себе та молила такъ пристрасно и горячо, лишъ она не могла се зробити, бо Иванъ Торнлі стоявъ при нѣй та не пускавъ; нахмареный, зъ налицею констабля въ рукахъ.

II.

На другій день Олена пробудила ся досвіта а перша ей гадка була, vybrати ся надъ озеро, зайти въ яруги гѣрскі та перебрати ся ажъ до яруги Лъочъ-и-Вель, бо тамъ за-дѣя тайныхъ переходѣвъ и пѣдземныхъ печеръ можна було надѣятись на якусь стрѣчу. Скоро одягла ся и затульвшись въ грубу хустку поспѣшно выхопила ся зъ дому, однакъ не черезъ браму подвѣря, лишь задомъ черезъ огороды, де мусѣла передирати ся черезъ лозину, высойкій валъ и глубокой рѣвъ, котрыми Иванъ Торнлі теперь окруживъ обѣисте двѣрске. Сонце вже збѣшло, заки дѣйшла надъ озеро, але она смѣливо вшла впередъ себе, сказавши собѣ разъ, що Богъ вести ей буде, тожъ и не журнла ся знаньемъ дороги. Ба чи вѣбниц могла знати, куды йти? Мрака уступала звѣльна и Олена ишла безъ вѣдпочинку, мѣркуючи лишь, въ котру сторону йти. Знала, що завертати до Гудъ Голлѣвъ нема по що, бо Коннортъ, знаючи про слѣджене поліціи, не бувъ бы нѣколи не вѣдѣдавъ тѣтки Ганны и тымъ самымъ поставивъ ей въ пѣдозрѣнне.

Наразъ опинила ся въ глубокой ярузѣ, до котрой не дѣйшли ще лучѣ сонця, хочъ можна було знати, що оно вже досыть високо на небѣ. Рѣвножъ Олена чула по своѣмъ умученю, що мусѣла йти вже зѣ двѣ години. Наразъ якась скеля заступила їй дорогу и выдавало ся, що дальше вже нема дорѣжки. Въ тѣмъ ударивъ въ лице Олены сильный продувъ воздуха и она помѣркувала невеличку прогалину, котра хочъ и вела до якоисъ печеры, однакъ велѣла домѣркуватись, що мусить бути якийсь выхѣдъ зъ неи. Олена посуваючись на помацки въ тѣй печерѣ, почула що-разъ бѣльшій продувъ воздуха,

а навѣтъ и запахъ дыму. И наразъ по-за вѣдступомъ скелѣ побачила мешканье людске, хату гѣрняка.

Дверѣ хаты були вѣдхилені и она вѣйшла. Довкола було тихо, тожъ и она тихесенько пѣдбѣйшла на передѣ, мовъ бы лякалась перебѣти суповѣй, що тутъ залягъ. И дѣйстно пѣдыбала въ комнату слячого. Мурдокъ Мелечъ, або Мурдокъ кривый, якъ его теперъ вѣлкали, хочъ въ дѣйстности не кривавъ, спавъ прѣѣвши въ кутъ при ватрѣ, на котрѣй горѣло дещо торфу. Олена, побачивши его, мало що не кривнула зъ радости, бо була певна, що й Конноръ мусить бути блѣзъко. Хата въ серединѣ представляла видъ нужденной хаты селяньскои. Кѣлька камѣнюкъ було стѣлѣцями, вересинѣ въ кутѣ постелею, кѣлька зелѣзныхъ горшкѣвъ та одивъ збанокъ глиняный складались на наченѣ господарске. Лышь тяжка нужда сполучена зъ рѣвнодушностію може такъ жити, а прѣцѣ живе такъ загаль ирляндского люду; свѣтло и воздухъ суть злишній въ тыхъ курныхъ хатахъ. Лышь селянинъ, що зайшовъ зъ Англіи, инакше ставить ся, але бо й сей зайда инакше працюе: земля, котру обрабляе, выдае ему бѣльше анѣжъ тому, котрый ви все цѣлюе, заки зѣоре, котрый ви все передъ тымъ перекрестить и называе за-для того святою. Ирляндскій селянинъ не говоритъ нѣколи инакше, якъ „свята землиця“; выйшовши зъ краю, на примѣръ до Америки, вже тратить заразъ сю привычку, але вернувши хочъ бы по многихъ лѣтахъ, назадъ такъ называе, бо лышь земля Ирляндіи єсть для него свята.

Коли англійскій фармеръ глумить зъ него и зъ его нужды, Ирляндець, если не розгнѣває ся такъ, щобы ажъ зъ кулаками винути ся на него, вѣдповѣдае спокѣйно и гордо, що свою нужду любить и що она ему не доскулае. — Мѣй скарбъ тамъ, де мое сердце... говорить поважно.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Ваторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. у Відні М. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ в наслідок змін на нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „ДІЛО“ з літер. додатком

в Австрії: на північній 18 гр. на північній 24 гр. на північній 9 гр. на північній 12 гр. на північній 4 гр. 50 гр. на північній 6 гр. на північній 1 гр. 50 гр.

у Львові: на північній 16 гр. на північній 8 гр. на північній 4 гр. на північній 1 гр. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Ваторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані вільні бр. порта.

Подорожні членські кошти 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бр. однок. стрічки нисератови в рубр. „Надбавки“ по 20 кр. а. в.

Подорожні членські кошти по 10 кр. бр. а. в.

Справи соймові.

Вчорашнє засідання соймове характеризувалося тим, що більшість соймово показувала певне поведіння, що може такій внесення, котрі й не подобають ся або й не на руку, відкинути а limine. Два внесення руських послих: д-ра Окуневського о внесення патронату церковного і д-ра Антоновича про безпосереднє тайне голосування — перепали вже при першому читанні і сталися без предметної, позаяк більшість соймово спротивилася відкинути ті внесення до доточних комісій. Вж клябач сторонників польських порішено вже заздалегідь убити справу в самобити в початку, і ми бачили, як деякі знайоміші посли польські (н. пр. Абрагамо-вич) напаминали про тих послих не розходяться ся, а витримати на місці, доки не порішиться ця справа. Голосування представилося дуже характерно: за відосланнєм внесення до комісії повстали посли: руські, селяне мазурські, сирайна львівська і в. Чарторийський та гр. Стан. Стадницький, — про ці посли сиділи. — Таке трактування справи цілком не відповідає парламентаризму, бо замість обговорення справу в комісії, розважати аргументи в мотивованні внеско-давця, та есенуально відповісти на них противними аргументами, замість того всею правом сильнішого убавляє цілу справу: аргументи внескодавця будуть зв'язані світо-ви зб'єстографічних протоколів соймових і виключать непотрібно найрізноманітніші коментарі.

Треба вибачити зазначити, яке було поведіння палати при згаданих обох внесеннях. І так мотивованні д-ра Окуневського зазначало послів і всі оточували бесіданка та певно слухали його промову, перебуваючи злегка свими окликами деякі драстичніший місяці. Звичай парламентарний наказує, що по мотивованні внескодавця можна забирати голоси тільки що до формального трактування справи. Дятого то не конча було відповісти, що пос. о. Ковальський, хоч коротко але все таки поділяював з виводами внеско-давця і доказував, що право канонічне при-знає патронат інституцію церковною, та дятого вонь, яке священство буде голосувати противі внесення. — Мотивованні д-ра Анто-новича не викликало більшого зацікавлення між загальною і він рівнодушно віднеслись до сен промови. Рівно-ж не викликало біль-шого есену вилчення до промови легкого натяку про загальну ситуацію політичну, бо звичайно пра мотивованні треба придер-жуватись предмету самого внесення а не від-ступати від рвчи.

З газет польських годять ся занотува-ти голоси, як оні осуджують се вчорашнє поведіння більшості соймово. Dziennik Pol. пише так: „Зь деякими зауваженнями гля-дючи ми на голосування в справі внесення посла д-ра Окуневського о внесення патронату. Не годимося зь виводами посла о. Ковальско-го, мовби лиш власть духовна мала ршати, отже не треба відсылати внесення до комісії. Радше гадаємо, що кожне внесення, а спе-ціально таке ваги, повинно бути для засади відослане до комісії, бо-ж се цілком не преюдікує справу. Стоймо на тому становищі, зь якого в 1874 р. ми мусіли зганяти ухва-лу палати, після котрої відкинуто внесення в. Чарторийського, домагаюча ся запересте-вання противі безпосередніх виборів. Сего внесення також не відослали до комісії. Сен претивний, суперечний зь задачею сойму, годі похвалити. Від одного зь визначених по-слих консервативних ми чули слова обуре-ня за-дя того способу трактування самостій-них внесенн. — Те саме відноситься до вве-сення пос. Антоновича — а відносимо се по-мимо того — що се внесення уважало ся про-сто неможливим до прийняття — котре рівно-ж перешаго без відослання его до комісії.“ — Kurjer Lw. додає таку замітку при вве-сенні пос. Антоновича: „Відкинуто сего внесення розду безперечно спасенну аїтацію в ці-лім краю, котрою окликом повинна стати ся реформа виборів.“

На вчорашньому засіданні соймові ви-йшли від руських послих два нові внесення, а то поставили: о. Сичинський в справі зміни закону шкільного, — і пос. Тели-шевський в справі зміни виборчої орди-нації соймово враз зь проектом закону.

Внесення пос. о. Сичинського таке: „Зважаючи, що після §. 9. уступу 7. у-стави кравов зь дня 25 червня 1873 (д. уст. кр. 25б) обов'язана рада шкільна місцеве у-кладати річний прелімінар потреб шкіль-них і представляти прелімінар репрезента-ції громадській та складати рахунки зь отри-маних грошей;

підтвердження, поминючи предладаннє репре-зентації громадській;

зважаючи, що згадана інструкція в §. 16 в уступі 2 і 3 вкладає на місцеві ради шкільні обов'язки рахунку зь документами предладати тільки раді шкільній оруж-ної, а право справджування тих рахунків в-видавати абсолютну признає тільки оруж-ної раді;

зважаючи, що згадані уступу в інструк-ції не відповідають ні духови ні звукови у-ставу, надто ограничують доволно право о-сновне громад самоуправляючих ся, єсть жерелом надати і перетяжати контрбу-ентів та причиною хаосу і неспорядку в-тій відділі адміністрації автономічної, — підписави вносити:

Високий сойм зволить ухвалити: Зважає ся ч. к. раду шкільну краву, щоби зміни згадану інструкцію для місце-вих рад шкільних зь увазлєннєм по-станов §. 9 устави кравов зь дня 25 червня 1873, і звернула особливу увагу на госпо-дарку місцевих рад шкільних.“

Підписали се внесення: Николай Сичин-ський, внескодавець; Окуневський, Гаморак, Ку-лаковський, Кость Телишевський, Ф. Крамарчик, Потоцький, Король, д-р Савчак, Рожанков-ський, Романчук, Барабаш, Герасимович, Бор-ковський, Жардецький, Гурик, Станіслав Баде-ві, М. Менчинський, Охримович, Сірко, д-р Ольшанський.

Внесення пос. Телишевського таке:

„В цілі введення безпосередніх выбо-рів вносити підписави:

1. Високий сойм зволить ухвалити залу-чений проект закону о зміні ординації ви-борчої соймово.

2. Сойм поручає виділити кравому, щоби до узнєння Найвищої санкції того закону потрібні кроки підприємств.“

Підписали се внесення: К. Телишевський, внескодавець; Ю. Романчук, Н. Сичинський, Н. Герасимович, Король, Рожанковський, д-р Савчак, д-р Ольшанський, Жардецький, Охри-мович, Барабаш, Окуневський, Гурик, Гаме-рак, Кулаковський, Сірко.

Проект закону, долучений до сего вве-сення звучить так:

Закон

зь дня . . . обов'язуючий в королівстві Галичини і Володимирії в вел. князівстві краківському, котрим зміни ся постанови §§. 5. 6. 7. 12. 13. 21. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. і 34. а. 3. ординації виборчої зь 20. вересня 1866 В. з. кр. ч. 26.

За згодою і за ухвалою сойму Мого ко-ролевства Галичини і Володимирії в вел. князівстві краківському постановляю, що слїдує:

§. 1.

Округом виборчим для курій вибор-чої зь громад сільських єсть кожний повіт адміністраційний (політичний).

Всї до вибору посла до сойму кравового зь курій менш послих (зь громад сіль-ських) в одній округі виборчій управле-ній, становлять одно виборче тіло.

Они в одній округі виборчій єсть більше місяць виборчих, належить для кож-дого місяця виборчого заложити окрему листу виборчу, до котрої вписати належать всїх тих до вибору управнених, котрі в тій місяці вибору доконати мають.

§. 2.

Вз округі виборчій курій менш по-слих єсть місяцем виборчим окремий міс-ця пробування суду повітового також кожда громада, котра більше має як 1000 мешка-нців. Для громад о населенні менш єсть місяцем виборчим то місце виборче, котре єсть тій громаді найближче.

§. 3.

Виборцями зь курій менших послих (сільських громад) єсть:

а) всї ті, котрі в громадах о трьох колах виборчих належать до першого и другого кола виборчого;

б) котрі належать до третього кола ви-борчого а від одного року що найменше 2 ар. податку безпосередного оплачують;

в) котрі в громадах не послихуючих трьох виборчих кругів (§. 13. зак. о ор-д. в. гр.) становлять дві третини всїх по-даваючих посла висоти оплачуваного по-датку упорядкованих; а по них ті, котрі найменше від року 2 ар. в. а. річного по-датку безпосередного оплачують; а остаточно г) всї ті, котрі після ординації вибор-чої громадської без вигляду на оплачувані ними податки в виборах громадських єсть управнених.

§. 4.

Головним місяцем виборчим єсть місяць виборче того повіту судового, котре

в §. 5. орд. выб. сойм. при означені кож-дого округу єсть подане.

§. 5.

Постанови ординації виборчої соймово о укладанні, провірюванні і оповіщуванні листів виборчих, дальше постанови о приготуван-ня і переводженні виборчих зь курій мѣ-ков, мають на будуче відносити ся аналогіч-но також до виборів зь групи менш по-слих зь слїдуючими висновками.

§. 6.

Для кожного громади, котра після §. 2. єсть разом місяцем виборчим — укладає ся окрему листу виборчу.

Листи виборчі для одного мѣся вибор-чого творять ся в тій способі, що алфебе-тичним порядком вписує ся всїх вибор-ців кожного громади до того мѣся вибор-чого належачих.

§. 7.

Комісія виборча для кожного мѣся ви-борчого складає ся з 3 членів, комісарем правительственным з-поміж виборців по-кликанних, і з 4 членів з-поміж вибор-ців присутних, виборцями в члені тоя комісії покликанних.

Комісія виборча головного мѣся вибор-чого становить разом головну комісію ви-борчу, покликану до розсліду, розчлене-на і оповіщена остаточного результату вибору зь всїх послих мѣся виборчих.

§. 8.

При всїх виборах розпочинає ся ви-бори тій, що найперше віддають голоси свои члені комісії виборчої.

Одсі покликує предсідатель комісії виборчої виборців до відданя голосів.

Управнєний до вибору, котрі перед у-плывом часу, до закінчення вибору назначе-ного, в час виборчий стануть, мусять бути до голосування допущені.

§. 9.

Закон той входить в життє при розпо-сая найближших виборів соймових.

§. 10.

Постанови §§. 5. 6. 7. 12. 13. 21. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. і 34. а. 3. ординації ви-борчої соймово зь 20 вересня 1866 В. з. кр. ч. 26. ухилиє ся.

§. 11.

Виконання сен устави поручаю Мому мі-ністрови для справ внутрішніх.

Кляб з львівців, як доносить Reforma, зазначив на послідній нараді своє станови-ще супротив деяких петицій вча народного в Бродях, предложених о. Сірко, а маючих засадниче становище. — Якого рода се зазначення становища, не знати.

Письмо зь Відня

в справі нового руського товариства „Громада“.

В неділю дня 6 н. ст. марта с. р. від-були ся — як ми вже коротко доносили — в концертній салі Smeykala (III. Bezirk, Landstrasse 45.) перші збори віденських Ру-сина зь справі наради надь заснованнєм нового руського товариства у Відні, в ко-трих найшлись би всї стани нашої есубль-ности, а головню кляса робітничу. Ініціато-рами зборів були віденські академіки-на-родовці, і сей день був для них днем три-умфу. Простора салі ледви помістила всїх учасників. Явилось звыж 60 людей і за-сиди при шістьох великих столах. Звыж 30 людей було зь кляси робітничої, а зь інтелігенції, окрім академіків, Вс. оо. д-р Т. Сембратович і о. Пюрко, д-р мед. Бриво-вич, Фальбійчук, Дяков і др. Збори роз-почав акад. К. Студинський і повтавив в імени комітету академіків-народовців по-перед о. д-ра Т. Сембратовича і о. Пюрка, котрі зь одушевляньем прийня гаду за-явля нове товариство, дальше інтелігенцію світску, а вкінці всїх робітників, котрі мають становити головну силу в товаристві. Потреба такого товариства — говорив и. Студинський — єсть дуже наглаго, бо кляса робітничу, не чуючи ніколи рідного слова, вынародовлює, забуває свою мову, а на слу-чай слабости або нещастя не находить у ні-кого ні помічи, ні потїх. А великий сором жити на віденських Русинах, що не зби-ли ся ще ніколи разом, не познають одини-другого, не знавали ся познати, чи єсть у них сила до завзяння і удержання такого то-вариства.

Русини в Відні членю значне, бо звыж 800 таких, що приналежали до руської мови в часі конскрипції, а єсть певно зо два рази тільки таких, що вынародовлює в ста-ли Нїмцями. Отже цілком товариства було б громади віденських Русинів, будити в

ниг духа національного і допомагати русь-ких робітників в часі слабости і безро-ббти. До товариства мали-б належати як мужичи так і жєнщины, замешкалі у Від-ні, бо не менше привра доля і галицьких робітників, котрих жєди вивозять до Відня і в страшний спосіб их використовують, платячи им місячно по 3 ар., де найслабша робітничу зможе заробити що-найменше 8 ар. і харч. До товариства будуть належати та-кож інтелігентні Русини і будуть всїма си-лами старатись, щоби товариство мало не сотку але дві-три сотки членів і щоби роз-вилось як найкрасше. Кінчачи свою бесїду, п. Студинський вбавив присутних, щоби ні-хто не сумнівав ся в заснованнє товари-ства, бо коли на перших зборах явилось тільки учасників, то оно буде в початках числяти що-найменше сто членів, а Русини в Галичині приймуть ся гаду дуже радо і латками допоможуть, щоби товариство могло вже в маю с. р. мати свою хату.

На внесення акад. Студинського вибрано проводником дальших нарад надь статута-ми акад. д-ра мед. Павлюка. Товариство охрещено именем „Громада“. Дебата надь статутами була дуже гаряча. Слово забаря: оо. д-р Т. Сембратович і Пюрко, зь робіт-ників Шумський, Будзанюк, Шквир, В-гунь, Морозко і Галушка, зь академіків Петровський, Студинський, Целевич, Ленків, Івасюк, Явєцький, Дубицький, Ганаківський і инші. На всїх лах можна було бачити радість, а зь всїх бесід, особливо робіт-ників, виділось велике зацікавлення і свідомість діла, до котрого они забират ся. По прийнятті статутів вибрано, на внесе-нє акад. Петровського, підперте о. Пюрком, комітет зложений зь сїмох людей, котрі мають зайнятись выслєннєм статута до на-містництва, збраннєм грошей і взагалі всякими приготуваннями до заснованя і введе-ня в життє нового товариства. До комітету увійшли: К. Студинський студ. філ., В. Па-влюк д-р мед., Давєвич механік, В. Фальбійчук мінєст. урядник, А. Юрєвич лєстопись, М. Вгунь выслуж. лєйбгардист і М. Давєв мінєст. урядник. На внесення д-ра Т. Сембратовича поручив зборі коміте-тові, щоби по затвердженні статутів выпе-чатув их.

Акад. Студинський зазначив, що часто привідають в Галичині до Відня бідні ремісники на дальше образованнє, а не маю-чи в перших днях пристановиса, дуже тяжко відують, тож поставив в імени збору до о. д-ра Т. Сембратовича просьбу, щоби такій честній ремісники знайшли мешка-нє в семінарі через кілька днів, закам знайдуть собі уміщенє. О. д-р Сембрато-вич заявив, що дуже радо прийде тій в поміч. [Опєски.] Д-р Брєкович заповів, що обов'язує ся всїх ремісників, котрі за-пишуть ся до „Громади“, лїчити в часі не-дуги их або их родних зовсім безплатно. [Славо!] П. Фальбійчук обіцяв усїх робітників, членів товариства, засугати безь всякого нагороду в судях і передь власт-ми, а також выготовлювати урядово пере-клади авторів. [Славо!] Дальше уділяв зборі комітету відповідей директиви в справі вынайму мешканя, а потім проводив зборі заявив, що порядок нарад уже ви-черпаний і так по тригодинній нараді при-ступлено до комерсу.

Коли в нарадах видно було зацікаре-вання всїх учасників, то в часі комер-су перейшло се в таке одушевляньє, якого пашучому сї стрічки в нїяком зборі не лучалося видіти. Д-р Т. Сембратович і Пюрко, дальше світська інтелігенція і акаде-міки переплитали між робітниками і пої-шов тоасть за тоаством, плєня за плєнію. Кожний чув ся рівним в товаристві, на всїх липах сіла сердечна радість, всї бу-ли немов одна родина. Першій тоасть під-їсь д-р мед. Павлюк в честь о. д-ра Сембратовича, котрий обіцяв помагати тоа-рєству і привів зь собою на збори часть своих питомців. Збрані відіспівали сер-дечне „многа лїта“. О. Сембратович відпо-відєсь, що цілє товариства так висока і гар-на, що завзяно его кожний мусить приплє-суги, а его стараннєм буде, щоби і питомці віденської духовної семінарії достали відь компетентних властей дозволі брати живу участь в товаристві і готовитись на буду-чих робітників до добра народу. При-бачи своих, грїмно оплєскуваню бесід, вїсь о. Сембратович тоасть в честь о. Пюр-ка, котрий — як се зазначив вь свой вступній промові акад. Студинський — ще передь двома лїтами піддав гаду заснова-ня товариства, котре би згорнуло всї класи Русинів і стало муром против вынаро-длюваня руських робітників. О. Пюрко у відповіді підїсь свою радість зь того, що аєрно, якє відь януєт, свїт разом улає на добру рблю, і підїсь адровдє акад. Сту-динського, котрий гаду его переводить в діло. Акад. Студинський зазначив, що годі числяти ему то в заслугу, бо се було обо-

дуплікатами до своїх зборів книжок. Товариство, що свіжо завважало, найбільше відчувало недостатку засобів на закупівлю потрібніших творів хоча б з одного талона вкупі. — У Львові дня 6 н. ст. марта 1892 *Ів Франчук*, голова. *Остань Макарушка*, бібліотекар.

Виділі товариства руских ремісників „Зоря“ вибрані загальними зборами 6 н. ст. марта, ухвалюючи ся 9 марта так: голова товариства — п. Василь Нагорний, заступник голови — п. Дмитро Ковальський, касир — п. Павло Мартинюк, секретар — п. Григорій Василько, пореєктор — п. Володимир Прийма, бібліотекар — п. Петро Згуровий, контролер — п. Наколай Хлібкевич.

Відкриття читальні „Просвіти“ в Поляниці коло Болехова відбулось дня 6 н. ст. марта о 3 годині по полудні. По відкритті вечірній збори ся всі в читальні, котру уміщено в домі ч. Філка. Ту явився також п. Іполит Венгріновський ц. к. управитель львівських державних і п. Мартинюк ц. к. помічник львівських.

Учасники по відкриттю „Царю небесний“, запросили о. Грабовського, пароха Тисова, на предсідателя зборів. По вголосній промові предсідателя о. азначено і хосенности читальні, коли в годі і марі члени старують ся о в добро, відслідувати школярів руско-народній півні „Де згода“. „Марь вам“ і т. п. і деклямували кілька епіграм. До читальні вписало ся 41 членів. А до виділу вибрані: Михайло Яценюк, на чальник громад, котрого заходило товариство се завважало ся, яко голова; Давид Барабаш яко заступник голови; Василь Шмега яко секретар; Михайло Шмега яко касир; Федор Дубів, яко бібліотекар. Заступниками виділових вибрані: Гринь Шмега і Василь Фамелюк.

Вз відкриття предсідателя зборів многолюдство для цесаря, гостей і членів товариства. Пань Венгріновський зложив шедрий дарь 5 ар. на ціль читальні, желаю доброго успіху читальникам, а о. Грабовський пожертвовав 25 книжочок від себе. Збори закінчилися відсліданьем руского яму „Ще не вмерла України“. Вдоволені селяни можна було бачити їх в поведени в їх сердечного прощаня наших гостей.

Один з членів.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

О німецькій дипломатії на Восток писав недавно віденський кореспондент Times а так, що представителі німецької держави вже не суг так діяльні і не виступають рішучо, як за часів кн. Бісмарка. Із відкриттям про рішучі нагоди, де треба явного поміч, спинала до явного степені ціль дипломатичну акцію. Коли же Бісмарк був міністром справ заграничних, то репрезентанти Німеччини до ставали нераз скоріше точай інструкції, ази ще надійшла нагода, для котрої вони були правнотні. Але если як підв'язувано зашлан, то являло не манув одні або два дні, щоб зарез не прийшли з Берліна докладні припорошення. Тепер через проволочку німецької дипломатії вже не мають так великого значіння, як попередно, мило того, що Німеччина тепер на Восток сбилво виступає разом з Австрією, Італією та Англією частіше і навіть з таких справах, до яких за часів кн. Бісмарка она ніколи не хотіла мішати ся. Таким способом дорігій час часто минає страчений. Причому тої системи зовнішня е се, що гр. Капрізі нераз і в справах дорігійших мусить вважати гадя цесаря. Система ся, після погляду Times а, зовсім несправедлива, і в случаю кризису може довести до лихих наслідків. В обороні німецької дипломатії виступала Nordd. Allg. Ztg і заявила, що репрезентанти Німеччини достаток своїх виступів ще завчасу і так само докладів, як перед тим. При тій офіційній органе не заперечив, що Німеччина тепер більше обходить події на Восток, як перед тим.

До англійського дневника Daily Chronicle доносать з Відня, що російській міністер війни не приймає першою висланих респетерів виготовлених в французьких фабриках правительственных. Причину відваження замовленого оружа е мабуть недостаточна робота. Ся справа мала зробити дуже лже враженье на французьких та російських кругах воєскових. Третя вбог дотичать золота, котрого явись запас досі Росії ще має за границею. Міністер скарбу Вишеградський стаяє повола російське золото з заграниччя і в останній час вилучило до петербургських кас правительственных 100 мільонів франків. Цена се річ, що безпосередно причину до стянєня сего золота російському міністрови скарбу подала обставина, що в російськом скарбі державном недостаток. Се однак будь-що-будь буде мати вплив на грошовий торг так, що регуляцію валюти в нашій державі з тей причиною буде можна далеко трудніше перевести.

В міжнародних відносинах на Восток знов може наступити зміна, а се яменно дотикає передовсім Туреччину і Болгарію. В Константинополі увільнено не давно Болгарина Христа, котрий зложив звязані і доказав, що забіство Вулковача було виконане на приказ Росії. Після сльва Христа, прийшов до него служачий почты російськом Шашманов разом з Болгаринами Тушекчином, котрий в одній з убійців Белчева, і сказав йому, що одеський комітет болгарських емігрантів порішав смерть Вулковача. Заразом він его запитав ся, чи прітме ся его убийця? Христо відмовив, але заявив йому, що за себе в найде заступка і в тій ціль звернувшись до свого приятеля Мерлеана, однак в тій не прийняв ся того. Вкінці знайшли, як розкаже Standard, двоєх Росіян, котрі згоди ся на те предложение. По тій турецькій поліції призвешувала того аїента чи служачого почты російськом Шашманова, але російській амбасадор Невідов спротивав ся сему і закликавувать з так добрим успіхом, що Шашманова выдано назад в руки російським властей. Податливості Порты вразила дуже болгарське правительство і выкликнула в Софії велике невдоволення, та як доносать англійській дневник, в міжнародних відносинах Болгарія та Туреччина частіше зміна з тей причиною. Болгарське правительство має замір выслати до Порты серіозній представлення, а так само і до інших європейських держав. Ситуація, як кажуть англійській дневник — дуже небезпечна і лише скоро акція держав може зарадити грізній небезпечности.

НОВИНКИ.

— Павел Романчук має нині піддатися операції. Але п. лікар Шпаш, Яна, Вері і Сельскій заявили, що від трьох днів стане здорові п. після так поліпшив ся, що без операції можна обійтись. Сам же д-р Яна в писемі до нашої редакції пише так про результат інвазіонної наради лікарів: „Позаяк пацієнт від трьох днів не має горячки, то запальний густ в ямній черевній показує нахлїст до менш, менше болять, а пухляка цілон правого боги уступила зовсім. Загальний етант сил вдоволюючий. Тому рішено полишити при дотеперішній ліченю. Можлива річ, що при кількох днях ще і терпеливості поступовно густ запальний в ямній черевній сам може розійти ся. [В теперішній хвилі не еть вказане виконане важної операції.]“ — Г. Пр. митрополит, переїздяючи по-при мешкань п. після, відбував ся про его здоров'я.

— Зауважувать в комнатах „Бердів“ не буде, бо на ту пору припадають збори товариства ім. Шевченка.

— Крути-верти, треба смерті! В справі зв'язної байки про офіційну репліку посла Антоновича на відповідь Г. Е. митрополита не може ніяке крутарство „Галицької Русі“, хоча бы она і покривалась підписами кількох послів з свого сторонництва, схованими в своїй редакційній шухляді. Вчора Г. Е. митрополит в палаті соймовій, при кінці засідання, при послах Антоновичу, Рожанковському, Герасимовичу, о. Св. чинському, Телишевському, о. Сірку, д-ру Савчанку і декільх других, до очей д-ру Антоновичеві сказав, що на его [митрополита] відповідь д-р Антонович ніякою реплікою не висказав а в своїй першій промові про „Росію“ або „Україну“ ані не гадав. Вирад д-р Антонович і своїмні Рожанковський старали ся перекопати Г. Е. митрополита, що д-р Антонович має щось сказати, коли працює ся з митрополитом, [отже в же приватно, по акції офіційної], але такі митрополити і на се заявив рішучо, що навіть такої приватної репліки не чує, бо ніяк же був бы на нею відповів. Отже хто хоче пересвідчатися, чи інформація — чи „Діла“ чи „Галицької Русі“ — були правдиві, [т. е. чи пос. Антонович на відповідь митрополита офіційно реплікував] нехай спитає класичного свідка в тій справі, Г. Е. митрополита.

— Залишки. В 31 ч. „Діла“ з дня 27 н. ст. обіця с. р. віввала нас Вл. пань Наталя Корбунська, щоби ми розпорядилися квотою 22 ар. яка осталась из складки на справлені лєнги для товариства „Славія“ в Празі. По спільном порозумінню заявлено, що ми порішались по повиску квоту передати товариству „Львівській Воля“ признаючи еи на справлені для того товариства відповідного правору, про який згадує статут того товариства. — Г. Шухевича, Л. Вахнянинова, І. Федаківна, О. і М. Велачанька, Кулаковська, Вахнянинова, Голубовичівна, Пачовська, Кросевичівна, Ольга Шухевичівна, М. Витковица, Войковська, Пацлавська, Цурковська, Гр. Шеховичівна.

— Рада міста Львова ухвалила на онгодинній своїм засіданню заклекати в році 1892 дальшу част річки Паски в уліці Кохановського. Кошт заоклеплення буде выносити 15.000 ар. Робот тых не буде громада вести в своїм рахунку а водатить их в предри мство янініра Іваньського. — В справі факультету медичного ухвалила рада відступити правительству зарез актом нотаріальним гурт під будову клінік, положений при уліці паркерів а крім того выплатити правительству в 1892 році обіцяну квоту 30.000 ар.

— В інтересу краєвого промислу. З Ломы, в турчанків повіт, пишуть до Kurjer-a Lwow-skogo: Було бы пожаданим, щоби забавляючі тепер сойм підпрі вже нераз підпомену справу будови залізниць локально з Устрик до Ломы. Два великі повіти: турчанський і староміський не мають зовсім ніяких залізниць, хоч то було бы пожаданим з многих взглядов. В тутешній околици розвиває ся водь а когось часу нафтиний і деревний промисл і експорт був бы дуже значний. Еть тут більше як 10 тартаков паровых і кілька канатів водних, суг копальні нафти в Ломі, Головецька, Райськ, Жолобу, Чорній і т. д. крім того експлатовано богаті поклади земного вуглю в Вовчій. Лєсы неперенбрай. Було бы дельного велике поле до ділання для промисловців а если бы улекшено вывез, розвинув бы ся промисл з користю для краю. Треба додати, що кожного року привізять тудь дуже багато гостей задля свіжого гірського воздуха і жен-

тиць. В самій Ломі иснувала через 5 лєт велика, одинока в цїлій Галичині фабрика цelloзны, основана гр. Шамбордом, котра давала заробок 200 робітникам і многим селянам, довозившим дерево з лєсов для фабрики. В наслідок недостатку комунікацій упала ся фабрика минушого року, если бы однак же була выбудована залізниця, фабрика піднесла бы ся на ново, тым більше, що велика фабрична будинки, положені над Дністром, мають доси повне урядженє, кілька паровых машин о силі 300 коней, парові котли і т. д. Довідаємо ся, що проект будови залізниць з Устрик до Ломы знов піднесений і дельного при нагоді вбрана сойм обертаєм ся до тых послів, котрым розвиток промислу лежить на серці. Без сумніву причиною бы ся до здійсненя того проекту і управа тутешніх добр, обнимаючих 24 сль і належачих до князя Парми.

— Еміграція. В місяці лютом с. р. прибуло до Овєшца з наміром емігрувати до Америки 731 особа а то 575 особ з Галичини, 7 з Буковини і 149 з Угорщини. З тей числа експозитура дирекції поліції завернула з дороги задля браку паспортів або достаточних средств на подорож 89 особ, а то: 84 з Галичини і 5 з Угорщини. Если возьме ся на увагу подорожні повіти в Галичині, то найбільше выходять в лютом доставив повіти мїльцій, бо 136 особ, друге місце займає повіти ясельскій, з числом 64 особ, водтак иде повіти новосандецкій, з числом 57 особ, дальше сявотскій з 47 особами, домбровскій з 34, кольбушівскій 32, новоторгскій і пильненскій по 26 особ, бжескій і рошчакій по 25, горлицкій 22, коросенскій 19, львувтскій 12, тарнобжескій 11 особ — вой інші повіти выказують вже низше 10 особ. В тій самій час віддано до суду для покараня за униканє служб воєскових і за фальшиві паспорти 6 емігрантів. — В лютом повернуло з Америки через Овєшцим 651 особ, а то: 488 до Галичини, 49 до Буковини а 114 до Угорщини. Жидів російських виїхало в лютом через Овєшцим до Америки 235 особ.

— Нові жерела нафти відкрито в околиці Фриштака, повіта ясельского. В Модервці, селі віддаленом о миль від Фриштака добувають же воду. Шукать за нею також в Ко-быльм тогось повіта.

— Рух передвоборній на Буковині обявляє ся, як пише Gazeta Polska, з великою силою. Онгоды скликало політичне товариство румунське Concordia загальні збори своїх членів, щоби на радити ся над ситуацією політичною, выкликаною переходом провідників румунських до опозиції. На зборах явило ся до 300 особ з різных сторін краю, найбільше з полудневої Буковини. Нарадом проведив д-р Цотта. Румуны хотять навязати тепер дружні зносини з буковинськими Німцями і обіцяють их підпирати при теперішніх выборах. Також хотять они обняти провід акції выборов поміж червоцкими робітниками. На Червоці має ставати яко кандидат бар. Микола Мустація, виновник цїлон недавній асеры буковинської. З іншах народностей явило ся на онгодинніх зборах кільканадцять червоцких мїщан Русинів і колоністів Німців. Деякі бесідники виступали на зборах остро против дотеперішню румунськом політики на Буковині, інші знов, як пише гадана газета, ударили в своїх промовах сильно на Поляків.

— Похороні Пала Пелея відбув ся дня 9 н. ст. марта. Над домовиною сказав пращальне слово маршалок краєвий кн. Евст. Сангушко. Похід похоронний провадив еп. Пузина. Домовину несли приятелі і знакомі покійного. В похороні взяло участь дуже багато польських родичів аристократичных, намітників гр. Ваде-ні, маршалок кн. Сангушко з 30 послами соймовими, командант львівського корпусу кн. Вільдштрет з женою, командант краківського корпусу генерал Кріґаммер, генерал Гелднер, д-р Вилньскій, д-р Божинський, рада міста Кракова, професори тамошнього університету, Матейко, Косак і много депутатів та представителів властей автономичных та правительственных. Богослуженье в костелі Пр. Дви Марії відправив кардинал Дуаевскій. Тьло покійного аложено в гроб роданном в его маєтности Руща під Краковом.

— Обирав церква. В селі Новосіліц коло Дунаєва обкрадено 27 н. ст. лютого с. р. церков тамашу вже другій раз від осені. Першій раз в осени украли 8 церковных обручів а другого разу 250 ар. готівкою і кілька шнурів коралів. Вивозників досі не высліджено.

— Краєва рада шільна ухвалила на своїм зібданні з дня 8 марта с. р. признати Гр. Заричку, учителя школи вправі при семінарії учительської у Львові другій додаток п'ятилітній; перенести зб. взглядов службовых учителя Люд. Геня з Коронужа до Ковбачини в повіт рудецкій; поручити дійстві управительство Ів. Хомикова, учителя школи народної в Подборцях і Іл. Чижови, учителя в Дублянках; перемістити школу етатову в Чернятині, повіта городенського, від 1 вересня 1892 на 2-класову; перемістити школи: в Демянів, Васочині, Черні і Гербутові, повіта рогатинського на етатові від 1 вересня 1892; систематизувати від 1 вересня 1892 посади особних катихетів греко- і римокат. в Калуші; именувати: Гр. Конкольника, учителя школи філіальної в Хлібчині польськом; Іос. Цвеле, учителя школи філіальної в Пенашеві, Ів. Миколайчика в Быстрій і Алекс. Новоторського в Горожанці; завети у всіх галицьких школах неву польську правопис школьну підля правля, ухваленых краківскою академією наук.

— Самоубійство з задрости. Дня 7 н. ст. марта повисла ся в Городику горьшном на Буковині в обрб молодого селянина Ірена Скеуль. Причину самоубійства була задрости. Ірена перед роком выйшла замуж, вскорі однак побачила, що муж занедбує еи і заявляє ся до інших молодих; се так еи оббило, що відобрила собі життя.

— Дробий ажит. В Москві згоріла дня 6 н. ст. марта найбільша в цїлій Росії фабрика та-

Вісти з Авр. Львівської.

Презенту на парохію Червинь одержав о. Сам. Винявскій тамошний завдатель.

В пропозицію прийняті со.: на Зв'язнені 1. Мих. Форис, 2. Теод. Ковальскій і 3. Дмит. Быхаловскій; на Соборуд: Іос. Бандир, Сам. Савула і Мих. Свѣтеньскій; на Подборці, в терні: 1. Оуар. Зацерковный, 2. Теод. Леонтович, 3. Вас. Вернацкий, а в списі Шасн. Гавриш.

На конкурс з річницем до 30 н. ст. цїлній розписаний парохі: Русичів, деканата хоробовського; Чижків, деканата львівсько-ва-мського; Зарудь, дек. зборівського і Жовтків, дек. рогатинського.

Президи намістництва годить ся на канонічну інституцію о.: Амар. Рыбака на Войтховичі і Сев. Борачка на Яковівці.

Митрополита консисторія вставила ся до намістництва о дарь з ласки для відв по свячениках: Неон. Барановскій і Іванний Струменський та о замоги для о.: Гр. Алеськевича пароха Перепельник, Адр. Пеленьского, завдателя Журова і Ник. Фольваркова пароха Демні.

Увільнений від трудов при архика-тедральній церкви св. Юра у Львові о. Ів. Филиповскій.

В обм пресвитеріальній для рукополага-ня прийняті: Ю. Лавчик, Леонид Молчковскій, Ксен. Роздобльскій, Дмит. Романовскій, Мих. Щуровскій, Ів. Зазуляк і Петко Атаназов, Болгарин монах ордена Смартвхвостанців.

Телеграми „Діла“.

Відень 12 марта. Президентом австро-угорського банку именован проф. Кавц. — В анкети валютной промашав економист Герца і заявив ся за заведенням монети золотом.

Загребь 12 марта. Консисторія заказала священству брати участь в агітаціях при надходящих выборах до сойм.

Берлин 12 марта. Переговори з кн. кемберлендским покінчать ся на другій тыдєнь і фонд вельскій лишити ся під управою Прусаків.

Брукселя 12 грудня. В копальнях угля коло Шарлероа величезна експлозія газів. Погибло по-над двіста робітників.

Петербург 12 грудня. Приїхали Гурко і Коханов в справах воєсковых у заходнихх провінціях Росії.

В САМІ ТОВАРИСТВА „FRONSHINN“ (в готелю Жоржа) РУСЬКІЙ НАРОДНИЙ ТЕАТР під зарядом І. Виберовича.

В Неділю дня 13 л. марта 1892.

По раз першій:

МАРТИНЬ БОРУЛЯ

Оригінальна українська комедія в 5-ти актах Карпенка-Карого.

Режисер: С. ЯНОВИЧ.

ОСОБИ:

Мартинь Боруля, богатий шляхтич, чиншівник	Т. Гембицький
Палажка, его жінка	Е. Гембицька
Маруся, их дочка	І. Виберовичева
Степан, их син, канцелярист земського суду	Л. Курманович
Гервасій Гуляницький, богатий шляхтич, чиншівник	А. Стечицький
Микола, его син	С. Янович
Протазій Пельонжко	С. Подвоський
Матвій Дульскій	С. Влодарскій
Націвскій, реєстратор з ратуши	М. Ольшанскій
Трандальов, повзрений	А. Кляшевскій
Оселяк	М. Кирпичий
Трохим	С. Новицький

Гості обого пола.

ЦѢНЫ МѢСЦЬ: Крѣсло в першихх рядахх 1 ар., в дальшихх 80 кр., партеръ 40 кр., для пп. учениковъ, селянъ і гарнізону партеръ 25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вечоромъ.

Надослане.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові

під „КОПЕРНИКОМ“ ул. Театральна ч. 6 (пальч св. Духа) напроти головної одахи.

Окулярі, мікроскопи, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричній, найдешевше і найкорше.

Замовляти з провінцій адресувати: „Новий оптик“ під „Коперником“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ВЪЗДЫ

в Нідерландско-Американськом товаристві парохидной плавн.

I Kolowratring 9

IV Weyringergasse 7 a

WIEN.

Проекты і поясненія якъ найдешевше і безплатно. 4165 11—52 Найкоротша, найкорша і найдешевша подорож.

ПЕРША КРАСНА ФАБРИКА ВИРОБІВ ПЛЯТЕРОВАНИХ
такъ зване **хинське срібло**
ЯКУБОВСКИЙ & ЯРРА
Краків Ринокъ ч. 25, Львів Ринокъ ч. 37
порувають ся знаряди служачи для ужитку церковного и домашнього, одвѣтні для виправъ слюбныхъ и дарунковъ у великомъ виборѣ по доступныхъ цѣнахъ.
Ремонтъ, золоченя и посребленія псянхъ въ той кругъ входящихъ предметовъ виготовляють ся точно и дешево.
ЧАЙ РУССКИЙ
и САМОВАРЫ ТУЛЬСКИЙ.
Цѣнники на жаданье франко. — Опакованье бесплатно.
Вѣдиродавцямъ значный работъ. 9204 4-10

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ
у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)
НОВО УТВОРЕНА
ТОРГОВЛЯ ПАПЕРУ, ОБРАЗОВЪ и ТОВАРОВЪ ГАЛАНТЕР.
Порувають свѣжий транспортъ найлучшой гербаты хинської
№ 1. Конго зборка масва . . . 1/2 клгр. 2:30 зр.
" 2. Кайсовъ Конго . . . " " 2:80 " "
" 3. " цвѣтна . . . " " 3:— " "
" 4. Нингичовъ (Imperial) . . . " " 4:— " "
" 5. " Мандаринъ . . . " " 5:— " "
Высѣвки гербаты
" 6. лучший сортъ . . . " " 1:50 " "
" 7. наилучший сортъ . . . " " 1:80 " "
Всякія замовленія виконують ся точно и выслають ся зворотною поштою. Порувають мою Торговлю благосклонной памяти П.Т. руской Публики, остаю зъ поважаньемъ
Иванъ Дуткевичъ.
4078

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!
Симъ маю честь повѣдомити Впважану П. Т. Публику, якъ у Львовѣ такъ и на провинціи, що я перенѣсь мою **робѣтню тапіцерско-артистично-декораційну** подѣ фирмою
Володиславъ Дрожинський
зъ улицѣ Паньской
на улицю Коперника ч. 28.
въ котрой виготовляю всякія работы зъ того обсягу послѣ найновѣйшихъ журналовъ и моды по найумѣренѣйшихъ цѣнахъ та въ означенѣмъ речинци.
На жаданье выѣзжаю на провинцію.
Порувають ласкаво П. Т. Публицѣ и
остаю зъ поважаньемъ
Володиславъ Дрожинський
Львовѣ, ул. Коперника ч. 28.
4200

ALFRED RASSI
Troppau österr. Schlesien.
основана въ р. 1857
торговля настьнъ господарства лѣсового и рѣльничого
за згодомъ контрольной стаціи для настьнъ ц. к. товариства господарского у Вѣднѣ поручае настьня всякого рода, що дуже добре кильчать ся — en gros и en detail.
Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.
Взѣрцѣ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 17-34

БУДИЛЬНИКЪ.
Абсолютный успѣхъ.
Невозможио заснути.
Цѣна зр. 2:25, зъ календаремъ зр. 3:05.
Въ ночи свѣтитъ циферблатъ
болѣе 70 кр.; такій самъ будильникъ зъ календаремъ, зъ свѣтящимъ въ ночи циферблатомъ, зъ звонкомъ, монтований зр. 4:45
наилѣпшій зр. 5:75, никлевый окладки, позолочен и цизельованы.
новѣсть! 4-гранча коробка, майже 28 см. висока, будильникъ той же години, цѣлу и повѣ, цѣна зр. 9, безъ битя годинъ зр. 5.
Годинникъ зъ завулею бе години, цѣлу и повѣ, артистична рѣзба въ коробкѣ зр. 8, годинникъ зъ завулею, перепелицею, бе и цовтаремъ години, рѣзбленый зр. 20.
Ремонтаръ мужескій зъ но вого срібла, отвореный зр. 5:50 и подѣбно врытый зр. 7:50.
EMIL MAYER
Wien I, Deutschmeisterplatz 4.
4191 На все двѣдѣтня запоручка. — Цѣнники фабричный даромъ. 2-6

Вже вийшовъ зъ друку
цѣнникъ настьнъ, оголодованихъ, цѣбтовъ и пшѣ на рокъ 1892.
На жаданье выслаємо цѣнники одп.тно. 3-3
Зъ поважаньемъ
М. Волинский и Т. Казинский.
ТУТКИ
сигаретовъ 1000 шт. 1 зр. поручае Антонина Мазуркевичъ, Львовѣ, ул. Галицка ч. 12.

Мужчина,
безженный въ середнихъ лѣтахъ, на невимѣ становищи служу правительственного, зъ рѣчною платнею 600 зр. и надѣю на вышшу — глядитъ себѣ подруги на сѣй деревѣ — павны або вдовы бездѣтної, Русинки, вѣдъ 20 до 30 лѣтної зъ скромнымъ приданымъ. Зъ п. учительскими школъ народныхъ охотно и безъ приданого заключить знакомство.
За додержанье тайны ручать словомъ чести.
О ласты зъ естографіею просить ся подѣ адреску: **М. П. 32** почта Великий Очѣ коло Краковця, poste restante.

МАШИНЫ ДО ПИТЯ ЗІНГЕРА
зъ наилучшихъ фабрикъ заграничныхъ помимо величезного цѣна сироваджаю лишь повными ватонами
Продаю рѣчно 800 штукъ (безъ лентовъ або факторовъ.)
Раты тыждневъ 1 зр., мѣсячный 4 зр., готовкою 10% дешевле.
ЮСИФЪ ИВАНИЦКИЙ
Львовѣ, Готель Жоржа, Філія въ Краковѣ Ринокъ 25.
Прому жадати цѣнникѣвъ. Прому о ласкавъ замовленія.
4187 7-2

Агентовъ
за высокою провизіею, евентуально за сталою мѣсячною платнею приймае фабричный склады. Зголошенія присылати до **Павла Рудіша** Прага-Винеграде. 4171 7-12

Повѣдомленье.
Симъ маю честь повѣдомити Впов. П. Т. Публику, що зъ днемъ 6 н. ст. марта отворить я
при улицѣ 3 мая н-ръ 2.
(давнѣйше будынокъ Галицкой Касы Ощадности)
торговлю **ТОВАРОВЪ КОРЫННЫХЪ, ДЕЛИКАТЕСОВЪ и ВИНЪ** подѣ фирмою:
ВОЛОДИСЛАВЪ МУСЯЛОВИЧЪ
Опертый на досадѣ довѣдѣтнѣмъ працѣ въ першорядныхъ торговляхъ австрійскихъ, позволяю себѣ поручити мою торговлю В. Юв. П. Т. Публицѣ, заявляючи заравномъ, що моимъ зматаньемъ буде, добрымиъ товаромъ, приступною цѣною, якъ такожъ свѣтлѣною прислусомъ добути себѣ довѣрїе Впов. П. Т. Публики.
Порувають ся ласкавымъ взглядомъ зъ высокимъ поважаньемъ
Володиславъ Мусяловичъ.
Комнаты до снѣданъ и вечерѣ
устроены на способъ краковскій.
Добѣрый зимний и горячій перекуски
о кождѣй порѣ.
Пиво пильзенское. 4214 1-3

КАДИЛО
ЦЕРКОВНЕ
благовонне поручае
ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
пачка 1/4 фунта 50 кр.
Для церквей

ВЕВЕРЪ & КИРШЕНЕРЪ
у Львовѣ, площа Трибунальска ч. 1
порувають себѣ майже вѣдъ 50 лѣтъ зѣбѣтнѣмъ и численно зассмотреный
складъ мебѣльвъ всякого рода и стило.
Одинокій складъ и продаж
КАСЪ ОГНЕТРЕВАЛЫХЪ зъ фабрики Теодора Визе и Ст. у Вѣднѣ.
МЕБѢЛЬ ВЫГИБАНАЯ зъ славной фабрики Вратовъ Тонетъ у Вѣднѣ.
4201 2-6
Торфовъ и звычайный кльосеты комнатный.

ВЖЕ ВЫШЛА
"KUSNARKA POLSKA"
де мѣститъ ся
ШКОЛА ВАРЕНЯ
уложена
ФЛОРЕНТИНОЮ и ВАНДОЮ.
ЧАСТЬ ДРУГА
выданье четверте значно побольше, именно
у вѣдѣльвъ легоминъ
мѣститъ
Легомины знамениты, будиць, омлетъ, струдлѣ, птисѣ, пѣнки, галареты, кремы и т. п. О приправѣ домашнего дробу. Стравы зъ дробу. Зѣврина и дикіи птахи. О приправѣ рыбы. Компоты и салаты. Папеты и папетынки. Знамениты маринаты. Вуджене и консервы мясы. Диспозиціи обѣдовъ на кождѣй мѣсяцъ и день въ цѣлѣмъ роцѣ.
Цѣна 50 кр.
По надѣсланю переказомъ 56 кр. книжку выслаеь франко. 4217 1-3
ДРУКАРНЯ НАРОДОВА
В. МАНЕЦКОГО
Львовѣ, улиця Коперника ч. 7.

Де можна дѣстати?
дешевый и добре ходячій подѣ двѣдѣтнѣмъ запоручкою годинникъ. Лишь въ ново-отворенѣмъ головномъ магазинѣ подѣ фирмою:
Б. Гальпернъ
Львовѣ, ул. Гетьманска ч. 10.
Ремонтаріи виготовляють ся вѣдъ 90 кр. 4193 3-2
(Шпресса, Львовѣ.)

Принадій взѣрцѣ для приватныхъ особъ даромъ и оплатно.
Книжки въ взѣрцини для кравцѣвъ неоплатно.
Матеріи на убранья
Перувіенъ и Доскинѣ для Впр. Духовенства
принисаніи матеріи для ц. к. униформѣвъ урядничихъ, такожъ для ветерановъ, сторожи огневой, гимнастикѣвъ и наліберію, сукна на блярдъ и столы до граия, гуля
такожъ непромыкаемъ на одѣжи левелѣвъ матеріи до прани паведы до подорожъ вѣдъ 4-14 зр.
Хто хоче купити добрый, ретельный, тривкий, чисто воинный матеріи а не дешевое драпье, котре подають зъ всѣхъ сторѣвъ и не оплатитъ ся за заплату кравцѣву, сей ний удасть ся до
Joh. Stikarofsky въ Бернѣ.
Найбѣдѣйшій складъ сукна на Австро-Угорщану.
При моимъ сталомъ складѣ, вартости 1/2 міліона зр. в. а. и при моимъ всесвѣтній торговлі, розумѣеь само собою лишають ся многіи останки, але зъ того не можна розсылати взѣрцѣвъ и тому се есть простымъ обманствомъ, если фирмы суконный огодощують взѣрцѣвъ зъ останковъ и подѣнникѣвъ. Остерѣгаю протѣ П.Т. Публику особливо передъ тими фирмами, котры дають останки по 310 метрѣвъ довѣи. Вже та рѣвнозѣрна довгота вказуе на обманство. Сѣй останки суть зъ старыхъ, залежалыхъ и нерозпроданныхъ матеріи вытнаний а се драпье не вартѣ и третини цѣны, по якѣй продае ся. — Рештки, котры не подобають ся, вымѣняють ся, або грошѣ звѣртае ся. Краску, довготу, цѣну треба подати при замовленю.
Розсылаеь лишь за посылкатою, понадъ 10 зр. — оплатно.
Переписка ведеь по нѣмецкѣй, угорскѣй, чешскѣй, польскѣй, италійскѣй и французскѣй.
4203 2-10

Квапте ся, замовляйте!
Подписане бюро подасъ симъ до загалномъ вѣдомости, що дѣль великѣй фирмы поили въ неоплатнѣмъ а нѣдѣнискѣмъ бюро поитовити мусить ест на складѣ останковъ товаровъ, абы лишьь борзо прийити до грошей и подберешають повнѣнне имѣя. — Сносѣеь, естъ якій продаеь ся, естъ вѣдѣеь ся, естъ вѣдѣеь ся: лишьъ именно выбрали были фирмы ередствѣмъ найбѣдѣйшіймъ, и се сказочно дешевоѣсть! Та естъ тиний сѣ, практичій предметъ, естъ кождѣй великѣй неоплатнѣмъ, мѣсѣмъ ними богато тинѣеь, що 3 и 4 риза тѣлѣмъ вартують, розсылаемо кождѣй лишьъ по 95 кр. за посылкатою кождѣмъ.
Отже квапте ся, замовляйте!
бо иза неоплатнѣмъ численно подберешають замовленъ продѣеьмъ може небаваь склѣтитъ ся
Лишь 95 кр. дамскѣ хустка 7/8, величинѣ въ всѣхъ пишно-цвѣтнѣхъ барвахъ, необѣдѣа рѣвъ.
Лишь 95 кр. 13 штукѣ франц. батистовыхъ хусточекъ до носа, зъ берегами, до враня и до лугу, всѣ обрубленый, цѣный.
Лишь 05 кр. сорочка дамскѣ зъ пишными гачковаными вуставками, оказала на выставѣ надгороджена.
Лишь 95 кр. ибѣный корсетъ, пишно знярядженый, зъ фалдами и гачковаными, предивно выкѣченый.
Лишь 95 кр. дамскѣ калісоны, зъ фантастично-гачкованымъ знярядомъ, пишнѣмъ для нѣбелѣнтѣйшой дамы.
Лишь 95 кр. франц. каштанѣкъ, превосходный виробѣ, зъ пентельками превосходно выроблеными.
Лишь 95 кр. фарбованый дамашковый обрусъ зъ прегарными взѣрцими и живыми красками, такѣмъ бѣлымъ.
Лишь 95 кр. 6 дамашковыхъ серветокъ, того самого взѣрця.
Лишь 95 кр. 3 пары зимовыхъ на чѣхѣхъ дамскихъ, кожда пара ишою барвы, повѣше колыть сягають.
Лишь 95 кр. 4 пары мужескихъ зимовыхъ шкарпитокъ, — кожда пара ишою барвы, грубѣй и теплѣй.
Лишь 95 кр. франц. бровиный зигарокъ стѣнный зъ довгимъ ланцухомъ, ходитъ превосходно и точно.
Лишь 95 кр. 6 гарныхъ чарокъ и 6 фѣліжанокъ на черну каву зъ прегарной порцеланы карльсбадской, украшеныхъ золотомъ и фарбами.
Лишь 95 кр. збанокъ на воду, великѣй зъ прегарной порцеланы карльсбадской, повнѣнъ бутѣ на кождѣмъ столѣ.
Лишь 95 кр. 6 лѣжѣкъ зъ гарного, вѣчно бѣлого срібла британія.
Лишь 95 кр. 12 лѣжѣчекъ до кавы зъ тяжкого, ширѣго срібла британія, вѣчно бѣлы.
Лишь 95 кр. 6 ножѣвъ зъ срібными, лѣсучими вѣстрями и вилками.
Лишь 95 кр. хохля изъ срібла британія, тяжка и не до знищеня, пишна рѣвъ.
Лишь 95 кр. перстень зъ имѣтованымъ брилѣантомъ изъ золота дубѣ и зъ имѣт. дорогими камѣнями.
Лишь 95 кр. пара кулѣчикѣвъ зъ имѣт. лѣсучими брилѣантами.
Лишь 95 кр. брилѣант. имѣт. медаліонъ въ пишнѣмъ фасонѣ, не до вѣдѣрженя вѣдъ ширѣ золотыхъ.
Лишь 95 кр. сцизорикъ зъ шильдкретомъ имѣтованымъ, правдиво-анѣ, зъ 4 розличными вѣстрями.
Лишь 95 кр. лѣжка изъ штучнокъ пѣны морской, (оббѣта изъ срібла зѣньского, цѣкава рѣвъ для кождѣго курця).
Лишь 95 кр. цигарничка изъ пѣны морской, цѣлкомъ правдива зъ правдивымъ бурштиномъ, мѣтецкѣй выборѣ рѣзбарскѣй, въ пишнѣмъ етуі акамітѣмъ.
Лишь 95 кр. ланцухѣкъ до зигарка изъ пишного срібного нѣлію въ найповѣбѣйшѣмъ золотѣмъ и срібнѣмъ етуі.
Лишь 95 кр. гарна шѣвкова хустка на шю або на голову, въ прегарныхъ и пишныхъ барвахъ (на лѣлокѣ дова).
Лишь зр. 3:50 пишный сервисъ до кавы, зъ прегарной порцеланы карльсбадской, пишно мальована и золотомъ прикрашена, на 6 особѣ, замѣеь зр. 8 — лишь зр. 3:50.
Лишь зр. 2:40 превосходный зимовый мужескѣй сподѣвъ, зъ добрыхъ зимовыхъ матеріи, грубѣй, теплѣй, моцнѣй, не до знищеня, выкѣченый послѣ найновѣйшой моды вѣдѣнской.
Лишь зр. 1:80 кошовка, зъ гарной порцеланы карльсбадской, зъ на-кравкою.
Лишь зр. 2:95 будильникъ столовой, въ гарнѣмъ нѣдѣловѣмъ верху, ходитъ и будѣть докладно и точно.
Що ся несподѣеь, приймаемо назадъ и мѣняемо. Высылка сповнѣемо подѣ найдокладнѣйшою контролею.
Адреса: **Komissions-Bureau MOR. APFEL, Wien I.**
Fleischmarkt L. D. 4198 4-6

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
п. к. уприв. гал. акц.
БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купе и продае
всѣ ефекты и монеты
по курсѣ денномъ найточнѣйшѣмъ не вчисляючи нѣвакомъ провизіи.
Яко добру и певну лѣокацію поручае
4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованый
5% " безъ премій
4 1/2% листы товариства кредитового земского
4 1/2% " Банку краевого
4 1/2% позичку краеву галицкую 3483 191-2
4% позичку пропінатіиу галицкую
5% " буковиньскую
4 1/2% позичку угорскихъ зѣлѣнѣицъ державныхъ
4 1/2% " пропінатіиу угорску
4% угорскѣй облигаціи индѣмнізаціи
а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купе и продае
по найкористѣйшихъ цѣнахъ.
Замѣтка: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае бѣдъ П. Т. купующихъ всѣлѣй вышеслованъ а вже платитъ мѣсечей паперы цѣный, такожъ запавшій купоны за гѣтѣву, безъ нѣткого бѣдѣноленя, а замѣсечей лишь за бѣдѣноленемъ оправдѣиныхъ коштовъ.
До ефектовъ у котрыхъ вѣшли купоны, доставляе новѣйшѣ купоновъ, за вѣротомъ коштовъ, котры самъ поносѣтъ.

XXXI-ий роковины смерти Тараса Шевченка у Відні.

Минулоше поведіння тутешні товариство „Свѣтъ“ поминало пам'яті великого коб-аря українського. Велика зала віденської ре-сурси була повна добродушних публіки, середь котрих виділялись багато Русинів, хоч, що правда, велика частина їх понадуваніх ся в своїх хатах, чи то може „зачесердія“ ра-ди, не явилась. Добра наука, що надь тими людьми треба вже разь перейти до порядку денного, а при всьому національних мани-фестаціях уважати їх за „уосопих“. На естраді посередь етнографічних цвітків ви-днѣсь ся українець русинами за народною орнаментикою [дарь пань: Орісѣ Антоно-вичевон зъ Києва и сестеръ Ярошенських зъ Буковини] и національними рускими барвами величезний портретъ Шевченка, знаменита робота „Свѣтовика“ п. Ленкого. Около 8 ой го-дини зазвучало сонце електричне на дахъ скла-нои стелѣ, въ сани стало ясно наче середь дня. Въ громадѣ своихъ та середь великою семьї славянської стало веселіше.

На естраду вступивъ голова товариства „Свѣтъ“, академикъ Іос. Партицій, и выго-ло-силъ вступне слово. Та промова явилась наче програмою „Свѣтовикъ“, бо редагована зъ всьми можливыми застереженнями [?] сторо-ни-цтва, и то въ часахъ, де въ товариствѣ пе-реживавсь Sturm- und Drangperiode мѣжъ ра-дикалами зъ одного и народолюбцами зъ друго-го. Ось змістъ той промови:

„Высокодостоий Гостѣ! Шановна Гро-мадо!

Трицять и одинъ лѣтъ минає зъ того ча-су, якъ найлучшому синові України, без-смертному Тарасови найбільшому хлопецю постова Европы верито надь студеню Невою козаць очі червоною квіткою.

Великий часъ, бо більш трьохъ десяти-кѣтъ лѣтъ минуло! Живуче, зародіве слово застигло, велике серце бати перестало, але вага и живиеність словъ его не замирла. И те, що насъ тутъ нинѣ зновъ збавило, не що инше, якъ та живиеність. Мы, молодѣжъ руско-українська, поклоняємось тымъ вѣсе-лымъ, загально-людскимъ, Шевченкомъ вы-голошенымъ идеямъ. Мы наче програму шу-каемо въ словахъ его, одушевляємось нимъ такъ само, якъ нашъ попередникъ.

А велика була сила Шевченкова музѣ Изъ України пронесло ся чародійне слово, полинуло въ Галицу землю, и тутъ добрый гуртатъ знайшло! Се була молодѣжъ! Такъ, молодѣжъ 1860 ихъ роківъ почала подь впли-вомъ демократичныхъ Шевченковихъ идей глядати идеалу въ народѣ; она ясно бачила, що народъ сей не заспокоивъ и найживиен-нѣйшихъ своихъ потребъ. Панаува система абсолютистично шляхетска у насъ сидѣла пар-тія, виплекана тою системою. Противъ зго-рітету тои партіи овалась голоси протесту; они зъ-разу невзначай, та отъ чимъ-разъ силь-нѣйшій. На трупахъ духовныхъ повстає нова молодеца партія народна. Та партія посми-ла збавити зъ політикою панованія авторитетъ. Она не злякала ся вырвати свои дѣла зъ-подъ контролѣ раду и поставити ихъ подь судъ громады. Було се велике дѣло, передъ нимъ клянуемо ся. А було те заслугою Шевченко-вои поезіи.

Не диво! Та поезія стала ся, була на той часъ програмою; хаба була въ тѣмъ, що вѣршомъ, не прозою була списана. Черезъ те и пошла она въ руса фантастику и деклама-торамъ. „Золоті времена“ настали въ нашій исторіи. Молоді серця рвались до дѣл, по-жертвувати границѣ не було. На крилахъ по-езіи Тарасови збѣгавъ ся въ гору духъ мо-лодець! Але вся та праця, всѣ ті моральні и матеріальні жертвы майже страчені! Чорна дѣйствитѣль, суворая проза жатя порвала у шматки идеалъ, відобрала вѣру въ силу и на-дѣю въ будучасть. Не дождавшись середь ентузіазму шведскихъ результатѣвъ, — одні покаяють народу сраму, віддуралесь вѣ, нашъ рука заложилъ, а мий частина зъ по-слѣднихъ науруженемъ силъ устояла на становіща. Блаудъ бувъ въ тѣмъ, що безъ ос-новъ врячного образованя не розбѣрали якъ сѣдѣ, слѣдъ Шевченковихъ; прямо не розу-мѣли програми, подъ яку писали ся.

„Відродженіе народу“ — се бувъ окликъ того часу. Велике се слово, широке значѣн-е, що ширшій дорожа, якъ вѣдуть до тои цѣ-ли. У насъ всѣ сили черезъ кілька десят-кѣвъ лѣтъ тратились на доказуванє етногра-фічон и языковий відрубности, значать, само-стійность теоретичну, властиво одержанє да-пльому на таку самостійность. За тою робо-тою страчено зъ очей народъ зъ усѣма его потребамъ. Молодѣжъ забула, що можна ма-ти за собою и правду, и исторію, и ясну від-рубность етнографічну, а не маючи сили, та-ки безъ слѣду зникнути. А въ слѣдъ за етно-графією и языковимъ пытаємъ вдуць бала-мутай и темній фразы не дають справдѣ само-стійности. Народни дає самостійность только добробыть економічний. Коли вѣнъ того дѣл-ся, ему не треба буде клопотати собѣ головы тымъ, що про его відрубность сѣдѣ толку-ють...

Те маревъ нашихъ часѣвъ, соціальне пы-танье „бути або не бути“, повисло и надъ на-шимъ народомъ. А дои се неустанне, дотѣ всѣ духовіи скарбы для звидѣлого фѣзачо и го-ремъ прибитого народу премо неприступні. За те чимъ разь ширшій дѣрѣ для демора-лізаціи, чимъ разь темнѣйшою чорна про-пасть економічон смерти.

Трицять лѣтъ минуло відъ часу смерти Шевченка. Чымало воды вляклось изъ рѣкъ нашихъ у море. И живѣи народу не стояла! Мы перевесили чымало жертвъ, зазнали багато чорныхъ хвилъ, та мало пережили пробл-ектѣвъ лучшій долѣ. А положеніе народу полегдѣ чѣ змінилось на лучше. Кажуть, и то авосьмъ справедливо, що въ добѣ відродженя

народного очѣ й надѣя всѣхъ зверненій на молодѣжъ. Яка молодѣжъ, така буде и безпо-середня будучасть народу! А мы оттугъ ча-стѣнѣи тои молодѣжѣ. И у свѣтѣ громадѣ зу-стрѣчаемо XXXI-ий роковины смерти великого громадянина. А чи наакнѣи мы відъ на-шихъ попередникѣвъ? Они були молодежю на-ціональною, повною свѣтлыхъ и благородныхъ идеями! И мы, Свѣтовики, заявляемо себе горячими, — и въ правѣ сказати — крайни-ми націоналами чи народолюбцами... Але!.. але нашъ привѣтъ національній не тымъ на-прямомъ иде, якъ попередникѣвъ! Мы его пе-реносемо на економічно політичне поле. Хо-тячи пожертвувати свои силы и знаніе наро-довѣ, глядаемо тутъ для него розвѣски про-блѣмъ соціального. Отсе всѣ той грѣхъ, за-якій рѣзъ тому назадъ середь знанон еволю-ціи въ нашій сущности не жажнули ся де-кѣтѣй землекѣи и праса обвинити „Свѣтъ“ грізномъ!

У того, хто идѣ намъ наближавъ ся, рѣкъ отсей може змінявъ поглядъ. А мы? мы у-стояли на своихъ становіщахъ, певні, що не ду-каемо и що простою дорожю йдемо! Ой сло-ва суть протестомъ нашимъ!

А такъ — думаю — така будуча, мы достойні присутствѣ до відсвяткованя XXXI-шихъ роковинъ смерти Тараса Шевченка. Не-хай же свѣтѣ видѣ первого сына України озарять нашу дорожу поступу и науки... Не-хай для насъ, молодежѣ, не остане вѣчно за-крытымъ, нѣякій проблемъ культурнои жизни нашего народу нерозвѣданнымъ!.. Нехай нѣ-якій авторитетъ, вѣ догматы не выжуть насъи свободной думкѣ! Не жажаймо ся доторка-тись нѣякій того, чого побоялись недавно ча-стѣи львовскихъ товариствъ, означивши те-дѣвнымъ именемъ „высокой политикѣ!“ Гра-дѣмъ въ передъ и вѣчно въ передъ на про-бѣи! Справа народу идеаломъ нашимъ, по-за-смы — нѣтъ!

Поздоровляю Васъ, товаришѣ въ свѣто-чній день, прѣвѣтствую всю збравну тутъ гро-маду. Тобѣ же Тарасе, вѣчно неуважамѣи па-мять за те, що першій збудивъ новій идеѣ въ нашихъ попередникѣвъ! Поклонѣнь Тобѣ відъ „Свѣтъ“! Честь имени Твоему!..“

Грѣмѣ „славно“ членѣвъ товариства за-явило солидарность зъ словами головы. Подъ-часъ бесѣды при поодинокѣхъ уступахъ від-звучали ся часті: „славно“, „vubogne“, „такое је“ и т. п.

Три точки програми виконавъ мужескѣй хоръ славянської співачѣи товариства подь управою відсвяткованя п. Юмѣнѣ. На одну зложилъсь двѣ пѣснѣи народѣи: руска „Ой ты дѣвчано“ и ческа Polešská šentica, обѣ гар-монизованіи недостажимъ подь тымъ взгля-домъ Товариствомъ. Другу точку хорову ви-полнила чудово гарна композиціи Піводы Roz-marinka, а послѣдняя була добре звѣстна „За-кувала та сива зозула“. Хоръ виконувавъ во-дичастію, число голосѣвъ велика, а вѣтъ збо-ка и сильнѣи. До того добра дірігентура, такий солисты якъ тенористъ п. Мѣхѣхъ, а можна собѣ представити величезный усмѣхъ продук-ціи. Слова явилась на звукъ рускои пѣснѣи въ оцѣ неодога віденского Русина, що може вже зъ десятикъ лѣтъ не чуєъ рѣдного слова. И на жаданє одушевленон публики хоръ му-сѣвъ далше співати. Декламація п. Ленкого була доброю, хочъ „Кавказъ“ Шевченковъ вы-магавъ бы може сильнѣйшого органу. На фор-тепѣи грали пп. Павръ и Урмецѣръ, а що знаменито, то найлучшамъ доказомъ ослѣска, що змусили ихъ повторити. Зъ програми від-пала гра на скрипцѣ консерватиста п. Бѣндѣи, котрый, на жалѣ, мусѣвъ два даѣ передъ ве-черницѣи нагло опустити Вѣделъ.

Підчасъ концертон части відчитавъ акад. п. К. Студанський телеграмѣи, написаній на той вечерѣ, а именнѣи:

Зъ Софіи. Коли-бы Тарасъ мѣгъ погля-нути теперъ на Галичину, то безспорно гра-дѣвъ-бы, побачивши, якъ тамъ простѣи народѣи прокидає ся и змагає ся до того, щобъ само-му вѣзти въ свои руки долю свою въ громадѣ и державѣ. Въ сѣи велику хвилю народни въ австрійской Русѣ треба допомога до того, щобъ вѣзти его рухъ до самоуправя въ подбѣиныхъ рухама середь другѣхъ австрійскихъ наро-довъ. До такои помощи сама природа клѣче віденскихъ Свѣтовикѣвъ. Най жеже нове, європейске, Свѣтоє товариство! Най заслу-же собѣ працею нову славу! — Михайло Драго-мановѣ.

Зъ Львова. Чѣсть Вамъ товаришѣ, що споминаете пам'ятѣ Тараса! Некай его идеѣ зведуть цѣлу Русь Україну подь прапорѣи пра-ці для народу, для вѣтрого поетѣ жавѣи и герѣвъ. — Академичеи товариство „Ватра“.

Зъ Відня. Drahí bratia! „Tatran“ zo- mre! ale Slováci žijú! Duch veľkého Ševčenk- ných oživí utlačene národy, a oni stanú slobod- né a šťastné. Mnohaja ljeta bratskemu „Sitschu“ — Slovenska akad. Mladěj.

Зъ Львова. Слава Вамъ, молоді братѣи, що умієте шанувати пам'ятѣ безсмертного коб-аря, апостола правды и науки. — Товариство „Просвѣта“.

Зъ Львова. Слава Вамъ, братѣи, що по-минаючи Тараса, починаете до сповненя е-го заповѣту: Наша дума, наша цѣль не вмере, не загине. — „Львовскій Боянъ“.

Зъ Львова. Старшій Свѣтовикъ засла-лють молодшимъ братѣи, що на чужинѣ дер-жати прапорѣи народній, въ день пам'ятѣ Та-раса ширшій привѣтъ! Честь Боже, молоді товаришѣ! — Д-р Целевичѣ, Наталѣ Вахля-вичѣ, Петро Огоменовѣ, Михайло Пачовскѣи, Іларіи Огоменовѣ, Садорѣи Громницѣи.

Зъ Перемышля. Разомъ зъ Вами! — Лопатанскій Левъ, бувшій членъ „Свѣтъ“. Ma- rez Stanisław, były członek „Ogniska“ Krakow- skiego

Зъ Львова. Поздравляемъ съ чествова-ніемъ пам'ятѣ народнаго поета. — Львовскій „Академическій Кружокъ“.

Зъ Калуша. Васъ, святуючахъ пам'ятѣ

народного гѣи, здоровитъ сердечно старшій то-варшѣ „Свѣтъ“ — Д-ръ Куровецъ.

Зъ Львова. Честь вамъ и слава за се, що далеко надъ Дунаємъ голосѣи дунаєи на-шого гѣи, борца за свободу и волю — Ученики руски гимназіи.

Зъ Львова. Душою зъ Вами! Ще не-вмерла Україна! — Левандовскій.

Зъ Черновецѣ. Пам'ятѣ кобзаря, що вѣчними словами причиняє ся до зиссѣи крѣ-пѣцтва, не вмере, не загине! — Д-ръ Свѣтові: д-ръ Кобринскій, Ганкевичѣ, Цурковскій.

Зъ Леобенѣ. Неприступній тѣлѣтѣ, ду-хомъ лучу ся зъ Вами. — Овсянковичѣ.

По концертній части наступила невелика павза, а опѣсѣи голова товариства відсвѣвъ комерсѣ. Довжѣвъ рядѣ столѣвъ задовжѣ сѣ-дѣи лѣди помѣстѣи участників. На прѣвѣи за-звѣвъ голова зъ двома заступниками ad hoc, пп. Лавровскѣи и Студанскѣи, а політичну власть представлявъ комисарѣ д-ръ Калпа-вичѣ.

Акад. Партицій повѣтавъ присутній ака-демичій товариства: чеській Akademický Spo- lek, сербскѣи „Зору“, хорватскѣи Zvonimir Slo- venija na Dunaji, „Буковинѣи“ и Spolek českých mediků a přírodopisec. Опѣсѣи выказавъ своѣи жадѣ, що не мѣже офіціально повѣтати поль-свого Ogniska, однакѣи ширѣи витѣе всѣхъ присутнихъ Поляковъ-академикѣвъ. Далше ви-тѣе бесѣдѣи товариство польскихъ ремѣ-сѣицѣвъ Zgoda, славянске співачѣи товариство и розбѣтѣвъ бумажногъ словацкогъ, тими днями розвѣзавого Tatran-y. Зъ поодинокѣхъ особѣ повѣтано особѣи репрезентанта министеріаль-ногъ д-ра Харкевича, прѣфекта о. Юрка, жур-наліста д-ра Цицѣра и урядникѣвъ пп. Юре-вича, Вѣгуна, Дакова и Теодоровичѣ, вѣбѣи всѣхъ присутнихъ „цѣлымъ сердцемъ, ширѣи душою“.

Першій добѣтѣвъ слово голова комитету д-ръ Павлюкъ. Згадавши про давняву, про-наше народѣи лихолѣтѣе, про всѣ алягодѣи, якѣи и нѣвъ, терпѣи народѣи нашѣи, піднѣвъ вѣнъ першій тоасть въ честь України, въ-частѣи и добро народу руско-українського. Всѣи присутній встали, и изъ сотокъ грудей за-лунавъ нашъ національній гимнъ „Ще не-вмерла Україна“. Де-хто зъ присутнихъ чувъ его въ перше, але й собѣи старавъ ся злучи-тись въ гуртѣ співачѣи. Була се справдѣ величавѣ, піднесена хвиля.

Другій тоасть піднѣвъ въ имени славян-ского співачѣи товариства адвокатъ д-ръ Лѣвѣхъ въ дуже краснорѣчивѣи бесѣдѣ въ-честь всего Славянства, именнѣи жъ народу, що выдѣвъ изъ себе Шевченка.

Третімъ бесѣдѣикомъ бувъ Свѣтовикъ акад. Лавровскій. Відъ тоаствувавъ въ честь народу чеського и численно збравныхъ тутъ представитѣлѣвъ его. Хоръ відсвѣтѣвъ „Hej Slovane“. — Відповѣдавъ голова чеськихъ ака-демикѣвъ п. Жильѣа, дякуючи за тоасть и выказуячи всѣхъ до дѣлѣ, до униканя фразѣи и пустыхъ словъ. Тутъ хоръ зантонувавъ чу-десный чеській гимнъ національній „Buďte Čes- chové“.

Потѣмъ промовлявъ: акад. Матѣчѣи, Свѣтовикъ акад. Ізавѣць въ честь словацкогъ на-роду, Словенець акад. Равнѣгарѣи и Хорватѣи акад. Лавдинѣи. Мѣжъ промовѣи співачѣи хоръ славянскѣи пѣснѣи національній: „Kde do- mu mi“, „Slováci ojiu“, „Na prej zastava“, „U boj“ и инші.

Піднесемо же знамениту промову и то-асть Свѣтовѣа акад. Студанского въ честь Сербѣвъ, відповѣдѣи на нѣи Сѣрба акад. Жѣн-ковѣа, далше слова Свѣтовѣа акад. Будѣи-новского. Відъ почавъ свою промову протестомъ противъ того, мовѣи-бы то мы були потомками Петра Великого. Мы — сказавъ вѣнъ — по-томки Готѣвъ, Зелѣнѣицѣвъ, Надѣицѣвъ, Острѣицѣвъ, — а потѣмъ выѣвъ тѣасть въ честь членѣвъ „Буковинѣи“ — зъ тою надѣєю, що небажомъ — якъ сказавъ: „встрѣнемъ въ одній громадѣ“. Вѣбѣи відповѣвъ членъ „Бу-ковинѣи“ п. Могильницкѣи, котрый, вызваній словами пп. Павлюка и Будѣиновского, не хо-тѣвъ — якъ казавъ: „при свѣтѣ Шевченко-вѣи и въ огляду на цѣлѣ зазначену п. Бу-дѣиновскѣи, свѣрѣи розвѣдѣи“. Ще по кіль-кохъ пѣснѣяхъ, пѣзною ноцію розбѣли ся у-частники домѣвъ.

Таѣи віденська громада поминала XXXI-роковинѣи Тарасовои смерти.

Першій выступъ „Перемыского Бояна“.

Видѣлъ „Русскѣи Бѣсѣды“ въ Перемышлѣи устроивъ въ субѣи дѣи 12 в. ст. марта с. р. въ своихъ комнатахъ I-шій музикальнѣи вокаль-ній вечерницѣи. Вечерницѣи замѣтній тымъ, що молоде товариство „Перемыскій Боянъ“ взяло въ нихъ участѣи и понасувало ся першій разъ передъ численно збравною перемыскою рускою публикою. „Руска Бѣсѣда“ помѣщена теперѣ въ хорошѣмъ лѣкалѣ, въ новѣмъ домѣ надъ Саномъ. Лѣкаль саладає ся въ трѣхъ ком-натѣхъ, зъ котрыхъ одна єсть досѣи простѣи, таѣи що „Руска Бѣсѣда“ не потребує займати на вечерницѣи чужѣхъ салѣ. Прѣстроєнѣе ком-натѣи поступѣи дуже скоро, бо тамѣи стар-шина и взагалѣи вѣтелѣиціи відносѣи ся до обохъ товариствъ дуже симпатично та зъ ве-ликою готовѣистю жертвує на „Руску Бѣсѣду“ и „Боянъ“ значающий сумѣ грошей. И таѣи жѣи стануѣи въ лѣкалѣи красній новѣи фор-тепѣи, закуленій товариствомъ „Боянъ“ зъ жертвѣи и позачѣи членѣвъ и медѣицѣвъ тамѣиныхъ, заходѣи д-ра Т. Кормоша.

Сала выговнялась на вечерницѣи бѣтѣмъ, а найвідрадаѣише се, що мѣжъ гѣстѣи по-явилось членѣи наїтулѣи перемыскѣи. Бувъ про-шеній Прѣосвѣи епископѣи Юліанъ, котрый ширѣи оѣзѣує ся „Бояномъ“, та лишь той разъ зъ жалемъ заявѣвъ, що вынмѣи въ той дѣи

не може прибути на вечерницѣи. Явилось мно-го пѣвъ перемыскихъ и зъ величѣи въдо-ленѣмъ слухали попису Бояновѣи и Боянѣи.

Програму концертѣи попередивъ попу-лярній відчитѣи п. Л. Шеховичѣа. Прѣлагѣи говорѣвъ, якъ повѣстѣи грошѣи, а перейшовши постоєнѣи відъ найдавнѣишихъ часѣвъ до нашихъ, розвѣвъ рѣчѣи про банкѣи, банкѣи, валютѣи и єи реуляцію. Розбѣравъ проектъ реуляціи валютѣи въ тепершій добѣи и труд-ности, якѣи стѣчають ся при переведѣи того проекту. Відчитѣи невзначѣи зацѣвѣвъ аудиторію и вѣи. Прѣлагѣи нагороджено рас-нымъ ордѣиномъ.

Частѣи вокальну вѣвъ славно дірігентъ перемыского „Бояна“ о. Ів. Копѣи, зѣвѣтній не лишь зъ свого таланту музикальнѣи, але такожѣи яко співачѣи-солистѣи. Два соли бари-тоновѣи о. Копѣи: перше „До Руси“ въ супро-водѣи фортепѣи и хорѣ мужеского, друге „Ой-чѣи ты почорѣвъ“ въ супроводѣи фортепѣи — приняла аудиторію въ правдивѣи ентузіаз-момъ. По-при квартѣи мужескѣи: „Язъ бы мѣ-була я зазѣу“ и „Цѣтка молитѣи“, выведеній удачно, — невзначѣи зворушивъ и зѣвѣи-зувалъ гѣстѣи хоръ мѣшаній, въ котрѣи Боянѣи и Боянѣи відсвѣтѣи нашу любовъ пѣ-сню „Верховино“ въ інструментѣи Лѣссѣи. Продуціи хорѣвъ мужескихъ и хорѣ мѣшано-го кончились все тымъ, що выказувавѣи Боянѣи по кілька разѣи на естраду. Мѣжъ соли-стами вызначились пп. Черлонѣицѣи и Лѣвѣицѣи. Частѣи музикальнѣи-вокальнѣи довер-шила пѣи Ольга Пѣлановскѣа, звѣстѣа зъ своихъ выступѣи на публичныхъ концертѣхъ, відгравѣи зъ справдѣи величѣи артизмомъ Chopin a Nocturne.

Частѣи декламациѣи переняла п-а Е. Ше-ховичѣи и єи декламациѣи „Причинѣи“ Ше-венковѣи була віддаѣи зъ повнимъ чутѣи и зрозумѣиємъ. Але великою несподѣианною для збравнои публики була надпрограмова де-кламациѣи „Трѣхъ шлахѣицѣи“ пятаѣицѣи и ще анаѣи-фѣицѣи Аѣи Шеховичѣи. Асѣи навѣчала єи и знаєи богато стѣицѣи зъ того, що при-слухѣи ся, якъ єи старша сестричка або братѣи читѣиють и декламѣиють. Выголошенѣи и знаме-нитѣи мѣици при декламациѣи „Трѣхъ шлахѣицѣи“ справляи аудиторіа невыказану вѣтѣи та ма-ленька декламаторка мѣшѣи на загалѣи жа-данѣи же разѣи выступѣи на естраду та від-декламѣиувѣи ще комѣицѣи стѣицѣи зъ „Дѣвѣицѣи“. По декламациѣи роздались ордѣи „славно“ и хто знає, чѣи бы маленька Асѣи не мѣшѣи була ще продукуватись, если-бы лишь не була надѣи вѣицѣи.

По части музикальнѣи-вокальнѣи прийшла черга на частѣи забавѣи. Комісіи зъ трѣхъ ви-звѣзавъ ся зъ своихъ задачъ знаменито, бо забава продовжѣалась ажъ до 2-ой години по пѣицѣи и гѣстѣи розбѣицѣи зъ найбільшѣи въдово-ленѣмъ домѣи. На частѣи забавѣи зложились: гра въ лѣтерію, въ котрѣи можна було вы-грати гарній предметѣи, и инші забавѣи товари-скѣи. Немалу вѣтѣи мѣжъ публичною вывѣицѣи поваа дакарѣи зъ якимъ австрійскихъ остро-вѣи. Се комѣици видѣицѣи відсвѣи п. Н. и представѣи збравнымъ гѣстѣи. Тай чуд-не-жѣи се надѣицѣи: всѣи членѣи тѣи помѣ-щѣи у него на відсвѣицѣи якъ у людей ста-рого свѣта, а такожѣи и не знаєи ще добре на-шѣи бесѣдѣи...

Таѣи то була першій вечерницѣи перемы-ского Бѣсѣи и першій концертъ перемыского Бояна. По тѣмъ першѣи концертѣи можна справдѣи зъ гордостію сказати, що мотѣи Львовского Бояна: „наша пѣсѣи не вмере, не загине“ переведе ся дѣиствѣи въ дѣло. Мабуть не дѣио намъ прийдѣи ся ждати, що „Льво-вскій“ и „Перемыскій Боянъ“ званнѣи загостѣи до себе и званѣицѣи руску пѣсню соѣицѣи концертѣи. Вѣбѣи годѣи не вгадати, що то-варишко жѣи мѣжъ Русинами въ Перемышлѣи значно розбудѣи ся, а заслуга того выдѣиць „Русскѣи Бѣсѣды“ и „Бояна“ — тожѣи и честь имъ за се!

Львовскій вѣицѣи.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Въ тирольскѣи соймѣи два послѣи италійскѣи Гѣстѣи и Сальвадорѣи предложѣи за-явѣи, що она будуть могли явѣи ся въ соймѣи лѣше въ дѣицѣихъ условіяхъ, если бы на дѣиный порядѣи пришѣи таѣи справѣи, котрѣи конечно вымагали бы ихъ присутности. Въ той справѣи они пѣишѣи такъ: „Обѣицѣи прийшѣи до пересѣицѣи, що ихъ появленѣи въ соймѣи не принесѣи нѣицѣи користи. Три-дѣицѣи за-дѣи алыго языка, нѣицѣихъ звычаѣи, климѣи, продуктѣи, жадаѣи окремѣи автономіи, тымъ больше, що и торговельнѣи и адмѣи-страційнѣи интересѣи въ обохъ половинѣхъ сего краю корона го суть вышѣи. Єи вѣицѣи въ силь-ной автономіи розвѣицѣи, отже не можна навѣи допустѣи, щобѣи тѣи части були однаково у-правляванѣи. Мѣио того не вдоволено досѣи ба-жѣианѣи посѣицѣи тридѣицѣи, хочъ само права-тельство своего часу признало конечность сен-реформѣи, а навѣи въ одній случаѣи даѣио выѣициѣи. Нѣицѣи переглянемо, якѣи ре-зультѣицѣи навѣишна автономіи принесѣи для по-лучѣиного Тиролю, тогдѣи покаже ся, що гро-мада зѣибуѣицѣи, хочъ колись была богатѣи, и что край удаѣи. Се результатѣи автономіи зъ попередныхъ лѣтъ, а мѣио надѣи, що авто-номіи буде управљѣишна и хабы тепершѣиной системы усѣицѣи“. Коли відчитувано се зая-вѣице въ тирольскѣи соймѣи, послѣи нѣицѣицѣи правѣи. Єи зъ величѣи невдоволенѣмъ и таѣи само пѣициѣи италійскѣи громады Нѣио зыслану соймѣинымъ посѣицѣи италійскѣи Инама, котрый не подаѣи єи особѣи, лишь на пѣицѣи, въ котрѣи заявѣи, що „особѣи не може явѣи ся въ соймѣи“.

Австрійско-угорскѣи амбаса-дорѣи гр. Ревертера бувъ на аудѣи-ціи у пѣи. О тѣмъ фактѣи заграничній дѣи-

себе всю одвічальність і переурачає його.
Гр. Голышевський заявив на се, що складає уряд квестора.
Маршалок сказав на се, що як хоче гр. Голышевський вложити уряд, най складає, в се буде трактуватися на слівночому засіданні, а не можна було його повідомити, бо не був на останньому засіданні.
Гр. Голышевський хотів же щось говорити, але якось надумався і перестав. Рівнож вразило всіх се, що гр. Голышевський говорить собі от так на середині палати а не з місця посольського.
Відчитано дві інтерпеляції.
Слудюче засідання в середу.

Наука штука і література.

— Русо-народний театр. Дирекція театру вибрала на перше представлення у Львові — з поміж цілого ряду нових творів драматичних — комедію в 5 актах Карпенка-Карого „Мартина Боруля“. Сей вибір можемо назвати вповні вдалим. Зміст комедії такий: Мартини Боруля, щебелову шляхтичів, чиншвишкови, забавлює конче отати дворянства. Дворянство мусило би бути признане ему урядом, отже вояк дві ся выискувати півкамт-канцеляристам, а маючи надбю, що уасть ся ему добути собі дворянство, реформе домові водносини під лад дворянства. Однакже мзе при томь багато клопоту, бо Палажка жінка і Маруся дочка півк не можуть повати забавлює старого Боруля, а хотіли-б жити далше на давній лад: Маруся прє ся хусты прати або й пороси шатрати, а не судіти за позиченими пилцями, до котрых не знає, як і взятись, — а що найважтїше, хотіла-б воддатись за сына чиншвишкови Гулянички, за Миколу, котрий не пхавсь у „чинш“, як сын Мартини Степань або й придуманий Мартини жєних для Маруся регістратору Націєвськї, але често робить на грунт. Мартинь наконець розчаровуєсь в своих забавлях, бо в уряді не признали ему дворянства [бо шляхт, водь котрой вонь выводив свой родъ, звалась „Боруля“], регістратору Націєвськї утік водь сватаня, а сын Степань утратив службу в суді. Мартинь в розпучь годить ся: спалити документи своего дворянства і Марусю воддати таки за Миколу.

В комедіи не багато акцій, а однак цілою комедіи слухаче з великим занятєм і з цікавістю, — кожда хвилинка приносить нову комічну ситуацію, выходячу природно из загальноного заклона. Вся акція выходить водь головної особы, водь Мартини, а побочь него з-мїж дїлаючих особь замалював автор справдї сопатого и выдатно лише тинь дурного наймита Омелка; прочі епізоди: любовь Маруся, сватанє регістратора и т. п. додані немов до більшої вызначности характеру Мартини.

Дві головні ролі, Мартини і Омелка, водиграли пп. Гембійскї и Киричскї, оба цілкомъ вдоволяючи. П. Гембійскї удачно представив більшаючу страсть и вибни роспучу Мартини, гравъ гладко и зъ зрозумїньемъ своєи ролі. П. Киричскї може зачислити ролю Омелка до своихъ найбїльшихъ кревіц, выстудюючи свою ролю як не можна лучше, а в дїяххъ сцєвахъ, як і. пр. в оповідані „про продажу бумагъ“ бувъ класичний. Прочі ролі мужскї, що припали в участі пп. Яновичевъ, Стечиньскому, Подвизьскому, Ольшаньскому, Новицькому, Кішешевскому, були водиграли бездоганно.

Ролі жєночїхъ в комедіи лишь дві: Палажки [пані Гембоцка] і Маруся [пані Киричска]. Пані Гембоцка воддала свою невелику ролю статочно. Дуже симпатична на нашій сцені пані Киричска в нетрудній впробі ролю Маруся града ввагалъ добре, але декудь очевидки не порозумїла ролі. Она, едина зъ родини Мартини свѣдома протестує противъ ідеє фіхе батька, говорить и дїлає все розумно и — енергично. Отже в сцені зъ батькомъ, коли приходять ся їй заявити свою любовь до Миколы, зовсімъ не на мѣсці була тая шаблонно в нашомъ театрі виявлювана наивність черезъ заслонюванє очей рукавомъ. Маруся могла тоді клястись батька але не пеститись проявами наивности. В ролїхъ українськихъ дївачъ треба бы нашимъ артистамъ вытерѣбїтись знаною намъ зъ-давна шаблонности, а на кождий спеціальний випадокъ ролю выстудювати.

Вкюци треба зробити кілька замѣтокъ для режисерів. Зъ признанємъ подносимо, що обставина хаты української оригінальна: скриня, образи зъ рушниками на стѣнахъ, обрусы на столахъ — се рѣчи, котрыхъ мы давнїйше не бачили на нашій сцені. Але зъ другої стороны годь похвалити такого водчитаня акту урядового в І омѣ актї повѣренємъ Трандашовъ. В оригіналѣ актї написаний по російськи, — у насъ годь читати все выговоромъ російськимъ, а все-таки треба бы де-що выговорити по російськи, а не водчитувати все выговоромъ читателѣвъ „Галицкой Русі“. Сцена в 4 омѣ актї регістратора Націєвского выпала водповіднїйше, бо п. Ольшаньскї мшавъ речєня зъ выговоромъ російськимъ зъ речєнями українськими! Наконець — хоч се дроб-

ниця — збільшена музика театральна могла бы запрєзентуватись заравъ на початку якимсь нашамъ творомъ музичнымъ, а не польками и вальсами...

Телеграми „Дїла“

Вѣднь 14 марта. На гробахъ погибшихъ в 1848 р. водбулись поважнї демонстрації.

Прага 14 марта. Завтра в соймѣ перше читанє угодовыхъ предложєнь. Посоль Кайцєр заявивъ на зборахъ выборцѣвъ, що теперь молодо-Чехи можуть ити разомъ зъ консерватистами и що загранична політика Вапшатого не доведе до нїчого.

Берлинъ 14. марта. Вел. князи гесскїи Людвигъ, померъ.

Мадридъ 14 марта. Експєсы анархїстѣвъ повтаряють ся.

Надобслане.

Найдешевше жєрело предметѣвъ оптичнїхъ у Львовѣ

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плиць св. Духа)

Окуляры, цїкеры, барометры, термометры, мїкроскопы, машини електричнї, айерцїи, и т. п. по цїнахъ найдешевїхъ. — Рєсарації найдешевнїе и найкращє.

Замовляє зъ провинїи адресувати: „Новый оптикъ“ підъ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Пѣзды зєлѣзничї

пѣсла часу такъ званого „середно-європейского“ водъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдходять зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрия: 5.50 рано. Пѣздъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станїславава и Гусятина. — 10.14 передъ полуднемъ. Пѣздъ особовый до Стрия, Хирова, Сухон, и Станїславава. — 7.48 въ вечерѣ. Пѣздъ особовый до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухон, Станїславава и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновцѣвъ: 4.48 рано. Пѣздъ особовый до Станїславава и Коломїѣ. — 8.40 рано Пѣздъ повнїйшїй до Станїславава, Черновцѣвъ, Ясєвъ, Букарешту и Гусятина. — 3.54 по полуднї. Пѣздъ особовый до Станїславава, Черновцѣвъ, Ясєвъ и Букарешту. — 9.48 въ вечерѣ. Пѣздъ особовый до Станїславава, Черновцѣвъ, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бєлца: 8.49 рано. Пѣздъ мѣшаный до Бєлца и Сокаля. — 5.44 по полуднї. Пѣздъ мѣшаный до Равы рускои.

Приходять до Львова.

Въ напрямѣ зѣ Стрия: 8.31 рано. Пѣздъ особовый зѣ Сухон, Хирова, Станїславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия. — 3.10 по полуд. Пѣздъ особовый зѣ Сухон, Хирова, Гусятина, Станїславава и Стрия. — 11.12 въ ночи. Пѣздъ особовый зѣ Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станїславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия.

Въ напрямѣ зѣ Черновцѣвъ: 6.17 рано. Пѣздъ особовый зѣ Сучавы, Черновцѣвъ, и Станїславава. — 1.23 по полуднї. Пѣздъ особовый зѣ Букарешту, Ясєвъ, Черновцѣвъ, Станїславава. — 7.33 въ вечерѣ. Пѣздъ повнїйшїй зѣ Букарешту, Ясєвъ, Черновцѣвъ, Станїславава и Гусятина. — 11.22 въ ночи. Пѣздъ особовый зѣ Коломїѣ, Станїславава и Гусятина.

Въ напрямѣ зѣ Бєлца: 7.50 рано. Пѣздъ мѣшаный зѣ Равы рускои. — 3.46 по полуднї. Пѣздъ мѣшаный зѣ Сокаля и Бєлца.

Авїшъ розкладъ вѣзды на шляхахъ зєлѣзничїхъ в Галичинѣ дѣбати можна на кождой стації по цїнѣ 6 кр. за прївїтїє, — а книжочка вѣ форматѣ кишєнєвѣ по 5 кр. за штуку. Коли годинникъ часу середно-європейского показує годину 12-ту, то вєсказує годинникъ: вѣ Черновцѣвахъ 12.45, вѣ Подволочискахъ 12.44, вѣ Сучавѣ 12.44, у Львовѣ 12.35, вѣ Будапештѣ 12.16, вѣ Вѣднї 12.06, вѣ Празѣ 11.58.

Приходять до Львова.

(Пѣсла годинника львовского).

Зѣ Кракова: о год. 8 мін. 50 рано пѣздъ особовый — о год. 4 мін. 3 по полуднї пѣздъ повнїйшїй — о год. 7 мін. 15 вечеромъ пѣздъ мѣшаный — о год. 9 мін. 28 вечеромъ пѣздъ особовый.

Зѣ Подволочиска: на дворець Подзамче: о год. 2 м. 38 въ ночи пѣздъ мѣшаный — о год. 2 мін. 8 по полуднї пѣздъ повнїйшїй — о год. 7 м. 1 вечеромъ пѣздъ особовый.

Вѣдходять зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано пѣздъ особовый; — о год. 7 м. 20 рано пѣздъ особовый; — о год. 2 м. 28 по полуднї пѣздъ повнїйшїй; — о год. 8 м. 30 вечеромъ пѣздъ особовый.

До Подволочиска: зѣ дворець Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ пѣздъ особовый; — о год. 4 м. 22 по полуднї пѣздъ повнїйшїй; — о год. 11 м. 5 въ ночи пѣздъ мѣшаный.

Новї униформы

для урядникѣвъ державныхъ зєлѣзничїхъ

могутъ Ви. п. урядники одержати вѣ зєлѣзничїхъ бѣдъ многохъ лѣтъ зъ своєи солиднїи и рєтєльнїи фирмѣ по найбїльшихъ цїнахъ и найлєпше выгодованїи.

Рівножъ поручаю ся яко спеціалїстъ зъ выгодованїя униформъ для урядникѣвъ державныхъ и прєкладаю мѣй богато зємозатрєний складъ одежи мужьскєи и дѣтєи.

Зєртакучи уагу Ви. Публики на мои условия сплати остою зъ высокїхъ поважнємъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Кашіульна ч. 3

Мужчина,

безжєнный вѣ середнїхъ лѣтахъ, на невѣдѣ становици служу прє вѣдѣстєвенного, зъ рѣчною платнею 600 зр. и надѣю на мѣшє — глядѣть себя подруги на сѣбѣ дорєвъ — паввы або вѣсны безлѣтнїи, Русини, водъ 20 до 30 лѣтнїи зъ скромнїмъ приданымъ. Зъ п. учительками шкѣлъ вародныхъ охотно и безъ приданого заключить знакомство.

За додержанє тайны ручитъ словомъ чєсти

О листы зѣ фотографїєю прєсылѣ ся подъ адресѣю: М. П. 32 почта Великий Очи коло Краковѣ, poste restante.

Розсадки и лѣснї насѣня

старанно опакованїи, розсылає за завѣдкомъ почтою або зєлѣзничєю

Лѣсництво Засѣбѣвъ подъ Чернєю.

І. Насѣня зъ 1 фунтъ = 1/2 кїлово.

Сосны зєвичайной (Pinus silvestris) зр. 1-20

„ американо-ской (P. strobus-Weymutha) зр. 1-20

„ аустрийской (P. austriaca) зр. 1-20

Смєрєкѣ зр. 80

Модєрєва зр. 90

Акаціи зр. 30

Бєрєзы зр. 50

Бѣлїхъ зр. 15

Ясєни зр. 55

ІІ. Розсадки: сосна зєвичайная 1-рѣшная 50 кр., сосна черная 1-рѣшная 50 кр. (розсадки сосны 3 и 3 лѣтнїхъ не продаємо, бо они нїколи непридатнї до культурнїи).

Смєрєка 2, 3 и 4 лѣтнїи по 1, 1.50, 2 и 2 зр., модєрєвъ 2, 3 и 4 лѣтнїи по 2, 2.50 и 3 зр., бєрєза 3 и 4 лѣтнїи по 2.50, вѣлїшина 2 и 3 лѣтнїи по 3 и 3 зр., акація 1 и 2 лѣтнїи по 2.50 и 3 зр. Скатєгус (бѣлая тернина на живоцѣтїи) по 10 зр. за 1000 штукъ.

(Адресувати по польськѣ, бо мѣсцевѣсть вѣ захѣднѣй Галичинѣ.) 4207 3—20

ВРИ-

твы швейцарскїи и англїйскїи, рємѣнцѣ и мармєри, пєнєлѣ и всєяи приборѣ до голєня

поручає найдешевнє

торговля приборѣвъ до подорожїи, бѣлїи мужьскєи, перфумєри и т. п.

ПАВЛА ЛЯНГНЄРА

передъ тымъ

БРАТѢВЪ ЛЯНГНЄРѢВЪ

у Львовѣ ул. Галицка ч. 16.

Поручаєсь обильно зєсмотрєний 4113 4—12

МАГАЗИНЪ

и робѣтнїю обуви

дѣтєи, мужьскєи и дѣтєи

КАРОЛЯ

ЯВОРСКОГО

у Львовѣ

уаця Баторїи нєсла 20

вѣ готєлї Швейцарьскѣй.

Кнайпѣвка

гѣртѣвка зѣ зѣлѣя вѣничного патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживає ся чарку передъ обѣдѣмъ. Хорѣ потѣ по ложцѣ зѣ водою.

Выключный складъ

вѣ дрогерїи Леопольда Лѣтиньского

маїєстра фармаци

у Львовѣ, ул. Копєрнїка 2.

На провинцію высылає ся найменше 2 фляшки водворотною почтою. 4215 2—60

ДОСИ НЕДОРѢВНАНЫИ

В. МАГЄРА правдивый очищенный

ТРАПЪ зѣ ПРѢВНКИ

черезъ Вїльгельма Магєра зѣ Вѣднїи.

Найпершими знатоками медичными розсѣдженый и за-для своего легного траєлєня дужо порученый для дѣтєй и ординований у всѣхъ случаяхъ, вѣ котрыхъ лѣкаръ хоче осягнути змѣненє цѣлого организмъ, именнѣ грудей и легнїхъ, прїобрѣсть ваги тѣла, поправленє секѣвъ а прєдєвѣстїи очїщєнє крови.

Флянку за 1 зр. можна одержати вѣ складѣ фабрїчнѣмъ: Wien III/3, Neumarkt Nr. 3 а такожъ 4069 15—?

по всѣхъ антикахъ австр.-угор. монархїи.

У Львовѣ у пп. антикарѣвъ: Петра Мїколая, Жигмонта Рукєра, Якова Байзєра

К. Крижановского та у пп. купцѣвъ: Ст. Марковича и Б. Балабана.

Артистичный ЗАКЛАДЪ

ФОТО - ЛИТОГРАФИЧНЫЙ

для репродукции

ТЕОФИЛА

ВАНЬЧИЦКОГО

Львовъ ул. Сикєстуса ч. 43

выготовляє цїнковїи клїшѣ до друку, дешєвѣи якъ дереворїтї, вѣ рѣзанныхъ родѣхъ, а то:

Автѣотнїи, цїнкографїи послѣ фотографїи, тушѣвыхъ рисункѣвъ, акварєль и ольїныхъ образѣвъ,

Фѣототнїи, цїнкографїи послѣ перѣвыхъ рисункѣвъ, кистєвыхъ, крєйдовѣхъ, шпїхѣвъ до друку на вѣдїи, на стєлїи на деревѣ,

Хемїграфїи, цїнкографїи зѣ автѣотнїихъ рисункѣвъ перѣмъ, крєйдкою и зѣ литѣграфїичнїхъ бѣбитѣхъ.

Фѣотолїтографїи, жєлатїновїи конїи до прєпошєнъ на камѣнїи для лїтографїи.

Спрєдѣю найбїльшїи атрамєнтъ, тушь и крєйску автѣотнїичну. Маю на складѣ папєры, що служать вѣрѣстѣ до прєпошєнъ на цїнѣхъ або камѣнїи, а то: зєрнїсто-крєйдовїи вѣ 4 ясѣтахъ автѣотнїичнїи папєръ до робѣтъ перѣмъ, транспарєнтѣно-автѣотнїичнїи такождѣ робѣтъ перѣмъ. Для фѣотѣграфїичнои репродукції крєйдовїи папєры вѣ 4 ясѣтахъ, на котрыхъ можна выготѣвити дужє гарнїи рисунки, — вѣднїи до тѣхъ же папєрѣвъ прїборѣ рисункѣвъ. Для крѣцѣвъ и промѣсловѣвъ роблю клїшѣ до нїєратѣвъ и цїнковѣвъ. Замовы выконую якъ найстараннїйше и по прїєслупнїхъ цѣнахъ. 4143 19—20

Для 28 падолїєта с. р. отворили мы

у Львовѣ, площа Марїицна, Готєлї Европєйскїи

фїлію краковской фабрики

ВЫРѢВѢВЪ

ИНТРОЛІТАТОРСКИХЪ

и выготєляємо всєяки вырѣбї

входячи вѣ обсягъ интрослїтаторскѣ-галїєтерїйный

пѣдъ личнїмъ надзорѣмъ

нашого спѣльнїка п. М. Жєнчїковского.

М. Жєнчїковскїи и сп.

4121 4—10 фабрика вырѣбѣвъ интрослїтаторскїхъ вѣ Краковѣ.

Дєсѣть медальѣвъ заслуги, дипломѣвъ признаня

и дипломѣвъ гонѣровый

на всєсвѣтнѣи выстѣвѣ вѣ Антѣвєрпїи

за невѣрнїи

Вырѣбї космєтїичнїи, Тоалєтнїи и Парфумєри.

Антїлєнтїя. Нїякїи артикулѣ тоалєтнїи не може ити вѣ Антїлєнтїю. Се средѣсто, одєржанє зѣ бѣдѣвѣжующихъ субстанцїи, ухїлає вѣ короткѣмъ часѣ всєнїякїи, плѣми пєтїи-ковїи, бляннїи и т. п., надає шкѣрѣ свѣжѣ бѣдѣсть, свѣждєть и нїжнїдєть. — Цѣна 2 зр.

Пїлїптонѣ. Волѣсоу сїмѣму и спѣловѣлому по кѣлѣкоразѣ-вѣмъ узѣнїю прїєзѣає красну барву. ПїЛІПТОНѢ по фарбує. Лише бѣдѣвѣжѣе волѣсоє, котрє пѣдъ вѣпѣловѣ сєго бѣдѣжнѣи средѣсто: бѣдѣсѣе прѣвѣтѣну барву, мягкѣсть и бѣдѣсѣе. — Цѣна флякону 1 зр. 50 кр.

Валєнтїнѣ. Найсильнїйшїи выпадѣнїє волѣсоу вѣдєржѣе, цѣа бѣлѣкѣ волѣсоу змѣнѣнїє и до вытѣворѣнїя та порѣсту волѣсоу побуджѣа. Цѣлѣй фляконѣ 3 зр. Пѣвъ флякону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖИИ

не мѣстїтѣ жаднїхъ мєталєвѣхъ примѣшѣкѣвъ, єсть сє найчїстѣйшїи и найбѣжнїйшїи мѣлка рѣстїина, прїємнѣо прїлѣгає до лиця, надає краснѣ, прїроднѣу бѣдѣсть и єсть нєопѣвнїмѣмъ средѣствомъ до гїгієнїичнои окрасѣи лиця.

Пудєлко малє бѣлого пудру 60 кр., пѣлѣ 1 зр., зѣ лєбєдї-комѣ 1 зр. 60 кр. Рожєвѣй пѣдъ бѣлѣонїкѣи и крємовѣй для шатїишнѣи и брѣнѣтокѣ, малє пудєлко по 70 кр., бѣльшє зр. 1.10 зѣ лєбєдїкомѣ зр. 1.60.

Вѣда фїялѣкова. Усѣває зѣ лиця прїщѣ, лѣшаѣ, урїкнї, пошѣдѣнїє и лѣщєнїє шкѣры, выпадѣжѣе морщїнѣи и долѣкнї бѣновїи. Лицѣ бѣдѣвѣжѣе выбѣлѣе и вѣнѣжнїє. — Цѣна 1 зр.

Мыло космєтїичнє бѣдѣнѣає ся надѣвѣжнїи нїжнѣ-стїю и дужє прїємнїмѣмъ запахомъ, лѣгѣдно вѣпѣлає на нашѣбѣрокѣ, не допусѣає розпадатїєсь рукамїи и лицѣ, дужє добрѣ очїщує шкѣру. Ухїлає всєнїякїи и жѣвѣто-турїи плѣми зѣ лиця. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

ДѢЛО

Выходить у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускѣ святѣ) о 5-й годичѣ по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека знаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, и въ второкъ и пятницю на перешу разомъ въ Даломѣ.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. У Вѣдми M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и платежность за инсераты платны у Львовѣ.

Справы: соймовый.

Вѣдповѣдь комисаря правительственного, сов. гр. Лоса, на интерпеляцію пос. Окуневского була така:

„На интерпеляцію внесеную на засѣданіи выс. сойму въ 7 марта 1892 пос. д-ромъ Окуневскимъ и товарищами въ справѣ установленія учительскѣхъ религіи въ школахъ народныхъ, маю честь отвѣдовать:

Паны интерпелянты пытаются въ I-шмъ уступѣ интерпеляцію „на якій законный основъ“ п. к. окружной рады школьный самый повѣда на сей рѣшъ въ школьный бюджеты мѣсцевъ квоты на вынагорода для латинского духовенства навѣтъ въ такихъ случаяхъ, если до школы ледви вѣлька дѣтей латинского обряду ходитъ?“

Не пересуждаючи квестіи, чи въ сѣмъ або тѣмъ спеціальнымъ случаю поведеніе окружныхъ властей школьныхъ было правильное, бо навѣтъ такихъ случаевъ паны интерпелянты не навели, мушу передъ всѣмъ заявляти, що менше або болѣе число дѣтей школьныхъ якогось вѣроисповѣданія або обряду не має засадничого впливу на порѣшеніе квестіи, чи учитель религіи дотычного обряду и вѣроисповѣданія въ тѣхъ школахъ повиненъ быти установленный; се число має влиять лишь на порѣшеніе пытанія, чи учитель религіи має побирати пѣсля §. 1. закона въ днѣ 1 грудня 1889 В. а. кр. ч. 71 ставку платню, чи лишь remunerацию пѣсля §§. 5, 6 и 11 сего закона. Дбане про се, чтобы наука религіи подавалась въ школахъ народныхъ, напрымъ и наглядъ надъ нею, принадлежать по прѣ власти школьной въ першомъ рядѣ пѣсля постановъ законодательныхъ въ днѣ 25 мая 1868 В. а. кр. ч. 8 (§. 2.) и въ днѣ 14 мая 1869 В. а. кр. ч. 62 (§§. 1. и 5.) до дотычной власти церковной. Если же учитель религіи установленный властями школьными въ порозумѣніи въ тѣхъ властяхъ церковною або вѣроисповѣдною, подае науку религіи по-за мѣсцевъ своего осѣданія, то належить ся ему пѣсля §. 8. закона кр. въ 1 грудня 1889 В. а. кр. ч. 71 вынагорода коштовъ подорожжя, котрый макотъ покрыты стороны вычисленъ въ арт. 24 закона въ 2 лютого 1885 В. а. кр. ч. 29 въ пропорціи тамъ поданой, если тѣ стороны не доставляютъ вѣдповѣдныхъ пѣдводѣ. До азыму сторѣнь о доставу пѣдводѣ для учителей религіи, евентуально до выдана ореченъ въ першій институтіи о потребѣ тѣхъ выслуги и высотѣ тѣхъ вынагородъ, покликана есть пѣсля наведеннаго §. 8. сего закона п. к. окружна рада школьна; она такоже покликана пѣсля принисъ §. 27. точка 5 закона о надзорахъ школьныхъ въ 25 червня 1873 В. а. кр. ч. 255 до того, чтобы въ случаяхъ, въ которыхъ мѣсцевы рады школьны не умѣстятъ потребного на сю цѣль выдату въ прѣлиминари мѣсцевого фонду школьного, зарадити вставленіе сего выдату до прѣлиминария, а протавъ сего вѣдливо сторонамъ вѣделатися до верховныхъ властей школьныхъ въ звичайномъ ходѣ инстанцій.

Въ II-ой тощѣ интерпеляціи пытаются п. к. интерпелянты, „для чего въ распоряженіи п. к. правон рады школьной не уважно, что, вѣроисповѣданіе не есть то само, что обрядъ?“

П. к. интерпелянты не подають розпорядженія, про котре нмъ рѣшѣтъ ся. Если однакъ своимъ пытаніемъ змагають до того, чтобы дѣлать ся про причину, за-для котрой п. к. власти школьной, установляючи учителей религіи въ школахъ народныхъ, берутъ взглядъ такоже на обрядъ учениковъ и для учениковъ, хочъ бы не численныхъ, греко-кат. обряду, не устанавлиють учителей религіи римо-кат. обряду и на вѣдворѣтъ, то се робитъ ся въ огладу на выразный постановъ наведенныхъ выше законовъ державныхъ, а спеціально такоже на постановъ §§. 1 и 5 закона кр. въ 1 грудня 1889 В. а. кр. ч. 71, котрый не идеотіику вѣроисповѣданія въ обрядѣ, але выразно вказуе въ наведенныхъ параграфахъ, что дотычна власть церковная дотычного вѣроисповѣданія и обряду есть покликана до предложѣнія внесенна на именованіе учителей религіи.

Вѣдѣи пытаются п. к. интерпелянты, чи п. к. права рада школьна и окружной рады школьной такъ само дѣють о се, чтобы и въ заходныхъ повѣтахъ дѣти обряду греко-кат. если есть нѣкъ вѣлька, малы забезпечену науку религіи черезъ священниковъ греко-кат. обряду?“

На се вѣдповѣдаю, что п. к. власти школьной трактуютъ что до науки религіи въ школахъ народныхъ въ краю однако; если же де-небудъ добавочъ въ тѣмъ взглядъ нѣу неправильно, не заливашъ выдѣлѣти зарядженъ вѣдливыхъ въ законными постановами обязующихъ законѣмъ.

Если порядокъ денный вчерашного засѣданія побѣдѣтъ ся, забравъ голосъ пос. гр. Гольмвекскій, стоячи на серединѣ салъ засѣданъ соймовыхъ и въ рукахъ заложеными въ вѣшени, поспытавъ, что дозволять устроити на коридорахъ соймовыхъ „ярмарокъ“.

(На коридорахъ соймовыхъ устроено выставу выробѣвъ галицкихъ школь промысловыхъ.) Сго, что есть квесторѣмъ соймовымъ, не повѣдомлено о тѣмъ, а навѣтъ и члены выдѣлу краевому, запытанъ про выставу заявляи, что не знаютъ нѣкого про сю выставу. Супротивъ того мусить ажити свою гѣдѣсть квестора соймового.

Членъ выдѣлу краевому пос. Романовичъ вѣдповѣтъ, что сю выставу устроивъ выдѣлъ краевый пѣсля внесенія краевон комисіи промысловон, и лишь въ тѣмъ зрѣлилась по хибѣ, что не повѣдомлено про выставу квесторѣмъ. Але цѣлу вину сего бере п. Романовичъ на себе и перепрашае квесторѣмъ.

Не помогло нѣ се заявленіе пос. Романовича, нѣ промова маршала кн. Сангушка, что выставу зарядитъ выдѣлъ краевый — гр. Гольмвекскій доконче домагавъ ся, чтобы палата порѣшила, чи сей „ярмарокъ“ має вѣдповѣдѣтъ въ будынку соймовымъ. — Розумѣсь, что маршалокъ, опираючися на регулятивъ, не подѣдае тѣхъ квестіи пѣдъ рѣшеніе палаты.

Ся цѣла справа, порушена гр. Гольмвекскимъ, выказала великій несмакъ въ палатѣ и то не лишь за-для мериторныхъ взглядѣ, але хочъ бы за-для того, якъ ся трактувать гр. Гольмвекскій. Хочъ вѣдывалъ ся голосъ: „Говоритъ въ мѣсцѣ!“ — гр. Гольмвекскій, мовъ бы легковажѣвъ собѣ цѣлу палату, вѣтревавъ на соймовѣ мѣсци на серединѣ салъ и мовъ бы глумѣвъ ся въ цѣломъ палатѣ.

Еслибѣ сѣн справы же не побѣдѣтъ ся, бо маршалокъ поспытавъ гр. Гольмвекского, чи дѣйствию обѣтае при соймовѣмъ, что складае мандатъ квестора, — тожъ певно въ середу порѣшитъ ся цѣла справа. Зъ другой стороны Газ. Нар. принесли вѣсть, что п. Романовичъ вѣддавъ свѣй мандатъ члена выдѣлу краевому до розпорядимости маршала, а принявша до сего обѣта, что супротивъ напасти гр. Гольмвекского въ палатѣ нѣш членъ выдѣлу краевому не эсодидаривувалъ ся въ п. Романовичемъ.

Но, если бы для забавы гр. Гольмвекского прийшло до того, чтобы такъ дѣлалъ членъ выдѣлу краевому, якъ п. Романовичъ, мавъ уступити, то справѣ можна бы поградувати соймовѣмъ галицкому.

Рѣвно-же что до формального, годать ся примѣтити, что квесторѣмъ соймовымъ наглядѣти порядку въ салѣ нарядѣ сойму, а коридоры и будынокъ соймовый подѣдають пѣдъ наглядѣ инспектиру соймового.

Пос. Окуневскій мотивувавъ свое внесеніе про внесеніе патронату въ сей способъ: Высочѣ палато!

„Забравъ слово о патронатѣ, не спускаю айн на хвилью въ она, что справа ся въ въ першомъ рядѣ не належить до сойму, але до рады державной. Однакѣ се не цѣлкомъ такъ; по части належить она и до насѣ, а се въ тѣхъ причинахъ, бо вже въ мотивахъ правительственного проекта до закона маевого въ 1874 р. сказано, что загалный принципъ того закона, именнѣ внесеніе его, належитъ будѣ до парламенту, а выношеніе того закона прѣдѣлѣти ся соймамъ краевымъ. Стало ся то въ наслѣдокъ рѣзности законодательствъ о правѣ патронату въ рѣзныхъ провинціяхъ нашої державы. И такъ н. пр. Далматія одержала се право ажъ въ 1808 роцѣ вѣдъ французского уряду, Буковина и вѣзгалѣ вѣдѣла церковъ вѣзгалѣ не знала до року 1785 патронатѣмъ, бо ажъ въ тѣмъ роцѣ завѣвъ его Іосифовскій патентъ. Въ Польшѣ було оно зновъ инакше, а въ нѣмеческихъ провинціяхъ инакше. Отже въ наслѣдокъ рѣзности тѣхъ институтіи въ рѣзныхъ провинціяхъ, рѣшнѣ правительствомъ спеціально переведеніе загалныхъ еи засадъ прѣдѣлѣти соймамъ краевымъ.“

Згадавъ я въ свѣмъ внесеніи, что та институтіи есть на-скрѣвъ пережитѣ, въ законахъ австрійскихъ и каноническихъ негодна, духови нѣмѣстному противна, и что въ наслѣдокъ того институтіи тую належить знести. Шо моя думка узасаднена, доводитъ не менша повага въ такихъ случаяхъ, якъ самъ архіепископъ вѣдѣнскій, котрый на запытаніе правительствѣмъ въ 1872 року: чи належить знести патронатъ, чи нѣ? — сказавъ [цитатѣ]: Der Cardinalfürstbischöf v. Rauscher von Wien antwortete in der (schon oben eit.) Denkschrift vom 12 November 1872 darauf, die Aufhebung der Privatpatronate über Kirchen zu wünschen, sei kein Grund vorhanden; anders verhalte es sich mit Patronaten über Pfarren, indem diese nicht ohne grosse Schattenseiten wären. Въ наслѣдокъ тѣхъ справѣмъ архіепископъ и епископъ сказало правительствѣмъ въ мотивахъ до закона маевого [цитатѣ]: „Auch in Ansehung des kirchlichen Patronates wird in der Hauptsache eine besondere gesetzliche Regelung vorbehalten (§. 32). Dass dieselbe nur in der obligationischen oder facultativen Aufhebung dieser Einrichtung bestehen kann, ist zweifellos. Отже маючи за собою тату, ценю компетенцію въ такихъ справахъ повагу архіепископѣмъ, дальше павѣтъ повагу законодавца, — приступивъ я до неи въ надрѣ, что сей не стрѣчу

Вашого, панове, закиду, мовъ-то беру ся до справы, може маловажно або неопѣрѣбно. Перечитавши и вѣдѣвши собѣ въ памяти дотычній постанову канонического права, пере-свѣдѣте ся, что справѣ ся институтіи нѣшъ вже цѣлкомъ пережитѣ.

Якъ панове знаете, змѣстѣ еи становили крѣмъ права презентованія еще такъ аванъ суга бенефіціи, дальше ігга honorifica и ігга utilia. Прѣдѣлѣвъ ся тѣмъ всѣмъ правамъ въ теперѣшномъ свѣтѣ.

Суга бенефіціи обѣла у насѣ теперѣ еи-намова прокураторіи. Ins utile есть то право, что патронъ пѣдѣдѣвшій мѣгъ мати запомогу вѣдъ церкви. Нѣшъ се стало ся хибѣ архіепископѣмъ споманомъ. Ігга honorifica спочивалъ въ тѣмъ, что патронъ мавъ першенство при вѣзгалѣхъ процесіяхъ, перше мѣсцѣ въ церквѣ, треба було его гербъ въ церквѣ умѣщувать, першого его покровитѣ свяченою водою, першого обѣдѣти, першій мавъ приступати до причастія и т. д. Сегодня ставъ бы смѣшнымъ патронъ жаждѣи ексекутавъ на тѣхъ правахъ, якъ чтобы его першого окропляли и обѣдѣжували. Лишьалося одао одинове право презентованія, котре нѣшъ есть актуальне, бо рѣшѣ — то все перестарѣлъ анахронизмъ. Однакъ думая, что цѣла подѣста моральна та матеріальна сего права затратѣла ся въ часѣмъ, и то до тѣхъ степеней, что оно стало ся анахронизмомъ. Бо пригнѣио ся мотивахъ, айнъ давнѣйше були и рѣшѣи о презентѣ, а айнъ сегодня. Давнѣйше, я вѣрю, була побожѣсть, було змаганіе дати громадѣ айнъ найкрасѣшого пастира, священника, — а нѣшъ, панове, чи тѣ самы мотива? Позволяю собѣ де-что сумнѣватися. Легко же скажу, что середнѣмъ побожѣсть патронѣвъ заступила сегодня ся нечастна квестіи политична и борба національна. Та кобы на тѣмъ стало, але я въ досвѣду знаю, что о презентѣ душастирской рѣшѣи и рѣшѣють часто нитраты пропінатій. [Голосъ: Ого!] Такъ, панове, знаю се въ досвѣду, а прѣтъ тѣхъ справы и тѣхъ мотивахъ переносити на теренъ церковный выдѣсъ менѣ рѣчию невѣдѣствомъ.

Очевидно я не замыкаю очей на деякія трудности въ розвазаніи сѣн справы. Бо по перше: на патронѣ тяготѣтѣ деякія обовязки конкренціи до будовы церквей и будынокѣхъ парохіальныхъ. Хто айнъ нѣшъ має понести? — очевидно тяжке пытаніе. Я гадаю, что се пытаніе належить рѣшити въ другимъ, на кого се право презентованія перейти має. Коли се право дѣстануть конфессіи громады, то очевидно и татары въ части повинны перейти на громады, въ частіи на край або державу. Дальше тяжке друге пытаніе: чи то звѣдѣніе вѣдъ тѣхъ рѣшѣтъ, айнъ теперѣ тяготѣтъ на патронѣхъ, має статися безплатно, чи за якою видѣмнѣзацию? Коли я мавъ забрати сей голосъ до квестіи патронату, — кажѣ до мене одинъ въ моихъ колебѣвъ соймовыхъ, очевидно коляторъ: Przymusaj nam pap indemnizacya za zniesienie patronatu, to bedziemy za ranem głosować! — „Шо въ якъ за пропінатіи!“ — вѣдказавъ я. Дальше труднѣе заходѣтъ такоже и въ тѣмъ, кому въ нашихъ часахъ се право вѣдѣдѣти. Чи, якъ твердитъ церковь, ординаріатъ, чи правительству? Я не вѣдѣвъ бы того права правительству [Голосъ: Narodnej Radzie!], айнъ „Народной Радѣ“. Я вѣдѣвъ бы его най-спокѣйнѣйше громадамъ. Хто кому служитъ, найъ буде нѣмъ выбраннымъ. Такъ рѣшѣна ся справа примѣромъ въ Швайцаріи. И такъ и у насѣ вѣдѣдувае ся се часто айнъ невластивый примусъ совѣти, коли коляторѣмъ есть н. пр. евангелизъ, якъ же представляти ся мусить для него обовязокъ давана тѣхъ шестинъ на церковь, прихѣдѣтъ чужого ему вѣроисповѣданія, и т. д.? [Голосъ: А верей?] Но, о тѣмъ я вже не кажѣ, бо евангелизъ бодай має право презентованія, а айнъ и того не має, а мусить платити [Голосъ: Tak jest, musi!]. Думая, что се несправедливо, будь вѣнъ жидѣ, чи евангелизъ.

Прѣмѣ вѣдѣдѣти мотивахъ закона маевого въ року 1874, а знайдѣте, панове, тамъ те саме. Отже оправдана есть моя гадѣа о внесеніи патронату и въ того титулу и для того думая, что вы, панове, повинны голосувати, что бы тую справу вѣдѣдѣти до комисіи административной. Однакѣ я не такъ наивный, чтобы не бачивъ въ что тѣмъ заносѣтъ ся, тѣмъ болѣе, что въ оргѣнѣ галицкого Висмарка [Бессѣлѣтъ] я же передѣчера звайшовъ, что мое внесеніе навѣтъ не буде травованѣ въ комисіи. Отже я на те вѣзгалѣ прѣготованный, але сповнаю моральный обовязокъ и прошу, чтобы тую справу пѣдъ взглядомъ формальнымъ вѣдѣдѣти до комисіи административной.

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додаткомъ въ Австріи:

на цѣлый рокъ . . . 18 кр.	на цѣлый рокъ . . . 24 кр.
на пѣвъ рокъ . . . 9 кр.	на пѣвъ рокъ . . . 12 кр.
на чверть року . . 4 кр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 кр.
на мѣсць . . . 1 кр. 50 кр.	

у Львовѣ:

на цѣлый рокъ . . . 16 кр.	на пѣвъ року . . . 8 кр.
на чверть року . . . 4 кр.	на мѣсць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Администратія и Експедиція пѣдъ ч. 24 ул. Баторія. — Рѣшѣи звертають ся лише на попереднѣ-застереженіе. — Редакція неопечатанъ вѣдѣль бѣдъ порта.

Послѣднее число конитѣ 8 кр. а. в.

Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ одновъ стрѣчи инсератовъ въ рубр. „Надѣслано“ по 20 кр. а. в.

Подписъ тѣснитъ ся по 10 кр. бѣдъ стрѣжи.

ра вилынули такоже пересвѣдѣченя и интересы галицкихъ рѣльниковъ. Рѣшѣу противъ сѣбѣ-нои монеты яко обѣговон, але за насѣмъ австрійскимъ промывляе профессоръ Матая въ Инсбрука. Въ субботу говорила Либентъ, Лидгайтѣмъ и Люкамъ. Всѣ тѣ бесѣдники заявляи ся за золотѣмъ валютѣмъ. Шо-до рѣлации то они предложѣли, чтобы вартѣсть новон монеты означѣти пѣсля курсу дѣла, въ котромъ ся монета буде заведена. На пытаніе члена комисіи Юрашка, якъ Лидѣвъ представляе собѣ рѣлацию переведену закономъ сказавъ сей членъ анкетѣ, что если рѣлация має бути закономъ переведѣна, то по его выданіи треба айнъ найкрасѣе ввѣсти въ житіе нову валюту. Шо-до сѣн справы забравъ голосъ такоже д-ръ Штайнбахъ.

Reichsanzeiger оголосивъ два дуже важныя документы, вѣдѣдѣи ся до зваженія заложеного Висмаркомъ фондѣ Вѣльмѣвъ. Однимъ въ такихъ документахъ въ рескриптѣ цѣсаря Вильгельма II. до канцлера Капріево, а другимъ листъ кн. кемберлендского до цѣсаря Вильгельма II. Цѣсарскій рескриптъ такий: „Переславляючи министру пѣсьмо Г. Вис. кн. кемберлендского, заявляю, что пѣсля мѣни гадѣи прийшовъ часъ, чтобы знѣсти конфиску маетку гановерского короля Юрія, заряджену приказомъ въ днѣ 2 марта 1868, а что-до переведѣнія знесенія сѣн конфиску выжѣдѣи внесеніе мого министерства державного“. До сего цѣсарского рескрипта додано такий листъ кн. кемберлендского: „Найяснѣйшій, наймогучѣйшій цѣсарю и королю, своею и братѣ! — Маючи причину припускати, что В. Величество бажаетъ, чтобы въ угодовѣи дорожѣ салатодѣти рѣзницѣ, айнъ заходѣи что-до выношенія трактату въ днѣ 29 вересня 1867 въ справѣ маетковѣхъ вѣдѣдѣи мого въ Вѣзѣ упокоившого ся батька, айнъ тѣмъ мѣмъ батѣмъ а б. п. Вильгельмомъ, прусскимъ королемъ, пѣвнѣйшимъ айнъ мѣмъ цѣсаремъ Вильгельмомъ I., удаю ся до В. цѣсарского Величества въ просьбу, чтобы сю справу розбрати. При тѣхъ нагодѣ радо заявляю, что вѣдъ мене далека гадѣа, котра бы могла нарушити мѣръ нѣмеческой державы и принадлежѣтъ до неи державѣ. Я нѣмеческій князь, а яко такий щиро и вѣрно люблю свою нѣмеческую, и нѣволи, — запевняю о тѣмъ выразно В. цѣс. и кор. Величество — свѣдомѣ я бы не приложѣвъ ся до того, айнъ на те не позволю, чтобы моими фондами, айнъ небудѣ безпосередѣно або посередѣно противъ прусской державы предпринятѣ была прѣдумованѣи або пѣдѣготовованѣи. Длѣтого въ тѣмъ болѣе, айнъ доверѣмъ вѣдѣду ся надѣвъ, что В. Величество признають, что нема нѣмеческихъ перешкодъ что-до выношенія згаданого на вступѣи трактату. Ернестъ Августъ. Пенціѣи коло Вѣдѣи 10 марта 1892 р.“ Такимъ способомъ справа фондѣ Вѣльмѣвъ зближае ся до полагодѣнія. Гановерскій князь въ своихъ листѣхъ узнае еднѣсть нѣмеческой державы, а его спадѣщина буде ему звернена.

Французскій дневникъ радикальнѣи выступилъ дуже остро противъ президентови републики Карно товѣи за его мирну политикѣу въ Ватиканомъ. Причиной до сѣхъ нападѣвъ була статья париского Figaro, пѣсля котрой переговоры французского правительства въ папѣмъ престолѣмъ привели до того, что папа выдѣвъ звѣстѣи евангелику до французскихъ епископѣвъ, въ приказомъ, чтобы удержувати добрый вѣдѣдѣи ся въ правительствѣмъ французской республики. Головну заслугу Карноу мавъ въ тѣхъ справѣ, бо хочъ переговоры вели ся черезъ министра справъ внутрѣшнихъ, але Карно давъ до нѣхъ инициативу. Скрайная лѣвица у Франціи бажаетъ французского культуркампеу, отже не хоче помиратися въ Ватиканомъ, а въ другой стороны особа президента республики не вѣдѣдѣдѣа за свои дѣла, длѣтого оппозиція не хоче, чтобы Карно мѣшавъ ся до справъ политичныхъ. Партия, надѣ котроу Клемансо тринае проводѣ, грозѣтъ Карно товѣи, что треба старѣа ся, чтобы его усунути въ его урядѣ. Вѣдѣтъ урядовый дневникъ президента, Тѣмърѣмъ пѣдѣствѣтъ стрѣтованіе, что Карно не мѣшае ся до справъ заправничей политикѣи.

НОВИНКИ.

Музыкально-деняматорскій вечерѣи въ вѣдѣдѣи урядѣе товариство Рускихъ Женщинъ въ Станиславѣ въ недѣлю 20 н. ст. марта 1892 о год. 71½, вечеромъ въ комнатахъ „Руской Бесѣды“ Окрѣмѣхъ запрошенъ не розсылае ся. Чѣя ласка, радо повѣтаемо. За добру забаву ручѣтъ комитѣтъ вечера.

— Зъ Станиславова пишуть, что комисіи завѣдѣу-ча справами вѣдѣи-сирѣтского фонду по свяченіи-кахъ станиславской епархіи вѣдѣдѣла сѣмъ дѣлами запомоги для сѣбѣ, проживающихъ въ о-бохъ другихъ епархіяхъ т. е. львовской и пере-

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

На засѣданіи валютон комисіи краѣвскій профессоръ Милевскій выступивъ протѣвъ золотѣи валютѣ, заявлявъ, что біметаллизмъ въ однокѣмъ валютѣмъ раціональнѣи. Здае ся на поглядъ краѣвского профессо-

мысли о управленніях до побирания их, на руки дотычных конюшников.

— П. Атанас Заключивши, издвигаясь подал кового в Влодзі, перенесло ц. к. министерства до Львова и поручило ему начальство ц. к. администрации податков по спенсификации софинансу п. Роману Кусь. Дня 19 н. ст. марта п. Атанас Заключивши перенесло с. до Львова по доглатию побуть на Мазурский, в влодзі влодзі давна старався выдубити в родный край, та давнійше завсегды ему се не удавалось.

— Дирекция почт и телеграфов оповещуе, що з дня 1 н. ст. цвѣтня с. р. влодзі в житие новый уряд почтовый на станции влодзі в Бруховичах, повѣта львовского. До округа доручен сего уряду належат громады и общары доречки: Бруховичи и Борки великий, а также громада Борки доминиканскій.

— На памятку статистическим польскому „намі сім адміністрацій“ задумують галиций Польки заложити товариство „Szkoła ludowa“, котре має мати таку саму задачу, як німецькій Schulverein. Статути, предложенный вже министерству, подает цѣль товариства: Подпирати школу народну з выкладовым языком польским в державі австрійской: 1) помагати громадам в заснованню школ и будованню будинков школных, удержати односторонній безворотной датки, або безпроцентной позички, заосновуючи школы народны приборами науковими та обдаровуючи молодѣж книжками школными, приборами до писания и рисоування а також одягом; 2) подпирати дальшого образования учителей школ народных, подаючи им книжки, часописи и инші средства науковы; 3) давати нагороду учителям школ народных, влодзі на початку, ся равню працею в своемъ званіи, в порозумѣніи и за позволеніи австрійской власти школной; 4) поучати народа сѣльскаго з рѣчьми и справами, близше его обходящым, через укаліфікованых и совѣстных учителей вандровных; 5) основувати читальни народных и безплатно позичку книжков; 6) оголошувати конкурсов на творы для народа сѣльскаго; 7) подпирати периодичных издаваній для народа.

— Змѣны вь буюновинных судах. Совѣтникъ суду краєвого, Максимъ Хлебикъ, вь Сучавѣ перенесенный до Черновца. — Судѣ повѣстов Отто Заверквель и Омелянъ Козубъ именованъ совѣтниками суду краєвого вь Сучавѣ.

— Другій звѣздъ олавинокъ поступовою молодежи влодзі ся у Влодзі подчасъ зеленыхъ свѣтъ т. с. 5 в 6 н. ст. червня. Программа звѣзду така: 1) Справозданіи делегатів о поступовыхъ стремленіях у славянскихъ народѣх вь загаль а у молодежи сѣчально, якъ такожъ справозданіи зь дѣльности поступовою молодежи вь минушомъ році; 2) влодзітаніе програми зь 1891 р. и евантуальна ревизія ей; 3) программа дѣльности поступовою молодежи: а) на поли національно политичномъ, б) на поли сусѣльному и в) вь справѣ організації праом.

— Войскове поступованіе судово. Вудаштенскій Магвар Нуглар оповѣдає подѣ повномощіе заголовкомъ таку исторію: „Капитанъ Кнезевичъ влодзі 101 полку пѣхоты, покликать до себе недавно до его компаніи придѣленого кадета заступника офицера и приказавъ ему вѣрвати вь будущности войскъ зноуны зь другимъ кадетомъ заступникомъ офицера, служачимъ при томъ-же полку, Валокурскимъ. Заступникъ офицера не узнавъ капитана компетентнымъ мѣстами ся вь его приватній обѣтваніи и зноуна ся зь Валокурскимъ дальше та розповѣсть ему якъ жданіе поставивъ до него капитанъ. Вь настѣдокъ сего Валокурскій попросивъ двоухъ поручиківъ служачихъ вь томъ-же полку, Помезанского и Илюка, чтобы зажадали влодзі капитана Кнезевича выслоуни а евантуально сатисфакції. Однако капитанъ влодзімовивъ не лише всякого выслоуни а бо сатисфакції, але влодзі жалобу дисциплінарну протавъ Валокурского и обоухъ его сескундантовъ, що жадали влодзі него сатисфакції за слова, якъ вонъ высказавъ вь „службѣ“. Судѣ войсковый мавъ вѣсть трехъ засудити на деградацию и кожного на 3 роки взынѣ. Командантъ корпусу Верхотольскій мавъ довго надумувати вакимъ подпирати сей засудъ.

— Нѣтъ ли вь противѣ дѣтерити. Недавно читавъ на вѣзданіи белгійской академіи медицин профессоръ Мазонъ развѣдку члена тон-жъ академіи д-ра Ларшера зь Парижа о леченіи дѣтерити нѣтою. Уже передъ Ларшеромъ захваливали деякі французскій лікарѣ успѣшность нѣты протавъ згаданого вѣдуги. Самъ Ларшеръ лѣчивъ 42 недужихъ на дѣтеритію нѣтою, и зь нихъ лише 2 померло. Вь 12 случаяхъ зарядивъ Ларшеръ лѣшого скелсу, вь 28 случаяхъ уживавъ по при покаяніи нѣтою че янгальній карболовой воды, якъ такожъ внутрішню кислоту саліцилову и влодзіваромъ лѣта еваліупирового. Вь тыхъ 28 случаяхъ не дасть ся на певно означити, яка участь вь вылѣченіи припадає нѣтъ. Поля заявленіи Ларшера не выкинуе покаяніе горла нѣтою вѣякихъ шкѣдныхъ наслѣдковъ. Зь 40 недужихъ, вылѣченыхъ нѣтою, числявъ одинъ 65, другій 27 а прочі 3 до 15 лѣтъ.

— Убѣтѣе. Вь Влодзі на Вуковий, якъ пише черновецка Газета Polska,лучала ся онгоды така пригода. Мѣщанинъ тамошній Иванъ Малинскій, підозрѣний о контрабанду безрогъ зь заграицѣ, зайшовъ вь суперечку зь стражникомъ окарбовымъ Евгениемъ Щербановскимъ. Подчасъ суперечки Щербановскій пробавъ бѣгнетомъ груди Малинска такъ, що вѣстрѣ багнета выйшло ему плечима. Малинскій упавъ трупомъ на мѣсто.

— Нова зѣлѣница. Министерство торговлѣ удѣлило концессію властители добръ и зѣлѣтному промысловцевъ Ив. Гецови на розпочатіе техничныхъ вступныхъ работъ для будовы вузко колѣйной зѣлѣницы зь Слотвини до бровара вь Окоцимѣ на часъ 6 мѣсѣцѣвъ.

— Зѣлѣдѣ, якимъ мало. Минушого тижня стававъ передъ судомъ просящимъ вь Золочевѣ 26-лѣтній Андрей Пшѣмскій зь Лопатина, обжа-

лований о злочинство. Пшѣмскій, розгративши умыслою опадчану по вѣтці, чтобы не було зь чого взыти влодзікованіи, коти его на крадежи зловить, влодзівъ ся злодѣйству и одѣвъ вже неразъ по кілько мѣсѣцѣхъ у взынѣ. Влодзівши поспѣду кару, Пшѣмскій забравъ ся такъ широко зноуно до своего ремесла, що допустилъ ся за цѣвъ року 38 крадежей, кромѣ тыхъ, котрыхъ не влодзіро. Крадѣ вѣнъ при томъ смѣло и такъ сказати бѣ артистично. Нѣ про одному жидови заповѣсть, що другой ноцѣ навѣстити его. Жидъ перенудженный позмыкавъ ся, сказавъ грошѣ до кишени и такъ положивъ ся спати. Але се пѣчо го ему не помогло, бо Пшѣмскій така обкозавъ его и грошѣ вынимавъ зь кишени. Обжалуваний признавъ ся подробѣ до вѣхъ крадежей а судъ засудивъ его на 7 лѣтъ взынѣ.

— Будучиновъ г. Толстого. Одескій корреспондентъ Daily News а доносить, що г. Льва Толстого адо вже вьезавъ адо мають потайно вьезати на приказъ царя до озавленого соловецкого монастиря надъ Бѣлымъ моремъ. Тамъ має вѣнъ бути замикаемый ажъ до дальшого рѣшенія царского. Корреспондентъ додає, що вѣнъ ся одержавъ влодзі урядникѣхъ, зычатию добре poinformованыхъ вь такихъ справахъ. Се доносене, хочъ такъ сензационно, не естъ немѣвѣрно, воля зважати, що вь Россіи стоить теперъ у Керимъ правительской партіи фанатикѣхъ „ретроградѣхъ, що вже влодзі давна хотѣла позбуди ся Толстого, бо не може стерѣти, що вѣнъ одинъ може вь цѣлѣ Россіи готувати и пише те, що думає.

— Будова новой зѣлѣницы зь Києва до Петербурга естъ уже остаточно порѣшена. Зѣлѣница тая буде 1,024 версты довга и скоротитъ значно теперѣшну дорогу зь Києва до столицѣ царства. Нѣтъ влодзі на Москву робити ся 1558 верстѣ а на Вильно 1477. Нова зѣлѣница буде мати 51 станцій а зь нихъ найважѣйшій: Черниговъ, Брагинъ, Горшкѣвъ, Жолобинъ, Рогачѣвъ, Могилѣвъ, Шкѣлѣвъ, Орша, Витебскъ, Городокъ, Великій Луки, Холмъ, Мѣдѣль, Павловскъ и Петербургъ.

— Чому то жидови вѣе вѣдѣно? Зь Журавенского по пишути нѣтъ: Вь Вуковичахъ естъ бурмістромъ жидъ Мошкѣ Штернъ. Одинъ господаръ на имя Андрухъ Цимбала посваривъ ся зь своимъ зятѣмъ, пойдшовъ до священника на справу а по науцѣ священника че до того жидъ Мошкѣ Штернъ. Сей давъ лѣвшу науку, бо порадивъ старому, абы зятя настрашати та ему (Штернову) продати грунтъ на жарѣ. „Зробѣть такъ якъ я вѣмъ раджу — каже Штернъ — то буде вѣнъ зятя лѣше слухати. Цимбала (попавъ оменъ) послухавъ жидѣ и вѣному нѣчо не кажучи, похавъ до по таря, зробивъ актъ нотаріальный, и продавъ все свое майно, вартості 1200 зр., за 500 зр., не до ставши, розумѣе ся, аѣй крейцера, бо за намовою жидѣ зобавъ при актѣ нотаріальномъ, що грошѣ вже перше одержавъ.

— Дѣлѣ вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Худикѣвъ, вь повѣтѣ боршчѣкомъ 100 зр. на будову церкви. — Дрѣ Енгель совѣтникъ прокураторіи окарбу вернувъ по 5-тижневѣй люстрації краковской прокураторіи окарбу до Львова. — Вь Станиславѣ померъ ко. Иванъ Красоскій, каноникъ и парохъ тамошній, вь 88 році жити. Похоронный похоронъ зь руского мѣщанства вь Долинѣ. — Вь Коломый померъ лѣкаръ мѣскій д-рѣ Мих. Каз. Якубовскій вь 47 році жити.

Посмертій — — оповѣстки.

— Яковъ Савиньскій, властитель реальности и членъ Ставропольского Института, упокоивъ ся дня 15 н. ст. марта о 6 ой год. рано вь 66 році жити. Похоронъ одбудуть ся вь четвертъ 17 н. ст. марта о 3-ой год. по полудни. Вѣчна ему память!

Наука штука и література.

— Прѣдговоръ Олександрѣ Барвинскій уложивъ друге допозначє и перероблене выданье „Руской Читанки для вышшихъ класъ школъ середнихъ — часть I. Устна словесность“ — и оно вже вышло зь друкарнѣ товариства имени Шевченка накладомъ фонду краєвого и коштуе вь гарній оправѣ [вь полотно зь вытисками] 1 зр. Книжка обіймає 204 сторѣвъ вѣстими и мѣстами вь собѣ материалъ поетичный и прозыный. Вь части поетичной наведенъ вѣзрѣцѣ пѣсень: а) мітично-обрядовыхъ, б) зь жити домашнего и родничого, в) господарскихъ и сусѣльных и г) историчныхъ. Вь прозѣ мѣстятъ ся вѣзрѣцѣ казокъ, повѣрій, переказѣвъ, легендъ, останковъ зѣрничного епосу, правѣдокъ и загадокъ. По материалѣхъ наступаетъ часть поясняющая, вь котрой мѣстятъ ся: поглядъ на устну словесность, поглядъ на збиранье материалѣвъ устной словесности, бесѣда про найважѣйшій роды поевіи и прозы вь устной словесности, наконецъ примѣтки до деякихъ творѣвъ устной словесности. — Перше выданье тон Читанки вышло че вь році 1870, а самъ п. Барвинскій вь „Передѣлѣ словъ“ до другого выданія признає, що перше выданье на вѣнѣшній часть дуже купе вь материалѣ, отже вѣнъ значно его доповнивъ и на-ново переробивъ. На основѣ ухвалы комісії науковой подано творы устной словесности, збѣраны зь выданъ галицкихъ, правополію школного д-ра Ом. Огоновского [этимологичною], а творы выбраны зь выданъ украинскихъ правополію Е. Желеховского [фонетичною]. Часть поясняющая и взыгалъ все, що походить влодзі автора книжки, описане правополію этимологичною.

Именованія, перенесенія, конкурсы и пр.

— Именованія. Директорѣмъ пятоу, маючю ся отворити гімназію у Львовѣ, именованій професоръ Францъ Прухницькій.

— Перенесенія. Намѣстникъ перенѣтъ комисарѣ вь повѣтовѣхъ: Ив. Писецкого зь Димановъ до Влодзі, Тих. Розборского зь Велічкѣ до Лемановъ, д-ра Петра Губаль-Добрицкого зь Дубровицѣ до Велічкѣ и Юл. Кокуревича зь Влодзі до Львова.

— Конкурсы. Окружна рада школная вь Стѣрѣмѣ мѣстѣ розписуе конкурсѣ на посады учительскі: 1) при школахъ етатовыхъ: вь Велічкѣ, Влодзі горѣшній, Розохахѣ, Стѣрѣбачихѣ; 2) при школахъ вѣнѣшнихъ: вь Вуковичахъ, Коблѣ старѣмѣ, Коневѣ, Либухѣ, Нѣдѣльній Спачѣ, Стѣрѣбачихѣ, Сущацѣ рикѣвъ, Терлѣ, Тершовѣ, Топильнацѣ, Тисовицѣ. Взы кобланьскій и Вовчи долѣшній. Подана треба взынѣ до 6 тиж-дѣвъ влодзі часу оголошенія конкурсу. — Окружна рада школная вь Збаражѣ розписує конкурсѣ на посады: 1) при школахъ етатовыхъ: вь Галичѣ, Козарахѣ, Лѣбѣцѣ, Пачинцѣхъ, Сичаѣ, Терпѣльцѣхъ, Зарудѣ; 2) при 4-класовѣй школѣ вь Збаражѣ посада управителя и трехъ учителей старшихъ та 3) при двокласовѣй школѣ вь Залужѣ посада управителя и молодшого учителя. Подана треба взынѣ до 6-тижѣдѣвъ влодзі проголошенія конкурсу. — Сенатъ академическій университету львовского розписує конкурсѣ на мѣсто зѣлѣтній университетского зь платноу 375 зр., зь вѣстими мѣщанствомъ и умундированіемъ; зь реченіемъ до 31 н. ст. марта. — Окружна рада школная вь Дрогобичѣ розписує конкурсѣ на посады учительскі: 1) при VI-класовѣй школѣ женской посада греко-кат. катихита; 2) при школахъ 2-класовыхъ вь Стабину и Трускавицѣ посада молодшихъ учителей; 3) при школахъ етатовыхъ: вь Ракитцѣхъ польскихъ, Рѣбичахѣ, Рѣлѣцѣхъ, Горуцѣхъ и Ясѣнцѣхъ та 4) при школахъ вѣнѣшнихъ: вь Довгоміадѣ Мѣдичинѣ, Ковицѣ, Михалевцѣхъ, Медвежѣ, Опарѣхъ, Рѣдѣнцѣхъ, Сѣмѣльній, Танѣвъ и Галичѣхъ вышнихъ. Подана треба до 20 н. ст. цвѣтня. — Президіа краєвой дирекції окарбу розписує конкурсѣ на кілько посады урядникѣвъ салінарныхъ вь Галичинѣ и на Вуковичѣ зь реченіемъ до 4 тиж-дѣвъ влодзі часу оголошенія конкурсу. — Окружна рада школная вь Косѣвъ розписує конкурсѣ: 1) на посады молодыхъ учителей: вь Косѣвъ, Пѣтѣни, Кобакахѣ, Кутахѣ старыхъ и Жѣбѣ та 2) при школахъ вѣнѣшнихъ: Красноволѣ, Микитанцѣхъ, Прикурѣхъ, Рыбѣхъ и Уторѣхъ. Подана взынѣ треба до кѣнцѣ цвѣтня с. р.

— Вѣдѣчанье. Цѣсаръ постановоу зь дня 17 н. ст. цвѣтня высказавъ старшому инспектору цѣховничому, Людѣ. Скариньскому у Львовѣ свое признає при переходѣ того жѣ вь станѣ оупоучнику. — Намѣстникъ г. Вадені вернувъ вчера рано зь Кракова до Львова. Дрѣ Францъ Янда зь Львова одержавъ титулъ цѣсарского совѣтника. Комисаръ полиціиный вь Шаковѣй Людвикъ Мильскій, одержавъ золотый крестъ заслуги зь короною а агентъ полиціиный Яковъ Гинсбергъ у Львовѣ, орѣбный крестъ заслуги, такъ само взынѣ при краєвой дирекції окарбу у Львовѣ, Иванъ Паличакъ.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 15 марта. На биржи ходили вѣсти о атѣнтатѣ на царя, але вь кружкахъ дипломатичныхъ не знаютъ о томъ вѣточо.

Прага 15 марта. Вь соймѣ кн. Виндшгрецѣ предложивъ угодий проекты комисіи зь 27 членѣвъ. При голосованіи молодѣ-Чехи не встали зь мѣсѣ, а вь ихъ имени заявивъ Кучера, що они лишаютъ ся при своихъ пересѣдченіяхъ противныхъ угодѣ, але переда-ти комисіи не могутъ зарадити.

Берлинъ 15 марта. Стамбуловѣ мавъ отримати вѣсть, що дня 27 с. м. вь рѣчницю смерти Белчева проектують противъ него замахъ. Times доносить, що зь причинъ убійства Вуловича Болгарія має замѣръ оголо-сити свою независимость.

Лондонъ 15 марта. До стрейку угле-копѣвъ прилучило ся коло 300.000 работ-никовъ. Великій заклады промысловы не могутъ зь той причинъ функционувати а на зѣлѣзничяхъ многіи повѣзды не вѣзять зь браку угля.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає
наилѣпшій перфумы и воды тоалетній

бдзначеніи 10 медалями заслуги и 2 дипломами признава,

а то:

Перфумы неминову, вѣялкову, рожеву, резедову, конваліеву, Яланг-Яланг, Jockey-Club, Es-Bouquet, Millefleurs и т. д. Фляконки по 25, 40, 75 зр. 1 зр. 1.50 и т. д. Перфумы королевой Марієнскіи знаменъ фляконъ 2 зр.

Вода львовска загално зѣлѣтна и побирана за-дѣла своего приемного, обѣдѣжающего и доглотрѣваого запаха, до скрапленія одяговъ, хустѣвъ и розпискуванія вь комнатахъ. Фляконикъ меншій 80 зр. болѣшій 1 зр. 50 зр.

Вода варшавска бдзначаетъ ся надзвичайно прием-нымъ цѣвѣтвымъ запахомъ. Фля-коникъ меншій 95 зр., болѣшій 1 зр. 80 зр.

Вода левандова подѣбная и вода левандово-ан-бровъ сузь загално уживаній до возприскуванія вь комнатахъ за-дѣла своего приемного за-паху. Фляконъ 50, 70, 90 зр. и 1 зр. 80 зр.

Воды колоньскій знаменитъ. Фляконикъ по зр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 зр. 1 зр. 1.50.

Купувати можна у Львовѣ вь торговыхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; вь Краковѣ: Су-конникъ ч. 20; вь Черѣвцѣхъ: Рынокъ ч. 2.

Лѣкарска Редакція и Адміністрація.

Воч. о. С. Ник. вь Л. Такъ. — Воч. о. І. Км. вь Фр. Рахунокъ годить ся. — Воч. о. А. Сѣм. вь Яв. 14 зр. одержали, они покыли рѣкъ 1891. — Ха. Чѣт. вь Бут. 6 зр. одержали. — Вл. о. І. Гал. вь Высп. Заплачено до кѣнцѣ року 1891. — Воч. А. Тим. вь Г. Мы доручили 2 зр. кому належало.

ВЪ САЛИ ТОВАРИСТВА „FROHSINN“ (въ готелю Жорна)

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ пѣдѣ зарядомъ И. Виберевича.

Во Второкъ дня 15 л. марта 1892.

НАТАЛКА ПОЛТАВКА

комедіи-опера вь 3 актахъ И. П. Котляревского.

Режисеръ: С. ЯНОВИЧЪ.

ОСОБЫ:

Наталка, украинская дѣвица . . . К. Кляпильска
Горпина Терпѣлиха, ея мати . . . Е. Гемблиха
Петро, любовникъ Наталки . . . П. Карпильскій
Микола, бурлака, дальній свѣтъ Терп. С. Янович
Тетеряковскій, взынѣ . . . Т. Гембличій
Маковенко, сѣлскій выборный . . . А. Степильскій
Дѣлѣта, парубки. — Дѣе ся на Украинѣ.

Помежи актами

Замокли торбаны

слова О. Левачкого, музыка Лаврѣвского, влодѣ-ває п. Концевичъ, сѣиває львовской оперы.

ЦѣНЫ МѢСЦЪ: Крѣсло вь першихъ рядахъ 1 зр., вь дальшихъ 80 кр., паркетъ 50 кр., партеръ 25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вечеромъ.

Надобслане.

Найдешете жерело предметѣвъ опти-ческихъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (пѣдѣ св. Духа) напротивъ головного одяку.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, мѣроскопы, машины электричскіи, айерцаи, и т. п. по цѣнамъ найдешешихъ. — Репарации найдешете и найскорѣе.

Замовленія зь провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Екстрактъ олѣйку до ушей

ц. к. секундарія д-ра Шішки, признаный цѣлю-щимъ одѣ многихъ знаменитыхъ лѣкарѣвъ кра-евыхъ и заграиныхъ, бо лѣвитъ всаку глухоту (не зь уродженія), шумъ вь ушѣхъ, стрѣканье и т. п. цѣлкомъ усуває. Купувати можна по 1 зр. 50 кр. вь апікахъ: д-ра Кароли Миколая и Якимъ Рукера у Львовѣ; Виктора Рѣлика вь Краковѣ; Вѣлѣбальда Вѣлѣвонца вь Черновцѣхъ; Стан. Павловского вь Тарновѣ; Ром. Якубовского вь Новѣмѣ Санчи; Адольфа Байла вь Станиславѣ; Льва Гертнера и Войтѣха Комаровского вь Стрыю; Кароли Мареша вь Самборѣ; Генр. Каганого вь Тернополѣ; Пѣбана, Stephansplatz и Твер-дого Marienhilfsstrasse 103 у Вѣдні. — Правильный екстрактъ лишь у фляконахъ зь вытисненою на-писею: K. K. Secundärarzt Dr. Schipeck Wien. — За-надѣсланьемъ вперѣдъ 17 зр. розсылає ся вь цѣ-лѣй Австро-Угорщицѣ платно. 4983

Вже печатає ся осмый выпускъ сочи-нени подѣ заголовкомъ:

Житѣя Святыхъ

гр. кат. Церквою почтаваныхъ на каждый день вь році.

Цѣле сочиненіе буде обнимати 115 друко-ванныхъ аркушѣвъ взычайного формата (вь 12 вло-пускахъ по (9—10 аркушѣвъ друку) або вь IV томахъ и укѣпчатъ ся друковати вь протягу 1892 р. Прѣнумерата на цѣле сочиненіе зь почтовою пересылкою 8 зр.; по выдрукованіи вѣхъ выпу-сковъ буде цѣна сочиненія подѣвѣшена на 10 зр.

4206 1—10
Иларіонъ Гмитрыкъ
профессоръ религіи вь ц. к. гимназіи вь Самборѣ.

СКЛАДЪ КАВЫ

наилѣпшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улиця Осесиньскихъ ч. 11, влодзі такожъ вь улицѣ Тихон, Дѣлѣтѣ кн. Салѣтѣ.

Цѣны вь мѣоци 1 кильо зр. 1-90 на провинціи 4 1/2 кильо зр. 9.60 франко.

Не маю цѣлкомъ тыхъ родѣвъ кавы, котры инші подѣ назвою мо-го знаменіи оголошуютъ; кождый самъ може пересѣдѣтѣ ся, якъ до-стане дежде по тѣй цѣнѣ тану наву аѣтѣ моя че-до якости и оману.

Наилѣпша кана палена зр. 1-20

1/8 кильо найлѣпшого гербаты 75 кр.
1/8 кильо найлѣпшихъ округковъ 50 кр.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватися на нашу часопишь.

Доперва ажъ по-за родимою стороною Ирляндця зачинае прибавати нужда, ажъ тогдѣ паде --- розпивае ся страшенно. Бѣдвий Педді переставъ вже тогдѣ бути гордимъ, клонить голову передъ глумомъ и лишъ горѣвка додае ему давного запалу. Тежъ и нѣсѣ ен, снѣлько разбѣъ хоче набрати давного запалу, коли хоче забути свое пониженъе. На мѣсця, се естъ у своѣмъ рѣднѣмъ селѣ, Ирляндець не естъ пѣякомъ, и тамъ запивающихъ ся налогово естъ менше, анѣжь въ Англіи. Ажъ вѣдлучеый вѣдъ свого грунту, въ мѣстѣ, розпивае ся, але треба и се прамѣтати, що пѣяство мѣжь робѣтниками ирляндскими навѣтъ въ такъ великихъ мѣстахъ, якъ Дублинъ, Гельві, Коркъ, не доходить до такои мѣры, якъ въ Англіи. Въ Америкѣ рѣвножь якое держати ся Ирляндцѣ, бо тамъ стрѣчають численнѣ громады своихъ землякоѣвъ и вкупѣ разомъ мрѣють про Ирляндію та бажають скоро вернути домоѣвъ. Статистика вывазуе, якъ великѣ грошѣ шадать що року американскѣ Ирляндцѣ и вѣдсылають домоѣвъ для своихъ рѣдѣвъ.

Олена знала майже на певно, що ся самотна хатина закрывае якѣйсѣ вхѣдъ до тайной пещеры въ скалѣ, тожь пѣйшла дальше въ глубину хаты, щобы вѣднати прыѣвѣу. Заступъ коло ватры бувъ якъ разъ входомъ до пещеры и Олена тихцемъ пересунувшесѣ коло сплячого Мурдока, найшла ся у вузкомъ и довгомъ проходѣ, мовѣ бы въ складѣ вересня и торфу. Наразъ ставула въ обѣмистѣй, сухой и высокѣй пещерѣ, де було досыть свѣтла и воздуха зъ отвору въ горѣ; дальше зновъ можна було бачити якѣйсѣ подземный коридоръ, але Олена вже не потребувала дальше ити.

Не далеко прыгаслон ватры, при столѣ, аложенѣмъ зъ кѣлькохъ камѣнякъ и дощокъ розбитой скринѣ си-

дівъ Конноръ, поклавши голову на руки, а радше на стół, и спавъ. Олена зворушена и дуже щаслива підійшла до стола, на которого однімъ краю по-при згашену свѣчку стояла що вно начата фляшка горѣлки, кусникъ недоглоданого хлѣба и табличка буліову. Ясно-волоса голова молодця спокійно спочивала на краю стола а по-при нѣй лежавъ револьверъ.

Нѣжно, сумно и зъ чувствомъ глядѣла Олена на сплячого; певно умучивъ ся безсонными ночами, якій перебувъ, утѣкаючи передъ нагбнею, а она потрѣбувала его пробудити. Тожъ дуже нѣжно, зъ пестошами доторкнулась шовкового волоса, котре въ неладѣ выдалось їй ще буйнѣйшимъ, анѣжъ давнѣйше. Нѣжно повклала руку на голову.

Сплячій збрвавъ ся нагло, рука мимоволѣ простягнулась до револьвера, але лишъ доторкнувшись его, сейчасъ залишила. Провѣсь ся окликъ радѣсного зачудованя.

Олена подалась живо въ задъ. Гарный, стрункій молодець, що стоявъ передъ нею, се не бувъ Конноръ.

А однакъ, мовъ бы вбѣ бувъ Конноръ, кликнувъ зворушенимъ и повнимъ радости голосомъ: — Оленка!

Одна хвилинка вистала, що его зачудованье щезло, щобы минувъ всякій несупокій. Револьверъ лишивъ ся на столѣ, а вбѣ щасливый повторивъ: — Оленка! Простягъ до неѣ руку, а она подала ѣи ему; горячій, ревноій слезы поплыли по ѣи лицю, очи вдивились мовъ причарованій въ лице молодця. Ажъ коли почула устисненье его руки, коли псбачила, що его очи блищать якимъсь величаньемъ и захватомъ, она спаленѣла.

Вѣнъ порозумѣвъ се помѣшанье дѣвоче. — Зовѣть мене братомъ — сказавъ — братомъ Алянотъ.

Не потрібно було представлятись имъ иначе. Вѣнъ присунувъ їй нерѣвнѣй, колюхачій ся стѣльчикъ, на котрѣмъ сидѣвъ передъ хвилею. Але здавалось ему, що се идеальне, селѣчно гарне существо не може усеѣсти на такѣмъ ледви отесанѣмъ замазанѣмъ стѣльцѣ, що потреба престола зъ золота, а рожь и фѣялокъ пѣдъ ноги. Побачивъ свою мягку гуньку, котра неразъ хорошила его передъ холодомъ ночи, кинувъ ен скоро пѣдъ стѣну на землю, вѣдтакъ прикотивъ камѣняку, застеливъ вересинѣмъ и зладивъ въ сей способъ романтичне, але й выгѣдне сидѣнье. Утомлена радо сѣла, а вѣнъ приклякнувъ при нѣй, и взявши ен руку въ свои, поспытавъ, явѣй добрый ангелъ привѣтъ ен сюды?

Найперше хотѣла запротестувати протѣвъ такои его поставы, але вѣнъ не давъ їй говорити.

— Клячу передъ дѣвчиною ирландскою, вѣддаю їй честь яко красѣ и непорочности вестальни, що сторожить святого жару нашихъ сердець — сказавъ їй лагѣднымъ, солодкимъ и звѣннымъ голосомъ, въ котрѣмъ Олена почула мовъ вѣдгомѣнь батькѣвского голосу и котрому не була въ силѣ оперти ся. Такъ то Алянъ д'Арсі, клячучи и держачи ен руки, дѣзнавъ ся про ен нерозважну прогулку и про острогу Ивана Териліого. — А — сказавъ тогдѣ згѣрдливо — троплѣть насъ...

— Але насъ не вытравлять — додавъ живо. — Не ваберемось имъ зъ мѣсяця досѣ, доки робота, для котрой мы тутъ зъ Конноромъ прийшли, не покѣичать ся.

Хотѣла просити, щобы були огляднѣй и осторожнѣй, щобы не выставлялись надто на небезпечѣсть, але вѣнъ зновъ не давъ їй говорити. — Сестро — сказавъ, — що варта житье, котре не єсть нѣ щастіємъ, нѣ докона-

нымъ обовязкомъ? На сеж-ь родимо ся, щобы вмирати и лѣпше жити коротко, кобы лѣпше добре?..

Въ тѣй хвилѣ лице Аляна прибрало иншій виглядъ, такъ ще майже вже не було подббне до Дермонта Делі. Але не запалъ, не огонь горячій, що сѣтивъ зъ очей, причинявъ ся до тои змѣны. Горда мужескѣсть яснила на отвѣртѣмъ чолѣ молодця и та сила геройсна рлучала серце жѣночѣ майже маїнетно. Олена вѣдчула наразъ, що Алянови не посмѣла бы давати пораду, а мусѣла бы повинуватись его розказамъ и ити, де бы велѣвъ, зробити все, щобы приказавъ.

— Ахъ бою ся — лѣпше прошепотѣла, глядячи на него, мовъ зъ просьбою.

Вѣнъ стиснувъ сильнѣйше руку, що державъ. — Чи знаєшь, сестро, якъ треба тобѣ уоружити серце противъ всякои тревоги и жалости? — поспытавъ. — Треба тобѣ любити Ирляндію по-надъ все и нѣчо зъ нею не рѣвняти, треба собѣ сказати, що напротивъ неї не годить ся нѣкого щадити, про нѣкого журити ся.

Очи єї прослезились. — Бюсю, чи зможу бути коли таксю — вѣдповѣла — чи зможу стати такъ сильною?

— Зможешъ. Знаю, що маєшь шляхотне серце.

— Я бы змогла, чую, що змогла бы вмерти за Ирляндію, для Ирляндіи, але не зможу не побскуватись про тыхъ, котрыхъ люблю, та спокѣйно адати ихъ на ласку долѣ и недоля.

— Не зможу! — додала, мовъ бы заглянувши глубше въ свое бѣдне серце и порѣвнявши точнѣйше любовь зъ пожертвованьемъ.

Вѣнъ пѣднѣвъ єї руки до губы и поцѣлювавши ихъ, просивъ: — Пробуй, сестро, змагай.. Силу и гартъ духа можна добути для себе...

— Не зможу! — сказала майже въ розпучѣ.

— То такъ дуже любишь тыхъ, котрі разъ стали тобѣ дорогими? — поспытавъ. Глядѣвъ въ ея нѣжне, вѣдъ утомы и зворушень поблѣдле личко, въ очи, що блистѣли вѣдъ слезъ.

— Дуже! дуже люблю! — прошептѣла.

Вѣнъ дингнувъ ся наравъ зъ-навколѣшомъ. — О! — сказавъ — якъ се жытьє може бути великимъ щастьемъ!

Чи гадавъ про се щастье, про сю тиху росебѣшь, яку може подати житю чоловіка любовъ такого нѣжно-го, люблячого существа, якъ Олена Делі?

Въ тѣй хвили Мурдовъ наполоханий станувъ при входѣ печеры. Коли голоса живѣйшой розмовы Аляна зъ Оленою его пробудили, вѣнъ збрывавъ ся майже непристойный збѣ страху, хто може бути тамъ въ скалѣ та бесѣдувати зъ Алянотъ? Не допускавъ, щобы можна було пѣдбѣйти его въ снѣ, перейти по-при него, не пробудивши его, длатого то и заравъ прийшло ему на гадку повѣрьє про мару Дермонта Делі, що вернула на землю. Може се дѣйстно правда и сей джентельменъ зъ Америки мавъ силу бесѣдувати за надприродными ма-рами?

Видъ Олены успокоивъ его и в радувавъ. — Сама мисъ Олена... кривнувъ.

Се було щось найлѣпшого и найгарнѣйшого, до чого лихо не могло не мати нѣякого приступу.

Д'Арсі зачавъ смѣяти ся. — Чуете? — поспытавъ — чуете, що говорить? Але не вѣнъ одинъ такъ говорить; для люду цѣлон околицѣ „сама“ мисъ Олена се „сама“ царица людскихъ сердець, „сама“ доброта, жертва и ангелъ на земли.

— „Сама“ краса, принада, чаръ... додавъ вѣдъ себе.

Олена спаленѣла. — Тожъ зъ Конноромъ не буду могла бачыцца? — паспытала. — Де вѣнъ, де про-живае?

— Конноръ выбравъ ся глубше въ горы — вѣдно-вѣвъ Алянъ. — Потрѣбно було ему побачыцца зъ Дени-сомъ Мелечъ и выбраць ся до него. Але не ббйте ся, побачите его. Вѣнъ сего такжъ бажае, а теперь есть ще хтось, ще буде се бажанье порушувати въ его сердца.

— Кобы лишъ безъ небезпечности — сказала Оле-на живо. — Инакше я волѣла бы и не бачити его...

— Въ крайности я принѣсь бы хочъ прашанье вѣдъ Коннора.

— О! вѣ, не хочу — заклывала. — Чи жъ для васъ менша небезпечность?

— То и о мене вже журитесь? — паспытавъ, гля-дячи въ лице зворушеной дѣвчынны.

— О! — вѣдповѣла — я бы журила ся, если бы вы були навѣтъ чужі.

— „Сама мѣсть Олена“ — сказавъ Алянъ тымъ ме-людѣйнымъ голосомъ, про котораго слы надъ слухате-лями писавъ Конноръ сестрѣ. Теперь була въ тѣмъ го-лосѣ ще вѣдѣнь нѣжности и чувства.

Она спаленѣла, не знаячи причины сего зворушеня. Треба було їй вже вертати домѡвъ, однакъ д'Арсі не хотѣвъ пустити ея самой въ темній крутѣ проходы. Мур-донъ бувъ найлѣпшимъ, найбезпечнѣйшимъ товаришемъ, але молодцези жалъ стало вѣдступити ему сю задачу. — Хочъ лишъ на порѣгъ хаты, хочъ лишъ одинъ крокъ на отвертый свѣтъ Божій — просивъ повѣрно. — Хто знае, яка наша судьба? Може се буде въ моихъ споминахъ

хвилиною солодкого сну, ний же ся хвилина не буде сномъ въ темныхъ підземныхъ печерахъ, а ний злучить ся зъ нею хочъ одинъ лучъ весняного сонця...

По призовѣ, бо Олена була супротивъ него не смѣла и не знала опирати ся, закинувъ на себе бурю гуню гѣрськихъ пастухѣвъ зъ каптуромъ на голову, лишъ у руки не взявъ чабанської патерицѣ а сховавъ у кишеню револьверъ. Олена на се задрожала, але вѣнъ за смѣявъ ся. — Се лѣпшій сторожъ анѣжъ замокъ зъ вежами, анѣжъ цѣлый вѣдѣль войска — сказавъ. — Залеза вѣрности може зрадити, вѣско може розбѣгнись наполохане, але сей, хто має въ руцѣ такого союзника, завдаєи котрому має кождою хвилѣ вѣдворотъ въ такій стороны, де вже нѣхто не засягне, не схопить, сей безпечный, якъ самъ Господь въ небѣ...

Мужеска вѣдвага вызначилась на лицѣ и се Олену мовѣ бы причарувало. Здавалось ѣй, що если бы сей чоловікъ, що ино пѣзнаний, сказавъ: — Сестро Олено, ходѣмъ до певла... она бы не уважала сего неможливымъ а подала-бъ руку и пѣйшла.

Коли однакъ вийшли передъ хату и найшлись на маленькомъ лузѣ, що окружавъ хату, Аляна напала якась хлопяча веселѣсть. — Сестро Олено, глядаймо дивныхъ фѣялокъ! — кликавъ — глядаймо щастя въ конюшинѣ!... Але Мурдокъ пригадавъ, що нѣхто не знає, вѣдки и коли може „лихо“ найти, тожъ Олена майже побрѣливо просила Аляна, щобъ нагадъ вернувъ до своєї вѣрѣвѣи. Алянъ послуховавъ єя и хочъ нерадо вѣддавъ пѣдъ опѣну Мурдока. Перейшовши темный проходъ въ скалѣ, Олена вѣдправила Мурдока а сама вийшла дальше на отверту яругу. Хочъ теперъ лишила позадъ себе тайну и небезпечность а передъ нею стеливъ ся ясный

простѣрь, все таки вѣдчувала теперь мовѣ бы знуся страту и радо вернула бы назадъ.

Звольвашла по нерѣвннхъ камѣнякахъ дикон яруги, девлячись на свои давній слѣды, чтобы не заблудати. Зачала такожь вѣдчувати вже й голодъ и спрагу, чулась умучена и горячій пледъ тяживъ їй пѣдъ лучами сонця. Наразъ станула при вѣнцѣ яруги передъ двома дорогами и не знала, котру зъ нихъ vybrати? На щастье почула зъ боку чинсь кроки, а коли Олена оглянулася, побачила — Ивана Тореліого!

Закипѣла наразъ гнѣвомъ, зворушилася въ нѣй обиджена гордѣсть. Рада бы була схватись де небудь передъ нимъ и ажъ заплакала зъ досады, що не було нѣгде такого мѣсця, а вѣнъ ишовъ просто до неї, мовъ бы умысно спѣшивъ на неї стрѣчу. Рѣвножь майже неї не повитавъ, а бодай не повитавъ по звичаю: не сказавъ добрый день, не послытавъ, чи преганный бувъ сей прохѣдъ ранесмъ. — Звольте подати менѣ руку — сказыавъ, приступивши поважно и зъ суворымъ лицемъ — дорога мучитъ.

— Нѣ — вѣдповѣла — не вѣдчуваю сего...

Говорила правду; не чула зъ тѣхъ хвили того и мала лишъ одно бажанье, чтобы якъ найскорше пѣйшовъ собѣ якъ найдалше зъ вѣдсе.

Мучила неї гадка, що вѣнъ може догадує ся, чого она выйшла зъ дому та блукає по яругахъ. Вправдѣ вѣнъ першій пѣддавъ їй гадку, остережи Коннора передъ небезпечностію, але длячого тутъ теперь найшовъ ся?

Слѣдивъ неї, пѣдглядавъ...

Обидалась тымъ и майже пристрастно розгнѣвалася, але заразомъ гавстыдала ся, бо пригадала собѣ, якъ

вчера холодно и гордо вѣдповѣдала на его слова: — Напишу до Дубліна...

А однакъ не треба було писати до Дубліна и вѣнъ се знавъ та теперъ вѣйшовъ ѣй въ дорогу на помѣчь.

Спаментла и на силу вздержувала слезы, але вѣнъ лишь повторивъ, вправдѣ далеко лагѣднѣйше и майже зъ чувствомъ: — Звольте подати руку...

И взявъ ея самъ; аки Олена могла запротестувати, рука ея найшлась въ его рамени, а взявъ вѣнъ ея такъ, щобы дѣйстно могла опирати ся и щобы дѣйстно вѣнъ ея вѣвъ, а хочъ се все стало ся майже противъ ея волѣ, то все таки вѣдчула она теперъ побѣгу, и фѣзичну и моральну. Не треба було вже ѣй журити ся, куды ити до Делі.

— Дорога на право буде выгѣднѣйша — сказавъ — менше камѣнякъ.

Хотѣла вѣдповѣсти ему гордо: — Кожда дорога на право есть лѣвша... але прыгадала собѣ: — Напишу до Дубліна... и спаментла.

Ненавидѣла его и мовчала, придвляючи въ собѣ се подразненье.

Ледви ишли кѣльна хвилѣ мовчки, и неоданъ мѣгъ бы погадати собѣ, що се пара любовна на проходѣ романтичѣмъ въ горы, коли почули вѣдгомѣнъ кѣлькохъ крокѣвъ разсмѣ, мовъ бы войсковый маршъ, и незабаромъ дружина констаблѣвъ зъ старшимъ на чолѣ появилася передъ ними. Олена поблѣдла мовъ смерть.

Коли наблизилсь, Иванъ поклонивъ ся и спытавъ старшины: — Куды то такъ, пане Смітъ.

— Маємо наказъ перебраться крѣзь пѣвночно-всходный шляхъ и перетрусити въ тѣмъ напрямѣ яруги — вѣдповѣвъ крѣчно старшина. Мабутъ знавъ Ивана и не

уважаєвъ его особы за таку, котру бы треба було забра-
ти зъ-поміжъ гѣрєвнихъ яругъ.

Чи такъ само бувъ бы погадавъ и про Олену Делі,
сестру Кеннора, коли-бъ бувъ би стрѣтивъ такъ равно
саму міжъ горами?

Минули ся а Олена зъ розлукою обернулася та
глядѣла за ними.

— Шляхъ північно-східний въ напрямъ Мамъ —
сказавъ їй тогдѣ Иванъ. Говоривъ правду и Олена мо-
гла бачити, якъ дружина Смита звернула въ противну
сторону, аніжъ зъ-вѣдки она вийшла.

Олена вѣддыхнула, лице зачинало закрашатись, а
Иванъ задержавшись пѣдъ скалою, де була тѣнь, вказавъ
їй камѣняку, де могла усѣсти, и сказавъ лагѣдно: —
Вѣдпѣнѣть...

Такъ була роздразнена, що хотѣла не послухати и
якъ разъ не усѣсти. Хочъ ноги дрожали пѣдъ нею, то
она не хотѣла сего показати а уперто перемочи свою
слабосильбасть а его печаливѣсть.

Однакъ мабутъ вѣнъ се бачивъ, тожъ высунувши
руку зъ-пѣдъ рамени, посадивъ би лагѣдно.

— Заждѣть зъ ласки на мене — додавъ — заразъ
верну.

Вѣдѣйшовъ по-за скалу и присѣвшиєвъ ходу. Де
вѣнъ такъ иде? — гадала, проводячи его поглядомъ.
Тишина залягла довкола неи и Олена попала въ якесь
розжаленье, такъ що майже не розплакалась.

Наразъ станувъ при нѣй Иванъ. — Маєте тутъ
дрѣбку воды, добра и скрѣпляюча, а прийѣсь би зъ же-
рела „Благодатной воды“.

Жерело Благодатной Воды уважалось въ околиці
чудеснымъ и цѣлющимъ. Хто напивъ ся зъ него въ дея-
кѣ днѣ першій, то его всѣ бажаня сповнились. Иванъ

Торилі пригадавъ собі про се жерело и найкоротшою дорогою перебравъ ся до него. Мавъ въ кишені рогову чарку, котру звичайно бравъ зъ собою, виходячи зъ дому, щобы не треба було ему пити зъ замазанихъ горнять селянськихъ. Коли теперъ побачавъ, що Олена умучена и майже обділяла, поспішивъ принести їй воды.

— Пиймо — сказавъ — може се щасливый день и ваші бажання сповнять ся, бо певно ніхто ще не зачерпъ такъ рано въ жерела „Благодатной Воды“.

Говоривъ се безъ глууму, лагідно и се була правда, що бодай вѣнъ не пробувавъ при жерелі его цѣлющої сили. Зачерпнъ воды, мавъ охоту напити ся, але наразъ мовъ бы почувъ, що робить комусь кривду. — Ний она бѣдна буде перша — погадавъ собі — може сповнитъ ся яке бажанье єи бѣдного серця...

Вода стала Олені правдивимъ нектаромъ, бо такъ єи покрѣпила. Могла встати и йти въ дальшу дорогу, але сего вже не було треба. Иванъ вивѣвъ єи незабаромъ надъ берѣгъ озера, де ждало на нихъ човенце, привязане до каміняки. Вѣнъ самъ мусѣвъ выбратись тою дорогою въ горы, бо можна було підплести на озерѣ Льочъ-и-Коръ майже підъ самі брами замку. Олена вѣдчула справдешну роскошь, коли засѣли въ човенці и Иванъ кермувавъ сѣльною и вправною рукою. Лагідный теплый вѣтеръ допомагавъ имъ плыти до Делі. Мовчали обсе и Олена була зъ того вдоволема, бо про що властиво мали говорити?

Плывучи спокійно и мовчки, Олена зачала мрѣти, а середъ того тайна крѣвка въ скелі и стать Аляна Д'Арсі представилась їй мовъ у снѣ. Сонъ бувъ сумный, але принадный, повный романтизму, поезіи и глубокныхъ та солодкихъ зворушень серця. Алянъ полишивъ у фантазіи Олены явесь неозначене вражѣнье: подобный до

вотця, въ своѣй молодечбѣй красѣ, бувъ въ тѣй очежъ чимсь дуже близькимъ, посвяченымъ, але заразомъ бувъ вѣнъ чимсь новымъ, пѣзанымъ першій разъ. Ёго рѣшучѣсть, вѣдвага, горда байдужнѣсть на прыводы, крѣпка певнѣсть себе, отей черты характеру робили Аляна подобнымъ до образу, якій она вытворила собѣ про старинныхъ королѣвъ и лицарѣвъ та давныхъ героѣвъ свободнов и щасливон Ирляндін. Приходивъ зъ далека, связанный зъ нею узломъ свояцтва, мавъ право до ея серця и привілеѣ брата, а все те лучилось въ нѣй зъ якесь незнане тѣй чувство. Наразъ пригадала собѣ ёго поглядъ, що спльно подѣлавъ на ню, ёго голюсть и ёго майже кождый рухъ. Самъ дотыкъ ёго буйного, шовкового волоса ставувъ тѣй передъ очима: простягнула до него руку зъ любовію сестры, а зазнала сейчасъ якогось помѣшаня и она спаленѣла зѣ встыду. А якъ подчасъ той хвилины, що провела зъ Алянѣмъ, паленѣла разъ-у-разъ, такъ само й теперь нагадукчи про се паленѣла не знаючи причины. За-для того чувства, не званого тѣй, чимъ скорше розсталась зъ Алянѣмъ и бажала выдобутись зъ пещеры, теперь же гадала собѣ зъ жалемъ, що вже се нѣколи не верне ся а тайна въ скалѣ буде для неѣ мовъ сонна мара, що приснитъ ся надъ ранкомъ и щезае безъ слѣду передъ лучамя сонця.

На озерѣ почало розцвѣтати зѣлье водне и Олена затужила наразъ, чому она не збрвала собѣ бодай одною дикою фіалкен, не поглядала паристон конюшины, не взяла собѣ бодай одного зѣля на памятку сѣѣ хвилины. Мабуть Иванъ вѣдгадавъ ея гадки, бо задержавъ човенце. — Чи не хочете, щобъ я збрвавъ для васъ снхъ кѣлька цвѣтѣвъ? — вказуючи весломъ на меліѣ, що красувались середъ одного заступу скалы.

— Нѣ — вѣдповѣла остро — не хочу...

— Дякую — докинула вѣдтакъ.

Вѣвъ повеслувавъ дальше и мовчки причалили до берега Делі та лишъ немного припблизилсь до сѣдѣня. Олена вѣйшла незабаромъ до комнаты вѣдальной блѣда, але не показуючи по собѣ умученя. Перепросила Грацію и Бригиду за сей довшій прохѣдъ ранный. — Я выбралась яругами и зѣйшла де-що зъ дороги — сказала. — Але на щастье стрѣтилась зъ п. Торвилмъ.

— То вы вернули разомъ? — поспытала Грація. — А де-жь Ивасъ?

— Не знаю — вѣдповѣла Олена. — Я спѣшила ся, щобы якъ найменше опбзнитись и длятого послѣшила на передъ заразъ вѣдъ озера, заки п. Торвил справивъ ся зъ човенцемъ.

Бригида не догадалась вѣчого зъ оповѣданя про сей прохѣдъ гордов панянки зъ еи братомъ, а навѣтъ обидилась тымъ спокѣйнымъ оповѣданьемъ. — Вельможна панва уважалъ, що могли бы бути явйсь сплетнѣ, коли-бъ бачили, що одинъ зъ еи слугъ проводивъ еи на прохѣдъ — погадала собѣ.

При тѣмъ мали выѣхати на другій день. Иванъ, явивши ся за хилину при столѣ, притакнувъ се голосно и выразно, що речивецъ выѣзду нѣ не вѣдложеный, нѣ не цѣвнений. — Чѣ лишъ, Ивасю, выберешъ ся на певно завтра рано? — поспытала сестра.

— На певно — вѣдповѣвъ — можешъ числити на се...

Бувъ бѣльше блѣдый янѣжь Олена и можна було знати на нѣмъ утому.

III.

Олена, помімо своєї вражливості и великого чувства та фантазії, знала застановлятися здорово надъ справами. Першій порывъ дѣлавъ на ню и она уносилася, але вѣдтакъ розважала перебуте. Такъ було и сямъ разомъ. Коли въ своїй комнатѣ розважила пригоди ранішній, дійшла до заключеня, що Иванъ Торнлі зробивъ їй велику прислугу.

Дружина констаблѣвъ була бы безъ сумніву переглянула докладно цѣлу околицю, середъ котрої ви стрѣтила, коли бъ не присутність Івана. Вѣнъ спасъ ви вѣдъ того и ще гѣршихъ наслѣдкѣвъ, а чи лишъ случайно?

Чула, що нѣ. Глядавъ за нею по яругахъ, найшовъ щасливо и щасливо охоронивъ своимъ впливомъ.

Отже пильнувавъ ви и окружавъ своєю опікою... Олена не навикла до того: мати не дбала про ню такъ печаливо, якъ про Юрія; отець, хочъ и пестивъ и любивъ горячо, не мавъ нагоди до такої печаливої опіки; Конноръ потрібувавъ радше самъ опіки. Иванъ Торнлі бувъ отже першій, що занявъ ся нею въ сей спосбѣ.

Вѣдчувала, що повинна бути вдячною, але обовязокъ вдячності тяживъ їй и дразнивъ. Бути ему вдячною?... Для чого?... Чи она просила его о се, чи вѣнъ не робивъ радше сего противъ ви волѣ? А однакъ ся опіка приходила їй зъ помочію въ такъ прикрѣй хвили. Ще разъ розважила цѣлу пригуду зъ констаблями и заключила, що Торнлі мусѣвъ мабутъ знати про се и поспішивъ на ви стрѣчу, глядавъ за нею.

Журивъ ся о ню такъ, що випереджувавъ пригоди, думавъ про ню такъ, що перечувавъ ви гадеи и що зъ того може наступити.

Въ тѣй розвазѣ вѣдчула она якась солодке чувство, але заразъ нѣше выступило. Не мавъ нѣякого права поступати такъ супротивъ неї... Не дала ему сего права и не дати нѣколи... Вѣвъ и она!... Якъ се могло бути, щоби нхъ мучило разомъ щось такого, що могло бы мати звязъ зъ серцемъ?

Чи вибнци не була се зъ его стороны завзята упертѣсть и бажанье управлять судьбою и людьми? Якъ хотѣвъ на силу цивілізувати на свѣй спосѣбъ бѣдныхъ Педдихъ и Мурдокѣвъ, якъ лютувъ ся надъ ними, щоби лишь стали ся такими, якими вѣвъ хотѣвъ ихъ мати, такъ може й причепивъ ся до неї; бажавъ взяти ен пѣдъ свою управу, зрѣбити зъ неї колѣсце въ машинѣ, котру бы его холодный разумъ выбудувавъ.

Такой то бувъ послѣдний результатъ ен розважання; дѣйшла може до того зъ тои причины, що хотѣла скинути зъ себе придавляющей тягаръ, знайти якусь причину, котра бы звѣлѣнила ен вѣдъ вѣдчности для Ивана Торнлиого. Дѣйшла до того и сказала собѣ, що тѣтка Ганна справедливо называе его холоднымъ идеальогомъ... Его поведенѣе зъ нею ввазувало на се.

Дѣйшовши до того левше вѣддохнула, мовъ бы вѣдыскала рѣвновагу и спокѣй духа. — Теперъ сей чоловікъ не естъ вже для мене загадкою; вже не буде ставати менѣ въ серци нѣ въ головѣ... сказала собѣ. — Я позбула ся клопоту, котрый мене давити зачинавъ.

Але ся надѣя не цѣлкомъ сповнила ся. Иванъ ставъ для неї теперъ мовъ бы покутуючою марою, зачала его разъ-у-разъ бачити передъ собою, а радше его очѣ, котрыми глядѣвъ на ен сумовито. — Що за погана та моя ирландска натура — говорила Олена гнѣвно — що за вразлива фантазія!... Чи однакъ се була лишь фантазія? Олена вѣдчувала якійсь неописанный утискъ сердца, щось

мовъ бы жаль, котрого не могла позбути ся. — Яка я смѣшна — заключила вѣбѣцн — смѣшна и не знати зъ якими забаванками.

— Се въ наслѣдокъ фальшивои ситуаціи — додала. — Але се заподѣявъ менѣ сей прикрий чоловікъ. И разъ-у разъ гнѣвало еи се, що Иванъ ставъ ся для нея чимсь таємнѣ, що еи обходило.

Бригіда клопоталась приборами до подорожжя, Грація розмавляла зъ п. Леонорою, а Олена лишена собѣ могла свободно ходити по замку. Торилі замешкали лишъ малу частину замку и многі старинні комнаты де були историчні памятнн родины Делі, стояли пустѣ. Оленѣ заблаглось заглянути до тыхъ комнатъ, тымъ бѣльше, що вѣдъ давна ихъ не бачила. Хотѣла попросити п. Бригіду о ключѣ та пригадала собѣ, що цѣлый оберемокъ тыхъ ключѣвъ висить въ комнатѣ Граціи на стариннѣмъ гаку пѣдъ вѣдомъ клюва орлиного зъ крылами по бокахъ.

Пѣшла до комнаты Граціи, гадаючи, що еи тамъ застане, але Граціи не було. Помимо того Олена посягла за ключѣ. Тамъ де она хотѣла зайти, не було нѣякои тайны, и лишъ инша перешкода станула ѣй въ порозѣ. Не можна було рушити зъ мѣсця ключѣвъ, бо явійсь тайный механизмъ ихъ придержувавъ. Олена зачала придивлятись и добачила маленькій цѣвочокъ въ однѣмъ крылѣ; потиснула его и въ тѣй хвили ключъ зъ великимъ ломотомъ упали на землю. Олена пѣдняла ихъ и повѣсила на мѣсци, але все таки прикоро пѣдѣлала нею ся цѣла пригода; почувла, що она тутъ теперь чужа и що навѣтъ не знае обходитись зъ ключами.

Выйшла зъ комнаты Граціи невесела. На порозѣ стрѣтилась зъ п. Бригідою, котра несла въ рукахъ явійсь пацеры и рахунки, щобъ здати ихъ Граціи передъ вѣдѣ-

ДѢЛО

Выходить у Львові щодня (крім неділі і рушів святих) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Підписати і прислати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Підплата на „Діло“ і належність на інерсат платні у Львові.

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на пів рік . . . 18 зр. на пів рік . . . 24 зр. на пів рік . . . 9 зр. на пів рік . . . 12 зр. на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр. на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові: на пів рік . . . 16 зр. на пів рік . . . 8 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає ніяких об'яв.

Повсякденне число коштує 8 кр. а в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бд. одним строком інерсатом в рубр. „Надсудне“ по 20 кр. а в. Подати чистити ся по 10 кр. бд. етикета.

У Львові дня 16 н. ст. марта 1892.

Сен каденція соймової з боку руских послів вийшли два внесення що до зміни теперішньої ординації виборчої, а то посла Антоновича о реформу ординації виборчої до ради державної, союму правого і рад правих на засаді загального права голосування, есентуально на засаді безпосереднього тайного голосування також в куріа громад сільських, — і пос. Телишевського о зміну соймової ординації виборчої в тій напрямі, щоб заведено безпосереднє голосування в куріа меншою послів. Внесення п. Антоновича було невдовільне, державне загально і домагалося резолюції соймової з заставою до правительств, щоб вони скорше виготовили проекти зміни ординації виборчих в поданій напрямі — але внесення пос. Телишевського о зміну соймової ординації виборчої м'єстиво в собі вже і проект дотичного закону. [Внесення так, як вносення посла Антоновича, можна би сыпати, як з рукава, — при них не треба ніякого труду, лиш написати слова „Внося як правительств.“ Але ж посол, ставляючи внесення в так важкій справі, повинен трохи потрудитися і виготовити проект реформи, як се учинив — пос. Телишевський.]

Потребу зміни ординації виборчої відчувала загаль Русинами, а найбільшій сего доказом, що на кожній публичній маніфестації політичній з боку руских ставили ся таї сирава на порядку денній на першій м'єсці. Дятого то й обов'язком руских послів було порушити сю kwestію в соймі, посувати в о один крок наперед, піддавши в під розвагу, а есентуально і під дискусію.

І як же відішав ся сойм до тої справи? Оба внесення відішав в ліміні! не допустив навіть до того, щоб дотична комісія могла розважити їх і видати свій суд.

Пра теперішній склад сойму — а се може як-раз найліпший доказ потреби зміни ординації виборчої — не прийшло трудно перевести той акт насильства. Крім руских послів, селян-Мазурів і не цілою лівий соймової — що разом вынесло до тридцять більша голосів — всі прочі послы [центрум і права] заявили против передання тих внесень комісії, а убавляючи перше внесення, не піднесли навіть ніякого аргументу, лиш мовчав услухали привази союми корисний в выдванні его так, як наважувала *karność narodowa*.

Погрешанье внесення посла Антоновича осудила руска преса і частина польской цілком справедливо не лиш як похвалу політичну, але прямо як насильство. Тож мабути дятого більшості соймової треба було найти якийсь оправданье на своє таке саме поведення нині супротив внесення посла Телишевського. Пос. гр. Водзінський був речником тої більшості соймової і опершис на одній сесії сойму вже не може бути поставлене другий раз в часі тої сесії — заключив, що внесення пос. Телишевського єсть нібито ідентичне з внесенням пос. Антоновича, а маршалок показав ся лиш уступчивим і ліберальним, коли поставив се друге внесення на порядок денній.

Підноміть гр. Водзінського пос. Абрагамонович, той соймовий інтерпретатор законів, регуляцій і статутів краевых, і мусить поклянуватися аж на німецькій текст регуляцій, бо з польского тексту выходило бы, що ідентичного внесення з перепавшим не можна би ставляти лиш на тій самій „posiedzeniu“. Не помогли аргументы руских послів Телишевського і Антоновича на доказ, що їх внесення не суть ідентичні, — більшості нібито з формального взгляду не відослала внесення до комісії правничої і оно перепало, так само, як поперед внесення д-ра Окуневського і Антоновича.

Більшості соймова вже засмакувала в такій трактованні справ і ніяких, — але що на те скаже край? що скажуть маси люду руского і мазурского? Більшості соймова чинить достоту так, як той струсь, що втримати голову в пісок і думає, що вже зовсім безпечний і спокійний... О, напевно, напевно!

Справи соймові.

Виділі краевий выготиний для сойму справоздаче в справі урядження служб санітарних в громадах і двірських обшарах.

В цілі виконання закону о урядженні служб здоров'я в громадах і двірських обшарах представило намістництво виділу краєвому проекту, утворити 52 санітарні округи в 39 повітах. Але з огляду на сумнів, чи знайдуть ся укваліфіковані лікарі для усіх запропонованих округів, а по друге, щоб отримати дані, як та нова організація, з-першу в менших розмірах введена, буде функціонувати, р'шив виділі краевий запропонувати на-разі урядженню 26

округів санітарних, в 21 повітах, а именно: богородчанським, бережанським, бучацьким, городненським, городищенським, густинським, західнобуковинським, коломиєвським, надбурьянським, рудецьким, станіславівським, стрийським, томишанським, турчанським, червоногородським, яворівським, а по два округи санітарні в повітах: бобреевським, львівським, підгаєцьким, перемишлянським і самборівським.

При виборі округів руководив ся виділі краевий найбільшими цифрами смертності, ствердженими недостатком лікарів в тих околицях, а через те й найпильнішою потребою урядження санітарної служби. На ті округи згодив ся й намістництво. Виділі краевий віддав проте дотичний виділі повітовий, щоб засягнули оціні громад і обшарів двірських та в порозумінні з повітовою властю політичною предложили внесення, чи вычислений в проект організації громад і обшарів двірських можна злучити в один округ з огляду на віддаленість м'єсцевості, на населення, на відносини комунікацій, на теперішній осідли лікарів і на інші важкі м'єсцеві відносини.

З одержаних відповідей виходить, що крім повітових виділів, львівського і яворівського, котрі заявили ся против потреби санітарної організації, найбільша частина виділів повітових згодил ся на запропонований округ, або без зміни, або з внесенням що-до прилучення чи влучення деяких м'єсцевостей. Від кількох виділів повітових не отримав досі виділі краевий р'шучої відповідей тому, що це не побачена в тій д'їлі кореспонденція з громадами і двірськими обшарами. За те отримав згодою, жадаючи організації в тих повітах, котрі на разі не увійшли в пропозицію виділу краєвого.

Виділі краевий бажає при введенні першої серії санітарних округів опертис выключно на зголошення готовності до сего д'їла виділів повітових і не гадає уживати напору там, де се добровільно не дасть ся осягнути, а думає, що самі успішні наслідки санітарної організації поведуть за собою ен розрост.

На основі §. 11 закона має фонд краевий покривати кошти подорожжя лікарів округних, а по мысли §. 12 має уділяти повітам субвенції на случай, коли-бь выдатки на платню для лікарів по відношенню наведених у тій §-ф праводів, выносиви більше аніж 1% безпосередних податків, призначених до кобору в цілі повітів. Ту надану має покрити субвенція з краєвого фонду.

Посла обчислена для проекту округів санітарних на р. 1892, в котрій виділі кр. помістив повіти: драгобичів з 2 округами і староміський з 1 округом на м'єсці львівського і яворівського, обнятих перестановкою проекту, выносиви кошти подорожжя лікарів, котрі має покрити фонд краевий, р'шув суму 7.067 зр.; а на субвенції для повітів з титулу надані по над 1% по-

датків безпосередних, припадає сума 256 зр., отже разом 7.323 зр.

Але з огляду на обставину, що організація санітарних округів може розпочати ся з кінцем червня 1892, а лікарі зачнуть повнити свої обов'язки аж від другого поверку, то виділі кр. домагав ся на р. 1892 кредиту тільки в сумі 3.661 зр., а також уповноважив, вставити на ту цілі до бюджету на р. 1893, суму 7.323 зр.

Окрім того має сойм ухвалити, що в р. 1892 має отворитися 26 санітарних округів у м'єсцевостях, котрі означити виділі краевий в порозумінні з намістництвом.

Посла соймові, переважно з західнон Галичини, зійшли ся на нараду в справі помочи недостатку. На конференції був присутній намістник гр. Бадені та члени виділу краєвого, Романович і Хаменц, з котрих першій був референтом справи.

П. Романович представив справоздачу краєвого товариства р'шничого і виділів повітових що-до недостатку в дотичних повітах.

Намістник гр. Бадені заявив, що в субвенції, вызначеній з державних фондів в сумі 360.000 зр. на помочи для поодиноких країв, Галичина може мати участь; з суми, яку буде можна признати для нашого краю, нічого не піде на публичні роботи, лиш на прокормлення і засиль, та й то лиш в тих повітах, в котрих буде в'ївно організована акція м'єсцева, а край і повіт поспішатъ з помочію. За зорець такої організації подав намістник м'єсцевий повіт. Лиш в'ївно організована акція м'єсцева дасть м'їру потреби і забору, що не буде надужити. Акція не повинна мати характер водшколованя, а лиш повинна бути звернена в тій напрямі, щоб доставити дійсно потрібнім средства поживи і на засиль. Край з своєї сторони мусить причинити ся також субвенцією для зарадження недостатку.

Посла з дотичних повітів вказували, що акція ратування мусить вестися в двох напрямі: закупувати зерно на засиль і роздавати заможним голодом або зарадити публичні роботи.

Крім того піднесено деякі пляни, як би в а будущем зарадити голодом язам. І так п. Романович підійс гадку, щоб в фондів, даных на засиль, утворити пов'їтові фонди позичкові. — П. Стан. Биджевич підійс гадку закладати по повітах шпихл'їрні повітові. В третій разні м'єсцевостях кожного повіта можна би оснувати таї шпихл'їрні збжеві при помочи субвенції державної, краєвої і повітової. Найшли би ся певно таї д'їдч, котрі би прийняли збже до переходу. На весну же селяне, що потрібували би збже на засиль, позачали би з обов'язком звороту по жнивах. (Нам' здає ся, що многі селяне вырekli бы ся такою позачкою з шпихл'їрів, дои бы ти шпихл'їрні були під зародом д'їдчів, а не під управою громад — Прим. Ред.)

1) Родина Ракочих в замку Мункачськом.

Исторична повістка Василя Чернецького, пароза з Стилиць белого.

Красній були Великий свята 1858 року. З огляду на близький свободний час від шкільної науки, збравсь нас перед святами більші галичан і угорських студентів з осямом класом гімназії угварської і стали радети, чи не можна би зробити прогулку в яке м'єсце по-за м'єстом Угваром. До проєктованої прогулки не правлявали ми ніякою науковою цілю; се була лиш студенческа цілківость розвивати охрестовість Угвара, а мені тоді не прийшло на гадку, що о тій прогулці по тридцять і трох літах я буду агадувати.

Згодавшись в засаді на прогулку, стали ми далше радети над двома предложеннями внесеннями: чи маємо удатися до дальшого від Угвара м'єста Тока, чи до близького Мункача? Довша і оживлена велась дебата. „Той — казали одні товариші — положений в земліньськом округі, де ріка Водрог допливає до Тиси, він посідає руни старинного замку та слави в світлі виноградні сади, достарчаючи дорогих і знаменитих вин. Чи-ж не варто-б оглянути агадані сади, напати ся правдивого токайского вина, придивитися крутій Тисі та охрестовості Тока?“ — „Се правда, — відозвалися другі товариші, — але по що намь осматривати звалища токайского замку, коли в Мункач маємо побачити також старинний і добре дохований замок. Марочі в Угварі виноградні сади, ми не цікави на токайскі, а сні вина угварскі не можуть рознати ся в винах токайскими, то причина сего лежить в кліматі та плодородній землі.“

Позаяк мимо довшої дебаты трудно було дійти до ладу і пристати на одне внесення, р'шились остаточно спірна справа в той спосіб, що ми под'їздили на дві партії, на токайську та мункацкую, і предприняли в двох противних напрямках проєктовану прогулку. Партія мункацкая, до котрої я прилучав ся, оглянувши Мункач і его охрестовість, повернула по більших д'їлах в село домів. Ми не жалували трудів, бо прогулка зовсім нась відволала. У партії-ж токайской зайшли над берегом крутій Тиси під впливом токайского вина не порозуміли і товариші повернули до Угвара невдоволені і в ліхміз гуморі.

До подорожжя не робили ми великого приготування. Заосмотривши ся в добрий чоботи, наповнивши свої подорожні торбочки тютюном, паприкованим провіантом та хлібом, ми вирушили з Угвара ранком в красній день при світлах словацких пісень, а любуючись в дорозі прекрасними видами околиць, окруженою горами і горбками, порослими буйними лісами, станули ми по д'їлах д'їлах нефорсованого ходу в Мункач. В час відпочинку в гостиниці в м'єсті, ми познайомили ся з урядником з замку, а сей познавши в нас студентів-туристів, запросив до себе, опровадив по коминах замкових, розказав цікаве про старинність замку, угостив сердечо та й постарав ся о вибідній для нас відчужі, за що ми ему сердечно подякували.

М'єсто Мункач, положене над рікою Латорча, не велике з'ї симетрично збудоване. Назва ріки Латорча — як голосить переказ — має походити з відді, що коли Мадари під Арпадом увійшли в Угорщину і заняли 894 року замок угварскій, не був в силі оборонити сего замку князь Латорець, дятого став утікати від Угвара на захід. Мадари, добивши князя над рікою, повбили его. Від імені повбленого князя

названо ріку „Латорча“, а п'їльнше назву сю перем'єнено на „Латорча“.

Супротив Мункача, по правій сторони Латорчи, стоить на горі званої „Чернець“ величавий монастир оо. Василіан. Сей монастир з церковю під владдею св. о. Николая оснував 1360 року князь литовскій Теодор Коріатович, внає великого литовского князя Гедимина. По причині спору з Ольгердом, заключив Коріатович договір (1354 р.) з королем угорским Людовиком II, а сей відступив ему Мункач, Мазовиска і 30 сел охрестних. Князь Коріатович, осявши в Мункач, выносиви монастир Василіанскій селами, грунтами та виноградними садами, а в агаданій монастирі приспособив собі ще за жита гробів. З монастиря Василіанського в Мункач вийшло 21 руских єпископів, котрі, мешкаючи в Мункач, завідували єпархією мункачівською, по єпископ Андрей Бачинський не перестав єпископского престолу з канітулою з Мункача до Угвара 1777 р. Напротив монастиря Василіанського оснувала Доминіка, жінка князя Коріатовича, женскій монастир для Василіанок. По тій монастирі пошались рушвища. Поляни в поході на Угорщину 1660 року спалили его а монахи розійшлись по других монастирях.

Недалеко від м'єста Мункача посеред урочайного р'вня возноситься самотна скалиста гора, а на ній стоить обширний замок. Сей замок збудовано 1359 р. і в'ї прославив ся в часах нападів турецьких та в допомогі війнам Мадарів о свободу народ. За-д'їя тяжкої людской праці — по мадарскі „munka“ — при будові замку на високій скалисті горі названо замок „Мункач“ — а від замку перейшла назва і на м'єсто, яке з часами стало при замку. По поді замкомі пляне ріки Латорча; она в'їти ся по рібниці, лучить ся чотири милі від замку з рікою Водрогом і об'ї вли-

вають до широкій, крутій Тиси. З замку мункацкого пречудний вид на далеку охрестовість та виноградні сади, що продукують не знамениті, бо власні вина.

Величавий замок не нстувє в першій стані, — о тій свідчать порозкидані румовища, порослі корчами та хостою. Однакж хотів при п'їльнших реставраціях і будівлях багато перем'єнено в замок, то тава можна ще бачити деякі старинні комина, башти, вали, фось, м'єсця на зводній мості, глибокі добре переховані пивниці, котрі колись служили на арешти та склади вин.

Замок мункацкій набрав більшого розголосу в світлі, коли запалкала в ній князя родина Ракочих, займаючи між шляхтою мадарскою видатніше м'єсце. Ракочі посідали на Угорщині великі добра, кілька сильно укріплених оборонних замків, а з них переходив ся в найліпший стані замок мункацкій. Коли-б руйни розважили ся замків Ракочих були в стані прожити, они, як наочні свідки, знали би багато розповідати, яку тяжку судьбу переживала родина Ракочих в тяжкій та довгій борбі о свободу мадарского народу. Від Ракочих выгасє уже давно на Угорщині, але про них знає оповідати кожний Мадар, гордять ся іменем Ракочих, а най буде в смутку і утомлений, а заче „Шарма Ракочо“, то мовь-б огонь втрисено в его жили, забував на сумі та утому і его лице выпогнулось. І не дивно, що имя Ракочих живе і жати буде в памяти Мадарів, бо Ракочі, як горячі патріоти, жертвували своїм життям, борючись до 300 літ о свободу свого народу, опираючись мов тверда скала розгнаним фліям та орканам.

Корольство угорское повстало від разу; оно ширилось поступенно, як сусідній землі лучили ся з ним під зарукою своїх релігійних та національних свобод, конституція з 1222 р. дана королем Андреем II.

Ся нарады мають бути директивною для виходу кресового до дальшого акції.

Дописи „Діла“.

Зь Калуша.

[Письмо п. Ярослава Корытовського в справі его выбора до рады повітової.]

Якийсь мазайло укритий під буквами „Е. И.“ умістив в новинах 38 числа „Галицької Русі“ з 28 н. ст. лютого с. р. допис о мнішій уваженню мого вибору до рады повітової, який відбувся сь дня 15 грудня 1891 р. Мазайло той представив річчю ложно в злобно. Іменно пише, що я вийшов з того доповняючого вибору я з якимсь своїм „помощниками“ допускав ся „многих протизаконностей“. Оже я на се відповідаю:

Насамперед мушу заявити, що я навіть не старає ся о мандат до рады повітової. Вправді при доповняючій виборі ще в грудні 1891 року по реєстрації нотаря п. Бачинського виборці проголосили була мені мандат і я склав ся був прийняти его, однак довдавшись, що священик старей партії виступив проти мене кандидатури, я упрощав виборців, щоб залишила мою кандидатуру, і вийшов з вибору Давид Печок, зазначивши в царстві громаді. Так само в що до доповняючого вибору з дня 12 грудня я не старає ся о мандат і не вступав з собою, ба що більше, я до послідних хвиля не знаєв навіть, що виборці-селяне на мене голосують, — а звідти мене о тій прийшовшій до мого склепу одній мнішній [п. Петро Теніцький] в хвили, коли я маєв уже абсолютну більшість. Результат же голосування був такий, що хоч діла комісія виборча віддала свои голоси на кандидата старей партії о. Гойдана, то о. Гойдан в дістав всего 18 голосів, а я дістав 98. [Крім того упали ще на звідного учителя з Ясена Станіслава Левицького 2 голоси.]

Таким то средствами волею мазайло в „Галицької Русі“ і тїпати ся, що нїби-то ц. к. намісництво уважало мій вибор, хоча оно до того некомпетентне, бо компетенція належить лише до рады повітової. Нехай противники мои пїяні ся зб злості в свою якість віддають клеветам а мене в „Галицької Русі“, глядячи на заявлене мене такого довірїя від ч. селян, — я з вибору вон дорожа не збїду. А внов. виборці нехай бачуть в осудати, якою правдою дихають дописувателі „Галицької Русі“ з повіта калушского.

Ярослав Корытовський.

По сьмь виборі противників п. К. уложив в селі Красній до ц. к. намісництва такого змісту вибору протест:

Высокие с. к. Намісництво!

През парę tygodni przed odbyć się mającym głosowaniem na opróznione miejsce jednego członka do rady powiatowej w Kaluszu rozwinęła była agitacja po wszech w tym kierunku, ażeby zamiast wiejskiego mieszkańca obrać mieszczanina kupca. Wskutek tego po odbytych dnia 15 b. m. głosowaniu usłyszeli, wyszedł z góry już przygotowany Jarosław Korytowski mieszczanin ewentualnie handlarz towarów korzennych z Kalusza niemający najmniejszego pojęcia o potrzebach gmin wiejskich.

Czujać się przeto tym wyborem być niezako-

угорскому народови, була дуже привадна для сусідських немадарських народів, і она лачил ся з короною св. Стефана, а тїм самим, як сказано, причинились до розвою королівства угорського. Коли в батьв Мадяров з Турками погубі під Могачем (1526 р.) в торфовистих багнях молодий бездїтний та послідний король Мадярь в Чехові Людвиг II., вступив Фердинанд II., шуряв Людвиг II., яко претендент до мадарської в чеської корони. Чехи узнали Фердинанда без опору королем з себе, знача же часть магнатів мадарських не хотїла его узнати королем а оголосила на зборах в Томаку Івана Заполію, воеводу семагородского, королем мадарським.

Про той вибор сьняла ся межі Мадярами сварня і она тїм скінчилась, що Іван Заполію прогнано з Угорщини, а Фердинанд охлокано королем. Щоб удержатись при троні, удав ся Заполію о поміч до могучого цесаря турецкого Сулеймана II. Сей, впавши з сильним войском до Угорщини, завяв багато міст, підбишов аж під Відень (1529 р.), але за дїла браку поживи та появивши ся межі войском еидеміи мушечу назад вертатись. В повороті в Туреччину, спустивши вой охрестість Відня, вимордував велике число християн, оголосивши в Будаві Заполію королем мадарським. Коли разов являв ся Сулейман з войском в Угорщину, вичив австрійскїй крїв, поки не поставила его смерть при облозі міста Сигета 1566 р. По Заполіюх провадив Стефан Бочай, воевода семагородскїй, при помочи Турків дальшу войну против Австрії про трон угорскїй. Коли Бочай отроено в Кошцїх а наступившїй по нїм князь Жигмонд Ракочїй скоро помер, бори ся против Австрії дальше завзято Юрія Баторї в Бетлаві Габор. Після смерти Бетлена Габора (1624 р.) отроеного — як кажут — его жївкою Катериною Брандбургскою, коли їй не удалось удержати ся при троні, вбрано князем Семагорода Юрія Ракочого I. Починає имя Ракочих займати в исторії мадарскїй голосистіє місце.

(Дальше буде.)

dowolonymi, zanosimy imieniem gmin wiejskich następujący Protest:

Wybór komisji nie został ani przez głosowanie ustne, ani przez kart-i, ani nawet przez odpowiednią celowi akłamacją przeprowadzony, a to pod ten czas, gdy większa połowa wyborców znajdowała się na podwórzu i w korytarzu — zasiedli sobie do komisji ludzi wścipscy i i wszędybawscy zarządzając przeciw woli większej połowy wyborców głosowanie ustne, chociaż wyborcy przygotowali się byli do głosowania kartkami, agenci Korytowskiego rozpoczęli w sali wyborczej nieznośną wrzawę, forytując głośno i cichaczem swego Korytowskiego. P. Komisarz zrobił przerwę na 5 minut i kazał wyborcom wyjść na korytarz w celu porozumienia się; po pierwsze wpakowali się agenci do sali wyborczej i wrzawą niedoopisaną, podszeptami i krzykami i t. p. niedozwolonymi czynnościami balamucili wyborców w ten sposób przeforsowali swego Korytowskiego. — Wprawdzie po kilkakrotnie napominal W. P. Komisarz do spokoju i podniesionym głosem robił wyborców uważnymi na niewłaściwość wrzasków w sali wyborczej i na nieważność wyborów, lecz to niepomagało — wrzawa, podszept i balamucenie nieustawało, aż dopóki agenci w sali wyborczej swego niedokonalą a potem udali się na hojny traktament do Korytowskiego.

Wysocki c. k. Namісництво raczy przeto łaskawie obecną naszą protest uwzględnić i ponowny wybór rozpisac.

Krasna dnia 19 Grudnia 1891.

Mikita Belejowicz, wójt z Krasnej. Michał Wagilewicz, wójt z Zosienia. Zacharyjasiewicz, wójt z Petranki. Hryhory Prytulów, wyborca. Michał Geletij, wyborca. Petro Salszyn, wyborca. Stanisław Lurizki, wyborca.

Сей „протест“ переслало ц. к. староство радї повітової з такимъ рескриптомъ відъ себе:

Protest wyborców z Krasnej, Jasienia, Petruszki i Sliwec wniesiony przeciw dokonczeniu w dniu 15 Grudnia 1891 w lokalu c. k. Starostwa wyborowi Jarosława Korytowskiego na członka Rady powiatowej z kurji gmin wiejskich przesyłamy Świąt. Wydziałowi powiatowemu w myśl postanowienia §. 29. ordynacyi wyborczej powiatowej do dalszego zarządzenia. Co do podniesionych w protestie zarzutów przeciw legalności aktu wyborczego nadmieniam, że wyborcy przed rozpoczęciem aktu wyborczego kilkakrotnie byli przyzywani, ażeby wyszli do sali wyborczej. Pomimo to pewna część wyborców pozostała na podwórzu przed lokalem wyborczym i przy wyborze członków komisji wyborczej nie brała udziału. Nad legalnością zaś aktu wyborczego czuwał komisarz rządowy niedopuszczając agitacyi w sali wyborczej przestrzegając ile możności, by wolność i swoboda przy ustnem oddawaniu głosów na wybrać się mającego członka Rady powiatowej nie były kępowane.

Kalusz dnia 4. stycznia 1892.

C. k. Starosta Majewski.

Порівнявши протест з рескриптомъ ц. к. староства, кожний бачить, що навіть ті мізерні завади в протесті суть безбідствийні. Комісарь вільно розв'язує виборців до салі для вибору комісії, а що якась часть не увійшла, то годі було тягнути в силі мбцію — хва жандармами? Голосованє-ж — якъ свідчать ц. к. староство — відбуло ся зовсімъ легально, бо була „вільність в свободу голосованя“. Про „незносну wrzawę głośno i cichaczem“ староство навіть не згадує, очевидно в не було, прочімъ самі протестуючі видко не вірили в те, що писали в ділатого вийшов такий новесек, що оторівники кандидатури п. Корытовського робили незносну wrzawę навіть cichaczem!..

Редакція „Діла“.

36 Снятина.

[Письмо п. Кирила Трильовського в справі вїча олімпійского.]

В 40 ч. „Діла“ в „Справозданю з вїча в Снятині“ при пункт XI сказано: „Трильовскїй в Гарасимович заявляє свою гадку, що лїпше [яриарки] відбувати в сьвяти, бо не марнує ся р ботни дини [Народъ кричить: „Нї! нї!“] а жадають, щоб громады де суть яриарки, постарали ся о публичній ваги и наглядї надъ вагами, бо тїмъ способом не обманувано бы людей.“ — Оже заявляю, що я (а вїч впрочїмъ п. Гарасимович) нїчого подобного не говорив, а бесїда моя при повисїмъ пунктї змала лїшь до того, щоб селянам дати пораду, якъ мають собі поступати на случай напастей жидовських, якї на яриарках и торгах дуже часто лачуть ся, а про котрі дуже основно говорив селяне на засїданнїх вїчового комітету. О святованю недїлї говорив я доперва при пункт XIV и тогди я власне домагаєв ся, щоб уряд громадскїй в двї сьвятих не урядувала, а вменю не стягала податків, не видавала пашпортів на худобу и т. д.

Рівнож ся позволяю собі заперечати, немов-то мїжъ участниками вїча були уставлені „агенти-провокатори“ а „пресидїя вїча давала голос лїшь тїмъ, про котрих знала, що не торнууть слабїхъ сторїв політичнїх радивалів.“ Того не було, одно и друге єсть выдумкою корреспондента.

Кирило Трильовскїй, кандидат адвокатури.

[Прим. Ред. Наша редакція не высылала свого корреспондента на вїча до Снятина, а справозданє з вїча одержала відъ дописувателя з Снятинцями.]

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

На засїданю валютного комісії говорив д-р Пілять, професор львівського університету від второго і сказав, що вїч абсолютний прехильний біметалізм. Після его гадки валютної відносини в Європі будуть аж тогди сконсолідовані, коли через міжнародну угоду заведе ся подвійна валюта. О піднесені тепер регуляції валюти в Австрії бесїдник судить після відносин в Галичані, та заявляв, що она ему служила за основу его оцінки. В тїй цїлі вїч позивав відносно тї галицькї відносини та сказав, що сей край взагалї пр тавив регуляції валюти. Відношенє асїгаєт до золота в праблизею ділає тав само, якъ о хоролий для и експортної премії. Завїсна річчя, що меншїй курс приміромъ рубль в ділає тав само, якъ експортна премія. Прецїв многїх примисловцїв вїмечай позалаждали фабрики в Царстві Польскімъ, обчислений в те, щоб експортувати за границю. Єли вартість гроша в Австрії піднесе ся, то галицькї рільники бачь ся, що експорт галицьких продуктів за границю зменшїт ся, а користь з того віднесе російскїа конкуренція, котра на хвалю ослабїла торбичний недородомъ. Дальше наступити обчисленє цїни а вартості довгів ипотечних збільшїт ся, а се має велику вагу именно при довгах з довгів резинцевъ амортизації. За дїя тав причиняє проф. Пілять жадає, щоб правительство при переведеню провотозаво реформи уважало також поданї намъ обставини та щоб відновїло до того лише постешено заводило нову валюту. Рільники галицькї — сказав проф. Пілять — не хочуть збогатїт ся, але вє хочуть понести вївон шкоди. Іх змагає лїшь тав, щоб перенесенє маєтків не відбуло ся в їх некористь. Дїлатого проф. Пілять заявляв ся за золотою валютою, але з застереженєм, щоб рівночасно задержати в обїгу и срібло, отже промашувать дальше протав демонетизація сребра и против продажі встачуках запасів срібна. Після его гадки державних асїгаєт не можна болше видати якъ на 50—60 мільонів и то в пїтеревських банкнотках. Найнашого золотою монетою має бути десять ренських. Реляцію треба унормувати законом, а то на основі теперїшного курсу з уважденємъ поправки, коли цїна золота піднесе ся в вальсїдокъ провотозаво реформи валюты в Австро-Угорщині. Бесїдник заявляв ся за тїмъ, щоб повз-ренскїй занести яко монетару оденію.

В угорскімъ парламенті при дебати адресовї забравъ голос бувшїй президент міністерів Кольоманъ Тиса, котрий відъ часу свого уступленя вїкло не говорив, окрімъ двохъ мало важкихъ заявлєн, якї дїя мушєв в обороні свого правлїня. Бесїда вїклошена в поведїтокъ має велике значїньє для Угорщини, та була вїклошена передъ повнїмъ парламентомъ, середъ незвичайно уваги послів и тремала цїлу годїну. Зь початку лївїца хотїла перерувати, коли Тиса зачавъ говорити о тїмъ, якї був розвїд Угорщини, відъ заключеня угоди в 1867 р., але правительствона партія вступила в обороні Тиса и сказала, що сего не стерпїт а при тїмъ президент палати бар. Бавфї за вїзавъ деякихъ опозиційнихъ послів до порадєу. Щоб оцінити историчну вагу заєлюченя Деакомъ в 1867 р. угоди, — казавъ Кольоманъ Тиса, — треба уважидити також тогдїшній станъ душевний на Угорчані по довгихъ терпїньхъ політичнїхъ Сей станъ душевний вївєня дуже много подїв, хоч не повинно думатись, мов бы на психологія вїмъ станъ можна основувати тремалу політїву. На Угорчані сей настрої виходив по части з историчнихъ рефлексїй, а по части з того, що в часі абсолютїзму в Австрії нїхто не проявляв своєн гадки крімъ корони. Се стало ся доперва в 1867 р.: Угорщина назад відзаклала конституцію и сей здобутокъ бувъ незвичайно великий. Угоду вїкнувало в практиці дуже точно и крісіє в угорскімъ скарбі державнїмъ повстала лїшь через те, що Мадяри хотїли за однімъ розмахомъ вивадї-продати собі, що заведбаню через довгї лїта мавушї. Тепер піднесено сїраву, щоб угоду зреформувати та розширити. Але на мєрвїй дорожї се переєсти, не посмїтаєв ся вїших чинївєв, річч неможївна. Та в Австрії проявляв ся змагаєв будїто утравїстїчїй, будїто федералїстїчїй, котрі хочуть змїнїти єю угоду. Однак они на частє не мають же болшїости, бо тогдї мушєв бы кожній Мадяр обурїт ся на остаточний результат. Відтакъ згадаєв Тиса о провотозавїй Комітомъ федералї надпудавскїй. Вправді бул и в 1867 р. гадки, що Угорщина може вїстувати и в вїших комбінаціяхъ державнїх, але тогдї угорскїй парламентъ бувъ бы подібний до вандїрїонї трупї театральнїй и відбував бы засїданя, то в Будавештї, або в Загребї або в Бїлградї. До сего часу певно в такїмъ случаю не було бы и слїду з угорскїй народностї. Борба противъ правно-державнон угоди привносїт Мадярамъ шкоду и Тиса се бачить з кожнимъ дїємъ лїпше. Агітація противъ угоди, яка походить зь скрайнон лївїцї, не треба даувати ся зовсімъ, але дївно, що національна партія може вївєнати своїхъ прабильнїкїв, мов-бы в тїй угоді булї річч, котрих доси не вївєдено з жїтєв. Се похиба, котра може привєсти до несподїванїхъ наслїдківъ, котрих годї обчислїти. Бесїдникъ прїпоручивъ прїняти адресу ліберальнїй партїй.

Nos amis — nos allié (нашї прїятелї — нашї союзники) — такий заголовокъ політичнїх брошур виданїх зь одїмъ часі в Парижі и в Петербурзі. Ся брошура доказує,

що вївєн буде що найбїзїньше в 1894 р. та мушєв скінчати ся тїмъ, що вїмечай геґемонїя буде зломана. Обї сторони, що будуть в будучїй борбі, будуть мушїли вїбрати тільки одно з двїх річєй, або згнєвуть, або побїдїти. Побїда дїлатого не може бути тільки частинна, бо сїрава розходїт ся о те, щоб змїнїти зовсїмъ нїакше цїлу карту Європи. Після сєн брошуры сїли Франції и Росії єуть болшїй, якъ ихъ протавїлїкїв, тож и надїя на побїду болшїа. На се мушїє уважати вїч початувачї держави, а тав само и тї, котрі хочуть чогось добитїсь. Мїж нїм в першїй лїнії авторъ вїчєлєв Данїю, котра мушїє прїстїгнута до француско-російскїго союзу, а підчас вївєнї перестєть близько берегів Нїмеччїн. За те вївєрєт ся Голштанї в Швєцїї, котрі в Пруссїа забрав на вївєн в 1864 р. Сєю політичнон брошурою дуже вївудувал ся в Росії и Франції, але вїтерєвєвєна сторона, се значить Данїя, прїняла єя дуже холодно.

Зь Болгарїа аґаїдскїй дїєвїк прїносїт тавї вїстї, котрі можуть заєлючїтї: розумїє ся, азіа бы тільки позалаєв ся правдївїмъ. Теперїшній репрезентант Болгарїа в Константинополї, Дїмитровъ, мїзъ заложити протєст після прїказу болгарскїго правїтєльствя протав вїдати моральнїк вїновїкнїа убїствя Вулковача Володїмїра Шїшманова в рукав російскїго консулату та поставїти прїсїбу, щоб П-рта зажадала вїдати Шїшманова назад турецкїй поліції. Болгарскє правїтєльство имено має прїчину догадуватїсь, що Шїшмановъ знає о вїсїх тайнах и є немїв осередкомъ заговору протав теперїшнїо ладу державнон в Болгарїа. Вазанє Порты, щоб вївєлїти бажанїмъ Болгарїа, може бути причиною до поважнїо крісієу. Після телеграмї Times-у, котра походить зь Відня, заявляє ся, що убїство Вулковача буде причиною до оголошеня незавїсїмостї в Болгарїа. В тїй дешїи додає замїтку, мов бы Росїя прїзвала рівнодушно таїкї крісіє, але не стерпїла бы, щоб П-рта вїдїдала ся з тїмъ поступкомъ. — Дїлїматїчїй аґаїт болгарскїй в Бїлградї Дїмитровъ побїзав на новїй сївї урєд до Константинополя. Порты вє затвердила его номїнацію не маючи вїчог до заєвду протав єго особї, бо Дїмитровъ, котї бувъ прїфектомъ в Пловдївї, показує вївєну тоїтарїю и прабильнїсть для Маґмєданї.

НОВИНКИ.

— В пїмїтї XXXI ихъ роковїнї смертї Тараса Шевченка устроїла руска молодїж коломїйскїй гімназїй торжествєний вечорк вь одїй гарнїй прїбранїй салї шкільнон будїнку. Слово вступїне вїклошенї проф. Долїнїчїй гарнїмъ лїзкомъ, ошєвучїмъ горьке жїтє поета и его заслуги для українськїо рускїо народа, поданїи молодїжї прїкладї, що може зробити вївєнєна спїбїлїсть сїльнїа воля и праця навіть у самоука, якїмъ бувъ Шевченко, котрого порівняєв зь поетами Мїцкевич, Пушкін и т. д. Рівнож гарнїй а вь формї думкї поетичнон бувъ вїдчитї ученик Пбїдїшєвскїй про заслуги Шевченка, Шанкевича и вїших, для молодїи настачїої лїтературы рускїо. Ученик Кордавскїй вїклошенїє цїлкомъ добре довгє оповїданє Шевченка „Моє склєвє Крїпїца“. Музикальна часть вечорка вїсїх могла вївєлїтї, особливо гарнї хоры на вїшанїй голосї, вєдїнъ зручно ученикомъ IV класї Кваснокомъ; відтакъ спїєвъ теноровїй Устїянчїк, вїдзначачїоґий ся гарнїмъ и сїльнїмъ голосомъ; також поправка гра в Трубадура на скрайцї, ученик II класї Харжєвскїй и старанїа гра на фортепїя Гїлбонїчїк. — Вь гімназїи коломїйскїй відбула єя сего року вїжє два таїкї обходї, а то: молодїж польскїа вь честь Адама Мїцкевича и теперїшнїй рускїа вь честь Шевченка.

— Крїпїда Русїнїа вь шкільнїцтвї. На подставї фактїв пише намъ одїнъ Русїн: Коли якїй ученик рускїа або вїмечкої гімназїи переходїт до якої провінціалїнонї гімназїи, то директори не хочуть такого прїняти до класї вїсїої, якъ се єму належить єя, а велїть рєшувати класї, до котрої ученик цїлїй рокъ уцаєв, и зь котрої одержавъ свїдоцтво зь добримъ поступкомъ. Сє єсть є велика крїпїда для ученика и для его родїчїв. Директори мотивують своє рішенє тїмъ, що, кажуть, ученик переходїт зь вїсїоґий вїкладовоґий лїзкїа и онї не знають, чи вївєн достаточнїо володїє лїзкомъ польскїмъ. Гєть се очевидно сєкатура, бо наколи ученик не будє володїти достаточнїо лїзкомъ польскїмъ, достанє зку ноту. Се вїжє вїтерєс ученика, щоб уївєв добре по польскї, а дирекція не може его не прїняти до класї, до котрої запєсїтїєв має повнє право. Краєва рада шкільна повинна вь тїмъ дїлї вїдати рішучє порученє дирекції вїсїх гімназїй, Русїнїа нехай таїкї випадкї подають до публїчнон вїдомостї, а покравдїжї вь тїй способї повинїй заразъ вїносїти поданїа до краєвої ради шкільнон а вїглядно до міністерства просвіты.

— Зь Залочєвєа пишуть намъ: Яку роль грає музика и спїєв вь просвітїнїмъ піднесеню народу, се завїсна річч. Музика и спїєв для сєльскїо людїу дуже часто одїноїй способї заохотї до науки; де читальня не вїдє нїчого, там спїєв ділає успішно. Вп. основателїмъ „Вояна“ велике сївєс-Вїгъ за основанє того товариства, однак се позачокъ діла, дальшїмъ же єго крокомъ було бы розширенє своєн дїльностї и на хорї сєльскїй. Свїтїлий Вїдїл „Вояна“ зволїтї вїзати підъ розвагу єю річч и євентуально заохотити сєльскїй хорї яко моральнї особи вїстувати вь членї „Вояна“ за рїчнон вїкладкою [котра повинна бути дуже низька] а за те най вїдає невправнїх спїєвкїв лєгкї до науки пїсї вь нотах и нехай розсылає своїмъ членамъ даромъ. Вївєво бы то вь немолодї клопоту основателїв

Окуляры, цвейеры, барометры, термометры, мікроскопы, машини елятричн райсцайги, і т. п. по цынах найдешевшых. — Репаратура найдешевше і найскорпіе.

Замовлення зь провінціі адресувати: „Новый оптик“ поць „Коперніком“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Львовъ: Пшеница 10-50 до 11-0, жито 9-— до 9-40, ячмѣнь 6-40 до 7-75, овесъ 7-30 до 7-75, горохъ 6-50 до 12-—, вика — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, льнянка — до —, конюшина червона 50-— до 65-—, конюшина бѣла 52-— до 75-—, конюшина шведка — до —, хмѣль вѣдъ 50-— до 65-— зр. за 56 кѣлю у Львовѣ, оковита за 10.000 литрѣвъ 21-— до 21-50 зр.

Тернопѣль: Пшеница 10-25 до 11-—, жито 8-90 до 9-20, ячмѣнь 6-— до 7-25, овесъ 6-50 до 7-15, горохъ 6-— до 7-—, вика — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, льнянка — до —, конюшина червона 48-— до 64-—, конюшина бѣла 50-— до 75-— конюшина шведка — до —.

Пѣдволочиска: Пшеница 10-15 до 10-95, жито 8-80 до 9-25, ячмѣнь 6-— до 7-05, овесъ 6-25 до 7-—, горохъ 6-— до 11-—, вика — до —, рѣпакъ 10-90 до 12-40, льнянка — до —, конюшина червона 45-— до 65-—, конюшина бѣла 49-— до 72-—, конюшина шведка — до —.

Ярославъ: Пшеница 10-60 до 11-25, жито 9-15 до 9-55, ячмѣнь 6-50 до 8-—, овесъ 7-25 до 7-85, горохъ 6-70 до 12-—, вика — до —, рѣпакъ 11-50 до 12-75, льнянка — до —, конюшина червона 51-— до 66-—, бѣла 55-— до 75-—, конюшина швед. — до —.

Поезды зельзничі

посля часу такъ званого „средне европейского“ вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхотятъ зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5-50 рано. Поездъ особ. до Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. — 10-14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7-48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4-48 рано. Поездъ особый до Станиславова и Коломыжъ. — 8-40 рано Поездъ поѣханий до Станиславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3-54 по полудни. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9-48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Белца: 8-49 рано. Поездъ мѣшаний до Белца и Сокаля. — 5-40 по полудни. Поездъ мѣшаний до Равы руской.

Прихотятъ до Львова.

Въ напрямѣ зѣ Стрыя: 8-31 рано. Поездъ особый зѣ Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3-10 по полуд. Поездъ особый зѣ Сухой, Хирова, Гусятина, Станиславова и Стрыя. — 11-12 въ ночи. Поездъ особый зѣ Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ зѣ Черновца: 6-17 рано. Поездъ особый зѣ Сучавы, Черновца, и Станиславова. — 1-23 по полудни. Поездъ особый зѣ Букарешту, Яссы, Черновца, Станиславова. — 7-23 въ вечерѣ. Поездъ поѣханий зѣ Букарешту, Яссы, Черновца, Станиславова и Гусятина. — 11-22 въ ночи. Поездъ особый зѣ Коломыжъ, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ зѣ Белца: 7-50 рано. Поездъ мѣшаний зѣ Равы руской. — 3-45 по полудни. Поездъ мѣшаний зѣ Сокаля и Белца.

Авѣшъ розкладу вѣдъ на шляхахъ зельзничі державныхъ въ Галичинѣ достати можна на кождѣй станціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечки въ форматѣ кишелевъ по 5 кр. за штуку.

Колѣи годинникъ часу средне-европейского показуе годину 12-ту, то всаказуе годинникъ: въ Черновцѣхъ 12-45, въ Пѣдволочискахъ 12-44, въ Сучавѣ 12-44, у Львовѣ 12-35, въ Будапештѣ 12-16, въ Вѣднѣ 12-06, въ Празѣ 11-58.

Прихотятъ до Львова.

(Посля годинника львовского).

Зѣ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ поѣханий — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшаний — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особый.

Зѣ Пѣдволочиска: на дворецъ Пѣдзамче: о год. 2 м. 35 въ ночи поездъ мѣшаний — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ поѣханий — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Вѣдхотятъ зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ поѣханий; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Пѣдволочиска зѣ дворецъ Пѣдзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 23 по полудни поездъ поѣханий; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшаний.

МАШИНЫ ДО ШИТА ЗІНІЕРА

зѣ найлѣпшихъ фабрикъ заграничныхъ помимо величезного цѣна сироваджаю лишь повными ватонами

Продаю рѣчно 800 штукъ (безъ лѣспѣвъ або факторѣвъ) Раты тѣхъдневѣй 1 зр., мѣсячній 4 зр., годѣвакою 10% дешовше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ Львовѣ, Готель Жоржа, Філія въ Краковѣ Ринокъ 25. Прому жадати цѣнникѣвъ. Прому о ласкаві замовлені. 4187 8-?

ПАНОВЕ

що терпѣля есекуальну слабѣсть нехай зажадають пѣсстровану брошуру о патентованій у всѣхъ державнихъ, и пѣсла проф. Вольфа сконструованій гальв.-електр. апаратъ „Рефлекторъ“ для власного ужитку. Запаятовано нешкѣдне пошене на тѣлѣ. Дуже мнѣй лѣкаръ випробували, припоруцїи и ординували се средство. Выгодно можна сховати въ кишені. Брошура тратѣвъ (въ конвертѣ за присланиємъ 10 кр. маркою) выслае Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien I. Schulerstrasse 18 3 25

расолъ у великомъ видѣрѣ. Кальошѣ америкѣскій и російскій. Вѣлье мѣсцѣ, вырѣбы триковѣй бѣлье (Зѣра, и т. п. поручае найлѣпше, приборѣвъ побороженихъ тоалеттѣвъ и т. п.

Павла Лянгерера

передъ тѣмъ 2587 Братѣвъ Лянгерѣвъ у Львовѣ уліца Галицка число 16. Цѣнникъ на жадање дарѣмъ.

Розсадки й лѣсній настя

старанно опакованъ розсылае за завдаткомъ почтою або зельзничцею

Лѣсництво Закобѣвъ пѣдъ Черново.

1. Настѣя за 1 фунтъ = 1/2 кѣлю: Сосны звѣчайной (Pinus silvestris) зр. 1-20 „ америкѣской (P. strobus-Weymutha) 3-60 „ черной (P. austriaca) 1-20 Смереки 80 Модерѣва 90 Акаціи 30 Березы 50 Болѣхы 55 Ясени 15

2. Розсадки: сосна звѣчайная 1-рѣчна 50 кр., сосна черная рѣчна 50 кр. (розсадки въ сосны 2 и 3 лѣтнихъ не продаемо, бо они пѣкѣлы неспридатѣ до культури). Смерека 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 150, и 2 зр., модерѣва 2, 3 и 4 лѣтний по 2, 250 и 3 зр., береза 3 и 4 лѣтна зр. 250, болѣшина 2 и 3 лѣтна по 2 и 3 зр., акація 1 и 2 лѣтна по 250 и 3 зр. Strategus (бѣла тернина на живоплотѣ) по 10 зр. за 1000 штукъ. (Адресувати по польскѣ, бо мѣсцевѣсть въ заходній Галичинѣ.) 4207 4-20

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вѣже кѣнчить ся а менѣ полишилось ще много гарныхъ и трѣваляхъ плащѣвъ змѣновъ та одѣтовъ, за-дѣля закупна большѣю скѣлькѣсти, — то продаю ихъ по значно зниженой цѣнѣ и запрѣтую П. Т. Публику до сего пригѣдного закупна.

Замовленя на одѣги зѣ французскихъ и англійскихъ матерій выконують ся за 24 годинъ дуже елѣгантно и числятьсѣ дуже дешово.

Зѣ поважаньемъ Давидъ Шварцвальдъ у Львовѣ, площа Капітульна 3.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

Прекраснѣйшѣ батистовѣ

китицѣ до свѣчокъ, до лавонѣвъ на престолѣ и гирлянды до образѣвъ. — Великій выборъ цѣперу листового въ касеткахъ вѣдъ 10 кр. до 4 зр. — Папѣръ нотный. — Рѣвнѣй преборы бюровѣ. — Каламарѣ металевѣ вѣдъ 15 кр. до 18 зр. — Альбумы вѣдъ 2 зр. и выше — Портмонетки Тютюнерки. — Теки нотнѣ. — Образы. — Рамы до образѣвъ. — Рамки до фотографіи рѣзличного рода. — Благожелани аркушевъ и билетѣвъ зѣ рускими написями. — Вѣзрѣцѣ до рисованя и мальованя. — Приймають ся замовленя на билетѣвъ визитѣвъ. — Книги рахункѣвъ. — Копіалы — Нотатки и т. д.

Чай китайско-россійскій найлѣпшѣи сорты поручае торговля

Ивана Дуткевича ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

естъ вѣже болѣше якъ ѣдъ 30 лѣтъ знане, травлене, апетитѣ вылакующе, ѣдѣвая усуваюче и лагѣдно розвѣляюще средство домѣво

Велика фляшка 1 зр., маля 50 кр., почтою о 20 кр. болѣше.

Всѣ части опакованя мають сю наведену марку охоронну законно депоновану.

Склады по всѣхъ аптекѣхъ Австро-Угорчинѣ.

Такожъ можна купити:

Прагску универсальну масть домову

Она посля многихъ досвѣдѣвъ знаменито поладжуе чинѣне, трануляцію и загѣны поранѣныхъ мѣсцъ а крѣмъ того дѣлае усмиряюще и розкладуе бѣлы. 4133 7-?

Въ довахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр. болѣше.

Всѣ части опакованя мають сю наведену марку охоронну, законно депоновану.

Головнѣйскій складъ

B. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinseite, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылка почтова що дня.

Епоху въ господарствѣ

рольничѣмъ становлять бульбѣ, що не поддають зарѣвъ. Ажѣ до першихъ морозѣвъ остаются зеленѣ корчѣ бульбѣ: „Бѣльыхъ чудесныхъ“, що выдаютъ 180-200 корчѣвъ (20-22%) крохмалю и „Синнихъ велитѣвъ“, що выдаютъ 200-220 корчѣвъ (18-20%) крохмалю зѣ моря н. ав. Замовленя зѣ задатками приймае, доки выстане припасѣвъ „Зарѣдъ добръ гр. Адама Марассе въ Юрковѣ (п. Чхѣвъ)“ по 25 кр. за кѣлю разомъ зѣ опакованьемъ. При болѣшихъ замовленяхъ водповѣднѣй рабаѣвъ. Зарѣдъ добръ (гесп. властѣтель добръ) приймае запоруку, що бульба не поддае зарѣвъ. Адресувати по польскѣ, бо мѣсцевѣсть въ заходній Галичинѣ. 3-10 (Иларесса Львовѣ).

Кнайповка

горѣвка зѣ зѣля лѣчничого патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ ѣдѣмъ. Хорѣ поитъ по ложцѣ зѣ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского майстра фармации у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію выслае ся найменше 2 фляшки водворотно почтою. 4215 3-60

Вѣже вышлѣ

„KUSNARKA POLSKA“

де мѣститъ ся

ШКОЛА ВАРЕНЯ

уложена

ФЛѢОРЕТИНОЮ и ВАНДОЮ.

ЧАСТЬ ДРУГА

выданѣ четверте значно побѣльшене, именно

у вѣдѣвъ легионѣвъ мѣститъ

Легионны знаменитѣ, будинѣ, омѣты, струдѣ, пѣтисъ, пѣнѣ, галѣрѣты, кремы и т. п. О приправѣ домашнего дробу. Стрѣвы зѣ дробу. Зѣвѣрина и дикѣй пѣтѣхъ. О приправѣ рыбѣ. Компоты и салаты. Паштѣты и паштетѣки. Знаменитѣ маринаѣты. Вудженѣ и консервы мяса. Диспозиції ѣдѣвъ на кождѣй мѣсѣцѣ и день въ цѣломъ роцѣ.

Цѣна 50 кр.

По надѣсланю переклазѣмъ 56 кр. книжку выслае въ франко. 4217 2-3

ДРУКАРНЯ НАРОДОВА

В. МАНЕЦКОГО

Львовѣ, уліца Коперника ч. 7.

ЗМѢНА ЛЮБАЛЮ!

Симъ маю честь повѣдомити Вповажану П. Т. Публику, якъ у Львовѣ такъ и на провинціи, що я перенѣвъ мою робѣтню тапѣцерско-артистично-декорацийну пѣдъ фирмою

Володиславъ Дрожинскій

зѣ уліцѣ Паньской

на уліцѣ Коперника ч. 28.

въ котрой выговѣляю всякѣ работы зѣ того обсягу посля найновѣйшихъ журналѣвъ и моды по найумѣренѣйшихъ цѣнахъ та въ означѣнѣмъ речини.

На жадање выѣзду на провинцію.

Поручаюся ласкаво П. Т. Публицѣ и

рѣтею зѣ поважаньемъ

Володиславъ Дрожинскій

Львовѣ, ул. Коперника ч. 28.

4200

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станиславѣвъ, уліца Сапѣги ч. 3.

Поручае своѣй обѣлю заосмотрѣный складъ вырѣбѣвъ пожебничѣхъ власного гыробу, а такожѣ зѣ фабрикъ англійскихъ и вѣмѣцкихъ (въ Солѣнтѣ); зѣнаряды хірургичнѣй, огородевъ та посуду кухонну; продае машаны до шитя и прѣймае вѣхъ напѣрѣвъ.

Складъ вырѣбѣвъ кошѣкарскихъ зѣ фабрики Гавсвальдѣ & Миллерѣ въ Станиславѣвъ. 4218 1-25

ALFRED RASSL

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСТѢЙ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО и РОЛЬНИЧОГО

за зѣлодо контрольной станціи для настѣвъ ц. к. товариства господарского у Вѣднѣ поручае настѣвъ власного рода, що дуже добре кѣльчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Вѣзрѣцѣ и цѣнникѣ дарѣмъ и оплатно. 4167 18-34

ИСИДОРЪ ВОЛЬ

ул. Сикетуска ч. 6 у Львовѣ.

Однокѣй и выключный для Галичины

СКЛАДЪ РОССІЙСКОГО ЧАЮ

основаній въ 1870 р.

Поручае правильно кождѣго тѣждѣи свѣжѣй транспорты найлѣпшѣго чаю зѣ Москвы и поручае его посля приложеня ему цѣнника

Замовленя выповнѣются собѣстно и скоро такожѣ за послѣплатѣю опакованѣе франко.

Особливу увагу звертаеся на 3 знаменитѣ сорты К. и С. Попова.

ЦѢННИКЪ	1/2 кѣлр	зр. зр.
Кайсовѣ { знам. чорный	1	60
„ { меланже	1	80
Souchong { одличный	2	—
„ { найлучшій	3	—
Melange { меланже Р.	3	—
„ { караванный	4	—
Fu-czu-Fu { и-рѣ I.	3	90
„ { II.	4	60
„ { III.	6	—
„ { 1 р. 601.	2	40
К. и С. Поповѣ { 2 „	3	—
„ { 2 „ 50	3	75
Высѣвкѣ { одличный	1	60
„ { prima	1	80
„ { non plus ultra	2	60

Повѣдомленье.

Симъ маю честь повѣдомити Впов. П. Т. Публику, що зѣ днѣмъ 6 н. ст. марта отворивъ я при уліцѣ 3 мая н-рѣ 2.

(давѣйше будынокъ Галицкой Касы Ощѣдности)

ТОРГОВЛЮ ТОВАРѢВЪ КОРѢННЫХЪ, ДЕЛИКАТЕСѢВЪ и ВИНЪ

пѣдъ фирмою:

ВОЛОДИСЛАВЪ МУСЯЛОВИЧЪ

Оперты на досвѣдѣ доволѣтнѣи праѣвъ въ першорядныхъ торговляхъ австрійскихъ, позволяю собѣ поручити мою торговлю В пов. П. Т. Публикѣ, заявляючи разѣмъ, що имѣю зѣмѣняеъ будѣ, добѣрными товарѣми, прѣступною цѣною, якъ такожѣ собѣстно прѣслугою добути собѣ довѣрѣ Впов П. Т. Публикѣ.

Поручаю ся ласкавымъ взглядамъ

Зѣ высокѣмъ поважаньемъ

Володиславъ Мусяловичъ.

Комнаты до сѣданъ и вечерѣ

утроный на способъ краковскѣй.

Добѣрнѣй зимнѣй и горячѣй перекуски

о кождѣй порѣ.

Пиво пѣльзенѣнское. 4214 2-3

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. въ 1 зр.

Новѣсть!

При закупнѣ товарѣвъ просѣмѣю покликуватисѣ на нашу часѣписъ.

Выходить у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рус-
скихъ святъ) о 5-ой годѣ въ году. Литературный до-
датокъ „Библиотека найзаметнѣйшихъ новѣстей“
выходитъ въ вѣстники, и въ вѣстники и цѣна на
переплету равна въ Дѣло.

Предплату и нисераты принимаютъ: У Львовѣ Адми-
нистрація „Дѣло“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Лю-
довика 9. У Вѣднѣ M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Oppelick, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ M. Haasenstien & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты за нисераты платитъ
у Львовѣ.

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ въ литер. додатокъ
въ Австріи:

на полный рокъ . . . 18 гр. на полный рокъ . . . 24 гр.
на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на чверть року . . . 6 гр.
на мѣсяцъ . . . 1 гр. 50 гр.

у Львовѣ:
на полный рокъ . . . 16 гр. на полъ року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на мѣсяцъ . . . 1 гр. 35 гр.

Редакція, Администрація и Експедиція полъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи вѣрствуютъ ся лише на поперед-
нѣстереженіе. — Редакція неоплачиваетъ вѣднѣй бѣхъ портѣ.

Подписное число копій 8 гр. а. в.

Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 гр. бѣхъ однов-
стрѣчнѣхъ нисератовъ въ рубр. „Надбѣлане“ по 20 гр. а. в.

Подписки числятся ся по 10 гр. бѣхъ етиже.

Бесѣда посла Юсифа Гурика,

выголошена на 4-омъ засѣданіи сойму при моти-
вованіи своего внесенія о внесеніи мѣтъ на дорогахъ.

Высокій сойм!

Я приготованный на те, что при мотиво-
ваніи моего внесенія стрѣчу ся съ острою при-
тѣжею абъ стороны поодинокѣхъ панѣвъ по-
словѣ. Однакожъ думаю, что се внесеніе есть
пожаданіе и что основуется на грунѣ справед-
ливости та и на воли того народу, который
тутъ маю честь заступати, и я готовъ вы-
йти до два часу горестей, такъ какъ выхажива-
ли неразъ шаръ заступнича нашего народу.

Вѣдъ року 1868, какъ Выс. соймъ обявѣлъ
зарядъ дорожъ краевыхъ, вѣдъ того часу май-
же каждого року не сходитъ справа дорожъ
краевыхъ въ порядкѣ дневного, будь-то черезъ
самостѣйный внесеніе выдѣлу краевому, будь-то
черезъ петціи поодинокѣхъ интересовавшихся
сторѣвъ. Высокій соймъ заставилъ разводити
шарѣй дебаты, но унизавъ за конечне по-
требѣ будованія и реконструкціи дорожъ кра-
евыхъ, и дѣйствию признати мѣту Выс. сойму,
что вѣдъ того часу, какъ обявѣлъ зарядъ, изъ
тогдашнихъ 160 милъ дорожъ стало ихъ нѣтъ
по-надъ другу половину. А коли такъ абъ-
мѣшала ся цѣра дорожъ, то такъ же абъ-
мѣшались и службѣ, какъ технича такъ и
дорогова, — и она теперь складае ся изъ 3 ин-
женіровъ, 2 асистентовъ, а на провинціи изъ 4
наженіровъ першонъ класъ, 3 асистентовъ дру-
гой класъ, разомъ около 10 наженіровъ и 2
асистентовъ, 24 кондукторовъ першонъ класъ,
23 другонъ класъ, разомъ 47, и 337 дорожни-
ковъ.

Высокій соймъ надѣявъ ся, что какъ за-
тягае сѣтъ дорожъ краевыхъ, то поднесе ся и
добротѣ краю. Можетъ бы оно и такъ было,
какъ бы дорожъ вѣдѣний не робили конкурен-
ціи. Мимо того, что ереквенція упала болѣе
какъ на 70%, вѣдѣнціи перевозятъ всѣ про-
дукты, навѣтъ дерево по лѣсахъ не вѣдѣваютъ
ся на дворецъ до ладованія, але ладѣ ся про-
сто въ лѣсахъ. Отже мимо того фѣгуе на-
мѣтъ поважна цѣра въ рубрицѣхъ выдѣлѣвъ
на дороги краевы и перевысшае суму 800.000
ар., а коли оглянемо доходы въ мѣтъ, то до-
станемо 206.000 ар., а ею суму оплачуѣтъ
майже саміи селяне. Отже а положивъ свое
внесеніе, чтобы знести мѣты дороговъ на до-
рогахъ краевыхъ, а доходѣ, явнѣ приходѣтъ
въ тѣхъ мѣтъ, разложитъ на податки до по-
датѣвъ. Коли должимо по 2 крейцарѣхъ
до одного ревскогого до податѣвъ, якъ предѣли-
новано въ 1890 роцѣ (10.300.000 ар.), то одер-
жимо суму 206.000 ар., яку навѣтъ приносятъ
мѣты. Хочъ комісія бюджетова ухвалила
215.000 ар. сего року, то однакъ хто знае, чи

осагнѣ ся та сума вѣдѣ державцѣвъ мѣтн-
чнѣхъ.

Другій пунктъ моего внесенія есть, чтобы
засадити дерева оочевѣй при дорогахъ кра-
евыхъ, сподѣваючи ся, что коли оочевѣй дерева
засадимо, то може се навѣтъ привести таку ко-
рысть, котра бы заступила конысь той до-
датѣ до податѣвъ въ 2 крейцарѣхъ, который
радижу вложитъ въ дѣла.

Коли, панове, скажете, что скасованіе
мѣты не на часъ и что вѣдѣнціи финансовъ
на те не позволяють, то я на то вѣдѣваючи,
что коли де потреба, то дае ся часомъ змѣ-
нѣнѣйшій датки и для тѣхъ же оочевѣй, на которыхъ
се опирае ся властою цѣлый край, какъ опира-
е ся на селянствѣ. Коли знаходить ся сума
выдѣлѣвъ для другихъ, то тѣмъ болѣе
повинна зайти ся для селянъ. Коли, панове,
скажете, что моя внесеніе е несправедливѣе
того огляду, что а домагаю ся, чтобы всѣ пла-
тѣли податѣмъ дороговъ, хочъ дороговъ не вѣ-
дѣтъ, то я на то мѣту вѣдѣваючи, что не толь-
ко тѣ користають зъ дороговъ, котры вѣдѣтъ,
але и тѣ, до которыхъ вѣде ся. Во коли селя-
нѣвъ правдѣ до мѣста, навѣтъ абъже, або
дерево, або инѣй товаръ, — вѣдѣтъ аробѣвъ
только прислугу для мѣшанъ, товаръ навѣтъ
явѣ до дому, — а потому зъ мѣста не вертае
зъ готѣвкою. Отже не е справедливо, чтобы
то селянѣвъ поноситъ тягарѣ. Сказаъ я, что
вѣдѣтъ не вертае зъ мѣста зъ готѣвкою, бо ку-
пѣе въ мѣстѣ шкуру, асѣлао, муку, хлѣбъ,
сукно, полотно, и т. в. Чому жъ селянѣвъ має
поносити тягаръ мѣтнѣй, а той, котрому до
дому свое добро привозитъ, має бути вѣдѣнъ?
Отже а думаю, что не буде рѣчь несправедли-
ва, коли абъмѣшитъ ся додатѣкъ до податѣвъ;
не була бы то сума велика, а була бы для
всѣхъ справедлива.

Коли а сказаъ у другомъ пунктѣ, чтобы
оочевѣй дерева засадити, то ратую такъ: За-
галѣна довгота дорожъ краевыхъ выноситъ
1,326.086 а вгладяно 1828 кѣлометрѣвъ або
2337, милъ. Ратуючи по 200 деревъ на одинъ
кѣлометръ, достанемо суму 365.600 деревъ.
Коли одна деревина дасть рѣчного доходу 50
ар., то одержимо суму 182.800 ар. Коли, па-
нове, скажете, что у насъ климатъ недобрый,
а зимный и что буде шкода при дорогахъ, то
такъ дѣе ся всюды. А предѣвъ въ краяхъ нѣ-
мецкихъ и чешскихъ, хочъ а тамъ не бувъ и
не вѣдѣвъ, але люди повѣдѣють, е тамъ оочевѣй
деревъ при дорогахъ и приносятъ дуже
значный доходѣ. Натомѣсть панове — якъ
виджу изъ справозданія — захважѣте на-
мѣтъ реорганізацію вѣдѣлу техничного выдѣлу кра-
евого и службѣ при дорогахъ краевыхъ, —
а то потяне же болѣе конысь, хочъ намъ
край же не добровѣнъ авѣ Чехія авѣ Фран-
ція, бо тамъ селянѣвъ заробѣла 4—10 гр., бо
тамъ фабрикъ много, а у насъ заробѣтъ 80
гр. до одного ар. [Голосъ: А!] То есть фактъ,
навѣтъ 60 ар! Отже не маѣтъ жадати тѣхъ

дорожъ, якъ тамъ, бо тамъ вѣдѣвае ся силъ-
на ереквенція, а нашѣ дороги поросли
травою.

Теперь коли приѣде селянѣвъ переѣха-
ти ся 2—3 кѣлометры до якого мѣста, то
платитъ найменше 20—30 гр. рогатки. Н. пр.
коли хочѣ переѣхати изъ Ставнѣславова до Го-
зуполя вѣдѣнціею, то заплачу 30 гр.; коли-жъ
хочѣ переѣхати 1/2 часть той дороги зъ Ямни-
цѣ до Ставнѣславова, то за саму рогатку треба
заплатити 62 гр. [Голосъ:] Рахуйте теперь, па-
нове, коли чоловікъ вѣхавъ зъ товаромъ, а
той товаръ бувъ бы вартости 2, 3, 4 гр., по-
рахуйте его дѣнь, его часъ и рогатку, что вѣдѣтъ
мае? А предѣвъ теперь въ такъ неурожай-
ныхъ лѣтахъ знаемо, что селянѣвъ не має зъ
чѣмъ вѣхати на торгъ, — цѣлымъ его торговѣмъ
е фѣрка вѣмѣна, фѣрка плѣску, зъ котрою
обѣдѣвать всѣ уличѣ по мѣстахъ, чтобы ему
хѣло за те 20—30 гр., а коли зъ того о-
платитъ рогатку, чѣ-жъ не руйнуѣтъ ся мате-
риальный силы того селянѣвъ и чи на дальше
може вѣдѣтъ приносить таку прислугу для краю,
якій до теперь приносилъ? [Голосъ:]

Посла ухвалилъ Высокого сойму зъ року
1882 вложено суму 300.000 ар. яко фондъ на
позачку и на запомогѣ дорожъ повѣтовыхъ и
важнѣйшихъ громадскихъ. Правда, въ наслѣ-
дѣвъ того и дороги повѣтовыхъ развились, ко-
трыхъ число теперь выноситъ до 1.900 кѣло-
метрѣвъ. Запомогѣ и позачку безпроцентной,
даванъ на будову важнѣйшихъ дорожъ громад-
скихъ вѣдѣтъ р. 1867 ажъ до р. 1891, выноситъ
суму 2,139.166 ар. Чи тѣ грошѣ точно выпла-
тѣли ся только на роботу и материалъ, то ва-
ша рѣчь, панове, знати, а я знаю, что робѣт-
ники при робѣтъ, якъ при будовѣ дорожъ по-
вѣтовыхъ такъ и громадскихъ, часто нарыва-
ють на предпримѣвъ и на дозорѣвъ, что не-
разъ навѣтъ запѣвають ся, а платня робѣт-
никамъ часомъ приходѣтъ по 14 днѣхъ и чоло-
вѣкъ мусѣтъ робѣти о голодѣ.

За внесеніемъ мѣтъ на дорогахъ держав-
ныхъ, краевыхъ и повѣтовыхъ провозная и
новѣла зъ року 1885 черезъ заведеніе строгонъ
контроль и 3% го додатѣкъ, котрого теперьшня
сума влѣвае до фондѣ повѣтовыхъ дорожъ
громадскихъ въ сумѣ 117.000 ар., зъ чого збѣ-
стало въ наслѣтъ повѣтовыхъ въ р. 1889 яко
надышка 111.765 ар. 94 гр. Довгота важнѣй-
шихъ дорожъ громадскихъ выноситъ 46.000 кѣ-
лометрѣвъ, на которыхъ робѣта выноситъ уже
въ натурѣ 3,640.998 днѣвъ, а вартѣсть грошева
выноситъ 1,306.102 ар.

Коли селяне такъ богато жертвуютъ въ
каждѣмъ роцѣ на дороги громадскѣ, безъ ко-
трыхъ державнѣ, краевѣ и повѣтовѣ нѣщо не
вартѣ, то суму 206.000 ар. майже саміи селяне
подѣбно оплачуѣтъ, бо что найменше полови-
на збѣтаетъ въ рукахъ тѣхъ державцѣвъ мѣтн-
чнѣхъ, бо якъ бы не мали зарѣбку, то бы
мѣтъ не трѣмали.

Зъ сѣхъ наведенныхъ причинъ а прошу

Высоку палату, чтобы зволила мое внесеніе
взяти подѣ свѣтлу развѣгу и ухвалила его въ
той формѣ, въ якѣ а положивъ. [Голосъ:]

Справы соймовѣ.

Маршалокъ краевый кн. Сангушко, опо-
вѣдѣючи вчера слѣдующе засѣданіе соймовѣ,
заявивъ, что се засѣданіе вѣдѣдѣтъ въ пятни-
цу о 2-ой год. по полудни, а то за-дѣля той
причины, что короткими засѣданіями соймовѣ-
ми, на которыхъ полагають ся радше фор-
мальный справы, забравъ много часу и коми-
сіямъ не стае часу до нарядѣ. Можетъ дѣйстви-
то се средство буде пригодно для соймовѣхъ
комісій до якогъ болѣе работы, бо доси,
хочъ вже минуло два тыждѣ, якъ вѣдѣмъ
ся соймѣ, вѣдѣтъ маловажныхъ справозданъ
комісій петціиной и комісій господарства
краевого, что не предложено вѣдѣнѣхъ працѣ
комісійныхъ палатѣ.

Комісія правнича полагала справо-
зданѣ выдѣлу краевого о внесеніи что-дѣ
зѣдѣны соймовѣмъ ординаціи выборовъ. Пѣсла
справозданія пос. Фрухтмана ухвалила коми-
сія, згѣдно зъ внесеніемъ выдѣлу краевого,
предложити соймовѣ потребу побѣдѣнѣя чис-
ла посѣдѣвъ: о двоухъ зъ мѣста Львова а од-
ного зъ мѣста Кракова; вѣдѣтъ чтобы допов-
няющѣ выборы тѣхъ посѣдѣвъ зъ Львова и Кра-
кова вѣдѣбули ся зарѣвъ ще до вѣдѣнѣ сѣи сой-
мовѣ сѣсѣи. Рѣвно-жъ ухвалила комісія при-
знати вѣдѣнѣхъ гѣхъ прѣсѣсовъ академіи на-
укъ въ Краковѣ и ректорѣи школы политех-
нической у Львовѣ.

Всѣ члены комісій правничей, зъ вынѣ-
кою пос. Рожанковского, заявили ся за зга-
данными внесеніями. Пос. Рожанковский мо-
тивувавъ свое заявленіе, что треба перейти
надѣ внесеніями до порядкѣ дневного, тѣмъ, что
потрѣбно есть зѣдѣна цѣлою ординаціи вы-
борѣвъ.

Вѣдѣца полагала комісія, згѣдно зъ
внесеніемъ выдѣлу краевого, провѣтъ закона
доповняющаго постановѣи краевого закона о за-
кладаніи и вѣдѣнѣнѣхъ уладѣнѣи книгъ и
ипотечныхъ. Рѣферентомъ бувъ пос. Клемен-
севичъ.

Письмо зъ Америки.

Для 3 н. ст. марта 1892.

Зъ початкомъ сего року зайшовъ середѣ
Русинѣвъ американскихъ одинъ важный фактъ
зъ огляду на особу, котра черезъ вѣдѣла лѣтъ
града тутъ голосну рѣлю. Каждый догадае ся,
что бесѣда не про кого другого, якъ про о.
Андруховича.

Весело бавили ся магнаты мадарскѣ въ
лѣтъ 1666 р. въ купеляхъ трѣнчинскихъ, де
хѣ зѣдѣлае богато. Що дня устроиваю но-
вы забавы, лѣвы, провѣдка по охрестности,
концерты, танцѣ и пары, словомъ Тренчинъ
бывъ невѣзачно оживленъ. Тѣ забавы лѣше
маскували заговорѣ, якій магнаты тайно умо-
вляли. До Тренчина приѣхала и Софія зъ сы-
номъ Францомъ Ракоцимъ та численными
дворомъ зъ мункацкого замку. При забавѣхъ
познакомивъ ся Францъ Ракоций зъ Бленюю
Зринѣ, дочкою графа Петра Зринѣго, горячою
мадарскою патриоткою, всесторонною образова-
ною та невѣзачно красною панночкою. Не давота,
что 21-лѣтній молодецъ, залюбивъ ся въ 17-
лѣтній панночѣ. Не радо дѣвѣла ся Софія на
любѣиный зносыны межѣ Францомъ и Бленюю,
но коли Францъ рѣшучо высказавъ матери,
что навѣрѣе конечно вѣдѣнѣтъ ся зъ Бленюю не
було для Софіи другого выхода, якъ на се су-
пружество пристати и женихѣвъ поблагосло-
вити. Дуже гучно и выставно вѣдѣбуло ся вѣн-
чанѣе при двоухъ бенкетѣхъ въ замку мун-
кацкомъ, а гѣстѣ-магнаты мали нагоду дальше
порозумѣваться, якъ бы то прогнати изъ зам-
ку вѣдѣнѣе войско та поставити Угорщину
яко самостѣйну независимѣу вѣдѣ Австріи дер-
жавѣу.

Послѣ вѣнчанія новоженцѣхъ проживали на
перемѣну въ Мункачи и Мазовицѣ, а Блена
не залишила заплѣчати свои патриотичный по-
гляды въ душу чоловіка. Въ роцѣ по вѣнчанію,
коли межѣ магнатами было вже все присло-
сѣбленѣ до повстанія, померъ напрасно подѣла
обѣду графъ Веселіи, мужъ славной патриотки
Маріи Сечѣ голова заговорѣ, у власнѣмъ зам-
ку Муранѣ, отравный стравою. На мѣстѣ Ве-
селіиного выбрано головою графа Петра Зринѣго,
а сѣй вѣдѣгавъ у заговорѣ своего зятѣ
Франца Ракоцого, зъ чого Блена тѣшила ся.
Софія, дѣзавѣдѣвъ о заговорѣ, плакала, просѣ-
ла и закликала сына, чтобы вѣдѣдѣвъ ся вѣдѣ
повстанцѣвъ, вѣдѣдѣла повстанѣу сумный ко-
нецъ, та коли се не помагало, гѣвѣлась и
сердилася на сына, что своимъ поступкомъ на-
ражуе ся на гѣвъ цѣсаря и втрѣчуе себе въ
неохѣбну пропасть.

(Дальше буде.)

2)

Родина Ракоцихъ въ замку Мункацкомъ.

Исторична повѣстка Василя Чернецкого, парѣла
зъ Стѣны белого.

(Дальше.)

Цѣсарь Фердинандъ II, хотѣчи по силѣ
умовъ зъ Бѣлѣнѣ Габсбургѣмъ занятѣ трѣтъ
семигородскѣй, выславъ противъ Юрія Ракоцого
армію подѣ проводомъ генерала палатина Ни-
волая Естергавого. Подѣ Ракоцимъ стрѣтъ-
лись обѣ арміи. Ракоций побѣдѣвъ армію Е-
стергавого и въ наслѣдѣвъ того цѣсарѣ Фер-
динандѣ узавѣтъ Юрія Ракоцого княземъ семигоро-
дскимъ, подѣлаючи зарѣвомъ свободу Семигоро-
дѣвы выбарати собѣ въ будучности кня-
зѣ. По короткѣмъ словѣмъ счѣнали ся межѣ
цѣсарѣмъ Фердинандомъ а Ракоцимъ на ново
непрѣзумѣнѣ, а скѣбячи ся мирнымъ, въ на-
слѣдѣвахъ важнѣмъ договорѣмъ въ Липцу 1645
р. Въ томъ договорѣ обявѣвае ся цѣсарѣ
Фердинандъ въ именѣ своихъ и наслѣднѣхъ, что
не нарушитъ ся конституціи надана Мадѣ-
рамъ королѣмъ Австрѣмъ II, войско нѣмецке
уступитъ зъ краю, урядѣ будутъ надавати лѣ-
ше Мадѣрамъ, добра коронѣи не сѣмѣтъ за-
ставляти, свобода религіиа буде шанована
та безъ вѣдомости и уповажнѣнѣ мадарского
народѣ не могутъ заключати нѣякъ догово-
ры зъ сѣдѣнѣми державѣми.

Здавало ся, что по заключеніи договорѣ
въ Липцу зацѣну на Угорщанѣ спѣкой, але
вѣдѣнѣмъ Ракоцимъ трудно было усѣдѣти
такѣ. Тронъ семигородскѣй бувъ ему за ма-
лый, дѣлатѣ, чтобы его побѣдѣнѣтъ, старавъ
ся посѣтити трѣтъ польскѣй охороженѣй по
смерти короля Владислава IV. Выславши на
елекцію до Польщѣ своихъ повѣрѣнѣхъ зъ
важнѣмъ запасамъ гроша та приспособляючи
ся зарѣвомъ до войны противъ султана турец-
кого, который домагавъ ся 10.000 дукатѣвъ га-
рѣчу, поставла его неслѣдѣвае смерть 11
ювѣтѣи 1648 р. въ замку мункацкомъ, де его
и похоронѣно при загальнѣмъ смутѣ. По
смерти Юрія Ракоцого I, занявъ престолъ се

миггородскѣй его сынъ Юрій Ракоций II. Якъ
вѣдѣнѣвъ, такъ само и сыновѣ захѣтѣмо ся по-
сѣсти корѣву полесѣу. Не знаючи на се, что
на трѣтъ польскѣмъ сидѣлъ корѣвъ Янъ Ка-
зимиръ, узавѣнѣвъ сѣдѣнѣми державѣми, Ю-
рій Ракоций II, порозумѣвъ ся зъ коро-
лемъ шведскимъ Каролѣмъ Густавомъ, на-
павъ на Польшу и почавъ провадити войну.
Та война вѣдена противъ воли народу, свѣдѣ-
чѣлась для Ракоцого дуже нещасливо. Опу-
щенъ Шведѣми, мѣувѣвъ, коли его войско поби-
то, упокоритъ ся, Янъ Казимиръ перепрѣститъ,
завѣнѣвъ крѣпѣсть въ Польшѣ вѣдѣдати, конысь
войскѣ въ сумѣ 200.000 ар. заплатити, а при-
томъ стагнѣу на себе же гѣвъ султана тур-
ецкого, который, выславши хана татарского
зъ войскомъ до Семигородѣ, постаравъ ся о
те, что Ракоцого сѣнули зъ престола, а на
его мѣстѣ выбрано Франца Радаѣ. Попавши
въ прѣвѣрѣ обѣставѣмъ, рѣшѣвъ ся Ракоций
просѣти о помѣчь своего противника цѣсарѣ Ле-
опольда I. Леопольдъ выславъ войско на Угор-
щину, обѣдѣвъ девай до Ракоцыхъ принадле-
жѣи замкѣ и наказавъ Мадѣрамъ не вѣдѣтѣи ся
въ справѣ Ракоцихъ та не давати ему нѣякой
помѣчи. Ракоций, не вѣражѣючи въ прѣвѣнѣ-
стѣми, звѣзавъ ся зъ вѣдѣвомъ Молдавскимъ,
напавъ зъ войскомъ на Семигородѣ и занявъ
трѣтъ княжѣй, зъ которого Фр. Радаѣ уступѣвъ.
Розлученъй такимъ поступкомъ султана тур-
ецкѣй признавъ Татарамъ пѣлѣти и рабува-
ти Семигородѣ. Нарѣдѣ приведенъй до край-
ности морѣми та рабѣунами Татарѣмъ, про-
сѣвъ Ракоцого зъ слѣзами въ очѣхъ, чтобы у-
ступитъ зъ престола, и вѣнѣ приставѣ. По
короткѣмъ вѣдѣдѣнѣмъ ставъ Ракоций на ново
воювати о трѣтъ семигородскѣй, але и теперь
не дописало ему чѣстѣе. Збравши невелику
армію, побѣдѣувавъ подѣ мѣсто Германштадтѣ,
чтобъ выбраного на его мѣстѣ князѣ Барчаѣ
сѣнѣути зъ престола. Позаякъ Барчаѣ вѣдѣвъ
се до султана турецкого о помѣчь, пришло
межѣ войскомъ Ракоцого а Туркамы подѣ
Клязѣнбургѣмъ до вѣдѣвѣнѣ битѣ, де Рако-
ций попавъ ся въ турецкѣй руки. Тяжко ранѣ-
ного, лѣдово живого спровадили Турки до Ве-
дѣнѣго Варѣдѣи и вѣдѣтъ тамъ 8 червѣи 1660
р. померъ, проживши 40 лѣтъ. Его тѣло вѣдѣ-

везено до Мункача и похоронѣно въ родни-
ныхъ грѣбахъ зъ войсковыми гонорѣми.

По смерти Юрія Ракоцого II. выбрано, по
усуновѣи грѣзѣного и знонавѣдѣного Барчаѣ,
на княжѣй престолъ семигородскѣй Ивана Ке-
мельного, позаякъ сынъ Юрія Ракоцого II
Францъ Ракоций I, котрому краевѣи ставѣи при-
значили наслѣдѣство престола, бувъ ще за мо-
лодой.

Францъ Ракоций I вѣхѣувавъ ся въ замку
мункацкомъ подѣ надѣзоромъ вѣдѣнѣмъ Софіѣ
зъ родѣ Баторѣхъ, религіиной, енергѣи-
ной и разумной, строгонъ и гордонъ матрѣи.
На перебрѣвъ родниной традиціи Софіѣ старѣха
се по смерти мужа навѣзати дружѣй вѣдѣосѣ-
ны зъ дворѣмъ вѣдѣнѣмъ — и се иѣ уда-
лось. Зъ сѣи причинъ вѣдѣдала она добровѣль-
но цѣсарѣи Леопольду I. дѣа комѣтѣи ма-
дарскѣй вѣдѣдѣнѣи давѣнѣше Фердинандомъ II
зъ правомъ наслѣдѣства Юрія Ракоцимъ I, по-
дарувала ему два замѣи принадлежѣи до ея
малолѣтѣного сына — и просѣла Леопольда,
чтобы вѣнѣ обѣдѣвъ нѣмецкимъ войскомъ на-
жѣкачѣи до Ракоцихъ оборонѣи замѣи Товѣи,
Овѣдѣ, Фесе и Патакъ. Цѣсарѣ пристае на
се радо, зазѣрѣвши Софіѣ о своей вѣдѣности.
Гѣнѣво давѣлисъ магнаты мадарскѣ на дарѣу-
ки и поступокѣ Софіѣ та бояли ся, чи не зве-
дѣдѣи вѣдѣнѣи-мѣти своего сына зъ дороговъ
предѣвъ и не вѣдѣдѣтъ для народѣи справѣи.
Софіѣ не вѣзѣжала на гѣвъ и не вѣражѣлась.
Она хотѣла, щобъ ея сынъ, оперѣтъй о прѣвѣнѣ
зъ дворѣмъ вѣдѣнѣмъ, занявъ конысь при-
належѣи ему трѣтъ княжѣи Софіѣ, зашѣарѣ-
увѣвши зъ замку мункацкомъ, збѣрѣла зно-
сыны зъ вѣдѣмъ, не принимала навѣтъ близъ-
ныхъ сѣдѣнѣвъ зъ комѣтатахъ замѣовыхъ, зай-
мала ся вѣхѣванѣмъ сына, при чѣмъ старѣи-
но надѣзрѣла, чтобы по-за мурами замку зъ
нѣмѣмъ не зносывъ ся та не вѣдѣвъ ся въ
якій небезпечный заговорѣ противъ Вѣдѣи, бу-
шующѣй тайно въ краю. Патриѣты мадарскѣй
старѣли ся черезъ посереднѣнѣвъ, мамо высо-
кихъ мурѣвъ и звѣдѣнѣхъ мѣстѣвъ, тайно до
роговою порозумѣти ся зъ молодѣмъ Францомъ
Ракоцимъ та его для своихъ заговорѣхъ пѣнѣ-
нѣвъ приѣдѣати, — а что не удало ся намо-
намъ, то удалося любови.

О. Андрухович задумавъ бувъ позбути ся тою провізорою, въ якій дівчій часъ перебувавъ, а забезпечити ся въ Шенандоръ въ той спосібъ, що хотівъ убити въ цѣлковитѣ постандѣ церкви и дому прихожаного. Щобъ се осягнути, скликавъ своихъ прихожанъ и, представивши имъ, що, мовлявъ, вѣдь сторикивѣ о. Волянського грозить церквѣ небезпечность [готовий церковь продати], давъ имъ [своимъ прихожанамъ] подписати актъ, подписанный въ языкѣ англійскомъ. Та подписали, яко заступники прихожанъ, а въ актѣ мѣстало ся, що подписанъ готѣ ся на продажѣ церкви. Маючи въ рукахъ подписанный актъ, о. Андруховичъ въ своемъ адвокатомъ выставивъ церковь на продажѣ. Тодѣ противники о. Андруховича постарались о те, що церковь відкупивъ для нихъ дня 24 н. ст. сѣчня за 2.200 долларѣвъ одинъ зъ угорскихъ Руснабѣвъ — Иванъ Шидъ [прѣзвѣще прибране въ Америцѣ]. О. Андруховичъ, маючи наміръ закупути церковь, оставъ ся на лѣдѣ.

Розумѣе ся, коли церковь и приходство перейшли на власность противниковъ о. Андруховича, вѣдь мусѣвъ уступати. Дня 7 лютого церковь на ново посвящено, — якъ говорили противники о. Андруховича, нѣмъ дякого, що вѣнь, хотѣи же передъ рокомъ заснуєндованый, не думавъ уступати ся зъ приходства и церкви, а правивъ службу Богу и все, зовсѣмъ не оглядаючися на сусѣдство. По програвѣ о. Андруховичъ зорганізувавъ собѣ нову парохію на Австрійцѣхъ — якихъ 40 мѣль англійскихъ вѣдь Шенандора.

При купнѣ церкви противники о. Андруховича закупили зарозумѣвъ выставлену на продажѣ и друкарню, заможну колѣсь о. Волянського а опѣсля забраву о. Андруховичемъ. Въ той друкарни друкувалася прѣвѣстѣю „Америка“ а потѣмъ „Руске Слово“ о. Андруховича. Теперъ буде въ той друкарни видаватися нова часопись „Американо-Рускій Вѣстникъ“. Редакторѣвъ тою часописю має бути двоє: одинъ зъ Галичанъ, одинъ зъ угорскихъ Руснабѣвъ. Хто будуть ті редакторы, годѣ мѣвъ було довідатися.

Якъ намъ вѣдомо, руска греко-кат. парохія въ Мінеаполисѣ перейшла на православіе, — кажуть, що се майже учинили якѣсь парохія и въ другій мѣсяцѣ.

Въ груднѣ минушого року зѣхали ся тутешій рускій священникъ [хочъ не всѣ, бо було ихъ лишъ одинацѣвъ] и тамъ значна ихъ часть постановила — такожъ перейти на православіе, если бѣ Рамъ мавъ ихъ въ Америку відікати. Деякій священникъ зъ угорскихъ Руснабѣвъ и підготувавъ народъ до того, а коли бѣ Рамъ дійство задумавъ відікати ихъ, они готовий перейти на православіе. На соборѣвъ постановлено просити Рамъ, щобъ рускимъ священникамъ американскимъ позволивъ выбрати собѣ вікарія апостольскаго. На се достоинство они представляли трѣхъ кандидатѣвъ, а вѣнь выбере зъ мѣжъ нахъ одного и затвердить.

Дня 2 н. ст. лютого відбувъ ся другій соборѣвъ въ Вильсберрі, котрый мавъ на цѣли перевести організацію американскихъ Руснабѣвъ. И на томъ-то соборѣвъ разомъ зъ делегатами чотирнадцятьохъ Братствъ заявлено „Соединеніе“ [унию] Братствъ русскихъ. Членомъ „соединенія“ може бути — якъ стоять въ водѣвъ — „единокаждое греко или греко-русское католическое Братство“ а при вступленіи платити на фондъ соединенія „отъ каждого уда“ [члена] 50 центѣвъ разъ на вѣвѣдѣ, а потомъ по мѣсяца по 5 центѣвъ. Бѣли „удѣ“, належачій до соединенія помре, то наслѣдникъ достануть 400 долларѣвъ; коли жѣ умре жѣнка „уда“, то „удѣ“ достане 200 долларѣвъ. Соединенія — сказано дальше — буде звертати свою увагу и на просвѣту народу, т. е. на піддѣржаніе церквей и школѣвъ. На зборѣ 2 лютого въ Вильсберрі выбрано вже и урядовѣвъ, отже оно вѣдь того часу зачало вже и „членовское свое дѣйствіе“. Подаючи все те до вѣдомости Братствъ, подписавъ на водѣвъ „Іоанна Шидъ“ головній прѣдсѣдатель соединенія и о. Евгенийъ Волкай писмо-предсѣдатель соединенія. Зывають всѣ Братства, щобъ поспѣшались вступати въ соединеніе, бо теперъ „за вѣру и народность нѣчево дѣется“. Братство, котре хочѣ вступити въ соединеніе, має заслати: а) протоколъ зъ того засѣданія, коли рѣшено вступити въ Братство, б) зазначенне часу, коли Братство заснувало ся, в) „именословъ“ Братства т. е. „имна чиновниковъ и едвокаждого уда зъ тѣмъ, що колько годовъ имѣтъ едвокаждій удѣ и чи женатій“, г) гдѣ перебуваєтъ едвокаждій удѣ?... Отсе новина зъ американской Руси.

Фондъ запомогый для селянъ.

На варадѣ соймовыхъ посѣлѣвъ, якъ бы зарадити нуждѣ голодной въ заходныхъ повѣтахъ, два послы пп. Романовичъ и Стан. Биджейовичъ поднесли гадку и поддали планъ, чѣ бы не можна зарадити явнымъ средствамъ на будущность такой явѣ, а именно заложивши фондъ запомогый для селянъ або фондъ шпихлѣрѣвъ громадскихъ. Kurjer Lw. гадуе чѣ про ті варады, додае такій замѣтъ:

„Зѣ нагоды того внесена готѣ ся пригадати чѣ разъ справу галичанъ шпихлѣрѣвъ громадскихъ, заведеныхъ чѣ за Іосифа II, а злѣкѣданныхъ правительствомъ въ рр. 1821—1828. Сума, яка прийшла зъ тої ліквідації, а выносила майже до повтора мільона, мала ужитися на фондъ запомогый для селянъ, але по дорожѣ вѣдь р. 1841 до 1848 десь застрягла и досѣ не знатъ, що зъ нею стало ся. Давно, що видѣлъ краевѣй, знаючи точно ся справу, не старае ся пояснити публично, а есентуально допомогати тої сумѣ у правительствѣ. Тамъ сей самъ капиталъ, не выясляючи нѣякихъ процѣнтѣвъ, відданыи нѣмъ до розпорядности краю,

ставъ бы ся достаточною основою для провѣтованого фонду запомогого.“

Про сей фондъ можна подыбати болѣшу агаду въ книжцѣ: „Галицке товариство кредитове земское, его заснованіе и 50-лѣтній розвитокъ“, написаній дромъ Вол. Острожнѣвскимъ а выданій коштомъ товариства зъ нагоды юбилею. Въ уступѣ, де говорить ся про заснованіе товариства и о провѣтъ его дотачіи, д-ръ Острожнѣвскій пише:

Що-до средствъ запомогыхъ Института, зъ котрыхъ мавъ утворитися заснователь его фонду резервного, вызывавъ проектъ передо всѣмъ на т. зв. фондъ 4 полку уланѣвъ им. цѣсаря, зложенный вѣдѣтелями добѣрѣ табуларныхъ въ 1813 р., часть фонда шпихлѣрного, власность стаявъ, и ті оба фонды мали відступитися институту если не на власность, то бодай quoad usum.

Вѣдѣтъ говорить ся дальше въ наведеній розвиткѣ: „Якъ вже мы гадали, перекадае цѣсарь въ корѣсть основателюмъ ся фонду Товариства т. зв. фондъ 4 полку уланѣвъ, полишаючи зарозумѣвъ рѣшеню сойму станого, чѣ хочѣ те саме зробити зъ ставновымъ фондомъ шпихлѣрнымъ, який повставъ зъ ліверунѣвъ домініальныхъ въ рр. 1789 и 1790. На засѣданіи сойму въ 1839 р. промѣнявъ віце-маршаломъ Тад. Василевскій за тѣмъ, щобъ ті оба фонды передати на фондъ резервовый, и соймъ выслушавъ его рады та одоголосно передавъ оба фонды на фондъ резервовый товариства кредитового“. Фондъ 4 полку уланѣвъ выносивъ 130.000 зол. мон. ковы, а фондъ шпихлѣрный въ капиталѣ и процѣнтахъ 604.410 зол. 38 кр. мон. ковы.

Kurjer Lw. подавши таку вѣстку, вѣдѣтъ такій замѣтъ: „Будъ що будь се кѣвѣтъ, что стало ся зъ инными частинами того вѣдѣтельного фонда, а именно зъ сумою 1.666.695 зл., ульонованого въ 2%-ыхъ облигаціяхъ а призначено на основаніе фонду запомогого для селянъ, котрый вѣдѣтъ не войшовъ въ жѣтъе.“

Зѣ судовои салѣ.

[Селіньскій являе.]

Недавно скінчила ся передъ трибуналомъ судовѣ прѣсѣжнихъ въ Самѣрѣ карна розправа о обманѣвъ противъ Яакія Кеніа и его сына Дувида та противъ Мортка Піліберъ, всѣхъ трѣхъ зъ турчанского повѣта. Справа мала ся такъ: Петро Гойвановичъ, молодой, 28 лѣтній господарь, рѣшивъ ся въ на слѣдѣвъ недуги своєю жѣнка, продати свое господарство и перенести ся до своего брата, священника. Зачули про се жѣды и почали у Гойвановича купувати землю и все майно. Згода въ згоду сторгувавъ факторъ Мортко Піліберъ для Кеніа 31 моргѣвъ землѣ, хату, пару волѣвъ, двѣ коровы, чотирѣ вѣдѣвъ зъ агнѣтѣми, колына фѣръ сына, 30 вѣдѣвъ овца, 2 воны жѣта, 3 воны бѣбу, 2 воны, плугъ, борону, скриню и т. п. за 760 зр. и давъ на се Гойвановича закладку 14 зр. Цѣлый рѣкъ зовѣдѣтели тееръ жѣды зъ контрахтами Гойвановича, що вѣдѣ то заходять якѣсь перешкоды. Ажъ по роцѣ списали контрахтъ у нотарѣ въ Борнѣ, але передъ тѣмъ чѣ намовили Гойвановича, щобъ вѣнь сказавъ передъ нотарѣмъ, що вже вѣзъ за гурѣтъ 200 зр. и купивъ собѣ въ другѣмъ сѣлѣ якусь реальность, обѣцюючи ему выплатити грошѣ, скоро лише вернутъ до дому. Теперъ старала ся Піліберъ и Кеніа відвернути Петра вѣдѣ того, щобъ вѣнь вѣзъ до брата та ставъ его відмавляти емігрувати до Америки, а коли Петро набравъ охоты, давъ ему Піліберъ службову канжѣку нѣмъ, то паспортъ и якѣсь свѣдѣцтво та навазувавъ, щобъ вѣнь все державъ въ тайнѣ. На вѣнцѣвъ бувъ стемпель на 5 кр., а Мортко дѣлѣвавъ нулю та зробивъ зъ того 50 кр., на свѣдѣцтвѣвъ бувъ стемпель на 15 кр., а Мортко робивъ зъ нихъ 150 кр.; кромѣ того булѣ ще двѣ печѣта, — Мортко казавъ, что то одна вѣдѣ громады а друга вѣдѣ старостѣ. За ті документи казавъ собѣ Піліберъ заплатити 15 зр. Ба дальше зовѣвръ ся передъ Петромъ, що и вѣнь буде утѣвати до Америки а жѣнку лишѣтъ саму; давъ ему таку саму канжѣку службову, нѣмъ то свой паспортъ, на сховахъ та чѣ и другу нѣмъ то щадѣну на 2000 зр., на котру, де прѣйдуть, будутъ могли брати грошѣ зъ касы. Наконецъ ставъ намовляти Петра, абы вѣзъ зъ нимъ на Мукачѣвъ; тамъ має вѣнь для него молодѣ выхрѣству, котра має 4000 зр. и мала віддати ся за якогось фельдфебля, але той померъ въ дорожѣ, коли вѣзъ до нея.

Конѣвъ вѣдѣвъ, Петро вже лагодивъ ся до Америки. Кеніа дала ему тѣхъ пару волѣвъ, що купила у него безъ грошей, въ цѣнѣ 150 зр.; Петро продавъ ихъ за 150 зр. и за агодою Кеніа вѣзъ ихъ собѣ и поѣхавъ зъ Морткомъ до Турѣ, щобъ въ водѣвъ выбратися до Америки. Мортко поѣхавъ нѣмъ то ше до старостѣ, а Петро ходивъ по мѣстѣ. Тутъ обоконили его якѣсь жѣды и почали его страшати жандармами та выдерли вѣдѣ него колыкадѣсъ рѣньсѣхъ. Петро стрѣтивъ вже охоту вѣхати до Америки и боявъ ся, абы его середъ дороги не убили, та вернувъ назадъ. Теперъ же дождѣвъ ся старшій братъ Петра, що вѣнь продавъ гурѣтъ Кеніамъ, и хотѣвъ его відкупити. Колѣжѣ Кеніа аѣ не хотѣлъ гурѣту відкупити, аѣ даѣ Петрови грошѣ, абы ему належали ся, оба браты поѣхли до Заѣдѣска до п. Пасѣвичанского, а той доперѣ вывѣзъ цѣлу справу передъ судъ. По перевѣдѣной рѣшувѣвъ судъ засудивъ всѣхъ трѣхъ обманѣвъ на кару вѣзвѣцѣ, сплату грошей Петрови и на кошты поступованя карного.

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

На засѣданіи товариства „Просвѣта“ зъ дня 26 лютого (9 марта) с. р. підъ проводомъ д-ра Омеляна Огоновского, полагоджено мѣжъ иншимъ отѣй справы:

1. Рѣшено выслати авторовъ книжечки „Лихолѣтъ татарске“ 30 примѣрниковъ сен-жѣ вынѣжѣ.

2. Порѣшено, щобъ загальній зборъ товариства відбувся у великій сали Народного Дома.

3. Принято до вѣдомости, чѣ грамоты для почетныхъ членѣвъ уже выготовленѣ.

4. Принято до вѣдомости справованіе зъ дѣяльностью чѣтальнѣвъ „Просвѣты“ въ Мѣхѣнѣвъ и подяку товариства „Сѣчь“ та чѣтальнѣвъ въ Скварѣвъ за даръ въ книжечкахъ.

5. Принято новыхъ 22 членѣвъ а то: Ів. Сѣвѣвъ, господарь въ Ходачѣвъ мѣлѣмъ. Д-ръ Іос. Корчакъ Городаскій, вѣдѣтели добѣрѣ въ Коцѣвѣнѣхъ. Нѣк. Индѣвъ, гоєвъ въ Колодубѣхъ. Матѣй Черешѣвскій, гоєвъ въ Стежѣнѣхъ. Ів. Федѣвъ, Ів. Михайлишинъ и Алексѣй Грицашинъ, господарѣ въ Надѣвѣхъ. Нѣк. Мельничукъ, гоєвъ въ Падѣкахъ. Яцѣко Бѣвѣвъ, гоєвъ въ Дроговижу. Луцѣ Палѣвичукъ, гоєвъ въ Немѣровѣхъ. Грыг. Мартичукъ въ Николаѣвѣ. Ільѣво Костюкъ, гоєвъ въ Руденку. Гоєвъ. Долейчукъ, гоєвъ въ Барѣвѣхъ. Мѣх. Гоєвъ. Гоєвъ. Гоєвъ въ Бѣвѣнѣхъ. Оуѣрѣй Флѣвъ, гоєвъ въ Тернѣвѣхъ. Володимѣръ Андрухѣвъ, гоєвъ въ Почѣлахъ. Чѣтальня въ Черлѣнѣхъ. Чѣтальня „Просвѣты“ въ Орѣхѣнѣхъ. Чѣтальня „Просвѣты“ въ Мѣвѣнѣхъ. Яцѣ Фравѣнѣвъ въ Стѣвѣнѣхъ. Гарасѣвъ Высочанскій, гоєвъ въ Бѣвѣхъ. Андрѣй Гурѣла, учитель въ Рогѣнѣхъ.

На засѣданіи товариства „Просвѣта“ зъ дня 4 (16) марта с. р. підъ проводомъ д-ра Омеляна Огоновского полагоджено мѣжъ иншимъ отѣй справы:

1. По відчитаніи протоколу зъ попередного засѣданія, о. А. Стефановичъ, запрошений на засѣданіе, давъ справу зъ дальшого выдѣвѣнѣтъ книжечки: „Сѣвѣнѣвъ о. Матюка“ и заявивъ, що о. Матюкъ вѣдѣтъ підъ нѣвными условіями выдѣвъ сен книжечку товариству „Просвѣта“. Справу сю порѣшено передати слѣдуючому выдѣвѣ до полагодженя.

2. Принято до вѣдомости, що „Справованіе зъ дѣяльностью головного выдѣвъ тов. „Просвѣты“ за рѣкъ 1891“ уже надрукованѣ и то въ 5000 примѣрникахъ.

3. Передѣлѣборчій зборъ порѣшено відѣти въ середѣ дня 11 (23) марта въ комнѣтъ „Просвѣты“.

4. П. Евг. Барѣвѣнскому академикѣвъ порѣшено зложити подяку за упорядкованіе частныи бібліотѣки товариства.

5. Заявлено подяку слѣдуючымъ добродѣямъ дарувавшемъ инжѣ и инші цѣнныи предметѣ для товариства, а то: Вѣов.: Ользѣ Франковѣй, Антоніѣ Антоновичѣй, А. Барѣвѣнскому и капитанѣвъ Иванѣвъ Бачиньскому.

6. Принято новыхъ 12 членѣвъ, а то: Левъ Камѣвѣнскій, господарь въ Гримѣвѣхъ. Яцѣ Новосѣвъ въ Нѣвѣмѣхъ. Омелянъ Чайковскій въ Глубѣчку великомъ. Юлія Чайковска, жѣна священника въ Глубѣчку вел. Оуѣрѣй Іюнкъ, управитель школѣ въ Дубѣвѣхъ. Стефанъ Волянскій, гоєвъ въ Звѣнѣхъ. Мѣх. Поповичъ (Георгій) въ Юѣвѣхъ. Володимѣръ Іюнкъ, академикъ у Львовѣ. Вас. Поєвѣло, гоєвъ въ Розѣвѣхъ. Оленѣ Танѣвѣвъ, ч. в. вѣдѣтели судовѣй. Дмитро Ганѣвъ въ Ястрѣбѣхъ и Чѣтальня въ Торѣхъ.

Въ академичѣмъ товариствѣ „Ватра“ читавъ 16 марта с. р. тов. Р. Чайковскій про водниини монетарій и ихъ реформу въ Австрій.

Прѣтѣгѣвъ агадѣвши, що вѣвѣтія монетарія займае уже вѣдѣ колыкадѣсъ лѣтъ у мы економѣтѣвъ, — чѣго найлѣпшимъ доказомъ суть конференціи монетарій, склѣпанѣ до Парижа въ рокахъ 1867—1878 та 1881 въ одной стороны, а перевѣдѣенне регуляції валюты въ Сполученныхъ Держѣвахъ повнѣчѣно Америки, Франціи, Нѣмечѣнѣвъ та Італіи и инкѣтъ склѣпаній сего мѣсяца до Вѣдѣнѣ и Пешту зъ другой стороны, — зазначавъ, що реформа тѣхъ водѣвѣвъ есть нечѣвѣчно трудна. Правительствѣ австрійскѣ мабутъ почувае вагу сего яроку, а въ перевѣдѣенію, що мусѣтъ подобно змѣнѣвъ вынѣкати великій за колѣтъ въ господарствѣвъ сусѣбѣмъ, стягало полагодженіе тої справы ажъ до послѣдѣного часу.

По сѣмъ вступѣвъ перейшовъ тов. Чайковскій постановѣ, якѣ обявляють въ Австрій въ справѣ валюты, и ен историчный розвитѣ.

Австрія посѣдѣа двѣяку валюту: сѣрѣбну и паперову. Сѣрѣбна теерѣшня датуе ся вѣдѣ року 1857, коли знесенѣ подѣвѣну: дукѣтъвъ золотыхъ и сѣрѣбну конвенціѣну, а заведено нову сѣрѣбну валюту, котроу подѣвѣною есть теерѣшний наѣвъ сѣрѣбный гульденъ. Въ р. 1868 системѣ сей подѣлѣтъ той змѣвъ, що Австрія, вѣступивши изъ союза держѣвъ нѣмечѣнѣхъ, перестала выѣвѣвати тѣлѣры звѣзѣвѣ. Того такожѣ року пушено въ курсѣ теерѣшнѣу дробѣну монету сѣрѣбну по 25, 20, 10 и 5 кр. и мѣдѣвъ по 4, 1 и 1/2 кр. а. в. Кромѣ тѣхъ монетѣвъ курсуютъ чѣко грѣбѣ торговельный давній дукѣтъ, тѣлѣры лѣвантѣвскій, а вѣдѣ вѣдѣвна, хочѣ дуже мало, золотѣ монеты по 4 и 8 зр.

Паперова валюта має свое жерело въ вѣлопѣтахъ фѣнасовыхъ нашої держѣвы. Паѣтрѣвъ достѣвъ правный характеръ валюты въ Австрій першій разъ въ роцѣ 1797. Вѣдѣтъ того часу, зъ малыми перерывами, не може наша держѣва повѣвѣвати валюты паперовѣю и до нѣвъ. Паперова валюта йде у насъ або яко банкноты, або яко нѣты держѣвы, и есть — можна сказати — тѣмъ равномъ экономичнымъ, що перешѣдѣвъ правильному развитѣю господарствѣвъ сусѣбѣного.

Хѣбою австрійской валюты есть лѣвъ-разъ, се, что истѣе валюта паперова, а сѣвъ заѣвѣнѣта можна, що сама не має въ собѣ внутрѣшнѣю вѣрѣстѣ, та оцѣравѣе лѣвъ на кредитѣ держѣвы, есть лише красѣвѣмъ грѣомѣтъ и не йде за границѣ, якѣ вѣде металлѣ заѣвѣды своѣй власной власности, а вѣдѣнѣ часто змѣняе свою вѣрѣстѣ и разъ дешѣвѣе а другій разъ дорожѣе.

Що валюта паперова змѣняе свою вѣрѣстѣ, на се складаеъ много обѣвѣнѣвъ. Паѣтрѣвъ грѣомѣтъ есть сурѣгатомъ грѣоша, а репрезѣнтуеъ металлѣ, улагае всѣмъ змѣнѣмъ що-до вѣрѣстѣ, инжѣмъ улагае сей репрезѣнтованный металлѣ. Дальше въ змѣвъ въ подѣжѣ и покушѣ паперу грѣомѣтъ належѣтъ шуѣвати змѣны его цѣны. Зѣвѣнѣ фѣкты, що въ Австрій за 100 зр. банкѣтѣлѣвъ плачено лише 20 зр. въ монетѣ. Кредѣтъ держѣвы та спекуляціи биржѣва можѣтъ рѣвно-жѣ спровоѣдѣти нѣвѣшій або вышѣшій курсѣ паперу. Н. пр. 1888 року курсѣ рубля упавъ на 100 зр. ав. за 100 рублѣвъ, коли звѣчѣно за 100 рублѣвъ платѣтъ ся 162 зр.

Дальше розказавъ тов. Р. Чайковскій про побѣльшѣенне продукціи сѣрѣбла, а про зменшѣенне продукціи золота, про захѣтаніе водѣвѣенѣ цѣны тѣхъ металлѣвъ, а именно 1: 15 1/2; про заѣвѣвъ зъ 1879 року выѣвѣвати монету на привѣтѣный рахунокъ, про наслѣдѣи того заѣвѣву та про се давнѣе явѣе, що паперѣва валюта достѣла у насъ ажѣю по-вѣдѣ сѣрѣбло.

Вѣдѣтъ обѣговѣрѣвавъ вѣлѣвъ, якѣй має паперѣва валюта на цѣны товарѣвъ. Отже паперѣва валюта яко лѣва и таѣна, цѣны товарѣвъ подѣвѣнѣтъ — розумѣе ся, по-прѣвѣнѣмъ рѣвнѣмъ обѣвѣвѣнѣмъ. Прѣдѣвѣнѣтъ мусѣтъ вѣхѣжѣти болѣше паперу, бо вѣнь таншій, а прѣте и болѣшу еѣкѣлѣстѣ мусѣтъ собѣ въ цѣнѣ въдѣрѣбѣти. Однакъ на цѣны въ Австрій вѣлѣвѣли кромѣ всѣхъ тѣхъ обѣвѣнѣвъ, що вѣсѣда на цѣну вѣлѣвѣвають, такожѣ дуже рѣшѣчу: анѣсѣенне пѣвѣнѣны, поліѣана свѣбѣвѣнѣю торговѣвъ, помѣжѣенне средствъ комунѣкаціѣныхъ та належѣенне рѣвнѣмъ подѣвѣнѣмъ. Найболѣше вѣлѣвѣе валюта паперѣва на цѣну сурѣгатѣвъ грѣоша, товарѣвъ заѣвѣвѣнѣмъ, прѣвѣ тѣхъ посѣдѣнѣхъ прѣвѣвѣнѣею о ажіо, товарѣвъ, що суть прѣдѣметомъ мѣжѣнародѣю торговѣвъ, та продукѣтъвъ, до котрыхъ сыръй матеріалѣвъ спровоѣдѣеъ изъ заѣвѣнѣвъ. Стоѣа процѣнтѣва побѣльшѣеъ, а змѣнѣнѣеъ курсѣу выѣлѣвѣе духъ спекуляціи. Натѣмѣтъ мало вѣлѣвѣе валютѣ паперѣва на платѣну робѣтѣнѣка, урѣдѣнѣка и цѣну товарѣвъ лѣвокалѣмъ. Прѣ валютѣ паперѣвой зѣсѣкутъ: рѣвнѣцтво, прѣмѣселъ рѣвнѣнѣй и горѣнѣчій, бо платѣна робѣтѣнѣка лѣвъ мало побѣльшѣеъ, а цѣны продукѣтъвъ рѣстѣтъ. Зѣсѣкуе такожѣ експортъ, у насъ зѣвѣжа, деревѣа, худѣбѣа, воны и т. д., бо за границѣю достѣево добрый грѣошъ, а прѣ перевѣнѣтъ достѣево прѣвѣвѣнѣею ажіо. Дѣвѣнѣтъ вѣде ся великому прѣмѣсловѣю, коли прѣ сыръй матеріалѣвъ спровоѣдѣеъ, та импортѣны, бо достѣе лѣвъ лѣхій грѣошъ. Робѣтѣнѣвъ и урѣдѣнѣкъ такожѣ тратѣтъ. Все однакъ та неѣвѣвѣе, суперѣчка инѣресѣвъ прѣдѣвѣвѣнѣа а робѣтѣнѣка, духъ спекуляціи говорѣтъ прѣтивъ валюты паперѣвой. Лише ще Австрія и Россія вѣлѣвѣвають ся такою валютою.

Пѣтанѣе теерѣ: яку валюту завѣзѣти по зѣвѣенѣю паперѣвой? Въ Італіи, Нѣмечѣнѣхъ, Франціи заведено золотѣ валютѣ. Франція и Амерѣка має подѣвѣну, а Індія передѣва сѣрѣбну. Авѣ золото, авѣ сѣрѣбло стало цѣны не має. Сѣрѣбло танѣе, золото дорожѣе, отже валюта золота була бы дорожѣючою, сѣрѣбна танѣючою. На дорожѣючій тратѣтъ прѣдѣвѣнѣтъ, бо цѣна плачена теерѣвъ въ добрый грѣошъ спаѣае, тратѣтъ комѣрѣнѣкъ, чѣнѣвѣнѣтъ, дѣвѣнѣтъ, тратѣтъ подѣтѣнѣки, бо сумы ихъ, якѣ платѣтъ теерѣвъ, болѣше вѣрѣтъ, тратѣтъ экспортъ, бо не оплатѣтъ ся выѣвѣзѣтъ зъ краю о добрый валютѣ до краю о горѣшій або такой самѣй валютѣ, конкуренціи въ тѣмъ вѣвъ тяжѣна. Вѣжѣе се для экспорта Галичѣны. Прѣтивѣно зѣсѣкутъ: капитѣлисты, вѣратѣлѣ, робѣтѣнѣка, урѣдѣнѣка, бо сумы, якѣ достѣеютъ, мають болѣшу силу прѣ закупѣвъ, зѣсѣкуе консѣументѣ, бо цѣны зменѣли ся. Прѣцентъ вѣвѣвѣвъ меншій, але дуже не сталѣй. Держѣва прѣ валютѣ золотѣй яко вѣрѣтѣлѣ зѣсѣкуе, яко дѣвѣнѣтъ тратѣтъ. Що-до валюты сѣрѣбѣно, отже танѣючою, вѣдѣносѣны мѣжѣ цѣлѣкомъ тѣмъ самѣй, що прѣ валютѣ паперѣвой. Пѣдѣ засѣловою лѣхою валюты може трѣхѣ подѣвѣа ся рѣвнѣцтво и прѣмѣселъ рѣвнѣнѣчій, якѣ у насъ, въ Сполученныхъ Держѣвахъ повнѣчѣно Америки та Індіи прѣдѣвѣнѣговѣвъ, но фѣнасы держѣвы повнѣй деѣвѣнѣтъ. Можѣвѣа чѣ и подѣвѣна валюта, и ен уважѣють деѣвѣй економѣтѣвъ за будущѣу мѣжѣнародѣу валютѣу, але обѣвѣнѣна, що безъ монополію не можна бы урѣдѣвати цѣны обѣхъ благородныхъ металлѣвъ на пѣвѣнѣй рѣвнѣи та що одна держѣва не може завѣзѣа ен на власну руку, робѣтъ гадѣу про таку валютѣу непрактичною. Однакъ она має много и добрыхъ сторѣвъ.

Прѣвѣвѣнѣтъ все попередѣе до вѣдѣносѣнѣ частѣ-австрійскихъ, сказавъ тов. Р. Чайковскій, що такожѣ ту рѣшѣти ся, а то тѣмъ болѣше, что для краѣвъ рѣвнѣнѣчѣхъ, якѣ Галичѣна, Чѣха, Морѣва, мабутъ чѣ не лѣше було бы сѣрѣбло, чѣ само чѣ по-прѣвѣ золото, натѣмѣтъ для вѣвѣвъ болѣше прѣмѣсловѣхъ лѣше золото. Оно такожѣ лѣше для робѣтѣнѣка и консѣументѣа.

Зѣдѣнѣй анкетѣ склѣпанѣ до Вѣдѣнѣ та Пешту, зъ вынѣмѣмъ колыкохъ участѣнѣвъ заявѣли ся за монетою золотѣю та нѣмѣвѣрно буде заведено. За прѣчины вѣзѣвѣють сѣ мужѣ на то, что сѣрѣбло може тѣвѣтъ безъ вѣнѣа; что вѣдѣносѣны торговельный зѣ заходѣмъ дома-гають ся одѣоѣлѣнонѣю золотѣи валютѣ; что довѣа Австрія платѣтъ въ золотѣ, та що золота буде можна вабути не дуже трудно. Прѣвѣа, суть голосы и прѣтивъ реформѣвъ кажѣтъ чѣкѣты на наслѣдѣи договорѣвъ торговельныхъ, боѣтъ ся обѣжѣжѣти бюджетъ новѣю

ДѢЛО

Выходит у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рукописныхъ) о 5-й годни по полудни. Литературный докладъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ вѣторокѣ, и въ вѣторокѣ и пятницю на перекрѣзѣ въ Дѣло.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 34, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. У Вѣдми М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и напечатаніе за инсераты платятъ у Львовѣ.

Предплата на „Дѣло“ въ літер. додатокъ въ Австріи: за границею: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на четверть року . . . 4 ар. 50 кр. на четверть року . . . 6 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 50 кр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 8 ар. на четверть року . . . 4 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вѣрствуютъ ся лише на попереднѣе согласіе. — Редакція неопечатаніи вѣдѣль бѣдъ порта.

Посылки члену конитетъ 8 кр. а. в. Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ односторонній инсератъ въ рубль „Надбавка“ по 20 кр. а. в. Подати члену ся по 10 кр. бѣдъ етиппа.

Бесѣда посла о. Свѣчиньского,

выслушана на 5-мъ засѣданіи сойму при мотивированіи своего внесенія о мѣсцевыхъ фондахъ школьных.

Високий сойме!

Закъ приступлю до мотивированія внесенія, посвящено коротко, о что мѣня ходитъ. Хочу замѣнить закона школьного въ томъ напрямѣ, чтобы кары за непосылание дѣтей до школы могли быти ужестъ за ухвалою мѣсцевой рады школьной на заосмотрѣніе убогихъ дѣтей въ приборы школьный, а передо всѣмъ въ одѣжѣ, а за дозволеніе окруженія рады школьной таково на нѣтъ потребности въ арт. 24 закона школьного.

Досъ законна практика была така, что доходы съ того жерела вливали до фонду на дотацию учительствъ. Внесеніе те было въ соймъ разъ въ р. 1885, и комісія школьная згодна съ була на него та предложила до ухвалы сойму, однакожь до ухвалы не прайшло, а въ причины трудностей формальныхъ. Вдослана тогдѣ се внесеніе до выдѣлу краєвого.

Вдѣ того часу минуло 6 лѣтъ безуспѣшного выжидающа; въ тыхъ 6 лѣтахъ заявляла ся за проэктованію зміною оба педагогичній товариства краєвой, заявляла ся такожь численній кружокъ педагогичній учительствъ сѣльскихъ. И суслѣбность воднула потребу проэктованію зміны, а на поддержаніе того высказу, посылитъ Г. Е. маршалокъ, что водчатю съ передложенію справозданія ц. к. рады школьной краєвой „о станѣ выхования публичного“ слѣдуючій уступъ (чатаетъ):

„Зъ кругомъ учительствъ и въ боку людности подносятъ ся голоса, котрі домагають ся зміны алінеи б) арт. 15. краєв. закона въ 2 лютого 1885, въ томъ напрямѣ, чтобы кары грошей за небалбѣсть въ посыланію дѣтей до школы не вливали до фонду, маючого въ мыслѣ арт. 22. краєвого закона школьного въ 2 мая 1873, служила передо всѣмъ на покрытие платнѣ учителя, але чтобы творили окремій фондъ фонду школьному мѣсцевому, которого доходы мали бы служить на заосмотрѣніе убогихъ молодѣи школьной въ приборы школьный, а въ даніи разъ такожь на обувь и одѣжѣ. Рада школьная краєвая не може водновити основности тымъ поглядомъ.“

Маючи отже такъ добру рекомендацію, я мѣгъ бы безъ дальшого мотивированія въ доброй надѣѣ воддати долю мого внесенія въ руки комісіи школьной, однакожь хочу докнути болѣе уважѣ, чтобы представити справу на ово дробну и маловажну у властвѣи свѣтлѣ. Панове! Маю те глубокое переувѣдченіе, что самыи подвышеніемъ дотации учителямъ не зарадитъ ся банкротству, яке потерпѣли мы на поли людномъ просвѣтѣ въ свѣтлѣ цѣрѣ послѣднихъ конскрипцій. Выказане число аналіфабетовъ поразило въ краю всѣхъ, а враженіе те было тымъ болѣе, что черезъ 10 лѣтъ мы вмовляли въ суслѣбность, что закладаючи що року по 100 школъ новыхъ, здѣлаи все, что край обовязаній дѣлати для поднесенія просвѣтѣ межъ людностію сѣльскою и маломѣскою.

Якъ по передислѣдѣ конскрипцій подѣ оклакомъ закладана школъ приспѣшнымъ темпомъ въ памятныхъ роцѣ 1885 п. маршалокъ Замблинскій отворивъ сесію сойму, такъ по остатній конскрипцій въ роцѣ теперѣшній подѣ оклакомъ подвышенія дотации учительствъ людныхъ мы распочали сесію; але хочъ бы мы пошли въ томъ напрямѣ за оклакомъ подвышенія дотации учительствъ людныхъ явъ найдалѣе, то же не здѣлаемо всего, чтобы уздоровити невѣдраній водносныи людного школьничства. Попрыва людного школьничства се найактуальнѣйша справа краю. Вдѣ ся скорого и доброго залагодженія залежитъ будущее и доля краю тай обохъ замешуючыхъ край народностей.

Се, панове, правды такъ знаніи, такъ часто повтаряи, что можна бы нѣтъ нѣтъ не повтарятъ болѣе, коли бы не та обстановка, что коли годимо ся на рѣчь усѣ, то кождый майже, а праймаише неже сторонництво глядитъ съ нѣчого боку на ту рѣчь — видѣти оу рѣчь зѣ становнича своего, а мало, дуже мало есть людей, котрі бы своимъ взоромъ обшарили цѣлѣсть. Хотемо, чтобы число аналіфабетовъ зменшило ся, то дѣлаемо, але рѣшучо усунемо всѣ перешкоды, котрі стоятъ на перепонѣ рововни людной просвѣтѣ, закладаймо приспѣшнымъ темпомъ школы въ тыхъ мѣсцевостяхъ, де ихъ досъ нема, постараймо ся о те, чтобы те приспѣшеніе темпо закладанія новыхъ школъ не было гамоване недостаточна укаліфованыхъ учительствъ — даймо привуку молодежи, чтобы посвящувала се тому азаню, але забезпечити роббничамъ въ томъ азаню бодѣи аносилу екзистенцію подвышеніемъ дотации и забезпечити амъ, панове, гдѣи и водновѣдніе правне становниче, — а передо всѣмъ не забуваймо подумати оу тѣмъ, чтобы и найбѣднѣйша дитина мала приступъ до людной школы.

Дати кождѣй мѣсцевости школу, дати кождѣй школѣ доброго и ревного учителя, записати учителямъ добру ереквенцію дѣтей, — се значить доперва створити добру школу людную зѣ добру просвѣтною выдатностію. Якъ довго въ громадахъ, что вже водѣ давна мають школы, 1/3 часть дѣтей найбѣднѣйшихъ не користае зѣ науки дѣлаго, что родчатѣ убогѣ, явъ довго 1/3 буде выключена водѣ школы зѣ причини убожества родчатѣвъ, — такъ довго чистѣ аналіфабетовъ не зменшитъ ся въ краю, особливо коли зважимо, что въ нашихъ селахъ по при вбогачуваніи одилицъ загалъ и маса бѣду.

Найбѣднѣйшихъ дѣтей зовбѣняють водѣ школы органы школьный; тѣ дѣти цѣлкомъ зѣ науки не користають; бѣдѣй дѣти вѣдчатѣ до школы, але вѣдчатѣ не правильно, бо сѣи дитинѣ бракуе водновѣдній одѣжнѣ, тѣи чоботѣ, тамтѣи вѣнжѣ, нѣчѣи зѣпѣтѣ; тожь чтобы не выставити ся на кару, або унокореніе, лѣшае ся ен дома. Зѣ сего выходить, что въ сѣльскѣй и маломѣскѣй школѣ ереквенція фактично е ще горше, анѣжь представлена на паперѣ, горше, бо неправилна, а зѣвѣсто, что неправилна ереквенція се найтяжша холода на ногахъ и найлѣпшому учителю. Проте годѣ двувати ся, что въ тыхъ навѣтъ селахъ, де зѣ давныхъ лѣтъ естнують школы, есть межъ молодежью тако велике число аналіфабетовъ. Одици зѣ бѣднѣицѣмъ сказавъ передъ болѣекомъ дѣлами у выс. палатѣ, что ереквенція въ людныхъ школахъ водновѣднѣ. Моя гадка инча, але най той сибѣ рѣшати цѣрѣ, вынати зѣ справозданія ц. к. краєвой рады школьной. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549. Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549. Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549.

Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549. Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549.

Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549. Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549.

Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549. Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549.

Ереквенція отже зростае, але цѣлкомъ не водновѣднѣ. Правда, что въ р. 1885/6 было обовязаныхъ до щоденной науки дѣтей 673.074, а ходоно до школы лѣднѣ 368.936, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 766.416, а ходоно до школы только 481.863, до науки допознанію обовязаныхъ было въ р. 1885/6 127.908, а ходоно на ту науку только 66.495, але-жь и въ р. 1890/91 было такихъ дѣтей 205.271, а ходоно до школы только 105.549.

убожества. Се, панове, пѣсла мого переувѣдченія, певне средство на злу ереквенцію, — се одиной може лѣкъ на аналіфабетамъ! Ходить о жертву дробну, 10.000 ар. рѣчно найвыше! Признаю, что такою дробною сумою не дастъ ся усунути зло на всѣхъ точкахъ въ краю, але менѣ ходитъ теперь не о суму, але о засаду. Може суслѣбность наша скорше освѣтитъ ся зѣ тою гадкою, что справа школь людныхъ то не справа партикулярна одиной только громады, что то въ першѣмъ рядѣ справа загалного значенія державного, значенія народного и краєвого, и что на престолѣ просвѣтъ людномъ попередъ усого належитъ зложити жертву водѣ краю и водѣ державѣ, а только помѣчь належитъ ся водѣ мѣсцевыхъ чинникобъ. У насъ дѣе ся досъ на водворотѣ.

Учительство людное на етатѣ краєвого фонду, при справедливѣи и слухній сѣбучачи фонду державного, а школа сама и ен потребности при бесплатній науцѣ и при помочи и подмогѣи дѣи убогихъ дѣтей на фондѣ громадскѣи, се въ нашихъ обстановкахъ одиной рациональна розвязка вѣстѣи людного школьничства. Се, панове, одиное становниче, зѣ которого можемо зѣ успѣхомъ вѣнжати: fiat lux!

Подѣ взглядомъ формальнымъ прошу о водосланіи мого внесенія до комісіи школьной.

Справы соймовѣ.

Субкомитетъ комісіи школьной на раджувавъ ся надѣ справомъ потѣпшенія быту учительствъ школъ народныхъ. Субкомитетъ згодивъ ся на засаду потѣпшенія платѣи учительствъ, а се потѣпшеніе мае обшарити не лишь молодѣицѣи и пяти яласу учительствъ народныхъ, якъ се выходить зѣ внесенію поставленыхъ на сѣи сесіи соймовѣи, але такожь оно мае водновѣднѣ ся до нашихъ катеторій учительствъ.

Комісія дорогова полагодила петицію выдѣлу рады повѣтовѣи въ Чешановѣ, въ котрій домагае ся зміны закона краєвого о публичныхъ доздахъ зѣлѣнничѣи въ томъ напрямѣ, чтобы до одиной и тои самой стациі зѣлѣнничѣи можна было признавати болѣе анѣжь одиной дозда зѣлѣнничѣи. Комісія на внесеніе референта пос. Яворского вправдѣ не признала потребнымъ предладати въ той цѣли зміны обовязуючого закона, але предладала соймѣи высказати переувѣдченіе, что при признаю дозду зѣлѣнничѣи рѣшае потреба лишь таково дозду, котору высказути власти державѣи и автономіи, тожь возможно, что до одиной стациі признасть ся болѣе анѣжь одиной дозда зѣлѣнничѣи.

Выдѣлу краєвой выготавивъ справозданіе про осушеніе мѣскабѣи въ повѣтахъ ярославскѣи и ланцутскѣи. Въ повѣтѣ ярославскѣи мае выпокатнѣи головной каналъ, водведочій воду зѣ каналу Пеленянского, разомъ зѣ 6 ровами осушачимъ та 2 ровами для воды подшкѣрної на границѣ перимѣтру меліорацийного. Сѣи работы мають коштовати 44.000 ар. Въ повѣтѣ ланцутскѣи кошти роббѣи меліорацийныхъ обшаренѣи на 29.000 ар. Кромѣ того для зѣохоченія примѣнѣи лѣзъ, де спорядочивъ выступав на поверхности почѣи пѣсокъ намудовый або торфъ, мае выбудуватнѣи зѣгладныхъ каналахъ водповѣднѣ число гатей. Проктованій работы обшаренѣи на загалну суму 86.250 ар.

Позаявъ пересѣчний коштъ меліорацийного моря выносивъ яруко 10 ар. 36 кр. тожь и нема сумѣтѣи, что підприємство буде реуствати ся, порѣшавъ выдѣлу краєвой предлажити соймѣи перевѣднѣи сѣи меліораций окремимъ закономъ краєвымъ. Участь краю зѣ коштахъ выносивъ 4%, або 34.500 ар. а участь державного фонду меліорацийного и интересованыхъ сторѣи припадае по 30%. Роботы будутъ розложѣи на три роки, такъ, что рѣчний датокъ краю буде выносивъ 11.500 ар. а рѣчний датокъ державѣи и интересованыхъ сторѣи по 8625 ар. Датокъ конкуренційный зѣ одного моря выносивъ буде 3 ар. 11 кр., а рѣчний датокъ 1 ар. 4 кр. Роботы мають зачатнѣи зѣ 1893 р.

Въ одиной зѣ польскихъ газетъ стрѣчаемо такий поглядъ загалный на теперѣшню роботу соймѣи: Головна вага работы соймѣи концентруе ся въ комісіи бюджетовѣи, — а радше, якъ на теперѣ, въ тѣвѣишѣишѣи подкомитетѣ, котрый мае сформовувати внесенія до загалного конструкціи бюджету, водѣ чого зѣвѣи зависла судьба дуже многыхъ справъ спеціальныхъ, до котрыхъ полагодженія потреба грошей. Уніа консервативна порѣшала безважнѣи опирати ся кождому подвышенію додатку до податковѣи и пѣсла сѣи программы прихильники сѣи уніа суть противъ всему, что иде до подвышенія квоты краєвыхъ выдѣлѣи. Розумѣе, что и всѣ сторонницѣи бажають вымѣнѣи подвышенія тагарѣи населенія, вже и такъ придавленого публичными датками всякого

рода. Але не всѣ годять ся зѣ тымъ, чтобы зѣ вѣстѣи крейцѣи податкового роббѣи нѣтъ-кальну тайну, высшу по-надѣ всѣ моральній и матеріальній интересѣи, зѣ котрыи соймѣи повинѣи числитѣи ся и котрі уважливѣи мае обовязуе. Тожь комісія школьна, комісія господарства краєвого, комісія санитарна, а вѣи-ци рефераты дѣянихъ спеціальныхъ частей бюджету борють ся, якъ може, зѣ неумолимымъ поп possimus комісіи бюджетовѣи. Однакъ досъ се не сформовувано остаточно вѣстѣи бюджету. Мабутъ лишь забезпечено до певной степени уважливѣи внесеніе до-подѣпшенія платнѣи учительствъ народныхъ, а то до максимальной границѣ 150.000 ар. рѣчно, а се представляе въ приближеніи около 15% загалной сумы ихъ теперѣшній платнѣи brutto, 15% сумы, яву край доплачувавъ досъ на фондѣ платнѣи учительствъ а 1 1/2% краєвыхъ додатковѣи до податковѣи.

Реформа поступованія судового въ справахъ неспорныхъ.

I.

Дня 12 и 13 в. ст. марта с. р. водбула ся въ выдѣлу краєвомъ подѣи проводомъ члена выдѣлу краєвого д-ра Даміана Савчана нарада въ справѣ реформѣи поступованія судового въ справахъ неспорныхъ. Позаявъ тая справа есть дуже важна для нашего краю, особливо для нашего сѣлѣнства, дѣлаго хочемо о томъ обшарѣише написати въ „Дѣлѣ“ и подѣлати ся зѣ читателями успѣхомъ тыхъ на-радѣи.

До анкеты повливавъ выдѣлу краєвой мужѣи знаныхъ въ краю зѣ науки и практичного досѣду, а то: посѣбѣи соймовѣи Мадейского, Цоля, Дворского, Фрухтмана, Кри-ницкого, Герасимовича, Рожанковского, Клемесевича и Ленартовича, дальше посѣбѣи до рады державной гр. Пининьского и Евг. Абра-мовича, президента суду краєвого въ Кра-ковѣи Іос. Явнського, совѣтничѣи апелачій-ныхъ Бережанецкого и Бавха, адвоката крає-вого Малаховского, нотарѣи Вурста, совѣтничѣи суду краєвого Таласевича и адвоката Вайтля. — На нараду прайбуи всѣ запрошенѣи, кромѣ двоихъ послѣднихъ, котрі свою неприсутѣисть оправдали.

Водѣ хвилѣи настѣи еры конститучіиной повливала ся вѣстѣи реформѣи поступованія судового въ справахъ неспорныхъ майже на кождѣи сесіи нашего сойму въ рѣбныхъ формахъ и внесеніяхъ. Ухвалы сойму кончили ся все резолюціи до правительства, чтобы завело суды мировѣи, котрыи бы переказано такожь справы судѣиштва неспорного, або водзѣвѣишемъ до правительства, чтобы безъ проволки приступило до реформѣи того дѣла судѣиштва. Коли-жь резолюціи тѣи и водзѣи оставали ся безъ успѣху, а навѣтъ лишали ся безъ водповѣднѣи, соймѣи нашѣи вѣстувѣи въ роцѣ 1888-омъ на иншу дорогу. Именно на внесеніе д-ра Мадейского поручивъ выдѣлу краєвому обратѣи матеріалы до реформѣи поступованія неспорного и на ихъ подставѣи предластити соймѣи основы, на котрыхъ бы належала опирати тую реформу. Ходило о те, чтобы датами въ краю зѣбраными высказати правительство, что жаждана водѣи только лѣтъ реформа есть что-найменше въ нашихъ краю рѣчию конечною и наглядною.

Въ той цѣли выдѣлу краєвой удавъ ся зѣ водповѣднѣи квестіонарями до всѣхъ радѣи повѣтовѣи, а черезъ нихъ до громадѣи, дальше до нотарѣи, комнѣи адвокатскихъ та нотаріальныхъ и до всѣхъ товариствъ правни-чѣи въ краю зѣ просьбою, чтобы они предластили фактичный станъ рѣчи и подѣли спосо-бы зарады лиху. Кромѣ того выдѣлу крає-вой жаждавъ водѣи всѣхъ выдѣлѣи краєвыхъ въ нашихъ краяхъ коронныхъ оиіи: явъ таиъ представляють ся тѣи справы? — а до того же черезъ своего уряднича розсѣдливъ въ 12 судахъ повѣтовѣи зѣ рѣбныхъ оиіицихъ справу на мѣсци на подставѣи аятовъ судовыхъ.

Справомъ тою займавъ ся выдѣлу крає-вой водѣи половинѣи року 1888 до кнѣи року 1891. Зѣ надбавныхъ рѣлѣици и оиіици зложивъ одну цѣлѣсть подѣи написіи: „Матеріалы до реформѣи поступованія судового въ справахъ неспорныхъ“ и удѣливъ ихъ зачысу членамъ анкеты и всѣмъ посламъ соймовѣи. Матеріалы тѣи дуже цѣнѣи и цѣваи. Выймаемо зѣ нихъ дѣяи важнѣишій рѣчи.

Изъ справозданія выдѣлѣи краєвыхъ въ нашихъ краяхъ выплывае, что тамъ, кромѣ Буковины, не заходитъ потреба зміны посту-пованія судового въ справахъ неспорныхъ, бо такъ, явъ ниѣи дѣе, есть тамъ добро, и нѣ-хто зміны не домагае ся. Походить се зѣ то-го, что нардѣи въ тыхъ краяхъ есть болѣе просвѣтѣи, нѣтъ у насъ, болѣе самѣи себе дѣе, а что найважнѣише, въ нашихъ кра-яхъ есть майже о половинѣи болѣе судѣи и въ тыхъ краяхъ вырѣбѣи ся цѣлкомъ наша практика, нѣтъ у насъ, хочъ на подставѣи од-ныхъ и тыхъ самыхъ законѣи.

Навпавши-жъ въ всѣхъ безъ выимки справ-
воданъ въ нашего краю выходить, что у насъ
реформа того поступована есть конечно и на-
гляда, бо поступованье се есть повольно, до-
рого и до цѣли не ведуче.

Для зарады лаху рады повѣтовъ пред-
кладають рѣзного рода средства и реформы,
але въ сходятъ ся съ собою въ двухъ жада-
нхъ: Першій загальний, мовъ-бы підлоху-
вий голосъ, то: оплати скарбовъ амен-
шати або цѣлкомъ знести, бо тѣ най-
болѣе гнетуть люднѣсть. Друге-жъ одно-
носне жадають: опѣку а властиво кон-
тролю надъ опѣкою урядати никакъ
ше. Але въ яній способѣ, — въ тѣхъ зновъ
заходять велика рѣзниця гадокъ. Однѣ выдѣ-
лы повѣтовъ предлагають рады фаміліяны,
другі — утвореніе при кождомъ судѣ особ-
ного уряду для справъ спадковихъ и надопѣ-
кунихъ, а вѣднѣи вниш жадають вѣднати
тѣхъ справъ начальникамъ судобѣ, а въ на-
слѣдокъ того установленіе одной посады ад-
юнкта при кождомъ судѣ повѣтовѣ.

Не будемо вже наводити рѣзницю прова-
дъ посяданыхъ и тарѣвъ, а въ опіаіи выдѣ-
ловъ провінціалыныхъ австрійского това-
риства нотаріаль и подобно опіаіи провінціо-
нального выдѣлу австрійского товариства но-
таріаль для правѣвъ Австрій вышномъ и внишомъ
и для Сольногогорода, дальше товариствъ прав-
ничихъ, комматъ нотаріальныхъ и адвокат-
скихъ, бо то завело бы насъ за далеко, а по-
дамо вѣдъ разу въ слѣдуючымъ числѣ „Дѣла“
ухвалы, якъ постановила анкета по дводнев-
ныхъ нарадахъ.

Хто виненъ?

Якъ уже вѣдомо читателямъ „Дѣла“, за-
гальны зборы членовъ товариства имени Шев-
ченка передъ колькома днями не приняла въ
члены п. Ивана Франка, редактора „Народа“
и сотрудника Kurjer'a a Lwowo-ого. Съ той пра-
вны нападкы теперь на товариство им.
Шевченка и взагалъ на народовцѣвъ два ве-
лики „приятеля“ рускоя справы — Kurjer
Lwowski и „Галицкая Русь“. Отже мы той
справѣ приглянемся троха болѣе.

У насъ в двоній товариства и вистатутіи:
однѣ — что такъ скажемъ всеародній, а другі
партийні. До всеароднихъ належать „Народ-
ный Домъ“, „Славнодійскія Истатуты“, „Га-
лицко руска Матица“, а до партийныхъ на при-
мѣръ „Прогрессъ“ и „имени Шевченка“ у на-
родовцѣвъ, а общество „им. Качковскаго“ у
москвофильовъ. До товариствъ всеародныхъ
всѣ сторонничества мають равне право, але до
партийныхъ не можуть мати права навѣтъ въ
теоріи, а мы бачимъ, что навѣ народовцѣвъ не
пхаютъ ся до партийныхъ обществъ москвофиль-
скихъ, а москвофильи завоу до товариствъ на-
родовцѣвъ. Вирочѣмъ оно бы и не здало ся на
ничо, бо коли якусь партію вытисне съ его
товариства друга партія, то партія вытиснена
основуе собѣ нове товариство съво, якъ се ста-
ло си отъ и недавно въ „Академічнѣмъ Бра-
ствѣ“, де партія радикаловъ [которою председа-
тель есть п. Франко] захопила въ свои руки
выдѣлъ того вѣдъ 1841 року товариства на-
родовцѣвъ и вже не приняла народовцѣвъ въ
члены, отже тѣ оснували собѣ нове товариство
„Ватра“.

Товариство имени Шевченка належить —
якъ сказано — до партийныхъ товариствъ на-
родовцѣвъ, отже право принятия до него може
мати очевидно лише народовецъ — а коли-бъ
народовцы не приняли, вѣдъ може справедливо
жаловаться на брутальство, терроризмъ и т. д.
Однакожь анъ Польскъ, анъ москвофиль, анъ
радикалъ [радикалы вѣдъ чау, якъ выдучили
ся съ сторонничества народовцѣвъ и зорганізу-
вали ся въ окрему партію противъ народ-
овцѣвъ] анъ не може казати, что має
право до принятия въ члены товариства на-
родовцѣвъ, анъ не може жаловаться, коли его
не приняли. Разумѣясь, тымъ мы ще не каже-
мо, что мовъ-бы народовцѣвъ въ практѣцѣ бу-
справдѣ такіи нетолерантны, что не принимаютъ
въ члены своихъ товариствъ также людей съ
внѣшнѣ сторонничествъ, — въ, подѣ тымъ взгля-
домъ народовцѣвъ нетолерантнѣйша партія збъ
всѣхъ партій рускаихъ, а доказомъ того есть
се, что навѣтъ по выдѣлахъ ихъ товариствъ
засѣдають люди, котріи зачисляють себе до ра-
дикаловъ, — але въ кождомъ такомъ випадку
рѣшай и мусить рѣшати перевѣдченые на-
родовцѣвъ, что у сего або того не свого человѣка,
коли вонъ приходитъ до насъ, есть добра воля
служати справѣ загальнай, а не подступѣ, та
що яка небудь спольна работа буде съ намъ
можлива. Такъ представляя ся справа теоре-
тически.

А теперь спеціально что-до п. Ивана
Франка скажемъ ось что:

П. Ив. Франко, зголошуваясь теперь въ
члены товариства имени Шевченка, мѣгъ зна-
ти напередъ, что принятый не буде. Вѣдъ же
навѣ — не только яко публицистъ-политикъ,
але и яко членовецъ, — вѣдъ собѣ за задачу:
дискредитувати народовцѣвъ и шкандати ихъ
всякими можливими способами, не страхоу-
чысь передъ никакимъ средствомъ. Народовцѣвъ
противниковъ мають немало и певно жаде-
ють противникъ не робить собѣ скрупуловъ въ
борбѣ противъ нихъ, — але по-надъ усѣхъ
треба приняти першенство п. Франковъ, —
вѣдъ робить въ томъ взглядѣ болѣе, навѣ
бы навѣтъ выпадало.

П. Франко має до розпорядимости два
органы: рускій [„Народъ“] и польскій [„Kur-
jer Lwowski“] и зъ того взгляду має вѣдъ въ
борбѣ противъ народовцѣвъ позицію не па-
саявшу, якъ Плятовъ Костецкій або Осипъ
Марковъ, бо тѣ розпоряджались лишь по од-
ному органу: першій Gazet-омъ Narodow-омъ,
другій „Галицкою Русью“. Въ Kurjer-ѣ —
якъ намъ вѣдомо зъ вѣдѣмъ певного же-
реда — властитель Kurjer-а, анъ Польскъ,

амъ жиды не жадають вѣдъ пана Франка
борбы противъ народовцѣвъ, а мимо того
кѣлько то тамъ подыбумъ сего добра! И всѣ
добромислячіи люди, навѣтъ приятель п. Фран-
ка зъ мѣжъ народовцѣвъ, здыгають лишь ра-
менами и пытаются ся: „По що вѣдъ морочить
ше й чужу публіку? такъ має прецѣвъ свой
органъ рускій!“ А морочить п. Франко людей
обомъ органами не лише въ справахъ полити-
ки руской, але и взагалъ у всякихъ справахъ.
Недавно и пр. написавъ въ „Народѣ“, что
программа Романчука въ соймѣ — то евфоні-
чича назва для обѣданныхъ „посадъ та аван-
сѣвъ“. Хочъ се очевидно злоба, але мы вѣ-
даемо ему, — бо се входить въ политику, а
вѣдъ борбу политичну може понимати на свой
ладъ. Але-жъ и пр. товариство „Дѣлестеръ“ зъ
политикою чей-же не має вѣдѣмъ вѣдѣи, а якъ
повытавъ его „Народъ“, часомъ, котору п.
Франко подпосуе яко одвѣчальный редакторъ?
Безпреречно зъ политикою не має вѣдѣмъ вѣдѣи
анъ комитетъ для повного выдѣла творѣвъ Ше-
вченка. Народовцѣвъ могли не заирасати до него
п. Франка, але яко толерантній заирасали — и
чего дѣждалось? Скандалу! сплетені! „Народ-
наго Товариства“ также зъ политикою не має вѣ-
дѣмъ спольного, а прецѣвъ треба було совѣто-
вать очисуватись въ Kurjer-ѣ передъ неоправдан-
ными замѣтками. Не говоримо вже про зѣвѣ-
тъ въ Kurjer-ѣ трактаты про народовцѣвъ,
трактаты вѣдѣмъ то историчны, а основаны на
посылшыхъ дѣлахъ и фактахъ...

Вже все то могло вказувати п. Франковъ,
что народовцѣвъ до товариства имени Шевченка
приняти его не можуть. А до того додаймо
ше й хитру ухвалу радикаловъ на тайномъ о-
статнѣмъ ихъ зѣвѣдѣ: „не входить въ зносны
съ другими товариствами, але выисуватись въ
ихъ товариства“, — а по тѣмъ ухвалѣ фактъ,
что выдѣлъ радикальный не понимаютъ народов-
цѣвъ до „Академічнѣмъ Браствѣ“ — просто
сказавши выиснувъ ихъ зъ хаты, котору они
собѣ побудували. Вѣдъ була дуже цѣкава: якъ
органъ п. Франка осудитъ той фактъ? Ну, ор-
ганъ п. Франка осудивъ, что то було совѣт-
лѣтально и радикалы булы бы дурачъ, коли бы
була зробила внаше. Такій бувъ змістъ ста-
тей п. Охримовича и другихъ. Мы тогдѣ ста-
тисували се становяще органу п. Франка и
приняли до вѣдомости въ имени сторонничества
народовцѣвъ яко охотеро выголешено характе-
ристуванъ вѣдомостъ радикаловъ до народовцѣвъ.
И аны рѣчь, что поны радикалы не вѣдѣжъ
того оружя, яке взяли въ руку, дѣла наро-
дѣ мусить брати ихъ такими, якими они
суть, — бо внаше радикалы называли бы на-
родовцѣвъ у очи — дураками.

Такъ само, якъ въ члены товариства им.
Шевченка, не принявъ и выдѣлъ „Прогрессъ“
въ свои члены п. Франка и Павлика, очевидно
зъ тѣхъ самыхъ мѣтивѣвъ, тымъ болѣе,
что „Прогрессъ“ мала вже разъ въ практицѣ
доказъ, якъ радикалы на серію берутъ се то
варство: зѣвѣдѣ, что на загальныхъ зборахъ
„Прогрессъ“ въ Коломиіи радикалы при выборѣ
головы „Прогрессъ“ голосували на академіка
Копача и сѣлѣмъ поддурили, такъ что на Ко-
пача упало дозвѣт голосовъ...

П. радикалы дѣла вже неразъ доказъ,
что мы дуже часто йде о „сецѣ“, — а наро-
довцѣмъ завоу ходити о понажизну роботу для
справы народовъ. Безперечя, для кождого
народовца було бы дуже приятно бачити при
спѣлѣмъ реалізаціи работъ также радикаловъ
въ першѣмъ линіи п. Франка, але п. радикалы
мусить собѣ заслужати на потрібне до того
довѣрѣ.

Такъ, якъ навѣ на жалъ есть, п. ради-
калы [звѣдаючи оданѣцъ] при поступованні
своѣмъ навѣтъ не можуть мати претензіи на
довѣрѣ у народовцѣвъ, а коли практыкуютъ ся
вѣдѣмъ то кривдженіями вѣдѣмъ народовцѣвъ, то
строить хва — „рецу“... А мы бы дуже щиро
булы рады, чтобы „рецу“ радикалы вже разъ
покончались, бо тогдѣ можна бы и говорити
о спѣлѣмъ ихъ праці зъ народовцѣми а о
взаимномъ дозвѣрѣ, — чего навѣтъ на жалъ не-
ма, и зовѣмъ натурально, что нема, та й не
зъ вини народовцѣвъ...

Въ справѣ реформы правописи.

Зъ Святянскаго пишуть намъ:

„Случайно попалъ са мѣнѣ въ руки 41 п
42 номеръ органу верховъ нашомъ самостоя-
тельности народовъ, а въ вѣдѣмъ вычитавъ я „иса-
славіе“ чи „исославіе“ о. Оаддеа Кичевича зъ
Тростянца, де вонъ — яко адресовать „Дѣла“
и членъ „Прогрессъ“ — при нагодѣ водослав-
и „Русской Радѣ“ подпосѣвъ противъ реформы
правописи въ школахъ безчестить народовцѣвъ,
а себе величай. Въ реформѣ правописи — ка-
же о. Оаддѣй — народѣ бачить „повыженіе“
св. писма“ и не має дозвѣрѣ до молодой пар-
тіи, котра дѣла доказъ, что „умѣе“ выречи ся
своимъ св. церквѣ“. Не знаю вже, до кого о.
Оаддѣй се посѣдѣе шлѣ: чи до народовцѣвъ,
че може до радикаловъ, бо выразно не каже,
але совѣсть, честь и Бога въ сердцѣ припосуе
собѣ и зъ патосомъ завоуѣдає, что вонъ не хо-
че мачати [!] руку въ братній крови [!].

Я зъ о. Оаддѣмъ не хочу подызувати:
котра правопись лучша? Цѣ навѣшнѣ право-
писъ школьна за трудна и треба бы и зроби-
ти праступнишомъ, на се дає доказъ само
письмо о. Оаддѣа до „Русской Радѣ“, въ ко-
торомъ учитель народовъ школы подчеркивалъ
бы множество ортографическихъ похоловъ и скла-
сіфувалъ бы на: „дуже зле“. А о. Оаддѣй —
чоловѣкъ прецѣвъ въ университетскімъ обра-
зованіемъ! А что-жъ доверва говорити о малѣ
письменномъ селянствѣ? Я, отже Оаддѣю, вашъ
братъ во Христѣ, также живу на сѣлѣ и разъ-
у-разъ стыжко ся зъ народомъ, але я ще въ-
жато своимъ не подыбавъ селянина, котрый
бы писавъ правильно по руски, ба что болѣе,
зачастѣйша часть селянъ не пише навѣтъ бу-
квами рускими, але польскими, бо то прихо-

дити имъ лѣпше. А кажъ одному-другому, что
бы писавъ русскими буквами, вѣдъ вѣдѣмъ,
что не годѣтъ, бо не мѣгъ вычитаться. Разъ
шаршій кружокъ насъ священниковъ деба-
тувавъ надъ тымъ, дѣлать сѣлѣе не пишу-
тъ по руски, — то навѣтъ священники зъ старо-
партіи признавали, что селянщина не есть мож-
ливо навчитись тажкомъ правописи. „Якъ на-
вчати ся селянствѣ, коли мы, люди зъ универ-
ситетскими студіями не мѣглы навчати ся и
пишемо на адогадъ?“ Остатними часами на-
родѣ тутъ дуже собѣ вѣдѣмъ правопись
шпреныхъ социалыстическихъ газетовъ „Народа“
и „Хлібороба“ та й переймає анъ, бо прихо-
дитъ ему легко: має замѣтити сѣмъ знамѣтъ на
звукъ „і“ [і, я, ѣ, ѣ (н. пр. добры) і, ѣ, ѣ, і]
и замѣтити трехъ знамѣтъ на звукъ „а“ [а, ѣ, і]
по одному звуку: „і“ та „а“, отже и пише
тою правописію радо а правильно, не бачучи
въ тѣмъ „повыженіе“ св. писма...

Що-до дозвѣрѣ, отже Оаддѣю, про котре
вы говорите, то даруйте, але мылитесь — мо-
же бути, что судате другихъ побѣла себе. Ко-
ждый священникъ, котрый есть священникомъ
не проріе еsum але проріе Jesum, до аны бы
партія вѣдѣмъ и належавъ, чи пише правописію
етимологичною чи фонетичною — має дозвѣрѣ
у народу. Я знаю неодогаго священника-фоне-
тика, до которого народѣ має безгранично до-
вѣрѣ, а знаю ановъ неодогаго священника еті-
молыга, котрый дозвѣрѣмъ народу похваля-
тьсе не може, — и vice versa, але се не дѣла-
то, что той фонетикъ а то етимологъ, але за-
дѣла чого вышомъ. Вирочѣмъ коли-бъ се було
правдою, что народовцѣвъ не мають у народу
довѣрѣ, то по что бы ваша, отже Оаддѣю,
партія подымала противъ насъ стѣблю шу-
му, крику, безчестія, нечестныхъ фортельвъ?
— по что бы була „Русская Рада“ такъ штур-
мувала до насъ телеграфомъ?...

Въ, отже Оаддѣю, подпосѣвъ протестъ
„Русской Радѣ“ самъ а зъ вами подпосѣвали
также двѣмъ парохіанамъ. Не знаю, якъ тамъ
у насъ було, але я вамъ розкажу, якъ у насъ
одинъ о. парохъ зобравъ подпосѣ на форму-
ляръ „Русской Радѣ“. Въ пятницѣ дня 4 в.
ст. марта зарпосѣвъ я до него. Вѣдъ вирочѣмъ
честный чоловѣкъ, але на очи не терпѣтъ се-
го что руско-народное, а такъ вѣрѣтъ въ „Га-
лицкую Русь“, якъ отсе вы, отже Оаддѣю, до-
верва зачинаете вѣрѣти, — и кромѣ „Галиц-
кой Русь“ ничого болѣе не читаетъ, — „Дѣ-
ла“, „Зорѣ“ до рукъ бы не взяли! Отже за-
стаю у него кѣлькохъ его парохіанъ — якъ
я опѣсѣа дозвѣдавъ ся: найлюбезнѣйшихъ и
вышновѣхъ въ громадѣ. И о. парохъ якъ
разъ вѣзъ ось-язу зъ нами розговѣ: „При-
шло до насъ писмо вѣдѣмъ Русской Радѣ зъ
Львова Панъ Дѣлѣцкій пише, что хотѣтъ намъ
скасувати наше евангеліе, нашъ кнѣгъ црѣво-
вай, а хотѣтъ наикнути намъ якусь чужу за-
граичну мову, якусь базвѣзань, якусь фоне-
тику. Чуете? разумѣете?“ На се дѣяны кашель
звукъ, а другій сказала: „Га разумѣемо, то-
тѣ скасувати наше св. евангеліе“. — А зна-
ете, хто то все чого зробила? Полякъ та У-
аранѣцъ, таіи Р. манячука, Бараневскій и дру-
гій, что взяли вѣдѣмъ Поляковъ грошъ за то,
что бы мужиковъ заирасати панамъ та й въ
церквѣ занести якусь вырѣзаньскѣ базвѣзань
и фонетику. Чуете? разумѣете?“ Собачало ся
на тѣмъ, что о. парохъ вручає протестъ стар-
шому братовѣ и войтовѣ, абы пошли по селу
и зобрали подпосѣа, а потому и вѣдѣмъ самъ
подпосѣа зъ частію [!] совѣстию. Мужикъ, не
вѣдѣмъ навѣтъ читати пошлыа прибрѣати собѣ
пасаря, чтобы вѣдѣмъ подпосѣувать: громаду в
протестъ противъ реформы правописи змай-
стровный!

Однакожь кождый приплесне мѣнѣ, коли
скажу, что такіа протѣсть есть частію кѣмѣ-
дію. Люди не умѣють не то писати, але на-
вѣтъ читати, рѣшють о правописі! Они под-
писуютъ, бо вѣрѣтъ своему священнику — але
на дѣлѣ ихъ не обходѣтъ анъ етимологіа анъ
фонетика, а больша часть зъ тѣхъ має навѣтъ
за засаду пословачку: „кобы хлібъ та сѣмъ,
то вже супокой“. Дѣлать хочъ-бы и мѣлѣны
такихъ подпосѣа на истаціи противъ рефор-
мы правописи не значать ничого супротивъ
одного поважного вѣдѣмъ факхового филологѣа.
Коли-бъ шло о якусь рѣчь доскулюючу муж-
иковѣмъ, и-пр. о сѣмъ, тогдѣ они булы-бъ
компетентній судати и судѣ ихъ навѣтъ бы ва-
гу але въ справѣ правописи можна про вѣхъ
судѣ сказати то, что казавъ каиралъ до одпо-
рѣного охотника зъ-польска: Pan ajnjerig so
do ksiązkowości jeździe mądry, ale co do woj-
skowości — pój nie powin.

Даруйте, аны редакторе, что я забравъ
вамъ трохи мѣсца въ стовицяхъ „Дѣла“ а вы
отже Оаддѣю, памятаючи слова св. писма:
„аще брѣтъ зло что творѣтъ, облачи его...“
и т. д., приймѣтъ тѣхъ кѣлько словъ правды
вѣдѣмъ прѣхлѣвѣмъ реформы правописи — во
Христѣ брата молодшого священника зъ Сня-
тиньского.

Зъ Пѣдбужѣ пишуть намъ:

Ось недавно помѣставъ русскій ор-
ганъ политичный у Львовѣ зъ великою ухѣлою
списъ, кѣлько то Руснабѣвъ протѣстуетъ противъ
поправы правописи въ школахъ! Зъ того спису
я дозвѣдавъ ся, что зъ пѣдбужского повѣта
высала до „Русской Радѣ“ протѣсты хотѣри
интелигентній Русины. И такъ:

Зъ Подбужѣ выславъ протѣстъ о. Н. К.
въ 57 [!] подпосѣамъ. Хочъ я мешкаю въ Под-
бужѣ, та якось я не чувѣ, чтобы хто тутъ
подпосѣувалъ протѣстъ, а дозвѣдавъ ся ажъ зъ
„Галицкой“. Заправленый тымъ, почавъ я
дозвѣдуватись, хто то подпосѣавъ, и понауе ся,
что подпосѣавъ ось-хто: хлопця 10-лѣтѣа Василь
Палва, хлопця 10-лѣтѣа Михайло Луцѣвъ, хло-
пця 9 лѣтѣа Сѣстьянъ Кичмѣвъ, хлопця 9-лѣтѣа
Михайло Бараневъ, дѣвца 8 лѣтѣа Ека Там-
чичаковна, хлопця 8 лѣтѣа Михайло Копачъ —
и т. д. Ча-жъ се не компетентній особы, — а
авторіетѣ въ справѣ правописи?! Дѣлать
запытана: что она подпосѣувала, — вѣдѣмъ въ

дала: „Не знаемо; кѣсьондѣ казали подпосѣати
и мы подпосѣали...“ Пытавъ я дѣяныхъ стар-
шихъ господарѣвъ та тѣ казали, что не под-
писували, вѣрѣмъ въ цѣлѣмъ Подбужѣ нема
и 20 господарѣвъ, чтобы умѣли по руски под-
писати ся. Зъ того бы выходило, что чи не
дѣвъ Дитро Трускавецкій подпосѣувалъ лю-
дей. А якій етимологъ той дѣвъ. можна пере-
ковати ся зъ актѣвъ одного публичного уря-
ду въ Подбужѣ, де мѣстны ся одне подѣвѣе
писавъ его рукою, а де бачимо такой цѣпкѣи
етимологичной правописи: „сѣвѣль“, „въ слѣдѣ“,
громаднѣмъ [бѣзъ ѣ], громадѣ, рѣчѣа, вѣсѣа,
гѣшѣа, декрѣтѣа] дѣвѣства [дѣвѣцѣа]. Чи на
гарный протѣстѣвъ противъ етимологіи?!

Дальше запротѣстувалъ о. С. П. зъ М.
Сей чоловѣкъ не предлачуе анъ не читаетъ
ниѣмъхъ газетъ и кнѣжовъ, до всѣхъ властей
пише по польски, а про розвѣи руского на-
роду зовѣмъ не дѣавъ.

Дальше запротѣстувалъ о. Ю. Ш. зъ Д.
И той не передлачуе и не читаетъ ниѣмъхъ га-
зетъ и кнѣжовъ та й ему про розвѣи руского
народу байдуже. А чи способный вѣдѣмъ сказа-
ти свое слово въ справѣ правописи, нехай по-
сѣвѣдѣтъ фактъ, что у вѣсенобѣ сѣмѣ дѣяны
до одного уряду поданію правописію етимоло-
гичною вѣдѣмъ въ 14 рядкахъ пописавъ блудно
„сѣвѣль“, „спадчѣи“, [два разы], „ухвалы“:
„сѣа“, „арѣтъ сѣа“...

Вѣдѣа запротѣстували зъ Кропивника
нового о. Н. Д. и господарѣ Я. С. и призна-
вали разомъ до сто подпосѣавъ. Се вже за-
гадка, котрою розвязати годѣ. Кропивнѣвъ по-
вышъ въ нашѣмъ повѣтѣ громада наиболѣе за-
пущена. Тамъ школа, зъ котрой учать моло-
дой хлѣпѣць дѣточѣвъ, есть внаше вѣрѣтѣа, а
кромѣ кѣлькохъ старшихъ людей нѣхто не
вѣдѣмъ по руски подпосѣати ся. О. Д. не читаетъ
лишь „Галицкую“ и вѣмѣцкѣи творѣ, до рускоу
руского народу вѣдѣмъ не приглянется, а до
урѣдѣвъ пише лишь по вѣмѣцѣа.

Бачимо, хто и якъ протѣстуетъ!

Стыкаючысь безнастанно зъ народомъ
вѣдѣмъ кѣлькодѣсѣтъ лѣтъ въ Галичанъ в Буко-
винѣ, навѣтъ я часто нагоду пересѣдѣмъсь,
якъ тажко людямъ вычитаться не только писати,
але навѣтъ читати тебѣрѣшнюю правописію.
Парубѣа, что покончили народѣу школу вышо-
вляють: „бѣдѣлъ — ітѣвѣлъ“, „онъ — іа“,
„той доброй — томъ дѣбры“, „сѣмъ — солѣ“
и т. д. А что-жъ доверва въ писаніи! Якъ
выше показавъ, о. Ш. сбѣчавшій университетъ,
не має панѣаи о етимѣмъ гѣабоа право-
писи, а якъ же може мати селянствѣ, что сбѣчавъ
одну-дѣвъ клѣсы школы народовъ? Для-
того рускій сѣлѣа въ Галичанъ намагають ся
радше писати по польски, а въ Буковинѣ по
вѣмѣцѣа. Ба я читавъ разъ лѣсть писанный
студентомъ филологѣа у Вѣдѣа до батька,
честного шевця в дѣка въ Садагурѣ, не по
руски а по вѣмѣцѣа, хочъ батько разумѣвъ и
говорѣвъ добре лишь по руски, а по вѣмѣцѣа
мало.

Коли бы нашѣ протѣстанты мали болѣе
наука, то знали бы, что передъ кѣлькодѣсѣтъ-
ма роками въ Сербіи такъ само малодушнѣа
противѣни поступу просвѣты народѣомъ под-
авѣа була вѣмѣтъ, коли правопись сербску
зрѣформувалъ Вукъ Караджѣвъ, славный на-
зорѣаръ шѣвѣхъ томовъ писемъ и думъ на-
родныхъ, ученый, котороу знакомствомъ доро-
жали славны ліагѣисты брати Grimm ѣ. Оску-
ранты довели тамъ до того, что навѣтъ пра-
вильностъ сербске забороняло було писати и
друкувати правописію Караджѣа а самого
его выгнано зъ кнѣжества, — а мѣмо всего
Вукъ Караджѣвъ [коммершіа у Вѣдѣа 1864 р.]
це дозвѣвъ того, что всѣ Сербѣ вже не пи-
сали вышю, якъ лишь его правописію! А коль-
ко на тѣмъ высала просвѣта народу, подѣ-
вѣтъ ся на зрѣсть літературы сербской!

Дальше нашѣ протѣстанты повинны ба-
чати: хто то у насъ подѣсѣае борбу противъ
реформы правописи? Чи не тѣ, что плюють на
свое родне, а помагаютъ вѣнѣшній системѣ
російской державы въ замыслахъ омосковченъ
20 мѣлѣновъ нашего народу, — системы, ко-
тра зъ огляду на національный розвѣи давати
нашу народность тажше, анѣжъ давѣло въ та-
гарке лихольѣтъ та польска шляхѣтѣа! Ко-
ли-бъ нашѣ протѣстанты мали только сердце
горѣе для своего родного вышомъ, они бы се
означѣа, — та что-жъ? агенты вѣнѣшной рос-
ійской системѣ державной выстудили въ ихъ
серца любовь до своего родного!...

Зъ Львова пишуть намъ:

„Мѣушномъ вѣдѣлъ рано закрѣстіа Воло-
ской церкви чудомъ перемѣнила ся въ сѣлю
засѣданъ руской академіи наукъ, а именно ви-
сѣдѣи филологѣичной, котра мала порѣшати
справу правописи. Презѣсъ тон выпрошѣова-
ной академіи о. Павликовъ и секретарѣ — со-
трудникъ о. Яковичъ та пѣвѣць Сирѣвъ —
проголосили тезу: „народовцѣвъ хотѣтъ скасува-
ти руске писмо“, а вѣсѣторы — дѣяны поча-
ла стѣгати „филологѣич“ зъ церквѣа до за-
крѣстіа. Филологѣи [честній рускій робѣтній лю-
де: сторожъ камѣнѣвъ та дроворубѣа] посѣ-
шли на засѣданѣ до закрѣстіа. Секретарѣ
пѣвѣць Сирѣвъ, осѣдѣавшій честный свой носъ
не менше честными окулярами, почастувалъ
славѣо-звѣстныхъ филологѣовъ своею „чудов-
ною“ табакѣю, а потомъ подѣзавъ перо до под-
пису протѣсту противъ реформы правописи
въ школахъ. Але позаявъ богато филоло-
гѣовъ не умѣло подпосѣати ся анъ етимологѣи-
чно анъ фонетичною правописію, лише хѣба
знакомѣмъ хрѣста святого, то секретарѣ казали
вѣсѣторамъ подпосѣувати филологѣовъ. Такъ за-
протѣстувало може до сто филологѣовъ въ за-
крѣстіи Волоской церкви [о акуратнѣмъ членѣ
подпосѣавъ дозвѣдаемъ ся „Галицкой Русь“]
— а тымъ очевидно справа правописи вже
порѣшена. На опіаіи — ибѣмъ то факховыхъ —
филологѣовъ рускаихъ зъ пѣмѣаіи и семинаріи
учительскихъ нѣхто не буде и давати, коли
свою опіаіи воддала тѣа властиво и едино-
факховѣ филологѣа въ закрѣстіи Волоской
церкви.

Пшутъ въ всѣхъ сторбѣхъ о нуждѣ, а въ дѣлѣ нѣхто анъ чичиря! — Вы бы гадали: благоденствуюмо! Але то бачу такъ, якъ на медведя мала галуна впаде, то бурчать, а якъ его добра галия притисне, то мовчать. Не знаю якъ тамъ де дальше, але въ селахъ, зъ котрыма маю нерозривну звязь, т. е. Боженівчѣ, Тамановчѣ а Золотковчѣ, ось-якій гарздъ:

Памятного дня 10 червня, отже кождо у кождого бувъ передновокъ и народъ живъ кучнымъ хлѣбомъ, збивъ градъ все до крахты. Народъ хотѣвъ ратувати ся, купувати ячмѣнь, гречку [розумѣсь на боргъ] та сѣна, але прійшли слоты, пошдмакало все, та радъ той, хто вѣдобравъ наставне. Бульба збѣгала, та не выстачала на лѣто. Паша перша збѣгала, другу змулило — та й цѣла роскѣш! Прійшли живня, заробокъ, та не знаю, чи хто бувъ тавій щасливый, що вмѣгъ весняный дождъ вѣдати, бо зновъ треба було наставне на оснѣвъ засѣвы купувати, а на прожитокъ анъ гадати. Отже цѣлу змучу живить нашъ люде промисломъ — а знаете якъ? Беруть у жидѣвъ кукурзуу, розумѣсь на пожедь, а обѣдують за корецъ, котрый теперь за готову у насъ коштуе 8 зр., до Успенія Пресв. Богородицѣ 12 зр.! А чи буде чимъ вѣдати? хѣба Богъ се знае! Досить, що жидъ якось не втрачѣть...

Десъ чуемо, що мѣсяцями завазували ся комитеты ратунокъ, дають пѣньги пра привозъ кукурзуу... До насъ, Богу дякувати, нѣхто не мѣшавъ анъ втручавъ, а о тепершнѣмъ годѣ нѣхто й не знае. Може хѣбъ Вы, пане редакторе, ласкаво се порухате, анъ свѣтъ знае, якъ мы благоденствуемо!...

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Въ Чернівцяхъ вѣдбули ся зборы властителей великой посѣлости Поляковъ и Вѣрментъ и ухвалено на нихъ, чтобы дотепершню умову зъ Румунами признати неважною, вѣдтакъ ухвалити вѣдмѣ до вѣра для тыхъ посѣловъ, котры посѣлалися соймѣй мандаты та заявляти ся за политическою вѣдмѣю руска и выбрати комитетъ зъ пяти членѣвъ (Богдановчѣ, Богусевичѣ, бр. Капри, Ромашевичѣ и Луксевичѣ), котрый може собѣ зобрати ще вышнѣхъ членѣвъ. Комитетъ ухвалено до переведеня новой умовы зъ Румунами що-до раздѣлу мандатовъ зъ великою посѣлостью. Въ случаю, если бы не прійшло до заключеня умовы, тогдѣ комитетъ має дѣлати на власну руку и ставляти своихъ кандѣдатовъ. Сей комитетъ вѣвъ вже переговоры зъ румунскою великою посѣлостью та въ понедѣлокъ має достати остаточное рѣшенне. Румуны жадають половинны мандатовъ зъ великою посѣлостью та одного члена зъ тов курія въ кр. выдѣлѣ, а Поляки не пристаю на се условие. Справа дагдого не може рѣшитися, оо такожъ жиды в Нѣмцѣ, котры мають майже третю часть голосѣвъ зъ великою посѣлостью собѣ жадають 2 мандатовъ. На 138 выборцѣвъ лише 36 належать до румунской партіи. Оже головна вага выборовъ соймо выхъ лежить въ куріи великою посѣлостью. У всѣхъ вышнѣхъ куріяхъ лашать ся тѣсамъ вѣдмѣмъ носаны членѣвъ, что передъ тымъ.

Про поглядъ центрального правительства на справу выборовъ можна подыбати деякій натѣвъ въ буюковскихъ газетахъ и зъ него выходило бы, что гр. Таффе не хоче оставити Румуновъ при выборахъ соймо выхъ, бо Румуны суть важною частью клубу Гогенварга, румунская олигархія має дѣйстви салу и не ду має про се, чтобы прилучати ся до румунскою королевства, а в на сѣрѣвъ австрійскою. Дятого мало бутъ дуже неприятно гр. Таффе, коли побачивъ, что Русины, Поляки в Нѣмцѣ посѣлалися мандаты та выступили противъ Румуновъ. Кромѣ клопѣту зъ Чехами ще прайшовъ новыя клопѣты на Буюковѣ въ новымъ выборами до сойма. Дятого, якъ кажуть, вѣдѣньске правительство выказало, чтобы все остало ся по старому и румунскій фѣвдалъ задержати свои мандаты до сойма. Зъ прачныи сен вѣста повставъ великій переполохъ мѣжъ противниками Румуновъ.

Въ старійсѣмъ соймѣ на двѣдмѣмъ порядку бувъ доповняючий выборъ члена краевого выдѣлу в Словѣнцѣ поставили своего кандѣдату, бо досъ мамо того, якъ сказавъ словѣнскій бесѣдникъ д-ръ Радѣй, что Словѣнцѣ въ Старіи складатѣ дѣвъ пѣй частымъ всего населенъ, не мають своего репрезентанта въ краевѣмъ выдѣлѣ. При голосованіи словѣнскій кандѣдаты перепавъ меншостью голосѣвъ. Противъ либералѣвъ голосували разомъ зъ Словѣнцями такожъ вѣмѣцѣй консервативы. — Въ шлескѣмъ соймѣ послѣ великою посѣлостью вѣдѣляли ся вѣдъ вѣмѣцѣй либералѣвъ и заложили свой особый вѣдѣвъ. Незгода мѣжъ нами а либералами показала ся явно напередъ при голосованіи надъ петицію мѣста Олавы, въ котрой жадаю почитати 28.000 зр. зъ краевыхъ фондѣвъ на будову касарій. При дебѣтъ выступили Чехи и вѣдѣняли, что тропасѣй магистратъ не уваглядые жадавъ чешской народности. Въ оборонѣ Чехѣхъ выступивъ Полякъ Цянцила, котрому за те шлескій Чехи высказууть въ чешскій двѣдѣны шару подяку за его рѣшучу политическую славянскую взаимности. Вѣдѣца шлескыхъ либералѣвъ побѣдила коаліція славянско-консервативная, бо просьбу мѣста Олавы вѣдѣнено. Шлескій соймъ признавъ такожъ задо-

могу для польской школы рѣшучою въ Тѣшнѣхъ.

Зъ Варшавы доносятъ до Озасу, что въ канцеляріи генералъ губернаторскій повставъ проектъ, авести губернію варшавскую. Зъ Варшавы, самого мѣста разомъ зъ однимъ округомъ передмѣсткамъ має зрѣбитъ „градоначальство“, се в особна одиница админістраціи на вѣрѣцѣ, петербургского „градоначальства“. Повѣты, котры складатъ тепершню губернію варшавскую будутъ прилученъ до сусѣднѣхъ губерній. Въ сей способѣ дѣяльнѣсть варшавскихъ властей централизувати бы ся та звернула бы ся на саму Варшаву. Чи сей проектъ въ Петербургѣ буде одобренъ, се не вѣстно. Такожъ доносятъ, что большій войска мають прійти до Варшавы и тамошней власти громадѣй стараноу ся, чтобы найти мѣсто на прійименне тыхъ вѣдѣдѣвъ у Варшавѣ. Се сѣрѣпленье варшавского гарнизону має наступити ажъ въ лѣтѣ.

Въ Франціи теперь анархисты роблятъ великій клопѣты царской полиціи и новому правительству Любета. Въ войсковѣмъ складѣ артилеріи въ Свасі-су-Егоаль анархисты вѣрали кѣлька сотнарѣвъ динамиту, и его, якъ дивенныя донесли, мали вывезти до Россіи в Испанію. Поназуе ся теперь, что двѣдмѣтѣ мабуть лишнѣ ся въ Парижѣ, бо вѣдъ 14 дѣвъ анархисты зрѣбили въ Парижѣ трагедію. Першій передъ палатою княгинѣ Сафанъ, бо думали, что тамъ мешае посланскій амбасадоръ, зъ наміромъ помогити ся за кару смерти своихъ товарищѣвъ въ Хересѣ. Вѣдтакъ другій разъ подложено бомбу подъ домъ судѣй Беноа на бульварѣ Сентъ Жерменъ, бо вѣдъ вѣвъ слѣдство противъ анархистѣвъ зъ Сентъ-Дені а теперь третій атентатъ выконано вѣ вторѣвъ въ касарни мѣской полиціи войсковой такъ названнѣхъ garde républicaine. Бомба була положена на вѣмѣо касарній и вѣдтакъ кождо другогъ родины въ нѣчѣ наступилъ выбухъ. Детонація була страшная, мовѣ бы грѣмъ ударявъ, и сѣмѣлѣзіи наробила богато шкоды, хѣбъ на щастѣ анъ одѣвъ чоловѣкъ не стративъ при томъ жити, бо гвардія етъ не була власнѣ въ примѣжной комнатѣ, але ажъ въ дальшѣмъ. Переполохъ зъ початку въ касарни бувъ дуже великій а ен командѣтъ названъ зъ фаміліями общукувати доволѣо касарню. Въ самой касарни шкоды зроблено на 300 франкѣвъ, а ще болѣше въ положеній напруженъ старій церквѣ Сентъ-Жерменѣу аррѣновано прѣудній малюнокъ на вѣмѣнѣхъ. Два вѣмѣа походили ще зъ XIII столѣтя и были вартѣ кождо 15.000 франкѣвъ. Царская полиція розвинула всю свою енергію: по домѣхъ всѣхъ анархистѣвъ шукають за динамитомъ, прокламаціями, глядають за якимъсь Пѣвъ, дуже небезпечнымъ анархистомъ, котрый вже бувъ дѣртованый а недавно его бачили въ Брюсселѣ. Сею справою займае ся цѣлый Парижъ и ен порушено такожъ въ французскѣмъ парламѣнтѣ. Въ томъ предметѣ пос. Дрейфусъ поставивъ интерпелляцію до правительства, на котру президѣнтъ міністрѣвъ Любѣа заразъ давъ вѣдѣповѣдъ. Вѣдъ заставивъ палату посѣловъ, что правительство все зрѣбитъ, чтобы повѣржати таки злочины, котры на Францію наводять станъ варварства. Средствѣ, наведенъ у вѣдѣповѣди Любѣта, не вѣдѣдали консерватиста пос. Маргена и вѣдъ жадавъ, чтобы ужити ще острѣйшихъ способѣвъ, бо а меркантискій двѣвенны вже донесли, что чужинцѣ выбирать ся зъ Парижа. Законоцѣ министѣръ судѣвництва Рікардъ предложивъ новѣлоу до карного закона, ухвалѣну на міністерской радѣ подъ проводомъ Карота, чтобы злочинцѣвъ, котры якусь будову нацѣтъ або мають наміръ выцѣти динамитомъ та нашіми выбуховыми матеріями, карати смертію. Така сама кара вже давно назначена у Франціи на абдулланѣвъ.

НОВИНКИ.

— Рада мѣста Львова ухвалила на вѣчерашнѣмъ соймѣ засѣданю выбудувати новый будынокъ на мешканіе для греко-кат. пароха при церквѣ св. Петра и Павла замѣсть вогкого и струпѣйшого дотепершного дому, вымагаючого великихъ коштовѣвъ реставраціонныхъ. Будынокъ має коштувати 12.000 зр. але фондъ релігійній жертвѣ мѣсту въ замѣну площу св. Теодора, дотепершню власнѣсть агаданѣй парохіи а уживну громадою. Площа оцѣнена на 12.000 зр. Однако остаточное вѣдѣтупленне площѣ зависить вѣдъ Риму и доки цесарь не наступитъ, мѣсто не буде розпочинати будовы. Кромѣ кѣлькѣхъ иншихъ меншихъ справъ выбрано ще особну комисію для урядженя торговницъ въ купленной передъ двома роками реальности Бѣдѣцѣхъ при площѣ Галицкій. Проекты комисіи прійдуть ще передъ повну раду. Выбѣны ухвалѣно задержати ще одинъ рокъ лѣзны Духиньского въ зарѣдъ мѣста, бо показало ся, что лѣзны въ трехъ першихъ кварталахъ минувшого року дала о 1130 зр. болѣше доходу, якъ въ роцѣ 1890.

— Робѣтничѣя кельонія. Генеральна дирекція желѣзницъ державныхъ призвалила ще манушного року на выдатокъ 250.000 зр. на будову — до истнѣнѣхъ вже 18 домѣвъ для робѣтничѣвъ желѣзничихъ — дальшою великою желѣзничѣю кельонію робѣтничѣю въ Новѣмъ Санѣхъ. За тѣ грошѣ стане до кѣнца мая 1893 року 63 домѣвъ партеровыхъ и 8 домѣвъ одноповерховыхъ для робѣтничѣвъ службѣхъ желѣзничѣю, не смерѣтъ. Будову тую вѣдѣдано въ предпріимство инжѣнирови Удерскому а предпріимствѣи Давидови Ротгиршѣи въ Краковѣ. Будынки партеровы въ стилѣ шрайдѣрскѣмъ будѣтъ занимати по 2 мешканія, кождѣ зложено зъ двухъ комнатъ, кухнѣ, пивницѣ, поуду, огорода и шопы на оупѣ. Кельонія тая буде особною дѣльницею на 12 моргахъ простору зъ власными дорогами и 20 кырницями.

— Еміграція. Оногды придержала краковска по-

лиція зновъ 12 емігрантѣвъ, выбираючихъ ся до Америки. Якъ вызыскуютъ агенты темныхъ селянѣхъ, что затуманѣній намовами безсовѣстныхъ вызыскувачѣвъ, пускають зъ своихъ рукъ бѣжѣковске добро и идуть шукати гибѣли въ заморскихъ чужинахъ, най послужить такий фактъ: Полиція придержала сими днями трехъ емігрантѣвъ: Ивана Цѣвика, Тамка Петеля и Ивана Эглобѣцѣи зъ Явнѣвъ въ повѣтъ пильненскѣмъ. Дѣдѣженне судѣво выказало, что ихъ выславъ покупный агентъ Тамко Мадурѣ зъ Ястшемби старѣи; казавъ вѣмѣтѣ имъ удати ся до якогось Хросцинского въ Крешовицѣхъ, завѣдомивъ его о томъ, и скоро сѣлѣне прійбуло до Крешовицѣ, уже Хросцинскій ждавъ на нихъ на гостиницѣ. Вѣмѣтѣ забравъ ихъ до себе, замкнувъ въ хатѣ, чтобы ихъ нѣбы укрыти, вѣдѣбавъ имъ грошѣ 300 зр., а вѣдтакъ выславъ до Кракова, кажучи у него буде ревизіа, а по грошѣ казавъ зголосити ся по кѣлькѣхъ дняхъ. Сѣлѣне остало безъ гроша. Полиція арештувала Хросцинского а вѣмѣтѣ толкуе ся, что грошѣ тѣ згубивъ. Справа побѣде на дорогѣ судѣву, але чи грошѣ знайдуть ся, годѣ знати.

— Вѣдѣнцѣи М. Пляцанскій, перебуваючий теперь у Вѣдѣнѣ, выдѣвъ тамъ же зъ нагоды десятилѣтнихъ роковинъ процесу Ольги Грабаръ и товарищѣвъ брошуру п. з. „Политическій процесъ русскихъ Галичанъ вообще, редактора „Слова“ въ особеннѣсти“.

— Огнѣ. Въ Хѣтари, въ повѣтъ стрѣйскѣмъ погорѣвъ дня 5 н. ст. марта млынѣ громадскій. Шкода значна.

— Шайку фальшивикѣвъ 10 и 20-кранцаровыхъ штукъ грошей вѣдѣкрыто въ Инчѣсдорѣхъ подѣ Вѣдѣнемъ. Начальникомъ шайки бувъ рѣзѣбаръ Врѣбѣцъ. Подчасъ ревизіи найденѣ у него дома кѣлька прасѣ до вытѣска фальшивыхъ грошей, рѣзѣи аляжѣ металѣвъ и богато фальшивыхъ двѣдѣтѣковѣвъ. Врѣбѣца арештовано.

— Дружина манифѣстѣи австрійскихъ и руссѣйскихъ офицѣрѣвълучша ся дня 14 н. ст. марта въ Волочинскахъ, на границѣ австрійско-руссѣйскій. Стало ся се — якъ зъ Подволочискѣ до Нене fr. Gresse доносятъ — при нагодѣ войскового торжества, яке руссѣйскій офицѣры козацкаго полку устроили були въ Волочинскахъ. День передъ торжествѣмъ явилъ ся въ Тернополѣ депутатъ руссѣйскихъ офицѣрѣвъ и запросила офицѣрѣвъ, стоячѣю тамъ залогомъ полку драгонѣвъ до участіи въ згаданѣмъ торжествѣ. Въ наслѣдокъ сего запрошеня выѣхало дня 14 н. ст. марта 4 австрійскихъ офицѣрѣвъ зъ Тернополя до Волочинскѣ, та повѣтали ихъ офицѣры руссѣйскіи и урядники, до гостіи ихъ у себе черезъ цѣлый день. По торжествѣ вѣдѣпроводили австрійскихъ гостей вѣдъ руссѣйскіи офицѣры зъ Волочинскѣ за границу а на устроѣнѣмъ тутъ прашалѣмъ бенкетѣ вносили обѣ стороны дружныя тѣвѣты.

— Въ 43-мъ числѣ „Дѣла“ помѣстили мы за Газет-омъ Narodow-омъ вѣстѣ п. з. „Жидѣвска бутѣ“. Теперь на жадање бурмістра мѣста Збаража п. Якова Круга простѣмо ся вѣстѣ о стѣлкѣ, что п. бурмістръ не сказавъ обѣвъ: „не треба жидѣвъ дразнити“ и цѣлѣкомъ въ тую справу не мѣшавъ ся.

— Самоубійство. Подѣофицѣръ крѣпостной артилеріи С. въ Перемышлѣ вѣдѣбравъ собѣ житѣе выстрѣломъ зъ револьверу. Самоубійникъ допустивъ ся сего страшного учинку въ готѣли Львовскѣмъ. Причинѣю самоубійства бувъ страхъ передъ карѣю за якусь дробну провину службу.

— Арештованне шпѣгуна. Россійска часѣписъ „Воля“ доноситъ, что въ Кременѣи арештовано жидѣа Браверна, подозрѣного о шпѣгунствѣ. Яко переплетчикъ достававъ вѣмѣтѣ въ канцеляріи военного начальника роботу, познакомивъ зъ писарями и подмѣнивъ двухъ зъ нихъ, чтобы выдали ему пѣлѣны мобілізаціи и книжѣкѣ, дотычающѣхъ поклѣпанъ резервѣстѣвъ. Яко завадокъ давъ имъ 60 рублѣвъ. Писарь донѣвъ о томъ жандармамъ, и Браверна арештовано. Головнымъ виновникѣмъ, якійсѣ жидѣ австрійскій, утѣкъ. Въ тую справу має бути вѣмѣшанныхъ 10 особѣвъ, жидѣвъ и Поляковѣвъ.

— Найвѣрѣйшій слуга царя Александра III, камердинѣръ Дмитрій Варковъ, померъ послѣдними днями. Варковъ не вѣдѣступавъ царя вѣдъ 10 лѣтъ анъ на крокъ и проводивъ его майже у всѣхъ подорожахъ за границу. Въ Берлинѣ и Копенгагѣ бувъ такожъ при боку царя. Славъ звѣчайнѣ въ комнатѣ прѣтыкаючѣй до царскѣи сѣмѣи и не одинѣи атентатѣ на царя полишивъ ся тайною мѣвъ панѣмъ а окугою. Коли подозрѣвано, что до царскѣи кухнѣ мѣгъ закрѣсти ся якій нѣгилістѣи и затронѣи стравы, тогдѣ Варковъ самъ прирѣдѣжувавъ царѣи їду. Бувъ то чѣловѣкъ величезного росту и дуже вѣдѣважливый.

Наука штука и література.

— Руко-народный театр. Вчера выставлено „Лѣмерѣвну“, драму зъ житѣи украинского люду въ 5 актахъ, П. Мирного. Бѣтъ се безперечно одна зъ найлѣпшихъ нашихъ драмъ и дирекція докладае всякого старана, чтобы выставити ен поправно. Змѣстѣ и оцѣнку драмы подали мы въ часѣ минувшѣи гостини театру у Львовѣ, коли то выставлено сю драму першій разъ. Обѣдѣа роль головныхъ особѣ лишѣлась та сама зъ выимкою роль Карпа, сына Шкандабихи, котру перенявъ п. Кирицкій.

Головну роль Лѣмерѣвны вѣдѣдала п. Вѣберовичѣва дуже добре, бо интерпрѣтувала ен зовѣмъ реалистично. Декламація ровнѣжо була грациозна безъ патосу, а обѣ послѣдній сценѣ выкликали неумовкаючѣ оплески и признанье зѣ стороны публики. — Прѣи важнѣйшій ролѣ жѣнѣи прійали въ участіи панѣмы Осиновичѣвъ, Кирицкій и Гембицкій. П-нѣ Осиновичѣва поняла роль Лѣмерѣи дуже добре и, розумѣвъ, вѣдѣдала ен якъ найлѣпше. Навѣтъ досѣтъ драгѣица сцена въ першѣй вѣдѣловѣ, змѣдѣлована грою п-нѣ Осиновичѣвъ, вывала менше разѣло. П-нѣ Кирицка вѣдѣграла роль Оришки, подруги Лѣмерѣвны, безъ закладу, а п-нѣ Гембицкій можна бы зрѣбити хѣба лишѣ сю замѣтку, чтобы въ цѣлѣй вѣдѣловѣ вѣдѣдала свою роль зъ болѣшою силою трагичною, бо се мусѣтъ доповнѣти загальнѣи образъ сѣи вѣдѣловы.

Ролѣ мужескѣй вѣдѣграла п. Яновичъ, Кирицкій и Гембицкій. П. Яновичъ знавъ дуже вѣдѣдати ту глуху завѣсть, яку наводѣтъ на Василья его безталанна доля, а котра выбухае вѣдѣ часу до часу несамовито зъ его груди. — П. Кирицкому припала симъ разомъ трагична роль. Не можна сказати, мовѣ бы цѣлѣсть выпала не вѣдоволюючо, противно п. Кирицкій перестудіювавъ свою роль пильно и знавъ дуже добре вѣдѣдати поодинокѣи нѣансы, якъ и пр. подхмѣленого въ першѣй вѣдѣловѣ, вѣдѣтакъ въ соймѣ дѣлянѣ парѣнка придуркуватого, а однакѣ пѣкаючого въ своей груди пристрасну любовь до Лѣмерѣвны. Але що годѣ артастовѣ мовѣ бы цѣлѣкомъ перемѣнити свою натуру, тожъ и декуды у вѣчерашній грѣи трагичѣи можна було добачити характеристичныя черты коміюму, властивого п. Кирицкому, — а се такъ вѣдѣдѣло на дяку часть публики, що она заходила въ вѣдѣ сѣмѣу а тымъ самымъ и поувала загальне вражѣенне. — П. Гембицкій старанно вѣдѣдавъ свою роль.

Цѣлѣсть представлѣния выпала дуже добре и дирекціи та режисерѣи заслужили на повну похвалу. Дятого й чудувати повинно, дя чого такъ немого публики зѣйшлося на вѣчерашне представлѣенне. Взагалѣи треба зазначити, что початѣкъ тепершнього сезону театрального не вызначивъ ся численною фреквѣнціею публики, — а жалѣ, бо дирекція театру выставивши досъ три роды штуки: комедію, оперетку и драмѣтъ, у всѣхъ показала, что докладае якъ найболѣшого старана у выставѣи и що ен заходѣи вѣмѣчаютъ ся повнымъ успѣхомъ. Тожъ и пригадка публикѣ, чтобы направила свою похвалу, поки частѣ.

Въ субѣту, дня 19 н. ст. марта, выставѣе театрѣ „Пошили сѣ“, коміюну оперету М. Д. Кропивницкаго. На сѣмѣ представлѣеню выступити яко гѣстѣ п. Костѣ Подвысоцкій, котрый вѣтъ теперь чѣномъ украинской труппы Старицкаго. Гра п. Подвысоцкаго въ роли мелѣника Кукѣи знаменита, дя того то й повинна публика численною участію повѣтати своего давного любимца.

Въ недѣлю дня 20 н. ст. марта буде выставѣена комедія Карпенка-Карого „Ото тѣмъ сячѣ“. Хѣо бачивъ минувшѣи недѣлѣ комедію сего-жѣ автора „Вѣруую“, сѣи певно не залишитъ и на се представлѣенне пошѣстити.

Вѣдѣ вторѣкъ, дня 22 н. ст. марта дасть нашъ театрѣ святочное представлѣенне въ честь 25-лѣтнего ювілею п. Андрѣя Стечаньского. Програма сего представлѣеня оупѣтитъ ся пѣзѣйше. П. Стечаньскій яко 17-лѣтній молодець вѣступивъ на нашу рѣдну сцену при самѣмъ ен завязку, бо въ самыхъ початкахъ труппы п. Бачиньского. Въ часѣ своей каріѣры артистичной нѣколи не спрѣневѣривъ ся рѣдѣи сценѣ, бо нѣколи не покинувъ ен, а переходивъ зъ нею долю и недолю. Не змѣняли его нѣ одинѣи разѣи нѣякіи труппы театральны польскіи, а противно старавъ ся п. Стечаньскій о розвитѣи рѣдѣи сценѣи такожъ и перѣмъ, написавши драму „Дѣвѣбушѣ“. Въ часѣ своей каріѣры зазнававъ п. Стечаньскій все великою симпатіи зѣ стороны руской публики, котра знала цѣнити не лишѣ вытѣревалу працю але и талантѣ. Певно що й не заведе та симпатія и на вторѣковѣмъ представлѣеню, котре буде святомъ не лишѣ для самого ювілѣта, але и для руской публики.

— 5-те число „Дѣвѣнка“ зъ 1 (13) марта мѣститъ въ собѣ на початку статью „Тарасъ Шевченко“, написану Людмилою Старицкою зъ Кіѣва, потѣмъ продовженіе статей „Въ Америкѣ“ П. Спѣлки и „Пригоды лѣвѣцѣи въ полуднѣи Африкѣ“ Шу-мѣла (за Майнѣ Рідомѣ) опѣсли-жѣ стихи: гумористичный „Варѣники“ [зѣбѣи то Петра Дѣвѣтъ, але се стихи Степана Рудѣльского], байку Л. Гѣлѣбова „Лѣсѣица и винограды“, „Весна“ В. Чайченка, „Молиѣта“ Дѣбѣровѣи Чайки, „Чѣрѣвѣница“ Олены Пѣлкии, наконецъ „Загадки и жарѣты“ Дѣдѣуса Кенѣра (Л. Гѣлѣбова) и Маріи Михайловны, и конѣицъ шѣховѣи, уложенъи Иванѣио Вѣтвичѣкою. До сего числа „Дѣвѣнка“ редакція додала окремо дуже красныя образѣкѣ въ велику 8 ку: на першѣи сторонѣ портрѣтъ Шевченка, хѣта его и могила, а на другѣи сторонѣи напечатано 18 „золѣтыхъ словѣвъ“ Т. Шевченка. Прекрасный дарѣнокъ для молодѣнѣхъи читатѣлѣвъ!

Послѣдній вѣсти.

Коломыйская рада повѣтѣова заявляеся одѣногѣсно за заложѣнѣмъ руской гімназіи въ Коломыи.

Нѣвѣштѣе засѣданье сойма началось о 2½, а закончѣилось передъ 5 тою год. по полуднѣи, тожъ не подаѣмо справѣозданя. Зазначѣмо лишѣ, что на сѣмѣ засѣданю поставили послѣи Барабашѣи и Антоновичѣи внесеня: першій о змѣну закона дорожѣного, а другій о потребѣ будѣвы желѣзницѣи вѣдѣдѣнѣи зѣ дворѣа желѣзничѣого до салѣвъ въ Калуши.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 18 марта. Мін. Штайнбахъ закрѣвѣючи засѣданя анкѣты валютѣи заявѣвъ, что при регуляціи буде руководити ся объективнѣстѣио.

Будапѣштѣ 18 марта. При кѣнци вѣчерашного засѣданя подѣлила оппозиція скандальны крики, коли президентъ палаты по довѣишѣи промовѣ Беотіого заявѣвъ, что буде строго придержувати ся регуляціи.

Берлинѣ 18 марта. На нарадѣи міністрѣвъ подѣи проводѣмъ цѣсаря мала розсѣдѣувати ся справа подвышенія лѣсты цѣсарского двѣру.

Парижѣ 18 марта. Палата выбрала комисію для нарадѣи надѣи проектѣи закона противъ динамитѣрѣдѣвъ.

Римъ 18 марта. Рудині заявивъ, що не-
доборъ бюджетовый вынесе до 30 мліонѣвъ,
а зарадитъ ся ему ошадностями. Палата ухва-
лила вогумъ довѣрія кабинетови.
Бѣлградъ 18 марта. Скупштина при-
няла декларацію Милана.

Выступъ К. Подвысоцкого
артисты украинскихъ театровъ.
ВЪ САЛІ ТОВАРИСТВА „FROHSINN“
(въ готелю Жорна)
РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ
підъ зарядомъ И. Виберовича.

Въ Суботу дня 19 л. марта 1892.
ПОШЛИСЯ
комічна народна оперета въ 3 вѣдлонахъ. Слова
и музыка М. Л. Кропивницкого.
Режисеръ: С. ЯНОВИЧЪ.
ОСОБИ:
Мажень Кукса, богатый мѣрошникъ . . . К. Подвысоцкій
Оршица, старша його дочка . . . К. Кляшевска
Стефанъ Драшко, богатый коваль . . . А. Степанскій
Горпина, його дочка . . . Д. Кирица
Антонъ, наймитъ Куксовъ . . . С. Яновичъ
Василь, наймитъ Драшка . . . А. Кляшевскій
Смакуецъ, волосный писарь . . . М. Кирицкій
Нечипоръ, заходный чововъ . . . Т. Гембицкій
Парубки, двѣчата, гости. — Дѣвчата въ мѣстечку.
Дѣвчата въ сѣняхъ стояло, Якъ зазула ковала — сло-
ва Воробкевича, вѣдѣвѣва Ф. Кравчукѣна.

ЦѢНЫ МѢСЦЪ: Крѣсло въ першихъ рядахъ 1 зр.,
въ дальшихъ 80 кр., паркетъ 50 кр., партеръ
25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вечеромъ.

Въ Недѣлю дня 20 л. марта 1892.
100.000
комедія въ 4-охъ дѣяхъ Карпенка-Карого.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктоѣвъ.
18. м. ст. марта 1892.

Львѣвъ: Пшеница 10:50 до 11:10, жито 9—
до 9:40, ячмѣнь 6:40 до 7:15, овесъ 7:30 до 7:15,
горохъ 6:50 до 12—, вика — до —, рѣпакъ
11— до 12:50, льнянка — до —, конюшина чер-
вона 50— до 65—, конюшина бѣла 52— до
75—, конюшина шведска — до —, хмѣль вѣдъ
50— до 65— зр. за 56 киль у Львѣвъ, оковита
за 10.000 лѣтровъ 21— до 21:50 зр.

Тернопѣль: Пшеница 10:25 до 11—, жито 8:90
до 9:20, ячмѣнь 6— до 7:25, овесъ 6:50 до 7:15,
горохъ 6— до 7—, вика — до —, рѣпакъ
11— до 12:50, льнянка — до —, конюшина чер-
вона 48— до 64—, конюшина бѣла 50— до 75—
конюшина шведска — до —.

Пѣдволочиска: Пшеница 10:15 до 10:45, жито
8:80 до 9:25, ячмѣнь 6— до 7:05, овесъ 6:25 до
7—, горохъ 6— до 11—, вика — до —, рѣпакъ
10:90 до 12:40, льнянка — до —, конюшина
червона 45— до 65—, конюшина бѣла
49— до 72—, конюшина шведска — до —.

Ярославъ: Пшеница 10:60 до 11:25, жито 9:15
до 9:55, ячмѣнь 6:50 до 8—, овесъ 7:25 до 7:55,
горохъ 6:70 до 12—, вика — до —, рѣпакъ
11:50 до 12:75, льнянка — до —, конюшина
червона 51— до 66—, бѣла 55— до 75—,
конюшина швед. — до —.

Надѣслане.
Найдешевше жерело предметѣвъ оп-
тичныхъ у Львѣвъ
підъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)
напротивъ головного одаку.
Окуляры, пѣвѣры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины электрѣчны,
райскайги, и т. п. по цѣнамъ найдешевшихъ. — Репараціи
найдешевше и найкорше.
Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
підъ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львѣвъ.

ПОДЯКА.
Неумолима смерть выдерла зъ-помежи насъ любезного и дра-
жайшого нашего брата и стрѣйка Теодора, нашу надѣю и нашу
підпорку въ туземномъ житіи. Помимо наистараннѣйшій помощи
лѣкарской Бл. п. д-ра Володимира Кобринского, д-ра Штаермарка,
лѣкаря полкового въ Коломыѣ, и д-ра Жуковского зъ Станисла-
вова, — по 15-дневной мучительной болѣзни вѣдѣвъ Богу духа.
Подписавшій братъ, въ имени цѣлой родины пок. Теодора,
складае симъ искренну подяку Бл. п. д-ру Кобринскому за его
правдиве усердие посвященіе около болѣзны, якъ и всѣмъ посѣ-
щавшамъ покойного передъ смертію; шп. инжінеру Голейку,
Альбину Блонскому, и о. Кузьмичу за усердне занятіе около
похорона; — Впр. о. Іоану Кобляковскому, крп. и пароу мѣсте-
вому, и всѣмъ воемъ. Вѣдѣст. Отцамъ духовнымъ, принимающимъ
участіе въ похоронахъ. — Свѣтлой ц. к. дирекціи гімназіальной,
котра взяла участіе зъ учениками, дирекціи, учителямъ и моло-
дежи туевишхъ школъ народныхъ; Вѣдѣст. рускимъ мѣстечкомъ
товариствамъ: „Родина“, им. М. Качковского, „Просвѣтъ“, літе-
ратурно-драматическому, „Народного Дому“, мѣской читальни, —
мѣстечковому бурмістеру п. Аслану, урядникамъ магистрату п. Адольфу
Подхашенскому, судіи п. Танчаковскому, отцамъ: Павлу Глѣбови-
чому и Іліи Мардаровичу за ихъ трогательный бесѣды, наконецъ
и всѣмъ достойнымъ мужамъ и женамъ зъ интелігенціи, зъ мѣ-
щанства, зъ селянства и зъ жидѣства, котрі вѣдали покойному
последню услугу.
Воевишшій най загородитъ Васъ всякимъ добромъ!
Коломыя дня 12. н. ст. марта 1892.
Въ имени всей родины Михаилъ Блюзовъ, братъ.

Поезды зельзничі
посля часу такъ званого „середно-европейского“
вѣдъ 1-го жовтня 1891.
Вѣдѣхотъ зѣ Львова.
Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особ. до
Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мун-
кача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. —
10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до
Стрыя, Хирова, Сухом, и Станиславова. — 7:48
въ вечеръ. Поездъ особый до Стрыя, Лавоч-
ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухом, Станиславова
и Гусятина.
Въ напрямѣ до Черновѣвъ: 4:48 рано. Поездъ особ-
вый до Станиславова и Коломыѣ. — 8:40 рано
Поездъ пошпшій до Станиславова, Черновѣвъ,
Ясѣвъ, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по по-
лудни. Поездъ особый до Станиславова, Чер-
новѣвъ, Ясѣвъ и Букарешту. — 9:48 въ вечеръ.
Поездъ особый до Станиславова, Черновѣвъ,
Сучавы и Гусятина.
Въ напрямѣ до Вѣлци: 8:49 рано. Поездъ мѣшаний
до Вѣлци и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ
мѣшаний до Равы руском.

Прихотъ до Львова.
Въ напрямѣ вѣ Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особый
зъ Сухом, Хирова, Станиславова, Будапешту,
Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд-
Поездъ особый зъ Сухом, Хирова, Гусятина,
Станиславова и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ
особый зъ Нового Санча, Хирова, Гусятина,
Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного
и Стрыя.
Въ напрямѣ зъ Черновѣвъ: 6:17 рано. Поездъ особ-
вый зъ Сучавы, Черновѣвъ, и Станиславова: —
1:22 по полудни. Поездъ особый зъ Букаре-
шту, Ясѣвъ, Черновѣвъ, Станиславова. — 7:23 въ
вечеръ. Поездъ пошпшій зъ Букарешту, Ясѣвъ,
Черновѣвъ, Станиславова и Гусятина. — 11:23
въ ночи. Поездъ особый зъ Коломыѣ, Станиславова
и Гусятина.
Въ напрямѣ вѣ Вѣлци: 7:50 рано. Поездъ мѣшаний
зъ Равы руском. — 3:46 по полудни. Поездъ
мѣшаний зъ Сокала и Вѣлци.
Асѣвъ розкладу вѣдъ на шляхахъ зельзничіхъ
державныхъ въ Галичинѣ достати можна на кождой
стаціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечки
въ форматѣ карманномъ по 5 кр. за штуку.
Коли годинникъ часу середно-европейского по-
казуе годину 12-ту, то всказуе годинникъ: въ Чер-
новѣвахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ
12:44, у Львѣвъ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣдніи
12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихотъ до Львова.
(Посля годинника львовского).
Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый
— о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ пошпшій
— о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшаний
— о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ осо-
бовый.
Зъ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м.
38 въ ночи поездъ мѣшаний — о год. 2 мин. 8
по полудни поездъ пошпшій — о год. 7 м. 1
вечеромъ поездъ особый.

Вѣдѣхотъ зѣ Львова.
До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; —
о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год.
2 м. 28 по полудни поездъ пошпшій; — о год.
8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.
До Подволочиска: зъ дворца Подзамче: о год. 10 м.
15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год.
4 м. 22 по полудни поездъ пошпшій; — о год.
11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшаний.

Розмышленя о страстѣхъ
Господа нашего Иисуса Христа, душепо-
лезне чтеніе на великій постъ. Цѣна 30 кр.
зъ пересылкою почтовою.
КОРОТКІЙ ВЫКЛАДЪ
НАУКИ ВѢРЫ и ОБЫЧАѢВЪ
зъ додаткомъ
Рѣкъ церковный.
Цѣна 80 кр. брош. а 95 кр. вразъ зъ пе-
ресылкою почтовою. 4205 3-6
Набути можна у о. Анат. Долинського
въ Янторовѣ пѣча Перемышляны.

„КОВЗАРЬ“
ЗВѢРНИКЪ КВАРТЕТѢВЪ.
Цѣна 60 кр.
Достати можна вѣтовъ „Просвѣта“.
Розсадки й лѣсны насѣня
старанно опакovaný, розсылае за
завдаткомъ почтою або зельз-
ничною
Лѣсництво Закарпатъ Черное.
І. Насѣня за 1 фунтъ = 1/2 кильо:
Сосны звичайной (Pinus sil-
vestris) зр. 1-20
„ американской (P.
strobus-Weymutha) 3-60
„ черной (P. austriaca) 1-20
Смереки 80
Модеревы 90
Акація 30
Березы 50
Большы 55
Ясень 15
II. Розсадки: сосны звичайной
1-рѣчна 50 кр., сосны черная
50 кр. (розсадки сосны 2 и
3 лѣтнихъ не продаемо, бо они
нѣколи непридатны до культуры).
Смерека 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 150,
и 2 зр., модеревы 2, 3 и 4 лѣтнихъ
по 2, 250 и 3 зр., березы 2 и 3
лѣтна зр. 250, вольшныя 2 и 3
лѣтна по 2 и 3 зр., акація 1 и 3
лѣтна по 250 и 3 зр. Скатегія (бѣ-
лая тернина на живоплоты) по
10 зр. за 1000 штукъ.
(Адресувати по подоска, бо мѣ-
стечковъ въ заходной Галичинѣ).
4207 5-20

ТОВАРИСТВО ПОВОРОЗНИЧЕ
въ Радимнѣ
стотаришенъе зарегистрированное зъ ограниченою порукою
и субвенціоноване краевымъ вѣдѣломъ у Львѣвъ
порукае свои
выробы поворозничі и сѣтниси
также
поясы до машинъ, ливны изфаровы и промовы, гурты до вы-
бивана вѣзкобѣ, ходники на коридоры и т. п.
Всякоя работы оздобнѣ, а то: покрывала сальоновы на сѣдлѣ,
франки до вѣконъ, сѣтки до ложочокъ дѣтанныхъ, торбы ловецкі,
гаммаки, сѣтки до ловѣвъ, сѣтки на конѣ вѣдъ овздовъ и снѣгу и т. д.
— выговляе нашъ стипендиствъ, котрый образовувѣ ся коштомъ
вѣдѣлу краевого у фабрикахъ у Вѣдніи и Пехлярне.
Цѣники даромъ и оплатно.
ДИРЕКЦІЯ:
О. ЛЕВЪ ПАСТОРЪ. МАРКИЛЪ СВЕХОВСКІЙ.

К. ГАВСВАЛЬДЪ
въ Станиславоѣ, улица Сапѣги ч. 3.
Порукае свѣи обильно заосмотренный складъ выробѣвъ
ножовничихъ власного выробу, а также зъ фабрикъ ав-
гайскихъ и вѣмецкихъ (въ Солінтѣ); знаряды хірур-
гичны, огороховъ та посуду кухонну; продае машины до
шити и прѣймае ихъ направины.
Складъ выробѣвъ кошкарскихъ зъ фабрики Гавс-
вальдъ & Миллеръ въ Станиславоѣ. 4218 1-25

„СЛАВІЯ“
банкъ взаимныхъ обезпечень въ Празѣ.
Убезпечайте будынки и збѣже!
Мало такыхъ лѣтъ, чтобы господарь безъ всякихъ ударѣвъ элементарныхъ
мѣбъ дождити ся жизни; а дождавшись ихъ, лѣтъ великимъ несчастіемъ естъ для
него огонь, котрый не лишъ его будынки, но и всю его надѣю, збране збѣже,
въ колькохъ хвилѣхъ забирае и пережывѣе въ погыль.
Такимъ несчастіемъ притѣсненый господарь ставъ цѣлкомъ бѣднымъ, если
бы завчасу не постарая ся ще о належащу охорону для своего майна черезъ
убезпеченіе себе въ честномъ заведеніи.
Небезпечность огню, котра именно въ осени въ тѣсно забудованныхъ се-
дахъ и будынкахъ, переполненыхъ всякимъ запасамъ велика и накладе на ко-
ждо честного господаря, маючого передъ очами добро свое и свои родины не-
обходимый обявляе не лишати своего майна безъ аскураціи.
Для господарѣвъ дае добру охорону особенно банкъ взаимныхъ ubez-
печень „Славія“, котрый съобщитъ и безпородочно лѣкѣдѣ шкѣды
при помощи двоухъ мужѣвъ довѣрія зъ котрыхъ одного самъ пошко-
данный выбирае, при чѣмъ „Славія“ шкѣды вновни и безъ проволоки
вынагороджуе.
Въагалъ „Славія“ старая ся доставляти своимъ членамъ чимъ разъ болѣ-
шій користи и обовязки свои взглядомъ членѣвъ якъ найсовѣтнѣйше выповнити
Зѣ думе умѣрену оплату обезпечѣ „Славія“ не лишъ будынки господар-
скі, знаряды, худобу и т. д., но на означенный часъ уже зѣ 3 мѣсяцѣвъ
почавши, также запасы збѣжа и пшпы въ столахъ, оборотахъ и стѣнахъ.
Для того не повинны бы нѣкто остана безъ обезпечѣны, при такъ
частыхъ и великихъ пожарахъ, при такъ грѣшной небезпечности и такъ под-
улашѣмъ станѣ экономичнѣмъ всего краю подъ думе користными усло-
віями аскураціиными, лѣтъ дае „Славія“.
Убезпечайте будынки безперерывно и збѣже бѣдай на часъ
молотѣмъ!
Внесени для обезпечѣны принимае Головна репрезентация банку „Славія“
у Львѣвъ, улица Коперника ч. 5 и кожде мѣсцеве Заступництво того банку.
Головне Заступництво банку „СЛАВІЯ“ у Львѣвъ.

ПРО РУСКУ ПРАВОШИСЬ
написав
С. НАГНИВІДА.
Цѣна 5 кр. а. в.
Дѣстати можна въ друкарни тов. имени Шевченка
у Львѣвъ, ул. Академична ч. 8.

Десять медалѣвъ заслуги, дипломы признанія
и дипломы гонорозый
на всевѣтнѣйшій выставѣ въ Антверпнѣ
за неарѣванный
Выробы косметичны, Тоалетны и Парфумеріи.
Антілентіа. Нѣякий артикулъ тоалетный не може итъ въ
зааводы цѣ-до успѣху и добротѣ зъ Антлентіа.
Сѣ средство, одержане зъ одвѣжующихъ субстан-
цій, ухилае въ короткомъ часѣ весныни, плямы печѣн-
кой, блязни и т. п., надае шкѣрѣ свѣжу бѣлѣсть, свѣ-
жѣсть и нѣжнѣсть. — Цѣна 2 зр.
Піліптонъ волосу снѣмому и сполѣвѣлому по колькоразо-
вѣ ужити привертѣе красну барву. ПІЛІПТОНЪ
не фарбуе, даме дѣмълѣдуе волосѣ, котре подъ вѣзвѣвомъ
сего бѣлѣзничого средствѣ: бѣлѣскуе первѣтну барву, мѣ-
лѣсть и бѣлѣсть. — Цѣна елякону 1 зр. 50 кр.
Валентинъ найсильнѣйше выпадѣние волосѣ задержуе, ца-
бульки волосѣй взмѣняе и до вытворѣванія та
порѣту волосѣ побуждае. Цѣлый еляконъ 3 зр. Пѣвъ еля-
кону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ
не мѣститъ жадныхъ металлическихъ примѣшкѣвъ, естъ се найчи-
стѣйша и найнѣжнѣйша мучка растѣния, приемоу прилагае до
лица, надае красну, природну бѣлѣсть и естъ неоцѣненнымъ сред-
ствомъ до гігіеничнаго оверасы лица.
Пуделко мале бѣлого пудры 60 кр., цѣле 1 зр., зѣ лебеди-
комъ 1 зр. 50 кр. Рожевый для блѣднѣющихъ и кремовый для
шатенокъ и брутѣтокъ, мале пуделко по 70 кр., больше зр. 1.10
зѣ лебедикомъ зр. 1.60 3748
Вода фіалкова. Усувае зъ лица прищѣ, лишѣвъ, угрики,
морщѣны и долика бѣсовы. Лице одѣвѣжуе вѣбѣлюе и вы-
нѣжнѣе. — Цѣна 1 зр.
Мыло косметичне бѣднѣчае ся надъзвычайною нѣжнѣ-
стію и дуже приемымъ знакомъ,
лагодно выплывае на нѣжнѣхъ, не допускае розпадатѣвъ
рукамъ и лицу, дуже добре очищуе шкѣру. Ухилае вес-
нянки и жовто-бурѣ плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ
у Львѣвъ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3,
и улица Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконницѣ ч. 20,
и въ Черновѣцахъ Рынокъ ч. 2.

АНТ. ЩЕРБА
МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЪ
во Львѣвъ, ул. Коперника ч. 10 або
ул. Шайехъ ч. 1.
мае честь поручити Вч. П. Т. Публіка-
ціи и Вѣд. Духовенству свою бѣду ро-
ку 1873 истинуючу
РОБѢТНЮ МУЖЕСКОЮ ОДЕЖИ
посля найповѣйшій моды, зѣ най-
лучшихъ товарѣвъ и по цѣнамъ якъ
найдепешнѣйшѣ, упрощаючи лѣто Ру-
синѣ о ласавѣйшій видѣвъ Вноу. П. Т. Публіка-
ціи и Вѣд. Духовенству, поручае
ласавому покровительству.
Всѣ ласавѣйшій замовленія выко-
нующіеся въ найкоротѣйшій
часъ. 2808

Теофілъ Копистинскій
артистѣ-малѣрь
звѣстный бѣдъ кольканнѣи лѣтъ
изъ своихъ працѣвъ малѣарскихъ, у-
крашае перьями въ стилѣ вѣсѣдѣмъ
разомъ зѣ позолоченіемъ, престолѣ,
иконостасѣ и нѣшій рѣчи. Принимаетъ
рѣзавскіи работы посля власныхъ
плѣновъ. Выговляе всякою вели-
чины церковны образы до иконостасѣ-
въ, престолѣвъ, плащеницъ — о-
лѣйными красками на полотнѣ и де-
ревѣ. Побѣльшае зѣ фотографіи по-
ртрѣты. Зѣ уповѣженія ц. к. консер-
ваторіи реставруе всякіи старинно-
сти, а то фрески, рѣзбы и т. ин. вхо-
дѣвъ въ кругъ працѣвъ малѣарства —
по найумѣреннѣйшій цѣнамъ. Под-
писанный проситъ Вѣд. Духовенство
занотувати собѣ его адресу.

Т. Копистинскій
у Львѣвъ, улица Краковска
число 20. 4095

Новіи униформы
для урядникоѣвъ державныхъ зельзничіхъ
можуть Вп. п. урядники одержати
зѣ звѣстной бѣдъ многихъ лѣтъ зѣ
свои солидності и рѣтелности фѣр-
мѣ по найнижнѣйшій цѣнамъ и най-
лучше выговляе.
Рѣвноже поручаю ся яко спе-
ціалістъ въ выговляваніи уни-
формѣвъ для урядникоѣвъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дѣтской. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публіка-
ціи на мои условия сылаты
остаю зѣ высокамъ поважаніемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львѣвъ, площа Капітульна ч. 8

РУ.
навички всякого рода;
Бандажъ руптуровый
и всякіи выробы рукавичныи
порукае найдешевше
Павло Лянгнеръ
передъ тѣмъ
Браты Лянгнеры
Львѣвъ, улица Галицка ч. 16.

МУЖЕСКУ
Безсилнѣсть
выкликну именю страшными на-
сѣдками тайныхъ грѣхѣвъ молодѣ-
лости и розпутія, усуне напѣвно и
на довто однокѣ, розширена въ
многихъ выданыхъ иллюстр. книга
Самохорона д-ра Ретаса
Россійске выданіе: 1 зр.
Польске выданіе: 1 зр.
Нѣмецке выданіе: 2 зр.
Тысячѣ людей найшли въ пѣй
поясненія своихъ вѣдѣвъ и направи-
вали свои мужескіи силы при помо-
щи вѣзваного въ книжцѣ способу
лѣченія. По одержаню франко на-
лежнѣстѣ, выплывае ся франко кни-
га въ кувертѣ маляшомъ выдан-
нѣвъ Р. Ф. Бирей въ Липску. (R. F.
Bierey's Verlagsbuchhandlung in
Leipzig.) 3980

Черезъ Адмністрацію Дѣла
можно замовити за знижену цѣну
отсы книжки:
Фавѣтъ, трагедія І. В. Іетого,
въ перекладѣ Івана Франка, зѣ пе-
реднимъ словомъ и поясненіями. Цѣна
знижена зѣ 1 зр. 50 кр. на 1 зр.
(зѣ рекомендаціоною пересылкою 1 зр.
15 кр.)
М. Раскѣвъ и Россійскій пап-
славизмъ, Корнила Н. Устиновичъ.
Цѣна знижена зѣ 80 кр. на 50 кр.
(зѣ рекомендаціоною пересылкою 65 кр.)
Хто замовитъ обѣ книжки на-
разъ, одержитъ ихъ за цѣну 1 зр.
60 кр. разомъ уже зѣ рекоменда-
ціоною пересылкою
Пояскъ тѣхъ обоухъ книжокъ
уже мало, треба поспѣшати зѣ
замовленіями.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і релігійних свят) з 5-ї години по полудню. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі з Діло.

Предплати і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвига 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ з наслідком за інсерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 ар. на пів року . . . 9 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 кр. на місяць . . . 1 ар. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 ар. на пів року . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вертають сі лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає більш ніж одного рядка. — Поодинокі члени коштують 8 кр. а в. Оголошення приймають сі по ціні 6 кр. одні строки інсератом в руб. „Надсудова“ по 20 кр. а в. Подати члени сі по 10 кр. одні строки.

Соймъ краєвий.

[VIII-ме засідання, III-он сесія, VI го року, дня 18 н. ст. марта 1892.]

Посли сходять ся надзвичайно пияво, а хоч засідання було назначене на 2-гу годину, то ледви о год. 2½, зібрав ся який-такій комітет (переважно з послів лівців) та маршалою водрузь засідання.

При читанні петицій забрав голюсь пос. о. Мандичевскій в справі петиції надвлянської ради повітової о призначенні дорожніх зв. Марковець до Деліти на краєву. Рівнож пос. Окуневскій підправив петицію учительськ. пов. городеньського о підвищенні платів.

Пос. Ір. Голубевскій оправдував ся, чому то він з'явив ся, що складає мандат інвестора.

Сараваданье виділу краєвого: о краєвих складах публичних у Львові і Кракові, о осушенні мокляків в повіт ланцутський і Ярославський; о підвищенні молочництва в краю — відозвано до комісії господарства краєвого.

Ухвалено єн блос в трьох читаннях закони, котрими дозволено побирати плату митову: на удержанье дороги громадскої Грамалов-Сороцько-Теребовля; обшарови двірському в Маріямполі водъ перевозу на річці Дністрі; громадъ Луги разом з двором водъ моста на річці Ілленці; обшарови двірському у Товчинці водъ моста на Вистриці; радъ повітової в Подгайцях на дорожъ Подгайць-Галич; радъ повітової в Кам'янці струминьской водъ моста на Полтав в Буску; та ще радми повітовим у Вадовицях і Мильці.

Пос. Яворскій в имени комісії дорожньої адавав справу з петиції виділу радъ повітової в Чешанові о зміні закона з 15 чвтія 1881 р. що-до дозвдъ зв'язаних. (Погаджене тої петиції подали ми в справах соймових.)

Комісаръ правительственный Ір. Лосъ заявив, що правительство поділяє вповні гадку комісії дорожньої, що не потреба зміни закона о дозвдъ зв'язаних.

Прийнято внесенє комісії. Надъ петицією радъ повітової в Мильці що-до зміни § 4 новелъ з 9 марта 1888 о дозвдъ зв'язаних ухвалено перейти до порядку денного.

Прийнято до справозданья комісія правничон з проектомъ доповняющего закона до закона краєвого з 20 марта 1874 (В. з. ар. 29) о закладанні і внутрішній устроєнн книгъ ипотечныхъ. Предкладає зміна опирає ся на тѣмъ, що для частей, вилучених зъ послѣдстві табуларной, може бути утворений окремихъ виказъ ипотечный в книгѣхъ, если рѣшена належитѣсь в реальности податкѣхъ правительственныхъ зъ тѣхъ частей выносятся по найменше 100 ар. В мѣстахъ справозданья каже ся, що правительство відвинуло вже проектъ такої зміни закона ипотечного за-для того, що цензуръ выносятся 25 ар., а гавало, що лишь подъ тѣмъ условіемъ буде зміна закона предложена санкція, если мінім. податку буде выносятся 100 ар.

Пос. Пілатъ в промовѣхъ противъ предложена комісії, выказуючи повривденіє в політичній правѣхъ тѣхъ, що мовъ бы суть посередній станомъ міжъ большою послобістю і селянствомъ. Поставивъ внесенє, що справозданье вертаєсь назадъ комісії зъ порученіємъ уважливѣй в провѣстѣ зміни сего закона певного береження правъ вірлістѣхъ.

Пос. Окуневскій такожъ годить ся за відозваніємъ того справозданья до комісії, бо выказує суперечности в законахъ краєвихъ, котрі давнѣше ухвалєні, а предладаніємъ проектомъ. Вкінці зазначає, що поднесені мотиви проф. Пілата що-до правъ політичній тѣхъ вірлістѣхъ цѣлкомъ не відповѣдають ліберальнимъ поглядамъ і змаганіямъ, отъ хочъ бы мазурскихъ пословъ, затерти рѣшницю міжъ обшаромъ двѣрскимъ а громадскою.

Пос. Скалковскій годить ся зъ поглядима проф. Пілата що-до політичного значеня сен зміни.

Пос. Фрухтманъ промовѣвъ в обо рѣхъ комісії.

Пос. Окуневскій выказує хибѣсть интерпретація пос. Фрухтмана дотично § 2 проектоваго закона.

Пос. Скалковскій ще разъ промовѣвъ за відозваніємъ проектоваго закона до комісії за-для выказанія поправокъ. По промовѣхъ референта пос. Клемєнсе-вичѣ — приступлено до голосованя і прийнято внесенє пос. Пілата, котримъ звернено цѣлий проектъ назадъ до комісії.

Ухвалєно послѣ внесеня комісії правничон перейти до порядку денного надъ петицією громады Великій Оч и възысканіє громады що-до перенесеня суду повітового зъ Краковца до Великихъ Очей.

До комісії горнячон з 8 членѣхъ выбравъ: Володиславъ Чайковскій, Горайскій, Охримовичъ, Палухъ, Ром. Потоцкій, Сашинскій, Щепановскій, Вікторъ.

Вѣдчаню внесеня: пос. Мидовича зъ резолюцією до правительства, чтобы приспосованье податку домово-классового поручити старостамъ — і пословъ Барабаша та Антоновича.

Пос. Борковскій поставивъ нагладѣе внесенє, чтобы поближити комісію санітарну о трѣхъ членѣхъ. (Сі члєны побѣли интенцій внесковца мали бы бути зъ партіи консервативной). При голосованні заявлено за внесеніємъ 52 пословъ, противъ 31 (лівців, рускй посла и намістникъ).

Слѣдующе засіданье відбудувать ся в субботу о 2-ій год. зъ полудня.

Внесенє пос. Барабаша: Зваживши, что нѣтъ иного обязательнаго устава дорожнаго есть именно для сельскихъ громадъ несообразно утяжеля, а навѣтъ подъ цѣлымъ взглядомъ несправедлива;

звѣсивши, что она власне для того не вѣдую выносує ся;

звѣсивши, что администрація дорогъ в краю спочиває в рѣзныхъ рукахъ и для того есть за дорога и несправедлива;

звѣсивши, что одинокі справедливимъ було бы, чтобы всѣ дороги были будовані и удерживані додатками до податковъ

Вас. соймъ зволить ухвалити:

Выває ся видѣть краєвий, чтобы слѣдующої сесіи соймовон предложивъ проектъ закона дорожнього, оперты на додаткахъ до податковъ и ужишней администраціи.

Внесенє пос. Антоновича: Зваживши, что продажа и продукция на нѣмъ вѣла ся до недавна примѣтнѣно;

звѣсивши, что уживанье каніту яко средства навозового по причинѣ що-разъ больше ровширяющего ся намаганя до рациональнѣйшій господарни що-разъ больше ширитъ ся;

звѣсивши, что в послѣднихъ годовыхъ рокахъ инвентаръ мѣсцями значно зменшивъ ся а тѣмъ самымъ давєсь відчувати недостатъ звычайной навозу;

звѣсивши, что в польгѣхъ, удѣленъ правительствомъ, зѣсь се зъ відозвъ ц. к. дирекціи скарбовон до видѣлу краєвого выходить, переважно лишь идуть в користь большахъ посѣлостей —

вас. соймъ зволить ухвалити:

Соймъ краєвий признає конечность зѣлѣнієхъ мѣсцевон (віціальной) міжъ двѣрцѣхъ зѣлѣнієхъ а самією (зѣбриню каніту) в Калущи.

Бесѣда посла о. Сѣчиньского,

выголошена на 6-мъ засіданні сойму при мотивованні сего внесеня в справѣ зміни инструкцій для школьных радъ мѣсцевыхъ.

Высвѣтъ сойма!

Спеціальній случай назѣвъ мене на гадку, чтобы розсѣлѣтти, чи господарни мѣсцевыхъ радъ школьных розвиває ся здорово и на законныхъ осеовахъ. Потребы школьній зъ арт. 24 востають, людѣсть сама відчувавъ чѣмъ разъ больше конечность засконости вымогає зъ огляду рішительного і дактичнѣйшій урядженя школь. Зъ того і бюджеты школьній востають зъ року на рікъ и выносятся уже и по сѣлахъ значительнѣйшій сумы. Сей тягаръ спадає значительнѣйшій частью на громады. Прѣблѣшенє его неразъ за надто дав ся водрути убожшій людности. Але що найважнѣйше, поднесенє того тягару часто наступає и в случаяхъ неконечной, не дѣйствіи потребности, лишеєсь оно выключно узанно мѣсцевон радъ школьній, а неразъ навѣтъ безъ відомости репрезентаціи громадскої. Репрезентація громадскої не має фактично права вглядѣти въ господарку громадѣхъ, водъ нея отирають зъ тѣхъ грошей и не має найменшого впливу на удѣленє абсолютнѣйшій зъ тѣхъ рахункѣхъ.

Послѣ загалнѣйшій практикѣ, основуючій ся на § 16 обязательной инструкціи, выданѣй ц. к. краєвою радою школьною, прѣліментаръ школьній укладѣють мѣсцевѣ радъ школьній, водѣмляють ихъ просто до потвержденя окружнѣхъ радми школьнимъ, а зъ водѣмѣхъ прихѣдѣть тѣ прѣліментаръ вже яко готовѣй бюджетъ школьній, котрыхъ цѣрѣхъ не може вже зміняти анъ репрезентація громадскої анъ навѣтъ рада повітова. Цѣрѣхъ тѣ вхѣдѣть обовязково въ бюджетъ громадскій. А навѣтъ въ смыслѣ розпорядженя ц. к. радъ школьных краєвой проценты додатку школьного не вѣдѣсь ся въ границю, по-надъ котру тягаръ зъ додаткахъ громадскихъ потребує послѣ обовязующої закона громадскої вышней затвержденя.

Що практична така не добра, се відомо каждому, хто вѣ житію дотыкаєть ся близько тѣхъ справъ. Наслѣдствіи такої справы такий: цѣлковитѣй розстрѣй въ господарствѣхъ фондахъ

мѣсцевыхъ радъ школьных, вѣзвѣдѣній уже сегодня на той хаосъ, який передъ роками мы найшли въ господарствѣхъ окружныхъ радъ школьных.

И рѣчь природна! тажъ господарка та вынѣта зъ-подъ всякого контролѣ — фактично вѣхто єн по сѣлахъ не контролює! Рада громадскої вѣ, бо ий не передкладають анъ прѣліментаръ выдатковъ на цѣли школьній, анъ рахунѣвъ зъ выдѣлахъ грошей, анъ замѣненя рахунѣвъ, а тѣмъ кѣмъ складають ся вѣ касѣ громадскій, але тѣ кѣмъ служать тѣмъ для само-вырахованя начальнича громадскої и оправданя позиціи вѣ деннику, вѣ котрій записано, что начальнича того а того дня выплатѣвъ прѣдсѣдѣтелю школьній радѣ тѣмъ а тѣмъ. Але обѣ тѣмъ, чи той прѣдсѣдѣтель уживѣть тѣ грошѣ на выдатокъ обнѣйшій школьнымъ бюджетомъ и вѣ який высѣтъ, громада не знає и не має навѣтъ права пытаніє! Послѣ обовязующої инструкціи мѣсцевѣ рада школьна складає вѣ концѣмъ року рахунѣвъ зъ порученыхъ выдатковъ передъ окружною радою школьною.

Але-жъ, панове! Бюджеты школьній укладѣють ся передъ концѣмъ и улыномъ року, а затверджують ся вѣ груднѣ каждого року; такъ само і бюджеты громадскій: значить — вѣ прѣліментарѣхъ обнѣйшій, передладаныхъ вѣ мыслѣхъ инструкціи школьній до концѣ мая окружнѣхъ радми школьнимъ, не фігурують и не можуть фігурувати цифры остальныхъ казовыхъ, бо ихъ высѣтѣсь вѣ той порѣ вѣхто не може передвѣдѣти. А людѣсть, чудуючи ся, пытає, де двѣдѣють ся тѣ остальности казовѣ зъ каждого року?

Та може, панове, хто зъ васъ скаже, что послѣ инструкціи выданѣй краєвою радою школьною для окружныхъ радъ школьных, именно послѣ § 39 той инструкціи окружнѣхъ радъ школьных обязаны оправдывати рахунѣвъ мѣсцевыхъ радъ школьных, выдавати абсолютнѣйшій и рахунѣвъ разомъ зъ кѣмъ складѣти до актиѣхъ.

Признаю, панове, что сѣ послѣднѣй чинѣсь складає рахунѣвъ и кѣмъ ад аста сповняють окружнѣхъ радъ школьній, але сповняють сѣ чинѣсь безъ провѣрѣваня и безъ оправдѣний рахунѣвъ, а то просто зъ той причины, что не мають до того анъ спромога, анъ охоты. Бо, пытаю ся панѣвъ, зъ котрыхъ певно неоднѣхъ вхѣдѣть вѣ складѣ ц. к. окружнѣхъ радъ школьных: котрій членъ автономнѣйшій окружнѣхъ радъ школьных мавъ бы охоту подѣлѣти сѣ тотъ тяжко, але заравномъ несправдѣно чинѣсь? А може гавдаєть, что ту чинѣсь сповняє инспекторъ? На се свѣжу вамъ, что навѣтъ при найдѣлѣшій воли фѣзично не може сего робити. Такъ само ц. к. референтъ окружнѣхъ радъ школьных мусѣвъ бы хѣба цѣлый частъ посватѣти, чтобы провѣрѣти, порѣвнѣти зъ прѣліментарѣхъ, выказати остальности казовѣ зъ сѣхъ або сѣхъ казанѣхъ школьнѣхъ вѣ его окружѣ.

Щобы оправдати мое твержденє, наведу вамъ, панове, конкретнѣйшій случай. Вѣ одній громадѣ складувало черезъ чотирѣ рока якуєсь суму на справленє новыхъ лавокъ, а помямо того черезъ три рока не куплено вѣхъ однихъ лавекъ, а остальности казовыхъ не було, бо прѣдсѣдѣтель уживѣть ту суму на залагодженє вѣнчѣхъ потребъ, але не обнѣйшій бюджетомъ. А коли той фактъ, что вже водъ чотирѣхъ лѣтъ вкладає ся ту саму позицію вѣ прѣліментарѣхъ и жадає ся на ту саму рѣчь жертвѣ водъ стѣрѣвъ конкурентѣхъ, сповнаєшь обшаръ двѣрскій до жадає рахунѣвъ зъ трѣхъ лѣтъ, водѣмлено тому обшарѣ двѣрскому права жадає рахунѣвъ.

Другій фактъ конкретнѣйшій: Вѣ одній мѣсцевѣй радѣ школьній ухвалѣла 6 ар. на двѣрское мытѣ подлога вѣ двѣхъ клѣсахъ. Сѣ позицію 6 ар. затвердила окружна рада школьна, а суму выплатѣно зъ касѣ громадскої на рушн прѣдсѣдѣтелю радъ школьній. Прѣдсѣдѣтель радъ школьній выплатѣвъ тѣмъ, що мыли подлогу, за двѣрское мытѣ 2 ар. 40 кр., а що лишило ся зъ той бюджетової позиціи, 3 ар. 60 кр., выплатѣвъ собѣ самому за доставу чотирѣхъ бочѣхъ воды. (Славно!)

Третій фактъ: До одного мѣсцевѣй правѣждає делегатъ радъ повітової на люстрацію громадскої господарни. Вѣ тѣмъ мѣсцевѣхъ начальнѣхъ громадскій бує заравномъ прѣдсѣдѣтелемъ радъ школьній. Отже той начальнѣхъ разомъ зъ писаремъ пакують вѣ рахунѣвъ громадскій, зладѣний ад usum делегата, кольосальну розстрѣй суму на выдатки школьнѣхъ и документують той выдатѣхъ зъ громадскій касѣхъ вытѣми, выставленыхъ самимъ начальнѣхъ яко прѣдсѣдѣтелемъ радъ школьній. Делегатъ водѣждає зъ повною вѣрѣю о невѣрности а навѣтъ пожертвованю того начальнѣхъ громадскої, а мѣщанѣ, котрі наклакали ту люстрацію, водѣсѣсь ся до окружнѣхъ радъ школьных, чтобы отворити очіи тому делегату, и просятъ выдати ихъ водѣмѣхъ рахунѣвъ зъ выдатѣхъ школьнѣхъ зъ остальныхъ семи лѣтъ. На се отирають резолюцію, что зъ тѣхъ выдатѣхъ вже каждого року выдала рада школьна окружна абсолютнѣйшій мѣсцевѣй радѣ школьній а жадає водѣмѣхъ

рахунѣвъ не може анъ рада громадскої, анъ обшаръ двѣрскій, а тѣмъ менше поодинокій мѣщаничѣхъ громады.

Панове! не потребує доказувати, что при репрезентаціи системѣхъ каждая галузь господарства публичного повинна стояти подъ контролемъ тѣхъ чинѣнієхъ, зъ котрыхъ жертвы удержує ся, и для того, хочъ знаю, что дотѣрѣшнѣйшій практикѣ безконтрольнѣйшій господарни мѣсцевон радъ школьній основує ся на обовязующій инструкціи ц. к. радъ школьній краєвой, не вѣзвѣсь ся назвати ту практику школьною, а навѣтъ незаконною. Она незаконна, бо спротивляє ся законѣхъ школьному зъ 25 чвтія 1873. И дѣйствію, згаданій законѣхъ вѣ § 9 уступѣхъ 7 выразѣно і категорично постановленє, что мѣсцевѣ радъ школьній обязаны передладати прѣліментаръ потребности школьнѣхъ репрезентаціи громадскій и складѣти рахунѣвъ зъ тѣхъ грошей.

Сѣ постановѣ конечна і рациональна, скоро школа є закладомъ громадскимъ, бо-жъ краєва рада школьна вѣ розпорядженю зъ 16 марта 1868 узвала школу закладомъ громадскимъ, — скоро, кажу, школа є закладомъ громадскимъ, то властвію господарствѣхъ экономичнѣхъ школьнѣхъ є репрезентація громадскої. (Славно!)

Мѣсцевѣ рада школьна сѣ тѣмъ спеціальній статѣйшій комитетъ, котрому артикуломъ 20 закона зъ 2 мая 1873 поручено зарѣдъ мѣсцевѣй фонду школьного. А инструкція краєвой радъ школьній вѣ § 15-бмъ той обовязѣть назвала вже правомъ самостоятельного обѣсѣ дѣланя взглядомъ зарѣдѣ і розпоряджуваня фондами, зъ котрыхъ мають бути покрьпані выдатѣхъ школьнѣхъ зъ арт. 24-го. Законѣхъ розумѣть: коли я даю кому грошѣ, чтобы вѣ имени моємъ ними зарѣдывати на выдатѣхъ, названѣхъ потребѣхъ, то тѣмъ самымъ же не зѣркаю ся права рѣшати о высѣтѣхъ сумѣхъ, першенствѣхъ і наглѣстѣхъ потребѣхъ, и домагатѣсь водъ него рахунѣвъ зъ отриманыхъ водъ мене грошей.

Те право обмежила инструкція краєвой радъ школьній и оно стало ся вѣзвѣрнѣе, бо та инструкція обовязує мѣсцевѣй радъ школьній, чтобы передладати прѣліментаръ окружнѣхъ радми школьнимъ, а не обовязує, чтобы передладати ихъ мѣсцевѣй репрезентаціи громадскій. Вѣ мыслѣхъ той инструкціи окружна рада школьна затверджує мѣсцевѣй прѣліментаръ навѣтъ безъ засягненя описи водъ репрезентаціи громадскої.

По тѣмъ затвержденю стає прѣліментаръ бюджетомъ, о цифрахъ того бюджету доводѣсь ся репрезентаціи громадскої вже по затвержденю і мусѣть тѣ цифры прийняти безъ зміны вѣ свѣй бюджетѣ, мовъ бы які „стали зобовязаня“. Правда, лишеєсь ся репрезентація громадскої дорога рекурсу до краєвой радъ школьній противъ ухвалѣхъ окружнѣхъ радъ, але пытаю, чи та довга дорога певна? чи користна для одержаня вѣхъ нажежитѣхъ частѣхъ затвержденя бюджету громадскої радми повѣрѣнѣхъ? чи она добра і користна вѣ интересѣхъ самого господарства школьного?

Такъ само і право репрезентаціи громадскої застереженє вѣ законѣхъ до жадає рахунѣвъ зъ даныхъ грошей сталоєхъ извѣрнѣе, скоро инструкція ц. к. радъ школьній обовязує мѣсцевѣй радъ школьній до передладаня рахунѣвъ окружнѣхъ радъ школьній, а не обовязує до передладаня рахунѣвъ мѣсцевѣй репрезентаціи громадскої.

Вѣ тѣмъ лежить, послѣ мого переосвѣдченя, причина хаосу и неладу вѣ господарствѣхъ школьній. Зъ того йде неразъ а навѣтъ часто неладъ вѣ господарствѣхъ громадскихъ, вѣ сѣмъ лежить и жерело мѣщанѣхъ и за тѣмъ иде нартѣканє на перетѣженє конкурентѣхъ стѣрѣвъ зъ причины школьнѣхъ и те нартѣканє головнѣмъ водѣмономъ розходѣть ся по сѣлахъ, зъ котрыхъ школьнѣхъ же досѣ нема, і успѣбноє ихъ несправдѣно для гадѣн заснованя школь. Есть якась аналогія вѣ справахъ бюджетовыхъ міжъ водношеніємъ школьнѣхъ радъ краєвой и видѣлу краєвого до репрезентаціи краєвой, а такимъ водношеніємъ окружнѣхъ радъ школьній и мѣсцевѣй до репрезентаціи громадскихъ. Аналогія та, не вѣхъ точнѣхъ консеквентно переведѣна, зѣстала вѣ законѣхъ, а водношенє звнѣхуєа же горше згадана инструкція ц. к. радъ школьній. Вѣ той несправдѣности видѣжу блудъ організаціи.

Усвѣту его цѣлкомъ не можна, бо вѣнѣхъ увѣшнѣхъ уже вѣ законѣхъ, але бѣдѣхъ напавляти треба те, что можна, особливо коли тѣхъ напавляти домагає ся самъ текстъ и духъ школьного закона.

Постановѣхъ инструкціи ц. к. радъ школьній краєвой для мѣсцевыхъ радъ школьнѣхъ и окружнѣхъ повиннѣхъ бути зміненѣхъ на згѣднѣхъ зъ законѣхъ школьнимъ.

Прѣліментаръ школьній мають предладати сѣ мѣсцевѣй репрезентаціи громадскої бѣдѣхъ для высказаня своєи описи и такъ доперва йти до окружнѣхъ радъ школьній до затвержденя.

Рѣчнѣхъ рахунѣвъ мають передладати ся окружнѣхъ радѣ школьній, репрезентаціи громадскої и обшарѣхъ двѣрскому. Безъ засягненя

Зъ дружавей крѣ. им. Шевченка, нѣдъ зарядомъ К. Баджарского

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускѣ святѣ) о 5-й годѣ по полудни. Литературный додатокъ „Виблотеки найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выхдитъ въ вторникъ, и въ вторникъ и пятницу на перемѣну разомъ въ Даломъ.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. У Вѣднѣ M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и напечатаніе за инсераты платитъ у Львовѣ.

У Львовѣ дня 21 м. ст. марта 1892.

Зъ рѣшыхъ сторѣнь краю наша редакція достае вѣсти про дуже прикрій станъ нашихъ селянъ, про формальний голодъ.

Въ деюгрыхъ сторѣняхъ нинѣшній станъ має бути ще прикрійшій, а вѣкъ бувъ въ роцѣ 1889-бмъ.

На сей рѣкъ — якъ звѣстѣно — не тільки абже дуже недородило, але й бараболя хвѣла, котрою вѣдъ Рѣдѣва головню кормить ся масы нашего люду по селахъ. Одна бѣда — якъ то кажуть — сама не йде а десять за собою веде, — такъ и у нашихъ несчастныхъ селянъ. По загальнѣмъ недородѣ въ осени мшва сплюндрувала озимий засѣвъ... Яка жъ надѣя на будущій жыва?

Зарѣбку, якъ звѣстѣно, въ нашѣмъ краю нема, особливо въ зимѣ, отже бѣдний селянинъ не має можности заробити гроша потрібного на вупно жытности. Збѣжа на вѣдрѣ вѣдъ богатшого не достае, бо й тому не зародялось. Отже нѣ гроша нѣ збѣжа! Що-жъ въ тѣмъ скрутихъ положеню має чинити бѣдний селянинъ та ремѣсникъ по мѣстечкахъ? Нема внишоа рады, якъ вѣдѣтись павантамъ-жидамъ зъ мѣстѣ в мѣстечокъ, котрѣ вѣговани спроваджують абже — головню кувурду — и дають селянамъ-хлѣборобамъ та ремѣсникамъ на пождѣ зъ великимъ баршемъ, — добре ще, коли баршь выносивъ лишь одну третину (н. пр. за 6 ар. 9), а то буває и высій!

Розумѣ ся, середъ такого прикрого положеня бѣдного люду по селахъ и мѣстечкахъ пруба податкова функціонує, якъ завсѣгды. На новелю екекуційну при стяганю податкѣ вѣхто не вважає — выводитъ зъ хлѣва и тагнуть зъ хаты, що тільки дасть ся вывѣсти и потагнути, — въ однихъ мѣстечку — якъ оповѣдають — вытягли хлѣбъ зъ печи, що его сиекла бѣдна господаря для дѣтей голодныхъ.

Однимъ словомъ: нужда и роспука по селахъ и мѣстечкахъ! Та въ нашѣмъ краю, у вѣхдѣй Галичинѣ, нѣхто, до кого бы се належало, не звертає уваги на сю нужду, — на нужду селянъ и дробныхъ ремѣсниківъ. Не слѣдно, чтобы интересовали ся тымъ властью політичній и автономічній. Въ заходѣй Галичинѣ творять ся бодай комитеты ратушкѣ и вѣстають до властей, — у насъ же й того не видно! А зъ вѣстей, якѣ доходить зъ рускои части краю, треба вносити, що голодъ и нужда тутъ не меншій, якъ тамъ.

Теперь радѣть соймъ краевый. Нехай бы

вѣдъ заинтересовувать ся сою справою, также догнѣваючою селянскую и ремѣсничу верству нашего краю, зѣрѣвно, якъ справедливо заинтересовувать ся долею бѣдного стану учителей народныхъ, та якъ рада державна заинтересовувать долею своихъ урядниковъ въ те-перѣшнымъ часѣ прикрого дорожѣя.

Голодуячому люду ни конча! треба прий-ти въ помощь. Правда, голодній роки теперь повтаряють ся за часто, але-жъ не людь тому виненъ, — а таковыя голодовки нужны се-редъ люду на нѣчо не зѣдѣть ся, бо она на-нѣ вже видна и загально знана, а насхѣдны еи мусѣть за короткій часъ проявити ся въ прикрій способѣ. Обязанкомъ властей повинно бути — не допустити масъ люду до крайнои ру-ны. Они въ часѣ нещастя повинны самѣ подати бѣднѣмъ помѣщну руку, а не позволити, чтобы павѣи, користаючи зъ еи нещастя, высасали зъ еи остатокъ сови. Бо коли селянинъ и ре-мѣсникъ буде высасанъ до остатка, — не по-може вже и секвестраторъ. То-жъ caveat con-sulens!

Справы соймовѣ.

Комісія шкѣльна полагодила на своѣмъ засѣданю въ пятницу важну справу, а именно похѣпшенѣ платѣй учите-лѣвъ народныхъ. Сю справу розсужду-вано найперше въ субкомитѣтѣ и ажъ вѣдѣтъ прийшла передъ нову комисію шкѣльну. На засѣданю бувъ присутній вице-президентъ кра-евои рады шкѣльной д-ръ Вѣжжисейскій и ре-ферентъ бюджету шкѣльного п. Мадейскій.

При полагодженю внесень послѣвъ Цоля, Асника и Ковальского ухвалѣла комисіа по-сла основного справозданя пос. Цоля отѣй засады:

Въ новѣмъ провѣтѣ буде пропущеный третій уступъ арт. 13 закона зъ 1889 р. про вѣдѣносны правый учителей, що признаванѣ пятнадцѣтихъ додатѣвъ має повтарѣтись лишь до 30 лѣтъ службы на посадѣ сталою учите-ля. Рѣвно-жъ має пропустѣтись 5-тый уступъ того артыкула що-до вѣдѣносныа пятнадцѣтихъ додатѣвъ при перенесеню учителя до вышои мѣстечности, въ котрой есть вышѣ платѣя.

Послѣя нового проекту дѣлѣть ся платѣй учителей шкѣль народныхъ на отѣй клѣсы:

А) Въ школахъ звѣчайныхъ:

І. клѣса лишѣсь безъ амѣны.

ІІ. клѣса: въ Вѣдѣй, Дорогобичи, Яросла-вѣ, Коломиѣ, Новѣмъ Санѣхъ, Перемишлѣ, Ра-шевѣ, Самборѣ, Станіславовѣ, Тарновѣ и Тер-нополѣ по 700 ар.

ІІІ. клѣса: въ Бѣхѣ, Бродѣхъ, Бережа-нахъ, Бучачѣ, Горѣцѣхъ, Городку подъ Льво-вомъ, Яелѣ, Яворовѣ, Короснѣ, Подтуржѣ, Сяноцѣ, Сянѣнѣ, Сокалѣ, Стрыку, Теребовлѣ,

Вадовницѣхъ, Вѣличѣхъ, Золочевѣ и Жовнѣхъ по 600 ар.

ІV. клѣса: у вѣсѣхъ вышѣхъ мѣстахъ и мѣстечкахъ въ половинѣ по 500 ар., въ поло-винѣ по 450 ар.

V. клѣса: Въ громадахъ сѣльскихъ 15% посады въ кождѣмъ повѣтѣ по 400 ар., 20% посады по 300 ар.

Б) Въ школахъ выдѣловыхъ:

І. клѣса лишѣсь безъ амѣны.

ІІ. клѣса у вычѣсленныхъ повѣсѣхъ мѣ-стахъ подъ ІІ. по 800 ар.

ІІІ. клѣса въ мѣстахъ, якъ выше подъ ІІІ. по 700 ар.

ІV. клѣса у вѣсѣхъ вышѣхъ по 600 ар.

Платѣя молодшого учителя въ першѣхъ 3 клѣсахъ шкѣль звѣчайныхъ и у вѣсѣхъ клѣ-сахъ шкѣль выдѣловыхъ выносивъ 60% платѣй учителя старшого школы, при котрой мо-лодшій учитель служить. Платѣя молодшого учителя въ двѣхъ слѣдующихъ клѣсахъ платѣй шкѣль звѣчайныхъ буде выносивъ 300 ар. рѣчно. За основу до обчисленя платѣй молод-шого учителя въ школахъ звѣчайныхъ І. клѣ-сы принято платѣю старшого учителя въ квѣ-тѣ 800 ар.

Вынагороду учителей, тымчасово уста-новленыхъ, означитъ краєва рада шкѣльна, од-накъ она не може выносивъ менше ажь 250 ар. рѣчно.

Вѣдѣтъ ухвалѣно амѣну арт. 18 уст. 2. въ такий способъ: Въ громадахъ сѣльскихъ, положенныхъ въ лучшѣ 3 километровъ вѣдъ мѣ-ста Львова и Кракова (разомъ зъ Подтуржемъ) будутъ побирати учителя мѣсцевый додатокъ, до емеритурѣ невчислѣемый, въ квѣтѣ 100 ар. Въ громадахъ безосередно примѣжанныхъ зъ мѣстами другой клѣсы платѣй учителей, та въ мѣсцевостяхъ, правнанныхъ мѣстами ку-пелевыми, побирати будутъ учителя мѣсцевый додатокъ, до емеритурѣ невчислѣемый, въ квѣтѣ 50 ар. Вѣсѣй нинѣшнй додатокъ мѣсцевый, о сѣбѣ-ко они обяжѣють фондъ краєвой, або о сѣбѣ-ко могли бы его обяжѣти, ухвалѣе ся.

Першій уступъ арт. 12, постановляющій, що, если въ насхѣдѣвъ сего закона учитель въ своѣй платѣй мѣвъ бы потерпѣти шкѣду, задержѣвъ дотепершню платѣню яко додатѣвъ особасти, доки не буде перенесенъ на вы-сшу посаду — буде теперь помѣщенъ въ арт. 15, котрого дотепершній змістѣ зъ огляду на вѣдѣный законъ про кѣтихѣтъ ставѣ ся безпредметнымъ.

Дѣ арт. 16, де говорѣтъ ся про безпѣ-не мешчанѣ, яке належитъ ся директорѣмъ, управѣлѣмъ школъ, также учителямъ (рѣ-вно-жъ молодшѣму учителямъ), котрый самъ о-дѣнь учѣтъ въ школѣ — выдѣнено уступъ въ своѣхъ — нѣмѣтъ ухвалѣно додатѣвъ, що въ нашѣй учитель въ мѣстахъ и мѣстечкахъ побирѣтъ будутъ додатѣвъ на мешчанѣ, выно-сѣй 10% ихъ платѣй.

Комісія ухвалѣла вѣдѣтъ посла предѣ-жена выдѣлу краєвого, пропустѣти 1-шій у-ступъ арт. 8, що-до означеня, котрый зъ „но-во-именованныхъ“ учителей має повнѣти обо-язка управѣлѣа школы, а нѣмѣтъ додати

Предплата на „ДѢЛО“ зъ літер. додаткомъ въ Австріи:

на цѣлый рѣкъ . . . 18 ар. на цѣлый рѣкъ . . . 24 ар.
на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар.
на чѣвертъ року . . . 4 ар. 50 пр. на чѣвертъ року . . . 6 ар.
на мѣсѣць . . . 1 ар. 50 пр.

у Львовѣ:

на цѣлый рѣкъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 8 ар.
на чѣвертъ року . . . 4 ар. на мѣсѣць . . . 1 ар. 35 пр.

Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вѣрѣтѣть ся лише на поперед-застереженю. — Редакція неопечатѣвъ вѣдѣтъ бѣдѣ.

Послѣднее чѣсло комѣты 8 ар. а. в.

Оголошеня принимаютъ ся по цѣнѣ 6 ар. бѣдѣ однои стрѣлки инсератовъ въ рубр. „Надѣсланѣ“ по 20 ар. а. в.

Подѣлки числѣтъ ся по 10 ар. бѣдѣ етишѣ.

въ арт. 4 яко уступъ 3, що если розходитъ ся о обсаженѣ посады управѣлѣающего учителя вѣдѣна-вѣдѣна школы, окружна рада шкѣль-на умѣщѣ на лѣтъ компетентѣвъ лѣтъ тѣхъ кандидатѣвъ, котрыхъ уважає за спеціально уѣдѣбленыхъ до управы.

Въ насхѣдѣвъ повѣсѣшихъ ухвалѣ насту-пить цѣлѣковѣе знесенѣе шкѣль фѣліяль-ныхъ и перемѣна ихъ на звѣчайнѣй школы о-тѣловѣй.

Проектѣванный законъ має вѣйти въ жѣ-тѣе зъ дѣнемъ 1-го января 1892 р.

Вѣдѣтъ ухвалѣла комисіа резолюцію, вызѣваючу правительство а вѣдѣлѣно краєву ра-ду шкѣльну, чтобы у вѣсѣхъ школахъ о двѣхъ до пяти посадахъ учителей етѣловыхъ, од-на зъ нихъ была установлена яко посада мо-лодшого учителя, въ школахъ же о бѣльше ажь пяти посадахъ учителей етѣловыхъ, двѣ зъ нихъ были установленѣ яко посады молод-шихъ учителей.

По вѣдѣканеню внесенѣа пос. Войт. Дѣду-шѣцко, котрый поставѣвъ внесенѣе на вѣдѣ-ложенѣе цѣлои справы, ухвалѣла комисіа, что-бы передъ предложѣнемъ соймовѣа справоздан-я зъ проектѣмъ похѣпшеня платѣй учителей порѣзумѣти ся зъ комисією бюджетовою що-до погляду на фѣнансовый ефѣктъ проекту.

Послѣя сего проекту похѣпшенѣе платѣй учителямъ збѣльшитъ рѣч-ный выдатѣкъ майже о 200.000 ар.

Рѣвно-жъ полагодила комисіа шкѣльна ще другу важну справу, а то что-до основаня рускои гѣмназіи. По одно-голосѣй ухвалѣ коломѣйской рады повѣтѣвои что-до основаня рускои гѣмназіи въ Коломиѣ ухвалѣла комисіа шкѣльна потребу основаня рускои гѣмназіи въ Коломиѣ.

Бѣсѣда посла Телишевского,

выголошена на 7-мѣ засѣданю сойму дня 16 н. ст. при мотивѣрованю внесенѣа о змѣну воймовѣи ординаціи выборовъ изъ цѣли засѣданя непосред-ныхъ выборовъ изъ курѣи меншѣи постѣлости.

Высѣй соймѣ!

Чи ставѣти менѣй внесенѣе о змѣну сой-мовѣи ординаціи выборовъ чи нѣ, чи перед-кладѣти на ново проектъ закона, предложѣный мною, на передѣслѣдѣмъ засѣданю сойму, чи нѣ — таке пытанѣе поставѣвъ я собѣ на послѣдѣмъ засѣданю высѣго сойму. Отѣкъ я пытаѣ себе на передѣслѣдѣмъ засѣданю, коли лучшѣе ся тутъ фактъ, досѣ въ аналѣхъ нашего парламентарного жѣтѣа невѣдѣстный, не-чѣванный, що поставѣно внесенѣе заразъ у першѣмъ чѣтаню было а limite безъ входженя въ его meritum вѣдѣненѣе. Способъ досѣ въ нашѣмъ жѣтѣу парламентарнымъ не практико-ванный, жѣтѣемъ и значѣмъ парламентарнымъ неузаконѣный, привѣловѣвъ мене завагувати ся, чи выступѣти менѣй зъ проектѣмъ, котрый въ декѣторѣхъ засѣнахъ годѣвъ ся зъ однимъ

бою повстанѣа. Маскуючи прѣяны въ очѣ, вѣдѣвъ высѣвъ тайно въ нѣчи обѣсѣнца до Вѣдѣа зъ-повѣдомленѣемъ министра Лѣковича, що го-ловнѣй вѣровѣдѣръ повстанѣа укрывають ся въ его замкѣ, и зъ запытанѣемъ: що має зъ нимъ почѣти. Черѣзъ сю обѣду арѣду хотѣвъ Фр. Керѣ приподѣбѣтѣсь министрѣмъ а въ послѣд-кахъ уѣти карѣ, яка ему угрожаѣла, що на-лежѣвъ до повстанѣа. По вѣдѣхъо дѣнѣхъ, повер-нувъ послѣнецъ зъ Вѣдѣа зъ письменнымъ приказѣмъ министра, чтобы Керѣ уѣзѣзѣвъ сво-ихъ гостей и доставѣвъ подѣ сильною сторо-жею до Вѣдѣа. Такъ въ одѣй хвѣлѣ перемѣ-нѣвъ ся другъ на ворога. Коли графъ Зринѣй зъ Франгѣпаномъ чуѣи ся безпѣчнѣмъ подѣ стрѣхою давного товариша, найшовъ неспѣдѣ-вано ранкомъ зъ уѣзѣровѣно служѣбою комнату своихъ гостей, повѣзѣвъ ихъ шурами безѣо-ронныхъ, всѣдѣвъ силою въ приготѣваню на-рѣту и подѣ оружию ескѣртою вѣдѣсѣлавъ обоѣхъ министрѣмъ Лѣковичѣмъ, де ихъ заразъ особѣно осадѣно въ закрѣтовѣй вѣзѣнѣи.

Въ часѣ, коли Спанѣвъ зѣдобувъ замѣкъ Чѣкатурѣтъ та слѣдѣтъ по охрѣстѣности за по-встанѣа, вѣдѣловѣвъ генѣралъ Спорѣкъ зъ войсковѣмъ подѣ замѣкъ Мурѣанъ, котрый оборо-няѣла горяча патриѣтка маѣарѣна Марѣа Сѣчѣ. Мѣмо еверѣтѣнои обороны подѣдѣвъ ся замѣкъ зъ прѣчины зѣрады. Спорѣкъ зѣявѣвъ замѣкъ, уѣзѣзѣвъ коменѣданту Марѣю Сѣчѣ зъ еи секретѣремъ Надѣмъ (Nagy) и другими повстанѣ-цами. Котрыхъ неудѣлѣосъ учѣти завѣчасу. Зѣ-дѣдѣный секретѣрь, щобъ себе рѣтувати, зѣловѣвъ въ руки Спорѣка повѣренѣй тайнѣй папѣры, де мѣстѣлись планы повстанѣа зъ списѣми именъ повстанѣцѣвъ. Тѣ папѣры становѣли основу до уѣзѣвеня деякихъ знаменѣтыхъ маѣгѣнѣтъ ма-ѣарѣкѣихъ а обѣсѣла до выѣченя именъ карѣного процесѣу о вѣраду держѣва. Зъ тѣхъ папѣровъ дѣзнано ся у Вѣдѣи, что гр. Зринѣй и товаришѣ зѣносѣлись тайно зъ княземъ семѣнѣгородскимъ и цѣсарѣмъ турѣцѣмъ, чтобы войсковѣмъ и грѣмѣи спѣмѣтали ихъ повстанѣе противъ Австрѣи.

3)

Родина Ракоцихъ въ замкѣ Мункачѣмъ.

Историчнѣ повѣстка Василя Чернѣцкого, парѣжа зъ Сѣлица белѣского.

(Далѣше.)

Не слушаючи представѣнѣи матерѣи, Францъ попраѣцѣвъ загѣвѣану матерѣю и молодѣу жыѣву, выѣхѣвъ зъ Мункача зъ численною служѣ-бою до своего тѣстѣа гр. Ц. Зринѣого перебуѣваю-чѣмъ въ укрѣплѣнѣмъ замкѣ въ Чѣкатурѣхъ. Въ тѣмъ замкѣ, де было повно нагромадѣе-ныхъ военѣныхъ приборѣвъ, зѣбрали ся повстанѣ-цѣ, организуѣвались мѣжъ собою и вѣдѣбуѣвали военѣй наѣрады. Гр. Зринѣй, наѣзѣзѣвши чѣ тайнѣй переговоры зъ Аѣаѣмъ княземъ Семѣнѣгорода та зъ Турѣками въ Цѣргѣродѣ, въ цѣли прѣдѣ-ваня ихъ помѣчи, розѣочѣвъ подѣ своимъ и Фр. Ракоѣого проводѣмъ въ двѣхъ наѣрамахъ военѣу аѣцію противъ Австрѣи.

Въ почѣтѣкахъ чѣстѣло ся повстанѣа. Францъ Ракоѣий, на котрого покѣлихъ горѣ-вался Маѣарѣы подѣ военѣй хоругѣвъ, зѣдобувъ въ коротѣйшѣй часѣ укрѣплѣнѣй замѣкъ Оѣодъ и Сарѣсѣ Пѣтакъ, прогнавъ нѣмѣцѣку залѣгу. По сѣй побѣдѣ, вѣдѣвъ прѣступѣвъ до обѣгои Тоѣаѣа. Запрѣсѣвши подѣступнымъ способѣмъ до себе на обѣдъ коменѣдѣнта замкѣ, гр. Ста-ренѣберѣа зъ другими оѣицѣрами, казѣвъ ихъ по обѣдѣ уѣзѣзѣтѣи, але мѣмо того ему не уда-лось посѣтити замѣкъ тоѣаѣскѣй за-для сильнои обороны. Гр. Зринѣй, получѣвши ся зъ шурами Фрѣангѣпаномъ, зѣявѣвъ замѣкъ Мурѣанъ, коли цѣсарѣ Леѣопѣльдъ, дѣзѣзѣвши о повстанѣу, высѣлавъ противъ Фр. Ракоѣого генѣрѣла Спорѣ-ка зъ 10.000, а противъ Зринѣого генѣрѣла Сѣанѣ-кава зъ 20.000 войсѣка, чтобы повстанѣе въ за-рѣдѣ прѣдѣдѣтѣи. На самѣу чѣтѣву о вѣступѣнѣю сильнои австрѣйской арѣмѣи въ Угорѣшѣну, на-ляѣкались повстанѣцѣ, рекрутѣванѣй зъ рѣзѣныхъ

верѣтѣвъ еусѣбѣности и, не вважаючи на тѣ-ко-что зѣловѣну присѣгу вѣрѣности подѣ военѣ-нымъ хоругѣвами, стали уѣтѣкѣти домѣвъ, про-що зѣловѣвъ другѣй упадали на дѣсъ и демѣорѣ-лизуѣвали ся. Гр. Зринѣй побѣзѣвши, что ему трудно буде оперѣти ся австрѣйскѣй арѣмѣи, зѣявѣвъ замѣкъ Мурѣанъ подѣ надѣбрѣ еверѣтѣнои вѣдовѣи по Вѣселѣнѣмъ [Марѣи Сѣчѣ], цѣловѣвъ ся до своего замкѣ въ Чѣкатурѣхъ и высѣлавъ зъ-вѣдѣ-тамъ до Вѣдѣа своего повѣрѣнѣка, патѣра Фор-стѣлла, монаха чѣна Августѣнѣвъ, до всеѣдѣ-лого министра Лѣковича зъ предложѣнемъ, что хоче ворохѣбною поѣхѣтѣи, зъ двѣромъ въ денѣсѣмъ примѣрѣтѣсь та на будѣще жѣтѣи въ зѣгодѣ. Лѣковѣчѣ, прѣнявши и высѣлавши повѣрѣнѣка патѣра, зѣявѣвъ тому, что аѣтъ за-прѣмѣрѣнемъ зъ графѣмъ, аѣе лѣше подѣ оѣ-жѣми условѣи: 1) гр. Зринѣй має высѣлати своего оѣдѣнаѣка сына Бѣлѣтазара яко залѣжѣнѣка у Вѣдѣа; 2) гр. Зринѣй прѣмѣше черезъ сына арѣкушъ чѣстого папѣру зъ власнѣорѣчнымъ подѣписѣмъ граѣа, а на тѣмъ папѣри подѣаѣтъ ему министрѣ условия, подѣ якими прѣмѣе у-году; 3) гр. Зринѣй наѣмѣе и вышѣ лѣстѣ до своего зѣтѣа Фр. Ракоѣого, чтобы сей безпѣро-водѣно залѣжѣвъ оружіе и подѣдѣвъ ся на лѣсу зъ нѣлаѣску цѣсарѣа.

Графъ Зринѣй, окружѣный въ Чѣкатурѣхъ австрѣйскимъ войсковѣмъ, не мѣвъ въ своихъ сумѣныхъ обѣзѣванѣхъ другого выѣходу, зѣявѣвъ прѣстѣти на предложѣнѣй ему министрѣмъ усло-виѣи. По сѣй прѣзѣнѣвъ написѣвъ вѣдѣтъ лѣстѣ по мысли министра до гр. Ракоѣого, — высѣлавъ у Вѣдѣа сына Бѣлѣтазара зъ чѣстѣнымъ арѣ-кушѣмъ папѣру, выѣравѣвши зъ еиномъ зѣра-зомъ своего повѣрѣнѣка патѣра, чтобы той прѣ-явѣвъ ему списѣанѣй министрѣмъ условия. По вѣдѣ-нохъ дѣнѣхъ поверѣувъ повѣрѣнѣкъ зъ Вѣдѣа и друѣзѣвъ граѣова таѣй министрѣмъ на достав-ленѣмъ папѣри списѣанѣй условия: Гр. Зринѣй має безпѣроводѣно передѣтѣи замѣкъ Чѣко-турѣвъ австрѣйскому войсковѣу, має подѣтѣи до вѣдѣности министра именѣа вѣсѣхъ знаменѣтѣныхъ

повстанѣцѣвъ зъ пѣянами повстанѣа и самѣъ лѣ-чѣно яѣтѣи ся у Вѣдѣи подѣ оправѣданѣи. На таѣй таѣжѣй и понѣзѣжѣмъ условѣи не мѣвъ граѣвъ въ нѣявѣй способѣ прѣстѣти, а позѣлихъ трудно ему было дѣлѣще замѣкъ оборѣнѣти, то, поро-умѣвшись зъ шурами Фрѣангѣпаномъ, опу-стѣвъ въ нѣчи тайнымъ выѣходомъ замѣкъ и ста-ли уѣтѣкѣти. Генѣралъ Сѣанѣкавъ, дѣзнѣвши ся о уѣтѣхъ проводѣрѣвъ, высѣлавъ шѣфѣубѣвъ на вѣсѣ боѣкъ, чтобы ихъ поѣмѣтѣи. Зѣдобѣвъ замѣкъ, котрый обѣсѣла войско зѣрабуѣвалъ, Сѣанѣкавъ у-ѣзѣзѣвъ граѣвиѣю Аѣну, жѣну Пѣтра Зринѣого, зѣбравъ конѣ, повѣзы, зѣруку, мебѣль та пере-хѣванѣй въ замкѣ дорожѣчѣности, при чѣмъ еи оѣсѣловѣсуѣвъ зарѣзомъ и вѣсѣ добра, прѣналежѣ-нѣй до замѣжѣнои родѣны Зринѣихъ. Уѣзѣзѣну граѣвиѣю вѣдѣстановѣно зъ квѣмѣсѣмъ лѣпѣа 1670 року, не зѣзѣжѣванѣю на еи ревмѣатѣчну недѣгу, подѣ войсковѣю ескѣртою до Граѣа и тутъ ѣи выѣзначѣно: кѣльѣю и яѣкон ѣдѣжа має зѣзѣти зъ собою. Тутъ умѣщѣно еи подѣ острѣмѣмъ надѣзоромъ въ жѣнѣскѣмъ монастырѣ Домѣниѣ-ковѣ, де не вѣзѣно было выѣхѣтѣи по-зѣ мѣру монастырѣа. Граѣяна Аѣна побѣбрѣла зѣвъ еи оѣсѣ-оѣсковѣанныхъ дѣбрѣ 1.200 ар. рѣчнои пенѣсѣи на уѣдѣрѣжанѣе своихъ и доданѣи ѣи служѣбы, прѣжѣмѣа въ вѣзѣнѣи монастырѣскѣй въ Граѣа три роѣи и тутъ умерѣла 1673 року.

О голодѣ и холодѣ укрывались графъ П. Зринѣй зъ Франгѣпаномъ черѣзъ три дѣвъ по поляхъ и лѣсахъ въ велиѣй обѣвъ передѣ стрѣгимъ Сѣанѣкавомъ, пока не дѣстѣалѣсь до замкѣ граѣа Франѣа Керѣого. Наѣколи зѣдѣдѣ-нѣй граѣвъ не лишѣе належѣвъ до повстанѣа, але вѣдѣтъ доѣвѣтъ жѣтъ прѣжѣзѣвъ зъ нимѣи въ знакомѣствѣ и въ дружѣныхъ вѣдѣносѣнахъ, то они дѣмѣтали, что зѣнаѣдѣтъ въ замкѣ прѣяѣтѣля безѣчѣне мѣсѣе, выпѣбѣнѣтъ по трудахъ, та зѣмо-жѣтъ въ своѣкою порѣдѣчѣтѣи, что чѣнѣти далѣ-ше. Францъ Керѣй, побѣзѣвши зѣнаѣкомѣхъ дру-гѣвъ зъ своимъ замкѣу, прѣнявъ ихъ, бѣявѣлось, дуже радо зъ отверѣтѣми раѣменѣми, угѣстовѣвъ шѣро и плаѣавъ разомъ зъ нимѣи надѣъ судѣ-

Пос. Романовичъ въ имени выдѣлу

краєвого заповняє, що вже слідуючого тижня повинні бути відповіди на пропозиції, які вийшли з цього.

Пос. Фрухтманн мотивує своє внесення і проєкт закону громадського для міста і містечок, не об'єднаних законом з 13 марта 1889 (В. з. в. р. ч. 24). Під виглядом формальності вносить відкласти внесення до комісії громадської. — Відкладено.

Пос. Гольдманн представляє справоздачу комісії бюджетової о замкненні рахунків фонду краєвого, фондів доточуваних до скарбу краєвого і фондів об'єднаних бюджетом за 1890 р.

При генеральній дебаті промавляв пос. Верещинський (що до формального) і пос. Антонович.

Пос. Антонович радить виділити краєвому, щоб в сьвітлі бюджетової руковиди, щоб ошадності. Виділя краєвий з року на рік переступає прелімінований бюджет і в недію ростуть в пропорції прогресивній. Справоздачу комісії бюджетової погортають що року в своїх справоздачу добрих ради для виділу краєвого, але виділяти не робить собі з того. Переходять поодинож позитив, в котрих виділя краєвий переступає прелімінований позитив.

Референт пос. Гольдманн доказує, що пос. Антонович не виказав нічого такого, чого бы не піднесла комісія і чого бы она не добачила, а говорить лише для розвеселення палати в ефекту.

Відтак прийнято внесення комісії: Правляюча палата ухвалює доточних комісії отей справоздачу.

Справоздачу комісії господарства краєвого що до школи господарства львівського у Львові — з внесенням, що признає в Стешелецькому, бувшому директорі львівської школи львівської, нову платню емеритальну в квоту 2.600 зр.

Справоздачу комісії адміністраційної з внесенням: уносивати громаду Лявчорону до підпорядкування емігрантської між поодиножних членів громади; заступати парцелу ґрунту в ділянку с. Лявчорону у Львові і прилучати її до общари будучи ц. к. жандармерія; — відкласти до виділу краєвого петіцію деяких громад повіта ряснського щодо зміни їх привласності до округа судового і податкового.

Петіцію громади Николівки в повіті бобречанському о установленні тамже постеруна жандармерія — ухвалено відкласти правительству до ухвалення.

Над петіцією товариства взаємної допомоги давній емігрант перемисловий о зміну § 12 закону о конкуренції церковній — перейшла палата до порядку денного — після справоздачу комісії в петіційної.

Над петіцією Нухи Лайтера о опустити в чинну арвандського мита на краєвий до р. Зборів Залізці — перейшла до порядку денного.

Вибрано до комісії савітарної доповідати трьох членів: Бізіва, Вол. Чайковського і Тад. Рімера.

Відчитано інтерпеляцію пос. Рожанковського о надужити власті инспектора шкільного в повіті бродівському.

Слідуюче засідання відбудеться навв в понеділок о год. 10 той рано.

10 те засідання з дня 21 марта.

По відчитанню петіцій приступлено до порядку денного.

Пос. Мідович мотивує своє внесення, котрим бы відвалялось правительству, щоб право відписування і приспівування податку до мово власового в громадських сьвітних і містечках переказало ц. к. старостам повітовим. — Під виглядом формальності відкладено внесення до комісії податкової.

Пос. Антонович мотивує внесення що до ковености будови віцанальної залізничної між двірцем залізничним і савіною (фабрикою кінною) в Калущі. Наш край рольничий, для того треба старати ся підпомогти господарству. Держава повинна старати ся подати які средства, котрі бы піднесли також і силу податкову краю. (В савіній гамбрі, що бесідає перестав говорити і просить маршала, щоб відвалялось до сукую.) Перейшовши способи продукції і продажі кінної, вказує, що дотепершній зарядження і полехт виходить лише в користь більшості поселян а не селянських господарств. — Під виглядом формальності відкладено внесення до комісії дорожньої.

Пос. Барабаш мотивує своє внесення, щоб виділя краєвий проєкт на слідуючій сесії проєкт закону дорожнього, опертого на додатку до податків і на ульшешній адміністрації. Мотивування було досить коротке а під виглядом формальності відкладено внесення до комісії дорожньої.

Тут згадати годі ся, що пос. Бобчинський з правничою виготовив був аналогічне внесення що до зміни закону дорожнього і призивав вже підняти на своє внесення, але вкінці на набір своєї стороничества поновив своє внесення.

В імени комісії бюджетової реферує пос. Абрагмович справу звільнення нових будинків робітничих в ділянку до доточних краєвих, повітових і громадських. — Принято en bloc в трьох читаннях доточний закон, котрого § 1-й так звучить: „Будинки призначені на мешкання для робітничих, а ульшешній після закону державного з 9 лютого 1892 (В. з. в. р. ч. 37) в ділянку державних податків, будуть свободні в ділянку в ділянку краєвих, повітових і громадських, в ділянку податків, в ділянку ульшешній згаданий закон державний.“

Справоздачу комісії савітарної в справі договору виділу краєвого з адміністра-

цією державною в справі будови клініки при шпиталі львівському — ухвалено з порядку денного на внесення пос. Абрагмовича а з агодою референта пос. Чайковича. Мотивування се відложено тиж, що доточне справоздачу комісії роздано посланцям заочно і она не могла єго розважати.

Справоздачу комісії господарства в справі школи огородинчов в Тарнові — вказало дискусію формальну. (Референт Струшкевич.)

Пос. Стан. Баджейович поставив внесення, щоб відкласти четверту точку справоздачу аж до розправ бюджетових, позаяк в справоздачу комісії жадає нових видатків для савітної школи і для того можна бы позастати в коміцію з цим прелімінарним, який виготовила комісія бюджетова.

Пос. Стан. Баджейович був бы за тим, щоб відкласти і третю точку справоздачу аж на ту пору, коли комісія бюджетова виготовить прелімінар бюджетовий тарновської школи.

Референт згодив ся що до відложено четвертої точки і приступлено до спеціальної дискусії.

Зараз при перших §§-ах забрала голос послы в правничо Недальській і Жигм. Козловській та хотіли своїм внесенням відкласти ad acta.

Пос. Козловський вказував, що давніше, коли не було в краю шкільних огородинчов, було більше огородинчов і більше гарних садів та огородинчов. Тепер же, коли бда в ділянку краю, нема нігде ні огородинчов, ні огородинчов. Позаяк бда окликком: видати гроші краєві на доконечай потреби, а не на пожиточай.

До тих голосів прилучав ся ще й пос. Стан. Баджейович, а в обороні школи тарновської в внесенні комісії промавляв ір. Менцельський одяв з кураторів савітної школи. Лиш внесення що до стабілізації на родинних учателів при той школі треба бы відкласти, а видатки в сумі 10.000 зр. на будову помешкань при школі ухвалити.

Пос. Романович вказує, що було нерозумно, перевести школу огородинчов з Черняхова до Тарнова, але коли вже стало ся, то докине треба якось зарадити, бо будинки вальє ся в формально не лиш не можна учати але навчати і мешкати. Фахові учателі говорять, що 12 до 15 лівт можуть рости дерева на той ґрунт в той школі, обсяга мабуть вивести раз, тож треба бодай витратити тих 15 лівт а не по двох роках зарав убити цілу школу. Лиш закрита школу а не відкласти пропозованіх інвестицій.

Пос. ір. Ів. Тарновський заявив ся за ухваленням 2.000 зр. на реконструкцію будинку для учеників (де вальє ся стеля), а відкладенням 8.000 зр. на будову мурованого дому для школи в мешкання директора.

По промавах посла Жигм. Козловського і ір. Гольдманна против надто великих видатків, а ір. Козловського за внесенням комісії — представив референт Струшкевич, як нуждено виглядає тарновка школа, а відтак приступлено до голосування.

При голосуванні показала ся більшість, крім кількох посла з правничо, за всім внесенням комісії.

Пос. Ів. Гіонський в імени комісії господарства краєвого предав зміву закону водного і закону о охороні власности полевон в ділянку напрям, щоб проваив против постанов § 69 в 70 згаданих законів не підпадали под юрисдикцію начальників громадських а лиш властей політичних. — Без дискусії прийнято проєкт закону en bloc в трьох читаннях.

Після справоздачу комісії адміністраційної ухвалено відкласти оселю Вульке Турбеску в савіній громаді Турбія, повіта тарновського, а утворати з нею окрему громаду.

Слідуюче засідання відбуде ся в середу о 10 год. рано.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

З причин загальної нужди в годі в Росії, цар не пове як звичайно на весі до Ливадії, до свого замку в Криму, а виїде лиш там своєю родною. Се стало ся з той причини, позаяк розпорядження і средства противоголодній домагати ся особисті присутності царя в Петербурзі. Незалежно від сеп постанови царя по дорожжю до Копенгага на золоте весіле давньосков родни корольскон відбуде ся в сьвітній час і то морем на кораблі. При той цар не вступати на вїмцеву землю, отже не буде нагоди до зв'язу з німеччинам царем. Ц. к. цесар Вільгельм не буде на торжествах в Копенгазі, о том в Берліні зв'язали аж кілька разів. Дятого і в Копенгазі не буде стріча обох царів.

Міністерська криза в Берліні, котра зачала ся на рад міністрів в четвер, буде-що-буде мати таке значення, що проєкт шкільного закону з давнього порядку буде усунений. На рад міністрів були присутні всі члени кабінету з винятком сьуджого Беттхера. Против дальших розправ над шкільним законом заявляв ся майже всі міністри, а лиш одяв ір. Капрізі виступав в обороні ір. Зедліца. По засіданню рад міністрів ір. Зедліца подав ся до дамисі. Німечкого цесаря підчас кризи не було в Берліні, бо він виїхав до свого замку Губертсштой в недалеко Берліна, отже про дефінітивне поладження цілої справи не може бути бесіди, хіба по поверт царя до столиці. Рада міністрів має отже час що-небудь постанови-

ти о новім обсяженні міністерства просвіт. Давня пруська юнкер Крестzeitung подає перша вїсть, що ір. Капрізі подає проєбу о димісії, але иніш давня, хоч повторяв сю вїсть, зараз додав від себе, що нема потреби щоб криза розширила ся на ір. Капрізі. І вказав той поголоск не вїрати, хоч Крестzeitung затеває, що она правдива. Сей давняк доносить, що цесар поспішає до Зедліца тайног сьвітника д. ра Любануса, щоб єго спонукати до цесаря своєї димісії, але се осталось без успіху. Мбж канцелярія на уряд ір. Зедліца виселяють в першій лінії Любануса, котрий в державним секретарем і приналежить до крайної партії консервативної. Всяк надїє о змінах міністерства в напрям більш ліберальнім суть беззвоний. Здобуток, який осягнен, обмежає ся вичислено на прєкт шкільного закону. Дуже замїтна стаття органу вольно-консервативної Post, котрий так пише: „Певне, що вчора наступив зворот в справі закона шкільного, котрий не відповідає поглядам та напрямам міністра просвіт. Так само певне, що він несе ся з гадками о усунуленні. Все инше основує ся лиш на здогадах зовсім неоснованих. Дятого наперед остерігаємо перед всяким оптимістичним висновоюнням ситуації в радю, бун готовими на кожний случай. Блі ми що-небудь осягнули, то се стало ся євентичним та постійним опором против проєкту. Правдоподобно треба буде в дальш таких самих средств, щоб справу довести до кінця, відповідного інтересам краю в нашому погляді.“

По бурливій розправі сербська скупщина згодил ся на декларацію короля Милана в генеральній дебаті. Сю уважу прийнято головно з той причини, що в діляку безперечно лежать інтереси радикального правительства, щоб позбут ся Милана, хоч бы і з великою жертвою. Фінансова сторона проєкту ще найбільше робила трудності, але радикальна партія бояла ся, щоб не викликати против себе ненависті в краю за те, що правительством тратит гроші в обтяж догамі край в користь башого короля. Але в той справі треба тая вїрті словами Милана, котрий заявляв, що він прийняв Сербію „остатню жертву“, бо властивою особою, котра спонукала Милана до заключення угоди, було тепершнє правительсто сербське та регенція. Здає ся, компроміс осягнен таким лиш способом, що правительство взяло грошеву справу на свій рахунок а на свою одвчальність та тям спобом відклади конечність, щоб декларацію Милана трактувати з становища грошевої справи. Агітація против закона між народом вївзв имено Гарашанів і бунша партія напредників, котра хотіла використати сю нагоду, щоб край підбурити против радикального партії.

Англійський давняк дносить, що небагато наступит зміна в турецькій кабінеті міністерств. Іменно має уступати великий везир Джезат паша, котрий не має вїтних здібностей адміністраційних. Великий везир був перед тим офіцаром, отже не має ані потрібних відомостей, ані потрібної рїшучости в діляну. До того не приймав ся за своїм неприятелима, а з другої сторони страгав симпатію у своїх приятелів. Мбж канцелярія виселяють різних людей: дотепершнього міністра судництва Різу-пашу, тепершнього міністра справ заграничних Саїда пашу, а навв попереднього великого везира Кіаміа-пашу. Однак треба бути и на те приготуваним, що султан покличе знов якогось незвідного дощ чоловіка на сей високий уряд. Та дійсно мабуть на султана не має англійській амбасадор ніякого впливу а так само вталійській амбасадор, котрий переселив ся в Константинополь до Парижа. За те против себе стоять з одної сторони вплив німечкого амбасадора, а з другої сторони амбасадорів Росії та Франції.

НОВИНКИ.

— Передвборчі загальні збори товариства „Просвіт“ відбудуть ся в середу дня 23 с. м. о год. 7 вечором в компанатах „Просвіт“.

— Службу Богу за упокої Тараса Шевченка відправит в четвер дня 12 (24) н. ст. марта о. Евгєній Воробкевич, православний парох львівський в церкві при площі Францисканської.

— Прагдуюче, що завтра бенедиксове представлення п. А. Стечинського в честь єго 25 лїтньих трудів на сцені руського театру. Представлення складає, а по-при виступи що вальшеших сил артистичних відіграв також „Львівський Боян“ дві пїсн. Почтїм численною участію труды п. Стечинського!

— Комісія євоничо-сирітского фонда львівської архієпархії розділила симі диями по деканатах за помоги для сьвятих в діляку і сирот в архієпархії а то по 48 зр. на кождо особу. Загальний збір відпоручників сего фонда відбуде ся дня 3 і 4 н. ст. мал.

— Вр. о. донант євоничої сьвятих пїснєв церковних деканата зборівского на день 9 (21) цєтвїя с. р. до зборів в діляку уконституована деканальної діляки товариства для спільної помоги діляку євоничої львівської. А позаяк § 27 статута того товариства дозволяє членом діляки також пїснєв з другого деканата, то запрашаю пов. пп. пїснєв церковних з сьвятих деканатів до засаков співучати. — Т. Якимовський, управитель хору в Зборів.

— Видаль Рукого Касина в Стрию почуває ся до малого обовязку подякувати вив. учасникам і учасницям концерту, що відбуде вв в честь

Т. Шевченка дня 7 марта с. р. а именно вив. пани Максимовичеві за знамениту гру на фортепьян, пани Кішневській, п. Телиховському і п. Каринському за сїмь сольов, п. Яковичеві за декламацию, п. Левинському за участь в часті фортепьянній також і за акомпанімент, вкінці в артистам і артистам руської сцени і прочим пп. учасникам за ульш в хоральних сїмь. П. Телиховському дякуємо крім того за управу хорів и за артистичне складення програми.

— З Львівського пишуть нам: На бідних людей на селі находит все якось нова благодать! Ого Stowarzyszenie gromieslników розсылає по селах до „szewców, krawców, stolarzy, stelmachów, gielników i t. d.“ zawezwanie, щоб ставили ся в білге stowarzyszenia (звичайно на неділю) и вказали ся картою промисловою. Однак звачивши, що така карта з різного титулу потягає за собою велику оплату а ті селські ремісники удержують ся переважно з господарки [впрочот їх ремісла дуже же примітваної натури] и не удержують ніякого вартатової челяді, тож їх ремісла зачислає по мысли арт. V. пункту е) патенту виворяджующого устану промислову з 20 грудня 1859 до категорії убожних чинностей домово заробкових и не потребує ніяких карт промислових. Вв таким дуб треба вписати представлення потвержені через місцеву зверхність громадско до доточного ц. к. староства зарав по одержанню звільнення, бо ж власті самі з себе не обовязані хоч бы і таких „полатайків“ боронити.

— Червонової магістрат видав онотаж важне розпорядження. Різникам заборонено продавати месо з котїми. Месо продаване вв лїтках мусить бути цілковито вольне від костей з винятком таких дрібних кісточок, що не дадуть ся відлучити. Кости можуть бути продані особно. Ті, що не будуть держати ся сего розпорядження підпадуть карі 25 зр. або 3-дньового арешту.

— Цесар затвердив виборі Тадея Старинського власителя Деревій на прєса а о. Константина Грушкевича греко кат. пароха в Куличеві на заступника прєса ради повітової в Жовків.

— Намістництво надало презенту на опорожнену греко кат. парохію regiae collationis в Яблоніці о. Мелетію Недальському, адміністрації парохії в Братиславі.

— З Львівського. Дня 14 н. ст. марта повертав Володимир Гаймбергер, надиратель траєвої залізничної, з Гребенова до Скольного і спостеріг селянина потанцюючого на рїдї Опорі під Святославом. Селянин, Петро Пасичник хотів короткою дорогою доїхати ся через лїд до Скольного, тимчасом лїд заломив ся а він з волами почав потанити. Гаймбергер не тратив иргомності, покочив и виградував селянина разом з волами, лиш сани підїшли з водою.

— Шурбана причинює смерті. Незвичайна пригода лучила ся перед кількома днями в Новоселиці на Вуковій. Жид тамшний Герман Фреш видавав замж дочку Верту. Коли почали сходити ся весільні гості занедужала нагле молода и по кількох годинах умерла. Бова лїкар сконстатували, що причиною смерті дівчини була шурбка, надзвичайно сильно стиснена.

— В справі переслідування вояків в Прешбурзі о чім ми донесли в послідом н-рі „Діла“, одержав Berliner Tagblatt таку телеграму з Прешбурга: Засудженому тут за переслідування підданних поручников артилерії Ланггарови зменшено кару, дозволено єму самому зречи ся достоянням офіцарского, мбж тям як з початку намірена була єго деградація. Замість кары взынці одержав 7 місяців арешту гарнізонного а крім того мусить надсудувати 6 лїт. Засудженого на кару смерті артилериста, що кинув ся був на знущаючого ся над ним офіцара, уласканив командант корпусу архієпископ Фридрих, засуджуючи єго на 16 місяців тяжкої взынці. Тих подробиць не оголошує ніяка вїдвєська часопис.

— Жидовна колонія. Свого часу донесли ми були, що в Кракова виїхав жид д. р. Фрідман з значним числом жидовських ємігрантів, щоб в Арабія заложити колонію. Фрідман заложив дійсно війскову колонію недалеко горы Синай в краю давних Мадіанітів. Але колонія не довго існувала, як то можна було сподіватись. Жиди, вражені строгим поступованєм Фрідмана порозбїгали ся на всі сторони та підняли по часописах величезний крик так, що правительсто єгипетское, до котрого згадана територія належить, приказав Фрідманови вивисити ся в вїдм. Німечкій Kladderadatsch, пишучи о том вислїває цілу сю пригоду такими словами: „Що Фрідман І. зложено з прєстола, о том вв знають з часописей. По нїм наступив Пінкаш III, котрий в три дні по одержанню корольсквих інсигній, ульш. Тодж засів на прєстол Ілздор Справедливий, але в наслідок палатової интриги, в котрій чолї стояв єго тець, усунено єго від власті. Наолідняком єго бун Маєр Неправдливий; той за для своєї нечестности зразив собі підданих и по тригодинній панованню, уступив з прєстола. Тепер від тиждня панує Конз Великий, котрому ввчують довге панованье. Бєт вон привітливий, лагідний, досить малого вигляду, корона, котру носить на чолі, дуже єму до лиця. Привв з собою власне лїжко а має також и — мыло.“

Вісти з єп. Станіславівської.

На конкурсі з речинцем до 15 н. ст. мая розписані парохії: 1) Цигани з Зелениць, дек. скальського, надані приватного; 2) Вовковці, дек. скальського надані приватного; 3) Горожанка, дек. устєцького, над. прив.; 4) Олеша, дек. томмацького, над. прив.; 5) Острів з Куріповом і Пукасовцями, дек. євоничо, над. прив.; 6) Залїсьє з Новосілкою і Мамнєвою, дек. кудринського, над.

прив.; 7) Пядика з Камінкою, Доброводкою і Годами, дек. коломийського, над. прив.; 8) Кричка, дек. богородчанського, над. прив.; 9) Суходол з Троїцькою і Боднарівкою, над. прив.; 10) Богородчани мство з Скобичівкою і Похвиною, над. прив. і 11) Джурибів, дек. снітинського, надана приватного.

Наука штука и література.

— Руско народный театр. Въ субботу выставлено въ театру Кропивницького „Пошляк“. Цѣль представлення выпала дуже добре, бо кожний артист старався ся мовою быти в заводу ити з п. К. Подвысоцкимъ, который выступивъ гостинно въ роли мелника Куку. Що до гр. п. Подвысоцкого то мусимо зазначити, що его повторенный побутъ при украинскихъ трупахъ выпавъ лишь въ его користь. Хочъ и давнѣйша интерпретація п. Подвысоцкого сего роля була добра, то все таки теперъ п. Подв. виправдавъ передъ нашими очима майже цѣлкомъ иншій типъ. Знаменита гестикуляція, відповідна до кожного звороту бесѣди, водтакъ вже хочъ бы и самъ выговоръ, чистоту украинскій, — отсе прикмети, зъ якими п. Подв. представлявъ ся львівскій публицъ, котра заявила свое признание частыми оплесками. Добре було-бъ, щоби п. Подв. зволювъ выступити ще въ иншого рода творахъ, якъ и пр. въ якій драмѣ украинскій.

Мѣся актами водсибвала панна Ф. Кравчуківна три народни піснѣ и згально подоба ся. Голосъ звонкій, металічний, о широкій склади, есть знаменитымъ матеріаломъ до выбора. То жъ и годилося бы щоби „Руска Весѣда“ розважала се и не дала змарнуватися такому голосови.

Вчера въ недѣлю выставлено першій разъ комедію Карпенка Карого „Сто ты сячъ“. Богатый крестянинъ Калитка хотѣвъ бы якъ найбільше землѣ закупити, а що не має досыть грошей, тожъ въ своей зажажности радо пристае на предложеніе одного жидѣ: купити фальшивыхъ рублѣвъ. За 5.000 настоящихъ рублѣвъ мавъ Калитка достати 100.000 фальшивыхъ. Розумѣсь жидъ обманывъ Калитку, бо въ пачкахъ, де мали бути фальшивы грошѣ, бувъ чистый папѣръ, зъ верху лишь обложений банкнотами. За свою хачивость покаранный Калитка тымъ, що не стало ему гроша на позичку сусѣдному дѣдачови, щоби тымъ спосоомъ загарабити его грунтъ. По-при сего гловну себю выступають ще двѣ иншы особы:

СВЯТОЧНЕ ПРЕДСТАВЛЕНЬЕ

на доходъ п. А. Стечиньского. Въ честь 25-лѣтняго юбилея его побуту на руской сценѣ.

ВЪ САМИ ТОВАРИСТВА „FRONSINN“ (въ готели Жоржъ) РУСКИЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ подъ зарядомъ И. Виберовича.

Во Второкъ дня 22 л. марта 1892.

РОЗПІСНЕ:

І. **ИВАНЪ ГУСЪ** слова Т. Шевченка, музика М. Лисенка, водсибъ вает хоръ „Бояна“.

ІІ. **СТРАШНЫЙ ДВОРЪ** музика С. Монюшки, арія зъ курантомъ, водсибъ вает П. Карпинскій.

ІІІ. **ТАТО НА ЗАРУЧИНАХЪ** мѣщанска пригода въ 1 актѣ оригинально написъ Григорій Григорьевичъ.

Режиссеръ: С. ЯНОВИЧЪ.

ОСОБЫ: Максимъ Простогубъ, богатый мѣщан. А. Стечинскій Олена, его жинка А. Осиповичева Осипъ, его сынъ Л. Курмановичъ Станиславъ Порожничій, лѣсничій М. Кирицкій Кордула, его жинка М. Романовска Вадя, его дочка Д. Кирицка Маріяна Пшепольска, его жинка Е. Гембицка Маріяна Пшепольска, его жинка Е. Гембицка Андрей Пшепольскій, степенный Т. Парадокъ Авеля Пшепольска, его жинка Р. Яновичева Матеушъ Подпальскій Т. Гембицкій

Две ся въ домъ Порожничихъ.

ІV. **РОЗДВІЯНА НОЧЬ** музика М. Лисенка, герцѣвъ водсибъ ваетъ К. Клѣшевска, А. Долістовна и С. Яновичъ.

V. **ИНТРИГА И ЛЮБОВЬ** Ф. Шилера, переводъ С. Озерского. — Сцена зъ третого акту.

ОСОБЫ: Людвика И. Виберовичева Вурмъ М. Кирицкій

ЗАКОНЧИТЬ: **ПОДЪ ОСЫНЬ** музика В. Матюка, водсибъ ваетъ львовскій „Бояна“.

ЦѢНЫ МѢСЦЪ: Крѣсло въ першихъ рядахъ 1 зр., въ дальшихъ 80 кр., паркетъ 50 кр., партеръ 25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вечеромъ.

Въ Суботу дня 26 л. марта 1892.

На доходъ тов. „Ватра“ **ЧОРНОМОРЦЪ**

оригинальна парсидна оперетта въ 3 актахъ посли Кухаренка, написавъ М. Старцкій; музика М. Лисенка, инструментувавъ Г. Фель.

Бонавентура, который хотѣвъ бы выкопати грошѣ, и Савка, що зновъ для грошей радъ въ й записали свою душу и безятому. Интрига любовна досыть людно вылетена на комедію.

Всѣ артисты воддали роля въ новымъ зрозумѣнемъ и старанностию, бо навѣтъ и поменшій роля, якъ Мотръ наймачки и Кляма робѣтника, воддали п. Кравчуківна и Подвысоцкій поправно. П. Гембицкій, Кирицкій, Стечинскій, Яновичъ и п. Осиповичева зобрали численны оплески.

Хочъ въ цѣлой комедіи пробывае ся талантъ Карпенка-Карого, то все таки не конче може она вдоволати выбаглицу публику, при-выкнутой до фарсъ и комедій на ладъ французскій — тожъ що найбільше буде можна ужита ей додавши спѣвѣвъ и танцѣвъ на людovu штуку.

Телеграммы „Дѣла“

Прага 21 марта. Въ четвергъ водбуде комісія угодова застѣданье, на котромъ авитъ ся намѣстникъ.

Берлинъ 21 марта. Цѣсаръ покликавъ до Губертусштоктъ, де пробувае, канцлера Капривіого.

Бѣлградъ 21 марта. Поставлено интерпретацію, чому Пашичъ не выправдае ся зъ закиданомъ ему зрады державнон.

Софія 21 марта. Правительство хоче оповѣстити письмо надане зъ Сербіи, въ листопадѣ, въ котромъ вже заповѣдаеся убійство Вуковича и Начевича.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ подъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (палатъ св. Духа) напротивъ головного одваку. Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричны, райсайны, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарація найдешевше и найкороче. Заовлени зъ провинцій адресувати: „Новый оптикъ“ подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Поезды зельзничі

посля часу такъ званого „средно европейского“ водъ 1-го жовтя 1891.

Вѣдходять зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5.50 рано. Поездъ особ. до Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. — 10.14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7.48 въ вечеръ. Поездъ особый до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4.48 рано. Поездъ особый до Станиславова и Коломыи. — 8.40 рано Поездъ поштыный до Станиславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3.54 по полудни. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9.48 въ вечеръ. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Сузавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Белца: 8.49 рано. Поездъ мѣшанный до Белца и Сокала. — 5.49 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Приходять до Львова.

Въ напрямѣ вѣ Стрыя: 8.31 рано. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3.10 по полуд. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Гусятина, Станиславова и Стрыя. — 11.12 въ ночи. Поездъ особый зъ Нового-Санча, Хирова, Гусятина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ въ Черновець: 6.17 рано. Поездъ особый зъ Сузавы, Черновца, и Станиславова; — 1.23 по полудни. Поездъ особый зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Станиславова. — 7.23 въ вечеръ. Поездъ поштыный зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Станиславова и Гусятина. — 11.22 въ ночи. Поездъ особый зъ Коломыи, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ вѣ Белца: 7.50 рано. Поездъ мѣшанный зъ Равы руской. — 3.46 по полудни. Поездъ мѣшанный зъ Сокала и Белца.

Ашѣвъ розкладу жды на шляхахъ зельзничѣ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стаціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжочка въ форматѣ кишневѣмъ по 5 кр. за штуку. Коли годинникъ часу середно-европейского покаже годину 12-ту, то всаказъ годинникъ: въ Черновцахъ 12.45, въ Подволочискахъ 12.44, въ Сузавѣ 12.44, у Львовѣ 12.35, въ Будапештѣ 12.16, въ Вѣдинѣ 12.06, въ Празѣ 11.58. 2238

Приходять до Львова.

(Посля годинника львовского).

Зѣ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни — поездъ поштыный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особый.

Зѣ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ поштыный — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Вѣдходять зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 23 по полудни поездъ поштыный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочиска: въ дворецъ Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ поштыный; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

Укѣнченный правникъ

зъ испытаномъ судовымъ, по причинѣ дѣурнованія у нѣльномъ водъ студій чаеъ въ судѣ повѣствовомъ досытъ, ознакомленый въ поступованьемъ спадковымъ глѣдае мѣсця яко конціонентъ въ канцеляріи нотаріальній.

Близшій информация блѣтъ адресою: Правникъ poste restante Сналатъ. 4219

Мужчина,

безженный въ середныхъ лѣтахъ, на невѣдѣ становивши слуги правительственного, въ рѣчно платнею 600 зр. и надѣлю на вышешу — глѣдитъ себѣ подруги на сѣбѣ дорожѣ — панны або идывы бездѣтної, Русинки, водъ 20 до 30 лѣтної зъ скромнымъ приданымъ. Зъ п. учительками школъ народныхъ охотно и безъ приданого заключить звачество.

За додержанье тайны ручать словомъ честі.

О лѣтѣ зъ фотографією проситъ ся подъ адресомъ: М. П. 32 почта Великій Оч коло Краковѣ, poste restante.

КОНКУРСЪ.

Симъ розписуе ся конкурсъ на посаду мѣского лѣкаря зъ рѣчною заплатою 600 зр.

Таа посада буде надана провѣзорично на одинъ рокъ а потѣмъ може наступити стабилізація.

Обовязкомъ мѣского лѣкаря буде повнити функціи полиціи-санитарій по мысли закона зъ дня 2 лютого 1891 ч. 17. В. з. кр., огладины помершихъ, худобы и мяса, а вкѣнци безплатне ординованье въ шпитали жидовскѣмъ и заложити ся маючѣмъ христіанскѣмъ.

Кандидаты на ту посаду мають найдалѣше до 15 цѣтнія 1892 вѣстти до тутешного урядъ громадского свои подани осмотреній документами въ томъ законѣ вказанными и выказати ся, що не переступили 40 року житя.

Збаражъ дня 15 марта 1892.

4225 1—2 І. КРУ, бурмістръ.

Дня 28 падолиста с. р. отворили мы

у Львовѣ, площа Маріяцна, Готель Европейскій

філію краковской фабрики

ВЫРОБѢВЪ

ИНТРОЛІАТОРСКИХЪ

и выговляемо всякій вырѣбы

входящій въ обсягъ интроліаторско-галантерійный

подъ личнымъ надзоромъ

нашого спѣльника п. М. Женчиковского.

М. ЖЕНЧИКОВСКИЙ и СП.

4121 6—10 фабрика вырѣбъ интроліаторскихъ въ Краковѣ.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

выпробованій и певній средства косметичній

ѣдначеній 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признаня.

Олѣйокъ таніновій, възможная и подмогаея водъ, лосо роста. Фляконъ 50 кр.

Цомада хінова, възможная корнѣвъ волоса и запобѣгае выпадати волосу. — Сложъ 80 кр.

Вода атенська, до змываня волоса, запобѣгае творити ся париламъ, одсыжуе, робитъ трезвыми барву и поласкъ. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновій. Дѣлае знаменито на корнѣвъ волоса и на порѣстъ волоса. Въ случаяхъ де въ настѣдокъ недуга выпало волосе, выпазавъ велики цѣлюще дѣлае. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятѣва до полоканя устѣ, кромѣ приятного, скрѣпляющего смаку и запаха, дуже користно дѣлае на ясла и зубы. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ рѣстнино-алкаличній, до чищення зубѣвъ. Надае перлову бѣлѣсть, ѣддалѣе намыль и квасы, котры наводѣтъ блѣтъ и порохнавыи зубѣвъ. Пуделко 30 и 60 кр.

Виолінъ средство противъ прѣты рукъ и пахъ. Фляконъ 50 кр.

Вода льѣвѣска. Приятный, живящий и довготривалый запахъ той воды здылае се, що въ Антверпѣ на выставѣ всемірой зѣбѣла публично прокламована и ѣдначена. Цѣна флякону меншого 80 кр., большого 1.50 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованя въ сейчасъ волоса на трезу и красну барву черну и темну; есть цѣлющій нешкодливъ а въ ужато цѣлющій подине. Цѣна 1 зр.

Бѣліи и гарній руки. Найбольше черной и по-падай руки выбѣлятъ ся и выпяжнѣтъ ся по кѣлѣкоразовѣмъ натертю Кремомъ рѣстнинымъ. Сложъ 80 кр.

Смаровило литовске до обуи и шкѣръ, мигчатъ шкѣры, робитъ ви непромакачою и трезаю. Пуделко по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ філіяхъ: въ КРАКОВѣ Суконницъ ч. 20, и въ ЧЕРНОВЦАХъ Рынокъ ч. 2.

ПОДЪЯКА.

Управительство школы въ Русъ-Богулъ одержало черезъ тутешну повѣтову школу раду водъ Хвального „Ставропигійского Пуститута“ 19 учениковъ, за що и на сѣмъ мѣсци свою шкуру подяку въ имени тутешной школьной молодежи, складае

Управительство школы.

РУ.

кавички всякого рода; Бандажъ руптуровый и всякій вырѣбы рукавичничій поручае найдешевше

Павло Лянгнеръ

передъ тымъ

Браты Лянгнеры

Льѣвъ, улица Галицка ч. 16.

3ѣ школы подписаного

вышло въ сѣмъ роцѣ шѣсть кваліфікованыхъ дѣтѣвъ, котры могутъ зарабѣт обьяти посады. Котро хто зъ Впр. ос. парѣхѣвъ жадае собѣ мати такого дѣла, благово-литъ водвести до подписаного Т. Яковлевскій, управитель хору въ Зборовѣ.

ПАНОВЕ

що терпѣть сексуальну слабѣсть нехай зажадаютъ иллюстровану броштуру о патентованомъ устройствѣ державкахъ, и послѣ проф. Вольфа сконструированомъ гальв.-электр. апаратѣ „Рефлекторъ“ для влѣно-го ужитку. Запаятовано на шѣдѣ ношене на гѣлѣ. Дуже много лѣкарь выпробовали, при-поручили и ординували се средство. Выбѣдно можна схвати въ кишені. Броштура gratis (въ конвертѣ за присланнымъ 10 кр. маркою) высылаетъ Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien I. Schulstrasse 18. 4—25

Розсадки и лѣсны насѣня

старанно опакываній, розсады за завѣдомъ почтою або зѣдѣ-ничею

Лѣсництво Закарпатъ подъ Черново. І. Насѣня за 1 фунтъ = 1/2 кильо: Сосны звѣзчатой (Pinus silvestris) ар. 1-20 „ американской (P. strobus-Weymutha) „ 3-60 „ черной (P. austriaca) „ 1-20 Смерекъ „ 80 Модеревъ „ 90 Акаціи „ 30 Березы „ 50 Бѣлыи „ 55 Ясени „ 15

ІІ. Розсадки: сосна звѣзчатая 1-рѣчна 50 кр., сосна черная 1-рѣчна 50 кр. (розсадки сосны 2 и 3 лѣтнихъ не продаемо, бо они нѣкози непридатны до культуры) Смерекъ 2, 3 и 4 лѣтны по 1, 1.50, и 2 зр., модеревъ 2, 3 и 4 лѣтны по 2, 2.50 и 3 зр., береза 3 и 4 лѣтна зр. 2.50, вѣлышина 2 и 3 лѣтна по 2 и 3 зр., акація 1 и 2 лѣтна по 2.50 и 3 зр. Crataegus (бѣла тернина на живоплоты) по 10 зр. за 1000 штукъ. (Адресувати по польскѣ, бо мѣсцевѣсть въ заходній Галичинѣ.) 4207 6—20

Новій уніформы

для урядниковъ державныхъ зельзничі

могутъ Вп. п. урядники одержати въ зѣтѣній бѣдѣ многихъ лѣтъ зъ своей солидности и ретельности фирмъ по найнижшихъ цѣнахъ и най-лѣпше выгтоволеній.

Ровножъ поручаю ся яко спеціалістъ въ выгтоволению уніформъ для урядниковъ державныхъ и предлагаю мой богато заосмотреній складъ одежи мужеской и дѣтской. 4095

Звертаючи увагу Вп. Публики на мои условия сылаты остаю зъ высокимъ поважаемьемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 8

Поручаеся обильно за-смотреній 4113 6—12

МАГАЗИНЪ

и робѣтню обуи

ДАМСКОЙ, МУЖЕСКОЙ и ДѢТЧОИ

КАРОЛЯ

ЯВОРСКОГО

У ЛЬВОВѢ

улица Баторія ч. 20

въ готели Швайцарскѣмъ.

ТОВАРИСТВО

„ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“

у Львовѣ

дѣстало водъ Вп. пров. Ом. Парти-кого въ дарѣ слѣдуюцій книжки и продае ихъ по такой цѣнѣ:

1) Захаръ Беркутъ, Изв. Фр. 1 30 кр.

2) О выхованіи И. Н. 30 кр.

3) Марко Вовчокъ, Оповіданя. 3 томы — 3 зр. II — 3 зр. III — 3 зр.

4) Жѣночка неволя, Изв. Фр. 35 кр.

5) Темній мѣсяцъ въ словѣ о полку Игоря. Ом. Партицкій 140 кр.

6) Марта Борецка Изв. Граб. 32 кр.

7) Надѣльваръ, ап. свободѣ 10 кр.

8) О разумномъ выхованіи 12 кр.

9) Маруся, Григ. Кайтисъ 10 кр.

10) Мѣсть верховицы. Нак. Устѣно-вича 35 кр.

11) Зѣ рѣжнѣхъ крафѣвъ и народѣвъ Денисъ 30 кр.

12) Воа constriktor. Изв. Франка 35 кр.

13) На добродѣій цѣля. Григ. Григорьевичъ 30 кр.

14) Література апокрифічна. дръ Ом. Калитовскій 45 кр.

15) Повѣсти Нак. Устѣновича 85 кр.

16) Слово о полку Игоря, Ом. Партицкій 80 кр.

17) Скандинавщина въ давидѣ Руси 20 кр.

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватися на нашу часопись.

Видавать Иванъ Болѣй. — Олѣгальный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Палѣръ въ фабр. Чернянскомъ.

Зѣ друкарѣ тов. Ям. Шевченка, подъ зарядомъ К. Беднарского.

на четири року — 20 кр. из Живца; 10 кр. 30 гр.
Редакція, Адміністрація і Емблеми подат. с. 24
 уз. Ваторія. — Рукописи впертають ся лише на пошереди-
 застерення. — Реалізації неопечатані війни бди порта.
Поодинокі члене комітету 8 кр. а. в.
Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бди одною
 стрічки інсеровою в рубр. "Нахдслане" по 20 кр. а. в.
Подати членств ся по 10 кр. бди етишна.

маши укрѣпленнаго и стереженаго замку. Тамъ въ поблѣзости мѣстъ Муниаки бувъ гамбръ, сѣны, возы гурзотали по дорогахъ, люде накликувались, тамъ була свобода, — а въ замку вокругъ нихъ все одна монотонность, тишина мовъ у гробъ та змине лице гордон матери, зъ лемитъ стрѣчались на каждомъ кроцѣ.

Въ такой неволи прожиявъ Францъ Равочій пять лѣтъ. Елена, хочъ болѣла немало, укрѣпляла свои терпѣня передъ мужемъ и старалась якъ могла осолоджувати ему житье. Але грижа підкопувала щодень его здоровѣ, поки не кинула его на смерту постѣль, на котрой розставъ ся збъ свѣтомъ дня 8 липца 1676, прожизни 31 лѣтъ. Францъ Равочій I. полишивъ двое дѣтей: Юліану и Франца Равочого II. Умираючи, высказавъ до Елены слова: „Не плачь, що я умираю, але плачь, що я живъ на свѣтѣ“, — при тѣмъ въ присутности матери поручивъ свои дѣти ласцѣ цесаря и просявъ, чтобы ставъ для нихъ откупуномъ. Жалбно вдовзвались зновы зъ замковонъ звѣнницѣ, коли величаво хоронемо Франца Равочого въ замковныхъ крѣпкахъ побочъ предѣловъ. Въ тяжкомъ смутку минали въ замку мункацѣмъ даи молодой вдовици Еленѣ по смерти мужа. Она, безъ вѣтця, матери та мужа, мусѣла, хочъ не радо, на дальше полишитися зъ дѣтьми при свекрусь, не вольно їй було выдатысися изъ замку. Соція не любила Елену вѣдъ першого дня познакомленя въ купеляхъ третячнскихъ. Взаимный водносныи межъ невѣстами, хочъ нѣколи не булы дружны, ще погѣршались, якъ Соція стала подозрѣвати Елену, що то ви впливамъ и подмовамъ удало ся Франца, мимо протесту матери, втягнути до повстаня, котре нещасливо скончалося та приспособило сыновни передчасный грѣбъ. Жакучи зо свекрухою пойдъ одною крышею, въ частыхъ суперечкахъ зъ нею задъ вѣдѣвннхъ полѣтнхыхъ погладѣвъ прожизла Елена при Соціи не одну горку хвилью и не мало проливла слѣзъ тайноскъ въ комнатахъ замку. Единою потѣхою для неи булы дѣти, котры дуже любила и старанно выховувала, защѣпляючи горячий патриотизмъ въ молодой серця.

Дальше буде.

Телеграмы „Дѣла“

Вѣдены 22 марта. Державы союзныя зъ Нѣмеччиною заявили бажанье, чтобы Капріви лишивъ ся на дальше при канцлерствѣ.

Берлинъ 22 марта. Цесарь поручивъ справу димііи Зедліда въ среду. Капріви мабуть зложитъ урядъ презеса министерства пруского а задержитъ урядъ канцлера. — Въ соймѣ прускомъ зачалась дебата надъ фондомъ вельфскимъ.

Парижъ 22 марта. Преліминаръ бюджету выказуе побѣдъ міліона франковъ надъвышкы.

Брукселя 22 марта. Всѣ правительственныя будынки стереже войско зъ обавы передъ атентатами динамитовыми.

Атины 22 марта. Въ четверть появить ся декретъ, розвязующій парламентъ.

Переписка Редакціи и Адміністраціи.

Веч. в. Ю. Ж. въ Вор. 5 зр. одержали; за р. 1891 приде намъ ще 8 зр. 50 кр. — Веч. в. Ю. А. въ Фир. Заплачено до конца лютого 1892. — Веч. в. И. А. въ Нѣ. Добре. — Веч. в. М. А. въ Муж. За рѣкъ 1891 еще 1 зр.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошанъ отворивъ канцелярію адвокатскую въ БУЧАЧИ при улиціи Корольова въ домѣ Блотрайжа.

Вже печатае ся осмый выпускъ сочиненія подъ заголовкомъ:

Житія Святыхъ

гр. кат. Церковю почитаныхъ на каждый день въ роѣ.

Цѣле сочиненіе буде обнимати 115 друкованыхъ аркушѣвъ звичайного формата (въ 12 выпускахъ по (9—10 аркушѣвъ друку) або въ IV томахъ и уключитъ ся друковати въ протягу 1893 р. Пренумерата на цѣле сочиненіе (зъ почтового пересылкою 8 зр.; по выдрукованю всѣхъ выпускѣвъ буде цѣна сочиненія подвысшена на 10 зр.

Иларіонъ Гмитрыкъ

професоръ религіи въ ц. к. гимназіи въ Самборѣ.

Экстрактъ олѣйку до ушей

ц. к. секундарія д-ра Шішки, признанный цѣлющимъ одъ многихъ знаменитыхъ лѣкарѣвъ краевыхъ и заграничныхъ, бо лѣчатъ всяку глухоту (но зъ уродженія), шумъ въ ушехъ, стриванье и т. п. цѣлкомъ усугубе. Купувати можна по 1 зр. 50 кр. въ аптекахъ: д-ра Кароля Мікоша и Жиги. Рукера у Львовѣ; Виктора Редіка въ Краковѣ; Вілібальда Бельдовича въ Черновцахъ; Стан. Павловского въ Тарновѣ; Ром. Якубовского въ Новѣмъ Санчи; Адольфа Байла въ Станиславѣ; Льва Гертнера и Войтѣха Коморовского въ Стрыю; Кароля Мареша въ Самборѣ; Генр. Катаного въ Тернополі; Пасбана, Stephansplatz и Твердого Marienhilferstrasse 105 у Вѣдн. — Правильный экстрактъ лишь у флаконахъ зъ вытисненою напеченою: K. K. Secundärarzt D-r Schepke Wien. — За надѣсланьемъ впередъ 170 зр. розсылае ся въ цѣлѣ Австро-Угорщинѣ оплатно. 4083

КОНКУРСЪ.

Симъ розписуе ся конкурсъ на посаду мѣского лѣкаря зъ рѣчною заплатою 600 зр.

Тая посада буде надана провизорично на одинъ рѣкъ а потѣмъ може наступити стабилизация.

Обовязкомъ мѣского лѣкаря буде повнити функціи полиціио-санитарній по мысли закона зъ дня 2 лютого 1891 ч. 17. В. з. кр., оглядны помершихъ, худобы и мяса, а вкѣнци бесплатне ординуванье въ шпитали жидовскимъ и заложити ся маючѣмъ християнскимъ.

Кандидаты на ту посаду мають найдалше до 15 цѣвтя 1892 внести до тутешного уряду громадского свои поданы осмотреній документами въ томъ законѣ вказаными и выказати ся, що не переступили 40 року житя.

Збаражъ дня 15 марта 1892.

4225 2—2

І. КРЪ, бурмістръ.

ИСИДОРЪ ВОЛЬ

ул. Сикетуска ч. 6 у Львовѣ.

Одинокій и выключный для Галичины

СКЛАДЪ РОССІЙСКОГО ЧАЮ

3319

основанный въ 1870 р.

Поручае правильно каждого тѣждня свѣтній транспортъ наилучшого чаю зъ Москвы и поручае его побѣла приложеного ему цѣнника.

Замовленія выповняются совѣстно и скоро такожъ за послѣплатню оплакованье франко.

Особливу увагу звертае на 3 знаменитыя сорта К. и С. Попова.

ЦѢННИКЪ		зр. кр.
Кайсовъ	знам. чорный melange	1 60
Souchong	бѣлый меланжъ Р.	1 80
Melange	караванний	2 —
Fu-czu-Fu	и-рѣ І. П.	3 00
	и-рѣ І. П.	4 60
	и-рѣ І. П.	6 —
К. и С. Поповъ	и-рѣ І. П.	2 40
	и-рѣ І. П.	3 —
	и-рѣ І. П.	3 75
Высѣвки	бѣлый меланжъ	1 60
	и-рѣ І. П.	1 80
	и-рѣ І. П.	2 50

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (плещъ св. Духа) напротивъ головного одважу.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричныя, найдешевше и найкрасше.

Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Поезды желѣзничіи

пѣсля часу такъ званого „середно-европейского“ водѣ 1-го жовтя 1891.

Вѣдхаютъ зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станиславова и Коломыѣ. — 8:40 рано. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бѣлца: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Бѣлца и Сокала. — 6:40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Приходятъ до Львова.

Въ напрямѣ зѣ Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особый зѣ Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд. Поездъ особый зѣ Сухой, Хирова, Гусятина, Станиславова и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый зѣ Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ зѣ Черновца: 6:17 рано. Поездъ особый зѣ Сучавы, Черновца, и Станиславова. — 1:22 по полудни. Поездъ особый зѣ Букарешту, Яссы, Черновца, Станиславова. — 7:23 въ вечерѣ. Поездъ особый зѣ Букарешту, Яссы, Черновца, Станиславова и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особый зѣ Коломыѣ, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ зѣ Бѣлца: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный зѣ Равы руской. — 3:45 по полудни. Поездъ мѣшанный зѣ Сокала и Бѣлца.

Ашѣ розкладу вѣдъ на шляхахъ желѣзничѣ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стаяціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечки въ форматѣ кишеничѣ по 5 кр. за штуку.

Колѣи годничныя часу середно-европейского показуе годину 12-ту, то всказуе годинникъ: въ Черновцахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58. 2238

Приходятъ до Львова.

(Пѣсля годничника львовского).

Зѣ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ особый — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особый.

Зѣ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 38 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ особый — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Вѣдхаютъ зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ особый; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочиска: зѣ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ особый; — о год. 11 м. 6 въ ночи поездъ мѣшанный.

Зѣ школы подѣсаного

вышло въ сѣмъ роѣ шѣсть кваліфікованыхъ дяковъ, котры могутъ заразъ обняти посады. Коли хто зѣ Впр. оо. парохѣвъ жадае собѣ мати такого дяка, благоволятъ воднести до подѣсаного

Т. Янишевскій, управитель хору въ Зборовѣ.

ТОВАРИСТВО

„ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“ у Львовѣ

дѣстало водѣ Вп. пров. Ом. Партицкого въ дарѣ слѣдующіи книжки и продае ихъ по такой цѣнѣ:

- 1) Захаръ Беркутъ, Ів. Фр. 1 30 кр.
- 2) О выхованіи І. Н. 30 кр.
- 3) Марко Вовчокъ, Оповіданя, 3 томы І—35 кр ІІ—36 кр ІІІ—33 кр.
- 4) Живнота неволя, Ів. Фр. 35 кр.
- 5) Темній мѣсяцъ въ словѣ о полку Игоря, Ом. Партицкій 1 40 кр.
- 6) Марта Борецка Іл. Граб. 32 кр.
- 7) Надѣльмаеръ, ап. свободы 10 кр.
- 8) О разумномъ выхованіи 12 кр.
- 9) Маруся, Григ. Квятки 10 кр.
- 10) Местъ верховинця, Ник. Устияновича 35 кр.
- 11) Зѣ рѣжнѣхъ краѣвъ и народѣвъ Денис 30 кр.
- 12) Воа constricтор, Ів. Франка 35 кр.
- 13) На добродѣлий цѣли, Григ. Григоріевичъ 30 кр.
- 14) Литература апокрифична, д-ръ Ом. Калитовскій 35 кр.
- 15) Повѣсти Ник. Устияновича 85 кр.
- 16) Слово о полку Игоря, Ом. Партицкій 80 кр.
- 17) Скандинавщина въ давній Русѣ 20 кр.

ЛІЯРНІЯ ДЗВОНѢВЪ АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стаяція желѣзничѣ тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Івана и сына Серафима“ „Ліаню дзвонѣвъ“ въ Калуши, бѣдначену орѣбнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвалы и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковского въ Коломыни (якъ о томъ своего часу газеты доносили) — маю и теперъ на складѣ готовый дзвонѣ, выконую скоро замовленія и приймаю старѣй або ушкодженіи дзвонѣ до перебиванія за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи вѣсѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотепершій замовленія въ давнійшій спѣлнѣй а теперъ мой власной ліярни дзвонѣвъ прошу о ласкави замовленія такъ на поодинокій новій дзвонѣ якъ и на цѣлѣ группы. За переважѣ матеріялу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу и для того осмѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ 3789 6—24

Зѣ глубокимъ поважаемъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

ЛЬВѢВСКА ФАБРИКА

АСФАЛЬТУ

и угѣшнѣхъ огнетрѣвалыхъ текстуръ

до покрыванія дахѣвъ

С. ШЕЛІГІ-ЛИШКЕВИЧА

инженіра

Львѣвъ, улица Корытна число 13

поручае

АСФАЛЬТЪ

зѣ найпершихъ копаленъ Швайцарскихъ и Италійскихъ, уживаный на хѣдники и помосты въ церквахъ.

АСФАЛЬТЪ

до фундаментѣвъ изолуючій вохкѣсть, кладеный на мурѣ за горяча.

4198 2—15

Фабрика осушае асфальтомъ яко одинокимъ средствомъ певнымъ, звѣстнымъ досѣ въ технѣцѣ, наибѣльше вохкій мешканя.

Фабрика выговляе власными робѣтниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю покрыта даховѣ текстурою огнетрѣвалою, котра по многихъ пробахъ водзначена ц. к. Министерствомъ справъ внутрѣшнихъ въ 1888 р. патентомъ непальности.

Метръ квадратный готовѣи работы на даху разомъ зѣ по-малюваньемъ лякомъ асфальтовымъ водѣ 45 до 65 кр.

Фабрика ручитъ довголѣтну гваранцію.

Кнайповка

горѣвка зѣ зѣля льничного патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.

Хорѣ пють по ложцѣ зѣ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского

маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Корнича 2.

На провинцію высылае ся найменше 2 фляшки водворотною почтою.

4215 5—60

Эпоху въ господарствѣ

рольничѣмъ становляте бульбы, що не подпадають заразѣ. Ажъ до першихъ морозѣвъ остаются зеленіи корѣвъ бульбы: „Вѣдхѣ чудесныхъ“, що выдають 180—200 корѣвъ (20—22% крохмалу) и „Спичихъ величѣвъ“, що выдають 200—220 корѣвъ (18—20% крохмалу) зѣ морѣ и ав. Замовленія зѣ задатками приймае, доки выстане припасѣвъ „Зарядъ добръ гр. Адама Марассе въ Юрковѣ (п. Чхѣвъ)“ по 25 кр. за кѣлю разомъ зѣ опакуваньемъ. При болѣшихъ замовленяхъ водповідный рабаѣ. Зарядъ добръ (геср. властитель добръ) приймае запорукѣ, що бульба не подпадае заразѣ. Адресувати по польскѣ, бо мѣсцевѣсть въ заходѣй Галичинѣ. 5—10 (Варшава Лавѣ).

СКЛАДЪ КАВЫ

наилѣпшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улиця Осесольскихъ ч. 11, вхѣдъ такожѣ зѣ улицѣ Тихон, Домъ кн. Сапѣги.

Цѣны въ мѣсці 1 кѣлю зр. 1-90 на провинцію 4 1/2, кѣлю зр. 9.60 франко.

Не маю цѣлкомъ тыхъ родѣвъ кавы, котры инші подъ назвою мого знаменѣ оголошуютъ; кождѣй самъ може пересѣдѣти ся, чи до-стане дежде по тѣмъ цѣнѣ таку наву якъ моя що-до якостѣ и смаку.

Наилѣпша кавѣ налена зр. 1-20

1/2 кѣлю наилѣпшой гербаты 75 кр. 1/2 кѣлю наилѣпшихъ окрушкѣвъ 50 кр.

лежить до возникнов. партіи въ Нѣмечаннѣ. Гр. Казиріово позволеніе въ недѣлю до Губертуусъ шло въ такъ водбуза ся конференція. При томъ звернули увагу головно на те въ многахъ кругахъ, що на сю конференцію пожи канно такожъ и брата нѣмецкаго цѣсаря Генрика, который въ многихъ справахъ заступан цѣсаря. Поголоска, мовѣ-бы въ недалекой будучности буетъ можливый поворотъ Бісмарка на урядъ канцлера Нѣмечаныи непривада бо Бісмаркъ сегодня вже зовсѣмъ недужій.

Засідання угодовної комісії, котре відбулося вчора ввечері, викликало в німців дивнагаз ліберальних велике незадоволення, а N. fr. Presse безпосередно по засіданню написала, що угода вже розбита. Ситуація однак не представляє ся такъ дурною, коли відчитати справозданя чеських дельгатів вчора засіданню. Врештѣ вчора ввечері вийшло, що Нѣмцѣ бажають справу чинити скорше погодити а Чехи зновъ провадити. Рівно-жъ молоді Чехи Герольдъ поставивъ внесення, щоби засідання скінчити середъ наради а ажъ потімъ згодити ся на внесення кн. Кароля Шварценберга, щоби засідання тривало до год. 1-ої. Зъ другої сторони консервативно Нѣмцѣ не беруть участі в дискусіях, бо хочуть чинити скорше перейти до ухвал, а промовляють лишъ Чехи. Найсамѣтнѣйшій булѣ бесѣди гр. Букоа а Матуша. Гр. Букоа вѣривъ вимени великою посильності выясненъ становища політичне сен партій. Велика посильність пристоупила до угоди длитого, бо надіяла ся, що такимъ способомъ прийде поміренье обоимъ племенямъ. Угоду шляхта уважала за контрастъ міжъ обома народами вчѣхъ, а при вчѣхъ заключенню правительствомъ а велика посильність стала лаше роллю посередництва. Але по досѣдкахъ вчѣхъ двохъ лѣтъ послѣднихъ велика посильність показала, що чеській народъ не пристає на таку точку угоди, якъ визначила вѣдѣньська конференція. Шляхта бачить, що тихъ точокъ не можна перевести, а вчѣхъ дальшихъ розправахъ надъ ними лежить велика небезпечність. Наколи би тільки одинъ проектъ воднянено, то такимъ способомъ воднянено бы вчѣхъ угоду. Не хочемо выставляти на таку велику небезпечність, бо черезъ те воднянено бы вчѣхъ вигоду угоди або поміренье обоимъ народамъ вчѣхъ. Такожъ дуже важна булѣ промова д-ра Матуша, котрий бувъ — акти Politik пише — класичнимъ свѣдомъ вѣдѣньськихъ конференцій а доси все стоявъ вчѣхъ оборонѣ. Вѣдѣньскъ сказавъ, що Чехи згодили ся на угоду длитого, бо до неї спонукали ихъ становищемъ нѣмецкихъ послѣдъ, котрі велика абетиневѣщану політику вглядомъ чеського союму. Чехи хотѣли ихъ назадъ приєднати, бо не хотѣли мѣряти, якъ глибоке а обурѣння середъ нѣмецкого народу. Тодѣ Нѣмцѣ поставили свои жадаа а заявляло, що ихъ треба оправдати обурѣннямъ нѣмецкого народу. Теперъ кожний бачить, що обурѣння чеського народу далеко більше, отже треба на него звѣжати. Занепокоєння Чехѣвъ виходить вчѣхъ обаямъ, що переведення рівноправности по тѣмъ угодахъ буде неможливе, а се вименно тогдѣ наступити, коли нѣмцѣй повѣсть воддѣлять ся вѣдѣньскъ, а коли чеській языкъ буде безъ нѣмецкого права вчѣхъ повѣсткахъ нѣмецкихъ. Матуша заявивъ, що сего вѣдѣньскій конференція не бажала зробити, а міністеръ судовництва сказавъ ясно, що правительство хоче рівно правленія а що кожний горожанинъ добуде свого права вчѣхъ рѣдній ему мовѣ. Теперъ Чехи природно не можуть вдоволати ся рівною правленіємъ заповученимъ вчѣхъ 1880 р., але жадають, щоби а чеську мову признати урядовимъ языкомъ вчѣхъ Чехіи. Воддавъ шовъ головний спѣръ о розмеженъ судовыхъ округѣвъ, при котрихъ вызазували ся рѣдній не правляности вчѣхъ обѣмъ сторонамъ, а молоді Чехи жадають, щоби елаборатъ про розмеженъ судовыхъ округѣвъ предложити вчѣхъ цѣлости. На наступуючѣмъ засіданню зявѣ ся вже намістники а заявить рѣшучо, що правительство у важка себе а всѣхъ партій, котрі булѣ репрезентовані на вѣдѣньскихъ конференціяхъ, зобовязані протоколомъ угодовимъ а невмѣнно буде обставата при змаганяхъ, щоби ихъ амѣть войшовъ вчѣхъ житѣ.

Пересвѣдченя нѣмецкого цѣсаря вчѣхъ справѣ шельбного закона мабутъ змѣниліся за-дѣля того, що вчѣхъ остальныхъ дняхъ показало ся, мовѣ бы навѣть не цѣлий прускій таборъ консервативный стоявъ вчѣхъ оборонѣ шельбного закона. Поза Прусією а головно вчѣхъ полудавѣ вѣдѣ Нѣмеччинѣ прускій законъ зробивъ дуже лѣхе вражѣннѣ, а коли бы вчѣхъ Баварія а навѣть вчѣхъ нашихъ державкахъ Нѣмеччинѣ католіцѣй кабінѣтъ прийшла до керми, то у вчу третьої політицѣ Нѣмеччинѣ повстали бы великія заколоты. Все то выявлено цѣсаревъ вчѣхъ тогдѣ уступивъ. Сими дама цѣсарѣ бувъ недужій, якъ пашуть, на катаръ, але сѣ мабутъ бувъ зѣвѣтний болякъ вчѣхъ усь. Недужа цѣсаря вчѣхъ дуже боляча. Коли болѣтъ набарае, тогдѣ цѣсарѣ стає нервовый а звычайно на колѣна дѣвѣть выждѣае до якого замку а тамъ мусѣть лежати вчѣхъ лѣжку. Оцѣраціи не можна выконати, бо дуже легка тогдѣ було бы можна нарушити мовѣтъ. По міністерскій радѣ, на котрій рѣшала ся сульба шельбного закона, цѣсарѣ выѣхавъ до Губергуштокъ а зводѣтъ довесли, до лежатъ такъ хорый. До Берлина цѣсарѣ верне, якъ надѣють ся вчѣхъ середѣ а тогдѣ порѣшитъ ся справа дамисіа гр. Зедліца. Майже всѣхъ дѣвѣннихъ вѣвѣвають, що міністеръ просвѣты уступить, а справа рохвѣдѣть ся лашѣ о гр. Каоріого. Нѣмецкій канцлеръ хочѣ не подаѣть ся о дамисію, але перѣдѣ воддѣвѣтъ цѣсарѣ предложенъ меморіалъ, вчѣхъ котрихъ заявлявъ що солідаризує ся вчѣхъ гр. Зедліцомъ. Вѣдѣнскъ вѣдѣтъ не хоче лишити ся на урядѣ пруского президента міністрѣвъ, а за те затримѣ мабутъ урядѣ канцлера, бо сего жадає вименно самѣ цѣсарѣ. Наколи бы однакъ вѣдѣ мабутъ уступити, то его настѣдникомъ вимѣрно булѣ бы ген. Вальдерзе, котрий, якъ звѣстно, не

Ферманъ султана, который мѣстятъ въ собѣ затвердженіе новаго египетскаго закона на престолѣ, якъ кажутъ, вже высланъ до Єгипту. Первство Порты мала намѣръ втекеть сего акту поробита великаго змѣны тѣмъ вырачене „египетскій посылности“ змѣняти на „посылности африканскій“, але вѣдь того опися вѣдѣтуплено. Вѣдь панована Мегемед Аляго, батька покойнаго кедева, Єгипетъ вѣдѣть такожь сенайсѣмны повосторожы та Туреччина хоче сама заявля сю землю на прѣдмѣдья. Протвѣ сѣи змѣны выступили дипломаты заходно-европейскыхъ державъ за добрыми успѣхомъ, бо Порты вѣдѣтупила вѣдѣть того замѣру. Въ ферманѣ за те подѣясить сѣяно, що Єгипетъ принадлежитъ до Туреччинѣ яко „провінція“, а не яко княжество, якъ було высказано въ такымъ самбѣмъ актѣ султана за попередняго кедева. Иноуѣрно се стало спѣся якогось компромісу, бо въ Лондонѣ прѣбѣщали, що британска окупация лишь часовѣя не поствѣйна. Times доносячи о тѣмъ каже, що Ахмедъ Ембѣ папа мавъ вѣдѣтхати дня 18 въ дружаню сѣладакою ся зъ 14 особъ въ Константанополя на султанськымъ кораблѣ до Каира и тамъ мавъ подручити ферманъ институційный. Султанъ зинявъ „бошты“ за то зать въ 12,000 на 6,000 лѣрѣвъ. Первствѣ ферманъ коштувавъ 20,000 лѣрѣвъ.

— Сядуче представлєньє въ рускомъ народномъ театръ вѣдуче ся въ суботу дня 26 н. ст. марта на дохѣдъ академичного товариства „Ватра“. Выставлена буде оперета Лизенъ „Чорноморцѣ“ въ новову инструментацию Фалла Межи актами вѣдспѣванє п. Мельнацкй арію зъ „Страшного Двора“ и зъ „Галски“ Моношка п. Яричевскй вѣдоклямує „Гамалію“ Шевченк. Здає ся намъ, що не потребуємо захоувати нишу публику до громадского вѣдбаваня театру на оѣмъ дни и маємо повну надѣю, що цѣла сала татральна выповиньтє ся по береги, бо вѣсьмъ звѣсно, що иде тутъ о наше молоде а такъ гарно розвиваюче ся товариство академичне, котрого створена матеріяльна потребує подпоры.

— Дирекція руского народного театру знялає численнй запытання, що абаонаментъ при представлєнхъ бенефисовыхъ єсть вылученнй.

— На улянкѣ Львова появили ся въ послѣднхъ часахъ польскй конфедераткы т. зв. „баторѣвскы“ котры носить молодѣжь школьнѣ и ремѣсничѣ. Зъ прикладомъ Поляковъ поийши и Русины и вѣдоклюкъ дѣтѣвъ вже видно декуды шапки козацкы котры носятъ ученики Русины Повтаряють ся 60 тѣ роки, кола межи молодежю панувалъ така сама мода.

— Иванъ Амось Коменонскй. Для 26 н. ст. марта обходати будуть Чехи 300 роковины уродинъ своего знаменитого ученого Ивана Амоса Коменского. Яко човѣкъ науки а особливо яко творецъ и реформаторъ новѣзачсно педагогичъ засадъ живъ сокъ Коменонскй на чєсть не яшеу Чехѣмъ але всагалѣ у всєи людскости. Уже передъ 300 роками жєдавѣ вѣтъ вѣдѣ школы передъ вѣсьмъ образована характеру у молодѣжѣ, опираючы на тѣмъ, що вѣсь люди чѣ богатѣ чѣ убогѣй прѣзначєнѣ въ житю до дѣяльности. Школа Коменского наука має вѣдбувати ся лише въ язы материнѣмъ, обходженє въ дѣтѣмъ має бути вєсь ле и щирє, комнаты школьнѣ повиннѣ бути велкѣ а дѣтѣмъ треба подавати часто нагоду до зѣбавы. Такожъ наставляѣ вѣтъ на розвитокъ у дѣтѣхъ змыслу обсервацийного та дѣятого радѣвъ зѣвести науку погляду. Якъ бачимо гадки выскочкы Иванъ Коменонскимъ такі самѣ, якъ и гадки Пестълющого, прѣнятѣ теперѣ загально въ выхованнѣ

— За половую смерть. Дня 17 н. ст. марта въ
була оя передъ львовскимъ судомъ присяжныхъ

Володимиръ Секунда, комісаръ сторожѣ скарбової въ Городенцѣ упокоивъ ся дня 20 н. ст. марта въ 46 ѓмъ роцѣ житя, полишаючи жѣнку и дѣти. Вѣчна ему пам'ять!

— Конкурсу. Окружа рада, школьна в Сокалі розписує конкурси на посади учительські: 1) при школах етапових: в Городовичах, Костишчах, Мязовичах, Пархача, Пересці, Сласові, Торках, Тишичі і Ворохті; 2) при школах філіяльних: в Базеві, Баранчиці, Перетках, Воляничках, Хлопчині, Довжені, Гатовичах, Горбкові, Коштові, Корчині, Лешкові, Махлові, Мизові, Осердові, Перватичах, Перемислові, Радванцях, Савчині, Старогороді, Сухимові, Шарпанцях, Ваневі і Вербях. Подання носити треба до 6 тижнів ввч дня оголошення конкурсу. — Краєва рада школьна розписує конкурси на посаду учителя польського языка і фізьології клясичної при гімназії Франца Йосифа у Львові. Подавати ся треба до 10 н. ст. цвітня.

Въдень 23 марта. Делегации зберуть ся сего року въ Будапештѣ въ маю.

Прага 23 марта. Внесение Вашего о
основание краевого товариства обезпечень пе-
редано комісії.

Инсбрукъ 23 марта. По вѣдчанію заявленія итальянскихъ послѣвъ, що не возьмутъ участі въ нарадахъ сойму, маршалокъ вѣдобравъ симъ посламъ мандаты.

Берлінъ 23 марта. Цѣсарь принявъ дмисію Зедліца и Капрівіого яко президента міністрѣвъ. Капріві лишивъ собѣ лишь урядъ канцлера, и то, якъ кажуть, не на довго.

Петербургъ 23 марта. Епископъ луцкій кс. Козловскій именованъ архіепископомъ могилевскимъ и митрополитомъ всѣхъ католическихъ костеловъ.

Софія 23 марта. Зачавъ ся процессъ
противъ Любоемского о зраду державы.

Поезды железнодорожные

после часу такъ званого „средне-европейского“
въ 1-го жовтня 1891.

Въходятъ въ Львовъ.

Въ напрямъ до Стры: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стры, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславава и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стры, Хирова, Сухом, и Станіславава. — 7:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Стры, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухом, Станіславава и Гусятина.

Въ напрямъ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станіславава и Коломы. — 8:40 рано Поездъ поспѣшный до Станіславава, Черновца, Яссы, Бухарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Поездъ особый до Станіславава, Черновца, Яссы и Бухарешту. — 9:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Станіславава, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямъ до Бездя: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Бездя и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Приходятъ до Львова.

Въ напрямъ до Стры: 8:31 рано. Поездъ особый до Стры, Хирова, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стры. — 3:10 по полудни. Поездъ особый до Стры, Хирова, Гусятина, Станіславава и Стры. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый до Стры, Хирова, Гусятина, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стры.

Въ напрямъ до Черновца: 6:17 рано. Поездъ особый до Сучавы, Черновца, и Станіславава; — 1:23 по полудни. Поездъ особый до Бухарешту, Яссы, Черновца, Станіславава. — 7:23 въ вечеръ. Поездъ поспѣшный до Бухарешту, Яссы, Черновца, Станіславава и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особый до Коломы, Станіславава и Гусятина.

Въ напрямъ до Бездя: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный до Равы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ мѣшанный до Сокала и Бездя.

Автомобильный поездъ на шляхахъ железнодорожныхъ въ Галичинѣ достаети можна на каждой станиці по цѣнѣ 6 кр. за примѣръ, — а книжочка въ форматѣ книжечки по 5 кр. за штуку.

Колѣи галичинскіе часу средне-европейского по-казу: 12-ту, то всаказу галичинскіе: въ Черновцахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Відни 12:06, въ Празѣ 11:58. 2238

Приходятъ до Львова.

(После галичинскіе львовского).

Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 7 по полудни поездъ поспѣш- ный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшан- ный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ осо- бый.

Зъ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 38 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ поспѣшный — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Въходятъ въ Львовъ.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ поспѣшный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочиска: въ дворецъ Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ поспѣшный; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

Портретъ Тараса Шевченка.

Цѣна 50 кр.

Дѣстаті можна въ тов. „Провѣта“.

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станіславовѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручае свой обильно засмѣренный складъ вырѣбъ: ножовничихъ власного вырѣбу, а также зъ фабрикъ ан- глийскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінгѣ); знаряды хірур- гичніи, огородаві та посуду кухонну; продае машины до шитя и прймае ахъ направи.

Складъ вырѣбъ кошкарскихъ зъ фабрики Гавс- вальдъ & Миллеръ въ Станіславовѣ. 4218 2—25

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Симъ маю честь повѣдомити Вповажану П. Т. Публику, якъ у Львовѣ такъ и на провинціи, що я перенѣсь мою роботу тапіцерско-артистично- декоративну подѣ фирмою

Володиславъ Дрожинскій

зъ улицъ Паньской

на улицу Коперника ч. 28.

въ котрой выготовляю всякіе работы зъ того обсягу послѣ найновѣйшихъ журналѣвъ и моды по найумѣ- ренѣйшихъ цѣнахъ та въ означенѣмъ речини.

На жаданье выезжаю на провинцію.

Поручаюсь ласкаво П. Т. Публикѣ и

остатю зъ поважаньемъ

Володиславъ Дрожинскій

Львовъ, ул. Коперника ч. 28.

Цѣна збожа и другихъ продуктівъ.

23. н. ст. марта 1892.

Львовъ: Пшеница 10:40 до 11—, жито 9— до 9:40, ячмѣнь 6:40 до 7:75, овесъ 7:30 до 7:75, горохъ 6:50 до 12—, вика — до —, рѣпакъ 11— до 12:50, льнянка — до —, конопшина чер- вона 50— до 65—, конопшина бѣла 52— до 75—, конопшина шведска — до —, хмѣль въдѣ — до —, зр. за 56 кильо у Львовѣ, оковита за 10:000 литрѣвъ — до —, зр.

Тернополь: Пшеница 10:25 до 10:80, жито 8:90 до 9:20, ячмѣнь 6— до 7:25, овесъ 6:50 до 7:15, горохъ 6— до 7—, вика — до —, рѣпакъ 11— до 12:50, льнянка — до —, конопшина чер- вона 48— до 64—, конопшина бѣла 50— до 75—, конопшина шведска — до —.

Подволочиска: Пшеница 10:15 до 10:75, жито 8:80 до 9:25, ячмѣнь 6— до 7:05, овесъ 6:25 до 7—, горохъ 6— до 11—, вика — до —, рѣпакъ 10:90 до 12:40, льнянка — до —, конопшина червона 45— до 65—, конопшина бѣла 49— до 72—, конопшина шведска — до —.

Ярославъ: Пшеница 10:50 до 11:10, жито 9:15 до 9:55, ячмѣнь 6:50 до 8—, овесъ 7:25 до 7:85, горохъ 6:70 до 12—, вика — до —, рѣпакъ 11:50 до 12:75, льнянка — до —, конопшина червона 51— до 66—, бѣла 55— до 75—, конопшина швед — до —.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошакъ

отворивъ канцелярію адвокату

въ БУЧАЧІ

при улицѣ Корольова въ домѣ Блотрайга.

Найдеште жерело предметѣвъ оп- тичныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣчь св. Духа)

напротивъ головного одаку.

Окуляры, цѣпкеры, барометры, термоме-

тры, микроскопы, машины саятничіи, райскайи, и т. п. по цѣнахъ найдеште, — Репараціи

найдеште и найкорше.

Замовляе въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ

подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Розмысленія о страстяхъ

Господа нашего Іисуса Христа, душепо- лезне чтеніе на великій цѣстъ. Цѣна 30 кр. зъ пересылкою почтовою.

КОРОТКІЙ ВЫКЛАДЪ НАУКИ ВѢРЫ и ОБЫЧАЕВЪ зъ додаткомъ

Рѣкъ церковный.

Цѣна 80 кр. брош. а 95 кр. вразѣ зъ пе- ресылкою почтовою. 4205 4—6

Набути можна у о. Апат. Долинского въ Якторовѣ почта Перемышляны.

Словарь руско-нѣмецкій

Евгенія Желѣховского.

Знижена цѣна 6 зр.

Дѣстаті можна въ товариствѣ „Провѣта“.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а менѣ полишилось ще много гар- ныхъ и тревальхъ плащѣвъ зно- выхъ та одяговъ, за-для закупна большомъ скѣлькости, — то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и апрошу П. Т. Публику до сего при- годного закупна.

Замовляе на одяги зъ француз- скихъ и англійскихъ матерій выко- нують ся за 24 години дуже эле- гантно и числяться дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

Накладомъ „ДЗВОНКА“ поя- вились и можъ набути черезъ всѣ книгарні:

- 1) Леонидъ Гдѣлова: Байки цѣна 5 кр.
- 2) В. Чайченко: Олеси онов. „5“
- 3) Байки „5“
- 4) 2 Оповіданя „5“
- 5) Ив. Франка: Ляль Милитя „50“
- 6) М. Лисенка: Коза дерева оперетка до сцѣву и форт. 80.

Редакція „Дзвонка“ Львовъ ул. Чарнецкого 26.

ALFRED RASSL

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

торговля насѣнь господарства львового и рѣльничого

за згодою контрольной станиці для насѣвъ ц. к. товариства господарского у Відни поручае насѣвъ всякого рода, що дуже добре кѣльчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ назвозовыхъ по дешевѣ цѣнахъ

Взѣрѣ и цѣпкии даромъ и оплатно. 4167 21—34

МАШИНЫ ДО ШИТЯ ЗІНІЕРА

зъ найлѣпшихъ фабрикъ загра- ничныхъ помимо величезного для спроваждѣно лишь новыми ва- онами.

Продаю рѣчно 800 штукъ (безъ агентѣвъ або факторѣвъ.) Раты тижневѣй 1 зр., мѣсячній 4 зр., готовкою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ

Львовъ, Готель Жоржа, Філія въ Краковѣ Ринокъ 25.

Прому жадати цѣпикѣвъ. Про- шу о ласкави замовленія.

4187 10—?

Нема въчого дѣшного про- тивъ обтерукціи, геморой- довѣ, злого травленія, браку апетиту лѣк

МЕДОВНИКЪ ГІГІЕНІЧНІЙ Л. ЧИНЬСКОГО

послѣ заявленія уздоровленыхъ и высказѣвъ лѣкарскихъ. Набути можна у Львовѣ, Краковѣ, Пе- ремышля, Відни, Празѣ.

(Импресса, бюро авансове, Львовъ).

Розсадки й лѣсны насѣны

старанно опакованъ, розсылае за завдаткомъ почтою або залѣ- ницею

Лѣсництво Зарѣвъ подѣ Чарисю.

1. Насѣны за 1 фунтъ = 1/2 кильо:

Сосны звичайной (Pinus sil- vestris) зр. 1:20

„ американской (P. strobus-Weymuthia) 3:60

„ черной (P. austriaca) 1:20

Смѣреки 80

Модерена 90

Акація 30

Березы 50

Большіи 55

Ясени 15

2. Розсадки: сосна звичайна 1-рѣчна 50 кр., сосна черна рѣ- чна 50 кр. (розсадки сосны 2 и 3 лѣтнихъ не продаемо, бо они лѣкзи непридатни до культуры).

Смѣрека 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 150, и 2 зр., модерена 2, 3 и 4 лѣтний по 2, 250 и 3 зр., береза 3 и 4 лѣтна зр. 250, большіи 2 и 3 лѣтна по 2 и 3 зр., акація 1 и 2 лѣтна по 250 и 3 зр. Crataegus (бѣ- ла тернина на живоплоты) по 10 зр. за 1000 штукъ.

(Адресувати по польскы, бо мѣс- цевѣ въ заходній Галичинѣ.) 4207 7—20

КУ-

фры, торбы и всякіи при- боры до подорожи

найдеште въ торговлі товаровъ модныхъ и бѣль муже- кого, приборѣвъ туалетныхъ и т.п.

Павла Лянгнера

передъ тымъ

Браты Лянгнеры

Львовъ, улица Галицка ч. 16.

Цѣпкии на жаданье даромъ.

Въ каждой русской хатѣ повинна знаходитись знаменита книжочка

П. БАШТОВОГО

УКРАИНСВО

на литературныя повѣсти зъ Московщиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“.]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Набути можна въ редак- ціи „Дѣла“.

РУССКІЙ СІВВАНИКЪ

накладомъ „Товариства Провѣты“ ул. Борменска 27. Мѣстны въ собѣ въ 9-ти аркушахъ большыхъ на ве- личиномъ наперѣ 255 пѣсенъ на 288 сторонахъ Пѣснѣ тѣ суть то перлы поэзіи руско-украинской найвы- датѣйшихъ нашихъ поетѣвъ, якъ Шевченка, Федьковича, Млаки, Гу- шалевича, Маркіяна и Володимира Шашкевичѣвъ и премногой найдобрѣй- шій народный пѣснѣ. Найзнаме- нитѣйшій рускій композиторъ уложив- шій до нихъ музичку суть по правѣ сторонѣ пѣсенъ подѣсаны. Цѣна 40 кр., оправный 50 кр. на пере- сылку 5 кр. — При закупнѣ 10-ти примѣрниковъ въ канцеляріи То- вариства даеся 20% рѣбату. Набу- ти можна ихъ также по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валляха)

Прекрасніи цѣпты батистовѣ

китицѣ до свѣточъ, до вазонѣвъ на престолѣ и гірляндѣ до образѣвъ. — Великій выборъ цѣпур листового въ ка- сѣтахъ въдѣ 10 кр. до 4 зр. — Папѣръ нотный. — Розвы прѣбѣры бюровѣ. — Каламарѣ металевѣ въдѣ 15 кр. до 18 зр. — Альбумы въдѣ 2 зр. и выше. — Портмонетки Тютюверки. — Теки нотны. — Образы. — Рамы до обра- зѣвъ. — Рамки до фотографіи розличного рода. — Благо- желана аркушѣвъ и білеты зъ рускими написями. — Вѣбр- цѣ до рисованія и мальованія. — Принимають ся замовленія на білеты визитовѣ. — Книги рахунковѣ. — Копіалы. — Нотатки и т. д.

Чай китайско-россійскій найлѣпшой сорты поручае торговля

Ивана Дуткевича ул. Краковска ч. 2, домъ п. Валляха.

4087

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймае замовленія и посередничить въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

въ впрѣстѣ зъ фабрики

по кождоразѣвъ цѣнѣ фабричной. Теперь потуге фабрика Іа по 82, Іа по 76 зр. за 100 кильогр. лѣсо фабрика.

При замовленіи просимо о точне поданье почты и станиці железнодорожной. 4038

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимаетъ вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опрѣентовуе ихъ по

4 1/2% на рѣкъ.

2219 94—?

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, дво- тижневниціи педагогично-научковѣ, выходять бѣдѣ 1-го жовтня 1889 р. у Львовѣ ул. Борменска ч. 27. Предплатѣ на цѣлый рѣкъ 3 зр., на полѣ року 1:60 зр., на четверть року 1 зр.

Десять медальѣвъ заслуги, дипломъ признанія и дипломъ гоноровый на всесвѣтній выставѣ въ Антверпін за неарѣваннѣй

Вырѣбы косметичніи, Тоалетніи и Парфумеріи.

Антилентіа. Нѣякій артикулъ тоалетный не може ити въ заводу цѣдо до успѣху и доброты зъ Антилентіа. Се средство, одержане зъ одѣвѣжучихъ субстан- ціи, ухилие въ короткомъ часѣ веснянки, плямы печѣн- кой, блины и т. п., надае мѣкѣвъ свѣжѣ, свѣ- жѣсть и нѣжнѣсть. — Цѣна 2 зр.

Піліптонъ волосю сивому и споловѣлому по кѣлькоразо- вѣмъ ужити привѣртае красну барву. ПІЛІПТОНЪ не зарбуе. лише одмѣлужуе волосѣ, котре подѣ выльвомъ сего бѣдичного средства: бѣдскуе первѣтну барву, мѣкѣвъ и одѣскѣ. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ найсильнѣйше выпаданье волосѣ задержуе, цѣ- бульки волосей взмѣняе и до вытворѣванія та поросту волосѣ побуждае. Цѣлый флаконъ 3 зр. Пѣвъ фла- кону 1 зр. 60 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣститъ жадныхъ металевыхъ примѣшѣвъ, есть се найчѣс- тѣйша и найнѣжнѣйша мучка рѣстнича, приемно прилагае до лица, надае красну, природну бѣдѣсть и есть неопѣненѣмъ сред- ствомъ до гігіенично окрасы лица.

Пуделко малѣ бѣлого пудру 60 кр., цѣле 1 зр., зъ лебеди- комъ 1 зр. 50 кр. Розжевий для блѣднѣнокъ и кремовый для шатинокъ и брутѣнокъ, малѣ пуделко по 70 кр., больше по 1:10 зъ лебедикомъ зр. 1:60 3748

Вода фіалкова. Усувае зъ лица прищѣ, лишѣвъ, угриакъ, морщинки и дольки осповѣ. Лице одѣвѣжуе выбѣло и вы- нѣжнѣю. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне бѣдначаетъ ся наизычайною нѣжнѣ- стію и дуже приемнымъ запахомъ, лагодно выплывае на нашѣкорѣкъ, не доускае розпадатись рукамъ и лицу, дуже добре очищуе шкуру. Ухилие вес- нянки и жовто-бурѣй плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и улица Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконницѣ ч. 20, и въ Чернівцахъ Ринокъ ч. 2.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

Выдаецъ Иванъ Балей. — Одиѣлальный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Печать зъ фабр. Червильской.

Зъ друкарнѣй жов. им. Шевченка, подѣ зарядомъ К. Водянского.

Оголошения принимают ся по цѣнѣ 6 кр. бдѣ одною стрѣчкѣ ксератовомъ въ рубр. „Надѣслане“ по 20 кр. а. н.

Зважыўшы, што пасля розпярэджэння міністэрства судавыядаўца 9 жніўня 1860 ч. 10340 устані пратокі аб сторбх, переслухання тых-жа, свідкоў і вяткоўх при судовыхх розправахх маюць быти списаны въ рускомъ, польскомъ або нмкнцкомъ языкѣхъ послѣ того, котрый зъ нихъ естъ матернымъ языкомъ до-тѣиою стороны. — шо рѣшено, возвано и

I.

На Буковині боротьба виборча стає чимраз сильніша. Румунська олігархія ужила всі свої сили, щоб перевести румунських кандидатів, але майже не має під-

нихъ шансъ до успѣху. Поляки, котріи голосують въ великій посѣлости, вѣдѣннуді компромісъ, предложенный имъ черезъ Румунѣвъ. Мимо того найновѣйшіи вѣсти доносятъ, будто правительство має замѣръ, чтобы пос. Луцула именувати краевымъ маршалкомъ. Пбѣся на каду въ Вѣднѣ мають вести ся переговоры мѣжъ гр. Паче а Луцуломъ. Змѣну поглядѣвъ въ правительственныхъ кругахъ вѣдѣнскихъ Румунъ мають завѣдати заходами гр. Гогенварта, бо Луцуль належать до вѣдѣн графа, яко посолъ до рады державной у Вѣднѣ. Нѣмѣцкій комитетъ центральныи назначивъ своимъ кандидатами д-ра Рота и бурмистра Кохановского для Черновца, Войнаровича, заслушеннаго совѣтника наместничества на Серетѣ, Давида Тилингера и Якова Кона для торговельной палаты, выслушеннаго майора Гибша на Радбѣцѣ и заступника прокуратора Фиргофера на Суцаву.

На мѣсце пос. Стаблевского, котрого именовано познанскимъ архиепископомъ, до прусского союму выбрано въ округѣ выборчимъ середско-середско верославскимъ Поляка д-ра Жутовского противъ Нѣмца, выслушеннаго канцлера Наймана. Польскій кандидатъ выбранныи великою бѣльшостію 354 голосама противъ 47.

Порѣшеніе міністерской крѣвы въ Нѣмечинѣ небавкомъ вже скѣнчить ся и буде важне именно въ двухъ напрямкахъ. Найперше наступить роздѣлъ уряду нѣмѣцкаго канцлера державного и президента прусского кабинету министровъ, а водѣтъ водношеніе политичныи группъ въ прускомъ кабинетѣ по лѣшати ся мабуть незмѣнне. Значѣне роздѣлу канцлерского уряду водѣ прусского президента министровъ має дуже велику вагу для нѣмѣцкой державы. Нѣмѣцкій державы союзныи — пише органъ волюноконсервативнаго Post — мають певно право, чтобы становиско нѣмѣцкаго канцлера державного не залежало водѣ евантуальныхъ змѣнъ въ прускомъ кабинетѣ, але въ другой стороны давняи вѣсѣла на ту обставину, що становиско канцлера буде въ будучности далеко слабѣе, если вѣднѣ не буде розпоряджати въ союзній радѣ прусскими голосами. Мѣжъ кандидатами, котрыхъ имена въ остатныхъ дняхъ выплынулы, есть гр. Бото-Айленбургъ, начальныи президентъ Гессіи-Нассау. Мѣжъ 1878 а 1881 р. вѣднѣ бувъ министромъ внутрѣшнихъ справъ подѣ княземъ Вісмаркомъ, але въ часѣ культурнаго вѣднѣ провадивъ борбу въ Вісмаркомъ и зате на цѣсарекскій дворѣ его дуже высоко поважають. Шо-до политичного перевѣдѣна то гр. Айленбургъ е крайнимъ консервативомъ, и се вказуе якъ найяснѣйше, що курсъ политичныи не змѣнѣныи ся. Цѣсаръ вѣднѣ ся, чи гр. Айленбургъ именувати президентомъ прусскихъ министровъ, бо его молодшій братъ е великимъ маршалкомъ двору а нѣмѣцкій цѣсаръ не хотѣвъ мабуть мати двоихъ братѣвъ на такыхъ важныхъ становищахъ.

Въ сербскій скупштинѣ зроблено демонстрацію противъ регентѣ, котра подпирѣе министра войны Прапорцетовича, такымъ способомъ, що ухвалено ему вотумъ недовѣрія. Въ справахъ войсковыхъ радничальныи посолъ Цирачъ поставивъ интерпретацию, котра водносна ся до пригтовляющаго курсу для офицарѣвъ. Министръ заявивъ, что ся институтъ Савы Груича, заложена для вытворѣния штабовыхъ офицарѣвъ, показала ся непрактичною, бо наміреною цѣлю не можна осягнути. На курсъ зголосило ся ажъ 90 офицарѣвъ. Министръ не хотѣвъ приволѣти, чтобы они не сповняли черезъ часъ науки своего обовязу и не выконували войсковой службы коло рекрутѣвъ, тымъ бѣльше, что нема фонду въ бюджетѣ привязаного на се образование офицарѣвъ. Зъ той причины министръ не перѣвѣтъ сея институту въ жѣть, але затримавъ дотеперѣшныи испыты офицарскіи. При томъ министръ замѣтивъ се, что Сербія одинока держава, въ котройъ звичайныи войки мабуть водѣ простого жовѣтва дойти до найвысшихъ почестей. По водѣвѣдѣ министра промовляи ще Цирачъ, Ратаняи и Манойловичъ и заявляи, что водѣвѣдѣ министра ихъ не водволила. Вѣднѣтъ посолъ священникъ Джоричъ высказавъ свое обурѣне въ причины поступованія министра войны. Мы покажемо регентѣ, — сказывъ протопресвитеръ — що на урядѣ министра войны будемо терпѣти лише такого человека, котрый має довѣрѣе скупштинныи. Вѣднѣтъ бесѣдинъ поставивъ внесеніе, чтобы перейти до дневного порядку и высказати за разомъ свое недовѣреніе въ водѣвѣдѣ министра. Се внесеніе скупштина приняла. Заразъ по скѣнченю засѣданія сербскій министръ войны подавъ ся до дѣмисіи. Замѣне було се, что подчасъ водѣвѣдѣ министра въ скупштинѣ всѣ сербскій министры выйшли изъ сѣдлѣ. Вагалѣтъ борба мѣжъ либералами а радничалами въ Сербіи стае чымъ разѣ острѣйша.

НОВИНКИ.

— Выдѣтъ „Рускомъ Бѣдѣмъ“ въ Перемышлѣ устроено въ субботу дня 26 н. ст. марта третій музыкально-вокальнии вечернии при участіи „Перемышского Воляна“ въ слѣдуючою програмою:

1. Вѣднѣтъ: Законодательство австрійске а пытаніе жѣноче. Прел. д-ръ Т. К.
2. Стоять яворъ, пѣснь народна, гарм. П. Баженскимъ. Квартетъ мужескій, выконѣе хоръ Воляна.
3. „Liszt“, рапсодія угорска, фортепиано. П-нѣ З. Ц.

4. „Ой чего ты почорнѣло“ квартетъ мужескій. Слова Т. Шевченка, муз. И. Воробкевича, выконѣе хоръ Воляна.
5. Кюккен „Baccarolle“ дуэтъ на альта и тенора въ супровѣдѣ фортепиано выконѣе пп. Е. К. и д-ръ К. Ч.
6. Декламация 1. „На прощу до Кевларъ“ въ Гайного. 2. „Цигиринъ“ Т. Шевченка, выголосѣе п. Р. Д.
7. „Плыны корабле“ хоръ мужескій, выконѣе хоръ Воляна.

По части музыкальной слѣдѣе часть забавна. Початокъ о годинѣ 8 ой вечеромъ.

— Про водѣвѣдѣ читальни „Провѣтъ“ въ Сарнихахъ въ Бебрецкомъ пишуть намъ: Для 20 марта о. р. уводѣдѣ въ жѣть читальни „Провѣтъ“ въ Сарнихахъ заходѣмъ Веч. о. Іосифа Сохоцкаго, паронахъ матерной церкви въ Ланѣвъ и честныхъ господарѣвъ Захарко Шкредѣ и Андрѣя Пахолка въ Сарникъ. Членѣвъ вписало ся 41 въ вкладкоу кождый по 20 кр. До выдѣлу вѣвѣдѣ Веч. о. Іосифъ Сохоцкій яко голова, Михайло Зелѣзко учитель яко секретарь, Андрей Пахолко яко касиеръ а Захарко Шкредѣ яко бібліотекаръ. Заступниками головы выбранныи Яцко Дякѣтъ, а заступниками выдѣловыхъ: Кость Даниловичъ та Михайло Кицера. Читальня вписала ся яко членѣ до „Провѣтъ“ и предлажала „Вѣтъкѣвщину“, „Добрѣ Радѣ“ та „Лісторовану Бібліотеку“, а Веч. о. Іосифъ Сохоцкій голова вынесуе „Полсанику“ для читальни.

— Рухъ выборчи на Буковинѣ въ послѣдокъ звѣстныхъ подѣвъ прибравъ далеко, бѣльшій размѣръ якъ се давнѣйше бывало. Про поставленыхъ „Рускою Радою“ кандидатѣвъ рускихъ доносли мы вже. Теперь доводѣмо ся въ черновецкомъ Газетѣ Polak, что въ округѣ заставничкомъ выступѣе противъ пос. Иванъ Тиминский на свою руку другой кандидатъ Русинъ, а то судѣя повѣтовый въ Заставницѣ та Калатовскій. Если Газетѣ Polak ой вѣрѣти, то кандидатура п. Калатовского не выплынула изъ причинъ политичныхъ хочъ вѣднѣ належать до партіи т. зв. твердыхъ, а лише дѣлато, что его поминулы при авансѣ. Въ иншихъ таборахъ политичныхъ веде ся горячкова дѣльбѣтъ. Здае ся, что прийдѣ до порозумѣня т. зв. партіи вѣрменско-польской и Румунѣвъ. До си переговоры не довели ще до нѣякого результату, дѣлато назначено на день 28 н. ст. марта ще разѣ решѣне до нарядѣ делегатѣвъ обоихъ партій. Либералы (Нѣмцы и жиды) мають надѣю переперѣти двоихъ своихъ кандидатѣвъ бѣльше, якъ доси ихъ мали.

— Успенію церкви у Львовѣ обѣкрали вчера въ полудне неизвестныи злочѣнцы. Они закрали ся до церкви имѣвѣрно черезъ хоръ. Майже всѣ церковныи скарбѣныи были розбѣты и пороженъ.

— Зѣдѣтъ археологичныи у Вильнѣ водѣдѣе ся въ роцѣ 1893 и буде трѣвати водѣ 1 до 14 серпня. Позаякъ запрошено на зѣдѣтъ и дѣлкахъ заграничныхъ представитѣлѣвъ той галузи науки, проте дискусія буде могла водбувати ся не лише въ язычъ русскій, але такожъ въ язычѣхъ французскій и нѣмѣцкій. Лише така бесѣда може бути выголошена на зѣдѣтъ, котору перегляне попередно въ рукописи кураторъ округа наукового вильнского, а нѣяка зъ нихъ не може трѣвати довше якъ пѣтъ годинъ. Запрошена до участіи въ зѣдѣтъ и квестіонарѣ вже розбѣдѣлы. На зѣдѣтъ тѣмъ будутъ обговарюватисъ такіи квестіи: 1) поглядъ на сучасныи станъ племена славяно-литовского; 2) розсѣдѣженіе картографичныхъ зборникоу XVI—XVIII вѣка, маючихъ звязъ въ Литвою и Рускою литовскою; 3) Литва яко помяте историчне и этнографичне; 4) о часѣ оселюванія на Литвѣ Татарѣвъ, Жидѣвъ, Карамѣвъ и Циганѣвъ; 5) зборѣныи звѣстокъ о початкахъ сѣлѣ и оселѣ на Литвѣ; 6) политика колонизаціи на першихъ князѣвъ литовскихъ въ водношенію до ихъ рускихъ удѣловъ; 7) часть заложѣня Миньска литовского, Новгородка и иншихъ мѣстъ Рускою литовскою; 8) что трѣба розумѣти подѣ назвою Чорна Русь и якъ суть еи границы? 9) о старыхъ друкахъ руско-уніатскихъ; 10) о князѣхъ гродненскихъ, берескихъ, туровскихъ, заславскихъ, новгородскихъ и т. д.; 11) о походженю родины Солтанѣвъ, зъ котрыхъ походить митрополитъ кievскій Іосифъ въ вѣдѣ XVI; 12) якъ были найдавнѣйшіи мешканцѣ Полѣся литовского?

Послѣдній вѣсти.

Загалныи зборы членѣвъ товариства „Провѣтъ“ водбулись сегодня въ великой сѣдлѣ „Народного Дому“ при великой участіи членѣвъ и гостей. Сѣдлѣ була заповнена.

По водѣвѣдѣ зборѣвъ промовою голову товариства д-ра Ом. Огоновского зборѣныи выбрали председателемъ д-ра Д. Савчака а заступниками его о. Ал. Тороньского и посла Іосифа Гурника.

Обѣдѣ по оживленой довгѣй дебѣтъ надѣ справозданіями выдѣлу переведено выбѣръ нового выдѣлу. Выбрании: д-ръ Ом. Огоновскій, Ол. Барвѣнскій, о. Ал. Тороньскій, суд. Ант. Дѣльничій, Ив. Белей, о. Ив. Чанельскій, проф. Илар. Огоновскій, д-ръ Кость Левничій, офиціальъ почтовый Ив. Гуляи, Кость Паньковскій, д-ръ Іосифъ Олеськовѣ, д-ръ мед. Антонъ Хомижъ и академикъ Евг. Барвѣнскій; а на заступничѣвъ выдѣловыхъ: Вас. Нагорный, Ив. Верхратовскій, о. Сад. Зелѣскій, Грег. Врецьона, акад. Іосифъ Маковей и о. Даміанъ Лопатаньскій.

Вѣтъ тѣ выбрании около 250 голосама; по 16—20 голосѣвъ упало на кандидатѣвъ листы выдрукованѣ радикалами.

Головою товариства выбрано аклямацію зновѣ д-ра Ом. Огоновского.

Почетными членами именувати зборы: посла Ол. Барвѣнскій, проф. Нат. Вахняна, д-ра Юл. Целенча и проф. Петра Огоновского.

Коли се пишемо — о 4-ой годинѣ въ полудня — наряды трѣвають далѣше. Головыи континентъ членѣвъ збору твѣрати сѣяни, а такожъ нѣтеліенціи, духовной и свѣтской, зборѣлось дуже поважне число якъ въ Львова такъ и въ провинціи.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 25 марта. Ческій соймъ по залагоженю бюджету має бути замкненый дня 8 цѣвѣтныи.

Прага 25 марта. На засѣданію рады громадской ухвалено внести прѣдѣлъ противъ закау министра просвѣты, чтобы не свѣткувати торжества Коменского.

Берно 25 марта. Намѣстникъ закау свѣткувати торжество Коменского. Въ той справѣ Чехи въ соймѣ поставлять интерпретацию.

Будапештъ 25 марта. Въ одномъ зъ округѣвъ столицѣ выбрано посломъ д-ра Фалька, редактора Pester Lloyd.

Берлинъ 25 марта. Reichsanzeiger оголошуе увольненіе Капривого зъ уряду прусского министра-президента, и заромъ дѣмисію гр. Зедліца. Вѣднѣтъ оголошено номинацію гр. Айленберга на президента кабинету, а державного секретаря Боссо на министра просвѣты. Боссо е клерикальнымъ консервативомъ. Въ кружкахъ националь-либеральныхъ велике недовѣреніе въ причинѣ скрѣпленія консервативѣвъ въ кабинетѣ. Говорять, что Герфуртъ и Микель уступлятъ. Канцлеромъ лише ся Капривіи вѣднѣтъ вступае Пруссію въ союзной радѣ.

Былградъ 25 марта. Скупштина приняла законъ водносячій ся до Милана 80 головами противъ 13.

Петербургъ 25 марта. Царъ зъ царичею выхвѣтъ до Гатчины.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошакъ
отворивъ канцелярію адвокатуку
въ ВУЧАЧИ

при улицѣ Корольова въ домѣ Блютрайха.

Эпоху въ господарствѣ

рѣшничѣмъ становлятъ будѣбы, что не подпадутъ заразы. Ажъ до першихъ морозѣвъ останѣтъ зеленыи корѣи будѣбы: „Вѣлыхъ чудесныхъ“, що выдѣтъ 180 200 корѣвъ (20—22%, крохмало) и „Синихъ велѣтовъ“, что выдѣтъ 200—220 корѣвъ (18—20%, крохмало) зъ морта н. ав. Замовляи зъ задатками приймае, доки выстане припасѣвъ „Зарѣдѣ добръ гр. Адама Марассе въ Юрковѣ (п. Чхѣвъ)“ по 25 кр. за кѣло разомъ зъ опакѣваніемъ. При бѣльшихъ замовленяхъ водновѣдѣныи работѣ. Зарѣдѣ добръ (геср. властѣлѣтъ добръ) приймае заповорукъ, что будѣба не подпадеа заразы. Адресувати по польски, бо мѣдѣвѣтъ въ заходной Галициѣ. 6—10 (Иларесса Ландѣ).

Агентѣвъ

за высокою провизію, евантуально за сталюю мѣсячною платною приймае фабричныи складѣ. Зголошена присылати до Пвана Рудіа Прага-Вашеградъ. 4171 9—12

Юліанъ Панькевичъ

артистъ маляръ
въ Станіславѣвъ ул. Карпиньского 7
выготвляе образы церковныи всякою величинѣи и въ кождѣмъ жаждѣмъ стилѣ; подѣймае ся украшенія церковъ вразѣ зъ выконаніемъ иконостаса и золоченіемъ, та взагалѣтъ выконуе всякѣи працѣ въ обѣагу артистичного малярства. На жаждѣне можѣ выказати ся похвалнымъ свѣдѣтвѣмъ зъ успѣхъ выконаныхъ мною доси працѣ, а подѣючи условія можливо пригтупити, поручае ся ласкавой приклонности вповажанаго Духовенства. 4090

Въ кождѣй руской хатѣ
повнина знаходитисъ знаменита
книжочка

Н. ВАШТОВОГО
УКРАИНСТВО
на литературныхъ познѣхъ
зъ Москвитиноу.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]
Цѣна 50 кр. зъ пересылкою
55 кр. Набѣти можѣ въ редакціи „Дѣла“.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

наилѣпшій перфумы и воды туалетныи

бѣднѣченъ 10 медалями заслуги и 2 дипломами признаи,

а то:

Перфумы асминову, вѣядкову, розжеву, резедову, конваліеву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bonquet Millefleurs и т. д. Фляжонки по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1.50 и т. д.

Вода львѣвска загално звѣтна и побираа за дѣла своего прѣмного, одѣвѣжающаго и довготрѣвалаго запаха, до скрѣпленія одѣлѣвъ, хуотѣи и розприскуванія въ комнатахъ. Фляжонкѣ меншій 80 кр. бѣльшій 1 зр. 80 кр.

Вода варшавска бѣднѣчае ся надзвычайно прѣмнымъ цѣтовымъ запахомъ. Фляжонкѣ меншій 95 кр., бѣльшій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова подѣойна и вода левандово-амбровѣа суть загално уживанѣи до возприскуванія въ комнатахъ за дѣла своего прѣмного запаха. Фляжонкѣ 50, 70, 90 кр. и 1.50 зр.

Воды колоньскіи знаменитѣи Фляжонкѣ по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 зр., 1.50.

Купувати можѣи у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 18; въ Краковѣ: Суконницѣ ч. 20; въ Черновцахъ: Ринѣвъ ч. 2.

Найдѣшевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣтъ св. Духа)

напрѣтивъ головною одѣаху.

Окулярѣи, цѣвѣры, барометры, термометры, мѣтроскопы, машины электричныи, райсцѣйги, и т. п. по цѣнахъ найдѣшевшихъ. — Репарации найдѣшевше и найкорѣе.

Замовляи зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

На доходѣ тов. „Ватра“

ВЪ САЛИ ТОВАРИСТВА „FRONSHINN“
(въ готелю Жорна)

РУССКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ
подѣ зарѣдомъ И. Виберовича.

Въ Суботу дня 26 л. марта 1892.

ЧОРНОМОРЦЪ

оригинальнѣ народна оперетка въ 3 актахъ послѣ Кухаренка, написавъ М. Старицкій, музика М. Лисенка, инструментувавъ І. Фаль.

Режиссеръ: С. ЯНОВИЧЪ.

ОСОБЫ:

Ивѣоха Драбиниха, стара вѣдоа	Е. Гембицка
Маруся, еи дѣточка	Ф. Крауцковѣна
Натѣлка, наймичка Драбинихи	Д. Карпиньна
Иванъ, Козѣлъ, спрѣта	П. Карпиньскій
Тупиш, сотникъ	С. Яновичъ
Кабѣли, старшій Козѣвъ	А. Степанискій
Илько, молодой хлопецъ	М. Ольшанскій
Цѣвѣрунъ, старуковѣтъй чоловікъ	М. Кирицкій
Ивѣа, его жѣночка	А. Осиповичѣва
Оснурѣи	К. Подѣмонскій
Кузѣлиа, судѣна Кабѣцѣ	М. Фіцнерѣна
Козѣки, дѣвчѣта, нарѣдѣ.	— Дѣвѣи надѣ Чорнымъ моремъ.

Помежѣи актами:

І. Арія зъ оперы „Галька“ — С. Монюшка
ІІ. Арія зъ оперы „Страшныи дворѣ“ — водѣвѣтъ С. М. ЗАКОНЧИТЬ!

ГАМАЛІЯ

Т. Шевченка, выголосѣе С. Яричѣвскій.

ЦѣНЫ МѢСЦЪ: Крѣло въ першихъ рядѣхъ 1 зр., въ дальшихъ 80 кр., паркетъ 50 кр., партеръ 25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вечеромъ.

Въ Недѣлю дня 27 л. марта 1892.

По разѣ першій:

ПИЛИПЪ МУЗІКА

народна комедія зъ пѣсѣами и танцами въ 5 дѣлонахъ М. Янчука, музика М. Лисенка.

Кнайпѣвка

горѣвка зъ зѣля личничого патра Кнайпа

Цѣна фляжки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣи поють по ложѣхъ зъ водою.

Выключныи складѣ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтѣнського
магистра фармаціи
у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылѣе ся
наименше 2 фляжки водворотноу
почтоу. 4215 6—60

Теофілъ Копистиньскій
артистъ-маляръ

звѣстныи бѣдѣ кѣльканѣдѣи дѣтъ изъ своихъ працѣ малярскихъ, украшае церкви въ стилѣ вѣсходѣмъ разомъ зъ позолоченіемъ, престѣлами, иконостасѣи и иншихъ рѣчи. Приймае рѣзбарскіи работѣи послѣ власныхъ планѣвъ. Выготвляе всякою величинѣи церковныи образы до иконостасѣвъ, престѣловѣвъ, плащеницѣвъ — ольшными красками на полотнѣи и деревѣ. Побѣльшае зъ фотографіи портрѣты. Зѣ уваженія ц. консерваторіи реставруе всякѣи старинности, а то фрески, рѣзѣбы и т. п. входѣи въ кругъ працѣ малярства — по наймѣрѣнѣйшимъ цѣнахъ. Подѣписанныи просятѣ Вѣдѣ Духовенство занотувати собѣи его адресу.

Т. Копистиньскій
у Львовѣ, улица Краковска
число 20. 4095

МУЖЕСКУ

Безѣильноствѣ

выкликѣиу именѣи страшными насѣдѣдами тайныхъ грѣхѣвъ молодѣи и розвѣсѣи, усуне напѣно и на довго однокѣи, розширена въ многѣхъ выдѣлахъ иллюстр. книга

Самоохорѣна д-ра Рѣтава
Россійске выдѣанѣ: 1 зр.

Польске выдѣанѣ: 1 зр.

Нѣмѣцке выдѣанѣ: 2 зр.

Тысячѣи людей найшли въ пѣтъ доносѣи своихъ недѣтъ и направили свои мужескіи силы на поможѣи вказаного въ книжѣи способу дѣлѣи. По одѣржаню франко налѣжитѣи, высылѣе ся франко книжѣи въ кувертѣи маляиномъ выдѣанѣ Р. Ф. Бйеръ въ Липсу. (R. F. Beyer's Verlagsbuchhandlung in Leipzig.) 3980

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватисъ на нашу часописъ.

бадомъ. — Що робить Грація? — поспытала Олену; хотѣла дѣзнатись, чи застане Грацію саму, та чи буде могла розмовитись зъ нею свобѣдно.

— Грація тамъ нема цѣлкомъ — вѣдновѣла Олена. — Мабуть єсть въ огородѣ зъ матерію.

— Граціи тамъ нема!... повторила Бригіда зъ недоволеніємъ и зачудованіємъ. Чула ломѣтъ упавшихъ ключей и гадала, що се стало ся, коли Грація показувала Оленѣ механізмъ штучного птаха.

Олена спаленѣла; побачила, якъ виглядало лице Бригіды, зъ которого мовъ бы робивъ ся їй завидъ, що хотѣла взяти се, чого не може сама господня дому. Се було такъ справдѣ; строга у всѣмъ Бригіда такъ погадала собѣ, бо все ще завидувала Оленѣ єи становища въ Делі. Зъ давнихъ слугъ не много ще лишилось въ замку, сторожъ при брамѣ, слуга на подвѣрбю, служниця въ кихни, але и вѣхъ овлени: наша панночко! — наша панночко! дразнили Бригіду. Тожъ и та самоволя въ посяганю ключѣвъ подразнила Бригіду. — Здає ся їй, що она тутъ все панѣ — погадала собѣ въ гнѣвѣ.

Розбійшли ся; Бригіда увладала собѣ въ головѣ, якъ нинѣ вечеромъ, коли нѣхто чужій не буде їй перешкаджати, порадить Граціи, якъ повинна вѣдноситись въ часѣ єи неприсутности супротивъ Олены и єи матери. Забула вже теперъ про рахунки, про замѣтки бѣльше економічні, котрыхъ бажала удѣлѣти сестрѣ, єи обходило головню се, що называла особистою гѣдностію Граціи. Уже була дуже невдоволена зъ єи поведєня, коли вѣдступала своє мѣсце при столѣ п. Леонорѣ и все згадувала про се Граціи, але теперъ се невдоволенє ще поповбѣшало. — Она тутъ надъ нею заводлѣють и зроблять зъ нею покѣрливую службу — гадала собѣ, вертаючи до комнаты. — Вельможна панна стане зновъ тутъ

першою особою а Грація лишь приятельскою, допущеною зъ паньскою ласки до тои почесни.

А и Олену се вразило. — Юрій выйшовъ найлѣпше на тѣмъ, що тутъ его нема — гадала. — Приятвѣсть проживати въ старыхъ мурахъ треба оплачувати надто гѣрко чувствомъ, яке насъ що хвиля ранить, що насъ тутъ лишь запрошено и що не маємо тутъ нѣякого иншого права ерѣмъ удѣленои намъ гостини.

Выйшла до огорода и стрѣтила ся тамъ зъ Грацією, але промовчала про пригоду зъ ключами. Справа була прикра, тожъ не тѣкала ен.

Зъ Иваномъ побачила ся ажъ въ вѣдальнѣй салн, а случайно стало ся, що зѣйшли ся тамъ ранше вѣдъ всѣхъ иншихъ. Олена не потрѣбувала нѣколи много часу, щобы пристроитись, а теперь ще тымъ бѣльше не була до того розположена. Тожъ и упоралась скоро зъ своимъ строемъ, хочъ треба було перше прибрати ще й матеръ бо нѣякѣ просьбы Грація, щобы покоѣвка заняла ся справами пристроєня якъ ен, такъ и матери на нѣщо не здали ся. — Не напирай дорога — вѣдповѣла — бо для мене було бы прикро зволити твою волю, хочъ все те, якъ ты гостинь насъ у себе, есть сердечне и щире. Мати привыкла до моеи обслуги, а я зновъ до своєї. Най се не буде фразою, що хочу набрати привычекъ, якѣ лицюють бѣднѣй особѣ.

На тѣмъ стануло, хочъ и Моллі молила панночку, мовъ о яке добродѣйство, щобы дозволила собѣ въ чѣмъ услужити. Олена такъ само вѣдказала тѣй, якъ и Грація. Тожъ пристроївши матеръ, одягалась, якъ звичайно, сама; сама чесала прегарне, ажъ до волѣнъ довге волосѣ золотистѣ, сплетене въ товстѣ косы лишь тѣ кучеряки, вотрѣ давнѣйше Дермонтъ Делѣ называвъ кучеряки русалки О'Флягертѣ, выхоплювались зъ-пѣдъ нихъ

кбѣхъ королѣвскихъ. Приодяглась скорше и вѣйшла до саяхъ ранше аныжъ иншій, а и Иванъ вскорѣ тамъ появивъ ся.

Олена поимѣшалась майже, коли вѣйшовъ, бо такъ настронла еи до того гадка, але Иванъ представлявъ ся таеъ супокѣйно, поважно, а заразомъ лагѣдно, що зазнане вражѣнне скоро минуло. Пѣдѣйшовъ до неи яко приятель, нѣчамъ не обидженный, а що заставъ еи при вѣкнѣ, котра було отворене, зачавъ говорити про еравидъ. Однакъ якое не зѣйшли на ранѣшню прогулку, обѣ стороны се выминали, а Иванъ глядячи черезъ отворене вѣкно зачавъ робити замѣткл економіста. Голодъ, що навѣщуе Ирляндію, має свою причину въ упертѣмъ поведеню населеня сѣльскаго. Земля навѣтъ лѣпше оброблена, не могла бы выживити всѣхъ, котрѣ бажають въ неи жити — толкувавъ. Природа почвы мавъ бы опирала ся рѣшництву и длитого язвы голодовѣ вертають періодично та вырываютъ що десятого зъ-мѣжъ населеня.

Се, що говоривъ, було вступомъ до довгои розмовы, яку рѣшивъ ся мати нинѣ зъ Оленою, але якъ то говорить ся, не числявъ ся зѣ своимъ господаремъ, се естъ зъ чувствомъ слухательни, котра дуже вразилась. Олена перебила ему :

— Хотите говорити про се, що я чула и что естъ вашимъ пересвѣдченемъ — сказала живо. — Пѣсля вашои гадки, властители землѣ въ Ирляндіи можуть досягнути найвысшій дохѣдъ зъ своего грунту, отже и резвинуть найвыйше богатство праю, замѣняючи грунты на пасовиска и вѣддаючи ся рѣшучо гѣдѣвли худѣбы. Чи такъ ?...

— Такъ — вѣдповѣвъ Иванъ — се пересвѣдчене не естъ выключно моимъ. — Торфовиска, мозляки, багна

и вересивца, все то може стати ся зняменитими пасови-
сками, а коли почислять ся кошты штучной управи
грунту, коли зважить ся, якъ часто заводять жнига, а
снѣтій кидася на збѣже и бульба гниє за-для вохкости
клімату...

— Лѣпше зробити край пустинско — закликала О-
лена. — Богачѣ, цивілізовані люде, можуть на кождый
случай заховати свои палаты и замки, свои паньскі дво-
ры, де бы проживали въ часѣ лѣта або підчасъ ловобѣ.
Кѣлька мѣстъ може такожъ истнувати безъ шкоды, але
села, о! тѣ села мусять шезнути, бѣдный людъ мусить
йти, де ему подобає ся, де-що до Лондову, Менчестру,
Ліверпулю на робѣтникѣвъ по доказѣ, а прочі най ман-
друють до Америки. Въ Ирляндіи досить буде, если що
кѣлька миль стане колеба чабавьска мѣжъ пасовищами,
на котрыхъ выпасались бы величаві воли и товсті ба-
раны.

Слезы плыли зъ очей и Ивавъ на дармо старавъ
ся втѣхомерити еи, прийти до слова. Зворушена, и не
зважаючи вже теперь на товариску вѣтчливѣсть, не да-
ла ему заговорити. — Се засудъ, явій выдає на Ирлян-
дію нова школа економістѣвъ — гсворила — знаю се...
Ся школа догазує, що духъ чоловіка не править сѣ-
томъ, але чоловікъ иде підъ управу непоборимыхъ
правъ природы, зѣ-підъ котрыхъ не може выломити ся
и отсе власть таков а не вишюи продукціи наказує зъ
Ирляндіи зробити пасовиско для худобы а не краину
для людей. Тогдѣ буде се обширъ дуже продуктивнои
землѣ и цѣна грунту піднесеть тутъ високо, а що за-
сада подѣлу працѣ єсть основою суспѣльнѣго добробыту,
що на нѣй опирає ся мѣжнѣсть вытягати найвысшій
можливый ужитокъ зъ рѣчи, то й все буде въ ладѣ: —

Англія буде мати зъ Ирляндіи фблварокъ для годбвѣ баранбвѣ...

Хотѣла засмѣятись гбреннмъ усмѣхомъ сарказму, але пронія, глумъ не лежали въ ен натурѣ, тожъ лишъ зойкнула. — О! нѣ... заеликала — нѣ!... До такой гармовіи не прийде нѣколи въ Ирляндіи, дови будуть въ нѣй бити сердца ирляндскіи. Если буде тутъ нужда — то добре! Волимо нашу нужду на старыхъ загонахъ родинныхъ, анѣжъ ласощѣ на выгнаню — мѣжъ вами.

Першій разъ промовіла такъ смѣло до Изана, роздѣляючи его вбдѣ себе — вбнѣ бѣдный поблѣдѣ. На хвиляну мовѣ бы не знавъ, що вбдповѣсти, бо дививъ ся лишъ на Олену въ такбмъ розжаленю и запатѣ.

— Щобы однакъ колись не сталося се, чого бажае шеола економістбвѣ, менчестерска, чи якъ тамъ? не тямлю добре — щобы таке не могло нѣколи стати ся, Ирляндцѣ, що люблять свбй рбдныи край, зрывають ся до дѣла, котре мудрі рахмайстры называють божевблннмъ. Я же скажу, що се дѣло може розпукн, але се не змѣняе рѣчи въ нѣчбмѣ. Оно доконечне и мусить бути, щобы перепинити успѣхъ работы економістбвѣ. Ирляндіи хапае ся борбы, хочъ бы на смерть, зати не естъ за пбзно, се естъ дови естъ ще досыть Ирляндцѣвѣ, щобы можна назвати ихъ народомъ, дови истнують ще ирляндскіи традиціи, ирляндска суспблнбсть братерска. Зати се все пропаде пбдъ напоромъ дѣлани економістбвѣ, хочемо хочъ бы кинутись у воду и огонь, хочъ бы..

— Умерти, довинувъ Изанъ строго.

Она дрогнула и подалась въ задѣ, мовѣ бы хотѣла найти ся якъ найдалше вбдѣ чоловѣка, котрый высказавъ се страшне слово, але заразъ схаменула ся. — Нѣ, нѣ, мы такъ легко не умремо — вбдповѣла гордо — мы

вытревале племя, хочь не маємо такихъ крѣпкихъ нѣгъ, такъ великихъ рукъ, такъ твердыхъ черепцѣвъ, якъ Сяксоны. Маємо крѣпкій духъ, уперту любовь, а зъ парламенту англійского пронеслися слова, що въ тутешню почву всѣяні зубы смона, вѣдроджуючій ся кожного поколѣня. Тожъ сей засѣвъ не легко выорати и знаємо, якъ боронятися противъ того. Вы несете намъ цивілізацію, котра оснований на уживаню матеріальной выгоды и вы вытворили выразъ комфортъ — однакъ мы называємо комфортомъ солодке, свободне житѣе середъ давного простого обычаю, середъ нашихъ хатъ въ рѣдкихъ кутину. Вѣдъ горы до долины, зъ вышнюю одиниць, що вже цѣлкомъ вынародовелися, маємо таке понятѣе про щасливе житѣе чоловіка и — се понятѣе, основане на вышнѣмъ, шляхотнѣйшѣмъ элементѣ существа людского — се есть охороннымъ ватомъ, котре повинна Ирландія выдвигнути, щобъ жила своимъ цитомъ, природнымъ житѣемъ. Противъ матеріальной цивілізації поставити цивілізацію душевну, придержуватися давной простоты обычаѣвъ мовъ спасенія, отсе перша основа ирландского истовнаня. Тогдѣ наша лежа продукція намъ вистане; коли нашѣ паны доходѣвъ зъ ирландской землѣ не будутъ выдавати на заграничній выбаги, коли не будутъ тратити вхъ за границею, не будемо проганяти бѣдныхъ арендаторѣвъ зъ кусека землѣ, на котрѣмъ жили и умирали вхъ батьки, котра перейшла на скрѣзь потомъ зъ вхъ чола плывучемъ. Чужій не прійде выкуплювати нашой землѣ, бѣдный колюністъ не буде выпыхати нашого бѣдного люду до Америки...

Сама ѣдальна мала вѣна зъ двохъ сторѣвъ. На хвилину передъ тымъ висока, дуже висока стать женщины въ червонѣмъ плащи и сорокатѣй хустинѣ на головѣ, пѣднесла ся зъ-пѣдъ бѣчного вѣкна, невню зъ ла-

вочки, яка тамъ була, а на котрій мабуть присѣла. Якимъ способомъ при присутній службѣ англійскої она дѣстала ся мабуть ажъ пѣдъ вѣкна замку, могло бути загадкою, тымъ бѣльше, що нѣ жебраки нѣ нѣхто зъ бѣдного люду не заходивъ теперь до замку Делі, де вхъ уважано за волоцюгъ. Але сю послѣдню причину мѣгъ перемочити голодъ, а вѣсть, що Олена есть въ замку могла захопити до того вѣроу. Женщина въ плахтѣ подабала на циганку, такъ була, смаглява, и лишь синіи очи мовъ бы перечили саму. Черты лица были правильні, хочъ якъ на женщину за великій и грубіи, але що мѣжъ женщинами лучають ся таки, котрі своєю будовою нѣчимъ не рѣзнять ся вѣдъ мужчинъ, то и не такъ конче могло впасти въ очи. Лишь рѣсть бувъ симъ разомъ за высокій, а се можна було добачити именно тогдѣ, коли незнакома женщина выпрямила ся, щобы смѣлый, огнистый поглядъ кинути въ глубину комнаты.

Могла чути розмову Ивана зъ Оленою и мабуть такъ могла чути, бо ей голубіи очи, що блистѣли зъ пѣдъ хустки, приглядались теперь дѣвочѣи стати Олены майже захватомъ.

Однакъ на першій рухъ Олены, коли скѣнчила послѣдній слова, женщина живо вѣдсунула ся вѣдъ вѣкна и згорбившись трохи поспѣшила мѣжъ гряденъ цвѣтника. Але не гадала укрывати ся въ нихъ, бо якъ разъ такъ пѣдѣйшла, щобы можна було ей добачити зъ вѣкна. Еи червоный плащъ добре вѣдзначаваъ ся зъ-мѣжъ зеленихъ деревъ и ей скоро побачено. Олена гадала, що то ей давна знакома, одноока Каті, та такъ й заеликала, выхиляючись зъ вѣкна, але женщина не вѣдповѣла на зазывъ. Однакъ мала збъ собою дитяну, такъ зъ шестилѣтнего хлопака, котрому велѣла пѣдѣйти пѣдъ вѣкно. Дѣтвакъ бувъ босый, простоволосый, а въ худѣи, обгорѣ-

лѡй вѡдѣ сонця рудѣ державѣ китяцю невеличку зъ гѡрськихъ цѣтѡвъ звичайныхъ. Въ китяцю бувъ востро-мленый кусничокъ бѣбуластого паперу, а на нѣмъ великими нескладными буквами стояло написане по англійски: — Хлѣба!... И дѣтвакѣ пѡдводячи очи до вѡйна такъ само закликавъ: — Хлѣба!... кусникъ хлѣба!... проголошуючи тѣ слова, для него не зрозумѣлїй, мовъ папугай. Однакѣ Оленѣ забилося серце, скоро схопилась вѡдѣ вѡйна, не подумавши що робити, звернула ся до креденсу, де въ сѣрѣбнѡмъ кошаку стояло бѣле, пухке тѣсто пшеничне, що йно спечене въ кухнѣ замковѡй. Але заки ще досягла тѣста, подала ся въ задъ — бо се не бувъ єз хлѣбъ.

Иванъ се бачивъ и скоро пѡдѡйшоць до креденсу, взявъ кошикъ и хотѣвъ подати его Оленѣ, але побачивши тамъ такожъ и паштеты зъ рыбъ, заразь вѡдкривъ зъ него добрый шматокъ. Кола-жь пѡдѡйшовъ зъ тымъ цѣлымъ даткомъ до вѡйна, побачивъ, що Олена стоить дуже зворушена и блѣда, а дѣтвака вже нема при вѡнѣ. Я дала вѡльна пенсѡвъ... сказала голосомъ придавленымъ зъ зворушеня.

Иванови ѣдавало ся, що Олена за-для розмовы, яку вели передъ хвилею, не хоче дати ирландскѡй дитинѣ милостивѣ зъ его хлѣба, тожь се немило его вразило. — Економистъ менчестерской школы все таки чоловікъ — сказавъ. — Виравдѣ картаю жебраковъ и ганю, ихъ, але часомъ суть обставины выимковѣй. При томъ се бувъ дѣтвакъ и мимо волѣ...

Не добѣчивъ, не признавъ ся до зворушеня, бо се було противнымъ его засадамъ, однакѣ Олена мовъ бы не чула, що говоривъ, мовъ бы не зважала на него. Глядѣла за вѡдходячою женщиною, котрой червоный плащъ бувъ слѣдний мѣжь деревами.

Не відвела вѣдъ неѣ погляду, доки не щезла мѣжь деревами. Иванъ забувъ думати про се, що фабрика на-рушяла заведений ладъ, и лишъ глядѣвъ на Олену, котра на голосъ звѣнка, даючого знати про обѣдъ задрожала, мовъ бы прокинулася зѣ сну. — Ахъ! — прошепотѣла — се вже обѣдъ...

— До котрого я вамъ попсовавъ апетитъ — сказавъ Иванъ сумовито — але на сѣй нашѣй розмовѣ, що довела васъ до слезъ и до лютости на мене, дуже менѣ залежало и маю до васъ просьбу, котру мушу высказати, заѣн тутъ хто прийде. Мусите менѣ дати нинѣ вечеромъ хвилину часу. Вы робили менѣ закиды, тожъ дозвольте менѣ вѣдповѣсти на нихъ. Згода?

Зворушенѣе и помѣшанѣе ще не мануло. Здавало ся, що не знає, якъ вѣдповѣсти, що не може рѣшити ся, на вѣдповѣдь — Нинѣ мабутъ ибѣдемо вѣдъ завчасу спати — вѣдповѣла вкѣнця. — Завтра выѣздате и...

— И вы велѣли бы вѣдложити мою вѣдповѣдь ажъ до повороту — сказавъ Иванъ зѣ сумнымъ сарказмомъ, але заразъ отбѣля додавъ поважно. — Настаю на се, щобы вы выслухали мои вѣдповѣди. Моя неприсутнѣсть може потревати довше, аніжъ гадаю, и я гадаю, и я хотѣвъ бы, щобы знали мою гадеу въ деякихъ квестіяхъ. А навѣтъ буду зѣ вами щирый и скажу щось болѣше: ходати менѣ о се, щобы я вѣднѣсъ якійсь впливъ на вашѣй пересвѣдченя — щобы тогдѣ, коли мене тутъ не буде мои нинѣшнѣй слова остали зѣ вами!...

Спаленѣла. — А... погадала — опѣка продовжѣе ся и хоче сягати ажъ по за море. Чула, що ѣи обиджуєсь, Ъѣ здавало ся се деспотизмомъ и якоюсь курателею, була бы може вѣдповѣла въ тѣмъ змыслѣ, але якъ разъ войшла Бритѣда зѣ п. Леонорою и не було часу. Однакѣ Иванъ рѣшавъ ся мабутъ не вѣдѣйти вѣдъ неѣ безъ нѣ-

чого, бо зъ якимсь упоромъ сказавъ: — Мусите пожертвувати для мене хвилину часу доконче. Я бы не вѣдѣхавъ безъ того.

Зробивъ якійсь рухъ рукою, мовъ бы простягавъ до неї руку, а що вѣнъ мѣгъ бувъ при тѣмъ доторкнути китиць малого жебрака, она живо цокнула єї до грудей.

Китиця зъ напороти и гѣрскихъ цвѣтѣвъ походила вѣдъ Аляна д' Арсі, бо се вѣнъ бувъ тою женщиною въ червонѣмъ плащі. Умывъ собѣ лице въ якѣмсь зѣлю и вѣдъ того почорнѣвъ, та такъ смѣло пѣдѣйшовъ пѣдъ самъ замокъ. При тѣмъ взявъ зѣ собою дѣтвака, наполоханого великемъ ростомъ женщины, котра легко пересаджувала єго черезъ ровы и плоты. Дѣтваци сказано, що се знахорка, котрой треба у вѣмъ слухати, бо може перемѣняти єго въ жабу, чого вѣнъ дуже боявъ ся. А що майже кожда дитина ирландска вѣдъ малку вчить ся не говорити правды передъ Сеснечемъ и ховати ся передъ нимъ, то и для сего дѣтваци не було трудно зроби ти се, чого єму наказано. Выгикавши по англійски свою жебрацку просьбу, котрой не розумѣло, хлопця прошепотѣло по галійски: — Письмо... а Олена сама взяла єму зъ рукъ китицю.

Въ тѣй хвили Алянъ побачивъ, що Иванъ Торнлі вѣдвернувъ ся, выпрямивъ свою струнку стать и Олена спѣзнала єго. Бувъ по-надъ корчѣ а лучѣ єго голубыхъ очей мовъ бы хотѣли дѣйти до неї.

Заєи Иванъ Торнлі вернувъ Олена закрыла вже за пазуху папѣръ, на котрого другѣй сторонѣ було выписане по галійски дробнымъ письмомъ Коннора: — Жди винѣ...

Нѣчого по-надъ се! але и сего було досыть, щоби

вся кровь сплыла їй зъ лица, щобы сердце забило въ груди мовь молотомъ. Нинї! коли и якъ?

Хвилинку надумавшись, погадала собѣ, що стрѣча зъ Конноромъ певно наступить въ ночи и що дадутъ якійсь знакъ, все таки зворушенє не такъ скоро минуло позаякъ самъ вѣдъ Аляна наповнивъ сердце дѣвчинымъ якимсь чувствомъ не дуже страшнымъ и дуже милымъ. Смаглява краска лица не спогавила молодця, протавно надала очамъ якійсь бѣльшій блескъ и Оленѣ здавало ся, що его взѣръ видавъ на ню якійсь жаръ, котрого горячо она вѣдчула.

На гадку, що Иванъ Тернлі може доторкнутись вѣтлицѣ, що була вѣдъ него, вѣдчула майже гнѣвъ. Де Алянъ збиравъ тї цвѣты? Чи на муравѣ передъ скалою, чи на тѣмъ спадѣ, що зъ яру вѣвъ до печеры?

Припяла цвѣты до сукнѣ, а були не першї, котрыми розвеселѣла свою жагобу. Майже побоювалась, щобы Грація не попросила о яку цвѣтку, и рѣшилась не дати їй того. Здавалось їй, що вѣддати кому цвѣты, було бы святотатствомъ, бо се не були звычайнї цвѣты, але тайнї послы, що весли поздоровленє вѣдъ того, котрому не було можна промовити инакше. Вѣнъ вѣдваживъ ся на такїй божевѣльный прокт... Ахъ Боже! Боже!...

И чудна слава геройства окружала его. Безсумнѣвувавъ револьверъ при собѣ и для того бувъ такъ вѣд-важный. „Житє не варте нѣчого, если не єсть щастьемъ або довершенимъ обовязкомъ!“ Пригадала собѣ тї его слова и розжалалась. Чи отже се було для него дробною щастя, дѣстатись тамъ, де бувъ?

А якъ гордо вѣсь подранї лахи свого передягненя! Не бувъ въ вѣхъ бодай смѣшний, о вѣ!.. се выглядало на явусь прегарну драперію, бо кождый рухъ бувъ

смѣлый и майже величавый. Бачила его передъ собою, якъ о голову переробѣ всѣхъ, що довкола него стояли.

Иванъ Торнлі выдававъ ся їй теперь такъ малымъ, дробнымъ, марвеныемъ; его чорный одягъ такъ щось звычайнымъ, якоюсь лихою шматою!! . И такъ зворушена разъ-у-разъ дрожала, бо каждый гамбръ выдававъ ся їй знакомъ, за каждымъ отвореньемъ дверей выдавалось їй, що Конноръ зъ Алянамъ стануть передъ ея очима.

По обѣдѣ цѣле товариство вышло якъ вчера передъ дѣмъ. П. Леонора полюбила теперь зновъ якъ давнѣйше замокъ, але молоді приятельки не пѣйшли, якъ вчера, на прохѣдъ. Олена хотѣла оминуть заповѣдженое розмовы зъ Иваномъ и придержувала ся матери; вѣтъ однакъ перѣшвѣ собѣ невѣдѣлично, що буде зъ нею говорити, тожъ коли по гербатѣ перейшла до сальону, вѣдважно пѣдѣйшовъ до неѣ.

— Місѣ Делі — сказавъ рѣшучо — вы винні менѣ конецъ розмовы.

Се, що выглянуло зъ синыхъ очей Торнліого, наказало їй повинуватись и она мимо волѣ майже пѣдѣйшла до вѣддаленоѣ въ розѣ сальону канапки, де и вѣтъ присѣвъ. Однакъ попередъ попросивъ Грація, щобы сѣла при фортепянѣ та музикою заняла старшій панѣ.

А самъ зачавъ дуже лагідно, але й поважно доказувати, що не можна руководитись лишъ самымъ чувствомъ назѣтъ въ интересахъ поодинокихъ одиниць, а щожъ вже говорити у великихъ справахъ народѣвъ, у великихъ справахъ суспѣльностей, де кожда похибка веде необчислені наслѣдки, велику силу оправданя, нещастя и уладку. Олена запрѣстувати живо, що чувство есть найвышшимъ правомъ людскости, бо оно рѣшає о дѣйствимъ щастю або недоля чоловѣка, але вѣтъ

вѣдповѣвъ їй майже остро, що якъ разъ за-для того правдиве чувство єсть все передчуваюмъ и запопадливо розважнимъ, що далеко сягає взоромъ а лишъ прѣстрасть арыває ся божевѣдно и на ослѣпъ до дѣланя, не опираючысь на нѣякѣй вѣшбѣ основѣ якъ лишъ на своихъ бажаняхъ. А говорячи се звѣльна горячивъ ся, хочъ не тративъ супокю, противно здавало ся, що велика певнѣсть себе не допускає въ нѣмъ нѣколи можности унести ся и сама свѣла глубокого пересвѣдченя має ему добувати пересвѣдченя вѣшнихъ. Олена не чула нѣколи такого рода краснорѣчивости, сильной якъ разъ за-для сего свого холодного вигляду, не порываючой за собою, але розвиваючой все, що могло бы їй опирати ся. Заки єи розумъ поставивъ собѣ якійсь аргументъ противъ єго справедливого доказу, вѣнъ вже, мовъ бы бачивъ глибину єи гадокъ, вѣдповѣдавъ на закидъ и збивавъ єго. Не була пересвѣдчена, але стала захитана и помѣшана, мовъ бы збита зъ дороги, кстрон доси придержувала ся, уважаючи єи за выключно ведучу до цѣли. Вѣнъ вѣдкрывавъ їй ще и вѣшнѣ напярмы, показувавъ, що й на тыхъ противныхъ дорогахъ роблено и розважано для щастя людскости, тожъ коли и сказавъ нагло: — Місь Делі, перейдѣть зб мною до бібліотеки, бо тамъ у мене деякѣ нотатки зъ числами, котрѣ мусите пѣзнати... Олена не вѣдповѣла вже: нѣ... Єи серце занепокоилось, не могла такъ лишитись потрясена и потрѣбувала почути вѣдъ прѣтивника все, щобы вѣдтакъ всему ставити одбѣръ.

— Добре, — сказала пѣдводячись — ходѣмъ...

Грация вже давно перестала грати, а хочъ Олена и Иванъ бесѣдуючи сидѣли подальше, то все таки деякѣ слова доходили до товариства и можна було пѣзнати, про що говорятъ. Тожъ коли Олена повторила: — Ходѣмъ до бібліотеки... Бригіда не наполохалась. Противно

Їй се подобалося, що вельможна панна розговорилася зъ Иваномъ, а радше велухувалася въ то, що вѣнъ говоривъ, бо вѣдъ якогось часу Олена лишь слухала. Бригіда такъ вѣрила въ розумъ брата, що бачила Олену мовъ бы побореву его вишестію, шириною его поглядѣвъ и се для неї було лхимъ тріумфомъ: — Пѣзнасть, що то не хто будь, котрому она може показувати свои примхи — гадала — пѣзнасть, що се не такий Конноръ вѣтрегонъ, або паробокъ, що потрѣбує кланятись...

Тожъ, коли Иванъ зъ Оленою вышли, а Бригіда прегадала собѣ нструкціи господарскій, якихъ ще не мала часу заявити Грацін, примѣтила, що вже не вчасно, а що се въ навечеріє подорожи, то она мусить скоро забратись до вѣдпочинку. — Треба менѣ при тѣмъ поговорити хвилину зъ тобою — додала, звертаючи ся до Грацін.

Сказано собѣ добранѣчъ и салѣонъ скоро выпорожнивъ ся. Грацін хотѣлось заглянути на хвилину до бібліотеки, але нагадалася инакше; рѣшила замѣсть Олены проводити п. Леонору до єї комнаты а навѣть въ души була рада зъ тої нагоди. Взяла свѣчку, зъ котрою донька все проводила матѣрь, и примѣляючись до п. Леоноры мовъ кѣточка, сказала: — Заступлю Оленку. Она тамъ ще зъ якої пѣвъ години буде слухати Ивася, якъ то повинна орґанізуватись самоуправа громадъ, бо видить ся менѣ, що про се говорили. Але я потрафлю єї заступити?...

Усміхнулася и п. Леонора чула въ тѣй хвили бѣльше анѣжъ коли небудь, що радѣстно назвала бы єї своєю донькою. Всѣ повѣдходили до спальныхъ комнатъ на гору и лишь тамтѣй обое остави въ долѣшныхъ комнатахъ: она заслухана, вѣнъ же читаючий чй выказы статистичній зъ паперѣвъ, котрїй назвавъ нотатками а ко-

трѣ однакъ були частиною рукописи его твору, написаного черезъ два роки, не лишъ вечорами але навѣть и цѣлыми ночами. Зъ того то твору устуды, печатані въ лондоньскѣй часописи, були такъ славно приняті и придбали Иванови славу поважнаго мыслителя и писателя. Однакъ теперъ бравъ зъ вѣдтамъ лишъ числа, не вдаючи ся въ розвѣдки економічній, суспѣльній и навѣть...

Навѣть прийшло до того, що признавъ ся Оленѣ до однои рѣчи: Коли прибувъ тутъ, до Ирляндіи, до Делі, не зважавъ на одиницѣ, на людей, якихъ мавъ передъ собою, але на людскѣсть, на чоловіка взагалѣ и сей то бувъ его ближницъ и цѣлю его любви та змаганъ. Поодинокій страданя, навѣть страданя поколѣнь не значили нічого, если лишъ мостили дорогу суспѣльну въ потрібнѣмъ напрямѣ. — Вѣрю за Жанъ Жакомъ, що чоловікъ усовершенує ся — сказавъ — тожъ въ имя тои засады я змагавъ вытревахо до тріумфу идеѣ надъ цѣлою товпою темною, надъ бездушною чередою людей, бо се бувъ тріумфъ поступу и вырокъ для будучого призначеня людскости. Коли то я прибувъ тутъ, щобы уладати вашому вѣтцеві господарство пѣсля послѣднихъ результатѣвъ науки економічної, коли ведучи плугъ цивілізаціи, я станувъ до борбы зъ тутешнымъ населеньемъ, тогдѣ я бувъ бы не бравъ тако дуже до серця того, що мене змушує нинѣ поговорити зъ вами. Самоубѣйче божевѣльство Ирляндіи не було бы мене такъ мучило якъ теперъ. *Vae victis...* най пропадутъ неоправні и безровуині! Я бувъ бы се уважавъ поступомъ, очищеньемъ дороги зъ завады, за уступленье лѣнивого, легкодушнаго люду зъ мѣсяця роботящому, спокѣйному, продукційному людови. Нинѣ — нинѣ вже того не можу!

При тыхъ словахъ сповѣди, блѣде лице спалахно-

тїло. — Чи се поступи, чи упадокт, не знаю — закликав — але нивѣ вже таємъ не можу бути.

Не вытолкувавъ ся, длячого такъ есть, що на него такъ вплинуло, що пробудило въ нѣмъ серце, але майже пристрастно зачавъ доказувати бѣднѣй Оленѣ, що надѣѣ „молодон Ирляндїи“ божевѣльнѣй, що се цѣле сторонництво легкодушне а за свою легкодушнѣсть гѣднє кары, а агітація, въ яву втягає край, злочиномъ. — Що крови поплыве, що слезъ прольмєсь! — закликав — а се все впаде на головы легкодушныхъ або чванливыхъ ворохобникѣвъ.

Три великї вѣкна бібліотеки, виходячі на огорождь, стояли до половини вѣдхилєнї, але теперъ мабуть вѣтеръ подуръ и одно зъ нихъ вѣдчинилось цѣле. Але нѣ Олена нѣ Иванъ не примѣтили сего, обоє зворушенї майже въ однѣй степенї, бо теперъ зновъ она зачала говорити и якъ часомъ zagrożена редути боронити ся противъ ворогѣвъ, пядь за пядєю землѣ, такъ и она кождий аргументъ збївала аргументомъ, а очї єї блєстѣли, лиця палахкотѣли. Вѣнъ добувъ зъ шуфляды свого бюрока жмїть дублїнськихъ газетъ, добувъ часописъ „Egin“ и читаючі зъ неї вѣдозвы, вступнїй статѣѣ, софїстичнїй а горячі, знаменувавъ ихъ гнѣвною погордою, яко декламація и мрѣѣ божевѣльныхъ. — Вже не пытаю ся, чи тї люде не допускають ся зрады державнои — сказавъ — але пытаю ся, чи тї люде не будучи люнатвєами, котрї роблять крѣзь сонъ, можуть мати якї небудь, на якѣй небудь основѣ розумнѣй опертї надѣѣ, выклады успѣху?

И посягнувъ зновъ до купы паперѣвъ, записаныхъ дрѣбнымъ письмомъ, зачавъ перевертати картєи, щоби вынайти числа статистичнїй, але Олена наразъ поклала руку на рукописи.

ДЪЛО

Предплата на „ДВЛО“ зъ літер. додаткомъ
въ Австріи: за границею :
на цілый рокъ . . . 18 ар. на цілый рокъ . . . 24 з.
на повъ року . . . 9 ар. на повъ року . . . 12 ар.
на чверть року . 4 ар. 50 пр. на чверть року . . . 6 ар.
на місяць . . . 1 ар. 50 пр. у Львові:
на цілый рокъ . . . 18 ар. на повъ року . . . 8 ар.
на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 пр.
Редакція, Адміністрація и Експедиція пош. ч. 24
ул. Ваторія. — Рукописи звертають ся лише на поперед-
нє зареєстрованє. — Редакція неоплачаний військ. бѣ. морта.
Поодинокі члені комитет. 8 пр. а. в.
Оголошенія приймають ся по ціны 6 пр. бѣ. однов-
стронч. листовань въ рубр. „Надсѣланє“ по 20 пр. а. в.
Подлинні членія ся по 10 пр. бѣ. а. в. **стипендія.**

а, поручившемуся за меня в зоомагазине, полагается на один из редь, а также и певности, что вы-
дѣль удавать ся въ справѣ выдачи такой
книжечки до фактовых людей — и перво по-
вый выдѣль уже полагодить сю справу.

П. В. Шухевичъ попросилъ занотувати

жъ опбселя о. Квярчбвъ збйшовъ зъ дороги за-

лись разомъ до праці а не дѣлали ворожо.

цією Гауита о. Залесного, лшавъ ще недужу жыву въ Краковѣ, а самъ похавъ до Ясла, бо о миломъ з-вѣдѣнн мае дакеи его своае, чи анакомый [Чехъ Кльоминекъ] великий броваръ, тожъ прѣхавъ до него по за-помогу.

О скѣлко знаемо, бѣльше помочи найшовъ вѣтъ мѣжъ тутешными учителями Гм назив, нѣжъ у своако-милонера, — однавъ до исторія російского „братерства“ прѣбувавъ яко наглядный доказъ не лишъ одна жертва въ личности п. Фабьяна, але и другихъ его това-риштѣвъ, — ба шо бѣльше, жертвами легко-вѣрности въ славянско-російске покровитель-ство мали вже [якъ насъ уверявавъ п. Фа-бьянъ] участя въ той самѣ способѣ в нашѣ брата Русины Галичане, котры пѣйшовши въ 1880 тыхъ рокахъ за хлѣбомъ до Россіи, нинѣ въ вѣдѣтѣхъ прогнавъ вернутъ хѣба старцѣмъ.

В. М.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Розвѣзанье министерской крѣзы въ Берлинѣ черезъ именованье г-ра Бото Айлен-бурга прусскимъ президентомъ министровъ, а державного секретаря Бессого министромъ про-свѣты многіи дневники нѣмѣцкой уважають ли-ше провѣзочнымъ полатодженіемъ справы. Але цѣла праса признае згѣдно, що кн. Ай-ленбургъ в чолѣвѣхъ незвычайно образованый и прѣхильный до выслушана справедливыхъ бажанъ навѣтъ противникобъ. Berliner Tage-blatt добачае водзоженье крѣзы въ томъ, що урадь канцлера вѣдѣвлено вѣдъ ураду прус-ского президента министровъ и тымъ спосо-бомъ выратували ся зъ прѣвского положення Нѣмѣцкой шведы Nat. Ztg. не добачае въ роздѣ-лѣ обохъ урадовъ. Вправдѣ вже черезъ многіи лѣта привыкли люде до того, що державна організація зросла ся зъ особою кн. Бисмарка, отже нема небезпечности, если теперь дадутъ яку-небудь свободу та бѣльше число силъ бу-де привлечено до власти, котра попередно бу-ла въ рукахъ одного чоловіка. Зѣ дуже ве-ликимъ вдоволеніемъ органъ консервативовъ Kreis Zeitung подносить те, що цѣсаръ при-правляю дѣла г-ра Зейдлица нацисавъ власно-ручне писмо до него в вѣ нѣмъ высказавъ бажанье, чтобы вѣтъ в вѣ будущности свои силы жертвовавъ державѣ.

Мямо того, що мѣжъ нѣмѣцкими прави-тельствомъ в вѣзвѣзъ Кемберландскимъ за-ключено угоду, то недоволенье в Ган-новерѣ не только нестнуе, але мабутъ дѣй-шло до незвычайно мѣры. Вѣ остатныхъ мѣ-сяцахъ в Ганноверѣ вѣдбули ся домовы реві-зіи у вѣзвѣзѣхъ приклоннахъ партія Вель-фовъ. Слѣдство вѣтуане въ той справѣ ведене вже свѣдѣвало ся, а неавомъ треба надѣяти ся, що або буде выготовленый актъ обжако-ваня, або справа буде убита. Пѣсля обѣсиде на одного дневника предприняла 105 домо-выхъ ревізіи а 360 особѣ переслухано яко обвиненныхъ або свѣдѣловъ. По замѣненю засѣ-данья нѣмѣцкой парламенту судево слѣдство буде вѣста ся ще прѣтивъ тыхъ членовъ нѣ-мѣцкой райхерату, котры суть членами выдѣ-лу товариства выборного Вельфовъ. Борба прѣтивъ нѣмѣцкой партуларизму, якъ ба-чаемо, веде ся пѣдъ канцлерствомъ г-ра Капрі-вого такъ само, якъ попередно.

НОВИНКИ.

— Днѣ позавчѣрашный и вѣчерашный згромади-ли у Львовѣ значае число нашихъ патріотѣвъ зъ про-вінціи, зъ сторонѣхъ близшихъ и дальшихъ, зъ ин-телігенціи и селянъ та мѣщанъ. Вѣчера — якъ се нашъ читателѣ вже й знаютъ — вѣдбули ся за-галный зборъ членовъ „Просвѣты“ и концертъ вѣ роконны смерти Шевченка [о комерѣхъ покон-цертовѣхъ напишемъ въ слѣдующемъ числѣ], а ще позавчѣра вѣчеромъ вѣдбула ся вѣ сали Шгад-милера довѣрочна нарада значаго числа писмен-но запрошенныхъ членовъ „Народной Рады“ вѣ Львовѣ и зъ провинціи. Предметомъ нарады були справы дѣтѣхъ членовъ нѣмѣцкой положеня Руси-новъ галицкихъ.

— Вѣ комнатахъ „Рускомъ Бѣсѣдѣ“ буде завтра т. е. вѣ недѣлю о 3½ годинахъ по полудни про-фессоръ В. Коцковскій держати дальшій водчѣтъ зъ литературы руской.

— Вѣдъ Сенатъ пишутъ намъ: Нема другой мѣ-сечевости въ Сокальщинѣ, котрой бы найменшій по-вѣни наносили только лиха, що громадѣ Сѣлец-кой, бо тогдѣ межѣ селомъ а свѣтомъ перервана всяка коммуникація. Шѣбы лѣху зарадити, рѣшила громада збудувати 35 метровый мостъ надъ рѣкою Ратюю та выспыпати вѣдповѣдну греблю, а на по-крытѣ значныхъ коштовъ при намѣреной будовѣ, постарала ся у выдѣлу рады повѣтровою сокаль-ской, що йй дозволено продати на ліцитаціи 12 морѣвъ вѣ громадского лѣса. До будовы мо-ста, котрый зъ выспыпаньемъ греблѣхъ коштувати буде до 4.000 зр. закупилъ вже громада потре-бный материалы и вѣ скорѣхъ пѣсля плану розпо-чѣтъ мае будова. Надзоръ техничній надъ мо-стомъ, поручаѣ выдѣлу рады повѣтровою п. Ка-ролеви Левницкому инженирови повѣтровою, над-зоръ же экономичный членови выдѣлу о. Чер-нецкому.

— Огнѣ. На передмѣстѣ самѣброкѣмъ „Поводо-ва“ згорѣла двѣ загоры вразѣ зъ припасами збѣжа. Шкода выносить 1700 зр. убѣзпечена на 900 зр.

— Убийство зъ мести. Вѣ горальни вѣ Змишѣвѣ, принадлежнѣ до Слободки струговской убивъ вѣ-ночи зъ 12 на 13 н. ст. марта слуга зъ гораль-нѣ, Іосифъ Станкевичъ, тамошного горальника Ха-има Фельда. Убийника узявлено.

— Намѣрене самоубийство. Вѣ Перемишлѣ днѣ 23 н. ст. марта вѣчеромъ хотѣлъ вѣдобрѣти собѣ

жизнь выстрѣломъ зъ револьверу Жигмондъ Р. ученикъ гимназіи Францъ Госла у Львовѣ. При-чиной самоубийства мала бути тутъ за Льво-вомъ. Куля скалѣчила его досытъ небезпечно въ-рама.

— Вѣ справѣ закупки бараболю для околихъ навѣ-щенныхъ голодомъ оповѣщуе комитетъ галицкого товариства господарского такъ писмо: Вѣдозвою зъ днѣ 16 н. ст. марта повѣдомилъ насъ старо-ство вѣ Мысленицахъ, що зъ причины тамош-ныхъ неуроджайвъ зайдѣ потреба спроважде-ния значительной скѣлкости бараболю вѣ надходя-щій порѣ весняной для тамошного повѣта и про-ситъ насъ о подавѣе жерела, зъ-вѣдки можна бы найдешевше спровадити добры бараболю. Просимо отже всѣхъ тыхъ властителейъ добры, котры ма-ли бы бараболю на продажъ, чтобы дѣтѣхъ офер-ты зъ точнымъ подавѣемъ условій продажѣ про-сто на руки старосты вѣ Мысленицахъ Бенешка-лякъ найскорѣе вносили.

— Велике бурѣнье пануе мѣжъ населеніемъ вѣ Черновѣцахъ зъ причины незвычайной дорожнѣ-мѣса. Якъ вѣзвѣсто, магістратъ зарядивъ, чтобы рѣзники продавали особно мясо а особно кости. Рѣзники выконали розпорядженье, але поднесли цѣну мяса безъ костей на 70 кр. за килограмъ а зъ костями на 56 кр. Справу сю порушено вѣ черновѣцкой радѣ мѣской и оногдѣ радѣла надъ-тымъ анкета, скликана магістратомъ.

— Для голодующихъ вѣ повѣтъ перѣбродѣмъ, при-савъ на руки напѣон редакціи о. Сильвестеръ Копиствякскій парохъ вѣ Кѣнѣскомъ 3 зр. 50 кр. зѣбранный на акаціи вѣ тамошнѣй церкви.

— Бѣйна вѣ церквѣ. Последними часами почали вѣ Парижѣ многіи священники выголошувати вѣ церквахъ проповѣди, вѣ которыхъ порушали кве-стѣи социальны и политичны. Разумѣе ся, що ихъ погляды були все горою, бо вѣ церквѣ не было нѣякой диспуты. Однако се не подобало ся де-лякимъ радикаламъ. Особливо подняли они крякъ на се, що вѣ будынахъ державныхъ, за які у-важають ся церкви, безчестять ся систематично французска революція и рѣспублика. Мнѣнующе четверга подбачъ проповѣди вѣ церквѣ Свѣ-Мері позволявъ собѣ одинъ радный мѣскій зрѣбити священникови кѣлька не парламентарныхъ увагъ, за-що его и выкинули. Оногдѣ прихвѣвъ той самъ радный на вѣчѣрну проповѣдь зновъ, але вже не-самъ. Газуитъ патеръ Лемонъ, проповѣдникъ зъ Свѣ-Меріи заповѣвъ бувъ на той вѣчѣрѣ великій выкладъ о социальномъ пытанню. Однако скоро у-видѣвъ, що мае передъ собою неспокойну аудито-рію, обмеживъ ся на кѣлькихъ невнятныхъ за-мѣткахъ о любви ближнего. Тогдѣ присутній стали до него зъ насмѣшками кричати, чтобы го-воривъ на тему, яку собѣ бувъ выбравъ и па-теръ Лемонъ, хочѣ обережно, почавъ говорити. Теперь наступилъ скандалъ. Люде кричали, смѣ-ляи ся, свѣстали и свѣвали. Якійсь слуга цер-ковный вѣзавъ на нештатну гадку загасити гасъ. И скоро се сталося почато вѣ темнотѣ кидати лавки и столѣцы на проповѣдника. Клерикалы знечили ся зъ радикалами а патеръ Лемонъ му-сѣвъ уступити зъ проповѣдницѣ. Сего лише тре-ба було радикаламъ, бо заравъ выльзѣ якийсь мо-лодой социалистъ на проповѣдника и ставъ гово-рати до публики. Шѣбы его слова заглушити, казали священники грати цѣлою силою на ор-ганѣхъ а радикалы вѣдповѣли на се голоснымъ свѣвомъ карманоль и марселезы, перерывавою дикимъ вѣсканьемъ. Середѣ бѣйки и штовханѣвъ высыпали ся вѣдѣтѣхъ люде зъ церкви на улицу сы. Мартина, де вѣдѣлѣхъ полиціи цѣлкомъ спокой-но сему придивлявъ ся. Завдяки сему разумному поведѣню полиціи розѣвши ся екопеденты скоро домѣвъ. Справа прийдѣ имовѣрно вѣ палатѣ по-словъ и вѣ радѣ громадской на порядокъ днен-ный. Вѣ радѣ громадской жадають замкнѣни цер-кви або гарантіи, що справы политичны не бу-будъ вѣ церквѣ порушуваны, хѣба вѣ формѣ ди-спуты.

— Чехи на Волыни. Сего року збѣльшила ся значаю емиграція Чеховъ на Волынь. Прибува-ють они тамъ не зъ своихъ вѣтчынъ, але зъ Аме-рики. Однако не плынуть дотѣ, доки высылаи-ми делегаты не роздѣлятъ ся добре вѣ вѣдѣ-синахъ краю, не выберуть мѣсто для колоні-стѣвъ и не заарѣдуютъ значныхъ простѣровъ землѣ. Про колоніи чешскы такъ пишутъ росій-скій чѣсписокъ: Колоніи тѣ рѣзнятъ ся вѣдѣхъ сѣль-скавскихъ порядкомъ, бо вѣхъ будувѣхъ ставлятъ ся пѣсля обдуманого зъ горы плану. Однимъ зъ головныхъ жерелъ доброты колыонистѣвъ чѣ-скихъ есть господарство молочне, становляче вы-ключно дѣла прѣдѣхъ жѣночѣхъ. Кромѣ того каждый Чехъ муосѣтъ мати якийсь простѣръ грунту засѣ-ляи хмелемъ, котрый зъ замалуваньемъ плѣкае. Пѣдъ вѣзглядомъ просвѣты и жѣты товарского вырѣзываютъ ся колыонисты также користи. Май-же кожда колыоня мае власну школу. Лише же-нщины стоить пѣдъ вѣзглядомъ умысловымъ по-за-ду; значна ихъ часть належать до анальфебетѣхъ. Огнѣщемъ жѣты товарского вѣхъ кождѣй бѣльшой колыонѣ есть клубъ. Майже кождого свѣта вѣд-бувають ся тамъ танцѣ, зборы и гра вѣ карты, кутру Чехи дуже люблятъ. Часами устроуютъ представлѣня театральны.

— Вѣ вѣдѣномъ предприниматѣ телефѣонѣ дѣляи-ся вже вѣдѣхъ давного часу великѣхъ неурядковъ. О-днако праса вѣдѣньска спонукана Schweigeld-амп не згадувала о томъ нѣчѣго, хочѣ вѣхъ мѣстѣ го-ворѣно о томъ голосно. Сими дѣнями появила ся брошура, мѣстѣча вѣхъ собѣ меморандумъ до міні-стра торговлѣхъ зъ дуже тяжкими закидами прѣ-тивъ заряду предприниматѣ. Пѣдъ меморандумъ подписало ошчотирѣхъ урядниковъ предприниматѣ, котры обжаловуютъ директора, що пананамъ, об-служуочимъ телефѣонъ выдавъ порученьє, абы, кѣлько разѣвъ двѣрь, министерство справъ загра-ничныхъ, министерство войны, першорядный бан-киры и т. п. жадають розмови зъ кимъ небудѣ рѣвночасно вѣдповѣднымъ получѣнемъ уможливили ему подслушанье розмовы. Кромѣ того закидуютъ нѣдѣисавы урядники директорѣхъ скандалѣне по-ступованье зъ подвластными ему офіціалѣтками и рѣзонъ малверсѣции фѣнансовѣ. Закиды тѣ му-сѣли бути оправданый, коши правительствомъ лише троха розглянувши справу выслало своего урядни-ка до ведѣна заряду предприниматѣ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Ц. к. упривѣл.

Assicurazioni Generali вѣ Триестѣ

заложена вѣ роцѣ 1831.

Головна агентія для Галичины у п. М. Дубеньского у Львовѣ, улица Коперника ч. 18. Вѣ мѣсяцѣ лютомъ 1892 ро-ку вѣ вѣдѣлѣхъ убѣзпечѣны на жѣты тов. Assic-urazioni Generali внесено 647 внесѣнъ на суму 2.055.463 зр. а. в., а выставлено полицѣхъ 549 на суму 1.783.829 зр. а. в. Вѣдѣхъ 1 сѣчня до 30 лютого 1892 р. внесено 1199 внесѣнъ на 3.722.977 зр. а. в., а выставлено 975 полицѣхъ на суму 3.013.142 зр. а. в. Заповѣдженъ шкоды вѣ томъ вѣдѣлѣхъ вѣдѣхъ 1 сѣчня до 31 лютого 1892 р. выно-сѣтъ 428.478 зр. а. в.

Выказанный станъ убѣзпечѣнъ бѣдѣлу жѣты-вого выносѣтъ вѣ днѣ 31 грудня 1890 р. 124.121.441 зр. вѣ капиталѣхъ и 198.881 зр. в. а. вѣ рентахъ на 48.639 полицѣхъ, на що резерво-вано вѣхъ готовѣхъ 28.927.291 зр. а. в. Заплаченъ шкоды вѣ 1890 р. вѣ вѣдѣлѣхъ жѣтыевѣмъ выно-сѣтъ 1.580.843 зр. а. в., а для всѣхъ галузей вѣдѣхъ часу заложѣна товариства (1831 року) пѣсля цѣ-рѣчныхъ выказѣвъ выплачено 235.717.767 зр. 43 кр. а. в.

Товариство признае належачимъ до чинной арміи або обороны краевой на случай войны важ-ность убѣзпечѣния до сумы 5.000 зр., а призна-лемъ до загалного ополченя, на случай ихъ покликаны до чинной службы, вартѣсть за-бѣзпечѣна до сумы 15.000 зр. безъ доплаты якои небудѣ преміи.

Послѣдній вѣсти.

На нѣвѣшномъ засѣданню краевого сойму ухвалѣно справозданье краевого выдѣлу вѣ справѣхъ пѣдпомогѣхъ для потерѣвъ-шихъ невѣржѣхъ вѣдѣслати до бюджетово-вой комисіи зъ резолюціею, чтобы комисія на од-номъ зъ найблизшихъ засѣданъхъ предложала вѣдѣловѣдѣхъ внесѣна. Вѣдѣтѣхъ мѣжъ нами-ми справѣхъ на дневномъ порядѣхъ стояло спра-вѣданье дороговѣной комисіи о внесѣноу пос. Гу-рика. Комисія згодила ся лише на се, чтобы овѣчѣвъ дерева садѣти при краевыхъ дорогахъ. Два важайшій уступы сего внесѣна, чтобы до-роговѣхъ и мостовѣхъ мыта на краевыхъ дорогахъ знесть, та чтобы дохѣдъ зъ мыта покрывати дѣтѣвами вѣдѣхъ подѣтѣвъ, комисія вѣдѣв-нула. Соймъ мямо промовѣхъ пос. Гурика ухва-ливъ внесѣна комисіи. Надъ справозданьемъ праванчѣной комисіи о внесѣноу пос. Савчака, чтобы прованны вѣ справѣхъ ветеринарскихъ что до заразы худѣхъ судѣлись вѣхъ повѣтѣхъ судахъ а не оуружѣхъ, вывѣзавалъ ширша дискусія, вѣхъ котрой голосъ забирали послѣ Рожанковскій, Свѣнѣскій и референтъ пос. Кравнацкій, имено дѣятого, бо краевыи вы-дѣлѣхъ згодила ся зъ внесѣнемъ посла Сав-чака, а праванчѣ комисія внесла, чтобы надъ внесѣнемъ перейти до дневного порядѣхъ. Русскы послѣхъ предѣтавали, что ся справа мае велику вагу для праграванчѣхъ повѣтѣвъ, де за таѣхъ справѣхъ треба тагѣтѣхъ ажѣ до требо-вана, мямо того, что прованна такъ мала, что зарае ся грошевою карѣю. Соймъ згодила ся на внесѣна пос. Рожанковскаго, чтобы праван-чѣ резолюціею краевого выдѣлу и поручати правительству амѣлу компетенціи судѣвъ. — Слѣдующѣ засѣданье вѣхъ поведѣлѣхъ.

Телеграммы „Дѣла“.

Прага 26 марта. Чешскы газеты тріюм-фуютъ, что чѣско-нѣмѣцка угода провалилась.

Берлинъ 27 марта. Говорятъ, что си-туация политична ще не прояснилась помимо того, что Айленбургъ ставъ презесомъ кабинету прусского.

Парижъ 26 марта. На нѣвѣшномъ засѣ-данню парламенту буде жива дебата за-дѣа скандалѣхъ вѣхъ костѣхъ Свѣ-Мері.

Бруксѣля 26 марта. Урядовѣхъ газеты доносѣтъ, что державы ведутъ переговоры

ЦУКОРНА

К. КРУШИНЬСКОГО

УЛЬВОВѢ

улицѣ Ягайлоньска число 5.

поручае на свѣта мазурки, торты, перекаданцѣ, пѣ-цѣхъ зъ сыра и зъ маку, бабы, колачѣ, великій вы-бѣръ крашанокъ и баранцѣвъ. Шо денъ свѣжѣхъ тѣста, цукры, шоколадки.

4232 1-3

ТОРГОВЛЯ

О. Т. ВИНКЛЕРА

у Львовѣ улица Театральна число 7

поручае:

Масу до запусканя подлоги.
Пасту англійску до запусканя подлоги.
Лякѣхъ бурштиновѣхъ до запусканя подлоги высыхающій вѣ 4 год.
Шѣтки всакого рода
Трѣпачки, Перла, Рѣдѣжѣ.
Губки туалетны и до позыдѣвъ.
Краски на крашанки свободной вѣдѣхъ отруѣ.
Лякѣхъ, Покостѣхъ и загалъхъ всяка товары красокъ и матеріа-ловъ лѣхъ у вѣзвѣтѣхъхъ найлѣшнѣйшѣхъ акости и пропорціо-нально значаю дешевѣе ажѣ всюды.

мѣжъ собою, чтобы спѣльно выдавати собѣ анархѣстѣвъ.

Атины 26 марта. Новы выборы вѣдбу-дуть ся 15 мая а парламентъ збере ся 25 мая.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошанъ

отворивъ канцелярію адвокатску вѣхъ БУЧАЧИ

при улицѣ Корольвѣна вѣхъ домѣхъ Блѣотрайха.

Найдешевѣе жерело предѣтѣвъ оп-тичѣныхъ у Львовѣ
пѣдѣ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плѣтъ св. Духа)
напрѣтивъ головному оуѣху.
Окуляры, цѣкѣры, барометры, термоме-тры, мѣкроскопы, машины электрѣчѣны, райсѣагы, и т. п. по цѣнахъ найдешевѣхъ. — Рѣспараци-найдешевѣе и найскорѣе.
Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ пѣдѣ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Вѣхъ САЛИ ТОВАРИСТВА „FROHSINN“

(вѣхъ готѣлю Жоржа)
РУССКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ

пѣдѣхъ зарядѣмъ И. Вѣберовича.

Вѣхъ Недѣлю днѣ 27 л. марта 1892.

По разѣхъ першѣхъ:

ПИЛИПЪ МУЗІКА

народна комѣдіа вѣхъ свѣвами и танцами вѣхъ 5 бѣ-олѣнахъ М. Янчука, музыка М. Лисенка.

Режисеръ: С. ЯНОВИЧЪ.

ОСОБЫ:

Пилипъ, парубѣкъ	С. Яновичъ
Батьѣхъ его	Т. Парубѣкъ
Мати его	М. Романовска
Патѣлка, его сестра	А. Долѣстѣнна
Супругѣхъ	М. Кирѣвичъ
Супругѣхъ	А. Оспѣвичѣна
Ярина, ихъ дочка	Ф. Кравчуковѣна
Юрко	М. Ольшанскій
Хѣма	Д. Карѣпка
Батьѣхъ ея хрѣстный	Т. Гѣмбѣцкій
Мати хрѣстѣна	Е. Гѣмбѣцка
Павѣхъ-мѣта „дѣна досѣвѣтѣхъ“	М. Романовска
Старѣста	А. Остѣяньскій
Сѣмѣвъ Супѣли	К. Подѣвѣсоцкій
Максимъ Квѣвъ	А. Шѣремѣта
Клѣмъ	Л. Курмановичъ
Гѣнка	С. Скрѣпанѣвна
Братъ вѣсѣльный Хѣминъ	С. Вѣдѣарскій
Дружба вѣсѣльный Юрка	М. Пѣльновскій
Янѣдѣ, музыка	І. Майковскій
Дѣвѣчѣна І-ша	Е. Сѣчѣньска
Дѣвѣчѣна II-ша	С. Ольшанска
Дѣвѣчѣна III-ша	М. Фѣцѣрѣвна

Дѣе ся на Украинѣ.

ЦѣННЫ МѢСЦѢ: Крѣсло вѣхъ першѣхъ рядѣхъ 1 зр., вѣхъ дальшихъ 80 кр., паркѣтъ 50 кр., партѣръ 25 кр.

Початѣхъ точно о год. 7 вѣчерѣхъ.

Вѣхъ дохѣдъ фонду на памятникѣхъ Володѣмира Барѣвѣнського

Во Вторѣхъ днѣ 29 л. марта 1892.

ГЛАТТАЙ

образъ вѣхъ жѣты украинского люду зъ свѣвами и танцами М. Л. Кропѣвичѣна вѣхъ 5 бѣолѣнахъ

Послѣдній выступъ К. Подѣвѣсоцкогѣ

артиста украинскихъ театровъ.

ДО АМЕРИКИ.

БѢЛѢТЫ ВѢЗДЫ

Нѣдерландско-Америкѣанскѣмъ товариствѣхъ парѣходной плавѣхъ.

I Kolowratring 9

IV Weyringergasse 7 а

Прѣспѣкты и поясненя якъ найточнѣйше и бѣсѣлатѣно. 4165 14—52

Найкорѣтша, найскорѣша и найдешевѣша подѣорожѣ.

МЕДѢВНИКЪ ГІГІЕНИЧНЫЙ

Л. ЧИНЬСКОГО

пѣсля заявленъхъ удѣрѣвленѣхъхъ и высказѣвъ лѣкарскихъ. Набути можна у Львовѣ, Краковѣ, Пе-ремишлѣ, Вѣдѣна, Празѣ.

(Испрѣсса, бѣро вѣнѣское, Львовѣ).

ПА-

расѣлу у великѣхъ выдѣровъ. Кальѣ-шѣхъ америкѣанскѣхъ и російскѣхъ. Бѣхъ мужескѣхъ, вырѣбы трикоѣхъ бѣхъ Гѣера, и т. п. поручае най-дешевѣе магазинъхъ товаровъхъ мо-дѣныхъ, приборѣвъхъ подѣорожѣныхъ тоалѣтѣныхъ и т. п.

Павла Лянггѣра

передѣхъ тѣмъ 2537

Братѣвъ Лянггѣровѣхъ

у Львовѣ улица Галицка число 16.

Цѣнѣхъхъ на жадаенье дарѣмъ.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рухлих свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з „Діалогом“.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ у Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газети ул. Кароля Людовика 9, у Відні М. Dukes, 1. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 8; Oppelk, 1. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діало“ і нисерати платити у Львові.

Промова д-ра Омеляна Огоновського

голови товариства „Прогресс“ при отворенні загального зборів у Львові дня 13 (25) марта 1892 року.

Світлий Зборі! Панове Громадо!

Саме нині минає рік, як у Львові відбувся сь надзвичайний загальний збір членів товариства „Прогресс“ в справі зміни статутів сього товариства, а відтак 8 н. ст. вересня минулого року відбувалися наші загальні збори в Тернополі, куди члени товариства „Прогресс“ запросили нас ще в серпні 1890 р., а то на загальних зборах в Коломию. Але ж загальні збори в Тернополі скликувалися вийти товариства ще на основі старого статуту, по-за-як новий статут р. ч. н. намісництво прийняло до відомості р. ч. н. в день 18 серпня 1891 р. Тому-то в Тернополі вибрано новий вибраний членів старого статуту, і відтак треба було скликати чимсь скорше новий загальний збір, щоб вибрати новий вибраний з тринадцяти членів в шістьох заступників, і щоб погодити деякі важкі справи, належачі до обсягу влади загальних зборів. Так отже в одиниці році відбуваються в нас третій раз загальні збори товариства „Прогресс“. Треба-ж нам признати, що не мали ми великої надії, щоб третій раз в одиниці році члени товариства зборилися члени. Бо і нігде правди діти, в Тернополі, в столиці плодородного галицького Поділля, могло по жинках зібратися якихось сьмь сотч членів товариства, але Львів в часі теперішнього дорожнього зв'язку не дуже є привабливий до проїзду на загальні збори. Та от, донесли ми нині, що не перевелися у нас ні м'яж інтелігенцією, ні м'яж селянами та м'яж чинами ширі патріоти, тямучі громадяне. Велика сила Народного Дому наповнилася бачком поважними членами Русинами, що бажають добра своїй дорогій батьківщині.

Мило мені отже познати високоповажних земляків-громадян, що згодилися прийти на нинішній загальний збір! Віджу ту старших і молодших священиків, руских посольців союзу правого і лівого державного, цесарських урядників, адвокатів, нотарів, професорів і учасників, лікарів, інженерів, писателів, редакторів, купців, ремісників, міщан і селян. Всіх вас, дорогі брати, вітаю сердечними привітаннями і запрошую до дружних нарад над справами прогресу і над подвигами економічного добробуту народу. Вітаю-ж вас не тільки а менше вибраним товариства „Прогресс“ в Галичині, а шлють вам сердечні привітання також брати-Українці, почесні члени нашого товариства: Олександр Кониский, знаменитий писателі, Василь Тарновский, приятель безсмертного Кобзаря Тараса Шевченка, Володимир Антонович, професор Київського університету, учений історик, та і Іван Левичич-Печу, славний писателі. Ось якіми привітаннями вітають ви нас, дорогі брати! Довідавшись ми з часописа, що 13 (25) с. м. відбулися загальні збори товариства „Прогресс“. Не маючи спроможности бути притомними на зборах, просимо Вас, високоповажний Пане Добродію, познати за нас збори товариства нашого і переказати нашу щиро і глибоку повагу до товариства за його довголітню, невсидущу працю на користь руского народу. Сердечно бажаємо товариству повного успіху і добрих добутків на шлях національного розвитку і добробуту українсько-русского народу. — Київ, марта 10 (22) року 1892.

Та от, хоті зібратися нас нині багато, хоті видно ту ветеранів-патріотів і молодих діячів, що щиро трудяться в нас громадяни, то все-ж та наша радість змешлася в сь пору, коли собі спогадимо, що нема вже між нами найліпших синів матери-Руси, — нема між нами славних патріотів: Івана Борисякевича, Олександра Огоновського, Максима Миталана, Даміана Гладилевича... Тіло їх спочиває в могилі, але дух їх витає ту між нами і пам'ять їх спонукує нас, довершати те діло, котре они за свого життя вразі з нами була розпочали. Честь їх пам'яті! Світлий збір зовсім почати їх в'ячу пам'ять по-встанемо з сь місяця!

Сконстатувавши відтак достаточне число зібраних членів товариства, отворю нинішній загальний збір членів товариства „Прогресс“.

Світлий зборі! По новому статуту нашого товариства дождає нового вибраний велика праця. На нинішній прогресивно-економічний побут має колись бути жинно велике, але робити його в тій нині не так то багато. Тринадцять членів вибраних мають бути стійкими робітниками, — они мають по-лагоджувати справи прогресу і економіки, що убадьвати в обсяг діяльности вибраний нашого товариства. Они-то мають батьківську наву орати, засівати, заохочувати, — мають старатися о добрий засів, щоб була надія

на добре жинно. Чи встигне ж та мала громадка оператися з трудними своїм ділом? Чи зможе она вчинитися, що на батьківську наву не грануть громи з тучами? що засів не занасить в воді довгон посухи? Та тринадцять членів вибраних мусять отже заохочувати надію на багатий полон, — а знаєте, у кого? — не в товариствах асекураційних, але у свого народу! Се значить: тим тринадцять вибраним мусить прийти в поміч весь загальний свідомий Русин в Галичині. Всі землі мусять жинно інтересуватися справами прогресивно-економічними, бо від сь способу порятунку сьх справ зависить порятунку питання, чи нам Русинам бути, чи не бути? Як би ви брати, селяне і міщане, не забули освіти, як би ви не спбзнали: хто ви? чия правда? чия крида і чия ви діти? — то вже ваш діти і внуки могли-б віддуритися від рідної русої неньки; а хоті бы они і не перестали говорити по-руски, то не маючи потрібної науки, дали-б поводі до поговірки, що м'яж соткою руских селян ледви 10—20 вміють читати і писати! — Як би ви брати, селяне і міщане, не дивилися з економічного упадку, як би ви не направили руни вашого господарства, то за яких вольадесей л'те не було-б може і с'яду, що на покончній батківщині жили рускі хлібороби і ремісники. Нинішні колоністи, Мазури та і жиди стали б на новій землі замість по-своєму гадувати, а недобити руских хліборобів і ремісників були-б наймитами! Але ж до такої суми будучини не прийде ачій ніколи! Минає темна доба, та вже благословляти ся на світ ясний! До товариства „Прогресс“ горно ся що-раз більше число селян та міщан; — от, минулого року вписалося сьмь селян 489, не вчисляючи міщан, ремісників, заробничів, церковних братів і сестриць та читальні. Великою підмогою в наших змаганнях прогресивно-економічних будуть нинішні читальні товариства „Прогресс“, котрі зможуть розвивати хосенну діяльність, бо будуть могли засновувати каси опадности, шкільниця, — чим громадські добробуті згодом справді піднесє ся. Так отже товариство „Прогресс“ з часом стане осередком цілого руху прогресивного і змаганя економічного в галичій Русі, оно стане ватрою прогресивного нашого життя.

Колись тая наша ватра западаєть в ясний полон на цілу Русь, але ж в тепер уже блимає дощєт яснє світло „Прогресс“, між тьм коли перед 23-ма роками маленький кружок молодих патріотів, засновуючи наше товариство, поставив ся лиш о підбати до будучого ватри. В грудні 1868 р. всьх членів товариства було ледви 70, а то по-найбільше молодіж, між котрою сьмь патріотів, священиків Іосиф Зацьковський, який є справедливим батьком. І от, той-то старенький наш патріот, котрого тоді вибрано прелісдателем першого збору прі завязанню „Прогресс“, дбав ся гарно розвою нашого товариства. Коли бо в час заснованя „Прогресс“ належало до неї тільки кілька священиків, пріміч малю громади свідомої інтелігенції, то тепер в ній шматок товариства ськоло 600 священиків старших і молодших, а більше, ніж 2.000 селян та міщан. Тепер товариство „Прогресс“ користує ся заслуженим пошануванням в краю і за границею, — до него горно ся кождий, хто лиш бажає добра нашому народові. Та і в дивота, що товариство „Прогресс“ вросло гарно мові молодий, зелений дуб, — оно бере живітні свої сили з своєї рідної ниви, а не апрошує штучно такої білини, котра приващує ся до пересадження в чужій огорожі. Наше товариство поставило собі програмою слова Тараса Шевченка:

... Орю

Свій переліг, убогу ниву,
Та сьмо слово: добрий жинива
Колись то будуть...

Ори ся-ж ты, моя ниво,
Доломь та горою,
Та засій ся, чорна ниво,
Волю асвою!

І сьей то безсмертний Кобзарь подав нам життєм своїм гарний приклад до наслідования. Віня жив в люду і бажав прогресу його наукою, бажав подати йому поміч в кривдних його лихоліт. Віня то видав в Петербурзі 1861 року Буквар для дітей і хотів, щоб здобути в продаж сьмь книжочки обернути в хосенні недільні школи на Україні. Шевченко хотів видавати те нинішні книжочки для шкіль в мові руско-української, але смерті не дозволила ему довершити початого діла. Віня з'явив ся також добродієм бідних людей. Коли він в 1846 р. жив в Переяславі у Козачківського, то прийшов раз до сего его приятеля мужика і плачучи розказував, що в него украдено пару волів. Козачківський тільки пожалував і відправив хлопця з Богом. Але Шевченко вишшов на

зустріч мужикови так, щоб ніхто его не бачив, — розпытав про все і дав ему 50 карбованців в позыку, кажучи: „Воддаси коли-небудь, як розбогатиш!“ — „А як же я воддамь вам, коли я вас не знаю?“ промовив здивований мужик. — „Все одно, воддаш!“ відповів Шевченко. Сьей-то безсмертний Кобзарь заохочував своїх земляків до науки і праці та сказав, що страшно в неволю, але ще гірше — спати на волі. Ось в его слова:

Страшно внасти у кайдани,
Умирати в неволю,
А ще гірше спати, спати
И слати на волі,
И заснути на в'яз-в'язи,
И сліду не винути
Ніякого, — однаково,
Чи живи, чи загинув!

Панове громадо! ви поважний селяне і міщане! Возьміть собі до серця сь слова Тараса Шевченка, що був в роду мужиком. Віня то, бувши ще дитиною, ходив по Україні, плакав та людей шукав, щоб добути навчили; — одбав-ж своїм талантом і наукою здобув собі таку славу, що вважає ся асостоком правди і науки. Киньте своїм лихом об землю і прі поміч Божий старайте ся, наукою і поправою гадбства, та промыслу видобути ся з тої пропасти, в яку випали за-дів віковично неволь і неволь! Чей-же не хочете, щоб на вашій рідній землі запропасти ся і с'яді вашон батківщини? — Чей-же не хочете, щоб колись на порогах ваших костей харамники жиди, та чужі колоністи ставили собі палати і фабрики? Прогресс нехай буде проводом зв'язку в вишнім домашнім і громадським життю! Товариство ж сего нині буде мав в'ярним проводником в вашім змаганю до ліпшої долі. Горніть ся отже громадо до сего товариства! — а чей хоті ваші діти, ставши в сь письменники та і тямучими господарями, зможуть колись вдоволенєм сказати: „Се наша земля! — ту наша правда і воля!“ А поки-що воддаю ся до письменників наших братів, до рускої інтелігенції, словами Шевченка:

Обайміте-ж, брати мои,
Найменшого брата —
Нехай мати усьміхнеть ся,
Заплакана мати!

Коли-ж ми всь разом будемо працювати для добра дорогої нашої батківщини, — коли ми всьди на Русь зберемо свій переліг, убогу ниву, та посьмо слово жинє, — то тоді справді будуть добрий жинива, — тоді Русини займуть почесне місце між друми народами словянськими. І аж тоді усьміхне ся заплакана наша мати, бо оживе добра слава, слава України, і світ ясний, невечерній тихенько засєє!

Загальні збори товариства „Прогресс“.

(Конець.)

До комісії контрольною вибрано односторонньою аклямацією п. Л. Сала, Ис. Громицького і д-ра Ю. Целевича.

Слідуючою тоюкою порядку дневного було: именованє почетных членів в товариства. В имени вибраних предложив п. Т. Грушкевич именовувати Ви. пп.: Олександра Барвіньского, Нат. Вахнянина, Петра Огоновського і д-ра Ю. Целевича.

Серед загальною тишиною почав п. Грушкевич вычисляти заслуги тьх мужів для загальної справи русої і спеціально для „Прогресс“. Учасники зборів дуже уважно прі торжественнім настроєм слухали, а грбний оплески гомонили по кожнім внесенню на именованє почетного члена почетного.

Відтак забрав голос п. Дмитренко і віддавши честь сьмь новоименованным членам почетным, промовив: Крбмь тьх патріотів годить ся засадити тут ся про одного мужа, котрого патріотизм и пожертвоуванє для народної справи знаий та котрий невинно трудить ся для добра Руса. В невеличкым м'ястечку підбриском Підбужжє судия повітовий П. Рєзакевич; его то я маю на гадці. П. Рєзакевич прійшов перебути неодну гірку хвилю в для его патріотизму и мабути ашино розводитися тут тепер над тьм, — а годить ся віддати ему честь почетным членством и я ставлю резолюцію до вибраних: Вибрати заставити ся над тою справою и евентуально предложити слідуючим зборам відповідне внесенє. [Грбкий оплески.]

В чь далшого ходу нараді забрала голос два зь новоименованных членів почетных, п. Ол. Барвіньский и Петро Огоновский, та сердечными словами подякували за честь, яку віддали им збори от сьмь именованьем. „Не уважаемо сен почети — говорили бесідники — довершенєм наших трудів для добра загалу и товари-

ства „Прогресс“; противно, се новий довг, який ми затаємо супротив товариства и котрий сплатити будемо уважати нашимь найсвятійшим обовязком.“

При слідуючій тоці порядку дневного рєзєрвував д-р Кость Левичкий справу видавництва промыслово-господарскої часописа. Філія товариства „Прогресс“ в Станіславові в деякі члени внесла до центрального вибраний просьбу, щоб відтак зняв ся видавництво промыслово-господарскої часописа для народу. Вибраний обговорив основно сь так важку справу а предлагав зборам такі внесенє зь відповідними мотивами: Зь огляду на се, що між народными часописами всь майже головно трактують політику, а газети, котра бы заняла ся виключно справами промысловыми и господарскими, нема, — вибрати признав издавництво такої газети доконечно потрібным. Однак вибраний самому годі внятися издавництво такої газети зь двоох причин: вибрати яко такий не надає до издавання газети, отже доконче потреба издавництва поручити одному чоловікови фактовому, а відтак можна на певно припустити, що се издавництво не буде виплачуватися в перших роках свого истояния. Длатого вибрати дасть иніціативу до издавання такої газети, виглядї фактового чоловіка на редактора — а що до матеріальної сторони причинити ся що року значнійшим датком грошовым, если газета повийт ся и буде відповідати своїм задачам. Зь своєї сторони ся промыслово-господарська газета, буде м'ястити справозданя зь діяльности центрального вибраний и філії „Прогресс“, буде мати постійну рубрику, де гадуватися буде про рух читальні и про вські справи прогресивні, а члени товариства одержать сь газету по зниженій ціні.

В тій справі забрала слово о. Данило Лепкий в пос. Іосиф Гурник.

О. Д. Лепкий представив коротко а дуже жинно загальний образ нашон економічний нужди та наєликував заридити сему лиху. Нашимь мотгом — говорив — повинні бути слова Цицерона: „Все, що роблю, роблю для загалу“, а головна сила нашого загалу — то хлібороби, селянство. На жаль, нема у нас газети, де бы обговорювалося виключно найважливішій справі хліборобства. А треба обговорювати ті справи, бо нашого хлопа окружила инша нація и обвила сьмоу мову павуку свою жертву та высєсє зь него кров. Для приміру подаю о. Лепкий торговлю збжєву, вь котрій селянин відданий на ласку и неласку тої фаліи, котра після своєї волі нормує ціну и править цілою торговлею. Та нація кормить ся кровю и потом селянина, а сьей стоить безрадний, бо навть не має зь-відк навітис: що має робити и як опаритися тому напорови. О. Лепкий, вказавши доконечну потребу промыслово-господарскої газети, поставив під виглядом формальнымь внесенє: Чи бы вибрати товариства не м'яг переняти „Батьківщину“ на сь цілє, т. е. докупити до неї додаток, де бы трактувалася справи промыслово-господарскі.

Пос. Іос. Гурник заявив, що гадна издавництво такої часописа вийшла зь ставіславського повіта и що там обговорювано сь справу основно. Заявлено ся против додатку до „Батьківщини“, бо газети політичної звичайно не переходує а тимчасомь издавництво, де трактуює справи господарскі, мають не хвилю вартості, а на довгий час. Найліпше було-бы издавати місячний книжочка, вь котрійх велєх бы ті справи систематично. Рівно-ж не повинна нікого відстрашувати висока ціна передплати на таку часописа, бо за добру и хосенну рьч варт і заплатити.

По сконстатованю д-ром К. Левичким, що властиво против внесенє вибраний піднесє лиш сьмь формальні замьти — прийня збори: що издавництво промыслово-господарскої газети признає доконечно потрібным, що вибрати має постаратися о введенє в житє такої издавництва и що уповажнює вибрати уділити издавництво постбину значнійшу підпомогу грошеву.

Приступлено до вибору голови товариства.

Пос. Іос. Гурник, вказавши краснорьчивими словами, що члени „Прогресс“ через довгий л'та бачили щєру діяльність проф. д-ра Омеляна Огоновського на чолі „Прогресс“ — вибрати, щоб того многозаслуженого мужа знов вибрати односторонньо через аклямацію головою „Прогресс“. Збори зь великим одушевленєм прийняли внесенє любимого посла.

Д-р Омелян Огоновский зь великим зворушенєм подякував зборам за віддану ему понову честь, а відтак, вказавши зібраним селянам на интелігентного посла Гурника вь спрєку, як на найліпшій доказ, до чого можна довести ширю працю и охотою до науки, заохотив всьх селян до прогресу, котра чинить людей паками у власній хаті. — Від тепер обявє провод зборів ново-вибраний голова, а на порядку

днівм була послѣднѣя точка програми: внесе-
сеня членѣвъ.

Селянѣвъ Костѣ Скотарѣ въ Липицѣ го-
рѣшнѣ промовлявъ и заохочувавъ людей,
щобъ вернувши домѣвъ старали ся якъ най-
більше шкрати просвѣту задачу. Найкраще
буде, коли в кожѣй бѣдѣ двохъ-трехъ новихъ
членѣвъ придбає для „Просвѣты“.

Селянѣвъ Якѣвъ Трачъ въ Суботѣвъ
підѣлѣвъ таку справу: Правительство взяло
за регуляцію рѣкъ и вѣддало підприємцямъ.
А що підприємцѣ але обходять ся зъ людь-
ми и кривдять ихъ, то добре бы було, щоби
„Просвѣта“ выдала внижочку зъ поученьемъ,
якѣ права мають таки підприємцѣ. — Въ
справѣ фонтанѣвъ правопосѣвъ треба бы по-
учити людей, щоби не мѣшали до несво-
го дѣла та не давались напавляти до бѣдѣ-
нѣвъ петицій „Русской Рады“, бо якъ порѣ-
шене цѣлои справы належить до людей на-
уки, то агитація єсть дѣломъ непатріотичнымъ.
— Выдѣлѣвъ „Просвѣта“ повиненъ водночасъ
ся до вѣлѣхъ своихъ членѣвъ, щоби шанували
свои права и все та входы писали лѣшь по
руски. Сю послѣдню точку мотивувавъ ч. Я-
кѣвъ Трачъ за великимъ жаромъ и дуже па-
тріотично. „Наши послѣ выборы намъ пра-
ва нашего языка, довели до того, що вѣлѣно
намъ входы писати по руски. А чи мы сами
се робимо? Якъ зогине збоже въ стодолѣ, ко-
ли не буде чимъ би накрити — такъ и мы
стратимъ наши права, коли сами ихъ не по-
шануємо. Власть громадскѣй повиннѣ вѣсти
лѣшь руску переписку, а всѣ люде повиннѣ
за свои грошѣ казати писати собі всѣ поданѣ
и письма лѣшь по руски!“ — Бѣсѣду сю при-
нято загальнымъ однескомъ.

Д-ръ Костѣ Левицкѣй пояснивъ спра-
ву реформы правососѣвъ и вѣдѣвъ, що „На-
родна Рада“ выдала вѣдзову до Русинѣвъ,
пояснюючи ту справу.

П. Григорѣвъ Врецьонѣвъ промовлявъ,
щоби всѣ члены „Просвѣты“ лѣчали ся до
спѣлѣной працѣ, заважала читальнѣ, зава-
жали сабѣли економѣичнѣ та щоби якъ най-
більше шарили роботу, котру переняла „Про-
свѣта“ на себе въ новыхъ статутахъ.

Селянѣвъ Ант. Воробѣвъ, подакувавши
за ухвалу, щоби выдѣвати промисловѣ-госпо-
дарску газету — згадавъ, що треба и прак-
тично взятѣсь до дѣла, а що до выповненѣ
економѣичной задачѣ треба грошевыхъ фондѣвъ,
то повинно товариство постаратѣсь о субвен-
цію соймаву, яку мають „kolka rolnicze“.

О. Вол. Яворскѣй въ Подольскѣ выка-
завъ свой жалъ, що въ початку зборѣвъ ро-
зведено таку правку а цѣлкомъ злышну дискусію
надъ справозданьемъ. Така дискусія не
принесеть нѣякого хѣсна для загалу участни-
кѣвъ зборѣвъ, котрѣ приймали въ провинціи, що-
бы одушевляти до дальшой працѣ. Дякуючи
поставивъ внесенне, щоби выдѣлѣ склакувавъ
передъ зборами громаду львовску для вынесе-
ня такихъ справъ, якѣ підносили въ початку
зборѣвъ. — Се внесенне прийнято.

Д-ръ Стефанъ Федѣвъ въ порученѣ чер-
новецкихъ Русинѣвъ предложивъ зорати до
ухвалы, щоби „Просвѣта“ зложила 1000 зр. на
кавіцію для газетъ „Буковина“. Та кавіція бу-
де заворочена найбѣльшимъ Русинама черво-
вецами. На случай, коли бѣ не прийшло до
такой ухвалы, то проситъ, щоби поручати вы-
дѣловѣ розважати се разѣ сю справу.

Д-ръ Костѣ Левицкѣй не протавивъ ся
въ засадѣ таковой кавіціи для „Буковины“, але
въ оглядъ, що може товариству „Просвѣта“
прійдесть мати заразъ значившу суму при-
вентуальнымъ закупкѣмъ дому, а не такъ то легко
водорожати гроше, зложени на кавіцію, — ра-
дѣвъ здержатѣсь въ ухвалѣ, а передѣти спра-
ву до першѣй новои выдѣловѣ. Надъ тѣмъ
выявлялась доша дискусія, въ котрой забра-
ло голѣсь много членѣвъ. Въ майже бесѣдѣ-
нѣвъ не були протавивъ самои справѣ, лѣшь од-
нѣвъ заявлялись за ухвалѣ зборѣвъ а дру-
гѣвъ за переданьемъ ея выдѣловѣ. Вѣдѣвъ
ухвалѣвъ самѣ зборѣ, що „Просвѣта“ має зо-
жати 1000 зр. на кавіцію „Буковины“.

Старенькѣй О. Юсѣвъ Заячѣвскѣй въ
Лопатѣвъ представѣвъ, яку шкѣду нанесѣтъ
справѣ народѣй роздорѣ, дякуючи повиннѣ
всѣ лѣучати ся разомъ до спѣлѣной працѣ.
Намъ народѣйшѣвъ припала тяжка праця въ
участѣ: въ одной стороны т. зв. стара вѣртѣа
а въ другой тѣ наши наймолодѣй. Стара ба-
чать правду по нашей сторонѣ и въ-вѣлѣна
переходитѣ до насъ, — але зъ тѣмъ молодымъ
трудѣйшѣй справѣ, бо треба выжидати, доки
кровъ не вышумать. Тѣмъ чи не притатати бы
до себе тѣхъ людей? Для примѣру наводѣтъ
О. Заячѣвскѣй п. Из. Франка. Має вѣлѣ вели-
кѣй хабы, але має и талантъ. Служитъ чужимъ
богамъ, але годѣлось бы спрѣснѣвати: може,
подавши ему кусанѣкъ хлѣба, удесть ся при-
тасувати его до спѣлѣной хосеинои працѣ.
Вѣдѣвъ старенькѣй патріотѣ просивъ выдѣлѣ,
щоби розваживъ его слова, розсѣдѣвъ же
разѣ цѣлу справу и евентуально правѣвъ п.
Франка въ членѣвъ товариства.

По той послѣдѣй промовѣ д-ръ Оме-
лянъ Огоновскѣй забравъ ще слово,
щоби подѣкувати участникамъ зборѣвъ. При-
рѣвнѣвъ зборѣ до горѣкого потока, котрого
чистѣ слѣза вода закалѣмѣуть ся ве-
разѣ вѣдѣ тѣхъ, що нагло спадає зъ горѣ, але
по хвилѣ успокоєтъ ся розбурхѣанѣй фѣлѣ та
зновѣ спокѣйно понесѣтъ ся въ далеку доро-
гу до моря. Вѣдѣвъ подавъ окликъ въ честь
цѣсаря, а зборѣ повторѣли трикратно.

П. Павляшъ въ Рудѣвъ подакувавъ въ
имени зборѣвъ д-рова Ом. Огоновскѣй, а зборѣ
вѣдѣвъ вѣдѣвъ ему „маюгаа лѣта“. Зборѣ
скѣчались о 5 бѣй годѣвъ въ полуднѣ.

Соймъ краєвий.

XIII-те засѣданнѣ, III-он своин, VI-го періоду, дня 26 н. ст.
марта 1892.

Миністрѣвъ Залескому удѣлено урѣлоу
до вѣдѣвъ соймавои сесіи.

Справозданнѣ краєвого выдѣлу о по-
мѣчи для дѣтѣнѣхъ невротѣмъ у-
хвалѣно вѣдѣслѣти до бюджетѣвои комисіи. Пос.
Поповскѣй вѣвѣвъ, щоби комисіи свое справо-
зданнѣ предложѣла устѣи и то зарѣвъ на
сѣдѣуючѣмъ засѣданнѣ. Але коли референтъ
той справы пос. Романѣвскѣй подѣвѣвъ, що
рѣшене треба подѣшати самѣй комисіи, то пос.
Сципіѣвъ поставѣвъ додѣтокъ, щоби комисіи
адала справу о тѣмъ устѣи на одиѣмъ въ
найбѣльшѣмъ засѣданнѣ. Соймъ ухвалѣвъ по-
правку пос. Сципіѣна.

Справозданнѣ о замѣкненѣ рахункѣвъ въ
пропѣційномъ фондѣ за 1891 р., предложѣно
пос. Савчакомъ вѣдѣслѣти до бюджетѣвои
комисіи, а справозданнѣ о позичковѣмъ фондѣ
на будѣловѣ вѣсарѣнѣ вѣдѣслѣно до комисіи ад-
мѣністраційнои.

Вѣдѣвъ въ дневнѣй порядѣвъ приймѣ
внесенне пос. Бѣбчиньскѣго въ справѣ
реформы дорожѣвои закона. Пос. Бѣб-
чиньскѣй мотивуєвъ свое внесенне, сказавъ,
що лѣшь замѣна дорожѣвыхъ прѣстѣй на до-
датѣи вѣдѣ подѣтѣвъ, не бѣльшѣ якъ 15%,
будѣ польгоу для сѣлянъ, а для дѣвѣрѣхъ
обѣдѣвъ не будѣ великимъ тагаромъ. Бѣсѣдѣ-
нѣвъ каже, що вѣдѣ вѣлѣкѣнѣдѣтѣ лѣтъ вѣде
громадѣску пѣсарку, и приймѣвъ до того пере-
сѣдѣнѣ, що лѣшь така реформа дорожѣвои
закона вѣдѣповѣдна. Внесенне пос. Бѣбчиньскѣ-
го вѣдѣслѣно до дорожѣвои комисіи.

Пос. Михѣльскѣй мотивуєвъ свое вно-
сенне, что до змѣны постановѣвъ обѣжѣнѣа, вы-
данѣи миністерѣствомъ вѣдѣвъ за 17 вересѣня 1879
въ тѣмъ напрямѣ, щоби занятѣ русѣдѣль-
нѣкѣвъ не були рѣрѣшѣкою носѣти
степенѣи о фѣцѣрскѣй. Посѣвъ сѣго обѣжѣнѣа
ка, технѣвъ, котрѣй арѣмѣромъ обѣжѣнѣа вѣтѣ-
рѣвъ по бѣтѣвои и запѣсѣвъ на особѣтѣй
лѣстѣвъ якѣ ковалѣ, сѣсарѣвъ, мусѣтъ зложѣти
степенѣи резерѣвои оѣцѣра и его зарѣвъ пе-
ренѣсѣти до нашей полѣу якѣ подѣоѣцѣра.
Посѣвъ гѣдѣвъ бѣсѣдѣнѣа, въ вѣбѣсовѣхъ кру-
жѣхъ мають давнѣ понѣтѣе, что до годѣности ро-
ботѣ, бо резерѣвои оѣцѣра вѣлѣно и не
робѣти нѣчого, вѣлѣно бѣти дѣурѣнѣствомъ, ко-
бы тѣлькѣ мѣвъ забезпѣченѣй 600 зр., але не вѣлѣно
бути въ житѣи привѣтѣмъ рѣмѣшѣнѣкомъ.
Зъ другой стороны по-при те нѣчо не спѣває
назѣвъ высѣмому оѣцѣравои жѣнѣтѣи ся зъ се-
строу того самого рѣмѣшѣнѣа, если она має
лѣшь потрѣбу кавіцію. Въ тѣмъ напрямѣ оче-
видѣно понѣтѣи сѣтъ вѣшь болѣше поступѣвъ. Вно-
сенне пос. Михѣльскѣго вѣдѣслѣно до правѣн-
чѣи комисіи.

Зъ порядѣу дневнѣи наступѣло справо-
зданнѣ дорожѣвои комисіи о внесеннѣ пос.
Гурѣка въ до знесенѣа дорожѣвои
и мѣстовѣго мѣта на краєвыхъ до-
рогахъ и заступѣнѣа его додѣтѣми вѣдѣ
подѣтѣвъ. Комисіи роздѣлѣла внесенне пос.
Гурѣка на три частѣ, перша знесенне мѣта,
друга заступѣнѣе тѣхъ доходѣвъ додѣтѣми
вѣдѣ подѣтѣвъ, а третѣ сѣдѣнѣе овѣчѣнѣхъ
дѣревъ на краєвыхъ дорогахъ. Референтъ ко-
мисіи пос. Фр. Сѣдѣевскѣй вѣвѣвъ, щоби пѣла-
та перейшла до дневнѣи порядѣу надъ першоу
и другоу частѣи внесенѣа, а лѣшь ухвалѣла
резолюцію до краєвои выдѣлу, щоби вѣлѣи
и дальше старѣвъ ся засѣдѣувати краєвой дорожѣ
овѣчѣнѣми дѣревѣми не наклаѣючи на ту цѣлѣ
заявѣнѣхъ кошѣтѣвъ. Въ оборѣвъ внесенѣа забравъ
голѣсъ пос. Гурѣка и жадавъ, щоби справо-
зданнѣ комисіи вѣдѣслѣти до выдѣлу краєвои въ
цѣлѣ точѣйшѣи розсѣдѣу сѣго внесенѣа. Соймъ
вѣдѣкѣнѣвъ се внесенне а ухвалѣвъ всѣ внесе-
на дорожѣвои комисіи.

Пѣлата приймѣла до вѣдѣмоѣсти справозда-
ннѣ школьнѣи комисіи о дѣяльнѣости депѣр-
таментѣ III-го краєвои выдѣлу. При тѣй на-
годѣ пос. Гольдѣманъ жадавъ, щоби кра-ва ра-
да шѣбѣлна заложѣла школу для работѣвъ.

Прѣзѣдѣвъ мѣста Перѣмѣшѣль прѣзѣво-
но побирѣти оплатѣи вѣдѣ представѣнѣи теѣ-
трѣльнѣхъ и нѣшѣхъ публѣчныхъ выстѣвъ для
вывѣновѣаи дому прѣтулку и работѣ. Вѣдѣ-
повѣдѣнѣй прѣзѣвъ закона прийнято въ трѣхъ ча-
тинахъ.

Ухвалѣно внесенѣа дорожѣвои комисіи въ
справѣ будѣвои дорожѣвъ важѣхъ для купѣль-
нои мѣсѣвоѣсти Закопѣвои. Посѣвъ предложѣвъ
краєвои выдѣлу субвенціи на ту цѣлѣ въ кра-
евои фондѣ може бѣти вывѣзѣна посѣвъ по
требѣ ажъ до высокѣости 70% загальнѣхъ ко-
шѣтѣвъ будѣвъ.

Дѣвѣнѣ пѣтѣнѣи о заложѣннѣ новыхъ су-
дѣвъ пѣтѣвъ въ правѣнчѣ комисіи пожа-
годѣла корѣстно и внесѣла, щоби заложѣти но-
вѣ судѣи именѣи въ Жолѣнѣи въ лѣвѣтѣхъ
пѣтѣвъ и въ Струѣвъ въ пѣтѣвъ терѣвѣль-
скѣмъ. Сю остѣтѣи пѣтѣнѣи подѣвѣвъ пос.
Омѣлянскѣй и выстѣпѣвъ прѣтѣвъ вѣдѣмовѣ
ного орѣченѣа, выданѣго въ тѣй справѣ терѣ-
вѣльскѣю рѣдоу пѣтѣвои. Соймъ приймѣвъ
внесенѣа комисіи.

Пѣтѣнѣи выдѣлу радѣ пѣтѣвои въ Ко-
совѣ въ справѣ реформы закона въ 23 мая
1883 що-до агѣднои ведѣна катаѣтру и грун-
товѣхъ напѣвъ соймъ водѣстѣувѣвъ правѣтѣству
до скорого узгѣдѣнѣа посѣвъ соймѣвыхъ у-
хвалѣвъ въ 1888 и 1889 р. заѣвѣнѣхъ въ тѣй
справѣ.

Краєвои выдѣловѣ вѣдѣвано до розсѣдѣу
пѣтѣнѣи мѣста Бохѣвъ що-до заложѣна новои
судѣи оѣружнои въ Бохѣнѣ.

Надъ справозданнѣмъ краєвои выдѣлу о
внесеннѣ пос. Савчака и товаришѣвъ въ
справѣ реформы компетенціи судѣвъ за вѣр-
годѣй дѣла и перестѣпка судѣвъ о зарѣвъхъ
худѣбѣи вѣвѣвъ пос. Крипѣцкѣй, яко рефе-
рентъ правѣнчѣи комисіи, перейти до дневнѣи
порѣдѣу. Прѣтѣвъ сѣго внесенѣа промовѣвъ пос.
Рѣжанѣвскѣй и подѣвѣвъ внесенне крає-

вои выдѣлу, вѣдѣнѣне правѣнчѣоу комисіи,
щоби соймъ ухвалѣвъ вѣдѣповѣдѣну резолюцію
до правѣтѣства. Посѣвъ нѣи таки справѣи лѣ-
ше тогѣи вѣдѣвано бы до окружѣхъ судѣвъ,
кожѣи зъ зѣчѣнѣвъ або прѣвѣвъ вышѣла бы яка
шѣда матерѣальна, а у вѣлѣхъ нѣшѣхъ случа-
хъ, щоби судѣи пѣтѣвои выдѣвали засудѣ.
Сѣи реформѣи дуже важѣа для сѣлянѣства, а о-
собѣливо въ Терѣопѣльщѣнѣ, Золѣчѣвщѣнѣ и
вѣлѣхъ приграничѣхъ округахъ, де сѣля-
нѣи мають много процесѣвъ того родѣу. За
мѣле перестѣпѣно вѣтерѣнарѣскоу закону тя-
гѣути ихъ до окружѣиоу судѣу а вѣдѣнѣи вѣновѣ-
нѣа такои засудѣвають на грошеву карѣ. Ве-
сѣда пос. Рѣжанѣвскѣго була основѣна и вѣ
прѣнѣно однесѣна зѣ стороны русѣхъ по-
мѣлѣвъ. Пос. о. Сѣчѣнѣскѣй подѣвѣвъ, що
правѣнчѣа комисіи назѣначѣла референтѣмъ пос.
Крипѣцѣго, котрѣй въ тѣхъ справахъ має
найбѣльше досѣлу, отже мусѣтъ прѣзѣвати, що
богато дѣвъ ся надѣжѣта, а особѣливо въ тѣи
причинѣ, що потѣгѣнѣе сѣлянѣ до трибуналѣвъ
I-ои инѣстанціи дуже прѣварѣи и получѣнѣе въ
великимъ кошѣтами. Краєвой выдѣлѣвъ въ своѣи
сторѣны мѣвъ такожѣ добру нагоду понѣфор-
муватѣсь въ тѣй справѣ и предложѣвъ дуже
пожитѣчно внесенне для сѣлянѣства пѣвнѣчѣ-
ныхъ пѣтѣвъ. Бѣсѣдѣнѣвъ зъ тѣи причинѣи
заявѣвъ ся за внесеннѣмъ краєвои выдѣлу.

Соймъ вѣдѣкѣнѣвъ внесенне правѣнчѣи ко-
мисіи а бѣльшѣстюю голоѣвъ приймѣвъ внесенне
пос. Рѣжанѣвскѣго, щоби выслѣти резолюцію
до правѣтѣства, предложѣну краєвымъ выдѣ-
ломъ въ справѣ реформы компетенціи судѣвъ.

Надъ пѣтѣнѣиоу дѣяльнѣи громадѣ лѣвъ
пѣтѣвои пѣтѣу, котрѣй домагаѣи ся, щоби
прѣвѣнѣи прѣтѣвъ бѣзѣвѣнѣости чѣсти належали
пѣдѣ судѣи громадѣскихъ влаѣтей, соймъ перей-
шовъ до дневнѣиоу порядѣу.

Пѣтѣнѣи дѣяльнѣи громадѣ заѣдѣнои Гѣлѣ-
чѣи о отѣворѣннѣ новыхъ судѣвъ пѣтѣвои
передѣно выдѣловѣи краєвоиу по розсѣдѣу.

Пѣтѣнѣи громадѣ Михѣльскѣй а нѣ-
шѣхъ громадѣ бѣбрѣцѣвои пѣтѣу о заложѣннѣ
почѣвои урядѣ въ Михѣльскѣи соймъ вѣдѣстѣ-
пѣвъ правѣтѣству до узгѣдѣнѣа.

Пѣтѣнѣи Иваѣна Лопѣчаньскѣго въ спра-
вѣ позичковѣи касѣ въ Подѣсѣйщѣнѣхъ золѣчѣ-
скѣи пѣтѣу, соймъ передѣвъ краєвоиу выдѣ-
ловѣи до урѣдѣнѣа.

Пос. Козѣловскѣй поставѣвъ внесенне
зъ резолюціи до правѣтѣства щоби тепѣ-
рѣшѣй постановѣи вѣтерѣнарѣско-полѣційѣй прѣ-
тѣвъ занесѣна зарѣвъ худѣбѣи зъ Рѣмѣнѣи и
Рѣссѣи правѣтѣство затрѣмаю безѣусловѣи въ
правѣтѣствѣи а щоби въ пѣнеговѣрѣхъ що-
до торговѣльнѣиоу траѣтѣу зъ Сѣрѣбіиоу правѣ-
тѣство зѣвѣло въ оборѣну гѣлѣцѣе рѣльнѣнѣ-
ство, хорѣнѣло его вѣдѣ заграничѣиоу конѣкурѣн-
ціи и забезпѣчѣло для него продажу на на-
трѣшѣнѣхъ торѣгахъ Авѣстро Угорѣчанѣи. — Вно-
сенне подѣписѣно и русѣми послѣамъ.

Сѣдѣуючѣе внесенне вѣдѣбуваєвъ нѣвъ въ
пѣнедѣлокѣ.

14 те засѣданнѣ зъ дня 28 н. ст. марта.

Пос. Сѣчѣнѣскѣй подѣвѣвъ пѣтѣнѣи
выдѣлу пѣтѣвои въ Зѣбарахѣ о помѣчи для
населѣна загрожѣнои голодомъ. Зъ оглядѣ,
що въ пѣтѣнѣи выказѣно статѣстѣичѣи вѣдѣчанѣу
сѣа язѣвъ — то просѣтъ о. Сѣчѣнѣскѣй, щѣ-
бы пѣлата ухвалѣла вѣдѣчѣтѣти цѣлу пѣтѣнѣи
на сѣмъ засѣданнѣ.

Пѣлата ухвалѣла бѣльшѣстюю вѣдѣчѣтѣти
пѣтѣнѣи и сѣкрѣтарѣи вѣдѣчѣтѣвъ.

Комѣсаръ правѣтѣствѣиоу вѣдѣповѣдає
на инѣрѣсѣлѣцію внесенѣу пос. Жѣрдѣцѣнѣвъ
въ справѣ выѣгарѣиоу за грунѣи пѣдѣ вой-
скѣи цѣлѣ въ пов. лѣвѣтѣхъ. Пояснѣвъ
справу, якѣ то она переходѣла рекурѣи и ин-
станціи, пѣвѣдомѣвъ, що вѣшь миністерѣство еи
полагѣло и заѣказѣло выпѣлатѣти до-вадѣ 7000
зр. влаѣстѣамъ грунѣтѣвъ.

Рѣвѣжѣвъ давъ комѣсарѣи вѣдѣповѣдѣ на ин-
терѣсѣлѣцію пос. Крамѣрѣка, що-до обѣжѣнѣа
тарѣвъ на сѣлѣвнѣчѣхъ держѣвѣхъ.

Справозданнѣ выдѣлу краєвои въ справѣ
удѣленѣа громадѣ мѣста Перѣмѣшѣль урѣвѣнѣ
до поѣбору оплатѣи громадѣскои вѣдѣ чѣнѣ-
шѣвъ найму — вѣдѣслѣно до комисіи адмѣні-
страційнои.

Пос. Тѣлѣшевскѣй мотивуєвъ свое вно-
сенне, поставѣно на засѣданнѣи въ четѣрѣвъ.
Внесенне се звучѣтъ:

Зѣажѣвши, що пѣтѣвъ турѣчанѣскѣи прѣна-
жѣтъ до тѣхъ, котрѣи що-до комуѣнѣкаціи сѣтъ
найбѣльше занѣдѣнѣи;

зѣажѣвши, що въ тѣмъ пѣтѣвъ крѣмѣ од-
нои мѣрѣвноиоу дорожѣи правѣтѣствѣиоу нема
нѣшѣхъ дорожѣвъ якѣ лѣшь громадѣскѣ;
зѣажѣвши, що за для того станѣи зѣгада-
нѣи пѣтѣвъ въ року на рѣкъ що-разѣ болѣше
унаѣдає пѣдѣ вѣзгѣломъ економѣичнѣмъ, —
вносѣтъ подѣписѣи:

Выс. соймъ зѣвалѣи ухвалѣти долѣучѣнѣй
прѣекѣтъ закона о прѣзнѣненѣи дорожѣвъ громадѣ-
скихъ, вѣдѣчѣнѣхъ зъ Турѣка до Лѣтовѣнѣи и зъ
Борнѣи до Тѣхѣльскѣи, краєвымъ.

Долѣучѣнѣй до внесенѣа прѣекѣтъ закона
мѣстѣти три арѣикулы:

Арѣ. I-ѣй: Дорога громадѣскѣи вѣдѣчѣи: 1.
зъ Турѣки черѣвъ мѣсѣвоѣсти: Прѣсѣлѣвъ, Дѣвѣ-
нѣвъ, Волѣче, Жѣукѣтѣнѣвъ, Бѣреѣзовѣвъ, Лѣмна и
Хѣмѣлѣвъ, до Лѣтовѣнѣи, та 2. зъ Борнѣи черѣ-
въ мѣсѣвоѣсти: Выѣсѣцѣиоу наѣже, Комѣранѣи,
Выѣсѣцѣиоу выѣже, Марѣковѣи и Сѣморѣже до Тѣ-
хѣльскѣи — прѣзнаєвъ ся краєвымъ.

Арѣ. II-ѣй: Пѣтѣвъ, черѣвъ терѣторію ко-
трѣхъ ся дорога будѣ переходѣти, будѣтъ обо-
вѣзанѣи оплатѣти всѣи выѣгарѣиоу за грунѣи
пѣдѣ еи дорожѣу, або пѣдѣ будѣовѣу лѣшь часѣи-
во ужитѣи.

Арѣ. III-ѣй: Выѣновѣнѣе сѣго закона по-
ручаѣи мѣиу миністрѣиоу справѣи внутрѣшнѣхъ.
Внесенне вѣдѣслѣно до комисіи дорожѣвои.

Въ генѣральнѣи дискусіи надъ прѣлѣмѣнарѣмъ
краєвои фондѣу шѣбѣлнои на 1892 р. въ русѣхъ
пѣсѣлѣвъ говорѣли въ справѣи на-
родѣныхъ шѣбѣлѣ о. Сѣчѣнѣскѣй, Герѣсимѣиоу,

о. Кѣвалѣскѣй и пос. Анѣтонѣвѣвъ. О. Кѣвалѣ-
скѣй выстѣпѣвъ за сѣстѣмоу шѣбѣлѣ конѣфѣсѣи-
нѣхъ, а пос. о. Сѣчѣнѣскѣй за змѣнѣиоу роздѣ-
лу шѣбѣльнѣхъ прѣстѣй. Русѣи послѣи стара-
ли ся заѣначѣти свое прѣнѣціпѣальнѣе становище
що до конѣчнои реформѣи на-рѣднои шѣбѣлѣ-
нѣцѣа. Референтъ пос. гр. Стѣнѣславъ Бѣдѣнѣи
сказѣвъ, щоби въ тепѣрѣшѣиоу сѣстѣмѣ шѣбѣлѣ-
нѣи треба старѣти ся о забезпѣченнѣи рѣлѣгѣио-
ноу выѣновѣи молодежи.

Концертъ

въ памѣтъ XXXI-ихъ роковѣиъ смѣрти Тѣрѣаса Шѣвѣченѣа.

Зѣаѣвши въ поперѣдаѣмъ ч. „Дѣла“ справу
зъ арѣстѣичѣноу выѣновѣнѣи концертѣвои про-
грамѣи славно удаѣлоиоу вечерѣи въ памѣтъ Т.
Шѣвѣченѣа, подѣаѣмо сѣгодня въ доѣновѣннѣе
справозданѣи промовѣу проф. Натѣлѣ Вахѣнѣнѣи
и де-що про комерѣтъ по концертѣи.

людене; а волю наложити що найтвердшою кріпцею.

Въ тѣмъ лишъ лежить записка правдо-вого добра и лучшей судьбы каждому народу. За любовію вѣтчимъ, брата и правды ве-дѣвъ намъ безсмертний Тарасъ любить и рѣд-ну мову, держатися вѣчно того першого зна-менна народности, „своєю навчатель“, „не буги-нѣ грязью, нѣ подобожамъ чужими“, „не скве-рнати образу божого“, „не пуртатися того слова, що вѣра сѣвала, якъ малого сповѣдала, въ малымъ розмѣрѣ“, бо вѣдствуща, бо пе-ревертня и земля свята не прийме, люде осу-дять и не буде ему нѣгде сповѣданого приста-новка.

Тільки въ свой хатѣ своя правда и се-ла и воля, тільки въ пламенномъ любовію рѣд-ного краю — святой Русь, въ братерствѣмъ щиримъ, нелукавымъ у груди, правдою на-вѣстивши уста, — въ рѣдкій свой одѣжъ — устоять ся нашъ рускій Антей противъ у-сякого Геракла!

По концерті вѣдбувъ ся въ сѣни у Штад-миллера комерсъ, на котрый збрало ся стѣлько гостей, що досить обширна сѣня ле-ди ихъ помѣстна. На комерсъ явилися нашѣ послы соймовъ и зъ рады державной, всѣ ар-тистичной силы, взявши участь въ виконаю-концерту, многі родины рускій зб Лѣвова та й зъ провинціи и богато молодежи академичной.

Комерсъ вѣдбувъ ся дуже гарно и по-важно. Зъ тоаствѣ наведемо головнѣйшій: П. Корнило Устияновичъ одѣвъ сердечный то-астъ въ честь и за здоровье посла Юліана Романчука; всѣ збравші прийнявъ его зъ оду-шеніемъ. Далше пѣли тоасти: въ честь дѣрлента „Лѣвова Бояна“ проф. Наталя Вахнянина, въ честь головы „Бояна“ проф. Володимира Шухевича (внесла В. панѣ Сав-чакова), въ честь славного декламатора на-вечеру п. Корнило Устияновича (вѣвъ пос. Барѣвський), въ честь пѣвчихъ панѣ Олесѣ Озаревичевѣ, декламаторня Кл. Кузьмичевѣ и сѣвчачихъ панни С. Крушельницевѣ (вѣвъ проф. В. Шухевича). Пос. д.р. Окуневскій пѣвъ за здоровье рускихъ женщинъ, а о. Со-лякевичъ въ честь молодежи. Въ многіхъ то-аствахъ мѣсталися красній думки патріотичной, що вѣвъ одушевляли до любови рѣдного краю, руского люду и его духовныхъ скарбѣвъ.

В. панна Ирина Герасимовична, дочка начальника суду зъ Явона, привезла зъ собою теку прекрасной работы, на котрой оклада-ныхъ деревняныхъ вымалювала артистично уда-лий портретъ Тараса Шевченка середъ вѣ-дѣвъ цѣтѣвъ, а вънизу въ мережанихъ обѣд-кахъ афоризмъ зъ Шевченкова „Чгарина“. Сю теку призначила панна Ирина Герасимовична на лѣтерію зъ 300 нумерѣвъ по 30 в. на фондъ памятникъ Тараса Шевченка. Якъ артистично виконана тека, такъ и па-тріотичне дѣло панни Герасимовичной вы-кликала середъ гостей комерсовыхъ спра-вдливый энтузізмъ — и заразъ въ руки самоп панни Герасимовичной розбѣрало лѣсѣвъ на 51 ар. 30 в. Суму сию вручала патріотична молодежь артистка-маларка п. Володимирѣ Шухевичевѣ. Панна Ирина Герасимовична подала тѣмъ чинимъ красній, гѣдвий наслѣ-дувана примѣръ другимъ паночкамъ напамѣть, котрі могли бы въ подобный способъ припо-рати фондѣвъ на памятникъ для наибольшого поэта Ураины-Руси.

Комерсъ протягнувъ ся середъ загально-сердечности та одушевленя до 2 ои годины по-пѣвоча и зарѣвно якъ концертъ позбѣстане у кожного его участника згадкою хвилѣ найпри-ятѣйшихъ въ житю.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ

Декларация зложена на мѣстни-комъ Чехіи г. Туномъ въ угодовій ко-місії була така: Правительство признаетъ до-вѣдмости заявленіе послѣдъ величю послѣ-дств, что они будутъ обставати при зобовяза-ныхъ принятихъ на вѣдѣвскихъ конферен-цияхъ угодовыхъ, а лишъ въ интересѣ есен-туального виконаня сего угоды бажатю пона-що въ водложенья. Правительство, которого угодовѣ стипуляціи обавяють въ рѣдкій мѣрѣ, якъ и прочихъ участникахъ вѣдѣвскихъ конфе-ренцій — есть перенятѣ тѣмъ сильнымъ пе-респѣдѣнствомъ, что переведеніе сѣхъ про-ектовъ в першымъ условіемъ здобути національ-ного мира въ краю. Правительство може от-же лишъ высказати свое бажанье, чтобы ся угода якъ найскорше була переведена у всѣхъ своихъ подробностяхъ и чтобы всѣ до сойму внесенны проекты угодовѣ стали ся предметомъ мериторичныхъ нарадѣ. Ой слова наместника недоволенія вѣвоча партіи, бо зъ нихъ леза-довольен и Чехи и Нѣмці, хоть мабути не-доволеніе Нѣмцевъ больше. Имено вѣмцевъ послы, якъ кажутъ, надѣяли ся въ першій ліній, что наместникъ высказе свой жѣль за-для зломаня слова зб стороны шляхты и старо-Чехѣвъ. За-для того вѣмцевъ послы въ Празѣ мали высказати бажанье, чтобы въ огляду на змѣнену ситуацію г.р. Кан-бургъ выступивъ въ кабинетъ г.р. Тае-фого. Вѣдѣвскій дѣвничин вѣмцевъ свое недоволеніе высказують дуже остро. Бѣдне правительство — каже Deutsche Ztg., орѣвѣтъ лѣвѣвъ — бо зб словъ наместника выходить, мовѣ бы правительство бажало пе-рестати угоду, а бачить, что нема вѣвоча на-дѣ. Neue Fr. Presse въ елейній тоаствѣ ствер-джае, что лише сама лѣвѣва гонять за идею угоды, котору нѣхто не хоче. Але теперь вла-сте часъ приходитъ, чтобы правично добрый стороны своего власного становиска а недогѣдну ситуацію правительство выкорстятъ для сво-ихъ власныхъ интересѣвъ. Сей товъ роздраз-дѣна мабути змагае ся чимъ разъ больше вѣмцевѣмъ лѣвѣвъ, бо N. Fr. P. пытаея теперь др. Кандури, чи вѣвъ знаеъ середъ деклараций,

яку наместникъ Чехіи мавъ зробити въ уго-довій комісії и ча вѣвъ згодѣтъ ся на нев. Що-до самой деклараціи, то ен мавъ уложити наместникъ г.р. Туномъ, сабѣльно, якъ вѣмцевъ дѣвничин пишуть, зъ краавымъ маршалкомъ к.р. Лобковичемъ. Въ Празѣ розбѣдѣ ся по-голоска, что наместникъ Чехіи уступае.

Европейска дипломатія мабути зновѣ въ великомъ недовѣрчивостію глядѣтъ на вѣриваній водносини мѣжъ Россією а Болга-рією. Кажуть, что болгарскій кн. Фердинандъ мае набавитъ сѣлканти собраніе на надзѣв-чайну сесію. Ситуация въ Болгаріи шо-разъ тежша, а твердый вѣлмы болгарского пра-вительства вже тамъ ослабѣ о стѣлько, что сѣй народъ може пустѣти ся на дорогу водча-ваня. На мѣ-интересній радѣ въ четверъ зновѣ предложено новій подробнѣвъ шо до убійства Вулковача. Въ день сего убійства о девятій годнѣвъ въ ачѣ явили ся дѣвъ особы на по-мощь русскаго корабля „Царѣ“ и доматили ся вѣдѣвъ капитана Демѣтера, чтобы вѣвъ ихъ перевѣвъ якъ найскорше до Россіи. Капитанъ хотѣвъ имъ водказати, але они дуже енергич-но повѣдомили его, что вѣвъ небавкомъ доста-не водповѣдній приказъ зъ русскаго амба-сѣды. Вѣдѣвъ капитанъ призволѣвъ имъ че-резъ вѣвъ лашетисъ на кораблі, але затри-мавъ о стѣлько осторожности, что наказавъ сторожы пильнувати сѣхъ подозрѣлыхъ по-дорожнихъ. Дѣйствию на другій день капитанъ дѣвѣвъ наказъ вѣдѣвъ русскаго амбасѣдора Нелідова, чтобы сѣхъ обохъ подозрѣныхъ пе-рѣвѣвъ до Россіи, тожъ того самого дня „Царѣ“ водѣвѣвъ зъ Константинополя до Одессы. На обохъ подозрѣныхъ выжидали вже въ Одесѣ три агенты тайной полиціи русскаго. Подо-зрѣній були Болгарами и добрымъ знакомымъ Сохуровува, котрый колѣсъ бувъ навакомъ русскаго агента въ Софіи. Агенты принявъ обохъ дуже ширѣ и завели ихъ заразъ до Пу-татера, колишняго секретаря русскаго кон-суляту въ Пловдѣвъ и русскаго посольства въ Бухарѣштѣ, а теперь проводника панслав-скаго комитета для Выходу. Таки данѣй о-сѣгнено зъ збаванъ свѣдѣнѣвъ и сѣй результаты обговорювано на міністерскій радѣ. Та вѣвѣтн рѣшено донести Портѣ и доматити ся вѣдѣвъ неа, чтобы она не давала на свой земли ско-роннѣща тѣмъ подозрѣлымъ людемъ. При тѣмъ болгарске правительство пригадае Портѣ, что и турецкій розбѣдѣвъ Левтеръ недавно за-стрѣльненъ въ Болгаріи мавъ при собѣ русскій паспортъ и фотографію царя Александра. Въ рукахъ турецкой полиціи знаходѣтъ ся па-спортъ русскаго амбасѣды, роздаваній турец-кимъ розбѣдѣвкамъ, а есля якого зловлено, то при нѣмъ знайдено певно и такий па-спортъ.

НОВИНКИ

— Въ станѣ здоровья посла Юліана Романчука не зайшла нѣкая змѣна вѣдѣвъ часу оголошеного лѣ-карского бюллетеню. Лѣкаръ шо дня вѣдѣдѣють его и заповѣдають операцію, хоть хвилѣ операціи точно означити не можуть.

— Поминкальнѣ богослуженье за упокой бл. п. Олексан-дра Оганесового вѣдѣвъ ся заходами родины по-койного вѣ второкъ дня 29 н. ст. марта, ако въ день Олександра, въ церквѣ сс. Василиянокъ о 9-ій годнѣвъ рано. Богослуженье водправитъ Вир-крилошанинъ о. Вѣлѣкій.

— На фондѣ памятникъ Володимира Барѣвського вѣдѣвъ ся завтра представленье въ рускій те-атрѣ. Дирекція театру выбрала на се представ-ленье зѣвѣтну гарну штуку М. Кропивицкаго „Глитай“, де въ роли титуловѣй выстунѣтъ п. Кость Подвысоцкій, послѣдній разъ передъ вы-ѣдомъ своимъ до Россіи. Надѣятисъ треба, что заѣвѣтнѣе представленье стягне численну публи-ку до салѣ Frohsinn-у такъ зъ-огляду на цѣль представлѣния якъ не менше и зъ огляду на саму штуку и выстунѣ п. Подвысоцкаго.

— Выдѣвъ „Лѣвова Бояна“ повѣдомляе своихъ членѣвъ, что проба хорѣ жѣвочного вѣдѣвъ ся въ середѣ а мѣшаного въ пѣтницю о годнѣвъ 7 ой вечеромъ.

— На стѣпѣдній фондѣ имени бл. п. профессора д-ра Олександра Оганесового на подмогу убогихъ рускихъ правничѣвъ рѣгрозантовъ въ университетѣ лѣвовакомъ переслава на рука нашої редакціи Впов. В. Яворскій зъ Нового-Сѣча 22 ар., на котру то суму зложились пп.: комисаръ скарбо-вого сторожы Перацкій 2 ар., хемикъ Шевборъ 1 ар., Роттеръ 50 кр., Крижановскій 1 ар., Кам-пель 50 кр., завѣдѣтель копальнѣ Мразекъ 2 ар., офіціалъ Юркевичъ 2 ар., нотаръ Кемесевичъ 1 ар., податковій инспекторъ Кароль Бандорскій зъ Нового-Торгу 5 ар. збравшихъ на хрестинахъ, Артуръ Левандовскій 1 ар., д-ръ Хлѣбовскій 1 ар., конципистъ Табо 50 кр., Ильковскій 50 кр., надпоручникъ Грозникъ 1 ар., В. Яворскій 2 ар. и Казѣвъ Яворскій 1 ар. „Цѣль фонду — пише п. В. Яворскій — дуже красна, кобы только нашъ люде, а особливо правничѣ, збѣлшали той такъ важный фондъ лѣпшами, бодай невеличкими.“

— Мастиство Рожнивъ въ сѣнѣвскій повѣтъ, купивъ сими днями нашъ землякъ д-ръ Володи-миръ Антоновичъ, лѣкаръ зъ Дрогобича.

— Самоубійство. Фридрихъ Альтебергъ капи-танъ І класѣ при артилеріи въ Ярославѣ, вѣдо-бравъ собѣ житѣе выстрѣломъ зъ револьверу въ Перемышлѣ дня 26 н. ст. марта.

— Депутация екскурторѣвъ подативныхъ зъ Галичины, зложена зъ делегатѣвъ В. Сапінского, І. Крока и Югана була на аудіенціи у наместника и пре-зидента краевой дирекціи скарбу зъ просьбою о-якъ найскорше переведеніе реформы той инсти-туціи. Депутацию приймили оба достойники дуже правдливо.

— Самоубійство въ войску. Въ Будапѣштѣ вы-кликала велику сензацию три самоубійства, якъ дѣлѣли ся минушого тѣждѣя. Трѣхъ воиновъ, два рядовѣй и капралъ, зъ другого полку нижніи-ріи застрѣлили ся въ тамошній касарни Ферди-нада. Яко причину самоубійства подають опри-

ны службовѣй и надо строго поступованье стар-шинѣ войсковѣмъ.

— Подотульный эмигрантъ. Зъ Ояноцкаго доносятъ, что дня 13 н. ст. марта приѣхавъ до Іосля Лян-гмана въ Букѣвску 19-лѣтній Антонъ Язовскій зъ Набѣрнѣвъ и вѣдѣвъ ему картку зъ подѣисомъ своего вѣтца и печаткою. Лянгманъ, переспѣдѣ-чѣный, что картка походитъ дѣйствию вѣтца Ан-тоноваго, Матѣя Язовского, зъ котрымъ вѣтъ сто-итъ въ торговельной звязи, давъ сыновіи на его жаждане титуломъ позички 500 ар. Ажъ колька дѣвѣвъ побѣйше выкрыло ся, что картка була фальшива а Антонъ Язовскій обманывши Лянма-на утѣкъ зъ грѣшми до Америки. Лянгманъ бу-де памятати той день, бо „интересъ“ лучивъ ся ему якъ разъ на „гамана“, коли то жиды дѣють убогимъ милостію. Въ додатку зажартувавъ со-бѣ зъ него молодой злочинець, бо зъ Гамбургѣа приславъ ему подлку за щедрий нѣбѣмъ то дарѣ, що дѣвѣвъ ся вѣдѣвъ Лянгмана ему — христіа-ниновѣ.

— Страшнѣ злочинствоае лучило ся оногды въ громадѣ Недѣшѣ на Угорцині. Сестра тамошно-го почтмайстра Лямберковича ненавидѣла свою молоду братову, котра яко бѣдна зирѣта выѣшла передъ рокомъ замужъ за почтмайстра. Здавало ся, что Ирма Лямберковича погодила ся зъ „ме-сѣлансомъ“ брата и жила въ приязни зъ брато-вою. Оногды явила ся она у молодой жѣнки и подчасъ розмовѣ пхнула ся ножомъ въ груди. Братова выбѣгла зъ ножомъ въ ранѣ на улицу и тутъ упала трупомъ, а подчасъ того Ирма зарѣ-зала въ комнатѣ двоимѣсячну дитину брата а вѣдѣвъ себе.

— Чорный свѣтъ появилъ ся передъ колькама тѣждѣями въ Италиі въ околицѣ Пяченци. По сильной метелици побѣлѣли люде зъ мѣста, що свѣтъ на верхахъ гѣръ цѣлкомъ чорный По бли-зкомъ розглядѣ переспѣдѣчно ся, что чорна краска свѣту походитъ вѣдѣвъ мѣлѣяровѣвъ маленькихъ чор-ныхъ комахъ, покрывающихъ цѣлою верстою свѣтъ. Комахи тѣ подобні до блохъ.

— Дѣвѣвъ вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Ко-торины въ новѣтъ жидѣвскій 100 ар. на будо-ву школы. — Въ Кронштадѣ, въ Россіи, померъ дня 21 н. ст. марта Михайло Ів. Семеновскій ре-дакторъ и выдавецъ журнѣла „Русская Старина“. — Гр. Романъ Потоцкій веде въ краковскимъ то-вариствомъ убѣдѣнѣвъ переговоры, хотячи купи-ти ключъ подгаецкій.

Вѣсти зъ Аеп. Львѣвской.

На конкурсѣ зъ речинцемъ до 19 н. ст. мая розписана парохія Солукѣвъ.

На основѣ рѣшеня наместничества выслано пропозицію на парохію Урѣвъ сѣвѣнтронови тои-жъ парохія п. Конст. Латинскому, въ котру то пропозицію прийнятъ оо. а) въ терѣй: 1. Іос. Бандура, 2. Сѣвъ. Богачевскій, 3. Клим. Рос-ненскій; б) въ списѣ: Ів. Залескій, Вол. Шенки-ричъ, Мих. Форишъ, Теод. Ковальскій и Іос. Фо-лисъ.

Каноничну институцію на Утѣховичѣ одер-жавъ о. Амв. Рыбакъ.

Завѣдѣтельство Наварин одержавъ о. Ів. Стрѣльбицкій завѣдѣтель Утѣховичъ.

Декретъ увеличеня вѣдѣвъ испиту конкур-ного одержавъ о. Евг. Коблянский сотрудникъ въ Стрыю.

Введеній въ завѣдѣтельство Ремизовѣвъ о. Лука Несторъ.

Консисторія вставила ся до наместничества о системизованье сотрудничества при парохіи ов. Петра и Павла у Львѣвъ.

Правительство асигнувало платню 300 ар. рѣчно въ фондѣ религіиного для сотрудника въ Нараевѣ.

Президія наместничества годить ся на ка-ноничну институцію оо.: Корн. Малишевского на Грималѣвъ и Теоф. Войтовича на Козѣвку.

Архидіецкій грамотѣ похвалѣній зъ правомъ уживаня экспозиторій крилошанскихъ одержали оо.: Вас. Небиловѣвъ парохъ Перегінска и А-нат. Долнѣйскій парохъ Яхторѣва.

Митрополитъ ординаріатъ удѣлявъ грамо-ту архіерейского благословенія Лаврентію Мари-товѣ обр. римо-кат. и его жѣвъ Юстинѣ обр. греко-кат. мѣщанамъ зъ Залозецъ новыхъ за же-р-тву 190 ар. для тамошной церкви.

До каноничну институціи вѣзваній оо.: Ів. Божейко на Рокитно, Корн. Малишевскій на Грималѣвъ и Теод. Войтовичъ на Козѣвку.

Вѣсти зъ Еп. Перемыской.

Титулярнымъ советникомъ консисторіи зъ правомъ вѣсити вѣдѣвѣны крилошанскій именова-ній оо.: Ів. Стрыльскій ц. к. капелянъ войсковый въ Перемышлѣ, Ів. Матковскій парохъ въ Ясенѣ замковѣй, Мих. Сѣвѣйскій парохъ въ Хриплинѣ епархія станіславѣвской.

Каноничну институцію одержали оо.: Вол. Хвѣлякъ на Лѣтницю, дек. мокрянского, Зах. Бар-новскій на Гладѣшѣвъ, дек. бѣдкого, Стан. А-лексевичъ на Конотопѣ, дек. варажского.

До каноничну институціи вѣзваній оо.: Лука Яремкевичъ на Брухналь, дек. яворѣвского, Іос. Гумецкій на Татаринѣвъ, дек. горожанского.

Презенту на парохію Тисовичи, дек. жу-котиньского одержавъ о. Петро Кияжнѣйскій.

Завѣдѣтельство одержали оо.: Вол. Калуж-няцкій въ Вортнѣмъ, дек. бѣдкого, Дан. Михай-ловъ въ Лужку долѣшнѣмъ, дек. мокрянского, Петро Хвѣлякъ въ Новиці, дек. бѣдкого, Волод. Кобѣдай въ Луковѣмъ, дек. Ольховецкаго.

Въ пропозицію прийнятъ оо.: на парохію Боднарка, дек. бѣдкого: Ів. Сорока; на Чер-ниляву, дек. яворѣвского: Ів. Отто, Ів. Вѣре-нскій, Андѣръ Савицкій, Юл. Низовый, Іліа Край-чикъ, Андѣр. Дѣцко, Петро Годованскій, Волод. Насальскій, Вас. Яремкевичъ, Вас. Сологубъ, Ге-оргій Жукъ, Стеф. Петрикъ, Андѣр. Прухнѣйскій, Ом. Венгрияновичъ, Алекс. Струсевичъ, Ів. Ко-стекъ, Волод. Гинилевичъ, Волод. Кобѣдай, Сим. Чиничевичъ; на парохію Со-снѣцію, дек. пере-мыского: Андѣр. Гайдукевичъ, Іос. Ломинскій, Іос. Лисковецкій, Ів. Вѣрѣцкій, Ів. Отто, Іліа Крайчикъ, Юл. Низовый, Ант. Мокрицкій, Андѣр.

Наука штука и литература.

— Руско-народный театр. Въ субботу выставле-но на доходѣ тов. „Ватры“ оперету „Чорн-оморѣвъ“. Хоть зѣвѣстна та оперета у насъ, однакъ досѣ не була она выставлена въ повноу музыкою Лисенка и ажъ на тѣмъ представленю могли мы налюбоватисъ пречудными мелодіями, якѣ склавъ Н. Лисенко на народныхъ мотивахъ. Инструментация п. Фали добра, хоть годилося бы деякі змѣны въ нѣй, отъ н. пр. при пѣснѣ „Ой збѣди, збѣди асенѣ мѣсцю“, бо цѣла пѣсня вы-пала якося мѣлово и затратила всю свою мелоді-ность. Вѣльша партія припала сими разомъ та-кожъ Квѣлинѣ, котру вѣдѣвала поправно п. Фіцне-рѣвѣна. Тѣлько шо до скарактеризованя и выгово-ру треба бы поднести деякі замѣты. Зъ партій жѣвочныхъ вырѣзнялися п-а Кравчукѣвна, п-ѣ Осиновичѣва и п-ѣ Кирицка, та й збирали за свою гру грѣмкій оплески. Ролѣ Кабицѣ вѣдо-гравъ п. Стѣчинскій добре, хоть зновѣ не его вина въ тѣмъ, что мусѣтъ сѣвѣвати партію бар-итонову. Ролѣ Тупицѣ перенявъ п. Кость Подвы-соцкій и загально подобавъ ся. — Въ антрактахъ вѣдѣвѣклямувавъ п. Яричевскій „Гамалию“ а п. Мельничскій вѣдѣвѣвъ дѣвъ аріѣ „Тальки“ и „Страшного двора“. Декламация п. Яричевского була досить оригінально интерпретована, але й не конче могла вдоволити. Спѣвъ п. Мельничко-го подобавъ ся, але мабути тѣ вѣдѣвѣвъ партіи ще за тяжкій для молодой опѣвѣка. — Доходѣвъ представлѣния бувъ досить значный, хоть можна було бачити абстиненцію деякихъ сторонничѣвъ рускихъ на тѣмъ представленю.

Вѣра выставлено першій разъ „Пилипа Музику“. Не годить ся называти сего твору „на-родною комедією“, а лишъ картинами этнографі-чними въ 5 ти вѣдѣлонахъ. Щобы познати вар-тѣсть того твору, досить згадати, что склѣлось на него зѣвѣтний этнографъ М. Янчукъ и компози-торъ М. Лисенко. Если будемо оцѣнювати творѣвъ въ того боку, что се картинѣ, то й не буде мати стѣйности закидъ, мовѣ бы не було въ нѣмъ нѣ акціи нѣ интриги драматичной. Одно и друге представлѣне дѣйствию такъ, якъ оно приходитъ въ житю. Картинѣ этнографічнѣхъ будѣвъ чо-тири. Досѣтѣкъ, житѣе въ сѣлѣ по заходѣ сонця, выѣдѣвъ поповскихъ до бранки и весѣля. Надзѣв-чѣйне богатство пѣсень, вѣрне змалюванье житѣ-бути нашихъ сѣлянъ (мабути на Волыни) — отѣе два характеристичны знамена сего твору. Вѣй артисты вѣдогравѣ зъ великою старанностью зъ сво-ролѣ, тожъ годѣ вычислювати ихъ подрѣбно. А все таки годить ся згадати про п-у Кравчикѣвну, котра въ роли Ярины своимъ металничѣмъ гар-рымъ голосомъ вела передъ въ роляхъ жѣвочныхъ и у публики заслужила собѣ на численній при-зана. Рѣвно-жъ бачили мы въ неведѣкій роли Наталки молоду дебютантку, котрой нѣя задер-жала дирекція въ тайнѣ, тожъ и мы не будемо ен зрадѣжувати, але мусѣмо признати, что дебю-тантка дуже добре выѣзвала ся зъ своимъ задачѣ. — Хоры выпали поправно.

Именованія, перенесенія, конкурсы и пр.

— Именована. Міністеръ торговлѣ именувавъ кон-цепіста почтового Людѣ. Петрицкого комисарѣмъ почтовымъ у Львѣвъ.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣвъ 28 марта. Wt. Ztg. оповѣщуе, что на основѣ результатовъ зъ послѣдней конскрипціи мѣста Бучачъ, Золочѣвъ и Под-гурже зачисляють ся при обчисленю додатковѣвъ активальныхъ для державныхъ урядничѣвъ до третей категоріи.

Парикъ 28 марта. На улицѣ де Клѣшъ вылетѣвъ у воздухъ цѣлый дѣмъ, въ котромъ мешкавъ прокураторъ Бѣло. Експлозія на-ступила въ наслѣдокъ динамитовыхъ бомбѣ. Бѣло выступавъ въ послѣдній процессъ а-нархистѣвъ.

Софія 28 марта. Стамбуловъ выговляе меморіалъ до Порты, въ котромъ жадае енер-гичного выступленя Порты супротивъ Россіи.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктовъ.

28. н. ст. марта 1892.

Лѣвѣвъ: Пшеница 10-40 до 11-—, жито 9-— до 9-40, ячмѣвъ 6-40 до 7-75, овесъ 7-30 до 7-75, горохъ 6-50 до 12-—, вѣка — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, лѣнянка — до —, конюшина чер-вона 50-— до 65-—, конюшина бѣла 52-— до 75-—, конюшина шведка — до —, хмѣль вѣдѣвъ — до —, ар. за 56 кѣло у Львѣвъ, оковита за 10.000 літрѣвъ — до — ар.

Тернопѣвъ: Пшеница 10 25 до 10 80, жито 8-90 до 9-20, ячмѣвъ 6-— до 7-25, овесъ 6-50 до 7-15, горохъ 6-— до 7-—, вѣка — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, лѣнянка — до —, конюшина чер-вона 48-— до 64-—, конюшина бѣла 50-— до 75-— конюшина шведка — до —.

Надбослане.

Д-ръ Василь Дѣдошакъ
отворивъ канцелярію адвокату
ВЪ БУЧАЧИ
при улиці Корольова въ домѣ Блюмрайха.

Найдешевше жерело предметъ оптичнхъ у Львовѣ
подо **„КОПЕРНИКОМЪ“**
ул. Театральна ч. 6 (плещь св. Духа)
напротивъ головного одважу.
Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины элестричнхъ, райцайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарация найдешевше и найскорше.
Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Въ доходъ фонду на памятникъ Володимира Барѣтнського

ВЪ САЛИ ТОВАРИСТВА „FRONSINN“
(въ готелю Жоржа)
РУСКИЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ
подо зарядомъ И. Виберовича.

Последний выступъ К. Подвысоцкого
артиста украинскыхъ театровъ.

Во Второкъ дня 29 л. марта 1892.

ГЛИТАЙ

образъ зъ житя украинского люду зъ сѣвами и тавцями М. Л. Кропивницкого въ 5 дѣслонхъ (Зъ великимъ поведженемъ представлений на сценѣ театру Кіевского.)

Режисеръ: **С. ЯНОВИЧЪ.**

ОСОБИ:

Осипъ Степановичъ Бичокъ, богатый чоловѣкъ	К. Подвысоцкій
Мартинъ Хандоля	А. Стечинскій
Стеха, старая баба	А. Осиповичева
Олепа, вн дочка	И. Виберовичева
Андрій Когутъ, мужъ Олены	С. Яновичъ
Христя, дѣвчина, подруга Олены	Д. Карнича
Иванъ Павловичъ, жѣланнѣ	Т. Парадокъ
Юрко, арендаръ	С. Подвысоцкій
Зборщикъ податковъ	М. Киричій
Кондратъ, хлопцѣ, наймать Бачка	А. Шеремета
Селянинъ І.	Л. Курмановичъ
Селянинъ ІІ.	М. Ольшанскій
Молодица І.	Е. Стечинска
Молодица ІІ.	Е. Гембица
Дѣвчина І-ша	С. Ольшанска
Дѣвчина ІІ-та	Ф. Кравчукна

Парубки, дѣвчата, селяне, дѣти. — Дѣся въ Херсонской губернии на Украинѣ.

Оригинальный украинскій костюмы.

Образъ зъ живыхъ особъ, укладу Романа Левандовского.

ЦѢНЫ МѢСЦЪ: Крѣсло въ першихъ рядахъ 1 зр., въ дальшихъ 80 кр., паркетъ 50 кр., партеръ 25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вечеромъ.

Въ Середу дня 30 л. марта 1892.

По разѣ першій:

ВЫХОВАНЕЦЪ

украинска комична оперетка въ 3 актахъ Н. А. Янчука, музыка М. Лисенка. — Инструментоватъ І. Фаль.

! На Свята Великодній!

ТОРГОВЛЯ

МИХАИЛА ДЫМЕТА

У ЛЬВОВѢ

порука по цѣнахъ умѣренныхъ, стальныхъ и совѣстныхъ

Евангеліоны нового выданія, оправнѣ въ оксамитѣ въ прехорошихъ солднхъ работы оковахъ позолоченныхъ водъ зр. 55 — 150. Плащеницѣ на полотнѣ водъ зр. 18 до 42, зъ шовковой матеріи водъ зр. 48 — 128. Дальше: Артосы, Фелоны, Стхаръ (албы), Кадильницѣ, Хресты на подставѣ, ручнѣ и процесіональнѣ Лѣхтарнѣ, Патрици, Пауки бронзовѣ и кристалевѣ, Образы, Свѣчники (канделябры), Хоругви и Фаны, Чашѣ золоченѣ, зъ хиньского срѣбра и зъ чистого срѣбра, и прочіи церковнѣ знаряды. 4223 1—6
Книга выданія Института Ставропигійского по тыхъ самыхъ цѣнахъ. — Высылка въдворотною почтою.

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши одъ для 12 лотого 1889 выдае

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженемъ

а всѣ находящіяся въ обѣгу 5% асигнаты касовѣ зъ 90-дневнымъ выповѣдженемъ буѣ опроцентованѣ по 4 1/2% одъ 15 мая 1889.

Передружъ не буѣ плаченѣ

Поезды зельзничнѣ

посля часу такъ званого „середню европейского“ водъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдохать зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусатина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станиславова и Гусатина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станиславова и Коломыи. — 8:40 рано Поездъ пошпный до Станиславова, Черновца, Ясѣ, Букарешту и Гусатина. — 3:54 по полудни. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Ясѣ и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Сучавы и Гусатина.

Въ напрямѣ до Велца: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Велца и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Приходить до Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд. Поездъ особый зъ Сухой, Хирова, Гусатина, Станиславова и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый зъ Нового Санча, Хирова, Гусатина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ до Черновца: 6:17 рано. Поездъ особый зъ Сучавы, Черновца, и Станиславова. — 1:22 по полудни. Поездъ особый зъ Букарешту, Ясѣ, Черновца, Станиславова. — 7:23 въ вечерѣ. Поездъ пошпный зъ Букарешту, Ясѣ, Черновца, Станиславова и Гусатина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особый зъ Коломыи, Станиславова и Гусатина.

Въ напрямѣ до Велца: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный зъ Равы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ мѣшанный зъ Сокала и Велца.
Асигнаты разкладу възды на шляхахъ зельзничнѣ державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стациі по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, а книжочка въ форматѣ кишеникомъ по 5 кр. за штуку.

Колѣи годиникъ часу середню-европейского показуе годину 12-ту, то вскажуе годинникъ: въ Черновцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Приходить до Львова.

(Посля годиника львовского).

Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ пошпный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особый.

Зъ Подволочискъ: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 38 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ пошпный — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Вѣдохать зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 30 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ пошпный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочискъ зъ двѣрца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ пошпный; — о год. 11 м. 6 въ ночи поездъ мѣшанный.

Словарь руско-нѣмецкій

Евгенія Желеховского.

Знижена цѣна 6 зр.

Достати можна въ товариствѣ „Провѣта“.

Пошукое ся

учителя домового для дѣтей зъ шкѣлъ народныхъ. Близка въдомость у о. Т. КЕКИША въ Ду-4432 савовѣ, почта Янчинъ. 1—4

ПОДЯКА.

Дня 19 с. м. подобалося Всевышнему поклонити до себе доньку нашу въ 17-тѣмъ роцѣ житя своего по укѣнченю шкѣлѣ, въ часѣ, коли розвинула ся пахучимъ цѣтѣмъ на сѣй нивѣ житейской, обѣщаннѣмъ краснѣмъ надѣи собѣ, родичамъ и землякамъ своимъ. Хороба заскочила покойну не въ своймъ а въ домѣ бабки въ Тернополѣ. Хоть и якъ ударъ смерти придавивъ насъ тажкимъ тагаромъ своимъ, однакъ стало водрадѣше намъ, коли въ той тажкой хвилѣ розстанку, побачили мы широку, щиру участь у всеи людности мѣста Тернополя и у прихожанѣ нашихъ, котріи численно фѣрами для воддана послѣднѣи прислуги зѣхались зволили. Уважаемо собѣ про те за мнѣи обовязокъ выразити въ той дорѣзъ прилюдну подяку нашу Всч. духовенству мѣсцевому обохъ сбрадовѣ, П. Т. интелігенціи всѣй, а взгляду интелігенціи руской, котра въ переважнѣи своѣй части була репрезентована и мѣщанству, що численно зѣянялись зволили. Кромѣ того складаемо прилюдну подяку Всч. духовенству позамѣсцевому а то: Всч. оо. Іоанну Залуцкому, декану зъ Теревовлѣ, Григорію Чубатому, декану зъ Ступокъ, Крушельницкому пароху зъ Вѣлой, Перецелинскому зъ Вѣрокъ, Волянскому зъ Ходакова малого, Маруновичи зъ Петрикова, Чайковскому зъ Глубѣчка, Свѣтенскому зъ Лядичина, Чубатому зъ Настасова; прихожанамъ моимъ, що зволили зложити вѣнецъ водъ громады на домовнѣи покойной и по нести на раменахъ своихъ ажъ на мѣсце вѣчного супочинку, учителямъ зъ Настасова, що зъ школярами прибути и вѣнецъ водъ шкѣлы на домовнѣи зложити зволили. Кромѣ того складаемо подяку нашу въ особенности Всч. оо. Громницкому за тепле, щире зъ вдохновенемъ выголошено слово въ церквѣ, Свѣтенскому надъ гробомъ покойной. — Всѣмъ повысшимъ загаломъ, за вырозумѣнне горяче чоловѣколюбне сердце, за доказы теплога спѣвучія, зъ подякою нашѣмъ душевно сердечне бажанье наше словами старорускими: Спаси-Богъ! По при томъ не можемо замовчати подяки нашѣи до Всч. о. Володимира Громницкого сотрудника зъ Тернополя, котрый зѣянявъ правдиве сердце слуги Христоваго и въ часѣ тажкои хоробы покойной, навѣщаючи ея и при помочи ея чуваючи та всеми порекомендуячи, вѣщаючи ея св. Тайнами а насъ водраднѣи словами потѣшаючи. Добродѣю рѣдкѣи, нехай Бгъ удѣлитъ Тебѣ на пожитокъ страждучей людности многая лѣта и збѣше благословенство свое щедро дѣтати Твоимъ!

Опечалена родина: Іоанна зъ Федоровича и Евстахій Пурковскій, пархъ зъ Настасова, родичѣ; — Пелагъ и Богданъ, брати покойной Натали.

При закупнѣ товаровъ просимо поклонуватися на нашу часопись.

Видатель Иванъ Белой. — Охотѣлихъ редакторъ Михайло Струсовичъ.

Пайеръ зъ фабр. Чердыньской.

Зъ друкарнѣ тов. иж. Шевченка, водъ зарядомъ К. Водарского.

ПОДЯКА.

Неумолима смерть забрала намъ дня 16 марта с. р. нашу найдорожшу дитину Іосифуца въ 6-тѣи весѣи житя. — Наше горе лишь той въ силѣ оцѣнати, хто такъ якъ мы стоявъ безраднѣи надъ конаючою дитиною та дививъ ся на ея тажкѣи муку та на борбу зъ смертію, въ котрой сна улягла. — Въ томъ горю була для насъ правдивою и единокою водрадою спѣвучье, яке зѣяняли намъ Впр. Отцѣ духовнѣи та ч. парохіане взявши участь въ похоронѣ, а котрымъ за сѣю христіанську прислугу зѣяляемъ прилюдно сердечну подяку. — Именно дякуемо: найдорожшимъ нашимъ родичамъ зъ Медведовца, Всч. оо. Клесевича зъ Гнильча, Димитрію Гузарови зъ Завалова, Юліанови Дрогомирскому зъ Яггорова, Льонгину Балинскому зъ Товстоваба, кс. Ваарови лат. пар. зъ Марковы и кс. Гольчевскому лат. пар. зъ Товстоваба, котріи мимо злои дороги прибули, щоби взяти участь въ томъ сумномъ походѣ. Не менше дякуемо ч. господаревъ Метанчукови, котрый на першій нашъ зазывъ не отягавъ ся середъ ночи поѣхати по лѣкаря, а водтакъ подчасъ похорону поднявъ ся удержати порядокъ въ процесіи, — дальше ч. Ант. Гладкому господаревъ и старшѣи братѣи церквѣ, котрый зѣявъ ся щиро спорядженемъ гроба, — ч. Петрови Швидкому, котрый спѣвѣи хоральнымъ причинивъ ся до зведѣния сего сумного обряда, вѣщаючи цѣлому братству церковному и всѣмъ, котріи взяли участь въ томъ сумномъ обрядѣ.

Всѣмъ Вамъ Виов. Панъ-Отцѣ, Павѣ и Панове мы не въ силѣ воддѣлтити, — Господь Богъ нехай Вамъ стократно заплатитъ за Ваше намъ зѣялене спѣвучье.

Маркова 19 марта 1892.

Евгенія зъ Коржынскихъ и О. Михайла Винницкѣи, родичѣ; — Олена, сестра и Омелья, братъ.

Дня 28 падолиста с. р. отворили мы у Львовѣ, площа Маріяцка, Готель Европейскій

філію краковской фабрики

ВЫРѢВЪ

ИНТРОЛІАТОРСКИХЪ

и выговляемо всякѣи вырѣбы

входячи въ обсягъ интроліаторско-галантерійный

подо личнымъ надзоромъ

нашого спѣвника п. М. Женчиковского.

М. ЖЕНЧИКОВСКИЙ и сп.

4121 8—10 фабрика вырѣбѣи интроліаторскихъ въ Краковѣ.

ДРАМАТИЧНІИ ТВОРЫ

ГРИГОРІА БОРАКОВСКОГО.

Цѣна 1-30 кр.

Дѣстати можна въ товариствѣ „Провѣта“.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймае замовленія и посередничитъ

въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

зъ впрѣсть зъ фабрики

по кождоразовѣи цѣнѣ фабричной. Теперѣ потуге

фабрика Іа по 82, Іа по 76 зр. за 100 кильоф.

Іосо фабрика.

При замовленіи просимо о точне поданье

почты и стациі зельзничной. 4038

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

оляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

ДЪЛО

Пос. Поповскій ставляє внесення, щоб не означати тутъ въ соймѣ, якъ масе роздѣлити ту субвенцію, чи на зворотній чи

на безворотний позички, а лишити то до диспозиції виділу краєвого для розділу місцевих комітетів повітовим.

Пос. Гурник жалувся, що підносять ся голоси в сеймі мов-би кожда запомога для селянства було підмоганням лівнства, або не пріносила ніякого хіба. Урядникам признає додатки дорожнєв, а для селян нема ніякого помочи. Власть автономічній и правительственный поступают собі байдужно супротив селянства, навіть не выслають комісії для сконстатованя, чи бы не відписати податків. Кажуть що безворотний запомога розпадут ся на дробий милостині по 30 до 40 кр. але вина в том властей, котрі без комітетів роздають запомогу лиш своїм зашукникам: войтам, писарям и громадам, що голосували на кандидатів комітету пародового. Прилучаєсь до внесення пос. Крамарчика а наоминна, що треба помогти селянству, бо вкінці не стане того воля, котрий має боронити край своїми грудьми против ворога. Рівнож гадаєть, що не лиш заходий повіты потребують помочи, але и всхідий повіты, як на долах та в горах, бо и там народ гинє, лиш нема кому про сю нужду розповісти. (Промова пос. Гурника була выголосена в величній жаром та выкинала признає в деяких кругах посольствах.)

Член виділу Романович підпирив внесення виділу краєвого, або ементально внесення пос. Клеменевича. — Так само за внесенням пос. Клеменевича промавив пос. Мидович.

При спеціальній розправі над внесення ми комісія піддало голосованню поправку пос. Поповського, що цілу субвенцію віддає до диспозиції виділу краєвому, и принає ей односторонно. Рівнож прийнято резолюцію пос. Крамарчика, чтобы субвенція з фондів державних выносила 200.000 зр. Відтак прийнято всі внесення комісії.

Передь слідуючою точкою порядку денного: справозданне комісії правничою о предложеном виділу краєвого в справі зміни сеймової ординації виборчої и статута краєвого — треба було сконстатувати, чи єсть в палаті збільшений комплект (114 послів), потрібний до правосильности наряду и ухвал. Коли сконстатовано, що єсть 112 або 113 послів, зачав пос. Фрунтман в имени комісії здавати справу и відчитувати дотичні провєты законів.

Пос. Рожанковскій зазначує, що не єсть противний зміни ординації виборчої в том напрямі, чтобы побільшити число послів з мѣст, — але позаяк така зміна ординації доведе потрібна и з огляду на послів з курій сѣльської а нема надѣ, чтобы ен коли тепер предложено, — то вбѣ буде голосувати против провєтованой зміни. Згадає про потребу зміни загальної ординації виборчої и выкаже статистичными числами що-до платених податків, ака кравда двєс курій сѣльської и курій мѣської в порівнянню до курій більшої посѣдлости. Ставляє внесення: Тепершнє справозданне звертаєсь виділу краєвому з порученням, чтобы слідуючою сесією предложив основну зміну ординації виборчої в напрямі загального права голосованя або бодай уважливеня справедливої пропорції всѣх трєх курій виборчих. — Внесення не було достаточного підперте.

Пос. Шелискій промавив и ставляє внесення, чтобы мѣсту Бережанам признали право выбора окремого посла до сейму. — Рівнож не підперто сего внесення.

Пос. Антоневич констатує, що рускї послы не суть противні предложеному побільшенню послів з мѣст, але хотѣли бы повно реформы виборчої. Справедливо належало бы ся властво для Львова 18 послів а для Кракова 6 послів, если бы мѣрталі після оплачуваного податку.

Пос. Войт. Дѣдушницький промавив против загального голосованя и против абстєнєнції рускѣх послів відь голосованя при тепершнім предложено побільшенню числа послів з Львова и Кракова. Выводи що-до пропорції в платенню податків суть — після гадки бездѣяна — теоретичній. Рівнож повново звертає ся на найбільшу увагу на стєпень витѣмєнєнція а того при загальнім голосованню нема.

По сконстатованню потрібного комплекту (було 116 послів) приступлено до спеціальних дебєт.

При §-ѣ першім забрав голос комісар правительственный и заявив, що правительство не дає бы санкції законів, котрым признає бы голос вирільний ректоров політехніки и презесови академіи наук — а рівнож не могло бы правительство згодити ся на реформу ординації, в котрій рѣшали бы лиш взгляды на пропорцію податкову а не всѣ взгляды економічній и сусѣбній, які рѣшали при укладанню сєв ординації виборчої.

Пос. Рожанковскій поставив вѣдка формальних поправок що-до стѣлізації закона.

Пос. Романович жалував ся на правительство, що аж тепер заявило свою гадку що-до такой реформы. Робити заводи, дячого представителі правительства не являє ся на засѣданях комісії и вже там не высказавь своего погляду. А ті мотывы, які тепер правительство подало, суть так малозначні и несправедливі, та выаукоты лиш, що ово хоче удержати в силѣ давню систему централізму Шмерлінга. (Бєсѣду пос. Романовича прийнято грѣмкими оплесками.)

Пос. Хшановскій добачає в заявленню комісара правительственного нарушение

прав, які статут краєвий признає соймови. Треба ухватити лиш закон, а не оглядатись на правительствє.

Пос. Вайгель промавив противь за явленя правительства

Пос. Антоневич выкаже неконєскєнєнці вь заявленню правительства.

Голосуют повменно.

Пос. Король просить роздѣлѣти §. 1-ий на двѣ части: що до побільшеня послів з мѣст и що до наданя вирільных голосів ректоров и презесови академіи. — Се внесенє формальне перенало.

Голосувало лиш 108 послів (отже вже не було комплєту) а з них 97 за а 11 против. Рускї послы разом з Врєсєс митрополитомъ заявили за, крім послѣд ра Король, котрий за-дѣ формальних взглядов (вѣдичєво его внесенє що-до роздѣлу §-ѣу на двѣ части) голосував противь.

Прийнято справозданне комісії бюджетової що-до будови павільону хірургічного при шпиталі св. Лазаря в Кракові за 13.200 зр.

При справозданню комісії бюджетової що-до выдѣлу громадѣ мѣста Тарнова половини коштів будови каналу для тамошнього шпиталю — внесла комісія вѣдѣти сирину выдѣлу до розслѣду. — а противно денкѣ бесѣдичєв заявилъ за внесенєм пос. Ротайского: ухватити заравь половину тѣх коштів При голосованню удержалось внесенє комісії.

Пос. Окуневскій поставивь внесенє вѣдложити дальшій порядок денный — позаяк вь цѣлѣй палатѣ слѣдѣа загальна депресія и байдужность супротивь трактованых справ, позаяк заявленє правительства дуже але подѣлає на цѣлу палату супротивь голошенон засады, що rząd sprzyja krajowi.

Внесенє пос. Окуневского перенало (ма-буть за-дѣ дуже штурдерного мотивованя).

Справозданне комісії правничою о внесенє виділу краєвого надь петицію громадѣ Яблєнова що-до основаня тамь суду повітового. — Комісія предлагала відослати цѣле се предложєнє до выдѣлу, чтобы доновань статистичными датами о населєнню громадѣ коло Яблєнова.

Пос. Окуневскій чудує ся, що комісія посмѣла прийти зь такимъ внесенєм передь сеймъ, бо всѣ ті дѣты вже суть готовѣ, суть вь атаках выдѣлу а навіть вь атаках комісії. Выкаже потребу основаня суду вь Яблєновѣ. Ставить внесенє, чтобы справозданне комісії правничою завернути назадь до комісії для мериторичного полагодженя тѣх справ же сєи сєсїи.

По промовѣ референта хотѣв маршалокъ подѣти се подь голосованє, — але пос. Окуневскій звернув увагу, що нема комплєту вь палатѣ. Маршалокъ сконстатував се и замкнув засѣданє.

Слѣдуюче засѣданє завтра.

НОВИНКИ.

— На юмєй Коменского выславь видѣл руского товариства педагогичного на адресу Матиці шкѣльной вь Празѣ таку телеграму: „Народє свято великого педагога Коменского святкує духомъ зь Вами руске товариство педагогичне“. Для звєличаня великого учителя буде мати проф. Ол. Барвѣвскій вь недѣлю 3 н. ст. цѣвѣня а год. 3-ѣй зь полудня відчитъ про значѣнє Коменского вь комнатахъ „Руской Бєсѣды“.

— Вь чєстѣ и. Залчовского, старшого инспектора податкового вь Бѣлѣй, перенєсєного на на чальника адміністрації податкової до Львова, відбули ся вь читальни польской вь Бѣлѣй дня 17 н. ст. марта працальній вечерницѣ. Вь томъ торжєствѣ вѣла учать майже вся польска интелігенція мѣста Бѣлѣй даючи тамъ доказъ, якою симпатією и поважанємъ тѣшивъ ся нашъ земляк на своємъ далєкомъ „зачотчєнѣ“. Тѣж коли дня 19 н. ст. марта выѣздивъ н. Залчовскій зь Бѣлѣй провели его численній знакоміи и приятелі до першої залѣзничої стації до Дєдєвицъ зь вѣдкѣ по спѣльнѣмъ обѣдѣ даючѣмъ вь его чєстѣ, відѣхавъ до Львова, полишаючи по собі загальній и цѣрий жалъ.

— На обѣдѣ у наємѣтнина, котрий відбув ся минушого четвєрга на 24 особѣ, були зь помѣжъ руских послівъ запрошені: д-рѣ Дамьян Савчакъ, о. Корн Мандичевскій и п. Кєсєнофѣ Охримовичъ.

— Свято Коменского о котрѣмъ мы онєгда доносили, удало ся вь Празѣ знаменито, помимо того, що міністеръ просвѣты заказавъ обѣдѣти его вь школахъ. Заказъ сей выкинавъ лишє ще бѣдшє агітацію за торжєственнымъ обходженємъ свята сего и всѣ верствы чєского народа заходили ся ентузіастично коло звєличєня памяти заслужєного своего земляка. Мѣсто Празѣ ухвалило для звєличєня памяти Коменского: 1) дати 5000 зр. на цѣли „Ustředni Matice Skolska“; 2) 1000 зр. на школу им. Коменского вь Вѣднѣ; 3) назвати одну площу вь Празѣ площадью Коменского; 4) украсити дня 28 н. ст. марта всѣ будинки громадскі вь Празѣ хоруґами и 5) зложити именемъ рады громадскої на грѣб Коменского вь Наардєнѣ вѣнєц. Рівночасно выслала рада громадска протєстъ противь заказу міністра просвѣты зь жадавємъ внесеня его. Міністерство заказу не знесло, але мимо того школы вь Празѣ подчасъ вѣчерашного свята стояли порожні, бо родичѣ не посѣлали до нихъ дѣтєй.

— Посольє справозданне складає вь Перемышлѣ дня 27 н. ст. марта посолъ д-рѣ Витовтѣ Левицкій при участіи около 300 выборцѣв. Проводивъ зборамъ заступникѣ бурмістра п. Долянскій. Д-рѣ Левицкій вь довгої промовѣ представивъ образъ нѣвѣстного парламентарного положєня и скартеризувавъ партіи парламентарно. Крѣмъ того сконстатувавъ д-рѣ Левицкій, що на

дворѣ вѣдєнєскѣмъ не має польска аристократія видѣлу та що вь міністерствахъ и вь центральной управѣ за мало Поляковъ-урядникѣв, що некористно відбиває ся на обѣтавинахъ галицкихъ. Збори трєвали бѣльше якъ двѣ години и на внесенє п. Гамєского высказали послѣви односторонє свое довѣрѣ.

— О. Николай Оганевоий, довголѣтній сотрудникъ при греко-кат. парохіи вь Чернівцяхъ и катихизѣ при тамошній гимназіи перенєсѣ ся до Джурова вь Сѣвєринцѣхъ на адміністрацію тамошнєй парохіи.

Посмертний — оловѣстий.

Анна зь Омишѣвѣ Чепельска, вдова по рускомъ священнику о. Антонію Чепельскомъ, мати о. Ивана Чепельского упокоила ся дня 28 н. ст. марта вь домѣ зятя своего о. Іосифа Яворского вь Путативцяхъ вь 74-ѣмъ роцѣ житя. Похѣйна, женщина рѣдкихъ чєстєствѣ відзначала ся великою добрѣдѣнєстїю, а хочѣ Нѣмкїня зь роду полюбляла щєро нашу народность и сѣльскій людѣ, котрого правдивою матерію можна бы ен назвати, особливо вь сѣлѣ Добровлянахъ, drogobyczского повіта, де бл. п. о. Антонѣ Чепельскій бувъ черезъ 35 лѣтѣ парохомъ; тожѣ справедливо, що смерть ен выкикала цѣрий жалъ вь кругахъ знакомыхъ. Вѣчна покойной память!

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдєнь 29. марта. Рада держанна зѣйде ся дня 27 цѣвѣтня на тритыжєдєну сєсїю.

Прага 29 марта. Молодо-Чєхи заявили, що недоволені відложєнємъ угоды, позаяк хотѣли бы, чтобы угоду разъ на все покинути.

Берлинъ 29 марта. Цѣлый центръ недоволеній зь мін. Айленбургѣ, позаякъ заявилъ, що правительство, побачивши сурєчності вь поглядахъ, відступило відь предложєня проекту закона шкѣльного. — Цѣсаръ має выбратись вь липни на ловлю китѣв.

Парижъ 29 марта. Ухвалєно законъ, після котрого караєсь карѣю смерти динамітардѣв.

Букарєштѣ 29 марта. Правительство завѣзвало підозрѣныхъ ємігрантѣв болгарскихъ выѣхати зь Румуніи.

Надѣсланє.

Д-рѣ Василь Дѣдошакъ

отворивъ канцелярію адвокатуку

ВЪ БУЧАЧИ

при улицѣ Корольска вь домѣ Блотрайга.

Д-рѣ Марєкѣ Урєхѣ

бувшій сєкундаръ ц. к. шпиталю им. „Рудольфа“ у Вѣднѣ

по довголѣтній практицѣ у Львовѣ

осѣвѣ вь сокали.

ПА-

расолъу вь великомъ выдорѣ. Кальошѣ американскій и русскій. Былє мужєскє, вырѣбы трикоу, бѣлье бѣра, и т. п. поручає найбєшєе маґазинъ товаровъ модныхъ, приборѣвъ подорожничыхъ, тоалетныхъ и т. п.

Павла Лянґгєрє

передь тѣмъ 2537

Братѣв Лянґгєрѣвѣ

у Львовѣ улицѣ Галицка чєсло 16.

Цѣвѣники на жадаємє дарѣмъ.

Кнайпѣвка

горѣвка зь зѣля лѣничного

патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 зр.

Уживає ся чарку передь обѣдомъ.

Хорѣ пють по ложцѣ зь водою.

Выключный складъ

вь дроґєріи Леопольда Лѣтиньского

маістра фармації

у Львовѣ, ул. Копєрникѣ 2.

На провинцію выслає ся

наимєнєе 2 флашки відвѣротною

почтою. 4215 9-60

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

наилѣпшій перфумы и воды тоалетній

бѣдначєн 10 медалями заслуги и 2 дипломѣми признає,

а то:

Перфумы ясамінову, фялєкову, рожеву, рєзєдову, конвалієву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet

Millefleurs и т. д. Фляконикѣ по 25, 40, 75 зр. 1 зр. 1.50 и т. д.

Перфумы королевѣи Марисєнскі знамен. фляконѣ 2 зр.

Вода лѣвѣнска заґально звѣстна и побирає за-дѣ

своего приемного, бѣдѣжающего и

дѣвѣтєрєвало запаху, до скраплина одѣвѣв, хустѣк и

розприскуваня вь комнатахъ. Фляконѣ меншій 80 зр.

бѣльшій 1 зр. 50 зр.

Вода варшавска бѣдначєа ся надзвычайно прием-

нымъ цѣвѣтовымъ запахомъ. Фля-

конѣ меншій 95 зр., бѣльшій 1 зр. 80 зр.

Вода лєвандова бѣдначєа ся заґально уживаній до

возприскуваня вь комнатахъ за-дѣ своего приемного за-

паху. Фляконѣ 50, 70, 90 зр. и 1 зр. 80 зр.

Воды колоньскі знаменитѣ. Фляконѣ по 15,

20, 25, 40, 50, 80 1 зр., 1.50.

Купувати можна у Львовѣ вь торговляхъ власныхъ

ул. Копєрникѣ ч. 3, и ул. Галицка ч. 15; вь Краковѣ: Су-

коніицѣ ч. 20; вь Чернівцяхъ: Ринѣмъ ч. 2.

ВЪ САЛИ ТОВАРИСТВА „FRONSINN“

(вѣ готєлю Жорґа)

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ

пѣдъ зарядѣмъ И. Вибєровича.

Вь Четвєрѣ дня 31 л. марта 1892.

По разѣ першій:

ВЫХОВАНЕЦЪ

українєска комічна оперєтка вь 3 актѣхъ Н. А. Янчука, музыка М. Лисєнка. — Инструментованъ І. Фаль.

Рєжисєрѣ: С. ЯНОВИЧЪ.

ОСОБЫ:

Катєрина, молода вдова А. Осиповичєва
Инає 14 лѣтѣ Р. Яновичєва
Наталѣа 10 лѣтѣ Е. Гємбїцка
Омєлєко С. Яновичъ
Одєєн Д. Киріицкій
Сватѣ ен, прилѣхуватій М. Киріицкій
Харко, дѣлѣ А. Стєпєнскій
Сємєнѣ, парубѣкѣ М. Олѣшанскій
Рѣєтѣ І. С. Пѣдѣсєнскій
Рѣєтѣ ІІ. Т. Парѣдокъ
Ученики, хлопцѣ, дѣвчєтѣ. — Дѣє ен на Украинѣ.

ЦѣНЫ МѢСЦѢ: Крѣсло вь першихъ рядахъ 1 зр., вь дальшихъ 80 кр., паркетъ 50 кр., партеръ 25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вєчєромъ.

Вь Субѣту дня 2 л. цѣвѣтня 1892.

НЕ СУДИЛОСЬ!

Драма вь 4 актѣхъ М. Старицкоґо.

Найдєшєе жєрєло предметѣвъ оп-тичєскихъ у Львовѣ

пѣдъ „КОПєРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣнь св. Духа)

напрѣтивъ головноґо вѣдѣку.

Окулєры, цѣвєры, баромєтры, термомє-

тры, микроскопы, машини єлектричєй,

райсѣйи, и т. п. по цѣвѣмъ найдєшєе. — Рєпарациѣ

найдєшєе и найсѣрєе.

Замѣлєнїя зь провинції адресувати: „Новый оптикѣ“

пѣдъ „Копєрникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Экстрактъ олѣйку до ушей

ц. к. сєкундарія д-ра Шѣки, признанній цѣлѣ-ющимъ бѣдѣ многихъ знаменитыхъ лѣкарѣвъ крає-выхъ и заґраичныхъ, бо лѣчить всєку глухѣту (не зь уродженя), шумъ вь ушєхъ, стрѣканє и т. п. цѣлѣмъ усуєає. Купувати можна по 1 зр. 50 зр. вь аптекахъ: д-ра Карѣла Микѣлаша и Янґи. Рукєра у Львовѣ; Викѣра Гєдїка вь Кра-ковѣ; Вѣлѣбальда Вєльдѣвича вь Чернівцяхъ; Стан. Павловского вь Тарновѣ; Ром. Янґубєвского вь Новѣмъ Санѣхъ; Адѣльфа Вайля вь Станиславѣ-вѣ; Лѣва Гєртнера и Войтѣха Комєровского вь Стрыю; Карѣла Марєша вь Самборѣ; Генр. Каґа-ного вь Тернопѣли; Пласѣана, Stephansplatz, и Твер-дого Marienhilferstrasse 106 у Вѣднѣ. — Правдивый екстрактъ лѣпѣ у фляконѣхъ зь выписанною на-писєю: K. K. Secundararzt Dr. Schippek Wien. — За надѣсланємъ впередь 1.70 зр. розсылає ся вь цѣ-лѣй Австро-Угорщинѣ оплатно. 4083

Эпоху вь господарствѣ

рѣбничѣмъ становлять бульбѣ, що не підпадають зарѣзѣ. Ажѣ до першихъ морозѣвъ остѣлку вєлєній корѣвѣ бульбѣ: „Бѣлѣхъ чудєсныхъ“, що выдѣють 180 200 корѣвѣвъ (20—22% крохмалю) и „Синѣхъ вєлѣтѣвѣ“, що выдѣють 200—220 корѣвѣвъ (18—20% крохмалю) зь морѣа и ав. Замѣлє-нїя зь задѣтками прїймає, докѣ выстане прїпєсѣвѣ. „Зарѣдѣ дѣбѣрѣ гр. Адама Марєсє вь Юрѣковѣ (п. Чѣбѣтѣ)“ по 25 зр. за кѣлю разомъ зь опа-кованємъ. При бѣльшихъ замо-влєнєхъ відвѣдѣний рабѣтѣ. Зарѣдѣ дѣбѣрѣ (рєсп. вѣлєстєлѣ дѣбѣрѣ) прїймає запѣрѣку, що бульба не подѣлає зарѣзѣ. Адресувати по польсѣи, бо мѣсєцѣвѣстѣ вь заходній Галичинѣ. 7—10 (Испрєсса Львовѣ).

СКЛАДЪ КАВЫ

наилѣпшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОґО

Улицѣ Осєлєнєсѣхъ ч. 11, вхѣдѣ

такѣжѣ вь улицѣ Тихѣи, Домѣ кн.

Салґи.

Ц

— Не хочу вже нічого більше чути — закликала — нічого вже цілкомъ! На все, що ви мені сказали, маю лишъ одну відповѣдь: — Не лишъ вѣра перемагає горы — перемагає ихъ и любовь...

— О! — додала — на що се здало ся, що ви мені роздерли серце, що ви кохали и ранили его, щоби вщипити въ него звѣльна вѣдвѣсть сумніву? Лишъ страдаю теперъ страшенно — але більше нічого понадъ се....

— Отже я не вплинувъ въ вѣдѣмъ на ваше пересвѣдченє? — поспытавъ, зажуравшись.

— Нѣ -- відповіла рѣшучо и горячо — нѣ...

— Отже відѣду несупокійный, безнаставно побокуючи ся о васъ и о се, що вамъ дороге — сказавъ сумно.

Хотѣла живо поспытати его, длячого вѣнъ такъ журить ся про ню, тавъ дбає? але щось здержало еи відъ того и она не розумѣла того. Лишъ підводячи до него очи дуже жалбетно, сказала: — Сяго скочила зб скелѣ Левкотійскои, щоби выльчити ся зъ любви, але суть хвилѣ, въ котрыхъ бажавсь такого скоку, щоби жити хочъ одну хвилину повною силою нашої любви.

— Що значить житє, если оно не єсть нѣ щастємъ, нѣ выповненємъ обовязкѣвъ? — додала.

Вѣнъ бы може йи и відповѣвъ, що кожде житє має выповнити якійсь обовязки, має ихъ, и буде все мати, если лишъ не схоче поймати ихъ односторонно и въ одиновѣмъ напрямѣ, але не стало ему до того часу, бо въ Оленѣ разѣмъ зъ высказаными словами прочунила память про сего, що ихъ высказавъ. — Ахъ! — закликала, затравожившись своимъ забутємъ — котра се година?

— Майже північ — відповів Івант. — За хвилину вибе дванадцята.

Щоб покрити сум, якій давнє йому серце, намагався засміятися і зажартувати. — Надходить година духів — додав.

Олена живо хопила за шаленє з чорної креспи, котрий в живій розмові відкинула на бок. — Доброї ночі — сказала.

Він взяв її за руку і легко стискаючи, придержав. — Даруйте, если я вас обидив або розжалив — сказав. — Може й але я се зробив, але мав добру волю.

Глядів так поборливо і сумовито, що її серце відчуло жаль. — Вы бажали бути доктором і вилічити мене з недуги, — відповіла, лагідно усміхаючись. — Ба, коли та недуга єсть як раз моїм життям і мене убив би сей, хто би дав на неї успішний лік.

— Але, Господи! як я тут гаюся... заклікала, мов би пожалувавши втраченї секунди. — Добра нїч...

Він запалив свїчку, подав їй, а в тїй хвилині зачав бити дванадцату годину.

Рівночасно роздав ся за отвореним вікном крик нічного птаха, сича. Острый зойк, протяглий, повторив ся триєратно і Олена задрожала. Спаленїла і надслухувала з увагою. Слухала ще, коли й замовк.

Іванови, видавало ся, що она наполохалась. Дійсно крик був незвичайно дїймаючий і роздав ся раз за вікном та на лиці дівчї знати було зворушенє. — Сич можуть спокійно стелити гнїзда на північній вежі, в котрій ніхто не мешкає а навть і з близька не сидить — сказав, щоб її заспокоїти.

— Проведу васъ — добавъ.

— О нѣ... вѣдповѣла живо и майже бѣгцемъ кинулась до дверей, але наразъ задержала ся передъ порогами. Мовъ бы нагадувалась и щось розважала, та вѣд-такъ звернулася до Ивана. — Признаю ся, що я боягузъ — сказала. — Прошу, проведѣть мене...

Вѣнъ жево пѣдбѣшовъ до выжиданочон, але треба було перше замкнути вѣкна и загасити свѣтло. Рѣвножь треба було перше сховати рукопись, полешену на бюрку, але се нагадавъ вѣнъ собѣ ажъ въ послѣднѣй хвили. Она мабутъ спѣшила ся, тожь и вѣнъ свѣшивъ ся; взявъ цѣлый грубый жмитъ тонкихъ, густо записаныхъ люзьныхъ четвертокъ листового паперу и загнувши въ газету, вивнувъ до одной зъ бѣчныхъ не замкненыхъ шуфлядь бюрна. Лямпа, що висѣла посередъ комнаты, була вже загашена и одиночимъ свѣтломъ, яке въ тѣй хвили розясняло комнату, була свѣчка въ рукахъ Олены.

Перейшли до сусѣднои комнаты вѣдъ фронту. Се была комната до забавы и была ще освѣтлена, тожь обое гасили, здували свѣтла; робили те саме въ дальшихъ комнатахъ и у великѣй сѣни, полешаючи за собою темноту и мовчливѣсть. На сходахъ хотѣвъ Иванъ подати руку Оленѣ, але она все выпереджувала его о одинъ крокъ, о одинъ ступѣнь, спѣшачись зѣ свѣчкою въ рукахъ. Однакъ разъ-у-разъ оглядала ся, не за своимъ товаришемъ, бо сей бувъ при нѣй, але мовъ бы хотѣла засягнути поглядомъ въ далеку темноту. Пристанула ажъ на горѣ, де коридоръ роздѣлявъ ся на двѣ части и зъ одной стороны кѣнчивъ ся вузкимъ а высокимъ вѣнкомъ, черезъ вотре прозирало блѣде свѣтло мѣсяця.

Тутъ вже Олена перестала вразъ бояти ся и навѣтъ якось чудно стала веселою, зачала смѣяти ся. —

Наші дороги тутъ розходять ся — сказала зъ незвичайнимъ у неї усміхомъ — вѣдплачу ся за вашъ ласкавий провѣдъ та пѣдожду зѣ свѣтломъ, доки не потрапите до своихъ дверей.

— Потраплю и безъ того — вѣдповѣвъ Иванъ. — Нѣчь ясна и вѣвно освѣчує достаточно мою коротку дорогу.

— Але то я повиненъ васъ провести до дверей — додавъ, простягаючи руку по свѣчу.

Подалась живо въ задъ. — Не дамъ вамъ свѣчки, анѣ не будете мене проводити — сказала зъ усміхомъ. Если тутъ нияѣ що страшить, то тутешній мары лѣпше знакомі зѣ мною, анѣжь зъ вами, и не пѣрвуть мене. Але мовимъ обовязкомъ допильнувати васъ, щобы вы дѣйшли до самыхъ дверей безъ шкоды.

— А знаете вы тутешню казку про отей страхи? — поспытала его наразъ. — Ажь двѣ мары тутъ покутують: одна єсть Бріяна Делі, що убивъ въ поединку свого природного брата, а друга якась незнакома, що ходить и носить свою власну закровавлену голову пѣдъ пахою. Говорять, що се мара зрадника, котрый тутъ разъ закразъ ся, щобы выдати замокъ, и его убила жѣнка Фергуса Делі. Мабуть любивъ ся въ тѣй пани и для неї ставъ ся зрадникомъ, щобы она овдовѣла, але Фергусиха була мужна жєнщина тай убила его, вѣдрубавши єму голову мечемъ мужа, котрый власноручъ выстрила...

Хочъ и спѣшила ся передъ хвилею, то теперъ стояла, розказуючи казки про мары, але наразъ закѣнчила се все якимъ раціональнымъ, цѣлкомъ не романтичнымъ способомъ: — Коли вѣє якійсь вѣтеръ, не тямлю вже чи вѣдъ гѣрѣ чи вѣдъ моря, впадає въ комины и такі тамъ выправляє ломоты, що люде гадають, мовъ бы ма-

ры прсхожались тайно по замку, тожь если бы що такого лучило ся теперь, не бѣйте ся нѣкого, нѣ Бріяна Делі, нѣ безименной мары, та помимо мови казни спѣть спокѣйно ..

Засмѣяла ся и Ивана се немилу вразило. Першій разъ выдалась ему Олена якоюсь неприродною въ поведеню. — Мабуть перелякла ся и певно встыдаєсь сего, певно хоче ее затерти... думавъ, идучи коридоремъ, але було ему якомь прикро, мовъ бы у гарну мелодію заправъ ся фальшивый тонъ.

Она-жь стояла зб свѣчкою въ рукахъ при входѣ коридора та глядѣла за ними. Коли вкѣпци щезъ за дверми свои комнаты, вѣдѣхнула зъ повной груди.

— Славити Господа! — прошепотѣла.

IV.

Вѣйшовши до свои комнаты, Олена заразъ загасила свѣчку. Але дверей не зачинила за собою и противно, вѣдхиливши ихъ, высунула ся на порѣгъ та слухала, але не маръ, не вѣтру, що мѣгъ гуляти по комнатахъ. Надслухувала, чи не рипнуть де янїи дверѣ, чи не вѣдчинить ся яке вѣно — чи не почуе крокѣвъ Коннора, бо передъ хвилиною дѣстала вже знаєтъ и знала, що ей вѣчный гѣсть есть- вже десь недалеко, за стѣною. Крикъ сича бувъ его голосомъ и тымъ давъ Конноръ про себе знати, а Олена знала, що въ тѣмъ не заведе ся. Клявъ Поїце напавъ разъ въ ночи на клявъ О'Флегертихъ та забравъ вмѣхъ удобу и спаливъ одно село, а за сей вѣчный нападъ дѣставъ згѣрдливый придомокъ сечѣвъ. Однакъ клявъ принявъ сей придомокъ весело и на памятку свого тріумфу прибравъ собѣ голосъ того

птаха за оклинець до бою середъ темноты. Конноръ вчинъ ся того голосу и дѣйшовъ до надзвычайнои виравы. — Лишь я и Денисъ Мелечъ знаемо добре удавати сей старинный окликъ — говоривъ и неразъ прийшовши до Шасливого Двора, дававъ про себе знати тымъ окликомъ, на котрый ему вѣдповѣдала Ганна О'Флегерті, записавши мовъ когутъ. Се зновъ було окликомъ О'Флегертихъ на знакъ, що они пильнують ся и не боятъ ся нічныхъ нападобъ. Тожъ и теперъ голосъ сича пѣдъ вѣкомъ замку Олена внаше розумѣла аніжъ Иванъ, а що сей окликъ повторивъ ся трикратно, то се значило, що готувать ся до штурму, нападу, и певно Конноръ мавъ вже вѣльну дорогу до замку.

— Чи самъ? — не знала. Але щось говорило їй, що нѣ. Кѣльна разбѣвъ пригадувала собѣ, що Конноръ згадувавъ въ листахъ, якъ дуже Алянъ бажае побачити старинный замокъ — ихъ спѣльне гнѣздо родинне. При тѣмъ паленючи, хочъ було темно, гадала, що чей же Алянъ бажавъ бы побачитись зъ нею ще одинъ разъ. Про се справдѣ ніхто їй не писавъ, але она знала сама, бо се сказавъ їй жѣночій истиннѣть.

А она, чи не радо побачила бы Аляна? Вѣдповѣдала собѣ уперто, що сей цѣлый нічний похѣдъ есть легеодушеннѣ и зухвалымъ, що справедливо могли бы его розважнѣ люде назвати пустотою, бо такою справдѣ бувъ. Такъ выставляти ся на небезпечнѣсть!..

Думала и ждала, вже зачала бути нетерпеливою, а навѣтъ и сумнѣвати ся. Або она ошибнула ся и криеъ бувъ дѣйстнаго сича або якась перепона здержала Коннора.

Може переходила нічна дружина констаблѣвъ? Говорено, що теперъ таке дѣе ся. Неспохѣйна вернула до своен комнаты и зачала вже гадати про роздѣгненне,

уже навѣтъ разпустила свое золотисте волосе та оно сплыло на плече, коли наразъ дахось почути середъ тишины янесь придавлене повбѣлье вѣдсуненье тяжкого засува и Олена въ млѣ ока выбѣгла на коридоръ. Стояла мовчки, надслухоючи и выжидючи.

Небавомъ заскрипѣли дверѣ, мовъ-бы зъ трудомъ обертали ся на заржавѣлыхъ завѣсахъ.

Она пѣй шла дальше въ коридоръ и сердце било въ грудехъ мовъ молотомъ.

Наразъ щось задзвенѣло, такъ що она ледви могла здержатись вѣдъ оклику, але звукъ потовувъ въ тишинѣ и за хвилину стало все такъ тихо, мовъ-бы то все лишь було уявою въ горячцѣ.

И Олена, цѣла въ огни, пѣйшла на передъ; смѣло ишла до сходбѣвъ, пристаючи по дорожѣ. Помѣсть заскрипѣвъ пѣдъ еи ногами и она чула, що се для ушей, котрѣ бы слухали, не було бы выдавалось ломотомъ, якій робить вѣтеръ. Ахъ! чому Иванъ Торнлі не хотѣвъ вѣрити въ мару, що носить свою закровавлену голову пѣдъ пахою.

На сходахъ вѣдохнула свободнѣйше, стала бѣльше смѣлива, бо еи сторожъ оставъ по заду.

На послѣднѣмъ ступени задержала ся. Чи се справдѣ дѣйствиѣсть? Конноръ выринувъ зъ тѣни и взявъ еи за руку. — А дѣвчино, ледащо, чомъ ты не ждала мене тутъ? — шепотомъ сказавъ.

Повѣвъ еи дальше и пѣднесши въ гору тяжкій дверѣ, щобы не скрипѣли, впустивъ до великои салѣ лицарсвои, освѣтленои такъ дуже свѣтломъ мѣсяця, що було майже цѣлкомъ видно. Олена оглянулась и зновъ втратила вѣдвагу. — Якъ ты тутъ дѣставъ ся? — поспытала.

— Бѣгме, ногами. — И дверини — додавъ весело

— спокійно и безпечно, мовь бы въ тріумфѣ забиравъ замоєъ у мою власть. Але-жь поцѣлуй мене...

Пригорнувъ до груди и сердечно поцѣлювавъ. — Добра дѣвчина — сказавъ до Аляна, котрый підбйшовъ до нихъ. — Козирь-дѣвка.

Она подала руку Алянови. — Ахъ! — прошепотѣла — якъ я неспокойно ждала.

— А чомъ же ты такъ довго балаякала зъ тымъ мудрагелемъ? — поспытавъ Конноръ. — Я бувъ бы погнѣвавъ ся на правду, если бы не се, що ты добре держала ся и обставала при своѣмъ. Мы зъ Аляномъ все чули.

Олена дбзнала ся, що підчасъ ви розмовы зъ Торн-лімъ въ бібліотецѣ они оба сидѣли на великомъ каштанѣ просто середущого вѣвна и слухали. Сторожъ старый Дунванъ, впустивъ ихъ до огорода черезъ фбртеу, не знаючи, до чого то иде. Муидовъ же мавъ ключъ вѣдъ полудневою вежѣ, якій давно давъ ему Конноръ, щобы мѡгъ наставляти снѣлки на шульбѣ, и теперь здавъ ся сей ключъ до нихъ прогульки и гостыни въ замку. Коли дбстали ся до вежѣ, то зъ-вѡлтамъ вже легко добирали ся до дальшихъ комнать, отвираючи авілійсеими вітрихами дверѣ. — И ото я передъ тобою, нягине золотыхъ вучерѡвъ — закінчивъ Конноръ весело. — Може то й добре, що сей злобный педантъ передержавъ насъ такъ довго, бо зъ вечера лекшій сонъ и лекше мѡгъ бы хто пробудити ся та насъ підслухати.

— Ино я мало не сказивъ ся, коли сей гордый здохлякъ такъ глядѣвъ тобѣ въ очи — додавъ. — Коли разъ возьмъ тебе за руку, я гадавъ, що скочу до васъ и выкину его за дверѣ.

Олена спаленѣла жаромъ. — Ахъ! Конноре!... за-

кликала зъ жаломъ и мовъ бы зачинала плакати. Ёи болѣло се, що Алянъ се чувъ.

Конноръ зачавъ смѣяти ся. — То не твоя вина, дорога Оленко. Коло гарной дѣвчины мусять крутити ся люде, а бѣгме, що ты що разъ гарнѣйша... Я самъ любивъ бы ся въ тобѣ на смерть, если-бъ не бувъ твоимъ братомъ...

— Але люблю тебе и такъ, бо ты честна и мужна, та може зъ тебе бути героиня. Но, смѣй ся до мене, до Аяна, покажи-жь ему, що ты така дотепна, говѣрлива.

Грудь еи фелювала зѣ зворушеня. — Конноре, я нинѣ не можу смѣяти ся — заєхликала. — Я перейшла таку бурю чувствъ, а и теперь чи положенье надаєсь до смѣху, чи не єсть се мовъ бы страшна игра на вулканѣ?

Вѣнъ обуривъ ся. — Тажъ я смѣю ся и веселый, що маю пѣдъ собою той вулканъ! — сказавъ ѣй гнѣвно. — Чи нашъ надѣѣ, наша будучнѣсть, нашъ гарнй мрѣѣ, чи се не схѣдне зъ вулканомъ? Дай намъ пѣдъ ноги таку гладку, добре управлену, удреновану и убату почву, ану знає и хоче вытворити Иванъ Торилі, а перестану смѣяти ся на вѣчнй часы. Але щѣ то я зъ тобою перечу ся, дорога Оленко! Змыя тобѣ подобалась и еи отруя тебе болить та грызе, але се перейде, коли того трѣтеля тутъ не буде. Но, сестричко, поцѣлуй мене. Хто знає, коли побачимо ся, коли и въ якѣй хвили! Ты знаєшь, що я тебе люблю, лишь люблю такожь и подразнити тебе. Ще разъ поцѣлуй — такъ, такъ сердечно и покажи тутъ Аянови тѣ старй збруѣ, а я мушу ще кивнутись въ иншу сторону...

— Лишь на хвилину — додавъ, побачавши, що Олена хоче перечити и здержати его — на минутку, а що найбільше на двѣ...

— Але де хочеш йти, въ котру сторону? — поспытала Олена въ тревозѣ. Бояла ся якис пустоты Коннора и зачала ему толкувати, що розеладѣ деякихъ комнать змѣнено и що замуровано нѣлька входѣвъ. — Можешъ поблудити... просила.

— Не поблуджу — вѣдповѣвъ — Се мое слово, що не зроблю нѣчого поганого и що не думаю про нѣяку пустоту. Вправдѣ я радѣ бы поцѣлювати если не рученьку то бодай черевичонѣ Граціи, але вѣрѣ менѣ, що не зроблю сего злочину. Се, за-для чого треба менѣ ще вернутя, робота поважна и потрібна — я сказавъ бы горожаньска.

— Лишь перейду черезъ голубый кабинетъ и марморну комнатьку, се есть заверну до бібліотеки. Тямашъ, що въ крайній шафѣ есть стара книжка въ чорній шкѣрѣ, зъ мосяжними спинами, — пророцтва св. Малахія. Потреба менѣ сен книжки и возьму ен. Въ Дубліяѣ не можна ен дѣстати.

Говоривъ такъ щиро, що Олена цѣфнула ся вѣдъ дверей, котрѣ вѣнъ тихенько отворивъ. — Дорога Оленко, покажи Алянови зброю Коннора. Два мечѣ и панцирѣ Ангуса Рудого — сказавъ ще зъ порога и цезъ.

Они лишившись обоє, забрались оглядати; вѣнъ цѣнаво глядѣвъ и слухавъ, она показувала и розказувала зъ одушевленьемъ, любовію и пошанованьемъ, мовъ бы се були мощѣ. Часомъ жарѣло ен личко и гордо пѣдносила чоло, часомъ ен голосъ бувъ сумный и тихій. Чимъ дальше були памятки зъ часѣвъ новѣйшихъ, тымъ в голосъ стававъ тихшій; коли скѣнчила, слезы дрожали на вѣяхъ. — Нашъ прадѣдъ Дунканъ померъ у Франціи на вигнаню. По нѣмъ однакъ ще есть памятка: шпада и рингграфъ зъ Матерею Божою Льоретаньскою — говорила. — По нашѣмъ дѣдови вже нѣчого нема крѣмъ портре-

ту въ галеріи. Выставивъ ловецкій замочокъ въ Багль-Едте, де мы теперь мешкаемо.

— Се стрый и опѣкунъ мойи бабѣи — сказавъ Алянъ. — Чи такъ?

— Таѣт, брате Аляне — вѣдповѣла Олена. — Твоя бабка, котрой ния маю, мабуть утекла зъ замку тою самою полудневою вежою, куды вы нинѣ тутъ прийшли. Се отецъ менѣ розказувавъ.

— Сеестро — сказавъ Алянъ — запиши ния тои Олены Делі на котрѣи небудь стѣнѣ середъ родинныхъ памятокъ. Знала полюбити честного и знала бути ему вѣрною. Не опустила его въ годинѣ нещастя и пѣйшла дѣлити зъ нимъ страданя — се героичество женщины.

— Такъ брате — сказала Олена — се обовязкомъ жѣночои любви, се честнота сен любви.

— Лиши ты тутъ яку памятеу, брате — додала. — Твоя памятка, зложена тутъ, то выписана золотыми буквами исторія тамтои Олены, що мала вѣрне сердце. Середъ скитаня по далекыхъ сторонахъ свѣта не втратила зъ сердца вѣ крыхѣтку любви до родимого краю, не вѣдкинула ен на бѣгъ яко непотрѣбный татаръ, що давить. Сама вытревала до кѣнца и мѣжь чужими знала продовжити истнованье свого чувства. Зложила сѣмя того чувства въ сердца своихъ дѣтей и дѣтей тыхъ дѣтей. Ты брате Аляне, трете поколѣнье выгнанцѣвъ прибувши до Ирляндіи може зъ пожертвованьемъ своего молодого жия, ты що тямишь и любишь се свѣдоцтво чувства твоеи бабѣи, зложи тутъ яку памятеу, чтобы ен память остала на вѣчный часы.

— Коли-жъ я не принѣсъ тутъ нічого зъ собою крѣмъ сердца, що любить и почитаетъ тѣ останни минулости — заклинавъ Алянъ живо а таѣтъ голосно, що Олена ажъ схопила его за руку въ тревозѣ.

— Не маю нічого крімъ серця — повторивъ тихійше зъ жалемъ.

— Нияже хочь се серце зложу у стѣпъ твоихъ, прадѣде моихъ дѣдѣвъ — додавъ зновъ, голоснѣйше склинувши, и зворушений приклякъ передъ зелѣзною збруєю Авіуса Рудого, та притисъ свои горячій губы на блискучій у свѣтлѣ мѣсяця наколѣнникъ.

Коли підвѣвъ ся, Олена взяла его за руку. — Ходѣмъ вже зъ-вѣдси, брате — сказала, а голосъ ен бувъ нѣжный и нѣжно споглядала на Аляна. — Ходѣмъ вже...

Хочь були при входовыхъ дверяхъ, то ще разъ обійшли довкола сажу и прийшли передъ вихѣдъ. Выйшли, держачись за руки, мовъ братъ и сестра. Олена держала руку Аляна зъ довѣрьемъ мовъ сестра; ен нѣжна рука горяча крѣпко придержувала сильну мужеску руку молодця.

Мѣсяць подѣйшовъ на стѣльно, що его срібне свѣтло скѣсно падало въ одчо вѣвно сѣни та давню ен освѣтлювало. Они звернулись тамъ до того ясного мѣсяця, мовъ бы мали однакову охоту, поглянути на себе, заки ще розстануть ся. И янусь хвилину стояли тамъ тихо при собѣ, обое зворушений, обое вдоволеній тымъ, що суть одно по-при другымъ, що бачать ся середъ струѣ свѣтла, мовъ якій идеальнй существа фантастичнй. Дѣъ сѣ статъ, рѣвно гарнй своєю красою були ще бѣльше до себе подѣбнй за-для лагѣдного, нѣжного, солодкого вигляду ихъ лицъ. — Оленко — тихесенько говоривъ Алянъ, пригортаючи до груди руку дѣвчины — Оленко, а я чи не возьму зъ вѣдси нѣякои памятки — нѣякои памятки на сю хвилю?

— Крайна пора и не маємо по що тутъ сидѣти — додавъ. — Треба навѣть спѣшити ся!

— А що я маю? — відповіла Олена такъ тихесенько, що се майже не були слова — що-жъ я маю роздати?

Показала ему сумно свѣй жалѣбный одягъ, чорну ленту, котрою опоясана була ви струнка стать. — Все лишъ жалоба свѣртска — сказала зъ жалемъ.

Мала однакъ що роздати и давала ему нѣжный, розжаленный поглядъ. Вѣнъ се бравъ, а розпаленный хотѣвъ взяти ще одинъ дарунокъ — поцѣлуй каминовихъ губъ двѣохъ, котрѣ не були-бъ боронились передъ тымъ, але наразъ переймвало его якесь пошанованье ви чистоты непорочности и не посмѣвъ. — Оленко! дозволи менѣ доторкнутись твоихъ кучерѣвъ, нѣй мои губы ихъ доторкнувъ ся!

И взявъ одну золотисту косу Олены, хвилину державъ въ рукахъ, хвилину глядѣвъ на неѣ, а вѣдтакъ пристрасно приложивъ до губъ и пристрасно поцѣлювавъ. Если-бъ Олена була могла въ тѣй хвилѣ бачити и чути щось бѣльше по-надъ се, що було вею и Алянѣмъ — если-бъ була пѣдвела очи, була-бъ побачила на вершеку сходѣвъ, у входѣ на першій поверхъ Ивана Торилѣго, якъ стоявъ мовъ камѣина стать. Вѣнъ бувъ въ тѣни, майже въ темнотѣ, а тамтѣ обѣ середъ повного свѣтла, тожъ вѣнъ бачивъ усе.

Може и вѣдчувавъ се, що бодай одно зъ нихъ вѣдчувало, — що вѣдчувавъ Алянъ цѣлюючи косу Олены.

Але въ тѣй хвилѣ Конноръ найшовъ ся мѣжъ ними. — Ходи — сказавъ, хапаючи за рамя Аляна. — Ходи..

Алянъ лишъ до половины прочунавъ. — Вже!.. сказавъ.

— Вже, вже... повторивъ Конноръ. Мабуть було ему теперъ спѣшно и мовъ бы чогось затревоживъ ся, мовъ бы въ чѣмъ провинивъ ся. Оглянувъ ся довекола,

але на щаст'є не добачивъ нічого, що могло бъ затревожити, бо Івана Торнілого не було на сходахъ.

— Я упоравъ ся скоро зъ моєю роботою — додавъ Конноръ и зачавъ сміяти ся. — Бѣгме, що прегарно все склало ся и знаменито мені удало ся — говоривъ весело а zarazомъ гордо. — Боги прислали насъ тутъ сегодня.

— До побаченя, дорога Оленко — сказавъ вкѣнци, пригортаючи сестру и цѣлюючи єя — ты справедлива ирляндска козирь-дівка и люблю тебе нині о сто процентъ бѣльше, аніжъ коли. Пращай...

Она не могла нічого промовити, велике зворушення зробило се, що їй видавалось все мовъ сонъ. Такимъ сномъ видавалось їй подання руки Алянові.

Одинъ Конноръ бувъ оживлений и прудкій. — Въ дорогу, брате — кликавъ на Аляна — вибираймося...

Сказавъ Олені, що човентъ, котрымъ тутъ приплыли, жде на нихъ зъ Мурдовомъ Мелечъ на озері, що дѣстануть ся водою въ яруги, де пересплять ся вѣлька годинь, а вѣдтакъ маючи найпоряднѣйшій, найзаконнѣйшій паперы въ кишені выберуть ся въ дорогу вѣзкомъ якъ фармеры на торгъ, щоби въ Гельві сѣсти до вагону найдалше въ полудне.

Щезли за дверми лицарскои салі, котрі Конноръ замкнувъ тихо за собою вітрикомъ и она остала наразъ сама одна середъ тишины.

Ще хвилину єи думки плавали мовъ бы середъ мрїй недовѣреного сну, ще хвилину стояла при вѣкнѣ освѣтленомъ лучами мѣсяця, коли однакъ поступенно вернуло чувство дѣйстности, зачала грѣмко плакати.

Сей плачъ не выходивъ властиво зъ жалю за тими, котрыхъ пращала, не бувъ тымъ страданьемъ, яке наводить розлука — нѣ! Плакала за-для неозначеного

чувства, плакала мовь бы за-для того, що сталося сен ночи и вплелось въ ен житіе — плакала тяжко и зъ горемъ.

Похиливши голову, середъ слезъ, ступала на сходы и йшла коридоремъ. Теперь забула, що може хто ен почувти, забула на се, а все таки такъ легко ишла, що ен кроки и ен жалобна сукня не робили найменшого шелесту. Роздаглась и поклалась, а подушка ен стала мокрою вѣдъ слезъ, заки сонъ не замкнуетъ ен очей.

V.

За се спала крѣпше и довше, анѣжь коли-небудь. Перша молодѣсть вырѣвнуе въ сей способъ втрату силъ за-для необычайныхъ зворушень и на другій день вставсе о много бѣльше свѣжимъ и крѣпкимъ, анѣжь если бы попередній день бувъ лишь одностайно, звичайно проведенный. Рухъ, дѣяльнѣсть — се право молодости, способнѣсть заразы добре выпочати — се ен привілей. Тожь и Олена ще добре спала, коли въ замку вже начали сей день, повинъ журбы и зворушень. Иванъ, котрый сен ночи не применувъ ока нѣ на хвилину, и Бригіда, котра за-для приладженя до подорожи зѣрвалась рѣвно зъ сонцемъ, найскорше були на ногахъ и стрѣтились. — Добрый день, Ивасю — сказала сестра братови весело. — Я дуже рада, що ты вставъ такъ рано, бо теперь я вже певна, що не спѣзнамо ся. Доки не всяду до поѣзду, буду все побоюватись, щобы не захопило насъ таке, що могло-бъ здержати выѣздъ.

— Нѣчо такого насъ не захопитъ и не здержитъ выѣзду — вѣдповѣвъ Иванъ. Голосъ звучавъ якось строго и рѣшучо та зъ того втѣшилась Бригіда.

— Дякувати тобі, Івасю, що ты мене успокоивъ — сказала. — Я маю все готове, а и ты певно; упораю ся зъ послѣдними пакунками и по снѣданю выберемось.

Бригіда була надзвичайно оживлена и се пробивало зъ ей лиця. — До побаченя — вликала за нимъ, звертаючись въ сторону господарского дому, а вѣнъ звернувъ ся до бібліотеки, щоби ще упорядкувати паперы. — Не захопитъ насъ нічо такого, щоби мене адержало... по-втарявъ сумовито.

Наразъ переступивши порѣгъ бібліотеки, задрожавъ; очима поглянувъ на бюро, вострого шуфляда стояла отворомъ, а вѣдтакъ на чвертки паперу, розсыпані по помостѣ. Они мовъ бы значили дорегу вѣдъ бюро до комина, при котрѣмъ стояла на землі свѣчка.

— Що се? — закликавъ. — Що се?...

На коминѣ була купночка сего дрібного попелу, якій лишаєсь по спаленю паперу, а недопалені кусники паперу бѣлѣли по бокахъ.

— Що се? — повторивъ ще разъ, а говоривъ се щоразъ голоснѣйше, острѣйше, мовъ бы не бувъ самъ, мовъ бы ще хто-небудь мѣгъ его почути и вѣдповѣсти на pytanie. Пѣднѣсь зъ землѣ кѣлька розкинутихъ куснѣвъ рукопису, бо пѣзнавъ на першій поглядъ, що се его рукописъ такъ розкинена и пѣдбѣшовъ до бюро, до шуфляды, въ котрѣй найшовъ лишъ стару газету, въ котру загнувъ вчера свои паперы. Хопивъ газету, мовъ бы рукописъ могла укрыватись пѣдъ нею, але не побачивши нічого, метнувъ ся до комина.

Недопалені роги паперу лишились тамъ — бо хтось въ ночи спаливъ цѣлу его рукописъ!

Спаливъ зухвало, не якъ злодѣй, що кривєсь зб своїмъ дѣломъ, але якъ напастникъ, що глумить ся при своїмъ наїздѣ. Не вѣдставивъ навѣть на бѣкѣ свѣчен,

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушів свята) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплата і нисерат приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; P. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ з наслідком за нисерат платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані збірні др. нота.

Подорожне число коштує 8 гр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. одні сторінки нисератом в рубль. „Надбавка“ по 20 гр. а. в. Подати чистити ся по 10 гр. одні сторінки.

Справи соймові.

Комісія шкільна встановила таке справоздання в внесення посла Савчака в справі основанні нової гімназії з руским язиком викладовим.

[Подавши дословно внесення посла Савчака, далі так каже:]

„В тій самій справі подав пос. Савчак дня 11 марта 1892 петицію коломийської ради повітової, в котрій тая-ж домагає ся основанні при коломийській гімназії паралельних класів з викладовим язиком руским.“

„Краєва рада шкільна заявила вже в своїм справозданні, що уважає можливим розширення викладової гімназії руским язиком, тільки щоб оно переводило: поступенно, а коли виділи краєвий відділ ся до рад повітових в Бучачі, Чорткові і Коломиї з запитанням, чи ті ради повітові бажають собі основанні гімназії з викладовим язиком руским в своїх повітатах, заявила ся коломийська рада повітова за основанні такої гімназії в Коломиї.“

„Недостача сил учительських, маючих повну кваліфікацію, переповерхнення багатьох шкіл, до котрих вимагає гімназійного виховання — не промаляють за тям, щоб скоро творити нові гімназії в краю, а закладання шкільних шкіл може вивести з пильнішою задачею, до того-ж багатьох — остали в тій пересвідченню, що розвиток літературного язика руского і розширення знання того язика найшли бы для себе найвідповідальніші умови в гімназіях, в котрих викладає деякі предмети по польськи а інші по руски. Однак справедливості вимагає, щоб родичі, котрі бажають, щоб їх сини поборали науки в гімназії з викладовим язиком руским, могли се досягнути без тяжких жертв. Бачи ті родичі живуть в південно-східній частині нашого краю, то мусить наші послати своїх синів до надто віддаленої для них гімназії академічної у Львові, бо більш гімназії в Станіславові, Коломиї і Бучачі, мають викладовий язик польський. Тож і бачимо, що скільки учнів руско-польської народності в цих трьох гімназіях значна і якая наша гімназія з польським викладовим не має стільки учнів руско-польської народності, як гімназії в Коломиї і Станіславові. До гімназії в Коломиї ходять 428 учнів, а в між ними 168 Русинів, до гімназії в Станіславові 508 учнів, а в 125 Русинів, до іншої гімназії в Бучачі 283 учнів, а в 86 Русинів. Так отже дійсно потреба оснувати в тій частині краю нову гімназію з руским викладовим.“

„Вказаним місцем для основанні такої гімназії є Коломия. За тям промаля не лише заявлені коломийської ради повітової в географічне положення, але також тая обставина, що в тій-же місцевості є гімназія польська, отже молодіжці польська і руска будуть мати нагоду навчатися взаємно а дуже пожадані відносини.“

„Хоч розвиток літературного язика руского поступити значно в останні двадцять років, тая годі перед собою трудностей, які стрічає також тепер закладання нових шкільних середніх з викладовим язиком руским. Скільки учительів гімназій, які можуть викладати по руски, доси невелика, а супротив того, що деякі давнішні книжки і навіть деякі підручники шкільні доси уживані суть написані язиком по польським чужими сумішками, задержанні чистоти і самостійності язика руского, котрі мусить дуже обходити всіх горожан краю, звисить від старанного добору сил учительських.“

„Однак ті труднощі не можуть перешкодити основанні нової гімназії в Коломиї з викладовим язиком руским. Ся гімназія буде розвиватися поступенно; в першому році буде лиш перша найвища класа утворена, а число класів буде побільшати ся в кожнім роком, доки не повстане повна гімназія природних ходом річей. Як довго вкідати число класів і учнів, також уклад збору учительського, не будуть досить великі, щоб і неповна ще гімназія мала усю самостійного нестновані і як довго окремі будинки для тей-же гімназії не буде вибачений — може спільна дирекція управління польською і починаючи ся що-нао рускою гімназією в Коломиї. Маючи тямом на оці потреби язика руского і причини педагогічні, нема сумніву, що буде можна утворити до кількох лат окрему гімназію руску, котра буде інституційно, що стояла бы на сторожі чистоти язика руского і вдоволяла бы як домагані краю тая і справедливі домагані родичів.“

„З тям всіх вглядів комісія шкільна висить:

Високий сойм зводити ухвалити: Після артикулу 7. закону з дня 22 червня 1867 визнає ся правительством, щоб попри

истнувати уже в Коломиї гімназію з викладовим язиком польським основано поступенно в тій-же місцевості нову гімназію з викладовим язиком руским.“

На порядку денний вчорашнього засідання прийшла зміна ординації виборчої. Комісія правнича внесла два проекти законів: одним признати мало голоси вірний в сойм ректорів львівської школи політехнічної і презесови академії наук; другим побільшати число послів в міст Львова до двох а в Кракова до одного.

Руский послы зазначили супротив тей справі своє становище не лиш в комісії, але і в сойм в генеральній дискусії. Пос. Рожанковський, засідуючий в комісії правничій, зазначив, що Русини не суть принципіально противні тій зміні ординації виборчої, але мусять вказати на се, що доконче потрібна зміна цілої ординації виборчої в тій напрям, щоб рівномірно розподілити число мандатів з трьох курій: більшої посільської, міської і сільської. Більш число мандатів посільських розподілити після висоти оплачуваного податку, а за основу до того обчислення взяти число мандатів з більшої посільської, котрих тепер єсть 44, то повинно припасти на міста сороч і кілька а на села сто більшаних мандатів посільських. Лиш така зміна ординації виборчої була бы справедлива, а що нема надї, щоб ви тепер предложено, то пос. Рожанковський поставив внесення: тепершнє предложення віддати до виділу краєвого з порученням, щоб виділу виготовив проект зміни ординації виборчої на основі загального права голосування або бодай на основі рівномірного углядення інтересів всіх курій.

Крім сего застереження руских послів, котрі однак рішались голосувати за предложення проекту зміни, не побігли ся вважати голос з якого-небудь сторонника сойму против тей зміни. Здавалось навіть, що і правительством не єсть против тей зміни.

Нараз при спеціальній дискусії забрав голос комісар правительственный гр. Доль і зазначив становище правительства в тій справі тими словами:

„Що до внесення о признание голосу вірального в сойм краєвий ректорів політехнічної школи у Львові і презесови академії наук в Кракові — то хоч ц. к. правительство признає, що ті обі інституції мають високе значення і повагу наукову, то не вважає вважаним вважати більшого числа голосів віральных в сойм краєвий. Єли свого часу признано голос віральный ректорам університетів, то се за для того, що наші університети мають за собою маву і значення історичне. Єли-ж недостатків вглядів історичних, то нема властиво основ до оцінки, чи і які жадані, поставлені також супротив вищих шкільних вищих, мають уважатися або ні. Крім того можна побоюватися, що признавем голосів віральных буде перенесена борба політичних сторонників до дотичних корпораций і інституцій з школою для них наукових інтересів, а вибір ректора, вглядно презеса може відбуватися під впливом акції політичної.“

„Дотично же внесення о побільшення числа послів з міста Львова і Кракова, то вважати лиш зазначити можу, що ц. к. правительство не могло бы підперти такої форми сойму ординації виборчої, котра бы опирала ся виключно на чисельність порівнянню кількості мешканців, вглядно управління в поданих групах до вибору — з одного, а на висоті оплачуваного податку з другої сторони — з поміняєм всяких інших принципіальних основ, котрі мають вплив на склад репрезентації краю, а поминати інтереси суспільний і економічний краю, які свого часу звисли за основу при уложенні краєвої ординації виборчої.“

Се заявлені комісар правительства викликали констернацію між послами. Піднялись протести против сего заявленія — але ситуація змінилась вже хоч бы лиш під вглядом формальним.

До правосильності ухвали зміни ординації виборчої треба збільшеного комплексу послів до наради, аж 114 послів. І дійсно зані почалась нарада, сконстатовано присутність 116 послів — але при голосуванні повномірним було лиш 108 послів, тож коли бы навіть всі одноголосно були заявили за зміну, не було-б вдало ся на нї, бо не було комплексу. Руский послы голосували за, крім пп. Рожанковського і Короля, голосувалих против, та трох неприсутніх о. Мандичевського, Гурка і Барабаша. З Польським голосували против: гр. Каз. Бадені, арх. Мравієвський, Жем. Козловський, Ем. Торосевич, Том. Розадовський, Ц. Козебродський, Польяновський і Стан. Тарновський.

Таким способом справу відложено ад

calendas graecas, або, як побоював ся гр. Войт. Дядушаків, на рускій місяць.

Бюджетова комісія полагодила часті бюджету краєвого, обнимаючи субвенції для театрів, товариств музичних та співачних, і полагодила справу основанні школи для артистів драми і опери.

Комісія внесла, щоб польському театру в Кракові віддали 8.000 ар. підмоги до розпорядності виділу краєвого. На театр польський у Львові [на драматичну і оперу] вносили субвенцію в сумі 24.000 ар. з торгів. Для театру руского під зарплатою товариства „Руска Бесіда“ прелімінує 7.250 ар. субвенції. Для товариства музичного в Кракові 800 ар., для консерваторії товариства музичного в Кракові 2.000 ар., Товариству музичному у Львові 3.000 ар., товариству „Гармонія“ у Львові 300 ар., товариству „Лютія“ у Львові 500 ар. Над петиціями „Еха“ львівського, „Лютія“ краківського, товариства музичного в Перемислі і краєвого товариства музичного вносили комісія перейти до порядку денного. Так само і над петиціями директорів театрів провінціоніальних Лукіяна Квечинського, Юзефа Пясецкого і Станіслава Лясоцея. Всі петиції о підмоги на образованні в музичній і в сьвітській вносили комісія передати виділу краєвому до розсліду і евентуального углядення.

Відтак комісія полагодила часті прелімінару „на цілі рільництва і горництва“. Сей відділ прийнято з незначними тільки змінами згідно з прелімінарем виділу краєвого. При петиції заряду kół-ów rolniczych о підвищення субвенції на кошти закладанні в люстрації kół-ów та на уряджування збудувати, посол Січинський забрав слово і піднісши, що переконав ся, мов-би то kół-ów були дуже пожиточні, зовсім не займали ся квестіями політичними і не мали тенденції колонізаційної у східній Галичині — поставив внесення, щоб для kół-ów rolniczych їх підвищено субвенцію з 3.000 аж на 9.000 ар. — Посол Січинський, признав як і о. Сьвінський хосенність kół-ów, але з огляду на трудне положення фінансово краю ввів, щоб підвищати субвенцію не на 9.000, а лиш на 5.000 ар. — Комісія прийняла внесення посла Січинського.

Посол Січинський висказав ся також похвално про діяльність вандровних учительів рільництва і проєкт присутного на засіданні члена виділу краєвого, посла Романовича, щоб вислати такого учителя до повіта збаржського. Далше зазначив пос. Січинський потребу заведення в наших школах рільничих наук ветеринарних, котрих могли бы віддати вандровні учителя.

Комісія санітарна полагодила для 26 марта предложення виділу краєвого в справі уладженні служб здоровля в громадах і в обшарах двірських. Прийнято внесення референта посла д-ра Пілата, а пильно ухвалено предложати сойм внесення, щоб утворити в 1892 році 14 [замість проєктованих] виділів краєвий 26] округів санітарних в краю; встановити в бюджет краєвий на рік 1892, яко дотацію на кошти подорожних лікарів округів з другім поверт с. р. суму 2000 ар. [замість проєктованих 3.661 ар.] і уповажити виділу краєвий встановити в бюджет на рік 1893 на сю ціль суму 4000 ар. [замість проєктованих 7.323 ар.]

В справозданні комісія ухвалено зазначити, що перед всім належить утворити округи санітарні в тих повітах, котрі на се годяться, а іменно по одному округу санітарному: в повіті чортківському з осідком лікарів округного в Улашківцях, в повіті чешанівському в Наролі, в горденівському в Обертні, в гусятинському в Пробишні, в коломийському в Яблонові, в надвірнянському в Ланцях, в підгаєцькому в Вишнівцях, в нисєцькому в Рудаві, в самбірському в Луці, в станіславівському в Маріамполі, в турчанівському в Борні і в томишківському в Нижній. Наконці комісія пошляла виділу краєвому в порозумінню з намісництвом вибір двох округів з межі отих: Червоногород, Жабів, Стрийський, Варшів або Нове-село.

Сойм краєвий.

XVI те засідання, III-я сесія, VI-го періоду, дня 30 и. от. марта 1892.

По відчитанні петицій повідомляє маршалок, що заступник председателя комісії бюджетової гр. Стан. Бадені поставив внесення, щоб в петиції, внесені від вишнього дня до сойму, не віділювати комісіям а лиш просто відіслати до виділу краєвого. — Палата прийняла се внесення.

Справозданні виділу краєвого в предметі утворення механіко-технологічної стації

досвідно при ц. к. школі політехнічній у Львові в предметі варстату для науки колдівства в Товстому — відослано до комісії промислових.

Пос. Щепановський не мотивуючи свого внесення, просить відослати его до виділу краєвого. Се внесення звучить: „Поручає ся виділу краєвому, щоб на найближшій сесії соймовій предложив проект закона о зрівнянні престатків шкільних обшарів двірських з тягарями, повешеними на ту цілі з сторони громад.“ — Принято.

Пос. Вол. Козебродський мотивує своє внесення: „Визнає ся ц. к. правительство, щоб в дорозі конституційній зміняв в якій найкоротшій часі §. 25 закона з 23 мая 1873 В. з. д. ч. 121 в тій напрям, щоб виконуючим уряд судів присяжних крім винагород в §. 25 приписано, були признані також і кошти удержанні в часі сесії судів присяжних.“ — Внесення відослано до комісії правничій.

Пос. Телишевський мотивує своє внесення: „Визнає ся ц. к. правительство: 1. щоб передохило дунуть дорозі правительственной добримислов-уговорній, переходячій з Старого міста через повіт турчанівський до Уторчан, почавши від сотного кілометра аж до 111 кілометра, і сей дуг, переведений тепер самими верхами, повело і збудувало долами через село Явору по-над рікою Стрижем до самого містечка Турки; — 2. щоб рогачку, усташену на тій дорозі на 110 кілометрів від містечка Турки, переложило на просторі 108 кілометра, де она і так після обов'язуючих тепер припадків повинна стати.“ — Внесення відослано до комісії дорожньої.

Пос. Піят в імені комісії санітарної дає справу з внесення виділу краєвого що до уладженні служб здоровля в громадах і в обшарах двірських і ставить тая внесення: 1. В 1892 р. має утворити 14 округів санітарних; 2. Сойм вставляє в краєвий бюджет на 1892 р. на кошти подорожних лікарів округів та на субвенції для повітів на покриття надвисенні видатків на платіж по-над 1% додатку повітового 2.000 ар. 3. Сойм уповажити виділу краєвий, щоб встановити в прелімінарі бюджету на 1892 р. на тій самій цілі вкату 4.000 ар.

Пос. Вол. Козловський радить ошадності в переведенні тей справі, бо властиво ціле населення селянське єсть противне лікарням округним.

Пос. Телишевський заявляє, що вносни годять ся з поглядами пос. Вол. Козловського. Селане взагалі, а спеціально в турчанівському повіті суть противні таким лікарням округним. Ті лікарні не повинні бути лиш органами правительства для виготовлення виказів статистичних, а повинні справді зайняти ся ліченням людей.

Прийнято внесення комісії. Комісія бюджетова прийняла до відомості справозданні виділу краєвого в справі роздачі додатку дорожнього урядникам і в службах виділу краєвого і вносили встановити до бюджету на 1892 р. вкату 30.320 ар.

Пос. Жем. Козловський виступає остро против самовільного зарядженні виділу краєвого що до роздачі додатку дорожнього. Бачи потреба додатку до платіж урядників вже в тій-же сумі, коли ціна за продукти ледя дойшла до тей висоти, що оплачується продукція — то радше можна бы було прийти з внесенням підвищення платіж а не з роздачею додатків. Вкінці ті додатки дає бы ся оправдати при малых платнях служб, але ніяким способом при платнях найвищих 4.000 ар. Годі виправді тепер вже відбрати тям урядникам ті додатки, але треба напоїмнути виділу краєвий, щоб не вважав ся на будуче самовільно переступати признаного ему кредиту.

Член виділу Хамаєць промавляє в обороні зарядженні виділу краєвого.

По промові референта пос. Січинського прийнято внесення комісії.

Комісія шкільна дає справу що до внесення пос. Бобчинського о згінну §. 9. уст. 7 и 8 закона краєвого з 25 червня 1873 р. — і ставить тая внесення. „Сойм визнає правительство, щоб згінну або доповнило інструкцію для місцевих і округних рад шкільних та урядів податкових в тій-же напрям, щоб 1. місяць ради шкільні були обов'язані предлаати округним радам шкільним прелімінар шкільний на слідуочій рік шкільний найдалше до 15 жовтня попереднього року; 2. щоб розкладання на подорожних контрибуентів в громадах і в обшарах двірських додатків до податків, означених в артикулах 18 и 24 зак. гр. з 2 мая 1873, переказано ц. к. урядам податковим в сей спосіб, щоб ті уряди наведені додатки до податків особно зачисляли і з податками правительственными ставили, а ставивши їх, виплачували фонди призначені на потреби шкільні за неоплаченими квітами председателям місяцевих рад шкільних.“

ар. будучи навадані на часі поворку літнього і головних ферій виключно на згадану подорож до обох тих країв. Стіпендісти одержать відпустку на час літнього поворку і задержать свої дотеперішні збори. План подорожі має затвердити міністерство і стіпендісти будуть мусяти пред'явити міністерству просвіти справу. О такій стіпендії можуть старати ся лише учителі, котрі мають повну кваліфікацію учительську з кваліфікацією або з історії і географії і відбули що найменше 3-літню службу учительську при школах середніх. О об'єзді інструкції загальної для тих подорожей наукових буде видана пізніше.

— Рада громади міста Николаєва, уважною чином прихильно відносивши мислових учителів з причини сегоднішнього дорожнього, а також спонукаючи відношенням на совістну їх працю, признала їм на засіданні в дні 27 с. м. 20% дорожнього дозволу до їх платні. Нехай сей маленький даток буде для труженників учителів, що з по жертвованієм своїх сил своїх працюють для добра дітей, товчком до дальшого денгання яри учительського з надбавкою, що совісна праця за волею однієї бути мусить. — Радий.

— Зв'язувачини пишуть нам: Сумно доводилося нам виступити: У нас миши вийшли з зими і дуже великі об'єднання. Найстарші люди не пам'ятають, щоб зразок з весни була така сила мишей. Люди дуже пожурилися і приговорили на се, що доживуть небувалого нещастя, бо до живих готова миша все вичерпала. Може би компетентні влади подумали завчасу о якій допомозі, бо опісля буде за пошкодженнями.

— Страшне нещастя линуло на повіті вижницькій на Буковині. Перед кількома днями появили ся там скажені псує і в одні дні перебіг кільки мислових повітів, нападаючи на людей і звірята та калічили їх страшно. Число жертв ще не оскотатоває, до сих зголося ся лише чотирьох осіб, всі з Вижниць, майже смертельно поранені. Суть то жиди: Микола Шарф, Герш Іваріш, Зайде Розенберг і Герш Малер. Техіграфічно повідомлений о тій президенту краю гр. Паче в Чернівцях приказав зарізати пошкоджених до д-ра Бабеша в Букарешті. Жандармерія гонить прочих жертв. Пса убито і скотатоває скаженню.

— Громада Нісміч (в повіті сокальській) навістив дні 24 н. ст. марта огонь і при сиріючій втраті знищив шість загорож селянських. Небезпечність грозяла цілому селу і тільки скоро поміж жандармерії з Угрина і сторожі огнених нісміч, угриновської, нивітської, хоробрівської, пецікорівської і городської спалила дальшу грозу. Позаяк громадине Нісміч не в силі інакше віддати військ, то на сьмі місяці складають прилюдно сердечну подяку. В имени громади Нісміч — Данило Дачук на чашці громи.

— В сьмі Маркоша она пастушів зворот для Галичини не користний. Братанки Поляків — Мадари не хотять в нім уступити Полякам і стараються ся протягнути справу як найдовше. Як доносить з Відня до польських газет, се удасться Мадарам і о скоромі позгодженні справи не може бути й бесіди.

— Той четний господар, що то на загальних зборах членів „Прогресу“ перед починком наради поставив внесення, аби збори вислали

своє подороження не дождому послоні Юл. Романчуков, називає ся — як нам пишуть з Калущини — Михайло Юрків. Батько його господарем і писарем громадським в селі Мислові повіта калушського.

— Зарад школи в Подільській складав подяку Веч. о. Честинському, мисловому пароху, за дар 1 ар. 70 кр., котру то кноту, зібрану при сегоднішній сповіді в селі школярів, доручив підписаному на закуплення „Народних молитвенників“ для школьного молоді. — Подільський д. 25 н. ст. марта 1892. Іван Гамаль, учитель.

— Самоубійство. Дня 23 н. ст. марта кинув ся під колеса поїзду 24-літній Іван Кушпет з Бродів і помер на місці. Причиною самоубійства була ненависть матері і старшого брата до него, котрі забрали цілий, великий маєток по смерті батька злучили ся над Іваном і вкінці вигнали його з дому.

— Добрий висті. Цісар дарував громадці Чупернової в повіті перемиській 100 ар. на будову школи. — Манушок п'ятиріч відбуду ся в станіславській гімназії торжество вручення хреста кавалерського ордера Франца Йосифа тамошньому директору п. Ів. Керекятові.

Посмертний — оновітний.

Александра з Малишевської Скобеля, жена о. Іосифа Скобеля, сотрудника в Дорожній, а дочка тамошнього пароха о. Івана Малишевського, жінка рідких чеснот, ушкодила ся по короткій недужі дні 17 н. ст. марта в 23 році життя. Вічна їй пам'ять!

Наука штука і література.

— Руско народний театр. Вчора выставлено драматичний образ М. Л. Кропивницького „Глигала“. Доході з представлення призначено на фонд будови пам'ятника Володимира Зарвиського. Зміст і вартість артистична сего твору драматичного були вже широко обговорені в нашій дзениці, тож згадуємо лише про гру деяких артистів. Де головні ролі, Олени і Глигала, припали в участі п. Виборовичевій і п. К. Подвояскому, котрий в останнє виступив яко гость на нашій сцені. Пані Виборовичева перевела цілу ролу з повним зрозумінням і по кожній відомості збирала заслужені оплески. П. Кост Подвояскої відграв ролу „Глигала“ старанно і дійсно згорнув увагу всіх публіки на ролу Глигала, як сего хотів автор штуки. І що до гри прочих артистів треба признати, що старались віддати свої ролі як найліпше, хоч в останній хвилі поробились зміни в обсязі ролі.

Представлення закінчилися образом з живих осіб укладу артиста-різбара п. Романа Левадовського. З правдивим талантом артистичним була уложена група з двадцяти людей, представляючи „Прогресу“ руского народу. При звуках народних пісень підносились куртина кільки разів, а публіка оплескувала олавний уклад образу.

— „Зорі“ число 6-те в 15 (27) марта вызначує, як звичайно, богатство і добротність матеріалу та красними ілюстраціями. З беле-тристики пресою йде поперед продовження Подольської хроніки одного села на Подолі п.

заг. „За громаду“, а опісля образок з життя „По натурі“ Олексія Виборовичеві; з поезій м. ст. ст. в сьмі числі три: „Галина“ Василя Чайченка, „Берега“ Олени Пчолки і „Заява“ Василя Ріменка. Дальше д. р. Омельян Огоновський в своїй „Історії літератури руской“ обговорює українську письменку Ольгу Косачеву (Олену Пчолку), а відтак нагугає продовження займачою студії В. Вольховського „Українська книжка на селі“. Під кінець іде на цій двох картках множество всяких дрібних статей і вистей з поля літератури, штуки, театру, з руху в руских товариствах, бібліографії і т. д. — в більшій часті з пера сего порядника літературно-наукової часті „Зорі“ Василя Лукча. Ілюстрації м'єстять се чило „Зорі“ три: на титуловій сторінці гарний портрет нашого симпатичного і могозаслуженого артистки драматичної пані Івонни Виборовичеві, потім дуже мило ілюстрація на цілу сторінку під назвою „Вечером“, картинку з українського села і групу селянську з Садогори [с. група вишла менше удатно]. До портрету пані Виборовичеві написав Василь Лукча коротку біографію, з котрою довідуюсь, що артистка родилась 1861 року в селі Фазини повіта стрільського, рускої оцень служила в селі 1874 року а в 1879 р. подружилась з теперішнім директором театру п. Іваном Виборовичем.

— „Дзвінка“ число 6-те в 15 (27) марта м'єстять: продовження значаючого оповідання І. Спільки п. заг. „В Америці“, потім коротку життєпис Миколи Лисенка, написану самим редактором „Дзвінка“ Вл. Шухевичем, дальше „Пригоди ловецької в полудневій Азії“ [за Майн-Рідом подає Шумило], оповідання Ол. Кониського „Знаходка“ і накінце дзв загальної і т. п. Побіч життєписи Миколи Лисенка умістив редактор „Дзвінка“ на цій одній сторінці в прегарній висті накладеної сьмію красною удатний портрет славного на цілу Україну-Русь композитора з нагоди 50-тих роковин його уродин.

Именованія, перенесення, конкурси і пр.

— Именованія. Краєва дирекція скарбу именовала контролерів податковий Кар. Дзюру і Конст. Роецкого поборами податковими, ад'юнктами податковий Юл. Равского і Теод. Козлова контролерами а провізоричного ад'юнкта податковий Іос. Куманецкого і практикантів Ів. Лагашевського та Мойсея Шильдхрота ад'юнктами в XI кл. рангі.

— Конкурси. Краєва рада школьна розписує конкурс на посаду учителя 1) фізіології класичної і 2) математики і фізики яко головних предметів в викладовим языком руским в паралельних класах руских при гімназії в Перемислі. — Подання зносили треба до 15 н. ст. цвітня. — Дирекція почт у Львові розписує конкурс на посаду конного при уряді поштовий в Самборі за контрактом службовим і кавцією 100 ар. Платня річно вносить 1700 ар. за що денну п'ятірразову їду між урядом поштовим а дворцем земліничим в Самборі. Подання треба вносити до 10 н. ст. цвітня.

Телеграми „Діла“.

Люблина 30 марта. В сьмі пос. Парвар висті резолюцію, в котрій несликане союму назвав переступленієм конституції. Намістник заявив на те, що правительством має право в деяких случаях, если суть до того важні обставини, союму зовсім не скликувати. Внесення Парвара відослано до адміністраційної комісії.

Берно моравске 30 марта. В сьмі прийшло до дуже бурливих нарад. В діскусії над школьним бюджетом пос. Тучек порушив справу заводу торгства Коменського в виступив против намістника і против міністра просвіти. Намістник — казав бесіди — не сповнив свого обов'язку, если не поинформувать міністра о настрокі населення. На те намістник відповів розгніваний, що в сьмі не місце, де бы можна говорити о его обов'язках и де бы можна его судити. Пос. священник Вебер на се сказав, що передбесіди хотів послати сказати, що ині зась до его діяльності. За те прикликаний до порядку говорив Вебер дальше, виступаючи остро против міністра просвіти а при томі школи назвав заведеними для одурення людей.

Берлін 30 марта. Парламент відкинув 177 голосами против 109 кредит на справлення нових корвет. За голосували консерватисти, національ-ліберали і Поляки, против центрум, поступовці і соціалісти.

Брукселя 30 марта. Дневник Patriote жадає абдикації короля в користь брата графа Фландрій.

Надослане.

Д-р Василь Дѣдошань

отворив канцелярію адвокату

ВЪ БУЧАЧИ

при улиці Корольова в домѣ Блютрайга.

Д-р Марекъ Урехъ

бывшій секундаръ ц. к. шпиталю им. „Рудольфа“ у Відні

по довголітній практиці у Львові

осѣвъ въ соколи.

Найдешевше жерело предіетовъ оптичныхъ у Львові

під „КОПЕРНИКЪ“ у Л. Театральна ч. 6 (під св. Духа) на противі головного одваку.

Окуляри, цвѣтеры, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричній, райскайи, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарації найдешевше и найскорше.

Замовляти в провинці адресувати: „Новый оптикъ“ під „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Епоху в господарствѣ

рольничимъ становлять бульби, що не підпадають заразі. Аж до першихъ морозівъ остають зелені корч бульб: „Вильхъ чудесныхъ“, що видають 180-200 корцівъ (20-22% крохмалу) і „Синихъ велитовъ“, що видають 200-220 корцівъ (18-20% крохмалу) з моріа і ав. Замовляти зь задатками приймає, доки вистане припасівъ „Зарядъ добръ гр. Адама Марассе вь Юрковѣ (п. Чхобѣ)“ по 25 кр. за кільки разомъ зь опанованіємъ. При більшій замовленяхъ відповідний раба. Зарядъ добръ (геср. виставити добръ) приймає заповору, що бульба не підпадає заразі. Адресувати по польськи, бо мисловість вь західній Галичині. 8-10 (Шпрессъ Ладисъ).

Кнайпѡвка

горѣвка зь зѣла личничого патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 ар.

Уживає ся чарку передъ обѣдомъ. Хоръ пити по ложцѣ зь водою.

Виключний складъ

вь дрогеріі Лѡпольда Лѣтиського маістра фармаціи у Львовѣ, ул. Коперника 2

На провинціи высылає ся найменше 2 флашки відворотною почтою. 4215 10-60

ПАНОВЕ

що терпять сексуальну слабость чхай закладають ілюстрацію брошуру о патентованій у всьхъ державахъ, і посла пров. Волата сконструюваній тиль-електр. апаратъ „Рефекторъ“ для власного ужитку. Затарантовано нешбодне пошенье на тиль. Дуже мнотгі лікарі випробували, припоручили і ординували се средство. Вигодно можна сховати вь кишені. Брошура тратіть (вь конвертѣ за присыланіємъ 10 кр. маркою) высылає Theo. Biermanns Elektrotechniker, Wien I. Schu-4184 Ierstrasse 18. 5 26

Пошукує ся

учителя домового для дітей зь шкіль вь народнихъ. Близка відомість у о. Т. КЕКИША вь Ду-4232 савовѣ, почта Ячвинѣ. 2-4

Кістяки Гольбайна

Образки з життя

дбтано

вь редакціі „Зеркала“ по 15 кр. (зь почтовою пересылкою по 20 кр.)

Практичний приписи

якъ печи святочній тѣста

збраний черезъ

ФЛѢРЕНТИНУ і ВАНДУ

Выдане четверте

мѣстить:

БАБЫ такъ звані: тильові дробждей, запарювані, мідялові, чекколадові, БАБЫ ЛОКТЕВІУкраїнські, БАБЫ КАВАТЕРСКІ. Найновіший приписи на БАБЫ ПАРЕНІ. ДОСКОНАЛЬНІ КОЛАЧѢ, ВЕЛИКОДНІ БУЛКИ и т. п. Найдоскональній приписи, якъ печи ПЛЯЦКИ, а имено: Незвичайно добрий ПЛЯЦОКЪ ДАКІИЛЕВІЙ, ПЛЯЦОКЪ ОРЪХОВІЙ, роблений вь цѣлкомъ инчий спосѡбъ, нѣмъ по цукорныхъ і пересыпаючий усѣ своєю добротою ПЛЯЦОКЪ КОРОЛѢВСКІЙ. Дуже добрий ПЛЯЦОКЪ зь масы аблукъ чекколадовій, крукій, НУГАТЪ и т. п.

Спосѡбъ якъ печи ХЛѢБЪ, БУЛКИ і РОГАЛѢ, а такожъ найрознѣйші приписи, якъ робити ЛЮРКИ и т. п. 4214 1-3

Цѣна 50 кр.

По надбаваню переказомъ суми 56 кр., вьсылає ся посылку франко.

ДРУКАРНЯ НАРОДОВА

В. МАНЕЦКОГО

Львовѣ, улиця Коперника ч. 7.

МАШИНЫ ДО ШИТЯ

ЗІНІЕРА

зъ найліпшихъ фабрикъ заграничныхъ помимо величезного для спровадження лишъ повнимъ ваюнами

Продаю річно 800 штукъ (безъ агентствъ або факторствъ.) Раты тиждней 1 ар., мѣсячній 4 ар., готовкою 10% дешевше.

ІОСИФЪ ІВАНЦІЙ

Львовѣ, Готель Жоржа, Філія вь Краковѣ Рипокъ 25.

Прому задати цѣнникѡвъ. Прому о ласкаві замовленія. 4187 12-?

ПОДЯКА.

Воля Всевишнього покликана по короткій недужі до вѣчності дня 20 с. м. нашого найдорожнього вѣтця і добродѣя Андрѣя Кочоровского, пароха вь Лѣцѡвѣ, а одинакою відрадою вь томъ тяжкомъ горю було намъ спѡвучте прибувшихъ на похорони, тому щирю подяку складаємо на томъ мѣсці Веч. о. Л. Левичкоу деканови, Ю. Філіповичеві, Т. Павлюкови, Е. Бѣлецкому, С. Медведскому, И. Говшовскому и Н. Левичкоу за відправленіе Богослуженія а Веч. о. Павлюкови і Медведскому особно за прегарасній трогачій проповідь вь церквѣ і надъ гробомъ. Рівномъ дякуємо Вл. п. Камаремъ і Назаревичеві та численно збранимъ громадамъ зь братствомъ зь Лѣцѡвки, Дубшары і Дубы за поспѣху прислугу Покойному.

Миколаѣвъ 26 марта 1892. 4235

За цѣлу родину Миколаѣво Кочоровскій, сынъ.

ALFRED RASSEL

Troppau österr. Schlesien.

основана вь р. 1857

торговля насѣнь господарства лѡсового и рѡльничого за згодою контрольнои стаціи для насѣнь ц. к. товариства господарского у Відні поручає насѣния всякого рода, що дуже добре кѡльчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взвѣщъ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 23-34

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, дво-тѣждневный педагогично-науковий, выходять одъ 1-го января 1889 р. у Львовѣ ул. Вормельска ч. 27. Предплата на цѣлый рокъ 3 ар., на полъ року 1-60 ар., на четверть року 1 ар.

Десять медалейъ заслуги, дипломъ признанія

и дипломъ гоноровый на всеевѣтній выставѣ вь Антверпнѣ за незрѡваніи

Выробы косметичній, Тоалетній и Парфумеріи.

Антилентіа. Пѣякій артикулъ тоалетній не можети вь заводахъ что-до успѣху і доброты зь Антилентіа. Се средство, одержане зь одѣвѣжущихъ субстанцій, ухляє вь короткомъ часѣ веснянки, плямы печѣнковой, близни и т. п., надає шкѡрѣ свѣжю бѣдыть, свѣжѡсть и вѣжнѡсть. — Цѣна 2 ар.

Піліптонъ волосю сьмію и спозовѣлому по кѡлькорозвѡмъ узитю привертє красну барву. ПІЛІПТОНЪ не фарбує, лише одмѡджує волосє, котрѣ підъ впливомъ сего бѣдичного средствѣ бѣдуюсь первѣстну барву, мягкѡсть и бѣдыть. — Цѣна флакону 1 ар. 50 кр.

Валентинъ найсильнѣше выпаданіе волосъ здержує, цѣ-бульки волосіи възбѡцѣє и до вьтворюванія та поросту волосъ побуждає. Цѣлый флаконъ 3 ар. Пѡвъ флакону 1 ар. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣстить жадныхъ металевыхъ примѣшокъ, есть се найсильнѣше и найвѣжнѣше мѡчка рѡстнина, приемно прилягає до лица, надає красну, природу бѣдыть и есть неопѣненымъ средствомъ до гѣніеиной окрасы лица.

Пуделко малѣ бѣлого пудру 60 кр., цѣда 1 ар., зь лебедкомъ 1 ар. 60 кр. Рѡжевий для блѡндыиной и кремовый для платиной и брунетѡвъ, малѣ пуделко по 70 кр., бѡльше ар. 1.10 зь лебедкомъ ар. 1.60. 3748

Вода фіялкова. Усуває зь лица прищѣ, лишѣ, угряи, морщѣи и долги бѡвы. Лице бѡвѣжѣе выбѣлое и вѣжнѡе. — Цѣна 1 ар.

Мыло косметичне бѣднѣє ся надѣвѣжущою вѣжнѡ-стію и дуже приемнымъ запахомъ, лѣгодно впливає на нашѡрѡкъ, не допускає розпадатись рукамъ и лицу, дуже добре очіщує шкѡру. Ухляє веснянки и жѡвто-бурі плямы зь лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ вь власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и улиця Галицка ч. 35, вь Краковѣ Сукопицѣ ч. 20, и вь Чернівцяхъ Рипокъ ч. 2.

ПРО РУСКУ ПРАВОШИСЬ

написавъ

С. НАГНИБІДА.

Цѣна 5 кр. а. в.

Дѡстати можна вь друкарні тов. имени Шевченка у Львовѣ, ул. Академична ч. 8.

ЗАМКНЕНЬЕ РАХУНКОВЪ СТРАТЪ И ЗЫСКОВЪ

зъ днемъ 31 грудня 1891.

I. Воддѣль гіпотечный.

Р о з х о д ы.	Валют. австр.		П р и х о д ы.	Валют. австр.	
	зр.	к.		зр.	к.
Купоны воддѣ 4 1/2 % листѣвъ заставныхъ	874.842	51	Процентъ воддѣ позичокъ въ 4 1/2 % листѣхъ заставныхъ	863.301	31
Сальдо зыску зъ воддѣлу гіпотечного	51.410	25	Проценты проводки воддѣ тыхъ позичокъ	11.448	14
			Додатокъ на кошту адміністраціи тыхъ позичокъ	51.270	43
			Зъ заданія 74 купонѣвъ, платныхъ въ р. 1888, воддѣ 4 1/2 % лист. застав. послѣ §. 32 ст.	282	88
	926.252	76		926.252	76

II. Воддѣль комунальный.

Купоны воддѣ 5 % облигацій комунальныхъ	73.760	—	Проценты воддѣ позичокъ въ 5 % облигаціяхъ комунальныхъ	74.316	12
Сальдо зыску зъ воддѣлу комунального	6.612	46	Проценты проводки воддѣ тыхъ позичокъ	1.527	51
			Додатокъ на кошту адміністраціи позичокъ въ 5 % облигаціяхъ комунальныхъ	4.518	83
			Зъ заданія 4 купонѣвъ платныхъ въ р. 1888 воддѣ 5 % облигацій комунальныхъ	10	—
			I. емісія послѣ §. 9 зак. 2 приписѣвъ комун.		
	80.372	46		926.252	46

III. Воддѣль банковый.

Процента:			Проценты:		
а) воддѣ рахункѣвъ бѣжучихъ Ч. А.	20.101	71 зр.	а) воддѣ векслѣвъ зтесконтѣванныхъ	118.169	99 зр.
б) воддѣ рахункѣвъ бѣжучихъ Ч. Б.	1.320	72 "	б) воддѣ позичокъ на заставѣ ефектѣвъ	33.297	48 "
в) воддѣ рахункѣвъ бѣжучихъ Ч. Ц.	3.634	33 "	в) воддѣ рахункѣвъ бѣжучихъ	16.224	44 "
г) воддѣ вкладокъ оцадности	38.882	65 "	г) воддѣ варрантѣвъ	122	26 "
д) воддѣ власныхъ асигнацій кассовыхъ	14.857	19 "			
е) воддѣ рееконтѣванныхъ векслѣвъ	8.421	56 "	Провізіи й комисіе		
Страты воддѣлу банкового:			Доходъ зъ ефектѣвъ власныхъ:		
а) на реальности в. г. л. 181 г. к. Клепарѣвъ рѣшѣ	86	40 зр.	а) зъ купонѣвъ	49.444	40 "
на векслѣхъ	4.139	36 "	б) зъ рѣжницѣ курсу	18.919	37 "
Сальдо зыску зъ воддѣлу банкового	181.773	52			
	273.217	49		273.217	49

IV. Загальне закрытіе рахункѣвъ стратъ и зыскѣвъ.

Кошту торговельный:			Доходъ зъ воддѣлу гіпотечного	51.410	25
а) Платнѣ и вынагороды	69.241	66 зр.	Доходъ зъ воддѣлу комунального	6.612	46
б) Діеты и кошту подорожи предсѣдателя и членѣвъ рады надзор.	7.427	— "	Доходъ зъ воддѣлу банкового	181.773	52
в) Фондъ емеритальный и емеритурѣ	4.009	49 "			
г) Звороты выдѣлови краевому и кошту удержанія касы	3.170	— "			
д) Кошту правнѣ, порта, дешѣвъ, книжки, друки, засобы до писанія, абонаментъ газетъ, оголошенія и кошту загальнѣ	16.187	41 "			
Податки, оплатѣ стемпльовѣ и належитости рядовѣ	37.232	77			
Водписанье:					
на амортизацію движимостей	877	41			
Зыскъ до роздѣлу:					
Послѣ §. 62 статута:					
40% на капиталъ основный	40.630	20 зр.			
30% на фондъ резервовый	30.495	14 "			
20% на резерву воддѣлу гіпотечного	20.330	10 "			
10% на рез. окрему для позичокъ въ облѣг. комунальн. II. ем.	10.165	05 "			
	239.796	23		239.796	23

БІЛАНСЪ КРАЄВОГО БАНКУ КОР. ГАЛИЧИНЫ И ВОЛОДИМИРІИ ЗЪ В. КН. КРАКОВСКИМЪ

зъ днемъ 31 грудня 1891 р.

Станъ активѣвъ	Валютою ав.		Станъ пассивѣвъ	Валютою ав.	
	зр.	кр.		зр.	кр.
Каса:			Капиталъ основный включно зъ припадающимъ зыскомъ за рѣкъ 1891	1,198.520	62
въ банку	147.893	64 зр.	Резервы:		
въ заступствѣхъ	58.949	26 "	фондъ резервовый (§. 62. статута)	175.899	75 зр.
Эффекты фондѣвъ резервовыхъ	263.956	38 "	резерва воддѣлу гіпотечного	130.274	43 "
Эффекты фондѣвъ емеритального	20.015	92 "	власнѣсть довжниковъ комунальныхъ	27.348	— "
Эффекты власнѣй, есконтѣванныхъ и въ комісѣ	1,539.469	86 "	власнѣсть Банку емісія I.	91.203	77 "
Позички въ 4 1/2 % листѣхъ заставныхъ:			" II.	33.933	67 "
капиталъ бѣжучій	19,519.046	50 зр.	125 137	40 "	152.485
капиталъ залогающій	17.553	50 "	Фондъ емеритальный		
	19,536.600	— "	Емісія банку:		
менше фонду амортизаціи	23.039	09 "	4 1/2 % листѣ заставнѣ	19,536	600 зр.
Позички въ облигаціяхъ комунальныхъ I. и II. емісія:			5 % облигаціи комунальнѣ I и II емісія	1,397.400	— "
капиталъ бѣжучій	1,529.578	06 зр.	Выльсованнѣ эффекты власныхъ емісій:		
капиталъ залогающій	3.292	65 "	4 1/2 % листѣ заставнѣ	124.550	— зр.
Векслѣ й варранты:			5 % облигаціи комунальнѣ I. и II. емісія	134.800	— "
въ портфелѣ	2,498.523	41 зр.	Купоны въ оборѣтѣ:		
въ рееконтѣ	482.555	96 "	воддѣ 4 1/2 % листѣвъ заставныхъ	282.008	31 кр.
Завдатки на заставѣ ефектѣвъ	81.179	— "	воддѣ 5 % облигацій комунальныхъ I и II емісія	3.760	50 "
Рахунокъ бѣжучій покрытій эффектами	517.457	74 "	Чужій капиталъ:		
Довжники въ рахунокъ бѣжучѣмъ	2,126.789	49 "	асигнаціи, чеки и вкладки оцадности	2,316.325	52 зр.
Движимости зъ року 1890	8.311	04 зр.	вѣрителѣ въ рахунокъ бѣжучѣмъ	2,704.165	27 "
докупъ въ року 1891	463	02 "	Льокаціи Заступництвѣ		
	8.774	06 зр.	Жиро-облігѣ		
амортизація въ роцѣ 1891	877	41 "	Рѣжнѣ рахунокъ:		
Рѣжнѣ рахунокъ:			зъ воддѣлу гіпотечного	106.496	23 зр.
зъ воддѣлу гіпотечного	138.925	11 зр.	зъ воддѣлу комунального	18.467	59 "
зъ воддѣлу комунального	21.834	72 "	зъ воддѣлу банкового	387.100	— "
зъ воддѣлу банкового	455.422	94 "	Проценты переноснѣ		
	616.182	77	зъ воддѣлу гіпотечного	64.829	03 зр.
			зъ воддѣлу комунального	35.362	68 "
			зъ воддѣлу банкового	35.180	98 "
			Чистый зыскъ	101.650	49 зр.
			роздѣленнѣ послѣ §. 62 статута:		
			40% на капиталъ основный	40.660	20 зр.
			30% на фондъ резервовый	30.495	14 "
			20% на резерву воддѣлу гіпотечного	20.330	10 "
			10% на резерву окрему для позичокъ		
			въ облигаціяхъ комун. II. емісія	10.165	05 "
				101.650	49 "
			Депозиты:		
			эффекты завдатковѣ	106.050	— зр.
			эффекты яко покрытие рахунокъ бѣжучѣмъ	1,831.439	50 "
			эффекты въ переходку	4.800.460	58 "
			Разомъ	6,737.950	08 зр.
	30,407.311	70		29,407.311	70

Начальнѣй бухгалтеръ: Лѣонішанъ.

У Львовѣ дня 31 грудня 1891 р.

Дирекція: Д-ръ Згурскій, Д-ръ Домашевскій.

П. к. Радникъ Двору и комисаръ нравит.: Францъ Карасинскій. — Рада надзорча: Г. Богданъ, Д-ръ В. Краинскій, Д-ръ Г. Ромеръ, К. гр. Сципіо, Д-ръ К. Живицкій.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Видавецъ Иванъ Белей. — Одѣлчальнѣй редакторъ Михайло Струсовичъ.

Пайлѣ въ фабр. Черлянскою.

Зъ друкарнѣ тов. кн. Шалючка, воддѣ зарадокъ К. Беднарского.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітостей“ виходить в п'ятницю, а в суботу в п'ятницю на першому разі в Діалогі.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „ДБЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 3. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДБЛО“ і палежність за нисерати платити у Львові.

ДБЛО

Предплата на „ДБЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 9 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатаній відбитих портів. Подорожні членів коштує 8 кр. а в. Оголошення приймають ся по ціні 6 шр. б'єт одного стрічки нисератової в рубр. „Надбавка“ по 20 кр. а. н. Подарки числять ся по 10 шр. б'єт стрічки.

У Львові дня 31 н. ст. марта 1892.

Тихо, без гамору, без дискусій ухвалюючи сойм галицький дня вчорашнього справу основаня нової руської гімназії в Коломиї. Не піддався ся ані один голос ч. „за“ чи „проти“ ані з боку польської, ані з боку руської. Коли маршалок кн. Сангушко, відкриваючи генеральну дискусію над тою справою, запитав: чи жадає хто голосу? — тишина запаунала в залі. Очі польських послів звернулися в сторону послів руських, але ніхто з них не озвався за жадане голосу. По хвалі тишини маршалок, мов не довіряючи, щоби при такій справі обійшлося без дебати, повторив своє запитання, а воли й за сим разом в залі панувала мовчанка, зарядив голосоване — і вносене комісією шкільною палата ухвалила одностайно [бодай годі було виразно зазначити протиположність].

Як порівняти вчорашнє трактування в сойм справу нової гімназії руської з трактуванням в попередній каденції сойму такої справи — коли то йшло о гімназію в Перемишлі — кожному стане зараз перед очі величезна різниця: коли тепер справа перейшла серед німців ташиною, то тоді вона близькою наворотами викликувала бурю дебати, горячі спори, доходячі з обох сторін більшості польської аж до негациї руської Торосевичів та Голішевських. Ситуація нині змінилася, а що дало причину до зміни, всі знаємо. По закінченні посла Романчука з одної, а намісника краю з другої сторони в листопаді 1890-го року, вчорашнє не могло і не сміло уявити в сойм з табору Торосевичів та Голішевських такі вискази, як: „нема русь“ або „нема русинів“, а суть тільки москалі та соціалісти, — як то гомоніло серед стін сойму галицького в часі попередньої каденції. Вчора в соймівій залі сали бодай німа тишина панувала. Годі сказати на певно, як би оно було, коли-б той, що дня 25 листопада 1890-го року проголосив становище русинів галицьких — коли-б провадив руський, голова обох клябів руських — посол Романчук міг був вчора бути в соймівій залі. Годі — мовимо — сказати на певно, але можна допускати, що в такім случаю могла була вчора розвестись і дискусія, навіть могла бути вызвана з обох сторін польської, — але то рідко певно, що в дискусії той не сміли-б вже з табору польського уявити слова негациї, як то

було поперед, — не сміли-б упасти, хоч Торосевичів та Голішевських в душі може ще й вчорашнього дня мали про русинів ту саму гаду, що перед шістьма літами. Знаємо-ж і те, що сим разом більшості польських послів в комісії шкільній обстала супротив ректора Балеяса за потребою руської гімназії в Коломиї так добре, як-би й руські послы. І внаше годі було: сповнення сен потреби вимагала сама собою нова ситуація. Комісія шкільна лиш могла хіба холодно трактувати рід, як і справді холодно трактує в мотиві свого справоздання, — з різними застереженнями, навіть з посередними висказом засади, що руській гімназії можуть бути основані тільки в тихих місцях, де суть також гімназії польські [отже для того не в Чорткові, але в Коломиї] і з досить еластичною стилізацією дотично часу і умов, при яких руська гімназія в Коломиї стане „самостійною“. Та се посередні застереження буде вже від адміністрації шкільної, а не від сойму, — сойм своє діло покінчив вчора.

Як оно й було з доведенням тої справи до доброго кінця, а вчорашня ухвала соймова, хоч і переведена серед німців ташиною, мусить викликати вражіння добре — як у русинів, так і у всіх тих поляків, котрі розуміють вагу покладення потреби народу руського з огляду на добро обох народів краю. І ніхто не відмовить призначення всім тим чинникам, котрі до такої ухвали довели — без огляду на мотиви, які хто з-поза русинів мав при покладженню тої справи, — на мотиви, які мало правительств і які мала соймова більшість польська. Сам факт ухвали мав вже значення одного акту справедливості для тяжко під впливом політично-національним покритого народу руського в Галичині — а можна тільки бажати — як в інтересі обох народів краю, так і в інтересі держави австрійської, — щоби за тим актом шли скорим темпом далі.

Нова руська гімназія у вхідній Галичині — се задоволення одної з потреб русинів, які правительством по зміні ситуації признало за конкретний на дану хвилю, а котра зависла від рішення сойму. Коли-ж уже сю — до якоїсь міри скомпліковану справу покладено швидко — завдання обставин, що соймова більшість польська розуміла ситуацію і поступала згідно з інтересами обох народів краю і з інтересом

держави, — то тим актуальнішими для руського народу в Галичині мусять нині стати ті його потреби, котрих покладення зависли відносно від добрих волі і енергій самого правительств — центрального або й крайового. Мавмо надію, що і ті потреби руського народу будуть задоволені в скорім часі, а соймову ухвалу вчорашню приймають русини яко надійний задаток на переведення з часом рівноправності обох народів краю, щоби оба могли жити і розвиватись по собі в згоді і гармонії, кожний для призначеної собі ролі і цілі в будучині.

Справи соймові.

На вчорашній засіданню соймовій прийшла ще й друга справа руська під назвою, — а именно комісія петиційна здавала справу з петицій вна народного в Бродях.

На вчорашній засіданню в Бродях ухвалено кілька резолюцій політично-супільного змісту і ті резолюції в формі петицій передано на руки пос. Сьрка до покладення соймові. Комісія петиційна вела досить давно над тими петиціями на раду а вкінці порішила три справи, порушені в петиціях, ось в якій способі:

Що-до справи перенесення урядників руського народності в західній частині Галичини — комісія заявила, що хоч розширення урядників єсть справою внутрішньої дисципліни поодиноких відділів служби публічної і яко-такі ухвали ся з-під влади законодавчої і належать виключно до конституційної однієї влади виконавчої — то однак сойм висказав бажання, щоби правительств при виноманні сего свого права уважало на можливість відносини родинні і фінансові урядників.

В справі перенесення властей з руськими сторонами в язык руський і то руською азбукою — висказалась комісія в сей способі, що влади від давня відповідають на руській писемі по руськи, а що до введення руської азбуки, то комісія похвалила сю справу мовчливо, бо рішати її не повинні оречення сойму або декрети правительств, лиш наука і література.

Вкінці в справі, що староства приносять уряди парохіальні видавати витяги метричальні і вести переписку урядову по польськи — рішила комісія петиційна, що витяги метричальні повинні видаватись в латинським язиком, бо в такім язиком ведуть ся книги метричальні всіх трьох обрядів католицьких, але що до посвідчення інших фактів, записаних в парохіальних реєстрах, можуть уряди парохіальні уживати язика руського без перешкоди.

Як бачимо, комісія петиційна мала до-

стий прикро і трудну задачу при порішенню петицій вна бродського, бо як з одної сторони справедливий домагані русинів а евенуально можливу опозицію з боку деяких польських кругів посольських, так з другої сторони — і се найважливіше — могла комісія, а властиво сойм, своїми ухвалами ввійти в компетенцію влади центрального правительств. Для того то й стилізація ухвали комісії петиційної дуже оглядлива, щоби вийти побіжно з-поміж тон Сцаллі і Харабди.

Руські послы не могли бути вдоволені з такого покладення справи і порішили забрати голос підчас дискусії в новій палаті та зазначити своє принципіальне становище супротив сик порушень квестій. До голосу записав ся пос. Д. Кулачковський, а евенуально і інші послы промовляючи при той загоді. І була би вызвалася дискусія — на кожний спосіб не вичне мила, котра би певно закінчилась поразкою русинів, бо більшість соймова, руководячись лише капо-сією пагодою, була би перейшла над всім до порядку денного.

Що так повинчилось би а не внаше, свідчить найкраще задоволення парламентарної комісії соймової, дане руським послам, що вони розведуть дискусію над тою справою, забравши голос польської послы і внесуть перейти над цілою справою до порядку денного.

Але і правительств не хотіло остатись по заду супротив факту, аби руські послы наперли на него остро, а поляки з своєї сторони були би безоглядно убили цілу справу. Для того то мав комісар правительствний заявити, що не дозволи дискусії вна над сею справою, бо вона входить у внутрішню компетенцію влади центрального правительств і яко така не належє до дискусії, а евенуально і резолюції сойму.

Так отже мали руські послы до вибору або вдоволитись бодай як-так правительством покладенням тих трьох справ комісією петиційною, або панувати християн над цілою справою.

Руські послы вибрали першу дорогу і коли референт комісії петиційної п. Мерунович відчитав своє справоздання, з руських послів ніхто, навіть вже записаний до голосу пос. Кулачковський, не забрав голосу — а палата прийняла одностайно ухвалу комісії.

В обороні прав учителів народних.

В двох соймах краєвих, галицьком і чеськом, піднесено рівночасно голоси в обороні прав учителів народних. Однан мнєж голосами тих обох соймів єсть досить значна різниця. Сойм галицький став в обороні матеріальних прав учительств

ГАЙ.

Хорватська картина Лобоміра Бабича.

Я стояв на горбі перед даламатинською нілею, а мои очі розкошувались прегарною, майже чарівною картиною выставки в вечірню пору. На долинах ворухались не-обсягали окрім товпи в безуцільній руху, а вечірній втрєць донісав до мого уха веселі розмови, молоді голоси, солодкий сміх. Шум сріблених брязків-трискавців лунав ся з соловини шепотом і гамором водопаду — і мені здавалось, що чую рух могучих свл якогось молодого життя. А чародійне сяєво електричних сонць заллило чіду гарну картину своими проміннями, в котрих блиску я бачив бліди лиця і стрункі стани дівчат, крісаті короткі моторні хлещі з усіх закуток рідного краю, бачив прегарний огорож з цвітами і макатами зелени, бачив росявий нілі — і мою душу обгорнуло чуле розради, гордості і щастя, що те все можу назвати хорватським, і моя уста шептали раз-по-раз: „Гей, Хорватіє, моя мати!“

В віддалені з балкона палати співачого товариства задзвеніла не-чечева півня — стара, свята півня. Нерідко, порваний торжественним поривом, зараз підхопив би могучий наче громовий голосом: „Гей, вбачено наша красна!“ Загуділи олешки, повний жару, оляни видирали ся з грудей тишачи, і хвилі того одушевлення розлилися ся по всій выставі так, як розлилася ся бовдур по морю. З протилежного боку оббавалась рівночасно музика і до мого уха доносили ся акорди старон иллірских мелодій: „Ще живе наш край коханий!“

Слози подіялись мені з очей, зворушений я сплюснув повіки. Довкола мене гуділи тони півня в маршу — а перед зором духа з'являлась картина епохи, в котрій родились ті півні, в котрій той жар, котрий

я бачив, був доперва в зароді. Тони гуділи без утні, раз-у-раз брехали довкола мене старі акорди, а з невыразних черт складав ся в мой тям одна повна картина.

В просторій салі старинного, добре знаомого мені двора у корольовського радника і асесора намісничого суду, Томы Ванковича, згромадилось численне товариство в день св. Гавріла, на обід їмений господиного дому. В пів-темній салі розлягли ся гомони веселих голосів, свавільних жартів і неперсдержного сміху, а пугарі брехали наче давном. Серед гоморів і голосів окликали ти не почув з одного хорватського словечка. Розаунали тільки латинськ ораці старших осіб, вмісця розмова плыла з уст панів і панянок, мадарська в під усіх молодих панчів. Мовчати тільки одна особа, мовчати — отже притисає тебе, — бо не чуєш від неї чужої мови. Се сідоглава матрона, мати старого господаря дому, котрої молодість випала на час перед Іосифом II, отже сарміт девакою мовчати по латині і сальонован французькою фразою говорива вміжно по хорватськи. І ось дядько мусів в сьмі добрим товариством, в своєму домі, мовчати.

При вкінці обіду встав найстарший св. Степан, асесор на сойм в Пресбурзі, і попросив, щоби ему було вільно відчитати свою поезію, написану на честь внішнього дня, а разом з сьмі на честь своєї родини. Се був молодець дуже спосібний і розумний, а вго горяча, повна жару душа мала з кожним огляду примітну правдивого, Богом виданого поета. Товариство прийало предложение описками. Степан зачав читати. Перша поезія — то була гарна латинська ода, отже воли би скінчили, старі панове ждали, щоби відчитав би в-друге. Друга була оженна расповід угорська, в котрій прославляв хвалу Арпада і побіду мадарського народу. З жаром і прямили его на коршів молоді панчів, а старий шляхотський дядь

тривав в під голосних покликів „hej!“ Доперва по кількох хвилях, коли погамунали ся в жарі, міг Степан читати далше, именно-ж третю свою поезію, романтичну німецьку елегію, в котрій висказував любов до своєї матери, сестер і старон бабусі. Пані, зворушені гарними словами півня, залили ся слізами; мати, сестри а навіть чужі дами в поривом стисали молодця.

Тільки старуха бабуса, котру найбільше славив у поезії, котра любила его горячо і завжди гляділа на него з гордістю, сиділа тихо, мовчати. Коли вступив до неї, щоби в від неї достати поцуду, она подав ему руку поцудувати і сказала:

— Спасибі тобі, дитинко! Се мусити бути щось гарне.. але я не знаю об тій вчог.. Я не розуміла тебе. Чом же ти мені сего не сказав по хорватськи?

— По хорватськи? — підхопив вук здивований, і ціле товариство вибухло сміхом.

Старуха з жалбеним лицем хотіла повторити своє слово, воли неждано отворилась двері салі і увійшов новий гість.

— Vivat clarissimus dominus! — покликнув хазяїн, а за ним ціле товариство. Прихожий поклонив ся товариству вчливо і чезурно. Буз се чоловік гарний з лиця, чемний, ще дуже молодий. Чезурай пати найновіший французької моды добре приставали до его стрункою постави середнього росту. Выбавляв світлові манери пробавали ся в кожнім русі. В ніжних, гарних чертах подовгастого лиця, в оженнм величм оці, в блідм високм чолі можна було добачити величній ум; в мідю а твердо стиснутих губах ти викидав би невмощну волю. Буйне, хвалесте волосє, до-сить довго запущене, надало тій гарній голозі справжній Аполлоновий характер.

Се був Гай — тоді ще тільки д рь Людовик Гай, молодий учений, котрий по-тільки повернув з чужих країв.

(Конець буде.)

6)

Родина Ракочих в замку Мункашомь.

Исторична повістка Василя Чернецького, пароза з Сильвія белого.

(Дальше.)

Магати мадарскі, порозумівши ся з Текелієм, хотіли підляти цілу Угорщину на віддільній князства і віддати вх під опіку Турції — і се була причина до війни. Мадяри думали, що их півня удасть ся тим більше, що цесар Леопольд примушений був вислати головну війскову силу против Франції. В виду грозячої небезпечности вислав Леопольд графа Кампарту до Царгорода, щоби заключив договір з Турками та відвернув грозячу війну. Але до договору не прийшло, бо Турція ставала тяжкої услівя, на як Австрія не могла пристати. Турція домагала ся, щоби Австрія збурила галицький вріст, віддала їй землю, межі Вагою і Тисою, платила гарач, поставила Емерика Текелього королем горішньої Угорщини та ще в додатку відступила ему важні стратегічні місцевости Коморно, Рабу, Мурави, Тренчин і Нігру. В часті, коли граф Кампарту тратив час на переговорах з міністрами, не могли дійти до послуху у султана, Текелія, порозумівши ся з Будієм з воззрвом Кара-Мустафою і заключивши договір з Турками, став воювати против Австрії. Прогнавши вмісць войско з мідю Пришова і Кошиці, повняв ся, заучавшись з Турками, під свільно укріпленим замком Фалетс, котрого боронив австрійскій генерал граф Когарі. Мимо сильної оборони мусів замок піддатись, по рабунку спалено его і з красною его будовою подлялось лиш рухоме. Взаго в полон графа Когарого казав Текелі під сторожею

народного, а сойми чеські в обороні моральних прав — в се як найліпше характеризують степен розвитку тих обох країн на полі народного шибляництва. Галичина мусить доперва старатися о забезпечення матеріального быту учителів народних, мусить подати їм помічну руку для забезпечення їх мінімальної екзистенції — а Чехія може вже піднести голос в обороні правних відносин учителів. Що ж у нас скорше чи пізніше мусить підвестися такий голос в обороні прав учителів, а втім напрям, не можна сумніватися, для того годяться подати обширніше промову д-ра Герольда в чеській соймі тиж більше, що влюстрація фактів дуже добре надає також до наших галицьких відносин.

Пос. Герольд поставив вносене на амбу закона що-до уповноваження правних відносин учителів народних — п на засіданні сойму дня 26 марта мотивував своє вносене в такий спосіб:

„Вносене розпадається на три часті, а проєкт закона дотикає трьох справ: перенесення зблиздбів службових, квінвенцій і поступованя дисциплінарного супротив учителів. Що-до перенесення, то они відбуваються під окликом: зглядбів службових; однак практика показала, що по перенесенні ніхто вже не журить ся більше про перенесення та відбрався йому можливість вернути назад на свою давню посаду. А що се означає? Се значить, що дефінітивна стабілізація учителя на певну посаду єсть в практиці дурницею і що власть місцевого рад шибляниць не має значіння. Властиво службові перенесення повинні наступати збглядбів на місце, де переносить ся, але тепер десь протіва: при переносі увагляються місцевість, з котрою перенесений має бути усунуваний.

Рівно-ж ті перенесення відбуваються ся без причини. Дотичний учитель не знає властиво, для чого его переносить, а також і місцева рада шибляниць не знає нічого. Мусить перенесення має значіння вислання каря, а де вінкого слідства карного не переводить ся. Давніше перенесено в сеї спосіб, що увагляювано найбільш місцевою, щоб учитель не мав надто великих видатків; нині оно цілком нависе. Тепер переносить ся учителя, коли не можна его вийти ниніше покарати, але переносить ся також і того учителя, котрий провинив ся дисциплінарно. Довіти знати, що сеї або той учитель належить до молоді-чеської партії, а вже можна его перенести. (Для прикладу наведем д-ра Герольда вільна драстичних фактів перенесення.)

Перенесення учителя — говорив д-р Герольд — се найвишоднійше средство по збутися учителя, котрий в політичній пересвідченості даліше иде, аніж сего бажав бы сеї або той чоловік. А перенесення великує все певного рода упередженя для перенесення, іменно в той місцевості, куди его перенесено. Там говорять зазв: Сеї чоловік мусить щось напати! Бо загал публич не розуміє значіння того слова „зглядбів службові“. Рівно-ж в та громада, до котрої перенесено учителя, може уважатися почасти обидженою. Бо чи она яка кольонія карна? (Тут знов наведем д-ра Герольда одні примір.)

З наведеного виходить лиш одне бажанье, щоб учителя можна переносити лиш з дуже поважних причин. Такий самі мотиви дадуть навестися що-до надання або відбавля квінвенцій. Мое вносене, казав д-р Герольд, вимагає до того, щоб учитель вже раз перестав бути жертвою всякого рода деунціації, клевети і підозрівань; вправді не підношу я закладбів протів несповторбів, але що в они суть лиш людьми, то годить ся, щоб також учитель мав якогось рода контролю супротив вносеторбів.

Розходит ся о се, щоб не вписувано учителя в его табеля кваліфікаційу: „Се

молодо-Чехі!“, если він дійсно належить до той партії і не має чого встидити ся сего. Таке він не запродав свого політичного пересвідчення, коли став учителем. Учители, котрий не має ніякого політичного пересвідчення, не варт бути учителями, не варт виховувати нашої молодіж, бо він виховає лиш підлядбів і політичних евуахів. При том же се рівнодушю, чи він Немець чи Чех, чи ліберал чи кзериал! Учители повинен мати не лиш все свою гадку, яку дитву ему розум; его не треба привозювати, щоб мав лиш ц. к. остемиливане пересвідчення. Розходит ся, щоб пересвідчення політичний учителя не були предметом записок в табелі кваліфікацій, розуміється, доки они не протипротивлять законам.

Мій учителями а наставниками повинно бути взаимне довіря, учителя не повинен зваднувати собі лизуєством і підлотом прихильності вносетора! Потрбуємо учителя, котрий мав бы свій характер, на котрий не діяв бы кождий подув вітру з Вація! Нема більше вужденного чоловіка по-надь такого, котрий робить все за дня о собистих користей, не се, що ведать ему закон, а се, що хоче его „наставник“. Мы не ждали б зміны закона, если бы бачали, що сей закон виконується справедливо.

Отж і тепер, одні учителя в Малих Часовичах хотів мати віддати про Коменского. Маю всає поважанье передь тамошніми староство — але він мабуть не знає, що робить — і наказав сеї віддати. А причина казав? В тім, що учитель не постраз ся о дозволу на віддати. И він не смів мати сего віддату доси, доки не буде дозволено. Я не чув ще в житю, щоб учитель потрбував дозволу на свій віддати.

Але чи може оно ниніше бути, если на чолі міністерства просвіты стоить чоловік, що поважнє ся збезпечити память найбільш шого педагога на світ! (Примий одсека: Haha! Haha mu! Скандаль!) Чи може ниніше бути, если находить ся малесенький епінон, що не в силі назвати понятя его значіння, що простиають свою руку на герб на родных та гадають, мов бы були в силі заганяти світло і перешкодити просвіті, если в свій нарлючій аухалості споганять славу мужів, котрих цілий світ поважає. Але ті злочинні рука, що піднесли на нашого Гуса і Коменского, певно будуть відтручені.

Чеській народ не стерпить, щоб при сконі 19 століття доживувалося память нх великих мужів, котрих почитав назавує навів уривател просвіты в Немецькій. Деінде такий міністер не смів бы в 24 годни оставати на своїм уряді, та лиш у нас в Австрії, де родив ся Коменский, можливо, що такий парвені смів поганити і ганьбити Коменского.

На тім закінчив д-р Герольд свою промову і по переговорах намістника в маршалком уділив маршалок натану дроз Герольд за его высказ о міністра просвіты. Але до одсека, котрим заявлено прязанье поодинокам уступам промову д-ра Герольда, прилучили ся без вымин обі партії чеські, як молоді-Чехи так і старо-Чехи, — так сильно вражене нх чувство патріотичне казав міністра просвіты що-до торжественного святкування памяти Коменского.

Пробы нашої організації на полі економічній.

(Статья надослана.)

III.

Друга справа, яку піднести належить, то конечность частого протіврювання торгових цін товарів, особливо по складах провінціальных для конкуренції локальной, и

сліджена місцевих відносин торгових, змій в локальній подаж и в попыт давого артекулу, а в слід за тим і потреба помічвання можливої флюктуації цін того артекулу в певній місцевості. Высота цін, котру управляют у нас центральна управа „Торговль“ після т. зв. технічно „власних коштів продукції“, а то після высоты фактуры, коштів перевозу, оаковання и якогось проценту на інші видатки адміністративній склепу та товариства и на малый выск, залежать також завжди від відносин місцевих дотичного складу, від цін конкурентного локального торгу та від відносин між попытом за дотичним товаром а подажю на місце продаж. Отже особливо начальни фізі провінціальных, котрих правельно „обязує“ — становить їм ціну товарів центральна управа, повинна бачи назирати флюктуацію цін якогось артекулу в дотичній місці. Нема вправді случаю, щоб ціна складу „Народной Торговль“ сягнула де-небудь по-надь цін місцевого торгу, але за то дотичнє може — при неогладі — протівно, що в власню шедю продает ся щось по цін вільній, а самому обсягу при локальній закупі того товару прийдеться заплатити науючу там ціну вышу.

Случай такий зйти може именно тоді, коли подаж якогось набуваного на місце артекулу, котрого попыт за дня конечного потреби ніколи значно не зменшує, часом случайно упаде. Устойна его ціна мусить очевидно підвестися а він стає на місце-віль торг дорожній. Допустим отже не догляд такого місцевого підвищення цін в складі нашої „Торговль“, то хоч розуміється, що за дня виспо ціна вилуєсь-бы до неї консументы з закупом того артекулу, то все-таки „Торговль“ не віднесла бы з того пожаданого користи, бо через се вчертав бы скорше запас того товару, а склад сам мусить бы обиде набувати его на місце по цін значно дорожній, або сироважуєт его ад сашим дорогою центральна и повонить кошти спеціального транспорту. Отже в такий случаю з конкурентція місцевою ціною не віднесла бы „Торговль“ такого успіху, який відноситься на той дорожній заведбів при товарах закупі ен gros дорожню складу центрального.

З того виходить, що діловодцям і складбів філіальных належить — не полишаючи нх в тім напрямі доволності — дати певну автономію в регулятиві цін в локальній для деяких артекулів, особливо закупі місцевого, а надто, що на начальнибв філіальных вибирати належить конечно людей досвідчивших в купецтві, котрі суть в силі не тільки переводити указы заруд институції, але вложити в самостійно повести філію в дусь ен загального и місцевого призначеня, орієнтуючись быстро середь локального руху и відносин торгових.

Що до посліднього дасть ся підвести, що заряд товариства вдов люе вимагає в указавім напрямі та що він хба в браку купців старших обеджує часами ті місця силами молодими.

Будучи вже при предметі, дотикаючій персоналу нашої „Народной Торговль“, згадати ще мусимо про засади, котрим руководить ся в руководитися повинна й на будуче управа сеп институції що-до персоналу.

Заряд товариства бореть ся в початках з многими перепонами, казав довед до того, що згуртував вібни ірупу людей, для институції серцем и трудом відданных. Як з одной стороны без пошадь прогонувать таких, що спроневерювались основі совѣстности в интересі, так з другой умів та више оцінити и відзначати людей, котрі щиро помагали управі днати сю на родну институцію до поважного ен призначеня и доводити ен до чим-разь красивих успіхів.

По тих кількох гадках, які насунались нам з ератичного боку, а дотикаючих діяловства и організації сего народного підприємства, повернім знов до первотной, провідной нашої мысли, зглядб до питання: на скільки ся проба сил наших, сеї примір веденя институції економічної увіятри нас може о наших здібностях — стрівуватися и в дальшій організації на полі народно-господарчій — в організації асекураційного товариства „Дістерт“, — та чи знайдуть ся у нас до того сили „фахові“?

Як раз примір веденя и успішная „Народной Торговль“ кривить нас в тім пересвідченю о наших силах та спроможности — и мы сільно можемо сказати, що вон-б мало ходати лиш о провіді, о людей „фахових“, то буда-б се ще невелика журба, бо таких мы середь себе знайдемо.

В роц 1883, коли засновувало товариство „Народная Торговля“, та сама вестія про недостатку сил фахових найтяжше томия основателів. Рыч тут була ще труднійше, бо від дикторбів и сил бугхальтерійных та кулечных почали а на селопових помічниках торговельных скінчивши — не мала мы Русины нікого підготованого. Другой такий институції торговельной в краю не було; діло, яке мало вводиться, було чимсь зовсім новим, не так, як асекураційное товариство „Дістерт“. И як же діло пошло? Чи може не знайшлись люди, що почли институцію уміло и — як бачимо — на крайній конец?.. Правда, з воздуха она нам не вали, но они виробились на „фаховых“ и мабуть вей, в справах обзнав, згодять ся на то, що тільки більше реалізон участі оеред нашої суспільности для справы „Торговль“, а ті люди поставлять нам фінансову скелю, котра сільно причинить ся до економічного поступу

нашого народу!.. Як раз та конечность большон чиннов та реального участя нашего загалу — то улюбів высшего розвитку „Народной Торговль“.

Дописи „Дѣла“.

З Турчаньского.

[В справі правописній.]

В царстві турецькій велана заваруха. Підписи протів фонетичи сшлють ся, як з рукава. До тепер при давав в тім куті на одо селю одні, а найбільше два люди писемний, а тепер всі роздумують надь петицією нашої академії науков „Русской Раді“ и підписують ен, стаючи, розуміється, в обороні „живеєних справ Руса“. Ода рука розписав на сто бибів, и не дивно, що чело протестантів росте на потуху „Русской Раді“ и „Галицкой Руса“. Жаль великий, що коли иде о правиво живеєнай справы народній, многі люди и нацєм румити не хотять!..

Чую „поважній“ докази протів фонетичи: „реформа правописи не на часі“. Наша академія наукова „Русская Рада“ до судного дня буде стояти на тім, що реформа правописи не на часі. — Де яка бесіда без граматика? Ну, у нас поалать всі граматика, як а реформируют правопис. Але найбільш тарав захва передь крпость деяких політків такий: „Австрійске правительство не справне на реформу правописи, бо Россия буде вмести думати Поліаків и Немець“. Звычайний чоловік не розаяже тоя уловон загадки. Мы Русины певно не тішимо ся з того, коли М. сказв кого небуде думати, а найбільше нас, але за-для реформы правописи у нас не буде им горше, так як и наша нинішня правопис не поправит нх положеня.

Я при ршенію справы правописи держу ся приповідни: „Шведь знай свое шество, а до краєцтва не їтайсь!“ В цілкій світ ршаню о акой-небудь справі люди по-знакомлені з нею. Маємо, Богу дакувати, вже досыт споре чело учителів праціуючих на полі рускон бесіди и ен граматик. Тія зятони певно ліпше будуть знати, яон реформи потребує руска правопис, аніж люди мало знаючі дуса рускон бесіди. До людей фахових маю поває довірї, бо доси они не провиняли в своих поступках нічого такого, щоб на тає довірї не заслугували. Оан при укладі своих уваг будуть мати в згляді выключно добро Русинів: улешити науку найшршамь верствамь народу и вліти любовь до своего рідного.

Поки справа шля властивою дорогою, люди спокійно вижидали ен ршеня. Тепер не годить ся мовчати, коли ршавє справа важна для народу руского, а ліпшу будучасть треба ставати по-надь всяей взгляды. Пашу отей стрічки зб своего и поблизкого кута, щоб вагу підписов звести до властивого именника и подати, кому треба, міру до нх оцанк. Выдѣл „Народной Раді“ в Турцѣ выгозовав протест протів реформы правописи. Тільки-ж о тім намір члены не знали нічого и повний выдѣл надь тою точкою не радив. Деякі члены певно згодались бы на протест, але деякі в П. послідній суті того пересвідченя, що о правописи в школах мають в першій лінії ршати учителя руских шибл в рускон бесіди, а шиблій властї мають при ршаню тої справы важнїе голює хба фаховых людей!

Член турчаньской „Народной Раді“.

З Кракова.

[Донесеніє в справі памятникіи длі Шевченка.]

„Комітетъ ініціативы“ зібѣ ся через свого відпоручника з краківським послом д-ром Вайгель, членом „комітету патьох“ [komitet pięciu] т. е. тисенійшого комітету, вибраного в лона обширнійшого комітету для будови памятникіи Мицкевича в Кракові. Д-р Вайгель повинформував нас, що зявляючій комітет не обявляють законы о заязуваню товариств и що не потреба статутів подавати до намістництва, як то нас перафно повинформовано. Заязуванье комітетів, видає, не передвдженя рѣч в конституції нашій и длатого, на наше счастье, не обородною островомь юридичных формальностей Потреба тільки по заяваню шршого комітету повдматти намістництво и просити о позволеніє збараня фондів.

Мы перетіао загадали була сикати обширнійший комітет до Львова на день 24 марта, щоб, користуючись присутністю В. посла, та зглядом В. патриотів на збори „Просвіты“ могли збрати ббльше чело членів з провинція та з Буковины. Одобря ж за для тих же мотивів мы ршались ниніше. Заязавши, що засіданя соймов, загальній збори товариства им. Шевченка и „Просвіты“, при радикалб надь вѣзана провінціальных, ненадній выборы до сойму буковиньского — зборбували видѣльших наших людей, мы уважам, що з інтересі найбільшого успіху справы памятникіи треба збране шршого комітету відложати до часу, коли передові наші люди будуть свободнійші.

Тимчасом може, у кот охота и вагда, за гбдним признав приміром п. Ирины Герасимовичевон збрати фонды на памятник дорожні складок, льотеріи и т. д.

За комітетъ —

Яков Невестуков.

вбдстави до Мункача и замкнуті в підземній язвиці.

Вість про збурення замку Фалек, пійманье графа Кугарого та побѣду австрійского войске, привнесу высланным куріером від Текелого в замок мункацій, привала Блена дуже утішно, але локальній Софія она привскорила грб. Софія не могла переболѣти и пережати того, що вфроломий Текели, получивши ся з нехростами, став воявати протів християньского цѣсря Леопольда, котрий за посередництвом Софіи не лиш позволяв на вѣчанье Текелого з Бленом, але віддав ему добровольно все до родины Ракочих привалаей замки и села. Софія, двавшись дальше, до султана Магомеда IV намірѣ поставити Текелого королемь угорским, привалака Блену до своих смертних постелі и тут, высказавши їй велике недовольенє та предсказавши Текелому, їй и ен дѣтям, послѣднимь потомкамь Ракочих, сумный конец, гівно росстала ся з нymi при відході до вѣчности.

И дійство, незадолго по смерти Софіи, и по пышномь ен в мункацій замковій каплиці похороні, відбудо ся величаєе торжество при войсковій параді в турецькій таборі в Бесеку, де в присутствіи Блены, старшны турецких и численно збравых магнатовь мадарскихь доручено Текелому дарунокъ султаньскій — дорожнюу шаблю з вышавым золотомь кафтаномь, при чомь при выстрѣлахь гарматныхь окликаню его королемь угорскимь. Але Текели не приняв титуду короля, лиш титул князя та губернатора Угорщины. По відбувмь ся торжестві повернув Тивелі з Бленом до Мункача. Хоч він дуже любив свою жену и по-трібно в доброй та лхой доли, то не мбг тов любови перенести на ен дѣтя, особливо на пасерба молоденького Франца Ракочого.

Текели знав о тім добре, що наколи Франц в юрості и стане поволѣтнимь, то Текели мусить уступати не лиш з красного замку мункацкого, де проживав не одау шазаву хвилю, але мусить віддати ему и все другі місцевости приналежні до Ракочих, котрим завѣдував за час его малолѣтности. З той причини зродилась в серці Текелого завист и ненавист, и він став обходити ся з молоденьким пасербомь остро, ба навѣз не людяно. Не вважаючи на молоді лѣта Франца, Текели наражував его на велику небезпечность при кованыхь вѣдах, польоваыхь, войсковыхь походахь и т. д., — все уважувадо на те, мов-б він хотѣв позбутися пасерба з сего свѣта. Коли по довахь утяжлевыхь маршяхь розложилось войско таборомь в поля, Текелому же припосолено догбдний наметъ та доставлювано здорову поживу, молоденькій Франц Ракочій мов-б належав до службь Текелого, мусѣв стояти на змий и слоті, спати на земля під голымь небомь, та голодъ зносити. Блена не знала о тім, бо як Франц не жалував ся передь матерію, такъ казавъ вон и своему прабоному слугѣ Кеурочому повѣдомляти матір о поступкахь вѣтима. Текели посував ненависть до своего пасерба до того степеня, що хотѣв его навѣз отрута, але вѣрній слуга Ракочихь Кеурочий, назвирючи старанно за Францомь, сляс его від тоя великой небезпечности, а зарозомь повѣдомив Блену и она відъ сѣа хвалі берегла сына не случасяючи его з оей. Провадяє Боже не дало Францова загинути. Загартований відъ молодихь лѣт в тажкой школі житя, вирбѣз він з здорового и красивого молодця.

(Дальше буде.)

ПОДЛЕЖИ ЧИСЛЯТЬ СЯ ПО 10 КР. ЗА 1 ЕДИН. ВРЕМ.

Сегодня середь блестящих выставок монета шептала его имя — и коли вже замовкла музика й затихла пісня, а люди розойшлися і зникли мій привид, — то ще й тепер складають ся мені під пером два слова: Слава Івану!

Надбслане.

Д-ръ Василь Дѣдошанъ
отворивъ канцелярію адвокату
ВЪ БУЧАЧИ 4220 10—20
при улиці Корольова въ домі Блюмрайна.

Найдеште жерело предметъ оптичнхъ у Львовѣ
подо **„КОПЕРНИКОМЪ“**
ул. Театральна ч. 6 (плнхъ св. Духа)
напритивъ головного одаку.
Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электрнчн, райсайцы, и т. п. по цѣнахъ найдешнхъ. — Репараціи найдешне и найкорше.
Замовленя въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Розмышленя о страстехъ
Господа нашего Иисуса Христа, душеполезне чтеніе на великій постъ. Цѣна 30 кр.
въ пересылкѣ почтовою.
КОРОТКІЙ ВЫКЛАДЪ
НАУКИ ВѢРЫ и ОБЫЧАВЪ
въ додаткомъ
Рѣкъ церковный.
Цѣна 80 кр. брош. а 95 кр. вразъ въ пересылкѣ почтовою. 4205 5—6
Набути можна у о. Аиат. Долинського въ Якторовѣ почта Перемишляны.

Вже печатае ся осмый выпускъ сочиненя подо заголовкомъ:

Житія Святыхъ
гр. кат. Церковно почтатныхъ на каждый день въ роцѣ.

Цѣле сочиненіе буде снимати 115 друкованихъ аркушѣхъ звычайного формата (въ 12 выпускахъ по 9—10 аркушѣхъ друку) або въ IV томахъ и укрѣпчати ся друковати въ протягу 1892 р. Пренумерата на цѣле сочиненіе (въ почтовою пересылкѣ 8 ар.; по выдрукованю вѣхъ выпускѣхъ буде цѣна сочиненія підвищена на 10 ар.
4206 3—10
Иларіонъ Гмитрыкъ
профессоръ религіи въ ц. в. гимназіи въ Сажборѣ.

ОПОВѢЩЕНЬЕ

о маючихъ вѣдбути ся Загальныхъ Зборахъ Товариства задаткового зареєстрованого зъ ограниченою порукою въ Белзѣ на дню 11-ого цвѣтня 1892 о годинѣ 10 передъ полуднемъ въ сали парадѣ кор. вольного мѣста Белза зъ слѣдующимъ порядкомъ дневнымъ:

1. Вѣдчитанье протоколу зъ послѣднихъ загальныхъ зборѣхъ.
 2. Справозданье зъ дѣяльности за роцъ 1891.
 3. Выборъ комисіи ревизійной до справдженя предложеныхъ справозданъ рахунковыхъ.
 4. Внесеніе Совѣта управляючого о удѣленіе абсолюторіи для Дирекціи.
 5. Роздѣленіе чистого зыску.
 6. Выборъ Совѣта управляючого на трѣлѣтній періодъ.
 7. Внесеніе Совѣта управляючого що до затвердженя Дирекціи.
 8. Внесенія самостѣйной.
- 4248 1—1
Белзѣ дна 30 марта 1892.

Дирекція тов. Задаткового въ Белзѣ
стотаршеня зареєстрованого зъ ограниченою порукою.
Паславскій. А. Гросса. Яхимецкій.

ФАБРИКА X РУКАВИЧОКЪ
вѣдзначена на краєвыхъ выставкахъ
дипломомъ почетнымъ и державнымъ медалемъ
І. Н. СПОЖАРСКОГО
у Львовѣ при ул. Галицкой ч. 20
поручае ся ласкавымъ взглядомъ лишь зъ власными выробами рукавичокъ, та зъ всѣякими рукавичничими роботами. По стальныхъ и умѣреныхъ цѣнахъ.
4241 1—6

ИСИДОРЪ ВОЛЬ
ул. Сикетуска ч. 6 у Львовѣ.
Одинкой и выключной для Галичанъ
СЕЛАДЪ РОССІЙСКОГО ЧАЮ
основанный въ 1870 р.
ЦѢННИКЪ
Поручае правильно каждого тыждня свѣжій транспортъ найбѣшшего чаю зъ Москвы и поручае его посла приложенію емоу цѣннику.
Замовленія выговняються совѣстно и скоро такожъ за публѣлатію опаківанье франко.
Особливу увагу звертае на 3 знаменитіи сорты К. и С. Попова.
ЦѢННИКЪ
Кайсовъ { знам. чорный 1 60
 { melange 1 80
Souchong { одичный 2 30
 { выключный 3 30
 { melange P. 3 30
Melange караванный 4 30
Fu-czu-Fu { н-р I. 3 00
 { II. 4 00
 { III. 6 00
К. и С. Поповъ { 1 рб 60 I. 2 40
 { 2 „ 50 „ 2 40
 { 3 „ 50 „ 2 40
Высѣвки { одичный 1 60
 { prima 1 80
 { non plus ultra 2 50

Поезды зельзничі

посля часу такъ званого „середно-европейского“ вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхотять зъ Львова.
Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславава и Гусатина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станіславава. — 7:48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станіславава и Гусатина.
Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станіславава и Коломыи. — 8:40 рано Поездъ поѣханный до Станіславава, Черновца, Яссы, Бухарешту и Гусатина. — 3:54 по полудню. Поездъ особый до Станіславава, Черновца, Яссы и Бухарешту. — 9:48 въ вечерѣ. Поездъ особый до Станіславава, Черновца, Сучавы и Гусатина.

Въ напрямѣ до Велая: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Велая и Сокаля. — 5:40 по полудню. Поездъ мѣшанный до Равы руской.
Прихотять до Львова.
Въ напрямѣ до Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полудню. Поездъ особый до Стрыя, Хирова, Гусатина, Станіславава и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый до Нового Санча, Хирова, Гусатина, Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.
Въ напрямѣ до Черновца: 6:17 рано. Поездъ особый до Сучавы, Черновца, и Станіславава. — 1:23 по полудню. Поездъ особый до Бухарешту, Яссы, Черновца, Станіславава. — 7:23 въ вечерѣ. Поездъ поѣханный до Бухарешту, Яссы, Черновца, Станіславава и Гусатина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особый до Коломыи, Станіславава и Гусатина.

Въ напрямѣ до Велая: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный до Равы руской. — 3:46 по полудню. Поездъ мѣшанный до Сокаля и Велая.
Аншѣ розкладу вѣдъ на шляхахъ зельзничі державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стациі по цѣнѣ 6 кр. зъ прѣмѣнникъ, — а книжочка въ форматѣ кишневѣмъ по 5 кр. за штуку.
Коли годинникъ часу середно-европейского показуе годину 12-ту, то вѣсказуе годинникъ въ Черновцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихотять до Львова.
(Посля годинника львовского).
Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудню поездъ поѣханный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особый.
Зъ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 38 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудню поездъ поѣханный — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.
Вѣдхотять зъ Львова.
До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудню поездъ поѣханный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.
До Подволочиска: зъ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудню поездъ поѣханный; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

Прихотять до Львова.

Въ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудню поездъ поѣханный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особый.
Зъ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 38 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудню поездъ поѣханный — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.
Вѣдхотять зъ Львова.
До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудню поездъ поѣханный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.
До Подволочиска: зъ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудню поездъ поѣханный; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

КУ-

фры, торбы и всѣякіи при-
боры до подорожи

найдешне въ торговлі
товарѣхъ модныхъ и бѣла муже-
ского, приборѣхъ туалетныхъ и т.п.

Павла Лянгнера
передъ тымъ
Браты Лянгнеры
Львовѣ, улица Галицка ч. 16.
Цѣнники на жаданье даромъ.

Приняиный вѣбрѣ для приватныхъ особъ даромъ и оплатно.
Книжки зъ вѣбрами для краєвѣхъ неоплатно.

Матеріи на убраня
Перувіенъ и Доскнѣхъ для Впр. Духовнства
принисаны матеріи для ц. к. униформѣхъ урядничихъ,
такъжъ для ветеранѣхъ, сторожи огневой, гимнастикѣхъ и на либерію,
сукна на бляды и стоны до граня, гуна
такъжъ непромакаемъ на одежи ловецкѣхъ матеріи до прани
Плѣды до подорожи вѣдъ 4—14 зр.
Хто хоче купити добрый, ретельный, тривкій, чисто вонный матеріи
а не дешево драпье, котре продается по закупкахъ и не оплатитъ
ся за вылату краєвку, сей ний удасть ся до

John. Stikarofsky въ Бернѣ.

Сукна на складѣ все по-надъ 1/2 міліона ар.
Наибольшій складъ сукна на континентѣ.
Остерѣгану проте П. Т. Публику особливо передъ тымъ фирмами,
котры дають „останки“ по 310 метрѣхъ довгы и такъ званы „вѣд-
тинен“ на одежи салдоновъ.
Вже та равномѣрна довгота вказуе на обманство. Сй останки
суть зъ старыхъ, алежалыхъ и перовипроданныхъ матерій вытнаны.
Се драпье котре тѣ фирмы купуютъ зъ 2 або 3 руки, не вартѣ
и третины цѣны.
Росылася лишь за посѣбитатомъ, понадъ 10 зр. — оплатно.
Переписка ведеть по нѣмецки, уторски, чеськи, польски, италійски
и французски. 4203 5—10

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

В. КАЛАТЪ
у Львовѣ
улиця Доминиканьска, число 3
поручае свою
РОБОТНЮ
дамскихъ суконъ и конфекцій.
Замовленія выговляють въ найкоротѣйшѣмъ а
означенѣмъ часѣ, прикладно и элегантно, по най-
умѣренѣйшимъ цѣнахъ. 4299 4—4

Пошукое ся

учителя домового для дѣтей зъ
шкѣль народныхъ. Близша вѣдо-
мѣсть у о. Т. КЕКИША въ Ду-
4232 саконѣ, почта Ячннѣ. 3—4

Молодой чоловікъ
гладяе лекціи на село; може кромѣ
предметѣхъ школьныхъ удѣляти
науки сѣбѣ сольового або хо-
рального а такожъ гры на форте-
пьянѣ. — Близша вѣдомѣсть въ
4243 Адміністраціи „Дѣла“. 2—4

Смукотъ
въ котромъ остане матѣрь а жена
писеря разомъ зъ семѣро дѣтьми,
такъ великій, що равняе ся смер-
ти! Мужъ мой лежить уже вѣдъ
пѣтвора року слабий, а тутъ не-
званный гдѣе зъ браку средствъ
до жнтя. Удаю ся яко матѣрь въ
имени Бога до милосердныхъ сер-
дѣцъ своихъ Землякѣхъ и прошу
о поданье помѣщоня руки.

Марія Скурка въ Тарновѣ
улиця Затыльна ч. 1. 4203 1—4

Повѣсти О. Федьковича
ЧАСТЬ I.
Сторѣнь 1—78. Цѣна 20 кр.
(съ пересылкѣю почт. 25 кр.).
Достати можна въ друкар-
ни тов. им. Шевченка у Льво-
вѣ и въ книгарни Ставроп-
гійской.

Не заведутъ
и певнѣ въ розчинѣ
славный прасованій
ДРОЖДЖЪ
зъ фабрики Ад. Нг. Маэтиера
и сына у Вѣтми St. Marx.
Головный и выключный складъ
для Галичанъ въ торговлі
Кароля Баллабана
у Львовѣ.
Проститъ ся Впов кліентѣхъ
въ провинціи о скорѣ замовленія,
щобы можна выслати дрожждѣхъ на
означеный часѣ. 4246 1—3

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
ціалістѣ въ выготовляванію уни-
формъ для урядничѣхъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
трѣный складъ одежи мужеской и
дитячьей. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплаты
остаю зъ высокаымъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітуль на ч. 2

Новы униформы
для урядничѣхъ державныхъ зельзничі
могутъ Вп. уряднички одержати
въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ
своимъ солидності и ретельности фир-
мѣ по найбѣшшимъ цѣнахъ и най-
лѣпше выготовленій.
Рѣвно

ДІЛЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушів свят) по 5-й годинах по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Ділло.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Ділло“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газети ул. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Ділло“ і налісність за інсерати платити у Львові.

Предплата на „Ділло“ з літер. додатком

в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 зр. на пів року . . . 9 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 18 зр. на пів року . . . 9 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи повертають ся лише на поштових листівках. — Рекламні неопечатані зовні б'ють порте.

Позначки членів коштують 8 кр. а. в. Оголошення приймають ся по 1-й б. б. одинокі строки інсератом за рубр. „Надбавка“ по 20 кр. а. в. Подписи членів ся по 10 кр. б. в. етикетки.

Справи соймові.

На вчорашньому засіданні соймові полагодились дуже важку справу — піднесення годівлі худоби в краю.

Комісія господарства крайового виступила перед соймом з проханням нового закону о ліценціюванню бугаїв і удержуванню бугаїв громадських та поставила отей внесення:

1. Поручає ся виділити крайовому, щоби порозумівшись з комітетами центральними галицького товариства господарського і крайового товариства рільничого, виготовив ескіз універсальний прохання до закону о годівлі (закону о ліценціюванню бугаїв і удержуванню громадських бугаїв), а то для поодиноких полос і цілого краю.

2. Основує ся сталий фонд для годівлі в квоті 50.000 ар., щоби удержати позичку тям громадям, котрі після закону о ліценціюванню бугаїв і удержуванню громадських бугаїв будуть мусіти постаратися о громадського бугая а не мають достаточних на ту ціль средств. — Сей фонд буде окремо адміністрований а зворотні удержанні з нього позичку будуть вертати назад до того фонду. — На основанні сего фонду буде вставлятися в крайовий бюджет в 1892 р. почавши, через чотири роки, по 12.500 ар. річно.

3. В крайовий бюджет буде вставлятися через 10 літ, в 1892 р. почавши, квота 30.000 ар. річно, на інші средства піднесення годівлі худоби, а головню на субвенцію для розповсюдження оборт, на купно равських бугаїв, премій и т. п.

4. Поручає ся виділити крайовому, щоби виставляв ся у правительстві на цілі, наведену під 3), субвенцію з державного скарбу по 30.000 ар. річно через 10 літ.

5. Поручає ся виділити крайовому, щоби вбавляв виділи позички до участі з позичковий фондів при видавках на піднесення годівлі в повіт.

6. Поручає ся виділити крайовому, щоби при удержанні позички і запомогі, агаданних під 2) и 3), уважався в першій лінії ті повіти, котрих репрезентації причинають ся своїми фондами до видавків на піднесення годівлі худоби в повіт.

7. Поручає ся виділити крайовому, щоби постарав ся о відповідний статут для „товариства для годівлі“ в „спілку удержування бугаїв“.

8. Поручає ся виділити кр., щоби постарав ся о відповідний відомостям краю подручник о удержуванню бугаїв громадських.

9. Поручає ся виділити крайовому, щоби порозумівшись з центральними комітетами галицького товариства господарського і крайового товариства рільничого, уложив програму вистави худоби враз з преміюванням

годовельників, та щоби ті вистави відбудували ся через довгі літа у всіх околицях краю.

При сих внесеннях комісії поставили деякі члени комісії поправки, з котрих прийнято отей: поправка гр. Вол. Козьбродського, щоби до 8-ми точок додати: виділи крайовий має видати подручникам годівлі рогатих худоби, призначений переважно для менших власників а уважався різними в годівлі по поодиноких околицях краю — а яко 10-ту точку, щоби задрожучі учителі рільництва займали ся переважно тепер популярними викладами годівлі худоби. Щодо субвенції крайової прийнято поправки гр. Стан. Баденію і Скальковського, щоби датови крайовий по 30.000 ар. річно вставати до бюджету аж на 1893 р., а першу рату на сталий фонд позачисловий виплатити в квоті 15.000 ар. вже 1 липня с. р.

В самім прохання до закону не було значущих поправок, крім поправки комісії правительственого, котру й прийнято, до § 22-го, що „сей закон прийнятий і до обшарів двірських на сільсько, що також и на обшарах двірських лише ліценціюваний бугай може уживатися до розплоду чужої худоби“.

З промов, виголошених при дискусії, виголосив промову пос. Гуриак и се підняв не лише сам референт кн. Ад. Сап'га, але ще й на вчорашній засіданні згадав про се з признанням гр. Войт'а Дьдушицького.

Вчора відбула ся конференція в справі фінансовій при численній участі послов. Досить оживлену дискусію ведено надзвичайно, чи треба ввійти на дорогу конверсії, чи в дотеперішній спосіб покрити часті недобори бюджетового позичкою з незначущим підвищенням додатків.

З значущіших послов за конверсію заявили ся: Дунаєвський, Романович и Мархвицький, против конверсії Меацнський и Войт. Дьдушицький. Але сі розправи не довела до ніякого результату.

Субкомітетові бюджетової комісії генеральний справознавець бюджету гр. Станіслав Бадені пропонує внесення, щоби для часткового покриття недобору крайового фонду в 1892 р. наложити 39-градячаровий додаток до безпосередніх податків, се 6 о 3 кр. більше як в 1891 році. В цілі покрити проханий недобор гр. Бадені пропонує, щоби затулити позичку на суму 1.600.000 ар. готівкою на 4%, а до того внести, щоби в. виділові пропонує, щоби на наступуючій сесії соймовій пропонує, щоби план фінансової операції, котра дає б сойму можливість через цілий ряд літ видати нормального бюджету крайового покрити без підвищення додатків и не затулити щорічно нових позичок після дотеперішньої практики. — На тій конференції були присутні: всі члени виділу крайового и 17 послов, а між ними и о. Святийський.

Сойм крайовий.

XVII-те засідання, III-ий сесія, VI-го періоду, дня I-го и II-го цвітня 1892

Донісень, о 8-й годині ввечері.

Ухвалено прохання до закону о ліценціюванню бугаїв без значущіших зміни в проханнях комісії.

Комісія школи дає справу з внесенням послов Цоля, Мадієвського, Асикса, Крамарчика та посла Окуновського в справі зміни закону з 1 січня 1889 р. о відносинах правних учителів народних.

Комісія пропонує зміну артикулів 4, 8, 11, 12, 13, 14, 15 и 16 закону з 1 січня 1889 (В. з. кр. ч. 16) а крім того вносить таку резолюцію: На покриття видатків, які настануть при новій школі, вставляє ся на сей рік до бюджету крайового фонду школи 95.000 ар.; — визнає ся правительством а зглядно крайову раду школи, щоби істнував школи фінансовий заміняти на школи етатові; — та щоби у всіх школах однокласних до п'яти посадах учительських етатових одна з них була установлена яко посада молодшого учителя, а в школах о більше як п'яти посадах учительських етатових дві з них були установлені яко посади молодших учителів.

Першій забрав слово пос. Антоневич и высказав загальний погляд на шкільництво народне. Згадав про те, теперішню систему и плану науки, визнає хибну засаду, котрою руководять ся наші власті школи, мов би язык викладовий був не средством до науки а цілю. Просить о поміж матеріальною при закладанні и будові нових шкіл, а спеціально висловив кілька побажань, які випливають з тієї справи. Рівно як высказав бажання, щоби презентовавши учителів віддати назад громадам. Вважає просить, щоби школа народна не була ніколи арештою політичних агітацій. Виховані молодіж повинні мати цілі: заохотити моральність и релігійність в серцях та збудити замишленість до сільської господарки.

Пос. Войт. Дьдушицький згадав, що мабуть теперішній жертви, які край понесе для поліпшення матеріального бату учителів, не вдоволять знові учителів и що все будуть віддавати голоси до дальшої реформи в тім напрямі. Не можна брати за але учителів сего, що старують ся о свою долю, але з другої сторони ті змагаю не повинні йти за далеко. А що ті змагаю суть, ви-

на в тім теперішньому фальшивому понятті о задачі учителя. Учителі не повинні віддавати за далеко від селянського стану, а повинні повинні бути лише вмісцем, яким має стати той селянин, щоби з'єднати для себе загальне поважанье, на яке заслугоє. Рівнож и сам будинок шкільний не повинен бути палатою, лише вмісцем хатою селянською.

Пос. Крамарчик виступає против піділу учителів народних на п'ять класів. Такий піділ не відповідає дійсним потребам, бо н. пр. аж 44 м'єстоць, в котрих суть уряди, зачислено до четвертого класу з платною бодай 400 зр., на рівні з найменшими м'єстоцями. Ставляє поправку, щоби ті м'єста, де суть староства, зачислити до окремих класів з платною бодай 550 зр. Таким способом було би аж шість класів. Рівнож згадав про доконечну потребу піділу учителів на м'єстах и сільських.

Віцепрезидент д-р Божинський називає м'єстами се, що говорять ся, щоби учителі вже в теперішній ставі розвитку нашого селянства були селянином, — після его гадки учитель мусить виростати ся до певної міри від загалу, середь котрого він має ширити просвіту. Що-до піділу учителів на м'єстах и сільських, — то сего мабуть не треба, бо краєва рада школи виготовила окремі пляни для науки в школах м'єських и селянських, та міністерство просить мабуть їх затвердити, а після тих плянів буде накласти учатися в семінаріях и вимагатися при испытанні що виного від учителів сільських а м'єських та се буде зазначувати ся в патентах. Відтак пропонує деякі выскази пос. Антоневича що-до ділянки крайової ради школи. Рівнож и будинки шкільні не суть палатами, бо краєва рада школи дає як найпростіший и найдешевший пляни.

Пос. Войт. Дьдушицький заявляє, що высказав свої переконання — може и радикальні — що до шкільництва, але ані не гадая поведати кр. ради школи, ані не навідають своїх поглядів.

Пос. Рутівський критикує поведенье крайової ради школи що-до розділу учительства на м'єста и сільська. Рада шк. мабуть за сміло бере ся до діла, не відікавши ся до сойму и не засягнувши оціні. Если се буде переведене, тоді мабуть не стане учителів народних, бо ніхто не схоже марнувати свій в'яз на селі без вигляду и можності на перенесенье до м'єста на більш посаду. Боят ся, чи ті експерименти кр. ради школи не стоять в звязі з чимсь іншим, а саме з тим, що сказав презес академії наук гр. Тарновський. Сей муж высказував ся, що найліпше було би організувати народне шкільництво на взір французьких „братчиків шкільних“, чина котрий для любови Бога и ближнього взяв

Ніч перед Великоднем.

(Оповідання: Вол. Короленка.)

Велика субота 188* року.

Сумрачний вечір війшов уже давно на онімуду землю. Огріта через день и тепер ов'яла р'єкмих леготом в'їного, весняного холоду, она здавало ся в'ївою вод дихала повним грудим; з'ї того вод'їху, вод'їваючись в'їлучає величаво св'їтлого зорстого неба, піднімала ся б'їлавий шрак и мов'ї в'їлуби казильяного диму уносили ся в'їгору на прив'їт наближаючого ся св'їта.

Довкруга було тихо. Невелике губернське м'їсто Н., ов'яне ц'їле сумрачним холодом, притихло до дождяного хв'ї, коли з'ї высоты веж соборно рознесе ся першій удар звонів. Однак м'їсто не спало. Жит'є зб'їгло з'ї улицы до внут'ї домів — до домів багатих и чемних х'їлянок, що лискот'їли ясоним в'їкнами, и — там с'їховало ся. Над м'їстом, над полями, над ц'їлою землею уносили ся незаметний подув наближаючого ся св'їта Воскресенья и Спасенья.

М'їсцє не в'їзняв ся ще високо и м'їсто лежало в'ї широкій т'їні, — она в'їдалась в'їд горба, на котром в'їдався ся з'ї-далека великий, мрачний будинок. Дивний, пр'їст и суворий черта того будинку вод'ївали несправно в'їд водотистого блакиту неба, темна брама ледви в'їходила на яз, розан'їмала в'ї темряві ст'ївеної ст'їни чорну пацу, а чотири веж по чотирох рогах вод'їнали на небу свої остр'ї в'їд'ї.

Але ось з'ї высоты соборно звонив в'їзхопив ся першій вод'їмб'ї звонів и розложив ся в'ї чуйній атмосф'ї задуманноч. . . а в'ї т'їм другій . . . третій. По хв'ї в'ї р'ївних м'їсцях, р'ївними тонама зв'їзали, гаморили и с'ївали з'ївони, а з'ївони з'ївали ся в'ї дужу, ориг'їнальну гармонію, коли хали ся з'ї-в'їла, мов'ї-то в'їром крутились у вод'ї. . . З'ї темного будинку, що пр'їт'їював м'їсто, доб'їрали ся глухі, нестр'їбний звон, що наче-б'ї дрожали у вод'ї. . .

даремно натуги ух'їти в'ї даль и п'їгнатися за м'їсцями акордом.

Звони замовкли. В'ї домах погасло св'їтло; в'їкна церков'ї лисали. Земля по 188* раз'ї готовилась опов'їстити старе знамя поб'їди, згоди, любови и братерства.

В'ї темних воротах понурого дому за скрегот'їла занав'їс. П'їв вод'їду в'їзб'їв, постукуючи оружем, в'їйшло в'їмб'їти нічну в'їрту. Підходили до кут'ї и ставали на в'ївійсь част на ст'їнках; в'їд темною громад'ї вод'їв'їлювалась одна ст'їна и в'їходила р'ївнот'їрним кроком, а попередній в'їртовий тонув з'ї черги в'ї т'їй неясно зор'їв'їючій ся тов'ї. . . Відтак п'їв вод'їду йшло дальше, окружаючи високий мур'ї в'їзниці.

На західній сторони, щоби з'їмб'їти ст'їя сторожу, в'їйшов молодий новобранець. В'ї его рухах бачила ся ще с'їльська незручність; молоде лице мало вираз напруженої уваги новака, що в'ї-перше займає од'їнчальне становище. Станув, звернувши лице до ст'їни, під'ївав оружа на плече, ступав два кроки, в'їзняв п'їв обороту и д'їт'їнув плечима плеча попередня. А той звернувши легко до него голову, и в'їговорив монотонним голосом звичайний остр'ї:

— В'ї кут, в'ї кут. . . остр'ї. . . не спати, не д'їмб'їти. . . викладав скоро жов'їр, а рекрут слухав з'ї напруженою увагою и в'ї мрачних его оч'їх пролискував в'їнійсь незвичайний вираз смутку.

— Ты зрозум'їв? — спитав кап'їт.

— Зрозум'їв. Буду старатися!

— Но, то взаж! — вод'їпав кап'їт суворо, поч'їм з'їмб'їв тон и додав лагод'їв'їше: — Ей Фад'їв, тільки не б'їй ся!

— Ты-ж не баба. . . А може ты чорта б'їв'ї ся?

— Чого м'їв'ї б'їт'ї ся? — од'їт'їв наивно Фад'їв и доканув в'ї задум'ї: — От'ї л'їш на серця ч'їсь нудко, брате м'їй. . .

При т'їм шир'їм, майже д'їтан'їм признанню, в'ї громад'ї жов'їр'їв розляг'ї ся см'їх.

— От'ї и м'їсте! . . . село! — з'ї погороду

сказав „старшій“ и закомандував остро: — Оружа на плече! марш!

Вод'їв, рівном'їрно постукуючи, щез из'ї виду з'ї незабаром утих и в'їкна его.

Рекрут під'ївав оружа в'їгору и став в'їповин ходити з'їз'ї ст'їм.

У внут'ї в'їзниці за посл'їдним ударом звона почав ся рух. Мрачна и сумна ніч в'їзняла не бачила вже д'їяно такого оживленя. Немов'ї-то звуки звонів, що с'їли-кували на богослуженье, були тут'ї дійство в'їстунот'ї свободи — чор'ї двер'ї в'їзниці вод'їнялись од'їм з'ї дружина. Люди з'ї с'їрх'їх стр'їх з'ї з'їв'їщими барвистими окрасами на плече, переходили довгими рядами, пара за парою, через коридори и в'їходили до в'їзничної церк'ї, що м'їг'їла в'їд св'їтла; у в'їкнах церк'ї в'їдався ся також м'їд'їй, з'їв'ївший в'їрати. . .

В'їзниця опуст'їла. Лише в'ї чотирох'їх нарожних в'їжанах, в'ї невеличких круг'їх в'їмб'їтах, кадалась понуро при двер'їх своїх в'їт'їх, чотири самотні в'їзні — и жадно ловили уриваний нут'ї св'їту, що д'їтали з'ї церк'ї до них. . .

В'ї од'їй из'ї з'їв'їчаних в'їмб'їт в'їзниці лежав на тапч'їх хор'їй. Наставник, котрому доносено, що в'їзень той нагло захоп'їв, під'їшов до него, коли випровадили арештантів у церк'ї, нахилив ся и заглянув'ї ему в'ї очі, — очі падали дивним блеском и мертв'ї дивили ся в'ї прост'їр.

— Іванов! Слухай Іванов! — в'їкав наставник.

В'їзень не вод'ївертав'ї голову; мурм'їт'їв щ'їсь незрозум'їлого; голос его х'їрапний; ош'їлен уста ледви з'ї трудом рухали ся.

— Завтра до шп'їталю! — повел'їв наставник и в'їйшов, лисавши у двер'ї од'їного сторожа. Сторож поштор'їв'ї пильно на недужого в'ї горяч'їх и похитав'ї головою: — Ой волоцюго, „бродяго“ ты! В'їже брате, в'їже прийшов и тоб'ї капут! — и пор'їв'ївши, що ту нема до ему роб'їта, з'їйшов з'ї коридора до церк'ї, станув при запертих дв'ї-

рех'їх и почав прислухуватися богослуженью, удараючи все чолом'ї об'ї землю. . .

Пуста в'їзниця гомон'їла в'їд часу до часу неясним муркотом хор'їго. Був'ї то ч'їлов'їк молодий ще, кр'їкий и дужий. М'їа-ч'їв'ї, переживав'ї недавно перебув'ї в'ї лице его поган'їй вираз болю. В'їн перейшов'ї тисяч'ї верстов, скрадав'ї ся кр'їб „тайги“ и пас-ма д'їяних г'їр, в'їставляв'ї себе на тисячій небезпеч'ї и мук; его г'їзла палала туга за землею батьківською, его в'їла од'їнока над'їа: „побачити ен на м'їсц'ї. . . на т'їжден'ї. . . побачити своїх. . . а в'їдтак хоч-б'ї з'їв'ї прийшло ся вод'їувати ту саму дорогу! О сто верстов'ї перед'ї р'ївним с'їлом в'їзнич'їх его до с'їн тюрми. . .

Але ось незрозум'їлий мур'їт'ї притих. Очі волоцюги отворили ся, груді вод'їхали р'їв'ївши. Над'ї его розгораченою головою за-в'їтали весел'їший м'їв'ї. . . Шум'їть тайга. . . В'їн знає той р'ївний, св'їтучий, пов'їльний шум. . . Научив'ї ся в'їб'їнавати вод'їмб'їт'ї л'їсу, бес'їду кожого дерева. Великий сосна г'їмор'їть високо-високо густою, темною землею. . . Ян'їч'ї шепочуть протяжно и голосно; весела, ясна сосна буває гучною галузою, ош'їчна д'їжати в'ї хв'їлю в'їжним, похоло-в'їм л'їсьем. . . Щечеб'ї птах'ї вольний, жур'їть пот'їк г'їворливо по в'їмб'їст'їх яру-гах, а „лов'їч“ л'їсий — стада крик'їлав'їх сор'їв'їх — уносили ся у вод'їх'їх над'ї т'їми м'їсцями, де тихцем'ї переходили волоцюга, скритий гуц'їваючо.

И хор'їго ов'їяз'ї подув'ї в'їльного, л'їсного в'їтру. Під'їв'їв ся, вод'їтхув'ї г'їбово, очі з'ї виразом'ї з'їбраної уваги гляд'їти перед'ї себе, але напрасно щ'їсь забуло з'ї них, мов'ї-б'ї св'їдом'їсть. . . Волоцюга, налого-в'їй ут'їкає, побачив'ї незвичайне явище: вод'їчаний двер'ї!

Могучий в'їстник'ї потряс'ї ц'їлим'ї ор-ганізм'їм, нем'їб'їв'ї за-д'їла хор'їб'ї. Призна-ни горяч'їм дур'їм'їм з'їнали б'їро, або громадились коло од'їноч'ї мысли, що переб'їгала неясним'їм лучем'ї серед'ї того хаосу: сам'ї од'їв'ї. . . двер'ї вод'їчаний! . . . За хв'їлю стояв'ї уже випрямований. Здавалось, уся горячка роз-жареного мовку зб'їгла ему до оч'їх: гляд'їли

Кубекъ выпивавъ на засѣданіи санитарно-комісії, що членъ сего комісії не хотѣвъ ради надѣ правительственнымъ предложениемъ санитарнаго закона, але на те мѣсто внесли свой проектъ, котрый, если бы бувъ принятъ въ поной палатѣ, то не дѣстало саванці. То заявленіе намѣстника выхлѣдало велику бурю въ сторонѣ мѣшности сойму, и тѣ послѣ разсѣвъ въ санитарно-комісію по ставили интерпеляцію до намѣстника, въ котрой пытають ся, якъ намѣстникъ може вынести се невинчайше и въ парламентарнымъ звичаями негодѣе поступованье. Намѣстникъ водпоовѣтъ, що въ попередній парадѣ комісії були ему звѣстай вѣдѣти не хоче правовѣдѣ на неформальній водносинѣ въ санитарній комісії. Водтакъ въ четверть савантѣйскій послѣ выступили противъ правого маршалка за те, що стоить на перешкодѣ переведеню рѣвно-правности словѣнскою народности въ Старин, а посоль Децко сказавъ до него, що правый маршалокъ не естъ названъ Старин.

НОВИНКИ

— У посла Юліана Романчука збѣдѣли сегодня въ полудне лѣкарѣ пп. д. ры Яна, Шрамъ и Веръ въ той умовленій дѣлѣ, чтобы предприняти операцію запального вугла въ черевній ямѣ. И якъ первого разу, такъ и теперь, по зрѣлой розвазѣ, операции не предприняли, въ той причинѣ, что ставъ здоровѣла п. Романчука, водѣ колѣнкохъ дѣвѣ ставъ такъ добрый, якъ не бувъ уже давно. Горачки навѣтъ не слѣдно, апетитъ и сонъ добрый, настрій веселый. Супротивъ такихъ користныхъ проявлѣвъ въ загальномъ станѣ здоровья посла Романчука пп. лѣкарѣ не уважали за рѣчь водпо-вѣдну предпринимати теперь операцию.

— Водчѣтъ посла Александра Бараньского про Комоноского водбудѣсъ — пригадуемо — завтра о годнѣ 3-ой зъ полудня въ комнатахъ „Рускомъ Ве-сѣдѣ“.

— Пре д. ра Берисковича, славновѣстнаго нашого земляка пише вѣдѣнскѣ Pressе въ дописи зъ Инсбрука що сѣдѣу: „Медицинскій факультетъ нашого університету тратить одного зъ своихъ най-знатѣйшихъ профессоровъ: профессоръ окулистикъ, д. р. Берисковича, покланяный на університетѣ у Грацѣ, переселѣе ся тѣмъ днями въ зелену Старію. Его товаришъ жалуютъ за водѣздомъ такого прятельского и знаменатаго товарища, мѣсто за стратого такого способного практичного лѣкаря, котрый безинтересовно каждому хорому, шукающему у него помочи, давалъ лѣкарску по-раду и свою выроботану помѣчъ; медицинскій фа-культетъ за втрату члена, котрый, такъ спо-собный въ своемъ заводѣ, замѣтно подѣвѣлъ клі-нику хорошихъ оцѣнъ а черезъ те опомѣгъ цѣлѣй факультетъ. Якъ дуже жалуютъ студенты за втрату профессора Берисковича, доказуютъ чис-сленній оцѣнѣ, котрой воднесено въ его честь, чтобы ему засвѣдѣти свою вдячивость и поважа-нье. Усѣ асосицъ барвы товариства студентовъ, именво нѣмецко національное товариство буршѣвъ „Suevia“, водтакъ „Pappenheimia“ и Brixia“, то-варство „Austria“, корпусъ „Athesia“, „Gothia“ и „Rhaetia“ якъ и заступникѣвъ не посяхъ барв товариствъ академичныхъ пращали его уро-чистыми оцѣнками. Академичне товариство спѣ-ваеце урядило передъ мѣшканьемъ водѣзджающего профессора серенаду. Гѣдано такожъ устроити по-ходъ зъ смолоскипами, але зъ огляду на правый перепонѣ (засѣданя сойму) бувъ сей походъ за-казаный.

— Станіславонскій епископъ Юліанъ Кумовскій, при-хавши оногоды до Львова, забавивъ тутъ лишъ

одинъ день и повернувъ назадъ до Станіславова. Цѣлѣй часть своего перебуваня у Львовѣ перевѣвъ епископъ въ святоюркомѣ будинку „Галицкай Русъ“, котра перше доносила, що епископа Ку-люковскаго покланявъ Вар. митрополитъ до Львова, чтобы вѣзъ учать въ нарядѣхъ соймовыхъ, ви-дѣчи, що еи здогадъ не оправдавъ ся наше те-перъ, що прѣвѣдъ епископа дотыкавъ справы правописной, надѣ которую вѣдѣти до великъ нарядѣхъ обоимъ достойниками. Буде се така правда якъ и перша еи вѣстѣ!

НА ДОСЛАНЕ.

Schwarze, weiße und farbige Seiden-Da-
maste von fl. 1.40 bis fl. 7.75 p. Meter (18 Dual.)
— verleiht roden- und färbende porto- und zollfrei das
Fabrik-Depot G. Henneberg (K. u. K. Hofliefer.) Zürich.
Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto.

Наука штука и література.

— Руко народный театр. Выставлену въ че-
тверть по разъ первый у Львовѣ комедія Янчука
„Выхованецъ“ вывердела голосна, а що най-
важѣйше добра и заслужена слава. Вже при
першомъ еи выставленю въ Перемѣшлѣ мину-
шого року признавъ „Выхованецъ“ Григорій
Григоріевичъ якъ найлѣпшій приметы и подавъ
зъ него краткую оцѣнку въ фейлетонѣ „Дѣла“.
Прилучающіеся вновѣ до сего оцѣнки, не подаемо
теперъ змѣсту сего твору, лишь выскажемъ ко-
ль ка словъ про гру артистовъ. Артисты всѣ безъ
выимки воддали свои роли якъ найлѣпше, можна
сказати, залюбки и дѣлаго навѣтъ олабшій мѣсяцъ
въ переведеню акціи перейшла безлѣдно, а пу-
блѣка водѣ самого початку до кѣнца слѣдила цѣ-
лѣй творѣ въ напруженемъ та повною симпа-
тією. Оцѣнкѣ зъ помѣжъ артистовъ львина пайка
загальнаго признава принаде п. Кирицко-
му въ роли „овата“, которому не може выйти зъ
головы „семенарія“. П. Кирицкій ехарактеризу-
вавши дуже добре, перевѣвъ цѣлу свою роль
консеквентно и не выпавъ въ неи. Дуже много
причинилася до того й знамената мѣміка, котра
нѣколи не була обчислена на ефектъ галеріи. П.
Кирицкому дотримала мѣсяца п. Осиповиче-
ва въ роли Катерины, молодой вдовы, котра му-
ситъ получить въ своихъ чувствахъ супротивъ
Выхованца любовь матери и заблужденю. П.
Кирицка мала въ роли Олесѣ, повне поле до
попаса, бо роль молодыхъ навныхъ дѣвчатъ се
еи репортъ. Прочіи роли мужскій припали въ
участи пп. Яковичеву, Степаньскому и Ольшан-
скому. Авторъ давъ каждой зъ тѣхъ особѣ поле
до попаса: и, пр. гаваному Семенову въ I-омъ
актѣ, Выхованцеву и дакови въ II-омъ, а наші
артисты вывазались зъ своей задачі дуже добре.
Годъ поминути вѣдѣни мовчаньемъ роли дѣтей,
14-лѣтняго Иваса и 10-лѣтняго Наталки, котри
вышли цѣлкомъ поправно.

Хочъ 2-ій и 3-ій актъ комедіи слабшій о
много водѣ первого, то оцѣнкѣ предѣста-
влѣсь дуже добре и певно ся комедія не такъ
скоро воде зъ репертоару нашего театра.

Телеграммы „Дѣла“.

Прага 2 цѣвтія. Угодова комісія
приняла внесенне водложени акціи угодо-
вой. Напередъ водкинено внесенне Грегра,
чтобы надѣ угодою перейти до дневного по-
рядку, а водтакъ приступлено до голосованя

надѣ внесеннемъ гр. Букоа, чтобы справу водло-
жити. Внесенно, чтобы напередъ голосувати
надѣ самымъ внесеннемъ а водтакъ надѣ мо-
тивами. Внесенне принято — а мотива вод-
кинено. За голосували старо-Чехи и послѣ
великою посѣлости, противъ самѣ Нѣмцѣ, бо
молодо-Чехи по водкиненю ихъ внесена вый-
шли зъ салѣ. Въ дискусіи Пленеръ сказавъ,
что правительство має угоду перевести адмі-
нистраційнымъ способомъ, а що найменше роз-
меженне судовыхъ округѣвъ, и заявивъ нако-
нечъ, что буде отчѣкувати, якъ правительство
въ той справѣ порѣшитъ.

Вѣдѣнь 2 цѣвтія. Болгарске правитель-
ство має вже певно выслати просьбу до Пор-
ты, чтобы завела точный надглядъ надѣ бол-
гарскими емигрантами, але въ нѣй не буде
грозбы, якъ казали, что Болгарія оголоситъ
независимость.

Берно морав. 2 цѣвтія. Въ соймѣ д-рѣ
Промберъ поставивъ резолюцію, чтобы и для
Берна давали такіи міліоны, якъ вызначуютъ
для Вѣдны. Резолюцію принято.

Берлинъ 2 цѣвтія. Шуваловъ вернувъ зъ
Петербурга и въ мешканю заставъ портретъ
Вильгельма II., котрый нѣмецкій цѣсарь ему
приславъ въ дарѣ. Шуваловъ заявивъ въ Пе-
тербурзѣ, что нѣмецчина навѣтъ не гадае о
войтѣ. Вальдерзе гратулювавъ особисто гр.
Бисмаркови въ дни его родинѣ, а дневники
стверждаютъ, что популярность Бисмарка по-
днесла ся, бо въ многихъ мѣстахъ святкива-
но сей день торжественно.

Паржъ 2 цѣвтія. Равашоль перечивъ,
будъ то бы вѣтъ робивъ замахъ. Хочъ не має
образованя наукового вынайшовъ нову мате-
рію выбухову, три разы сильтѣйшу якъ ди-
намитъ. Комісія парламенту ухвалила наложи-
ти податокъ на чужинцѣвъ.

Бѣлградъ 2 цѣвтія. Емигрантъ уласка-
вленный Ивановъ збѣнавъ болгарскому прави-
тельству, що звѣстный зъ процесу Паницы ка-
питанъ Калубковъ перебуває въ Бѣлградѣ и
тамъ приготавляе атентатъ противъ болгарско-
го агента на сербскѣмъ дворѣ.

Надѣслане.

ЦѢННИКЪ СЪМЕНЪ Народнои Торговлѣ у Львовѣ

змѣняе ся симъ о стѣлько, что теперь продае ся
конюшина червона
4244 по 70 до 75 зр. за 100 кѣлю. 2—3

Найдешевше жерело предметѣвъ оп-
тичныхъ у Львовѣ
подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плѣцъ св. Духа)
напротивъ головного ордѣку.
Окуляры, цѣиеры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины електричній,
райскайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараци
найдешевше и найскорше.
Замовляе зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
подѣ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

До Всечестнаго Духовенства!

При зближающіхъ ся свѣтахъ Великоднихъ ма-
ємо честь повѣдомити Всѣхъ Духовенство, чтобы зво-
лило надѣслати старій Евангелія до переплету, або
замовляти на нове выданье Евангелія якъ найскор-
ше, чтобы ще на часъ можна выкѣтити и передѣ
святками на мѣсце водослати.

Цѣнники що до переплету высласно на жа-
данье франко.

Также всѣ книги церковній, метрики и прочіи
друки маємо на складѣ толькѣ въ нашѣмъ перепле-
тѣ, за котрый даемо повну гарантію, якъ що до тре-
валости такъ и красоты Цѣны якъ найдешевшій. За-
мовляе всякій высласно якъ найскорше.

Зъ поважаньемъ 4245 2—2

Переплетниче заведеенье
Михайла Спожарского и Сына
у Львовѣ, Подвалѣ ч. 9.

Гостинный выступъ М. Концевича
опѣвака львовской оперы.

ВЪ САЛИ ТОВАРИСТВА „FRONSHIN“
(въ готелю Жоржа)

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ
подѣ зарядомъ И. Виберовича.

Въ Недѣлю дня 3 л. цѣвтія 1892.

ЗАПОРОЖЕЦЪ ЗА ДУНАЕМЪ

Опера въ 3 актахъ С. Артемовского.

Режисеръ: С. ЯНОВИЧЪ.

ОСОБЫ:

Иванъ Карась, Запорожець	М. Концевичъ
Одаркъ, его жѣнка	А. Осповичева
Оксана, сирота	Ф. Кравчукѣва
Андрѣй, молодой козакъ, Чорноморець	П. Карпинскій
Прокѣй, его суперникъ	С. Подысоцкій
Султанъ турецкій	А. Калѣвскій
Селятъ-Ага	А. Шеремета
Ибрагимъ-Али, иманъ	Т. Народицъ
Старый козакъ	Т. Гембицкій
Малый арабъ, слуга	Г. * * *
Козаки, козачки, женѣ, служба, войско турецкѣ	* * * * *

Въ другѣмъ актѣ оригинальный „Танецъ Женѣвъ“.

ЦѢНЫ МѢСЦЪ: Крѣсло въ першихъ рядахъ 1 зр.,
въ дальшихъ 80 кр., паркетъ 50 кр., партеръ
25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вечеромъ.

Во Второкъ дня 4. 5 цѣвтія 1892.

НАЙМИЧКА

Образъ зъ жѣты украинского люду въ 5-ти ак-
тахъ Карпенка-Карого.
Представлювана зъ великимъ повожденемъ на малорус-
скій сценѣхъ въ Одессѣ и Петербурзѣ.

ДО АМЕРИКИ.

БѢЛЕТЫ ВЪЗДЫ

въ
Нидерландско-Американскѣмъ
товариствѣ пароходной плавбы.

I Kolowratring 9
IV Weyringergasse 7 а

WIEN.

Проекты и поясненія якъ найточнѣйше
и безплатно. 4166 12—52
Найкоротша, найскорша и найдешевша подорожѣ.

Эпоху въ господарствѣ

робничѣмъ становлять бульбы,
что не подпадаютъ заразѣ. Ажъ
до першихъ морозѣвъ остаются
зеленыя корѣвъ бульбы: „Бѣлыхъ
чудесныхъ“, що выдаютъ 180 200
корѣвъ (20—22% крохмалю) и
„Синихъ великолѣ“, що выдаютъ
200—220 корѣвъ (16—20% кро-
хмалю) зъ морѣ и ав. Замовле-
ня зъ задатками принимае, доки
выстане припасѣвъ „Зарядъ
добрѣ гр. Адама Марассе
въ Юрковѣ (п. Чхѣвъ)“ по
25 кр. за кѣлю разомъ зъ опа-
кованьемъ. При болѣшихъ замо-
вленяхъ водпоовѣдній рабѣтъ. За-
рядъ добрѣ (геср. вѣдѣстельнѣ
добрѣ) принимае запорукѣ, що
бульба не подпадае заразѣ. Адресу-
вати по польскѣ, бо мѣсцевость
въ захѣдной Галичинѣ. 9—10
(Випресса Львовѣ).

Розсадки й лѣсныя насѣня

старанно опакѣванъ, розсылае за
задаткомъ почтою або золѣ-
нцѣю
Лесничѣво Засѣвъ подѣ Чернуо.
Л. Насѣня за 1 фунтъ = 1/2 кѣлю:
Сосны звичайной (Pinus sil-
vestris) зр. 1-20
„ американо-вѣской (P.
strobus-Weymutha) 3-60
„ черной (P. austriaca) 1-20
Смерекъ 80
Модерѣва 90
Акаціи 30
Березы 30
Большіи 55
Ясени 16

П. Розсадки: сосна звичайная
1-рѣзня 50 кр., сосна черная
50 кр. (розсадовѣ сосны 2 и 3
лѣтнихъ не продаемо, бо они
нѣтъ и непридатни до културѣ).
Смерекъ 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 150,
и 2 зр., модерѣвъ 2, 3 и 4 лѣтній
по 2, 250 и 3 зр., береза 3 и 4
лѣтна зр. 250, большіи 2 и 3
лѣтна по 2 и 3 зр., акаціи 1 и 2
лѣтна по 250 и 3 зр. Ситѣвѣца (бѣ-
ла тернина на живошлѣты) по
10 зр. за 1000 штукъ.
(Адресувати по польскѣ, бо мѣс-
цевость въ захѣдной Галичинѣ.)
4207 12—20

Юліанъ Панькевичъ

артистъ маляръ
въ Станіславовѣ ул. Карпиньского 7.
выготавляе образы церковной всякою
величиной и въ кождѣмъ жадаемѣмъ
стилю; подѣймае ся украшеніемъ цер-
ковъ вразѣ зъ выконаньемъ иконо-
стѣса а золоченьемъ, та взалгалъ вы-
конуе всякіи працѣ въ обслугу ар-
тистическаго малярства. На жадающе
можу выказати ся похвальными
свѣдѣтельствами зъ усѣхъ выконаныхъ
мною доси працѣ, а подаючи усло-
вія можливо при тѣпни, поручаю ся
ласкавой приклонности Вножажано-
го Духовенства. 4090

МАШИНЫ ДО ПИТЯ ЗІНГЕРА

зъ найлѣпшихъ фабрикъ загран-
ичныхъ поимно величезного цѣа
сировадѣжю лишь новыми ва-
гонами

Продаю рѣчно 800 штукъ
(безъ агентѣвъ або факторѣвъ.)
Рѣты тѣковѣй 1 зр., мѣсячные
4 зр., тожѣвою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ

Львовѣ, Готель Жоржа, Філія
въ Краковѣ Ринокъ 25.
Прому жадаати цѣнникѣвъ. Про-
шу о ласкавой замовлѣнѣ.
4104 13—?

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончатъ ся
а мѣнѣ полишилѣсь ще много гар-
ныхъ и прѣвѣлыхъ плащѣвъ зъ ко-
выхъ та одѣговъ, за-дѣла закупна
обильномъ скобѣлѣности, — то продаю
ихъ по значно зниженой цѣнѣ и
запрошую П. Т. Публику до сего при-
годного закупня.

Замовлена на одѣги зъ француз-
скихъ и англійскихъ матерій выко-
нуетъ ся за 24 годины дуже еле-
гантно и числѣтсѣя дуже дешевѣ.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площѣ Капитульна 3.

Перла Карать въ горѣшій

Угорщинѣ, воддалена на 20 кі-
лутъ водѣ желѣзничой стациі
Terla-Trencsin-Teplitz.
Наисильнѣйшій сирѣчай куп-
цѣвъ въ австро-угорскѣй
монархіи зъ натурально-
теплыми жерелами въ те-
плотѣ 28 до 31° К. Ча-
ровне положенье въ ве-
личавѣй лѣсной околи-
ни. Дуже добровѣ
неудачѣ: рѣстни,
ревматизму, спара-
лизовани, неврал-
гій, пѣхѣхъ,
хрон. недугахъ
шкѣры, ка-
риѣсъ, некро-
зѣ костей
и т. п.

Зъ ком-
фортомъ
и зъ лю-
басомъ у-
рядженъ куп-
цѣвъ. Ново-
збудованнѣе-
лѣчавый ачѣвъ
ный салѣонъ.
Лѣченя сирѣчай-
ною, массажъ,
зем-
ляной лѣченя, до-
бѣра услуга. Усѣмъ
вымогамъ гііены и
выгоды одѣвѣнчѣй со-
дѣлай мешками. Концер-
ты. Театры. Добра вода
до питя зъ высоко по-
ложеньныхъ жерелъ, добѣра
кухня по умѣреннѣмъ цѣ-
нахъ. Въ мѣло въ верстѣ за
3 зр. дежно покой, купѣль и
цѣлѣй обѣдѣ. Плѣтсированъ
проектъ розсылае даромъ
дирекціи купѣсева. 4242

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

Практичній приписы

якъ печи святочній тѣста

збѣранъ черезъ
ФЛЬОРЕНТИНУ и ВАНДУ
Выданье четверте
мѣстнѣ:

БАБЫ такъ званы: тѣловѣй дроб-
жевъ, запариованъ, мѣдаловѣ, че-
коладовѣ, БАБЫ ЛѢКТЕВѣ украин-
скихъ, БАБЫ КАВАЛЕРСКИЕ.
Найновѣйшій приписъ на БАБЫ
ПАРЕНИ ДОСКОНАЛЬНЫ КОЛА-
чѣ, БѢЛКОДНИ БУЛКИ и т. п.
Найдѣскональнѣйшій приписъ, якъ пе-
чи ПЛЯЦКИ, а именво: Незвы-
чайно доорый ПЛЯЦОКЪ ДАК П-
ЛЕВЫЙ, ПЛЯЦОКЪ ОРЪЛѢВЫЙ,
рожденный въ цѣлѣмъ личій спо-
собѣ, нежѣ по цукорняхъ и пере-
высѣпачій усѣмъ добрѣтою
ПЛЯЦОКЪ КОРОЛѢВСКИЙ. Дуже
доборый ПЛЯЦОКЪ зъ масъ молуъ
чекѣладовѣй, крухѣй, НУГАТЪ
и т. п.

Доборный МАЗУРИКИ, а именво: до-
скональ макѣрониковѣй, дрожже-
въ зъ мѣдаловѣю масѣю, чекѣла-
довѣй, зъ оакали, мѣдаловѣй и т. п.
ТОРІЫ помадѣвъ, смѣзѣнѣковѣй, пш-
пѣнѣскѣй. Найрозѣнѣйшій способъ
якъ печи ТѢТКА, ДЕСЕРОВИ
ТѢТКА до кавы, чаю и чекѣ-
ладѣ.

Способъ якъ печи ХЛѢБЪ, БУЛКИ
и РОГАТѣ, а также найрозѣнѣй-
шій приписъ, якъ робити ЛЮКРЫ
и т. п. 4216 2—3

Цѣна 50 кр.

По надѣсланю перекажемъ сумы
56 кр., высласе ся посылку франко.

ДРУКАРНЯ НАРОДОВА

В. МАНЕЦКОГО

Львовѣ, улица Конерина ч. 7.

Зѣвѣтній, найлѣпшій, чисто лѣный

Полотна Корчинскій

грубшій и тоншій вебовѣй на со-
рѣчѣ, простѣрала безъ шу, ды-
мы, руншѣкѣй звичайнѣй и турец-
кѣй до купѣль, хустки до носѣ
грубшій и вебовѣй скатерти, сер-
веты, стѣрка, дрейха на ліберій,
полотна паруснѣй (Segeltuch) на
лѣтній одѣги поручае
W. GONET
Краjoва фабрика ткаска
въ Корсѣнѣ (р. Лѣсо)
Цѣнники и пробѣи зъ жада-
ныхъ родѣвъ оплатно.
3944 3—25.

ТОРГОВЛЯ

О. Т. ВІНКЛЕРА

у Львовѣ улица Театральна число 7

поручае:

Масѣ до запущѣнѣя подѣлоги.
Пасту англійску до запущѣнѣя подѣлоги.
Лякарѣ бурштѣновѣй до запущѣнѣя подѣлоги высухающій въ 4 год.
Щѣтки всякого рода
Трѣпачки, Перѣа, Рогожѣки.
Губки товлѣнѣй и до поѣвѣдовъ.
Краски на крашѣнки свободнѣй водѣ отруѣ.
Лякеры, Покѣсты и взалгалъ всякіи товары красѣкъ и матеріа-
ловъ л

К. ГАВСВАЛЬДЪ
въ Станіславовѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручае свой обильно заосмотренный складъ выробѣвъ
ножовничихъ власного ыробу, а также зъ фабрикъ ан-
глійскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінгѣнѣ); знаряды хірур-
гічній, огородові та посуду кухонну; продае машены до
шита и пріймае ихъ направи.

Складъ выробѣвъ кошкарскихъ зъ фабрики Гавс-
вальдъ & Міллеръ въ Станіславовѣ. 4218 6—25

Нове раціональне лѣченье.
Свѣдоства репомованыхъ лѣкарѣвъ.
Нешкодно, безъ лѣковъ.

Всѣмъ недужимъ на нервы
нагорячѣйше поручае брошурку выдану въ 22 накладѣ
Романомъ Вайсманомъ:
**Über Nervenkrankheiten und Schlagfluss,
Vorbeugung und Heilung.**
Безплатно можна одержати зъ аптеки **Н. Крижа-
новского у Львовѣ.** 3863 23—25

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

поруcae

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

Альфредъ Френкель
властитель загално репомованои Медлінгской
фабрики обуви

поруcae Поважаной Суспльности на весняный се-
зонъ свой багато заосмотренный складъ товаровъ
обуви зъ наилучшого матеріалу; выробъ дуже су-
мѣнный, въ фасонахъ найрзороднѣйшихъ для
Пановъ, Дамъ и дѣтей по задивляючо-дешевыхъ ста-
лыхъ, на подшвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Въ центральный складъ у Львовѣ при улицѣ
Гетьманской ч. 12, надбѣшовъ теперь свѣжій тра-
спортъ, складаючий ся зъ 12.560 паръ мужескихъ, 12.560
паръ дамскихъ и 25.200 паръ дѣтскихъ чижмовъ и чере-
виковъ; а каждый купующій въ каждомъ напрямѣ послѣ
свого смаку зъ усякою докладностью буде обслуженый
подъ проводомъ мого звѣстного заступца Леона Банда.

О ласкаві взгляды просить чемно 4251 1—15

Альфредъ Френкель

Агентовъ
за высокою провизією, евентуально
за сталою мѣсячною платією при-
мае фабричный складъ. Згодности
присылаетъ до Ивана Рудіша Прага-
Винеградъ. 4171 10—12

Пошукое ся
учителя домашнего для дѣтей зъ
школы народныхъ. Блишн 1700-
мѣсть у о. Т. КЕКИША въ Ду-
4232 савсѣ, почти Личинъ. 4—4

ALFRED RASSL
Troppau österr. Schlesien.
основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЪ ГОСПОДАРСТВА ЛЬСОВОГО И РОЛЬНИЧОГО
за згодною контрольною стцію для насѣвъ п. к. товариства
господарекого у Вѣднн поручае насѣвъ всякого рода,
що дуне добре кѣльчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ
цѣнахъ.

Взрѣцъ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 24—34

Квапте ся, заможляйте!

Подописане бора поведе сима до загалной едності, що дѣтъ великій
фірмѣ поклаи въ несплату а подописане бора поведати муситъ съ на складѣ
остатки товаровъ, абы лишнее бора прийти до ерошей и поддержати новополне
имѣ. — Способъ, въ лѣтъ продажѣ ся едбавъ ся, съ еднотнхъ: такъ ижемо
сбрати оиъ фірмѣ средство найбѣднѣйшій, и съ сказочну дешевѣсть!
Та съ пиний сѣ, практичній предмета, въ каждой семьѣ необходимъ, межѣ
ими богато такъ, що 3 и 4 разѣ тѣло въртуе, разслагаетъ кождый
лишь по 95 кр. за послѣднѣго кождому.

Отже квапте ся, заможляйте!

ба изъ незавидной численна надбавки заможель продажѣ могое небаго
сбрати ся

Лишь 95 кр. дамскѣ хустка 1/4, величины въ всѣхъ пинно цѣвнхъ
барвахъ, необходѣ рѣчь.

Лишь 95 кр. 12 штукъ франц. бѣлѣвхъ хусточекъ до носа, зъ
берегами, до края и до лугу, всѣ обрубленъ цѣвнй.

Лишь 05 кр. сорочка дамскѣ зъ пинными гачкованными вставка-
ми, оказала на выставѣ надгороджена

Лишь 95 кр. пѣчнй корсетъ, пинно знарядженый, зъ еядами
и гачкованными, предивно выкѣченый.

Лишь 95 кр. дамскѣ калісоны, зъ фантастично-гачкованнымъ зна-
рядомъ, пиннота для нѣбелѣнѣйшій дамы.

Лишь 95 кр. франц. каштаникъ, превосходный выробъ, зъ пентель-
ками превосходно выробленными.

Лишь 95 кр. шарованный дамашковый обрусъ зъ прегарными
взбрѣями и живыми краками, такъ же бѣный.

Лишь 95 кр. 6 дамашковыхъ серветокъ, того самого взбрѣя.

Лишь 95 кр. 3 пары зимовыхъ нанчѣхъ дамскихъ, каждая пара ви-
шой барвы, повнеше колѣвъ ситачѣй.

Лишь 95 кр. 4 пары мужескихъ зимовыхъ шарпикѣхъ, —
кожда пара вишой барвы, грубѣ и теплѣй.

Лишь 95 кр. франц. бронзовый зигарокъ стѣнный зъ догнѣмъ
ланцухомъ, ходитъ превосходно и точно.

Лишь 95 кр. 6 гарнѣхъ чарокъ и 6 еліжанокъ на черну каву зъ
прегарной порцеланы карльсбадской, украшенныхъ золо-
томъ и еядами.

Лишь 95 кр. 3 банокъ на воду, великій зъ прегарной порцеланы
карльсбадской, повнеше бутѣ на кождѣмъ столѣ.

Лишь 95 кр. 6 лѣжѣхъ зъ гарного, вѣчно бѣлого ерѣбла британіа.

Лишь 95 кр. 12 лѣжѣхъ до кавы зъ тяжкого, ширѣго ерѣбла
британіа, вѣчно бѣлы.

Лишь 95 кр. 6 ножѣвъ зъ ерѣбными, лѣсчущими вѣстрѣями и вилками

Лишь 95 кр. 6 лѣжѣхъ зъ ерѣбла британіа, тяжка и не до знащѣна,
пинна рѣчь.

Лишь 95 кр. перстѣнь зъ имѣтованнымъ брилѣнтомъ изъ золота ду-
бле и зъ имѣт. дорожными камѣнями.

Лишь 95 кр. пара кулѣжѣхъ зъ имѣт. лѣсчущими брилѣнтами.

Лишь 95 кр. брилѣнт. имѣт. медальѣнь въ пинномъ еасонѣ, не до
водрѣженія водѣ ширѣ золотыхъ.

Лишь 95 кр. едизорикъ зъ шѣлѣкретомъ имѣтованнымъ, правдиво-
англ. зъ 4 розличными вѣстрѣями.

Лишь 95 кр. лѣка изъ штучной пѣнки морской, (оббѣте изъ ерѣ-
бла хиньского, цѣкава рѣчь для кождѣго курца).

Лишь 95 кр. цѣгарничка изъ пѣнки морской, цѣлкомъ правдива
зъ правдивымъ бурштиномъ, мѣтецкѣй выборѣ рѣзбар-
скѣй, въ пинномъ етуі аксѣитѣномъ.

Лишь 95 кр. ланцухѣхъ до зигарка изъ пинного ерѣбного нѣкло
въ найбѣднѣйшѣмъ золотѣмъ и ерѣбномъ етуі.

Лишь 95 кр. гарна шовкова хустка на шію або на голову, въ
прегарныхъ и пинныхъ барвахъ (на лѣкотѣ довга).

Лишь ар. 3 50 пинный сервісѣ до кавы, зъ прегарной порцеланы
карльсбадской, пинно мальована и золотомъ прикрашена,
на 6 осѣбъ, замѣсь ар. 8 — лишь ар. 3 50.

Лишь ар. 2 40 превосходный зимовѣ мужескѣй едѣдѣ, зъ добрыхъ зи-
мовыхъ матерій, грубѣ, теплѣй, мѣцнѣй, не до знѣщѣна,
выкѣченъ послѣ найновѣйшѣй моды вѣднѣской.

Лишь ар. 1 80 коновка, зъ гарной порцеланы карльсбадской, зъ на-
кривкою.

Лишь ар. 2 95 будильникъ столовый, въ гарнѣмъ нѣкльѣвомъ
верху, ходитъ и будитъ докладно и точно.

Що ся несподѣе, приймаемо назадъ и мѣняемо. Высылка сповѣ-
няемо подѣ найдокладнѣйшою контролею.

Адреса: **Komissions-Bureau MOR. APFEL, Wien I.
Fleischmarkt L. D.** 4189 7—12

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Симъ маю честь повѣдомити Вповажану П. Т.
Публику, якъ у Львовѣ такъ и на провинціи, що я
перевѣсь мою робѣтню тапѣцерско-артистично-
декораційну подѣ фірмою

Володиславъ Дрожиньскій
зъ улицѣ Паньской
на улицю Коперника ч. 28.

въ котрой выготовляю всякѣ работы зъ того обсягу
пѣсла найновѣйшихъ журналѣхъ и моды по найумѣ-
ренѣйшихъ цѣнахъ та въ означѣнѣмъ речинци.

На жаданѣ выезду на провинцію.

Поруцаюсъ ласкаво П. Т. Публицѣ и
остаю зъ поважанѣмъ

Володиславъ Дрожиньскій
Львовѣ, ул. Коперника ч. 28.
4200 9—20

ВЕВЕРЪ & КІРШНЕРЪ
у Львовѣ, площа Трибунальска ч. 1

перучаютъ свой майже водѣ 50 лѣтъ звѣстный и численно заосмотренный
складъ мебѣльвъ всякого рода и стілю.

Одинокій складъ и продажа
КАСЪ ОГНЕТРЕВАЛЫХЪ зъ фабрики Теодора Візе и Он. у Вѣднн.
МЕБѢЛЬ ВЫГІНАНІЙ 4201 4—6
зъ славной фабрики Вратѣвъ Тенетъ у Вѣднн.

Торфовѣй и звичайнѣй кѣлѣсѣты комнатнй.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ
у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валѣяха)

Прекрасный цѣвты батистовѣй
кѣтѣцѣ до свѣточѣхъ, до вазонѣвъ на прѣстолѣхъ и гірляндахъ
до образѣвъ. — Великій выборѣ паперу листового въ ка-
сеткахъ водѣ 10 кр. до 4 ар. — Папѣръ нотный. — Рѣвнѣй
приборы бюрсовѣ. — Каламарѣ металевѣ водѣ 15 кр. до
18 ар. — Альбумы водѣ 2 ар. и выше. — Портмонетки
Тютюверки — Теки нотнѣй. — Образы. — Рамы до обра-
зѣвъ. — Рамки до фотографіа розличного рода. — Благо-
желѣна аркушевъ и бѣлѣты зъ рускими написѣми. — Взбрѣ-
цѣ до расована и мальована. — Пріймають ся замовленѣ
на бѣлѣты визитѣвъ. — Книги рахункѣвъ. — Копіалы. —
Нотатки и т. д.

Чай китайско-россійскій найбѣлѣшѣй сорты
поруcae торговля
Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валѣяха.

A. C. GLAUZ
Reichenberg (Böhmen)
артистъ-маляръ

поруcae ся Всѣмъ Духовенѣству до вы-
готовленія всякого рода резігійно-цер-
ковныхъ образѣвъ оліѣйныхъ.

Скіцы и кошты плянѣвъ даромъ.

Переписку просить ся въ нѣмецкѣй модѣ.

ПЕРША КРАСВА ФАБРИКА ВЫРОБѢВЪ ПЛЯТЕРОВАНЫХЪ
такъ звѣно хиньске ерѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА
Краковѣ Ринѣкъ ч. 25, Львовѣ, Ринѣкъ ч. 37

поруцають ся знаряды служачѣй для ужитку церковного и до-
машного, одѣвѣтъ для выправѣ елюбныхъ и дарункѣвъ у ве-
ликѣмъ выборѣ по доступныхъ цѣнахъ.

Репаратуры, зодочѣна и посерѣбленѣ всякихъ въ той кругѣ
входѣчихъ предметѣвъ выготовляють ся точно и дешево.

ЧАЙ РУССКІЙ
и САМОВАРЫ ТУЛЬСКІЙ.
Цѣнники на жаданѣ франко. — Опакованѣ безплатно.
Вѣдѣродаванѣ значный рабѣтъ. 4930 10—10

БУДИЛЬНИКЪ.
Абсолютный успѣхъ.
Невозможио заснути.

Цѣна ар. 2 25, зъ калѣндарѣмъ ар. 3 05.

Въ ночи свѣтитъ циферблатъ
большѣ 70 кр.; такѣй самѣ будильникъ зъ
калѣндарѣмъ, зъ свѣтячимъ въ ночи цифер-
блатомъ, зъ звѣнкомъ, монтованный ар. 4 75,
найбѣлѣшій ар. 5 75, нѣкльѣй окладки, позѣ-
лочѣнъ и цѣлѣлованный.

НОВѢСТЬ! 4-гранна коробка, майже 28 см.
высока, будильникъ той же годинѣ, цѣлу
и повѣ, цѣна ар. 9, безъ бѣтѣ годинѣ ар. 5.
Годинникъ зъ вазауею бѣ годинѣ, цѣлу и повѣ,
бѣ и повтарѣе годинѣ, рѣзбленый ар. 20.

Ремѣнтоаръ мужескѣй зъ нового ерѣбла, отворѣный ар. 5 50 и подѣвѣйно
крытый ар. 7 50.

EMIL MAUER
Wien I., Deutschermeisterplatz 4.
4191 На все двѣлѣтна запорѣка. — Цѣнники фабричній даромъ. 6—6

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
п. к. управ. гѣл. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купѣе и продае

Всѣ ефѣкты и монеты
по курѣ деннѣмъ найточнѣйшѣмъ не вѣсѣлячи
нѣякомъ провизіи.

Яко добру и певну лѣокацію поручае

4 1/2% листы ипотечнѣй
5% листы ипотечнѣй преміѣваны
5% безъ преміѣ
4 1/2% листы товариства кредитѣвого земского
4 1/2% Банку краевого
4 1/2% позичку краеву галицкую 3433 197—7
4% позичку пропѣнаційну галицкую
5% буковиньску
4 1/2% позичку угорскѣхъ зѣлѣзницъ державныхъ
4 1/2% пропѣнаційну угорскую
4% угорскѣй облигація индѣмнѣзаційнѣй

и всѣ та паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все
купѣе и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріймае одѣ
П. Т. купующѣхъ всѣлѣй выѣловѣванѣй а емо платѣи мѣ-
цѣей паперы цѣвнѣй, такъ же запѣлавъ купѣны за гѣтѣнку,
безъ нѣякого одѣчѣсѣна, а замѣцѣвай лѣшь за одѣчѣ-
лѣмъ есправдѣннѣхъ выѣтѣвъ.

До ефѣкѣтъ зъ котрыхъ выѣтѣвъ купѣны, доставѣе новѣй
аркушѣ купѣновѣй, а зъворотѣмъ кошѣтъ, котрѣ самѣ поносѣтъ.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руської свята) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших поетів“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діалогі.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діалога“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9, у Відні М. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діалог“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІАЛОГ

У Львові дня 4 н. ст. червня 1892.

З нагоди кількох здобутків галицько-руського народу на полі школярства, які ми занотували минулого тижня, годить ся нам кинути тепер погляд на загальну суму здобутків в одній частині ситуації при кінці попередньої сесії соймової в наслідок відомого зазначення послом Романчуком і його товаришами становища Русинів галицьких. Здобутки ті — один меншого, другий більшого значіння — перейдемо порядком хронологічним.

1. Міністер судівництва гр. Шенборн видав розпорядження, зобов'язуюче суди у всхідній Галичині вжити в книгах ґрунтових руські вписи. Се розпорядження, маюче не малу доносимість для руського языка в судівництві, [мимо інтерпретації руських послів в сойм з ініціативи сов. Рожанковського] очевидно не було бы вийшло, коли-б не зміна ситуації.

Правительство центральне — навіть до якоїсь міри супротив відомої нам неохоти деяких впливових кругів — уділило Русинам концесію на асекураційне товариство „Діалог“. До того часу трудно було Русинам сю річ осягнути, мимо кількох разів ревних заходів. Хто розуміє вагу такого товариства асекураційного в руках Русинів, коли-б оно розвинуло ся як слід, той и знати буде оцінити вагу сеп концесії. Нині доля „Діалога“ спочиває в руках самих Русинів, — нехай же покажуть, що уміють не лиш домагатись, але й виходити осягнене.

3. Видів краєвий ршив на руські письма відповідати по руськи руськими буквами.

4. Вод 1873 року обов'язувало і строго додержувалося розпорядження б. намістника гр. Голуховського, після которого всяка переписка руської властей адміністраційних з сторонами має вестися буквами латинськими а властиво польськими. В наслідок же зміни ситуації теперішній намістник зробив вигляд з досихчасної практики — и вже в переписці ц. к. намістництва з сторонами уживає ся — хоч, правда, неправильно и неконсеквентно, — письмо руське. З руськими консисторіями вело ц. к. намістництво завжди переписку по німечки, аж вод торок — як відомо — почало вест переписку

руську. Змаганьм нашим повинно тепер бути — наставати цілою енергією, щоби ся річ була переведена правильно и консеквентно як в намістництві так и в ц. к. старостах, радах шкільних, та й в урядах скарбових, — в тих останніх тим більше, що теперішній шеф краєвої дирекції скарбу п. Коритовський відомим письмом своїм до адміністрації податків займає становище для руського языка справедливе.

5. Русини завжди парькали на заточництво урядників Русинів на Мазурчину, а все безуспішно. Дперва вод минулого року почато звертати увагу на сю справу и помалу переносити назад на Русь тих заточенців, котрі досталися на Мазури з мотивів політичних а тепер просять о повернення их на родину. О скільки нам звістно, перенесено доси таким чином з Мазурчини на Русь: надконтрольора Гаврилюка з Нового Торгу, надкомісаря Мишкевича з Кракова, надінспектора Атанаса Залцького з Білої и офіціала почтового Потелицького з Тарнова. Сподівати ся треба, що се тільки початок, надійний для тих багатьох наших заточенців, котрі перенесені на родину ждуть, мов каня дощу. Впродом годить ся піднести при тій справі и резолюцію ухвалену минулого тижня в сойм на внесені комісії петиційної яко покладення дотичного уступу петиції вча бродського — а именно резолюцію: „Поручає ся Выс. правительству, щоби при виконанні свого права перенесення урядників [а тут иде о Русинів перенесених на Мазури] увагляючи, скільки можности, родиний и матерковий відносини дотичного урядника.“

6. З давня парькали Русини, що на урядах на галицькій Русі нема написей руських, уважаючи се за річ оскорблюючу, — и справедливо, бо-ж перед десяти літами Хорвати о написи підняли були правдиву ворохобню, при котрій навіть кров потекла. В минулому році намістник Галичини зробив початок заради тій кривди, розпорядивши умістити на всіх 48 ц. к. старостах у всхідній Галичині написи в обох краєвих языках. Початок зроблений, Русини-ж повинні напірати на дальше консеквентне переведення тої річи.

7. Видів краєвий — дякуючи ініціативі свого члена д-ра Д. Савчака — в ме-

моріаль своїм до міністерства торговлі поставив також домагань, щоби на всіх лініях державної залізничної у всхідній Галичині були всі написи, остоги и т. п. також в языці руськом. Нинішній генеральний директор д-р Л. Билинський підчас свого побуту у Львові — як відомо — запевнив „Народну Раду“, що стане ся по мысли меморіалу видів краєвого.

8. Сойм краєвий ухвалив минулого тижня основань окремої гімназії руської в Коломиї. Констанцею лиш факт, що Русини з одною гімназією руською у Львові мусли жадати и боротись, двадцять літ, заким доборились паралельок в Перемишлі. Тепер третя, самостійна, гімназія руська приходить Русинам в чотири роки по одержанню другої гімназії [паралельок в Перемишлі].

9. Міністерство вже затвердило предложень галицької ради шкільної о основань троїх чотири-класових шкіль виправ [шкіль вздрцевих]: женьської у Львові и мужьських в Станіславові и Тернополі. Тим зроблений початок для женьських шкіль руських и чотири-класових по містах на провінції, о що послы руські в сойм давнішими літами бороли ся безуспішно.

Отсе — если ми чого може не пропустили — була бы сума здобутків за той більш-менше рік нової ситуації, спровадженій звістним заявленям наших послів в сойм.

Розуміє ся само собою — се заспокоєнь тільки частини найпильніших потреб галицько-руського народу, котрі збо сторони руською поставлено на основ відомих енципцій намістника и представителів більшости соймової у відповідь на заявленя наших послів. Заспокоєня дальших потреб и доповнення деяких уступок уже наступивших треба ще ожидати.

Повисий факти навели ми наразі без ширшого коментаря, — нам инше передовсім о факти, на основ котрих можна вже и судити.

Справи соймові.

Теперішня сесія сойму буде закрыта мабуть аж в вівторок або в середу слідуєчого тижня. Першого плану, закрыта сесія сойму вже в суботу дня 9 н. ст.

Предплата на „Діалог“ в літер. додатком в Австрії:

на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:

на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертати ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатаніх вілків бде порта.

Послїднє члене коштує 8 гр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. бд одної строки нисератової в рубр. „Надскане“ по 20 гр. а. в.

Подати числит ся по 10 гр. бд а. в.

червня, не можна перевести, бо єсть ще много справоздань комісійних не покладених, а що найважливіше, дїла розправа бюджетова заберє много часу. Але и протавь такого продовження сесії соймової, як зачуваємо, підносять ся голови, именно збо сторони высшего духовенства, котре не бажало бы собі, щоби наряди сойму відбивались ще и у Великих тижнях.

Як вже ми згадали, ведуть ся тепер оживлені наряди, и в конференціях посольських и в субкомітеті комісії бюджетової и в самій комісії бюджетовій, як покрити недобір бюджетовий. Єсть кілька провадів покриття недобору: або підвищення видатки правей аж до квоти 54 гр. водь одного рівняського податків безпосередних, або перевести конверсію всіх довгів краєвих. Пос гр. Стан. Вадеві вбрав середню дорогу и поставив такий свій проєкт: Недобір покрити ся лиш в часті, а именно додатком 39 крейцарів водь 1 гр. податків безпосередних, (отже о 3 гр. vyšий додаток як в 1891 р.), на покриття же решты недобору затагавсь чотирипроцентову позичку в сумі 1,600,000 ар. Рівномір видів краєвий має предложити сойму на слідуєчій сесії такий план операції фінансової, після котрого сойм мбг бы через довші літа покривати видатки нормального бюджету краєвого без підвищення додатків краєвих и без затагавя щорічно позичок в дотерішній спосіб. — На конференції посольській не прайшло до вняня позитивної ухвали.

Відтак предложив гр. Стан. Вадеві свій проєкт субкомітетові комісії бюджетової, зложеному з шість членів. Внесенє гр. Стан. Вадевіого удержало ся. Крім самого внесководця голосували за ним пп. Хшановський и Абрагамович. За конверсією всіх довгів краєвих, крім нидемініційних заявлявсь пп. Марвіцій и Шепановський. П. Дунаевський яко предсідатель, не голосував.

Тепер має прийти ціла справа перед наряди повної комісії бюджетової.

Вчера, в неділю, відбулось засідань комісії бюджетової и при голосуванню удержало ся внесенє гр. Стан. Вадевіого. За внесенєм голосувано водсім послів, протавь внесеня шість.

В комісії бюджетовій виготовивсь пос. Хшановський одну з важливіших рубрик презіміаря краєвого на 1892 р., именно вдатки на піднесенє рукоділля и промыслу краєвого.

В справозданню піднесено, що домашній промысел, рукоділля и фабричний, підносять ся и розвивають ся в нашом краю хоч зовсім, але поступенно, а то за-

чоловічови треба знати про весь світ. Се дїло розвело славу Коменського по всьм світі и в роц 1638 запросили его до Швеції, щоб там перевів реформу шкільництва. Однак він не поїхав за тим покликом, а позавів не судилому ему занятиє поправою шкіль в своїй вітчизні, задумав обернути добутки свого знання в хосєв цілої людскости. Коменський вислав до Швеції латинський переклад написаного чеською мовою „Великого дидактика“. Смішним и гевіальним чєртами подає водь спосіб навчання, починаючи вихованєм немовляти, а доводячи вихованє чоловіка до подоби Божого. Небагом опєса Самуель Гарміб, прихильник Коменського в Англії, довів до того, що англійскій парламент запросив славного педагога поправити школи в Англії, одначе революція в Ирландії спанила его задану. Коменського запросили водтак до Франції, а в-водтам вхосєв водь до Норвегії в Швеції, де богатий нідерландскій купец Людвіг Герз забезпечив ему прожиток, щоб лишє водь своїм сили воддав науцї и поправ шкільництва. Також канцлер державний Оксєнштірз заинтересував ся методою Коменського и заохочував его до дальшої працї на тмї поля. Коменський послав ся (1642) в Ельбінг и видав кілька педагогічних дїл, а між ними найважливіша „Нова метода навчєв“.

В роц 1650 запросив Коменського князь Жигмонт Ракочій до Шарського Потока (в угорскій Русі), щоб уладив школи після своєї методи. Коменський виробив вздрцевий план 7-класової гімназії, а коли князь затвердив его, взяв ся Коменський до реформи школи. Однакже небагом умер Жигмонт Ракочій, а завадлив помічник Коменського не дала ему довести дїла до кінця, що й спонукало Коменського вхитити ся угорцїнам. Проживаючи в Шарськом Потоцї, написав Коменський найзнаменитше и найпопулярніше дїло „Світ в образах“ (Orbis pictus), видане в Норімберзі 1657 р. Се дїло визнає найвиразніше головну идею его реформи шкільництва, и ставить науку на зовсім нових основах, впроваджу-

1) Іван Коменський.

Відчит послє Олександра Баретського, выголошений в 300 тий роковини уродив великого реформатора шкільництва.

Дня 16 (28) марта с. р. святкував народ чеській 300-тий роковини уродив Івана Амоса Коменського, котрий починає найновішу добу в виховані и науцї. Се апостольська постать зближеного до протестантизму чесько-моравського братства, автора соти книг, переложених ще за его життя на всьх мов європейскій и азійскій; се великий учитель, котрого за для поправ шкільництва повлинували англійскій парламент, князь и правитель держав європейскіх; се бездомний бурлака и нехатний у вїр в своє посявництво стратотерець, що тягачись по чужих землях, найшов місце вічного супочиву в чужій, несвоїй землі, на далеком побережжі німечького моря! Великий поступ в оєтєвних часах на нев шкільництва всіх країв и народів — се наслідок его славного дїяльності, се лишє поворот до его заснованя, до его постанов и науцї. Добутками працї сен величюю постать, що вийшла з ложа чеського народу, встала в дово до користувати-меть ся вся людска суспільність у виховані и науцї. Тому й Руське товариство педагогічне, поважаючи безсмертну память великого учителя, поставило звеличати его заслуги, поважаючи нашу суспільність з добутками его працї и з своєю стороною вистєпєвності у вїнєц слави, яким наше освєченє стоїтьє увічвало незабутну память славного педагога.

Іван Коменський уродив ся 16 (28) марта 1592 р. в Нивничих коло угорского Броду, в Мораві, а златиме називає Коменіуса (се-б то Коменського) прабрав водь суєвдої мїсцевості Комені, де проживав его предк. Отець его був заможним мелником, и належав до

чесько-моравського братства. Ся секта займала посередє становіє між католиками и євангеліями утравістами, а визначуючись староморальним житєм, мала чималий вплив на молодого Коменського. З вітцвського дому вийшов Коменський тї засновник моральності и справдїшної релігійності, що видала в дальшом его житю так гарний овоч.

Рано вже втратив вітця и дперва в шіснаціом роц жєтє вступив до латинської школи, з котрої вийшов немалим споманка. Вчакаючи в зрїшлом віці до латинської школи, мбг Коменський на основ власного розуміння робити помічєя про тодішню методи шкільну и мабуть ся обставина спонукала его стати реформатором шкільництва. Університетскі науки водбув Коменський в Герборат (в князєств Насавскім) и в Гайделберзі, а водтак обїхав повнічно західній крає європейскій и доповнив теоретичне своє знанє живими помічєями. Так положив водь міцний підвалини під велику будівлю своїх далеко-сягаючих планів и робіт.

За молодий, щоб высвятити ся на священника, поїхав 22-літній Коменський за покликом могочого протектора чесько-моравского братства, Кароля Жеротина, и став управителем школи в Прерові, де мав доволі нагоди роздумувати про заохоту молоді до наукових студій, про заснованє шкіль и поправу методи шкільної. Ідея дволїтнього побуту в Прерові, обрав Коменський місце проповіданє в моравскім містї Фульке, а при тмї и доклад ново заснованої там школи братської, так по мбг дальше весті свої дидактич студії. Саме тоді розгорїлась 30-літня війна, а недоля постигла и Коменського, котрий прожив три найщасливіші роки свого життя у Фульке, де вперше й одружив ся. Іспанскій війска спалили Фульке, а Коменський пострадав в пожежі не тільки своє майно и бібліотеку, але й свою власну працї дидактич в рукописі. Пересїдував чесько-моравскій братчик, а між ними и Коменський, втративши жєтєку и двоє дїтей, найшє приставивше, справдїшній Кавань, в добрах згаданого уже Же-

Соймъ краевый.

XIX те засідання, III-го сесія, VI-го періоду, дня 4-го м. ст. цвітня 1892.

Пос. Антоневич промавляв за петицію громади Стриганці, пов. стрийського о заможності, бо в той громаді вже тепер страшний голод. Просить, щоб виділи краєвий авернув більшу увагу на сю петицію і як найскорше ся поладувать.

Принято в третій читанні закон о ліценціюванню і удержуванню бугаїв громадських.

Комісія господарства краєвого, здаючи справу з проєкту закону о регуляції ріки Бали з доплатами і о доповненню обвалюваня правого берега. — Принято проєкт закону без дискусії в трех читаннях.

Комісія господарства краєвого, здаючи справу з проєктом виділу краєвого о обвалюванню лівого берега Дунайця, вносить, звернувши цілу справу до виділу краєвого з порушенням, щоб предложив ту справу тоді, коли роботи при обвалюванню на правому березі дійдуть до того, що треба буде обвалювати і лівий беріг Дунайця. — Принято.

Комісія господарства краєвого, здаючи справу з діяльності учителів вандруючих для науки господарства в 1891 р., вносить: приняти справозданне виділу краєвого до відомості, а на удержанне чотирьох учителів на средства наукові для них вставляє в бюджет на 1892 р. 8.005 зр. и 320 зр.

Пос. Гурняк вказує, що задача вандруючих учителів рільництва не повинна бути лиш теоретична, а головне повинна бути практична. Крім відчитів повинен такий учитель заглянути на обору селянську, та там практично о тім говорити. Відчит повинен бути примітний до кожного олицця, в відтак треба би ті відчити вичепити в обох языках краєвих і роздавати громадам.

Референт пос. Лявче тїшить ся, що пос. Гурняк висказав ті самі гадки и погляди, що сама комісія, и має надію, що виділу краєвий буде поступати після тих указок.

Внесення комісії прийнято.

Комісія господарства краєвого, здаючи справу з діяльності виділу краєвого в справі піднесення молочництва в краю, вносить між іншим, щоб виділу краєвий уживав 500 зр. на написанне обдруківка „о молочництві“ для учеників наших шкіл рільничих. — Внесення комісії прийнято без дискусії.

Пос. Антоневич в имени комісії господарства краєвого здає справу з петицією покупуного ц. в. виділу господарского в Коломиї о виданне закона о примусовій губленію польських мшлей. Комісія вносить: щоб виділу краєвий предложив слідуючюю сесію проєкт закона о губленю мшлей и чтобы поучив население сільське о всіх средствах и радах, які доси поручають ся в той справі.

Пос. Гурняк вказує, що причиною незвичайного розселення мшлей в нашій краю певно теперішній закон ловецький, котрий не дозволяє тим поміщикам селянина в губленю мшлей, котова и цесви, ходити по полях. Для того крім мотивації комісія між іншим треба звернути увагу и на зміну закона ловецького в том напрямі.

Пос. Вол. Козловскій ставить додаткове внесення: вносить правительству, щоб зарядило, щоб буде виданий дотичний закон, в дорож розпорядження примусове гублення мшлей польських.

Пос. гр. Голышевскій вказує, що ті резолюції, відослана до виділу и правительству, варады комісії, на ніщо не здадуть ся, довга не буде відразу предложений и ухвалений закон о губленю мшлей.

Референт пос. Антоневич став в обороні внесення комісії и збиває замітки по слову Козловского и Голышевского, а приймає уваги пос. Гурняка. (В загальних увагах а спеціальних против заміток послів польських промавляв пос. Антоневич по польски, а послова Гураков по руски).

Принято внесення комісії и внесення пос. Козловского.

Принято справозданне комісії громадской з внесенням, щоб виділу краєвий перевів переговори з правительством, аби можна в дорож конституційної ввести в життя закон громадский, выготовлений пос. Фрухтманом, для місечок не обатих законом з 13 марта 1889 (В. з. в. р. с. 29).

Принято виділу краєвому додатковий кредит на 1891 р. в квоті 19.500 зр., з котрого выдано бы учителям підвешені плати, які належать ся ним в наслідок перенесення их шкіл до вышньої класи по результатах послідуючої конвенції.

Принято емеритуру и дари з ласки після внесення комісії школьного деяким учителям емеритуваным и вдовам та сиротам по учителях народных.

Комісія бюджетова, здаючи справу з петицій деіах громад о зняжені их престаций на платно учителів, вносить: знязати престацию Ковбизичам, пов. рудецкого, з 200 зр. на 150 зр., а над петиціями Ортанч, повта самбрового, и Підбурдям та Городищу цетнаревскому, пов. бобреекого, перейти до порядку денного. — Виділу краєвий поставив був деіах відіаний внесення, а комісія их не уважала.

Пос. Цоль промавляв за неуважливими петиціями двох громад з повтів вадивієм. — Член виділу Хамаць промавляв за внесенням виділу. — Пос. Сичинскій став в обороні петицій громад, котрі не в силі платити престаций, и вносить, приняти внесення виділу краєвого, се

значать уважливти петиції. — Пос. Жакм. Козловскій став противний всякому виженню престаций, котра чей-же есть добровольно декларация, та для того буде голосувати против внесення и комісії и виділу. — Пос. гр. Голышевскій буде голосувати за внесенням пос. Сичинского, бо чей-же виділу краєвий мбгт зліше розсудити ті петиції громад аніж комісія бюджетова.

При голосованні прийнято внесення пос. Сичинского, а вглядно виділу краєвого. Референт пос. Абрамович, котрий у своїй відповіді перейшов мовчанем внесення пос. Сичинского, сходять блідий з трибуны и заявляв, що складає реферат комісії бюджетовой. Пос. о. Сичинскій вступає на трибуну и докінчує справозданне комісії, котре розуміє на ніщо не адало ся, бо все внесення комісії перекази.

Принято проєкт закона, після внесення комісії адміністративной, котрим признає громаді міста Перемишля право побарати через десять літ оплату від чиншів найму (по 4 зр. від кожного ренського чину, а вымають ся від сев оплати ті чинші, котрі выносятся річно лиш 60 зр.).

Ухвалено veniam actatis в studiorum маючим урядникам виділу краєвого.

Комісія петиційна, здаючи справу з петицій виділу повітових з Бучача, Чорткова, Станіславова, Збараж и Бродях о виданне закона против покупуного писарства, — вносить: Вносить правительству, чтобы пальнувало строгое выконаня розпорядження міністеріального з 8 червня 1857 (В. з. д. ч. 114), выданого для зарадження покупуного писарству, — чтобы у властей дорож перевело признає самого покупуного писарства за преступство, котре бы было обнате карным законом и каране після процедуры карной.

Пос. Клеменсевич вказує, що суди толерують покупе писарство, бо деіах на дверех суду есть напис: Вступу писарям покупуным забороняєсь, — се значить, що ним вольно бути в мшчестві, лиш не вольно заходити до суду. Ба що больше суди выховують покупуных писарів, бо не заперяють своим діурістам вняию будущности, а нужденно платню приневолюють их занимаєсь покупуным писарством.

Пос. Крамарчик рад бы, чтобы та справа не була на порядку денном, бо она не есть еще пекуча, а противно покупе писарство приносит своим выскм оплатам якусь пбгту для бідного селянства, супротив адрства и великих тасх итарів.

Пос. д-р Король став в обороні нотаріів, а відтак доказує, що покупу писар повинен бути навіть губовий (терієні — додає бесідник). Покупу писар нечестиві люди, а помає судам. Д-р Король вказує, як перетажений урядники по судах повітових, а писарі покупути у многім выручают тих урядників в их перетаживой праці, выговоряюча цілком готові акты и протоколи, тож суди мимо волі муні толерують покупуных писарів. Гадає, що внесення комісії не зарадят лиху доси, довга не буде ареформоване цеде наше судовництво. Загадує, що навіть тут такі адвокаты, котрі чисті аркуші зб стамплені и своим підписом пресылають покупуным писарям.

Пос. д-р Олещинскій вказує, що між средствами зарадження покупуного писарству повинно бути и се, чтобы начальники громад не вольно було занимаєсь писарством.

Пос. о. Сичинскій вказує, що зарадження сій явля покупуному писарству деіах в руках начальни судового. Если начальни есть енергичный, убьє цілу лаву. Наводить приміры з повта збарского. Гадає, що добре було бы, аби правительство являсь способом вказано судам повітовым на их задачу в том напрямі. Звертає ся до маршала повітових, чтобы наглядая сего, аби писарями гражданими не були писар покупути.

Пос. Крамарчик ще раз піднімає, що найліпше було бы, чтобы внесен и таріят и их чинш бы мали бы переняти на себе суди повітові.

Принято внесення комісії правничої. Принято внесення комісії савітарной щодо будови краєвого заведеня для положення разом з каліскою положенно-гисколіючюю. Будова має зчатись сего року и третя три роки. Загальний кошт выносятся буде 245.000 зр.

Принято внесення комісії правничої, чтобы виділу краєвий розсудив петицію громады о утворені там суду повітового, та здав справу в слідуючій сесії.

Комісія петиційна, здаючи справу з жалобой мешканців передість самбровых Долья середня и Завидова, що на их приватной пасовиску відбувають ся кбний вправи войсковой, вносить: відступити петицію правительству до розсуду и поладженя. — Принято.

Комісія дорогова вносить, чтобы виділу краєвий ухвалив 3000 зр. субвенції повітовому виділу в Надворні на будову моста на Пруті між Делятином и Заріччєм — та чтобы починав ся значительною субвенцією на реконструкцію дороги громадской Надворна-Марабца. — Принято.

Комісія школьна здаючи справу з справозданя краєвой рады школьной о стані середних шкіл в 1890/91 р. — вносить шість резолюцій до правительства, поданных нами вже оныд в рубриці: справы соймові. — Принято без дискусії все внесення.

Слідуюче засідання завтра, во второк.

В четвер зачинає ся дискусія бюджетова, а сойм буде замкнений в субботу 9 м. ст. цвітня.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

О голосованні в угодовій комісії чеського сойму пишуть чеські дивни тав: Politik пише, що з знаню чезає причина невдоволення чеського народу, а если нема надії на політичну весну, то прецїнь гниє обза, що через переведення відносних пунтацій будуть выставлені на безпечность интересы и право державне чеського народу. Сю угоду відложено и тим способом погребано в за зависгды. Для тавих виснувацій які знаходять ся в пунтаціях, вже нема мїця. Наколя приступимо до угоди, а того Чехи дуже бажать и з цілого серця, то треба буде зложити кавцію, що угода для чеського народу не буде німещкою гегемонією, але повною рівноправністю. Погайше створить мало організму хібу и для того не було до життя спосібне. — Narodni Listy пишуть, що в центральній поліції Австрія ченська справа не мала так нужденного коїця, як державна акція переведена угоди. Взагадї треба було кавігуляти перед загальним зворушенням чеського народу. В нійшій державі наслідком того важивого и законного протесту правительство поддало бы ся народній, воля або мусило бы уступити. Навіть если відложено значить то саме що погребане, то старо-Чехам и великій пошесті треба зробити заклад з нерішучого поступованя. Старо-чеські Гамлети вправді виправдують ся, що они збєднали тим способом велику пошесті для чеського народу, але опозиція чеського народу домагала ся віднесення. Наміть и так мають велику користь а на основ розпорядження гр. Шенборна з дня 3. лютого 1890 виросте в німещкій частині Чехи скрайня німещка бюрократія. Морально Чехи віднеси світлу побіду, але в дїястїм жатю ся угода принесе ним шкоду, бо ті пунтації лиш відложено.

Молодо-чеські послы чеського сойму не явили ся на вечері, яку давав намістник гр. Туна. Се було наслідком особной постанови молодого-чеського клубу, де ся справа була обговорювана на особній засіданні. Радикальна фракція молодого-Чехів заявила ся против посідення и жадала, чтобы о гадці молодого Чехів повідомити ще перед вечером намістника гр. Туна. Ту мією поручено голов клубу проф. Тільшеров. Відзавяв намістников, що молодого-чеські послы побїли бы в гостину до гр. Туна, але не можуть явити ся на вечері у намістника, котрий належить до правительства так в роже водносачого ся до чеського народу. На те вымистив гр. Туна відповість, що се дуже сумно, если молодого Чехи не можуть віддати політичну справу від соціальной. Подчас соймового засіданя намістник высказав до нашего посла молодого чеського гада, що сей способ поступованя дивный. „Я мшту сказати — сказав вымистяєть, що се стовити янше ровеня товаришских звичаєв. Дуже радо привітаю гостей, и вась мн панове, я радо привітаєть бы у себе. Вы жадаєть від мене, чтобы я звинув вась перед мою жывкою за те, що вы не явили ся. Не могу бути товмачем вашого звиченя у жывн, бо она воевм не займає ся політикою.“

Клерикальний послы италійскій в тирольскій соймі не хотув зречи ся абстїненційной політиці и явля признають ся до того, що жадають автономію Тренту. До сойму в Инсбруд она явля ся лиш за для жадаєть трентского епископа, бо на дасвном порядку в соймі поставлено реформу школьного закона, котру то справу уважють так важною, що в нарадцї мусять взяти участь. Від краєвого маршала она домагали ся, чтобы складала такий посольскій обїтъ, що свои обовязки посольскій будуть выконувати выключно на час нарад над проєктом школьного закона. Розумяє ся, краєвий маршала не вдоволяє их волі, и тогда всь чотирі: двань Квестрізі, двань Ілама, парох Ваєнінеллі и адвокат д-р Вієро зложили присягу. По зложено обїту всь чотирі послы демонстраційні, выйшли з салі, хоч на дивнаїм порядку стояла справа обходная италійске население в поддучном Тироля. Ся послы являть ся в соймі отже аж в час дебат над школьным законом.

В дальшатиносом соймі выголосив хорватскій посольскій свіданіє Баніні при дебат над краєвим бюджетом на 1892 р. промову, котра тривала десять година, без перестану через два засіданя соймові, равшне и вчєрне. Баніні належать до крайно хорватскій партії політичної. Відзавяв з острю критично правительство за его дїяльність в ризних галузях адміністративных, а особливо за для германізації и економічного уладу Далматії. Против его бесїды выступили навіть деякі Хорваты и вбн наслідком тї бесїды выступав з оїтма товаришама в хорватского клубу соймового. Баніні в сторонником прлучена далматійского побережя до Хорватії и автономії хорватских земель в Австріи.

Перед кількома днями донесено, що російскій міністер справ заграничных Гірсь небезпечно занедужав на року на лиці, а з тим злучила ся и уша недуга. На віденьскій и берляньскій біржі розійшли ся навіть вїста, що вбн помер, але противно вїсти з Петербурга доносать, що здоровле старого далматина російского політико ся, рожа на лиці не розширяє ся дальше а силы вертають назад. Таков и болять вь усь вже не так болячий, отже надіють ся, що міністер справ заграничных подужає. Магдї диванни навіть німещкі высказують з тоя причын свою радість, та більш, що Гірсь в рїшучим сторонником мира. Гірсь поклав для Росії

для того, що соймы, рады повітові, рады мшскі а навіть приватні особы дають річно по раз бблшї квоти на основані нових, удержані и розваторі встнуючих промысловых шкіл доповняючих, фаховых шкіл промысловых та виробчих вартатів. Рівнож вызначаєть и в державного скарбу по раз бблшї субвенції, хоч они в порівняно до субвенцій для інших країв суть ще дуже малі.

Відтак переходить справозданне подрбно выдатки краю на цілі промыслові від найдавнїших літ. Перед чотирнадцять роками не було в Галиччї в одній краєвой школі фахово-промысловой, а в організованой школі промысловой доповняючої. Ухвалою з 15 жовтня 1878 р. вызначив сойм першї раз 5000 зр. „на заможнї для шкіл руководящих и для пошараня промыслу“. В р. 1879 выдате на промыслові цілі выносьть 9500 зр.; в 1883 р. вызначено 13.400 зр. на заможнї для шкіл промысловых, и 30.000 зр. на утворені фонду на позачи и заможнї промыслові. В 1884 р. утворено в бюджеті стату рубрику XVI „выдате в піднесеня промыслу“, в р. 1887 выносьть та рубрика 96.480 зр., в 1891 р. вже 151.324 зр., а в бюджеті на 1892 р. прелімінуєть на ту цілі 193.330 зр.

Та прелімінована квота розділюєть в сей способ: 13.792 зр. на заможнї для 24 вже організованих шкіл промысловых доповняючих; 32.200 зр. на загальні цілі промыслового шеблїництва, с. е. для удержаня музеїв, издаваніях виробчих, на стипендіи промыслові; 2960 зр. на выдате краєвой комісії промысловой; 67.000 зр. на позачи и заможнї в цілі піднесеня промыслу; 1000 зр. заможнї на удержаніе торговельной школы в Кракові.

Участь державы у выдатеках на цілі промыслові представляєть так: В р. 1878 не вызначила рада державна ще ніяких заможнї на галицькі школы промыслові, але від того року вызначаєть з державных фондів по раз бблшї квоти. И так в бюджеті державном на 1892 р. заможнї для краєвих шкіл промысловых выносьть 38.700 зр., а именно: 12.000 зр. на удержаніе доповняючих шкіл промысловых, 26.700 зр. на заможнї для фаховых шкіл промысловых, музеїв и етцій розсідных. Если-ж до того дочислямо квоты, які скарб державний має выдате в 1892 р. на удержаніе двох державных шкіл промыслово-фаховых, именно для школы в Закопаном 15.420 зр. и для школы слясарской в Свентинках 16.500 зр., та 1500 зр. на удержаніе в четвертій кварталі 1892 р. третей державной школы промысловой, яка має основатись в Коломиї для промыслу деревного; відтак 44.000 зр. для промысловой школы в Кракові, а 26.900 зр. для школы промысловой у Львові, то в 1892 р. выдате скарб державний загально на школы промыслові в Галиччї 150.870 зр.

В р. 1891 дала институті краєвій, публичній и приватній, 54.328 зр. на цілі промыслові.

Комісія бюджетова ухвалила выдате на цілі промыслові на 1892 р. в квоті 178.330 зр., отже о 15.000 зр. менше від прелімінаря виділу краєвого.

кучи науку з погляду. Сего одного дїла було б досить, щоб имя Коменського стало бессмертным.

З Угорщини вернув Коменскій (в червні 1654 р.) до Лешна и там постигло в го нове горе, котрого не мбгт забути до конца свого вїку. Мж Шведією и Польщею почала ся война. Король шведскій завоював Польшу аж до Кракова, а кола опбєла польскій войска відбиали свою вогну, спалили и зруйнували місто Лешно 28 цвітня 1656 р. З димом побїло все майно, бібліотека и дорожний скарб больше як 40-літню невсичуючу праці Коменского. Там згорів и чесько латинскій словарь Коменского, приладжений по 44-літній труд до друку. Сю невожажував, важку втрату для чеського письменства выповнаєть доперва в нашом столітї ученый Чех Юліан словарь, над котрым трудив ся 30 літ.

В 65-ом році жатя довелось Коменському утїкати, в чом стовя, и глїадти прїстановища на чужині. Тяжачь по Шлеску, Бранденбургі и в Гамбурзі, опанав ся Коменскій на останку в Амстердамі, найшов там богатых протекторів и мбгт на старости літ безжурно засїсти до дальшю праці. Его дух зовсїм не ослаб, а до конца жатя зберіг ту свїдбї и плодотворіть, яко вїшала ся лиш такий геній, як Софокль, Гете, Олександр Гумбольдт и инчі. З щедрою підмогою Лаврентія Герра, сына давнїшого протектора, выдате там Коменскій всь свои даватичий творы — Opera didactica omnia — написав в роках від 1627—1657.*)

Коменскій умер в Амстердамі 15 па допсїта 1671 р. в 80-ом році жатя ако останній епископ чесько-моравского братства, котре відтак злило ся з сїстами протестантскими.

(Дальше буде.)

*) Після справозданя Гануша в чеськом товаристві науковом, выдате Коменскій не менше як 146 дїл и полишав 12 рукописей, а коли уважимо, сколько ему праці згорїло, то зрозумїємо его невсичуючу праці!

Надослане.

Д-ръ Василь Дѣдошанъ
отворивъ канцелярію адвокату

ВЪ БУЧАЧИ 4320 11—20
при улиці Корольова въ домѣ Блюмрайха.

Найдешевше жерело предметъ оптичскихъ у Львовѣ

ПОДЪ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плитч. св. Духа)
напротивъ головного одуху.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричскія, райсайты, и т. п. по цѣнамъ найдешевшихъ. — Репарации найдешевше и наискорѣе.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Поѣзды желѣзничі

послѣ часу такъ званого „средне европейского“ водѣ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхотять зб Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Сухой, и Станіславова. — 7:48 въ вечерѣ. Поѣздъ особ. до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станіславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поѣздъ особ. до Станіславова и Коломыи. — 8:40 рано. Поѣздъ поѣхничій до Станіславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 8:54 по полудни. Поѣздъ особ. до Станіславова, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ. Поѣздъ особ. до Станіславова, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бѣлца: 8:49 рано. Поѣздъ мѣшаний до Бѣлца и Сокала. — 5:40 по полудни. Поѣздъ мѣшаний до Равы руской.

Прихотять до Львова.

Въ напрямѣ зб Стрыя: 8:31 рано. Поѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд. Поѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Гусятина, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Въ напрямѣ зб Черновца: 6:17 рано. Поѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 1:23 по полудни. Поѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя. — 7:23 въ вечерѣ. Поѣздъ поѣхничій зб Букарешту, Яссы, Черновца, Станіславова и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Поѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Гусятина, Станіславова и Гусятина.

Въ напрямѣ зб Бѣлца: 7:50 рано. Поѣздъ мѣшаний зб Равы руской. — 3:46 по полудни. Поѣздъ мѣшаний зб Сокала и Бѣлца. Аѣшъ розкладу фазды на шляхахъ желѣзничі державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой стациі по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжочка въ форматѣ кишениномъ по 5 кр. за штуку.

Коли годинникъ часу середно-европейского показуе годину 12-ту, то всакуе годинникъ: въ Черновцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихотять до Львова.

(Послѣ годинника львовского).

Зб Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поѣздъ особ. — о год. 4 мин. 3 по полудни поѣздъ поѣхничій — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поѣздъ мѣшаний — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поѣздъ особ.

Зб Подволочискъ: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи поѣздъ мѣшаний — о год. 2 мин. 8 по полудни поѣздъ поѣхничій — о год. 7 м. 1 вечеромъ поѣздъ особ.

Вѣдхотять зб Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поѣздъ особ. — о год. 7 м. 20 рано поѣздъ особ. — о год. 2 м. 28 по полудни поѣздъ поѣхничій — о год. 8 м. 30 вечеромъ поѣздъ особ.

До Подволочискъ зб дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поѣздъ особ. — о год. 4 м. 23 по полудни поѣздъ поѣхничій — о год. 11 м. 5 въ ночи поѣздъ мѣшаний.

ВЪ САЛИ ТОВАРИСТВА „FROHSINN“

(въ готелю Жоржа)

РУССКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ

подѣ зарядомъ П. Виберовича.

Во Второкъ дня 1. 5 цвѣтня 1892.

ЗОЛОТЫЙ МОЩЬ

комична оперетка въ 3 актахъ Д. Млаки. Музыка Воробкевича.

Режиссеръ: С. ЯНОВИЧЪ.

ОСОБЫ:

Бонифаций Гимпель, референдаръ	М. Кирицкий
Пафунцій, его дошья	Р. Яновича
Марьяна, его похотья	Ф. Крачукъ
Брациска, прачка студентка	К. Казьмевска
Парайельс	А. Кавшевскій
Буцфаль	М. Олшанскій
Духъ	М. Фидерова
Фуксъ	С. Скрыванова
Гіксъ	А. Долістова
Гаксъ	С. Олшанска
Актіонаръ	С. Подвысоцкій
Шльома Гольдштейнъ, лхвиръ	Т. Парадюкъ
Кельнеръ въ готелю	А. Шеремета

Два сѣ въ Вѣднѣ и въ Висбаденѣ

Роздѣлие

Перше повмарили, потому сѣ поборали

Комедія въ 2 актахъ зб жита маломѣщанского на Украинѣ.

ОСОБЫ:

Осипъ Хлестаковичъ	М. Кирицкий
Сергій его сынъ	С. Яновичъ
Навъ Квашинка	А. Ошповича
Аполонъ его сынъ	А. Кавшевскій
Марія его дочка	Д. Кирицка
Марта, кухарка Хлестаковича	Е. Степанска
Нванъ, слуга Квашинки	С. Подвысоцкій

Два сѣ на Украинѣ.

ЦѢНЫ МѢСЦЪ: Крѣсло въ першихъ рядахъ 1 ар., въ дальшихъ 80 кр., паркетъ 50 кр., партеръ 25 кр.

Початокъ точно о год. 7 вечеромъ.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

есть вже больше якъ бдѣ 30 лѣтъ знаме, травленіе, апетитъ выкликуюче, одбываніе усугубочне и лагодно розвѣдывающе

СРЕДСТВО ДОМОВЕ

Велика фляшка 1 ар., ма-
ла 50 кр., почтою о 20 кр.
больше.

Всѣ части упаковани мають
сю наведену марку охоронну
законно депоновану.

Склады по всѣхъ апт-
кахъ Австро-Угорщины.

Также можно купить:

ПРАГСКУ УНИВЕРСАЛЬНУ МАСТЬ ДОМОВУ

Она послѣ многихъ досѣдовъ знаменито полагодуе чищеніе, грануляцію и загоніе пораненыхъ мѣсць а кромѣ того дѣлае усмиряюще и розкладаетъ болѣ.

Въ довахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр. больше.

Всѣ части упаковани
мають сю наведену мар-
ку охоронну, законно
депоновану.

Головний складъ

В. Fragner, Prag,

№ 203-204, Kleinseite, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылка почтова що дня.

Въ Станіславовѣ

при улиці Галицкой

можно купить
Рожъ высокопелый, 2 и 2 1/2 мет-
ровъ дуже сильны по 60 кр.,
низшій по 50 и 40 кр.

Яблонки по 35 кр.

Виноградну лозу по 25 кр.

Черехи по 35 кр.

Деревъ 4-лѣтній 40 кр. — півны

Пігвы родючі по 35 кр. — півны

малы 100 шт. 3 ар.

Сливы по 35 кр.

Малины, порѣчки, веприны по

10 кр. штука. Пшарагова розса-

да, копа 60 кр.

Гвоздики 2-лѣтній, штука 10 кр.

Поланіе саджанки яриы

и цвѣтѣвъ, насѣны буряковъ

оберидорскихъ 50 кр. кѣлю.

Китидъ и вѣднѣ всяка де-

корация якъ найдешевше.

Почукае

А. ШМІДТЪ

огородникъ.

Вызѣднѣ также заводити

огороды. 4249 1-6

Новы униформы

для урядничѣвъ державныхъ желѣзничі
можуть Вп. п. урядники одержати
въ зѣвѣтій бдѣ многихъ лѣтъ зб
своей солидності и ретельности фир-
мѣ по найнижшихъ цѣнахъ и най-
дѣшнее выгодоулей.

Рѣшати поручаю ся яко спе-
ціалістъ въ выгодоулейно уни-
формѣ для урядничѣвъ державныхъ
и предлагаю мой богато заемо-
трѣнный складъ одѣжи мужской и
дѣтской. 4095

Звертаючи увагу Вп. Публични
на мои условія сылаты

остаю зб высочайшъ повѣжаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капі тульна ч. 3.

Молодой человекъ

глядя лекціи на село; може кромѣ
предметѣвъ школьныхъ ухлѣяти
науку свѣту сольового або хо-
рального а также гры на форте-
пьянѣ. — Възша въдомѣсть въ
4243 Админістраціи „Дѣла“. 3 4

Почукае обильно за-
смотрѣній 4113 10—12

МАГАЗИНЪ и работню обуви

ДАМСКОЙ, МУЖСКОЙ и ДѢТЧОЙ

КАРОЛЯ

ЯВОРСКОГО
У ЛЬВОВѢ

улиці Батеріи число 20

въ готелі Швайцарскомъ.

ПАНОВЕ

що терпѣть сексуальну слабѣсть
нехай зажадають плестровану
брошуру о патентованомъ у всѣхъ
державкахъ, и посла проф. Волты
сконструйованомъ гальв-електр.
апаратѣ „Рефлекторъ“ для влас-
ного ужитку. Заарантовано не-
шкѣдне ношеніе на тѣлѣ. Дуже
много лѣкарѣ въпробували, при-
поручили и ординували се сред-
ство. Выгодно можна сховати въ
кишені. Брошура тратіть (въ ко-
вертѣ за присланнямъ 10 кр. мар-
кою) высылае Theo Biersmanns
Elektrotechniker, Wien I. Schu-
lerstrasse 18. 5 25

Звѣстній, найлѣпшій
чисто льнній

Полотна Корчинскій

грубшій и тоншій вебовъ на со-
рочки, простирала безъ шу, ды-
мы, рушники звычайній и туре-
нскій до купель, хустки до носа
грубшій и вебовъ, скатерты, сер-
веты, стирки, дредли на ліберіи,
полотна парусной (Segeltuch) на
лѣтній одѣжы поручае

WŁ. GONET

Krajowa fabryka tkacka
w Korszynie (p. loco)

Цѣнники и пробки зб жада-
ныхъ родѣвъ оплатно.

3944 4—25.

Нема нічого лѣпшого про-
тивъ обструкціи, геморой-
дѣвъ, злого травленія, браку
апетиту якъ

МЕДОВНИКЪ ГІГІЕНІЧНЫЙ

Л. Чиньского

послѣ заявленія уздоровленыхъ и
высказѣвъ лѣкарскихъ. Набути
можно у Львовѣ, Краковѣ, Пе-
ремишлѣ, Вѣднѣ, Празѣ

(Импресса, бюро апостолу, Львовъ).

Розсадки й лѣсны насѣны

старанно упакованы, розсады за-
задаткомъ почтою або зѣдѣ-
ницею

Лѣсничѣвъ Засѣвъ подѣ Чернею.

1. Насѣны за 1 фунтъ = 1/2 кѣлю:

Сосны звычайной (Pinus sil-

vestris) ар. 1-20

„ американской (P.

strobus-Weymutha 3-60

„ черной (P. austriaca) 1-20

Смереки 80

Модерова 90

Акаціи 30

Березы 50

Бѣлки 55

Ясени 15

2. Розсадки: сосны звычайныя

1-рѣчна 50 кр., сосна черная

на 50 кр. (розсадки сосны 2 и

3 лѣтнихъ не продаемо, бо они

лѣтими неурядити до культуры).

Смерека 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 150,

и 2 ар., модерова 2, 3 и 4 лѣтній

по 2, 250 и 3 ар., береза 3 и 4

лѣтна по 250, вѣдильна 2 и 3

лѣтна по 2 и 3 ар., акація 1 и 2

лѣтна по 250 и 3 ар. Скатерти (бѣ-

ла тернина на живоцѣлѣ) по

10 ар. за 1000 штукъ.

(Адресувати по польскѣ, бо мѣ-

сцевость въ заходѣй Галичинѣ.)

4207 13—20

ПОДЯКА.

Великій жалъ стискавъ наше сердце, коли Воевышній покли-
навъ до Себе нашего найдорожшого сына правника. Въ той окор-
бѣ потѣшивъ насъ Господи собицутьемъ добрыхъ людей. Впр. па-
рохъ зб Люттовскѣ о. Котейкій видѣли насъ въ рѣзницѣ, занявъ
ся похорошами и выгодоулей въ церкви трогачу бѣсѣду прачаль-
ну. Най же Господи Богъ вынагородитъ Вамъ, взорчевый душа-
ну. Гдѣныи проповѣднику христіанской любви, всѣ Вашѣ до-
бри дѣла утѣхою зб Вашихъ дѣточекъ, бо Вы собицували Родите-
лямъ, котріи втратили свою дорогу дитину.

Вдѣрадоу стало намъ также собицутье, якого дознали мы
водѣ Вѣхъ Священства доокрепного, интелігенціи мѣсцевой и на-
рода. „Опаси-Богъ Вамъ!“ Складаемъ тутъ нашу горячу полаку:
Впр. о. декану Мигуловачу зб Чернов., Впр. о. Полянскому зб
Бѣберки, Пристапови зб Махновца, Кузави зб Дидовою, немешне
также Впр. о. декану Лодыньскому зб Дверника, Капкови зб
Скорородного, Стукачеви зб Смильнича и Булѣ зб Береговъ горѣш-
ныхъ, котріи, мимо метели, не щадячи трудѣвъ, возвѣстѣмъ безкори-
стовно звалили прабуты на сей жалѣбный обѣдѣ.

Дажуемъ Тобѣ Вѣл. пане судіе Рыбѣтничій за прехорошу
бѣсѣду, выгодоулей именемъ другѣвъ и знакомыхъ надѣ гробѣмъ
похѣвѣнѣ. „Опаси-Богъ!“

Въ Люттовскахъ днѣ 8 марта 20 1892.

Генрихъ Топольничій судія повѣтовый, батько, Людмила
зб Галицкихъ мати, Генрихъ, Евгений и Левъ, брати, Ольга со-
стра.

! На Свята Великодній!

ТОРГОВЛЯ

МИХАИЛА ДЫМЕТА

У ЛЬВОВѢ

поручае по цѣнахъ умѣренныхъ, сталыхъ и совѣстныхъ

Евангеліоны нового выданія, оправы въ оксамитѣ
въ прехорошихъ солидной работы оковахъ позолоче-
ныхъ водѣ зр. 55 — 150. Платеницѣ на полотнѣ
водѣ зр. 18 до 42, — зб шовковой матеріи водѣ зр. 48—
128. Дальше: Артосы, Фелоны, Стихарѣ (альбы), Ка-
дильницѣ, Хресты на подставѣ, ручны и процесіональны
Лѣхтарѣ, Патриціи, Пауки бронзовы и кристалевы,
Образы, Свѣтнички (канделябры), Хоругви и Фаны, Ча-
шѣ золочены, зб хиньского сѣвѣра и зб чистого сѣвѣ-
бра, и прочій церковный зваряды. 4232 3—8
Книга выданія Института Ставропільского по тыхъ са-
мыхъ цѣнахъ. — Высылка въоборотною почтою.

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признанія
и дипломъ гоноровый

на всесвѣтній выставѣ въ Антверпѣн
за незрѣваній

Выробы косметичній, Тоалетній и Парфумерій.

Антілентіа. Нѣякій антикулъ тоалетный не може ити въ
гдѣныи. Се средство, одержаніе зб одѣвѣжучихъ субстан-
ціи, ухлѣае въ короткомъ часѣ весняники, плямы печѣ-
нкой, близни и т. п., надае шкѣрѣ свѣжу бѣлѣсть, свѣ-
жѣсть и пѣжѣсть. — Цѣна 2 ар.

Піліптонъ волосъ естому и епозовѣлому по колькорозо-
вымъ ужитю привертѣе красну барву. ПІЛІПТОНЪ
не фарбуе, лише одмѣждоуе волосѣ, котре подѣ вильвомъ
сего бѣдичного средства бѣдаскуе первѣстну барву, мя-
кѣсть и бѣдаскуе. — Цѣна елякону 1 ар. 50 кр.

Валентинъ найсилнѣйше выпадающе волосѣ задержуе, ци-
бульки волосей взмѣняе и до вытворѣванія та
поросту волосѣ побуждае Цѣлый еляконъ 3 ар. Пѣвъ еля-
кону 1 ар. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣститъ жадныхъ металевыхъ примѣшѣвъ, есть се найчи-
стѣйша и найлѣпшѣйша музка ростинна, приемою прилагѣе до
лица, надае красну, природну бѣлѣсть и есть неоцѣненнымъ сред-
ствомъ до гігіеничной окрасы лица

Пуделко малѣ бѣлого пудру 60 кр., цѣле 1 ар., зб лебед-
комъ 1 ар. 60 кр. Рожовый для блѣднѣющихъ и кремовый для
шатнѣющихъ и брутѣющихъ, малѣ пуделко по 70 кр., больше зр. 110
зб лебедикомъ зр. 160. 3748

Вода фіалкова. Усувае зб лица прищѣ, лишѣвъ, угрицы,
морщинки и доликѣ бѣпов. Лице одѣвѣжуе выбѣлюе и вы-
пѣжѣлюе. — Цѣна 1 ар.

Мыло косметичне бѣдначаяе ся надѣвѣжучою пѣжѣ-
стію и дуже приемымъ запахомъ, лагодно выплѣае на нашкѣрокѣ,

ДѢЛО

Выходить у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и рускѣ святѣ) о 5-й годины по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, а въ второкъ и пятницу на переѣзѣ разомъ въ Дѣломъ.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Короля Людвига 9. У Вѣдми М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и нисераты платитъ у Львовѣ.

Предплата на „ДѢЛО“ въ литер. додаткомъ въ Австріи: на границѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 зр. на цѣлый рокъ . . . 24 зр. на полъ року . . . 9 зр. на полъ року . . . 12 зр. на чертъ року . . . 4 зр. 50 кр. на чертъ року . . . 6 зр. на мѣсць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 зр. на полъ року . . . 8 зр. на чертъ року . . . 4 зр. на мѣсць . . . 1 зр. 35 кр. Редакция, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднѣе застереженіе. — Редакція неопечатає вѣстей бѣзъ нота. Поодинокое члене коштує 8 кр. а. в. Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣзъ однаго стрѣчки нисератомъ въ рубр. „Надсѣлане“ по 20 кр. а. в. Подлики членствъ ся по 10 кр. бѣзъ стрѣчки.

У Львовѣ дня 5 н. ст. цвѣтня 1892.

Вчера вѣдбули ся выборы до сойму буковинскаго зъ куріи сельской, а результатъ нинѣ вже вѣдомый. Выбрано: 4 Русинѣвъ, 7 Румунѣвъ [Гормузаки, Зотта, Ончиюль, Юрий Флордортъ, Василько, Стирча и Стефанеллі] и Вѣрменина - Поляка [барона Капри].

Черновецка „Руска Рада“ поставила була, якъ вѣдомо, 6 своихъ кандидатѣвъ [д-ра Воляна на округъ черновецкій, проф. Брот. Пѣгуляка на коцманскій, Ивана Тиминскаго на заставнискій, проф. унѣв. д-ра Стоцкого на сагадурскій, о. Ол. Манастирскаго на становецкій и сов. Вол. Ясеницкаго на выжницкій], а кромѣ того поручила подпирати 7-го кандидата [адъюнкта Арт. Малика въ округѣ серетскій]; выбрано на пословъ чотирохъ: д-ра Василя Воляна, Брота Пѣгуляка, Ивана Тиминскаго [сіи всѣ три були вже послами розвизаного сойму] и д-ра Стефана Стоцкого. [Въ округѣ становецкомъ улавъ о. Манастирскій супротивъ Вѣрменина бар. Каприго, а въ выжницкомъ сов. Ясеницкій супротивъ Румуна бар. Василька].

Зъ межъ выбранныхъ рускиихъ пословъ мали контръ-кандидатѣвъ: Ив. Тиминскій — москвофилъ Ф. И. Калитовскаго, а д-ръ Стоцкій — Купеца. Якъ побитъ д-ръ Стоцкій Купеца, поки-що не знаемо, але п. Тиминскій, якъ вѣдомо зъ вчерашниою телеграмою „ДѢЛО“, выйшовъ зъ выбору одноголосно.

Въ порѣвнаню зъ попередними выборами до сойму Русины буковинскій здобули одинъ мандатъ и замѣсть трехъ рускиихъ пословъ буде засѣдати въ соймѣ чотирохъ. Уже само збольшеніе числа буковинско-рускиихъ пословъ муситъ утѣшити каждого Русина, але утѣха тая ще збольшуєть ся уваги на особу ново-выбраного четвертого посла, проф. унѣв. д-ра Стефана Смаля-Стоцкого, широго Русина народова, не лишь чолѣвка науки, але й чолѣвка дѣла организаціи рускиихъ силъ на Буковинѣ.

По вчерашнихъ выборахъ до сойму буковинскаго, зъ которыхъ выйшли послами чотыри Русины-народовѣ [бо й д-ръ Вас. Волянъ, хочъ чолѣвкъ старшой даты, принявъ ще передъ попередними выборами програму народова], мы мимохотѣ згадуемо станѣ на Буковинѣ зъ-передъ кѣлькохъ лѣтъ, коли то въ соймѣ буковинскомъ не засѣдавъ аны одинъ Русинъ! Бувъ то часъ, коли на Буковинѣ верховодили москвофилы — и зъ одно-

го боку шкодили справѣ народній своею програмою „адитъ народъ“, а зъ другого боку для просвѣты люду и организаціи силъ рускиихъ на Буковинѣ ничо не робили. На шастѣ, зрѣсть широ-народного руху въ Галичинѣ въ попереднѣмъ десятилѣтѣи водѣлавы и на Буковину, — народовѣ взяли тамъ верхъ и проводъ въ свои руки, а въ наслѣдокъ того и засчитало буковинскій Руси на лучшу долю...

Новый успѣхъ вчерашного дня муситъ заохотити и загрѣти нашихъ братѣвъ на Буковинѣ до дальшой организаціи и дальшихъ невтомимыхъ трудовъ въ широ-народномъ напирѣмъ, а буковинска Русь позволи прииде до своихъ правъ, якъ належать ся їй яко народови числово першому въ краю.

Вѣдповѣдь правительственнаго комисаря на интерпеляціи рускиихъ пословъ въ справѣ кривды рускаго языка въ ц. к. урядахъ и судахъ

выголошена на нинѣшномъ засѣданіи сойму.

На засѣданіи Высокаго сойму зъ 23 марта с. р. внесена була интерпеляція до правительственнаго комисаря послами п. Лонгиномъ Рожанковскимъ и товарищами зъ причины мабутного кривдженія Русинѣвъ що-до ихъ языка черезъ администраціи власти, якъ политичній такъ и скарбовій и черезъ ц. к. суды и прокураторию державній.

Мало чести вѣдповѣсти на ту интерпеляцію со слѣдуе:

Що-до политичныхъ властей, пп. интерпелянты кажуть, що тѣ власти на поданіе сторѣвъ внесеній въ рускомъ языкѣ дуже рѣдко вѣдповѣдають по рускѣ; що денеотри староства накладываютъ кары на душастарѣвъ и громадскѣхъ верхности за уживаніе рускаго языка въ писемныхъ подаваніяхъ до староствъ, и такъ на пр.: староство въ Золочевѣ рѣшеномъ зъ 26 сѣчня с. р. подъ ч. 2320 загрозило громадскѣй верхности въ Закомарю карою 20 зр. за те, що предложило справозданіе въ рускомъ языкѣ. Фактъ, о котромъ тутъ мова, дѣйшовъ до вѣдомости Президіи намѣстництва черезъ часописъ „ДѢЛО“, котра помѣстала вѣдомость розпорядженія староства въ Золочевѣ зъ 26 сѣчня с. р. подъ ч. 2320. Президія намѣстництва зажадала сейчасъ справозданія вѣдъ староства въ Золочевѣ, а перекладала ся о дѣйствѣ доносенія, не лише рескриптомъ зъ 13 марта с. р. до ч. 2312, отже передъ внесеніемъ интерпеляціи, звернула увагу старосты, що поступивъ несправедливо, бо послѣ министерскаго розпорядженія зъ 20 грудня 1889 р. до ч. 12466 и зъ 4 лѣтца 1860 р. до ч. 2166 вѣльно якъ приватнымъ

сторонамъ такъ и громадскимъ урядамъ писати до правительственныхъ урядѣвъ въ рускомъ языкѣ, а дѣйствуючій давнѣйше заказъ писанія кириллицею внесено розпорядженіемъ министерства зъ 10 цвѣтня 1861 р. до ч. 2325, а надто [Президія намѣстництва] выдала обѣщаніе до всѣхъ староствъ Галичинны всхѣдуючъ зъ 14 марта с. р. до ч. 2714, котрымъ приказано точно перестерѣгати постановъ, закнотенныхъ въ повлѣканныхъ розпорядженіяхъ що-до квестіи языка.

Зволѣтъ панове интерпелянты приняты у вѣреніе, що президія намѣстництва въ кождѣмъ випадку одержаномъ вѣдомости о якомъ-небудь вѣдотушеніи вѣдъ того правна не залишить зарядити, що належить, чтобы дѣйствующій приписъ точно было перестерѣганий. [Оплатки вѣдъ рускиихъ пословъ].

Послѣбныхъ фактовъ о накладаніи кары на душастарѣвъ за уживаніе рускаго языка пп. интерпелянты не выказали. Пропускаю, що ходитъ може о те, що власти жадають предлаждати формальныхъ выписѣвъ зъ метрихъ въ латинскѣмъ языкѣ тамъ, де бы звичайній посвѣдченія могли выстатити, або посвѣдченія метрихальныхъ въ польскѣмъ або нѣмецкомъ языкѣ, замѣсть въ языкѣ рускомъ. Если такъ есть, то и въ тѣмъ взглядѣ можу аложити увѣреніе, что высшій власти всѣмъ въ тѣмъ напрямѣ основаній жалобы завсѣгда у уважляли и на будучности уважляти будутъ.

Що-до властей скарбовыхъ, то якъ краєва дирекція скарбу, такъ и подчиненій їй власти и уряды взагалѣ перестерѣгають дѣйствующіхъ приписѣвъ о языкѣ урядовомъ и о уживаніи рускаго языка. Если деколи зайшли ухиленія въ тѣмъ напрямѣ, що ужато въ вѣдповѣдяхъ для сторѣвъ нѣмецкаго або польскаго языка, то стало ся се безъ аяко-небудь тенденціи. Всѣмъ жалобамъ въ тѣмъ взглядѣ вѣдотушувало завсѣгда краєва дирекція скарбу безпроточно и выдавала въ кождѣмъ поодинокѣмъ случаю вѣдповѣдній и категоричній поученія для dotyаного уряду. Подѣбній рѣшмаціи приклячались рѣдко, а се есть наилучшимъ доказомъ, що скарбовій власти Галичинны въ загалѣности старають ся до обовязуючихъ въ тѣмъ взглядѣ приписѣвъ. Въ послѣднихъ часахъ здоганяла краєва дирекція скарбу розпорядженіемъ зъ 10 сѣчня с. р. до ч. 89.187 ц. к. администраціи податковѣй, що на поданіе, внесеное въ рускомъ языкѣ черезъ „Народнаго торговлю“ у Львовѣ, выдала резолюцію въ нѣмецкомъ языкѣ, и приказала администраціи податковѣй, чтобы выдала рѣшеніе въ рускомъ языкѣ, и се такоже наступило.

Ц. к. суды урядуючій у вѣдѣбѣй части Галичинны застосовують приписѣвъ рескрипту ц. к. министерства правосудія зъ 9 лѣтца 1860 р. до ч. 10.340 въ той способѣ, що якъ въ справахъ карныхъ, такъ и въ цивильныхъ, спорныхъ и неспорныхъ, а проте и въ справахъ спадковыхъ опѣкунчыхъ, и курательныхъ списують протоколы зъ свѣдѣмъ, обжалова-

ними, знатоками и сторонами въ рускомъ языкѣ, если свѣдѣтъ, обжалованный, знатокъ або сторона того жежають.

Вѣзванія до свѣдѣтъ, обжалованныхъ и сторѣвъ выдаютъ ц. к. суды найчастѣйше въ таковой стадинъ справы, коли за-дѣла мѣшаного населенія судья не мѣгъ ще повзяти вѣдомости певной, чи рѣшмаціи языкомъ особы есть языкъ рускій. Зъ тои то причины выдаютъ ц. к. суды вѣзванія звичайно въ языкѣ урядовомъ. Отже рѣшмаціи суть вѣзванія въ рускомъ языкѣ, бо выдаваній бывають лишь тогды, коли судъ зъ поданъ внесенохъ або зъ протоколѣвъ списанныхъ переконае ся, що той языкъ есть матернымъ языкомъ особы завѣзанной и що она выключно таковымъ въ судѣ промавлати жежае.

Выроки запавшій въ карныхъ справахъ бывають правильно лишь зусѣдно оголошеній, а оголошенія наступаютъ въ рускомъ языкѣ, если обжалованный сего языка на пересправѣ уживавъ. Выдаваніе вырѣковъ карныхъ на писемѣ есть зарадженіемъ выпискомъ. Наступае оно звичайно лишь на жадање оборонника въ цѣли уложенія выводу зголошеного средства правного, а повязкъ оборонники зъ малымъ выпискомъ не владѣють на тѣмъ рускомъ языкомъ, чтобы могли въ сѣмъ языкѣ уложити выводы зголошеныхъ средствъ правныхъ и зъ тои причины лишь въ рѣшмаціи случаяхъ домагають ся спорядженія вырѣку въ рускомъ языкѣ, проте ц. к. суды выдаютъ запавшій вырѣки звичайно въ тѣмъ языкѣ, въ якомъ были уложеніи.

Протоколы карныхъ пересправъ, яко акты внутрѣшной службы, списуваній бывають выключно въ языкѣ урядовомъ, о сѣмъ стороны не жадають списанія поодинокихъ депозицій въ рускомъ языкѣ, або о сѣмъ зъ процесуальныхъ взглядовъ не жадають потребности дословного представленія вѣзванъ, зворѣтокъ або слѣвъ однокныхъ, — въ котрыхъ то випадкахъ протоколованіе завсѣгда наступае въ рускомъ языкѣ.

Нарады при коллегіальныхъ судахъ вѣдбувають ся такоже въ рускомъ языкѣ, о сѣмъ основа справы того вымагае.

Послѣ доведѣу зъ лѣтъ попереднихъ стосунково дуже мале есть число поданъ вношеныхъ до ц. к. судѣвъ въ рускомъ языкѣ — якъ въ справахъ карныхъ такъ и цивильныхъ.

Не будь такоже въ послѣднихъ вѣмѣнахъ лѣтъхъ вѣдъ сторѣвъ жалобъ, походящихъ зъ причины упослѣждѣнія въ уживаніи матерного языка, а коли бы таки жалобы на будучности появились ся, ц. к. высшій судъ краєвий не залишить зарядити, що належить, чтобы покликаний на вѣстѣ приписѣвъ о уживаніи рускаго языка точно были перестерѣганы.

Такъ само и прокураторию державній перестерѣгають постановѣ розпорядженія министерства правосудія зъ 9 лѣтца 1860 р. до ч. 10340 и зъ 5 червня 1869 р. до ч. 2354, —

те треба якъ найранше въ чолѣвѣвъ зашпелити, бо чолѣвѣкъ не знае, якъ довге его жити. Деревце легче нагнѣти, — старе дерево зломать ся. И чолѣвѣкъ приймае найлегше вражѣнія въ молодости, а то лишася на цѣлый вѣкъ, що вѣдно чолѣвѣковъ въ молодыхъ лѣтахъ.

Плекати и выховувати дѣтей повинній родичѣ. А позаякъ обставинамъ людскою сусѣбности такъ складаютъ ся, що лишь немногіи родичѣ можуть тами занятіи ся, тому выхованіемъ и образованіемъ займають ся учителя, а мѣсцемъ до того — школа.

Школы призваніи для хлопцѣвъ и дѣвчатъ, для убогихъ и богатыхъ. Люде повинній бути людьми, се-бѣ то разумными вѣстами. А таковыми могутъ стати черезъ науку, честноту и богобоязливѣсть. Не давати чолѣвѣкови выхованія и образованія — значитъ: дѣяти ему кривду. Сонце освѣчує, огрѣває и оживляе все, щобъ зеленѣло ся, цвѣло, выдало оwoчѣ, — те саме повинна робити школа.

Въ школахъ треба учить всѣхъ и всего. Одначе сего не треба такъ разумѣти, щобъ усь учили ся всѣхъ наукъ и штукъ тай доводили до досконалости. Навѣтъ гѣній не доводять знанія до досконалости та й не всяка годова вынаучуєть у всякій науцѣ або штукѣ. Отже въ школахъ повинній дѣлати о те, щобъ они стали добродѣтельными на цѣле житіе черезъ се, що: 1) образуютъ умъ знаніемъ и штукою, 2) выдосконалюють мову, 3) убожородиюють звичай и 4) подбавляють справедливою благородіемъ. Школы — се вартѣты чолѣвѣкости, бо дбаютъ, щобъ чолѣвѣкъ ставъ чолѣвѣкомъ, се-бѣ то разумною вѣстою, паномъ тварей и себе самого та вѣхою своего Творца. Сю цѣль досягають школы про-свѣтоу ума, призываючьмъ до розвага въ дѣланіи, нѣднесеньмъ духа до Бога. Си три умовы повинна кожда школа втѣловати мого дежи. Школы повинній подавати все то, що умъ просвѣчує, воля дає напрямъ и розбуджує сумлѣнне, щобъ умъ бувъ ясный, воля несхатая и непохвѣна, а сумлѣнне живе и все звериене до Бога. Якъ тѣ три силы душевній

нероздѣльній, такъ нероздѣльній повинній бути образованіе, честнота и богобоязливѣсть. Образованіе безъ моральности и богобоязливѣсти есть марне и доводитъ до нещастія. Совершенство образованія мѣстятъ въ собѣ и честноту и богобоязливѣсть, и не суперечить нѣ одному нѣ другому.

Метода научуванія муситъ зважати на рѣзноморудій здѣбности и прикметы молодежи шѣбѣльно — учитель повиненъ умѣти обходити ся зъ быстрыми и тупоумными, зъ мягкими и слуханными, якъ и зъ упертыми та отяжѣлыми головами, зъ охотными и жадными науцѣ, зъ повѣдлыми и лѣнливими. Вѣськѣ треба вѣсти до одної меты мудрости, моральности и побожности. Хочъ якъ рѣзноморудна у людей ядѣча, а все жѣ такъ мають они ту саму загальну-людскую природу. Рѣзноморудій здѣбности головѣ — се явѣно иныше, якъ надѣйрѣвѣсть або недостатка природной гармоніи. Отже найлѣпша буде та метода, котра доведе до доброй гармоніи.

Порядку научуванія треба вѣнати ся зъ природы. Треба дѣлати, чтобы бувъ здоровый духъ въ здоровѣмъ тѣлѣ. Здоровѣе тѣла можна поддерживать вѣдѣбнѣмъ и здоровѣю поживою. Ласощѣвъ и острѣхъ стравъ та приправъ не треба подавати особливо дѣтямъ. Якъ дерево въ зимѣ вѣдѣбнѣмъ, такъ чолѣвѣкъ повиненъ въ день робити а въ ночи спочивати. Та й у день повинна бути робота разумно роздѣлена, труднѣйша на переѣмну зъ лекшою. Вѣсьмъ годинамъ треба призначити на спаніе, 8 на роботу и нашіи справы, а останнихъ 8 треба обернути на плеканіе здоровья, на поживу и вправы тѣлесній, примѣрне розвеселеніе, прохѣдѣ и т. н.

Якъ можна зъ добрымъ и певнымъ успѣхомъ учить и вѣнати ся?

1) Природа выжидаетъ въ усьмѣ слушного часу. Огородникъ всяку роботу робить въ свой часъ и постепенно. Образованіе треба починати зъ дѣтства, въ весни жити — въ ранѣйшихъ годинахъ, се-бѣ то на веснѣ дѣла. Тѣмъ того треба учить, що есть зрозумѣле.

2) Природа вѣдѣбнѣмъ спершу матеріалъ а вѣдѣтаетъ надале форму. Пѣсія того правила природы поступаетъ будѣбнѣмъ: збирає насампередъ матеріалъ а вѣдѣтаетъ обрабѣляе его. Вѣдѣбнѣмъ тому треба и въ шѣолѣ обходити ся зъ вѣнжками и предметами помѣчными въ научуваніи: напередъ умъ образуетъ, а вѣдѣтаетъ языкъ; языкѣмъ учить не зъ граматикѣ, а читаючи писатѣлѣвъ.

3) Природа выбирає для своихъ дѣяльности вѣдѣбнѣмъ предметъ або вѣдѣбнѣмъ его, чтобы бувъ вѣдѣбнѣмъ. Огородникъ выбирає здорову дичку, вѣдѣбнѣмъ землю, садитъ дичку, не пѣчатъ ея, поки не принажѣа, а поки зашпелитъ, обѣнає вершокъ и т. д. Такъ треба и молодѣжъ призываювати до вытравѣлости, вѣдѣбнѣмъ ея духа до всякого научного предмету, усваивати всякій переѣмны.

4) Въ природѣ нема скопѣвъ, все розвиваєсь постепенно. Пташка пробує спершу въ гнѣздѣ лѣтати, потѣмъ по-надъ гнѣздомъ, обѣнає зъ галузѣи на галузку, зъ дерева на дерево, а на останку свободно у воздухѣ. Такъ треба и науку уладити, щобъ попередне служило подѣставою до загальнаго, промѣшувало дорогу, и ея освѣчувало. Частъ треба такъ подѣлѣти, щобъ на кождый рокъ, мѣсѣць, день и годину припала вѣдѣбнѣмъ задача.

5) Природа, почавши що-небудь, не спѣшває, поки не доведе до вѣдѣбнѣмъ. Отже и ученикъ чи ученица повинній такъ довго въ школѣ остати, поки не стануть образованными, моральными, рѣлигиозными людьми; школа сама повинна бути въ супѣбнѣмъ мѣсѣцѣ, щобъ не было нѣяко перешѣмны.

6) Природа вынуждаетъ вѣдѣбнѣмъ супротивности и шѣбнѣмъ вѣдѣбнѣмъ. Пташка охороняє свои пѣсѣлка вѣдѣмъ вѣтру, дождю, граду и вѣнжѣмъ супротивностей. Треба дѣлати, щобъ молодежи не подпадалъ въ руки шѣбнѣмъ вѣнжѣмъ, а шѣбнѣмъ ученики повинній бути такъ уложѣнъ, щобъ мѣстѣи въ собѣ найважнѣйшій основы, що доводять до пѣзнанія, моральности и рѣлигиозности.

2)

Иванъ Амось Коменскій.

Вѣдчитъ посла Александра Барятинскаго, выголошенный въ 300-тій роковины уродитѣ великаго реформатора школьничества.

(Далѣе.)

Подавши найважнѣйшій подѣтъ зъ жѣтѣи и учительскою дѣяльности Коменскаго, бажано теперь въ головныхъ чертахъ зобрѣти проводѣній думки, якъ выявляе сей великій учитель въ своихъ педагогичныхъ писаніяхъ, а передѣмъ въ найважнѣйшомъ своемъ творѣ у „Вѣнѣбѣмъ дѣдѣтѣвъ“.

Въ усьхъ научныхъ змазаняхъ одушевляла Коменскаго одна велика идея: выхованіемъ учащѣмъ родъ людскій.

Чолѣвѣкъ може стати чолѣвѣкомъ лишь черезъ выхованіе. Выхованіе, образованіе потребѣе всѣмъ людемъ. Наибѣльше потребуютъ гѣмъ выхованія и образованія, бо вони подѣбній до рѣлѣ урожайнои, на котрой найбуйнѣйше розростаєсь бурьянъ и осѣтъ, коли ея не управляютъ. Богатѣ безъ науки, — се худоба тучена отрубамъ. Убогѣ безъ знанія рѣчѣй — подѣбній вѣнжѣмъ осламъ. Красивѣй неужъ — се гарна пазуга або золѣта похва зъ оловяною шпадою. Образованіе потребѣе всѣмъ людемъ, бо чолѣвѣкъ не повиненъ остати зѣвряною и кождый о стѣмъ перевысшає другого, о сѣмъ вѣнжѣмъ болѣе образованій и вправнѣйшій въ потребѣмъ ему аваню.

Образованіе чолѣвѣка найпрорѣдѣйше починати въ ранѣмъ вѣдѣмъ. Овооче дерево може вправѣмъ само вырѣсти, одначе яко дичка родитѣ-ме лишь терней або крѣпкѣмъ оwoчѣмъ; коли-жѣ бажано добрыхъ и гарныхъ оwoчѣвъ, треба, щобъ огородникъ дичку нащепѣвъ и плекавъ. Такъ и чолѣвѣкъ має людскую постать самъ про себе, але самъ про себе не стане разумнымъ, честнымъ, побожнымъ, коли его не наведутъ на ту дорогу. Все

Цифры ті доказують, що товариство працювало з успіхом не лише для себе самого, але особа збориш, на фонд резервний, на фонд пенсійний урядників і на майно товариства, але і для подорожніх своїх членів та депонованих, і пригородаридо ямт дорогого дівиденд та процентів в такт користи в част свого истнования гаряу суму 41.883 гр. 89 кр.

Отже показує, що як приступляванне в члени „Народног Торговель“, навіть, в найбільш часом уділат, так в депонованні капіталу в ен щадниці на книжочці єсть рентовий спосіб фінансованн в льокації.

Соймъ краєвий.

XX-те засідання, III-ий сесія, VI-го періоду, дня 5-го и. ст. цвітня 1892.

Пос. Барабаш підпер петицію від двох повітових в Бгородчанях о запомогу для громад, що терплять крайній недостаток. Вказав числами, як поодинокі громади залягають в податках, бо не в силі їх заплатити. Не треба гадати, мовби влада не стегала тих податків, противно граблять усе, як то и сего тижня стало ся, але годі брати тамт, де нічого нема.

Комісар правительственный гр. Лосє відповів на дві інтерпеляції послів рускх, поставлені сен сесію. Відповів в справі руского пасьяма подамо повисше в цілостві, а в справі бродского инспектора оружного Стан. Токарекого заявив, що краєва рада швидко розпорядила, аби инспектор не полагоджував платних справ адміністративних в агаж, щоби громади таким оплати не обтяжувало.

Порядок денний нинішнього засідання перейшов без жвавішої дискусії. Рускі послы промовляли коротко при деяких точках, — а пос. Антонович поставив при справозданні комісія промислової отей резолюція. I. Поручає ся виділов кр., щоби склав анкету для роздумания способів відповідного занятя селян в маломіщанстві в місяцях зимових, коли сьт свободній від праці заводон и сидят майже безцянно. II. Вказав ся правительством: 1) щоби не робило ніяких перешкод селянам в маломіщанстві у ведені промислу домашнього, а противно всякими можливими способами сей промисл попарало; — 2) щоби поучило промисловий стоваришенн о розпорядженні міністеріальном з 16 вересня 1883 р. ч. 28701 в тим стоваришенням заборонено работи селянам в маломіщанстві, вимагаючим ся промислом домашнім, ані небуд трудноств, іменно жаданьств вкладов до каси стоваришенн рукодільників; — 3) щоби повідомля громади о свободі веденн домашнього промислу поблі наведеного розпорядження міністеріального; — 4) щоби ц. в. власти скарбові не накладали на людей займаючих ся промислом домашнім податку заробкового від промислу домашнього.

Васена комісія прийняла резолюція пос. Антоновича відослано до виділу краєвого яко комісія соймовою до розв'язу в пола годженя.

Точніше справозданнє з засідання подамо за-для браку місяця слідуючим разом.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Становиско гр. Кинбург до правительственного заавлення в справі чесько-німецького угоди було зовсімъ вене, як доносили німецькій днешній Linzer Tagespost. На міністерской радѣ супротив заавлення гр. Кинбург отверго высказав свій погляд, в хоч его гадка не відбула собі більшого, то при том підперя его інші члени міністерской ради. Вреченнє отже, що чеська угода его не обходить нічого, безосновна, а лашь справа вде о те, чи по остатках подіях вбв мавь зложити міністерскій портфель, чи нт. Сю справу не так легко ршати. Наперед вбв вступив до кабінету за згодю партії, отже в що-до его выступлена партія також буде мати ршачої голос. Доса она не могла ршати, бо подіи ще не скінчили ся, але розв'язують ся. Врочом чеська угода не е цілком внутрішньою політикою Австрії, а доперва треба виждати, якій вплив цидь в Празі мати будуть на австрійскій водносини парламентарий.

Між Россією а Німеччиною вели ся, як довести арбітра в німецькій і російській днешній, переговори о затагненнє новон позачки на зєднаній діля. В той справі російскій міністер справ заграницьких Гірєз вже поробав вступей роботи в осени в час побугу в Берліант. Дальше розказують, що російскій амбасадор в Берліана гр. Шувалов в той діля надав тепер до Петербурга в два 28 марта був на надзвичайнім засіданні фінансової комісії, на котрій ухвалено заложити спеціальну комісію до проведення торговельних водносин в заграницю. До сєя комісія царь заменував міністра Гірса, амбасадора Шувалова, міністра Вайсберг-догово и державного совѣтника Тамаріазова; головою комісії буде Аббаз, а секретарем Таміріазев. Як міністер справ заграницьких выздоровіє, тоді комісія приступит до роботи и наперед управлєннє торговельн водносин в Німеччиною. В Берліант гр. Шувалов буде переговорювати з Карінієм в Маршалеми а небаком Шувалов знов має прийти на засідання сєя комісії. Два днешні: один

німецькій, а другій російскій, кажуть, що переговори вже скінчили ся и не удали ся. Пост пише, що Россія хотіла почати на зєднаннє, але німецькі фінансисти не хотіли виставляти ся на погороду и длатого не возмуть в ній участ. А „Варшавскій Відомости“ кажуть, що переговори ишли о фінансово-політичній справі, але російська комісія віддавала німецькій пропозиція.

В роковини уродинь Бісмарка дня 1 марта в цїлій Німеччині святковано сєй день публічними торжествами, а участь в тім взяли люди різних партій політичнх, а іменно консерватисти, ліберали и поступовці. Свят прибрало краску зєднанн Німеччини, а звернуло ся против партікуларистів и против центрум. Маніфестанти показали несподівано, що особа в. Бісмарка ще незвичайно популярна в Німеччині. В самім Фрідріхсбергу відбув ся похід з смолокипцями, в котрій взяло участь близько п'ять тисяч людей, а сама дефілада тривала через цілу годину. Кавз Лявенбурга вийшов в шолом на голову, приймав чїтві, та дакував, подаючи руку маніфестантам. На правітву промову князь відповів, що найбільшого надгороду за працю цілого его життя буде сє, если Німеччина задержит то, що посідає. „Мы досить сильні — сказав князь — и навіть коли бь сполученій ворогь напаавь різночачно на нас з Входу и Заходу, то его вир'їжемо до ноги. Не будемо его ані провокувати, ані нападати на него; але если занадто до нас зближати ся, тоді побачимо!“ Великою бурю оплесків прийнято ті слова князя, а в тім дїю до Фрідріхсбергу прийшло більше як 5000 телеграфістів. Царєва-вдова по Фрідріху и німецькій дванстїи прислала також свої поздравленія, а не було лаше привіту від царя Вілгелма.

НОВИНКИ.

— Завтра на пополудне представлєннє выставлє дирекції руского театру драму Карпенка „Хто винен“ в театр гр. Скарба. Дирекція привелена до того представлєннє зарядженнєм тов. Fgohsinn-у, котра потрбєє салі для своїх цілей в тім цілїм тижні аж до неділі включно. Щоби боді як так покрити страти матеріальнї, дирекція дає завтра по полудні представлєннє на сцені польского театру.

— В пам'ят роковин смерті Т. Шевченка має відбутися сєго дня в Стрию заходоу учеників VII и VIII и класи тамошної гімназії торжественний вечорек. Програма вечера: 1) Вступне слово. 2) В Матюка „До бою“, хор мужеск. 3) Декламація трьох думок Т. Шевченка. 4) Гра на скрипці з акомпаніментом фортепьяна: Gounod-Singeleo фантазія з „Ромео и Юлія“. 5) Вербидкого „Не чужого мы бажаєм“, дует на теворі и баритоні. 6) Декламація Шевченкового „Послання“. 7) В. Матюка „Крылець“ и О. Нижанковського „Hymn do św. Ducha“, хор мужеск. 8) Фортепьян: Ф. Яроньского „Бурлаки“. 9) Декламація Шевченкового „Розбитий моголи“. 10) Лавровского „До Зорі“ и А. Мінхаймера „Plisacy“, хор мужеск.

— Товариство руских ремесників львівських „Зорі“ уряджує в середу дня 6. цвітня в комнаті своєї вокально декламацийнї вечорини о годній 7-й вечором. Вступ вольний. — О. А.

— „Львівскій Боян“ замкнув на час вправы хоральнї з причини наближаючих ся свят Великодних, а розібрнє их на ново в четвер по Проводах.

— Лавою на тему майстероно роботи Вл. панич Ирины Герасимовичевою вєе розкуплен. Частий дохід з них призначений, як відомо на фонд пам'ятника для Т. Шевченка, вносити 55 гр. 60 кр. Квота ся, уміщена на книжочку щадничу, находить ся в перехованні п. Володимира Шухевича. Сума 1-го и 5-го нумеру завітшого тижня Львівскої лотерії ршати о тім, кому тека припаде.

— На пам'ятник пок. Володимира Баретинского прислала Вл. панич Емилія Кадайська з Станіславова 5 гр.

— Судьями повітовими именовані: Кароль Шипало для Медичин, Адольф. Ценяг для Надворной и Теодзь Медвіль для Макулинець.

— Комісія з найвишого трибуналу обрахункового збїхала до Львова и начала шконтр книг обрахункових з намістництва. Звичайно такий шконтр відбуває ся по три роки — а як вбвдуємо ся, послідній шконтр в намістництві відбував ся перед осми роками. Мабути вод так ся комісія перейде до краєвої дирекції скарбу и дирекції домог.

— Запомогі оймий для емеритованих учителів. На вчерашнім засіданні ршавь сойм петиція, якій надійшли від пенсіонованих учителів а також від двох та сирот по учителях шкіль народнихх о підвищеннє емеритури або о дар з ласки. Сойм полагодив прийняти слідуючі петиції: Ів. Дуткевича емеритованому учителю шкіль народнихх признав сойм в дорож ласки емеритуру в цілій вї соїт его послідної плати т. в. 350 гр.; доживленну підмогу одержали вдови по учителях: Ант. Бернзакевичева 20 гр. річно, Арк. Федоричу 60 гр. річно и Викт. Култо 60 гр. річно, бувша учителька Мар. Макаевичева 60 гр. річно; дальше уділяв сойм титулом додатку на вихованнє трьох дітей по бл. п. Ів. Данку Домбровскому, учителю в Бережанах по 20 гр. річно кождому, аж доки не дойдуть до повнолітності; вкбнці титулом одержавоу запомогі одержали вдови по учителях: Теод. Градинова 50 гр., Мар. Виноградка 70 гр., Нат. Боруца 20 гр., Ангел. Батковска 30 гр., Ем. Балюка 30 гр., Мар. Івинська 30 гр., Павл. Махновска 70 гр., Павл. Косовска 50 гр., Ів. Новомска 20 гр., Клим. Піцакова 25 гр. и Текал Крушкова 25 гр. Не увагляннє же просьб: Апол. Таравскої, Роз. Конопницкої, Ем. Думань-

скої, Вас. Раковского, Теодоз. Никласової, Леоп. Чорнецької, Кар. Марцака, Анни Орловскої и Роз. Швабелі.

— Нові плащі войскові. Militär-Zeitung пише: З введєннєм бездимного пороку в войскахъ объявил ся у всіх великих державкахъ змагає, щоби кождо краску видну здалека, або надто відбавуючю від окруженнє, усунути в одежі войка, як також вбв бличий роду оружія и знаряди. Найдальше поступила та справа в армії французскій. Тепер наша управа войскова, зарядиши вже перше потягнути бурю фарбою лави карабінів и похвы багнетів, ршшила ся завести нове лонсїєрє сукно на плащі для войків на місце давного темного. Поодинокій войк відті такими плащами появляють ся вже від кількох днів на улицах Вїдні. Ті нові плащі представляють тую користь, що з одного боку відповідають більше окруженню войка в полі и не видють так в очі, а з другого боку сукно их має бути далеко сильнїше и не полове так скоро як сукно темне. Загально заведєннє будуть нові плащі аж по зьужитю теперішних плащів.

— Сими днями — як нам пишуть з Золочівщини — укладено в Угшині у селянина Михалка Дмитрова пару коней вартости 150 ар. Недавно знов у сусіднім селі Стронібабахъ укредено аж п'ять коней вартости по-над 500 ар. Треба жь додати, що о чверть миль від одного и другого села, т. в. в Краснім и Вуску маємо стацию жандармерії, котрої акція в обох повисших випадкахъ оказалась безуспішною. Але в Золочівщині заждає часом агент поліційний п. Гінсберг з Львова, — може-бь ему удалося боді переполохати так зухвалых конокрадів! У нас добра худоба то великій макток, а ще в час робіт! — Хлѣборобь.

— Анкета для проекту нового закона кривого. Під проводом президента высшего суда краєвого Симонювача, відбуло ся дня 30 н. ст. марта друге засідання анкети в справі проекту нового закона кривого. Предметом нарадъ було обдуманнє способів дальшого розбору засад нового проекту закона кривого и роздѣл віддѣлов его поміж членів анкети. Ухвалено, щоби засады проекту були розбирани на підставі справозданнє референтів в форм бесід правильно кождо п'ятницї о годній 7 вечором.

— Побитє жандарма. Дня 30 н. ст. марта 5 жандармів привело до суду в Новім Торі 13 склованих жидів и 2 селян угорских, котрі побили жандарма в службі, Свѣргоні, команданта постерунку. Арештовані жиди збїрали ся були на вєсью у жидів в Бїдцї и свѣтили свѣчки без лѣхтарій у возівни и стайні. Свѣргонь, котрий як раз був тоді в службі, казав жидамъ заразъ погасити свѣтло и вийти з стайні. Жиди замѣсть послухати, кинули ся на него, відобрали ему карабін, шаблю и тяжко побили. Завидки лишь помоца п. Бурого, тамошного обывателя, котрого прикликано, Свѣргонь врятував ся з життям. Однак має вбнть тяжкі рани на голову и на плечах.

— Уваженнє шляхтунів [?]. До Przegląd-у пишуть з Косова: „Жандармерія тутешна арештувала манушого місяця в Косові, Соколов и Рїчцї трьох войскових російскихъ перебранных по цивільному. Всѣ три легітимували ся яко звичайні подорожні, найдено однако при них рвний записки, дотыкаючі ситуації войск и означєня мѣсцевости, де неприятель на случай переходу границь буде спочивати. Крім того очевидне образование и постава войскова, а також елагантне поведєннє вказують, що то були незвичайні пташки. Один з них задержав селянами в Соколові, зарядив ся тим, що посперечаши ся з нами в корміш почав клясти и ганьбити их „мятежниками“ и „ворами“.

— Голод в Угорчині. Часопсь клерикальна Magyar Allam доносить о страшній нужді голодної в береговім комитаті в Угорчині повбчій. Комитат тї замешкалий майже виключно Русинами. Особливо в повіті Сольва сумножїм з Галичини, ширит ся тагь голод в в страшній способ. Більше як 50 осіб вже умерло. Magyar Allam обжаловує жуна, що затань страшенне положєннє населєня, хоч сьльскій вбїтй від давна ему доносили про велику нужду по селах.

— Самоубійство. Оногодї вечором отрула ся у Львові 22 лїтна Юлія Вовков, практикантка акушеріи, вививши квасу карболового. Помоч лікарка не придала ся на пїщо и нещастна померла по страшних мукх. Причиною самоубійства була нужда. — В Ярославі застрѣла ся поруччик 4-го полку уланів, Франц Гавібер. Бєть сє вже шєсте самоубійство в послідних кількох місяцях між ярославского залогою. — В Мьльці застрѣла ся дня 19 н. ст. марта Іван Хрістє, практикант тамошного уряду податкового. — Вчєра у Львові 22 лїтна семанаристка Мальвина Б. дочка приватного учителя музики, помершого перед кількома роками, відобрала собі житє вистрѣлом з револьверу. Куля поцілила в уста и смерть наступила зараз. Зь полашеного листу показує ся, що причиною сєго страшного учинку була нужда. Нещастна не могла за-для браку средств докончати студій и покончила зь собою в такий страшний способ.

— Нещастна пригода в проекторії кривдосвід. З Кракова пишуть до Kurjera Lwow.: На одній з тутешнихх проекторій лучила ся дуже сумна пригода. Невиясненнимъ способом найшов ся на столі секційномъ збисутый труп дитини, помершої на вбду. Кількох учеників забрало ся анатомічно розбрати трупа и ушло жертвоу членів, в найбільшій степені кардыогийнои неосторожності. Один з них, Генрикь Вонгард, студент III-року медицини скажичав ся и добавля чорну вєспу, три інші звычайну. Вонгард по трьох днях недуги помер и тихо без розголосу був похоронений дня 30 н. ст. марта. Другі три лежать небезпечно недуги. Члв в томь вина, тяжко на разі дїти, особливо чоловікови не маючому приступу до институту. На кождий способ тяжка одєчальність за смерть бідного молодця, котрий власними силами перебав ся з повною вбрю, що колись буде служити сусильності, паде на заряд про-

секторіи, котрого байдужність переплатив один чоловік житєм а три інші здоров'єм. Треба догадувати ся, що трупа збисутый може був призначений котримъ професором до препараторів, або дослідів, але в такім случаю повинен був той професор, чи той кого сє дотыкає, сховати трупа в пивницю або в якій неурноступній для учеників мѣсці, а боді вже вибєсти изд нимь таблицю остербгаючу, що трупу сєй збисутый и від секції виключений. На кожний способ треба надїятись, що з причини сєго, як-небудь страшного нещастя, заряджене буде строго судове слѣдство и винного потягнуть до одєчальности... Смерть нещастного Вонгарда уміла покрити такою тайною, що не достала ся она по-за мурь шпитальнї клініки и своїм помершого дознали ся о сумній пригоді аж по его похороні. Поміж товаришами помершої жертвы и недугою навѣщеных медиків панує зь тон причини величезне обурєннє и зрозумілий страх, бо що нині лучило ся одному взглядно чотиромь товаришам, може завтра надбати всіх інших, т. в. якх 80 учеників, котрі щодєнь заняті в проекторіях. Слухателі медицини задумують, чи вже навѣть выслали депутацию до ректора и сенату академічного з жаданьєм, щоби зараз перевести слѣдство. Давно, що сенат сам а властиво той, до кого сє належить, досл слѣдства того не зарядив.

— Дрбій вѣсти. Цсарь дарував громаді Барз, в повіті городецкомь на реставрацію школи 100 гр. запомоги. — Адміністратію римо-кат. парохіи в Станіславові одержав кс. Стан. Свидецкий.

Надбелане.

Ganz feid. bedruckte Foulards fl. 1.20 bis fl. 4.65 p. Meter (ca. 450 verich, Dessins) — verf. roben- und flüchtige porto- und sofrei in's Haus des Seiden-fabrik-Depot G. Henneberg (K und K Hofliefer.) Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 6

Вѣсти зь еп. Станіславівскої.

Завдателство в Долинї, дек-товмацко-го достав о. Амвросій Кадайскій, сотрудник зь Бєрєзова горішного.

Именованя, перенесєня, конкурсы и пр.

— Именованя в Видѣл краєвомъ. В каслѣдокъ ухвалы Союму о реорганізації етату концептового, именовані вїсєкретаріями видѣлу краєвого дотеперішній концепти: Іосиф Абрагамоич, д-р Витовт Левіцкій, Кароль Кухарскій, Володислав Зєнчак и Омелян Обертинскій.

Телеграмы „Дѣла“.

Лїньц 5. цвітня. В соймѣ пос. Ебенгохъ жадав збільшеннє числа священників в краєвой радѣ шкільной и усунєня з неї репрезентанта жидів. Намѣстник Путонь выступив против сєго догаганя. Відтак еп. Дюселбаверъ выголосив бесѣду, де сказав, що нинішня школа єсть не християнською, а державна мусит бути втрисповідна. Потім дебата о втрисповідній школѣ вєла ся дальше и в ній забрала голось антисєміт Стерна и лібераль Едельбахеръ. Дискусія потреває довше.

Познань 5 цвітня. Німецькій цсарь выслав на руки пос. Косцельского польскому коду подяку за приязне голосованнє Польков при бюджетѣ фьлоты.

Париж 5. цвітня. На границі арештовано кільканацять анархистів.

Прага 5 цвітня. На зборахъ выборцівъ пос. Крамаржъ заявив, що молоді-Чехи будуть дальше бороти ся против міністра гр. Тафего.

Бєрно мор. 5 цвітня. В фабрикахъ настала знова робітників.

Надбелане.

Д-р Василь Дѣдошанъ

отворив канцелярію адвокатску

ВЪ БУЧАЧИ 4220 11—20

при улиці Корольова в домѣ Блутрайха.

ВЪ ТЕАТРѢ гр. СКАРБКА

РУССКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ

підъ зарядомъ Н. Бибєровича.

Въ Середу дня 6 л. цвітня 1892.

Представлєннє пополудне.

ХТО ВИНЕНЪ

Образъ народный зь сѣвьями и танцами в 4 актахъ Карпенка-Карого зь музыкою П. Нѣщинского, М. Ласєнка и С. Артемовского.

ЦВНІ МѢСЦІ ПОПОЛУДНЕВІ: Львожа партерова и на першомъ поверсѣ з гр. 50 кр. — Львожа на другімъ поверсѣ з гр. 60 кр. — Львожа на третімъ поверсѣ з гр. 60 кр. — Фотель в партерѣ 1 гр. — Кресло першого яру в партерѣ 70 кр. — Кресло, другоряднє в партерѣ 60 кр. Фотель на ц. ршомъ балконѣ 1 гр. — Кресло на другімъ балконѣ 50 кр. — Партеръ 30 кр. — Мѣсце нумерованє на третімъ поверсѣ 30 кр. — Мѣсце до стана на третімъ поверсѣ 20 кр. — Мѣсце нумерованє на талері 16 кр. — Талерія 12 кр.

Бѣлєтовъ достати можна при касѣ театру гр. Скарба вѣдъ годань и до 1 передъ полуднемъ, а пополудни вѣдъ год. 2-ой

Початокъ точно о год. 3 пополудни.

ЦЕННИКЪ СЪМЕНЪ
Народной Торговлѣ у Львовѣ
звѣна ся снмъ о стѣлѣ, що теперъ продае ся
конюшина червона

4244 по 75 до 80 зр. за 100 кильо. 3-3

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
подо **„КОПЕРНИКОМЪ“**
ул. Театральна ч. 6 (пліць св. Духа)
напротиъ головного одеаху.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричнѣ, райсцѣйги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарація найдешевше и найкорше.

Замовлені зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Экстрактъ олійку до ушей

д. к. секундарія д-ра Шіки, прізнаний цѣлющій бѣдъ многихъ знаменитыхъ лѣкарѣвъ красныхъ и заграничныхъ, бо дѣлаетъ всяку глухоту (но зъ уродженія), шумъ въ ушахъ, стрѣканье и т. п. цѣлкомъ усувае. Купувати можна по 1 зр. 50 кр. въ аптекахъ: д-ра Кароля Миколая и Жиги. Рукера у Львовѣ; Виктора Редіка въ Краковѣ; Вѣлбальда Бельовица въ Черновцахъ; Стан. Павловского въ Тарновѣ; Ром. Якубовского въ Новѣмъ Санчѣ; Адольфа Байля въ Станиславѣ; Льва Гертнера и Войтха Коморовского въ Стрию; Кароля Мареша въ Самборѣ; Генр. Каганого въ Тернополѣ; Пабана, Stephansplatz и Твердого Marienhilferstrasse 104 у Вѣднѣ. — **Правдивый экстрактъ** лишь у фляконѣхъ зъ вытисненою на писю: K. K. Secundärarzt Dr. Schirpek Wien. — За надослѣднемъ впередъ 170 зр. розсылае ся въ цѣ- 23-24 лѣй Австро-Угорщинѣ оплатно. 4983

Смутокъ

въ котрѣмъ остае матѣрь а жена ивсѣри разомъ зъ семеро дѣтьми, такъ великій, що рѣнае ся смерти! Мужъ мой лежить уже въдѣ цѣвтора року слабый, а тутъ незнанный гине зъ браку средствъ до жити. Удаю ся яко матѣрь въ имени Бѣга до милосердныхъ сердецъ своихъ Землякобъ и прошу о поданье помѣщачи руки.

Марія Скурка въ Тарновѣ
улицы Затыльна ч. 1. 4203 2-4

Не заведутъ

и певнѣ въ розчинѣ
славный прасованый

ДРОЖДЖЪ

зъ фабрики Ад. Пг. Магнера
и Сана у Вѣднѣ St. Marg.

Головнѣй и выключнѣй складѣ
для Галичинѣ въ торговлѣ
Кароля Баллабана

у Львовѣ.
Проситъ ся Внов. кліентѣвъ
зъ провинціи о скорѣй замовленіи,
щобы можна выслати дрожждѣ на
означенный часъ. 4246 2-3

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпечень

на житѣ та въдѣ огню и граду

у Львовѣ при ул. Театральнѣй ч. 21 (входитъ ся зъ
улицы Старобѣсков.)

Полісы аскураціи выставляютъ ся въ языцѣ рус-
комъ — всѣ пресекты и переписка зъ партіями ве-
дѣтъ по руски. — Вѣдше можна розвѣдаться въ Адмі-
ністраціи „Дѣла“. 4256

Молодой человекъ

гладяе лекціи на село; може кромѣ
предметѣвъ школьныхъ удѣлать
науки свѣту солдового або хо-
раляного а такожъ игры на форте-
пьянѣ. — Вѣдше вѣдомость въ
4244 Админістраціи „Дѣла“. 4-4

Рожѣ огородовъ

въ рѣзныхъ родахъ и крас-
кахъ, ушлихотней, повнѣ,
въдѣ 1 до 2 метрѣвъ высочѣ,
однорѣчнѣй по 40 кр., дворѣчнѣй
по 50 кр., трѣхрѣчнѣй по 60 кр.,
высылае за побраньемъ по-
чтовымъ 4255 1-3

ВАЛЕНТІЙ САЛВА

огородникъ въ Стрию.

СКЛАДЪ КАВЫ

наилѣпшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улицы Осесилиснѣй ч. 11, входѣ
такожъ въ улицы Тихон. Дѣль ки
Салтѣи.

Цѣны въ мѣсци 1 кильо зр. 1-90
въ провинціи 4 1/2 кильо зр. 9.60
франко.

Не маю цѣлкомъ тыхъ родѣвъ
кавы котрѣй иншѣ подо назвою мо-
го знаменѣ оголошуютъ; каждый
самъ може переувѣдѣти ся, чи до-
стане дешиде по тѣй цѣнѣ тану наву
якъ моя що-до кнѣсти и смѣну.

Наилѣпша кавѣ палена зр. 120

1/8 кильо найлѣпшой гербаты 75 кр.

1/8 кильо найлѣпшихъ окрушковъ

50 кр. 2227

ТОВАРИСТВО ПОВОРОЗНИЧЕ

въ Радимѣ

стоваришенѣе зарегістрованѣе зъ ограниченою порукою
и субвенціюванѣе краснымъ выдѣломъ у Львовѣ
порукае свои

выробы поворозничѣй и сѣтнѣистѣй

такжѣ

поясы до машинѣ, ливны кафаровъ и промовѣ, гурты до вы-
биваня возковъ, хѣдники на коридоры и т. п.

Всякія работы оздобѣи, а то: покрывала салсоновѣ на стѣлѣ,
франки до вѣконѣ, сѣтки до ложочокъ дѣтнѣныхъ, торбы ловецкія,
гаммаки, сѣти до ловѣвъ, сѣти на конѣ въдѣ оवादѣвъ и снѣгу и т. д.
— выготвляе нашѣ стипендиѣстѣ, котрѣй образуватъ ся коштомъ
выдѣлу краевого у фабрикахъ у Вѣднѣ и Пехляряне.

Цѣнники даромъ и оплатно. 2766 4-12

ДИРЕКЦІЯ:

О. ЛЕВЪ ПАСТОРЪ.

МАРКИЛЬ СВѢХОВСКІЙ.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

пріймае замовленія и посередничитѣ
въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

вирѣстѣ зъ фабрики

по кождерозобѣй цѣнѣ фабричнѣй. Теперѣ нѣтуе
фабрика Іа по 76, Іа по 70 зр. за 100 кильофр.
лѣсо фабрика.

При замовленю просимо о точнѣ поданье
почты и стаціи вѣдѣнчѣи. 4038

! На Свята Великоднѣй!

ТОРГОВЛЯ

МИХАИЛА ДЫМЕТА

У ЛЬВОВѢ

порукае по цѣнахъ умѣреныхъ, сталыхъ и совѣстныхъ

Евангеліоны нового выданія, оправанѣ въ оксамитѣ
въ прехорошихъ солдѣио работы оковахъ позолоче-
ныхъ въдѣ зр. 55 — 150. Платеницѣ на полотнѣ
въдѣ зр. 18 до 42., зъ шовковой матеріи въдѣ зр. 48 —
128. Дальше: Артосы, Фелоны, Стихартѣ (альбы), Ка-
дильницѣ, Хресты на подѣставѣ, ручнѣй и процесіональнѣй
Лѣхтарнѣ, Патриціи, Пауки бронзовѣй и кристалевѣй,
Образы, Свѣчники (кадѣлябры), Хоругви и Фаны, Ча-
шѣ золоченѣй, зъ хиньского сѣвѣбра и зъ чистого сѣвѣ-
бра, и прочѣй церковнѣй знаряды. 4232 4-6
Книги выданія Института Стравропѣйского по тыхъ са-
мыхъ цѣнахъ. — Высылка свѣдѣворитно по почтою.

ЦУКОРНЯ

К. КРУШИНЬСКОГО

У ЛЬВОВѢ

улицы Ягайлѣоньска число 5.

порукае на свѣта мазурки, торты, перекладанцѣ, пля-
цки зъ сыра и зъ маку, бабы, колачѣ, великій вы-
бѣръ крашанокъ и баранцѣвъ. Що день свѣтъ тѣста,
цукры, шоколадки. 4232 2-3

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

порукае

наилѣпшѣй перфумы и воды тоалетнѣй

бѣдначенѣ 10 медалями заслуги и 2 дипломѣми признаня,

а то:
Перфумы ясоминоу, фялжковѣ, рожеву, резедовѣ, кон-
валіевѣ, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet
Milleheurs и т. д. Фляконѣ по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1-50 и т. д.
Перфумы королевѣи Марисенѣи знаменѣ фляконѣ 2 зр.
Вода львѣвска зъагально звѣстна и побірана за-дѣ
своего приємного, бѣдѣвѣжающего и
довготрѣвального запаха, до окраплення одеждѣвъ, хустокъ и
розприскуваня въ комнатахъ. Фляконѣ меншѣй 80 кр.
бѣдшѣй 1 зр. 50 кр.

Вода варшавска бѣдначаетъ ся надзвичайно приєм-
нымъ цѣтловымъ запахомъ. Фля-
конѣ меншѣй 95 кр., бѣдшѣй 1 зр. 80 кр.

Вода левандова бѣдшѣй а вода левандово-ви-
бровна суть зъагально уживанѣй до
возприскуваня въ комнатахъ за-дѣла своего приємного за-
паху. Фляконѣ 50, 70, 90 кр. и 1-50 зр.

Воды колоньскѣй знаменѣи. Фляконѣ по кр. 15,
20, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1-50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ
ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицѣа ч. 18; въ Краковѣ: Су-
конницѣ ч. 20; въ Черновцахъ: Глицѣа ч. 2. 3747

УЧИТЕЛЬ

органъ рускаго товариства педагогичнаго, дво-
тыжнедѣнникъ педагогично-научный, выходить
бѣдѣ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменска
ч. 27. Предплатѣ на цѣлѣй рокъ 3 зр., на полѣвъ
року 1-60 зр., на четверть року 1 зр.

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЪ

во Львовѣ, ул. Коперника ч. 10 або
ул. Шайвохъ ч. 1.

мае честь поручити Вч. ПТ. Публѣ-
цѣ и Всч. Духовенствѣу свою бѣдѣ ро-
ку 1873 истѣую

РОБОТНЮ МУЖЕСКОЙ ОДЕЖИ

послѣи найновѣйшѣй модѣ, зъ най-
лучшихъ товаровъ и по цѣнахъ якъ
найдешевшихъ, уграшаючи якъ Ру-
сѣи о ласкавѣй взгляды Внов. П. Т.
Публики и Всч. Духовенства, поруча-
ея ласкавому покровителѣству.
Всѣ ласкавѣй замовленя выко-
нуетъ ся въ найкоротѣйшѣй
часѣ. 2808

БРИ-

тѣвы швейцарскѣй и англійскѣй,
ремѣнцѣй и марморки, пензлѣй и
всякѣй приборѣи до голѣна

порукае найдешевше

торговля приборѣвъ до подо-
рожи, бѣдѣи мужескаго, пер-
фумерѣи и т. п.

ПАВЛА ЛЯНГНЕРА

передѣ тѣмъ

БРАТѢВЪ ЛЯНГНЕРѢВЪ

у Львовѣ ул. Галицѣа ч. 16.

МУЖЕСКУ

Безильнѣость

вызликана именно страшными на-
слѣдками тайныхъ грѣхѣвъ моло-
дѣи и розпусти, усуне напѣвно и
на довогъ одинока, розширена въ
многихъ выданяхъ цѣлѣио. книга

Самоохорона д-ра Ретава

Россійскѣе выданіе: 1 зр.

Польскѣе выданіе: 1 зр.

Нѣмцѣе выданіе: 2 зр.

Тысячѣ людей найшли въ нѣй
поясненія своихъ недуговъ и на-
правили свои мужескѣй силѣи при помо-
щи казаннаго въ книжцѣ способѣ
лѣченя. По одержаню франко на-
дежитѣи, высылае ся франко книга
въ кувертѣ магазинѣмъ выдан-
нѣвъ Р. Ф. Бірей въ Липску. (R. F.
Bierey's Verlagsbuchhandlung in
24-34 Leipzig.) 3980

**ЛЬВѢВСКА ФАБРИКА
АСФАЛЬТУ**

и угѣишѣныхъ огнетрѣвальныхъ тектурѣ

до покрываня дахѣвъ

С. ШЕЛІГ-ЛИШКЕВИЧА

инжѣніра

ЛьвѢвъ, улица Корытна число 13

порукае

АСФАЛЬТЪ

зъ найпершихъ копаленъ Швейцарскихъ и Италій-
скихъ, уживанѣй на хѣдники и помосты въ церквахъ.

АСФАЛЬТЪ

до фундаментѣвъ изолюющѣй вохкѣсть, кладенѣй на
муры за горяча. 4198 3-15

Фабрика осушае асфальтомъ яко одинокимъ средствомъ пев-
нымъ, звѣстнымъ досѣ въ технѣцѣ, наибѣльше вохкѣй мешканя.

Фабрика выготвляе власными робѣтниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю
покрыта даховѣй тектурѣо огнетрѣвальною, котра по многихъ пробѣахъ вѣдзначена
ц. к. Мінистерствомъ справъ внутрѣннихъ въ 1888 р. патентомъ непальности.

Метръ квадратный готовѣи работы на дахѣу разомъ зъ по-
малѣваньемъ лякомъ асфальтовымъ въдѣ 45 до 65 кр.

Фабрика ручитѣ довголѣтну гваранцію.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватисѣ на нашу часопись.

дати книги ґрунтові в урядники мусіли по-
верховно виконати свої обов'язки. Внести
резолюцію, щоби похаби в книгах урядо-
вих справляти з урядом.

Принято ухвалу комісії петиційної, щоб видати кравецький зарплатний листок, щоб правительство звернуло громаді Підгайчань-Вибранька. пов. тернопільського, надплачу суму 1568 ар. — При тій справі промаляв пос. Сичинський, а резервист пос. Шелеский прийняв всі замітки о Сичинського.

Внесено зб сторони польської дві інтерпеляції.

XXI-ше засідання во второк дня 5 н. ст. цвітня 1892 о год. 8-й вечеромъ.

По ухваленню деннимъ постановъ відпустокъ, а мѣжъ ними в 5-денний відпустка пос. Людвикови Водичкому — прийнято справоздання кравецького видѣлу въ справѣ заложень новин громадъ адміністраційної підв. именемъ Майляка въ повѣтѣ нискобнѣ. Ся громада повстала з розпарцельованихъ грунтобъ дворянскхъ. Дотичний законъ ухвалено.

Справа надава громаді мѣста Ярослава права на побирання копткового мѣта выдѣла ширшу дасуюцію. Пос. гр. Влад. Козебродский супротивавъ ся удѣленю сего концесіи, бо справа ще достаточна не выяснена. Длятого поставивъ внесенє, щобъ ея відослати ще разъ до кравецького видѣлу, абы розсѣдѣвъ ея лѣше в предложивъ справозданье на найближшій сесіи. Пос. Адамъ Бадже-йовичъ выступивъ въ оборонѣ проекту кравецького видѣлу и подѣлѣ, що Ярославъ мавъ великій выдатки зъ причини збільшеня залогъ войсковон, выдавъ много на полішенє комуникацій, а доходи мѣста незначай.

Въ тій справѣ забравъ голосъ пос. Гурникъ, и подѣлѣ, що для селянъ мѣто є дуже великимъ тягаремъ. Хто тільки разъ бачивъ въ своїмъ житю способъ побираня копткового мѣта, сѣй на заведѣнь буде противникомъ сего права. Варочимъ въ кожній радѣ повѣтвѣй заведеню копткового мѣта противлять ся згодно и велика и мала пошлѣдѣ, отже бесѣдникъ заявивъ, що буде голосувати за внесенємъ гр. Козебродского, щобъ ся справу відложити.

При голосованню внесенє пос. гр. Козебродского упало, а законъ ухвалено.

Законъ о поручѣ краю за позачку, котру Крабовѣ въ чеській касѣ ошадности має залягути на суму 1½ мільона, на рѣнѣй будѣ-вль мѣстѣй — прийнято.

Прийнято до відомости замѣненє рахункѣбъ загального фонду пропациаційного и фонду пропациаційного мѣстѣ за 1889, 1890 и 1891 р., а такожъ ухвалено прелімінаръ пропациаційного фонду за 1892 р. Доходы фонду пропациаційного прелімінаровано на 4,550,186 ар. а выдатки на 4,403,182 ар.; доходы фонду запасного на 12,044 ар. а наконецъ доходы фонду резервного на 230,974 ар., а его выдатки на 101,277 ар.

Петицію рады повѣтвон въ Бучачи въ справѣ удѣленон субвенцій для выкупа грунтобъ занятыхъ підъ трансверальну желѣзницю залоговано въ той способѣ, що відкѣнено просбѣ о цѣловатѣ збільшенє 1 крейцарового додатку відъ податковъ безпосереднихъ для кравецького фонду на вывласненє грунтобъ підъ сѣю желѣзницю, а за те призво-леано рѣшту зъ сумы 27,406 ар. сплатити до кравецькой касы рѣчными ратами по 1,000 ар.

Наступило справозданье комісії правничою о реверствѣ кравецького видѣлу зъ дѣяльностѣ VI. департаменту за часъ відъ 1 липня 1890 р. до конца жовтня 1891. До дѣяльностѣ сего видѣлу приналежать справа жандармеріи. Справозданье подаетъ, що постеруны жандармеріи збільшають ся. Въ тѣмъ частѣ о-сновано 13 новыхъ постеруновъ и теперь въ Галичинѣ є 436 постеруновъ, а въ нихъ 1,816 людей. До кравецького видѣлу надходить просбѣ о заложень новыхъ постеруновъ и то відъ повѣтвонхъ видѣловъ, дворянскхъ общарѣвъ и радъ громадскхъ. Кошта кватерунку на 1892 р. збільшають ся о 6,900 ар., отже кравецькій видѣлъ бувъ примуженомъ заняти ся справою будовы касарень для жандармеріи.

Надъ тымъ предметомъ забравъ голосъ пос. Окуневский и подѣлѣавъ соймови колька подѣй, котрі показували, якъ жандармы надуживають не разъ своєю властѣ при по-исненю службъ. Подѣлѣвъ тутъ именно арештованье студента правъ Голейчука и напасти на Трипольского, а се все мало выконуватъ ся ма-бути на приваєт старостѣ. Бесѣдникъ поста-влявъ резолюцію до правительства, щобъ нака-зати командантамъ жандармеріи, абы точно прядерживали конституційныя законѣбъ.

Відтакъ такожъ мажорейскій посолъ Кра-марчакъ подѣлѣвъ жалобу на невластивє по-ступованье жандармѣвъ, именно въ одній слу-чаю, коли одинъ жандармъ скалѣвѣвъ а-рештованого.

Резервист пос. Дворский протививъ ся резолюціи пос. Окуневского, бо правительство дождѣвшись ся теперь отъхъ продановѣхъ слу-чаяхъ, само розсѣдѣтъ точно цѣлу справу.

Резолюцію пос. Окуневского відкѣнено, а оба внесеня комісії прийнято: перше, що прийнямає до відомости справозданье зъ дѣяльностѣ VI. департаменту а відтакъ друге зъ резолюціею до правительства, щобъ якъ найскорше и въ користь Галичины рѣшено сѣбѣ зъ Угорщиною о Морскѣ око и Чорный ставъ.

Одобрено правительственный проектъ о условяхъ затвержденя и зааруженя сторо-жи для охоронѣ кравецькой культуры.

Засѣданье замѣнено о год. 10 мин. 35 ве-черомъ.

XXII-ге засѣданье, въ среду 6 н. ст. цвітня о 4-й год. по полудни.

За згодою Виреевъ митрополита, відбу-лось се засѣданье о 4-й год. по полудни и тревало до години 9-ой вечеромъ.

При петиціяхъ, мѣжъ котрыми було ко-лька відъ поодинокыхъ громадъ, именно зъ по-

вѣта бобреевского, о помѣчѣ за-для недостатку — промалывѣвъ пос. Теляшевский, просячи о уваженіи ея и скорѣй помѣчѣ. Рѣшенье про-малывѣвъ пос. Кивмъ Дѣдущицкій о помѣчѣ для погорѣльцевъ мѣста Жидачева. — Вѣстѣй петицій, внесеняй такъ побно, відосладо до по-лагодженя видѣловъ кравецькому яко до комісії соймовон.

Радѣ повѣтвѣй въ Вѣлячѣ удѣлено кон-цесію до побираня мѣта на повѣтвѣй дорожѣ Дембнян-Кобжевичъ и відъ желѣзного мосту на Васлѣ підъ Краковомъ мѣжъ Зѣтринцемъ а Дембнянками.

Петицію повѣтвонхъ видѣловъ въ Сокалі о регуляціи Буга відослужено правительству до уваженія а по переведенню переговоровъ має кравецькій видѣлъ черевести прѣготовляючій работы регуляційной.

Комісія кравецького господарства здає спра-ву зъ проекту кравецького видѣлу о подѣлѣванню кравецькой культуры на поля водныхъ будѣловъ. Комісія зазначає выконанье соймовыхъ ухвалъ въ справѣ систематичноя регуляціи карпа-ковъ рѣкъ, регуляціи Буга, Полтвы и гор-скихъ потоковъ а наконецъ празнуваню запо-могу на осушенє рудничныхъ мѣстѣбъ. Мѣжъ внесеняма єсть резолюція до правительства, щобъ побѣла проекту зъ 1885 р., внесенного до рады державной, прѣзвано державну запо-могу 60%-ву, на регуляцію галечныхъ рѣкъ. На 1892 р. соймъ ухвалѣвъ проектъ о доповненю регуляціи Васля, меліораціи горскихъ прѣто-вѣхъ Скавы, и о забудованю горскихъ потоковъ въ турчаньскѣмъ повѣтѣ, именно въ дорѣчу Стрѣ-жѣ.

Що-до коштовъ регуляціи прѣто-вѣхъ Скавы забравъ голосъ правительственный комисаръ и заявивъ, що держава не може дати 60% воп-зачею яко комісія проекту, бо єя регуля-ція не є регуляціею рѣкъ, але потоковъ, отже правительство може дати лише низшу запо-могу.

Премалывѣвъ пос. Струшкевичъ и Рутов-ский, доказуючи, що така помѣчѣ державна належить ся Галичинѣ.

Вѣдѣца принято резолюцію пос. Попов-ского, що сѣмъ разомъ принимаєсь вым-ково що-до регуляціи Скавы учаєть держав-ного фонду регуляційного лѣше въ высѣтѣ 50%.

Пос. Поповский мотивувавъ резолюцію тымъ, що треба чѣмъ скорше подати заробѣтъ населеню и не работи трудностей при саніціи той регуляціи Скавы.

Відтакъ прѣстутлено до проекту регу-ляціи Дѣвѣстра мѣжъ Рознавономъ а Жу-равномъ, котра має бути выконана черезъ 15 лѣтъ почавши відъ 1893 р. За техничу под-ставу сѣй регуляціи має бути правительствен-ный проектъ зъ 1886 р., котрый кошты прелі-мінувъ на 1,600,000 ар. — Проектъ ухвалено безъ дасуюціи.

Надъ справозданьемъ школьнѣй-ной комісії въ справозданя кравецькой рады школьнѣй о станѣ народныхъ школъ и учи-тельскихъ семинаріи въ роцѣ 1890/91 почалась шарша дискусія.

Пос. Щепановский указавъ, що ар-мія анальфабетѣвъ за десять лѣтъ майже не зменшила ся, а лишь освѣщено ту надѣшкѣу дѣтей, котра прибула въ Галичинѣ черезъ при-родный прирѣстѣ населеня Число дѣтей ходя-чихъ до школы въ приписавшій вѣдѣ выносѣтъ той самъ 13%, що въ 1880 р. Армія 400 000 дѣтей неходячихъ до школы зменшила ся лишь о 10 000. Щобъ подѣлѣти просвѣту и той рѣ-шѣ дѣтей, треба ще работы може и цѣлого 30-лѣтнього поколѣня. Треба заважати, що за-чѣсѣвъ маршалка Зыблевича, відъ которого головно дѣтѣ ся переведенє реорганиза-ціи школъ боренось зъ бюджетною основою, а коли въ остальныхъ лѣтахъ єя вже маєє, то треба ще придѣлѣти учительской силѣ и перевести будову школьныхъ будѣловъ. Кравецька рада школьна видѣло старѣєсь о переведенє першою потребности. До экономичного подѣлѣченя краю треба доконче напередъ відповѣдного интен-сивного подѣлѣченя школьницѣвъ. Така интен-сивна дѣяльнѣсть на поля школьницѣвъ была у славянского элемента въ Чехіи. Въ такъ-мѣсто засѣдаєтъ краю, якъ Галичина, де такъ-мало рѣшѣнь має зѣмѣтѣ, треба образовати людей дуже интенсивно, щобъ они могли зъ той частинѣй грунту выжити. Се закаує въ па-триотизмъ Полѣковъ, бо въ Конгрессѣ и на Лѣтѣхъ правительство старѣєсь заняти куль-турный рѣвень, и выказы рекрутѣвъ окаузуютъ, що въ велико русскихъ губерніяхъ процентъ рекрутѣвъ умѣющихъ читати выносѣтъ 30%, а въ Конгрессѣ такъхъ рекрутѣвъ єсть 8%, хочъ давѣйше тѣ провинціи были высоко-куль-турны.

Пос. Рутовский зазначивъ насампе-редъ, що обрахункѣ пос. Щепановского, що всѣ дѣти будутъ ходити до школы за 30 лѣтъ, єсть оптимистичный. бо побѣла образу, який прѣдстаєвъ рада школьна, се не станєсь и за 50 лѣтъ. Браєвъ учительствъ не може спастити відъ закладѣния новыхъ школъ. Цѣй баталіонъ учителей перейшли до фінансовою сторо-жи, а се сталоєсь именно въ 1888 р. коли под-несено пѣтѣю фінансовѣй сторожи. Отже тре-ба старѣтѣсь о розширеніи подѣлѣченя матеріаль-ного положеня учителей, алежъ не треба пе-реставати будувати новы школы народны. Гр. Дѣдущицкій сказавъ на одній зъ поперед-ныхъ засѣданъ, що въ Галичинѣ будутъ „школь-най палаты“. Тымчасомъ статистика показує, що по многихъ сѣлахъ школы лихо помѣщенѣй. Справозданье рады школьнѣй не може дово-лѣти, а дѣяльнѣсть рады школьнѣй за дово-лѣ. Потѣмъ бесѣдникъ перейшовъ до выно-вѣхъ школьныхъ. Старѣй бунварѣ малъ передъ со-бою народѣ, а не Львовѣ и Казѣвъ, якъ на-вѣшній польскій elementarze. Книжка русскій, именно читанья, лѣтѣй нѣжъ польскій, бо зъ польскихъ книжокъ вынєнено стѣль о родни-вой землѣ, такъ, що не можна тамъ дознати ся, до якою народности дѣтѣна належить, бо всѣ стѣль о Польцѣхъ вынєнено, а въ русскій книжкѣхъ сѣтъ стѣтѣйняи о Дѣвѣрѣ, о Русѣ, „ко-тра розажилаєсь відъ Дону до Васюка“. Для-того польскій дѣти не мають дознати ся зъ

польской книжки о державѣ польской? Исто-рія Польщѣ въ учебникахъ трактує ся дуже недбало. Бесѣдникъ порѣкаєвъ польскій чита-ни зъ русскими и сказавъ, що въ книжкѣ рус-кѣй говорѣтъ ся навѣтъ про розпаденє Поль-щѣ и сказано, що Русины зачали потѣмъ від-носитѣсь а въ польскій исторіи все скорочєне. Длятого школьнѣй книжка треба подѣлѣти рѣ-зіи, а въ польскихъ книжкахъ треба говорити дѣтѣмъ про Польшу отверто.

Пос. Войтѣхъ Дѣдущицкій высказавъ на-вѣтъ, що рѣзіи книжокъ буде переведена, але бесѣдникъ думає, що всего не можна ска-зати зъ книжкахъ, а відъ дѣтвонхъ выно-вѣхъ залежить, куды вѣстрѣєсь має бути зверне-но. Що-до школьныхъ будѣловъ не можна на-мечены рѣшѣти въ Галичинѣ, бо одинъ по-солъ въ радѣ державной жалувѣтъ ся, що вѣ-щеніи хлѣбъ лишь одній разъ на дѣнь єсть мясо. Тамъ можуть бути и палаты, бо и хлѣбъ тамъ мешкає въ ваменниці.

Пос. Теляшевский справу школьнѣй-цѣва уважає для русского народу справу най-важѣйшюю. Розходѣтъ ся о выобразуванє однанѣи о подѣлѣченє просвѣты, тымъ болѣ-ше, що въ повѣтѣ, котрый посолъ заступає, єсть 95% взглядно 98% анальфабетѣвъ. Каж-дый мусѣтъ застановитѣсь надъ тымъ, що про-сѣтъ розширюєсь пѣнѣво, хочъ работа про-сѣтъ дѣтѣвъ уже відъ 1848 р. Народѣ ба-жає просвѣты. Самѣ громады радо удають ся до посла, щобъ відъ старѣвъ ся о заложень новыхъ школъ, и нарѣкають на необоудѣ мѣ-стѣ. [Тутъ бесѣдникъ подаєвъ цѣфры необса-дѣженыхъ школъ, учительствъ некалѣифованныхъ и громадъ, въ котрыхъ нема ще школъ въ повѣтѣ турчаньскѣмъ.] Побѣла справозданя крав-ецькой рады школьнѣй френкѣнціи въ школахъ збільшила ся, а браковъ учительствъ вынѣвъ въ першій лѣній администраціи. Если ходѣтъ о грѣшѣ, то край мусѣтъ дѣлѣти о выхѣванє своихъ дѣтей, о выкорѣненє людскихъ хлѣбъ и о образованє. Въ французскихъ законѣхъ са-зано, що если громада не може заложѣти школы, то грѣшѣ дає департаментъ, а если вѣнѣтъ не має, то дає держава. Такъ само у насъ мусѣтъ дѣти держава, если громада не має. Важѣй теперь часы, а просвѣты доконче-треба. Школа пруска побѣдала Французѣвъ, — се ствердили Біомаркѣ и Молѣтѣ. Що-до головныхъ хлѣбъ школьницѣвъ — бесѣдникъ похваляєтъ ся на свои промовы выголѣшенѣй при подѣлѣченю додатку для учителей и при вынѣхъ нагодѣхъ. Найголѣвѣйшю увагу теперь треба звернути на семинаріи, а имен-но въ тѣмъ напрямѣ, щобъ зъ семинаріи учи-тельскихъ выхѣдѣли люди релігійны, до того-стєпеня, щобъ могли заслужити и кахѣтѣхъ. Для нашего народу абсолютно треба релігій-но моральное выхѣванє. Що-до русскихъ ча-танѣвъ — можуть знѣти ся тамъ рѣченя не-маючій интересу явъ для Русинѣвъ явъ для Поляковъ, алежъ зъ другой стороны не єсть неправдою, що Русины подѣлаєи ся підъ Ав-стрію, коли прийшла до насъ идея націо-нальна.

Пос. гр. Стѣніславъ Тарновский зая-вивъ, що сѣрѣва рѣзіи книжокъ, поднесена пос. Рутовскимъ, єсть въ ходѣ. Кравецька рада школьна старѣєсь о книжкѣхъ новѣй. Планъ школьнѣй вымагає, щобъ для дѣтей въ шко-лахъ народныхъ подавати исторію польску а-легорично; политикѣу треба проводить не тру-сѣло, але осторожно, — бо до того єсть осно-ва правна.

Пос. Хотковський сказавъ, що шко-ла въ Галичинѣ передъ тымъ была въ рукахъ неспѣныхъ, але теперь змѣнялось. Школа, правда, не єсть вѣроисповѣдна, але релігійна, бо выконанє закона спочинає въ релігійныхъ рукахъ. До науки релігійна дуже можна при-няти ся сѣбѣомъ. Давна рѣчь, длятого учителя не хотѣтъ зарѣзѣомъ бути организми? — тымъ болѣше, що матеріально помогѣи бы сѣбѣ.

Резервист пос. кн. Юрій Чарторый-ский подѣлѣвъ, що невѣроисповѣдна школа єсть въ Америкѣ и въ Франціи; — въ Гали-чинѣ учѣтъ релігій и мають на цѣли релігійно-моральне выхѣванє, отже и школа не єсть невѣроисповѣдна. Подѣсєньє релігій до 5 го-динѣй причѣнялось бы до того, що учитель му-стѣи бы чѣ въ болѣше вынадежѣ заслужити священнико-въ. Кравецька рада школьна буде за-кладѣти новы школы — и то общѣє справо-зданье, — хочъ повѣлѣвѣвъ. Въ читавѣхъ навѣтъ не треба болѣше уступѣвъ зъ исторіи, а треба только выдати инструкціи для учи-тельствъ, якъ мають исторіи вѣзѣти. Завѣдѣвъ школьна комісія не подѣсєтъ нѣвѣхъ длятого, бо въ кравецькій радѣ школьнѣй засѣдають люди, котры мають довѣрѣ.

На тѣмъ засѣданьє скѣчено.

Про товариство ubezpieczeń „Дѣвѣтеръ“.

умѣстѣвъ „Душпастирь“ въ н-рѣ 5-омъ зъ 15. марта А. Т. свѣтѣлѣчу стѣтѣйку, въ котрѣй звертѣвъ увагу Вѣщ. духовенства на се това-риство.

Авторъ згадавши на початку стѣтѣйки, що концесію на товариство „Дѣвѣтеръ“ уда-ло ся Русинамъ достѣти по довѣжѣхъ заходахъ та-що се товариство зъ-разу буде приймѣти обяза-нєчєня лишь відъ огня, а зъ часомъ може розширѣти свою дѣяльнѣсть такожъ на инѣй дѣлы асекураційной, на жѣтѣє и градобѣтѣє, — такъ даѣше пѣше:

„Товариство Дѣвѣтеръ увидѣтъ въ жѣтѣє, коли прѣбѣрає ся основный фондъ 50,000 ар. за заложеньємъ 500 удѣловъ по 100 ар., на ко-трѣй выданѣй будутъ удѣловѣй листѣ. Сѣ удѣлы збѣстѣють власностію тѣхъ, що ихъ зложѣтъ, будутъ процентуванѣи ся и повоми амортизува-ти ся. Властѣтѣль удѣловѣхъ листѣвъ сѣтъ зарѣзомъ властѣтѣлѣмъ цѣлого товариства и выбѣрають зъ-посередъ себе раду заведѣуючѣ, котра заведѣувати буде сѣрѣзѣмъ товариства. Однакожъ властѣтѣль удѣловѣхъ не прѣймають

на себе жѣднихъ болѣше зобовязанѣй. Удѣлы становѣтъ фондъ гарантіи дѣтѣ, доки на ихъ мѣсто не збѣраєсь фондъ резервовѣй. Однакожъ той фондъ основный мусѣтъ зложѣтѣсь до бѣлѣи червѣи с. р., бо вынѣе концесія гасє. Удѣлѣнѣсь основного капишѣу займає ся комитѣтъ основѣтѣлѣвъ, въ котрѣй вхѣдѣтъ п. о.: совѣтѣнѣвъ адепѣціи Тѣлофѣль Берѣжнѣцкій яко прѣдсѣдѣтѣль, членъ видѣлу кравецького д-рѣ Дѣмѣвъ Савѣчѣвъ яко заступѣнѣвъ прѣдсѣдѣтѣля, прѣф. гімназіи Аге-кѣфѣй Торѣнскій, архітѣктъ Васѣль Нагѣбѣрѣй и адвокатъ д-рѣ Стефанъ Фѣдѣкъ яко членъ.

„Не прѣйшлоєсь бы тяжко збѣрати по-трѣбѣмъ капишѣла, если бы комитѣтъ сѣхѣтѣвъ пошукѣти у Поляковъ, Жидѣвъ або у рѣнѣхъ банѣкѣвъ, однакожъ тогда зѣтратѣло бы товариство характеръ русскій, бо оно было бы власностію тѣхъ, що зложѣтъ капишѣла. Коли се товариство має матѣ харѣ-теръ русскій, то Русины мусѣтъ зложѣти удѣлы. Русины прѣняли вѣстѣ о удѣлѣ-но концесіи въ радѣстію, однакожъ коли хо-дѣтъ о зложеньє удѣловѣхъ, то дѣ-хто, гражѣ-ный дѣлѣми экономичными неудѣчами сѣредѣ насъ, не довѣрѣє и бѣнѣтъ ся одѣлѣчѣнѣсти за-можѣлѣй стрѣты. Алежъ одна або друга не-удѣча не може насъ вѣже на вѣни засудѣти, щобъ мы вѣже нѣколи жѣднѣго экономичного мѣстѣхъ, а асекураційный товариства розѣвѣ-вають ся красно. А коли чѣе настане прѣму-сѣво асекурація сѣлянскихъ заго-родѣ, то отворѣтъ ся широка поле дѣяльнѣ-сти для Дѣвѣстра. По третѣ — якъ уже высѣ-е сказано: властѣтѣль удѣловѣхъ не прѣйма-ють на себе жѣдѣи болѣше одѣлѣчѣнѣсти за-товариство.

„Дѣвѣтеръ основѣе ся на тѣхъ самыхъ засѣдахъ, что и Краковѣе товариство убе-пѣченѣ, т. е. на взаимности обезпечѣнѣхъ, такъ, что стрѣты и зѣвыи межѣ нихъ роздѣлѣють ся. Видѣмо, якъ красно розѣвѣнуло ся товариство кравѣсєе, тожъ надѣѣтъ ся, що и Дѣвѣтеръ буде матѣи будѣучѣстѣи и хѣтъ-бы не такъ сѣвѣтѣу якъ Краковѣе, то все тѣмъ не згѣршу, и може дѣти многѣмъ людямъ побѣчѣный зарѣ-бѣтъ а навѣтъ и удержанє. На кожѣй спо-сѣбѣ була бы сумѣна рѣчь, коли-бъ помѣмо одержѣнѣя концесіи, не прѣйшло до заявленя товариства.“

Отсе стѣтѣйка А. Т-ого въ „Душпастирь“ и мы на рокумѣй выводи єи вѣновѣи годѣмо ся. Справѣдѣ, сумѣна бы была рѣчь, коли-бъ Русины не зложѣли 50,000 ар. на основный фондъ Дѣвѣстра, — се бувъ бы для нихъ про-сто срѣмѣ! Не такѣй тѣ Русины вѣже бѣдѣй, щобъ парѣхъ русскій та урядѣнѣвъ-Русинѣ чѣ прѣосерѣвъ, почѣвши відъ IX-ой рѣнѣи, не могѣ зложѣти бодаѣ 100 ар. на удѣлѣ! Ко-ли жѣ вѣѣвъ може бувъ навѣтъ зѣгѣда о тѣмъ, что Дѣвѣтеръ мусѣвъ бы шукѣти капишѣлу 50,000 ар. у Поляковъ Жидѣвъ чѣи у чужѣхъ банѣкѣвъ, або [мамо одержѣнѣя концесіи] не за-вѣзѣтѣсь, то зѣвоє выхѣдѣтъ на яву бѣдѣуж-нѣсть русѣа, засѣда „єсе берѣ, тожѣко мене лѣшѣ“. Показує ся, что загѣлѣ интелігенціи русѣон знає вѣрѣчѣти та бундѣчѣтѣсь, але якъ прѣйде до дѣла, єго нема. Основный фондъ Дѣвѣстра мусѣтъ бути збѣравѣй до конца чер-вѣи с. р. — нѣвѣжъ стоѣмо вѣже въ тѣтѣвѣй цѣтѣвѣи. Тѣжъ відѣвѣзѣмоєсь до всѣхъ Русинѣвъ, кѣ трѣй мають спромѣжѣнѣсть вѣзѣти бодаѣи одѣвѣ удѣлѣ на 100 ар. а дѣо чѣе не вѣзѣли, нѣхай чѣмъ скорѣе скѣдають зъ себе дѣтѣперѣшѣу шѣзарѣлуу прокѣтѣи бѣдѣужнѣсти русѣон! Справѣдѣ прѣкро, что навѣтъ въ такѣй нѣтяж-кѣй справѣ — а треба у насъ только при-нуєи!

НОВИНКИ.

— „Клубъ извѣстѣиныхъ посѣловъ“ памѣряють — якъ доноєть лѣвовскій органъ москѣвѣйскій — заявѣти послѣ старѣи партіи, яко сѣцесіонистѣ зъ клубу русѣого, котрѣй до нѣвѣ не єсть ро-зѣвѣнѣи и правѣи истѣнує подѣ проводѣмъ своего головы, послѣ Юл. Романчука, а тожѣко не фун-кѣціонѣе зъ той причѣны, что зѣвѣтѣна частѣ чѣ-нѣвъ того клубу до теперь не хоче аѣи чѣти о тѣмъ, щобъ клубъ прѣнявъ за свою основу: розѣвѣи Русинѣвъ на основѣи сѣмѣстѣиности народ-ной. [О „сѣвѣчѣнѣхъ“ межѣ послѣми обоѣхъ сто-ронѣнѣтѣвъ подѣе органъ москѣвѣйскій замѣтку на скрѣбѣ брѣхѣлуу — побѣла своего зѣчѣа.]

— На сѣнѣвъ русѣого театру выстѣпѣти позѣтѣра го-стѣнѣио п. Кончѣвичѣ, сѣвѣваєъ лѣвовскѣи оперѣ въ оперѣтѣ „Запорожѣцъ за Дунаѣмъ“ въ роли Запо-рожѣи Иванѣи. П. Кончѣвичѣ появѣтъ ролю Запо-рожѣи зѣвѣмѣтъ орігѣнально и має додѣти чѣе дѣлѣй гарѣи и відѣповѣдаючѣи зѣмѣстовѣи сѣбѣвъ Публика наша повинѣа позѣтѣра збѣратѣсь въ театрѣ дуже численѣно, щобъ гоѣно прѣняти выстѣпѣи зѣмѣлка п. Кончѣвичѣа, а чѣе тѣмъ болѣше, что нашъ те-атрѣ прѣбѣудѣ у Львовѣ вѣже коротѣко — мабути лише тѣжѣдѣнѣи.

— Тѣну рѣботѣи пѣнѣи Иринѣи Герѣсимѣвичѣеио, да-ровѣну на фондѣи памятникѣа для Т. Шевченѣи, выгравѣи п. Павѣлѣи, вѣзѣнѣи лѣосъ 41, рѣвно-уѣи сѣи першѣму (5) и послѣдѣному (36) нѣмѣро-ви вѣчерѣного тѣгѣнѣи лѣвовскѣи лѣотѣри. Ура-шѣю п. Павѣла, щобъ зѣвоѣлѣвъ по відѣобранѣи текѣи до мене [ул. Чарнѣцѣкого ч. 26] зѣголѣсѣтѣсь. Володѣ Шѣвѣвичѣи.

— Дѣнѣи Кѣишѣи, зѣвѣстѣнѣй зъ процѣсу зѣлѣчѣв-ского, вывѣндрувавѣтъ — якъ доноєть газѣты — до Россіи и теперь въ Житомирѣ ходѣтъ за ми-лѣстѣиною. Шѣода чѣловѣкъ! Коли-бъ не баламѣтѣ-ство москѣвѣйскѣи, могѣтъ быи чѣстѣно жѣтѣи въ краю и, яко сѣлянѣнѣи оѣвѣчѣнѣишѣи, помагѣти шарѣноу просѣвѣи сѣредѣ своихъ темнѣхъ брѣ-тѣвъ.

— На памятникѣи Володѣ Бѣрѣвѣнѣского зложѣно на вѣчерѣу „Русѣон Бѣсѣдѣи“ въ Перѣмышлѣи 20 ар. 25 кр., котру то сумѣу комитѣтъ одержѣвъ и скла-дає Вп. иніціаторѣмъ окладѣи и дѣлѣмѣи прѣ-людѣно подѣку.

— Дирекція народного руского театру звѣщає, що в суботу дня 9 н. ст. цѣдня дає театр друге посподушене представлєня в театрѣ Гр. Скарба. Представлєня буде комічна опера С. Артимовского „Запорожець за Дунаємъ“. В тѣй оперѣ выступитъ п. О. Концевичъ, артист лѣвовской оперы. Буде се передѣлѣнное представлєня нашого театру у Львовѣ.

— Наданє телеграмъ на стаяхъ звѣстниціхъ. Подала обовязуючихъ постановъ мають стаян телеграфичн на шляхахъ звѣстниці державнихъ приймають приватнй дешѣвъ лише подчасъ деннои службъ. Однакѣ в огляду на добро загальне зарплатно, щоби приватнй дешѣвъ, котрѣ в увазі на гуманность не повиннй бути обзобен, приймають и далше вѣдавали стаян телеграфичн на звѣстниціхъ. Отже звертає ся увагу публики, що вѣдъ тєперъ всѣ приватнй дешѣвъ, доносячи о небухѣ, смертѣ, огняхъ, повнѣняхъ, градобитяхъ, голодѣ, розрухахъ, нападахъ и т. п., або визнаючи о помѣхъ лѣкарску, о прихвѣнкахъ сторожѣ отгоню а бо войска и о яку-небудь иншу помѣхъ нєтерпѣливу проволочи, будуть на стаянхъ звѣстниціхъ кождо хвилѣ приймають и далше высылѣть.

— Програма войсковыхъ маневрѣвъ на сей рѣкъ в Австрїю — якъ доносять корреспондєнційне бюро — вже принята. Вѣ большихъ маневрахъ возмѣуть участь корпусы X и XI т. е. перемысли и лѣвовскій. Вѣ Перемысли вѣ першѣй половинѣ сєрпня вѣдуть ся, якъ мы вже доносили, ше отитѣждней маневры вѣ крѣпости. Большй вѣрѣ вѣ будувѣ мостѣвъ вѣдбуде 1 и 5 баталїонъ шовїорѣвъ вѣ Прѣмбурѣ, а такожъ 2 баталїонъ шовїорѣвъ вѣ Лїнцу, мѣжъ тымъ якъ полкѣ звѣстниці и телеграфичнй при маневрахъ X. корпусѣ вѣдбуде вѣрѣ вѣ будовою звѣстниці польныхъ и польныхъ телеграфѣвъ. Корпусы: I, III, V, VI, VII, X, XI, XIV и команда войска вѣ Зедарѣ покѣчѣть свои вѣрѣ для 7 вересня, корпусы II, VIII и XII для 3 вересня, корпусъ IX для 13 вересня, а корпусы IV и XIII для 20 вересня.

— Смерть Юлія зъ Пилѣваныхъ Волковѣ, котра — якъ мы вже доносили — отруїлась квасомъ карболовымъ и померла ояогды вѣ шпиталѣ лѣвовскѣмъ, выхлїкала щире сочувство у всѣхъ, хто пѣзнавъ покойну вѣ часѣ еи недогого побуту у Львовѣ. Покойна, гарна 22 лѣтна образована женщина, прибула до Львова зъ Россїи, покинувши тамъ мужа, урядника. Осѣвши у Львовѣ вела житѣе честне, тяжко працюючи заробляла на прожитокъ а хочъ и якъ прикрѣй були еи обставини матерїальнй, не пожалувалася передъ нѣмъ. Опѣсля долю собѣ хотѣла забезпечити вывченємъ акушерства, — почала учити ся, та не стало йї средствъ матерїальныхъ: просто голодувало, а коли вже приходило хѣба умерти голодовою смертїю, — отруїлась. Покойна, прибувши до Львова и довѣдавшись, що тутъ єсть руске ремѣнное товариство „Зоря“, найрадше загощувала туды и яко образована, розсудна а честна женщина здобула собѣ ширѣ симпатїю. Коли сего року наша „Зоря“ давала вѣ сали Frohsinn у аматорске представлєня, Юлія Волкова грала вѣ „Тимку Капралѣ“ ролѣ Гелїи. Сю ролѣ безталантинои матерї вѣдала она зъ такимъ вѣдутьемъ, що гра еи вытїкала чутливимъ женщинамъ слезы зъ очей. Знакомѣ еи, побачивши у неѣ талантѣ акторкѣй, почала думати о карїєрѣ еи на сценѣ руского театру. Покойна выступѣвала и другу ролѣ на новѣ аматорске представлєня „Зорѣ“, та не дождалася еи — мусѣла страждальницѣ розставати ся зъ житѣмъ. Сегодня о 5-й годїнѣ вѣдбудѣ еи похоронѣ. Честѣ памяти безталантинои покойницѣ!

— Юмїя польского „Сокола“ и Чехи. До Neue fr. Presse доносять зъ Праги: „Зъ причини, що Сзасъ краковскій выступивъ вѣ своей статїи протївъ Комѣтского, агїтуєть тутъ за тымъ, щоби анѣ одинъ „Соколъ“ чеськїй не бравъ участѣ вѣ юмїею польского „Сокола“, котрїй вѣдбуде ся на Зелєнѣ свѣта у Львовѣ.“ Kurjer Lw., подаючи сю вѣсть додає вѣдъ себе, що нема чого боятѣся, щоби Чехи вѣняли поглядѣ Сзас-у за одно зъ поглядѣми всѣхъ Польскѣвъ, и що если бы навѣтъ такъ було, то Narodni Listy обявѣли имѣ чѣду справу.

— При доповнѣнїи выборѣ члена до рады повѣтѣ вѣ Надворнѣй зъ групѣ громадѣ мѣскихъ выбравѣ Альфреда Розенберга, лѣотратора лѣбовѣ вѣ Надворнѣ, а зъ групѣ большихъ посѣлѣстей вѣшли до той рады Олекса Танячєвичъ, адѣюнкѣ судовѣй вѣ Надворнѣ и Алоїсїй Свобода, управѣтель лѣбовѣ вѣ Ославѣ бѣлькѣ.

— Переказы до Америки. Зъ днѣмъ 1 н. ст. пѣвт. на вѣшли вѣ житѣе новѣ постановѣ, дотыкаючїй безпосереднои вымѣны перевозѣвъ почтовыхъ мѣжъ Австро-Угорщїною а Сполучеными Державы пѣвнѣчнои Америки. Квѣта надала на о днѣвъ переказѣ до Сполученыхъ Державъ не може бути больша надѣ 200 зр. або 100 долларѣвъ. За переказы до Сполученыхъ Державъ побирає ся татумѣмъ оплатѣ почтовой 20 зр. до квѣты 20 зр. а по 10 зр. за кождѣ дальшїй 10 зр. або частѣ ихъ.

— Огнѣ. Вѣ мѣстности Ширѣць згорѣвъ фѣлѣварѣмъ Кругѣе власнѣсть А. Кроненштерна; шкода неубѣзпечена выносять 1000 зр. — Вѣ громадѣ Немчицѣ, вѣ повѣтѣ сокальскѣмъ, згорѣло 5 загорѣдѣ; шкода, по большѣй частѣ убѣзпечена выносять 3500 зр.

— Новѣ церквѣ мурованѣ постановѣли будувати громадѣ Новосѣльцѣвъ коло Сянока заходами парѣха Впр. о. Николая Ивановича и громада Сасѣвъ заходами парѣха Впр. о. Пѣтушенского. Выгѣтовлєня пѣльнѣвъ поручено нашому архитектору п. В. Нагорному.

— Выдѣлѣ товариства „Зоря“ складає смѣтъ подѣку Вп. пави Соѣн Марковѣй зъ Львова за даръ 10 зр. а Впр. о. Вас. Небыловцевѣ зъ Перегїнѣйска за даръ 1 зр. вѣ користѣ касы товариства. — В. Нагорнїй голова товариства Дм. Ковальскїй за касїєра.

— Олодѣтѣня грачѣвъ. Якїсь Вѣдєнчукъ подає до мїністерства проектъ, щоби оподатковано гру вѣ карты и бїлярдѣ вѣ публичныхъ лѣкаляхъ а то вѣ той способѣ, що кождѣй грачѣ мавъ бы платити 10 зр. Податокъ сей, подала обявлєна вынаходца прїнявъ бы вѣ самѣмъ Вѣднѣ большѣ якъ 1 мїліонъ зр. доходу. Контролю маѣ бы сповѣ

вати т. зв. „лѣтнѣ“ стражники скарѣвъ. Кождѣй грачѣ передѣ початкомъ гры мусѣвъ бы купити у властїтеля лѣкалю податкову бѣлету.

— Корнѣты оргѣничъ зъ курѣня тютюну. Д-ръ Таєїнарї, звѣстнїй римскїй гігієністѣ выказавъ недавно, що курѣнь тютюну має свои добрї стороны. Показало ся вѣсно, що курѣнь тютюну здержує розвѣй бактерїи а навѣтъ чѣлѣвито ихъ нащїпѣ. Вѣ своихъ розлѣдахъ уживавъ д-ръ Таєїнарї головнѣо бактерїи холеры и пневмонїи. Отже показало ся, що бактерїи правдивѣо холеры азїйской гинуть чѣлѣвито ибѣдъ вѣльвомъ ѣлѣму а иншї бактерїи значно слабѣють. Лише на бактерїи тѣфа не вылѣває дымъ тютюневѣй зовѣсѣмъ.

— Фабрїка ангѣлѣвъ. Дня 28 н. ст. цѣдня розпѣчне ся передѣ вѣленѣскимъ судомъ окружнымъ сензѣціоннй процесъ о систематичне убиваньє дѣтей. На лѣвъ обжалованыхъ засѣдає болѣше якъ 40 женщинъ, переважно жїдѣвѣкъ, що вѣдѣль колькѣхъ лѣтъ зорганїзовавѣ вѣ шайку брали дѣти на выкованьє а вѣдѣтакъ иѣтъ убивали. Розсѣрава будѣ трѣвати що найменше 10 днѣвъ, бо поки-канѣ до неѣ ажъ 350 свѣдѣкѣвъ зъ рѣзныхъ верѣствъ населєня вѣленѣского. Слѣдѣство трѣвало около 2 роки, бо вѣдѣ цѣдня 1890 р., коли вѣ одѣбѣ глухой закутїи Вѣльня найденѣо наразѣ 6 дѣтїнѣчыхъ трупѣвъ. Вѣдѣтакъ зъ кождѣмъ майже днѣмъ прибували новѣ подробнѣцы того страшного злочїнѣства. Рѣвночасно збѣльшало ся що разѣ болѣше число участнїкѣвъ, котрї становили родъ шайкѣ.

— Убїтїєвъ зъ зѣздности. Страшна пригода дѣчила ся вѣ Букарѣштѣ. Мѣшкаючїй тамъ Емѣрикъ Варшавскїй, Полякѣ, урядникъ звѣстниці, недѣлѣй вѣдѣ довшого часу на легкѣ, рѣшивъ ся забити свою молоду хорошу жѣнку. Любївъ еи дуже а знаючи, що скоро мусѣтъ умерти, не мѣгъ погодити ся зъ думкою, що жѣнка може по его смерти за кого иншого выїти. Отже передѣ колькѣма днѣми вѣ ноцѣ забивъ еи выстрѣломъ зъ револьверу а вѣдѣтакъ собѣ вѣдѣбравъ жїтѣе. Рѣвно найденѣо трупѣ обѣихъ сѣупругѣвъ.

— Слѣсъ зѣбратѣ дѣмонѣвъ. Пѣсля зѣбствлєня зъ дня 31 грудня 1891 було вѣ Австрїи коней 1,539,388, ослѣвъ и мулѣвъ 57,828, рогатѣи худѣбы 8,606,540, овецъ 3,179,892, козъ 1,017,567 а свїней 3,518,619.

— Дрѣбнѣ вѣсти. Цѣсарѣ дарувавъ громадѣ Загорѣе, вѣ повѣтѣ рудѣвѣнѣскѣмъ, 50 ар. на внутрѣшне устрѣенє церкви фїліальнѣй вѣ Островѣ — Кнѣзь Людвїкѣ Вїндїгрѣцѣ, команданѣтъ лѣвовского корпусѣ, выѣхавъ на довѣй побутѣ зъ Львова до Абазїи. — Вѣ Петербургѣ померъ дня 1 н. ст. цѣдня Помѣей Вѣтѣшковѣ, членѣ совѣта мїністерства просвѣты, братѣ звѣстного поэта Констан. Вѣтѣшкова и горѣчїй обрусїтель. — Катерїна зъ Лашковїчѣвъ Качмарѣкова, жєна пѣвѣца церковного вѣ Любѣчѣвъ, упокоїла ся дня 1 цѣдня вѣ 23 омѣ роцѣ жїтя на сухотѣ.

Надѣсланѣ.

Zurückgesetzte Seidenstoffe mit 25% — 33 1/2 % und 50% Rabatt auf die Original-Preise verfäh. meter- und robenweise porto- und zollfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (K. u. K. Hofliefer. Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto.

Именованя, перенесєня, конкурсы и пр.

— Именованя. Мїністерство скарѣбу именовало инспектора евідєнціонного Евг. Гаммера старшїмъ инспекторомъ. — Высшїй судъ краевѣй вѣ Краковѣ надаєтѣ авскултантовѣ судовѣму вѣ Золѣчѣвъ, Евд. Добѣшнѣчѣму, посаду авскултанта вѣ своихъ округѣ судовѣмъ.

— Перенесєня. Мїністеръ судовнїцѣва перенѣлъ нѣтѣра вѣ Старѣй Соли, Норберта Мокрѣцнѣго до Николаєва.

— Конкурсы. Дирекція головного шпитѣля краєвого у Львовѣ розписує конкурсѣ на посаду офїціала при томъ-же шпиталѣ зъ платнѣю 1000 зр. Поданѣя трѣба вносити до 20 н. ст. цѣдня на руки дирекції шпитѣля. — Дирекція почтѣ розписує конкурсѣ на посаду експѣдїєнта почтового при урядѣ почтѣвъ вѣ Рожнѣвъ, повѣта сїанѣтнѣского зъ платнѣю 760 зр. Подавѣтѣся трѣба до 13 н. ст. цѣдня. — Магістрѣтъ мѣста Коломыѣ розписує конкурсѣ на двѣ посады лѣкарѣвъ мѣскихъ зъ платнѣю по 500 зр. и иравѣмъ до емерїтурѣ. Поданѣя трѣба вносити до концїа цѣдня 1892. — Дирекція почтѣ и телеграфѣвъ розписує конкурсѣ на посады експѣдїєнтовъ почтовыхъ вѣ Сосновѣчѣхъ, повѣта Подѣзачьскѣго, зъ платнѣю 500 зр. и вѣ Нуци, повѣта зѣлочѣвского, зъ платнѣю 390 зр. Поданѣя трѣба вносити до 20 н. ст. цѣдня. — Краєва дирекція скарѣбу розписує конкурсѣ на посаду инспектора евідєнціонного зъ рѣчанїемъ до 14 дѣвъ вѣдѣ оголошенѣя конкурсу. — Окружна рада школьна вѣ Терѣбовлѣ розписує конкурсѣ на посады учительскѣ: 1) при школахъ етѣтовыхъ: вѣ Довѣмѣ, Рѣздѣнахъ и Сѣкоморошѣ; 2) при школахъ фїліальныхъ: вѣ Борѣчѣвъцѣ, Брїкули новѣхъ, Гумѣнахъ, Малѣвъ, Налужїи, Слобѣдѣцѣ струсѣвскѣй, Зѣлаву и Зубѣвъ; 3) при школахъ двѣлоковѣхъ на посады молодѣхъ учительѣвъ вѣ Бузѣновѣ, Яновѣ и Лѣшнѣвъ. Подавѣтѣ ся трѣба до 10 н. ст. мая. — Окружна рада школьна вѣ Городку розписує конкурсѣ на посаду 1) катїхїста рѣлігїи греко-кѣтолицѣи при 4-класѣвъ школѣ мужѣскѣй вѣ Городку зъ рѣчною платнѣю 600 зр. и 10% додаткомъ на мѣшанїє; 2) на посады учительѣвъ при школахъ етѣтовыхъ вѣ Добрѣстанѣхъ, Дѣвинѣхъ, Мѣльнѣчѣхъ, Вѣлїкополи, Гѣлїчанѣвъ; 3) при школахъ фїліальныхъ: вѣ Барѣтовѣ, Камѣнѣбрѣдѣ, Лѣсѣнѣчѣхъ, Угерѣцѣхъ пѣвѣвѣтовѣхъ, Воли добрѣстанѣвскѣй, Зѣшковѣчѣхъ, и Отѣгѣвѣнѣхъ; 4) посады молодѣшого учителя при 3-класѣвъ школѣ вѣ Яновѣ. Поданѣя трѣба вносити до концїа цѣдня.

— Вѣдѣнїєчѣя. Совѣтнѣкъ намѣстнїцѣва, Францѣ Караснѣйскїй, одержавъ при переходѣ вѣ станѣ сѣудѣнѣку крѣстѣ кавалерскїй орѣдѣр Леопѣльда. — Совѣтнѣкъ высшого сѣудѣ краєвого, Карѣль Поглієсь, одержавъ тѣтулѣ совѣтнїка двѣору.

Послѣднїй вѣсти.

На початку внѣшного засѣданѣя вѣсєсно зѣ стороны русѣхъ послѣвъ двѣ интерпѣляціѣ, — а вѣменно пос. Окуневскїй вѣзѣзѣ вѣ своихъ интерпѣляціи на надѣжѣтѣе власти урядѣовѣ заѣщѣающѣо старѣстѣ Лѣховского, — а пос. Тѣлїшевскїй о городѣцѣй рѣдѣ повѣтѣовѣй.

Интерпѣляціѣ пос. Тѣлїшевского зѣучѣтъ такъ:

„Вѣдѣ колькѣхъ лѣтъ настѣла вѣ радѣ повѣтѣовѣй вѣ Городѣу неспѣрѣдѣя, спѣводѣванѣ головно тымъ, що дѣтѣперѣшнѣй маршѣломъ перебуваючїй стало у Львовѣ, не допѣдѣнѣувавъ належѣо справѣ а замѣвъ того усе дѣловѣство вѣдѣдавъ секретѣрѣя Сѣвѣшовского.“

Вѣ наслѣдокъ того повѣзѣли ся вѣ повѣтѣ рѣзнѣй нечѣстнѣстѣ, якѣ в. пр. при будѣвѣ дѣрѣговѣ Гурѣдѣвъ Ж. вѣзѣвъ. Увѣсь повѣтъ бѣжѣвъ зѣмѣны дѣтѣперѣшѣаго стану вѣ радѣ повѣтѣовѣй та завѣзанѣ агїтаціи дѣлѣныхъ одїнѣцѣ въѣбравѣ болѣшѣстїю одѣного голоѣу вѣ курїи мѣстѣ а болѣшѣи посѣлѣстѣи мѣстѣ, невѣдѣлювѣдѣныхъ або такѣхъ, котрї сїрѣдѣлаѣ уже свои мѣстѣности вѣ повѣтѣ а чѣрѣзъ те до повѣтѣу не належѣтъ.

Чѣрѣзъ те повѣстанѣ вѣ повѣтѣ загѣльнѣй неспѣкой и невѣдовѣленѣе до той стѣпени, що помѣмо трѣразѣового сѣдїкуванѣя новѣвыбранѣхъ раднѣхъ, а то дѣя 10 и 29 лютого та 17 марта до укѣнѣстїюванѣя новѣи радѣ прїйѣта не могло.

Агїтаціѣ, рѣзѣнѣродна прѣсїѣ и ще менѣе морѣальнѣй средствѣ до осѣягѣнѣя своихъ цѣлѣй перѣстѣуаючїй вѣ повѣтѣ всѣкѣ честнѣй и лѣгѣльнѣй границѣ.

Позѣнавѣ тѣмъ станѣ безѣ заколѣченѣя спѣкою и безѣ великого шкоды вѣ повѣтѣ далѣе трѣвати не може —

зѣнѣтуємо выс. правѣтельство:

Щѣ думає зарѣдѣтѣ, щоби неспѣрѣдѣя, по явнѣнѣи ся вѣ новѣвыбранѣй радѣ повѣтѣовѣй вѣ Городѣу усѣнуѣта и чїи не належѣло бы радѣ, котра не може укѣнѣстїюуванѣи ся и не дає порука усѣтѣнѣи дѣльнѣстѣи на будѣче вѣ повѣтѣ — розѣзѣзѣтѣи? —

Зѣчѣзѣзѣає дѣбата бюджетѣова и прїи генѣрѣальнѣй бесѣдѣ промѣвѣлѣнѣи зѣ рѣна послѣы: Тѣлїшевскїй, Кѣвалѣскїй, Анѣоновѣчѣ и Гурѣкъ, — а на вѣчѣрнѣмъ засѣданѣю промѣвѣлѣтѣи будѣ пос. о. Сѣянѣвскїй.

Пос. Тѣлїшевскїй подѣдавъ вѣрѣтѣцѣ выдѣтѣки гѣлѣцѣого бюджетѣу та вѣзѣзѣвъ на по трѣбы шѣдѣльнѣцѣва народнѣго и на докѣнѣчу змѣну адмїністраціи вѣ краєвѣй автономїи. — Прѣмова пос. Анѣоновѣча будѣа выгомошенѣя зъ тѣвою рѣанѣтаціѣю, що выглѣдала на повну капїтулѣаціѣю. Высказѣвъ бѣжѣнѣе, щоби вѣ концѣсїѣхъ не було вѣдѣко, мѣвъ бы онѣи будѣ данѣй зъ лѣасы. Зѣявѣзѣвъ, що Русѣны хочѣтъ разѣмъ зъ Поляѣами трудѣтѣся собѣлюю для добра краѣу. Прѣсѣвъ, щоби справѣу фонѣтѣкѣи лѣшѣтѣи до порѣшѣня самымъ Русѣнамъ. Подѣдавъ крѣтѣцѣи выдѣвѣнѣцѣво „Нарѣдонѣ Чѣсовѣсѣ“ и прѣсѣвъ о рѣформѣ выдѣвѣнѣцѣва пѣсля его вѣзѣзанѣ. — Пос. о. Кѣвалѣскїй сѣлаво-сѣловѣвъ польсѣу болѣшѣстѣю сѣловѣму, а вѣдѣтакъ домагѣвъ ся стрѣгого выконѣнѣя постановѣвъ закона о вѣдѣпочнѣчу недѣльнѣмъ. — Пос. Гурѣкъ вѣзѣзѣвъ на поѣтребы сѣдѣнѣствѣа вѣ справѣхъ школьнѣцѣва, еѣзѣкуціи подѣтѣбѣвъ вѣ промѣслу дѣмѣшнѣного та зѣверѣтѣвъ на се увагу правѣтельства.

Вѣсѣ бесѣдѣннѣа высказѣлѣся прѣтивъ подѣвысѣнѣя дѣдѣтѣбѣвъ краєвѣхъ о 3 зр.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдѣнѣ 7 цѣдня. Wien. Ztg. оголѣсила законъ о вѣдѣшкодовѣноу невнѣнно засѣдѣнѣхъ. — Щѣ-до останнѣхъ пожарѣвъ днѣвнѣкѣи пѣвнѣяноѣтъ, що онѣи повѣстѣли зъ руки злочѣнѣцѣвъ. — Зѣзѣздѣ соціѣлїстѣвъ вѣ Лїнцу зѣборѣнено.

Бѣрно мор. 7 цѣдня. Вѣ морѣвѣскѣмъ соїмѣ вѣдѣбули ся вѣчера дѣже бурлѣвѣи сѣнѣы; Гр. Дубскїй закинѣвъ Чѣхамъ, що суть русѣ-фїлами а прѣтивъ того прѣтѣстѣуванѣю пос. Зѣчѣкъ, вѣдѣтакъ на вѣчѣрнѣмъ засѣданѣю Гр. Зѣротнѣвъ высказѣвъ жалѣ зъ причини инсѣнуаціи Гр. Дубского.

Прага 7 цѣдня. Вѣ часѣ бюджетѣовѣи дїскусїи вѣ соїмѣ дѣтѣкнѣно зновѣ уговорѣовѣи справѣ. Нѣмѣцкїй посѣлъ Кнѣпѣкѣкъ загрозѣвѣвъ, що Нѣмѣцѣ найдѣуть вѣ радѣ держѣвнѣй опѣзиціѣ, если правѣтельство занѣхає угоду.

Будѣпѣштѣ 7 цѣдня. Вѣ парламентѣ при позїціи „спѣльнѣй выдѣтѣкѣ“ забравъ голѣсъ прѣзидентѣ мїністрѣвъ Гр. Сапарїй и вѣдѣперъ закїды посла Бѣльбѣра, мѣвъ бы вѣ мїністра

войнѣи не було нѣякого плѣну. Пос. Бѣотїєму, котрїй сказѣвъ, що вѣстїи о концентрѣаціи войскѣ несправдѣлѣй, сказѣвъ Сапарїй, що мїні-стерѣ войнѣи не потребує зѣвѣжѣтѣи на особѣстѣи поглядѣы Бѣотїи.

Мадрїтѣ 7 цѣдня. Полїціѣ зѣловила двѣохъ анархїстѣвъ Дѣвака и Фѣрѣїру, якѣ подѣклали днѣамїтѣ подѣ сходы вѣ парламентѣ. При нѣхъ найденѣо плѣнтѣ ще нѣнѣхъ атѣнтѣтовѣвъ, а мѣжъ нѣми и на корѣльскѣй замѣкѣ.

Бѣлградѣ 7 цѣдня. Розѣйшѣла ся пого-лѣска, що рѣгентѣ Бѣломѣрковѣчѣ хоче усѣгнѣтѣи.

Букарѣштѣ 7 цѣдня. Вѣ Одѣссѣ на унѣверсїтетѣ мають завѣстѣи кѣдѣдру рѣмѣнѣ-ского азѣыка, и се є конѣсїєю для бесѣараб-скихъ Рѣмѣнѣвъ.

Пѣтербургѣ 7 цѣдня. Вѣ фабрїцѣ безѣ-дѣмнѣного порохѣу лучнѣвъ ся страшнѣй выбухъ, при котрѣмъ згнѣнуло 9 осѣбѣ а до 20 порѣ-нїло. — Цѣрь и цѣрїцѣ днѣ 22 мая вѣдѣуть до Данїи.

Надѣсланѣ.

Найдѣшевѣе жѣрѣло прѣдмѣтѣвъ опѣ-тїчнѣхъ у Львовѣ
подѣ „КОПѣРНѣКОМЪ“
ул. Театрѣльна ч. 6 (пѣльцѣ св. Дѣухѣ)
напрѣтивъ головнои одѣаку.
Окуляры, цѣкѣры, барѣомѣтры, термѣомѣ-
тры, мїкроскопы, машїны элѣктрїчнѣй,
раїѣодѣагы, и т. п. по цѣнахъ найдѣшевѣишѣхъ. — Рѣпарѣаціи
найдѣшевѣишѣи и найсѣрѣше.

Зѣмовлѣнѣя зъ провинціи адресувѣтѣ: „Новѣй опѣтїкъ“
подѣ „Копѣрнѣкомъ“, ул. Театрѣльна ч. 6 у Львовѣ.

Пѣзды звѣзѣннѣй

пѣсля часу такъ звѣного „сѣреднѣо еврѣпейского“
вѣдѣ 1-го жѣвнѣя 1891.

Вѣдѣхѣдѣтъ зѣ Львова.

Вѣ напрѣмѣ до Стрѣя: 5:50 ранѣо. Пѣздѣ осѣбѣ. до Стрѣя, Хѣрова, Новѣго-Санѣа, Лѣвѣчнѣго, Мѣнѣкача, Будѣпѣшту, Стѣнїславѣова и Гусѣтїна. — 10:14 прѣдѣдѣ полуднѣмъ. Пѣздѣ осѣбѣовѣй до Стрѣя, Хѣрова, Сѣухѣи, Стѣнїславѣова. — 7:48 вѣ вѣчѣрѣ. Пѣздѣ осѣбѣовѣй до Стрѣя, Лѣвѣчнѣго, Мѣнѣкача, Будѣпѣшту, Хѣрова, Сѣухѣи, Стѣнїславѣова и Гусѣтїна.

Вѣ напрѣмѣ до Чернѣовѣцѣ: 4:48 ранѣо. Пѣздѣ осѣбѣ-овѣй до Стѣнїславѣова и Коломыѣ. — 8:40 ранѣо Пѣздѣ повѣшнѣнѣй до Стѣнїславѣова, Чернѣовѣцѣ, Ясѣвъ, Букарѣшту и Гусѣтїна. — 3:54 по полуднѣ. Пѣздѣ осѣбѣовѣй до Стѣнїславѣова, Чернѣовѣцѣ, Ясѣвъ и Букарѣшту. — 9:48 вѣ вѣчѣрѣ. Пѣздѣ осѣбѣовѣй до Стѣнїславѣова, Чернѣовѣцѣ, Сѣухѣи и Гусѣтїна.

Вѣ напрѣмѣ до Вѣлѣцѣ: 8:49 ранѣо. Пѣздѣ мѣшѣнѣнѣй до Вѣлѣцѣи и Сокаля. — 5:40 по полуднѣ. Пѣздѣ мѣшѣнѣнѣй до Рѣвы русѣскѣй.

Прїхѣдѣдѣтъ до Львова.

Вѣ напрѣмѣ вѣ Стрѣя: 8:31 ранѣо. Пѣздѣ осѣбѣовѣй зъ Сѣухѣи, Хѣрова, Стѣнїславѣова, Будѣпѣшту, Мѣнѣкача, Лѣвѣчнѣго и Стрѣя. — 3:10 по полуд. Пѣздѣ осѣбѣовѣй зъ Сѣухѣи, Хѣрова, Гусѣ

Если бы кому залежало на дрóжджахъ Mauthne-
га, можемо и такими служити, однако зъ досвѣду
поручаемъ нашій высье наведеній. 4257 1—6

Генеральный складъ для Австро-Угорщины:
Joseph Kolowrath, I. Wildpretmarkt 3. Wien.
Подробно у всѣхъ перфумеріяхъ, дрогеріяхъ, антикахъ и
хъ фрізіеріяхъ. 18—24 4116

Сукна на складі все по-надь $1\frac{1}{2}$ міліона зр.
Найбільший склад сукна на континенті. **XX**
 Остерігаю проте П. Т. Публику особливо передь тими фірмами
 котрі дають "останки" по 3-10 метрів довги і таєь звані "вод-
 тинки" на одяги сальонові.
 Вже та рівномірна довгота вказує на обманство. Сї остан-
 ки зь старих, злежальх і нерозпроданых матерія вытїняні.
 Се драгїе котрє тї фірми купують зь 2 або 3 руки, не варть
 третини цїны.
 Розсылаєсь лишь за послїлатою, понадь 10 зр. — оплатно.
 Череписка ведєсь по нїмєцкї, уторскї, чєскї, польскї, италїєскї
 и францускї. 4203 6-10

Набути можна у ЛЬВОВІ в власних торго-
влях: ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 17. Ва-
філіях: в КРАКОВІ Суконниця ч. 20, и в ЧЕР-
НОВЦЯХ Рынок ч. 2.

Дѣстати можна въ друкарни тов. имени Шевчен
Львовѣ, ул. Академічна 4. 8.

II. Розсадки: сосна звичайна
1-рбчя 50 кр., сосна чорня рбч-
ня 50 кр. (розсадили сосни 2 и
3 літніх не продамо, бо они
ніколи неприділяні до культури).
Сморока 2, 3 и 4 літня по 1, 150,
и 2 зр., модерець 2, 3 и 4 літній
по 2, 250 и 3 зр., береза 3 и 4
літня зр. 250, вільшина 2 и 3
літня по 2 и 3 зр., акація 1 и 2
літня по 250 и 3 зр. *Crataegus* (бл-
за тернина на живиноцях) по
10 зр. за 1000 штук.

(Адресувати по польска, бо істе-
щобєє вь західній Галичині).

4207 14—20

улиця Баторія число 20
въ готели Швайцарскѣмъ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

поручае ся ласкавымъ взглядъ лишь зъ власными
выробами рукавичокъ, та зъ всѣякими рукавични-
чими роботами. По стальныхъ и умѣренныхъ цѣнахъ.

Торфовъ и звичайнй клясеты комнаты.

книги выданы Института Ставропольскаго по тѣмъ са-
мымъ цѣнамъ. — *Высылка въдворотною почтою.*

Взѣрыцъ и цѣнники даромъ и платно. 4167 25—3

ул. Кравовска ч. 2, домъ п. Валляха.

а ружья купюной, заворотомъ коштѣвъ, котрѣ самъ поноситъ.

1) Леоніда Глибова: Байки ціна 5 кр.
2) В. Чайченко: Олеса опов. " 5 "
3) " Байки " 5 "
4) " 2 Оповідання " 5 "
5) Ів. Франка: Ліст Микита " 50 "
6) М. Лисенка: Коза дерева
оперетка до сиву и форт. 80 "

Редакція "Дзвінка" Львів ул.
Чарнецького 26.

ДѢЛО

Выходитъ у Львова въ два дня (кроме праздничныхъ и воскресенья) по 5-ой годовице по полудню. Литературный отделъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ писателей“ выходитъ въ вторникъ, а въ вторникъ и пятницу на перекресткѣ въ Дрогомирію.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львова Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Карла Людвига 9. У Вѣдн М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse, F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и на инсераты платитъ у Львова.

Предплата на „ДѢЛО“ въ литер. додаткомъ въ Австрію:

на почтовый роу	на почтовый роу
18 гр.	24 гр.
9 гр.	12 гр.
4 гр. 50 кр.	6 гр.
1 гр. 50 кр.	

у Львова:

на почтовый роу	на почтовый роу
16 гр.	8 гр.
4 гр.	1 гр. 35 кр.

Редакция, Администрация и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляются на поперекъ застремленію. — Редакція не печатаетъ вѣстныхъ объявленій.

Подписное число копій 8 кр. а. в. Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ одновѣстныхъ инсератовъ въ рубр. „Надсѣла“ по 20 кр. а. в. Подлинныя числа ся по 10 кр. бѣдъ естество.

Басѣда посла о. Сѣчиньского

выголошена при генеральномъ дебатѣ бюджетовъ на вѣднрѣднѣ засѣданію сейму дня 7 н. ст. четвѣтка.

Высокій сейм!

На вступѣ я повиненъ оправдаться, что я, членъ комісії, въ которой голосовалъ за внесенные большинствомъ, тутъ голосовалъ за противъ бюджета. Се тому, бо уважаю нездоровымъ господствованіе безъ равновѣсія бюджетовъ, и едина возможная выходомъ изъ нынѣшней ситуации принятіе внесеннаго. Скоро выданы растутъ и растутъ въ конечности и въ великой прогрессіи, то головная вага у мене въ томъ, чтобы подѣлать и жерело доходивъ въ мѣру того ширши и ставали выдѣлѣнными. Латанна все латанно, чѣмъ позвѣка въ дѣла, чѣмъ велика конвенція, то все не здорова экономическая засада; тою дорогою лихо сдѣлае ся, але не усуває ся.

Конечно потреба въ державою обчислѣнны, въ томъ автономіи за нея выдѣла и выдѣла, и подѣ якими условиями машина автономіи годна дальше функционировать.

Тѣмъ о бюджетѣ грошевики! Але я и другіе справы такъ само важны для краю. Мѣю на думѣ справы политическія натурѣ. По попереднѣмъ, котріе говорили о подѣлахъ экономическіхъ и цѣрама змучили, нѣмъ менѣе вѣрно буде повѣсть панѣвъ у сейру высшихъ интересовъ.

Промова п. Антоновича улесшила мѣнѣе вѣдѣнѣ. Констанцію въ приватности о вѣдѣнѣ звороту въ позицію, яку займѣвъ бувъ въ 1890 р.

Присутствуя до рѣчи, заявляю, что я и мои одноклассники стоимъ достаточно на становившійся принципѣмъ — дѣлѣю нашою не опортунізмъ, але консеквентно змѣна до рѣшенія питання: бути або не бути.

Спростую ще твержденіе одно: сказано было себѣ, что нѣмѣтъ послѣ русскій не мають права промовѣти въ имени народу русскаго. Я нажу: мають, скоро чуютъ ся Русинами, стоять на грунтѣ его традицій, не нѣмѣтъ подѣла въ его розвою и будують для него свою хату, а въ той хатѣ мѣсто для всѣхъ его святощѣвъ и идеалѣвъ.

Памятнымъ остане рѣкъ 1890. Провѣдѣнѣ нашъ сказавъ въ имени нашѣмъ, хто мы? Неправдою а, будѣю мы подѣ розсудѣ сейму подѣла справу, котрою рѣшеніе до сейму не належѣтъ.

Мы поставили принципъ національной индивидуальности. Принципъ той а передѣ всѣмъ этнографическою тезою, але вѣтъ а и тезою соціальною и политическою, а для насъ выдѣлою точкою акціи политическою. Индивидуальность то тѣмъ въ нашѣй исторіи, тожъ и въ политикѣ мусѣтъ бути фундаментомъ, въ дѣло котораго мусѣтъ зачинати ся, забираючи ся до будучи для хощъ бы и найдалѣйшю будучости. Исторія вѣтъ, что народъ русскій борѣтъ ся достаточно за свою индивидуальность — але исторія поставила два знаня роздоржій. Въ дѣлау сепаративнаго одна дорога, котрою централизму по уніи люблявсѣмъ завѣвъ до недуги и немощности, — друга дорога, котрою въ дѣлау трактату переяславскаго слѣдомъ паросейского централизму повѣзѣю громѣмъ. Належѣло отже сказати, что живемо, что жѣти хощемо, что не дамо ся жѣвѣмъ у грѣбѣ змѣжѣти, — належѣло сказати: прочъ нѣтъ барбаризма!

Знаете, панове, хто мы, тожъ знайте, чого хощемо, куда йдемо, и де наша мета. Хощемо жѣти, хощемо свободнаго розвою на всѣхъ поляхъ экономическомъ, культурномъ и политическомъ житѣ. Идемо и ити хощемо за Европою подѣ ея старомъ. Мета наша тамъ, де мета каждого народа, котрый живе, котрый вѣрѣтъ въ свою будучость и въ великую місію историчную.

Устами первого слуги короны и первого достойника державного въ краю высказано приращеніе, что правительство хоще и буде подѣлѣти Русинѣвъ, скоро тѣ станули на засадахъ, проголошенныхъ пос. Романчукомъ за угодою князѣвъ черкѣвъ.

Скажу, что не дуже подѣлѣло. За мѣсяцѣвъ 16 въ дѣлау 1890 р. зроблено дѣло въ напрямѣ уваженія конкретнѣйшихъ а пѣсущихъ постулатѣвъ на поли языка русскаго. Се признаемо, але кажемо, что правительство, опѣняючи ся въ акцію, ослабило нашу позицію, а противники нашѣмъ дали въ руки оружіе противъ насъ на шкоду справѣ русскою а нѣмѣтъ безъ шкоды интересѣвъ державѣ. Розумѣемо, что тутъ было дѣло и въ третью сторону, а та певно ставѣла неперемѣжѣмъ трудності.

Панове! Вы чули, чого хощемо, отже зрозумѣйте, что въ вашѣмъ и въ нашѣмъ интересѣ естъ, чтобы мы мѣли те, что вы вже посѣдаєте, — тогда спѣлѣность интересѣвъ змѣнитѣ насъ и насъ до обороны тѣхъ интересѣвъ. Було коляе, мы жили на спѣлѣмъ общѣю, а каждый въ свой хатѣ, своимъ житѣмъ, свою правдою — на спѣлѣю оборону воли несли мы спѣлѣю жертву. Бувъ се періодъ найвѣдѣйшій въ исторіи нашѣй, а не менѣе свѣдѣль въ исторіи нашѣй. Була

правда, була сила, бо жѣтѣ розвивало ся на рѣвноправности, основувало ся на федераціи и автономіи.

Сказавъ я вамъ, куда йдемо; тажъ и вы туда йдете, а въ дѣлѣ вы и намъ лѣша и пѣнѣйша дорога: вы не побѣдете за далеко въ право, мы не пойдѣмо за далеко въ лѣво.

А наша мета? нѣмѣтъ насъ не лѣша. Она ажъ на концѣ дороги, и чѣмъ довѣе рѣвнымъ крокомъ згѣдно одною дорогою, каждый зѣ насъ своимъ силами а зѣ обобщенною помочю ити будѣмо — тѣмъ пѣнѣйше, что и на насъ разомъ сѣдемо, а и на концѣ дороги у враждѣ не розбѣдемо ся.

Ожѣдаемо отже звороту въ дѣлау сепаративности польскою.

За мало намъ того, что теперь частѣе чѣмъ прихильнѣе голоса зѣ вашей стороны, за мало намъ, что безповоротно минули ся нѣмѣтъ Русинъ; за мало намъ и того, что въ дѣлау случаю до случаю уваженіе котре зѣ нашихъ неоспоримыхъ правъ. Мы бажаемо рѣвноправности, хощемо шанувати вашѣ права, почѣтъ маємо для вашихъ народныхъ святощѣвъ и идеалѣвъ. Однакъ домагаемо ся не сентиментѣвъ и романсѣвъ, але уваженія и шанованія нашихъ народныхъ правъ та змѣна, жадаемо пошанованія рѣвнаго для нашихъ святощѣвъ и идеалѣвъ. На тѣмъ обобщенномъ зобовязаніи дасть ся засновувати згѣдна мирна праця культурна и спѣлѣна борба для забезпеченія и розширенія правъ краю и народѣвъ.

Будѣте пересвѣдченѣ, что допускаючи насъ до повѣи рѣвноправности въ жѣтѣю щоденномъ и публичномъ, робѣте тѣмъ же, чтобы и мы сѣли. Змѣкаете на тѣмъ, бо ущербу въ правахъ не потерпѣте, а розширѣтъ ся подѣла тѣхъ правъ а тѣмъ самымъ праця культурно экономическая и политическая змѣкае работнѣмъ и свободнымъ для неѣ стане ширѣе поле до работы безъ перепонѣвъ.

Въ 1890 заангажуваемо ся було тѣмъ же правительствомъ, але вже и тогда мы до васъ звернули ся були, однакъ въ дѣлѣмъ найшли мы тѣмъ же, котріи и давѣе прихильниками были.

Однакъ мы бы радѣ, чтобы и цѣла сепаративность польскою въ краю вѣдѣно водносѣла ся до нашихъ змѣнѣвъ и чтобы крѣмъ репрезентанта короны такожъ и найвысшій начальникъ автономичной власти подѣлава въ и подѣлава нашѣ управленія змѣна.

А именно теперѣшного маршалка мусѣмо зѣ многихъ взглядовъ уважати за найбѣдѣйшій до улаженія водносѣвъ польско-русскихъ и сподѣемо ся, что тои такъ важной и высокою місію не водѣкае ся.

Вѣдѣтъ правительства домагаемо ся консеквентнаго и рѣшучаго дѣла и на нѣдѣмо ся, что на дорожѣ, на котру вступѣло, не стане.

Початокъ здѣланный, но ще богато до здѣлѣнѣ. Вызовѣмъ и терпѣливостію доказѣ дали мы, але жадаемо именно и передѣлѣмъ, чтобы на всѣхъ точкахъ администраціи державной рѣшучо збрѣвано зѣ давною системою, что больше, жадаемо, чтобы правительство такожъ и руску справу трактувало яко справу державную.

Вдовѣленіе всѣхъ народѣвъ до найпѣнѣйша подѣлау двѣнадцати и вѣдѣ державной. Задѣленіе и правѣзаніе Русинѣвъ то найсвѣдѣйшій агутѣ въ рукахъ Австріи. (Живѣ отосекі.)

Соймъ краевый.

XXIII-го заводанію, III-он оооли, VI-го періоду, дня 7-го н. ст. четвѣтка 1892.

Вѣдѣнѣно двѣ интерпелляціи русскихъ посѣлъ: пос. Телишевскаго и пос. Окуневскаго. Интерпелляцію пос. Телишевскаго подали мы вчера, — а интерпелляцію пос. Окуневскаго такъ звучѣтъ:

„Ц. к. староста въ Залѣщанахъ, Ляховскій, въ дѣлѣмъ уже часу повѣзѣе безѣмѣтѣмъ поведѣнемъ зѣ великою шкодою для порученого ему повѣта повѣзѣю и значѣно правительственныхъ органѣвъ.

И такъ: стало явлено тайною въ цѣлѣмъ залѣщанѣмъ повѣтѣ, что майже при всѣхъ выборахъ до радѣ громадскихъ своего повѣта ужѣнае сей староста, особливо въ послѣднихъ лѣтахъ, тероризмъ черезъ несправедливѣе доносѣна до ц. в. прокураторіи державной и насѣлѣства при помочѣ жандармеріи лишь въ тѣмъ цѣлѣ, чтобы на начальниѣвъ громадскихъ повѣзѣрати людей ему слѣпо вѣдѣнѣмъ и лѣмъ для агитаціи выборовъ прѣдѣлѣмъ, хощѣ громадѣмъ самимъ противники, а що до зѣтрѣшной вѣрѣности повѣи въ громадѣ не найчѣстѣйшихъ. Сусѣнѣнѣ Василя Друзна, начальникѣа громадѣ въ Блѣнѣцѣ, котораго ц. к. староста налѣдѣнѣмъ не уважѣючи на ухѣленіе сусѣнѣнѣ ц. к. налѣдѣнѣмъ въ ухѣленіе на ново вѣвести не хощѣ; доносѣне карне противъ него до суда залѣщанскаго, заставѣно

рѣшеніемъ того же суда зѣ дня 13 сѣрпня 1891 р. ч. 3193; доносѣне карне противъ Василя Черника въ дѣлѣмъ 12 сѣрпня 1891 р. ч. 640, заставѣно рѣшеніемъ суда залѣщанскаго зѣ 12 сѣрпня 1892 р. ч. 90, а именно доносѣне карне противъ о. Гоцко зѣ Наркова, заставѣно державною прокураторією — свѣдѣтъ о всѣхъ выше сказанномъ.

Подѣбное безосновное доносѣне зробѣвъ староста Ляховскій противъ о. Омеляна Гѣлѣвскаго зѣ Бѣлѣча-Доброкутъ о минѣ подѣбурѣваніе людей при выборахъ до радѣ державной. Рѣшеніемъ ц. к. суда повѣтѣмъ въ Тѣлѣмъ зѣ дня 7 сѣрпня 1891 р. ч. 974 заставѣно цѣла дѣла навѣтъ безъ переслухѣнѣа обжалованого.

За то форсувавъ староста Ляховскій на члена повѣта радѣ Мойсея Вайнберга, покутного пѣсара и лѣхѣра зѣ Тѣлѣмъ и выдѣнѣвъ ему якъ найлучше свѣдѣтъ моральности въ тѣмъ порѣ, коли прокураторія державная внесла противъ того самого Вайнберга актѣ обжалованѣа о обманѣствѣ дня 14 грудня 1891 р. ч. 2315.

Если безѣмѣтѣмъ своею доведѣ староста Ляховскій до того, что пошкѣдѣнѣ, а зѣглядѣно оскорбленѣ внесѣтъ на него формѣмъ жалѣбу до суда, тогда посторонними прозѣбѣми и прирѣченіями привѣзѣно вѣтъ свои жертвы вѣдѣтѣмъ въ жалѣбу. Василя Друзна зѣ Блѣнѣнѣи и о. Велигорскій зѣ Тѣлѣмъ се посвѣдѣтъ.

Таки и тѣмъ подѣбѣмъ, неразъ навѣтъ о многого драстичѣйшій но за дѣла бѣльше привѣтѣного характеру до публичного трактѣванѣа не вѣдѣмѣнѣ, тожъ, на жалѣ, въ цѣлѣмъ повѣтѣ вѣдѣнѣмъ случаѣ (акты карні 1141/347 зѣ 1890 р. залѣщанскаго суда; резолюціи налѣдѣнѣнѣа зѣ 10 сѣрпня 1890 р. ч. 989 до теперь не полагѣдена) були причиною, что майже цѣла интелігенція въ Залѣщанахъ и по-за мѣстѣмъ вѣдѣтъ первого достѣйнаго политическаго въ повѣтѣ замкнулась и его навѣтъ до вѣдѣнѣа зѣ касѣнѣного товариства привѣнѣла.

Просѣмо проте выс. правительство: Що гадаѣтъ предѣлѣнѣ, чтобы таки и тѣмъ подѣбѣмъ налѣжѣти зѣ стороны залѣщанскаго старостѣ бѣльше не повторѣлѣсь и чтобы чѣстѣ, привѣзѣна такъ высокому урядѣмъ политическому, на будучѣсть не терѣла?“

Ухѣлено въ трѣхъ читанѣхъ en bloc законы, котрыми признано концесіи на побѣрѣнѣе оплатѣ мыловыхъ: корѣсѣнѣскій радѣ повѣтѣмъ на дорожѣ повѣтѣмъ Комборѣнѣа Змѣгорѣмъ; обшѣрамъ дѣбрѣкамъ въ Берѣнѣнѣа радѣвѣнѣскій и Чернихѣвъ вѣдѣ перевозѣу на Василя; въ корѣстѣ удержѣна дорожѣа громадскихъ Сѣвѣмъ-Мроголодѣ и Выганѣа-Прѣбѣжа та мѣстѣвъ на рѣдѣ Выстрѣца въ Урожѣи и Подѣбужѣи.

Ухѣлено безъ дискусіи посѣа внесѣна комісіи администраціонѣа, что вѣльно репрезѣнтѣаціи повѣтѣмъ у Вѣлѣцѣхъ зѣдѣнѣнѣа позѣчку въ банку краевѣмъ у высѣтѣ 80 000 ар. — Ухѣлено дѣтѣмъ законѣ въ трѣхъ читанѣхъ en bloc.

Ухѣлено прѣдѣлѣнѣмъ выдѣтѣмъ и доходѣмъ фонду надемѣнѣаціонѣа на 1892 р. для вѣсѣнѣи и зѣдѣнѣи Галичѣны та для княжѣства краѣвѣскаго. Въ Галичѣнѣ вѣсѣнѣи и зѣдѣнѣи будѣ платѣти ся додатѣкъ до всѣхъ подѣтѣмъ безѣпосѣрѣднѣхъ по 29 гр. вѣдѣтъ каждого рѣнѣскаго цѣлѣмъ налѣжѣности подѣтѣмъ безѣпосѣрѣднѣхъ; въ краѣвѣсѣмъ княжѣствѣ сей додатѣкъ выносѣтъ лишь 16 гр. вѣдѣтъ одного рѣнѣскаго.

Прѣступѣно до справѣданѣа комісіи бюджетѣмъ о бюджетѣ краѣвѣмъ на 1892 роу.

Комісія бюджетѣа (реферѣнтъ гр. Стан. Бадѣнѣ) вѣсѣтъ:

1. На 1892 р. устанѣвѣае ся выдѣтѣи фонду краѣвѣмъ зѣ сумѣ 6,393,259 ар., а доходы власнѣй зѣ сумѣ 897,804 ар.
2. На покѣрѣтѣ выдѣтѣмъ, по вѣдѣнѣсѣноу доходѣмъ, будутъ выбѣратѣ въ 1892 р. додатѣки до державныхъ подѣтѣмъ безѣпосѣрѣднѣхъ у высѣтѣ 39 гр. вѣдѣтъ каждого рѣнѣскаго цѣлѣмъ налѣжѣности подѣтѣмъ.
3. Упомянуѣе ся выдѣтъ краѣвѣй зѣдѣнѣа позѣчку въ рѣтѣвѣ, на высѣтѣ на 4% процентовѣмъ, въ вѣтѣ 1,650,000 ар.
4. Поручѣае ся выдѣлоу краѣвому, чтобы на найбѣльшѣй сѣсѣи соймѣмъ прѣдѣставѣвъ проектѣ такой операціи финанѣсѣмъ, котра бы подѣлаа можѣнѣтъ покѣрѣватѣ недѣбѣры фонду краѣвѣмъ черезъ дошѣй лѣта безъ дальшѣмъ подѣвѣсѣнѣа додатѣмъ и безъ зѣдѣнѣа щѣрѣчныхъ позѣчѣмъ.

Справѣданѣецъ гр. Стан. Бадѣнѣи зѣвѣртѣа увагу на два наѣрамы, якими руководѣлѣа комісія: можѣна ошѣдѣнѣа и загалѣна рѣгулѣаціи краѣвѣхъ фондѣмъ.

Маршалѣмъ вѣдѣтѣмъ имена бѣсѣдѣнѣмъ, котріи записѣно до голюсу при дискусіи бюджетѣмъ: Мадѣйскій (за), Ковѣльскій (за), Вол. Кѣзѣбрѣдскій (за), Щѣпанѣвскій (за), Рѣтовскій, Вѣйтѣ. Дѣдушацкій (за), Тѣлишевскій (противѣ), Вѣйтѣмъ (за), Сѣчѣнѣнскій, Антоѣнѣвъ (противѣ), Гураѣкъ (противѣ). Послы Рѣтовскій и Сѣчѣнѣнскій не прѣсутѣи, отже не

подали своего заявленія, чи за, чи противѣ.

Пос. Тѣлишевскій яко бѣсѣдѣнѣмъ противѣ забѣраѣе первый голюсѣ. Вѣзѣу, что санѣаціи краѣвѣхъ вѣдѣнѣнѣа финанѣсѣхъ дѣти немѣжѣна, доки загалѣный станѣ финанѣсѣвъ державныхъ не будѣ управѣльнѣнѣй. Длятого требѣ ставѣти резолюцію до правѣтельства, чтобы вже разъ основѣно забѣрѣло до попраѣвъ загалѣныхъ финанѣсѣвъ. Бѣтъ противѣный всѣмѣмъ подѣвѣсѣнѣю додатѣмъ до подѣтѣмъ, а тѣмъ самымъ провѣтѣванѣмъ подѣвѣсѣнѣю о 3 гр. Бѣла можѣна и мусѣтъ ся зѣдѣнѣнѣа позѣчку на покѣрѣтѣ недѣстѣающѣхъ 1,600,000 ар., то можѣна вже було и той доходѣ, яки прѣнесѣ подѣвѣсѣнѣе додатѣмъ о 3 гр., покѣрѣти позѣчѣю. Кѣмъ зарѣду краѣвомъ администраціи у насъ сѣтъ непропорѣціонѣальнѣй до загалѣного оборѣту грошевого, бо н. пр. въ Чѣхѣи, до бюджетѣ выносѣтъ 12 мѣлѣнѣвъ, кѣмъ зарѣду обѣнѣнѣи лишь на 4% сѣнѣ сумѣ. Перѣйшовѣи на выдѣтѣи шѣбѣнѣнѣа, подѣлаа критѣвъ станѣ галичѣскаго шѣбѣнѣнѣа. Дѣмъ до русскихъ шѣбѣвъ народныхъ такихъ учѣтѣмъ, котріи не знаѣтъ мѣвы русѣмъ, н. пр. одна учѣтѣна писала собѣ латѣнѣскій буквы на русѣнѣхъ читѣнѣахъ, бо по русѣи не знаѣла читѣти. Такии фактѣмъ повѣнѣа администраціи шѣбѣна зарѣдѣти. Вѣдѣтъ зѣвѣртѣае до администраціи галичѣскаго автономіи и критѣуе автономію громадѣ, повѣтѣмъ и краю. Громады не спѣнѣають свои заѣдѣтъ, бо не мають чѣомъ навѣтъ о нѣмъ понѣти. Причина, что громады не можѣтъ занимѣти ся своими справѣми въ тѣмъ, что она стали ся органами администраціи правѣтѣльственѣмъ. Рѣформа въ тѣмъ наѣрамъ доконѣе потрібѣна. Инѣституціи радѣ повѣтѣмъ не въ силѣ выполнѣти свои заѣдѣтъ. Цѣла вага силы радѣ повѣтѣмъ лежѣтъ въ особѣ прѣвѣса; если прѣвѣе еѣврѣнѣнѣи и гадаѣ про добро повѣту, то все ще йде добре, але великѣ лиха выхѣдѣтъ въ противѣнѣмъ случаю. Тѣба зѣреформувѣти бюра радѣ повѣтѣмъ; урядѣники радѣ повѣтѣмъ повинѣи стати урядѣниками краѣвѣми а не повѣтѣмъ. А если зѣреформѣе тѣ институтѣи, то певно и въ головѣмъ зарѣдѣ краю змѣна на лѣпше. Будѣ голюсувати за прѣступѣнѣмъ до спеціѣльныхъ дискусіи, але противѣ подѣвѣсѣнѣа додатѣмъ краѣвѣхъ.

Пос. Мадѣйскій естъ противѣный провѣтѣванѣмъ способѣмъ покѣрѣтѣ сѣгорѣчного недѣбору. Бѣтъ неэкономѣчно покѣрѣватѣ недѣбѣры подѣвѣсѣнѣми додатѣмъ а малѣми позѣчѣми. Заявѣа, что будѣ голюсувати противѣ подѣвѣсѣнѣа додатѣмъ, а за зѣдѣнѣнѣмъ позѣчѣи 1,900,000 ар.

Пос. Антоѣнѣвъ зѣдѣуѣ, что русскій посѣлы выстѣпѣли системѣчно противѣ дѣяѣнѣхъ выдѣтѣмъ: н. пр. противѣ коштовѣмъ будѣмъ соймѣмъ будѣмъ, противѣ надѣо великихъ выдѣтѣмъ на будѣмъ дорожѣ краѣвѣхъ, противѣ великого станѣ урядѣнѣмъ выдѣмъ краѣвѣмъ. Не естъ противѣный выдѣтѣмъ, котріи прѣнесѣтъ хосѣнѣ: шѣбѣнѣнѣмъ, шпѣнѣтѣ, рѣгулѣаціи рѣвъ, забѣдѣванѣе гѣрѣскихъ потѣмъ, заѣвѣсѣе выдѣмъ. На тѣ выдѣтѣи годѣ шѣдѣти, бо они зѣ роу на рѣвъ мусѣтъ бѣльшѣ платѣи. Схѣдѣти на политѣну и высѣзѣуе бажаѣнѣе, чтобы въ тѣхъ концесіяхъ, котрыхъ вѣтъ не уважѣае концесіи, не будѣ заѣрасѣи яѣосѣе лѣсин. Маємо подѣтѣмъ до нарѣкѣна и мы зѣ тѣмъ прѣйдемо до васъ (Полянѣвъ), отверѣто жадаѣмо усѣувѣти тѣи критѣдѣи. Зѣдѣуѣ про справу фонѣтѣи — еи теперь вывели, чтобы зѣбѣльшѣти роздорѣ мѣжѣ Русинами. Выдѣтъ краѣвѣй повинѣнѣе бувъ стояти на боцѣ, а не прѣнѣмѣти фонѣтѣи. Черезъ акцію политѣчну зѣ горы, за дѣла инѣренѣнѣи правѣтѣльства, вытѣрѣлѣа партіи радикальна. Русѣны всѣмъ партіи все будѣтъ стояти за морѣмъ и материѣмъ подѣвѣнѣнѣмъ краѣмъ. Выстѣпаѣе противѣ „Нарѣдѣнѣи Чѣсѣнѣнѣа“, бо она не шѣрѣтъ зѣгоду мѣжѣ Русинами, а лишь однихъ противѣ другихъ подѣбурѣмъ. Оргѣны правѣтѣльственѣи официѣльно розѣвѣи агитаціи за тоу газѣтою. Та газѣта занимаѣе за много Африкою та Бразилією а забѣуѣа на справѣ краѣвѣй. Та газѣта повинѣна такожѣ мѣстѣти еѣдѣтѣи урядѣмъ. Прѣсѣтъ чтобы зѣреформувѣти ту газѣту. Не вдовѣлено бажаѣнѣи и домаганѣмъ русѣнѣхъ посѣлъ въ справѣхъ сѣлѣнѣа. Не змѣнѣно закона дороговѣго. Русѣны не мають вѣдѣмѣнѣи репрезѣнтѣаціи нѣ въ соймѣ и въ радѣ державной. Тѣба змѣнѣи ординаріи выборовѣмъ. Що до внесѣнѣи комісіи бюджетѣмъ, то заявѣа, что будѣ голюсувати противѣ подѣвѣсѣнѣа додатѣмъ, бо ше и така причина естъ, что дѣяѣи люде вже поплаѣти свои подѣтѣи на 1892 р. а теперь будутъ мусѣти додатѣмъ доплаѣувѣти по 3 гр. додатѣмъ краѣвѣхъ и будѣ хаѣстѣ.

Пос. о. Ковѣльскій вѣзѣвъ за мѣтѣо свои промовѣ постановѣи закона о вѣдѣнѣнѣи недѣльнѣмъ. Высѣзѣавъ подѣку большѣности соймѣмъ, до одноголѣсно вдовѣлила оправѣдѣнѣмъ жадаѣнѣмъ Русинѣвъ. Вѣдѣтъ, застрѣнѣнѣи ся, что не естъ антѣсѣмитѣмъ, прѣдѣставѣвъ шѣбѣу дѣяѣнѣмъ жѣдѣмъ. Въ тѣмъ справѣ прѣсѣтъ и жадаѣе ухѣлѣти резолюцію. Коротѣко заѣначѣтъ, чтобы въ справу фонѣтѣи не мѣшѣае ся нѣ соймѣ и правѣтельство, бо то рѣвъ грамѣтѣи порѣвѣнѣуѣмъ. Резолюціи до

правительства звучать, чтобы органы правительственной строго пылувати точного выполнения §. 65. закона от 8 марта 1887 о водопользовании.

Пос. Гуринъ выступая противъ ибд вышена додѣтокъ до податковъ. Та додѣтка наибольшее додѣвають селянамъ, бо они при своей господарѣ мусать збъ всѣхъ сторонъ терпѣти школу. Що не выбѣ градъ не забере вода, се зничить дика звѣрина. А селяне за свои краевы податки не дѣстали вѣного для нихъ користи. Бо хочъ зорганізовано въ послѣднихъ пяти лѣтахъ 500 шибѣ. але не дали до нихъ водповѣднихъ учателѣвъ, котры бы навчили селянина шось познаточного. Выказуе, якъ кривды дѣють ся при стаганю податковъ; здефрандуе грошѣ пасарѣ, а громада мусить въ друге платити. Правительство повинно зарадити той кибѣ, а найлѣпше въ сей способѣ, чтобы при кождѣмъ урядѣ податковѣмъ бувъ одинъ адюнктъ, котрый бы давалъ по селахъ збирати податки. Въ судахъ трагують селянина въ сей способѣ, мовъ бы зъ него не було вѣякон користи. Жалуе ся на фискализмъ въ справѣхъ промыслу домашнего. Ровножъ не повинно правительство стягати такъ строго податки а придержуватисъ строго приписовъ новель ексекуційной.

Пос. Вол. Козловскій промывлявъ за внесення комисіа шось до способу покритиа недобору. Водтакъ полемизуавъ зъ критикомъ русскихъ послѣвъ и збъ своей стороны высказавъ дѣякіа бажаня шось до водносна центральнаго правительства до краю.

Пос. Крамарчикъ заявляе ся рѣвножъ противъ подвышеня додѣтокъ краевыхъ о 3 вр.

[Засѣданье вечернее.]

На интерпелляцію Ем. Турсевича, що стало ся зъ его внесеннемъ о субвенцію 2000 зр. для зреформованныхъ Васильявъ — водповѣвъ представитель комисіа бюджетовой дръ Дунавскій, шось внесенне передано референтова а прайде подъ наряды, если рефератъ буде готовый.

Зачалась дальша генеральна дискусія бюджетова.

Пос. Щепановскій полемизуавъ зъ высказаніемъ пос. Мадейского шось до предлаженныхъ его способѣвъ „перевѣдованя“. Самъ подаетъ способы зарады финансовыхъ хлопотѣвъ Галичины, именно конвенцію всѣхъ додѣтокъ краевыхъ. Выказуе, шось додѣтокъ экономическый Галичины шось разѣ ставъ лѣпшимъ.

По той промовѣ замѣнено генеральну дискусію, а генеральными бесѣдниками выбрано: пос. Войт. Дядушицкий за, а о. Свѣчневского противъ.

Пос. Войт. Дядушицкий, подпирючи внесення комисіа, промывлявъ за большою одерацией финансовою, але зъ вылученнемъ конвенсіа надемоніаційного двугу.

Промову пос. о. Свѣчневского подаемо на вступъ сего часа нашої газеты.

Резервентъ бюджету гр. Стан. Бадені майже на початку своей промовы перейшовъ до закидѣвъ пос. Антоновича зъ политическаго становиска. На закидѣ пос. Антоновича, будто супротивъ руского народу вводитъ ся въ житѣ засаду divide et impera, може водповѣствъ въ своей мнѣи а большости палаты, шось сего мнѣного грѣха не потреба жалувати а поправы не треба обѣцовати, а се головно зъ сен причинъ, шось закидѣ подаетъ неправдавы. Замѣвъ засады divide et impera можна выказати а придержуватисъ другон, а именно di stinguo. Такъ понимаючи рѣчь, Поляка не будѣтъ мѣшати ся въ до рускою церкви, въ языкъ, въ до православія, але судити будѣтъ посля дѣль, якъ она представляють ся. Поляка не будѣтъ мѣшати ся въ до церковныхъ справъ, але зъ другой стороны не можуть одобрити сен появы, шось товариство, до которого належать а рускый священникъ, выдае календарь, на которого першій сторѣвъ мѣстятъ ся портреты апостѣтовъ. Въ партійныхъ спорахъ русскихъ есть теждедѣнія политическа. Зъ одной стороны стѣють тѣ, котры подносятъ а хочуть подвратити интересы рускою церкви а рѣдѣмъ языкъ, а зъ другой стороны стѣють вороги. „Зъ нами, казавъ бесѣдникъ, зможемо стати до борьбы и не боимъ ся поражения. Въ той квестіа рѣшае вѣтеръ церкви а интересъ обѣхъ народовъ спѣльный, а противники тѣхъ интересѣвъ суть на наши прогавнаки.“ — Водтакъ высказавъ гадѣ шось до реформы шибѣнства народнаго, а при оборѣвъ внесенъ комисіа бюджетовой, сказавъ, шось на плянъ подвышеня додѣтокъ навѣвъ его пос. Гуринъ, котрый хотѣвъ о плату мытову заступати додѣтками до податковъ.

Присутствено до специальнаго дебѣты а при першій позиціи „Кшты репрезентация краю“ (71.246 зр.) промовавъ пос. Жам. Козловскій, вызываючи послѣвъ, именно платити, шось бы не заведували обѣзвѣтъ послѣсѣхъ. Тѣ, шось не являютъ ся на засѣданья сойму, повинны замѣсть дѣть, платати подвойну кару.

На томъ закінчаюць засѣданье по 10 той год. вечеромъ.

НОВИНКИ.

— Руко-народный театр. Завтра выставле дирекція театру въ польскомъ театрѣ на пополудне представление оперету „Запорожца за Дунаемъ“, въ котрой головны роля обѣдѣли пп. Кравчукѣна, Осиповичѣва, Карпинскій и Кончевичъ. Въ недѣлю выставитъ ся въ сали казина мѣщанского „Рѣздвяна нѣчь“ а на закінченье буде представленъ о-

бразъ живыхъ особѣ, укладу п. Р. Левандовского. И сама цѣль и знаменитѣе выкананье сен оперы нашими артистами повинно бути заохотомъ до выкананя сѣль. — Театръ дасть у Львовѣ шось мабуть лѣшь одно представленье

— Выдѣль „Рускои Бѣсѣды“ въ Перемышлѣ устроюе для 9 н. ст. цѣвѣтѣ V-тѣ музыкально-вокальнѣй вечерняцѣ, полученъ зъ водчитомъ при участіи „Перемыского Бояна“. Програма вечерняцѣ слѣдуюча: 1. Вѣдѣтъ: „Де шось про нашъ Перемышль“, през. п. И. М.; 2. „Достойно есть“, хоръ мѣшаный Д. Бортияньского, выканавъ хоръ Бояна; 3. а) Chopina „Nocturne“ и б) Ketterger a „Gallor do Concert“, фортепиано, п. В. Л.; 4. „Благословенный Иосифъ“ H-moll, сольно баритонове въ супровѣдѣ мужеского хору М. Копка, выканавъ О. М. и хоръ Бояна; 5. Weber-а квартетъ въ фортепиано, скрипку, флетъ и виолончелью пп. К. Е. Е. и Ц.; 6. „Моряки“, дуэтъ Вильбоа, выканавъ пп. Е. Ц. и О. М. К.; 7. „О тебѣ радуется всякая тварь“, квартетъ мѣшаный Д. Бортияньского, выканавъ хоръ Бояна. Початокъ точно о годинѣ 8-ой вечеромъ.

— Стѣпенди зъ фундаціи д-ра Ивана Товарищича давалъ Выдѣль краевый на предложенье кураториа тои-жъ фундаціи, по 150 зр. рѣчно: Иванови Товарищичу, ученикови II класѣ школы народнои въ Збаражѣ и Викторинѣ Мильерови, ученикови VII класѣ гимназіа въ Рѣшевѣ; по 120 зр.: ученикамъ школы вѣрвѣ семинаріа учительской въ Рѣшевѣ, Каролѣ Качорови въ II класѣ и Генриковѣ Гавровскомъ въ III класѣ; по 200 зр.: Иванови Любашкови ученикови III року выдѣлу лѣкарского въ краковскомъ университетѣ, а то Иванови Товарищичу и Каролѣ Качорови водѣ початку першого пѣвроку, а трѣмъ иншимъ водѣ початку другого пѣвроку 1891/2 року школьного.

— Въ Добромилѣ при выборахъ до рады громадской побѣдили прецѣ разѣ християне, бо выбрали 20 радныхъ своихъ на 10 жидѣвъ. Досѣ дѣяло ся все противне, въ наслѣдокъ чого бурмістромъ бувъ все жидъ.

— П. Исидоръ Лучинскій, адюнктъ судовый въ Выжницѣ на Буковинѣ именованый судьею повѣтовымъ въ Путиловѣ.

— Велика нужда навѣстѣла въ сѣмъ роцѣ громаду Курани, бережновского повѣта. Градъ зничивъ тамъ минувшого лѣта все збѣже, до чого причувати ся ще цѣлковитѣй неуроджай бараболъ, въ наслѣдокъ чого водѣ жовтѣя пануе тамъ передновѣкъ. Яку нужду переносить тамошня населенье, свѣдѣтъ найлѣпше такій фактъ: Сими днями згнѣла въ мѣсцевѣмъ дворѣ корова на мѣтилицю. Звали зъ неѣ шкуру а стерво вывезли до лѣса, де оно мало бути закопане. Заки однако парѣбѣ взяли ся до работы, селяне и селянки розѣбрали мясо и зѣбли его не уважаючи на великій поѣтъ и на се, шось народъ нашъ въ часѣ поету не уживае не лѣшь мяса, але такожъ масла и молока.

Послѣдній вѣсти.

На початку нынѣшного засѣданья запро-тестувавъ пос. Антоновичъ, шось гр. Ст. Бадені бравъ на себе ролю прокуратора въ справѣхъ политическыхъ Руснаѣвъ. Пос. Ст. Бадені водповѣствъ, шось дасть пѣвѣнше на се водповѣствъ. При специальній дебѣтѣ промывляла: пос. Гуринъ критывавъ господарку автономіа въ громадахъ и повѣтъ та зажадавъ, шось при краевомъ выдѣлѣ заложити особѣный органъ надзорный; — пос. Король выступавъ противъ субвенціа зъ краевыхъ фондѣвъ для Змартышевцацѣвъ; — Виресса мятрополитъ упомывавъ ся за субвенцію для „Шибѣной Помочи“ и ухвалено 100 зр.; — пос. Охримовичъ домагавъ ся уважлѣвѣня петиціа бурсы св. Іоана Христѣтеля въ Дрогобичѣ и се ухвалено; — пос. Антоневичъ звернувъ ся до консерваторѣвъ зъ дѣявными увагами шось до розкопѣвъ въ Галичѣ.

Гостинный выступъ М. Концевича оѣвѣна львовской оперы.

ВЪ ТЕАТРѢ гр. СКАРБКА
РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ
подъ зарядомъ Н. Биберовича.

Въ Суботу дня 9 л. цѣвѣтѣ 1892.
Послѣднее представленье пополудне.

ЗАПОРОЖЕЦЪ ЗА ДУНАЕМЪ

Комична опера въ 3 актахъ С. Артемовского.

Режиссеръ: С. ЯНОВИЧЪ.

О С О Б Ъ Ы:
Иванъ Карась, Запорожець . . . М. Концевичъ
Одарко, его жѣнка . . . А. Осиповичѣва
Оксана, сирѣта . . . Ф. Кравчукѣна
Андрѣй, молодой козакъ, Чорноморець . П. Карпинскій
Прокѣль, его суперникъ . . . С. Подвысоцкій
Султанъ турецкій . . . М. Одышевскій
Селѣгъ-Ага . . . А. Шеремѣта
Ибрагимъ-Аль, имавъ . . . Т. Народицъ
Старый козакъ . . . Т. Рѣмбацкій
Малый арабъ, слуга . . . * * *

Козаки, козачки, женѣ, служба, войско турецко. — Дѣе ся въ Турци.

Въ другѣмъ актѣ оригинальный „Танецъ женѣвъ“.

Початокъ точно о год. 3¼, пополудни.

Въ Недѣлю дня 10 л. цѣвѣтѣ 1892.

ВЪ САЛИ КАСИНА МѢЩАНСКОГО
РѢЗДВЯНА НѢЧЬ

Опера въ 4 актахъ а 5 водлогахъ, слова М. Старидского, музыка Микола Лисенка.

Именованія, перенесенія, конкурсы и п.

— Вѣдѣнчене. Старосты Кароль Коляржовскій, Юлій Фридрихъ, Маркиль Манастарскій, Волод. Ходецкий и Адамъ Федоровичъ одержали титулы совѣтниковъ намѣстничества.

Телеграммы „Дѣла“

Черновѣцъ 8 цѣвѣтѣ. Выборы зъ мѣста Черновѣцъ закінчили ся побѣдою Поляковъ и либералѣвъ, бо выбранный бурмістръ Кохановскій и адвокатъ Ротъ, а перелавъ бар. Му-статца.

Вѣдѣнь 7 цѣвѣтѣ. На першомъ засѣданью

Смутокъ

въ котромъ остае матѣрь а жена писаря разомъ зъ семеро дѣтьми, такъ великій, шось равняе ся смерти! Мужъ мой лежить уже водѣ пѣвѣтора року слабый, а тутъ незнаный гдѣе зъ браку средствъ до житѣ. Удаю ся яко матѣрь въ имени Бога до милосердныхъ сердецъ своихъ Земляковъ и прошу о поданье помѣщѣной руки.

Маріа Скурка въ Тарновѣ
улицѣ Затыльна ч. 1. 4203 3—4

Юліанъ Панькевичъ
артистъ малляръ

въ Станіславѣвъ ул. Карпиньского 7
выготавляе образы церковный всякого величинны и въ кождѣмъ жадаюмъ стилѣ; подобные ся украшенія церковъ вразѣ зъ выкананнемъ иконо-стаса и злоченемъ, та злагалъ вы-кануе всякій градъ въ обѣсугу артистическаго маларства. На жадање можу выказати ся похвалными свѣдѣствами зъ усѣхъ выкананыхъ мною досѣ працѣ, а подаючи условія можливо пригласити, поручаю ся ласкавою приклинѣносноя Вноважаю-го Духовенства. 4090

Нема вѣного лѣпшого про-тивъ обструкціи, гемороидѣвъ, злого травленія, браку апетиту якъ

МЕДѢВНИКЪ ГИГІЕНІЧНЫЙ
Л. ЧИНЬСКОГО 4226 5—7

пѣсля заявлень уздоровленыхъ и высказѣвъ лѣкарскихъ. Набути можна у Львовѣ, Краковѣ, Перемышлѣ, Вѣднѣ, Празѣ.
(Испресса, бюро авиоскоп. Львовѣ).

Зѣветный, найлѣпши, чисто льняны
Полотна Корчиньскій
грубшия и тоншия всеюи на сорочки, простирала безъ шву, дымы, рушники звѣчайны и турецка до кушетѣ, хустки до носѣ грубшия и вебовы, скатерты, серветы, стирки, дрѣлики и либеры, полотна парусны (Segeltuch) на лѣтній одѣга поручае
W. L. GONET
Кракова фабрика ткацка въ Kocogynie (p. loco)
Цѣныки и пробѣи зъ жада-ныхъ рѣдѣвъ оплатно. 3944 6—25.

Практичный приписы
якъ печи святочнѣй тѣста

зѣбранъ черезъ

ФЛЬОРЕНТИНУ и ВАНДУ
Выданье четверте
мѣстѣи:

БАБЫ такъ званы: тильовы дробѣжѣй, запарыванъ, мѣдаловы, чекѣладовы, БАБЫ ЛѢКТЕВЫ украинскы, БАБЫ КАВАЛЕРСКИ. Найновѣйшій приписъ на БАБЫ ПАРЕНЫ, ДОСКОНАЛЬНЫ КОЛАЧѣ, ВЕЛИКОДНѣ БУЛКИ и т. и. Найдоскональшій приписъ, якъ печи ПЛЯЦКИ, а именно: Незвычайно добрый ПЛЯЦОКЪ ДАКІИ-ЛЕВЫИ, ПЛЯЦОКЪ ОРѢХОВЫИ, робленый въ цѣлкомъ инчий способѣ, нѣжѣ по цукорныхъ и пересыпающій усѣ своєю добротомъ ПЛЯЦОКЪ КОРОЛѢВСКІИ. Дуже добрый ПЛЯЦОКЪ зъ масы яблукъ чекѣладовый, кружій, НУГАТЪ и т. и.

Доборный МАЗУРИКИ, а именно: досконалы макарониковы, дробѣжѣй зъ мѣдаловою масою, чекѣладовы, зъ бѣкаліи, мѣдаловы и т. и. ТОРТЫ помадѣковы, сметанковы, ишпанскы. Найрѣдѣйшій способъ якъ печи ТѢВТКА, ДЕСЕРОВЫ ТѢВТКА до кавы, чаю и чекѣладѣвъ.

Способъ якъ печи ХЛѢВЪ, БУЛКИ и РОГАТѣ, а такожъ найрѣдѣйшій приписъ, якъ робити ЛЮКРЫ и т. и. 4217 3—3

Цѣна 50 кр.
По надбѣсаню переказомъ сумы 56 кр., вѣсылае ся посылку франко.
ДРУКАРНЯ НАРОДОВА
В. МАНЕЦКОГО
Львовѣ, улицѣ Коперника ч. 7.

рады державной поставити правительство справу реформы податковъ и регуляцію валюты. — Въ соймѣ водкично внесенне антисемитѣвъ, шось кагалъ вѣдѣньскій плативъ одинъ миліонъ зр. на фондъ убогихъ.

Прага 8 цѣвѣтѣ. При генеральной дебѣтѣ бюджетовой всѣ бесѣдники говорили про угоду.

Берлинъ 8 цѣвѣтѣ. По Великоднѣ маюють водбути ся заручины кн. Маріи Единбургской зъ румунскимъ наслѣдникомъ престола.

Петербургъ 8 цѣвѣтѣ. Говорятъ, шось царъ выѣде при кѣнци мая до Копенгаги.

Римъ 8 цѣвѣтѣ. Папа маѣвъ заявити, шось не буде принимати епископѣвъ французскихъ, котры прибудутъ безъ дозволу правительства.

ДРОБДЖЪ

признанъ химичною анализомъ за водличнѣи въ уживаню незаводячѣи по 1 зр. 20 кр. за кѣльограмъ

поручае и о скорше замовленье упрашае

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
центральна и фѣлии.

Если бы кому залежало на дробѣжахъ Mauthner-га, можемо и такими служити, однако зъ досвѣду поручае нашъ выше наведенѣи. 4257 2—6

ОРЕЧЕНЬЕ.

На основѣ дослѣдовъ химичныхъ заявляю отсѣмъ, шось горѣвка „Баллабанѣвка“ есть выстоялою и очищеною житѣвкою, вольною водѣ фузля и тѣмъ подобнымъ домѣшкѣмъ. Въ наслѣдокъ сего рѣкаю, шось се чистый, здоровый и гиѣиичный нанитокъ горячий (спиритусовый), котрый на людской организмѣ дѣлае такъ само якъ правдивый конякъ.
У Львовѣ 10 марта 1892. 4247 (3—3)

Д-ръ БР. РАДЗИШЕВСКІИ в. р.
профессоръ химіа въ университетѣ львовскомъ.

1-литрову бутельку за 90 кр. поручае

Торговля Кароля Баллабана у Львовѣ.

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогическаго, двѣтъжѣдѣнѣвъ педагогично-научковѣй, выхѣдѣтъ одѣ 1 червѣня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменьска ч. 27. Предплата на цѣлый рокъ 3 зр., на пѣвъ року 1 60 зр., на чертъ року 1 зр.

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убѣзпечень на житѣ та водѣ огню и граду

у Львовѣ при ул. Театральнѣй ч. 21 (выхѣдѣтъ ся зъ улицѣ Скарбовской.)

Полісы асекураційны выставляють ся въ языцѣ рускомъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ведѣтъ по руски. — Блаже можно розвѣдѣтисъ въ Адмѣи вѣстрація „Дѣла“. 4256

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватисъ на нашу часопись.

загаснѣвъ лишь еи, котрой уживѣ до дѣла звищеня и по-
лишивѣ на мѣсци своего злочину.

Иванъ розкинувѣ попѣлѣ, мовѣ бы тамъ мѡгъ що
найти, розкинувѣ и зновѣ згорнувѣ, вѡдтакъ кинувѣ зъ
гуркотомъ погребачѣ, котрымъ се робивѣ и схопивѣ ся
зъ землѣ зъ навколѣшокъ. Руками хопивѣ ся за голову
розбурхавѣ волосѣе и стоявѣ глядячи передъ себе, мовѣ
божевѡльный.

Бо й бувѣ майже божевѡльный, такъ вружляли его
гадки. Бачивѣ замѣсть своен рукописи жменю попелу
бачивѣ ледви кѡлына картокъ, котрѣ цѣвѣчно розкинула,
рука, спаливши все проче — а однакъ ще вликавѣ зъ
собѣ: — Що се?

И не було се пустою фразою, бо дѣйствию не мѡгъ
порозумѣти, що се за попѣлѣ, тѣ розкиненѣ картки, та ду-
ста и отворена шуфляда.

Бувѣ тутъ вчера у вечѣрѣ, вже о пѡвночи, зъ Оле-
ною Делѣ, для неи добувѣ тѣ паперы, читавѣ ѣй зъ нихъ,
при нѣй вложивѣ на мѣсце, де они нѣколи не були,
вправдѣ на мѣсце незамкнене, але лишь ѣй одинокѣй
звѣстие — а теперѣ, заки ще мѡгъ хто тамъ поступати,
надыбуе замѣсть дѣла своен довгон працѣ лишь жменю
попелу и кѡлына картокъ зъ погордою розкиненыхъ!..
Тожь и мѡгъ вликати: — Що се? Мѡгъ такъ вликати
и сто разѡвъ... безъ кѡнця!

Вже вѡнъ сеи страшнои ночѣ, котрой кѡнця дѡ-
ждавѣ ся, переживѣ гѡркѣй досвѣдѣ. Бачивѣ| женщину,
котру любивѣ горячою, пристрастною любовію, майже
на груди вишого; бачивѣ якъ любовно стискали собѣ
руки, еи голова спочила при его груди а еи косы при
его губахъ. Бачивѣ се и пригадавѣ собѣ, якъ то она
горда, достойна, зъ чоломъ чистымъ мовѣ делѣя, та такъ
пѡдведенымъ, мовѣ у королевои, смѣяла ся до него це-

редъ нѣлькома годинами, та розказувала ему кавки, выгадувала исторію про вѣтеръ, що дувъ вѣдъ моря чи вѣдъ гѣрѣ, але все за-для того, щоби забезпечити собі нѣчній сходини зъ тымъ, котрому дозволила цѣлувати свои нучерѣ.

Якій довгий були сѣ косы золоті, шовкові? Поспускала ихъ на плече, щоби розбудити пристрасть у там-того, а вѣдтакъ сама хитала ся и вигиналась мовъ тростина...

Вѣнъ се бачивъ и дровавъ, але се було ще нѣчимъ въ порѣвнаню до того, що его теперь стрѣтило. Молоду, недосвѣдну, зъ горячимъ серцемъ, зъ пристрастною уявою, втягнуто до интригъ, заговорѣвъ; рѣдкій братъ се зробивъ, але се, що она зробила ему, не було вже дикою завистію, но звѣрскою невдячністю! Вѣнъ хотѣвъ ей боронити, заступати, робивъ для ей добра, а она мала серце не женщины, а дикого звѣря... Не жалувавъ своєю знищеною працѣ, змарнованихъ плодѣвъ своего розуму, а лишъ боляло его се, що то она тає гарна и добра, заколотила его щасте, и мовъ хмара закрыла сонце.

И наразъ розпука нанесла въ его гадки хаосъ, мовъ морская труба крутить солоними филями, и кликавъ зновъ: — Що се?

На се вѣдповѣвъ ему наполошений поглядъ Бригиды. Онашла до него за-для якогось справы, котра лучилась зъ ихъ вѣздомъ а его выгодною въ подорожи, коли наразъ побачила сей неладъ въ хатѣ и сей дивный выгядъ Ивана — волосе розчѣхране и мутный очѣ.

Хочъ вѣнъ, побачивши сестру, хотѣвъ затанти цѣлу справу, але она вже зачала збирати картки зъ помосту, выпытувати и доходити. Паперу на коминѣ не можна

було такъ скоро укрити и проворна женщина заразъ дбаналась правды. Хтось поповнивъ страшну рѣчь, доконавъ напасти — насильства... Спавивъ твѣрь ея брата, знищивъ его будучиость, его судьбу, на котру она такъ числила!

Отже хтось тутъ вѣйшовъ пѣдступно! Чути було теперь въ Ирляндіи про нѣчній напады, тѣйай крадежи. Въ нѣлькохъ мѣсяцяхъ щезло наравѣ оружье, забравъ хтось въ ночи зъ дворѣвъ, де лишъ по то въ ночи нападано и выломлювано дверѣ, щобы забрати збрую зъ старинныхъ комнать. Але тутъ не було нѣякого слѣду насильства, дверѣ и вѣкна були ненарушеніи. Служба англійсна вже встала, але нѣхто не давъ знати про якесь добачене надужитіе.

То хѣба була якась надзвычайна комуникація, якійсь прохѣдъ зъ пѣдземныхъ пивнець и мусѣли порозумѣтись зъ кимсь зѣ середины.

Бригіда при тѣмъ послѣднѣмъ здогадѣ, змѣнила голюсь, бо, мовъ блискавка, прошибла ея гадка — пригода зъ ключами.

— Місь Делі впустила напастнековъ — сказала глухо — місь Делі ввела ихъ тутъ середъ ночи, місь Делі надужила права гостинности и честноты...

Иванъ хотѣвъ заперечити, але ему лишъ зѣдрожали блѣдїи губы, и Бригіда розказала ему, на чѣмъ основуе свое обжалованье: Олена всунула ся вчера до кабинету Граціи и домацала ся пружины тайнсго механизму въ старѣмъ гану, тожь выкрыла певно якійсь ключъ и доконано злочинства.

Иванъ отворивъ вѣкно бібліотеки, щобы схопити въ груди дещо воздуха, а тымчасомъ Бригіда пѣднесла зъ землѣ хустину вѣдъ носа, мережану краємъ. Се була хустина Коннора, а буквы, вышитїи въ розѣ, доказували

се наглядно. Бригіда не застановляла ся довше надъ справою, бо для неѣ выстало, що мала въ рукахъ доказъ присутності чужого чоловіка въ єѣ домѣ. Дієна радість засіяла їѣ въ очехъ. — Се нѣмий свѣдокъ — сказала до Івана въ тріюмфѣ — але въ своїхъ часѣ скаже досыть, щоби выяснити цѣлу справу.

На видъ жменѣ попелу, що лишилась по єѣ вылеплѣвхъ надѣяхъ, Бригіда не ломала рукъ въ розпущѣ и не плакала спазматично, лишъ сказала такъ холодно, що ажъ Іванъ наполохавъ ся: — Дпустились нападу на нашъ дѣмъ и нашимъ обовязномъ вѣзвати въ тѣй хвилѣ власть та внести жалобу до суду. Ты певно такъ зробишь? Правда Іване... такъ зробишь?...

Глядѣла остро въ очи брата, мовъ бы говорила: — Зроби такъ, бо инакше я тебе обжалую о се, до чого не хочешъ признати ся — о любовъ для сен, котра тутъ провинила ся...

Але суть характеру брата складала ся зъ тыхъ самихъ елементѣвъ, що и характеръ сестры, тожь и вѣнъ мѣгъ такъ якъ она стати окунемъ и не дати перемочи ся. — Нѣ — вѣдповѣвъ смѣло и рѣшучо — якъ-разъ длятого, що, якъ ты гадаешъ, місѣ Делі могла бы бути замѣшана въ єю справу, не зроблю нѣякихъ крокѣвъ, котрѣ розголосили бы публично цѣлу справу. Не завѣзвувъ власти, не повѣдомлю прокуратора.

— Якъ то! простишь, помилуешь, не упѣмнешъ ся о свою кривду? — вѣерякнула Бригіда и теперь стала мѣжь братомъ а сестрою суперечка майже пристрасно горяча. Она нападала на него, ударяючи въ єго слабу сторону, кружляючи довкола закиду, котрого не смѣла єму кинути въ очи. Вѣнъ се чувъ, догадувавъ ся, знавъ, якого оружя може ужити на него, але все до-

держувавъ смѣло мѣсяцъ, ажъ наразъ прийшла ему на помѣчъ Грація.

Дѣвча, пробудившись, скопило ся зъ постели и побѣгло до Бригіды заклопотане, чи не годилось ранше встати и помочи сестрѣ въ ея прятаню до выѣзду. Але не могла нѣгде найти сестры, ба навѣть служба зачала догадуватись, чи може не вѣдложено выѣзду. Наразъ Грація стрѣтилась зъ рѣднею въ хвилѣ, коли спорились; Бригіда накинулась поганими здогадами на Олену а Иванъ стоявъ блѣдный мовъ полотно та лишъ въ очехъ жарѣло. — Гляди! его праця знищена, его слава споганена, его будучиѣсть може зруйнована — кликала Бригіда въ розпущѣ и показала сестрѣ купину пожему та вѣльна картокъ зъ рукописи. Грація зайшлась вѣдъ плачу, але коли прейшло до обжалованя Олены, до местной грѣзбы и до домаганъ, щобы Олену посадити на лавѣ обжалованныхъ въ судѣ, слезы полились ще бѣльше: — О нѣ! Бригісю — кликала бѣдна, складаючи руки мовъ до молитвы — нѣ! нѣ!

— Я бы не опустила ви нѣколи середъ встыду и упокореня — додава середъ бѣльшаючого жалю — я бы пѣйшла зъ нею всюды: до самѣ судовон, до вязницѣ..

— Але нѣ! — закликала вѣдѣцѣ, розгорячившись наразъ — до сего бы не прейшло. Бѣли бы се коли мало стати ся, що ты хочешъ Бригісю, то знаешъ, що бы було? Я станула бы передъ судомъ и збѣзнала, що то я отворила дверѣ замку и впустила тамъ...

Але кого? Грація збѣзлась зъ паятехнику. Кого то мала Олена, пѣсля закидѣвъ, впустити до замку?

Коли показано їй хустину збѣ знакомѣ, спаленѣла наразъ горячо, але и елвкнула въ тріюмфѣ и радости: — Се хустина Коннора Делі! Я сама помагала минувшого року Оленѣ гасгувати тѣ буквы, ба навѣть доби-

рала зъ нею шовву до вышивокъ. Олена отворила дверѣ замку братови и чи се злочинство?

Однакъ самъ знакъ спаленя рукописи въ нѣчѣмъ не змінивъ ся. Грація плакала тихо, ажъ зновъ підвела живо голову. — Олена се найшляхотнѣйша, найчистѣйша на свѣтѣ душа — закликала — поїду до неѣ и поспытаю, якъ се могло стати ся? Чи добре?... Правда Ивасю, що добре? Олена все говорить правду — повтаряла гордо и звертала ся разъ у разъ до Иване, щобы се притакнувъ. Вѣвъ бѣдняга лишъ приголубивъ до груди дитину и поцѣлювавъ въ чоло. — Добра ты дитино, Граціе — сказаъ їй сумно — маємо добре любяче серце, що вѣрить ще въ людей...

Въ послѣднихъ словахъ гомонѣвъ тавій звукъ горя, що ажъ Бригідѣ стало жалъ бѣдного брата, а Грація такъ напирала, щобы їй дозволено поговорити зъ Оленою, що й Иванъ на се приставъ. — Добре — сказаъ — зроби такъ, коли се твоя воля.

Бо вѣвъ хотѣвъ, щобы могла боронити ся и оборонила ся. Хстѣвъ сего, хочъ и не мѣгъ вѣрити въ ѣн невинность — не мѣгъ вѣрити и въ се, що „Олена все говорить правду“. Бо чи жъ говорила тогдѣ правду, коли смѣючись тыми калиновыми губами піддавала ему складно здогады, котрыми можна було толкувати тайнѣ стукоты въ замку середъ ночи. Если бы вѣвъ бувъ боякою женщиною або й легковѣрнымъ чоловѣкомъ, то она бы була певно инакше розказувала ему про мары, що ходять зъ закровавленими головами підъ пахою та полохають людей.

И вникъ сяча бувъ певно умовленимъ знакомъ, а ѣн наглый перестрахъ добре вѣдограною комедією, щобы лишъ скорше вытягнути ѣго зъ бібліотеки, зъ долѣшнихъ комнатъ. А ѣго серце такъ заворушилось, коли ба-

чивъ еи наполохану... Але вже ставала нетерпелива, вже немогла затаити сего и якъ то она спѣшила ся та въ двѣйку гасили свѣтло...

Серце Ивана краялось. — Иди до неи, Грація — повторивъ — иди и скажи мѣсь Делі всѣ закиды Брігиды: що взяла ключъ зъ твого кабінету, що впустила до замку чужихъ людей.

— Коннора.. поправила Грація.

— Нѣ... сказавъ Иванъ — скажи їй такъ якъ важу: чужихъ людей.

Теперь лице его прибрало такъ строгій видъ, якъ Брігиды а очі жарѣли острымъ, ненавистнымъ блескомъ.

Грація вийшовши по за дверѣ бібліотеки, пристанула. Кѣлька разѣвъ въ часѣ сего розговору горячо спаленѣла, а що боронила Олены передъ закидами, то не мала часу зѣбрати гадокъ и ажъ теперь загадала се зробити. Задумалася, чи и она не знає чого такого, що могло бы пояснити цѣлу справу? Вчера передъ обѣдомъ найшла въ своѣй комнатѣ гарный кошничокъ зъ лозини, повный найкрасшихъ незабудокъ, довкола були гарні червоні цвѣтки горячою любови а на тѣмъ всѣмъ лежавъ вѣнецъ зъ конюшини. Бѣдне дѣвча гадало, що се лишъ дарунокъ Юрія и не смѣло дальше розслѣджувати, хто лишивъ кошничокъ въ еи комнатѣ. А тимчасомъ выцѣлювала неразъ тѣ цвѣтки и они стали мощами на рѣвнѣ зъ тою чверткою паперу листового, котра була схована въ найтайнѣйшѣмъ сховку бюроа. Але коли побачила хустину Коннора, зачалась сумнѣвати що-до особы, котра принесла цвѣты. Чи се не бувъ его дарунокъ? Олена могла написати ему, що она стронить ся въ конюшину, а Конноръ, якъ все пустый, мѣгъ сейчасъ вѣстти до вагону и вчера вже бути въ Делі, и сховавшися романтично на селѣ, приславъ їй лишъ цвѣты. Однакъ може

давъ знати Оленѣ, що єсть, що хоче зъ нею бачити ся, а она бѣдна впустила его до замку або вийшла до него и за той часъ заправъ ся якійсь злочинець?

Чи не треба було сего виявити? Жаръ вдаривъ на ви лице, бо одно виявленє тягнуло за собою друге, що Конноръ вже не першій разъ выступавъ „романтично“. Неразъ шепнувъ слѣдце, споглянувъ такъ, що серце могло живѣйше вдарити; вправдѣ такъ не було зъ нею, але для чого она се скривала передъ братомъ и сестрою. Бѣдна не могла сказати: — Се братъ Юрія! длятого то ситуація ставала ся двозначна, бо Бригіда могла уважати ви за дѣвчину легкодушну, що любуєсь въ интригахъ и романсахъ, а може и Иванъ мѣгъ такъ погадати? Не могла вѣдгати, що цвѣты приславъ Конноръ, тожъ може першій лѣпшій чоловікъ мѣгъ такъ потайки залицятись до неї а она не виявляла нічого? Дуже боялась, щоби рѣдья не гадала, мовъ то она уважала се за залицяньє молодого О'Роне. Вѣнъ бувъ такъ смѣшний и такъ до пересадѣ заявлявъ, що дурѣє за нею.

Могли такожъ гадати, мовъ то она брала цвѣты за дарунокъ вѣдъ якого офіцера зъ Мамъ. Передъ тижнемъ полковникъ зъ трема офіцерами зложили візиту Ториліамъ. Одинъ офіцеръ, Генрикъ Льондсдалъ бувъ дуже елегантный и просивъ, щоби дозволено ему частѣйше заѣздити до замку, бо знавъ добре родину Пелембѣвъ, а навѣтъ его роднѣчъ зносились зъ тымъ домоу. Отже могли гадати, що она приняла цвѣты, мовъ они були вѣдъ сего офіцера.

Грація зъ досады ажъ слезы становили въ очехъ, але завернула смѣло и вѣйшла назадъ до бібліотеки, де Иванъ захмарений сидѣвъ при столѣ, приглядаючись, якъ Бригіда складала оставшій картки рукописи. Коли Грація вѣйшла, ему кровь ударила до головы, а Бригіда скрик-

нула: — Вельможна панна не хотѣла зъ тобою говорити... Чи не такъ? скажи правду... Я знала напередъ, що буде удавати обиджену невинність и не зволить нічого говорити.

Грація перебула сестрѣ. Не бачила ще Олены, ще зъ нею не говорила, бо она сама мусить щось напередъ виявити. Она відчуває свій обовязокъ и вертає, щоби сказати про се Иванови и Бригидѣ: що Конноръ Делі може прибувъ тутъ за-для неї — бѣдна дѣвчина спаленѣла въ тій хвилі мовъ півонія — мабуть, щоби подякувати їй за се, що стройть ся въ трилистну конюшину. Вчєра по полудня приславъ їй незабудьки, лишъ не знала, не могла відгадати...

Тутъ вже зачало їй не ставати слѣвъ, але нїхъ не треба було. — Чуєшь? — закликала Бригидѣ до Ивана — чуєшь новину! Конноръ Делі прибувъ въ навечєрїє нашого вѣзду до Англії и приславъ Грації цвѣты, про котрї нїхто зъ насъ не знає... Зачинає ся се, що я передвѣджувала.. Пантеко має вже досыть науки и починає робити заходы за преданымъ при помочи любови сестры...

— Бригісю! — выкрикнула Грація. — Конноръ Делі приславъ менѣ цвѣты, коли я була ще бѣдна дѣвчина, потурана, майже бита. О! Бригісю, ты дуже здогадлива и...

Розжалена хотѣла сказати: и недобра, але здержала ся ще завчасу. Однакъ Бригидѣ відгадала се недоговорене слово.

— О! я страшный звѣръ и немилосердный — відповѣла зъ гнѣвомъ и провѣчно. — Уважаю се підлымъ, щоби голышъ ласнає ся тихцемъ до богатой панни... я гѣрша відъ всѣхъ звѣрюкъ...

— Бригісю... зачала зновъ Грація, але Иванъ по-

клавъ їй руку на рамя: — Граціє, не потребуєшь въ тѣй хвилі боронити Коннора Делі вѣдъ закиду, якій ему робить Брѣіда — сказавъ. Ты похибнулаєь що-до причини его прибутя. Я знаю сю причину и я знавъ вѣдъ вѣльнохъ дѣвъ, що Конноръ єсть въ околиці. Цѣты, якї тобѣ приславъ, се лишь додаткова забавка пустого вѣтрогона.

Грація и вѣйшилась и чогось стало їй привро. По що Конноръ прибувъ тутъ въ тайнѣ? Хотѣла спытати Ивана, але не смѣла. Ёи выявленє не довело до нѣчого, лишь зазнала прикрости и стратила сю смѣливѣсть, зъ якою вѣйшла була до бібліотеки.

Пукаючи до дверей приятельки, майже плакала. Вѣйшла помѣшана, слова не хотѣли виходити зъ горла, не знала, якъ приступити до тыхъ прикрыхъ пытань, котрі — теперъ се вѣдчувала — мусѣли тяжко вразити Олену.

Ся змѣрєувала заразъ, що щось лихо. — Зъ чимъ приходишь? любя, — поспытала майже нетерпеливо. — Скажи менѣ вѣдъ разу все, бо вже чую, що сталось якесь лихо.

— Може нещастє — додала, побачивши, що очі Граціи заходять слезми, обава за Коннора и Аляна зачала давити єи серце, але не зрадила ся. — Може нещастє? — повторила майже беззвучнымъ голосомъ.

— Такъ — вѣдповѣла Грація, заплакавши — нещастє!... Хтось вдеръ ся въ ночи до бібліотеки и отворивъ бюро Ивася... Спаливъ его рукопасъ..

— Спаливъ его творы! — выкрикнула Олена и ажъ потрясла ся.

— Але ты сему не виновата, ты не причинила ся до того — заклєкала Грація, потрясаючи до неї руки. — Правда?... Правда?

— Ахъ! вѣдповѣдъжъ менѣ словце — додала, хапаючи руку блѣдой скаменѣлой Олены. — Скажи: нѣ... скажи, скажи, дорога...

— Ты не впускала чужихъ людей, не брала замковыхъ ключѣвъ зъ того кабинета...

Оленѣ станула передъ очи цѣла пригода и стрѣча зъ Бригідою при дверехъ комнаты Граціи. — Пѣдозрѣнне несправедливе и нечестне! — закликала гордо а гнѣвъ и обида заблестѣла въ очехъ. Пѣйшла напередъ такъ, якъ стояла, ще въ бѣлой поравной навидѣ, ледви що учесана, бо якъ разъ що ино заплела въ діадемъ надъ чоломъ волосье, котре Алянѣ такъ горячо цѣлювавъ. Але маючи переступити порѣгъ бібліотеки, неразъ задержала ся. — Ахъ! — закликала зъ якоюсь глухою розпущею. — Ахъ!

— Не можу — додала тихше — не можу...

— Не можежь йти неодиagnена? — поспытала Грація.

Она поглянула на ню якось сумовито. Огонь горячого обуреня вже пригасъ, румянець, що закрасивъ лице, щезъ, не було на лиці гордого гнѣву а бувъ лишь великій сумъ.

— Такъ — сказала — я неодиagnена, але все тани пѣйду вытолкуватись твому братови — мушу...

Знала, що мусить се зробити, хочъ такожъ знала, що не зможе вытолкувати ся, а не може обжалувати и выдати того, хто се зробивъ. Познаки були противъ неи — всѣ познаки, почавши вѣдъ сего нещасного порушеня ключами на гаку, ажъ до сего, що она одинока була присутна, якъ Иванъ Торилі ховавъ до столика рукопись. На жалъ, Конноръ се бачивъ такожъ черезъ вѣно и чувъ деякі цитаты зъ тыхъ паперѣвъ, котрі мовъ довбнею били въ его намѣры та злучені зъ ними надѣ,

Сямъ горожаньскимъ дѣломъ, про котре згадавъ, лишаючи Олену зъ Алянмъ, було знищенне рукописи книжки, котра разъ видана и розкинена мѣжь публѣку, наповнила бы серця ирландскій отруєю сумнѣву, вѣдбнрала силу и енергію, яка выходить зъ вѣры. Може Конноръ и льогічно се зробивъ, дивлячись на се зъ точки свого погляду, вѣнъ мавъ право, мавъ обовязокъ се зробити, але все таки она терпѣла при тѣмъ, бо дуже првѣро було їй, що Иванъ Т. разі буде мѣгъ уважати ви за мотора злочинства, доконаного на нѣмъ.

Бригіда говорила на разъ при нѣй, якъ авілійска праса приняла деякі уривки випечатаві, яка будучність отвирала ся авторови, які надѣй лучили ся зъ выпечатаньемъ твору и отсе все наразъ провалилось а вѣнъ буде ви за се винуватити!..

И то якъ разъ тогдѣ, коли бувъ для неї добрый мовъ братъ, коли ранкомъ зробивъ їй такъ велику прислугу, а радше ласку, а вечеромъ ще журивъ ся, щоби, коли тутъ его не буде, лишились зъ нею его рады и перестороги — тогдѣ, того самого дня се стало ся а вѣнъ погадає, мусить погадати, що то она такъ ему вѣдплатила ся, такъ рѣддячилась за его доброту..

Бѣдва Олена! — дѣйстно могла вѣдчувати велике горе, говорячи: — Не можу! ахъ! не можу свинути зъ себе того пѣдозрѣня..

Поблѣдла, стала дуже сумна, а Грація побачивши таку змѣну, настрашилась. — Ты сего не зробила, дорога!.. заклинала и отворивши дверѣ, утѣла. Бояла ся плакати, бояла ся показати, що и въ єї серце найшовъ сумнѣвъ и она захитала ся въ своѣй вѣрѣ.

Олена вѣйшовши до бібліотеки, подалась въ задъ, выпрямилась и пѣдвела голову. Надѣяла ся побачити тамъ Ивана, о нѣмъ думала передо вѣмъ и вже бачила

его темнѣй, о глубокѣмъ поглядѣ гнѣвцѣ, зверненій противъ себе зб сумнымъ закладомъ, — коли несподѣвано стрѣтила поглядъ Бриіды, котрый прошивъ ея мовъ зельзломъ. Се була для неѣ велика рѣзниця, бо Олена вѣдчувала въ сестрѣ Ивана вѣдъ початеу неприятельку и еѣ непривхильнѣсть вѣдпачувала холодною неохотою. Тожъ станути теперъ противъ неѣ, значило ставути мовъ обжалованому передъ судьбою. Все, що въ грудяхъ еѣ було гордостію, закипѣло наразъ, а Бриіда зновъ, побачивши Олену, котру уважала вѣдъ першою хвилѣ за зломъще существо для своѣи родины, спаленѣла вѣдъ гнѣву. — Місь Делі — сказала остро — тутъ стало ся нинѣ нещастье! Хтось вдеръ ся въ ночи до замку и доконавъ негѣдного дѣла — пѣрвавъ ся на власнѣсть мого брата, на найтѣснѣйшу власнѣсть злучену зъ чоловѣкомъ, котроѣ не заперечать нѣякій соціалістъ — на продуктъ его думокъ! Однакъ еѣ тутъ знищено пѣдступно, нечестно — пѣдло...

Слова Бриіды були ударами, що ранили сердце и душу Олены. Чула, що ся женщина мае право до закидбѣвъ и жалю, а все таки она не могла стерпѣти тыхъ обиджающихъ слѣвъ. То паленѣла, то блѣдла, а слезы такъ и тиснулися до очей. Се була для неѣ справдѣшна тортура и нѣякій любячій чоловѣкъ не може бачити въ такѣмъ станѣ улюбленоѣ женщины. Тожъ и Иванъ не мѣгъ. Ему було прикро и такъ вже бачити Олену, тожъ коли надходила, схопивъ ся вѣдъ стола мимоволѣ та сховавъ ся у кутѣвъ комнаты, де Олена его не добачала. Але теперъ наразъ выйшовъ на передъ. — Бриідо! — закликавъ на сестру — уносишь ся...

Зморщивъ бровы и бувъ недоволеный. — Уносишь ся — повторивъ.

Бриіда порозумѣла, що въ нѣмъ дѣялось и вѣд-

повѣла поглядомъ смѣлымъ майже вызывающимъ. — Місь Делі може дати намъ поясненя, якихъ намъ потреба — сказала ему холодно и твердо — одинока місь Делі... Якою дорогою мбгъ тутъ хтось дбстати ся... Якимъ тайнымъ проходомъ?

— Не знаю про вѣякій тавій перехѡдъ — сказала Олена гордо — нѣякого проходу такого нема въ замку...

— То що зъ сего треба заключити? — поспытала Бриіда.

— Місь Делі — додала вѡдтакъ — чи не привгадуєте собѣ чогось, що могло бы выяснити справу?... Чи случайно якій дверѣ не лишились незамененій, а радше чи не вѡдомкнено ихъ?

Хотѣла дбйти до пригоды зъ ключами. Се видно було зъ еи прошибаючого погляду, кстрый мовъ бы говоривъ Оленѣ: Ты, що то вчера крадькомъ добира-лась до ключѡвъ, повинна вѡдповѣсти...

Олена зрозумѣла еи ажъ надто добре и спаленѣла. Але сей румянець на лиці не бувъ такимъ, що вказуе на помѣшанье, нѣ, се було обуренье невинности и теперь еи голосъ ажъ дрожавъ зъ такого обуреня. — Місь Торнілі! — закликала — зъ-вѡдни жъ я можу знати се, про що пытаєте? Вѡдъ коли я тутъ лишъ гошу въ тѡмъ старѡмъ мѡвѣ домѣ родиннѡмъ, вѡдъ тогдѣ я не мала въ мовѣ рукахъ ключѡвъ вѡдъ нѣякихъ дверей анѣ навѣтъ на пять мѣнутъ...

Теперь полились слезы тяжкого жалю надъ своимъ змѣненнымъ положеньемъ, надъ упокореньемъ, яке мується переходити. Серце Ивана стиснулось въ груди, Бриіда хотѣла ще щось говорити. — Місь Делі... зачала, але Иванъ не давъ ѣй. — Нѣ словечка бѡльше, Бриідо! — закликавъ — нѣ словечка! Чи не чувшь, що місь Делі не може вже тобѣ нѣчого пояснити?

Говоривъ се живо и глядѣвъ на сестру поглядомъ наказующимъ, а вѣдтакъ закончивъ якоесь дуже сумовнито: — Нещастье мусить остатись невыяснене...

Губы Олены зачали дрожати. — На пять мѣнута я не мала влючѣвъ въ руцѣ! — повторила майже зъ розпукою. Въ ея чистѣй, невиннѣй души зачалась борба зъ облудою. Тожъ хопилась за сю правду и закрывалась нею мовъ щитомъ, навѣтъ передъ собою. Несправедливый закидъ Бригиды бувъ для неѣ певного рода добродѣйствомъ — могла вѣдвиннути сбиджающее пѣдозрѣние зъ гордостію. Але супротивъ того, що говоривъ Иванъ, она була безсильна, нещасна... Бѣдна спустила очи и першій разъ въ житію не смѣла подвинти ся въ людске лице.

За се очи Бригиды жарѣли. Змовчала, але не уважала себе за поворену, бо мала ще одау стрѣлу, котру рѣшила зъужити. — Нещастье мусить остатись непояснене!... кажешъ, — сказала строго до брата. — Однакъ темнота се велике лихо, котрого треба боятись, бо нѣхто не знае, що въ собѣ крые. Побуть въ мѣсяцѣхъ темныхъ уважаю небезпечнымъ и нашѣ пляны мусить змѣнитись. Грація не може остатись тутъ, въ домѣ, на котрый ночами нападають. Грація мусить зъ нами ѣхати...

— Правда? — додала — мусить ѣхати!... Треба намъ вѣдложити выѣздъ до завтра, задержатись одинъ день, чтобы приладилась... Гадаю, що притаканешъ менѣ, що признашь се одиноко возможнымъ супротивъ обставинъ, въ яенхъ находимось? Пригадуешь собѣ певно сю тайву пересылку, яку Грація одержала вчера, символічний цвѣты, якѣ їй хтось приславъ. Мабуть середъ темноты, окружающей насъ, ёсть и якійсь романтичный лицарь...

Хотѣла додати: лицарь, що ётае до борбы пѣдъ

знаменемъ фортуны... але здержала ся. Може боялась Івана, а може сего, вѣдъ чого наразъ пѣдвелось чоло Олены. — Маєте рацію, що побуть въ Делі не есть въ сѣй хвили безпечный — сказала гордо. — Я тоя самон гадки и бажала бы чимъ скорше вернути до Еагле-Едге.

— Я бажала бы навѣтъ, щобы се могло наступити нинѣ и якъ найскорше. Панѣ будуть заняті приладженемъ до подорожи...

Всѣ намѣры, всѣ надѣѣ, всѣ пляны Івана Торп-ліого валились. Одно валилось за другимъ, а вѣнъ мусѣвъ стояти на боцѣ та дивитись на се и не мѣгъ нѣчого спасти, нѣчого ратувати. По сѣмъ, що лучилось, Олена анѣ бы хотѣла, анѣ не могла лишитись въ Делі — не було на се рады.

Розстали ся, задержуючи тѣ формы товарискон чемности, котрѣ если дадутъ ся ще въ подѣбныхъ случаяхъ задержати, вѣдоймають рѣчи половину ви прикро-сти, а пригоды добре на се склались, и можна було подати ихъ за причину не лишъ передъ людьми але и передъ панею Леснорою. Олена сказала Грація зворушена: — Ная моя мати нѣчого не знае... и Иванъ поклавъ се Бригидѣ, за услѣве выѣзду: — най містресъ Делі нѣчого не знае....

Закъ Иванъ побачивъ Олену, въ серци его було передо всѣмъ дике роздразненье, дике чувство заздрости, але треба було лишъ одинокого погляду, лишъ почути звукъ ви голосу, а любовь, котру вѣнъ мовъ бы вже разъ на все адавивъ, зновъ вернула. Вправдѣ зъ любовію не вернула вѣра, але теперь его сердце знало все вытолкувати и все простити. Олена не робила ему нѣколи нѣякихъ вадѣй и нѣчимъ не старала ся притягнути до себе, противно навѣтъ вѣдпыхала его вѣдъ себе, вказувала на кождѣмъ кроцѣ, що дѣлать ихъ такъ

Зъ матернѣи школы вступаютъ двѣ по шестомъ рѣдѣ до школы матернѣи мовы (schola vernacula), вѣтру Коменскѣи прѣтивставитѣи школы латинскѣи. Се наша народна школа, для которѣи призвуче Коменскѣи 6 лѣтъ. Треба признати, що Коменскѣи першѣи означивъ понятѣе „народнои школы“

Поднимки числятся ся по 10 бр. бдн стихше.

(Дальше буде.)

нбмт засіданню високого союму через послів п. Телішевського й товаришів в справі нововибраної ради повітової в Городку. Мало честь відповісти, що сядує: Вибір до ради повітової в Городку відбувся 12, 14 й 19 січня с. р. В ціл ухваленої ради повітової склялися абори членів нововибраної ради на 10 лютого, 29 лютого й 17 марта с. р., але всі ті збори не відбулися за для недостатку приписаного комітету.

Ся обставина, правда, наводить здогад, що не можна сподіватися успішно діяльно ст нововибраної ради повітової. Та позаяк такий здогад ще не достаточний до розв'язання ради повітової й позаяк від часу відбутись зборів нової ради повітової ще не багато часу минуло, а давніша рада повітової ще доси урядую, то й не було доси закладено основ до розписання нових виборів.

Коли однак президія намісництва зб справоздавн мислених властей повітових доповісти ся, що нововибрана рада повітова не буде могла ухвалити в себе способ правління, то не залиши розв'язати раду повітову в Городку — а в такім случаю перед розписанням нових виборів президія намісництва поробити отейній зарядженя, щоби запобігти нововиленню таквих аномальних відносин.

П. На інтерпеляцію, внесену також на вчорашнім засіданню выс. союму через послів п. Окуневського й товаришів в справі мабуть надужати старости Ляховського в Заліщанках маю честь відповісти, що в-д-ля короткого часу годі було розслідати заклад, наведений в тій інтерпеляції, й годі було навіть дорогою телеграфією зажадати пояснен від старости Ляховського, тым більше, що в-д-ля тепер тяжко хорый. Супроти того не може подати подрбних пояснен щ-до закладу підсесних в інтерпеляції, однак м-жу вивести пп. витерселятв, що ті заклади будуть точно розсліджені, и коли будуть основні то президія намісництва не залиши заробити що буде треба; але коли заклади показув ся неоправдані, пп. інтерпелянти будуть мусіти приняти на себе одвічальність за кривду, заподдану урядови, котрий в-д-ля за хоробы в-д-ля хвали боронити не годен.

Завіщанье бл. п. Евсевія Грушкевича.

Повбаний Евсевій Грушкевич, адюнкту податковий в Наска, перед смертю своєю в 1890 році записав — як звестно — маю собі на ціл добродійний. Доса ще не було оповіщено завіщанье бл. Евсевія Грушкевича, тож, користуючи з нагоди, що маю его поді руком, подамо в повбій о снов:

ЗАВІЩАНЬЕ.

На випадок своєї смерті розпоряджую як сядує:

I. 16 штук акцій Черновецького земліничі в-р-т 19,360, 67,779, 68,159, 68,161, 73,017, 75,926, 79,101, 79,106, 94,427, 94,428, 94,429, 94,430, 94,431, 94,432, 11,538, 47,551, кожда по 200 зр. — 3,200 зр.; листы заставий Товариства кредитового земского в-р-т 8,317 на 1,000 зр., в-р-т 2,925 на 500 зр. и в-р-т 19,458, 12,951, 564 по 100 зр., разом 1,800 зр. або загалом 5,000 зр., словами: п'ять тисяч зр. в. а. записую на родину отпелендію для учеників школи середних имени Грушкевича.

Убгати ся о тую стипендію в першій ліній можуть мужской потомки имени Грушкевича, котрий викажуть ся, що походять, а радше, що суть потомками о. Виктора, помершого в році 1877, а в другій ліній, що походять від о. Сильвестра Грушкевича, помершого в році 1880, Капріана Грушкевича, помершого в році 1882, Сильвестра Грушкевича, помершого в році 1872 в Кибци в професора гімназії Теофіла Грушкевича.

З в-д-ля того капіталу 5,000 зр. мають бути установлені дві стипендії, а заряд в призначуванье тых стипендій поручаю рускому товариству „Просвіта“ у Львові.

II. Листы заставий Галицького товариства кредитового земского в-р-т 12,866 на 1,000 зр. т. а. тисяч зр. в. а. призначую на емеритальний фонд для акторів руского народного театру.

Заряд того фонду поручаю товариству „Просвіта“.

III. Листы заставий Галицького товариства кредитового земского в-р-т 2,366, 2,835, 4,193, 8,110, 9,849, 9,924, 10,012, 11,197, 11,519, 12,820, 13,112, 13,549, 15,066, 8,167, 14,409, 9,685, 15,007 по 100 зр. — 1,700 зр.; ренту державну в-д-ля золота в-р-т 105,866 на 200 зр.; ренту державну паперову в-д-ля золота як кавція службови в-р-т 114,347 на 500 зр.; ренту паперови державній в-р-т 258,688, 275,524 и 420,117 по 100 зр. — 300 зр.; облига галицькой позички краевой сер. А в-р-т 631, 805 и 820 по 100 зр. — 300 зр.; лосы міста Кракова в-р-т 14,745, 36,428, 36,443, 67,922 по 20 зр. — 80 зр.; лосы позички сербской сер. 290 и в-р-т 48 на 100 франків в-д-ля вартости 50 зр.; лосы червоного хреста австрійского сер. 083 в-р-т 27 на 10 зр.; и книжочку уявлю „Народной Торговлі“ на 30 зр. — як и вищ предмети золоті и срібні з виключенієм тых, котри повинні особно призначую, записую в р-б-н-ю половин на будову руского народного театру в-д-ля товариства „Просвіта“.

За услугу дану мені в часі недуги призначую: 1) для п. Кароля Вольфського, мого господаря, родинник золотий з двома кувертами з золотим ланцюжком довгим на шию, в-д-ля аграфію и трема каменами, а також 4 дукати, а то 3 голландскі и 1 австрійскі; 2)

мому послугачеві Петрові Смішкови квоту 100 зр. а також дві подушки, перину, сінник, ковдру червону запалову и кофак; 3) Іванові Паславському, возному уряду податкового, годинник золотий з одною кувертою.

IV. Решту мого майтку т. а. всі книжки, малю, шпани, альбомы, фотографіи, образи, вагачі все, що має літературну вартість, а особливо альбом выставки Станіславської з року 1889, альбом етнографічне выставки Тернопільской з року 1886, як и готівку, яка останется ся по моїй смерті и готівку добути з продажі моїх движимостей записую на користь руского товариства „Просвіта“ у Львові и в себе товариство устанавлюю мим універсальним спадкоємцем.

Похороні бажаю мати скромний и на те призначую готівку добути з продажі движимостей, а коли-б не стало, відсотки записав від наведених повинше облігів. З в-д-ля відсотків тых облігів має виплатити призначені для мого слуги Смішка 100 зр. и незаплатені видатки, як бы були з причини моєї недуги.

Зарядником и куратором по высшій стипендії устанавлюю товариство руске „Просвіта“ у Львові.

Всі інші testamentи або послідні волі розпорядки узнаю за неважні.

Все, що тут написано, відчитано мені и яко згодне з моєю волею при свідках підписую.

Ниско дня 27 червня 1890.

Евсевій Грушкевич в. р. Михайло Святальскій в. р. свідок testamentу. Марко Станіслав Зайчківскій в. р. свідок testamentу. Іван Крисаковскій в. р. свідок testamentу.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Polit. Corr. стверджує в-д-ля, що ц-сарь приїде до Галичани на войскої вправы X и XI корпусу армія, як то вже впроцьма виходить з самої програми сегоднішних маневрів. За те неспр-ведлива в-д-ля, мов-би в маневрах в Галичани мали азати участь які інші князі, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

В двениках появили ся р-бні в-д-ля о в-д-лях ц-саря в-д-ля, а то в першій ліній говорити ся про в-д-лях ц-саря, а в другій ліній про в-д-лях ц-саря. Орган в-д-лях ц-саря записав без додатку в-д-ля розширену в-д-лях ц-саря, що там підчас побуту ц-саря родина для 17 мая приїде царь з своєю родиною зм-р-юч-ю далше до Данія на торжество золотого весілля. В базарних двениках розширала ся в-д-ля, що царь приїде також на золоте весілля великого князя ваймарского до Ваймару, и се дуже м-ж-ляне за для близького посольства. Вел-к-нязь в-д-ля в-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

Російська дипломатія страшно економитована при сл-дств-х веден-х по убійств-х Буляковича, и в справі Шашиняна, а те в-д-ля надто два буші болгарскі заговорники Коста Іванов и Василі Брушев зголосили ся до болгарского правительств-а и об-д-лях в-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

Орган в-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

Француске правительство р-б-н-ю зачаті сл-дство прот-в-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

неть, котрий захохоче лише людей до неладу, а грозили жертвами. Насл-д-лях архієпископа Фреппеля в-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

В Іспаніі з'явлено двоох анархистів Девана и Ферейзу, коли она під-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

НОВИНКИ.

— Пообідане представленье руского театру у Львові, відбуде ся завтра у в-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— Дальшом на почетного члена товариства „Просвіта“ в-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

1) Вортнянскій „Влагодобрий Іосиф“

2) Рудковскій „Нас-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.“

3) Рудковскій „Расп-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.“

4) Рудковскій „Ужас-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.“

5) Лавровскій „Искуп-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.“

6) Гайд-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.“

7) Вортнянскій „Влагодобрий Іосиф“

— Беніет в-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— Понуканий музей в Коломи. Гр. Едмунд Стар-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

гістрату львівского подани заосмотрені свід-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— Краса дирекція скарбу розписала конкур-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— Протиником п-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— Бюро комітету выставки промислу буд-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

— В-д-лях ц-саря, а також сасій король. В в-д-лях добре повині рм-ваных кружках в-д-ля о т-м не в-д-ля.

ПОСЛѢДНЕ ПРЕДСТАВЛЕНІЕ.
Гостинный выступъ М. Концевича
опѣвака львовской оперы.
ВЪ ТЕАТРѢ г. СКАРБКА.
РУССКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ
подоъ зарядомъ И. Биберевича.
Во Второкъ дня 12 л. цѣтня 1892.
РОЗДВІЯНА НОЧЬ
Опера въ 4 актахъ а 5 вѣдлогахъ, слова М.
Старицкого, музыка Микола Лисенка.
Закончить:
ВЕЛИКА АПОТЕОЗА
освѣтлена штучными огнями.
Початокъ точно о год. 3½, пополудни.

Надобслане.
Октавъ Людвикъ Кречковскій
родомъ зъ Галичины, перейшовъ дня 8 цѣтня 1892
въ губернію податковскій на православіе и принявъ за-
разомъ также російское подданство.
Валерій Николаевичъ Валицкій
Кіевъ, Софійская ул. ч. 25.

Д-ръ Василь Дѣдошакъ
отворивъ канцелярію адвокатуку
въ БУЧАЧИ 4220 13—20
при улиці Корольова въ домѣ Блюмрайга.

Найдешевше жерело предметѣвъ оп-
тичныхъ у Львовѣ
подоъ "КОПЕРНИКОМЪ"
ул. Театральна ч. 6 (подоъ св. Духа)
напротивъ головного одаку.
Окуляры, цѣперы, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины электричній,
райсайты, а т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарації
найдешевше и найскорше.
Замовленія зъ провинціи адресувати: "Новый оптикъ"
подоъ "Коперникъ", ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Розмышленія о страстяхъ
Господа нашего Іисуса Христа, душепо-
лезне чтеніе на великій постъ. Цѣна 30 кр.
зъ пересылкою почтовою.
КОРОТКІЙ ВЫКЛАДЪ
НАУКИ ВѢРЫ и ОБЫЧАЕВЪ
зъ додаткомъ
Рѣкъ церковный.
Цѣна 80 кр. брош. а 95 кр. wraz зъ пе-
ресылкою почтовою. 4205 6—6
Набути можна у о. Анат. Долинського
въ Якторовѣ почта Перемышляны.

Для выгоды П. Т. Публики отворено
НОВУ АГЕНЦІЮ
Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпеченъ
на житѣ та вѣдъ огню и граду
у Львовѣ при ул. Театральній ч. 21 (входять ся зъ
улицы Скарбовской).
Полісы аскураційный выставляютъ ся въ языцѣ рус-
комъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ве-
дѣсь по руски. — Ближе можна розвѣдаться въ Адмі-
ністрація "Дѣла". 4256

ДРОЖДЖЬ
признай химичною анализомъ за
вѣдличній и въ уживаню не заводячий
по 1 зр. 20 кр. за кѣлограмъ
поручае и о скорше замовленіе упрасяе
НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
центральна и філіи.
Если бы кому залежало на дрожжахъ Mauthne-
га, можемо и такими служити, однако зъ досвѣду
поручаемъ нашъ высше наведеній. 4257 4—6

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ
Почавши вѣдъ дня 12 жотого 1889 выд ае
АСИГНАТЫ КАСОВИ
4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженіемъ
4½% зъ 90-дневнымъ выповѣдженіемъ
а всѣ находяцій ся въ обѣгу 5% асигнаты касовы зъ
90-дневнымъ выповѣдженіемъ будутъ опроцентованъ
ис 4½% вѣдъ 15 мая 1889. 2218
Передружъ не буде платеній
Дирекція.

Потѣзды зельѣзничй
пѣсла часу такъ званого "середно европейского"
вѣдъ 1-го жотня 1891.
Вѣдхотять зѣ Львова.
Въ напрямѣ до Стрыи: 5:50 рано. Потѣздъ особ. до
Стрыи, Хирова, Новог-Санча, Лавочного, Мун-
кача, Будапешту, Станіславава и Гусятина. —
10:14 передъ полуднемъ. Потѣздъ особовый до
Стрыи, Хирова, Сухой, и Станіславава. — 7:48
въ вечерѣ. Потѣздъ особовый до Стрыи, Лавоч-
ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Ста-
ніславава и Гусятина.
Въ напрямѣ до Черновѣдъ: 4:48 рано. Потѣздъ особо-
вый до Станіславава и Коломыѣ. — 8:40 рано
Потѣздъ повѣшній до Станіславава, Черновѣдъ,
Ясѣ, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по по-
лудни. Потѣздъ особовый до Станіславава, Чер-
новѣдъ, Ясѣ и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ.
Потѣздъ особовый до Станіславава, Черновѣдъ,
Сучавы и Гусятина.
Въ напрямѣ до Белца: 8:49 рано. Потѣздъ мѣшаный
до Белца и Сокала. — 5:40 пополудни. Потѣздъ
мѣшаный до Равы руской.
Прихотять до Львова.
Въ напрямѣ вѣ Стрыи: 8:31 рано. Потѣздъ особовый
зъ Сухой, Хирова, Станіславава, Будапешту,
Мункача, Лавочного и Стрыи. — 3:10 по полуд.
Потѣздъ особовый зъ Сухой, Хирова, Гусятина,
Станіславава и Стрыи. — 11:12 въ ночи. Потѣздъ
особовый зъ Новог-Санча, Хирова, Гусятина,
Станіславава, Будапешту, Мункача, Лавочного
и Стрыи.
Въ напрямѣ въ Черновѣдъ: 6:17 рано. Потѣздъ особо-
вый зъ Сучавы, Черновѣдъ, и Станіславава; —
1:22 по полудни. Потѣздъ особовый зъ Букареш-
ту, Ясѣ, Черновѣдъ, Станіславава. — 7:23 въ
вечерѣ. Потѣздъ повѣшній зъ Букарешту, Ясѣ,
Черновѣдъ, Станіславава и Гусятина. — 11:22
въ ночи. Потѣздъ особовый зъ Коломыѣ, Стані-
славава и Гусятина.
Въ напрямѣ въ Белца: 7:50 рано. Потѣздъ мѣшаный
зъ Равы руской. — 3:45 по полудни. Потѣздъ
мѣшаный зъ Сокала и Белца.
Асѣшъ розкладъ вѣдъ на шляхахъ зельѣзничйхъ
державныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой
станціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжочка
въ форматѣ кашеневомъ по 5 кр. за штуку.
Коліи годинникъ часу середно-европейского по-
казуе годину 12-ту, то всказуе годинникъ: въ Чер-
новѣдахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ
12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ
12:06, въ Празѣ 11:58. 2238

Прихотять до Львова.
(Пѣсла годинника львовского).
Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано потѣздъ особовый
— о год. 4 мин. 3 по полудни потѣздъ повѣш-
ный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ потѣздъ мѣша-
ный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ потѣздъ осо-
бовый.
Зъ Подволочиска: на дворѣхъ Подзамче: о год. 2 м.
33 въ ночи потѣздъ мѣшаный — о год. 2 мин. 8
по полудни потѣздъ повѣшный — о год. 7 м. 1
вечеромъ потѣздъ особовый.
Вѣдхотять зѣ Львова.
До Кракова: о год. 4 м. 20 рано потѣздъ особовый; —
о год. 7 м. 20 рано потѣздъ особовый; — о год.
2 м. 28 по полудни потѣздъ повѣшный; — о год.
8 м. 30 вечеромъ потѣздъ особовый.
До Подволочиска: зъ двѣрца Подзамче: о год. 10 м
15 передъ полуднемъ потѣздъ особовый; — о год.
4 м. 22 по полудни потѣздъ повѣшный; — о год.
11 м. 5 въ ночи потѣздъ мѣшаный. 2238

Кнайповка
гортѣвка зъ зѣля лѣчничного
патра Кнайпа
Цѣна фляшки 1 зр.
Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.
Хоръ пить по ложѣ зъ водою.
Выключный складъ
въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского
магістра фармации
у Львовѣ, ул. Коперника 2.
На провинцію выслае ся
наименше 2 фляшки вѣдворотною
почтою. 4215 13—60

Въ Станіславовѣ
при улиці Галицкой
можно купити
Рожъ высокопенный, 2 и 2½
метровъ дуже сильный по 60 кр.,
низій по 50 и 40 кр.
Яблони по 35 кр.
Виноградну лозу по 25 кр.
Черехи по 35 кр.
Деревъ 4-лѣтній 40 кр.
Півы родючі по 35 кр. — півы
малы 100 шт. 3 зр.
Слизы по 35 кр.
Малины, порѣчки, вѣпрны по
10 кр. штука. Шпирогова роса-
да, копа 60 кр.
Гвоздики 2-лѣтній, штука 10 кр.
Побѣйше саджанки яриы
и цѣтовъ, насѣны буряковъ
обердородскыхъ 50 кр. кѣло.
Китицъ и вѣдъ та всякій де-
корацинъ якъ найдешевше.
Поручае
А. ШМІДТЪ
огородникъ.
Выѣздитъ также заводити
огороды. 4249 3—6

РУССКІЙ СПѢВАНІКЪ
накладомъ "Товариства Просвѣтъ"
ул. Вѣрменска 27. Мѣстны въ собѣ
въ 9-ти аркунахъ болѣешихъ на ве-
ликовѣмъ паперѣ 265 пѣсенъ на 288
сторонахъ. Пѣсенъ тѣхъ суть то перлы
поэзіи руско-украинской, найва-
дѣйствѣйшихъ нашихъ поэтовъ, якъ
Шевченка, Федьковича, Млаки Гу-
малевича, Маркисяна и Володиміра
Пашкевичѣвъ и премной найдобѣр-
нѣйшій народный пѣснь. Найзнаме-
нитѣйшій рускй композиторъ уложив-
шій до нихъ музыку суть по правѣ
сторонѣ пѣсенъ подѣлились. Цѣна
40 кр., оцранный 50 кр. на пере-
сылку 5 кр. — При закупкѣ 10-ти
примѣрниковъ въ канцеляріи То-
вариства даеся 20% рабату. Набути
можно ихъ также по всѣхъ
книгарняхъ Галичины и Буковины.

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.
Издаеся Иванъ Балий. — Одавательный редакторъ Михайла Струсовичъ. Члѣнъ въ общ. Черкашской.
Въ друкарнѣ: г. м. Шевченка, подоъ зарядомъ К. Водяного.

AU BON MARCHÉ
PARIS.
NOUVEAUTES
Maison Aristide BOUCICAUT
PARIS.
Магазинъ Nouveautés, сполучаюцій у всѣхъ своихъ товарахъ
наибогатѣйшій и найдобѣйшій выборъ.

Фирма AU BON MARCHÉ має честь подати до вѣдомости ша-
новныхъ Дамъ, що якъ каталогъ свѣжихъ товаровъ лѣтнього сезо-
ну саме теперъ вышшовъ и пересылае ся теперъ всѣмъ особамъ на
жаданье франко и даромъ.
Розсылае ся также на жаданье и франко рознородный взоры
всѣхъ своихъ матерій, а также альбомы зъ моделями своихъ до-
бѣрныхъ товаровъ.
Фирма AU BON MARCHÉ постѣдае вельми богату рознород-
ность товаровъ и подае такъ зъ огляду на самородность всѣхъ сво-
ихъ товаровъ якъ такожъ и дешевѣсть цѣны безперечный узнаній
користи.
Фирма AU BON MARCHÉ розсылае товары до всѣхъ краѣвъ
и веде переписку у всѣхъ мовахъ.
Усѣ замовленія до 25 франковъ (окромѣ мебѣль и замкне-
ныхъ знарядѣвъ) пересылае ся безъ оплаты порта. "Ввозове мыто
поносить покупецъ."
Фирма AU BON MARCHÉ (Paris) не має ані філіи ані засту-
пниківъ и проситъ своихъ покупателей, чтобы стерегли ся такихъ про-
давцѣвъ, котры зло ижываютъ ея титулу.
Магазинъ AU BON MARCHÉ а найболѣе, найлѣпше урядженъ и
найлѣпше зорганізований въ цѣломъ свѣтѣ: въ нихъ а все, що
только може бути позиточного и удобного и комфортабельнаго для жѣтї
и суть зъ той причини одними зъ достопадиностей Парижа

ФАБРИКА РУКАВИЧОКЪ
вѣдзначена на красныхъ выставкахъ
дипломомъ почетнымъ и державнымъ медалемъ
И. Н. СПОЖАРСКОГО
у Львовѣ при ул. Галицкой ч. 20
поручае ся ласкавымъ взглядамъ лишь зъ власными
выробами рукавичокъ, та зъ всѣякими рукавични-
чими работами. По стальныхъ и умѣренныхъ цѣнахъ.
4241 4—6

! На Свята Великодній!
ТОРГОВЛЯ
МИХАИЛА ДЫМЕТА
У ЛЬВОВѢ
поручае по цѣнахъ умѣренныхъ, стальныхъ и совѣстныхъ
Евангеліоны нового выданія, оправий въ оксамитъ
въ прехорошихъ солидной работы оковахъ позолоче-
ныхъ вѣдъ зр. 55 — 150. Плащеницѣ на полотнѣ
вѣдъ зр. 18 до 42, зъ шовковой матеріи вѣдъ зр. 48 —
128. Дальше: Артосы, Фелоны, Стихарѣ (альбы), Ка-
дильницѣ, Хресты на подставѣ, ручий и процесіональній
Лѣхтарѣ, Патрицій, Науки бронзовы и кришталевѣ,
Образы, Свѣчники (канделябры), Хоругви и Фаны, Ча-
шѣ золоченъ, зъ хиньского сѣбра и зъ чистого сѣ-
бра, и прочій церковный знаряды. 4232 6—6
Книги выданы Института Ставропольского по тѣхъ са-
мыхъ цѣнахъ. — Высилка вѣдворотною почтою.

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признанія
и дипломъ гонорарный
на всесвѣтній выставѣ въ Антверпін
за неаровнаий
Выробы косметичній, Тоалетній и Парфумерій.
Антилентіа. Пѣнякій артикулъ тоалетный не може мти въ
заводы що-до успѣху и доброты зъ Антилен-
тіаю. Се средство, одержане въ одѣвжующихъ субстан-
ціи, ухилае въ короткомъ часѣ всьязки, плямы печѣ-
ковы, близны и т. п., надае мѣдѣрь свѣжу бѣлѣсть, свѣ-
жѣсть и мѣжнѣсть. — Цѣна 2 зр.
Піліптонъ волосю свяному и сполувѣдому по кѣлѣкоразо-
вѣмъ ужитю привертае красну барву. ПІЛІПТОНЪ
не фарбуе, лише блѣднѣе волосю, котре подъ вѣлыкомъ
сего блѣдного средства: блѣднуе первѣтну барву, мя-
кѣсть и бѣжѣсть. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.
Валентинъ найислѣдѣе выдѣланье волосю вѣдержуе, цѣ-
пѣтѣмъ волосей взмѣняе и до вѣтворенія та
поросту волосю побуждае. Цѣлый флаконъ 3 зр. Пѣвъ фла-
кону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ
не мѣстятъ жадныхъ металевыхъ примѣшкѣвъ, есть се найчи-
стѣйша и найлѣпшѣйша мучка растенина, примѣно приплатѣ до
лица, надае краску, природу бѣдѣ тѣ и есть неоцѣненнымъ сред-
ствомъ до глѣниной окрасы лица
Пуделко мале блѣлого пудру 80 кр., цѣле 1 зр., зъ лебеди-
комъ 1 зр. 50 кр. Рожевый для блѣдинокъ и кремовой для
платинокъ и брѣвѣтокъ, мале пуделко по 70 кр., бѣдше зр. 110
зъ лебедикомъ зр. 160 3748
Вода фіялкова. Усувае зъ лица прищѣ, лишай, угрикѣ,
морщанки и долиае бѣсовъ. Лице бѣдѣе же выбѣлое и вы-
мѣжнѣе. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичное бѣдзначае ся надѣвжующимъ итѣжи-
мѣдѣмъ вымывае на нашѣмъ, не допускаяе розпачѣтѣ
рукамъ и лицу дуже добре очыщуе шкуру. Ухилае всь-
язки и жѣсто-бурій плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.
И. ИГНАТОВИЧЪ
у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперникъ ч. 3,
и улиці Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконницѣ ч. 20,
и въ Черновѣдахъ Ринокъ ч. 2.

ч. 640.
Оповѣщеніе.
Вѣдъ 1 мая с. р. почавши
бюра касы щадничой мѣста Тер-
нополя будутъ отвореніи для пу-
блики щоденно зъ выимкою не-
дѣль и дѣвѣвъ свѣточныхъ вѣдъ
години 9-той передъ полу-
днемъ до години 1-ой зъ
полудня.
Въ годинахъ пополудневыхъ
каса буде замкнена для П. Т.
Публики.
Тернополь дня 7 цѣтня 1892.
Дирекція касы щадничой
мѣста Тернополя.

ПЧОЛЫ
40 до 50 пѣвъ въ двѣхъ
рамковыхъ на продажъ.
Бановскій, — Бортники.
4260 1—4

МАШИНЫ ДО ШИТЯ
ЗИНГЕРА
зъ найлѣпшихъ фабрикъ загра-
ничныхъ помимо величезного цѣ-
справдаею лишь полными ва-
ционами
Продаю рѣчно 800 штукъ
(безъ лѣнтобъ або факторѣвъ.)
Раты тѣждевъ 1 зр., мѣсячній
4 зр., готовкою 10% дешевше.
ИОСИФЪ ИВАНЦІЙ
Львовѣ, Готель Жоржа, Філія
въ Краковѣ Ринокъ 25.
Прому жадаѣ цѣнахъ. Про-
шу о ласкавъ замовленія.
4187 15—?

РУ-
кавички всякого рода;
Бандажъ руптуровый
и всьихъ выробы рукавичный
поручае найдешевше
Павло Лянгнеръ
передъ тѣмъ
Браты Лянгнеры
Львовѣ, улиці Галицка ч. 16.

Поручаеся обильно зао-
смотреный 4113 12—12
МАГАЗИНЪ
и робѣтню обуви
дамской, мужеской и дѣточой
КАРОЛЯ
ЯВОРСКОГО
У ЛЬВОВѢ
улиці Батерія ч. 20
въ готели Швайцарскомъ.

ШАНОВЕ
що терпѣть сексуальну слабѣсть
нехай жаждаютъ иллюстрацію
брошуру о патентованомъ у всѣхъ
державныхъ, и пѣсла проф. Вольфа
конструированомъ гальв.-электр.
апаратѣ "Рефлекторъ" для влас-
ного ужитю. Затарантовано не-
шадѣе ношеніе на тѣлѣ. Дуже
много лѣкарѣвъ випробували, при-
поручали и ординували се сред-
ство. Выгодно можна сховати въ
книжнѣ. Брошура тратѣе 10 кр. мар-
кою высилаетъ Theo Hermann
Elektrotechniker, Wien I. Schu-
4184 1erstrasse 18. 7—23

Розсадки й лѣсны насѣны
стараню опакований, розсылае за
завдаткомъ почтою або вѣдѣ-
ницію
Лѣсництво Забѣвъ подоъ Черновѣ-
І. Насѣны за 1 фунтъ = ¼ кѣло:
Сосны звичайной (Pinus sil-
vestris) зр. 1-20
" американской (P.
strobus-Weymutha) зр. 3-60
" черной (P. austriaca) зр. 1-20
Смѣречки зр. 80
Модеревы зр. 90
Акаціи зр. 30
Березы зр. 50
Вольхи зр. 55
Ясени зр. 15
II. Розсадки: сосна звичайная
1-рѣчна 50 кр., сосна черная рѣч-
ная 50 кр. (розсадки сосны 2 и
3 лѣтнихъ не продаемо, бо они
нѣзко неурядисты до култур).
Смѣречка 2, 3 и 4 лѣтняя по 1, 150,
и 2 зр., модерева 2, 3 и 4 лѣтній
по 2, 250 и 3 зр., береза 3 и 4
лѣтняя по 250, вольхия 2 и 3
лѣтняя по 2 и 3 зр., акація 1 и 2
лѣтняя по 250 и 3 зр. Скатогія (бѣ-
ла тернина на живоплоты) по
10 зр. за 1000 штукъ.
(Адресувати по польска, бо мѣ-
сцевѣе въ захѣдній Галичинѣ.)
4207 15—20

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в „Діло“.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, в Вроп газети у. Кароля Людвіга 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

„Буковина“ про переведені вибори.

Органь буковинських Русинів „Буковина“ умістив по переведенні виборів до союму буковинського земства статтю, з котрою годить ся намъ оббзати наших читателів.

„Буковина“, констатуючи насамперед, що Русини по довгих заходах у тяжкій боротьбі здобули одного посла більше [з садибурского округу, де вибрано д-ра Стодого на місце бар. Мустаца], такъ відзиваєсь о томъ факті:

„Сей малий здобуток мусить кожний світлий патріот повітати яко водрадий факт, бо-ж сей факт свідчить безперечно найкраще о томъ, що буковинська Русь поступила в передъ в розвою свого політичного життя. Але все-таки годить ся сказати, що при сих виборках пошановано права буковинських Русинів або бодай не заподіяно Русинамъ разачи кривди. Протинно, на превелику шкоду буковинських Русинів ба навіть — на шкоду природного мирного розвою нашого краю і на шкоду нашої держави — укорочено і при сих виборках в справі способів ах права, бо назинено в чисті руських округахъ Вижниця-Путилів і Станіславів на заступників чужих людей, що цілкомъ не задовали собі праці пізнати станъ нашого народу і его природні прикмети, — що не задовали і певно не задовдуть собі праці пізнати природні способи, якими можна бм адвагута наш всімъ заведбаній і у-посліджений народъ, — що не мають ні водповідного знання, ні доброй і щирої волі за-становити надъ способами, якими бм можна бодай приблизити наш бідний народъ до того стану, щоб і він мігъ користуватися запоручених конституцією правъ і тимъ способомъ зрівняти ся зъ другими власнотійшими народами нашої держави. А що ще гірше, в тихъ округахъ назинено, нашімъ селянамъ такихъ послбв, що яко дідатч мають свои кастові інтереси, котрі протинні інтересамъ нашихъ селян, длатого ті послбв, і при найліпшій волі, не будуть могли о-внство заступати справи виключно селянські овиохъ виборчихъ округів...“

Руські патріоти — вже дальше „Буковина“ — не вороги другимъ народів, ні Волохів, ні Поляків, не відбравати належнихъ имъ правъ, а тільки на констатуватій основі „рівне право для всіхъ“ старають ся придбати для свого народу те, що ему належить ся після правъ божихъ і людських. А тільки справедливість і совість тыхъ чинників, котрі керують долею народів, зможе в мирний спосіб справдати для всіхъ народівъ марне суспільне пожертвє, справедливий суспільний порядок і загальний добробут, який зъ давна тьпати ся Швайцарія. Однакж того не буде дот, доки пра-

вительства і бблйшсть заступників народнихъ буде, якъ досі, опиратись на застарілихъ, уже пережитихъ засадахъ упривілежованихъ станів, поки чоловікъ буде після тыхъ засадъ починаєсь вбдъ баронів і графів, а маса народівъ уважатись буде лише за инвентар, за бездушну худобу. Доки се буде, то вбл сойми і парламенти повстануть лише публіцистичними аренами для попусу голословнихъ фразамъ, дорогою забавою для зарозумілихъ мудрацелів, зборомъ самолюбнихъ интригантів...“

Найбільша провина за те спадає на правительствя, оплачувані всімъ горожанамъ для загального добра, а не лиш упривілежованихъ класів. Длатого правительство повинно стяти по надъ партіями, берегти констатуватій засади „рівне право для всіхъ“, щиро і совістно старатись о розвій всіхъ народів, предавати шкдів другимъ отже і несправедливий абага неситихъ людей, забати агресивнихъ народів, а всімъ силами підпомагати ровній слабшихъ народів, бо-ж державний організмъ тільки тогдъ може бути здоровий і сильний, коли всі складові его часті зможуть природно розвинути свою силу...“

Ніяка брутальна сила не спинить правдолюбного стремління до справедливихъ суспільнихъ порядків, яко до найвищого людського идеалу — і зъ такимъ стремліннямъ вступають і ново-выбрані послы руські до сойму середъ аничьнихъ тяжкихъ політичнихъ і суспільнихъ відносин.

Соймъ же буковинський — пише „Буковина“ — бувъ в дотепершнімъ своїмъ складі для Русинівъ тымъ більше некористний, що дотепер вбл одинъ Русинъ не засвідчавъ ані в краєвбій видбл ані в краєвбій шкдній радб. Отже найважнійшою задачою руськихъ послбв, буде постаратись, щобъ Русини мали свого заступника в краєвбій видбл і в краєвбій шкдній радб, бм лише черезъ протину в здоровій громадській порадб зможемо дингати нашъ народъ, а до сего потреба власної контролі в краєвбій видбл і в краєвбій радб шкдній...“

Загальні збори членів філії „Просвіты“ в Самборі.

[Письмо з Самбора.]

Дня 7 н. ст. цвітня 1892 о год. 1-бй по полудні відбули ся другі загальні збори філії „Просвіты“ в Самборі. Хотий тепер не конче годна пора для нашихъ хлбборобів, збрало ся по-надъ 50 членів-селян і кількацять осібъ зъ інтелігенції духовної і світської.

Збори відерувъ [зъ причини, що голова філії сов. Рохевичъ бувъ перешкоджений]

дубъ — поучують о великихъ і вичнихъ змінахъ, якімъ піддаються творы природи, на-строюють духа подумати о безконечній могутности силъ природи!

Въ партері містять ся лтворючъ комнаты, в котрыхъ гр. Волод. Дядушницький перебувъ половину свого дйального життя. Саромне земліне лжко, вкритє килимкомъ руськимъ, надъ нимъ хрестъ мосажний роботи гуцула Мегаденюка, густо розвішений по стінахъ типичні і краєвиди, виконані найкращими артистами краю, а дотикаючі переважно руського народу, множество виробівъ глинянихъ, поукладанихъ по всіхъ столахъ та закутках, величезна пичъ гуцульська, роботи пок. Бахминецького зъ Косова, та друга роботи пок. Шостональського зъ Сокаля, килими руські, що вкривають стбл і помістї, моделі хат, конячцє, шафи зъ множествомъ книжокъ зъ поля природознайства і етнографії, часописи того-жъ змісту, розложені на просторбій столб — все те вказує, що ти не вбл сальонъ графа, але вбл комнаты пристрасного любителя простоты і чоловіка великого науни. Се sanctissimum Гро Експ. гр. Володимира Дядушницького. Приступъ сюды дозволений лише близькимъ друзямъ та почитателямъ его замишляв і знавства. Тамъ кресъ і скарбъ Михалковецкій, знайдений року 1883 в землі в Михалковцяхъ коло Устя надъ Днестромъ, зложенний зъ корони, параманів, бовтиць і іншихъ окрасъ королівської шати, все зъ чистого золота і представляє вартбсть превелику, неоціненну. Про сей великий і одиний на світб скарбъ, неозначений ще, який часбвъ далекихъ вбл сягає, розказують лише немови у легендб, бо мало хто, навіть зъ тыхъ найближчихъ, мавъ частє бачити его. До сахъ комнатъ притягавъ робітня, де випихають звтрати та приготавляють ихъ до установленя вбл озаиченбмъ.

Праворуч вбл партері мешканьє вустоша музейного, а позаду службъ.

II.

Вбл хлбтці сходовій, що веде на першій в другій поверх, виднбсь бжстъ пок. Осина

заступникъ головы о. Боберекій парохъ зъ Ваневичъ. Вбл довбій прегарбій промовб пред-ставивъ вінъ і пояснивъ членамъ всі користи і обовязки, які на насъ накладає новий статутъ „Просвіты“. Нові статуты були і головною причиною скликання сихъ зборівъ, бо давний видблъ бувъ вибраний, коли ще об-визувавъ старий статутъ.

Вблтакъ выбрали збраний на проводника зборівъ п. Василя Свйецкого, пенсіонованого ц. к. контролера і власнителя реальности вбл Свйцб, а той покликавъ на секретаря о. Николая Несторовича сотрудника вбл Самборі.

Проводникъ зборівъ удбавъ голосу о. Боберекію, а той вбл першій промовб поставивъ широку мотивованє внесенє, щобъ загальні збори поручили новому видблову старатись о своїй добб, — а именю скликати ширшій кругъ патріотівъ і старатись о осно-ваннє „Народного Дому вбл Самборі“, — дальше о закладаннє читальнб зъ краєвб-цями.

Надъ внесеннємъ о. Боберекію вивязала ся довша дискусія. П. Пласкачъ годивъ ся на се внесенє, визнаючи перевбдченє, що тымъ способомъ піднесеть бм Русини вбл Самборі. П. Іванъ Михасъ, начальникъ громады зъ Морозовичъ, вблсь, щобъ священики заявили ся збранимъ складомъ на „Народний Дбмъ“ по церквахъ і жертвували на те бодай часомъ ленты зъ акаєнту. — О. Мелникъ зъ Беребівъ і о. Боберекій заперечили, що священики радо на те вгодять ся.

П. Григорій Дзундазъ вбл довбій патріотичній промовб поббсь, що всякі складки не доведуть до цбл, коли мы всі не прийдемо до самопбзнання, і зарбвувати членівъ, щобъ кожний уважавъ за свій обовязокъ придбати „Просвіты“ бодай по кількохъ членівъ, а тогдъ буде „Просвіта“ числати десяти тисячъ членівъ. Видбл філії повиненъ старатись у центрального видблу, щобъ, о скбл-ко можна, книжочки товариства роздаровувати поміжъ народб, а люде читавші разъ ті книжочки наберуть самопбзнання і будуть вступати вбл члены „Просвіты“.

П. Михасъ вблсь, щобъ віднеслись до видблу повітового, абы той призначувавъ якусь квоту на закупку книжочокъ „Просвіты“.

Вблтакъ збори ухвалили одностано внесенє о. Боберекію, щобъ новий видблъ старавъ ся о власну хату для філії „Просвіты“.

Зб справозданя видблу, відчитаного п. Соновськимъ, виходить, що видблъ за часъ свого діяльничества урядована не мігъ вбдъ разу розвинути ширшої діяльности, а то тымъ більше, що кількохъ членівъ видблу за-для рівнихъ перешкодъ не могли брати більшого удбл вбл праці, а ревний членъ видблу п. Стахура опустивъ Самборі. Все жъ таки предивно сто і кількадесят членівъ філії „Просвіты“, члены видблу брали удбл

Предплата на „Діло“ вбл літер. додаткомъ вбл Австрії: на границб: 24 ар на цілий рокъ . . . 18 ар. на цілий рокъ . . . 12 ар на пблв року . . . 9 ар. на пблв року . . . 8 ар на чверть року . . . 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 1 ар. 50 кр.

у Львові: на цілий рокъ . . . 16 ар. на пблв року . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція підъ ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вбтратять ся лише на попереднє вбтерешє. — Редакція неопечатані вблнб ббл вбтратять. Поодинокє членб коштує 8 кр. а в. Оголошеня приймають ся по цілб 6 кр. ббл одинокє стрбчки вбтерешє вбл рубр. „Надбсладє“ по 20 кр. а в. Подписи числять ся по 10 кр. ббл стрбчки.

вбл вечеркахъ уряджуванихъ сусбдними читальнями, а вбл послбднімъ часб два бблшій села, Кульчичі і Бережниця, внесли заходомъ видблу подання до намістництва зъ статутами читальнб „Просвіты“. Коли передъ рокомъ книжочка „Просвіты“ дуже рбдко можна було вбл Самборіній подббати, то нинб по-надъ 1000 книжочокъ вбл короткбмъ часб розббилось поміжъ народб, а вбненє зерно принесло певно добре живнє.

На внесенє о. Несторовича удбавли збори уступачому видблову абсолютнє.

Вблтакъ приступлено до вибору нового видблу. На внесенє п. Пласкача зъ Бережницб стали вибраний ціл: 1. Николай Боберекій парохъ зъ Ваневичъ, 2. д-ръ Винкентій Хлопецький адвокат вбл Самборі, 3. о. Николай Несторовичъ сотрудник вбл Самборі, 4. Іларіонъ Грабовичъ учитель гімназії самборської, 5. Володиславъ Слюзаръ професоръ гімназії самборської, 6. Іванъ Михасъ начальникъ громады Морозовичъ і 7. Романъ Соновський аскултантъ судовий. Яко заступники видбловихъ: 8. Стефанъ Кульчичий господар вбл Кульчичахъ, 9. Володимиръ Хлопецький власнители бблшій пошлості вбл Бережниці і 10. Григорій Дзундазъ канцеляристъ судовий.

По скбнченнхъ нарадахъ мавъ о. Сабарай прекрасний відчитъ о садбвничбхъ зъ експериментами. Відчитъ той годивъсь бм видрукувати.

Цбл збори відзначались не тільки спокоемъ і тактомъ вбл веденн, — але се валежитъ ся подбати п. Свйецкому, — аде і великимъ заинтересованнємъ селян. Мавмо надб, що новий видблъ, вибраний вбл цблбмъ слова значнєю добрно, поведе вбл томъ роцб філію „Просвіты“ на славу і пожитокъ руського народу!

Справи соймові.

На послбднімъ засбданн соймовбмъ, вб суботу ввечеромъ, мало буги ще 40 справъ по-лягодженихъ, але якъ мы вже згадали, дбш-шовъ порядокъ денний лишъ до 13-тої точни, а прочі справи прийдуть підъ наради сойму ажъ слбдуючон сесії. Для перегляду подаємо нинб, якй справи полагоджено, а якй вбл-шанъ вбл порядку денного.

Ухвалено після внесеня комісією бюджетов, призначити для д-ра Смолякъ, професора краєвбського університету, по 1500 ар. річно вбл трьохъ дальшихъ рокахъ на историчній розббдб вбл архівахъ ватчанськнхъ.

Комісія шкбльна, здаючи справу зъ внесеня пос. о. Свйцького що-до зміни на-струкція для місяцевихъ радъ шкбльнихъ, поставила внесенє: „Выває ся правительство, щобъ змінило, вбглядю доповнено інструкцію для місяцевихъ радъ шкбльнихъ зъ 5

Музей имени Дядушницкихъ.

I.

Підъ н-ромъ 18 при улиці Театральной у Львові заносить ся двоповерхова камениця, — се музей имени Дядушницкихъ, що збудованъ заходами Гро Експ. гр. Володимира Дядушницького, потомка колишньої знатної шляхти руської.

Молодий гр. Володимиръ Дядушницький ще зъ малюлюбивавъ ся збирати предметы природи, особливо птахбв. Вб-разу помішувавъ ихъ вбл одинакій шафб, а потбмъ призначивъ на се одну комнату. Олббл, вбл міру, являє зростало его замкнуванє і знавство природи, збблшувалося і число тыхъ комнатъ. Коли жъ зъ часомъ, наслідуючи природу, грасъ приглянувся і чоловічій середб той природи, авернувся вбл до богатихъ скарбівъ домашнього промыслу на того руського люду, — тогдъ вже оказалась потреба вбддати цілу простору каменицю на предметы природи і етнографії. Такъ повстанє заходомъ і коштомъ одного чоловіка вбл несповна підъ сотні ровбвъ музей, котрий, зберігаючи всі скарби природи нашої землі і неоцінені, нинб що-разъ бблше затриваючі ся скарби домашнього промыслу нашого люду, ставъ найкрасшою оздобою краю і наравъ значний все-світнєго.

Вб просторихъ снйкахъ музею сего праворуч вбл лтворючъ установлєні вблнбтчъ нашої землі, пристарій дуби, смереки, грабы, та оза-зъ фантастичного ихъ розросту, цбл пнб за-навислого дерева, підвєний скарбъ камбня і го вуля зъ околнцъ Ноносельцб, Яворжиза і т. д. — настрокі духа поважно. Ты чуєшь, що входишь до святилищъ, вбл котрбй творы природи найкрасше поучують тебе о той могутчій силб, що такъ сплела твоє життя зъ життємъ тыхъ творівъ, котрє править ою і цблбмъ світломъ! А видъ тро угдъ найвищого, котрого прищець коловъ урачаєть землю своєю зеленнєю, своїми цблтами та роскбшнимъ гаузамамъ, якъ і той теперъ повалений

гр. Дядушницького, котрий захопчувавъ молодого свого сына, гр. Володимира, до збирания предметівъ природи і котрому „трагичного исхода“ присвячують сини, основатели музею.

На просторбій стблб клбтки сходової розвішена величезна мапа Галичини, виготовлена заходами гр. Володимира на всесвітнєму виставу вбл Парижб. Мапа та немовъ заповбдає оглядачівъ, що тутъ, вбл томъ музею, побачити лише те, що вьтворило земля і людь виключно того краю. Длатого і нема тамъ нбтбвъ, крокодилівъ, слонівъ, струсбв, колббровъ і т. н., а лишъ те, що носить та живить нашъ край — скарби рбдної нашої землі.

Увійшовши на першій поверх, находимось посередъ безчисленнихъ окладівъ птаств, уставлєного вбл великихъ осклєнихъ шафахъ. Тутъ они всі вбдъ велата орла до волового ока, тутъ і писклята ихъ, тутъ чепурні качорки поббчъ смирныхъ качокъ, та велати болотай — журавлі. Тутъ чорай і бблй крупи, такий-жъ ворони, воробб, пугачъ, ластівки, оклади незвичайно цбнай за-для невдастивон барвы свого пбра; тутъ кулакъ довгоногий, к котрому висадилась обмиста туля на ножд, та богато пишнихъ окладівъ — всбхъ до 2000. Видъ вбл величбкій бббній сала заставляє прохожєго. Що се? Сорока сидить на гбвдб, а тамъ зновъ вьставляє голову зъ дула дятлика, а ту плаває гбвздо дикон гуса украше-не вбхами трбщ, ось гбвздо синички, а ось красавцб... Вхлдишь осторожно, щобъ не спблхати ихъ зъ гбвдб, та не вбршишь очей, коли побачишь ихъ згоду та сулокб! Такъ удатно, живцюмъ зъ живихъ знати ті оклади! Не хабувъ тамъ вбл одного гбвда, почавши вбдъ орлиного, застелєного на верхку стрбжоні склади, ажъ до жайворонкового, притисненого вбл доложокъ землі, щобъ укритась зъ писка-тами вбдъ ока ворога. Ббл тамъ і найшудер-нбйшій гбвдазъ ремазя, що асанцює немовъ торбниязъ зъ тоненькою галузю. Всбъ а всб, вб одного не хабувъ, а у всбхъ і свої повладки, а поббчъ нихъ журлива матб, бачить ся, роз-вужує свою долю та бажавъ лучшон дбгати свбтлмъ...

Вб дальшихъ чотирохъ комнатахъ вбстать ся звыжъ 200 осучихъ. Медведб, рись, вовка, оленб, бобры, дикй свинб, вьвбрки, мыши, лиляки і инші заповнюють уставлений вб великихъ осклєнихъ шафахъ великий просторій комнаты. А по вблнхъ причблкахъ ромб-щеній рбзновродній прецбквай роги пережувачихъ. Зборомъ особливихъ ихъ розростбвъ по-величавсь-бмъ і першорядний музей свтловий, не агадуючи вже про шафу зъ рисями або медведями, якихъ і Братислвський музей не мав! Поббчъ старихъ звбровъ бачимо тутъ і молоді, дбкуда такй ще сльпеный та роменый, що воздуть ихъ не провбвввб, ще не носила ихъ земля, а лишъ матбръ. Поручъ ихъ оди-лбтцб і бблшій. Поббчъ нашихъ сбрыхъ зай-цбвъ бачимо тутъ же і ббл та чорай.

Майстерська поза якъ осучухъ такъ і птахбвъ надає имъ видъ живихъ — і нако-лб-бъ мы не находимось вб музею, певно не повбрили-бъ, що се вже неживі, а випхані звбтра.

Дальшй комнаты заповнюють шафи зъ рыбами. Ббл тамъ і велитъ нашихъ рибъ — осетръ, вб сумъ, і величезний корбб, і чечуга, всбъ а, не хабувъ, і найменшого елбнцєка, — а всбхъ по-надъ 350.

Вб величбкій слбхъ у спірітусб переходивъ жабъ, ящбръ, вужб, черепахъ та нєра рыба и друхъ.

Дальше йдуть комахи зъ ихъ цблбмъ розвбмб. Вб особливихъ глибокихъ осклєнихъ рамахъ представлений всякій шадб, яв они та ихъ червани роблять по лбсахъ, огородахъ, на рбзновроднихъ ростинахъ.

А дальше йде комната зъ найдрббнйшими звбрами, що проживають у водахъ. Тутъ і тисячб систематично уложєнихъ комахъ, — всбхъ поверхъ 35.000. Тутъ і повно гбвдъ дикнхъ цбблб, ост, змєлчбвъ і пр., — гбвдъ будовы штучнон, якон чоловікъ на вб силб виконата.

Дальшихъ три комнаты заповнюють за-сушені рослины, — мбжъ ними величон варт-ности науковн збривнбтъ рослинъ пок. Лобар-жевського.

(Далше буде.)

100 марокъ изъ немецкихъ	57 90	58 90
------------------------------------	-------	-------

Другихъ предудитѣль.

1. цѣна 1892.

до 10-20 до 10-60, жито 8-75
до 7-—, овесъ 7-— до 7-60,
0, вика 8-75 до 6-25, рѣпакъ
ика 8-— до 9-50, конюшина чер-
—, конюшина бѣла 50-— до
шведска 50-— до —, хмѣль
за 56 кѣль у Львовѣ, оковита

Львовѣ 10-25 до 10-60, жито 9-
—, овесъ 6-50 до 7-—,
10-50, вика — до —, рѣпакъ
0, хмѣль — до —, конюшина черво-
—, конюшина бѣла 65-— до 75-—
шведска — до —.

Львовѣ 10-25 до 10-75, жито
9-25, хмѣль 6-— до 7-05, овесъ 6-25 до
горохъ 6-— до 11-—, вика — до —,
10-90 до 12-40, хмѣль — до —, коню-
на червона 45-— до 65-—, конюшина бѣла
— до 72-—, конюшина шведска — до —.
Львовѣ 10-50 до 11-10, жито 9-15
до 9-55, хмѣль 6-50 до 8-—, овесъ 7-25 до 7-85
горохъ 6-70 до 12-—, вика — до —, рѣпакъ
11-30 до 12-75, хмѣль — до —, конюшина
червона 51-— до 66-—, бѣла 55-— до 75-—,
конюшина швед. — до —.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошанъ

отворивъ канцелярію адвокату
въ Буковинѣ 4230 14-20
при улицѣ Корольова доми Блотрайга.

Вже печатає ся осмий выпускъ сочи-
нени подъ заголовкомъ:

Життя Святыхъ

гр. нат. Церковно почтанныхъ на каждый день
въ році.

Цѣле сочиненіе буде обнимати 115 друко-
ванныхъ аркушѣвъ звичайного формата (въ 12 ви-
пускахъ по (9—10 аркушѣвъ друку) або въ IV
томахъ и укрѣпчати ся друковати въ протягу 1892
р. Премумерата на цѣле сочиненіе (зъ почтовою
пересылкою 8 ар.; по выкупуванню всѣхъ выпу-
сковъ) буде цѣна сочиненія подвысшена на 10 ар.

4208 4-10
Иларіонъ Гмитрыкъ
профессоръ религіи въ ц. к. гимназіи въ Самборѣ.

Экстрактъ олійку до ушей

ц. к. секундарія д-ра Шинки, признанный цѣлю-
щимъ бѣдъ многихъ знаменитыхъ лѣкарѣвъ кра-
выхъ и сараничныхъ, бо лѣчить всяку глухоту
(не зъ уродженія), шумъ въ ушѣхъ, стрѣланье и
т. п. цѣлкомъ усуває. Кушувати можна по 1 ар.
50 кр. въ антикахъ: д-ра Карола Миколаша и
Жаки Рукера у Львовѣ; Виктора Редика въ Кра-
ковѣ; Віліама Бельдовина въ Черновцѣхъ;
Стан. Павловскаго въ Тернополѣ; Ром. Якубовскаго
въ Новомъ Санѣ; Адольфа Байла въ Станиславо-
вѣ; Льва Гертнера и Войтѣха Коморовскаго въ
Стрыю; Карола Марша въ Самборѣ; Генр. Капа-
нога въ Тернополѣ; Павла, Stephansplatz и Твер-
дого Marienbillerstrasse 105 у Вѣдн. — Правдивый
экстрактъ лишь у флаконахъ зъ вытисненою на-
писью: K. K. Secundararzt Dr. Schepke Wien. — За
надѣсланіемъ впередъ 1-70 ар. розсылає ся въ цѣ-
24—24 лѣй Австро-Угорщинѣ платно. 4083

Рожѣ огородовъ

въ разныхъ родахъ и крас-
кахъ, ушляхотненій, повий,
водѣ 1 до 2 метрѣвъ высока,
однорѣчій по 40 кр., дворѣчій
по 50 кр., тридѣчій по 60 кр.,
высѣває за побраніемъ по-
чтовымъ 4255 3-3

Валентій Сальва

огородникъ въ Стрыю.

Новы униформы

для урядниковъ державныхъ зѣлѣницъ
могутъ въ п. урядники одержати
въ зѣлѣной бѣдѣ многихъ лѣтъ зъ
своєю солидності и ретельності фир-
мѣ по найнижшимъ цѣнахъ и най-
дѣшево выгодоу.

Рѣшѣно поручаю ся яко спе-
ціаліста въ выготовлюванню униформъ
для урядниковъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
тренный складъ одежды мужской и
дѣтской. 4095

Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условия платны

остаю зъ высокимъ поважаніемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капитулы ч. 3.

Вѣдъ нового року почала вы-
ходити

„БУКОВИНА“

въ бѣлѣшомъ форматѣ
и цѣно тижня.

Обязаніемъ каждого Русина
есть, поддерживать сию единую по-
литичну часисну руску на Бу-
ковинѣ, котра ширѣ, честнѣ и вѣд-
нажно остоєе вѣдѣ осмий
рѣбъ права буковинской Руси.

Передплата на цѣлый рокъ
5 ар. на повѣ року 2 ар. 50 кр.,
а на чверть року 1 ар. 25 кр.

Редакція и Адміністрація въ
Черновцѣхъ ул. Петровица ч. 2.

Найдешевше жерело предметѣвъ о-
тчныхъ у Львовѣ

подъ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (платъ св. Духа)
напротивъ головного одаку.

Окуляръ, цѣпери, барометръ, термоме-
тры, микроскопы, машины электричнѣ,
райсайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарацій
найдешевше и найкорше.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Поезды зѣлѣзничъ

пѣла часу такъ званого „средне-европейскаго“
вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдховать зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стры: 5:50 рано. Поездъ особ. до
Стры, Хирова, Нового-Санца, Лавочного, Мун-
кача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. —
10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до
Стры, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48
въ вечерѣ. Поездъ особый до Стры, Лавоч-
ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Ста-
ниславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особ. до
Станиславова и Коломыи. — 8:40 рано
Поездъ пошпный до Станиславова, Черновца,
Ясѣ, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по по-
лудни. Поездъ особый до Станиславова, Чер-
новца, Ясѣ и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ.
Поездъ особый до Станиславова, Черновца,
Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бѣлци: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный
до Бѣлци и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ
мѣшанный до Равы руской.

Приходить до Львова.

Въ напрямѣ зѣ Стры: 8:21 рано. Поездъ особый
зѣ Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту,
Мункача, Лавочного и Стры. — 3:10 по полуд.
Поездъ пошпный зѣ Сухой, Хирова, Гусятина,
Станиславова и Стры. — 11:12 въ ночи. Поездъ
особый зѣ Нового Санца, Хирова, Гусятина,
Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного
и Стры.

Въ напрямѣ зѣ Черновца: 6:17 рано. Поездъ особ. до
Сучавы, Черновца, и Станиславова. —
1:23 по полудни. Поездъ особый зѣ Букаре-
шту, Ясѣ, Черновца, Станиславова. — 7:23 въ
вечерѣ. Поездъ пошпный зѣ Букарешту, Ясѣ,
Черновца, Станиславова и Гусятина. — 11:22
въ ночи. Поездъ особый зѣ Коломыи, Стані-
славава и Гусятина.

Въ напрямѣ зѣ Бѣлци: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный
зѣ Равы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ
мѣшанный зѣ Сокала и Бѣлци.

Асѣпъ розкладу вѣдъ на шляхахъ зѣлѣзничъ
державныхъ въ Галичинѣ дѣстати можна на каждой
станціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжочки
въ форматѣ книжечекъ по 5 кр. за штуку.

Копи годниникъ часу средне-европейскаго по-
казау годину 12-ту, то всакуе годинникъ: въ Чер-
новцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ
12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:15, въ Вѣдн
12:06, въ Празѣ 11:53. 2238

Приходить до Львова.

(Посла годинника львовскаго).

Зѣ Кракова: о год. 3 мин. 50 рано поездъ особый
о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ пошпный
— о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшан-
ный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ осо-
бый.

Зѣ Подволочискъ: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м.
33 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8
по полудни поездъ пошпный — о год. 7 м. 1
вечеромъ поездъ особый.

Вѣдховать зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; —
о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год.
2 м. 28 по полудни поездъ пошпный; — о год.
8 м. 30 вечеромъ поездъ пошпный.

До Подволочискъ зѣ двора Подзамче: о год. 10 м.
15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год.
4 м. 32 по полудни поездъ пошпный; — о год.
11 м. 6 въ ночи поездъ мѣшанный.

ДРОЖДЖЪ

признанъ химичною анализомъ за
водлиный и въ уживаню незаводячъ
по 1 зр. 20 кр. за кѣльограмъ

поручає и о скорше замовленіе упрасає

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

центральна и філіи.

Бѣли бы кому залежало на дрожжахъ Mauthne-
га, можемо и такими служити, однако зѣ досѣду
поручаємъ нашъ высше наведеній. 4257 5-6

ЛЯРНЯ ДЗВОНѢВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШѢ, почта и стація зѣлѣзничъ тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ляна и сына
Серафина“ „Лярино дзвонѣвъ“ въ Калушѣ, одначену орѣб-
нымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаніемъ
на выставѣ тов. им. Карковскаго въ Коломыи (якъ о томъ
своего часу газеты доносили) — маю и теперь на складѣ готови
дзвонѣвъ, выконую скоро замовленія и приймаю старѣй
ушкодженіи дзвонѣвъ до переливанія за дуже умѣрковану цѣну.

Дакуючи вѣсѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за
вѣсѣ дотеперѣшій замовленія въ давнѣйшій спѣлній а теперь
мой власной лярни дзвонѣвъ прошу о ласкавой замовленія такъ
на поодинокій новы дзвонѣвъ якъ и на цѣлы группы. За граве-
лѣсть матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу
и для того осмѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публици

3789 7-24
Зѣ глубокимъ поважаніемъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

Нема нѣчого дѣшшого про-
тѣ обструкціи, геморой-
дѣ, злого травленія, браку
апетиту якъ

МЕДОВНИКЪ ГІГІЕНІЧНЫЙ

Д. Чиньскаго

пѣла явленіе уздоровленія и
выска зѣ лѣкарскихъ. Набути
у Львовѣ, Краковѣ, Пе-
ремѣ, Вѣдн, Празѣ.

(Испресса, бюро экспоната, Львовѣ).

Пѣвецъ церковный

обзнакомленый зѣ уставомъ и ир-
мологіею, зѣ добрымъ голосомъ
глядѣе мѣсца пѣвца церковного.
Потребуючъ зѣволѣти зѣго-
лосити абъ устно впрѣст до
Теодора Гуменного пѣвца цер-
ковного въ Кончаняхъ новыхъ,
4256 ишта Горожанка. 3-8

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

наилѣпшй перфумы и воды туалетны

дѣначенъ 10 мѣсяца заслуги и 2 дипломомъ признанъ,

а то:

Перфумы ясливу, фялкову, рожеву, резедову, кон-
яльву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet
и т. д. Фляконъ по 25, 40, 75 кр. 1 ар. 1-50 и т. д.

Вода львовскаго — галлѣи зѣлѣнія и побрана за-
дѣла примѣного, одовѣжающаго и
отрезвляющаго запахъ, окрасилія одѣговъ, хустѣи и
окрасилія въ компаніи. Фляконъ меншій 80 кр.
бѣлшій 1 ар. 50 кр.

Вода варшавска — галлѣи зѣлѣнія и побрана за-
дѣла примѣного, одовѣжающаго и
отрезвляющаго запахъ, окрасилія одѣговъ, хустѣи и
окрасилія въ компаніи. Фляконъ меншій 80 кр.
бѣлшій 1 ар. 50 кр.

Вода левандова — галлѣи зѣлѣнія и побрана за-
дѣла примѣного, одовѣжающаго и
отрезвляющаго запахъ, окрасилія одѣговъ, хустѣи и
окрасилія въ компаніи. Фляконъ меншій 80 кр.
бѣлшій 1 ар. 50 кр.

Воды колоньскіи — галлѣи зѣлѣнія и побрана за-
дѣла примѣного, одовѣжающаго и
отрезвляющаго запахъ, окрасилія одѣговъ, хустѣи и
окрасилія въ компаніи. Фляконъ меншій 80 кр.
бѣлшій 1 ар. 50 кр.

Кушувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ
ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 15, въ Краковѣ: Су-
коничъ ч. 20, въ Черновцѣхъ: Равѣ 2. 3747

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленія и посередничить
въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

въ впрѣст зѣ фабрики

по кождоразовѣ цѣнѣ фабричной. Теперь ноту
фабрика 1а по 76, 1а по 70 ар. за 100 кѣльогр.
лѣсо фабрика.

При замовленіи просимо о точнѣ поданіе
почты и стаціи зѣлѣзничъ. 4038

УЧИТЕЛЪ

органъ рускаго товариства педагогичнаго, двѣ
жѣднѣицѣ педагогично-научный, выходитъ
бѣдъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Борнѣи
ч. 27. Предплата на цѣлый рокъ 3 ар., на полъ
року 1-60 ар., на чверть року 1 ар.

„СЛАВІЯ“

БАНКЪ ВЗАИМНЫХЪ УБѢЩЕНІЙ ВЪ ПРАЗѢ.
Головне Заступництво для Галичины и Буковины у Львовѣ.

Благодаря на добродѣлю цѣль забезпеченія будучности богатыхъ якъ и бѣдныхъ
лицъ, та цѣль родни не даєт ся осягнути иншими средствами, якъ лише черезъ убѣще-
неніе житей, повасаю той найкорше платити, хто забезпечує я.

Тридцѣлѣтній отецъ забезпечує для новонародженнаго дѣтѣ за кварталъ ену премію
9 ар. 68 кр. капиталъ зр. 1000, малѣйшій выплатити ся при въ дѣтѣ 20-го року. — Умирає
отецъ кода-небудъ, передъ тѣмъ 20 рокомъ, тогда устаетъ дадѣе плаченіе преміи, а дѣтѣ
при дожитіи 20 року получає цѣлый забезпеченный капиталъ 900 ар. — Умирає же дѣтѣ
передъ дожитіемъ 20-го року, тогда звертає „Славія“ всѣ выплѣнны преміи.

Тридцѣлѣтній мужина забезпечує собою на старѣстѣ 1000 ар. Приступає до убѣще-
ченія на 20 лѣтъ и платитъ мѣсячно 4 ар. 53 кр. — Если въ платѣ того часу, коли-небудъ,
хотѣ-бы по заплаченію лише одной раты мѣсячно — умеръ, то „Славія“ выплачує забезпече-
ный капиталъ 1000 ар. его наслѣдникамъ. — Если же переживетъ 20 лѣтъ, тогда може собою
выбрати одинъ изъ слѣдующихъ 5 способовъ выплаты:

1) выплатѣ цѣлою, на него принадлежащую сумму 1158 ар. 60 кр., або
2) выплатѣ лише суммы 619 ар. 60 кр., при чѣмъ позѣдъ забезпеченный на померт-
ный капиталъ 1000 ар. безъ дальшѣи оплаты преміи;
3) выплачуваніе досмертнѣи рѣчной ренты въ квѣтѣ 7 ар. 70 кр. або такоже
4) выплачуваніе ему досмертнѣи ренты лишь 51 ар. 70 кр., при чѣмъ зѣстане убѣ-
печенный на помертнѣи капиталъ 1000 ар. безъ дальшѣи оплаты преміи, вѣднѣи
5) выданіе ему полиціи на капиталъ помертнѣи 2148 ар. 80 кр. безъ дальшѣи оплаты
премій.

Сорокъ-лѣтній отецъ забезпечує на случай своей смѣ-
рти 2000 ар. за мѣсячну оплату преміи 5 ар. 64 кр. — Умирає кода-
небудъ, или же лишь по заплаченію одной раты мѣсячно, то „Славія“ выплачує цѣлый
позѣбѣтнѣи капиталъ 2000 ар.

Въ противу 19 лѣтъ умерло 1542 членѣвъ банку „Славія“, которъ влѣтити до своей смѣ-
рти 294.883 ар. 18 кр., а за тѣ выплатила „Славія“ позѣбѣтнѣи ихъ родинамъ сумму большѣи
е четвере, е. е. 1,130.326 ар. 32 кр.

На полиціи, цѣно найменше 3 роки важнѣи, може членъ зѣ жѣданіемъ, зѣ концѣмъ каж-
дого слѣдующаго року одержати позѣбѣтнѣи удѣловъ на тую часть капиталъ, або ренты, на
яку за выплѣнны преміи узыскає право.

Также може на такий полиціи получить позѣбѣтнѣи, або убѣщеніе на инше змѣнѣи,
або вѣднѣи полиціи банкѣи „Славія“ продати.

На заплаченіе каждомъ, навѣсѣ мѣсячно раты преміи, назначенный есть термѣи 3 мѣ-
сячнѣи. — По ушлѣи того часу полиціа тратитъ свою вышѣсть, однако на жѣданіе члена можна
ен въ протягу року одновити, або банкѣи продати, накопи убѣщеніе вѣсѣ 3 роки тревало.
По 5 лѣтахъ важности убѣщенія, може забезпеченный капиталъ и въ такомъ случаю
бути выплѣнны, коли убѣщеніи самъ позѣбѣтнѣи ся своего жѣтѣ, або черезъ пошпникъ. —
За полиціи, цѣно найменше 3 роки важнѣи, звертає „Славія“ въ обохъ тѣхъ случаяхъ такую квѣту,
за яку полиціи-бы одкупѣи.

При такихъ удѣлѣннѣхъ и корѣтнѣхъ условияхъ мусѣтъ каждый членъ полиціи
„Славія“ узнати.
Вѣсѣ чѣстѣи зѣмѣтѣ роздѣлає ся межѣи убѣщеннѣхъ.
Выплатѣи капиталъ выносилъ по концѣ р. 1888 1,850.764 ар. 14 кр. — Число чле-
новъ секціи I—III дошѣтѣи 37.019 лицъ, на забезпеченный капиталъ въ сумѣ 22,533.445 ар. 64 кр.

Ближайшій конвенція подає Головна Дирекція банку взаимныхъ убѣщеннѣхъ
„Славія“ въ Празѣ, або Головне Заступництво тогожъ банку у Львовѣ.

ГОЛОВНЫЙ СКЛАДЪ

ВЪ ДЕНЬСКОЙ И ЧЕЛОВѢ

ОБУЕМ

4.14 площадь 4.14
Галицка

поручає всакого рода обу-
дѣи дамъ, мужинъ и дѣтѣи

4263 а такоже (—10)

обуєи любуєи у
пѣла найновѣишѣи одѣи
у великомъ выборѣи по
цѣнахъ дуже умѣрѣи.

Площа Галицка, число 14.

ПЧОЛЫ

40 до 50 пѣвъ и двѣнахъ
рамковѣхъ на продажѣи.

Бакѣи, Бортники.

4260 2-4

Зѣлѣишій, найлѣпшій,
чѣсѣи лѣишій

Полотно Корчинскій

грубшій и тапшъ пѣвъ на со-
рѣи, просѣрѣи безъ шѣи, ды-
мы, рушнѣи зѣлѣишій и турѣи-
кѣи до кушѣи, хустѣи до нова
грубшій пѣвъ, скатерти, сер-
ветѣи, стрѣи, дрѣлѣи на либерѣи,
полотно паруснѣи (Segeltuch) на
дѣи одѣи поручає

W. GONET

Kraj, za fabryka tkacka
Korczyn (p. loco)

Дѣишнѣи и пробѣи зѣ жѣдан-
нѣи родѣи платно.

3944 8-25.

СКЛАДЪ КАВЫ

наилѣпшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улицѣ Осесинскихъ ч. 11, вѣдѣи,
также зѣ улицѣ Тихон, Дѣи въ
Сѣпѣи.

Цѣна въ мѣсца 1 кѣльо зр. 1-00
на провинціи 4 3/4, кѣльо зр. 9.60
франко.

Не маю цѣлѣи тѣхъ родѣи
кавы, котрѣи иншѣи подъ назвои
може знаменѣи оголошувѣи; кожѣи
самѣи може пересѣдѣи ся, чѣи до-
стане